

Giới thiệu Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành

Giang hồ... Giang hồ chính là đây. Chỉ cần có người, nơi đó chính là giang hồ.

Có một vị tiên sinh cư ngụ tại Bạch Long Trấn

Vị tiên sinh này hai chân bị phế, nhưng lại không phải là một người tầm thường.

Trên tay có Đạn Chỉ Thần Thông, trong bụng có Giá Y Thần Công, giấu nơi đáy lòng một mối thâm thù.

Hắn là một hiệp giả, bởi hệ thống không có con đường phản diện.

Từ Hàng Kiếm Điển, Bắc Minh Thần Công, Quỷ Hoa Bảo Điển... các loại bí tịch hắn đều có trong tay.

Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, Tà Đế Xá Lợi, Hàn Ngọc Sàng... các loại kỳ vật, kỳ dược hắn đều cất trong kho.

Cầm kỳ thư họa, rèn đúc, làm mộc,... dù là nghề nào cũng đều có thần diệu.

Cho hắn đủ thời gian, thiên hạ này cũng biến thành hiệp đạo thiên hạ. Kẻ nào dám làm ác, tiên nhân cũng giết cho nguoi xem.

Lúc đi đến cuối đường, hắn đã không còn phân rõ được một chuyện: Hắn là bị bắt ép mới hành hiệp, hay thật sự là hiệp giả?

- - -

Cảnh giới võ đạo: Hậu Thiên - Tiên Thiên - Huyền Tông - Thần Mạch

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Biên thù tiểu trấn có tiên sinh

Đại Xương, Giả Châu, vùng biên giới Đông Nam.

Bình minh chiếu rọi Bạch Long Trấn, những người buôn bán điểm tâm đã bày hàng từ sớm, ngư tiều riêng phần công việc, kẻ vác rìu đến Tây lâm đốn củi, người xách cần đi Ngạn Thủy thả câu.

“Thứ gọi là phương xa chỉ là chốn rong chơi của ly nhân.”

“Thứ gọi là quên lãng cũng chỉ là sự trốn tránh của hồi ức.”

“Nơi ngõ hẻm đan xen, vùi lấp đi tưởng niệm xa xăm.”

“Chợt sát vai qua, bỗng đánh thần thờ nói câu...”

“...biệt lai vô dạng~”

Làn điệu quen thuộc, có phần quái dị nhưng lại bắt tai lạ thường vang loáng thoáng nơi phố Tây của tiểu trấn, các tiểu thương bày sạp nghe đến chỉ cười nhẹ lắc đầu.

Có một vị thanh niên gầy nhom, quần áo lam lũ, bán hồ lô ngoài đường nghe được tiếng ca, y nháo nhác ngó nghiêng mọi góc ngách của con phố, chợt phát hiện một bóng người đang thông thả lữ trên đường.

Nói là lữ, bởi vì người ấy ngồi trên xe lữ.

Phát hiện người đó, thanh niên bán hồ lô cười một tiếng rồi há miệng chào hỏi, giọng oang oang:

“Từ tiên sinh hôm nay lại nhớ nhà rồi sao?”

Tiếng ca chợt ngừng, người trên xe lữ – Từ tiên sinh – nghe hỏi bèn cười khẽ, thông dong đáp lại:

“Trên đất dưới trời chính là nhà, cần chi nhưng nhớ.”

Âm thanh không đến mức nghe như tiếng trời, nhưng lại ảm áp dễ chịu, khiến lòng người khoan khoái. Rất nhiều dân trấn đều công nhận Từ tiên sinh có giọng nói dễ nghe.

Thanh niên bán hồ lô cũng thích nghe hắn nói chuyện, y thường canh me những lúc Từ tiên sinh kể chuyện cho đám học trò ở phố Bắc lại đến nghe lỏm.

So với giọng nói của Từ tiên sinh, phong thái của hắn cũng là thứ khiến y hâm mộ, bởi vì nhờ đó mà hắn được rất nhiều đàn bà con gái trong trấn thầm thương trộm nhớ.

Lòng có hứng thì cất giọng hát ca, dưới chiều tà đứng nơi cầu nhỏ thoỉ mái.

Ba ngàn sợi phiến thảo được kết thành búi trên đầu, dùng trâm gỗ giữ chặt, thả hờ một lọn tóc dài sau lưng, hai bên tóc mai dài chấm ngực, nhẹ lay trong gió. Bạch y đơn giản nhưng không nhuốm bụi trần, chẳng cần trang sức xa hoa, riêng cử chỉ hành động cũng khiến người ta cảm thấy nho nhã, thoát tục.

Có thể khiêm tốn hữu lễ với người trên, cũng có thể mở chuyện đùa vui cùng trẻ nhỏ.

Diện mạo không đến mức phong thần tuấn lãng, cũng không thể nói dung nhan như ngọc, nhưng lại có thể gọi là phiêu dật bất phàm, phong lưu phóng khoáng, không thừa âm nhu cũng chẳng thiếu dương cương, góc cạnh rõ ràng, mang theo vẻ hiền hòa khiến yên lòng người xa lạ từ ánh nhìn đầu tiên.

Cái gọi là “phiên phiên trọc thế giai công tử” mà bọn tú tài trên huyện thường tự xưng, thanh niên bán hồ lô cho rằng bất quá như thế, không đủ sánh cùng Từ tiên sinh.

Đáng tiếc là chân hắn bị tàn tật.

Ai ở Bạch Long Trấn cũng đều vì vấn đề này mà tiếc hận thờ dài, thương thay cho số phận của Từ tiên sinh.

Mặc dù hắn chỉ mới đến tiểu trấn được bốn tháng, nhưng diện mục phi phàm và thần thái xuất trần của hắn đã chinh phục lòng người nơi đây.

Từ tiên sinh thông thả lẩn bánh, môi mím thành một đường. Lúc gặp người khác chào hỏi liền mỉm cười gật đầu đáp lại.

Thi thoảng có người dùng thần sắc thương hại nhìn chân mình, hắn không không tự ti phẫn nộ, chỉ làm ngơ cho qua.

“Người tốt không có hảo báo”, “Đứa nhỏ số khổ”, “Đáng tiếc thay”, v.v... Mấy lời họ nói nhỏ với nhau tưởng rằng giấu được Từ tiên sinh, nhưng lại không hay rằng hắn có thể thoáng nghe được.

‘Chờ đợi được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao...’

Nghĩ đến lúc mình đứng dậy bằng hai chân, hắn thầm cảm thấy thú vị: ‘...biểu cảm của họ khi ấy, ắt hẳn rất khó đoán.’

Từ tiên sinh còn đang tự ngu tự nhạc bằng chút chuyện nhỏ này thì chợt nghe có người gọi mình, chất giọng đầy mạnh mẽ, vang vọng cả phố:

“Tiên sinh, tiên sinh! Sao người không đợi ta?”

Xung hô bót đi một cái họ, khác biệt lại như ngày đêm. Bởi người này chính là học trò của hắn, thậm chí có thể coi là nửa vị đệ tử nhập môn.

“Ai đó, Từ tiên sinh lại bị Tiểu Ngưu nhà họ Lý bắt tại trận!”

Một người bán bánh nướng ven đường cười trừ ghẹo, Từ tiên sinh chỉ khoát tay, khóe môi hơi nhếch lên.

Bánh xe chậm lại, theo hướng tiếng gọi có thể thấy được một bóng người cao to lực lưỡng đang hùng hổ chạy đến. Dáng vóc này đáng lý nên gọi là đại tượng chứ ‘tiểu ngưu’ thì không đủ xứng tầm.

Oành!

Chẳng mấy chốc kẻ ấy đã tiếp cận Từ tiên sinh, hai bàn tay to bằng nắm chặt lấy tay cầm sau xe lăn, tạo thành tiếng vang khá lớn.

Lưng hùm vai gấu, màu da cổ đồng, gương mặt hàm hậu cùng nụ cười chất phác đến mức trông hơi ngu ngốc, kẻ vừa tới lớn giọng trách móc Từ tiên sinh:

“Tiên sinh muốn đến chỗ Hứa đại phu chẩn bệnh sao không chờ Tự Thành giúp người đẩy xe, cần chi hao tổn sức lực như vậy.”

Từ tiên sinh hơi xoay người, vỗ nhẹ lên cánh tay gã, cảm giác như vỗ vào hai cây cột sắt, không thể nào lay chuyển được. Hắn đành mỉm cười lắc đầu, nhại lại lời gã mà bảo rằng:

“Tự Hiền ta có tay có chân... có tay sao phải gọi người giúp đỡ, cần chi làm phiền người khác như thế.”

Người tới là Lý Tự Thành, con trai độc nhất của thợ rèn họ Lý ở phố Đông, chớ nhìn bộ dạng trưởng thành mà nhầm, mười sáu năm trước gã mới chỉ vừa ra đời thôi.

Bốn tháng trước vốn chưa có cái tên Lý Tự Thành này, vì cha là Lý Đại Ngu nên gã từ nhỏ đã bị dân trấn gọi là Tiểu Ngu.

Sau khi tiên sinh – Từ Hiền – tới trấn được một thời gian và mở lớp dạy chữ, gã mới bị vị tiên sinh xấu bụng này đặt cho cái tên ấy. Mặc dù vui quên cả đất trời khi có tên chính thức, nhưng cả Bạch Long Trấn gần như chỉ có tiên sinh gọi gã bằng cái tên ấy.

Việc dân trấn đã quen gọi Tiểu Ngu, thậm chí đến người cha ruột của mình thì thoảng cũng thế đều không làm gã phật lòng.

Theo tiên sinh dạy thì chính là: “Tên cũng chỉ là thứ để người khác gọi mình, không có ý xúc phạm thì chớ bận tâm quá nhiều.”

Tiên sinh còn dạy cho hắn biết đọc biết viết chữ, biết tính toán con số, biết đạo lý trên đời, biết giang hồ võ lâm, biết thần tiên quỷ quái, biết sinh lý nam nữ... Khụ khụ, vậy nên gã rất là kính trọng hắn.

Vì thế mà Lý Tự Thành muốn theo hầu giúp hắn đẩy xe, chỉ là thường xuyên bị tiên sinh chối từ, giấu diếm gã để tự thân đi lại.

Lần này cũng vậy, nghe Từ Hiền nhại lại mình, gã liền phản bác:

“Ta là học sinh của người, không phải người khác. Tiên sinh có ân ban tên chữ, lại dạy ta nhiều điều hay lẽ phải, ta đẩy xe cho người là thiên kinh địa nghĩa, sao có thể gọi là làm phiền.”

Lý Tự Thành trông có vẻ ngốc mà nói năng lý lẽ rõ ràng, người chung quanh nghe được, thay mình vào vị trí của Từ Hiền nhất thời cũng chưa biết làm sao phản bác, huống chi gã cũng chỉ là có ý tốt, thậm chí khen Từ tiên sinh dạy dỗ học trò đúng là có một tay.

var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

‘Khá lắm thằng nhóc con, gọi một tiếng Lý Tự Thành người liền làm khời nghĩa nông dân. Lên lớp ít ngày đã dám phản bác giáo viên, không sợ bị mồi phụ huynh?’

Câu này hắn đã thầm mắng rất nhiều lần rồi, lần nào cũng hoài niệm Lý Tiểu Ngu ngờ ngác trì độn của lúc mới gặp.

“Phồn hoa đã tận, chỉ còn làn khói nhẹ bay... Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ.”

Từ Hiền bất chợt hát hai câu không đầu không đuôi, giống như cảm thán điều gì.

Lý Tự Thành không hiểu thâm ý của tiên sinh nhà mình, gã chỉ thấy hắn khoát khoát tay biểu thị bất đắc dĩ chấp nhận, nên sau đó liền hí hửng đẩy xe tới.

Bảo An Đường của Hứa đại phu nằm ở cuối phố Tây, hai người muốn đến đó cũng chẳng mất bao lâu.

Phố xá nơi tiểu trấn biên thùy này khó mà bằng phẳng thẳng tắp như đại thành nơi quận, phủ. Chiếc xe lăn của Từ Hiền đi được một đoạn lại gặp chỗ lồi lõm, vấp phải đá cuội, việc xóc nảy là không thể tránh được.

Nhưng lạ thay dù liệt mất hai chân nhưng trọng tâm của Từ Hiền lại vững lạ kỳ, hai cánh tay cũng chỉ đặt hờ lên chỗ vịn mà thân hình không chút lung lay, chẳng hề ngã ngửa ngã sấp như lẽ thường.

Cảm thụ luồng hơi nóng vờn quanh bụng dưới, ánh mắt Từ Hiền chợt mất đi tiêu cự.

‘Chờ chữa lành hai chân, ta cũng nên mau chóng tìm cách mua quyền trung. Mặc dù quyền thượng ta còn chưa tu đến đại thành, nhưng lo trước khỏi họa.’

Trước mắt Từ Hiền xuất hiện một hình chiếu mà chỉ có hắn nhìn thấy, trong mắt những người khác thì lại chẳng có gì cả.

Vật phẩm:【Giá Y Thần Công (Thượng)】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

“Khô hận niên niên áp kim tuyến,

Vị tha nhân tác giá y thường.”

(Mỗi năm đau khổ thêu kim tuyến, lại thành áo cưới của người ta)

Võ đạo thiên tông, Giá Y Thần Công!

Thần công trấn giáo của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn, do thủy tổ của hai nhà Vân, Thiết sáng lập, ẩn chứa uy lực như thiên lôi địa hỏa, có thể hoành tảo thiên quân.

Thần công này mang thuộc tính chí cương chí dương, khi đạt cảnh giới Đại Thành sẽ luyện được chân khí mãnh liệt như ngọn lửa, càng cân càng hăng, gấp mạnh càng mạnh.

*Chú: 【Giá Y Thần Công (Thượng)】quyển thượng có nhiều thiếu hụt, sau khi công lực đại thành chẳng những không thể vận dụng, ngày ngày đêm đêm còn phải bị chân khí mãnh liệt dày vò, thống khổ khó ai chịu được. (Cần【Giá Y Thần Công (Trung)】để bù đắp thiếu hụt,【Giá Y Thần Công (Hạ)】để thần công viên mãn)

Vậy mới biết, trong bụng Từ tiên sinh có giấu thần công.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cầm kỳ thư họa, tiên sinh đều biết

Trung nguyên đại địa phân cửu châu, nếu nhìn trên bản đồ, lấy Bắc trên Nam dưới, thì Già Châu của Đại Xương nằm ở dưới cùng mà Lâm Châu lại ở nơi cao nhất.

Đại Vinh, Lâm Châu, vùng biên giới Tây Bắc, Bắc Vọng Quan.

Nơi biên ải khí hậu khắc nghiệt, sáu tháng đầu năm thời tiết khô mát, sáu tháng cuối năm tuyết bay rợp trời.

Hiện giờ đang là nửa đầu tháng chạp.

Trong một quán rượu nhỏ chỉ có bảy tám bộ bàn ghế, thế mà nhìn có vẻ trống trải bởi quan khách chỉ thưa thớt tầm hơn mười người, đều là khách giang hồ.

Uống ngụm rượu nồng, ăn miếng thịt nóng giữa cái khí trời lạnh lẽo này thật không gì bằng. Hiện nhiên những người này đều có ý nghĩ đó nên mới ngồi đây.

“Àiii, Phiên Vân Đại Hiệp thật là hiệp nghĩa vô song, tiếc rằng chuyến này toi công.”

Có vị đạo khách vỗ chén rượu xuống bàn mà tiếc hận thay.

Người cùng bàn đối diện với hắn nuốt xuống thịt bò trong miệng, vỗ bàn nói: “Chẳng phải sao, nhiều cao thủ trợ giúp như vậy, bốn tháng qua y gần như đã lật tung cả Bắc Vọng Quan, vẫn là đã tròng xe cát.”

Rượu vào khiến người ta sinh lòng nhiều chuyện, có một vị lão hiệp khách bàn bên cũng nói chêm vào:

“Tên Đoàn thái thú kia thật không phải người, việc ác bất tận, hãm hại lương nhân. Ngoài miệng nói là lưu vong... Hặc, có thể trong âm thầm đã... cũng chưa biết chừng.”

“Ày, tiếc thay cho hậu nhân Từ gia. Còn chưa nhọc quan đã liên tiếp đổ đầu thi Hương, thi Hội... Đại Vinh sáu trăm năm lại được mấy người?”

Có người bất bình: “Thiên tử ấu niên lên ngôi, nếu đại thần trong triều đều không khác họ Đoàn, chẳng phải Đại Vinh xong rồi?”

Một vị lão khách giờ giọng bất cần: “Há, vậy thì đến Đại Xương lẫn lộn, các tiểu quốc cũng không phải lựa chọn tồi. Cùng lắm lưu lạc dị vực, hải ngoại.”

“Loạn thế còn chưa tới đâu, người đã tính xa như vậy?”

“Lo trước khỏi họa.”

Một người trung niên mập mạp bất mãn đập bàn: “Các ngươi lạc đề, quốc gia hưng vong, đại sự bậc nào? Chỉ nói Phiên Vân Đại Hiệp thôi mà. Không tìm thấy hậu nhân của chí giao hảo hữu, chẳng biết sau đó y định làm gì.”

Có người tin tức linh thông, đáp lại: “Nghe đâu mấy ngày trước đã tiến về Tuyệt Vực tìm kiếm.”

“Cái gì!? Dù là cao thủ Huyền Tàng thì tới đó vẫn quá nguy hiểm. Huống chi hậu nhân Từ gia sao có thể ở Tuyệt Vực cho được.”

Tuyết Vực nằm ngoài cửu châu, chếch nơi cực Bắc, khí hậu khắc nghiệt, giá rét cực kì, người bình thường dù mặc mười lớp áo cũng có thể chết vì mạch máu đông cứng. Hoàn cảnh nơi đó chẳng có mấy sự sống, nghe đồn còn có hung cầm ác thú, cổ vu thuật sĩ hành tẩu.

Bởi vậy nên người kia lắc đầu bảo: “Thì thế, nếu là ta thì đã về Minh Lâm Quận lấy mạng chó tên họ Đoàn kia. Hậu nhân Từ gia e rằng đã gặp độc thủ của hắn rồi.”

“Không biết chuyển đi Tuyết Vực này lại có ai đồng hành, chà chà.”

“Chẳng ai. Bích Can Tú Tài và Thiên Nhai Quân Tử nguyện ý theo, lại bị Phiên Vân Đại Hiệp khước từ rồi.”

Một tên kiếm khách tỏ vẻ nề phục: “Ồi chao, hai vị thanh niên Tiên Thiên đều chấp nhận cùng y dẫn thân mạo hiểm, uy vọng của Phiên Vân Đại Hiệp thật là khó ai bì nổi.”

“Thế còn Thiên Y thì sao? Nghe đâu trước đó hậu nhân Từ gia chịu đủ nghiêm hình tra tấn của cửu quan, Phiên Vân Đại Hiệp mới đặc biệt thỉnh Thiên Y đến cứu chữa.”

“Chờ được một tháng thì Thiên Y đã rời khỏi rồi. Bệnh nhân của y là cả thiên hạ, sao có thể trì hoãn quá lâu vì một người.”

Một vị thương khách cao gầy nói ra, hai mắt chứa đầy vẻ tôn kính.

“Phải thế, phải thế.”

Đám khách giang hồ trong quán rượu cùng gật gù.

***

[Hiệp Đạo Giang Hồ]

Đó là tên hệ thống của Từ Hiên.

Cách đây bốn tháng, trong đầu hắn bỗng tràn vào ký ức của kiếp trước, hệ thống đột ngột thức tỉnh.

Có lẽ sự xuất hiện của nó làm điên đảo căn khôn, Từ Hiên trong chớp mắt đã băng ngang cửu châu, xuất hiện tại nơi tiêu trần biên thùy này.

Dân trần tưởng rằng Từ tiên sinh tính tình tiêu sái, tiêu dao tùy hứng mới thối sáo hát ca, thật ra đâu phải vậy.

Hắn chỉ là đang cây ‘điểm kinh nghiệm’ của mình mà thôi.

Danh tính: Từ Tiên Hiệp (Từ Hiên)

Danh hiệu: Không

Danh vọng: Chưa mở

Nghề văn hóa:

【Cầm Sư (Cấp 4)】

【Kỳ Thủ (Cấp 2)】

【Thư Pháp Gia (Cấp 2)】

【Họa Sĩ (Cấp 3)】

【Lão Sư (Cấp 5)】

Nghề thu thập:

【Ngư Phu (Cấp 2)】

Nghề chế tạo:

【Thợ Rèn (Cấp 1)】

【Thợ Mộc (Cấp 2)】

Nghề võ đạo:【Hiệp Giả (Cấp 4)】

Nội lực: 4 năm công lực

Cảnh giới võ đạo: Hậu Thiên tam trọng

Thiên phú: Không

+ Ngoại công:

【Đạn Chi Thần Thông (Đăng Đường Nhập Thất)】

+ Nội công:

【Giá Y Thần Công (Tiểu Thành)】

Rương chứa đồ:【Rương Tam Tài】– Chưa có – chưa có

Điểm Thiện Ác: 188

Hệ thống này khiến hắn giống như một nhân vật trò chơi nhập vai, không cần thiên phú học tập, chỉ cần chịu khó cày cuốc là được.

Thi thoảng rú hai ba câu, rảnh tay liền nâng sáo trúc thổi, cứ thế nghề【Cầm Sur】của hắn lên tới cấp bốn. Chớ thấy【Cầm Sur】mà nghĩ rằng chỉ là đánh đàn, trong đó còn bao hàm ca hát, soạn nhạc, sử dụng các loại nhạc cụ, có thể gọi chính xác hơn là âm nhạc gia.

Mấy nghề còn lại cũng đồng lý như thế, có nghề hắn thiếu quan tâm nên cấp độ không cao, riêng có nghề【Lão Sur】vì đang làm tiên sinh dạy học cho đám trẻ con trong trấn nên tăng cấp nhanh nhất.

Sử dụng âm nhạc khiến người ta quên đi nỗi buồn, gia tăng niềm vui là việc thiện.

Tặng tranh, viết chữ thay người nghèo khổ là việc thiện.

Câu được cá bỏ thí ăn mày là việc thiện.

Giúp người khác sửa nồi đồng, đóng bàn ghế cũng là việc thiện.

var _avIvar=_avIvar||[];_avIvar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Chơi cờ với trẻ con, người già thể mà cũng là việc thiện.

Càng đừng nói đến việc dạy dỗ trông người.

Tại sao bá tánh Bạch Long Trấn khi nói đến Từ tiên sinh thường giơ ngón tay cái, chẳng phải do hắn là người đọc sách nhưng không vì thế khinh khi người thiếu học, vẫn đối xử thiện lành với tất cả mọi người hay sao.

Làm việc thiện giúp tăng kinh nghiệm của nghề【Hiệp Giả】nên nghề này có được cấp độ không thấp. Đây cũng là nghề nghiệp quan trọng nhất của Từ Hiền, bởi nó giúp nội lực của hắn tăng trưởng, một cấp độ tăng một năm công lực.

Hành thiện cũng như hành hiệp.

Càn quét ác tặc, tru diệt ma đầu là hiệp.

Nhặt cửa roi trả lại người mất, phát cháo nóng cho nạn dân cũng là hiệp.

Người không chia sang hèn, hiệp bất phân đại tiểu.

Cho nên Từ Hiền rất nguyện ý hành hiệp, không phải vì hắn lòng mang chính khí vô song, chỉ vì phải như vậy hắn mới có thể mạnh lên.

Hết cách, đây là một hệ thống đại hiệp, không phải hệ thống phản diện.

Cửa hàng hệ thống có bán các loại kỳ dược, thần binh, bảo giáp, bí tịch, v.v... đủ loại vật phẩm diệu kỳ, nhưng muốn mua thì cần phải có điểm Thiện Ác.

Điểm Thiện Ác có thể kiếm được khi hoàn thành nhiệm vụ. Từ Hiền tích lũy bốn tháng nay đã kiếm gần đủ điểm mua【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】rồi.

‘Nhiệm vụ thông thường cho quá ít điểm. Chờ trị lành chân ta cũng nên làm các nhiệm vụ tiêu diệt ác đồ.’

Hiệp bắt phân đại tiểu, nhưng hệ thống phân. Nhiệm vụ dạy học cả tháng trời cho Điểm Thiện Ác chỉ nhiều bằng giết một tên sơn tặc. Nếu không phải hai chân bất tiện thì hẳn đã cầm kiếm lưu lạc chân trời, hơi sức đâu mà ngâm trong cảm kỳ thư họa.

Trong lúc Từ Hiền còn đang ngẫm nghĩ vấn vơ, giọng nói vang như tiếng chuông đồng của Lý Tự Thành kéo hẳn trở lại thực tại.

“Tiên sinh, đã tới Bảo An Đường!”

Từ Hiền “ùm” một tiếng, vừa choàng tỉnh đã thấy Lý Tự Thành nâng cả hắn và xe lăn vượt qua bậc tam cấp của Bảo An Đường, gương mặt không hề nhăn nhó, trông hết sức nhẹ nhàng.

Vì vậy Lý Tự Thành liền nghe tiên sinh nhà mình tới một câu hát ngẫu hứng: “Lực bạt sơn hê...ê...ê, khí cái thế...ế...ế.”

Ngay sau đó là giọng nói ôn hòa của một người đàn ông:

“Vừa nghe câu ca đã biết Từ tiên sinh ghé qua. Sự thần dũng của Tiểu Ngu là không, Tự Thành vốn đã phi phạm từ thuở nhỏ, đúng là lực khả bạt sơn.”

Lý Tự Thành nghe vậy chỉ biết gãi đầu chào hỏi: “Hứa đại phu.”

Bốn ngón tay trái đặt lên bốn ngón tay phải, hai ngón cái hướng lên, Từ Hiền hơi cong cánh tay lại, cúi người biên độ nhỏ, nhẹ nhàng thi lễ:

“Gặp qua Hứa đại phu.”

Lý Tự Thành thấy vậy cũng vội bắt chước theo, nhưng trông hỏ về mào dẫn đến tư thế của gã khá buồn cười.

Thứ lễ nghi lạ lùng này khiến Hứa đại phu nghĩ mãi không ra xuất xứ từ nơi nào, chỉ là cảm thấy trịnh trọng hơi quá. Y nào biết Từ Hiền cũng chỉ bắt chước theo hình ảnh trong ký ức kiếp trước, sao lại rõ từ đâu mà có.

“Tiên sinh đa lễ rồi.” Thấy thú vị, Hứa đại phu cũng học theo hành lễ.

Sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, thu về tư thế bình thường.

Lý Tự Thành thấy vậy cũng đứng thẳng người. Từ hướng của gã nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên tuổi tam tuần, trang phục như một văn sĩ đang đứng sau quầy thuốc, vẻ mặt ôn hòa chào đón bọn họ.

Hai mảng tường trái phải đều có treo mấy bức thư họa, thêm phần phụ trợ cho khí khái văn nhân của y.

Nhưng y thật sự không phải văn nhân, cũng chưa từng tham gia khoa cử, mười mấy năm trước chỉ là học đồ của một y quán trên huyện.

Hứa đại phu, bỗ danh Hứa Tuyên, sau khi thành gia lập thất thì đến Bạch Long Trấn định cư, mở Bảo An Đường chẩn bệnh cho dân trấn đã được mười năm, là một trong những danh nhân trong trấn.

Hứa Tuyên nổi tiếng là thiện nhân, thường xuyên trị chữa miễn phí cho những kẻ bần hàn.

Bốn tháng trước, Từ Hiền cũng trở thành một trong những người được y chữa bệnh không thu tiền.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hà tất lấy thư họa đổi tiền thuốc?

Nghỉ lại lần đầu tiên gặp gỡ Từ Hiền, Hứa Tuyên cảm khái vô cùng.

Nhớ khi ấy, nào có vị tiên sinh phong lưu tiêu sái như bây giờ, chỉ có một con ma bệnh, trên mình chồng chất vết thương, bầm dập đầy người, hai tay gãy xương, gân thịt có nhiều tổn hại, lục phủ ngũ tạng đều suy kiệt.

Nhất là xương cốt hai chân đều bị bóp nát, nhiễm phải độc tính, dẫn đến bại liệt hoàn toàn.

Bị tra tấn đến mức đó, Hứa Tuyên biết thân phận của kẻ này tất không đơn giản.

Nhưng hành y cứu người là chức trách của kẻ làm đại phu, y không thể vì e sợ mà trở mặt nhìn người ta chết trước mặt mình.

Sau đó thì mọi chuyện cứ thế xảy ra, Từ Hiền ở lại Bạch Long Trấn. Thương thế trên người hắn sao có thể một lần là khỏi, cứ một thời gian ngắn lại đến Bảo An Đường tái khám, đổi thuốc.

Lúc đầu hắn không có tiền tài gì trong người, thế là nghĩ ra cách vẽ tranh, đề chữ thay tiền thuốc men, lại nhờ vậy mà hai nghề【Họa Sĩ】và【Thư Pháp Gia】được kích hoạt, coi như niềm vui bất ngờ.

Cứ thế đến nay, Bảo An Đường đã treo đầy tác phẩm của Từ tiên sinh.

Trong lúc hồi tưởng chuyện xưa Hứa Tuyên cũng không quên bắt mạch, xoa tay bóp chân, soi mắt, xem lưỡi để kiểm tra bệnh tình của Từ Hiền.

Lý Tự Thành đứng một bên có vẻ sốt sắng muốn biết tình trạng tiên sinh nhà mình lắm, nhưng người trong cuộc là Từ Hiền lại thờ ơ như không.

Sau một hồi, Hứa Tuyên lúc thì gật đầu, lúc thì lắc đầu, trầm giọng nói cho Từ Hiền nghe rằng:

“Khôi phục rất tốt, nhất là hai tay thường xuyên vận động, xem trạng thái đoán chừng còn tốt hơn trước khi bị thương. Tồn thương nội tạng cũng đã hoàn toàn biến mất, hồi phục nhanh hơn thường nhân rất nhiều, có thể vận động mạnh mà không lo xuất huyết.”

Nói đến đây, y chợt vỗ nhẹ cẳng chân của hắn, giọng hơi chán chường:

“Độc tố từ lâu đã bị tiêu trừ, chỉ là...”

Thấy Hứa đại phu ngập ngừng, Từ Hiền bèn nói:

“Nếu vậy xem ra ta đã hoàn toàn khỏi hẳn. Phải chúc mừng Hứa đại phu rồi, không cần tiếp tục bị quýt tiền thuốc.”

Hắn chêm câu chuyện cười để Hứa Tuyên khỏi bận tâm chuyện hai chân của mình, nhưng người sau chỉ lắc đầu bảo:

“Nghe đồn trong giang hồ có môn Trúc Cốt Công có thể tái tạo xương cốt, Từ tiên sinh người có thể nghĩ biện pháp học bộ võ công này xem sao.”

Từ Hiền nghe vậy cũng không nói mình đã có biện pháp, nào cần công phu gì đó. Hắn chỉ gật đầu cười: “Nếu có cơ hội, ta sẽ tìm thử.”

Trái với hắn, Lý Tự Thành lại thầm nhớ kỹ cái tên【Trúc Cốt Công】này trong đầu.

Đến đây coi như Hứa Tuyên đã chẩn bệnh xong xuôi, y đứng dậy đi ra sau quầy để hót thuốc, miệng thì tiếp tục tán gẫu với Từ Hiền.

“Được rồi, bệnh của người ta đã trị xong, cũng không trị tiếp được nữa. Từ tiên sinh người cố gắng đừng để phải đến Bảo An Đường, coi như đã giúp ta đại ân.”

Từ Hiền nghe ra là Hứa Tuyên muốn nhắc nhở hắn cẩn thận, chớ để bị thương nữa. Hắn chỉ cười đáp lại:

“Thứ cho ta khó mà đảm bảo, ai trong đời không có những lúc cảm mạo, sốt vặt, lúc ấy lại phải làm phiền Hứa đại phu người bốc thuốc cho ta.”

Nghe vậy, Hứa Tuyên buông lời sâu xa: “Bằng thể trạng của Từ tiên sinh bây giờ, muốn bị bệnh vặt đúng là khó đây.”

Vị đại phu này cũng không phải tay mơ, luồng chân khí tuy còn nhỏ yếu nhưng lại mãnh liệt vô cùng trong Đan Điền của Từ Hiền sao mà giấu diếm được y, nhất là vừa rồi còn giúp hắn thăm khám toàn diện như thế.

“Có lẽ vậy.”

Từ Hiền cười xòa cho qua, nhìn như không nghe ra lời bóng gió của Hứa Tuyên. Người sau cũng ăn ý hiểu ngầm, vờ như không hay biết gì.

Chỉ có Lý Tự Thành đứng một bên vô đầu, gã cảm thấy trong lời nói của hai người có ẩn chứa gì đó, nhưng nghĩ một hồi vẫn chẳng ra.

Sợ gã cào rách da đầu bản thân, Từ Hiền lấy từ trong tay ống tay áo ra một cuộn tranh, giao cho gã treo lên tường.

Đó là tiền chẩn bệnh lần này của hắn.

Đáng nhắc tới là thiên hạ này từ lâu đã xuất hiện thủy tinh, độ trong suốt cũng rất tốt, ‘tiền thuốc’ của Từ Hiền đều được lồng vào khung kính để đóng trên vách tường.

Lý Tự Thành xe nhẹ đường quen đi ra sau quầy lấy búa, đinh, nẹp gỗ và khung kính, tìm một chỗ trống trải trên vách tường bên phải rồi bắt đầu thi công.

Mấy tấm kính này đều được cắt sẵn vừa vặn với những bức tranh của Từ Hiền. Hứa Tuyên cho hắn biết rằng đó đều do nương tử của y đặt làm.

Nói đến Hứa phu nhân thì Từ Hiền chỉ gặp qua một lần, khoảng chừng hơn hai tháng trước, dù tiếp xúc không nhiều nhưng hắn đã cho rằng nàng là một vị kỳ nữ tử.

Sau một hồi ‘ầm, ùng, bộp, chát’, Lý Tự Thành phui tay rồi hô: “Tiên sinh, Tự Thành đã làm xong.”

“Ừm.”

Từ Hiền nghe vậy thì quay xe lại, nhờ nghề【Thợ Mộc】cấp hai mà chiếc xe lăn hần làm ra có thể bẻ cua, đánh ngoặt dễ dàng.

Hứa Tuyên cũng ra khỏi quầy để xem lần này Từ Hiền vẽ gì. Tranh của hần đưa cho Hứa Tuyên thường có nét riêng, không phải vẽ thủy mặc sơn thủy mà thường là cảnh tượng lúc y chẩn trị cho các bệnh nhân.

Nhưng lần này thì nét riêng có hơi quá.

“Ồ, vẫn là Bảo An Đường, chỉ là ngoài cửa... Đó hình như... là ta và nương tử?”

Hứa Tuyên nhìn thấy khung cảnh bên ngoài tiệm thuốc của mình, hai vợ chồng y mặt mày dương quang xán lạn, nở nụ cười hiền hòa vươn tay ra tiễn đưa các bệnh nhân.

Sao y biết là bệnh nhân? Bởi vì những nhân vật đi trên phố đều đang cầm theo vài gói thuốc, người nào không có thì trên đầu trên tay cũng có quần băng trắng, hoặc là chống nạn khắp khềnh, không có lấy một người khỏe mạnh.

Có đúng một nhân vật không cầm gói thuốc, cũng không quần băng chống nạn thì bị hai tên học đồ tiệm thuốc hốt hải đuổi theo, một tên học đồ bụng theo một bát thuốc to có màu đen ngòm, tên còn lại thì giờ cao cây châm bạc to dài như cán thương.

Hứa Tuyên ngập ngừng: “Từ tiên sinh, tranh này của ngươi thật... đặc biệt.”

“Hứa đại phu quá khen.” Từ Hiền tỏ vẻ khiêm tốn, sau đó có hơi đắc chí nói rằng:

“Đưa ngươi nhiều tranh như vậy, đây là bức mà ta hài lòng nhất. Nó gọi là “Kim Châm Độ Kiếp, Thuốc Đấng Dã Tật, Người Người Đều Có Bệnh, Mau Đến Bảo An Đường”, ngụ ý mong Hứa đại phu ngươi chữa được cho càng nhiều người, phát tài phát lộc.”

Hứa Tuyên dờ khóc dờ cười: “Vậy thì đa tạ Từ tiên sinh rồi.”

Sau đó lại thấp giọng thờ dãi: “Nhưng mà phát tài thì...” var _avtVar=_avtVar|[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

“Phải rồi Hứa đại phu, Tiểu Quế, Tiểu Thuận nơi đâu, sao đến giờ này vẫn chưa thấy mặt?”

Sau khi ngó qua bức tranh của mình Từ Hiền mới kịp nhận ra sự vắng mặt của hai tên học đồ Bảo An Đường.

“Tiểu Thuận đến thăm họ hàng ở huyện khác. Còn Tiểu Quế... Bảo An Đường kinh doanh không như ý, hần đã xin từ công, đến nơi khác tìm việc rồi.”

Hứa Tuyên giải đáp nghi hoặc của hần, nụ cười trên mặt có chút thâm đạm.

Từ Hiền nghe vậy chợt “ồ” một tiếng, tay trái gác lên tay vịn xe lăn, bàn tay đỡ lấy thái dương, nghiêng đầu hỏi chuyện:

“Tiểu Quế sợ ngươi quít lương?”

Hứa Tuyên lắc đầu: “Hần là sợ ta trả lương.”

Từ Hiền nghe vậy chợt nhắm mắt lại, có vẻ đắm chiêu nghĩ ngợi. Quả thật là xem nhiều tiểu thuyết sinh hoang tưởng, thiên hạ nào có lắm tiểu nhân âm hiểm như trong sách, đại đa số người trên đời này đều là kẻ có lương tri, không đến mức gọi là hiền nhân thánh mẫu, nhưng cũng hiểu tri ân báo đáp.

Tất nhiên, ác nhân cũng tồn tại, hơn nữa còn vượt xa những gì thường được miêu tả trong tiểu thuyết.

Trong đầu Từ Hiền chợt xẹt qua một vài hình ảnh nơi tăm tối, khiến nắm đấm giấu trong ống phải tay áo của hần không kim được xiết chặt lại.

“Ta vẫn là may mắn, bọn chúng vẫn còn thiện lương chán. Chờ ngày ta đăng nơi tuyệt đỉnh, chắc chắn báo đáp lại sự thiện lương của các ngươi, một người cũng không thiếu.”

Nhưng bây giờ nghĩ những chuyện này còn quá sớm. Từ Hiền mở mắt ra, dùng ánh mắt chăm chọc nhìn Hứa Tuyên:

“Hỏi hận sao Hứa đại phu? Ta biết ngay có ngày ngươi phá sản vì trị bệnh từ thiện, giờ đến cả học đồ cũng bị sự lương thiện của ngươi dọa bỏ chạy.”

Hứa Tuyên nghe vậy khúc cười không xong, chỉ tay về phía Từ Hiền mà không biết nói gì. Y phải phục sự mặt dày của vị Từ tiên sinh này rồi, nói đến trị bệnh từ thiện chẳng phải hần là kẻ hưởng lợi nhiều nhất sao.

“Xem ra tranh này tới đúng lúc, ngươi bây giờ đúng là cần nhiều bệnh nhân.”

Từ Hiền nghiêng người về bên phải, đổi sang tay mặt để đỡ thái dương, mấy ngón tay trái khẽ nhấc lên tay vịn, hai mắt khép hờ như đang suy tính gì đó.

Hứa Tuyên thấy vậy, sao có thể không nhận ra Từ tiên sinh đang nghĩ kế giúp mình, trên mặt chợt dấy lên vẻ mong đợi.

Từ tiên sinh đến Bạch Long Trấn chỉ hơn bốn tháng nhưng đã nổi danh trí tuệ hơn người. Ngô lão tiên sinh ở phố Nam dạy học trò đã mấy chục năm, gặp hần cũng phải khen một câu “thiên tư thông minh, học thức uyên bác”.

Tộc... tộc... tộc...

Nhất thời trong Bảo An Đường chỉ còn tiếng đầu ngón tay của Từ Hiền gõ lên mặt gỗ.

Không lâu sau đó, Lý Tự Thành chợt thấy tiên sinh nhà mình dừng tay, môi hơi nhếch lên, cười như không cười nhìn Hứa đại phu nói:

“Trước đây lấy thư họa trả tiền chẩn bệnh cũng đã nhiều. Nay ta đổi phương pháp mới, trả Hứa đại phu người một truyền thuyết dân gian.”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiên sinh nhà ai thích kể chuyện

“Dưới núi Thanh Thành, Bạch Tổ Trinh.”

“Ngàn năm trong động chỉ tu thân.”

“A~a~...”

“Cần tu khổ luyện đến đắc đạo.”

“Thoát thai hoá cốt biến thành nhân.”

“A~a~...”

“Một lòng hướng đạo không tạp niệm.”

“Quy y tam bảo thoát hồng trần.”

“A~a~...”

“Khẩn xin Bồ Tát đến điểm hóa.”

“Độ Tổ Trinh ta xuất phàm trần...”

Ánh nắng chiều tà đẹp vô hạn, chỉ tiếc đã gần lúc hoàng hôn.

Trên các con phố, đường hẻm của Bạch Long Trấn thì thoảng lại vang lên làn điệu êm ả và tiếng hát của trẻ con, có người nghe được cũng tỏ vẻ mình biết, ngân theo một hai câu phụ họa.

Hứa Tuyên đưa tiền vị bệnh nhân cuối cùng của ngày hôm nay khỏi Bảo An Đường, sau đó trở lại quầy thu dọn tủ thuốc. Nghe thấy tiếng đồng ca loáng thoáng ngoài cửa, y chợt hiện thần sắc cảm kích, sau đó là bộ mặt gượng gạo chẳng biết phải làm sao.

Đã năm ngày kể từ khi Từ Hiền đến chẩn bệnh, nhớ sáng hôm đó hần còn nói trả cho y một truyền thuyết dân gian, còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào thì hôm sau đã có ít người đến hỏi:

“Hứa Tiên, người cứu Bạch nương từ khỏi tháp Lôi Phong rồi sao?”

Hứa Tuyên: “...”

“Hứa Tiên, người thật vô dụng, hại Bạch nương tử đến khổ.”

Hứa Tuyên: “...”

“Hứa Tiên, thế tử của ngươi thật là rắn hóa thành người à?”

Hứa Tuyên: “...”

“Hứa Tiên, mau chỉ cho ta Đoạn Kiều ở đâu, ta cũng muốn gặp nhân duyên thiên định.”

Hứa Tuyên: “...”

Hỏi ra mới biết, vào chiều hôm đó, lúc lên lớp dạy học Từ Hiên có kể một câu chuyện gọi là Bạch Xà Truyện cho đám học trò nghe, sau đó còn viết sách truyền đến chỗ người thuyết thư ở quán trà.

Vì vậy mà Hứa đại phu phải giải thích cho rất nhiều người biết rằng y tên Hứa Tuyên, không phải Hứa Tiên, nương tử nhà mình không phải yêu quái, cả nhà y cũng không quen tên hòa thượng nào gọi là Pháp Hải, lại càng không có bản lĩnh dâng nước làm ngập núi.

Nếu không phải ngày hôm qua bắt đầu có khách xem bệnh đến từ các thôn trấn xung quanh, thậm chí là từ trên huyện xuống, e rằng Hứa đại phu đã đến nhà tranh của Từ tiên sinh đề hồi tội rồi.

Ngày hôm nay y đúng là bận đến tối tăm mặt mũi, vừa phải chẩn bệnh cho nhiều người, còn phải hao tổn miệng lưỡi giải thích phu thê nhà y không liên quan gì đến câu chuyện truyền thuyết kia.

May là Tiểu Quế đã trở lại Bảo An Đường phụ việc, Tiểu Thuận cũng đi thăm họ hàng về, lại thêm nương tử nhà mình đến hỗ trợ, nếu không Hứa Tuyên phải mệt chết.

Y để hai tên học đồ đi đóng cửa tiệm thuốc rồi để bọn họ về nhà, sau đó đi trở vào trong hậu viện của Bảo An Đường.

Trông thấy thân ảnh yếu điệu đang giúp mình sàng lọc thảo dược, khóe môi Hứa Tuyên bất giác vênh lên, nhỏ giọng hô: “Nương tử.”

Chợt nghe một giọng nói trong trẻo ôn nhu đáp lại: “Quan nhân.”

Chỉ thấy thân ảnh ấy xoay người lại, tóc búi trên đầu, mang lược cài tóc màu bạch ngọc, xiêm y lụa trắng, váy vải trơn mịn. Nàng như xuất thủy phù dung, thanh lệ cao nhã, oánh diện như ngọc, trong hai mắt đều có chứa một phần linh động, mỹ lệ, mềm mại.

Nhẹ nhàng phát tay một cái, các loại thảo dược đã qua bào chế liền rời khỏi cái sàng trong tay nàng, phân biệt chui vào các hũ đựng khác nhau.

Đối diện nương tử nhà mình, dù đã bên nhau nhiều năm nhưng Hứa Tuyên vẫn thoáng ngẩn ngơ giây lát, sau đó nhả mặt cười khổ:

“Nương tử chớ gọi ta thế. Từ tiên sinh này, thật là... khiến ta không biết phải nói gì.”

Hứa phu nhân nghe vậy liền che miệng cười khanh khách, nhưng lúc nói chuyện vẫn không đổi giọng.

“Quan nhân chớ nên như vậy, Từ tiên sinh sáng tạo ra cách xưng hô này cũng thật thú vị, thiếp định từ đây đổi sang gọi chàng như thế rồi.”

“Ây...” Hứa Tuyên nghe vậy há hốc mồm, cuối cùng phui tay chịu thua: “Tùy nàng vậy.”

Hứa phu nhân bước đến cầm lấy tay y, nhẹ nhàng đưa qua lại, âm thanh dịu mát như gió chiều thu:

“Lại nói Từ tiên sinh cho Bạch nương tử là yêu xà xuất thân, e rằng là muốn ám chỉ thiếp có tâm địa độc xà. Quan nhân thấy thiếp có nên tức giận hay không?”

Hứa Tuyên nghe vậy liền có chút hoảng, vội bảo chữa thay Từ Hiên:

“Nương tử chớ có nghĩ lầm, Từ tiên sinh hẳn chỉ là giúp ta vực dậy Bảo An Đường, một mảnh lòng tốt. Hơn nữa Bạch nương tử dù nguyên hình là xà, nhưng thiện lương, thánh khiết, còn được Bồ Tát thừa nhận, ai nghe qua Bạch Xà Truyện cũng đều yêu thích.”

Không vội không được, thành thân đã mười năm, dù nương tử nhà mình luôn luôn dịu dàng hòa nhã nhưng y hiểu nàng như vậy chỉ vì mình. Nhớ đến năm ấy, lần đầu gặp gỡ, y còn nhìn thấy máu tươi chảy dọc theo sống kiếm của nàng.

Hứa đại phu cũng không muốn máu trên thân kiếm lúc ấy chuyển thành của Từ tiên sinh bây giờ, vách tường Bảo An Đường sắp bị thư họa của hán lấp kín rồi, y không có nhu cầu nhận thêm nữa.

Thấy quan nhân nhà mình gấp gáp nói đỡ cho Từ Hiên như vậy, Hứa phu nhân mỉm cười gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó thì hỏi:

“Nếu đã như vậy, sao thiếp thấy quan nhân lại có vẻ bất mãn?”

Bàn tay bị nương tử nhà mình cầm chặt, Hứa Tuyên có chút xụ mặt đáp lại: “Chỉ là không thích Từ tiên sinh hẳn để Hứa Tiên nhu nhược như vậy mà thôi.”

Nghe vậy, Hứa phu nhân hơi mỉm môi lại, trông như đang nhin cười. Nàng vòng lấy hai tay của Hứa Tuyên, tựa đầu lên vai, dựa vào người y, giọng nỉ

non:

“Đúng vậy. Hứa Tiên không có gia thế hiển hách, không có tài sản vạn kim, không có thần thông phép thuật, thấy nguyên hình của Bạch nương tử còn bị dọa chết khiếp...”

Hứa đại phu nghe nàng nói vậy, môi hơi hé ra nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng. Y chỉ nghe nương tử nhà mình nói tiếp:

“...nhưng thời gian bốn mươi năm, một người một cây dù, hần vẫn đợi nàng nơi tháp Lôi Phong. Từ sáng đến tối, gió mưa không nghỉ, tới khi tóc bạc da mồi, tai hoa mắt mờ, dù trong tay chẳng còn che được nắng mưa, hần vẫn không nguyện cùng nàng ly biệt. Như vậy... là đủ rồi.”

Nghe vậy, toàn thân Hứa Tuyên bắt giác chấn động, hai tay giang ra ôm chặt nương tử, như muốn hòa tan nàng vào trong ngực mình.

Ánh tà dương rọi vào một góc trong hậu viện, trên đất in hình bóng của hai người.

Trong nhất thời, vô thanh thắng hữu thanh.

Một lúc sau đó, Hứa đại phu mới nghe giọng nói nhỏ nhẹ truyền ra từ trong ngực mình: `var _avIVar=_avIVar|[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

“Quan nhân, thiếp nghĩ nhà chúng ta cũng nên có thêm người thứ ba.”

Thân hình Hứa Tuyên không nhịn được run lên, y buông nương tử nhà mình ra, sau đó nắm lấy bàn tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau, xiết chặt không muốn xa rời.

“Nương tử, chúng ta về nhà.”

Hứa Tuyên cất giọng chứa đầy ôn hòa, sắc tím của hoàng hôn chiếu vào bên mặt, khiến nụ cười của y trông càng thêm ấm áp.

...

Từ phía Đông đi ra ngoài, ở ngoại vi Bạch Long Trấn có một gò núi nhỏ, đứng trên gò nhìn về phía tiểu trấn sẽ thấy Tây lâm ẩn hiện từ xa, ngó về phía ngược lại sẽ thấy sông Ngạn Thủy chảy qua.

Trên gò núi chỉ có thưa thớt vài ngọn cây, ngoài một căn nhà tranh đơn sơ ra thì không còn gì đáng kể.

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!

Lý Tự Thành lom khom gõ búa, giúp tiên sinh nhà mình dựng một cái hàng rào nhỏ qua nhà tranh.

Từ Hiền cũng không rảnh rồi, sáng nay câu được vài con cá, vừa rồi lại có một thợ săn trong trấn gửi tặng hai con thỏ rừng, hần đều đem ra cho lên lửa nướng.

Nghề chế tạo:

【Đầu Bếp (Cấp 1)】

Đây là một trong hai nghề mà hần mới kích hoạt gần đây, vì vậy dù lúc trước chiến quả trứng cũng không xong, bây giờ hần lại rất tự tin chuyện bếp núc.

Chuyện dựng hàng rào cũng là hôm nay nổi hứng liền làm, dù sao gian nhà tranh của hần cũng quá đơn điệu, có thêm chút gì đó tô điểm cũng tốt.

Nhớ lúc mới đến Bạch Long Trấn, thời gian đầu hần phải ở nhờ trong Bảo An Đường của Hứa đại phu. Sau khi tài học lộ ra, trở thành tiên sinh dạy học cho đám trẻ con trong trấn, hần lại ngủ tạm phòng nghỉ của học đường.

Đợi đến khi luyện được ít công phu trong người, Từ Hiền mới ra khỏi trấn tự dựng nhà riêng. Bởi vậy tuy ố xá đơn sơ nhưng hần lại rất quý trọng, dù gì cũng là tự tay mình tạo nên.

Không phải chưa từng có hộ giàu trong trấn mời hần đến nhà mình ở, thậm chí chịu hiến nơi cư xá riêng cho hần, nhưng đều bị Từ Hiền chối từ.

Chẳng phải hần tỏ ra thanh cao, chỉ là trên thân mang nhiều bí mật nên Từ Hiền mới chọn nơi thanh vắng làm chỗ ở.

Ví dụ như việc luyện【Đạn Chỉ Thần Thông】, môn chỉ pháp này sau khi luyện đến cảnh giới cao tất sẽ có tư thái thi triển vô cùng phiêu dật, khiến người ta sáng mắt.

Không tin không được, bởi người dùng môn võ công này là những ai cơ chứ?

Phái Tiêu Dao, Đông Tà Hoàng Dược Sư, Quang Minh Tà Sứ Dương Tiêu, Ma Thiên Cự Sĩ Tạ Yên Khách, v.v...

Võ công của họ đa phần là biểu tượng của sự đẹp đẽ, hoa lệ mà vẫn không mất đi uy lực và tính thực chiến.

Nhưng đây là khi luyện được đến mức độ cao thâm, chứ vừa nhập môn như Từ Hiên thì chẳng hoa lệ đi đâu cho được.

Hắn cũng không muốn để người ta thấy cảnh tượng Từ tiên sinh như một đứa trẻ trâu nghịch ngợm, thích búng sỏi lung tung.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tiên sinh nướng thịt dạy học trò

“Nghỉ tay ăn thôi, Tự Thành.”

Thấy thịt đã chín tới, Từ Hiên bèn hô gã học trò to xác của mình đến chia phần, nhưng chỉ nghe gã đáp lại:

“Tiên sinh người cứ tự nhiên, ta còn muốn làm cho xong đã.”

Nghe vậy, Từ Hiên liền biết tên này lại phạm chứng cứng đầu.

Hắn cũng không nhiều lời, chỉ là tựa như làm ảo thuật, rút từ trong ống tay áo ra một cây thước màu đen, chiều dài ngang với cả cánh tay của hắn.

Vậy mới biết, ống tay áo chính là không gian trữ vật của Từ Hiên.

Nó kỳ thật là một vật phẩm của hệ thống, được gọi là【Rương Tam Tài】, cùng với【Giá Y Thần Công (Thượng)】và【Đạn Chỉ Thần Thông】là ba món đồ hệ thống tặng không cho hắn. Quà tân thủ phong phú như vậy chắc là để đền bù thiếu hụt do chân của hắn, Từ Hiên đoán thế.

Vật phẩm:【Rương Tam Tài】

Loại hình: Đặc thù

Phẩm chất: Phổ thông

Có 3x3 ô chứa đồ.

*Chú: 2【Rương Tam Tài】có thể hợp lại thành 1【Rương Tứ Tượng】

Hắn chỉ có thể chứa trong rương những thứ mình nâng lên được và không thể bỏ người sống vào. Về phần mỗi ô đồ có thể chôn cất bao nhiêu vật phẩm cùng loại hắn vẫn chưa thử nghiệm.

Cầm thước trong tay, khí chất của Từ Hiên bỗng nhiên trở nên uy nghiêm hơn gấp bội, hắn từ tốn dùng nó gõ hai cái lên thân xe lăn.

Cộp! Cộp!

Nghe thấy âm thanh này, động tác của Lý Tự Thành chợt dừng lại. Gã quay đầu lại nhìn tiên sinh, vẻ kính trọng trong mắt chợt tăng thêm vài phần, hòa lẫn trong đó là một ít sợ sệt.

Sau đó không cần Từ Hiên nói tiếng thứ hai, gã vội vàng bỏ việc còn dang dở mà chạy lại, tự giác lấy nước trong thùng gỗ trước cửa nhà để rửa tay.

Rửa tay xong gã liền đến chỗ của hắn, ngồi bệt xuống đất rồi lấy một xiên thịt khỏi vỉ nướng, hai tay cung kính dâng lên mời tiên sinh nhà mình ăn trước, đợi hắn bỏ miếng rồi mới tự mình rút một xiên mà ăn, không dám lên tiếng.

Tiên sinh cầm thước là đáng sợ nhất.

Không chỉ Lý Tự Thành mà cả bọn nhóc con ở học đường đều thấm nhuần trong đầu câu nói này. Không đứa nào dám ngỗ nghịch lại tiên sinh trên lớp

khi hán cầm thước.

Thấy bộ dạng như mèo gập chuột của gã, Từ Hiền lòng thầm buồn cười nhưng ngoài mặt vờ như không có gì, nhàn nhả tự đắc ngấm hoàng hôn, nhai kỹ nuốt chậm thịt trong tay.

Lý Tự Thành trở nên ngoan ngoãn như vậy cũng là vì cây thước trong tay hán.

Vật phẩm【Trọng Đạo Xích】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ thông

Kẻ làm sư, giữ thước này, dạy được ái đồ.

Người làm đồ, thấy thước này, tôn sư trọng đạo.

*Chú: Thăng cấp nghề văn hóa【Lão Sư】giúp tăng cao phẩm chất của【Trọng Đạo Xích】

Lúc nghề【Lão Sư】lên đến cấp năm thì hán nhận được nó,【Trọng Đạo Xích】thực sự là thần khí dạy học sinh.

Từ lúc có được cây thước này, Từ Hiền có thể cảm nhận được năng lực sư phạm của mình tăng lên một tầm cao mới.

Không chỉ có được uy nghiêm của các bậc đại nho học trò khắp thiên hạ, học sinh được hán dạy dỗ thể mà trở nên thông tuệ hơn trước, biết suy một ra ba, đôi khi nghe đạo lý hán giảng mà có thể nói ra kiến giải chính hán cũng trầm trồ.

Hơn nữa dùng cây thước này đánh phạt còn có tác dụng khiến học sinh tỉnh ngộ, ăn năn hối cải trước sai lầm của mình.

Nêm trái ngon ngọt, Từ Hiền mong chờ xem vật phẩm đi kèm của các nghề khác như thế nào.【Họa Sĩ】cấp năm có phải là thần bút của Mã Lương, 【Cầm Sư】cấp năm trực tiếp cho nhạc phổ của Thiên Long Bát Âm?

Ảo tưởng một lúc thì Từ Hiền đã ăn xong xiên thịt trong tay lúc nào không hay. Thu【Trọng Đạo Xích】vào trong tay áo, hán lấy một xiên cá tiếp tục ăn.

Lý Tự Thành thấy tiên sinh cất thước, thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó gã cũng bắt đầu nhắm nuốt đồ nướng, đáng vẻ có hơi thô lỗ, nhưng trước đó Từ Hiền từng nói lúc tụ họp riêng tư thì không cần để ý nhiều quy củ làm chi, nên gã cũng chẳng mấy gò bó, thoải mái thả lỏng bản thân.

Ăn được một lúc, thần sắc trên mặt gã vẫn như muốn nói lại thôi, ngập ngừng bất định. Từ Hiền thấy vậy liếc mắt bảo rằng: “Người có gì muốn nói với ta?”

Lý Tự Thành cắn răng một cái, sau đó vẫn nhin không được hỏi ra nghi vấn đã lâu: “Tiên sinh người rút cuộc giấu thước ở chỗ nào vậy? Tay áo lại chỉ có nhiều đó...”

Từ Hiền nghe vậy bèn tặc lưỡi một cái, nở nụ cười bí hiểm mà đáp: “Đây là thần thông Tụ Lý Càn Khôn, người học không được.”

Nghe hán nói thế, Lý Tự Thành không hỏi vì sao mình không học được mà là: “Thần thông... Trên đời này thực sự có thần tiên sao tiên sinh?”

Kể từ lúc theo học Từ Hiền, gã đã nghe không ít truyền thuyết, thần thoại do hán giảng ở học đường, mấy ngày hôm trước lại xuất hiện Bạch Xà Truyện, tâm lý hiếu kỳ của thiếu niên tuổi dậy trước mấy chuyện huyền ảo diệu kỳ cũng là dễ hiểu.

Nhà xương hơi phiền phức, ăn xong xiên thứ hai, đến xiên thứ ba Từ Hiền lại ăn thịt nướng.

Từ bắt đầu quái lực loạn thần, nhưng Từ Hiền không để ý, hán còn có kiếp trước, có hệ thống đây. Gặp Lý Tự Thành hỏi như vậy, hán chưa vội ăn mà cầm xiên thịt trong tay chờ cho bớt nóng, nên rảnh miệng để trả lời:

“Thế gian tự nhiên có thần tiên.”

Mắt Lý Tự Thành liền sáng lên, cẩn thận truy hỏi: “Vậy thần tiên ở nơi nào tiên sinh?”

“Thần tiên tại nhân gian.”

Nghe vậy, gã chột nhứ mày hỏi tiếp: “Thế sao Tự Thành chưa từng gặp thần tiên?”

Từ Hiền đưa xiên thịt lên trước miệng thổi nhẹ, từ tốn đối đáp với gã học trò: “Thần tiên có ở khắp nơi, ta đã gặp, người cũng đã gặp.”

Lý Tự Thành bặm môi, cá nướng trong tay cũng không ăn, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn tiên sinh nhà mình. Thấy bộ dạng ngu ngơ của gã, Từ Hiền khẽ cười nói tiếp:

“Ta là thần tiên.”

Ánh mắt Lý Tự Thành lại sáng lên, sau đó liền tối thui khi nghe hắn tiếp lời: “Ngươi cũng là thần tiên.”

Gã có vẻ hơi giận, hậm hực bảo rằng: “Tiên sinh chớ trêu ta nữa. Thần tiên là bậc có đại thần thông, có thể dễ dàng hóa giải khó khăn của phàm nhân, Tự Thành nào có năng lực ấy.”

Soap!

Nói xong chỉ gặp Từ Hiền đang nhai miếng thịt lớn, thế là gã lại càng hậm hực hơn nữa, mặt đen như đáy nồi.

Thấy gã như vậy, Từ Hiền chậm rãi nhai rồi nuốt thịt vào miệng, sau đó gác xiên thịt trong tay lại trên vỉ nướng. Hắn ngả người ra hẳn phía sau, tay trái đặt hờ trước bụng, tay phải gác ở sau đầu, chỉnh cho thể ngồi thoải mái nhất rồi mới nói với Lý Tự Thành:

“Để ta kể ngươi nghe một câu chuyện...”

Người sau vội vàng ngồi thẳng lưng, vẻ mặt mong chờ nhìn hắn. Câu chuyện không dài, Lý Tự Thành nghe Từ Hiền kể rằng:

Ngày nọ, có một người gặp phải việc khó nên đến miếu Quan Âm để cầu xin. Lúc vào trong miếu hắn mới thấy đã có một kẻ đến trước đang bái lạy tượng của Quan Âm Bồ Tát, hơn nữa còn phát hiện kẻ đó có hình dáng giống hệt đức Quan Âm.

Người ấy bèn hỏi: “Ngài là Quan Âm Bồ Tát sao?”

Kẻ đó đáp: “Ta chính là Quan Âm Bồ Tát.”

“Sao ngài lại bái lạy chính mình?”

Người ấy kinh ngạc quá đỗi, lại nghe Quan Âm Bồ Tát cười đáp lại: “Bởi ta cũng đang gặp việc khó, không biết cầu ai nên đành phải cầu chính mình.”

Kể xong câu chuyện này, Từ Hiền lấy một chiếc bình nước bằng trúc từ trong tay áo ra, uống một ngụm rồi hỏi: `var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

“Ngươi đã hiểu chưa?”

Lý Tự Thành ngẫm nghĩ một lúc, sau đó gật đầu thật mạnh, đáp lại: “Cầu người không bằng cầu mình, Tự Thành thụ giáo. Nhưng mà...”

“Ừm, nhưng mà thế nào?” Từ Hiền cũng bắt đầu tiêu diệt xiên thịt còn đang ăn dở.

“Nhưng mà tiên sinh, Quan Âm Bồ Tát là Phật mà, đâu phải thần tiên.”

Từ Hiền chép miệng một cái, nói: “Để ta giúp ngươi giải hoặc vậy.”

“Ừm.” Lý Tự Thành lại lộ vẻ mong đợi.

“Triệu đại thúc ở phố Tây bán bánh nướng đúng không?”

“Đúng.”

“Vương lão bá ở phố Đông bán mỳ nước đúng không?”

“Đúng, tiên sinh.”

“Ngươi xem, hai người họ ở hai nơi khác nhau, cũng buôn bán những thứ khác nhau, nhưng họ lại có cùng một chức năng. Là gì, ngươi nói thử coi sao.”

“Bán đồ ăn?”

“Phải. Bán đồ ăn, để người khác lúc đói, biết nên tìm đến đâu.”

Từ Hiền vút que xiên trống thứ ba đi, nghiêng người lấy tay trái đỡ thái dương rồi nói tiếp:

“Dù là Phật hay thần tiên trong cách nghĩ của ngươi cũng giống như họ vậy. Nếu xem Phật là người bán bánh nướng thì thần tiên là người bán mỳ nước, tuy kinh doanh hai thứ khác nhau nhưng đều thần thông quảng đại, đều có cùng một chức năng là khiến người kính sợ, có đức tin của mình, có một đối tượng tâm linh để cầu nguyện.”

“Chỉ là người bán bánh, bán mỳ thu tiền nên mới đưa đồ ăn cho ngươi lấp đầy bụng. Chư thiên thần Phật thì không thu tiền, nên ngươi cầu thứ gì với họ

cũng vĩnh viễn không thành hiện thực.”

Nói xong câu này, Từ Hiền lại hỏi Lý Tự Thành: “Người đã rõ ràng?”

“Tự Thành rõ rồi, nhưng mà tiên sinh...” Gã ngập ngừng.

Từ Hiền nhíu mày: “Còn chuyện gì?”

“Phật vẫn khác thần tiên mà.”

“Hừm, thần tiên là một khái niệm để chỉ những tồn tại có năng lực siêu phàm do chúng ta tưởng tượng ra, Phật cũng nằm trong số đó.”

“Ồ sao lại như thế? Tiên sinh, lúc nãy người nói Phật bán bánh nướng, thần tiên bán mì, rõ ràng khác nhau mà?”

Từ Hiền im lặng giây lát, vẻ mặt vẫn trấn định tự nhiên, thông dong mỉm cười phát tay bảo rằng:

“Tự Thành, Lý đại thúc gọi người về nhà ăn cơm.”

“Tiên sinh, nay ta đã nói với cha là ở chỗ người...” Gã chợt im bặt khi thấy Từ Hiền lại rút thước ra.

“Người chưa nói.” Nụ cười của Từ tiên sinh trông càng thêm hiền hòa.

“Vâng, có lẽ Tự Thành nhớ nhầm. Tiên sinh, ta về tìm cha đây.”

Lý Tự Thành run giọng nói hết, sau đó cũng chưa quên cầm lấy một xiên cá và một xiên thịt rồi mới chạy trốn về nhà.

Đợi đến khi bóng lưng gã biến mất, Từ Hiền mới đắc chí “hừ” một tiếng, tiếp tục ăn đồ nướng, ngắm hoàng hôn đang dần tàn.

Màn đêm sắp đến.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nửa đêm ác khách ghé nhà tranh

Soạt!

Rắc!

Mượn nhờ lửa trại và ánh trăng dần hiện phía trời Tây, Từ Hiền tận dụng chút thời gian này để luyện công trước khi đi ngủ.

Từng viên đá nhỏ cỡ đồng tiền bị hất dùng ngón giữa hai tay thay phiên búng đi, bắn vỡ mấy hòn đá to chừng trứng gà cách hất chín thước, gặp phải những tấm gỗ ở khoảng cách xa hơn gấp đôi cũng có thể bắn lõm vào trong.

Chớ cho rằng Từ Hiền ngồi trên xe lăn, tư thế lại có vẻ thông thả tự nhiên như chẳng phí sức, nếu nhìn kỹ lại sẽ thấy trán hấn rịn mồ hôi, hai tay áo cũng ướt đầm.

Hắn đang luyện【Đạn Chi Thần Thông】, người khác nếu muốn học môn võ công này thật ra cần nội lực cực kỳ thâm hậu để làm căn cơ luyện tập.

May thay đây là võ công hệ thống cấp cho hắn nên điều kiện học tập được nói lỏng phần nào, lại có chân khí chất lượng cao từ【Giá Y Thần Công】nên mới miễn cưỡng luyện được da lông.

Bốn tháng khổ luyện cũng chỉ dừng ở Đẳng Đường Nhập Thất, gần đạt tới trình độ Giá Khinh Tự Thực.

Sơ Khuy Môn Kính

Đẳng Đường Nhập Thất

Giá Khinh Tự Thực

Dung Hội Quán Thông

Lư Hòa Thuận Thanh

Đặng Phong Tạo Cực

Siêu Phàm Nhập Thánh

Xuất Thần Nhập Hóa

Phản Phác Quy Chân

Đây là chín cảnh giới thể hiện trình độ của chiêu thức ngoại công, một người nếu muốn phát huy đầy đủ uy lực của một bộ võ học thì cần đạt đến mức độ Lư Hòa Thuận Thanh.

Tầm Đăng Đường Nhập Thất như Từ Hiền thì chỉ coi là học xong chiêu thức, pháp môn của【Đạn Chi Thần Thông】, phát huy được chừng hai ba phần mười uy lực vốn có là cùng.

Cũng may là hắn có hệ thống làm hậu thuẫn, nên dù không có đồn ngộ, ngộ đạo gì đó thì cũng không gặp bình cảnh, chỉ cần chịu khó khổ luyện là được.

Thanh thông thạo của【Đạn Chi Thần Thông】cũng đã sắp chạy đến điểm cuối, chỉ cần luyện thêm ba năm ngày thì ắt đạt tới Giá Khinh Tự Thực. Tất nhiên, nếu bây giờ có đối thủ để so tay thì không cần chờ đến lúc đó.

Thực chiến luôn là cách tốt nhất để nâng cao trình độ võ học, chỉ có trong lúc quyết đấu mới xuất hiện các biến hóa khó lường, như vậy người học võ mới có thể tự nhận ra nên biến chiêu thế nào để ứng đối với các tình huống khác nhau.

Chém cọc gỗ ngàn lần cũng không bằng chặt người một nhát.

Chọi đá nửa canh giờ, Từ Hiền cũng đã thấm mệt. Chủ yếu là nội lực không đủ để chèo chống, nên hắn đành phải nghỉ tay vào nhà rửa ráy.

‘Xem ra thật sự cần một môn chi pháp nhập đạo.’

Cảnh giới của hắn kẹt ở Hậu Thiên tam trọng đã lâu, nguyên nhân là vì vẫn chưa tu một môn võ học nhập đạo nào.

Thiên hạ võ đạo được quy thành tứ đại cảnh giới, từ thấp đến cao: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Huyền Tàng và Thần Mạch.

Hậu Thiên mười hai tầng, đạt tới thập trọng trở lên đã có thể coi là hảo thủ, lão làng giang hồ.

Tiên Thiên tám tầng, trăm khách giang hồ chưa chắc có một, cao thủ danh xưng với thực.

Huyền Tàng ngũ tầng, người trong võ lâm đều thừa nhận kẻ đạt tới cảnh giới này là cao thủ tuyệt đỉnh. Chưởng môn đại phái, bá chủ một phương cũng chỉ đến cảnh giới này.

Cuối cùng là Thần Mạch tam đoạn, đặc đạo Thần Mạch đều là võ lâm thần thoại, thần long thấy đầu không thấy đuôi, có khi mười năm cũng chưa chắc gặp Thần Mạch lộ diện trên giang hồ.

Hậu Thiên tam trọng chỉ có thể coi là giang hồ tiểu tốt, nhìn xuống rất nhiều người nhưng nhìn lên cũng lắm kẻ.

Hậu Thiên có mười hai cảnh giới nhỏ, lại chia thành bốn phân đoạn.

Vì chủ tu khai thác thập nhị chính kinh nên cảnh giới này còn gọi là Khai Kinh, chưa đủ thông hai mạch Nhâm – Đốc nên không hành công theo đại chu thiên của kỳ kinh bát mạch được, tu tập nội công chỉ có thể dựa vào tiểu chu thiên.

Vì thế mà người tập võ cảnh giới Hậu Thiên khó có đột phá về mặt nội công, có thể nói là giỏi về chiêu thức, nội lực nông cạn.

Hậu Thiên chia bốn phân đoạn:

Thủ Tam Âm – Thủ Tam Dương – Túc Tam Âm – Túc Tam Dương.

Bốn phân đoạn không xếp trước sau, tu phân đoạn nào trước cũng được nhưng không thể đồng tu, và mỗi phân đoạn đều cần một môn võ học nhập đạo để làm gốc. Đây là cảnh giới thấp nhất nhưng cũng là giai đoạn đặt nền móng, có ảnh hưởng quan trọng đến con đường võ đạo sau này.

Bởi lẽ, dùng loại võ học nhập đạo nào để khai kinh thì sẽ nhận được hiệu quả hữu ích dành cho các loại võ học cùng loại sau này.

Thứ hiệu quả ấy được người giang hồ gọi là Võ Căn.

Võ Căn là thứ có được qua quá trình học võ, không phải thiên phú có sẵn, nên cảnh giới này mới được gọi là Hậu Thiên.

Từ Hiền hiện giờ rất cần một môn chi pháp nhập đạo để hoàn thiện phân đoạn đầu tiên, không chỉ vậy còn có Võ Căn giúp hắn tu tập【Đạn Chi Thần

Thông] được nhanh hơn.

Muốn mạnh lên phải nạp tiền, hắn quyết định ngày mai tranh thủ làm thêm vài việc thiện, mau chóng góp đủ tiền mua【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】để trị khỏi hai chân.

...

Nhận bay về tổ, mình nguyệt treo trên màn trời.

Từ Hiền rửa ráy xong liền leo lên giường ngủ.

Lúc này mới đầu giờ Tuất, đôi thành kiếp trước thì trên truyền hình chỉ vừa phát sóng bản tin thời sự buổi tối, nhưng cả Bạch Long Trấn và gian nhà tranh của Từ tiên sinh đều chìm vào giấc ngủ.

Nơi vùng sâu vùng xa thật khó tìm ra hoạt động vui chơi về đêm, nhà nhà đều thích ngủ sớm.

Từ Hiền cũng quen thuộc với kiểu giờ giấc này. Ngủ sớm dậy sớm, không phải võ tu thường có khái niệm tia dương khí đầu tiên trong ngày là quý nhất sao, nên hắn ngày nào cũng tranh thủ thức dậy lúc bình minh để luyện công.

Đêm tối trời yên dễ gọi chuyện phiến lòng, tịnh tâm đi ngủ thì vô ưu vô sầu.

Réc...réc...

Trăng nấp sau cành liễu, để ẩn mình trong bụi cỏ gọi nhau.

Canh ba nửa đêm, chín phần tinh thần của Từ Hiền đã nằm trong cơn mộng mị, chỉ để lại một phần cảnh giác ngoại giới, nếu có dị động hắn sẽ thức tỉnh ngay tức khắc.

Giống như lúc này...

Bịch!

Từ Hiền chợt mở mắt ra, liếc về phía song cửa bằng tre, nhìn ra bên ngoài.

Không thấy gì.

Hắn bắt đầu hít thở thật nhẹ nhàng, chậm chậm nép người đến trong góc giường, chỗ đó có một khe lõm để hắn có thể trượt xuống, dùng chiếc giường che chắn trước mặt mình. var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Không trách Từ Hiền cẩn thận như thế, bởi hắn có thể nghe ra tiếng động vừa nãy là do chân người chạm đất chứ không phải thú vật gì.

Hơn nữa đây còn là kẻ biết võ công, bởi vì bây giờ Từ Hiền không còn nghe được tiếng bước chân của kẻ đó nữa, rất có thể tiếng động khi nãy là y sư suất tạo thành do trời quá tối.

‘Năng lực nhìn đêm kém, võ công hắn không quá cao.’

Từ Hiền đặt ra giả thiết, tất nhiên hắn sẽ không tự phụ đến nỗi cho rằng giả thiết của mình chắc chắn đúng, mất mạng như chơi.

Biết võ công, nửa đêm xâm nhập nhà hắn, Từ Hiền bắt đầu ngẫm lại xem thời gian gần đây mình có đắc tội ai không.

Hắn trước tiên bài trừ kẻ đã làm mình tan nhà nát cửa, bởi từ Đại Vĩnh đến đây không phải dễ, hơn nữa tên cầu tặc ấy không thần thông quảng đại đến mức tra được tung tích của hắn.

Nếu nói đắc tội, gần đây Từ Hiền chỉ có hơi động chạm đến lợi ích của một số y quán, hắn mượn Bạch Xà Truyện kích thích việc làm ăn của Bảo An Đường, khiến những nơi khác thiếu đi một phần bệnh nhân. Nhưng nếu vì vậy mà thuê nhân sĩ giang hồ đến giết hắn thì không đáng.

Như vậy rất có thể là ngộ nhập, có lẽ người lạ mặt này chỉ muốn tìm chút thức ăn, hoặc y cần đồ dùng gì trong nhà hắn mà thôi.

Từ Hiền trượt xuống dưới giường, hắn đã bày sẵn rom rạ ở đó để làm đệm. Dưới gầm giường còn có một hũ đựng cò vẩy do mấy vị lão bá ở kỳ quán tặng, hắn thủ sẵn làm công cụ thi triển môn chỉ pháp tinh diệu của mình.

Kẹt...

Lại có tiếng động nhỏ vang lên, Từ Hiền nghe ra đó là âm thanh khi cánh cửa nhà mình mở ra.

Nắm chặt quân cờ trong tay, hắn gần như ngừng thở.

Có thể đây sẽ là trận chiến đầu tiên của hắn trong giang hồ, nhưng Từ Hiền không hề sốt sắng.

Bởi hắn đã từng trải qua địa ngục rồi, có lẽ chỉ khi đối mặt cái chết mới khiến hắn dao động phần nào tâm trí.

Nhưng cũng không đồng nghĩa là Từ tiên sinh muốn tranh đấu chém giết. Trong gian nhà đơn sơ của hắn không có vật gì giá trị, chỉ mong vị khách không mời này mau lấy thứ y cần rồi rút ngay đi, không cần trả tiền.

Hô một câu “mượn con ngựa rồi” thế là cười đi mất, thanh toán nhau trong quán rượu, đánh nát biết bao bàn ghế, chén đĩa xong nói đi là đi, v.v. . .

Thói xấu của nhân sĩ giang hồ, hắn quá quen rồi.

Có lẽ không muốn Từ Hiền được như ý, hệ thống chốt cho hắn một thông báo.

Nhiệm vụ trừng ác: Trừ Gian Diệt Bạo (1)

Gian tặc Lý Phú Sinh mê muội tiền tài, vì nó không tiếc giết người cướp của, đánh cướp bạc cứu tế nạn dân. Bách tính Đại Xương đã có hơn ba mươi mạng người trực tiếp chết vào tay hắn, gần ngàn người bị hắn gián tiếp giết chết do gặp nạn đói.

Yêu cầu: Trừng ác dương thiện, đánh chết gian tặc Lý Phú Sinh.

Thù lao:

+ 20 Điểm Thiện Ác

+ Mở khóa Danh Vọng

*Nhắc nhở: Mục tiêu có cảnh giới Hậu Thiên lục trọng, thiện dùng đao pháp.

*Chú: Nhiệm vụ Trừ Gian Diệt Bạo tự động kích hoạt khi mục tiêu nhiệm vụ xuất hiện trong phạm vi nhất định (hiện tại: ba trọng). Hoàn thành đủ số vòng nhất định sẽ nhận được thù lao đặc biệt.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiên sinh lần đầu trở tuyệt kỹ

Vật phẩm:【Nhược Linh Tán – Hiệp】

Loại hình: Kỳ được

Phẩm chất: Phổ Thông

Bột phần dùng để rải vào không khí, mục tiêu hít phải bị suy nhược trong một khắc, sức mạnh, tinh táo, thân pháp, tốc độ vận công bị giảm sút toàn diện.

Bị vô hiệu hóa bởi trạng thái Bách Độc Bất Xâm, miễn dịch bởi võ tu trên cảnh giới Hậu Thiên.

*Chú:【Nhược Linh Tán – Hiệp】chỉ có tác dụng với mục tiêu có Ác Khí cao hơn Thiện Khí (Muốn không bị hạn chế này, cần tìm【Nhược Linh Tán】thay thế)

Giúp Hứa đại phu vực dậy Bảo An Đường là nhiệm vụ hắn nhận được năm ngày trước, sáng hôm nay khi nhiệm vụ hoàn thành thì hắn nhận được hai lọ【Nhược Linh Tán – Hiệp】này. Kể cũng trùng hợp, nhiệm vụ liên quan đến tiệm thuốc thì thù lao là một loại độc được.

Từ Hiền không có thuốc giải của【Nhược Linh Tán – Hiệp】nhưng hắn cũng không sợ nó.

Trong phần ghi chú có nói ra hạn chế của loại độc dược này là chỉ có tác dụng với mục tiêu có Ác Khí cao hơn Thiện Khí. Theo Từ Hiên lý giải thì đây là đơn vị đo chỉ số thiện – ác của hệ thống, vì vậy rất tự tin là mình không trúng độc dược.

Còn tên gian tặc Lý Phú Sinh này, hẳn chỉ có thể trách y xấu số.

Lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc lọ nhỏ, Từ Hiên rút phần vải bịt ra rồi dốc một nắm bột màu trắng trong lọ vào tay mình, xoắn tay áo lên rồi bắt đầu vung mạnh ra phía cửa.

Trong mô tả của vật phẩm không có ghi mất bao lâu thì thuốc có tác dụng, hơn nữa còn phải đợi thuốc phiêu tán ra không khí, hẳn chỉ có thể tiếp tục chờ đợi xem thế nào.

May mà hẳn dựng nhà chỗ cao, không gian lại khá thoáng nên luôn có gió thổi hỗ trợ độc dược phát tán.

Chẳng quá lâu, khoảng chừng ba mươi nhịp thở thì có động tĩnh mới.

Cạch!

Két!

Cộp!

Âm thanh phát ra do Lý Phú Sinh va chạm với vật dụng trong nhà tranh, xem ra y đã ngấm thuốc, bắt đầu khó kiểm soát hành động của bản thân.

Nghe gió đoán vị, Từ Hiên đương nhiên quen thuộc với đồ vật trong nhà mình, nên hẳn có thể từ tiếng động Lý Phú Sinh tạo thành nghe ra y ở đâu.

Khoảng chừng hai trượng, hơn nữa còn cách một bức màn ngăn với phòng ngủ. Với khoảng cách này, lại thêm nếu chẳng may Lý Phú Sinh có luyện ngành công hộ thể thì không cách nào bắn giết được, dù cho y đã trúng độc của hẳn.

Theo nhiệm vụ nhắc nhở thì Lý Phú Sinh giỏi dùng đao pháp, Từ Hiên có thể cho rằng y đã học một môn đao pháp nhập đạo.

Cảnh giới Hậu Thiên lục trọng khiến Từ Hiên có hai cách nghĩ: Hoặc là Lý Phú Sinh đã tìm và luyện được môn võ học nhập đạo thứ hai rồi, chỉ là đang gặp bình cảnh. Hoặc là y chưa tìm được nên không thể đột phá đến thất trọng.

Đẳng cấp của võ học phân thành lục giai: Hạ Thừa → Trung Thừa → Thượng Thừa → Tuyệt Học → Chân Kinh → Tuyệt Thế Thần Công.

Mỗi giai lại chia tứ cấp: Nhân – Địa – Thiên – Thánh.

Võ tu Hậu Thiên thường chỉ tu tập võ học có phẩm giai Hạ Thừa, mà ở phẩm giai này tuyệt đại đa số là võ học nhập đạo, nếu theo cách nghĩ đầu tiên của Từ Hiên thì không bài trừ việc Lý Phú Sinh có một môn nhập đạo là ngành công.

Còn theo cách nghĩ thứ hai, vẫn có một phần nhỏ tỉ lệ là y cũng sở hữu tuyệt kỹ như hẳn.

【Giá Y Thần Công】và【Đạn Chi Thần Thông】đều không có mô tả, nhưng Từ Hiên tin chắc hai môn võ học này đều có phẩm giai cao hơn Hạ Thừa, có thể coi là tuyệt kỹ.

Vậy nên dù cảnh giới thua kém, hẳn vẫn tự tin mình có thể đối phó Lý Phú Sinh, miễn là người sau đến đủ gần.

Đêm khuya sương lạnh, nhưng mồ hôi lại lã trên trán Từ Hiên.

Trong gian nhà tranh đơn độc ngoài Bạch Long Trấn, một người đang tính kế giết một người, người còn lại có vẻ đến bây giờ mới nhận ra sự tồn tại của người kia.

Từ Hiên dùng ngón giữa và ngón cái bóp chặt một con cò, thời gian một khắc đã qua hơn một nửa.

‘Chẳng lẽ y đã đi rồi? Hay là thuốc quá mạnh nên ngất xỉu... cũng không đúng, nếu thế sẽ tạo ra âm thanh không nhỏ.’

Từ Hiên đã chuẩn bị sẵn sàng để vung nắm【Nhược Linh Tán – Hiệp】thứ hai rồi. Chuyện liên quan đến tính mạng, hẳn không sợ phung phí.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Lúc Từ Hiên cho rằng Lý Phú Sinh ngủ quên mất rồi thì chợt nghe giọng nói khàn khàn truyền vào trong tai mình:

“Người ở trong phòng ngủ?”

Còn quá thiếu kinh nghiệm giang hồ, Từ Hiên có chút giật mình, tay khê chạm vào cạnh giường, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Dù nhỏ nhưng Lý Phú Sinh tất nhiên nghe thấy.

Như vậy cũng tốt, tuy là bị y biết vị trí nhưng cũng nhờ vậy Từ Hiên có thể rút ngắn khoảng cách xuất thủ.

Ở gian ngoài, vươn tay trong bóng tối sờ phải một vật, Lý Phú Sinh nhận ra đó là một chiếc xe lăn.

Trước đó y tưởng ngôi nhà tranh này là do một thợ săn nào đó dựng lên để tiện ở lại, nhưng bây giờ xem ra không đơn giản như vậy.

Có điều dù biết là chủ nhân của nó không đơn giản, Lý Phú Sinh cũng phải xử lý hẩn. Vết thương trên người không cho phép y có thời gian vào Bạch Long Trấn rồi, chỉ có thể ở tạm đây để chữa thương.

Nhưng chữa thương khi có một kẻ xa lạ ở gần mình, lòng đa nghi không cho phép Lý Phú Sinh làm vậy. Hạng gian ác như y không tin tưởng bất kỳ người nào, ngoại trừ người chết.

Vậy nên chủ nhân của nhà tranh phải chết.

Hơn nữa Lý Phú Sinh đoán, dù chủ nhân nơi này có vẻ thần bí thì võ công cũng không cao được tới đâu, nếu không đã đi ra đánh chết y rồi, nào sẽ im lặng lâu như vậy từ lúc y vào nhà.

‘Không được, ta bắt đầu suy yếu rồi, phải nhanh chóng giải quyết hẩn.’

Lý Phú Sinh lâm tường tác dụng của【Nhược Linh Tán – Hiệp】thành triệu chứng do thương thể trên người y.

Sờ thấy một ngọn nến trên bàn, y lập tức nghĩ tới việc phóng hỏa đốt nhà tranh nhưng sau đó liền bỏ đi, Lý Phú Sinh cần giữ lại chỗ này để chữa thương.

Có điều y vẫn lấy đá đánh lửa thấp sáng ngọn nến, như vậy dù cho chủ nhà tranh là kẻ mù thì lợi thế trong bóng tối của hẩn cũng không còn.

Ánh lửa cũng để lộ gương mặt của y, một gương mặt mà ai nhìn thấy cũng liên tưởng đến loài chuột, phối hợp với ánh mắt ngoan độc và vết máu bên khóe miệng, cùng ánh nến lúc rọi chỗ sáng, lúc rọi chỗ tối khiến bộ dạng của Lý Phú Sinh trông cực kì khiếp người.

Nhìn về phía tấm màn ngăn cách giữa hai gian, Lý Phú Sinh di chuyển theo sát vách tường tiếp cận đến phòng ngủ.

Ánh sáng từ ngọn nến chiếu xuống khoảng trống bên dưới tấm màn che, khiến Từ Hiên biết được vị ác khách nhà mình vừa thấp nền.

Hẩn kẹp chặt một quân cờ vậy, cánh tay phải đã đưa ngang lên trước miệng.

Roẹt!

Tấm màn bị kéo xuống, không có ai xuất hiện, chỉ có ba vết đen đang bay về phía Từ Hiên.

Phanh!

Phanh!

Bộp!

var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Từ Hiên nhanh chóng nghiêng người sang trái, suýt chút nữa một ngọn phi tiêu bốn cánh đã cắm thẳng vào hốc mắt của hẩn.

Trên giường cũng găm hai ngọn phi tiêu.

‘Thật âm hiểm. Nếu vậy, y có thể sẽ không tấn công trực diện...’

Tìm đập thành thạch, Từ Hiên biết đây chỉ là đòn chào hỏi. Có vẻ việc trúng độc đã khiến Lý Phú Sinh mất đi độ chính xác thường có của mình, nếu không rất có thể hẩn sẽ chẳng né kịp?

Đó là một câu hỏi không có lời giải, Từ Hiên cũng không có thời gian để nghĩ đến.

Bởi vì lúc này Lý Phú Sinh đã rút thanh khoái đao sau lưng ra và đập ngã vách tường tiền vào trong. Nếu đây là nhà gạch thì không có chuyện như thế rồi.

Từ Hiên lần đầu trông thấy hình dạng của địch nhân, hẩn phải tập trung hai trăm phần trăm tinh thần để ứng phó.

Hẩn đang ở sân nhà, còn ra tay hạ độc trước, có rất nhiều ưu thế nhưng đồng thời cũng có một bất lợi to lớn.

Hai chân của hẩn.

Một khi để bị áp sát thì Lý Phú Sinh chính là dao thót, Từ Hiên là thịt cá.

Cho nên hấn nhất định phải giải quyết y ngay, khoảng cách bây giờ đã đủ gần, hơn nữa việc Lý Phú Sinh đập vách mà vào cũng tạo thành thời cơ tốt cho Từ Hiền ra tay.

Bởi vì y sẽ bị che mắt tầm nhìn trong thoáng chốc.

Thật ra cách nghĩ của Lý Phú Sinh là rất tốt, không đi đường thường mà phá tường vào như vậy sẽ tạo hiệu quả bất ngờ, khiến kẻ địch trở tay không kịp.

Đáng tiếc là Từ Hiền bằng vào trí tuệ của mình, hấn thay vào vị trí của y để tính toán, nên đã dự liệu được điều này.

Thế là vừa đập ngã vách tường mong manh thì Lý Phú Sinh đã nghe một âm thanh xé gió vang lên, sau đó vai trái của y cảm thấy đau đớn dữ dội.

‘Hấn cũng dùng ám khí?’

Lý Phú Sinh vừa trông thấy mặt mũi Từ Hiền thì đã thấy tay trái của người sau vung ra, lại có một vật gì đó rất nhỏ bay cực nhanh về phía y.

Lần này kịp phản ứng, y giơ đao lên cản.

Chỉ nghe “coong” một tiếng, không chỉ thân đao mà cả cánh tay Lý Phú Sinh đều run lên.

‘Uy lực lớn như vậy? Là... quân cờ?’

Y chỉ kịp liếc xuống đất nhìn thấy mấy mảnh vỡ nhỏ màu trắng, rồi phải lập tức đưa đao lên che trước trán mình, bởi quân cờ thứ ba đã bay tới.

‘Lần đầu đối chiến, quả nhiên kinh nghiệm không đủ.’

Từ Hiền có chút không hài lòng với bản thân, nhưng hấn biết đây là việc không thể tránh khỏi. Nhưng cũng nhờ vậy mà trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi hấn đã đúc kết được khá khá kinh nghiệm lúc đối địch.

Hơn nữa nhờ có Lý Phú Sinh làm bia nhắm di động mà【Đạn Chi Thần Thông】trong tay hấn có góc độ xuất chiêu càng lúc càng hiểm.

‘May mà ta đã lường được từ trước, không quên luyện tay phải. Nếu không địch nhân đã có thể tận dụng khoảng trống để phản sát.’

【Đạn Chi Thần Thông】của Từ Hiền luyện đủ cả hai tay, mặc dù tay phải không thuận khiến cho uy lực giảm đi đôi chút nhưng nhờ vậy mà hấn có thể liên tục ra đòn.

Tay trái bung ra, tay phải nhặt cờ. Tay phải bung ra thì đã có tay trái chờ sẵn.

Lý Phú Sinh trong lúc nhất thời vô phương phản kích.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trừ gian diệt bạo có thù lao

Chân khí vận hành từ Đan Điền đến huyệt Cự Cốt ở đầu vai, sau đó lại lưu chuyển đến huyệt Thiên Tinh ở khuỷu tay, đưa xuống huyệt Dương Trì ở cổ tay, tại ba huyệt Dương Khoát, Dương Cốc, Dương Trì xoay chuyển ba vòng rồi chạy đến huyệt Quan Xung ở ngón vô danh, cuối cùng vận chỉ lực bắn ra ngoài, uy thế mạnh mẽ vô song.

Đây là pháp môn vận dụng chỉ cao của【Đạn Chi Thần Thông】, yêu cầu nội lực thâm hậu làm cơ sở, cần đã thông hết bảy tám mạch Tiên Thiên mới có thể phát huy uy lực tối đa của nó.

Hậu Thiên tam trọng như Từ Hiền miễn cưỡng vận dụng, vừa xuất chỉ đã gần như thoát lực, chân khí cạn kiệt.

Nhưng tình thế ép buộc hấn phải vận dụng pháp môn này, bởi hấn có liên tục thay đổi bộ vị công kích thì Lý Phú Sinh dù không trả đòn nổi vẫn có thể dùng đao đón đỡ.

【Đạn Chi Thần Thông】tiêu hao chân khí rất nhanh, dựa vào công lực của Từ Hiền bây giờ thì đánh lâu dài là hạ sách.

Hơn nữa một khi Lý Phú Sinh kịp nhận ra rằng nên lui về phía sau thì hấn không còn nắm chắc việc đánh giết y được nữa.

Kết quả cũng rất khả quan.

Thay vì tiếng xé gió thì âm thanh như pháo nổ vang lên, Lý Phú Sinh chỉ kịp hét lên đầy thảm thiết rồi ngã gục xuống đất, thân mình cong lại như con tôm, hai tay ôm chặt lấy hạ bộ.

Quân cờ mà Từ Hiền dùng pháp môn chí cao của【Đạn Chi Thần Thông】bắn ra xuyên qua người y bị nhuộm đỏ, rơi xuống đất vỡ thành nhiều mảnh.

Máu tươi dần thấm qua lớp vải quần.

Đó là vị trí mà Từ Hiền đặc biệt tuyển chọn giúp Lý Phú Sinh, trong lúc sinh tử tồn vong thì không có khái niệm hèn hạ. Huống chi ra tay với thứ gian ác như y không khiến hắn cảm thấy hổ thẹn chi cả.

Lý Phú Sinh rên thảm liên hồi, nhưng dục vọng cầu sinh của y rất ngoan cường. Thay vì nằng chừ, nguyên rủa kẻ địch tiểu nhân hèn hạ, y dùng thái độ thấp hèn nhất cầu xin:

“Đại... đại... hiệp xin tha... tha mạng. Tiểu nhân... chỉ... chỉ là nhất... nhất thời... mong muội. Cầu... cầu xin ngài... tha chết... tiểu nhân nguyện... làm... làm trâu làm... ngựa để báo... đáp.”

Để đáp lại Lý Phú Sinh, Từ Hiền leo lên khỏi sàn nhà rồi lết người đến chỗ chiếc xe lăn ở trước giường. Đây là một chiếc xe lăn khác của hắn, chỉ dùng để di chuyển trong nhà.

Hắn im lặng không nói một lời, lăn bánh đến chỗ Lý Phú Sinh rồi khom người nhặt lấy thanh đao mà y làm rơi, dốc hết toàn bộ sức lực còn lại chém vào cổ Lý Phú Sinh trong ánh mắt ngờ ngàng, hồi hận và oán độc của y.

Động tác cực kỳ dứt khoát, dù đây là lần đầu tiên Từ Hiền giết người.

Dựa lưng hắn về phía sau, toàn thân hắn rã rời.

Gương mặt Lý Phú Sinh lúc này cực kì kinh khủng, sự âm độc và hải nhiên bị cố định trên mặt y, hai mắt tròn to hết cỡ khiến ai bất ngờ nhìn thấy cũng sẽ bị dọa cho chết khiếp.

Nhưng Từ Hiền lại nhìn không chớp mắt, hơn nữa còn cực kì chăm chú.

Từ Hiền không sợ gặp ác mộng, bởi vì sau này hắn sẽ trở thành ác mộng của đám ác đồ như Lý Phú Sinh. Bọn chúng chỉ có phần sợ hắn, không có chuyện hắn phải sợ bọn chúng.

Vật phẩm:【Đạn Chi Thần Thông】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

Chỉ lực thông thần, tinh vi ảo diệu, thiên hạ vô song.

Môn công phu này cần nội lực cực cao làm căn cơ tu tập, nội lực thâm hậu bao nhiêu, chỉ kinh mạnh mẽ bấy nhiêu. Luyện đến cảnh giới cao thâm có thể sánh ngang võ học Sử Thi.

*Chú: Nếu【Đạn Chi Thần Thông】đạt đến trình độ Đăng Phong Tạo Cực trở lên có thể không cần mượn vật dẫn để thi triển.

Phẩm chất vật phẩm trong hệ thống chia ra làm sáu cấp độ: Phổ Thông – Hi Hữu – Tuyệt Phẩm – Sử Thi – Truyền Thuyết – Thần Thoại.

Theo Từ Hiền nghĩ thì võ học Sử Thi hẳn là có thể sánh ngang với giai vị Tuyệt Học, còn đạt tới phẩm nào thì khó mà lường được.

Sau trận chiến này【Đạn Chi Thần Thông】đã đạt đến trình độ Giá Kinh Tự Thực rồi, Từ Hiền tin chắc rằng dù không bị【Nhược Linh Tán – Hiệp】làm suy yếu thì Lý Phú Sinh cũng không đỡ nổi chỉ lực của hắn hiện giờ.

Không chỉ như thế, nghề【Hiệp Giả】cũng thăng lên đến cấp năm khiến Từ Hiền đột nhiên có ảo giác nội lực của mình đột nhiên bị hút đi một ít.

Đó là bởi vì nội lực trong người hắn đạt tới mức năm năm công lực, sức chứa của Đan Điền trở nên lớn hơn mà thôi, chờ chân khí khôi phục lại là được.

Đánh quái thăng cấp tăng sức mạnh có lẽ chính là như vậy. Không chỉ thế, khi【Hiệp Giả】thăng đến cấp năm hắn cũng nhận được một món kỳ vật.

Vật phẩm:【Hiệp Đạo Thiên Thư】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ thông

Vô địch hiệp khách, hành đạo thiên hạ.

Thánh điển chí cao của hiệp đạo, bao hàm vạn tượng thâm la, công dụng thần diệu khó lường.

*Chú: Thăng cấp【Hiệp Giả】giúp tăng cao phẩm chất của【Hiệp Đạo Thiên Thư】

Mô tả rất bá đạo, nhưng vẫn chưa rõ có tác dụng gì, hơn nữa bề ngoài trông cũng hết sức bình thường.

Từ Hiền mở quyển trục trong tay ra, phần giấy bìa màu vàng ố khiến nó trông có vẻ cổ xưa.

Bên trong trống trơn, không có lấy một chữ.

Chợt có kim quang lóe lên khiến hắn hơi giật mình, vừa định thần lại nhìn đã thấy kim quang ấy xuất phát từ thi thể của Lý Phú Sinh.

Nó hóa thành một vệt sáng bay vào trong quyển trục.

Ngay lập tức, trên mặt giấy liền nổi lên tranh vẽ diện mạo của Lý Phú Sinh, sinh động như thật. Hình vẽ chỉ chiếm một phần góc trái của mặt giấy, những chỗ trống còn lại xuất hiện chỉ chút chữ.

Lý Phú Sinh, nguyên quán Tiền Châu...

Bảo Lịch năm thứ mười bảy, mồng năm tháng chạp, giờ Hợi ba khắc tại Tân Cương Quận, Hình Nam Phủ, huyện... lên vào Hứa phủ, giết chết Hứa viên ngoại...

Thuần Minh năm thứ hai...

Từ xuất thân gốc gác, cho đến tội ác đã phạm đều có mô tả tỉ mỉ, năm nào tháng nào ngày nào giờ nào, ở đâu, làm gì, giết ai, thủ pháp thế nào được liệt kê rõ ràng rành mạch, nhân chứng vật chứng đều có đánh dấu.

Trước mắt Từ Hiền bỗng xẹt qua rất nhiều hình ảnh, tựa như đèn kéo quân. Đó đều là những cảnh tượng Lý Phú Sinh tạo ác nghiệt.

Sau đó hết thấy đều biến mất, chỉ để lại một điểm kim quang trên mặt giấy.

“...”

Tận mắt thấy quá khứ tội lỗi của y, Từ Hiền chợt lặng người một lúc, sau đó cho【Hiệp Đạo Thiên Thư】vô trong tay áo, cất vào không gian trữ vật.

Nhìn thi thể của Lý Phú Sinh, Từ Hiền không có ý định mang đầu hắn đến nha môn lãnh tiền thưởng. Hắn tạm thời cũng không muốn người khác biết mình có võ công.

var _avIvar=_avIvar||[];_avIvar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Thế là Từ Hiền lấy một cái lọ khác từ trong ống tay áo ra. Đây cũng là một loại kịch độc, nó gọi【Hóa Thi Phấn – Hiệp】.

Đây là thứ mà hắn nhận được sau khi hoàn thành nhiệm vụ tặng mười bức thư họa cho Bảo An Đường.

Từ Hiền dùng móng tay gầy ra một chút bột phấn, sau đó tìm đến miệng vết thương do【Đạn Chỉ Thần Thông】nơi bả vai của Lý Phú Sinh mà rắc vào.

Bột phấn này hết sức thần kỳ, tiếp xúc với da thịt lành lặn thì chẳng chút tổn hại gì, nhưng vừa đụng tới một giọt máu thì máu lập tức hóa thành kịch độc, trong chốc lát một người trưởng thành bằng xương bằng thịt đã hoàn toàn biến mất, đến quần áo cũng không còn.

Chỉ còn lại một bãi nước vàng.

Chờ đến khi phơi khô, nó lại biến trở lại thành bột phấn để tiếp tục sử dụng, có thể nói là lưu độc vô cùng.

“Vi tước gia tam đại thần được, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Từ Hiền không nhịn được cảm thán thành tiếng, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng thứ này, công hiệu vượt quá mong đợi.

Cũng có hậu tố “Hiệp” như【Nhược Linh Tán – Hiệp】nên hắn cũng chỉ có thể dùng nó lên mục tiêu có Ác Khí cao hơn Thiện Khí.

‘Không có mùi hôi, có thể tiếp tục ngủ.’

Trải qua trận chiến đầu tiên, sức lực của hắn đã bị vắt kiệt, chỉ muốn lập tức vùi đầu lên giường chứ chẳng muốn quản trời trăng mây đất gì nữa.

Mấy mảnh cò vờ do【Đạn Chi Thần Thông】cũng đành để đến ngày mai quét dọn.

Từ Hiên chậm rãi lăn bánh ra gian ngoài để thổi tắt nến, lúc tiến đến gần chỗ bãi nước vàng hắn mới phát hiện một chuyện.

【Hóa Thi Phần – Hiệp】thế mà không ăn mòn hết thầy mọi thứ trên xác Lý Phú Sinh, có một vật vẫn còn nguyên vẹn.

Đó là một đồng xu màu cổ đồng, do hình dáng nhỏ bé lại có màu sắc gần giống với bãi nước vàng nên ở xa Từ Hiên nhìn không ra. Hắn cúi người xuống nhìn, thấy trên bề mặt đồng xu có khắc hình một thanh cổ kiếm xuyên qua đụn mây.

Trong những cảnh tượng mà【Hiệp Đạo Thiên Thư】cho hắn thấy, Từ Hiên cũng đã gặp qua hình ảnh Lý Phú Sinh tham gia vào một trận chém giết thảm thiết để tranh đoạt đồng xu này.

Công dụng của nó không tầm thường đâu.

Từ Hiên định nhặt lên, nhưng đưa tay được nửa đường liền rút lại.

‘Vẫn là chờ khô rồi tính sau.’ Hắn cũng không dám chắc sau khi chuyển hóa thành nước vàng thì giới hạn thiện - ác của【Hóa Thi Phần – Hiệp】có còn không.

Nghĩ đến đây hắn thâm ảo nào.

‘Vẫn là quá thiếu kinh nghiệm, đáng lẽ nên soát thi trước rồi mới tiêu hủy.’

Ánh nến không còn, Từ Hiên quay trở lại giường. Y phục trên người đầm mồ hôi rồi, hắn chỉ có thể thay một bộ mới.

Ngủ ngay là không thể nào, lý trí nói cho Từ Hiên biết rằng hắn nên vận công khôi phục chân khí.

Mặc dù tỉ lệ một tên ác khách nữa xuất hiện là rất nhỏ, nhưng ai nói trước được.

Từ Hiên tĩnh tọa trên giường, hai chân có tật khiến phải phải tựa lưng vào đầu giường. Chân khí trong thể nội lưu hành theo quỹ tích đặc trưng của【Giá Y Thần Công】giúp hắn hồi phục từng chút, từng chút nội lực.

Trăng lại ló dạng, xen qua song cửa mà rọi vào lưng hắn.

Vạn vật đều yên.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trong mắt tiên sinh chứa thần quang

Cuối giờ Dần, đầu giờ Mão.

Thái dương ló dạng, tử khí đông lại.

Gà gáy báo bình minh, mộng tàn người tỉnh giấc.

Tóc tai chải vuốt gọn gàng, bạch y đơn sơ mộc mạc.

Tĩnh tâm định thần thân bất động, chân khí luân hồi tiểu chu thiên.

Từ Hiên đã ra khỏi nhà tranh từ sớm, mặt hướng phía Đông, đón nhận những tia nắng đầu tiên trong ngày.

Hắn không mở mắt để xem mặt trời mọc, bởi đã xem quá nhiều lần, đến giờ chỉ còn lại sự nhàm chán.

Chân khí cương mãnh của【Giá Y Thần Công】luân chuyển không ngừng qua thập nhị chính kinh, có thêm một năm công lực cũng không khiến chân khí của hắn vận hành thông thuận hơn trước.

Trừ khi【Giá Y Thần Công】đạt đến cảnh giới Như Ý.

Nhập Môn →Tiểu Thành →Như Ý →Đại Thành →Viên Mãn →Tự Nhiên.

Nếu Từ Hiên là một người bán thịt heo thì nội lực của hắn chính là thịt, võ công chiêu thức chính là khách hàng.

Nhập Môn có thể xem là hắn vừa mới vào nghề, tay chân còn chưa quen khiến khách hàng phải đợi lâu, cân thịt có khi thừa khi thiếu. Thừa thì lãng phí nội lực, thiếu thì chiêu thức yếu đi.

Đến Tiểu Thành rồi thì tốc độ nhanh hơn, cân đo đong đếm không còn thừa thiếu quá nhiều nữa.

Khi lên tới cảnh giới Như Ý, thì hắn không cần mượn nhờ đến cân nữa. Quen tay hay việc, hắn có thể ước lượng được trọng lượng chỉ bằng tay bằng mắt, hiệu suất bán hàng tăng cao.

Nếu mà đến Đại Thành thì đến việc ước lượng cũng không cần, một dao chặt xuống, hắn muốn bao nhiêu cân thì được chính xác bấy nhiêu cân, không thừa một li không thiếu một hào.

Mà khi đã đến Viên Mãn thì chẳng cần hắn động tay động dao, thịt heo cũng tự chặt tự chia sao cho cân lượng xác đáng.

Còn cảnh giới Tự Nhiên, lúc này thịt heo như có linh tính, biết khách hàng nào muốn ăn giò, khách hàng nào muốn ăn ba chỉ, da heo, tai heo, v.v... từ đó không chỉ bán thịt heo chung chung mà còn phân biệt tính chất sao cho phù hợp với mỗi khách hàng.

Từ Hiên còn lâu mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy, hắn bây giờ vẫn chỉ là giang hồ tiểu tốt.

Phùu...

Thò ra một ngậm trọc khí, lúc hắn thu công đã là nửa canh giờ sau đó.

Soạt!

Phành!

Nội công có tiến bộ,【Đạn Chi Thần Thông】lại đạt tới trình độ Giá Khinh Tự Thực khiến hắn khá là háo hức thử xem chỉ lực của mình.

Kết quả cũng rất khả quan, tám ván gỗ xa gần hai trượng bị hòn đá trong tay hắn bắn thủng.

Nhưng Từ Hiên không vì thế mà đắc chí.

‘Đạn chi là có, nhưng thần thông thì vẫn chưa tới.’

Đồng Tà Hoàng Dược Sư có thể cách xa trăm bước dùng hòn đá nhỏ bắn trúng Kim Luân Pháp Vương.

Người sau dù đã dùng ngân luân chặn lại, nhưng hòn đá vỡ thành mấy chục viên nhỏ vẩy ra, có hai viên bắn lên trên mặt, dù không đã thương được nhưng lại khiến lão có chút đau đớn.

Kim Luân Pháp Vương là nhân vật bậc nào? Kỳ tài võ học khoáng thế,【Long Tượng Bát Nhã Công】tăng mười vô địch thiên hạ, uy lực của【Đạn Chi Thần Thông】nhờ vậy mà thấy được lóe lẹt.

Theo Từ Hiên, chừng nào bản thân có thể cách trăm bước bắn chết cao thủ Tiên Thiên thì có thể tự xưng tu thành【Đạn Chi Thần Thông】, trước đó chỉ có thể gọi là công phu ném đá mà thôi.

Lại bỏ ra gần nửa canh giờ luyện thanh, thổi sáo, vào khắc cuối cùng của giờ Mão, Từ Hiên mới xuất phát tiến về Bạch Long Trấn.

Một ngày hắn dùng khoảng hai đến ba canh giờ để dạy ở học đường, thời gian sáng chiều xen kẽ. Hôm nay là ngày dạy buổi sáng.

Như mọi lần, hắn vừa nhập trấn chẳng được mấy bước đã thấy Lý Tự Thành không biết từ đâu chạy đến, sổng chết đòi đẩy xe lăn giúp mình.

Thật ra tên học trò to xác này còn muốn đẩy xe lăn giúp tiên sinh từ nhà tranh cơ, nhưng Từ Hiên vì bí mật luyện công nên sao dám để hắn làm vậy.

Nếu không phải hắn dốc hết ba tác miệng lưỡi, lại lấy【Trọng Đạo Xích】ra uy hiếp, e rằng gã vẫn còn dây dưa.

Trái với những lần trước, thường Từ Hiên phải đối đáp vài câu vô nghĩa với Lý Tự Thành mới chịu cho gã giúp đẩy xe, nhưng hôm nay lại không có tình tiết đó.

Thấy tiên sinh nhìn mình bằng ánh mắt là lạ, gã học trò bất chợt cảm thấy gai người. Không biết có phải ảo giác hay không, mà vừa rồi gã giống như thấy được trong đôi mắt của tiên sinh có ánh kim quang chớp lên.

Chỉ lóe qua trong sát na mà thôi, nên khó mà xác định.

Gã không biết rằng đó là năng lực mới của tiên sinh nhà mình.

Trong mắt của Từ Hiền bây giờ, sau đầu Lý Tự Thành có hai luồng khí trông đầy huyền ảo đang lưu chuyển không ngừng, hướng về phía thanh thiên.

Một luồng có màu xanh mượt như lá cây dưới nắng, đường kính không quá một đầu ngón tay. Luồng khí còn lại có màu đỏ sậm gần đen, mỏng như sợi chỉ, trông như lúc nào cũng sẽ dập tắt mất.

Từ Hiền biết, cái trước chính là Thiện Khí, cái sau chính là Ác Khí.

Thiên phú:【Hiệp Đạo Thiên Nhân】

Giai vị: Bất Phàm

Thường thiện cần đúng việc,

Phạt ác chẳng sai người.

【Hiệp Giả】thức tỉnh thiên nhân, nhìn thấy Ác Khí và Thiện Khí của chúng sinh.

Trăm vạn người chưa chắc có một, đó chính là thiên phú.

Nhất giai Bất Phàm.

Nhị giai Xuất Trần.

Tam giai Kinh Hồng.

Tứ giai Khuynh Thế.

Ngũ giai Nhập Thần.

Cho dù chỉ là thiên phú Bất Phàm thì cũng là thứ mà hết thầy người trong võ lâm muốn có.

Đáng tiếc rằng thiên phú là thứ vừa sinh ra đã có, hơn nữa không ai có thể nhân tạo thiên phú. Vì vậy Từ Hiền chỉ có thể cảm thán hệ thống uy vũ.

Có【Hiệp Đạo Thiên Nhân】cho dù không cần nhiệm vụ hệ thống cảnh báo thì Từ Hiền cũng có thể xác định kẻ nào là gian tặc.

Hơn nữa còn có thể xác định ai là thiện nhân để thành tâm kết giao, không lo gặp phải tiểu nhân âm hiểm.

Dù sao thì trăm hăm ngàn hại của kẻ thù cũng không bằng một lần thân nhân phản bội.

Hơn nữa【Hiệp Đạo Thiên Nhân】còn giúp tăng cường thị giác của Từ Hiền, vạn vật trong tầm mắt đều trở nên rõ ràng hơn trước gấp bội.

“Tiên sinh?” Tiếng gọi của Lý Tự Thành đánh tỉnh Từ Hiền.

Thấy tên học trò bị mình chăm chú nhìn đến sợ, Từ tiên sinh thần sắc ung dung, thu hồi tầm mắt một cách tự nhiên. `var _avVar=_avVar||[];_avVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefa9decf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

“Đến lớp thôi Tự Thành.” Giọng nói của hần bình thản như không có gì xảy ra.

“Vâng, tiên sinh.”

Thấy tiên sinh không còn nhìn mình chăm chú, cảm giác gai người của Lý Tự Thành cũng giảm đi.

Gã vẫn còn trẻ người non dạ, chưa biết đến Long Dương chi hảo là gì, nếu không thì Từ Hiền đã bị gã sợ hãi xa lánh, không muốn đến gần.

Dọc đường thấy mấy vị dân trấn bày bán đồ ăn sáng bên đường, gã chậm lại bước chân, hỏi Từ Hiền:

“Tiên sinh, người đã ăn điểm tâm chưa?”

Từ Hiền nghe vậy, chợt nhớ đến sáng nay định mua bánh bao nhưng lại quên mất. Ngó thấy một quầy bán đậu hũ và sủi cảo, hần bèn chỉ tay ra hiệu Lý Tự Thành đẩy mình về phía đó, gọi một phần đậu hũ chiên giòn mang đi.

Sáng sớm ăn nhiều dầu mỡ, kẻ tập võ chính là kiều ngao như vậy, không cần bận tâm đến vấn đề ăn uống sao cho khỏe mạnh.

Chủ quầy đậu hũ là một vị đại thúc gầy gò da nhăn, tóc hoa râm. Y có vẻ cũng nhận ra người tới là ai, nên rất vui sướng hô lên:

“Ồi chào, Từ tiên sinh ghé qua, vinh hạnh quá thay! Ngài hãy chờ một lát nhé, sẽ có ngay đây.”

Lý Tự Thành cảm thấy ông chủ quầy đậu hũ có gì đó khác khác.

Có ít lần gã theo Từ Hiền mua điểm tâm chỗ này, mặc dù cũng được tiếp đón niềm nở nhưng lần này thái độ của ông chủ với tiên sinh có thêm vài phần kính cẩn mà trước đây không có.

Từ Hiền lại biết là thứ gì đang tác quái.

Danh vọng: Tiểu Hữu Danh Khí

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ giết chết Lý Phú Sinh thì Danh Vọng của Từ Hiền được mở khóa, nó khiến hắn trở nên có uy vọng hơn trong mắt người khác, tương tự như tác dụng của【Trọng Đạo Xích】với đám học trò.

Còn có hiệu quả khác hay không thì ngày sau sẽ rõ.

Nhận lấy túi đậu hũ chiên, Từ Hiền muốn trả tiền nhưng ông chủ mãi không chịu nhận. Không muốn làm lỡ nhiều thời gian nên hai bên đều nhường một bước, chỉ tính tiền nửa giá.

Xem ra sau này nếu hắn muốn ăn cơm không trả tiền thì chỉ cần thẳng cấp Danh Vọng là xong. Có khi đến thanh lâu chơi gái còn được tú bà trả tiền.

‘Ta coi như hiểu tại sao không thấy lao động gì mà đám hiệp khách giang hồ vẫn có thể tiêu xài như nước.’

Chậm rãi nhai đậu hũ trong miệng, Từ Hiền cảm thấy thật là thơm.

Lý Tự Thành gồng mình để giữ cho xe lăn trượt đi một cách ổn định, chậm rãi. Như vậy tiên sinh nhà hắn có thể yên tâm ăn đậu hũ trên đường.

Động tác ăn của Từ Hiền không hề cố ý tỏ ra kiểu cách, nhưng nhờ có nhiều nghề văn hóa gia tri, tôn lên khí chất của hắn nên trông có vẻ ưu nhã khác thường, khiến người ta chỉ đành than thở đúng là công tử như ngọc.

Học đường nằm ở hẻm Hướng Dương tại nửa cuối phố Bắc của tiểu trấn, xa chốn xô bồ nên có hoàn cảnh yên tĩnh, rất thích hợp để đọc sách.

Nơi đây vốn là chỗ dạy học ngày xưa của vị Ngô lão tiên sinh sống ở phố Nam, đến khi lão tiên sinh dưỡng già không dạy nữa thì cũng bị để hoang.

Sau đó tình cờ biết được tài năng của Từ Hiền, nghe nói hắn muốn lên lớp cho bọn nhỏ trong trấn, Ngô lão tiên sinh mới hào phóng cho hắn mượn dùng vô điều kiện.

Đẩy cánh cửa trượt cũ kĩ sang một bên, Lý Tự Thành quen tay hay việc nhấc xe lăn qua bậc chặn cửa.

Không gian rộng rãi, ngang dọc tám bảy tám trượng vuông, bảng đen dính tường, mấy chiếc bàn dài với chân bàn thấp được bày ngay ngắn, bên dưới có lót đệm mỏng để học sinh ngồi bệt.

Bốn tháng nay, nó chính là ‘giang hồ’ của Từ Hiền.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lớp của tiên sinh thiếu một người

Phía đối diện cửa ra vào của học đường là phòng nghỉ, cũng thiết kế theo kiểu kéo sang một bên. Không gian bên trong khá nhỏ, đặt một chiếc giường đã chiếm mất một nửa diện tích.

Cuối lớp treo đầy tranh do Từ Hiền vẽ, trong đó có một bức được vẽ trên một tấm gỗ dày, cao đến sáu thước, bề ngang ba thước dựng sát mép tường dưới.

Bức họa ấy vẽ lại cảnh Ngô lão tiên sinh ngồi trong lớp giảng bài, xem như là tác phẩm đồ sộ nhất của Từ Hiền rồi.

Đằng sau bức tranh là chỗ nhà kho bỏ hoang đã lâu của Ngô lão tiên sinh, bên trong trống trơn. Lúc lão tiên sinh vừa giao lại học đường cho hắn, cánh cửa nhà kho cũng đã mục nát, sau đó hắn bèn nảy ra ý tưởng dùng một bức tranh lớn để thay thế vào.

Từ Hiền định chờ【Họa Sĩ】lên đến cấp năm lại thay một bức mới, dựa vào trình độ bây giờ hắn có thể nhận thấy nhiều khiếm khuyết trên nó.

Hắn bắt đầu suy nghĩ phương án sửa đổi, vừa để tiêu khiển vừa để giết thời gian chờ học sinh. Từ Hiền quy định, lớp buổi sáng bắt đầu dạy từ giờ Thìn, tức khoảng bảy giờ sáng theo cách nói hiện đại.

Do đồng hồ mà dân trấn sử dụng còn khá thô sơ, thiếu chính xác nên hắn lại du di cho thêm một khắc, ai dám đi trễ sẽ bị phạt đứng suốt giờ học.

Nếu là ở thành, trấn trực thuộc quận, phủ thì sẽ không có chuyện đó, bởi những nơi ấy đều là địa phương phồn hoa, thương nghiệp phát triển, được triều đình thiết lập xây dựng tháp đồng hồ, tính giờ cực kì chính xác.

Nghe nói con em quyền quý ở các đại thành còn mua được phiên bản thu nhỏ của tháp đồng hồ, gọi là đồng hồ cơ học, có thể cầm tay hoặc treo bên hông như ngọc bội, giá trị liền thành.

Nhưng đối với Từ Hiền thì không hiếm lạ gì, hơn nữa hệ thống của hắn cũng có hiển thị giờ giấc, dùng ý niệm là có thể xem được, không cần mang thứ gì cho vướng tay vướng chân.

Tích tắc! Tích tắc!

Từ Hiền nhắm mắt dưỡng thần, trong miệng lầm bầm “tích tắc” không ngừng. Hắn nghe được tiếng bước chân của những học trò đã bước vào học đường.

Ngoại trừ những ngày đầu ra thì đến nay Từ Hiền chưa từng gặp ai dám đi trễ. Vậy nên lúc giờ Thìn điểm sang khắc thứ hai, hắn không còn nghe thấy tiếng bước chân nào nữa.

Từ Hiền mở mắt ra, trên mặt giữ nụ cười rất nhẹ, đối diện với toàn thể học trò.

Tất cả học trò đều đứng nghiêm người, sau đó đồng thanh hô: “Tiên sinh sáng sớm tốt lành!”

Đây là cách chào vào lớp mà tiên sinh dạy chúng nó.

Từ Hiền khoanh tay trước bụng, ánh mắt khẽ lướt qua một vòng lớp học rồi khẽ gật đầu: “Buổi sáng tốt lành.”

Bọn học trò đồng loạt ngồi xuống, người cao ngồi bàn dưới, người thấp ngồi bàn trên, chỉnh thể trông khá đồng đều.

Lớp của Từ Hiền có bảy mươi hai học trò, nam nữ đều có. Trừ Lý Tự Thành khá lớn tuổi ra thì đứa lớn nhất cũng chỉ vừa lên mười, đứa nhỏ nhất chừng năm tuổi rưỡi.

Bạch Long Trấn có hơn trăm hộ dân, học đường của hắn có thể nói là tị hết trẻ con trong trấn lại rồi.

Từ Hiền không điểm danh, dựa vào trí nhớ của mình hắn đã nhớ mặt tất cả từ lần đầu gặp gỡ rồi. Lại ngó lớp một lần, hắn thấy một chỗ bàn học còn trống, liền ôn hòa cất giọng:

“Vương Tiểu Minh hôm nay không đến, có đồng học nào biết nguyên nhân vì sao?”

Bọn nhỏ bốn mắt nhìn nhau, không có ai lên tiếng.

Từ Hiền thấy vậy cũng đành thôi. Vương Tiểu Minh là cháu trai của trưởng trấn, lát nữa hắn đành phải đến nhà trưởng trấn làm rõ xem sao, coi như thăm hỏi phụ huynh.

Hắn cầm lấy phấn viết mấy đề toán lên bảng.

Gọi là đề toán nhưng thực ra là mấy phép nhân chia đơn giản, chủ yếu để kiểm tra đám nhóc này đã thuộc bảng cửu chương mà hắn mới dạy gần đây hay chưa.

Hai chân tàn tật khiến Từ Hiền không thể đứng lên viết đến chỗ quá cao, cũng may học trò trong lớp của hắn cũng đều là trẻ nhỏ, trừ Lý Tự Thành.

Có nghề【Thư Pháp Gia】cấp hai, Từ Hiền dù chỉ dùng phấn viết những con số, nhưng nét đẹp và vận vị ẩn chứa bên trong vẫn tự vẫn bộc lộ phần nào.

Ký tự đề tượng trưng cho số, cho các phép tính cộng trừ nhân chia ở thế giới này cũng gần giống với kiếp trước, nên Từ Hiền không có cơ hội để ‘sáng tạo’ ra chữ số Ả Rập.

Ghi khoảng chừng hai mươi bài toán đơn giản về tính tích, thương lên bảng. Từ Hiền buông phấn xuống. Không đợi có người giơ tay, hắn liền đưa tay chỉ về phía bàn đầu tiên gần cửa:

“Bắt đầu từ bàn thứ nhất, từng người thay phiên lên bảng, tự chọn một bài toán để giải. Mỗi người có năm nhịp thở để điền kết quả, hết thời gian thì chỗ, tới người bàn sau lên.”

Vỗ tay cái bộp, hắn ra hiệu bắt đầu.

Đám học trò lục tục nối đuôi nhau điền kết quả, người xuống kẻ lên không ngừng. Nói là chỉ có năm nhịp thở để điền kết quả, nhưng trước đó lúc hắn viết đề đã có thời gian cho chúng tính toán trước rồi.

Chẳng mấy chốc thì tất cả phép tính đã được giải, không ai làm sai.

Việc này cũng trong dự liệu của Từ Hiền, phần vì học bảng cửu chương thật sự quá đơn giản, phần vì hắn có nghề【Lão Sư】cấp năm làm điểm tựa.

Trừ khi bây giờ hắn bắt đầu dạy vi phân, tích phân gì đó, nếu không thì mấy chương trình học cơ bản này chẳng thể khiến đám nhỏ gặp chút trắc trở nào.

Nhưng Từ Hiền không có ý định như vậy, hắn chỉ muốn dạy mấy thứ đơn giản là đủ rồi, ít nhất để đám nhỏ sau này đi chợ tính tiền không bị sai là được.

Để chúng biết đọc biết viết, biết vài phép toán cơ bản, kể vài câu chuyện ngụ ngôn, uốn nắn tư tưởng đạo đức, bốn tháng nay Từ Hiền chỉ dạy học sinh như thế.

Tứ thư ngũ kinh gì đó càng không nhắc đến một lần.

Hắn lần đầu thi Hương đã đỗ Giải Nguyên, năm sau dễ dàng đạt Hội Nguyên, nếu không gặp phải biến cố thì có khi năm nay đã là Trạng Nguyên, vào cung diện thánh.

Dù vậy thì hắn cũng không có nhu cầu dạy dỗ tú tài khoa cử, Từ Hiền đã nói điều này từ đầu với gia trưởng của bọn nhỏ trong trấn.

Sau khi gọi ngẫu nhiên một vài người trong số những ai chưa lên bảng để kiểm tra thêm, Từ Hiền chuyển sang dạy chữ cho học trò.

Từ Hiền chậm rãi viết một chữ “Chấp” to giữa bảng, từng nét từng nét rõ ràng cho đám học trò thấy được.

Trẻ nhỏ thường sẽ theo bản năng bắt chước bút tích của lão sư, nên Từ Hiền lúc dạy học chưa bao giờ viết ngoáy, cũng không có ý biểu diễn thư pháp mà chơi rông bay phượng múa gì đó, mỗi chữ đều trung quy trung củ.

“Đây là chữ chấp, hết thầy mười hai nét ghép lại, nghĩa đơn giản là cầm, giữ thứ gì đó, hoặc là thực hiện một điều gì đó.”

Từ Hiền dùng tay phải đỡ thái dương, tay trái ôm hờ trước bụng, dùng ánh mắt bảy phần đạm mạc, ba phần cổ vũ nhìn xuống lớp học, thái độ khiến người khoan khoái:

“Một chữ chấp có thể ghép được rất nhiều từ, ví dụ như... chấp niệm.”

Nói đến đây, một ánh lửa hiện lên trong đầu, chỉ trong chớp mắt đã bị hắn xua đi. Mặt không đổi sắc, giọng nói ôn hòa của hắn tiếp tục truyền vào tai bọn học trò:

“Có ai còn biết những từ nào, có thể chia sẻ cho mọi người cùng biết.”

Vừa thấy hắn hỏi vậy, dưới lớp liền có học trò trả lời. Chủ yếu là mấy đứa chín, mười tuổi, những đứa nhỏ hơn còn chưa biết nhiều từ.

“Chấp nhận.”

“Chấp nhất.”

“Cổ chấp.” var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

“Tranh chấp”

“Chấp mê bất ngộ.”

Cái cuối là do Lý Tự Thành nói ra, Từ Hiền nghe được nhìn xuống cuối lớp, cho gã ánh mắt tán đồng.

“Đồng học Tự Thành hiểu được nhiều, nói đúng thành ngữ.”

Sau đó lại viết cụm từ “chấp mê bất ngộ” lên bảng cho bọn học trò cùng xem. Vừa viết hắn vừa giảng:

“Nếu các ngươi có nghe qua ‘nhất ý cô hành’, ‘bất tri hồi cải’, ‘tự dĩ vi thị’ thì chúng đều là thành ngữ có nghĩa gần với chấp mê bất ngộ...”

Buông phẩn xuống, Từ Hiền một tay gác sau đầu, một tay đưa về phía Lý Tự Thành:

“...vậy nếu hiểu được thế nào là chấp mê bất ngộ, thì cũng có thể biết được phần nào ý nghĩa những thành ngữ kia. Giải thích cho mọi người cùng biết, Tự Thành.”

Lý Tự Thành đứng lên, trả lời vanh vách: “Bẩm tiên sinh, chấp mê bất ngộ để chỉ thói xấu của con người, không phân rõ sự vật sự việc nhưng vẫn kiên trì mình không sai, chẳng chịu tỉnh ngộ.”

Phất tay cho gã ngồi xuống, Từ Hiền nhân nhạ bảo: “Không tệ.” Sau đó cho một vài ví dụ thực tế rồi tiếp tục hỏi còn ai biết từ ghép nào của “chấp” nữa không.

Được tiên sinh khen ngợi, Lý Tự Thành chỉ biết gãi đầu cười khờ.

Lý Tự Thành không phải đến tuổi này mới được đến lớp, lúc còn nhỏ thợ rèn họ Lý đã có cho gã đi học rồi. Đáng tiếc đầu óc của gã quá đần, học mãi cũng không hiểu được gì, Tam Tự Kinh đọc cả năm trời cũng chỉ nhớ: “Nhân chi sơ, tính bổn thiện.”

Qua nhiều năm, thợ rèn họ Lý vốn đã dứt ý nghĩ để Tiểu Ngưu nhà mình đọc sách thánh hiền.

Ngồi đầu nghe được Ngô lão tiên sinh ca ngợi vị Từ tiên sinh mới đến tài cao bát dẩu, nên quyết định gửi gắm chút hy vọng cuối cùng, không mong để dành bằng vàng, chỉ cần con mình biết tri thức, hiểu lễ nghĩa là đủ rồi.

Từ tiên sinh không phụ sự mong đợi, dạy bảo Tiểu Ngưu đầu ra dẩu, còn lấy cho gã một cái tên chính thức, thợ rèn họ Lý cuối cùng cũng hả lòng hả dạ.

Có người nói Tiểu Ngưu nhà thợ rèn khai khiếu, nhưng bản thân Lý Tự Thành biết không phải vậy.

Gã biết đầu óc mình vẫn đần như trước đây, chỉ là lời nói của tiên sinh như có ma lực huyền bí nào đó, ngoại trừ một số thứ phức tạp ra, thông thường chỉ cần nghe giảng một hai lần là hiểu.

Lý Tự Thành không rõ vì sao, nhưng cảm thấy hết sức thần kỳ. Cũng bởi vậy mà tiên sinh là đối tượng gã kính trọng không khác gì cha mình.

“Hừ, đồ trâu bự...”

Trong lúc nụ cười khờ khạo vẫn còn trên mặt Lý Tự Thành thì ở bàn trên, một đứa nhóc bắt mẫn thì thầm. Nó rất ghen tị với việc ‘con trâu bự’ được tiên sinh ưa thích.

‘Ta cũng phải đọc thành ngữ mới được.’

Múp míp mồm mồm, hai má đầy thịt, Triệu Tiểu Hồ năm nay sáu tuổi rưỡi đứng dậy đồng dục hô to:

“Một mình ta chấp hết!”

Từ Hiền: “...”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tiên sinh bỗng ghé nhà gia trưởng

Giờ Ngọ ba khắc, tan học rồi.

Đám học trò thu dọn bàn học, Triệu Tiểu Hồ hai mắt rom róm, vừa nấc vừa cất sách vở vào, rất là căm thù gấp một tờ giấy lại bỏ vào trong túi vải.

Lăng từ hồi đầu là thành ngữ trái nghĩa với chấp mê bất ngộ.

Đó cũng là bốn chữ tiên sinh viết trên giấy, yêu cầu đồng học Tiểu Hồ về nhà chép phạt một trăm lần vì ‘một mình ta chấp hết’.

Không đợi Lý Tự Thành, Từ Hiền thông dong lẫn bánh rồi khỏi học đường. Lúc ra tới hẻm, hần bỗng nhiên dừng tay lại.

‘Lén la lén lút, kẻ nào...’

Thị giác siêu phẩm của Từ Hiền khiến hần dùng khước mắt thấy được có bóng người vừa lấp ló ở cuối hẻm. Từ trong tay áo lấy ra một hũ cờ vây, hần bốc một quân rồi dùng hai ngón kẹp sẵn lấy.

Có thể đây chỉ là hiểu lầm, nhưng Từ tiên sinh tôn sùng lý niệm cẩn tắc vô áy náy.

Huống chi đám học trò còn ở đây, thân là tiên sinh hần phải đảm bảo an toàn cho chúng.

Bọn nhỏ kẻ trước người sau rồi lóp về nhà ăn cơm.

Lý Tự Thành ra trước nhất, gãi lập tức bắt lấy tay cầm của xe lăn, định đẩy đi nhưng bị Từ Hiền giơ tay ngăn lại.

“Tiên sinh?”

“Chờ đồng học về hết đã.”

Từ Hiền nhẹ giọng bảo vậy, gãi không hề thối lui nghe theo.

Đám học trò thấy tiên sinh còn ở ngoài cửa, mỗi người đều dừng lại cúi đầu thi lễ rồi mới tiếp tục về nhà. Biết ra về vào giữa trưa nên ai cũng chuẩn bị mũ để đội.

Đến lượt Triệu Tiểu Hồ, thấy gương mặt nể mào của tiểu tử này, Từ Hiền nhin không được chột nhẹ lên mặt nó một cái.

Đồng học Tiểu Hồ càng âm ức hơn rồi, vắt cặp chân ngắn ngùn lên chạy về nhà mách mẹ.

‘Đáng yêu như vậy...’

Từ Hiền nhin không được khẽ cười, tâm tình thoải mái.

Đến khi đứa nhỏ cuối cùng rời đi, vẫn không có một học sinh nào quên cúi đầu chào hần, tất cả đều rất lễ phép.

Thật ra lúc đầu trong lớp của hần cũng có mấy đứa trẻ trâu, nhưng dưới sự ảnh hưởng của【Lão Sư】thì dần trở thành bé ngoan hết cả.

Khước mắt lại liếc nơi cuối hẻm lần nữa, Từ Hiền phát tay áo ra hiệu Lý Tự Thành đóng cửa học đường lại, sau đó cả hai cùng rời khỏi.

“Quả không sai, tất cả trẻ con trong trấn đều tới đây theo học. Nếu đứng theo những gì ta tra được thì ngày mai bắt đầu vào buổi chiều...”

Một bóng người dần biến mất sau góc khuất.

“Cũng nên chuẩn bị...”

~oOo~

“Tiên sinh, chúng ta đi đâu?”

Rời khỏi hẻm Hường Dương, Lý Tự Thành hỏi ý Từ Hiền, trên tay gãi cầm một cây dù lớn.

“Đến nhà trường trấn.”

Từ Hiền muốn trước tiên đến nhà hỏi vì sao hôm nay Vương Tiểu Minh vắng mặt, sau đó lại tìm chỗ giải quyết bữa trưa.

Trường trấn của Bạch Long Trấn là Vương lão gia tử, cư ngụ tại phố Nam, gần nhà với Ngô lão tiên sinh, hai người ấy cũng là bạn thâm giao mấy chục năm.

Ở thời đại này muốn mở lớp dạy học cũng không phải dễ, đối với kẻ lai lịch bất minh, đến công danh tú tài cũng không có như Từ Hiền thì càng khó hơn lên trời.

May mà nhờ có hai vị lão nhân đức cao vọng trọng trong trấn đứng ra nói chuyện, nên dân trấn cũng tin tưởng mà giao phó đám nhỏ nhà mình cho Từ Hiền dạy dỗ.

Chẳng mất bao lâu, Từ Hiền và Lý Tự Thành đã gần tới nhà trường trấn. Cách vài trượng xa, hần và gãi học trò của mình đã bắt gặp hai người mặc đồng phục bộ khoái của nha môn, họ đang đứng trước nhà trường trấn.

“Tiên sinh, đó là nha sai.”

“Ừm.” Từ Hiền khoát tay ý bảo gãi trước tiên dừng lại, chờ hai kẻ đó đi đã.

Với những gì xảy ra trong quá khứ, cảm nhận của hần đối với quan phủ hoàn toàn chẳng có gì tốt đẹp, nên cũng không muốn tiếp xúc đến.

‘Huyện nha lại có thông báo gì rồi.’

Bạch Long Trấn và rất nhiều thôn trấn xung quanh đều thuộc quyền quản hạt của một huyện cấp trên, gọi là Đan Dương.

Hằng ngày nha môn trên huyện đều cử nha sai đến tuần tra, đảm bảo trật tự của các thôn trấn trong địa bàn. Nơi nào lớn thì có chừng chục người, nơi nào nhỏ thì chỉ phải bốn năm người đi tuần.

Mỗi khi huyện nha gửi xuống thông báo gì đó thường sẽ có nha sai dán bố cáo trên đường cái, sau đó lại thông báo chi tiết cho trưởng trấn biết để người sau giải đáp thắc mắc cho bách tính.

‘Năm nay thịt heo lại lên giá?’ Từ Hiền ngẫm phỏng đoán lung tung.

Chẳng khiến hắn đợi lâu, hai tên nha sai rời khỏi, để lộ hình dáng thấp bé của một ông già còng lưng, tóc gần bạc hết, người mặc hoa phục, tay chống gậy gỗ.

Từ Hiền và Lý Tự Thành nhanh chóng tới gần, hô giữ trưởng trấn lại trước khi ông ta bước vào trong nhà.

“Vương lão.”/ “Trưởng trấn gia gia!”

Vương lão gia từ dừng bước, thấy là hai người liền nở nụ cười, các nếp nhăn trên mặt nhúm lại, trông càng thêm già nua, nhưng giọng nói vẫn còn trung khí.

“Tiểu Hiền và Tiểu Ngưu ấy à, tan học rồi sao? Hai người sao hôm nay lại rảnh rồi ghé thăm lão đầu này, có phải là muốn tìm lão Ngô?”

“Áy, giữa trưa thế này, đã ăn cơm chưa, có đói bụng không? Chi bằng vào nhà uống chút nước chè, chờ Tiểu Minh về thì cùng ăn bữa cơm với lão đầu này nhớ.”

“Sau đó...”

“Rồi thì...”

“Thật là, tan học lâu rồi mà vẫn chưa về nhà, thằng cháu bất hiếu của lão phu không biết lại la cà đâu rồi. Đợi nó trở về...”

Vương lão gia từ rất dài dòng, nhưng hai thầy trò Từ Hiền lại kiên nhẫn nghe hết, thần sắc không hề có vẻ gì chán ghét.

Trước đây Lý Tự Thành cảm thấy rất phiền khi bị người già giữ lại nói chuyện. Họ cảm rả cảm rảm, dài dòng lảm lòi, gã thật sự chịu không nổi.

Nhưng từ khi nghe tiền sinh giải thích tại sao người già lại hay lảm lòi, gã không bao giờ cảm thấy như vậy nữa. `var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

“Ta nói các trò nghe, lão nhân ở nhà lớn tuổi, họ nói chẳng ngừng miệng, thường xuyên nhức mắng, trách móc các người, nhưng không không có nghĩa là ghét bỏ các người.”

“Chỉ vì cảm thấy mình sống không được lâu, sợ không còn đủ thời gian để tâm sự, đề nhắc nhở con cháu nữa nên mới tranh thủ từng giờ từng khắc trò chuyện với thân nhân.”

“Tại sao lão nhân thường ngủ ít? Bởi muốn có thêm thời gian ở gần con cháu mà thôi.”

Đó là những lời tiền sinh từng nói ở lớp, Lý Tự Thành không biết những đồng học khác nghe xong có để vào lòng không, nhưng gã thì có.

Kể từ lúc đó, gã thường đến làm bạn bên gia gia của mình hơn, cũng biết lo sợ về việc ngày nào đó người thân sẽ rời mình mà đi.

Từ Hiền không hay việc gã học trò to xác đã có suy nghĩ trưởng thành như vậy, hắn chỉ định bồi tiếp Vương lão gia từ ăn trưa, nhưng nghe đến câu cuối cùng của vị trưởng trấn này, Từ tiên sinh cảm thấy ý nghĩ đó không thành rồi.

Hắn đưa tay lên xin ngắt lời của lão, mặt đầy nghiêm túc, giọng hơi trầm xuống:

“Vương lão, ngài nói là hôm nay Tiểu Minh có đi học?”

Lão nhân gia lập tức đáp lại: “Tất nhiên rồi, sáng nay lão đầu ta còn giúp nó chuẩn bị y phục mà. Thằng nhóc bất hiếu bảo là muốn đến lớp sớm nhất, chưa đến giờ Thìn đã đi rồi cơ. Ta nói thật là...”

“Vương lão, sáng nay Tiểu Minh chưa từng tới lớp.”

Gạt việc tôn kính trưởng bối sang một bên, Từ Hiền ngắt lời Vương lão gia từ.

Nghe hắn nói vậy, lão nhân liền sùng sốt: “Làm sao có thể? Chẳng lẽ nó lén đi đâu chơi... chơi...”

Lão chột cứng miệng, toàn thân bỗng nhiên run rẩy, sắc mặt trở nên xám trắng, trong khoảnh khắc trông càng già thêm.

“Không... không... thế nào... đầu... không... khô... n...g thế... nà...o...”

Liên tục lẩm bẩm trong miệng ba chữ ‘không thế nào’, Vương lão gia từ thở càng lúc càng gấp, cuộn công văn trong tay cũng càng xiết càng chặt.

Sau đó chân đứng không vững nữa, gây trượt khỏi tay té úp mặt xuống. Cũng may mà Từ Hiền phản ứng nhanh lẹ khom người đưa tay đỡ lấy vị trưởng trấn già nua này.

Lý Tự Thành thấy vậy liền chạy đến thay hân đỡ Vương lão gia từ. Gã định công lão nhân gia đến Báo An Đường nhờ Hứa đại phu kiểm tra xem sao, nhưng bị lão giấy giữa cản lại.

Vương lão gia từ không kiềm chế được cảm xúc, hai mắt ứa lệ mà than khóc:

“Tiểu Minh, Tiểu Minh! Đứa cháu bảo bối của lão đầu ta... Con trai vì cái nhà này đi xa kinh thương, ta làm sao ăn nói với hân? Xuống cứu tuyền sao dám đối diện với con dâu? Ta chết mất thôi, ta chết mất thôi!”

Thấy lão đau lòng như chết, Lý Tự Thành sốt sắng chẳng biết làm sao.

Từ Hiền vội tiến đến nắm chặt lấy tay Vương lão gia từ, dùng giọng nói trầm ấm của mình trấn an lão:

“Rốt cuộc chuyện như thế nào, Tiểu Minh gặp phải việc gì, có phải ngài đã đoán được một hai? Nói cho ta biết, mọi người cùng nghĩ cách.”

Nghe vậy, Vương lão gia từ xiết chặt lấy tay Từ Hiền như nín lấy hy vọng, nhưng chỉ há miệng nói được: “Tiểu Minh... Tiểu Minh...”

Căng thẳng quá độ, lão thở gấp không nói được gì, cuối cùng nhớ tới công văn trong tay, vội vàng đưa cho hân, giọng run run: “Trong... trong đ...ó.”

Từ Hiền nhanh chóng cầm lấy mở ra xem, đọc lướt như vậy, chẳng mấy chốc hai hàng chân mày nhíu chặt lại vì lo lắng, tóc mai không gió tự bay, trong mắt đã đọng đầy lửa giận, thần quang chột xẹt qua.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạch nương tử cứu được đồng học

‘Chuyện đã một tháng, đến giờ mới báo?’

Từ Hiền cảm thấy lạnh lòng.

Nơi biên thùy hẻo lánh, trị an lỏng lẻo, thi thoảng lại có ác nhân, hung đồ lộ hành, bách tính cũng đã quen mắt.

Nhưng Từ Hiền không ngờ quan phủ hành sự bất lực đến thế.

Gần một tháng trước, trong địa bàn các thôn trấn trực thuộc Thanh Hà Huyện, tiếp giáp với Đan Dương Huyện bắt đầu có trẻ con mất tích, nghi là do có tập đoàn tội phạm chuyên bắt cóc trẻ con tác quái.

Nha môn chưa thể tróc nã hung phạm về quy án thì cũng thôi đi, đằng này đến việc thông báo cho bách tính cảnh giác đề phòng cũng giấu nhẹm đi.

Mãi cho đến năm ngày trước, một thôn nhỏ trong địa bàn Đan Dương Huyện cũng xảy ra chuyện trẻ con mất tích, không giấu được nữa mới chịu phát công văn xuống Bạch Long Trấn.

‘Người tốt dễ gặp, thanh quan khó tìm’

Từ Hiền trả lại công văn cho Vương lão gia từ, trong đầu chợt nhớ tới kẻ khả nghi xuất hiện ở hẻm Hương Dương ban nãy, hân giống như nghĩ đến gì đó.

“Vương lão chó gấp, thế lực thần bí này bắt cóc nhiều trẻ con như vậy, hoặc là muốn bán làm nô lệ, hoặc là định nuôi quân... tạo phản. Nếu Tiểu Minh là do chúng bắt đi, vậy tạm thời không lo nguy hiểm tính mạng.”

Hân trước tiên nói lời an ủi, tránh cho lão nhân nghĩ quẩn mà gặp chuyện không may, sau đó dùng cả hai tay nắm chặt lấy bàn tay nhăn nheo của Vương lão gia từ, thập phần nghiêm túc nói với lão:

“Việc này ta đã phát hiện chút manh mối, cũng có dấu vết để lần theo. Mặc dù không thể bảo đảm... nhưng Vương lão, ta nhất định dốc tận sức lực để tìm được Tiểu Minh.”

Vương lão gia từ kinh ngạc: “Tiểu Hiền ngươi có manh mối?”

Sau đó lập tức gấp gáp bảo rằng: “Vay mau, mau đi gọi lại hai vị sai nha báo cho họ biết. Họ mới đi đây thôi, mau lên!”

Từ Hiền đã nhận định đám quan lại trên huyện là hạng giá áo túi cơm, sao chịu như thế. Hắn lắc đầu trấn an Vương lão gia từ:

“Biết ngài nóng vội, nhưng việc này vẫn cứ để ta lo liệu. Quan phủ hành sự bất lực, họ không đáng tin.”

Trong mắt lão nhân vẫn chứa đầy lo lắng, tự trách, phần nộ và tuyệt vọng. Lão nhìn Từ Hiền như thể đang nói: “Ngươi đến chân cũng không nhúc nhích được, có thể đáng tin hơn sao?”

Từ Hiền đọc hiểu ánh mắt của Vương lão gia từ.

Lúc hắn đang đắn đo không biết có nên để lộ ra chuyện mình biết võ công hay không thì chợt nghe Lý Tự Thành kêu lên:

“Tiểu Quế ca? Ngươi cũng đến tìm trưởng trấn gia gia?”

Gã này giờ không nói một câu, có lẽ cảm thấy hơi bí bách nên vừa thấy người quen xuất hiện liền lớn giọng gọi. Hơn nữa nhìn dáng dấp của người này có vẻ như cũng muốn đến tìm Vương lão gia từ.

Lão và Từ Hiền thuận theo hướng mắt của Lý Tự Thành liền trông thấy một người đang sai bước chạy đến.

Người tới mặc trên người một bộ áo vải thô rẻ tiền, thần thái nhanh nhẹn. Hắn chính là Tiểu Quế, học đồ của Bảo An Đường, bởi vì hắn làm người lanh lợi nên khi có việc bên ngoài tiệm thuốc, Hứa đại phu thường để hắn đi làm.

“Trưởng trấn... a, Tiểu Ngưu, còn có Từ tiên sinh ngài cũng ở đây?”

“Thật là trùng hợp quá. Từ tiên sinh, nhờ ngài viết Bạch Xà Truyện mà Bảo An Đường được cứu. Sư phụ không còn sầu lo, ta cũng được ở lại tiệm thuốc. Tiểu Quế thật lòng cảm kích bất tận, mang ân suốt đời.”

Hắn vừa tới lập tức chào hỏi ba người, gặp Từ Hiền liền nói lời tạ, tuy nôm miện liền thoáng nhưng có thể nghe ra chân thành trong đó.

Từ Hiền lắc đầu khoát tay, tỏ vẻ hắn không cần để tâm làm gì: “Ta chỉ là báo đáp lại thiện tâm của Hứa đại phu, chưa đến mức nói là ân đức.”

Sau đó lại như rồng mây hỏi: “Ngươi đến đây giờ này, hắn là giúp Hứa đại phu truyền lời cho Vương lão?”

“Ôi, xem đầu óc ta này!” Tiểu Quế vỗ trán một cái, quay sang nói với Vương lão gia từ:

“Trưởng trấn gia gia, sư phụ để đến ta nói với ngài, trưa nay Tiểu Minh ở Bảo An Đường dùng bữa với người, trưởng trấn gia gia không cần lo lắng.”

Ba người Từ Hiền nghe xong liền sững sờ. Lý Tự Thành dù chưa xem qua công văn nhưng nghe tiên sinh và trưởng trấn nói chuyện, gã cũng biết là đồng học Tiểu Minh của mình có thể bị bắt cóc rồi, nào ngờ bây giờ lại nghe được là Tiểu Minh lại ở Bảo An Đường.

“Tiểu Minh thực sự hiện đang tại Bảo An Đường? Ngay lúc này?”

Từ Hiền trầm trọng hỏi Tiểu Quế, người sau chẳng hiểu ra sao nhưng thấy thái độ của hắn như vậy nên cũng nghiêm túc gật đầu khẳng định.

“Sao Tiểu Minh lại ở Bảo An Đường...” Từ Hiền hỏi giữa chừng lại thôi, quay sang nhìn lão nhân: “Việc đó cũng không quan trọng nữa. Vương lão, cát nhân thiên tương, Tiểu Minh vô sự.”

Sắc mặt Vương lão gia từ dần sáng trở lại, ánh mắt vui sướng tột độ, nước mắt tràn ra, vừa cười vừa mừng:

“Thằng cháu bất hiếu mới tí tuổi đã biết trốn học rồi, xem lão đầu này có đánh nát mông nó hay không. Không được, ta lập tức phải tới chỗ Hứa đại phu dạy dỗ nó mới được.”

Nói đoạn lão liền nhặt lấy gậy chống định cất bước đi, nhưng bị Từ Hiền ra hiệu cho Lý Tự Thành giữ lại.

Từ Hiền biết Vương lão gia từ yêu cháu sót ruột, muốn gặp mặt trực tiếp mới yên lòng, nên hắn bèn nói với lão: “Vương lão, chi bằng để Tự Thành công ngài đi, như vậy nhanh hơn.”

“Cũng được, cũng được.” Lão trưởng trấn nhanh chóng đồng ý, không còn tâm trí đâu cò kè sĩ diện.

Thấy lão phối hợp, Từ Hiền quay sang căn dặn Lý Tự Thành: “Dù ngươi giữ lấy che, giúp ta công Vương lão đến Bảo An Đường.”

Lý Tự Thành nghe lời công Vương lão gia từ lên lưng, với gã mà nói thì lão nhẹ như bông. Gã chỉ lo lắng tiên sinh nhà mình: “Thế còn tiên sinh?”

Từ Hiền không đáp lại, chỉ rút từ trong tay áo ra thêm một cây dù.

Tiểu Quế cũng nhanh ý, chạy ra sau đẩy xe lăn đồng thời giúp hấn bụng ô che nắng, chỉ là vẻ kinh dị trên mặt khó mà giấu được. Hấn cũng từng nghe Từ tiên sinh không chỉ học rộng tài cao mà còn biết ảo thuật, hôm nay xem như tận mắt chứng kiến.

Lý Tự Thành nhìn đã quen nên không phản ứng gì, còn Vương lão gia tử trong đầu bây giờ chỉ có cháu nội nên cũng chưa để ý đến.

Nhóm bốn người thẳng hướng về phố Tây, do lão nhân sốt ruột đòi đi nhanh nên chẳng mấy chốc đã đến Bảo An Đường.

Tiểu Quế nhanh chân chạy vào hậu viện thông báo cho sư phụ, ngay sau đó hai thầy trò Từ Hiền và trưởng trấn thấy Hứa Tuyên đi ra. `var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefãdecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

“Vương lão ngài đến đón Tiểu Minh sao? Ồ, Từ tiên sinh, Tự Thành, hai người cũng tới. Đúng lúc lắm, nhờ Bạch Xà Truyện của người mà Bảo An Đường không đến nỗi đóng cửa, vừa hay đang giờ cơm trưa, chỉ bằng cùng nhập tiệc để Hứa Tuyên ta rót rượu cảm ân.”

Thấy Hứa đại phu hào hứng cao như vậy, Từ Hiền chỉ đành đưa tay cắt ngang nhả hứng của y, hấn lắc đầu bảo:

“Rượu thịt gì đó để sau đi. Hứa đại phu, nghe nói Tiểu Minh ở chỗ người? Dẫn Vương lão vào gặp đi thôi. Với lại sáng nay Tiểu Minh không đến học đường, ta đây cũng muốn biết tại sao nó lại ở Bảo An Đường.”

Hứa đại phu tỏ vẻ bị lời của hấn làm khó, chỉ đành nhún vai chịu thua: “Ta cũng không biết được, Tiểu Minh là do nương tử nhà ta dẫn về khi nãy.”

“Hứa phu nhân?” Trong đầu Từ Hiền chợt xuất hiện một vị mỹ phụ mặc y phục đồng sắc với mình.

‘E rằng Tiểu Minh đúng là bị hung đồ bắt đi, nhưng sau đó được nàng cứu ra.’

Nhưng bây giờ không có thời gian để hấn đoán già đoán non, Vương lão gia tử đã sốt ruột gặp cháu lắm rồi, nên Từ Hiền nói với Hứa Tuyên:

“Người dẫn Vương lão vào gặp Tiểu Minh đi thôi. Lệnh phu nhân cũng có ở đây chứ?”

Hứa Tuyên gật đầu, đồng thời dẫn bọn họ vào hậu viện.

Đối với câu hỏi của Từ Hiền, nếu không phải tin được nhân phẩm của hấn, e rằng Hứa đại phu đã nghi ngờ tên này có ý đồ xấu với nương tử nhà mình.

Vén màn bước vào, họ liền trông thấy một đứa trẻ trông chừng sáu tuổi, người mặc áo gấm, da dẻ trắng hồng, mặt mày bụ bẫm, trên đầu có một chòm tóc dựng cao, trông khá là đáng yêu.

Đứa trẻ ấy nằm bẹp trên chiếc bàn gỗ dài, vẻ mặt nhàm chán nhìn hũ hũ lộ được đặt trên bàn, dựa vào chút ít từ vựng học ở lớp mà gọi tên chúng nó, thi thoảng lại chép chép miệng như đang dúi.

Vương lão gia tử gặp nó liền lệ nóng doanh tròng, run giọng khẽ gọi: “Tiểu Minh.”

Nghe âm thanh già nua mà thân thuộc, thần thái nhàm chán của Tiểu Minh chợt chuyển thành vui vẻ, nó nhảy xuống ghé quay người lại, vừa lạch bạch chạy đến vừa hô lên “gia gia”.

Vương lão gia tử chop lấy đứa cháu bảo bối, sờ tay nắn chân kiểm tra từng chút một xem nó có bị thương gì không, nhưng Tiểu Minh chỉ cảm thấy nhột quá nên uốn éo người cười khúc khích không ngừng.

Nhìn thấy vẻ hồn nhiên khả ái của nó, lão nào còn nhớ tới đánh đòn nát móng gì nữa, chỉ biết móm mém cười theo.

Không đợi lão nhân hỏi chuyện, Tiểu Minh đã kể ra tào ngộ sáng nay của mình.

“Gia gia, sáng nay tôn nhi bị kẻ xấu bắt cóc á! Bọn họ đúng là xấu quá rồi, nhốt ta ở chỗ tối thui tối mù.” Nó nói bằng giọng tỉnh bơ, trên mặt không có tí gì là sợ hãi, chỉ có vẻ giận lắm lắm người xấu kia.

Dù Tiểu Minh đã an toàn ở đây, nhưng nghe nó nói vậy Vương lão gia tử vẫn không nhịn được sợ hết hồn. Lão sốt sắng hỏi: “Rồi làm sao con thoát ra được?”

Tiểu Minh cười toe toét đáp lại: “Hi hi, là Bạch nương tử dùng phép thuật cứu tôn nhi đấy. Gia gia, lớn lên ta muốn cưới Bạch nương tử làm vợ!”

Hứa đại phu: “...”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cao thủ ẩn mật Hứa phu nhân

Từ Hiền không biết Hứa Tuyên vừa có thêm một vị tình địch nhỏ hơn y mấy chục tuổi, lúc này hắn đã tiến đến phòng bếp, gặp người có thể cung cấp tin tức cho hắn về đám hung đồ.

Hứa phu nhân, đây là lần thứ hai mà Từ Hiền gặp được nàng.

Quả thật mỹ mạo thiên tiên, Hứa đại phu đúng là tốt số mới có thể lấy nàng làm vợ.

Nhưng đó không phải là chuyện Từ Hiền quan tâm.

“Hứa phu nhân.” Vừa vào trong phòng bếp, Từ Hiền trước tiên đánh câu chào hỏi.

“Từ tiên sinh.”

Hứa phu nhân không cần quay lưng lại cũng biết người đến là ai, nói đúng hơn là từ lúc hắn xuất hiện ngoài cửa Bảo An Đường thì nàng đã nghe ra rồi.

Nàng vẫn bận rộn với mấy món ăn trước mặt, chỉ cho Từ Hiền một bóng lưng, giọng nói mặc dù vẫn mềm mại nhẹ nhàng, nhưng lại thiếu đi phần ôn nhu, quan hoài lúc trò chuyện với tướng công nhà mình.

“Chúng ta cô nam quả nữ ở đây, thiếp thân lại là người đã có chồng, Từ tiên sinh không sợ người khác dị nghị?”

Từ Hiền nghe vậy, thái độ bình thản, không nhanh không chậm đáp lại:

“Cây ngay không sợ bóng nghiêng, thanh giả tự thanh. Lại nói, so với chút thanh danh phù phiếm, tại hạ bây giờ càng quan tâm đến việc phu nhân ngài làm sao cứu được Tiểu Minh.”

Hai tay đang thoăn thoắt dọn món lên bát đĩa của Hứa phu nhân chưa từng ngừng lại, nàng nhẹ giọng đáp lời:

“Trước đó có một người lạ mặt vào trấn, gặp phải thiếp thân liền báo rằng có trẻ con trong thôn bị nhốt trong mật động ở Tây lâm. Thiếp thân theo đến xem thử thì phát hiện đúng là Tiểu Minh, trong động còn có thi thể của mấy tên đại hán, trong tay có đao có kiếm, diện mục hung ác.”

“Thiếp thân hỏi ra mới biết mấy tên đó là sơn tặc ngoài trấn, còn người kia chính là một vị hiệp khách võ lâm. Y phát hiện bọn chúng bắt cóc trẻ nhỏ, táng tận lương tâm nên mới thay trời hành đạo, diệt xong bọn tặc liền đến trong trấn báo tin, trùng hợp gặp được thiếp thân trước tiên.”

Hứa phu nhân ăn nói trôi chảy, không vấp một chữ, tự nhiên như thật vậy. Nhưng Từ Hiền nghe xong chỉ biết lắc đầu, từ tốn đặt nghi vấn:

“Hứa phu nhân, ngài nghe lời của kẻ lạ mặt liền tin tưởng, hơn nữa mới gặp đã dám một thân một mình theo đến nơi hoang vắng, kẻ đó còn là người trong võ lâm? Tại hạ phải nói ngài gan lớn, hay là có bản lĩnh lớn đây? Hay... nhân sĩ võ lâm đó... chính là phu nhân?”

Tuy là câu hỏi, Từ Hiền lại nói với giọng khẳng định.

Hoang ngôn của Hứa phu nhân sơ hở chồng chất, Từ Hiền đã nhận định nàng là kỳ nữ tử, bịa một câu chuyện sao có thể kém như vậy? Hiển nhiên là nàng lời ứng phó hắn, chỉ muốn qua loa cho xong chuyện.

Quả thật như vậy, Hứa phu nhân không giải thích bảo chữa gì, một câu “ta không biết” trấn áp thiên sơn, hai chữ “không hiểu” băng qua vạn thủy.

“Thiếp thân cũng không biết nữa. Phụ nữ nhu nhược như thiếp thân, sao có thể là cao thủ võ lâm chứ.”

Nàng đang cho canh vào trong bát lớn, dùng giá lớn múc thật chậm rãi như sợ run tay làm đổ ra ngoài, trông đúng là có vài phần liễu yếu đào tơ.

Nếu không phải có【Hiệp Đạo Thiên Nhân】e rằng Từ Hiền cũng tin rồi.

Nhìn về phía đỉnh đầu của Hứa phu nhân, Từ Hiền thấy hai luồng khí xanh đỏ huyền ảo lượn lờ. Có lẽ hắn phải gọi là cột khí, bởi so với Thiện Ác Khí của Lý Tự Thành thì nó lớn hơn rất nhiều.

Cột Thiện Khí màu xanh có đường kính cỡ một bàn tay, ánh lục quang tỏa ra tràn trề sức sống, óng ánh như ngọc bích.

Nhưng cột Ác Khí cũng không thua kém quá nhiều, có chừng hơn một nửa kích thước của Thiện Khí, đỏ sẫm như máu, có ít một hắc khí vờn quanh, cho cảm giác đầy chết chóc.

Từ Hiền không rõ cách thức đo đếm Thiện Ác Khí của hệ thống như thế nào, nhưng hắn phỏng chừng trên tay của Hứa phu nhân nhiễm không ít máu tanh, thậm chí có của kẻ vô tội.

Nhưng đó có thể là chuyện của quá khứ rồi, hơn nữa thiện sự mà nàng làm cũng nhiều hơn ác sự, nếu không Thiện Khí cũng chẳng nhiều như vậy.

Và lại khoảng cách của hai người gần như vậy, hệ thống cũng không sinh thành nhiệm vụ trừng ác, hẳn chẳng cần nhiệt tâm đòi thay trời hành đạo làm gì. Huống hồ Hứa đại phu còn có ân cứu trợ, Từ Hiến lại càng không thể lấy mạng nương tử nhà y.

Chủ yếu là hắn đánh không lại người ta.

Đánh không lại thì đánh không lại, nhưng việc tra rõ đám hung đồ bắt cóc trẻ em trong huyện hẳn bắt buộc phải làm.

Dù cho không vì hệ thống yêu cầu hành hiệp trượng nghĩa, Từ Hiến cũng quyết không bỏ qua chuyện này. Kiếp trước có ba loại tội ác mà hắn căm hận nhất:

Ấu dâm, buôn bán trẻ em và mổ cướp nội tạng, hai trong số đó đều liên quan đến trẻ nhỏ, nên có thể nghĩ khi gặp phải chuyện này thái độ của hắn ra sao.

Từ Hiến không muốn tiếp tục vòng vo tam quốc với Hứa phu nhân, hắn thẳng thắn nói cho nàng biết về việc trẻ con trong huyện bị bắt cóc cả tháng nay, khom người chấp tay với nàng, thái độ thành khẩn:

“Hứa phu nhân, chúng ta cũng đừng lá mặt lá trái nữa. Tại hạ đã có chút manh mối về đám hung đồ này, ngài nếu biết gì đó xin hãy cáo tri cho hay. Phu nhân đã chịu cứu Tiểu Minh, tại hạ nghĩ rằng ngài cũng không muốn để bọn chúng tiếp tục tàn hại những đứa trẻ khác chứ?”

Nói xong còng khom người thấp hơn nữa, như thể nếu Hứa phu nhân không trả lời thì hắn sẽ không ngẩng đầu lên, nếu không phải hai chân bất tiện, có khi hắn còn quỳ để tỏ thành ý.

Nam nhi dưới gối có hoàng kim.

Trên đời này, hoàng kim là thứ rất quý giá, nhưng nếu vì những chuyện khiến người cảm thấy quý trọng, khiến người cảm thấy rằng nó đáng giá thì hoàng kim cũng có thể vứt bỏ.

Hứa phu nhân im lặng một lúc, buông giá trong tay, bắt đầu quay lưng lại đối diện với Từ Hiến. Thấy hai bên tóc mai của hắn rủ xuống gần chạm đất, nàng nhẹ giọng hỏi:

“Từ tiên sinh là vì lòng có chính khí, muốn hành hiệp trượng nghĩa?”

Gặp nàng không còn dùng thái độ qua loa đối đãi mình, Từ Hiến ngẩng mặt lên, khẽ lắc đầu bảo rằng:

“Trong lòng ta chỉ có lục phủ ngũ tạng, không có chính khí, càng không ham thích hành hiệp trượng nghĩa. Ta chẳng qua chỉ muốn vạch phá mây mù, thấy được thanh thiên.”

Lời nói tuy nhẹ nhàng, còn có chút bông đùa, nhưng khí khái hào hiệp trong đó, Hứa phu nhân vẫn là nghe ra.

Nàng khẽ cười.

Vụt một tiếng, chỉ thấy bạch quang lóe lên một cái, Từ Hiến đã không còn thấy Hứa phu nhân ở trước mặt mình.

“Từ tiên sinh, Thần Mạch cũng không phá được màn trời, đừng nói Hậu Thiên tam trọng như người.”

Âm thanh nhu hòa mang chút hài hước của nàng rót vào tai hắn, khiến Từ Hiến khẽ rung mình một cái.

‘Nhanh quá.’

Hắn xoay người lại, hai hàng chân mày hơi nhíu, thái độ không còn thần nhiên như trước, giọng có chút nặng nề: `var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefa8decf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

“Chẳng lẽ phu nhân là Thần Mạch, hoặc là trong đám hung đồ có Thần Mạch? Nếu như vậy...”

Nàng chỉ nói một câu nhưng lại khiến Từ Hiến sinh ra rất nhiều suy nghĩ.

Nếu là Thần Mạch, vậy thì quan phủ đúng là đối phó không được, triều đình Đại Xương muốn giải quyết cũng phải hao tổn nhiều quốc lực, hạng giang hồ tiểu tốt như hắn chỉ có thể bắt lực làm ngo.

Nghĩ vậy, Từ Hiến có hơi bần thần, nhưng Hứa phu nhân lại bị hắn chọc cười:

“Thần Mạch? Chẳng trách có thể nghĩ ra Bạch Xà Truyện, trí tưởng tượng của tiên sinh bay cũng thật xa. Thiếp thân còn chưa đi hết tám con phố, đám người ta gặp còn đang lẫn lộn trong hẻm nhỏ đây.”

Tám con phố là bát mạch, chưa đi hết chứ không phải chưa đi tới, vậy tức là Hứa phu nhân chỉ là Tiên Thiên cảnh. Đám người bị nàng giết còn trong

hém nhỏ, vậy xem ra chỉ có Hậu Thiên.

Từ Hiền nghe huyền ca mà biết nhĩ ý, nàng nói “đám người ta gặp”, tức là bọn hung đồ kia khả năng vẫn còn đồng bọn, hơn nữa còn có cao thủ cảnh giới trên Hậu Thiên cũng chưa biết chừng.

Thấy hẳn lại trầm tư suy nghĩ, Hứa phu nhân quay trở lại với mấy món ăn của mình. Nàng cũng chỉ biết đến nhiều đấy, vị Từ tiên sinh này thích nghĩ thế nào thì nghĩ.

Hứa phu nhân bắt đầu bung bát đĩa ra ngoài soạn bàn ăn, từ đầu chí cuối đều không nói gì đến việc sẽ trợ giúp Từ Hiền tra đám hung đồ kia.

Từ Hiền cũng chẳng mặt dày yêu cầu nàng ra tay hỗ trợ, hẳn ăn ý không nhắc đến chuyện này. Hiện giờ hẳn đang xem xét nhiệm vụ mới của mình.

Nhiệm vụ trừng ác: Hãm hại hài đồng, thiên lý bất dung

Đan Dương Huyện xuất hiện tập đoàn tội phạm chuyên bắt cóc trẻ nhỏ, lương tri chẳng còn, di hại vô cùng. Đến nay đã có hàng trăm đứa trẻ rơi vào tay bọn chúng, sinh tử chưa biết.

Yêu cầu: Tra rõ mục đích của thế lực thần bí, tiêu diệt hết thầy người tham gia.

Thù lao:

+ Nếu phát hiện chân tướng:???

+ Đánh giết, hỗ trợ đánh giết hung đồ Hậu Thiên: 50 Điểm Thiện Ác / tên

+ Đánh giết, hỗ trợ đánh giết hung đồ Tiên Thiên: 500 Điểm Thiện Ác / tên

+ Đánh giết, hỗ trợ đánh giết hung đồ Huyền Tàng: 10000 Điểm Thiện Ác / tên

+ Lượng lớn danh vọng khi nhiệm vụ hoàn thành.

*Nhắc nhở: Chân tướng sự thật chỉ có những kẻ cầm đầu mới biết, nhưng phần lớn sự vật trên đời này đều có thể tìm thấy ở trong sách.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Giang Hồ Nhật Báo muốn gặp tiên sinh

“Trong sách?”

Xem lời nhắc như không nhắc này, Từ Hiền cũng đành lắc đầu.

Nhưng nhìn thấy nhiệm vụ này xuất hiện thù lao đánh giết Tiên Thiên, Huyền Tàng, hẳn cảm giác sau lưng mình như mọc gai.

“Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.”

Tự an ủi một câu, Từ Hiền lăn bánh rời phòng bếp, quay lại tụ họp với Hứa đại phu và ông cháu trưởng trăn.

Hắn dừng ở một bên, nghe Vương Tiểu Minh kể Bạch nương tử làm sao lấy đại hồng thủy cuốn trôi đám người xấu, vào trong sơn động cứu nó liền hiểu ý mà cười.

Tiểu tử này xem ra cũng không biết Hứa phu nhân cứu nó bằng cách nào, nhanh trí lấy lấy tình tiết “thủy mạn Kim Sơn” trong Bạch Xà Truyện ra để chém gió đây mà.

Trông thấy Hứa đại phu dở khóc dở cười, bất đắc dĩ không biết làm sao khi có một đứa trẻ muốn tranh làm Hứa Tiên với y, Từ Hiền cảm thấy lòng được khuây khỏa, tạm thời quên đi khó khăn của nhiệm vụ mới.

Bạch Xà Truyện truyền khắp Bạch Long Trấn, các quán trà quán rượu lớn nhỏ đều có người kể, Vương lão gia tử tất nhiên từng nghe qua, chỉ mỉm cười nhìn tôn nhi nhà mình biểu diễn.

Mặc dù chuyện Hứa phu nhân là người cứu được Vương Tiểu Minh có nhiều uẩn khúc, nhưng lão nhân này cũng không nghĩ tới việc tìm hiểu ngọn nguồn. Người già rồi, chỉ cần con cháu bình an là đủ.

Nhưng lão cũng còn nhớ Từ Hiến đã nói mình có manh mối về bọn hung đồ này, hơn nữa còn muốn bỏ qua quan phủ, tự mình lo liệu.

Thấy hắn trở lại, lão bèn đến gần khuyên nhủ:

“Tiểu Hiến à, Tiểu Minh cũng đã bình an trở về. Nghe lão đầu một câu, nếu ngươi có manh mối của vụ án này thì vẫn nên báo cho nha môn đi thôi.”

“Cả Bạch Long Trấn này ai chẳng biết Từ tiên sinh tài cao bát đầu, dựa vào tài năng của ngươi ắt có ngày công thành danh toại, sao phải dấn thân vào nguy hiểm?”

“Ý tốt của Vương lão, Từ Hiến xin nhận...”

Vương lão gia tử còn tưởng rằng hắn nghe khuyên, nhưng chỉ thấy Từ Hiến nhẹ nhàng lắc đầu, dùng ánh mắt không chút gợn sóng nhìn lão, giọng đầy thần nhiên:

“Luyện được văn võ nghệ, chào hàng đế vương gia.”

“Đó không phải ta!”

“Từ Hiến ta chỉ có chút bản lĩnh nông cạn, không vì vinh hoa phú quý, cũng không đủ sức vì thiên hạ thương sinh.”

“Nhưng nếu mất thấy tai nghe chuyện bất bình, dù phải đánh cược tánh mạng cũng tất không làm ngơ. Chẳng vì hai tiếng nhân nghĩa, chỉ vì không thẹn với lòng.”

Hăm hại nhi đồng, thiên lý bất dung.

Nếu không biết thì thôi, nhưng một khi đã biết thì Từ Hiến tất không dễ yên.

Từ Hiến chỉ có Hậu Thiên tam trọng, nhưng thân là người mang hệ thống, hắn có đủ tự tin để đối đầu với đám hung đồ này.

Bây giờ cảnh giới còn thấp, không đủ năng lực nhổ tận gốc bọn chúng, nhưng chí ít hắn cũng muốn bảo toàn đám trẻ thơ trong trấn.

Chờ ngày võ đạo thông thần, hắn tất lấy thế long đẳng vạn lý du cừu châu, quét dọn hết thầy yêu ma quỷ quái tại nhân gian.

Nhìn thấy ánh mắt quyết chí không đổi trên gương mặt bình thần của Từ Hiến, Vương lão gia tử biết chẳng khuyên nổi hắn nữa, chỉ còn biết vỗ nhẹ lên vai hắn xem như cổ vũ.

Hứa Tuyên cũng tới gần, tuy không nghe được lão nói gì với Từ Hiến từ đầu, nhưng lời của hắn thì y nghe không lọt một chữ. Y gật gù cảm thán:

“Từ tiên sinh quả là bậc đức hạnh cao khiết vậy, Hứa Tuyên hổ thẹn không sánh được.”

Từ Hiến nghe vậy bèn liếc Hứa đại phu một cái, cười như không cười: “Hứa đại phu là đại thụ trong giới hạnh lâm, người nói thế mới khiến ta hổ thẹn đây.”

Lời này là thật lòng, bởi hắn dùng【Hiệp Đạo Thiên Nhân】nhìn lên đỉnh đầu Hứa Tuyên thì thấy Thiện Khí còn y còn dày gấp đôi Hứa phu nhân, Ác Khí cũng chỉ mỏng manh như Lý Tự Thành.

Hứa phu nhân ra ra vào vào phòng bếp, dựa vào công lực của nàng thì lời to tiếng nhỏ đều có thể thu vào tai, nên nghe câu này của Từ Hiến nàng liền mỉm cười, gật đầu tán đồng.

Theo Hứa phu nhân thì Từ Hiến dù nội tâm chính khí, ngoại mạo bất phạm, lại bác học tinh thông, đa tài đa nghệ, nhưng so đức hạnh thì vẫn là không bằng được quan nhân nhà mình.

Nhớ đến những lúc Hứa đại phu vì bệnh tình của người xa lạ mà trần trọc không ngủ được, ánh mắt của Hứa phu nhân lại càng thêm mềm mại.

Đặt đĩa thức ăn cuối cùng xuống chiếc bàn bát tiên, nàng cung tay đứng ở cạnh bàn, nhẹ giọng hô:

“Quan nhân, Vương lão, Tiểu Minh, mọi người đến dùng cơm thôi. May mắn thiếp thân chuẩn bị còn thừa chút cơm canh, Từ tiên sinh và Tự Thành cũng tới chung bữa cho vui.”

Hứa phu nhân hiện tại dù ôn nhu lương thiện, nhưng đến cùng vẫn không phải Bạch nương tử hiền lương thực đức, dịu dàng như nước trong Bạch Xà Truyện.

Cho nên vì trả thù Từ Hiền khi nãy “tra hỏi” mình, nàng liền dùng lời ả ý bảo hấn ăn com thừa canh cận nhà mình, đến Lý Tự Thành không liên quan gì cũng bất hạnh vạ lây.

Từ Hiền nghe ra, nhưng hấn không giống người của thế giới này, gặp chuyện như vậy liền tự ái sĩ diện, trở mặt bỏ về.

“Vậy thì đa tạ Hứa phu nhân rồi, lần sau tại hạ nhất định mang theo bức họa đến báo đáp ân một bữa com của phu nhân.”

Hấn thân nhiên đáp lại, sau đó định di chuyển về phía bàn ăn thì Lý Tự Thành đã lập tức xuất hiện sau xe lăn giúp hấn, gã vẫn không hiểu mình vừa bị tiên sinh liên lụy.

Vương lão gia tử nghe hai người đối đáp cũng chỉ cười cười, việc của người trẻ tuổi, kẻ gần đất xa trời như lão cũng không tiện xen vào.

Hứa đại phu cảm thấy hết sức bất đắc dĩ, cười khỏ nhìn Từ Hiền tỏ vẻ cáo lỗi.

Y không rõ nương tử nhà mình và Từ tiên sinh mới gặp mặt hai lần đã có xích mích gì, nhưng khoảng thời gian này y cũng không dám ngỗ nghịch, ai bảo nằng bồng nhiên nguyện ý sinh con cho cho y sau mười năm từ chối.

Nghĩ tới đây Hứa Tuyên lại nhớ ra đây hình như là công lao của Bạch Xà Truyện, thế là càng thêm áy náy nhìn Từ Hiền rồi.

“Ăn com rồi, ăn com rồi!” Chỉ có Vương Tiểu Minh là không tim không phổi, nhảy nhót đến chỗ bàn ăn, nuốt nước miếng nhìn bát đĩa trên bàn, hai mắt lúng liếng, rất là đáng yêu.

Nhìn một hồi, trên mặt nó liền lộ vẻ mong ước: “Chờ sau này lấy Bạch nương tử làm vợ, thế thì ngày nào cũng được ăn rồi.”

Hứa đại phu: “...”

```
... var _avVar=_avVar||[];_avVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);
```

Thanh Hà Huyện, Dư Hàng Trấn.

Đây là địa phương gần với Đan Dương Huyện nhất rồi. Thôn đầu tiên của Đan Dương Huyện phát hiện trẻ nhỏ mất tích cũng ở ngay cạnh bên Dư Hàng Trấn.

So với Bạch Long Trấn thì trấn này có diện tích lớn hơn một phần ba, nhân khẩu càng là nhiều hơn gấp đôi, ở nơi gần biên thủy như vậy cũng có thể xem là đại trấn rồi.

Trong trấn thậm chí còn có thương nhân dựng lâu các làm tửu lâu, loại kiến trúc mà tại Bạch Long Trấn không thể tìm thấy.

Túy Ngọa Các, nhà gian tầng ba.

Một vị công tử mặc thanh sam nhâm nhi chén rượu trong tay, đầu đội mũ khảm ngọc, hông mang yêu đai treo lưng lửng một cái đồng hồ mạ bạc, mi thanh mục tú, thần thái có vẻ chán chường, nhắm mắt say sưa nghe một vị văn sĩ trung niên khua môi múa mép.

“...Thanh Nhi, ta thật không còn kế sách, chỉ đành đến chỗ Tung Sơn Nam Cực Tiên Ông, cầu Cửu Từ Hoàn Hồn Tiên Thảo của người, như vậy quan nhân mới có sinh lộ...”

“...Tiểu Thanh bèn nói, nào tốt như thế, Nam Cực Tiên Ông, đạo hạnh phi thường, dưới trướng có bách hạc đồng nhi, lợi hại vô cùng, nương nương đi chuyển này, làm sao đạt được tiên thảo...”

“...Bạch nương tử mới bảo rằng, không ngại, ta ở Tây Trì trộm ăn bàn đào, đều có liên hoa hộ thể, không thể tổn thương đến tính mệnh. Chuyển này đi ta lại thiện ngôn nhờ vả, người ở nhà cẩn thận trông coi, nếu quan nhân hồn phách kinh tán, vậy thì khó cứu...”

Vậy thì là Bạch Xà Truyện, công tử thanh sam nghe một hồi đã hết chương “Đoan Dương kinh biến”, chớp chép miệng tỏ vẻ thòm thèm chưa dứt.

Nhấp hết chén rượu nồng trong tay, hấn bữu môi nói với văn sĩ trung niên: “Hứa Tiên thật không phải đáng trọng phu, thế mà bị nguyên hình của Bạch nương tử dọa cho chết khiếp, kém cỏi.”

Văn sĩ trung niên mỉm cười, gấp lại tập sách trong tay, sờ râu mép bảo rằng:

“Công tử nói vậy, có phần bất công. Chúng ta dùng thị giác ngoại giới xem truyện, từ đầu đã rõ Bạch Tổ Trinh là yêu xà, cũng hiểu nàng đức hạnh, hiền thể lương mẫu. Nhưng Hứa Tiên không giống vậy, bất ngờ gặp phải, kinh sợ quá độ, cũng là lẽ thường.”

Sau lưng công tử thanh sam có một vị thanh niên đứng yên bất động, tay ôm trường kiếm, diện mục đầy nghiêm túc, trông có vẻ là hộ vệ.

Nghe văn sĩ trung niên nói vậy, khoe miệng hấn nhovn lên, khẽ gạt đầu một cái sau đó liền thu hồi vẻ mặt nghiêm nghị như cũ, giống như sợ công tử thanh sam nhìn thấy vậy.

“Ta chính là ghét hấn gan thỏ để.”

Công tử thanh sam khinh thường “hừ” một tiếng, hần mới không nói cho người ta biết là mình ghen ghét Hứa Tiên cười được hiền thê như Bạch nương tử đầu.

Văn sĩ trung niên thấy vậy chỉ lắc, sau đó thu liễm nụ cười lại mà bảo rằng: “Người viết Bạch Xà đang ở Bạch Long Trấn, công tử thật muốn tìm đến gặp hần?”

Công tử thanh sam tựa lưng vào ghế, thái độ có vẻ tùy ý nhưng giọng nói lại có phần nghiêm túc:

“Tất nhiên phải gặp. Ta vừa sinh ý tưởng mới đã gặp ngay Bạch Xà Truyện, chẳng phải thiên ý hay sao? Huống chi văn bút của kẻ này cũng không tồi.”

Qua khung cửa sổ, hần nhìn về phía bầu trời, thấp giọng lầm bầm:

“Giang Hồ Nhật Báo, cũng nên có cái biến.”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Bạch nương nương để lộ tung tích

Thiên hạ hiện nay có ba trang báo lớn, lần lượt là Phong Vân Nguyệt San, Võ Lâm Thời Đại và Giang Hồ Nhật Báo.

Ba tờ báo này đều đăng tin về các sự kiện trong thiên hạ trong giang hồ, trải rộng khắp cửu châu nhưng giữa chúng đều có đặc điểm phân biệt rõ ràng.

Phong Vân Nguyệt San do Phong Vân Hội sáng lập, mỗi tháng chỉ phát hành một lần, hơn nữa giá cả cũng cao chết người, bách tính bình thường khó mà mua được. Đối tượng tiêu thụ của họ đều là những người thuộc tầng lớp khá giả.

Điểm đặc sắc của Phong Vân Nguyệt San là chỉ đăng những tin tức mà họ cho là tin lớn, chấn nhiếp nhân tâm, xứng với hai tiếng phong vân.

Ngoài ra còn gà đẻ trứng vàng của tờ báo này chính là hệ thống Phong Vân Bảng. Bao gồm:

Phong Vân Thần Binh Bảng, điểm danh và xếp hạng các loại thần binh lợi khí nổi tiếng trong võ lâm.

Phong Vân Bách Hoa Bảng, điểm danh và xếp hạng các mỹ nhân trong thiên hạ.

Phong Vân Thần Thoại Bảng, điểm danh và xếp hạng các vị cao thủ Thần Mịch.

Tương tự như vậy, trên Phong Vân Tuyệt Đỉnh Bảng và Phong Vân Tiềm Long Bảng lần lượt là cao thủ Huyền Tàng, Tiên Thiên.

Ngoài ra còn có Phong Vân Tân Tú Bảng không có xếp hạng, hơn nữa mỗi năm chỉ đăng báo một lần, điểm danh những vị tân tú võ lâm xuất hiện trong năm.

Hệ thống Phong Vân Bảng là do Phong Vân Nguyệt San sáng tạo ra trước tiên, mặc dù sau này trang báo khác cũng bắt chước làm theo nhưng hiệu quả cũng không lớn, người trong giang hồ đã có quan niệm Phong Vân Nguyệt San xếp hạng mới có độ tin cậy cao.

Võ Lâm Thời Đại thì mỗi ngày đều có phát hành, giá bán không cao nhưng cũng không rẻ, đối tượng phục vụ chủ yếu là nhân sĩ võ lâm.

Võ Lâm Thời Đại chỉ đăng các tin tức liên quan đến võ lâm, còn những chuyện khác thì không đề cập tới. Vì tờ báo này do Võ Lâm Minh lập ra, nên nó luôn có các tin tức mới nhất do các thành viên trong liên minh tiết lộ.

Ngoài ra, thứ khiến Võ Lâm Thời Đại là tờ báo có nhiều khách giang hồ chạy theo nhất chính là chuyên mục “khai sơn thu đồ” của họ.

Bởi mỗi khi có môn phái nào trong Võ Lâm Minh muốn chiêu thu đệ tử, họ đều đăng tin độc quyền tại chuyên mục này.

Đối với người mới bước chân vào giang hồ hoặc những kẻ muốn tầm sư học nghệ thì tìm đọc “khai sơn thu đồ” là lựa chọn tốt nhất, không có thứ hai.

Cuối cùng là Giang Hồ Nhật Báo, đây là tờ báo có giá rất bình dân, bá tánh bình thường cũng có thể mua được mà không cần suy nghĩ quá nhiều, vậy nên nó cũng là tờ báo có lượng tiêu thụ cao nhất.

Điểm đặc sắc của Giang Hồ Nhật Báo là không có điểm đặc sắc, nó trên cơ bản là tổng hợp các tin tức có thể thu thập được rồi đăng lên mà thôi, từ quốc gia đại sự cho đến chuyện lông gà vò tòi đều có.

Truyền thông là thứ vũ khí cực kì sắc bén để khống chế thiên hạ, là thứ mà triều đình muốn nắm chặt trong tay mình, nhưng cả ba tờ báo này lại có thể tồn tại nhiều năm.

Nguyên nhân là vì sau lưng chúng nó đều có bóng dáng của cao thủ Thần Mạch, hơn nữa không chỉ ba vị.

Hiệp giả dĩ vô phạm cấm.

Tại phương thiên địa này, võ đạo có thể thông thần. Cao thủ Thần Mạch dù không thể một người địch một nước nhưng sức phá hoại lại vô cùng kinh khủng, khiến mỗi bậc quân vương đều kiêng kị.

Vậy nên triều đình chỉ có thể đàm phán và đặt ra một vài thỏa thuận với ba trang báo lớn, không dám chèn ép quá đáng.

...

Sau khi ở Bảo An Đường chè chén no say, Vương lão gia tử và Tiểu Minh một lần nữa cảm tạ Hứa phu nhân rồi trở về nhà. Lão trưởng trấn còn phải chuẩn bị lời ăn tiếng nói để giải thích rõ cho dân trấn biết tình hình hiện giờ.

Từ Hiền và Lý Tự Thành cũng nói lời tạm biệt với vợ chồng Hứa đại phu, hai người cùng trở về hàng rèn của cha Lý Tự Thành.

Chủ yếu là Từ Hiền muốn mua một số bi sắt ở chỗ thợ rèn họ Lý.

Uy lực hiện tại của【Đạn Chi Thần Thông】vẫn còn phụ thuộc một phần vào vật dẫn, vậy nên nếu dùng bi sắt thay thế sỏi đá chắc chắn sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn.

Ngày mai e rằng không tránh khỏi có một trận chiến, trừ khi【Đạn Chi Thần Thông】đạt tới trình độ nội lực quyết định tất cả, nếu không hẳn phải chuẩn bị đầy đủ.

Chẳng mấy chốc đã đến đầu phố Đông của tiểu trấn, đi thêm vài trượng, Từ Hiền và Lý Tự Thành đã đứng trước lò rèn nhà gã, một tấm bảng hình thoi bằng đồng có ghi năm chữ “Lý thị thiết tượng phó”.

Lăn bánh đi vào, Từ Hiền lập tức cảm nhận được sức nóng còn lớn hơn không khí bên ngoài, đập vào mắt hắn là phiên bản tuổi bốn mươi của Lý Tự Thành.

Thợ rèn Lý Đại Ngu.

Lúc này chỉ thấy y đang để mình trần, cả thân hình lực lưỡng được bao phủ bởi mồ hôi, dùng hai cây đũa to kẹp lấy một cái bánh nướng trực tiếp hơ trên lò lửa.

Nhìn thấy con trai mình và Từ tiên sinh, Lý Đại Ngu nở nụ cười hàm hậu mà người sau thường thấy trên mặt Lý Tự Thành. Giọng nói của y ồm ồm, thô lỗ mà chân thật:

“Từ tiên sinh sao có rãnh ghé qua chỗ này? Có phải Tiểu Ngu lúc đi học lại phạm lỗi gì hả, ngại cứ nói đề ta đánh nó đến khi hối lỗi thì thôi.”

Từ Hiền dờ khóc dờ cười, quả nhiên là người thành thật, dạy con chỉ biết một đánh hai mắng, không có nói đạo lý đao to búa lớn gì ở đây cả.

Lý Tự Thành đứng sau lưng Từ Hiền, gã không nói gì nhìn cha mình, vẻ mặt có hơi âm ỉm.

“Lý đại thúc khách khí rồi, ngại cứ gọi tên của ta là được. Tự Thành không có lỗi gì, nay ta đến đây là có việc khác.”

Từ Hiền không nhanh không chậm rửa oan cho tên nửa đệ tử của mình, tránh cho hắn bị ăn đòn oan.

Lý Đại Ngu nghe vậy liền cười gật đầu, nhưng vẫn không sửa đổi xưng hô: “Vậy ngài muốn gì cứ nói, Lý Đại Ngu này chắc chắn phải giúp Từ tiên sinh ngài rồi.”

Nói xong vỗ ngực chần chát, tỏ vẻ đáng tin cậy.

“Cũng không phải đại sự gì, chẳng phải lần trước thấy Lý đại thúc ngài có một số bi sắt đấy sao, nên ta cũng muốn mua một ít.”

Từ Hiền trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Lý Đại Ngu nghe yêu cầu của hắn, chợt có vẻ hào hứng:

“Ha ha, Từ tiên sinh ngài cũng muốn vào Tây lâm săn thú sao, hay chỉ lấy về chơi đùa thôi? Ta chỗ này còn có mấy cây ná, nếu ngài chưa có thì xem thử thế nào.”

Từ Hiền chối từ, hắn là dùng tay trực tiếp bắn ra, nào có cần ná, nên viện lẽ: “Ná thì không cần, ta đã có sẵn. Lý đại thúc, ta muốn mua chừng hai mươi viên, không biết bạc tính thế nào?”

Lý Đại Nguru lập tức xua tay từ chối, vội bảo rằng: “Chỉ là ít sắt vụn, không đáng tiền, không đáng tiền.”

Từ Hiền cũng không nằng nặc đòi trả tiền, chỉ nhẹ gật đầu rồi nói: “Vậy được, tháng này, học phí của Tự Thành cũng miễn đi thôi.”

“Ồi, như thế sao được!?” var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Sau đó thợ rèn họ Lý dù rất không tình nguyện nhưng vẫn phải thu chút bạc lẻ của Từ tiên sinh.

Thật là chút bạc, bởi mấy viên bi sắt này cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Hình dáng không quá tròn trịa, bề mặt cũng thô ráp chứ không hề trơn mịn, chỉ có độ cứng là chấp nhận được, chỉ ít bên trong không bị rỗng ruột.

Lại trò chuyện đôi câu, Từ Hiền tỏ ý cáo từ.

Hắn vốn muốn một mình trở về nhà tranh, nhưng cả hai cha con nhà họ Lý đều không chịu, đành phải để Lý Tự Thành đẩy hắn về.

Dù sao hàng rào quanh nhà cũng chưa dựng xong, vừa hay để gã tiếp tục làm nốt.

...

Đọc theo phố Tây Bạch Long Trấn mà đi đến ngoại vi, lần theo đường mòn thì có thể tiến vào Tây lâm.

Trong một hang động nọ, nếu Hứa phu nhân có ở đây chắc chắn sẽ nhận ra đây chính là động đá mà nàng đã cứu được Vương Tiểu Minh.

Trong động đáng lý phải có thi thể của bọn thủ vệ, nhưng nó lại trống không, chỉ có vết máu còn sót lại. Hiển nhiên Hứa phu nhân cũng có thủ đoạn tương tự như【Hóa Thi Phấn – Hiệp】của Từ Hiền.

Lúc này chỉ thấy một người xuất hiện, kẻ đó mặc áo choàng đen, đầu đội mũ vành rộng, trong động chỉ có ánh lửa yếu ớt nên khó mà nhìn thấy diện mạo của hắn.

Nhìn thấy lồng gỗ trống trơn, xích sắt bị người chặt đứt, hắn liền cười gằn: “Khắc khắc, xem ra là có cao thủ ghé thăm, may là vừa kịp chuyển đi một nhóm.”

Nói đoạn, hắn khề liếc về phía vách đá bên tay mặt, lạnh giọng quát: “Cút ra đây!”

Hắn là dùng nội lực để nói câu này, như vậy thì người sau bức tường mới có thể nghe thấy.

Chợt có âm thanh “rình rình” như động đất vang lên, bên vách động bỗng xuất hiện một khe hở lớn, có người từ trong ấy chui ra.

Chế tạo được loại cơ quan thế này, lại còn giữ được sự tự nhiên của vách đá, người thiết kế hang ổ này thật không phải tầm thường.

Đến cao thủ Tiên Thiên như Hứa phu nhân cũng không phát hiện ra, bằng không cũng chẳng có cá lọt lưới.

Kẻ vừa chui ra khỏi mặt thất gặp phải người kia liền quỳ xuống đất bái, giọng đầy kinh sợ: “Đường, đường chủ... Chúng ta bị tập kích.”

“Ai làm?” Đường chủ chấp tay sau lưng, không nhìn gã.

“Là, là một nữ nhân. Thuộc hạ dùng Thông Diện Kính... nhìn thấy.”

【Thông Diện Kính】là một thứ đồ vật thần kỳ, nó có hai mặt gương, cảnh tượng mà mặt gương này thu được sẽ xuất hiện ở mặt gương bên kia.

Tất nhiên, khoảng cách giữa hai gương không được quá xa nhau.

Thứ này là sản phẩm độc môn của một trong Tam Thái Thượng – Bảo Nguyên Thành, chỉ có họ mới biết làm sao chế tạo.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiên sinh đi đêm, gặp tăng gặp đạo

Đường chủ nghe tên thủ hạ kể lại nữ nhân kia làm sao đột nhập, lại xem hấn quơ tay múa chân diễn lại chiêu thức mình nhìn thấy được.

Hắn im lặng một hồi, sau đó chợt cười, nụ cười càng lúc càng lớn, càng không kiêng nể gì, như phát hiện trò cười gì lớn lắm vậy, vang vọng cả sơn động.

“Bạch Long Tinh Kim Thích, vì che giấu môn công phu này nên ả mới hủy thi diệt tích. Ha ha ha, ha ha ha!”

“Thì ra là ả... Chuyện của Thần Long Giáo vốn chẳng liên quan gì đến ta, nhưng nếu ngươi đã không biết điều, ta cũng không ngại bán một tin tức cho lão trù đầu kia.”

Đường chủ nhìn vào một cái khe hẹp nhỏ trên vách tường, khẩu khí độc địa.

Tên thủ hạ nghe lời của hắn, chợt nhớ đến một vài tin đồn mười năm trước, hắn giống như cũng nhận ra nữ nhân kia là ai rồi.

Ý nghĩ trong lòng xoay chuyển, hắn định nhân cơ hội này xin đi báo tin cho Thần Long Giáo, tiện thể rời xa Bạch Long Trấn, dù sao nơi đây còn có một cao thủ Tiên Thiên vừa giết rất nhiều đồng bọn của mình, thật nguy hiểm quá thay.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở lời, đã cảm thấy có một bàn tay đặt lên đầu mình. Tâm trí của hắn lập tức trở nên khủng hoảng tột độ, sự sợ hãi bao trùm trong ánh mắt.

“Đường chủ, xin tha cho ta, xin tha cho ta, đường chủ!”

Hắn hoảng loạn van xin, nhưng kết cục là năm ngón tay của đường chủ bóp chặt vào, rạch phá da đầu, xuyên thủng xương sọ của hắn.

Tên thủ hạ chết không nhắm mắt, gương mặt đầy vẻ khủng bố.

Đường chủ vung tay ném cái xác ra xa mấy trượng, giữ giữ bàn tay cho máu và dịch não văng đi. Hắn tìm cơ quan để đóng mật thất lại, sau đó chậm rãi rời khỏi sơn động.

“Ta cần thủ hạ, nhưng không cần phế vật.”

Nếu làm việc tốt, hắn tất nhiên sẽ có trọng thưởng, nhưng nếu là hạng tham sống sợ chết thì không cần thiết tồn tại trên đời.

...

Thái dương xuống núi, trăng treo giữa trời.

Đến hết giờ Dậu Lý Tự Thành mới về đến nhà, lò rèn cũng đã tắt lửa.

Sau khi đóng xong hàng rào, gã còn nghe theo lời căn dặn của tiên sinh, đến tận nhà mỗi đồng học để thông báo rằng ngày mai không cần đến lớp, vì vậy mới trở về trễ như thế.

Cũng may gã sống ở chỗ này từ nhỏ đến lớn nên biết nhà ai ở đâu để tìm, hơn nữa Bạch Long Trấn chẳng rộng lớn là bao, nên không mất quá nhiều thời gian.

Chạy từ phố Đông sang phố Tây, từ phố Nam sang phố Bắc, gõ cửa từng nhà, không kịp nghỉ chân, nhưng trông Lý Tự Thành chẳng có vẻ gì là mệt mỏi.

Ăn lấy ăn để phần cơm mà cha chuẩn bị trước cho mình, gã vệ sinh cá nhân rồi trở về giường ngủ.

Nằm trên giường, Lý Tự Thành suy nghĩ đến những lời sáng nay Từ Hiền nói với Vương lão trưởng trấn. Gã là người thành thật, cũng có hơi ngốc, nhưng không có nghĩa là thiếu năng, cái gì cũng không hiểu.

Tiểu Minh là bị người khác bắt cóc, tiên sinh khi ấy nói rằng hắn có manh mối của bọn chúng.

Tiên sinh để mình thông báo đồng học không cần tới lớp, Lý Tự Thành đoán rằng hắn ngày mai muốn tự mình đối phó bọn họ.

Nghĩ đến hai chân của Từ Hiền, gã đột nhiên cảm thấy lo lắng. Nhưng nhớ tới tiên sinh nhà mình là người có thần thông Tụ Lý Càn Khôn, Lý Tự Thành cũng cảm thấy yên lòng ít nhiều.

Chỉ là vẫn trần trọc khó ngủ.

“...không vì vinh hoa phú quý, cũng không đủ sức vì thiên hạ thương sinh...”

“...Chẳng vì hai tiếng nhân nghĩa, chỉ vì không thẹn với lòng...”

Lý Tự Thành lẩm bầm, thần sắc trên mặt lúc thì mờ mịt, lúc thì bừng sáng.

Gã xưa nay luôn mất thời gian rất lâu để học thuộc lòng thứ gì đó, hơn nữa còn rất dễ quên. Nhưng có những lời lẽ Từ Hiền chỉ nói qua một lần mà gã đã

lập tức ghi khắc trong đầu, nhớ mãi không quên.

‘Có lẽ ta có thể hỏi tiên sinh xem bản thân có thể học thêm thứ khác không...’

Thần sắc của gã bỗng trở nên nghiêm túc lạ thường, ánh mắt đầy kiên nghị lóe lên giữa màn đêm giống như đã quyết định điều gì.

Con mộng mị kéo tới, gã dần dần chìm vào giấc ngủ.

...

Đêm đã khuya.

Từ Hiến không biết mấy lời tự tô vàng nạm ngọc của mình lại bị Lý Tự Thành nhớ kỹ, có biết cũng chỉ lắc đầu cười tự giễu.

‘Tự Thành a, tiên sinh chẳng qua là mua danh chuộc tiếng mà thôi.’

Gian nhà tranh đơn sơ đã được hấn thu dọn gọn ghẽ trước đó.

【Hóa Thi Phấn – Hiệp】từ lâu đã khô lại, bị hấn bóp vụn thành bột rồi cho vào lọ chứa. Đồng xu mà hấn đoạt được trên người Lý Phú Sinh cũng bị cất vào tủ đồ.

【Rương Tam Tài】chỉ có chín ô chứa đồ, hấn phải loại bỏ một số thứ lặt vặt ra để chứa hai mươi viên bi sắt mua từ chỗ thợ rèn họ Lý.

May mà đồng bi này có thể chống chọi số lượng chung một ô đồ.

Đêm nay e rằng lại là một đêm khó ngủ.

Để thuận tiện cho việc mai phục kẻ ẩn nấp ở gần học đường sáng nay, hấn đã quyết định tối nay thừa dịp buổi khuya vắng người, quay trở lại học đường.

Nếu kẻ đó thật cùng một bọn với lũ hung đồ, vậy Từ Hiến tin rằng ngày mai y sẽ lần nữa xuất hiện ở hẻm Hường Dương.

【Hóa Thi Phấn – Hiệp】,【Nhược Linh Tán – Hiệp】, dùng bi sắt thi triển【Đạn Chi Thần Thông】trình độ Giá Khinh Tựư Thục, lại thêm【Giá Y Thần Công】cảnh giới Tiểu Thành.

Dựa vào những gì đang có, Từ Hiến có thể tự tin đối đầu với phần lớn cao thủ Hậu Thiên. Tất nhiên, nếu kẻ địch còn kinh khủng hơn hấn, trên người mang Cửu Âm, Cửu Dương gì đó thì Từ Hiến cũng tâm phục khẩu phục chịu chết.

Mạng hệ thống còn không so được với người ta, sống tiếp cũng chỉ mất mặt giới trù sinh.

Chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, Từ Hiến rời khỏi nhà tranh, quay trở lại Bạch Long Trấn trong đêm.

Thế giới này không có đèn điện, chỉ có ánh trăng soi đường cho hấn. Cũng may thị lực của Từ Hiến bây giờ rất tốt, năng lực nhìn đêm không quá tệ.

Chờ đột phá đến Tiên Thiên, lục giác được cường hóa thì đêm tối cũng như ban ngày.

Trời khuya, dương suy mà âm thịnh, gió thổi qua hết sức lạnh lẽo, nhưng Từ Hiến vẫn cảm thấy ấm áp, thân mang thần công thì không còn sợ nóng lạnh thông thường.

Tiếng gió thổi u u truyền vào tai, bóng liễu in trên mặt đất thì thoảng lay động khiến khung cảnh có vẻ rợn người, lại thêm trên đường mòn có một người ngồi xe lăn chậm rãi tiến tới, nếu có kẻ bất ngờ nhìn thấy e rằng phải bị dọa tè ra quần.

‘Thế gian liệu có luân hồi, liệu có quỷ thần?’

Một mình “tấn bộ” giữa khuya khiến người ta không nhận được nghĩ vẫn vơ, Từ tiên sinh cũng không là ngoại lệ.

Thức tỉnh ký ức kiếp trước, lại còn sở hữu hệ thống, bản thân hấn đã tự có câu trả lời.

‘Có lời đồn rằng đạo sĩ có thể dùng bùa chú, phép thuật, ở Bắc địa ngoài cửu châu còn có yêu quái tồn tại, cũng không biết là thật hay giả.’

Từ Hiến tự hỏi nếu yêu quái tồn tại thì liệu mấy thứ độc được của mình có tác dụng với nó không. Bởi đâu thể lấy chuẩn mực thiện ác của nhân loại mà gán cho chúng được, trừ khi hệ thống cưỡng ép lấy đạo đức con người để bình phán vạn vật.

var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Thế thì lại giống như đám tiểu thuyết gia, viết tiên Phật thần linh, viết yêu ma quỷ quái nhưng kiểu gì cũng mang một phần nhân tính.

Từ Hiến cứ vậy tiến về Bạch Long Trấn, trong đầu nghĩ chuyện thần tiên yêu quái.

Nhưng mà yêu quái không có, đạo sĩ thì có một tên.

Bắc!

Xe lăn chột dừng lại, hoặc nói đúng hơn là bị giữ lại.

Trên trán Từ Hiền chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh. Có thể bị tiếp cận mà không hề hay biết, đồng nghĩa với việc tính mệnh của hắn cũng nằm trong tay người ta.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Thí chủ, người có thấy oan hồn nào đi ngang qua đây?”

Một giọng nói bình thản vang lên sau lưng hắn, nghe không ra vui giận.

Từ Hiền dù kiểm soát cảm xúc nhưng khi nghe hỏi vậy, tim hắn cũng dừng lại một nhịp.

Lẽ nào đây chính là đi đêm có ngày gặp ma?

Từ Hiền ngồi yên bất động, bắt đầu suy tính xem nên làm thế nào, nhưng chưa đợi hắn có đối sách thì người sau lưng đã tự trả lời:

“A, thì ra nó ở kia.”

“Thí chủ bảo trọng, đêm khuya chó nên ra đường, bản đạo đi trước, Vô Lượng Thiên Tôn!”

Vụt!

Sau đó Từ Hiền chỉ thấy một vệt thanh quang xẹt qua trước mặt mình trong chớp mắt, bàn tay kim giữ xe lăn của hắn đã không còn.

‘Xem ra chỉ là cao thủ võ lâm đi ngang qua.’

Hắn thầm thở phào, dù người kia khuyên chó ra đường nhưng hắn vẫn muốn thực hiện ý nghĩ ban đầu của mình, nửa đêm vào Bạch Long Trấn.

Nhưng vừa đặt tay lên bánh xe định lăn đi, Từ Hiền một lần nữa cảm nhận được xe lăn của mình bị giữ chặt, không thể nhúc nhích một li.

‘Lại tới?’

Giọt mồ hôi lạnh thứ hai chảy xuống, lần này hắn nghe có một giọng nói ấm áp sau lưng mình, âm thanh có phần trẻ trung, vừa vui vừa buồn:

“A Di Đà Phật! Thí chủ, người có thấy một vị đạo sĩ đi ngang qua đây không?”

Từ lúc ta mặc cái áo mới này, chưa thấy con đạo sĩ này đi ngang qua đây cả.

Từ Hiền cũng không dám nói như vậy, hắn chỉ tay về chỗ mà vệt thanh quang xẹt qua trước mặt mình khi nãy, giọng không cảm xúc:

“Hướng đó.”

“Đa tạ thí chủ, bản tăng xin cáo từ, A Di Đà Phật.”

Lần này đến một dấu hiệu cũng không gặp, hắn đã có lại quyền điều khiển xe lăn, nhưng Từ Hiền vẫn ở yên tại chỗ.

‘Chẳng lẽ ta nên trở về?’

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Công tử thanh sam đến tiểu trấn

Cuối cùng Từ Hiền vẫn quyết định vào trấn, hắn không thể vì nửa đêm gặp phải võ lâm cao thủ mà bỏ về được, an nguy của bọn học sinh trong trấn không cho phép hắn làm điều đó.

Nằm trong phòng nghỉ của học đường, hắn chợt suy tư về tên đạo sĩ và vị hòa thượng vừa gặp lúc nãy. Hai người đó ít nhất cũng là Tiên Thiên, không biết họ xuất hiện ở đây liệu có liên quan gì đến hung án bất cóc bấy giờ hay không.

Nếu họ là cùng phe với bọn hung đồ, vậy thì hẳn có thể trực tiếp tắm rửa đi ngủ rồi.

Lo được lo mất, Từ Hiền ngủ không yên. Hắn đành ngồi dậy, lưng tựa đầu giường, tâm bình khí hòa tu luyện nội công.

Ngày mai khó tránh khỏi lại đánh một trận, có thể mạnh lên được tí nào thì hay tí đấy, dù sao cũng không ngủ được.

Kỳ thật lúc vận hành nội công, người tập võ thường sẽ tiến vào trạng thái tĩnh tâm ngưng thần, tác dụng khôi phục tinh lực không thua gì giấc ngủ, nên có thể thay thế cho việc đi ngủ cũng không sao.

Nhưng Từ Hiền hiểu sâu một điều là dụng tốc bất đạt, hắn luôn cân bằng giữa việc nghỉ ngơi và luyện võ, tránh khỏi gặp phải trường hợp căn cơ bất ổn hay tẩu hỏa nhập ma.

Luyện võ không giống với việc cày kinh nghiệm cho các nghề, nó ảnh hưởng trực tiếp đến thân thể của hắn, vậy nên cẩn thận vẫn hơn.

Một chu thiên, hai chu thiên, ba chu thiên. . .

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

Đêm nay có trăng, nhưng Từ Hiền không nhìn, nên hắn cũng chẳng hề nhớ về chốn nào. Hắn sinh ra ở Đại Vĩnh, lớn lên cũng ở Đại Vĩnh, trước đây nơi ấy là cố hương của hắn, bây giờ không phải nữa.

Cố hương là nơi có nhà, nhưng nhà của Từ Hiền đã không còn.

Một đêm tĩnh mịch cứ thế trôi qua, làm bạn bên Từ Hiền chỉ có bóng tối và sự cô độc.

...

Sáng hôm sau.

Đầu giờ Tị, trên quan đạo có ba bóng người xuất hiện, hướng đi của họ xem ra là muốn đến Bạch Long Trấn.

Hai bên trái phải là thanh niên hộ vệ và văn sĩ trung niên, công tử thanh sam ở giữa đi đầu, phong thái của y sẽ rất cao đại thượng nếu trên mình không dính nhiều tro bụi như vậy, quần áo không có nhiều vết rách như vậy.

Chuyến công du Bạch Long Trấn này khá xui xẻo, xe ngựa của công tử thanh sam vốn đang tung tăng trên đường, ngờ đâu ngựa đột nhiên nổi điên, thoát cương lao thẳng vào rừng cây bỏ chạy mất dạng, thùng xe còn trùng hợp rơi xuống hồ.

Thanh niên hộ vệ và văn sĩ trung niên thân pháp mau lẹ thoát được, không mất một sợi tóc, nhưng công tử thanh sam thì khổ rồi, lúc ấy hắn bị hộ vệ nhà mình tiện tay ném ra, rơi vào bụi cây nên mới có bộ dạng chật vật như bây giờ.

“Triển Ngọc Đường, ngươi là cố ý?”

Thanh niên hộ vệ - Triển Ngọc Đường – giữ im lặng, không thèm lý đến.

Văn sĩ trung niên nói đỡ thay hắn:

“Tình hình lúc ấy, Triển hộ vệ chỉ có thể làm được đến thế. Lại nói gia chủ lúc trước thường khuyên nhủ công tử cố gắng luyện võ, nếu ngài chịu nghe theo thì gặp chuyện như vậy cũng không tới nỗi chật vật đến thế.”

Triển hộ vệ không để lại dấu vết gặt đầu một cái, tỏ vẻ khinh bỉ cảnh giới Hậu Thiên nhất trọng phù phiếm của công tử nhà mình, sau đó lập tức trở lại trạng thái ta là một khách khách vô tình, ta không nghe, ta không thấy, ta không biết gì hết.

Công tử thanh sam không để ý đến hắn, y lúc này lộ ra thần sắc không thể tin được, như thể vừa bị chí thân phản bội, mặt đầy bàng hoàng nhìn văn sĩ trung niên:

“Công Tôn tiên sinh, ngươi thế mà vì nói giúp cho hắn mà đối nghịch với ta? Được thôi, ta thành toàn cho các ngươi.”

“Vị công tử hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong, anh minh thân võ, trí kế vô song mà các ngươi yêu quý đã chết rồi, từ lúc này chỉ còn lại một Bao Ngạo Thiên máu lạnh vô tình, tâm địa ác độc, các ngươi đã hài lòng chưa?”

Công tử thanh sam – Bao Ngạo Thiên – nói xong liền “hừ” một tiếng, nét mặt thay đổi một trăm tám mươi độ, lập tức trở nên trầm lặng như nước, hai mắt hơi hơi khép lại tỏ vẻ nguy hiểm.

Công Tôn tiên sinh – Công Tôn Thu – thấy vậy bèn nhắc nhở y:

“Công tử, quan đạo không dễ đi, ngài đi đường nên nhìn kỹ, cẩn thận té ngã.”

Bao Ngạo Thiên nghe vậy, có ý hạ giọng thật trầm cho giống ma đầu, thái độ cao ngạo lạnh lùng: “Ngươi quản nhiều rồi.”

Sau đó không ngẫu được quá ba giây thì “ô” một tiếng, may mà có Triển Ngọc Đường nhanh tay nắm lấy đai lưng của y, không thì Bao công tử đã chụp ếch.

Hậu Thiên nhất trọng đi bộ cũng vấp té, này xem như rất hi hữu rồi, có thể ghi vào trong sách để cảnh tỉnh hậu nhân.

Triển hộ vệ nhìn sau lưng của công tử nhà mình, ánh mắt như muốn nói “tự chuốc lấy nhục” xẹt qua, sau đó hần liền kéo y thẳng người dậy.

“Công tử, ngài không sao chứ?”

Nghe Công Tôn tiên sinh hỏi, Bao Ngạo Thiên chỉ trầm giọng “ừm” một tiếng đáp lại, giả bộ chỉnh lại trang phục trên người, sau đó cũng không dám tiếp tục ngả ngón nữa, đành hoàng tiến bước đến Bạch Long Trấn.

Từ Dur Hàng Trấn đến Bạch Long Trấn cũng không quá xa xôi, bọn họ xuất phát từ đầu giờ Thìn, lại còn có xe ngựa chở đi tám, chín phần quãng đường, nên chẳng mất bao lâu đã tiến vào trong trấn.

Trước khi nhập trấn thì Bao Ngạo Thiên đã núp vào lùm cây đổi một bộ y phục mới, y cũng không muốn làm trò cười cho người ta.

Xưởng in của Giang Hồ Nhật Báo đã được Bao công tử thiết lập ở Thanh Hà Huyện, sau này khi phát hành báo sẽ lấy Thanh Hà làm trung tâm phóng xạ sang các địa phương xung quanh.

Chuyến đi lần này của một là để khảo sát tuyến đường từ Thanh Hà Huyện sang Đan Dương Huyện, tính toán xem nên cho vận chuyển báo giấy lúc nào để kịp thời đến tay người đọc trước giữa trưa.

Hai là để tuyển chọn một số bá tánh địa phương làm đại lý cho Giang Hồ Nhật Báo, vậy thì đỡ phải điều người từ nơi khác. Huống chi cường long không áp địa đầu xà, để một người được lòng dân trấn làm đại lý chẳng phải tốt hơn một kẻ xa lạ hay sao.

Mục đích cuối cùng của Bao công tử trong chuyến này chủ yếu là để đến gặp người viết ra Bạch Xà Truyện, mời hẳn gia nhập vào kế hoạch phát dương Giang Hồ Nhật Báo của y.

Dạo qua một đoạn phố phường, Bao Ngạo Thiên nhìn ngó qua lại, tặc lưỡi bảo rằng: “Dur Hàng Trấn còn tạm chấp nhận được, chỗ này quá lạc hậu.”

Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu: “Có điều dân phong không tệ, tuy thấy công tử ngài cảm y ngọc thực liền nhiệt tình chào hàng, nhưng bị từ chối cũng không ý ới chèo kéo.”

Bao Ngạo Thiên lại bĩu môi phản đối: “Mặt không dày, sao làm được tiêu thụ?”

Ngoài mặt là thế, nhưng trong bụng nghĩ như thế nào thì không biết. `var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

Kỳ thực y đã hoạch định từ trước, ở mấy địa phương nhỏ như này mở đại lý của Giang Hồ Nhật Báo, không cần người giỏi kinh thương, chỉ cần người có quan hệ rộng, danh tiếng tốt đẹp là được.

Dù sao thứ họ bán chỉ là báo giấy bình dân, không phải hàng xa xỉ phẩm gì.

Dạo một vòng hỏi thăm, từ miệng dân trấn mà Bao công tử biết được bốn người có danh vọng cao nhất trong Bạch Long Trấn.

Vương lão trưởng trấn, Ngô lão tiên sinh, Bảo An Đường Hứa đại phu và Từ tiên sinh.

Ba người trước thì không có gì lạ, một người là trưởng trấn, một người là lão học cứu, đức cao vọng trọng, người còn lại hành y tế thế đã mười năm.

Chỉ có người cuối cùng, nghe đâu bốn tháng trước mới vừa đến Bạch Long Trấn, lai lịch không rõ, nhưng trong thời gian ngắn đã nổi danh khắp trấn, thật không tầm thường vậy.

Bao công tử cũng đã biết kẻ đó chính là người viết ra Bạch Xà Truyện, nghe dân trấn khen hẳn là tài cao bát đẩu, bác học uyên thâm, y lại cho rằng nói quá:

“Dân quê chưa trải việc đời, không biết thế nào mới là kỳ tài đích thực. Từ tiên sinh này viết ra Bạch Xà Truyện, ý tưởng độc đáo, văn bút tạm được, còn hiểu cảm kỳ thư họa, nhưng cũng chỉ coi như có chút tài nghệ mà thôi.”

Công Tôn Thư lại không vội phán xét, mỉm cười bảo rằng:

“Nghe danh sao bằng gặp mặt, có thể trong thời gian ngắn khiến nhiều người tin phục, kẻ này tất có bản lĩnh hơn người. Huống chi công tử đã yêu thích Bạch Xà Truyện, lại muốn mời hẳn đồng mưu hợp sự, chi bằng đến tận nhà thấy một lần để tỏ thành ý.”

Bao Ngạo Thiên nghe vậy, cảm thấy Công Tôn tiên sinh nói phải, bèn dò hỏi nhà Từ tiên sinh kia ở chốn nào để đến thăm hỏi một phen.

Khi nghe đến hẳn dừng nhà tranh ở ngoài trấn, nhóm ba người của Bao công tử đều không nhìn được kinh ngạc một phen, cảm thấy hẳn là nhà sĩ, biết rồi xa chôn xô bồ.

Đáng tiếc, lúc ba người mất công đi đến nhà tranh thì không thấy được Từ tiên sinh, chỉ gặp một thiếu niên cao to lực lưỡng, mặt mày hàm hậu canh giữ trước nhà.

Tưởng là hộ viện, nhưng hỏi ra mới biết gã thiếu niên này là học trò của họ Từ kia. Gã học trò cũng không biết tiên sinh nhà mình đi đâu, ở chỗ này trông cửa hộ mà thôi, muốn gặp Từ tiên sinh đành đợi khi khác.

Bao công tử hựt hắng mà về.

Từ Hiền lúc này ở đâu?

...

Chính Ngọ, thái dương lơ lửng trên đỉnh đầu.

Ở nơi ánh nắng thiếu thốn trong học đường, Từ Hiền chợt mở mắt ra.

Một chiếc lọ trượt từ trong tay áo xuống lòng bàn tay của hắn.

‘Đã đến lúc...’

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Tọa trấn học đường, tiên sinh phục kích hung đồ

Bạch Long Trấn, phố Bắc, hẻm Hướng Dương.

Vừa rồi còn nắng chói chang mà nay đã mây đen đầy trời, thái dương hoàn toàn bị che khuất.

Tiếng sấm thi thoảng lại vang lên, đi đùng đi đùng.

Nhưng trời vẫn chưa chịu mưa, giống như muốn trêu ngươi những ai vừa thu quần áo đang phơi.

Một người núp trong bóng tối, lặng lẽ chờ đợi con mồi của mình.

Hoặc phải nói là các con mồi.

Y tên Tiêu Chiến Viêm, năm nay ba mươi tuổi, làm sơn tặc đã được sáu năm, khoảng tám tháng trước thì theo trại chủ gia nhập tổ chức.

Nhớ lúc còn niên thiếu, Tiêu Chiến Viêm từng có nhiệt huyết, từng có mộng tưởng hiệp nghĩa, cũng từng hô to “ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây” với tiểu thư nhà địa chủ khi nàng ghét bỏ mình.

Sau đó y cũng không nhớ mình tại sao lại trở thành sơn tặc, hình như là do chiến tranh, cũng hình như là do quan phủ hại y tan nhà nát cửa.

Lúc còn làm sơn tặc, nhân mạng trong tay y chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng kể từ khi gia nhập tổ chức, đến năm mơ Tiêu Chiến Viêm cũng thấy mình tắm trong biển máu.

Đổi lại, Tiêu Chiến Viêm từ một tên sơn tặc lâu la trở thành cao thủ Hậu Thiên bát trọng【Sát Lục Thần Đồ】mà tổ chức ban xuống quả thật là một môn võ công thần kỳ, giết càng nhiều người, công lực càng tiến nhanh.

Nhưng tổ chức chỉ cung cấp ba chương đầu, nếu muốn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết, Tiêu Chiến Viêm cần lấy công lao ra đổi những chương tiếp theo.

Vì Tiên Thiên, chút lương tri còn lại cũng bị Tiêu Chiến Viêm vứt bỏ, ranh giới “không tàn hại người già và trẻ nhỏ” của lục lâm hảo hán chẳng còn nghĩa lý gì đối với y.

Y tuân theo mệnh lệnh của tổ chức, bắt lấy đồng nam đồng nữ dưới mười tuổi.

Tiêu Chiến Viêm không biết mục đích cuối cùng của mệnh lệnh này là gì, y chỉ biết những đứa trẻ bị mình bắt được đưa đến một nơi bí mật nào đó, và sau một khoảng thời gian, những đứa trẻ ấy lại xuất hiện.

Chỉ là khi ấy chúng chỉ còn là những thi thể lạnh lẽo, lạnh như trái tim không còn nhân tính của y vậy.

Nhưng ánh mắt của Tiêu Chiến Viêm lại nóng rực như lửa, bởi y sắp nhìn thấy hi vọng Tiên Thiên của mình.

Chỉ cần làm thêm một chuyến này nữa thôi, y có thể đổi được chương tiếp theo của【Sát Lục Thần Đồ】rồi, thật đáng mừng thay.

Sau đó lại trải qua một lần núi thủy biến máu, Tiêu Chiến Viêm chính là cao thủ Tiên Thiên được muôn người ngưỡng vọng.

Giờ Mùi chỉ còn kém một khắc, y hầu hấu nhìn ra đầu hẻm Hướng Dương.

Theo tình báo thì đó là thời điểm mà đám trẻ trong trấn đến học đường.

Ở những lần bắt cóc trước đó, Tiêu Chiến Viêm thường không có kế hoạch gì, chỉ là tận dụng những lúc gia trưởng sơ hở hoặc thấy trẻ lạc đàn thì ra tay thôi.

Những trường hợp hài đồng có thân nhân đi cùng, nếu ở chỗ vắng người y còn có thể trực tiếp giết chết thân nhân rồi đánh ngất xiu bọn trẻ mang đi.

Chỉ riêng ở Bạch Long Trấn, tra được việc trẻ con trong trấn đều tụ tập cùng một nơi đọc sách khiến y nảy sinh ý tưởng mới, lập kế hoạch một mẻ hốt gọn.

Đáng tiếc là hôm qua có một tên đồng bọn ngu xuẩn không nhận được ra tay, sau cùng còn để lộ sào huyệt, bị cao thủ tìm đến tận nơi.

Tiêu Chiến Viêm đã chuẩn bị sẵn khôi mê, chỉ cần bọn nhỏ đến đông đủ, y sẽ đánh thuốc mê hốt gọn bọn chúng một lần.

Nửa canh giờ trước, một gia đình gần hẻm Hướng Dương đã bị y giết chết trong im lặng, chiếm dụng nhà riêng để chứa rất nhiều lương gỗ, thứ mà Tiêu Chiến Viêm định dùng để vận chuyển bọn trẻ con ra khỏi trấn.

Y cảm thấy kế hoạch của mình có thể thần không biết quỷ không hay mà thành công, nhưng sự ngu xuẩn của tên kia làm bại lộ việc Bạch Long Trấn là mục tiêu hiện giờ của bọn họ.

May là quan phủ vô năng, khó mà đoán được kế hoạch lần này của Tiêu Chiến Viêm, chỉ cần đánh nhanh rút gọn thì vạn sự bình an.

Tiêu Chiến Viêm cảm thấy thời gian trôi qua thật quá chậm, nội tâm y cũng càng lúc càng nôn nao.

Gió bỗng nổi lên, qua đôi mắt khát máu của mình, Tiêu Chiến Viêm nhìn thấy cửa học đường bị kéo ra, một người ngồi trên xe lăn chợt xuất hiện.

‘Là hần?’

Tiêu Chiến Viêm biết kẻ đó là ai, một tên tiên sinh dạy học rất được dân trấn yêu thích, nổi danh đa tài đa nghệ, tuổi còn trẻ mà đã khổ mắt hai chân.

Từ tiên sinh.

Lúc điều tra được người này, bản thân Tiêu Chiến Viêm cũng cảm thấy khâm phục hần. Dù sao một kẻ tàn mà không phế luôn khiến người ta phải kính nể.

Nhưng kính nể thì kính nể, lúc này trong đầu Tiêu Chiến Viêm bỗng nảy ra ý niệm giết chết tên Từ tiên sinh này.

Người luyện【Sát Lục Thần Đồ】luôn khó mà ức chế sát ý của mình, Tiêu Chiến Viêm cũng không ngoại lệ. Huống chi nếu giết tên tiên sinh này rồi thì y có thể lên luôn vào trong học đường, bắt cóc đám học trò sẽ càng thêm thuận tiện.

Sát khí tỏa ra, Tiêu Chiến Viêm đột nhiên thấy tên tiên sinh dạy học kia liếc về phía mình một cái, sau đó liền lui vào trong, đóng lại cửa học đường.

‘Chẳng lẽ hần đã phát hiện ra ta? Không, chắc chỉ là trùng hợp, một kẻ tàn phế thì bản lĩnh có thể cao tới đâu.’

Vô Tình hay Dương Quá, y đều không biết là ai, xuất thân là một tên sơn tặc cũng hạn chế tầm mắt và sức tưởng tượng của Tiêu Chiến Viêm.

Rút đao ra, Tiêu Chiến Viêm dùng khinh công tiếp cận học đường, tai áp sát tường nghe thử động tĩnh bên trong.

Dù khinh thường Từ Hiên, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Lạch cạch!

Tiêu Chiến Viêm chậm rãi kéo cửa sang bên trái, nó không khóa.

Vậy có thể thấy được, dù có cảnh giới cao hơn nhưng độ quỷ quyệt của y còn kém địch thủ đầu tiên của Từ Hiên là Lý Phú Sinh, ít nhất người sau còn

biết không nên đi đường thường để tạo bất ngờ.

Nắm chặt đao trong tay, Tiêu Chiến Viêm lấy tốc độ nhanh nhất vọt vào trong học đường, ánh mắt lập tức quét qua mọi góc ngách.

Không phát hiện tung tích của Từ Hiền.

Y chậm chậm đóng cửa lại, sau đó khóa chặt, tránh trường hợp bất ngờ có học trò đến phát hiện.

Àm! Âm!

Mưa rồi, mưa như trút nước.

Trời mưa, thích hợp để giết người.

Sát khí của Tiêu Chiến Viêm càng lúc càng dâng cao.

Y nhìn về phía đối diện, chỗ đó có một cánh cửa dẫn tới căn phòng nghỉ, ngày hôm qua Tiêu Chiến Viêm đã đột nhập vào học đường để khảo sát trước nên mới phát hiện nó.

‘Hắn ở trong đó?’

Cửa phòng nghỉ khép lại, nhưng vẫn để lại một khe hở nhỏ chừng nửa tấc.

Tiêu Chiến Viêm không hiểu sao chợt cảm thấy bồn chồn trong dạ, bầu không khí hiện giờ cho y một cảm giác rất quý dị.

Trực giác nói cho y biết rằng không nên kéo dài thời gian nữa, mau chóng tìm ra và giết chết tên Từ tiên sinh kia đi.

Vụt!

Không chần chừ nữa, Tiêu Chiến Viêm vọt thẳng về phía phòng nghỉ, đập cửa xông vào. `var _avtVar=_avtVar|[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

Cửa sổ trong phòng nghỉ đóng kín mít, lại còn bị một tấm màn đen che lại, thêm việc thiếu đi ánh mặt trời khiến cho chỗ này có vẻ tối tăm.

Y chợt cảm thấy hơi vắng đầu.

Trong phòng ngoại trừ một chiếc xe lăn ra thì chỉ còn lại một cái giường cạnh cửa sổ.

Nhìn thấy chặn nệm trên giường phồng lên, Tiêu Chiến Viêm lập tức vùng đao chém xuống.

Keeng!

Phản lực dội ngược về, nhưng dựa vào cảnh giới Hậu Thiên Bát Trọng, y vẫn giữ chắc được đao trong tay, chân cũng không lùi lại một bước.

Dùng mũi đao xóc tấm chăn lên, y ngưng mắt nhìn, lập tức phát hiện bên trong toàn là đá tảng.

Những tảng đá này chính là do Từ Hiền mượn không gian trữ vật chứa đựng, hắn có thể chồng chất những hòn đá có khối lượng không quá chênh lệch cùng chung một ô chứa đồ.

‘Hôm qua không có những hòn đá này.’

Tiêu Chiến Viêm không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tên tiên sinh dạy học kia trốn ở đâu? Trong lòng y chợt dâng lên một luồng khiếp đảm không tên, toàn thân truyền đến cảm giác hư nhược.

‘Hai chân bất tiện, xe lăn ở đây, hắn còn có thể trốn ở đâu...’

Tiêu Chiến Viêm lập tức nhìn xuống mặt đất, y hạ người thấp xuống, nhìn bên dưới gầm giường.

Bên trong cũng tối đen như mực.

Tiêu Chiến Viêm không dám mạo hiểm đưa tay vào, tình trạng cơ thể hiện giờ báo cho y biết mình đang trúng độc.

Tên Từ tiên sinh kia hẳn không phải người thường, hắn có thể đã nhận ra gì đó.

Nhưng gầm giường chắc chắn là nơi cuối cùng hắn có thể trốn rồi.

Tiêu Chiến Viêm tưởng tượng ra cảnh Từ Hiền ngã khỏi xe, lăn mình vào trong gầm giường tránh né mình, đó là cách giải thích hợp lý nhất bây giờ.

Trừ khi chân của hắn không phé, nhưng khả năng đó cực kì thấp.

“Lăn ra, hoặc chết!”

Cho là đã đoán được chân tướng, Tiêu Chiến Viêm đứng dậy, nhìn chăm chăm xuống gầm giường, khàn giọng đe dọa.

Không có ai trả lời y.

Tiêu Chiến Viêm nhìn đồng đá ở trên giường, chợt nghĩ đến biện pháp gây ông đập lưng ông.

“Là do người tự tìm đường chết!”

Bước chân lao đảo, y định dốc hết mười thành công lực nhưng chân khí trong người như sông gặp phải đê, mười phần chỉ còn điều động được năm, sáu phần.

Có điều Tiêu Chiến Viêm cảm thấy thể cũng đủ rồi, y vận nội lực chưởng mạnh vào đồng đá tảng chất ở trung tâm, ý đồ khiến giường sập xuống đè chết người bên dưới.

Rầm! Âm!

“AAAAAA!”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đấu trí đấu dũng, tiên sinh phạt ác

Từ Hiến thể mà giấu bàn chông ở trên giường, hơn nữa còn bôi rất nhiều【Hóa Thi Phán – Hiệp】lên trên. Hắn vốn không quá trông chờ nó có thể phát huy tác dụng, nhưng kết quả lại vượt ngoài mong đợi.

Tiêu Chiến Viêm kêu lên thảm thiết, đau đớn như sắp không sống nổi.

Tay trái truyền tới cảm giác nóng rực như bị lửa thiêu, như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn nuốt máu thịt của y.

Y nhìn thấy bàn tay của mình bị ăn mòn từng chút từng chút một, hóa thành những giọt nước vàng rơi xuống trên sàn.

Tiêu Chiến Viêm cũng đủ ngoan độc, biết mình trúng phải độc được lợi hại, y quả quyết vùng đao chặt rơi tay trái.

Trong cái rủi có cái may, nếu vừa rồi y mà dùng tay phải vận chưởng thì coi như bị phế mất bảy tám phần công phu, làm sao cầm đao được nữa.

Tiêu Chiến Viêm cũng biết mình bị lừa rồi, tên Từ tiên sinh kia không có trong căn phòng này.

‘Hắn trốn đi đâu rồi?’

Y nhìn về phía cửa sổ, sau đó liền vùng đao như điên chém tan nát tấm màn che. Phát tiết một hồi, tâm trạng của Tiêu Chiến Viêm bình tĩnh lại đôi chút.

Dù đau mất tay trái, nhưng trong trường hợp này y càng không được giần dữ, không thể để sự cảm tính chi phối lý trí.

‘Nếu như có người tiếp ứng, hắn có thể thông qua cửa sổ bỏ chạy.’

Vừa ăn một vỏ nhóc đời, Tiêu Chiến Viêm cẩn thận nhặt lấy một hòn đá, vận công ném về phía cửa sổ.

Ầm!

Cửa sổ vỡ vụn, thông hướng đến một con hẻm khác.

Nước mưa tạt vào mặt Tiêu Chiến Viêm.

Ánh chớp lóe lên, Tiêu Chiến Viêm thấy rõ trong đồng đá tảng dưới chân mình còn che giấu mấy cái bàn chông, khiến kẻ sát nhân cuồng như y cũng không khỏi cảm thấy lạnh lòng.

Cho rằng Từ Hiền đã chui qua cửa sổ trốn đi, Tiêu Chiến Viêm cấp đao định truy đuổi. Y lúc này đã không màng đến kế hoạch ban đầu, chỉ muốn trước giải quyết hẳn rồi mọi chuyện tính sau.

Nhưng còn chưa kịp vọt ra ngoài, Tiêu Chiến Viêm chợt nghe có người nói: “Ta ở đây.”

Âm thanh lạnh nhạt mang theo vài phần khiêu khích, hơn nữa còn là truyền đến từ trong học đường.

Tiêu Chiến Viêm cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ tên Từ tiên sinh này sau khi thoát đi còn vòng trở về? Nhưng nếu hẳn vào bằng cửa chính thì y phải phát hiện động tĩnh mới phải, âm thanh của cửa kéo vốn không hề êm ái, huống chi còn bị y khóa từ bên trong.

Tiêu Chiến Viêm chỉ muốn chơi trò chơi sát nhân, không muốn chơi trò chơi giải đố. Vậy nên y lập tức vọt ra khỏi phòng nghỉ, tìm tên tiên sinh dạy học kia để bắt gặp vận đoạn hẳn ra cho hả dạ.

Véo!

Nhưng vừa tọt ra khỏi phòng nghỉ, tiếng xé gió đã lập tức vang lên. Y có thể cảm nhận được có thứ gì đó tập kích mình từ bên phải.

Keng!

Nghiêng người vung đao, Tiêu Chiến Viêm bỗng cảm thấy hồ khẩu tê rần như bị giật điện, đao suýt tuột khỏi tay.

Một viên bi sắt rơi xuống sàn nhà.

Tiêu Chiến Viêm nhìn về phía cuối học đường, y lập tức phát hiện một vị công tử bạch y đang ngồi trên xe lăn, thần thái nhàn nhã tự đắc, tay phải giơ ngang trước ngực, tay trái cầm một cây thước dài.

Còn ai ngoài Từ tiên sinh.

Chẳng hiểu sao vừa nhìn y liền cảm thấy hấn uy nghiêm lạ thường, sự kính sợ phát ra còn nhiều hơn khi nhìn thấy đường chủ, trong lòng chợt dâng lên cảm giác hồi lỗi, xấu hổ với những gì mình đã làm.

Nhưng ngay tức khắc những cảm giác đó bị dẹp sang một bên, Tiêu Chiến Viêm bây giờ chỉ muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khiến mình mất đi một cánh tay.

Vừa lúc đó viên bi sắt thứ hai đã bay đến sát mặt y.

Phànhh!

Tiêu Chiến Viêm kịp thời thụt người xuống, viên bi sắt đã đục một cái lỗ tròn trên bức tường sau lưng y. Tiêu Chiến Viêm lúc này mới biết tên Từ tiên sinh kia giơ ngang tay phải làm gì, thì ra là để thi triển công kích.

Nhìn thấy y né được, Từ Hiền vẫn chẳng hề nao núng, gương mặt bình thản không chút gợn sóng.

Hắn hạ tay phải xuống, từ trong ống tay áo trượt ra một viên bi sắt rơi vào lòng bàn tay,【Đạn Chi Thần Thông】tái kích hoạt lần ba.

Không chỉ vậy, Từ Hiền buông【Trọng Đao Xích】ra, từ trong ống tay áo bên trái cũng trượt ra một viên bi sắt, sau đó chính là phát【Đạn Chi Thần Thông】thứ tư.

Tiêu Chiến Viêm lộn người tránh thoát viên bi thứ ba, sau đó lấy tốc độ cực nhanh vọt người tới định áp sát Từ Hiền, nhưng thứ y phải đối mặt là viên thứ tư.

Giơ đao đón đỡ, uy lực như đạn pháo của ngón chỉ pháp tinh diệu tuyệt luân khiến y bị đẩy lùi.

Trên thân đao đã xuất hiện một vết rạn, nhưng Tiêu Chiến Viêm không hề hay biết.

Lòng chẳng hề sinh thoái ý, y dồn lực xuống hai chân rồi tung người về phía Từ Hiền, hai mắt không chớp một cái, tập trung tinh thần để đón đỡ bi sắt bất cứ lúc nào.

Vèo!

Véo!

Viên thứ năm, viên thứ sáu thay phiên nhau tới, mỗi lần y dùng đao đỡ lấy đều phải lui lại ba, bốn thước, nhưng sau đó lại tiếp tục tiến lên.

Loại chỉ pháp cường đại như vậy, Tiêu Chiến Viêm tin rằng tiêu hao chân khí rất khủng bố, y có thể dựa vào phản xạ tiếp tục duy trì đón đỡ, đợi đến khi Từ Hiền tiêu hao hết nội lực thì hẳn chính là thịt cá, y là dao thớt.

Ý nghĩ chỉ chảy qua trong thoáng chốc, viên bi sắt thứ bảy đã bay tới.

Tiêu Chiến Viêm thuận thế nghiêng người, đưa đao đỡ trước bả vai, nhưng lần này...

Phanhhh!

Kenggg! Loảng xoảng!

Viên bi sắt văng sang một bên như mọi khi, nhưng lần này nó còn có bạn đồng hành.

Đó chính là các mảnh vỡ của cây đao trong tay Tiêu Chiến Viêm.

Thân giữa không trung, y nhìn thấy viên bi sắt thứ tám đang bay tới.

Y kinh hoàng tròn to mắt, sau đó lập tức làm ra biện pháp ứng đối.

Vì phạm định luật vật lý, Tiêu Chiến Viêm vận chân khí xuống huyết Dương Quan, Quang Minh, Huyền Chung, Dũng Tuyền, cưỡng ép chuyển hướng trên không trung, tránh khỏi viên bi sắp đục xuyên qua đầu mình.

Nhưng cái chân thì không được may mắn như cái đầu của y.

```
var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);
```

Phanh!

Bi sắt xuyên qua, mắt cá chân phải của Tiêu Chiến Viêm vỡ vụn, y kêu rên thảm thiết như heo đực bị thiến, ngã nát hai cái bàn học.

Y cũng không biết rằng trong lòng bàn tay của Từ Hiền có bôi một số bột phấn, mỗi viên bi sắt rơi vào đều bị thoa lên ít nhiều.

Cho nên cảm giác nóng rực như bị ngàn vạn con kiến cắn khá quen thuộc lại truyền tới, Tiêu Chiến Viêm một lần nữa quả quyết chặt đứt chân của mình.

Trên mặt y bây giờ chỉ còn lại tuyệt vọng.

Dù có vận chân khí để điểm huyết cảm máu, nhưng trong tình trạng mất một chân một tay như thế này, Tiêu Chiến Viêm chỉ có thể mặc cho Từ Hiền xâu xé.

Người sau cũng thả hai tay xuống, thở ra một ngụm trọc khí, sau đó dùng ánh mắt thản nhiên nhìn y, âm thanh không chút cảm tình:

“Phá hoại của công trong lớp, ngươi định đền bù thế nào đây?”

Vừa nói, Từ Hiền vừa dùng【Đạn Chi Thần Thông】bắn ra viên bi sắt thứ chín, lần này trong tay hắn không còn độc dược nữa.

Hắn nghiêng đầu sang một bên, hai mắt băng hàn, kinh phong từ chỉ lực khiến tay áo phồng lên, tóc mai lay động, tư thái tiêu sái, lộ vài phần khí chất thần tiên.

“Aaa...”

Máu tươi chảy ra, chân còn lại của Tiêu Chiến Viêm trúng đòn.

Y nằm ngửa người trên sàn, thần sắc cực kì âm độc, gằn từng chữ một: “Là ta coi thường ngươi, muốn chém muốn giết thế nào cứ tới đi.”

Ra lẫn lộn tất có ngày phải trả giá, từ lúc còn là một tên sơn tặc con con thì Tiêu Chiến Viêm đã có giác ngộ này.

Y chỉ là rất không cam lòng, chỉ còn thiếu lần này thôi là có cơ hội đặt chân Tiên Thiên rồi.

Từ Hiền vẫn giữ khoảng cách với Tiêu Chiến Viêm, kể cả khi người sau đã không còn di chuyển được. Mặc dù nhiệm vụ đã nhắc nhở là chỉ có đầu sỏ mới biết chân tướng, nhưng hắn vẫn muốn hỏi xem tên này có biết gì không.

“Nếu ta đoán không sai, Tiểu Minh là do các ngươi bắt cóc?”

Không cần hỏi hắn cũng biết Tiêu Chiến Viêm chính là một tên trong đám hung đồ mà quan phủ đang truy lùng, hẻm Hường Dương ngoại trừ đám nhỏ ra thì không còn gì đáng để bị theo dõi nữa cả.

“Tiểu Minh là ai, ta không biết.”

Lời này là thật, Tiêu Chiến Viêm bắt cóc rất nhiều đứa trẻ, nhưng y chưa từng hỏi tên một đứa nào.

Viên bi sắt thứ mười trượt xuống lòng bàn tay trái của Từ Hiền, hắn từ tốn đáp lại Tiêu Chiến Viêm:

“Hôm qua trong trấn chỉ có một đứa trẻ bị các ngươi bắt cóc, đó chính là Tiểu Minh, học sinh của ta. Kẻ ản núp trong hẻm ngày hôm qua cũng là người

chứ?”

Tiêu Chiến Viêm nghe vậy, cuối cùng cũng hiểu vì sao Từ Hiền lại biết trước mà bày sẵn kế đối phó mình rồi.

Nếu không phải tên đồng bọn của y hôm qua bứt dây động rừng, bắt cóc Tiểu Minh, hẳn làm sao có thể đoán được Tiêu Chiến Viêm định nhắm vào học sinh của mình cơ chứ.

Giả sử Tiểu Minh không bị bắt, vẫn đi học bình thường thì Từ Hiền cũng không cần tới nhà trường trấn, sau đó đọc được công văn trên huyện đưa xuống, lại liên tưởng đến việc Tiêu Chiến Viêm ẩn nấp trong hẻm lều có mưu đồ gì, cuối cùng từ đó sinh lòng nghi ngờ.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Kết cục của những đứa trẻ trước đó

‘Nếu không có thằng ngu đó...’

Không thể nghi ngờ, Tiêu Chiến Viêm hận Từ Hiền, nhưng y càng hận thằng ngu kia hơn.

Mặc dù hôm qua hắn đã bị đường chủ hóa kiếp, nhưng Tiêu Chiến Viêm thề chờ đến Địa phủ sẽ đi tìm hắn để báo mối hận này.

Y trừng to mắt nhìn Từ Hiền, trả lời câu hỏi trước đó của hắn: “Phải, đó chính là ta. Vậy thì thế nào?”

Giọng nói lạnh lùng, thái độ có vẻ bất cần khiến Từ Hiền hơi nhú mày lại, hắn trực tiếp hỏi thứ mà mình muốn biết:

“Chỉ trong một tháng mà đã hạ độc thủ với hàng trăm đứa trẻ, các người đến cùng có mục đích gì?”

Nếu nhiệm vụ đã yêu cầu hắn tìm hiểu chân tướng, vậy thì chắc hẳn không đơn giản như buôn bán nhân khẩu bình thường.

Lại chợt nghe Tiêu Chiến Viêm há mồm cười to, nụ cười như điên như dại, giống như nghe phải câu chuyện cười thiên cổ vậy.

Mạch máu vỡ ra, nhưng y cũng không để tâm đến nữa, há mồm thở dốc nói rằng: “Ha ha ha, hàng trăm đứa trẻ? Đó chỉ là con số lẻ mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Từ Hiền nghe vậy, song nhãn co rụt lại, cả người run lên vì phẫn nộ.

Tiêu Chiến Viêm không thấy rõ biểu cảm của hắn, y chỉ nói tiếp:

“Hon nữa rất đáng tiếc là, dù người có tha chết thì ta cũng không trả lời được, bởi chính ta cũng không biết.”

Sau đó giờ giọng trêu tức Từ Hiền:

“Ta chỉ là hạng lâu la, có lẽ đường chủ có thể nói cho người, nếu như người không bị hắn giết, ha ha ha!”

Từ Hiền không thất vọng, bởi hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ nhắc nhở của nhiệm vụ.

Hắn cũng không có ý định tha cho Tiêu Chiến Viêm, bởi Ác Khí của kẻ này đã nuốt chửng luôn Thiện Khí rồi, kích cỡ còn lớn gấp đôi luồng Ác Khí của Hứa phu nhân.

Nhưng lời nói của y lại khiến hắn có được một số tin tức:

“Đường chủ? Tiên Thiên?”

Tiêu Chiến Viêm lét người đến dựa vào vách tường bên phải, thờ dốc đáp lại: “Hộc... Người... đoán đúng, hon nữa cũng chỉ là một chức vụ.”

‘Một chức vụ? Tiên Thiên cảnh thì làm đường chủ, tổ chức của bọn chúng rốt cuộc có bao nhiêu người? Trên đường chủ còn có ai?’

Trong lòng Từ Hiền xuất hiện nhiều lo nghĩ, nhưng ngoài mặt không lộ chút biểu tình nào. Hắn dùng thái độ hồ hững chậm rãi tra hỏi những gì mình còn nghi vấn.

“Có bao nhiêu đường chủ? Khắc khắc, ta không biết được. Ta chỉ biết mỗi một huyện đều có một vị đường chủ tọa trấn, thế nào, cảm thấy sợ sao?”

Thời gian một khắc đã qua, hiệu quả suy nhược của【Nhược Linh Tán – Hiệp】đã hết, nhưng Tiêu Chiến Viêm cũng không còn cơ hội lật kèo.

Nãy giờ vẫn không thấy bất kì một đứa trẻ nào đến đây, y sao còn không biết Từ Hiền đã dặn trước để bọn chúng không cần tới học.

Khẽ liếc lên trần nhà một cái, Tiêu Chiến Viêm dùng ánh mắt trêu đùa nhìn Từ Hiền, cất giọng tếu táo:

“Nể tình trò chuyện nãy giờ, ta lại cho ngươi biết một tin vui nữa vậy. Nói thế nào mà, những đứa trẻ bị bọn ta bắt đi ấy, chúng bị đường chủ dẫn đến một chỗ rất là bí mật, một quãng thời gian sau ngươi đoán xem ta nhìn thấy cái gì?”

Thấy y tỏ vẻ thần bí, Từ Hiền cũng phối hợp với người sắp chết, hần hơi chồm người tới phía trước rồi hỏi: “Ngươi thấy cái gì?”

“Thi thể, khắc khắc! Thi thể của bọn chúng, nếu tụ lại có thể chất thành núi đấy, ngươi xem có phải tin vui không, ha ha ha.”

Tiêu Chiến Viêm cười như thể gặp phải thứ gì buồn cười lắm vậy, lúc đầu còn kìm nén đôi chút, sau đó thì không kiêng nể gì cả mà há to mồm cười.

Nhưng Từ Hiền chỉ cảm thấy tâm can lạnh lẽo, sát ý xẹt qua mắt hắn, viên bi sắt thứ mười rời tay, bắn thủng cùi chỏ tay phải của Tiêu Chiến Viêm.

Tử chi của y đã bị hấn phế toàn bộ.

Nhưng Tiêu Chiến Viêm không rên một tiếng, y chỉ tiếp tục cười to, như thể nhạo báng sự bất lực của Từ Hiền khi chỉ có thể hành xác kẻ đã bại trận như y, không có năng lực để cứu lấy những đứa trẻ kia.

Tay vịn xe lăn bị Từ Hiền bóp nát, dầm gổ đâm vào trong da thịt kích thích dây thần kinh của hắn.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó tâm trạng kích động đã trở nên lắng lại, nhưng lửa phẫn nộ thì vẫn còn, khó mà dập tắt.

Mặc dù biết việc đó không phải lỗi của mình, nhưng khi nghe được cảnh tượng mà Tiêu Chiến Viêm nói đến, hắn vẫn nổi lên lòng giận dữ, thương cảm và tự trách.

Không chỉ Từ Hiền, mà bất cứ ai còn có lương tri đều sẽ giống như hắn mà thôi.

‘Hiệp, nghe sao mà nặng nề quá...’

Từ Hiền mở mắt ra, hàn khí lạnh lẽo, thần quang khiếp người. Ánh mắt hắn nhìn Tiêu Chiến Viêm như đang nhìn một con vật, thần sắc đậm nhạt, âm thanh cũng đậm nhạt:

“Tức đoạt nội tạng?”

Tiêu Chiến Viêm giống như thấy kim quang xẹt qua trong mắt Từ Hiền, y không biết đó có phải ảo giác của mình hay không, dù sao khoảng cách giữa hai bên cũng không gần.

Y chỉ cảm thấy ánh mắt lúc này của tên tiên sinh dạy học tàn phế kia khiến lông tơ trên người mình dựng đứng cả lên. Tiêu Chiến Viêm cười gượng:

“Hà... ha, ta cũng không biết có phải hay không. Trong đồng xác ấy, có đứa bị gọt chỉ còn lại thân mình, có đứa mất tay mất chân, có đứa bị mổ bụng phanh ngực, ruột lòi ra ngoài, có đứa chỉ bị chặt đầu, những đứa may mắn nhất thì thân thể vẫn còn nguyên vẹn.”

Nói xong y liền để ý thái độ của Từ Hiền, nhưng chỉ thấy hắn “ồ” một tiếng nhẹ nhàng, nghe không ra tâm tư tình cảm trong đó, biểu cảm trên mặt vẫn cứ tro tro.

Sau đó Tiêu Chiến Viêm liền thấy Từ Hiền điều khiển xe lăn tiến về phía mình, môi mím chặt không nói một lời.

Hàn ý tràn ngập trong học đường.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?”

Về khung hoàng dần hiện trên gương mặt của y, càng lúc càng đậm. Tiêu Chiến Viêm muốn chạy trốn, nhưng tứ chi tổn thương khiến y chỉ có thể lết người đi những khoảng rất ngắn.

Lúc thật sự phải đối mặt với cái chết, Tiêu Chiến Viêm cũng không thể tỏ vẻ bất cần như lúc ban đầu, mất đi năng lực phản kháng, y cũng sợ hãi chẳng khác gì những người bình thường. var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefâdecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Nhưng trong mắt Từ Hiền không có con người nào ở đây ngoài hắn cả, trước mắt hắn chỉ có một con trùng hại cần bị loại bỏ.

Diệt trùng thì dùng thuốc là tốt nhất, nên lúc này tay trái của hắn đã cầm lấy một chiếc lọ màu trắng.

Từ Hiền nhìn xuống Tiêu Chiến Viêm bằng nửa con mắt, giọng nói âm u như lời thăm phán của Diêm la thiên tử vọng từ tầng mười Địa ngục lên nhân

gian:

“Người biết không, thứ trong tay của ta gọi là Hóa Thi Phấn, người đã được trải nghiệm qua hai lần rồi.”

Tiêu Chiến Viêm chợt nhớ lấy cảm giác lúc thân thể mình bị ăn mòn, cả người run lên dữ dội, y bỗng như nổi cơn điên, gào lên trong cuồng dại:

“Mau cứu taa! Mau cứu taaa! Công lao cho người hết, mau cứu taaaaa!”

“Trùng hại cần phải bị loại bỏ, giữ lại có ích gì?”

Từ Hiền nâng cánh tay lên để chéo ngang ngực, giờ chiếc lọ trong tay ngang mặt mình. Hắn chậm rãi giới thiệu tỉ mỉ loại độc dược của mình cho Tiêu Chiến Viêm nghe:

“Thứ này rất thần kỳ, bởi nếu dùng lên thiện nhân thì nó hoàn toàn vô dụng, nhưng nếu bôi lên da dẻ của ác nhân thì sẽ luyện hóa đến xương cốt không còn, chỉ để lại một bãi nước vàng.”

Hắn sửa đổi một chút công dụng của【Hóa Thi Phấn – Hiệp】nhưng Tiêu Chiến Viêm làm sao biết được, y chỉ cảm thấy giọng nói lạnh nhạt của Từ Hiền lúc này chẳng khác nào âm thanh gào khóc của các oan hồn, oan hồn của những đứa trẻ vô tội bị y bắt cóc.

“Người nói thử xem, thứ nước đó liệu có phải là nước ở dưới Hoàng Tuyền không? Diêm vương gia phát hiện mùi thối của bọn ác nhân, không kìm lòng được nữa nên mới tự mình chèo thuyền vượt giới đến cướp hồn phách mang về trừng trị, lúc đi thì để nước Hoàng Tuyền đọng lại nhân gian?”

Trước câu hỏi chẳng cần câu trả lời của Từ Hiền, Tiêu Chiến Viêm chỉ còn khan cổ gào trong tuyệt vọng: “CỨU TAAA!!!”

“Sẽ không có ai cứu người. Nguyên cho người kiếp sau được đầu thai đúng với bản chất của mình. Vĩnh biệt, loài sâu bọ!”

Từ Hiền nói lời phán xử cuối cùng, dùng ngón cái ngón giữa và ngón vô danh kẹp lấy chiếc lọ trong tay. Chiếc lọ đã bị giờ cao quá đỉnh đầu, trông như hắn định ném cả một lọ xuống người Tiêu Chiến Viêm vậy.

Ngay lúc cánh tay hắn hạ xuống như đã ném ra, tiếng ngói vỡ vang lên, nước mưa đổ vào trong học đường.

Một tên hắc y nhân lao xuống từ bên trên, kiếm trong tay chĩa thẳng về phía hậu tâm của Từ Hiền.

Góc độ và tốc độ của một kiếm này là cực kỳ hiếm, hơn nữa cũng chọn được thời cơ tuyệt hảo, nhân lúc Từ Hiền ra tay kết liễu Tiêu Chiến Viêm tạo thành sơ hở, đánh cho hắn trở tay không kịp.

Hắc y nhân trên căn bản là không có ý định cứu Tiêu Chiến Viêm, hắn chỉ muốn tận dụng cơ hội tốt nhất để hạ Từ Hiền mà thôi.

Trong tổ chức không tồn tại hai chữ tình nghĩa.

Không đề phòng, Từ Hiền chắc chắn phải chết!

Nhưng hắn không đề phòng sao?

“Chờ chính là người.”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Quá tam ba bận, tiên sinh thử dài

Chiếc xe lăn đổ ập ra đất, Từ Hiền ngửa đầu ra phía sau, cánh tay trái chưa vung ra hết chợt ngoặt thành một hình chữ V, dùng【Đạn Chi Thần Thông】bắn chiếc lọ trong tay về phía kẻ tập kích mình.

Nhân vật phụ chết bởi nói nhiều, hắn chưa bao giờ quên lời răn ấy.

Nên những lời nói nhảm với Tiêu Chiến Viêm chỉ là để dẫn dụ hắc y nhân ra mà thôi.

Thị lực của Từ Hiền vượt xa thường nhân, gần đạt tới mức độ của cao thủ Tiên Thiên, hắn ban nãy đã nhìn thấy Tiêu Chiến Viêm liếc lên trần nhà một cái, lập tức đoán ra có thể có đồng bọn của y tới cứu.

Chỉ là không ngờ bọn chúng không những máu lạnh với người ngoài, mà còn với cả người trong nhà.

‘Quả nhiên, trùng hại thì không có tình nghĩa, đồng loại cũng chỉ là thức ăn.’

Hắc y nhân không biết Từ Hiền nghĩ thế nào về mình, hắn cũng không muốn biết.

Ban nãy núp trên mái ngói chịu mưa, hắn vẫn có thể nghe được Từ Hiền miêu tả thế nào về lọ thuốc đang bay tới trước mặt mình, nên hoảng sợ quá thay.

Hắn đâm kiếm lên chiếc lọ, mượn một điểm dụng lực để lui người về phía sau, tránh xa khỏi thứ bột phấn đang văng ra khi chiếc lọ bị vỡ tung tóe.

Nhưng đó nào có phải là Hóa Thi Phấn mà Từ Hiền nói?

Đấy thật ra là lọ【Nhược Linh Tán – Hiệp】cuối cùng của hắn, những gì Từ Hiền nói với Tiêu Chiến Viêm chỉ là để đánh lạc hướng hắc y nhân mà thôi.

Nếu đã biết còn có một kẻ địch, dựa vào cảnh giới Hậu Thiên tam trọng của hắn thì phải làm suy nhược địch nhân trước mới có cơ hội chiến thắng.

Chẳng mấy chốc, hắc y nhân bỗng cảm thấy choáng váng mặt mày, được hiệu đã phát huy tác dụng.

Tiêu Chiến Viêm cũng trúng phải, y liền biết gã đồng bọn của mình trúng chiêu, khoái chí cười to: ‘Ha ha ha, đáng đời nguoi ngu ông đắc lợi, giờ cũng đi theo vết xe đổ của ta.’

“Đồ ngu.” Hắc y nhân trầm giọng quát một tiếng, sau đó hắn lấy ra một viên thuốc đưa ra phía trước, bảo rằng:

“Đây là Giải Độc Đan, lẫn lộn giang hồ chỉ có thứ ngu như nguoi mới không biết chuẩn bị cái này.”

Tiêu Chiến Viêm trừng mắt nhìn, mặt đầy không cam nhưng nội tâm thì sinh lòng hối hận, chính y cũng cảm thấy mình ngu ngốc.

Hắc y nhân cười lạnh, sau đó nuốt Giải Độc Đan vào trong bụng. Chẳng mất bao lâu, cảm giác suy nhược trên thân thể không còn nữa, nội lực cũng trở lại thông thuận như thường.

Từ Hiền cũng trở mình ngồi lên xe lăn, mặt trầm như nước, không nói một lời liền thi triển【Đạn Chi Thần Thông】.

Tóc mai phát phối, tay áo rung động.

Viên bi sắt thứ mười một bay về phía hắc y nhân, nhưng bị người sau vung kiếm gạt ra. Hắc y nhân muốn đón đỡ【Đạn Chi Thần Thông】cũng không dễ dàng, cảnh giới của hắn và Tiêu Chiến Viêm chỉ sần sần như nhau.

Nhưng khác với lúc Tiêu Chiến Viêm đối đầu với Từ Hiền, hắn không bị mất một tay, toàn thân cũng ở trạng thái cường thịnh.

Hắc y nhân đập bộ pháp tiến về phía Từ Hiền, người sau tiếp tục dùng tay phải ném ra viên bi sắt thứ mười hai, nhưng lại bị hắn giơ kiếm đón đỡ.

Hơn nữa bước chân không hề lùi lại, tiếp tục áp sát Từ Hiền.

“Nguoi chỉ biết một chiêu này thôi sao?”

Khoảng cách giữa đôi bên lúc này chỉ còn chừng mười thước, hắc y nhân đột nhiên gia tốc, thân hình quỷ mị như một làn khói đen.

Đoàngg!

Tiếng pháo nổ vang lên, Từ Hiền cúi người về phía trước thở dốc, tay trái của hắn vẫn giữ nguyên trạng thái đưa ra, có sương trắng bốc lên từ huyết Quan Xung của ngón vô danh.

Hắn lại vận dụng pháp môn chí cao của【Đạn Chi Thần Thông】, tiêu hao lượng lớn nội lực bắn giết địch nhân.

Tốc độ bay tới của viên bi sắt thứ mười ba nhanh như chớp giật, hắc y nhân hoàn toàn không kịp phản ứng, trúng ngay một đòn giữa ngực, trường kiếm tuột khỏi tay, thân hình ngã xuống đất làm vỡ mất một cái bàn học.

Viên bi sắt xuyên thủng qua người hắn, uy thế chưa giảm, đục xuyên qua bức tranh vẽ cảnh Ngô lão tiên sinh dạy học trò. Nó giống như đã bắn vỡ chốt giữ nào đó, khiến bức tranh đổ ập xuống, để lộ ra nhà kho phía sau.

“Thì ra là vậy.”

Tiêu Chiến Viêm rút cuộc hiểu được vì sao Từ Hiền lại có thể xuất hiện ở ngoài phòng học rồi.

Nếu như y là cao thủ Tiên Thiên thì đã không bị hắn đánh lừa, trừ phi Từ Hiền học được mấy thứ bản lĩnh tương tự như【Liễm Khí Thuật】,【Quy Tứ Công】mà thôi.

Cái chết của hắc y nhân báo cho Tiêu Chiến Viêm biết rằng bản thân y đã không còn giá trị tồn tại, có thể nổi gót hắn mà đi.

Y lúc này bỗng nhiên chẳng điên đại như ban nãy, nhắm mắt lặng im không nói, bình tĩnh chờ đợi tử vong giáng lâm.

‘Xem ra lại phải lao lực.’

Từ Hiền thở dài nhìn bãi chiến trường, trước đó gặp phải Lý Phú Sinh khiến hắn phải mất chút công sức sửa lại gian nhà của mình, nay tình trạng lớp học lại thâm trầm như thế, nghe【Thợ Mộc】sắp tới ắt thắng tiến nhanh chóng.

【Giá Y Thần Công】vận hành một tiểu chu thiên, Từ Hiền thở ra một ngụm trọc khí, nhặt lấy thanh trường kiếm hắc y nhân để tuốt tay, di chuyển đến trước mặt Tiêu Chiến Viêm.

Mặt không chút cảm xúc, miệng cũng không giảng đạo nghĩa, Từ Hiền chẳng hề do dự đâm kiếm xuyên qua lồng ngực của Tiêu Chiến Viêm.

Kết thúc rồi, hắn nhẹ nhàng buông tay, mặc cho thanh kiếm cắm trong lồng ngực Tiêu Chiến Viêm, thần sắc hờ hững.

[Các hạ nhận được 50 Điểm Thiện Ác]

Nghe thông báo của hệ thống, Từ Hiền biết lúc này đã có thể mua【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】mà mình mong ước bốn tháng nay, thậm chí còn có dư.

‘Khoan đã.’

Có điều hắn chưa vội mừng, bởi thông báo của hệ thống khiến hắn nhận ra một việc.

Tại sao hắc y nhân chết hắn lại không nhận được thông báo?

Người chết như đèn tắt, hết thấy công đức hay tội nghiệt đều đưa về Âm gian xét xử, Từ Hiền không còn thấy được Ác Khí trên đầu Tiêu Chiến Viêm nữa.

Nhưng hắc y nhân thì vẫn còn.

‘Hắn chưa chết.’

Từ Hiền bất chợt nghĩ đến bạn tốt của Quê công công, Đa tổng quản có cấu tạo thân thể đặc dị, tim nằm không đúng chỗ, xem ra hắc y nhân này cũng thế.

Nếu Từ Hiền bỏ mặc hắc y nhân thì dần dần hắn cũng mất máu quá nhiều mà chết thôi, nhưng hắn không có ý định như vậy.

Dã hỏa thiêu bất tử, xuân phong xuy hựu sinh.

Hướng chi thể chất của người học võ hơn xa người thường, hắc y nhân già chết, rất có thể là chờ cơ hội để phản sát Từ Hiền.

Viên bi sắt thứ mười bốn rời tay, chỉ thấy hắc y nhân không kịp rên một tiếng, thân thể co giật một cái rồi hoàn toàn bất động. var _avIVar=_avIVar|[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Một viên vào não, chết ngay tức khắc.

“Kết thúc rồi.”

Từ Hiền thở dài, dựa lưng ra phía sau, thân thể căng cứng trở nên rã rời.

“Đúng vậy, kết thúc rồi.”

Từ Hiền lỏng tư duy đứng, bởi người nói câu này không phải hắn.

Theo hướng âm thanh nhìn ra cửa học đường, Từ Hiền trông thấy cánh cửa bị kéo ra, một lão già đứng sừng sững nơi đó.

Không gầy yếu như Vương lão gia tử, lão già này đồ con lực lưỡng, cao hơn sáu thước, đỉnh đầu chạm đến khung cửa.

Lão nhe răng ra cười với Từ Hiền, hai mắt tròn ngược, ánh chớp lóe lên rọi sáng khuôn mặt lão, trông cực kì hãi hùng.

Nhìn thấy luồng Ác Khí bằng cả Tiêu Chiến Viêm và hắc y nhân gộp lại, Từ Hiền khẽ thở dài, viên bi sắt thứ mười lăm trượt xuống tay áo hắn.

“Lão trượng, ngươi là ai? Trong trấn chưa từng thấy ngươi, đến đây lại có chuyện gì?”

Từ Hiền chậm rãi nói với lão, giọng có phần bình thản như đang hỏi thăm thông thường.

Lão già đập một chân lên ngạch cửa khiến nó lồm xồm, nụ cười trên mặt lão nở càng lớn, hai gò má vênh lên thật cao, khóe môi như sắp toác ra làm hai.

“Lão phu Lâm Khiếu Động, đến đây để cảm tạ người giúp ta bày sẵn món ngon.”

Âm thanh lão nói rất lớn, như búa đập vào sắt thép, đánh vào tai khiến màn nhĩ của Từ Hiền cảm thấy đau rát.

“Lão trượng người có phải nhầm rồi, ta ngày hôm nay chưa nấu món nào cả.”

Hắn hỏi lại, thái độ như đang tán gẫu xã giao, môi hơi mỉm cười, không chút nào căng thẳng.

“Người đã nấu rồi. Đây, chính là chúng!”

Lâm Khiếu Động vừa khẳng định, vừa chỉ tay về chỗ Tiêu Chiến Viêm và hắc y nhân.

Mây phải nhướng lên, Từ Hiền tỏ vẻ không hiểu, “Ồ” một tiếng nghi vấn: “Lời này giải thích thế nào?”

Lâm Khiếu Động tựa lưng vào cửa, hai mắt khép hờ như đang lục lại ký ức, giọng nói già nua chậm rãi vang lên:

“Trên đời này có một loại võ học thần kỳ, gọi là【Sát Lục Thần Đồ】, ta và bọn chúng đều tu tập. Ài, nhớ một năm trước, lão phu vẫn chỉ là một kẻ tầm thường, luyện võ cả đời cũng chỉ Hậu Thiên ngũ trọng.”

“Nhưng nhờ có【Sát Lục Thần Đồ】bây giờ lão phu đã tiệm cận Tiên Thiên, người nói thử xem có thần kỳ hay không?”

“Không thần kỳ, hệ thống cũng làm được.”

Trong dạ nghĩ thế, ngoài miệng Từ Hiền lại tỏ vẻ cảm thán: “Quả thật thần kỳ.”

Sau đó lại bày vẻ mặt hiếu kỳ, giống như không nhận được muốn nghe lão kể tiếp.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cực ác ma công, diệt tận nhân tính

Lâm Khiếu Động khẽ vuốt râu cằm, đắc chí hài lòng: “Đúng, chính là thần kỳ như vậy. Nhưng đây chỉ mới là hiệu quả tối thiểu của Sát Lục Thần Đồ mà thôi.”

Nhân thân hiện ra về nhớ lại, lão hạ thấp giọng xuống mà kể:

“Chỉ cần ba chương đầu của thần đồ, bất cứ ai cũng có thể trong thời gian ngắn đi đến đỉnh Hậu Thiên, miễn là hắn giết đủ nhiều người...”

Nghe đến đó, Từ Hiền cũng biết vì sao Ác Khí của lão và hai người kia nhiều như vậy rồi.

Ý nghĩ xẹt qua trong tức thời, hắn tiếp tục tập trung vào những gì Lâm Khiếu Động nói.

“...Giết người, cứ thế giết đến Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng nhiều đó là chưa đủ. Muốn tiến giai Tiên Thiên, người cần lập đủ công lao để đổi lấy những chương tiếp theo.”

Nói tới đây, lão chợt cười đắc ý: “Khà khà, lão phu thắng trước may mắn lập đủ công lao, đã đổi được rồi đấy.”

Hai bàn tay giấu trong ống tay áo của Từ Hiền siết chặt lại, hắn có thể đoán ra được công lao đó là gì. Nộ hỏa giấu trong tim, băng phách ngàn năm cũng khó mà làm nguội.

Nhưng Lâm Khiếu Động không cảm nhận được ngọn lửa đó, nước mưa tạt vào khiến lão cảm thấy khá là mát mẻ, tâm trạng càng thêm khoan khoái.

“Trong chương mới có một loại khiếu quyết giúp lão phu có thể tìm tới những người cũng đang tu Sát Lục Thần Đồ.”

“Sát lục, sát lục... Như thế nào mới là giết chóc, phương pháp tiến giai Tiên Thiên khiến lão phu hiểu được chân ý trong đó, không chỉ giết chóc dị loại, mà đến cả đồng loại cũng phải giết, không chỉ giết, mà còn phải ăn.”

“Trong máu thịt của người tu tập Sát Lục Thần Đồ có một loại Sát Lục khí, chỉ cần tranh thủ trong vòng một canh giờ sau khi chết, nhân lúc máu thịt vẫn còn tươi ăn vào thì có thể bảo toàn Sát Lục khí.”

“Hấp thu đủ nhiều Sát Lục khí thì có thể mượn nhờ nó xung phá kỳ kinh bát mạch, đạt tới Tiên Thiên như trở bàn tay.”

Thần thái của Lâm Khiếu Động khi nói đến Tiên Thiên tràn đầy cuồng nhiệt, nhưng Từ Hiền chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

“Dị loại?”

Hắn chợt cảm thấy Lâm Khiếu Động dùng từ này rất đúng. Những người vô tội chết trong tay bọn chúng là dị loại, hắn cũng là dị loại, bởi vì hắn và những người đó là nhân loại, còn bọn chúng thì không phải nữa rồi.

“Vi luyện công, lạm sát vô tội, ăn thịt đồng bào, Sát Lục Thần Đồ, vứt bỏ nhân tính. Thiên địa chứng giám, ta lấy tên thật của mình, Từ Tiên Hiệp xin thề rằng, chờ ngày võ đạo thông thân, Sát Lục Thần Đồ, tuyệt tích thế gian.”

Không biết Từ Hiền có ý định để mình tuyệt tích, Lâm Khiếu Động tiếp tục nói:

“Ngươi đã minh bạch rồi nhỉ, ngươi giết chết hai tên này giúp lão phu không cần hao phí công phu bắt chúng lại, thật là đại ân vậy. Lão phu cảm giác được nếu ăn xong bữa này, ta có thể đạt đến Tiên Thiên.”

Sau đó lão thu liễm lại nụ cười trên mặt, quay đầu sang nhìn trực tiếp về phía Từ Hiền, giọng trịnh trọng:

“Đại ân đại đức không cách nào báo đáp, lão phu chỉ có thể biến ngươi trở thành món ăn kèm để tỏ lòng cảm kích, mong ngươi vui lòng đón nhận.”

Từ Hiền nín thở ngưng thần, hai mắt không chớp một cái, tay phải hơi hơi lên.

Mưa đã tạnh, nhưng gió lạnh thấu xương.

Vào!

Từ Hiền ném ra viên bi sắt thứ mười lăm, tiếng xé gió vang lên nhưng nửa đường tịt ngấm, chỉ thấy Lâm Khiếu Động đã chớp gọn một viên bi sắt trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thả xuống đất.

“Chỉ lực rất bất phàm, lẽ nào ngươi đã luyện đến trình độ Đẳng Phong Tạo Cực?”

Lão tỏ vẻ hứng thú với lộ số võ công của Từ Hiền.

Hắn cười nhạt đáp lại: “Chỉ là Giá Khinh Tự Thực mà thôi.”

Nhưng trong lòng như đặt đá tảng ngàn cân, bản sự của Lâm Khiếu Động so với Tiêu Chiến Viêm và hắc y nhân chênh lệch như trời với đất, chẳng trách hai người kia chỉ là con mồi của lão.

Lâm Khiếu Động nghe hắn nói vậy liền “khà” một tiếng, hai mắt sáng lên vẻ tham lam: “Môn chi pháp này gọi là gì? Chỉ là Giá Khinh Tự Thực đã đạt uy lực như thế, lẽ nào là võ học Thượng Thừa?”

“Đạn Chi Thần Thông!”

Từ Hiền vừa nói vừa tung viên bi thứ mười sáu về phía háng của Lâm Khiếu Động, bình bát yểm tría, hắn không quan tâm danh tiếng quân tử gì đó, chỉ cần giết địch là được.

Nhưng vẫn vô dụng, đôi tay như làm bằng sắt thép của Lâm Khiếu Động lại một lần nữa bắt lấy viên bi của hắn, thậm chí lần này Từ Hiền còn thấy lão bóp méo nó.

“Quả thật thần thông vậy, nếu đến Lư Hỏa Thuần Thanh hoặc thậm chí chỉ là Dung Hội Quán Thông thôi cũng sẽ khiến lao phu tròng bước.”

Lão tiếp tục than thở trước uy lực của【Đạn Chi Thần Thông】, càng quyết tâm muốn đạt được nó. Tặc lưỡi lắc đầu, lão giải thích thêm:

“Đáng tiếc là ngươi chưa luyện đến, lại bị hạn chế về mặt nội công, hơn nữa Thiết Trảo Công của lão phu tuy chỉ là Hạ Thừa Địa cấp nhưng đã đạt đến mức độ Lư Hỏa Thuần Thanh, có thể dễ dàng hóa giải chỉ pháp của ngươi.”

Dứt lời, Lâm Khiếu Động nghiêm mặt lại, giọng trầm như nước, thái độ thành tín: “Giao ra bí tịch, lão phu để ngươi rời khỏi đây.”

Từ Hiền im lặng không nói, thần sắc phức tạp như đang đấu tranh tư tưởng. Lâm Khiếu Động thấy vậy cũng không gấp, yên tĩnh chờ đợi, chỉ là thân hình vẫn che chắn trước cửa.

Sau một lúc, khi trên mặt Lâm Khiếu Động bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sắp hết kiên nhẫn, Từ Hiền mới lộ vẻ mặt như trắng sứ tự chặt tay.

Thần sắc hắn gãy gục như không muốn buông bỏ thứ gì đó, nhưng cuối cùng chỉ còn biết thở dài bất đắc dĩ, nhún nhả từng chữ:

“Ngươi nói lời nhớ giữ lấy lời.”

Lâm Khiếu Động gật đầu đáp lại: “Tất nhiên, tiểu hữu cứ yên tâm. Lão phu sống đến từng tuổi này vẫn là có chút uy tín.”

Trong bụng thì lại là: ‘Lão phu chỉ nói để người rời khỏi, chứ không nói là còn sống rời khỏi đây.’

Lâm Khiếu Động không hay rằng Từ Hiên đã biết tông mạch khỏe trong trò chơi văn tự của lão, hẳn từ đầu đã không có ý định giao ra thứ gì, cũng không có để giao ra.

Hai môn võ học mà hệ thống giao cho Từ Hiên lúc đầu đã biến mất ngay sau khi hắn học xong rồi, nào có còn bí tịch.

var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Thiên hạ này võ đạo vì tôn, nhưng nó cũng tồn tại một số pháp tắc huyền ảo không ai có thể lý giải.

Một người chỉ có thể truyền thụ võ công cho người khác khi hắn luyện đến cảnh giới cao thâm, với nội công là mức độ Đại Thành, với ngoại công là trình độ Lư Hòa Thuần Thanh.

Nếu không đạt tới yêu cầu đó, dù cho người có thuộc nằm lòng khẩu quyết thì khi nói ra cũng sẽ bị thiếu hụt, viết thành sách thì chữ nghĩa bị đảo lộn, hết sức quái dị, dù cho là Thần Mạch cũng không thể phá vỡ thiết luật này.

Lúc xưa Từ Hiên còn cảm thấy bình thường, nhưng từ khi thức tỉnh ký ức kiếp trước hắn liền cảm thấy hơi sợ. Giống như thiên địa này tồn tại một kẻ có thể sắp đặt các điều luật vậy, hạng kiến hời như phạm nhân chỉ có thể tuân theo, không thể phản kháng.

Tạm gác lại nỗi sợ đó của hắn, lúc này Từ Hiên chậm rãi tiến tới gần Lâm Khiếu Động, khi chỉ còn cách chưa tới một trượng thì hắn dừng lại, nhìn vào gương mặt đáng tôn của lão mà nói:

“May mà ta có mang theo.”

Nói xong bèn thò tay trái vào trong ngực áo, giống như chuẩn bị lấy ra vật gì đó.

Trong ánh mắt như đang nói “lão phu biết tông trò mèo của ngươi” của Lâm Khiếu Động, Từ Hiên cấp tốc rút tay trái ra phô diễn thứ chỉ pháp tuyệt luân của mình, hơn nữa còn dùng tới pháp môn vận dụng chí cao.

Hắn dốc hết nội lực tích góp được trong thời gian câu giờ với Lâm Khiếu Động từ khi lão xuất hiện.

Tiếng pháo nổ vang lên.

Lâm Khiếu Động chẳng hề nao núng, vẫn lộ vẻ mặt khinh khi và thương hại, lão đã biết trước Từ Hiên có trúa. Không những vậy, thật ra lão đã tới hẻm Hướng Dương từ lúc hắc y nhân đánh lên Từ Hiên, cũng thấy được hắn sử dụng pháp môn chí cao.

Trước đó không thấy hắn sử dụng nó với mình, lão đã nghi ngờ rồi, nào tin tưởng hắn sẽ ngoan ngoãn giao ra bí tịch?

Toàn lực thi triển thức cuối cùng của【Thiệt Trảo Công】cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh, Lâm Khiếu Động có trăm phần trăm tự tin cản lại viên bi sắt thứ mười bảy của Từ Hiên, ép hắn vào khuôn khổ.

Lão vung trảo về phía trước, lúc tiếng pháo nổ vang lên, trong đầu lão là cảnh tượng sắt thép va chạm, bàn tay mình nắm gọn viên bi kia.

Nhưng những gì xảy ra lại không như lão mong muốn.

Tốc độ bay của viên bi vượt xa lúc Lâm Khiếu Động thấy Từ Hiên bắn ngã hắc y nhân.

Lão vẫn kịp thời đưa tay ra chặn trước khi viên bi bay tới, nhưng kết cục là nó đục xuyên qua bàn tay lão, tốc độ giảm lại chỉ còn bảy phần nhưng vẫn dễ dàng xuyên thủng yết hầu Lâm Khiếu Động, sau đó còn dư lực bay sang đục thủng tường nhà đối diện học đường.

Cũng may Từ Hiên là ngôi, Lâm Khiếu Động là đứng, hơn nữa lão còn cao quá khổ bình thường nên góc độ bùng【Đạn Chi Thần Thông】này của hắn là xéo lên trên, nếu không chẳng may thương tổn đến người trong nhà đối diện thì khó từ tội lỗi.

Lâm Khiếu Động tròn to mắt, nét mặt cứng ngắc, sau đó thân hình lão chậm rãi đổ ập xuống đất, sinh cơ không còn.

“Lư... Hòa... Thuần... Thanh...”

Đó là những lời cuối cùng của lão trước khi đến địa ngục.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tiên sinh lần đầu xem quỹ ăn thịt quỷ

Vật phẩm:【Vô Thần Phù】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Hi hữu

Thứ bùa chú thần bí được vẽ nên từ tinh hoa võ đạo, tác dụng huyền diệu khó lường.

Sử dụng bùa này có thể khiến một môn ngoại công đã học tăng lên từ 1 – 3 cảnh giới (tối đa đến Đẳng Phong Tạo Cực) trong vòng 100 giây. Sau khi hết thời gian, người sử dụng nhận được một phần cảm ngộ của môn võ học ấy.

*Chú:【Vô Thần Phù】không có tác dụng với võ học có phẩm chất cao hơn nó.

Từ Hiền buông thông tay phải, tro tàn giấy rơi là tả xuống đất.

【Vô Thần Phù】uy lực vô song, nhưng nó cũng lấy đi 300 điểm Thiện Ác của hắn, chỉ để lại vền vẹn 20.

Bốn tháng khổ nhọc tích góp, một đêm trở lại trước giải phóng.

Giết chết Lâm Khiếu Động giúp hắn bù đắp lại 50 điểm Thiện Ác, nhưng muốn mua【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】đã là xa vời.

Trừ khi bây giờ có thêm bốn tên hung đồ cảnh giới Hậu Thiên trong tổ chức thần bí xuất hiện cho hắn giết.

Tựa đầu vào lưng ghế thờ dốc, Từ Hiền không dám hô “kết thúc rồi” giống khi nãy, hắn không muốn lại nhảy ra thêm một lão già bảo “đúng vậy, kết thúc rồi” với mình.

Nhưng dù chấp nhận tin chuyện tâm linh, thì phiền phức vẫn tìm tới Từ Hiền.

“Thật sự là đặc sắc.”

Một giọng nói băng lãnh vang lên, nghe không ra chút tình cảm nào bên trong.

‘Còn tới nữa?’

Từ Hiền mở mắt ra, hai con ngươi đầy mỏi mệt nhìn về phía cửa.

Lại là một tên hắc y nhân không để lộ diện mạo. Hắn xem như tổng kết được quy luật xuất hiện của đám hung đồ này: Một tên lộ diện xong tới một tên giấu mặt rồi cứ thế lặp lại.

‘Vừa hay bỏ sung ngân khó rỗng tuếch.’

Từ Hiền không muốn nói thêm một lời sáo rỗng nào nữa, tận dụng lúc【Vô Thần Phù】còn hiệu quả, hắn búng ra viên bi sắt thứ mười tám của mình, nhắm đến giữa trán tên hắc y nhân.

Vút!

Ầm!

Viên bi sắt găm lên lên tường nhà đối diện, nhưng tên hắc y nhân lại không hề hấn gì.

Thân hình của hắn giống như hoàn toàn bất động, nếu không phải Từ Hiền có thị lực hơn người, bắt được khoảnh khắc hắc y nhân nghiêng đầu né nhẹ, hắn cũng tưởng mình bung chệch hướng.

Hắc y nhân vẫn đứng đó, giống như không có ý định trả đòn, nhưng hai con mắt lộ ra ngoài tầm mắt nạ của hắn chứa đầy vẻ hài hước và coi thường.

Trong lòng trầm xuống, Từ Hiền ngưng mắt nhìn kỹ hắc y nhân, tay phải nâng lên trước mặt, tay trái để hờ bên hông.

Véo!

Soạt!

Hai viên bi sắt thứ mười chín, hai mươi bị hắc dùng【Đạn Chỉ Thần Thông】thay phiên bung ra, viên bên tay phải nhắm vào yết hầu, viên bên tay trái thì nhắm vào bụng dưới của hắc nhân.

Đồng thời ngay sau đó, đồng xu đoạt được từ Lý Phú Sinh đã trượt xuống lòng bàn tay hắc.

Hắc y nhân bắt buộc phải di chuyển thân hình nếu muốn né tránh hai phát【Đạn Chỉ Thần Thông】liên tiếp của Từ Hiến, và một khi hắc nhích chân cũng là lúc Từ Hiến tung đòn quyết định.

Có điều những gì xảy ra loại vượt ngoài dự đoán của hắc.

Hắc y nhân vẫn dậm chân tại chỗ, tay trái đưa ngang, tay phải đưa xuống, xòe ngón trỏ và ngón giữa ra giống như đang chụp hình tự sướng.

Nhưng Từ Hiến chỉ cảm thấy kinh hoàng, bốn ngón tay của hắc y nhân đang kẹp chặt lấy hai viên bi của hắc một cách dễ dàng, trông chẳng tốn mấy sức.

“Hậu Thiên tam trọng làm được bậc này, người rất giỏi.”

Hắc y nhân cười lạnh, giành lời ngợi khen cho hắc.

‘Tiên Thiên.’

Nghe hắc nói ra cảnh giới của mình, Từ Hiến cảm thấy bất lực sâu sắc, nhưng miễn là sinh mệnh chưa dừng thì hắc còn chưa dứt hi vọng.

Khục!

Phun ra một búng máu, gương mặt tuấn lãng trở nên xám trắng, nội lực không đủ để cung cấp nên Từ Hiến tự tổn nguyên khí để cưỡng ép thi triển đòn tuyệt hậu.

Chân khí vận hành từ Đan Điền đến huyết Cự Cốt ở đầu vai, sau đó lại lưu chuyển đến huyết Thiên Tinh ở khuỷu tay, đưa xuống huyết Dương Tri ở cổ tay, tại ba huyết Dương Khoát, Dương Cốc, Dương Tri xoay chuyển ba vòng rồi chạy đến huyết Quan Xung ở ngón vô danh, cuối cùng vận chỉ lực bắn ra ngoài.

Đồng xu bị Từ Hiến thi triển pháp môn vận dụng chí cao của【Đạn Chỉ Thần Thông】búng đi, uy thế mạnh mẽ vô song.

Đó cũng là đòn cuối cùng của hắc.

Rầm!

Thi triển xong, Từ Hiến liền đổ ập người sang một bên, cả người và xe đều nằm đo đất. Cánh tay trái của hắc vẫn đưa ra phía trước, giữ nguyên tư thế thi triển tuyệt kỹ vừa nãy.

Sau đó...

Hắc chỉ thấy hắc y nhân đã rút thanh đao sau lưng ra, cản lại đòn tuyệt hậu của hắc.

Hắc y nhân chỉ lui lại một bước, đồng xu bị chém văng đi chỗ khác, hắc cũng hơi bất ngờ trước việc nó không bị chém đứt, định chờ giải quyết xong mọi chuyện xem thử nó là vật gì.

Từ Hiến đã kiểm kê kỹ càng, hắc còn 70 điểm Thiện Ác nhưng chỉ có thể mua được những vật phẩm phổ thông mà thôi, không đủ để đối phó hắc y nhân.

‘Hiệp, sao mà gánh nặng đường xa.’

Từ Hiến không hối hận, dù cho không có nhiệm vụ hệ thống thì hắc vẫn sẽ tìm cách ngăn cản hành động của bọn hung đồ này. Đừng nói đến hắc, dù là một người bình thường có lương tri cũng không thể chấp thể chấp nhận được những gì mà chúng đang làm.

Hắc chỉ hối tiếc một điều là mình còn chưa luyện được bản lĩnh lớn, chưa trở về báo thù cho cha thì đã chôn thấy nơi đất khách quê người.

‘Muốn thành đại hiệp, đúng là phải có đại khí vận.’

Từ Hiến cứ tưởng có được hệ thống là mệnh trời chiếu cố, lâm vào hôm nay mới biết vận khí của bản thân không tốt như đã nghĩ. var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Hắc y nhân cầm đao xuống đất, lắc lắc cánh tay có hơi tê dại của mình, giọng nói có vẻ u tối: “Uy lực quả thật cường đại, nếu người là Tiên Thiên, ta

chắc chắn phải chết, đáng tiếc...”

Nói đến đây hấn tỏ vẻ thương hại Từ Hiền, nhưng càng nhiều là cười nhạo.

“Để cảm tạ việc người giúp ta chuẩn bị sẵn ba món huyết thực, một lát nữa đao của ta sẽ rất nhanh thôi, người chẳng thể cảm nhận chút đau đớn nào đâu.”

Hắc y nhân tỏ vẻ Từ Hiền có thể tin tưởng vào đao pháp của mình, hấn kéo lại cửa học đường, tránh cho lúc mình hưởng dụng ‘mỹ thực’ bị người khác nhìn thấy.

Nếu vậy thì hấn phải tốn chút thời gian chờ kẻ đó nữa, gián đoạn niềm vui ăn uống là một việc rất không nên.

Từ Hiền nghe vậy, biết hắc y nhân tạm thời sẽ không giết mình. Hấn nằm ngửa ra như chịu chết, hắc y nhân xách đao đi ngang qua người nhưng hấn vẫn làm như không thấy.

Từ Hiền một tay gối sau đầu, một tay gõ nhẹ trên mặt đất, bình thản đặt nghi vấn:

“Ta rất tò mò, các người sẵn giết lẫn nhau, đường chủ kia sẽ không bắt nã?”

Hắc y nhân thậm chí có chút sợ hãi trước thái độ không chút lo âu này của Từ Hiền, nhưng hấn không để lộ ra, lạnh giọng đáp lại:

“Đường chủ chỉ cần thủ hạ làm được việc. Hiển nhiên, nếu trong đàn có một con chó thể hiện ra giá trị lớn hơn phần còn lại, hấn cũng quan tâm đám chó ấy có bị con chó kia ăn thịt hay không.”

Từ Hiền nghe xong liền tấm tắc: “Quả thật là quy tắc của lũ bất nhân.”

Nghe hấn mắng chửi mình, hắc y nhân giọng đầy sát khí: “Người không sợ chết?”

Từ Hiền “xùy” một tiếng, không nhanh không chậm đáp lại: “Sợ hay không phải thử mới được.”

Đoạn hấn ngẩng cổ lên, đưa tay vỗ vỗ vào động mạch, bảo rằng: “Các hạ thử chặt ở đây một đao, vậy tại hạ mới biết bản thân có sợ hay không. Nhớ là phải không đau, các hạ đã hứa rồi đấy.”

Thái độ vô pháp vô thiên thế này, Lý Tự Thành nếu có ở đây e rằng cũng không thể tin được đó là vị tiên sinh hào hoa phong nhã, khiêm cung hữu lễ mà gã biết.

“Hừ” một tiếng, hắc y nhân chỉ hăm dọa bằng lời: “Người cứ chờ đó.”

Sau đó hấn liền nhặt xác của một hắc y nhân khác, kẻ đã bị Từ Hiền đánh chết trước đó.

Hắc y nhân không vội giết Từ Hiền, hấn định nhắm nuốt xong ba món huyết thực ngon lành ở đây rồi bắt Từ Hiền đi, giam lại tra khảo yếu quyết của môn chỉ pháp kia.

Hấn gỡ tấm mặt nạ ra, để lộ gương mặt trung niên tuổi tam tuần của mình, thường thường không có gì lạ.

Thế là dưới ánh mắt của Từ Hiền, hắc y nhân xé ra bàn tay của cái xác, há to miệng đớp trọn ngón tay cái, nhai hai ba cái lại cắn thêm ngón trỏ và giữa, tiếng xương vỡ lộp rộp truyền ra từ trong miệng hấn, hai bên khóe miệng chảy xuống máu tươi.

Hắc y nhân có thể nhận thấy cái xác này chết sớm nhất, nên hấn quyết định nhân lúc còn tươi ăn nó trước.

Chẳng mất mấy hơi hấn đã ăn xong cả một bàn tay, thấy Từ Hiền nhìn mình, hắc y nhân há miệng máu ra cười hỏi:

“Thế nào, muốn thử một miếng sao, rất ngon đấy. Nhưng đó là huyết thực quý báu của ta, không cho người được, xin lỗi nhé, khặc khặc.”

Từ Hiền không đáp lại, hấn chăm chú nhìn cảnh tượng vô nhân tính này, mắt không chớp một cái.

Từ Hiền muốn ghi khắc mãi mãi hình ảnh này trong linh hồn mình, để khi đầu thai chuyển kiếp rồi, vẫn còn có thứ để hấn nhận biết ác quỷ có hình dạng ra sao, đáng mà tìm đến diệt tuyệt bọn chúng.

Thế gian này... sao mà nhiều quỷ dữ.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhất Kiếm Tây Lai Bạch nương tử

Có lẽ ăn nhiều thành quen, hoặc do răng miệng của cao thủ Tiên Thiên vượt xa thường nhân, chưa hết thời gian uống cạn chung trà, hắc y nhân đã ăn xong một người rồi.

Tóc tai, xương sọ, nội tạng bị hấn vứt bỏ lung tung, chỉ riêng quả tim là bị giữ lại trên tay, khàn giọng nói với Từ Hiên:

“Sát Lục Khí trong tim là nhiều nhất, vậy nên ta luôn chứa nó đến cuối cùng để hưởng dụng mỹ vị.”

Vừa dứt lời hấn liền há to miệng thò hết cả quả tim vào trong mồm mình, nhai tới đâu máu bắn ra tới đó, cảnh tượng kinh tởm và buồn nôn cùng cực, nhưng mặt Từ Hiên vẫn cứ trơ ra, hai mắt vẫn nhìn hết sức chăm chú.

Thực tế cũng chẳng ghê tởm mấy, bởi trước đó hấn đã được thấy hắc y nhân húp não trong sọ rồi.

Từ Hiên chỉ là có chút tiếc nuối, nếu biết trước bọn hung đồ này ăn thịt lẫn nhau để gia tăng công lực, hấn đã bơi sẵn【Hóa Thi Phần – Hiệp】lên mấy cái xác rồi.

Một khi đã bỏ vào mồm thì muốn tráng sĩ chặt tay cũng không được, chỉ có nước tự cắt cổ mình.

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, bàn tay vàng của hấn cũng không phải năng lực quay ngược thời gian.

Trông thấy hắc y nhân nắm lấy xác của Tiêu Chiến Viêm, Từ Hiên cảm thấy mình không cần tiếp tục xem nữa. Hấn nhắm mắt lại, bắt đầu nghiên cứu cảm ngộ sau khi【Vô Thần Phù】hết tác dụng.

Hấn lập tức hiểu rõ được rất nhiều sai sót trong cách thi triển【Đạn Chỉ Thần Thông】của mình, từ cách thức vận khí đến lực đạo, tư thế, những chỗ nào chưa thông thuận, v.v... Chắc hẳn tu tập thêm không bao lâu nữa sẽ đạt tới trình độ Dung Hội Quán Thông.

Nếu hấn có thể sống được đến lúc ấy.

Khi Từ Hiên đang nghĩ nếu hấn chết rồi thì hệ thống sẽ đi về đâu, liệu kiếp sau hấn có còn thức tỉnh ký ức kiếp này không thì một âm thanh nhu hòa bỗng truyền vào tai:

“Cạnh giường có ác thú, Từ tiên sinh vẫn có thể kê cao gối mà ngủ... Thật hào hiệp vậy, thiếp thân xin bái phục.”

Âm thanh đó đối với Từ Hiên mà nói, thì giống như Tôn Ngộ Không gặp nạn mà thấy Quan Âm Đại Sĩ, Lưu Huyền Đức chui nhủi khắp nơi mà được đến Gia Cát Không Minh.

Nhưng đối với hắc y nhân thì đó là tiếng sét đánh giữa trời vang.

Có thể xuất hiện mà khiến hấn không hề hay biết chắc chắn là cao thủ Tiên Thiên cảnh, hơn nữa còn là loại Tiên Thiên mà hấn đánh không lại.

Từ Hiên mở mắt ra, kẻ giỏi giấu cảm xúc như hấn cũng không che được một vệt vui sướng trên thần sắc. Hấn và hắc y nhân đồng loạt nhìn lên trần nhà, nơi có cái lỗ hồng lớn.

Chỉ thấy...

Một nữ tử mắt ngọc mày ngài, mỹ lệ ưu nhã, mạo như thiên tiên, thanh lệ xuất trần, một chân mà đứng, dáng lưng thẳng tắp cao ngạo như chim hạc, chỉ dùng một mũi chân đạp lên rìa ngôi vờ, thể hiện khinh công phi phàm của nàng.

Một tia dương quang xuyên phá mây mù chiếu xuống, rọi qua sau lưng nàng khiến bạch y tơ lụa tỏa ánh kim lấp lánh, nhất thời có cảm giác thánh khiết vô song.

Thanh lệ cao nhã, tiên tử xuất trần, sự xuất hiện của Hứa phu nhân khiến Từ Hiên không còn biết phải dùng gì để diễn tả, hấn chỉ biết là mình sống rồi.

Không kìm được cảm xúc lúc này, Từ Hiên cất cao giọng: “Sắc thiên thanh chờ mưa phùn đến, còn ta chờ đợi nàng... Khói bếp lượn lờ bay lên, cách sông ngàn vạn dặm...”

Tới đó liền dừng lại, hấn cũng không muốn chiếc thuyền hữu nghị của mình với Hứa đại phu chìm sâu mãi mãi.

Từ Hiên không cần chết rồi.

Nhưng hắc y nhân thì biết hấn có thể phải chết nếu không tìm ra cách ứng đối.

Chợt liếc về phía Từ Hiên, hắc y nhân lập tức biết mình cần phải làm gì để giữ được mạng chó.

Nếu nữ tử bạch y kia đến đây vì hấn, vậy thì hắc y nhân chỉ cần khống chế tính mạng của Từ Hiền để uy hiếp nàng.

Hấn ra quyết định rất nhanh, nhưng kiếm của Hứa phu nhân còn nhanh hơn.

Phải, trong tay Hứa phu nhân có kiếm, chỉ là nàng chấp kiếm ở sau lưng nên từ góc độ của hắc y nhân và Từ Hiền không nhìn thấy.

Một thanh trường kiếm lưỡi hẹp thân dài, toàn thân liền lạc thành một khối, chất liệu màu trắng sữa tựa như bạch ngọc, phần chuôi có một con tiểu long tinh xảo ngâm lấy đầu chuôi kiếm, một mặt khắc hai chữ “Kim Hoàng”, mặt còn lại khắc “Thái Bạch”, lưỡi kiếm trầm trở tinh tế, hết sức kì công, có thể xem thanh kiếm này là một tác phẩm nghệ thuật.

Hoa mắt một cái, chỉ thấy cổ tay Hứa phu nhân vẩy nhẹ, lưỡi kiếm màu bạch ngọc vẽ thành một vòng tròn, Từ Hiền loáng thoáng có thể thấy hư ảnh của một bạch long.

Tiếng long ngâm vang vọng học đường, chỉ thấy thân rồng uốn lượn như muốn xuất sơn nhập thủy, Hứa phu nhân dùng tư thái phiêu miểu xuất trần bay xuống từ trên không.

Trường kiếm duỗi ra, bạch long lượn theo đường kiếm mà bay tới, giương nanh múa vuốt đầy hung ác.

Một kiếm này cho Từ Hiền cảm giác không gì không đâm thủng, mũi kiếm bén nhọn vô song, cấp tốc như điện quang hỏa thạch.

Ngaaaang!

Thân ảnh của tiểu bạch long dần phai mờ đi.

Thân hình của hắc y nhân chỉ cách Từ Hiền chưa tới một thước, trường đao giờ ngang vai, trợn mắt há mồm, trông cực kì hung ác.

Nhưng biểu cảm đó của hấn đã vĩnh viễn đọng lại trên mặt, hắc y nhân không thể tiến thêm được một bước nào nữa.

Động mạch cổ của hấn đã bị cắt đứt.

Từ Hiền chồm người dậy đẩy hấn sang một bên, thân hình của hắc y nhân đổ ầm xuống đất, một vệt kim quang bay ra từ trong thi thể của hấn, nhập vào Thiện Khí của Hứa phu nhân.

Từ Hiền dựng thẳng chiếc xe lăn của mình, sau đó chặt vật leo người lên trên. Ánh mắt của hấn tìm kiếm thân ảnh Hứa phu nhân, nàng lúc này đang dựng bức tranh vẽ Ngô lão tiên sinh dạy học lên, hấn vừa hay thấy được kim quang bay tới, luồng Thiện Khí của Hứa phu nhân có vẻ như lớn thêm một tí.

“Hứa phu nhân, on cứu mạng không cách nào báo đáp. Nếu phu nhân ngài thích, tại hạ có thể cũng vẽ một bức lớn như vậy treo ở Bảo An Đường.” var _avIvar=_avIvar||[];_avIvar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Từ Hiền chấp tay nói tạ, đầu vái đến đất, Hứa phu nhân không chỉ cứu mạng hấn, còn gián tiếp cứu đôi chân của hấn.

Nhiệm vụ tính cho hấn là hỗ trợ đánh giết hung đồ Tiên Thiên, 500 điểm Thiện Ác tới tay, bù đắp hết thảy lỗ lỗ, hơn nữa còn lời gắp gấp đôi.

“Tranh lớn hay là thôi đi, Bảo An Đường cũng không phải tiệm tranh. Thiếp thân cũng không cần Từ tiên sinh báo đáp, cứu người chẳng qua là để trả ân Bạch Xà Truyện, nó giúp thiếp thân có không ít cảm ngộ, xem như không ai nợ ai.”

Hứa phu nhân nhẹ giọng đáp lời, thanh Thái Bạch kiếm lúc này đã hóa thành một cái thắt lưng quấn quanh eo ngọc của nàng, khó mà nhìn ra nó trước đó còn là một món lợi khí sát nhân.

Bạch Xà Truyện chẳng qua là Từ Hiền dựa vào ký ức kiếp trước viết ra, nhưng Hứa phu nhân lại làm tưởng hấn mượn hình ảnh phu thê nhà mình để sáng tác, nên nhìn vào Bạch Tố Trinh mà kích phát ra nhiều cảm ngộ, vô công tiến nhanh.

Nếu không phải vậy, muốn giết hắc y nhân nàng nghĩ mình có lẽ phải mất đến... hai kiếm.

Không trách Hứa phu nhân tự phụ, một tên dựa vào ăn thịt đi đến Tiên Thiên thì bản lĩnh có thể cao tới đâu cơ chứ.

Từ Hiền nghe vậy bèn thẳng người dậy, chớp mắt một cái đã tự suy ra tiền căn hậu quả, hấn không ngờ rằng thứ mình tiện tay viết ra có thể khiến nàng linh ngộ võ đạo.

Chợt nghĩ tới gì đó, hấn bèn lấy ra một quyển sổ chép tay từ trong học chứa đồ của xe lăn. Học chứa này do chính hấn thiết kế, nằm ở phần dưới tay vịn.

“Ân cứu mạng sao có thể tính toán như thế, Hứa phu nhân, mời đón lấy!”

Từ Hiền ném quyển chép tay về phía Hứa phu nhân, người sau đang khom người nghiên cứu thi thể của Tiêu Chiến Viêm, đầu cũng không ngẩng lên, nghe vậy chỉ đưa tay ra nhẹ nhàng bắt lấy.

Chân nàng dẫm lên một ít nước vàng, để gầy vừa bị ăn mòn một ít đã thấy Hứa phu nhân dùng Tiên Thiên cương khí bao bọc lấy, không còn tiếp tục hư hại.

Nhìn thấy xác của Tiêu Chiến Viêm bị thiếu tay thiếu chân, nàng có thể tưởng tượng ra được thủ đoạn Từ Hiền dùng để đối phó y.

“Từ tiên sinh, chất độc này của người xác thực bá đạo, nhưng muốn đối phó Tiên Thiên cảnh e là không được, trừ khi có thể trực tiếp rót vào trong miệng. Theo thiếp thân nghĩ, một số Hậu Thiên cảnh chuyên tu ngành công hộ thể cũng có thể đối kháng lại.”

Nghe Hứa phu nhân phân tích uy lực của【Hóa Thi Phần – Hiệp】, Từ Hiền dù đã có phỏng đoán trước nhưng vẫn chấp tay đa tạ sự nhắc nhở của nàng.

Nhìn thần sắc bình tĩnh của hấn, Hứa phu nhân biết là mình đa sự, đôi mắt như hồ thu khẽ nhấp nháy, nàng chỉ vào mắt cá chân của Tiêu Chiến Viêm mà bảo rằng:

“Công phu đạn chỉ thật là lợi hại. Từ tiên sinh trong người còn mang nội công chí dương thuần chính, thiếp thân sợ là người xuất thân không đơn giản chứ?”

Giọng nói êm ả nhẹ nhàng như suối chảy thành dòng, nhưng Từ Hiền nghe ra nàng là nghi vấn thân phận của mình.

Có điều hấn cũng không biết giải thích làm sao, chẳng lẽ nói cho Hứa phu nhân biết hấn vốn là nhân sĩ Đại Vĩnh, bốn tháng trước may mắn nhận được một thứ thần vật gọi hệ thống, vượt qua cửu châu chỉ trong chớp mắt, xuất hiện tại Bạch Long Trấn?

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thư trung tự hữu nhan như ngọc

Không muốn tiết lộ lai lịch của mình để tránh bị coi là kẻ điên, Từ Hiền bèn nói sang chuyện khác: “Phu nhân sao không xem thư sách của tại hạ, biết đâu có niềm vui bất ngờ?”

Hứa phu nhân nghe vậy khẽ gật đầu, nhưng nàng vẫn chưa bỏ ý định tìm hiểu lai lịch của hấn.

Một người thần bí, thân phận bất minh như Từ Hiền, rất có thể là trốn tránh thù nhân mới đến Bạch Long Trấn. Nếu hấn tiếp tục duy trì vô vi như bốn tháng vừa rồi thì nàng cũng mặc kệ cho qua.

Nhưng bây giờ hấn đã chọc phải phiền phức, rất có thể sẽ bại lộ tung tích cho kẻ thù ngày xưa biết. Nàng nhất định phải hiểu rõ ngày xưa hấn còn gây thù chuốc oán với ai, liệu có thể ảnh hưởng đến sự bình an của phu thê nhà mình hay không.

Có điều khi tiện tay lật một trang sách ra, vừa nhìn vào nàng đã không còn tâm trí nghĩ đến chuyện này nữa.

Tinh thần Hứa phu nhân như lạc vào một không gian khác, nơi đây hoàn toàn không có bất kỳ thanh âm nào, nhìn ra phía xa chỉ toàn là sương mù, cảnh vật bất minh.

Không gian này như chỉ có ba phần thật, bảy phần còn lại cho nàng cảm giác hư ảo bất định.

Bên ngoài mưa rơi rả rích, Hứa phu nhân lúc này phát hiện mình đang trong một gian thuyền nhỏ, cạnh bên có một cô nương mặc thanh y dung mạo xinh xắn, thanh thuần khả nhân áp sát vào người, rất là thân cận.

Đối diện có một vị nam tử trẻ tuổi, phong lưu tuấn nhã, đạo cốt phi phàm, khẽ liếc một cái nàng đã nhận ra, đó không phải quan nhân nhà mình thì còn ai vào đây?

Chỉ thấy cô gái bên cạnh nói gì đó, Hứa phu nhân không nghe được gì nhưng trong lòng bất chợt dâng lên một ít ngại ngùng, sau đó lại thấy Hứa Tuyên và nàng đối đáp qua lại, Hứa phu nhân dù không nghe được âm thanh nhưng lại có thể biết rõ hai người đang nói gì.

Bởi vì nàng đã vài lần nghe qua đoạn đối thoại này rồi, chỉ là trong miệng của người khác. Nó nằm trong một truyền thuyết dân gian được gọi là...

Bạch Xà Truyện.

Hứa phu nhân hồi phục tinh thần, lập tức thoát khỏi thế giới hư ảo, dung nhan điểm lệ lúc này mang theo vẻ kinh ngạc mà đã hơn mười năm rồi chưa từng xuất hiện.

Từ Hiền cũng không bắt ngờ khi nàng có vẻ mặt như vậy, trông thần sắc của hấn thông dong như đã đoán được từ trước.

Này phải kể đến một nghề mà hấn bất thành linh kích hoạt vài ngày trước.

Nghề văn hóa:

【Tiểu Thuyết Gia (Cấp 1)】

Nhớ khi ấy vừa kể xong Bạch Xà Truyện cho đám học trò nghe, tối đó hắn trở về nhà tranh, tâm huyết dâng trào liền múa bút thành văn, chép lại thành sách.

Từ Hiến ở Đại Vinh nhiều năm đèn sách, bản lĩnh văn bút không phải nói chơi, hắn chấp và nhiều tình tiết trong ký ức kiếp trước, lại phối hợp trí tưởng tượng của mình mà viết nên Bạch Xà Truyện.

Thế là hắn lại thêm một cái【Tiểu Thuyết Gia】tô điểm cho thân phận của mình.

Từ Hiến viết xong cũng không đọc lại, hôm sau hắn mang sách đến đưa cho lão thuyết thư ở quán trà mình hay ngồi, nhờ lão kể lại để tuyên truyền giúp Bảo An Đường.

Chỉ là đưa sách chẳng được bao lâu, lúc Từ Hiến đang giảng dạy trên học đường thì thấy lão thuyết thư hốt hoảng chạy tới, vấp chân ngã dúi dụi trên đất nhưng vẫn cố nhét Bạch Xà Truyện vào lại trong tay hắn, mồm kêu “quý nhập, quý nhập” rồi chạy trốn mất dạng.

Sau đó khi Từ Hiến mở sách ra xem, thấy thế giới trong Bạch Xà Truyện hiện ra trước mắt mới biết là do nghề【Tiểu Thuyết Gia】tác quái.

Có lẽ vì quyền Bạch Xà Truyện hắn viết ra chỉ có phẩm chất Phổ Thông nên thế giới trong sách rất đơn sơ, có nhiều thiếu hụt, cho cảm giác hư ảo giả tạo nhiều hơn chân thật, không có âm thanh, chỉ có một vài cảnh vật chủ chốt là rõ ràng, còn đâu đều rất mơ hồ.

Hắn là chờ đến cấp độ cao hắn mới có thể viết ra thế giới càng chân thật, càng sống động hơn.

Từ Hiến không biết là hắn nhìn thế giới Bạch Xà Truyện bằng thị giác của ngôi thứ ba, nhưng Hứa phu nhân lại vì cho rằng mình là nguyên hình của Bạch nương tử nên trực tiếp hóa thân thành nàng.

Nhân thân của Hứa phu nhân hết sức phức tạp, giọng nói như chứa ngàn vạn tâm tư: “Thần Lâm Kỳ Cảnh. Từ tiên sinh, người là tông sư?”

Từ Hiến nhíu mày lại, hắn tỏ vẻ không hiểu: “Tông sư? Ý của phu nhân ngài là...”

Dựa vào cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong, Hứa phu nhân có thể nghe ra lúc hỏi câu này nhịp tim của hắn chẳng hề thay đổi, chứng tỏ Từ Hiến thật sự không biết.

Nàng chậm rãi khép lại sách trong tay, động tác nhẹ nhàng như sợ nó bị hư hao, sau đó khẽ khàng giải đáp:

“Người luyện võ công chiêu thức, đạt đến cảnh giới Siêu Phàm Nhập Thánh, sáng tạo thêm chiêu thức cho một môn võ học thì được gọi là võ đạo đại sư.”

Từ Hiến nghe rất chăm chú, hắn bước vào võ đạo chỉ có hơn bốn tháng, rất nhiều thứ chỉ được nghe qua chứ không rõ khái niệm thế nào.

“Còn tông sư... Có hai con đường để một người trở thành võ đạo tông sư.”

“Hoặc là luyện một môn võ học tới cảnh giới Phán Phác Quy Chân, sửa cũ thành mới, khiến cho phẩm giai của võ học thăng cấp...”

Từ Hiến nghe đến đó liền cảm nhận được sự kinh khủng của tông sư, hắn cũng đoán được con đường thứ hai để trở thành tông sư là gì. Quả nhiên, chỉ nghe Hứa phu nhân nói tiếp:

“... hoặc là sáng tạo ra một môn võ học mới, bất kể phẩm giai.”

Sáng tạo và đổi mới, quả nhiên chỉ có làm được như vậy mới có thể xưng là tông sư.

Từ Hiến gật gù, tỏ vẻ thụ giáo. Hứa phu nhân đưa Bạch Xà Truyện ra trước mặt hắn, giải thích tận gốc:

“Kinh điển do tông sư sáng tạo, bản chép tay đầu tiên của họ được gọi là nguyên thư. Nguyên thư có tác dụng thần kỳ, kẻ khác đọc được sẽ hòa nhập thần vào thế giới của tông sư, được họ tự tay chỉ dạy võ công trong sách, vừa học xong lập tức tiến tới cảnh giới Dung Hội Quán Thông, từ xưa giang hồ gọi đây là Thần Lâm Kỳ Cảnh.”

Từ Hiến nghe xong, chợt nghĩ lại lúc hệ thống giao cho mình【Đạn Chỉ Thần Thông】và【Giá Y Thần Công】để học, lúc ấy đúng là tinh thần tiến vào một thế giới khác, thấy Đông Tà dạy Dương Quá đạn chỉ, thấy Dạ Đế phu nhân truyền công Thiết Trung Đường.

‘Nhưng ta học xong Đạn Chỉ Thần Thông cũng chỉ là cảnh giới Sơ Khuy Môn Kính, lẽ nào hàng của hệ thống không chính tông? Hay quả tân thủ chỉ đến

như thế?”

```
var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);
```

Hắn nghĩ mãi không ra, chỉ có thể tạm gác lại nghiên cứu sau. Nhìn ánh mắt nghi ngờ trầm bệ của Hứa phu nhân, Từ Hiền chỉ có thể cười khổ:

“Phu nhân ngài nhìn tại hạ có giống võ đạo tông sư chẳng?”

Nào ngờ Hứa phu nhân lại nhẹ gật đầu, thanh lãnh bảo rằng: “Nếu muốn hình dung thiếu niên tông sư, phong thái của Từ tiên sinh người rất thích hợp.”

Từ Hiền nghe vậy chỉ có thể nhún vai chịu thua, hắn bắt đầu đáp lại: “Phu nhân chớ đề cao họ Từ này, tại hạ chẳng qua là viết tiểu thuyết, nào có phải võ công gì.”

Nhìn quyển Bạch Xà Truyện trong tay nàng, hắn chợt nhướn mày một cái nói rằng: “Nếu phu nhân đã nghi ngờ nhiều như vậy, chẳng bằng vật quy nguyên chủ, để tại hạ về xem lại thể nào.”

Hứa phu nhân liền giấu sách ra sau lưng, cười mỉm chỉ như hoa tươi mới nở: “Đây đã là ý tốt của Từ tiên sinh, sao nữ tử chối? Sách này đúng là có đại dụng với thiếp thân, thiếp thân xin nợ người một ân huệ vậy.”

Nghe qua Bạch Xà Truyện khiến nàng có không ít cảm ngộ, nếu sách này đã có diệu dụng Thần Lâm Kỳ Cảnh, Hứa phu nhân muốn rời khỏi tám con phố, dòm ngó đến thế giới Huyền Tông cũng là khả dĩ.

Nếu là mười năm trước, khi mà nàng còn chưa biết đến Hứa Tuyên, có lẽ Từ Hiền đã bị nàng bắt về tra khảo bí mật rồi. Nhưng bây giờ Hứa phu nhân chỉ muốn sống một đời bình an cùng Hứa đại phu, võ công có tiến triển một chút coi như thỏa nguyện, lợi ích hay quyền lực đều phai nhạt khỏi tâm trí.

Nhưng có những thứ nàng vẫn cần biết để đảm bảo sự bình an của mình: “Từ tiên sinh, người còn chưa trả lời nghi vấn lúc đầu của thiếp thân.”

Từ Hiền gặp nàng mắt cười dịu dàng, giọng nói ôn nhu, thần sắc hiền hòa nhưng vẫn để ý thấy tay của nàng cung lại để trước bụng, ngón tay khẽ sờ vào Thái Bạch kiếm.

‘Cuối cùng vẫn không phải Bạch nương tử, huống chi Bạch nương tử cũng có thể vì trượng phu mà nước ngập Kim Sơn.’

Cao thủ Tiên Thiên như nàng lại ẩn cư nơi tiểu trấn biên thủy hẻo lánh, không chút nổi danh, hiển nhiên là có nỗi khổ khó nói, muốn che dấu tung tích. Từ Hiền hiểu Hứa phu nhân lo ngại hắn sẽ chọc tới phiền phức, khiến việc che dấu của nàng bị bại lộ.

Cho nên thần sắc của hắn trở nên trịnh trọng, hai con ngươi chân thành trực tiếp đối diện với Hứa phu nhân:

“Hứa phu nhân, Từ Hiền này đúng thật lai lịch bất minh, nhưng thế có thiên địa chứng giám, tại hạ chưa từng làm ra việc gì bất nhân bất nghĩa, trái với lương tâm. Tại hạ đến Bạch Long Trấn đúng là để tránh né kẻ thù, nhưng kẻ thù của ta ở rất xa nơi Đại Vĩnh, hắn có bản lĩnh bằng trời cũng khó lòng tìm được đến đây.”

Từ Hiền chấp tay lại, tâm thành ý khấn khẩn từng chữ:

“Tại hạ ra tay trừ diệt hung đồ, xác thực sẽ dẫn tới phiền phức. Nhưng phu nhân thấy đó, bọn chúng không còn nhân tính, bắt cóc hài đồng, ăn thịt lẫn nhau, ta tin rằng phu nhân cũng không muốn nhìn thấy chúng ra tay với trẻ nhỏ chứ, nếu không Tiểu Minh cũng chẳng được ngài cứu.”

“Tại hạ không hy vọng phu nhân ra tay trừ gian diệt bạo, nhưng mong ngài có thể trợ ta bảo toàn an nguy cho bọn nhỏ trong trấn, chúng là vô tội, sau này ngài và Hứa đại phu có hậu, hắn cũng chẳng muốn thấy cảnh lệnh ái hay lệnh lang không có lấy một người bạn đồng lứa.”

“Chờ ta võ công có thành tựu, tắt rời khỏi trấn tìm tru hung đồ, sẽ không rước phiền phức về Bạch Long Trấn, phu nhân ngài thấy thế nào?”

Từ Hiền nói rất nhiều, nhưng Hứa phu nhân không còn nghe được lời cuối cùng của hắn, nàng chỉ còn nghĩ đến đoạn trước.

Con của nàng và Hứa Tuyên sao...

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Hải ngoại long sứ vào cửu châu

Từ vùng ven Giai Châu của Trung Nguyên đại địa mà nhìn về phía Đông ba nghìn dặm.

Đông Hải, Ly Văn Đảo.

Trên đảo hoa cỏ tươi tốt, không khí dịu mát, núi non trùng điệp, sông hồ chẳng chít, nơi thấp có muôn bông muôn hoa đủ màu sắc, nơi cao có mây mù bay ngang đỉnh núi, trông hết sức ảo diệu, là chỗ thiên nhiên thắng cảnh khó gặp.

Giữa đảo có ngọn núi cao vô cùng, từ chỗ cao nhất trên đỉnh đến chỗ thấp nhất phải hơn ba ngàn trượng, khác nào thông thiên tháp?

Nó được gọi là Tiềm Long Sơn.

Núi này kết cấu kì lạ, lòng núi bị đại tự nhiên đào rỗng, các vách tường đá vôi xen kẽ bên trong tạo thành các hồ nước lớn nhỏ liên thông với nhau, hồ nhỏ thì bán kính chừng sáu bảy trượng, hồ lớn thì bán kính có thể lên đến vài chục gần trăm trượng.

Nước trong hồ có màu xanh như ngọc bích, dù đêm hay ngày đều có lấp lánh các điểm sáng nhấp nháy trên mặt hồ, giống như có người rải vô số hạt kim sa xuống vậy.

Lưng chừng núi có bốn thác nước lớn đổ xuống từ chín trăm trượng, nhìn từ dưới lên tưởng chừng như nước ở Ngân Hà chảy xuống, ban đêm bầu trời có cực quang xuất hiện như vòn quanh miệng núi, đẹp không sao tả xiết.

Nơi đây là căn cứ địa của một trong những đại thế lực thuộc ngoại vi Cửu châu, Thần Long Giáo.

Các đời Thần Long Giáo giữ lại kết cấu nguyên sơ của Tiềm Long Sơn, họ chỉ đục đẽo thêm thắt để mở rộng các khe hẹp, làm đất bằng cho dễ đi, mượn nhờ những thứ có sẵn để làm thành các vật gia dụng đồng bộ với Tiềm Long Sơn.

Kim Luân Các nằm ở góc chính Đông Tiềm Long Sơn, trên những bức vách dẫn tới Kim Luân Các đều có khắc chạm hình rồng, long nhãn đều được khảm dạ minh châu để rọi sáng.

Cổng vào Kim Luân Các có dạng vòm, không treo biển mà đục chữ lên hán đỉnh vòm, mạ vàng lấp lánh.

Chỗ này xem như kiến trúc thấp nhất của Thần Long Giáo, là nơi cấm địa chỉ có giáo chủ và các long sứ được tiến vào.

Bởi trong các con đường duy nhất thông tới hồ nước lớn nhất của Tiềm Long Sơn, Tiềm Long Hồ.

Sóng nước dập dờn, từ Kim Luân Các có một con đường nhỏ lát đá dẫn tới trung tâm Tiềm Long Hồ, nơi đây có một ụ đất gò lên giữa mặt hồ, bên trên hoa cỏ mọc tươi tốt, bao bọc xung quanh một tòa tiểu đình.

Trong đình có hai người.

Một người đàn ông trung niên đạt tuổi tri thiên mệnh, mặt mày hồng hào, tinh thần quắc thước, dưới cằm nuôi một chòm râu dài, thân hình cao lớn uy mãnh, người khoác một bộ trường bào sắc đen, những đường thêu kim tuyến tạo thành các chi tiết, đường viền quanh góc cạnh, hoa lệ vô cùng.

Trên người y chỉ có hai món trang sức, một chiếc ban chỉ hắc ngọc đeo ở ngón cái tay phải và món còn lại cũng là thứ bất mắt nhất:

Một chiếc ngọc bội bán trong suốt màu lam, bên trong như có sương mù lưu chuyển, tạo hình là một rồng thân ngắn, miệng há cực rộng, chân đạp lên lửa.

Y chính là giáo chủ đời này của Thần Long Giáo, tuyệt đỉnh cao thủ cảnh giới Huyền Tăng đệ tứ tạng, Tư Đồ Kim Lý.

Chỉ thấy lúc này y đứng chấp tay sau lưng nhìn về phía mặt hồ, trong đôi mắt lạnh nhạt như có nhật nguyệt lưu chuyển, tính toán đủ chuyện trên đời.

Bên tay trái Tư Đồ Kim Lý là một gã thanh niên trông bất quá ba mươi, đứng lùi về sau y nửa thân vị, thần sắc tuy cung kính nhưng vẫn không che được nét ngạo nghễ trời sinh.

Người này diện mục tuấn tú, khí chất tràn đầy dương cương, mặc trên mình một bộ trường sam màu đỏ sẫm, các họa tiết hình vẩy rồng được thêu bằng chỉ đen.

Sau lưng hắn đeo một thanh đại đao trông như được làm bằng huyết thạch, chuôi đao có một con ác long quấn quanh, đầu rồng dữ tợn mở ra, cắn lấy phần thân đao, một mặt trạm hai chữ “Vân Hán”, mặt còn lại trạm hai chữ “Xích Hoàng”.

Không chỉ y phục và binh khí có màu đỏ, phần đuôi tóc của hắn cũng có màu đỏ, trông như bị người ta dùng máu tươi đặc sệt quét lên, hình dạng khá giống một ngọn lửa.

Hắn chính là một trong Ngũ Hành Long Sứ của Thần Long Giáo, cao thủ cảnh giới Tiên Thiên đệ bát mạch, Xích Long Sứ Nhiên Minh.

Lúc này chỉ nghe Tư Đồ Kim Lý nói chuyện với hắn: “Đoan Ngọ năm sau, Vân Tiêu Kiếm Hội mở ra, Xích Long Sứ đã điểm đủ nhân thủ vào cửu châu?”

Âm thanh rơi vào tai Nhiên Minh, không trầm không bổng, không buồn không vui, chẳng thể nghe ra được tâm tình bên trong.

Hắn chỉ cúi đầu đáp lại, giọng điệu kính cẩn mà nhiệt huyết:

“Bản giáo chủ, nhân thủ đã chuẩn bị hoàn tất, long sứ hai người, ngũ bộ mười người, cùng với trăm tên giáo chúng tinh anh, ngày đêm diễn luyện Ngũ Hành Long Trận. Chuyến này thuộc hạ nhất định giương giáo uy Thần Long ta, tất phải làm quần hùng Trung Nguyên khiếp sợ.”

Nhiên Minh rất quyết tâm, hắn nhìn đủ rồi việc Hoàng Long Sứ hành tẩu Trung Nguyên nhiều năm nhưng vẫn không tạo được tiếng tăm gì cho bản giáo.

Nghe hắn nói năng hùng hồn, Từ Đồ Kim Lý chỉ dùng giọng mũi đáp lại một tiếng, tỏ vẻ đã biết, ánh mắt thâm sâu khó lường vẫn đặt trên mặt nước, lay động theo gợn sóng trên Tiềm Long Hồ.

Nhiên Minh cũng im lặng đứng đó chờ y hạ đạt mệnh lệnh, toàn thân bất động, nếu không phải tóc còn đung đưa thì chẳng khác nào tượng đá.

Chẳng lâu sau đó...

“Đã hơn mười năm rồi, Thần Tôn vẫn chưa quên được nó.”

Giọng Từ Đồ Kim Lý không nhanh không chậm, nhàn thần nhu hòa nhìn mặt hồ, thần sắc trên mặt như ẩn chứa vài phần tiếu ý.

Trong Tiềm Long Hồ, một vệt đen dài hơn ba mươi trượng thoát ẩn thoát hiện, từ Đông sang Tây, từ Nam sang Bắc chỉ trong chớp mắt.

...

Hèm Hướng Dương, học đường điều tàn.

Hứa phu nhân đi rồi, nàng rời đi mà không nói một lời nào với Từ Hiền, nhưng hắn thấy vậy là đủ rồi, nên thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lỗ hổng trên trần lại nhìn mấy cái bàn học vỡ nát, Từ Hiền đành thở dài, hắn biết ngày hôm nay còn rất dài.

Cũng không thể ngày mai lại cho học sinh nghỉ ở nhà đi? Vậy thì gia trưởng phải kết đoàn lại tìm Từ tiên sinh nói chuyện rồi.

Nhưng giờ hắn cũng chưa vội, dù sao bây giờ cũng không có vật liệu để sửa chữa, trước hết giải quyết mấy cái thi thể này.

【Hiệp Đạo Thiên Thư】lần thứ hai xuất hiện trong tay Từ Hiền, chỉ thấy hắn mở quyền trục ra, từ thi thể của Tiêu Chiến Viêm, Lâm Khiếu Động, hắc y Tiên Thiên và tàn dư thân xác của hắc y Hậu Thiên có kim quang bay ra, dung nhập vào trong quyền trục.

Tiêu Chiến Viêm, nguyên quán Hành Châu...

Lâm Khiếu Động, nguyên quán Trận Châu...

Bảo Lịch năm thứ mười lăm vào núi làm tặc...

var _avIvar=_avIvar||[];_avIvar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Thuần Minh năm thứ ba gia nhập Sát Thần Môn...

Thuần Minh năm thứ ba ở Thảo Miếu Thôn giết chết Trương thị phu phụ, cướp đi hài nhi Trương Tiểu Phàm...

Thuần Minh năm thứ ba vì cướp đi hài nhi Vương Thiết Trụ, ở nơi dã ngoại Hắc Nhạc Sơn giết chết tứ thúc của hắn...

Từ Hiền đỡ đỡ, các hình ảnh như đèn kéo quân lại xuất hiện trước mắt hắn. So với Lý Phú Sinh, lần này xem qua rất nhiều, rất nhiều hình ảnh, máu tanh và tàn độc hơn rất nhiều, Từ Hiền vẫn cứ bình tĩnh xem hết, nhàn thần chết lặng.

Thời gian tưởng chừng như rất lâu, nhưng ở thực tại chỉ trong chớp mắt mà thôi.

‘Sát Thần Môn đồ, thiên lý nan dung’

Từ Hiền hồi phục tinh thần, hắn từ trong ‘lý lịch’ của đám ác quỷ nhân gian này biết được tên tổ chức của chúng, Sát Thần Môn.

Nếu đã như vậy, hắn cũng không ngại ngày sau tặng cho bọn chúng một cơ hội gặp sát thần chân chính.

Chân dung và văn tự ghi lại tội lỗi của bốn con ác quỷ dần phai mờ khỏi【Hiệp Đạo Thiên Thư】, chỉ để lại hai điểm kim quang ở góc trái, khi sáng khi tối, nhấp nháy theo nhịp thở của Từ Hiền.

Hắn cảm giác nó giống như đang kêu gọi mình, nhưng Từ Hiền tạm thời chưa có thời gian để nghiên cứu, đành gác lại sau.

Hắn cuộn quyền trục lại, sau đó bắt đầu lục soát thi thể, biết đâu tìm thấy manh mối gì đó.

Nhưng ngoại trừ một số tiền của phi nghĩa, chỉ còn lại mấy bản tàn thiên của【Sát Lục Thần Đồ】mà thôi.

Loại công phu diệt tuyệt nhân tính này, dù cho là bản đầy đủ Từ Hiền cũng không luyện, khinh thường như phân chó.

Xem qua đại khái yếu quyết của nó, Từ Hiền cũng hiểu tại sao Sát Thần Môn có thể tùy tiện để bọn thuộc hạ mang bí kíp trong người, không sợ bị cướp rồi.

Thì ra người luyện môn công phu này trong người sẽ sinh ra một luồng Sát Lục Khí, môn chủ và đường chủ của Sát Thần Môn nắm giữ một loại mật tịch khác, ai có Sát Lục Khí trong người đều phải chịu bọn họ điều khiển.

Không chỉ như thế,【Sát Lục Thần Đồ】bỏ qua yêu cầu võ học nhập đạo, khiến cảnh giới của người học tăng nhanh, nhưng cũng chỉ có cảnh giới mà thôi, so với võ tu đồng giai vị lại yếu kém hơn quá nhiều.

Loại võ công tai hại đủ đường như vậy, chỉ có những kẻ tư chất võ đạo cực kì kém cỏi mới chịu tu luyện mà thôi.

Nhưng đối với Từ Hiền,【Sát Lục Thần Đồ】có đại dụng.

[Phát hiện tàn thiên võ học, các hạ có muốn chuyển hóa thành Võ Đạo Tinh Hoa?]

Vật tận kỳ dụng, có là phân thì cũng có thể dùng để bón cây, Từ Hiền tất nhiên nguyện ý chuyển hóa.

Thế là từ mấy bản tâm pháp trong tay hắn có một vệt sáng màu bạc bay ra, cũng chui tọt vào trong【Hiệp Đạo Thiên Thư】.

Hắn mở ra thì thấy ở góc phải mặt giấy có một điểm ngân quang cũng đang nhấp nháy, đồng bộ với kim quang ở góc trái.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trí chi tử địa nhi hậu sinh

Kim ngân lấp lóe như hút lấy tinh thần của Từ Hiền, dù đồ hắn đưa tay vào, nhưng Từ Hiền định lực bậc nào, sao có thể dễ dàng bị khống chế như vậy được.

Chủ yếu là có một thứ hấp dẫn hơn, thứ mà hắn đã trông ngóng mấy tháng nay, không thể chờ đợi được nữa để sở hữu nó.

【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】

Cửa hàng hệ thống mỗi năm chỉ mở một lần, mỗi lần mở ba trăm sáu mươi lăm ngày, có hai mươi loại vật phẩm ngẫu nhiên để hắn chọn mua, lần sau lại làm mới toàn bộ.

Mỗi năm hắn chỉ có ba lượt mua, một khi dùng đủ ba lượt thì dù nguyện tiêu tốn gấp trăm lần điểm Thiện Ác cũng không mua được nữa.

Muốn hệ thống cho ra nhiều vật phẩm hơn cũng như có thêm lượt mua, Từ Hiền cần thăng cấp danh vọng của mình.

【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】

【Giá Y Thần Công (Trung)】

Và một vật phẩm tùy chọn nữa là thứ tự ưu tiên của Từ Hiền, trong đó hai thứ đầu tiên hắn đều bắt buộc phải mua được.

Vậy nên khi tình thế ép buộc mua【Võ Thần Phù】hắn đã cảm thấy có chút tiếc nuối, bởi lá bùa này không phải ưu tiên hàng đầu của Từ Hiền trong mười tám thứ còn lại.

Nhưng dù sao nó cũng bảo vệ hắn một mạng, coi như đáng đồng tiền bát gạo.

Nhìn vào hình chiếu giao diện cửa hàng hệ thống, Từ Hiền hơi run tay chọn lấy vật phẩm mình hằng ao ước, thần sắc trên mặt không kìm nổi vẻ xúc động, môi mím thật chặt.

Vật phẩm:【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】

Loại hình: Kỳ dược

Phẩm chất: Hi hữu

Kỳ dược độc môn của Kim Cương Môn, phối phương bí mật đến cực điểm, không dễ dàng truyền thụ cho người khác, đệ tử tâm thường chỉ được nghe tên, chỉ có một số ít cao thủ nội môn mới biết được.

Dược này thuộc tính thần kỳ, khớp xương thân thể tay chân của con người nếu gặp phải trọng thương, dẫn đến tàn tật có thể đắp thuốc này, thương tích hồi phục nhanh chóng, dần dần khôi phục hoạt động bình thường.

Nhưng nếu đã tàn tật thời gian dài, các khớp xương trong lúc khép lại sinh thành dị dạng, tất phải dùng cách trị bá đạo nhất: Bóp nát toàn bộ các khớp xương đó, sau đó mới dùng dược cao đắp lên trị liệu.

*Chú: 【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】phẩm chất Hi Hữu có dược hiệu siêu cường, chỉ mất 1 – 3 ngày để chữa lành hoàn toàn thương tổn, thể chất càng tốt, thời gian khôi phục càng ngắn. Thương tổn sau khi lành như được thoát thai hoá cốt, trở nên dẻo dai rắn chắc hơn cả trước khi tàn tật.

Theo trí nhớ của Từ Hiến, sau khi dùng【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】thì người thương nhẹ như Ân lực hiệp chỉ mất hai, ba tháng là có thể cử động bình thường, tàn tật lâu năm như Du Đại Nham mất nửa năm rồi vẫn phải chống nạng, so với hệ thống mô tả thì kém xa.

Quả nhiên hệ thống xuất phẩm, tất là tinh phẩm.

Hiện có 570 điểm Thiên Ác làm gia tài, Từ Hiến lập tức tiêu hao mất 250, sau đó trong tay hắn liền xuất hiện một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ tử đàn.

Cầm chặt chiếc hộp nhỏ, Từ Hiến chậm rãi mở nắp ra, chỉ thấy bên trong đựng đầy dược cao đen nhánh, mùi hương thơm tho dễ chịu, thậm chí còn phát ra ánh sáng.

Lại nhìn xuống hai chân của mình, hắn biết hôm nay không tránh khỏi một phen thống khổ.

‘Một loại kỳ dược, ẩn chứa đạo lý cũng không gì lạ. Tự dồn vào nơi tử địa để tìm thấy sinh cơ, đập nổi chìm thuyền, trước phá sau lập, bất phá bất lập.’

Đạo lý ai cũng hiểu, nhưng lại có bao nhiêu người đủ can đảm để tự đoạn tuyệt đường lui? Trong số ấy chắc chắn có Từ Hiến, dù sao hắn cũng từng chịu qua nỗi đau toái cốt.

Từ Hiến đóng nắp hộp lại, tịnh trọng để sang bàn học bên cạnh. Hắn bắt đầu tự thi thể của đám hung đồ Sát Thần Môn lại một chỗ, dùng【Hóa Thi Phán – Hiệp】để chúng hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời này, những vết máu còn dính lại trên vách tường, trên bàn học chỉ có thể đợi sau đó lau đi.

Xong xuôi chuyện này, Từ Hiến đi rửa tay sạch sẽ rồi chuẩn bị nẹp gỗ, băng quấn, đổi một bộ y phục đơn giản trong phòng nghỉ, thân dưới chỉ mặc một chiếc quần ngắn, tiện cho việc thoa thuốc.

Sau khi luyện thành【Giá Y Thần Công】thì trong cơ thể sẽ hình thành một luồng chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát, tinh khí thần tam bảo đều có thăng tiến, thể chất tăng mạnh, cường độ thân thể có khả năng đạt tới cảnh giới kim cương bất hoại, bất phá minh vương, Như Lai hộ pháp.

Vì vậy mà xương cốt trong người Từ Hiến khép lại rất nhanh, hình thành khớp xương dị dạng, hắn cần phải bóp nát hết thảy mới có thể dùng【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】bôi lên.

Từ Hiến nhảy khỏi xe lăn, tựa lưng vào tường, trong mồm cắn một khăn ướt, đề phòng mình quá đau đớn mà kêu to thành tiếng.

Khi này vì cường ép thi triển tuyệt kỹ mà Từ Hiến tiêu hao không ít nguyên khí, cơ thể ở vào trạng thái hư nhược. Có điều【Giá Y Thần Công】không phụ hai tiếng thần công, dù chỉ cảnh giới Tiểu Thành nhưng vẫn cấp cho hắn lực đạo mạnh mẽ vô cùng, tay không bóp nát xương chẳng hề nói chơi.

Hai mắt trừng lớn hết cỡ, tay của hắn đã vươn về phía chân, lần mò tìm từng chỗ xương gãy, xác định rõ ràng hết thảy liền bắt đầu vận kinh đánh vỡ những chỗ xương đã liền.

Rắc!

Lộp rộp!

Âm thanh xương vỡ vang lên liên miên, nỗi thống khổ này... trời thấu.

Thời gian trôi qua từng chút một, mỗi giây tựa như cả một đời, mồ hôi trên người Từ Hiến tuôn ra như suối, hai mắt hắn đỏ bừng đầy tơ máu.

Nỗi đau toái cốt khó mà chịu nổi, huống chi còn do chính mình ra tay tự tàn, nhưng hắn không rên một tiếng chứ đừng nói đến kêu thảm.

Phụt!

Sau khi nói thẳng lại các bộ vị, Từ Hiền phun ra cái khăn trong miệng, há mồm thở dốc.

Hắn mở nắp hộp【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】ra, bôi thuốc lên chỗ tổn thương rồi bỏ lại, ghép thêm giá gỗ để cố định.

Xong rồi, chậm nhất ba ngày hắn sẽ trở lại là người tứ chi vẹn toàn. Cảm giác mát lạnh truyền đến từ hai chân khiến hắn chợt cảm thấy đầu óc thông suốt.

Nằm thẳng cẳng trên đất, nhìn lỗ hổng trên trần nhà, hắn bỗng nhận ra là tình trạng bây giờ của mình làm sao sửa chữa học đường, hai chân hắn phải giữ nguyên thẳng tắp rất lâu, sớm nhất cũng phải đến ngày mai.

‘Này có tính là vui đến quên cả đất trời?’

Từ Hiền cũng bó tay với chính bản thân mình, đạt được thứ mong ước nhiều tháng khiến hắn đánh mất lý trí.

‘Vô mê chẳng sợ nứt, chỉ mong Tự Thành có thể cảm nhận được gì đó mà tìm đến ta.’

Ôm tâm thái tới đâu hay tới đó, Từ tiên sinh chỉ còn tin vào chuyện tâm linh, mong tình sư đồ sẽ mách bảo cho học sinh của hắn.

Cúi không sợ lờ, hắn bèn lấy【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra nghiên cứu mấy điểm sáng bên trong.

Hắn trái quyền trực ra, tinh thần lại truyền tới cảm giác như bị hút đi, dùng tay phải giữ lấy một đầu quyền trực, Từ Hiền đi theo cảm giác của mình, chậm rãi đưa ngón tay còn lại chạm vào một điểm kim quang.

Ngay tức khắc, kim quang không còn là một điểm sáng lập lờ, nó hóa thành một vầng hào quang chói lọi bao phủ hết thảy mọi thứ trong tầm mắt của Từ Hiền, cho đến khi vạn vật chỉ còn lại một màu trắng.

```
var _avfVar=_avfVar||[];_avfVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);
```

...

Cảm giác nóng bức truyền tới, Từ Hiền mở mắt ra.

Hắn lúc này đang đứng trên một ngọn núi nguy nga hùng vĩ, e rằng tòa Ngũ Thánh Sơn vang danh thiên hạ cũng không sánh được với ngọn núi này.

Đứng trên hùng sơn phóng tầm mắt nhìn bát hoang lục hợp, một số ký ức bỗng nhiên chảy vào đầu hắn.

Hắn không còn là Từ Hiền, hắn là thủ lĩnh của một tộc cự nhân, tên hắn là Khoa Phụ, tộc của hắn cũng gọi Khoa Phụ. Hắn thân cao vô cùng, lực lớn vô biên, ý chí kiên cường, khí khái phi phàm.

Thiên địa hoang vu lạc hậu, độc xà mãnh thú hoành hành, ai cũng sống trong khổ đau. Khoa Phụ vì để thị tộc có thể sống sót, mỗi ngày đều thống lĩnh mọi người vật lộn với mãnh thú.

Hắn thường bắt hai con hoàng xà hung ác nhất treo ở tai làm trang sức, cho đó là vinh.

Năm nay trời đại hạn, thái dương như một lò lửa thiêu nướng hoa màu trên mặt đất, làm khô kiệt nước chảy dưới sông, mọi người nóng đến khó chịu, không cách nào sinh hoạt.

Hắn nhìn thấy tình cảnh này, tức khắc lập hùng tâm tráng chí, thề quyết bắt được mặt trời để nó nghe theo lệnh mọi người sai phải, phục vụ mọi người tốt hơn.

Ngày hôm nay, Khoa Phụ muốn đuổi theo nó.

Thái dương vừa ló dạng từ trên mặt biển, hắn liền từ trên núi nhảy xuống, dọc theo bờ biển mà bắt đầu hành trình truy đuổi.

Mặt trời ở trên không trung bay nhanh, hắn ở trên đất tựa như một con cuồng phong theo sát. Hắn không nghỉ không ngừng, đói bụng thì hái quả dại ăn, khát thì uống nước sông hồ, mệt mỏi thì nhắm mắt gât gà.

Trong lòng hắn lúc này không còn gì cả, chỉ còn lại một tín niệm duy nhất: Bắt được thái dương, tất cả mọi người sẽ hạnh phúc.

Hắn đuổi theo chín ngày chín đêm, cách mặt trời càng lúc càng gần.

Khoa Phụ vượt qua từng ngọn núi cao, xuyên qua từng con sông lớn, rốt cuộc ở trong một hẻm núi tiếp cận mặt trời.

Lúc này trong lòng hắn hưng phấn cực kỳ, vào lúc chỉ cần duỗi tay là có thể chạm tới mặt trời, bởi vì kích động quá mức, thể xác và tinh thần tiều tụy, Khoa Phụ đột nhiên thấy đầu vầng mắt hoa, bất chợt ngất đi. Khi hắn tỉnh lại, mặt trời đã sớm không còn.

Hắn vẫn không nhụt chí, vực dậy sức lực toàn thân, một lần nữa xuất phát.

Có điều Khoa Phụ đuổi tới mặt trời càng gần, ánh nắng lại càng mãnh liệt, hắn càng cảm thấy nôn nóng khó nhịn, nước trong người như đều bị bốc hơi lên.

Tình thế cấp bách, hắn cảm giác mình cần uống thật nhiều nước.

Thế là Khoa Phụ chạy đến bờ Đông Nam, ở đây có một con sông lớn, hắn uống hết nước sông đó liền chạy sang con sông bên cạnh uống thêm, nhưng vẫn chưa đủ giải khát.

Vì thế Khoa Phụ định đi về hướng Bắc, nơi ấy có một cái hồ lớn vô cùng.

Chỉ là hắn lúc này đã mệt mỏi, đói khát đến cực hạn. Đi được nửa đường, thân thể hắn đã không duy trì được nữa, chậm rãi đổ ảm xuống đất.

Hắn chết.

Thái dương vẫn mọc đằng Đông, lặn đằng Tây, ngày nay qua tháng nọ.

Vĩnh hằng, vô tận.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thế thiên hành đạo, hiệp ngộ kỳ thư

Từ Hiên chậm rãi mở mắt ra.

Đồng hồ của hệ thống cho hắn biết thời gian còn chưa trôi đến một nén nhang, nhưng hắn cảm thấy như đã một đời.

Bỏ qua tiếng nhắc nhở của hệ thống, Từ Hiên chậm rãi hồi tưởng những gì mình đã trải qua khi là Khoa Phụ, trong đầu dâng lên muôn vàn cảm ngộ.

Bất khuất, kiên trì, tận tâm tận lực, dù chết cũng không từ bỏ.

Gần trong gan tắc rồi đánh mất? Vậy thì có sao, bắt quá ta lại một lần nữa đuổi theo.

Khoa Phụ chết rồi, nhưng tinh thần của hắn là bất hủ bất diệt.

Nếu bây giờ đưa hắn trở lại thời điểm đối đầu với hắc y Tiên Thiên cảnh, tin rằng dù nội lực cạn kiệt hắn vẫn sẽ lao tới vùng đám, cào cấu, tay bị chặt đứt thì hắn sẽ dùng răng cắn, răng bị bẻ mất thì hắn sẽ dùng mắt trợn, dùng miệng chửi.

Cho đến khi bị móc mắt, cắt lưỡi, không sống được nữa, hắn sẽ hóa thành quỷ hồn đeo bám. Dù cho hồn phi phách tán, hắn cũng phải dùng ý niệm của mình nguyên rủa kẻ thù.

Không biết sợ, không buông bỏ, không bao giờ đầu hàng, đó là những gì mà Từ Hiên học được từ Khoa Phụ.

Nhưng đồng thời hắn cũng tự cảnh tỉnh mình, chớ vì đeo đuổi những thứ hão huyền mà đến cả tính mệnh cũng không còn.

‘Thần Lâm Kỳ Cảnh... có lẽ ta gọi nó là Thiên Thư Kỳ Cảnh càng thích hợp, dù sao đây cũng là Hiệp Đạo Thiên Thư.’

Theo mô tả của hệ thống,【Hiệp Đạo Thiên Thư】là thánh điển chí cao của hiệp đạo, bao hàm thâm diệu vạn tượng, công dụng thần diệu khó lường.

Có lẽ cũng như tính năng tái hiện tội lỗi của đám ác nhân bị hắn giết, đây chỉ là một trong các công năng thần diệu của quyển trục này mà thôi, không được đặt tên rõ ràng nên hắn đành bao biện làm thay.

Thoát khỏi trạng thái Thiên Thư Kỳ Cảnh được một lúc, bây giờ Từ Hiên mới bắt đầu để tâm đến thông báo của hệ thống.

[Các hạ lĩnh ngộ một loại võ học mới chưa định danh, yêu cầu đặt tên để nhận lấy vật phẩm!]

Trước mắt hắn bỗng hiện ra hư ảnh của một quyển bí tịch, ngoài bìa có một chỗ được để khoảng trống chờ hắn đề tựa.

‘Nếu đã vậy...’

Công dụng, loại hình của loại võ học mới này đã có trong đầu Từ Hiên. Hắn chợt ngừng lại hành động của Khoa Phụ, không chần chừ dùng ý niệm ghi lên

quyền bí tịch một cái tên.

Vật phẩm:【Trục Nhật Thần Bộ】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

Ý chí bất khuất, không chết không ngưng

Võ học nhập đạo, loại hình khinh công, được sáng tạo bởi võ tu Hậu Thiên tam trọng Từ Tiên Hiệp khi tham ngộ hình ảnh Khoa Phụ đuổi mặt trời.

Môn khinh công này không trọng tốc độ, cũng không đề cao linh xảo, nhưng thắng ở khả năng dẻo dai kiên cường, luyện đến cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh có thể duy trì cước lực cao nhất chín ngày chín đêm.

Võ Căn: Tiến độ thông thạo của tất cả võ học loại hình khinh công được tăng thêm 3 thành, giảm một nửa lượng chân khí tiêu hao do thi triển khinh công.

*Chú: Sử dụng【Trục Nhật Thần Bộ】dưới ánh mặt trời có thể tăng thêm 1 – 2 thành thông thạo, có tỉ lệ cực nhỏ đốn ngộ.

Mặc dù không phải chỉ pháp nhập đạo mà Từ Hiền muốn nhất, nhưng【Trục Nhật Thần Bộ】cũng đủ để hắn thỏa mãn.

Hai chân sắp có hi vọng đi lại thì đạt được khinh công, hắn cảm thấy đây quả thật là thiên ý.

Đi ra lẫn lộn giang hồ thì thứ gì là quan trọng nhất? Chính là thủ đoạn bảo mệnh mà thôi, chỉ cần còn mạng thì đến cuối cùng cái gì cũng có.

Sở Hươu soái chiến lực không phải là cao nhất, nhưng vì sao y có thể tung hoành thiên hạ, một phần là có tài trí thông minh tuyệt đỉnh, phần còn lại há chẳng phải do y có khinh công độc bộ võ lâm, khó ai sánh kịp?

Trần Nam Vương thể tử võ công lúc linh lúc mất linh, nhưng vẫn nhiều lần gặp dữ hóa lành. Trong đó tất nhiên có yếu tố may mắn, nhưng càng nhiều hơn là vì Lăng Ba Vi Bộ xảo diệu không ai theo kịp, đợi đến khi Thiếu Trạch Kiếm hiển linh, thì xin hỏi anh hùng thiên hạ, ai dám cùng là địch?

Một bộ khinh công tốt, chính là quan trọng như vậy.【Trục Nhật Thần Bộ】của Từ Hiền có lẽ về tốc độ hay linh hoạt không có gì đặc sắc, nhưng Võ Căn nó mang đến lại là cực phẩm trong cực phẩm.

Võ học nhập đạo thông thường chỉ có thể tăng một đến hai thành thông thạo cho võ học cùng loại, lên đến ba thành chỉ có phẩm giai Hạ Thừa Thánh Cấp mới làm được.

Điều này đồng nghĩa với việc hắn có thể tiêu hao ít thời gian hơn để bắt kịp cảnh giới tu tập khinh công của người khác, thậm chí vượt qua để bù đắp lại việc Võ Căn không có hỗ trợ tốc độ khinh công.

Huống chi “giảm một nửa lượng chân khí tiêu hao” có thể nói là thần hiệu, trừ khi sau này Từ Hiền chủ tu【Lăng Ba Vi Bộ】mới khiến hiệu quả này bớt thần lại.

Võ học nhập đạo chỉ có phẩm giai Hạ Thừa, nhưng có đem mười bộ võ học Trung Thừa đến thì Từ Hiền cũng sẽ không đổi.

Vì vậy hắn lập tức chọn học【Trục Nhật Thần Bộ】. Ngay sau đó, trong đầu Từ Hiền lập tức sinh ra một số pháp môn vận dụng chân khí, phương vị đặt chân, cách thức mượn lực, v.v. . .

【Trục Nhật Thần Bộ】của hắn chỉ đạt tới Sơ Khuy Môn Kinh, dù cho chính Từ Hiền là người lĩnh ngộ ra nó. Nhưng khác với【Đạn Chi Thần Thông】, hắn có rất nhiều cảm ngộ liên quan đến môn bộ pháp này, tiến độ tu tập chắc chắn vượt xa.

Hơn nữa lần này bí tịch cũng không tiêu tán, đồng nghĩa với việc hắn không cần luyện đến Lư Hòa Thuần Thanh mới truyền được cho người khác.

Từ Hiền nén lại lòng hưng phấn khi đạt được võ công mới, dù sao bây giờ chưa thể di chuyển được, thế là bèn tiếp tục ngâm cứu【Hiệp Đạo Thiên Thư】cho qua thời gian.

Trên mặt giấy vẫn còn một điểm kim quang và một điểm ngân quang, Từ Hiền quyết định chọn ngân quang xem có khác biệt gì hay không.

Kết quả khiến hắn có hơi thất vọng, không tiến vào trạng thái ngộ đạo gì, chỉ có âm thanh của hệ thống vang lên:

[Số lượng Võ Đạo Tinh Hoa hiện tại của các hạ có thể đổi được một bộ võ học Hi Hữu ngẫu nhiên, phải chăng quy đổi?]

‘Bạc vẫn là không sánh được vàng. Cái trước chỉ có thể đổi hàng có sẵn, cái sau có hẳn một thiên địa để tham ngộ võ đạo.’ var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcef7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Nhưng quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo, Từ Hiền lập tức điều chỉnh tâm cảnh của mình, biết hài lòng với những gì đạt được.

Hắn không định tích thêm ngân quang để đổi phẩm chất cao hơn, Từ Hiền hiện giờ rất cần tìm đủ bốn môn võ học nhập đạo để trải đường Hậu Thiên, nếu đổi phẩm chất cao quá e rằng không có mất.

Dù sao phẩm chất Hi Hữu còn có thứ ghê gớm như【Đạn Chi Thần Thông】, uy lực vượt xa võ học Hạ Thù. Nếu chờ lên Tuyệt Phẩm thì sợ là võ học nhập đạo cũng tuyệt tích, nên hắn vẫn là tranh thủ lúc này thì hơn.

Nhưng đáng tiếc, thứ Từ Hiền nhận được không phải võ học nhập đạo.

Vật phẩm:【Long Tượng Bát Nhã Công (Thượng)】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

Thần công hộ pháp chí cao vô thượng của Mật Tông Tây Tạng, tổng cộng mười ba tầng, luyện thành ngoại công cường lực cường hãn vô song, đồn rằng mỗi đạt một tầng lại tăng thêm kinh lực sánh bằng một long một tượng.

【Long Tượng Bát Nhã Công】là nội công tâm pháp, nhưng phương thức tu hành đặc dị, chỉ chủ luyện ngoại kinh, tăng cường thể phách, chân khí nội lực không có gì đặc biệt.

Thần công này dễ học khó tinh, dù là người ngu si chỉ cần được truyền thụ cũng có thể luyện thành tầng một trong 1 – 2 năm, đến tầng thứ hai cần mất 3 – 4 năm, tầng thứ ba lại cần 7 – 8 năm. Cứ thế tăng lên, càng về sau càng khó có tiến triển.

【Long Tượng Bát Nhã Công】dù không thể làm được mỗi tầng một long một tượng, nhưng nếu luyện đến tầng mười, kinh lực đã sánh bằng một con rồng. Luyện đến tầng mười một sẽ đạt 2 lần long lực, tầng mười hai 4 lần, tầng mười ba là 8 lần long lực.

*Chú: Người luyện công này nếu mang thiên phú về sức mạnh, thể chất sẽ có tiến triển cực nhanh.【Long Tượng Bát Nhã Công (Thượng)】chỉ có 4 tầng đầu, nếu muốn tu tập đủ cần tìm các quyển (Trung), (Hạ) và (Tuyệt).

(Trên thế gian thật sự có rồng, long lực vĩ ngạn khó mà tưởng tượng.)

“Trên đời có rồng?”

Từ Hiền cảm bí tịch trong tay, xem qua toàn bộ miêu tả của hệ thống, cuối cùng để ý nhất lại là bốn chữ này.

Nhưng nếu tồn tại thì cũng là loại hung vật quá xa vời với Hậu Thiên tam trọng như hắn, chỉ có thể gác lại sau này tìm kiếm.

【Long Tượng Bát Nhã Công】cũng không phải loại võ học hắn cần, mặc dù long lực nghe rất hấp dẫn, nhưng Từ Hiền tự nhận mình cũng chỉ là kẻ ngu si như hệ thống miêu tả, càng không có thiên phú phù hợp để tu tập.

‘Có lẽ hắn sẽ thích hợp.’

Trong đầu Từ Hiền chợt hiện lên cảnh tượng một con trâu nhỏ nâng cao tảng đá to hơn cả người mình, trên mặt vẫn không hề nhăn nhó, miệng nở nụ cười khờ khạo.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nhất điểm kim quang đặc kỳ công

Võ đạo mệnh môn, Từ Hiền muốn tìm kiếm võ học thích hợp với mình,【Long Tượng Bát Nhã Công】hiển nhiên không thích hợp với hắn.

Nhưng đạt được là hạnh, mất đi là mệnh, hắn cũng không vì thế mà cảm thấy thất ý.

Hệ thống nơi tay, cái gì rồi cũng sẽ có, sao phải vì chút cản trở nhất thời mà buồn rầu.

Chủ yếu là vì hấn vẫn còn một điểm kim quang để tiêu xài.

Từ Hiền lại trở tay vào trong【Hiệp Đạo Thiên Thư】, lập tức hai mắt của hấn một lần nữa bị bao trùm bởi ánh hào quang chói lọi.

Ánh sáng qua đi, hấn mở mắt ra, phát hiện một chuyện không đáng mừng rỡ.

‘Ta vẫn là ta.’

Đúng vậy, tinh thần của Từ Hiền tiến vào tân thể giới, nhưng lần này hấn không hóa thân thành bất cứ ai, vẫn là chính mình.

Thậm chí tình trạng của hấn ở đây cũng giống hệt ở thực tại, nằm ngửa mặt trên đất không dám động đậy.

Từ Hiền đảo tầm mắt, chợt phát hiện mình bây giờ thân tại rừng trúc, không gian yên bình đến lạ, thi thoảng vang lên vài tiếng hót của sơn ca, ngoài ra chỉ toàn âm thanh lá trúc xào xạc khi gió nhẹ thoảng qua.

Bên tay trái hấn có một lão tiên sinh râu tóc bạc phơ đang ngồi trên ghế mây đọc thẻ tre, ánh mắt sáng ngời như chứa đại trí tuệ, gương mặt phúc hậu, hiền lành, trên người chỉ mặc một bộ áo vải đơn sơ màu xám, khí chất lại như dung hòa với vạn vật.

Đối diện lão tiên sinh có cũng có một chiếc ghế mây để trống, Từ Hiền chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, nhìn về bên phải liền thấy một vị thanh niên tuổi chừng hơn hai mươi, người mặc nho phục đi đến chấp lễ đệ tử với lão tiên sinh, sau đó ngồi xuống ghế mây.

“Hồi được thêm”

Vị thanh niên nói, Từ Hiền đoán rằng y tên Hồi.

Lão tiên sinh hỏi: “Là có nghĩa gì?”

Thanh niên đáp: “Ta quên nhân nghĩa.”

Lão tiên sinh nói: “Được, nhưng chưa trọn.”

Vị thanh niên chấp tay hành lễ, sau đó ra về.

Lúc vừa nghe đến “ta quên nhân nghĩa”, Từ Hiền bỗng cảm thấy lòng mình nhẹ đi một nửa, tinh thần như đang phiêu phiêu ở chốn tịnh thổ.

Hấn cứ như thế suốt một ngày một đêm, nằm im một chỗ mà không biết chán.

Mặt trời xuống, mặt trăng lên.

Trăng chìm đại hải, nhật thăng cao sơn.

Hôm sau, Từ Hiền lại thấy vị thanh niên kia tới bái kiến.

Lần này y không nói không rằng, chẳng chào chẳng hỏi mà ngồi xuống ghế mây, ánh mắt nhìn lão tiên sinh vẫn đầy vẻ tôn kính.

“Hồi được thêm”

Nghe vậy, lão tiên sinh hỏi lại: “Có ý gì?”

Thanh niên đáp: “Ta quên lễ nhạc.”

Lão tiên sinh khẽ gật đầu bảo: “Được, nhưng còn chưa đủ.”

Thanh niên ngồi một lúc, sau đó ra về mà không chào từ biệt.

Lúc bấy giờ trong lòng Từ Hiền không còn gánh nặng gì nữa, hấn cảm thấy như linh hồn mình hoàn toàn phiêu diêu tự tại, có thể mượn cơn gió nhẹ mà đăng cao cử thiên.

Lại qua ba ngày, vị thanh niên một lần nữa đến bái phỏng lão tiên sinh.

Lúc này Từ Hiền thấy y như người mất hồn, ánh mắt không có tiêu cự, bước chân lớn nhỏ không đồng đều, lúc nhanh lúc chậm.

Nhưng da dẻ y có vẻ như càng sáng bóng hơn trước, điệu bộ cử chỉ tuy không ra chương pháp gì nhưng lại như dung hợp hoàn mỹ với tự nhiên, không có chút nào quái dị.

Ngồi lên ghế mây, vị thanh niên nói: “Hồi được thêm”

Lão tiên sinh hỏi: “Có nghĩa gì?”

Vị thanh niên đáp: “Ta Tọa Vong.”

Lão tiên sinh lần đầu bỏ thẻ tre trong tay xuống, ngạc nhiên mà hỏi: “Thế nào là Tọa Vong?”

“Bỏ thân chi, trút thông minh, lia hình, khử trí, đồng với đại Đạo, chính thị Tọa Vong.”

Thanh niên đáp lại, giọng hần nghe hư vô phiêu miểu không thể nắm bắt, cứ như vang xuống từ thanh thiên, vọng lên từ đại địa, bốn phương tám hướng đều có.

Lão tiên sinh nghe y nói xong, mặt mày rất là vui sướng, vuốt râu bảo rằng: “Đồng tắc vô háo, hóa tắc vô thường. Hồi quả là hiền nhân, Khuru này nguyện theo sau đó!”

Hòa cùng vạn vật thì không còn thiên lệch, thuận theo biến hóa thì chẳng còn chấp nhất lẽ thường.

Ba ngày trước Từ Hiền muốn tiêu dao nơi cửu thiên còn phải mượn nhờ sức gió, nay nghe thanh niên nói xong, hần cảm thấy mình đã hòa cùng vạn vật, bản thân chính là gió thì còn phải mượn nhờ ai? Cứ thế mà ngao du đến chốn tiên cảnh, chẳng còn vương bận bất cứ điều gì.

Rừng trúc xa dần, xa dần, hình bóng của vị thanh niên và lão tiên sinh càng lúc càng nhỏ, Từ Hiền thấy mình đã bay đến vũ trụ tinh không, hóa thành hạt bụi nhỏ nhoi trong thiên địa bao la vô hạn.

Sát na phương hoa, hần chợt mở mắt ra, giờ mới phát hiện bản thân vẫn còn tại trong học đường, vừa rồi hết thầy chỉ là một giấc chiêm bao khó rõ thực hư.

Khó phân thực hư, bởi vì Từ Hiền cảm thấy chân mình đã lạnh rồi, hần có cảm giác là mình bây giờ có thể co dãn tùy ý.

【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】yêu cầu ít nhất một ngày để lạnh lại, nhưng xem thời gian thì từ lúc tinh thần hần tiến vào rừng trúc đến bây giờ còn chưa quá một nén nhang.

Từ Hiền vẫn chưa dám cử động bậy bạ, hần xem trước lời nhắc của hệ thống.

[Các hạ lĩnh ngộ một loại kỳ công dị thuật chưa định danh, yêu cầu đặt tên để nhận lấy vật phẩm!]

Không phải võ học, mà là một loại kỳ công dị thuật.

‘Kỳ công dị thuật, quả thực không sai.’

Công dụng của thứ này Từ Hiền đã được biết, thật sự không giống với võ công thông thường, gọi hai chữ kỳ dị không thể thích hợp hơn.

Nhìn hư ảnh của một trang giấy cổ xưa hiện lên trước mặt mình, Từ Hiền dùng ý niệm đề lên ba chữ “Tọa Vọng Kinh”.

Ngay lập tức trang giấy đổi hư thành thực, hóa thành một tấm da dê roi xuống lòng bàn tay của hần, bên trên chi chít những dòng chữ tối nghĩa khó hiểu màu ám kim.

Vật phẩm:【Tọa Vọng Kinh】

Loại hình: Kỳ công dị thuật

Phẩm chất: Hi Hữu

Đồng tắc vô háo, hóa tắc vô thường.

Hủy đi tứ chi cường kiện, bỏ đi thánh giác linh mẫn và thị lực rõ ràng, thoát ly thân hình cũng quên đi trí tuệ, nhờ đó tương thông với đại Đạo mà hòa thành nhất thể.

Tĩnh tọa tâm không, vật ngã lưỡng vong.

Bổn kỳ công do Hậu Thiên tam trọng Từ Tiên Hiệp tham ngộ, người học được có thể tiến vào trạng thái Tọa Vong.

*Chú:【Tọa Vọng Kinh】phẩm chất Hi Hữu có nhiều thiếu hụt, nếu tiếp tục tham ngộ có thể hoàn thiện thêm, tiềm năng đạt đến Truyền Thuyết.

Lúc này chỉ thấy những dòng chữ tối nghĩa trên tấm da dê hóa thành ánh sáng, bay vào chỗ mi tâm của Từ Hiền.

Tắm da dê trở nên trống không, sau đó cũng chậm rãi hóa thành tro bụi, tiêu tán không còn.

Danh tính: Từ Tiên Hiệp (Từ Hiền)

Danh hiệu: Không

Danh vọng: Tiểu Hữu Danh Khí

Nghề văn hóa:

【Cầm Sur (Cấp 4)】

【Kỳ Thủ (Cấp 2)】

【Thư Pháp Gia (Cấp 3)】

【Họa Sĩ (Cấp 3)】

【Lão Sur (Cấp 5)】

【Tiểu Thuyết Gia (Cấp 1)】 var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Nghề thu thập:

【Ngư Phu (Cấp 2)】

Nghề chế tạo:

【Thợ Rèn (Cấp 1)】

【Thợ Mộc (Cấp 2)】

【Đầu Bếp (Cấp 1)】

Nghề võ đạo:【Hiệp Giả (Cấp 7)】

Nội lực: 7 năm công lực

Cảnh giới võ đạo: Hậu Thiên tam trọng

Thiên phú:【Hiệp Đạo Thiên Nhân】

+ Ngoại công:

【Đạn Chi Thần Thông (Giá Kinh Tụ Thực)】

【Trục Nhật Thần Bộ (Sơ Khuy Môn Kính)】

+ Nội công:

【Giá Y Thần Công (Tiểu Thành)】

+ Kỳ công dị thuật:

【Tọa Vong Kính】

Rương chứa đồ:【Rương Tam Tài】– Chưa có – chưa có

Điểm Thiện Ác: 320

Trên giao diện thông tin của hắc quả nhiên xuất hiện một mục mới là ‘Kỳ công dị thuật’.

Kỳ công dị thuật không giống võ học thông thường, học xong là biết toàn diện, chẳng hề phân chia cảnh giới tu tập gì cả.

Đánh chết ba tên ác nhân Hậu Thiên và tham dự diệt sát một tên ác nhân Tiên Thiên cảnh cũng khiến nghề【Hiệp Giả】của hắn lên đến cấp bảy.

Nguyên khí bị hao tổn, ước chừng cần bảy, tám ngày mới có thể khôi phục như cũ nay đã đỡ hơn một nửa, hiển nhiên cũng nhờ vào khoảng thời gian hắn tham ngộ【Tọa Vong Kinh】.

【Tọa Vong Kinh】kỳ hiệu khó lường, nó có thể khiến cho Từ Hiền dùng trạng thái Tọa Vong để thay thế cho việc ngủ nghỉ.

Tọa Vong không phải ngủ, ở trong trạng thái này hắn giống như rút hoàn toàn linh hồn ra khỏi thể xác, loại bỏ đi tất cả những tạp niệm hỗn loạn, để cho cơ thể hòa với thiên địa, hoạt động theo vận luật của tự nhiên.

Nhờ vậy mà hắn như có được chất lượng giấc ngủ siêu việt hoàn mỹ, tinh khí thần khôi phục nhanh gấp bội lúc bình thường.

Không chỉ thế, Tọa Vong còn gia tăng tốc độ vận hành nội tức, tình trạng có thể sánh bằng một phần ba lúc kinh mạch được đả thông.

Tức là dù đả thông kỳ kinh bát mạch, thì có【Tọa Vong Kinh】sẽ còn được thêm hơn ba thành tốc độ chuyển luân nội khí.

Điểm yếu duy nhất của nó là không thể vận dụng trong lúc di động, chỉ có thể thay thế giấc ngủ hoặc dùng lúc bế quan.

Từ Hiền cảm thấy mình có thể đứng lên được rồi, nhưng hắn quyết định Tọa Vong một canh giờ để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Nhắm mắt lại, cảm giác thần kỳ như ngao du tiên cảnh lại xuất hiện, Từ Hiền lúc này phát hiện tinh thần và thể xác của mình như hai thứ riêng biệt, chẳng liên quan gì đến nhau.

Như vậy, dù cho bị kinh động khi đang bế tử quan thì hắn cũng chẳng sợ tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này đã không cần để lại một phần tinh thần để cảnh giác ngoại giới như mọi khi, bởi thân thể đã tự hành điều khiển, không còn phụ thuộc vào ý chí của Từ Hiền.

‘Cảm giác này... thật sự quá huyền diệu.’

Hắn đắm chìm trong đó.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nửa đệ tử muốn thành đệ tử?

Đắm chìm trong trạng thái không minh, Từ Hiền bỗng nghe có tiếng động.

‘Ở cửa.’

Hắn lập tức mở mắt ra, tinh thần và thể xác đều thông suốt, sáng khoái.

Từ Hiền ngồi dậy, nhìn ra phía cửa.

“Tự Thành?”

“Tiên sinh.”

Người đến thế mà lại là Lý Tự Thành, hai vai gầy đều gánh lấy mấy cây cột gỗ to, ngoài cửa còn có một chiếc xe đẩy chất đầy ván gỗ.

‘Lẽ nào ta và hắn thật sự là thiên mệnh sư đồ, tâm ý tương thông?’

Nhưng Từ Hiền hỏi ra mới biết bản thân cả nghĩ, Lý Tự Thành chỉ là trên đường về nhà ăn cơm gặp phải Hứa phu nhân, được nàng báo cho biết tình hình ở học đường nên gã mới mang theo vật liệu đến sửa chữa.

Từ Hiền đã mặc lại y phục chỉnh tề từ trước, hai chân vẫn còn quần lấy dợc cao, cũng may là hắn đã tháo nẹp gỗ ra, nếu không lại khó tránh khỏi việc bị gã học trò khờ hỏi chuyện.

Hắn những tưởng Lý Tự Thành sẽ hỏi vì sao học đường lại thành ra như vậy, trên tường vì sao lại có máu...

Nhưng không, gã chẳng hỏi gì cả, chỉ bế hấn lên ngồi trên xe lăn rồi lăm lăm li li đi lấy khăn ướt lau sạch dấu vết, dọn dẹp đồng lộn xộn trong học đường.

Gã chỉ là tính tình trung hậu, thành thật chứ không phải dằn dặt, hôm trước đã đoán được phần nào chuyện gì xảy ra, vừa rồi còn nghe Hứa phu nhân báo cho biết học đường bị ác khách ghé thăm.

Nhìn Lý Tự Thành ở cuối lớp đặt bức tranh lớn sang một bên, sửa lại chốt cửa đằng sau, thần sắc cứng ngắc không nói một tiếng nào, Từ Hiền bèn hỏi:

“Tự Thành, người có tâm sự?”

Thân ở sư vị, không chỉ giúp học trò giải đáp bài vở, mà còn phải giúp học trò giải đáp những chuyện phiền lòng.

Lý Tự Thành nghe hấn hỏi, tạm thời buông xuống búa trong tay, chỉ lỗ hổng trên trần nhà mà đặt nghi vấn: “Tiên sinh, đây là gian nhân gây nên?”

“Đúng vậy.” Từ Hiền khẽ gật đầu xác nhận.

Gã lại chỉ lỗ thủng trên bức tranh lớn: “Đây cũng là chúng gây ra?”

Từ Hiền trầm ngâm một chút, sau đó bình thản đáp lại: “Vậy thì không phải, đó là ta.”

Lý Tự Thành nghe vậy cũng không kinh ngạc, chỉ gật gù lăm bầm: “Thế thì tiên sinh cũng thật lợi hại.”

Thanh gỗ làm chốt giữ bức tranh bị gãy làm đôi, ở trong nhà kho bỏ trống gã còn tìm thấy một trong những viên bi sắt mà hôm qua tiên sinh mua ở lò rèn nhà mình, đối chiếu với lỗ thủng trên bức tranh thì có thể đoán được vì sao nó lại gãy.

“Tiên sinh, gian nhân cũng rất lợi hại sao, có phải giống nhưng người trong giang hồ mà Triệu lão bá hay kể?”

Lý Tự Thành lại hỏi, Triệu lão bá là một người thuyết thư ở quán trà quen của Từ Hiền.

Nghĩ đến Sát Thần Môn còn có môn chủ, đường chủ làm đầu sỏ, đám môn chúng dựa vào【Sát Lục Thần Đồ】tiến cảnh thần tốc, Từ Hiền gật đầu bảo rằng:

“Quả thật lợi hại, nhưng càng lợi hại hơn là sự tàn độc của chúng, hoàn toàn không còn nhân tính, có thể xưng là ác quỷ trần gian.”

Lý Tự Thành hiểu kỳ: “Ác quỷ tàn độc, chúng đã giết rất nhiều người sao tiên sinh?”

“Không chỉ giết người đơn thuần, chúng còn...”

Từ Hiền không giấu diếm gì, nói hết tội lỗi của Sát Thần Môn cho tên học trò to xác của mình được biết, để gã mở mang tầm mắt, nhìn thấy những chỗ bị nhuốm đen của thế giới này.

Lý Tự Thành nghe xong cũng rất cảm hận, nghĩ đến việc bọn ác quỷ này đang nhắm vào đồng học của mình, gã càng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn:

“Đúng là ác quỷ! Tự Thành thật muốn bắt hết bọn chúng lại bỏ vào lò lửa của cha, đốt thành tro bụi a tiên sinh.”

‘Người nhìn như vậy, giống như muốn để ta thành tro bụi hơn.’

Từ Hiền giấu thầm, chợt thấy Lý Tự Thành tiếp tục hỏi: “Chúng sẽ còn trở lại sao tiên sinh?”

Hấn gật đầu một cái, không bắt được một đứa trẻ nào của Bạch Long Trấn, đường chủ thần bí kia chắc hẳn sẽ lại phái thủ hạ đến.

“Người vẫn sẽ ra tay tiêu diệt bọn chúng chứ?”

Không định duy trì hình tượng cao minh của bản thân, trước ánh mắt mong đợi của gã, Từ Hiền lại khẽ lắc đầu: “Có thể sẽ là ngược lại, đó là chúng tiêu diệt ta. Lần này đã xuất hiện kẻ mạnh hơn ta rất nhiều, lần sau...”

Hấn không nói hết, nhưng ý thì ai cũng hiểu.

Lý Tự Thành lại tỏ vẻ không tin: “Sao có thể như thế? Nếu có kẻ mạnh hơn thì tiên sinh đã bị đánh chết từ lâu, làm sao còn ở đây được? Người vẫn khỏe mạnh mà, chớ gạt Tự Thành.”

Nói xong liền chạy tới sờ tay vạt áo của Từ Hiền xem hấn có bị thương chỗ nào không.

‘Bị đánh chết từ lâu...’

Đôi khi gã học trò to xác vô tình ác miệng khiến Từ tiên sinh phải cảm nín. Im lặng một lúc hấn mới qua loa giải thích: “Có cao nhân vô tình đi qua đánh chết hấn.”

Không có sự cho phép của Hứa phu nhân, Từ Hiên cũng không muốn làm lộ bí mật của nàng với bất cứ ai, dù sao thanh Thái Bạch kiếm kia vừa rồi đã cất vào động mạch một cao thủ Tiên Thiên, hẳn không định để mình có chung kết cục.

“...chỉ cần không thẹn với lòng...”

Lý Tự Thành không tò mò cao nhân kia sao lại xuất hiện trùng hợp như vậy, gã nhớ lại lời hấn từng nói, nghiêm mặt nhìn tiên sinh nhà mình, chân thành căn từng chữ:

“Vậy nếu bọn chúng lại xuất hiện, hơn nữa còn là những kẻ có thể dễ dàng đánh chết người. Tiên sinh sẽ còn vì các đồng học mà đương đầu với chúng không?”

Từ Hiên nghe vậy, không vội đáp lời, hai mắt thản nhiên nhìn Lý Tự Thành.

Người sau vẫn nhìn chăm chăm chờ đợi câu trả lời từ hấn, ánh mắt của gã như mang theo một mũi mâu được đúc từ tin niệm, có thể đâm phá bất cứ thứ gì.

Nhìn ánh mắt của Lý Tự Thành, Từ Hiên chợt nhớ tới lúc Nam tứ hiệp dạy Quách Tĩnh bốn chữ bí kíp: “Đánh không lại, chạy.”

Hấn nhẹ giọng nói rằng:

“Biết hấn phải chết mà vẫn lao đầu vào, có người gọi đấy gọi là xuẩn.”

“Nhưng cảm thấy không thể làm mà vẫn làm, lại có kẻ nói đấy là dũng.”

var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

“Sao lại như thế? Bởi vì ý chí khác nhau, có thứ đối với người này chẳng đáng là gì, đối với người khác lại còn cao hơn sinh mạng, có thể vì đó mà trả bất cứ giá nào.”

“Hoặc là xuẩn, hoặc là dũng, ranh giới giữa hai thứ ấy mỏng manh như một sợi chỉ. Sợi chỉ ấy có thể là trí tuệ, có thể là vũ lực, là bất cứ thứ gì một người có thể cấy vào.”

“Nếu sợi chỉ ấy đủ chắc, thậm chí vĩnh hằng bất biến, đủ dài, thậm chí kéo xa vô tận, thì người ta nào còn lẩn tránh, đắn đo chi nữa.”

Cây mâu biến mất, lúc này trong mắt của Lý Tự Thành như có hai vòng xoáy, gã bị xoắn não sau khi trúng đại đạo lý thuật của tiên sinh nhà mình.

Gã giờ tay đầu hàng: “Tiên sinh, người hay nói đạo lý lớn, nhưng ta không hiểu kịp đâu.”

Người hay nói đạo lý...

Hay nói đạo lý...

Nói đạo lý...

Lý Tự Thành lại đâm Từ tiên sinh một nhát, nhưng khúc mắc trong đó chỉ có mình Từ Hiên hiểu được, nên hấn cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khoát tay giải thích bừa:

“Ý của ta là bọn chúng có thể mạnh, nhưng Từ Hiên này cũng không phải kẻ dậm chân tại chỗ. Lần sau gặp lại, ta cũng không còn là kẻ dễ dàng bị bọn chúng đánh chết như người nói.”

Hấn nói lời này không chút nào chột dạ. Chân đã khô, lại đạt được một bộ khinh công nhập đạo cực phẩm, còn có loại kỳ công ăn gian như【Tọa Vọng Kinh】làm nền tảng, Từ Hiên bây giờ có thể nói là mười phần tự tin.

Huống chi gặp phải kẻ không đối phó được còn có thể mời ân thế cao thủ Hứa phu nhân ra tay tương trợ. Đã nhận hối lộ một quyển Bạch Xà Truyện kỳ diệu, chắc hẳn lúc hấn gặp nguy, nàng không đến nổi khoanh tay đứng nhìn chứ?

Lý Tự Thành không biết chuyện ân trong này, nghe hấn giải thích như thế, gã thay các đồng học cảm thấy an lòng.

Chợt nhớ đến ý nghĩ tối qua của mình, thần thái của gã trở nên hết sức cương nghị, nhãn thần tha thiết, giọng đầy thành khẩn:

“Tiên sinh, học sinh Lý Tự Thành có một thỉnh cầu muốn nói với người!”

Nghe gã nghiêm túc như vậy, lại còn xưng đầy đủ họ tên bản thân, Từ Hiên biết thỉnh cầu này có vẻ không đơn giản.

Nhưng hấn không vì thế mà chặn trước miệng của gã, dù sao nghe xong thấy không ổn từ chối vẫn chẳng sao cả, thế là mím môi gật khề, ý bảo gã có thể nói.

Hấn cũng đoán được một hai Lý Tự Thành có thỉnh cầu gì.

“Tiên sinh, Tự Thành không hiểu đạo lý lớn, cũng biết mình đầu óc tầm thường, không có tài năng kinh luân thiên hạ, độ thể tế dân...”

“Có thể đừng nhắc đạo lý không?” Từ Hiền thăm oán, nhưng vẫn chăm chú nghe Lý Tự Thành nói những lời tận đáy lòng gã.

“...ta chỉ biết mình bây giờ cũng muốn giống tiên sinh, có thể bảo vệ an nguy cho các đồng học, giữ gìn những người xung quanh ta, nhưng khổ nỗi không chút bản lĩnh, mong tiên sinh dạy Tự Thành, để ta cũng có thể cùng người trừ gian diệt bạo.”

Có điều vài câu ngắn ngủi đã gần như vắt sạch chút thành ngữ mà Lý Tự Thành học trong mấy tháng, hơn nữa âm thanh cũng không trôi chảy, nhưng Từ Hiền nghe ra mỗi một chữ của gã đều là chân tình thiết ý, không một tơ giả dối.

Không chỉ vậy, gã vừa nói xong còn quỳ xuống vái, đầu đập mạnh xuống đất để tỏ rõ ý chí.

Từ Hiền định đưa tay cản lại thì chợt thấy nhắc nhở của hệ thống.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tiểu hoàng đế số mệnh long đong

[Mục tiêu hành lễ bái sư với các hạ...]

[Nghề【Lão Sư (Cấp 5)】đủ điều kiện nhận đệ tử, các hạ phải chăng chấp nhận?]

Từ Hiền nhìn thiếu niên vai u thịt bắp trước mặt mình, chợt nhớ đến lần đầu gặp gỡ.

Lúc đó hán hôn mê bất tỉnh, thiếu niên này khi đó còn gọi là Lý Tiểu Ngu đã đưa hán đến Bảo An Đường.

Ấn tượng đầu tiên của Từ Hiền với gã là qua lời Hứa đại phu, một thiếu niên cao to dị thường, sức mạnh dị thường, ngu ngốc dị thường.

Lần thứ hai gặp gã, đó là khi hán ngồi xe lăn trên đường, bị mấy tên du thủ du thực cản lại chế giễu là thằng què, bị Lý Tiểu Ngu bắt gặp, dựa vào thể phách phi nhân mà đánh đuổi bọn chúng.

Có lần thứ nhất, có lần thứ hai thì tất sẽ có rất nhiều lần nữa, sau đó thì Từ Hiền trở thành tiên sinh của gã.

Kể từ đó, Lý Tự Thành tất cung tất kính, lúc nào cũng lơ đãng theo sau dãy xe, sợ hán phải động tay chịu mệt.

Tuy rằng thi thoảng vô tình ác miệng, nhưng vẫn luôn nghe theo lời dạy của hán, trên lớp chăm chú nghe giảng, không ý hơn tuổi mà bắt nạt đồng học, biết mình chậm hiểu hơn người nên luôn ra sức học bù, có nghi vấn liền đặt câu hỏi.

Hán đặt cho gã cái tên Tự Thành, đúng là có một phần vì đùa vui, nhưng càng nhiều sao không phải quý trọng sự chất phác, hồn nhiên tự thành của gã? Sao lại không phải vì gã tính tình trung hậu, thiện lương thành thật, có một loại mị lực riêng, tự thành nhất cách?

Thế là Từ Hiền đã có quyết định của mình.

“Được.”

Hán chỉ bằng quơ đáp một tiếng, nhưng Lý Tự Thành lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc quá đổi, sau đó lập tức chuyển thành vui sướng khôn nguôi, liên tục nói “đa tạ tiên sinh”.

Đoạn còn định cúi xuống dập đầu, nhưng khi trán gã còn cách mặt đất hai tấc thì bị cản lại, không thể tiến thêm.

Lý Tự Thành ngẩng mặt lên, lúc này gã còn kinh ngạc hơn vừa rồi, như là thấy quỷ.

“Tiên sinh, chân... chân của... người...”

Từ Hiền thu chân lại, đưa ngón trỏ lên trước miệng, nhếch môi cười: “Đây là một bí mật.”

Nhưng trong lòng thì thăm oán: ‘Đầu làm bằng sắt chăng? Xương của ta mới liền lại, chẳng biết liệu có vỡ ra.’

Ngoài mặt thì bất động thanh sắc, Từ Hiền dùng【Hiệp Đạo Thiên Nhân】nhìn về phía đỉnh đầu Lý Tự Thành, ngoại trừ hai luồng Thiện Ác Khí ra, bây

giờ hắn còn thấy một sợi tơ màu xanh dương nổi từ đỉnh đầu của gã về phía mình.

‘Đây là vận mệnh ràng buộc giữa sư đồ sao...’

Hệ thống không nhắc nhở gì, nhưng Từ Hiền mơ hồ cảm nhận được trong mình mình có một thứ gì đó rất huyền diệu được kết nối lại, đoán chừng là số mệnh.

Trên giao diện thông tin của hắn lúc này có thêm một mục gọi là:

Quan hệ sư đồ (1/1): Lý Tự Thành

+ Võ học cộng hưởng: Chưa thiết lập

Theo hệ thống nhắc nhở, hắn hiện giờ chỉ có thể nhận một đồ đệ chính thức, muốn mở khóa thêm cần nâng【Lão Sư】lên những cấp cao hơn.

Nhưng thứ khiến Từ Hiền để ý bây giờ chính là “võ học cộng hưởng”, hắn có thể cộng hưởng một môn võ học của mình cho đệ tử, ngược lại cũng vậy.

Như vậy thì không cần tu tập, chỉ cần nguyên chủ của loại võ học đó tiến bộ thì người được cộng hưởng võ học cũng tiến bộ, hạn chế duy nhất là chỉ có thể cộng hưởng thấp hơn một cảnh giới, tức là hắn luyện đến Lư Hóa Thuần Thanh thì đệ tử chỉ được Dung Hội Quán Thông, không thể cao hơn.

Nhưng thế cũng đủ rồi, bởi vì hắn phát hiện một lỗ hổng.

...

Một ngày trước, khi mà Từ Hiền ngủ lại học đường.

Nửa đêm canh ba.

Đại Vinh, Giai Châu, đế đô.

Từ Cẩm Thành, hoàng cung đại nội.

Chón thâm cung, ánh lửa rực một góc trời, tiếng la giết, tiếng đao guom chạm nhau vang lên liên hồi.

Một thiếu niên tuổi chừng mười bốn, mười lăm hót hải bỏ chạy, dù đã cố để không chế nét mặt mình thì ánh mắt hắn vẫn không giấu được vẻ hoảng loạn, lo sợ.

Thiếu niên thân mặc kim bào, trước ngực thêu cửu trảo kim long, trên mình có nhiều trang sức xa hoa, dù đang trong tình trạng chật vật thì khí chất sang quý của hắn vẫn hiện hữu rõ ràng.

Ở Đại Vinh, bây giờ là Khai Nguyên năm thứ hai, Khai Nguyên chính là niên hiệu do thiếu niên này đặt ra.

Hắn chính là đương kim thánh thượng của hoàng triều Đại Vinh, hoàng đế bù nhìn Lý Triều Thánh.

Đại Vinh nhìn ngoài mặt thái bình, thực chất triều đình trung ương đã có sóng ngầm cuộn cuộn, loạn thần tặc tử dù không đến cảnh nổi lên khắp nơi, nhưng quyền thần lộng triều thì đã phơi bày chân diện mục.

Vẫn có Tả thừa tướng Đoàn Bất Dung lấy nho loạn pháp, võ có Thái úy Viên Công Lược dùng võ phạm cấm, hậu cung có Diên Hòa thái hậu buông rèm chấp chính, ba phe chia cắt triều chính.

Địa phương xa đế đô thì có thân vương Lý Minh Lăng, Trần Bắc Hầu Lục Viễn phô trương thanh thế, chiêu binh mãi mã, nghe điều không nghe tuyên, một số vương hầu khác cũng có xu hướng rục rịch.

Đám cá sấu lớn này hoàn toàn nổi lên trên mặt nước, dù chưa lại chút không gian sống cho Lý Triều Thánh, nhưng chỉ đủ cho hắn thoi thóp qua ngày.

Thân là nhất quốc chi quân, trong triều lại chẳng có lấy một người tâm phúc, đám tiểu thần muốn tận trung với hắn đều bị “cáo lão hồi hương” hết cả, những vị đại thần còn lại cũng chỉ bảo trì trung lập, giống như chỉ cần Đại Vinh không sụp xuống thì vẫn sẽ buông tay làm ngơ, mặc cho các phe đấu đá.

Lúc này bên người Lý Triều Thánh chỉ còn lại một thái giám hầu cận theo sau hộ tống cho hắn, đáng buồn biết bao.

“Tiểu Bạch Tử, mi thấy... có trở trêu hay... không? Trẫm lại sắp... bỏ mạng trong hoàng cung, nơi được cho là có thể... đảm bảo tính mệnh... của Trẫm... vận vô nhất thất.”

Lý Triều Thánh vừa thờ dốc vừa nói, hắn sợ rằng nếu không tranh thủ nói chuyện bây giờ thì không còn bao giờ được nói nữa. var _avIVar=_avIVar|

[;_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Tiểu thái giám sau lưng hần năm nay chưa đến hai mươi, nếu dung mạo của Lý Triều Thánh chỉ được xem là mi thanh mục tú thì hần có thể tả bằng môi hồng răng trắng, ngọc thụ lâm phong, mỹ mạo phi phạm, về phần khí chất lại thiên hướng âm nhu, có điểm tà mị, không sánh được với bậc Thiên tử.

“Thánh thượng hồng phúc tề thiên, gặp dữ hóa lành, xin người đừng nói gỡ mà dọa sợ nô tài.”

Tiểu Bạch Tử theo sát phía sau, nhu giọng đáp lại, thần thái cung kính. Tuy bỏ chạy cùng Lý Triều Thánh, nhưng trông hần không hề chật vật như người sau, giống như còn có dư lực là khác.

Nhưng Lý Triều Thánh hoảng loạn đào thoát, làm sao còn tâm trí để ý đến. Hần phần hận ai thán:

“Hồng phúc tề thiên, lấy gì để tề? Ha ha ha, trên đời này còn có ai coi Trẫm là thiên tử, đám người ấy còn muốn giết Trẫm kia kia, bây giờ chẳng phải vậy sao?”

“Từ lúc tiến cung đến giờ, trong mắt nô tài người vẫn luôn là chân mệnh thiên tử, chưa từng thay đổi.”

Mặc dù hoàn cảnh rất bất bết, không biết có còn nhìn thấy được ngày mai hay chẳng, nhưng nói lời ngon ngọt bợ đỡ quân vương luôn là bản năng của hoạn quan, sống một đời cốt chỉ để tranh ân sủng, đổi lấy tiểu dung của long nhan.

‘Phải, Trẫm chính là chân mệnh thiên tử, danh chính ngôn thuận trên di chiếu của phụ hoàng, không phải đám loạn thần kia có thể chối bỏ, Trẫm sẽ không chết một cách uất ức như vậy trong nhà mình.’

Lý Triều Thánh tự động viên mình, hần nhớ đến phụ hoàng trước khi băng hà có dặn dò, nếu gặp phải nguy cơ sinh tử có thể đến Tây lâu tìm trợ giúp.

Trước đây hần cũng từng đến qua, nhưng chẳng gặp được gì. Lần này trong lúc tối hậu quan đầu, chỗ đó chính là cọng rom cứu mạng duy nhất mà Lý Triều Thánh có thể bám víu.

Tiếng la giết càng lúc càng gần, hần đột nhiên đổi hướng chạy khiến tiểu thái giám như hòa thượng sờ đầu không thấy tóc, không hiểu nổi thánh tâm.

“Thánh thượng, người muốn đi đâu, thành môn không phải ở bên kia?”

Nghe âm thanh lo lắng của Tiểu Bạch Tử, hần không có thời gian giải thích, chỉ có thể nói ngắn gọn: “Sinh lộ ở... bên kia... Tây lâu.”

Tiểu thái giám nghe vậy nhưng không nghi ngờ, hần biết hoàng gia có nhiều bí mật, nếu Lý Triều Thánh nói thế thì hần không sai được.

Nghe được có càng nhiều tiếng bước chân tiếp cận chỗ này, gương mặt tuấn mỹ của tiểu thái giám hiện vẻ âm tình bất định, chợt hần cắn răng một cái, vọt lên trước kéo thánh nhân nhả mình lên lưng, bước chạy như bay.

Lý Triều Thánh kinh ngạc quá đổi: “Tiểu Bạch Tử, mi...”

“Thánh thượng, nô tài tội đáng muôn chết, chớ nguy cơ qua đi người muốn chém muốn giết thế nào cũng được.”

Thái giám, cung nữ không được biết võ công là thiết luật nơi cấm cung, mỗi tháng đều sẽ có người kiểm trắc, nếu phát hiện thể nội kẻ nào có chân khí đều sẽ bị xử tử. Tiểu Bạch Tử vào cung bốn năm có dư, đến nay đã tránh qua bốn mươi chín lần kiểm trắc, rất không đơn giản.

Nhưng trong hoàn cảnh này, Lý Triều Thánh chỉ thờ dài: “Thôi thôi, Trẫm ọc còn không mang nổi mình ọc, còn phán tội ai cơ chứ? Nếu lần này may mắn sống được, Tiểu Bạch Tử mi không những không có tội, còn có công hộ giá, phải được trọng thưởng.”

Lời này của hần là thật, Lý Triều Thánh thể chất yếu nhược, nửa đường đổi hướng đã cạn kiệt sức lực, nếu để hần tiếp tục chạy e rằng chưa kịp đến Tây lâu đã bị gian tặc bắt lại. Việc Tiểu Bạch Tử biết võ công với hần là niềm vui quá đổi, mừng còn không kịp chứ nói gì chém giết.

Nằm trên lưng tiểu thái giám, hai mắt Lý Triều Thánh nhắm nghiền nhìn về phía trước, tim đập mạnh dữ dội.

‘Phụ hoàng, lời ngài nói nhất định phải là thật, nếu không e rằng hài nhi...’

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tiểu trấn thiếu niên, thiên phú kinh hồng

【Tọa Vong Kinh】có thể cộng hưởng cho Lý Tự Thành, đó là lỗ hổng mà Từ Hiến phát hiện.

Kỳ công dị thuật không có phân chia trình độ tu tập, vậy chẳng phải có giảm một cảnh giới thì vẫn y nguyên thôi sao?

Nhưng không vội cộng hưởng, Từ Hiến định kiểm chứng một chuyện khác trước.

Lấy ra một quyển bí tịch, Từ Hiến đưa cho Lý Tự Thành rồi để hắn đứng dậy, sau đó mỉm cười bảo rằng: “Người mở ra xem thử.”

Lý Tự Thành nhìn bìa ngoài, thấy năm chữ【Long Tượng Bát Nhã Công】liền biết đây là bí kíp võ công mà lão thuyết thư họ Triệu nhiều lần nói đến.

Gã vui sướng vô cùng, không ngờ tiên sinh lại tin nhiệm mình như vậy, vừa đồng ý thỉnh cầu của gã xong liền đưa bí kíp ngay tại chỗ.

Pháp không thể khinh truyền, Lý Tự Thành tuy chỉ vừa chính thức bái sư, nhưng nhân phẩm của gã thì Từ Hiến đã khảo nghiệm qua nhiều lần.

Lý Tự Thành khom người chân thành nói tạ, sau đó không giấu được háo hức mà mở bí tịch ra xem ngay.

Sau đó...

Lý Tự Thành hai mắt đờ đẫn, bộ dạng như hồn lìa khỏi xác.

Bí tịch trong tay dần dần hóa thành các mảnh ánh sáng trông như những chiếc lá, bay về phía mi tâm của gã, giống như nơi đó có thứ gì hút lấy chúng.

‘Quả là thế, học xong liền biến mất.’ Từ Hiến rút ra kết luận, xem ra võ học đời từ cái gọi là Võ Đạo Tinh Hoa này cũng giống như hai môn công phu hệ thống trao cho hắn ban đầu, học xong liền biến mất.

Chừng ba mươi hơi trôi qua, Từ Hiến bỗng thấy nhân thân của gã linh động trở lại, biết rằng Lý Tự Thành đã lĩnh ngộ xong thần công.

“Thế nào, người thấy được gì?” Mặc dù đoán được phần nào, nhưng Từ Hiến vẫn không kìm được hiếu kỳ hỏi.

Lý Tự Thành vẻ mặt kích động khó tin, giọng đầy hưng phấn: “Thật quá thần kỳ! Đây là một thần thông khác của người sao tiên sinh, đệ tử mới này đột nhiên xuất hiện ở một nơi khác, được một vị gọi là Kim Luân Pháp Vương truyền thụ bản lĩnh.”

Từ Hiến vuốt cằm gật gù, cảm thấy như trong dự liệu của mình: “Quả nhiên là Kim Luân Pháp Vương... Chờ đã...”

Hắn bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, mắt trái hơi nheo lại, ngữ khí nghi vấn: “Người nói là, Kim Luân Pháp Vương truyền thụ?”

“Vâng, tiên sinh.”

Từ Hiến hỏi rõ hơn: “Hắn đích thân truyền thụ Long Tượng Bát Nhã Công cho người? Không phải người khác?”

“Đúng vậy, tiên sinh.”

Lý Tự Thành gật đầu chắc nịch, để tăng thêm phần chân thật, gã còn nói thêm: “Lúc đệ tử mới xuất hiện ở đó, pháp vương liền chạy tới bắt lấy tay ta, nói là đệ tử cốt cách thanh kỳ, hồn nhiên thiên thành, độ phù hợp hoàn mỹ vô khuyết với thần công của y, là truyền nhân ngàn năm chưa chắc có một.”

“...”

Từ Hiến yên lặng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, trên mặt không bộc lộ cảm xúc gì.

Hắn cảm thấy giống như vừa bị đâm một dao vào ngực.

Nhớ lúc trước, Hoàng Dược Sư rõ ràng nhìn thấy hắn nhưng lại làm như không thấy, chỉ để tâm dạy【Đạn Chi Thần Thông】cho Dương Quá.

Sau đó lại gặp Dạ Đế phu nhân truyền công cho Thiết Trung Đường, giảng giải yếu quyết【Giá Y Thần Công】với y, không ngó ngang gì đến hắn.

Từ Hiến tưởng đó là quy tắc của hệ thống, nên cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng hôm nay nghe tên đệ tử khai môn kể lại trải nghiệm, hắn mới biết đó không phải quy tắc, mà là người ta chường mắt mình.

Nghe Hứa phu nhân nói, nếu được cao nhân tự tay chỉ dạy thì vừa học xong liền đạt tới Dung Hội Quán Thông.

Đáng tiếc【Long Tượng Bát Nhã Công】không phải là ngoại công chiêu thức nên Lý Tự Thành vẫn phải mài từ tầng một, nhưng có Kim Luân Pháp Vương trước đó dạy bảo, tin rằng gã có thể tiến cảnh thần tốc.

‘Hắn là tư chất cao siêu, hay là thích hợp tu tập mới được đích thân chỉ dạy?’

Kim quang xẹt qua trong mắt Từ Hiến, hắn xem lại thứ mình nhìn thấy lúc này khi dùng【Hiệp Đạo Thiên Nhân】lên Lý Tự Thành.

Thiên phú: 【Lực Khả Bạt Sơn】

Giai vị: Kinh Hồng

Nâng đỉnh ngàn cân, đẩy lùi ngàn quân, thiên sinh thần lực vậy.

Người này lực lớn vô biên, thể phách cường kiện, vạn phu mạc địch, có tiềm năng hàng long phục hổ.

...

Tiểu Bạch Tử cổng Lý Triều Thánh chạy đi như bay, thoáng chốc đã vượt đi ngàn thước, đứng trước Tam Dương Điện ở Tây lâu.

Lý Triều Thánh nhảy khỏi lưng tiểu thái giám, nhìn lên phía trên, lớn giọng nói gấp:

“Người trong lầu xin nghe, Trẫm là Lý Triều Thánh, đương kim hoàng đế Đại Vinh, đăng cơ đã hai năm, huyết mạch chính thống, nay gặp gian tặc hành thích, nguy trong sớm tối, tiên đề từ tâm, trước lúc băng hà cầm tay dẫn dò, đại nạn lâm đầu, tìm đến Tây lâu, tất có hiền trợ.”

“Nếu ngươi có nghe được, xin hãy giúp Trẫm từ lí đào sinh, thoát khỏi hiểm cảnh, Lý Triều Thánh nay nhận ân huệ, sau tất lấy dũng tuyến tương báo.”

Tiểu Bạch Tử đứng ở sau lưng Lý Triều Thánh, nhìn ánh lửa sắp lan đến chỗ này, hấn trong lòng gấp gáp, định trực tiếp công thánh thượng nhà mình vọt vào trong thì chợt thấy cửa Tam Dương Điện mở ra.

Lý Triều Thánh chấp tay cảm tạ liền lao vào, Tiểu Bạch Tử nhắm mắt theo đuôi.

Một chủ một nô vừa đi vào Tam Dương Điện, liền thấy chẳng ai rờ tới nhưng hai cánh cửa son son thép vàng tự đóng lại, không phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ.

Âm thanh chém giết vốn đã rất gần bỗng nhiên không còn nghe được nữa, như đã hoàn toàn ngăn cách với thiên địa bên ngoài.

‘Chẳng lẽ là trận pháp?’

Tiểu thái giám cẩn thận quan sát đại sảnh trong điện, nhưng không thấy có người nào khác, cũng chẳng thấy bài trí vật gì, may là còn có cầu thang bắc lên tầng hai cùng mấy cột trụ trạm trổ hình rồng, nếu không cũng quá đơn điệu.

Chỉ là không gian chỗ này thật quá rộng lớn, ngoại trừ đại môn sau lưng, Tiểu Bạch Tử trông về phía xa ba hướng còn lại chỉ thấy một màu đen kịt, nhìn lâu còn có cảm giác chóng mặt, tinh thần như bị nhiếp đi, khiến hấn phải cúi đầu xuống, không dám xem nữa. `var _avtVar=_avtVar|[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Trên lầu chợt truyền đến ba tiếng gõ, nghe như có người dùng gậy gõ lên mặt gỗ, đồng thời còn có một giọng nói già nua như truyền thẳng vào tai của Lý Triều Thánh và tiểu thái giám:

“Lên đây đi.”

Thiếu niên quân chủ nghe xong liền dẫn thang đi lên lầu hai, Tiểu Bạch Tử vội vàng đi theo đỡ phía sau.

Cầu thang này, lúc đứng từ dưới nhìn lên tưởng chừng rất ngắn, nhưng khi đặt chân lên, chủ tớ hai người đã đi hơn năm mươi bậc, nhìn về trước vẫn chỉ thấy bậc thang nói tiếp.

Tiểu thái giám đánh liều nhìn về phía sau, cũng chỉ thấy bậc thang, cố nhìn xuống nữa thì là một mảnh tối tăm. Thể chất của hấn đã thiên về âm hàn, nay gặp cảnh này càng thấy tứ chi lạnh lẽo, lấy lại tinh thần bám sát thánh nhân nhà mình, dính chút long khí để xua đi nỗi kinh khiếp.

Cũng may, thang lầu không dài vô tận như Tiểu Bạch Tử tưởng tượng, đến bậc chín mươi chín thì hấn và thánh thượng nhà mình đã đặt chân đến lầu hai.

So với không gian phía dưới, lầu hai nhỏ hơn rất nhiều, tiểu thái giám có thể phóng tầm mắt thấy hết mọi thứ nơi đây.

Rất nhiều giá sách được đặt theo một quy tắc huyền diệu nào đó, cao thấp không đều, bên trên có những loại cổ tịch từ nhiều đời, có loại xa xưa đến nỗi ghi chép trên thẻ tre, khắc trên phiến đá chứ không phải giấy như thời nay.

Trong lầu còn có rất nhiều vật ly kỳ cổ quái, như một cái tháp bảy tầng nhưng chỉ cao có ba tấc, chi tiết rõ ràng cực kì, trông nó giống như vốn là một tòa tháp cao hơn chục trượng, chỉ là bị thần tiên hóa phép thu nhỏ lại.

Lại như một chiếc hồ lô treo cạnh một giá sách, nó lớn cỡ chừng một đứa bé trai bảy tám tuổi, hơn nữa đặc biệt là ngoại hình vàng chóc, trông như được làm bằng hoàng kim thuần chất, bề mặt được chạm trổ các đường vân rất cầu kì, khe rãnh có khói xanh lượn lờ, tưởng rằng pháp bảo tiên gia.

Ngoài ra còn có các loại bình hoa, bức trướng, lụa treo tường, sừng hươu, tê giác, ngà voi, cổ cầm, ghê thêu, văn phòng tứ bảo, v.v... đủ loại đồ vật có vẻ ngoài hoặc kỳ lạ, hoặc bắt mắt được bày trí khắp nơi, không theo một kết cấu nào, nhìn tổng thể lại hài hòa vô cùng.

Đáng nhắc tới, ở góc Đông của tầng lầu này có đặt một chiếc đỉnh tròn ba chân rất lớn, cao vượt đầu người, có màu đen nhánh, trên bề mặt có rất nhiều đường khắc họa hình tượng của những loại trần cầm dị thú, kỳ hoa linh thảo, tỉ mỉ tinh xảo, mạ vàng nổi bật.

Trên đỉnh có nắp, khối bay nghi ngút, tỏa hương thơm ngào ngạt, bên cạnh có một lão đạo sĩ tiên phong hạc cốt an nhàn nằm trên ghế bô, cây quạt lông trắng trong tay phe phẩy khẽ khàng, thổi lửa cho đại đỉnh.

“Tiểu hoàng đế, lại đây.”

Giọng nói già nua nhưng không có vẻ ốm yếu, âm thanh như có một loại ma lực nào đó khiến Lý Triều Thánh bất giác cảm thấy yên tâm, đến tiểu thái giám dù muốn vạch tội lão xưng hô bất kính, nhưng cuối cùng vẫn không nói được lời nào, chỉ có thể theo chân tiểu hoàng đế đến chỗ lão đạo sĩ.

Lý Triều Thánh đến bên đại đỉnh, ngac nhiên là hần chẳng hề cảm nhận được sự nóng bức, chỉ có cảm giác ấm áp bao phủ toàn thân.

Từ những điều thần kỳ được chứng kiến khi mới bước vào Tam Dương Điện, hần biết đây là bậc thể ngoại cao nhân, nên cũng không dám tỏ vẻ cao cao tại thượng, hai tay đưa lên trước ngực hỏi:

“Xin hỏi chân nhân ngài là...”

Lão đạo sĩ giống như cho rằng lửa đã đủ lớn, buông xuống quạt lông, vuốt râu mỉm cười đáp:

“Bản đạo, Càn Thiên Đạo.”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thời Vận Tứ Đạo, Càn Thiên Đạo

‘Càn Thiên Đạo?’

Một cái tên hết sức quái dị, Lý Triều Thánh và tiểu thái giám tự hỏi đây có phải là một loại danh hiệu hay không.

Giống như có đọc tâm thuật, Càn Thiên Đạo cười hô hô, giải đáp nghi vấn của hai người: “Bản đạo chỉ có tên, không có họ, Càn Thiên Đạo là một cái tên có thể kế thừa trong Thời Vận Tứ Đạo.”

“Thời Vận Tứ Đạo? Chẳng hay chân nhân có thể giải lòng hiếu kỳ, cho Trẫm biết tam đạo kia lại là những vị chân nhân nào.”

Sau khi bước vào Tam Dương Điện, cảm giác hoảng sợ trong lòng Lý Triều Thánh đã hoàn toàn biến mất, trực giác nói cho hần biết, ở lại đây mình sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Nhưng nước không thể một ngày không có vua, hần tạm thời còn chưa biết, nếu qua được đợt nguy cơ này, tiếp theo phải ứng đối thế nào, rồi Tây lâu rồi tiếp tục bị gian tặc nhập cung hành thích, liệu hần có còn may mắn như lần này, tẩu thoát được đến đây?

Hần bây giờ chỉ muốn quên đi những chuyện phiền não đó, nên nổi lên hứng thú trò chuyện với vị Càn Thiên Đạo thần bí này, tự đánh lạc hướng tâm trí bản thân.

Càn Thiên Đạo giống như biết rõ môn một tâm tư của Lý Triều Thánh, có điều lão cũng chiều lòng hần, vui vẻ đáp lại:

“Tiểu hoàng đế có điều hiểu lầm, nhân sinh bách tướng, người khai sáng Thời Vận Tứ Đạo là đạo sĩ, nhưng chúng ta cũng không nhất định phải là đạo sĩ. Mỗi người có thể là tăng lữ, có thể là đại nho, cũng có thể là một người mổ heo, người chăn trâu, không hề cố định. Bản đạo chẳng qua là có lòng học đạo, nên mới trở thành đạo sĩ mà thôi.”

“Nguyên lai như thế.”

Lý Triều Thánh nghe xong gật đầu, tỏ vẻ được thêm kiến thức. Hẳn trước nay chưa từng nghe qua về Thời Vận Tứ Đạo, vậy có thể thấy những người này bí ẩn đến mức nào.

Cần phải biết, hẳn là người kế thừa hoàng vị, từ nhỏ đã nhận được sự dạy dỗ tốt nhất thiên hạ, lão sư đều là kẻ bác học đa tài, trong tàng thư của hoàng gia có ghi đủ loại kỳ văn bí sự trên đời, thế nhưng lại chẳng ai nhắc tới hay thư tịch nào ghi chép tin tức về Thời Vận Tứ Đạo.

Họ cũng không phải mới xuất hiện gần đây, Lý Triều Thánh dám chắc về điều đó, bởi nếu thế thì phụ hoàng đã không dặn dò hắn đến tìm Càn Thiên Đạo khi gặp nạn.

‘E rằng chỉ có các đời tiền đế mới rõ.’

Một ý nghĩ qua trong thoáng chốc, hắn tiếp tục nghe Càn Thiên Đạo nói về Thời Vận Tứ Đạo:

“Bản đạo là Càn Thiên Đạo, ba người kia là Khôn Địa Đạo, Ly Hỏa Đạo và Thủy Khâm Đạo, trong đó...”

“Ly Hỏa Đạo võ công cao nhất, kiếm thuật thông huyền, có thể xưng võ lâm thần thoại.”

Càn Thiên Đạo phẩy quạt một cái, khói trên đỉnh lập tức tạo thành hình tượng một vị kiếm đạo tông sư, nhất kiếm đoạn sơn, nhất kiếm phân thủy.

“Khâm Thủy Đạo quan hệ nhân tể tốt nhất, đi đến đâu cũng có thể nhất hô bách ứng, hiệu lệnh quân hùng.”

Kiểm đạo tông sư tán đi, lập tức có một bóng người mơ hồ xuất hiện, giơ tay một cái liền có hàng trăm hàng ngàn người theo sau, thanh thế kỳ vĩ.

“Khôn Địa Đạo bố trận như thần, một người có thể địch thiên quân vạn mã, lấy năng đỡ Hiệp đạo làm tôn chi hành sự.”

Càn Thiên Đạo phất quạt hai lần, nhưng làn khói phiêu tán, xoay chuyển nhiều lần vẫn không thể thành hình, lão chỉ đành cười nhạt bỏ qua.

Lý Triều Thánh và Tiểu Bạch Tử vừa nghe vừa xem, đang say mê thì lão đạo sĩ bỗng nhiên dừng lại, khiến hai người bị chưng hửng.

Tiểu thái giám không dám hỏi, nhưng Lý Triều Thánh thì chẳng mấy kiên ky: “Chân nhân, thế còn ngài thì sao?”

Càn Thiên Đạo vút quạt trong tay, nó đang giữa không trung thì bỗng nhiên biến mất, khiến hoàng đế và thái giám đều kinh ngạc quá mức, còn chưa lấy lại tinh thần đã nghe lão đạo sĩ cười nhạt bảo rằng:

“Bản đạo thì không có bản lĩnh gì lớn, chỉ có một sở thích phạm tục là sưu tập bảo bối trong thiên hạ. Ngoài ra còn mang một nhiệm vụ nhỏ là quan sát, phò trợ Đế đạo.”

Tiểu Bạch Tử nghe được câu đầu, nhìn những đồ đạc trong lầu như có điều hiểu ra, cuối cùng biết vì sao mình luôn cảm thấy mấy món đồ ở đây không bình thường, hóa ra đều là bảo bối. Bậc cao nhân như Càn Thiên Đạo gọi là bảo bối, sao có thể là vật kém cỏi cho được.

Lý Triều Thánh không quan tâm bảo bối, thân là nhất quốc chi quân, trong quan niệm thâm căn cố đế của hắn, hiền tài trong thiên hạ đều là hiền tài của Thiên tử, bảo vật trong thiên hạ đều là bảo vật của Thiên tử, chỉ là hắn có muốn lấy đi hay không.

Thứ hắn càng quan tâm là câu nói sau cùng của lão đạo sĩ.

“Phò trợ Đế đạo? Chân nhân, ý ngài là các đời thiên tử của Đại Vinh đều được Càn Thiên Đạo phò trợ?”

Mặc dù tiếp xúc không lâu, nhưng những gì mà Càn Thiên Đạo vừa thể hiện đều hết sức diệu kỳ, xứng danh thế ngoại cao nhân, nếu được sự phụ tá của lão thì Lý Triều Thánh có niềm tin chống lại bọn loạn thần tặc tử.

Nhưng câu trả lời của lão đạo sĩ lại khiến hắn trở nên hoang mang: “Phải, mà cũng không phải.”

Nhìn thấy thần sắc nghi hoặc khó giải của Lý Triều Thánh, Càn Thiên Đạo nở nụ cười cao thâm mịt mịt, giúp hắn giải hoặc:

“Càn Thiên Đạo không phò trợ một vị quân vương hay một đế quốc riêng biệt nào, các vị tiền bối và bản đạo là phò trợ Đế đạo. Hay nói đúng hơn... là phò trợ hoàng triều, quân chủ nắm giữ Đế đạo chính thống.”

“Như thế nào là Đế đạo chính thống thừa chân nhân?” Lý Triều Thánh tỏ vẻ hiếu học, Tiểu Bạch Tử cũng chăm chú lắng nghe.

Càn Thiên Đạo chậm rãi đáp lời: “Đồng đô tổ địa cửu châu, Đế đạo chính thống vậy.”

“Tổ địa cửu châu...”

Lý Triều Thánh lâm bầm, trong đầu chợt nhớ tới một số bí sử. Hơn một nghìn sáu trăm năm trước, cửu châu nằm dưới sự thống trị của một triều đại duy nhất là Đại Diễn, kinh đô định tại Giai Châu.

Đại Diễn cường đại vô cùng, uy chấn bát hoang lục hợp.

Dù chỉ nửa bước, dị tộc ở ngoại vực không dám đặt chân lên Trung Nguyên.

Các đời anh tài lớp lớp, phát triển toàn diện các mặt, đồng hồ, giấy, thủy tinh và hàng hà sa số các phát minh đều sinh ra trong triều đại này.

Đáng tiếc, quốc vận dù cường rồi cũng có lúc tận, Đại Diễn phồn hoa tám trăm năm, kéo dài hơi tàn thêm gần hai trăm năm rồi cũng sụp đổ, thiên hạ cửu châu phân liệt, dị tộc bắt đầu kéo đến.

Lúc ấy, Vĩnh Thái Tổ thừa thế giáng sinh, liên kết các đại tộc cửu châu, suất lĩnh quân anh đánh đuổi dị tộc, được cho là có thể thống nhất Trung Nguyên, đăng cơ thành đế.

```
var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);
```

Nhưng bình ngoại loạn, tất có nội họa, Bình Châu Long thị không phục Vĩnh Thái Tổ, lại là một phen đại động can qua.

Cửu châu trải qua thêm mười năm khói lửa, cuối cùng vẫn không thể thống nhất, phân thành bốn quốc gia, trong đó:

Đại Vĩnh chiếm tứ châu, địa vực lớn nhất, đóng đô ở Giai Châu.

Kế đó là Đại Xương do Long thị thành lập chiếm ba châu, rời quê nhà Bình Châu mà đóng đô Tiền Châu.

Hai châu còn lại cũng bị hai quốc gia do đại tộc thành lập là Đại Càn và Đại Chu chiếm giữ.

Rồi đến ba trăm năm trước, ở Hành Châu, Thiên Long Quân Đoàn thị hợp mưu với Đại Xương, phản ra Đại Vĩnh, thành công chiếm đoạt Hành Châu, lưỡng quốc còn động binh với Đại Chu, Đại Càn.

Không những vậy, Đoàn thị sau đó quay giáo đâm ngược Đại Xương, mặc dù để mất đi một nửa lãnh thổ Hành Châu nhưng lại bảo toàn được nửa còn lại, dựng thành xưng đế, lập quốc Đại Lý.

Trong lúc ấy, dị tộc cũng thừa dịp cửu châu nội chiến mà xâm lược, tuy không làm gì được cường quốc như Đại Vĩnh, Đại Xương nhưng lại khiến Đại Càn và Đại Chu diệt quốc.

Cứ thế, đến nay Đại Vĩnh và Đại Xương mỗi nước chiếm ba châu, Đại Lý vẫn chiếm nửa Hành Châu, phần còn lại thì do các tiểu quốc chia cắt, có nội tộc cũng có ngoại tộc.

Lý Triều Thánh chợt nhớ tới, sách sử có ghi, ban đầu Thái Tổ đóng đô tại Lâm Châu, nhưng ba năm sau không biết vì lý do gì mà hao tiền tốn của xây hoàng thành, dời đô đến Giai Châu.

Bây giờ coi như có lời giải, hóa ra là vì đóng đô tổ địa, chiếm cứ Đế đạo chính thống.

‘Như vậy xem ra, Thời Vận Tứ Đạo tồn tại chỉ ít sáu trăm năm, thậm chí có thể từ triều Đại Diễn đã xuất hiện.’

Vì ý nghĩ này mà Lý Triều Thánh cảm thấy, Thời Vận Tứ Đạo còn ghê gớm hơn mình được chứng kiến nãy giờ qua những gì Càn Thiên Đạo đã thể hiện.

Có điều Càn Thiên Đạo càng lợi hại hẳn lại càng mừng thầm trong bụng, bởi chẳng phải nhiệm vụ của lão đạo sĩ là phò trợ hấn sao.

Giống như đọc được ý nghĩ của tiểu hoàng đế, Càn Thiên Đạo tạt cho hấn một gáo nước lạnh, âm thanh mờ ảo khó nắm bắt:

“Lại nói, mặc dù phò trợ Đế đạo, nhưng sứ mệnh của bản đạo càng nhiều là đứng ngoài quan sát, bảo toàn đại thế bất biến, không thể can thiệp quá nhiều.”

Thấy Lý Triều Thánh không nhận được biến sắc, lão cười như không cười, cho hấn một liều an thần:

“Có điều nếu Đế đạo tiền đồ ảm đạm vô quang, nguy trong sớm tối, lão đạo cũng có thể nhúng tay, cho một ít giúp đỡ nhỏ.”

Nhìn ánh mắt hiền hòa và nụ cười tùm tùm của Càn Thiên Đạo, Lý Triều Thánh rất muốn nói:

“Già mà không kính, dọa Trẫm cái quỷ nha ngươi!”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lão đạo muốn tiễn quân vương về Nam

Việc Lý Triều Thánh thăm mắng mình, chẳng rõ Càn Thiên Đạo biết hay không, lão chỉ bằng quơ nói rằng:

“Phương Nam bây giờ, Thuần Minh năm thứ ba, Long thị quân chủ cũng niên thiếu đăng cơ, chỉ sớm hơn tiểu hoàng đế một năm, nay đã ổn định triều chính, gốc rễ vững chắc.”

Lý Triều Thánh nghe vậy, trong bụng có phần lửa giận, nhưng hắn biết việc mình cần làm lúc này là bán thân đòi sự đồng tình, cầu lão đạo sĩ cho mình nhiều trợ giúp hơn:

“Chân nhân nói phải, là Triều Thánh vô năng, làm bôi danh Đế đạo chính thống.”

Hắn không tự xưng Trẫm mà xưng hắn tên mình, giọng nói có phần ủ rũ để tỏ vẻ đáng thương.

Nhưng chỉ nghe Càn Thiên Đạo an ủi chứ không hứa hẹn trợ giúp gì thực chất:

“Hoàn cảnh bất đồng, tiểu hoàng đế xin chớ tự ti. Đại Xương Thuần Minh Đế, dưới trướng nhiều trung thần nghĩa sĩ, lại có hậu thuẫn hùng mạnh nên mới được như bây giờ.”

“Lại nhìn thế cục Đại Vinh hiện nay, trong triều có Tả tướng, Thái Úy lộng hành, ngoài triều có phiên vương hầu tước mưu đồ làm loạn, đến cả nơi hậu cung cũng có người ôm mộng tấn kê tư thân, tiểu hoàng đế có thể chống đỡ được hai năm, coi là không tệ.”

Tiểu Bạch Tử nghe đến người nơi hậu cung, trong ánh mắt âm nhu chợt xẹt qua một tia thù hận, nhưng bị hắn che giấu rất nhanh.

Càn Thiên Đạo có vẻ để ý thấy, nhưng chỉ cười nhạt không nói.

Về phần Lý Triều Thánh, nghe lão đạo sĩ nói lại thế cục triều chính hiện giờ mà không tìm được long nhan phần nộ, giận quá mà cười:

“Ha ha ha! Chân nhân nói đến trong xương tủy, cả triều loạn thần tặc tử, văn võ bá quan rất một phường phản phúc, bọn chúng đều muốn tuyệt đường sống của Trẫm, hủy hoại cơ nghiệp sáu trăm năm của Đại Vinh.”

Càng nói hắn càng căm phẫn, càng kích động, đến cuối cùng không tìm được tâm tình còn vỗ giọng, hơi thở kịch liệt.

Càn Thiên Đạo lại không cho là đúng, khẽ lắc đầu, “chặc” một tiếng bảo rằng: “Nếu trong triều chỉ có loạn thần tặc tử, e rằng đêm nay dù có tiểu thái giám này bảo hộ, tiểu hoàng đế cũng khó lòng chạy tới chỗ bản đạo.”

Lý Triều Thánh nghe vậy, nội tâm chấn động, vẻ mặt âm tình bất định: “Ý của chân nhân là...”

Càn Thiên Đạo vuốt râu mỉm cười: “Tả tướng đứng đầu bách quan, đối đầu với Thái Úy, nhưng nếu có kẻ nào dám đứng ra tòng long, tất bị hai người này liên hợp đối phó, mặt bên còn có thái hậu trợ một ngọn gió, chắc tiểu hoàng đế cũng gặp qua.”

Lý Triều Thánh bỗng nhớ đến những vị trung thần muốn giúp hắn đoạt lại triều chính đều đột nhiên cáo bệnh, sau đó về quê an hưởng tuổi già.

Chợt lại nghe Càn Thiên Đạo nói tiếp:

“Hai con ác giao thế như mặt trời ban trưa, tuy đấu đá nhau nhưng vừa gặp dị loại liền đồng tâm hiệp lực, hướng chi còn có một con mẩu xà thỉnh thoảng bom liều kích độc, muôn vật sao dám lộ diện để nâng đỡ chân long? Chỉ có thể ngấm ngầm tương trợ, chớ tướng Hữu tướng, tam công không nói gì mà nghĩ họ cảm, sẽ làm lạnh lòng trung thần đó.”

Lý Triều Thánh nghe lão đạo sĩ nói đến đây chợt bừng tỉnh, bỗng nhận ra hai năm nay tuy sống trong dầu sôi lửa bỏng, nhưng nếu không có những người kia âm thầm trợ giúp thì hắn đã tuyệt mệnh từ lâu, trên mặt không nén được xúc động.

“Thì ra Trẫm chưa từng bị vứt bỏ...”

Hai mắt hắn ngấn lệ, nhưng cũng không được thêm bao nhiêu hi vọng. Mặc dù có đại thần ẩn trong tối hỗ trợ, nhưng thế cục vẫn ảm đạm điều linh, càng lúc càng nghiêng về phía loạn thần, trận hành thích đêm nay là một ví dụ điển hình.

Càn Thiên Đạo như đoán được ý nghĩ này của hắn, đưa tay vuốt râu, ánh mắt ý nhị sâu xa nói rằng:

“Tất nhiên, muôn vật muốn nâng đỡ chân long, nhưng nếu chỉ núp mãi trong tối thì đến cuối cùng vẫn là công dã tràng. Cho nên tiểu hoàng đế cần một con mãnh hổ kéo họ ra ngoài sáng, trực diện ác thú.”

Lý Triều Thánh hai mắt sáng rực nhìn lão, giọng đầy bức thiết: “Mãnh hổ tại chốn nào, xin chân nhân chỉ lộ, Trẫm cảm kích bất tận!”

Càn Thiên Đạo giọng đầy huyền bí, nói một câu có vẻ như không liên quan: “Tả tướng đứng đầu văn thần, Thái Úy lại không đứng đầu võ tướng.”

Đầu óc xoay chuyển, Lý Triều Thánh lập tức thốt lên: “Thượng tướng quân!”

“Đúng vậy, Thượng tướng quân đứng đầu chư tướng, võ quan lớn nhỏ trong triều hơn một nửa đều từng là thủ hạ dưới tay y, oai danh vang rền, có thể đối đầu trực diện với bọn Đoàn Bất Dung, Viên Công Lược.”

Thượng tướng quân tay nắm binh quyền, tọa trấn Nam phương uy hiếp Đại Lý và dị tộc nhiều năm, chưa từng về triều, sợ là không rõ thế cục hiện giờ của đế đô.

Lý Triều Thánh bị loạn thần nhìn chằm chằm, muốn truyền tin cho y cũng không được, nhưng giờ hắn đã biết vẫn còn trung thần chống sau lưng mình, có thể để họ mật báo Thượng tướng quân hỏi triều dẹp loạn.

Lý Triều Thánh cảm thấy ý nghĩ này của mình rất khả thi, nhưng Càn Thiên Đạo lại tạt thêm một gáo nước lạnh lên đầu hắn:

“Đầu Châu Phi Vân Quan tiếp giáp với Đại Lý, dị tộc. Tiêu Vô Thủy và bọn họ đầu trí đầu dũng nhiều năm, đảm bảo ngoại địch không thể đặt chân vào cương thổ Đại Vinh, hắn sẽ không rời đi.”

“Lại nói, Tiêu Vô Thủy bá lực thông thiên, cho rằng Đại Vinh có sập xuống thì hắn vẫn có thể chống lấy. Tiểu hoàng đế nếu rơi đài cũng không phải đại sự, theo lão đạo đoán, e rằng hắn cho là chỉ cần đổi một con cháu khác trong hoàng tộc lên là được.”

Tiêu Vô Thủy chính là danh tính của Thượng tướng quân, y không biết rằng mình đang bị lão đạo sĩ nói xấu trước mặt hoàng đế, có biết cũng không quan tâm.

Nhưng Lý Triều Thánh quan tâm, Thượng tướng quân không giúp hắn thì làm sao lật bàn? Có điều Càn Thiên Đạo đã gợi ý cho hắn phải tìm Tiêu Vô Thủy để phá cục, chắc lão đạo sĩ già mà không kính này có biện pháp.

Thế là Lý Triều Thánh lộ vẻ mặt đáng thương, dùng ánh mắt trông mong nhìn Càn Thiên Đạo.

Quả nhiên, lão đạo sĩ có cách: “Tiểu hoàng đế cần đích thân đi phương Nam một chuyến, đến đó sẽ có chuyển cơ.”

Lý Triều Thánh nghe vậy bèn cười khổ: “Để Trẫm tự mình tới biên ải gặp Thượng tướng quân? Trẫm không ngại đường xa khó nhọc, chỉ sợ khó tránh tai mắt gian thần, chưa bước ra khỏi cấm cung đã hồn về chín suối.”

Càn Thiên Đạo khẽ cười hô hô:

“Bản đạo biết chút pháp môn, có thể để người ta thần không biết quỷ không hay na di vạn dặm, chớ lo giấu đầu lòi đuôi. Và chẳng phương Nam ở đây không phải Phi Vân Quan, tiểu hoàng đế có đến nói nát miệng lưỡi thì Tiêu Vô Thủy cũng chẳng hỏi triều đâu.”

Nghe đến thủ đoạn thần thông như na di vạn dặm, Lý Triều Thánh bán tín bán nghi.

Nhưng câu sau của lão đạo sĩ lại khiến hắn nghi hoặc muôn phần: “Trẫm không đến gặp Thượng tướng quân, vậy còn biết đi đâu?” var _avIvar=_avIvar||[];_avIvar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_]","[width]","[height]"]);

Lý Triều Thánh chẳng tin là mình đích thân tới còn không lay động được Tiêu Vô Thủy, huống chi dù sự thật như vậy, hắn cảm thấy có thể ở lại Phi Vân Quan cũng được, ít nhất còn an toàn hơn hoàng cung.

Hắn vừa nghĩ vậy, liền thấy Càn Thiên Đạo cười như không cười nói với mình: “Đi đâu ư... Tất nhiên là đến địa bàn của... Long thị.”

‘Long thị? Đại Xương?’

Lý Triều Thánh trợn mắt khó tin, Tiêu Bạch Tử ở sau lưng cũng có biểu tình không khác mấy. Chủ tớ hai người đều muốn hỏi Càn Thiên Đạo rằng lão có điên không.

Lão đạo sĩ đọc hiểu ánh mắt của hai người, lắc đầu tỏ vẻ cao thâm: “Nam phương có chuyển cơ, như bản đạo đã nói, Tiêu Vô Thủy sẽ không hỏi triều, trừ phi tiểu hoàng đế giải quyết được chuyện biên ải, khiến hắn có thể an tâm rời đi.”

“Bản đạo ngày đêm quan sát tình tượng, mới tính ra được phương pháp giải quyết đang ở Đại Xương, chờ tiểu hoàng đế tìm đến. Huống chi, xem xét tình cảnh hiện giờ, dù là đi bất cứ đâu cũng đều an toàn hơn so với ở lại đế đô, bản đạo nói không sai chứ?”

Nhìn vẻ mặt hiền hòa nhưng lại có cảm giác như ăn chắc mìn của Càn Thiên Đạo, Lý Triều Thánh chợt sinh ra cảm giác chán ghét cái gọi là thể ngoại cao nhân.

Hắn nóng lòng hỏi rằng: “Chân nhân đã tính ra phương pháp, chi bằng cáo tri cho biết, Trẫm tất phong ngài quốc sư chi vị, dốc quốc lực để sưu tầm bảo bối trong thiên hạ cho chân nhân, há chẳng đẹp thay?”

Càn Thiên Đạo nghe vậy, lắc đầu cười xòa:

“Chớ lấy hư danh thế tục mà lấn nhọc bản đạo, bảo bối mà bản đạo muốn, tiểu hoàng đế chưa chắc tìm được. Huống chi thiên cơ bất khả lậu, bản đạo chỉ biết cách giải quyết ở đâu, chứ không có năng lực giải quyết, có dám đi tìm hay không là do tiểu hoàng đế quyết định.”

Thái độ ôn hòa nhưng ánh mắt kiên quyết, Lý Triều Thánh biết mình không thể đòi hỏi nhiều hơn từ lão cáo già này.

Hơn nữa có một câu lão nói trúng tim đen hắn, bây giờ có đi đâu thì cũng an toàn hơn ở lại đế đô, nên hắn đã có quyết định của mình rồi.

Chỉ là Lý Triều Thánh còn không cam lòng, muốn lấy thêm chút lợi ích từ Càn Thiên Đạo, thế là chày cối:

“Thân là nhất quốc chi quân, tha hương dị quốc chẳng khác nào dè vào miệng cọp, nhưng vì trừ gian thần, định giang sơn, Trẫm quyết lấy thân phạm hiểm một phen. Chỉ là Trẫm thân cô thế cô, đến dị quốc không có cấm quân hộ vệ, lại không có bảo bối phòng thân...”

Hắn nhấn mạnh hai chữ bảo bối rồi nói tiếp: “...sợ rằng chưa tìm ra cách thức giải quyết đã táng thân đất người, để gian thần chiếm đoạt triều chính, chẳng còn mặt mũi nào nhìn các đời tiền đế.”

Nghe hắn kể khổ thảm thương, đoán được hắn muốn vò vĩnh bảo bối của mình, Càn Thiên Đạo lại thờ ơ không động lòng:

“Chớ lo, thủ đoạn na di vạn dặm của bản đạo có thể dùng lên nhiều người. Tiểu thái giám này thân thủ không tệ, ở Nam phương cũng có cơ duyên, có thể đi theo bảo vệ tiểu hoàng đế.”

Lý Triều Thánh: “...”

Tiểu Bạch Tử: “...”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên (1)

Lý Triều Thánh thăm mắng lão già keo kiệt, bỗng thấy trước mặt mình lơ lửng một cái mai rùa nhỏ, đồng thời còn có giọng nói như đang truyền trực truyền đến:

“Nhưng bản đạo ngẫm lại, chỉ mỗi tiểu thái giám cũng không đủ vẹn toàn, nên tặng tiểu hoàng đế con rùa này. Nhớ lấy, lúc gặp nguy hiểm thì giấu bụng dưới của nó ba lần, có thể đảm bảo gặp dữ hóa lành.”

Lý Triều Thánh trong lòng chợt dâng lên nỗi xấu hổ, có điều vẫn mặt dày mày dạn bắt cái mai rùa vào tay.

Mai rùa chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay nhưng nặng hơn hai cân, phần mai có màu xanh mướt như trúc, hoa văn trên mai có hình lục giác hết sức đều đặn và rõ ràng, cầm trong tay truyền tới cảm giác trơn mướt, hơn nữa còn lan tỏa hơi ấm ra toàn thân, quả thật thần kỳ, có thể xưng bảo bối.

“Được rồi, không còn gì để dăn dò, nếu đã quyết định Nam hành, bản đạo cũng nên tiễn hai vị lên đường.”

Nghe Càn Thiên Đạo buông lời đuổi khéo, Lý Triều Thánh vội xua tay nói: “Chậm đã chân nhân, ngài định để Trẫm cứ thế mà đi, không chuẩn bị gì ư?”

Trên tay Càn Thiên Đạo bỗng dung xuất hiện một cây phát trần hai màu hắc bạch, lão vẫy nhẹ một cái, sau đó bảo rằng:

“Còn chuẩn bị chi? Mai rùa hộ thân bản đạo cũng đưa rồi, an tâm lên đường đi thôi. Hay là có thứ gì trong cung muốn mang theo...”

Đoạn lão gật gù nói tiếp: “...vậy cũng được, có thể rời Tây lâu một chuyến để lấy, bản đạo nghĩ rằng ngoài kia có rất nhiều người đang mong tin của tiểu hoàng đế.”

Nghe lão nói lời mỉa mai, Lý Triều Thánh lại cười khò: “Nhưng hiện giờ trên người Trẫm không có tiền tài gì, đến nơi xứ lạ làm sao xoay xở, liệu chân nhân có thể hỗ trợ thêm cho Trẫm một ít kim ngân tài bảo?”

Nghe nhắc đến tiền, Càn Thiên Đạo lập tức mặc kệ: “Tiểu hoàng đế thiên tư thông minh, tài trí tuyệt đỉnh, sao có thể vì tiền sở khốn? Huống chi tiểu thái giám này trên người cũng có ít bạc vụn, bản đạo tin hẳn sẽ không để thánh thượng nhà mình chết đói.”

Sắc mặt của Tiểu Bạch Tử tái càng thêm tái, nhìn Càn Thiên Đạo như kẻ máu lạnh, hai tay ôm hông, bóp chặt túi tiền nhỏ của mình.

Biết không có cửa đòi thêm lợi ích, Lý Triều Thánh đành thở dài: “Chỉ ít chân nhân cũng để chúng ta thay y phục chứ? Quần áo trên người chúng ta bây giờ, không thích hợp để... ừm?”

Hắn vừa nhìn xuống thì thấy long bào của mình đã biến thành áo vải bình thường, cả thái giám phục của Tiểu Bạch Tử cũng thế, một vàng một xanh, bình dân giản dị.

Nhưng dù giản đơn đến mấy vẫn không thể giấu đi khí chất sang quý trên người Lý Triều Thánh, cũng không thể che hết vẻ tuấn mỹ yêu dị của Tiểu Bạch Từ.

“Thật là thần thông vậy.” Lý Triều Thánh sợ hãi thán phục, nhớ tới cái phát vừa rồi của Càn Thiên Đạo, xem ra lão đã biến hóa y phục hai người từ lúc ấy.

Tiểu Bạch Từ càng thêm kinh hãi, Lý Triều Thánh là người thường, nhưng hắn là Tiên Thiên cảnh, thế mà cũng không biết y phục mình bị đổi mất từ lúc nào.

“Thần Mạch cũng không kinh khủng như vậy, lẽ nào là dị thuật cao phẩm nào đó?”

Càn Thiên Đạo không bận tâm đến ý nghĩ của hai người, lão trở phát trần về phía trung tâm lầu hai, bảo rằng:

“Chỗ ấy có Bát Quái đồ, tiểu hoàng đế và tiểu thái giám đến đứng tại Càn vị là được, việc còn lại để bản đạo phụ trách.”

Chủ tớ hai người nghe lời làm theo, vượt qua mấy dãy sách, đi đến trung tâm, quả nhiên thấy một Bát quái đồ cỡ lớn được vẽ dưới sàn.

Ba vạch dương là Càn, Lý Triều Thánh và Tiểu Bạch Từ tìm tới, đứng vào trong ô, sau đó nhìn về phía Càn Thiên Đạo, muốn biết tiếp theo lão định làm gì.

Lúc này, lão đạo sĩ lần đầu đứng dậy, rời khỏi ghế bô, trên tay xuất hiện một cái mâm tròn màu bạc.

Nó dày khoảng hai lòng tay, tạo hình hết sức sắc xảo, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đó là hai chiếc Bát Quái, một lớn một nhỏ, xếp chồng lên nhau, ở giữa có trục nên có thể xoay được.

Càn Thiên Đạo đẩy nhẹ mặt Bát Quái nhỏ phía trên, nó lập tức xoay tít với tốc độ chóng mặt. Bát Quái đồ dưới chân Lý Triều Thánh và Tiểu Bạch Từ chợt phát ra một luồng ánh sáng huyền ảo.

Lão đạo sĩ cất cao giọng: “Tiểu hoàng đế, tiểu thái giám, chuyển này thuận lợi, mã đáo thành công...”

Hai người kia còn chưa kịp nói tạ thì nghe lão tiếp lời: “...ra đi thanh thân, không ngày gặp lại.”

Sau đó thân hình của họ liền bị ánh sáng nuốt chửng, ít lâu sau thì cả tòa Tam Dương Điện chỉ còn lại một mình Càn Thiên Đạo.

Nhìn dư quang tiêu tán, Càn Thiên Đạo nở nụ cười sâu xa khó lường, nắm lấy một mình: “Hiệp đạo sơ hiện, chắc chắn. Sư đệ, bản đạo chỉ là đến cạo chút khí vận, người sẽ không giận chứ?”

Chợt lão đạo quay người nhìn đại đình, thấy lửa sắp tắt liền hoảng hốt, trên mặt cuống cuống.

“Ồi chết, ời chết! Bản đạo quên Tật Phong Phiến đi đâu rồi ấy nhỉ?”

“Thôi xong rồi, thôi xong rồi, linh đan của bản đạo!”

Chẳng biết linh đan của Càn Thiên Đạo có cứu lại được không, chỉ biết rằng chờ đến Nguyên Đán, triều đình Đại Vinh liền chiêu cáo thiên hạ: Khai Nguyên Đế mắc phải bệnh lạ, khó lòng lo liệu quốc sự, nên nhường ngôi cho hoàng đệ là Lý Triều Thần lên ngôi, niên hiệu Long Hưng.

...

Bạch Long Trấn, hẻm Hường Dương.

Từ Hiền về mặt bình thân nghe tên đệ tử mới thu kể lễ chuyện học thần công, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

“Trong trấn có cao thủ Tiên Thiên như Hứa phu nhân ẩn giấu, lại thêm thiếu niên kỳ tài, thiên phú Kinh Hồng, đây xem như là hai tinh tiết ẩn ở tân thủ thôn sao.”

Hắn lại chợt nhớ tới vị lão học cứu gần nhà trưởng trấn: ‘Hắn là ba, Ngô lão tiên sinh cho ta cảm giác cũng không đơn giản.’

Lý Tự Thành trở thành đệ tử, kết nối số mệnh với hắn, Hứa phu nhân cũng can dự vào nhiệm vụ điều tra Sát Thần Môn, đến nay đã cho hắn chút manh mối ban đầu, rồi lại cứu hắn một mạng.

Chỉ có Ngô lão tiên sinh, ngoại trừ lúc đầu hỗ trợ hắn trở thành lão sư, sau đó cho mượn học đường ở hẻm Hường Dương, thì không còn tiếp xúc gì nhiều.

‘Xem ra ta cũng nên tìm chút thời gian đến gặp Ngô lão.’

Từ Hiền tạm gác những ý nghĩ trong đầu qua một bên, ra hiệu cho Lý Tự Thành dừng lại, người sau thấy vậy liền thức thời im miệng.

Hắn lấy【Trục Nhật Thần Bộ】đưa cho gã,【Long Tượng Bát Nhã Công】mặc dù uy lực khó lường, nhưng lại không phải võ học nhập đạo, chẳng giúp ích cho việc tăng cao cảnh giới. var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Phải biết, đột phá cảnh giới không chỉ giúp khai phá kinh mạch mà còn cường hóa khí huyết, nhục thể của võ tu, khiến tốc độ hành công càng cấp tốc, càng thông thuận, thi triển chiêu thức càng thêm mạnh mẽ, nhanh nhạy.

Cùng một trình độ Dung Hội Quán Thông,【Đạn Chi Thần Thông】của Hậu Thiên tam trọng không thể nào sánh bằng lục trọng.

Võ học nhập đạo dù cần lựa chọn tỉ mỉ, cốt phải phù hợp với bản thân, nhưng trong đó có một loại không bao giờ chọn sai được.

Loại đó chính là khinh công.

Chỉ cần khinh công tốt, gặp kẻ địch cảnh giới cao hơn mình cũng có thể chạy, nếu gặp kẻ yếu hơn cũng không đến mức dễ xổng đi.

Nhập đạo học khinh công, không một chút tụt xấu.

“Đây là một bộ võ học nhập đạo, loại hình khinh công, có thể xem là thứ võ công thích hợp nhất cho việc khởi đầu con đường võ đạo.”

Từ Hiền ra hiệu cho Lý Tự Thành khoan vội mở xem bí tịch, hắn muốn trước tiên giảng giải cho gã một số thường thức tập võ.

“Tiên sinh, tại sao lại gọi là võ học nhập đạo?” Lý Tự Thành lập tức thể hiện sự ham học hỏi của mình.

Từ Hiền “ừm” một tiếng, thong dong đáp lại: “Võ học nhập đạo, không có nghĩa là loại võ học này đã đạt tới mức kỹ tiến hồ đạo. Ý nghĩa thực sự của nó là một loại võ học khởi đầu, dẫn người bước vào con đường võ đạo.”

Lý Tự Thành nghe thế, lập tức có nghi hoặc hỏi: “Vậy nếu không có võ học nhập đạo thì không luyện võ được sao tiên sinh? Nhưng đệ từ bây giờ chẳng cần võ học nhập đạo, thế mà vẫn có thể tu tập Long Tượng Bát Nhã Công một cách bình thường.”

Từ Hiền không trực tiếp đáp lại, hỏi gã một chuyện khác: “Người biết võ đạo có những cảnh giới gì?”

Lý Tự Thành tức khắc đáp lại có bốn cảnh giới, cũng nói rõ tên từng cảnh giới. Từ Hiền dùng tay phải đỡ thái dương, hai chân vắt chéo, mỉm cười hỏi tiếp:

“Vậy người có biết làm sao để từ Hậu Thiên đột phá đến Tiên Thiên?”

Hai mắt Lý Tự Thành bỗng mờ mịt, gã chỉ nghe qua người thuyết thư nêu tên cảnh giới, chứ cụ thể thế nào thì nửa chữ cũng không không, đành thành thật nhận dốt: “Đệ tử ngu muội, xin tiên sinh dạy ta!”

Từ Hiền khoát tay một cái, khẽ lắc đầu bảo: “Người chỉ là không có tri thức tương quan, sao lại gọi là ngu muội?”

Sau đó ngẫm nghĩ trong phút chốc, đoạn nói tiếp: “Hậu Thiên muốn đột phá đến Tiên Thiên, trước tiên cần trải qua bốn phân đoạn, mười hai cảnh giới nhỏ, khai thông thập nhị chính kinh, tức là mỗi cảnh giới tương đương với một đường kinh.”

“Ví dụ như... Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh, Thủ Thái Dương Tiểu Tràng Kinh và Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh được gọi chung là Thủ Tam Dương, tương đương một phân đoạn.

“Đồng lý như thế, chín kinh còn lại phân biệt là Túc Tam Dương, Thủ Tam Âm và Túc Tam Âm...”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên (2)

“Kỳ kinh bát mạch muốn đả thông cần dựa vào nội công, nhưng đó là chuyện khi đến Tiên Thiên. Còn đối với Hậu Thiên, tu tập ngoại công chiêu thức mới giúp ích cho việc khai phá thập nhị chính kinh.”

Từ Hiền nói rất chậm, nửa đường còn giải thích cho Lý Tự Thành biết kỳ kinh và chính kinh khác nhau ở đâu, đoạn mới tiếp tục giảng giải:

“Nói tóm gọn lại, thì thông mạch thiên về tĩnh, mà khai kinh thiên về động. Trước động sau tĩnh, như một đời người, sinh rồi đến tử.”

“Tại sao khai kinh cần võ học nhập đạo? Bởi vì loại võ học này có một tác dụng mà các loại võ học khác không có, đó là sinh ra Võ Căn...”

Từ Hiền nói đến đây chợt dừng lại để cho Lý Tự Thành tiêu hóa những tri thức mới, có nghi hoặc gì về những gì hắn vừa giảng cũng được giải đáp kịp thời.

Như Võ Căn có thần hiệu ra sao, ảnh hưởng như thế nào đến việc tu tập võ học cùng loại sau này. Chờ Lý Tự Thành đã không còn nghi vấn, hắn lại nói tiếp:

“...Võ Căn đã quan trọng như vậy, nhưng nếu một người nhất quyết không chịu tu tập võ học nhập đạo, kết cục sẽ như thế nào? Người có thể xem khai kinh là quá trình đào một đường hầm, khi đào xong thì sẽ có chỗ thông thoáng cho nước, ở đây là chân khí, chảy qua.”

“Trong đường hầm đó, Võ Căn là một tấm lưới được chêm vào, nó có thể để cho nước lưu thông qua bình thường, nhưng đất đá rơi xuống đường hầm thì bị nó cản lại. Tự Thành, người nghĩ thử xem, nếu không có tấm lưới thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Từ Hiền nhẹ giọng hỏi gã đệ tử khai môn.

Qua cách hần ví von, Lý Tự Thành có một hình ảnh lập thể trong đầu, gã suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp lại:

“Vậy thì đường hầm đó sẽ bị lấp mất, không thể cho nước lưu thông được nữa. Đệ tử hiểu rồi, nếu không có Võ Căn thì kinh mạch mà ta khổ sở khai thông chẳng mấy chốc lại tắc nghẽn, đồng nghĩa cảnh giới bị rơi xuống, không thể tiến thêm...”

Càng nói ánh mắt gã càng sáng, như có hiểu ra: “...Như vậy suốt đời cũng không thể đạt đến Tiên Thiên, cho nên mới cần võ học nhập đạo, đa tạ tiên sinh dạy ta.”

Từ Hiền gật đầu, coi như hài lòng với câu trả lời của gã, tình trạng tu hành của hắn chẳng phải như thế sao?

Mượn nhờ【Giá Y Thần Công】đi đến Hậu Thiên tam trọng liền không thể tiến thêm được nữa, chỉ có thể duy trì hiện trạng.

Thậm chí nếu không phải mỗi ngày đều chăm chỉ luyện công, e rằng bây giờ đã rơi xuống nhất trọng.

Hắn lại nói tiếp: “Nhưng có người nói, dù người học đủ bốn môn võ học nhập đạo, có đủ Võ Căn đối ứng bốn phân đoạn cũng chưa thể đảm bảo tiến giai Tiên Thiên, vì sao lại vậy?”

Lý Tự Thành cũng nghi hoặc nhìn Từ Hiền, im lặng không nói, chú tâm chờ hắn giải đáp.

Từ Hiền cũng không treo khẩu vị của gã quá lâu, từ tốn giảng giải: “Bởi vì muốn từ Hậu Thiên đột phá Tiên Thiên, cần phải đánh mở một trong hai mạch Nhâm, Đốc của kỳ kinh bát mạch.”

“Kỳ kinh bát mạch là đường hầm lưu thông của một loại nước cao cấp hơn chân khí, gọi là cương khí, hoặc là chân nguyên, nó là thứ do chân khí cô đặc lại tạo thành trong Đan Điền khi đạt tới Tiên Thiên.”

“Cũng bởi vì vậy, muốn đã thông kỳ kinh bát mạch cần phải có cương khí mới làm được, chân khí không đủ sánh vai.”

Nghe đến đây, Lý Tự Thành bỗng cảm thấy mâu thuẫn, bèn đưa tay đặt câu hỏi: “Nhưng tiên sinh, nếu phải đến Tiên Thiên mới sinh ra cương khí, vậy làm sao ở Hậu Thiên có cương khí để đã thông kinh mạch, này chẳng phải... chẳng phải vô lý hay sao?”

Gã cảm thấy lời của tiên sinh có chút nhầm, ngập ngừng chốc lát rồi vẫn can đảm nói ra.

Từ Hiền không giận, thản nhiên gật đầu chấp nhận: “Đúng là vô lý, vậy nên các tiên hiền võ đạo thời xưa mới nghĩ ra biện pháp là lấy lượng bù chất.”

“Thế nào là lấy lượng bù chất? Giả sử một giọt chân nguyên có giá trị bằng năm giọt chân khí, vậy thì chỉ cần điều động lượng chân khí nhiều hơn ít nhất năm lần lượng chân nguyên cần thiết để thông mạch, như vậy vẫn có thể dùng chân khí đã thông kinh mạch, tiến giai Tiên Thiên.”

“Nhưng để điều động được lượng chân khí khổng lồ như vậy, thập nhị chính kinh của người phải thực sự đủ rộng, hơn nữa vững chắc như tường đồng, thế thì kinh mạch mới không vỡ ra khi hành công.”

“Như đã nói, võ học nhập đạo giúp người khai kinh, mở ra cảnh giới, nhưng muốn có tiến bộ thì cần siêng năng khổ luyện. Cảnh giới ngoại công chiêu thức hiện phân thành chín loại trình độ, bao gồm:

Sơ Khuy Môn Kính,

Đặng Đường Nhập Thất,

Giá Khinh Tự Thực,

Dung Hội Quán Thông,

Lư Hóa Thuần Thanh,

Đặng Phong Tạo Cục,

Siêu Phàm Nhập Thánh,

Xuất Thần Nhập Hóa,

Và Phán Phác Quy Chân.”

“Võ học nhập đạo đạt tới cảnh giới càng cao thì đột phá được càng nhiều tầng Hậu Thiên. Về cơ bản nếu có hai môn luyện đến Dung Hội Quán Thông thì người chắc chắn đã đến Hậu Thiên thập nhị trọng.”

“Luyện đến cảnh giới cao hơn nữa sẽ giúp thập nhị chính kinh càng thêm vững chắc, rộng rãi. Trên căn bản, một phái đạt đến Hậu Thiên thập nhị trọng hai là phái có bốn môn võ học nhập đạo cảnh giới Lư Hóa Thuần Thanh, hai thứ này là điều kiện tối thiểu để đột phá Tiên Thiên.”

“Ngoài ra còn phụ thuộc vào loại nội công tâm pháp người tu tập, thứ kỳ trân dị vật người sử dụng mà điều kiện đột phá có thể thay đổi.”

Từ Hiến nói rất nhiều, Lý Tự Thành tập trung tất cả tinh thần để nghe, ngồi yên bất động như một pho tượng.

Gã hiểu được tầm quan trọng của việc tu tập võ học nhập đạo, không chỉ cần góp cho đủ số mà còn phải thích hợp với mình, khổ luyện đến trình độ cần thiết mới có thể đột phá cảnh giới.

Nhưng có một thứ mà Lý Tự Thành nghĩ mãi vẫn thấy mông lung, đó là về việc lấy lượng bù chất.

Chân khí là chân khí mà cương khí là cương khí, một cái Hậu Thiên mới có, một cái Tiên Thiên mới có, hai thứ khác nhau, làm sao có thể dùng số lượng để bù đắp cho được?

Vì là lần đầu dạy dỗ võ đạo cho đệ tử, nên Từ Hiến cũng rất kiên nhẫn giúp gã giải hoặc:

“Bởi vì trên bản chất, chân khí và cương khí đều như nhau, cái sau là do cái trước tiến hóa thành mà thôi. Để ta lấy một ví dụ cho người dễ hình dung.”

“Giả sử người và một vị phú hộ cùng yêu thích một thứ đồ quý, thứ đồ quý ấy ở đây là sự thông mạch. Phú hộ muốn mua thứ đó, người bán ra giá một lượng vàng, phú hộ có dư dả vàng nên dễ dàng mua được. Người cũng muốn mua nhưng lại không có thỏi vàng nào trong người, vậy phải làm sao?”

var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Từ Hiến dừng lại hỏi gã, người sau thành thật lắc đầu tỏ vẻ không biết. Hắn cũng không trách mắng, nói tiếp:

“Không có vàng, người mới nghĩ ra một cách, đó là về nhà gom góp bạc vụn sao cho bằng giá trị với một lượng vàng là được, thế chẳng phải người cũng có thể mua được thứ đồ ấy? Bạc đúng là không quý bằng vàng, nhưng chúng nó đều là tiền, chân khí và cương khí đồng lý như thế.”

Có ví dụ hình tượng rõ ràng như vậy, Lý Tự Thành đúng là hiểu ra, nhưng tên này chính là “một vạn câu hỏi vì sao” di động, gã lại sinh ra nghi vấn khác:

“Nếu bản chất đều như nhau, vậy tại sao phải hóa chân khí thành cương khí?”

Câu hỏi không chút khó khăn, Từ Hiến thông dong hỏi lại:

“Một lượng vàng hiện nay có thể đổi được khoảng từ tám đến mười một lượng bạc, lấy hẳn là mười. Vậy ta hỏi người, nếu phải vác theo một trăm lượng vàng so với một ngàn lượng bạc thì cái nào đỡ phí sức hơn?”

Lý Tự Thành tính nhẩm một lúc, sau đó gãi đầu đáp: “Thưa tiên sinh, hình như đều chẳng phí sức.”

“...”

Từ Hiến nghe vậy lập tức biết là gã lấy mình thay vào vị trí người gánh vàng bạc, vậy thì đúng là chẳng khác gì nhau, đối với Lý Tự Thành cả hai đều nhẹ như không.

Ung dung không nóng nảy, hắn đổi một cách hỏi: “Vậy giữa một trăm lượng vàng với một ngàn lượng bạc, cái nào nhẹ hơn?”

“Là trăm lượng vàng.”

Vậy mới như ý muốn của Từ Hiến, hắn gật đầu một cái, giải thích rõ ràng:

“Đúng vậy, người xem, vàng có giá trị hơn bạc gấp mười, nhưng một lượng bạc và một lượng vàng lại nhẹ như nhau, vậy chẳng phải đổi bạc thành vàng thì người có thể mang nhiều tiền hơn sao?”

“Chân khí và cương khí cũng giống như vậy. Sức chứa của Đan Điền là có hạn, độ rộng của kinh mạch cũng có hạn, vậy thì tăng phẩm chất của chân khí lên há chẳng phải cách tốt nhất để cường hóa bản thân.”

Lý Tự Thành gật đầu đồng ý, gã coi như hiểu được một số điều cơ bản tu hành võ đạo, có chương pháp rõ ràng để làm theo chứ không đánh bậy đánh bạ.

Nhờ bí tịch có hiệu quả Thần Lâm Kỳ Cảnh, Lý Tự Thành có thể không cần người chỉ dạy cũng học được võ công.

Sự phụ lĩnh tiến môn, tu hành tại cá nhân.

Tu hành phụ thuộc phần lớn vào chính mình, nhưng nếu có một người sư trưởng dạy những thứ căn bản, truyền đạt kinh nghiệm, chỉ ra lỗi lầm thì có thể tránh được một số đường vòng không đáng có.

Sau đó Từ Hiền để Lý Tự Thành tham ngộ【Trục Nhật Thần Bộ】, chờ Lý Tự Thành tham ngộ xong, hẳn hỏi lại mới biết gã không có hóa thân Khoa Phụ, chỉ đứng ở một bên quan sát mà thôi.

Nhưng Lý Tự Thành lại nói ở thế giới trong sách gặp phải Từ Hiền, hai người cùng quan sát Khoa Phụ đuổi mặt trời, đồng thời hẳn còn chỉ ra yếu quyết của bộ pháp, xem ra【Trục Nhật Thần Bộ】cũng rất thích hợp với gã.

Từ Hiền chỉ có thể tự an ủi đây là đệ tử khai môn, được mình đích thân chỉ đạo là chuyện bình thường.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ta chỉ cần ba bốn ngày

Không giống【Long Tượng Bát Nhã Công】được đổi bằng Võ Đạo Tinh Hoa,【Trục Nhật Thần Bộ】bị hệ thống phán định là do Từ Hiền lĩnh ngộ, khi Lý Tự Thành học xong cũng không hề làm bí kíp tiêu tán, nên hẳn có thể thu lại, chờ sau này truyền thụ cho người khác hoặc mang trao đổi cũng không tệ.

Cất bí tịch vào trong tay áo, Từ Hiền biết bây giờ mới đến món chính.

Võ học cộng hưởng.

Hắn để cho Lý Tự Thành ngồi ngay ngắn dưới đất, người sau qua sự chỉ bảo của Kim Luân Pháp Vương cũng biết thế tọa thiền của Mật Tông Tây Tạng, ngồi rất ra dáng.

Từ Hiền đi đến trước mặt gã, dùng bốn đầu ngón tay trái đặt nhẹ lên trước trán, bắt đầu lựa chọn võ học để cộng hưởng.

Kỳ thật cũng không có gì dễ lựa chọn, hẳn cộng hưởng【Tọa Vong Kinh】của mình cho Lý Tự Thành, ngược lại thì nhận được【Long Tượng Bát Nhã Công】từ gã.

Cảm giác như có dòng điện truyền qua lại giữa hai người, khoảng chừng ba hơi sau, Từ Hiền buông tay ra, cảm nhận thu hoạch của mình.

Hắn lắc đầu, bởi vì Từ Hiền không có thu hoạch.

Chỉ được phép cộng hưởng thấp hơn một cảnh giới, long tượng công của Lý Tự Thành hiện mới Nhập Môn, hiển nhiên chẳng cộng hưởng được cái cóc khô gì.

Đúng vậy, không cần một hai năm, Lý Tự Thành sau khi được Kim Luân Pháp Vương cầm tay chỉ dạy đã Nhập Môn tầng một, theo lý thuyết là có được lực nhất long nhất tượng, nhưng bản thân gã lại chẳng thấy khác mấy.

Theo Từ Hiền đoán, vì gã trời sinh đã có quý công thần lực, nên sự cường hóa của long tượng công tăng một quá nhỏ bé, lúc bình thường khó cảm nhận được.

Đội luyện đến tầng thứ cao hơn, tất nhiên sẽ hiển lộ ra.

Từ Hiền bây giờ còn chưa quên long lực tầng mười mà hệ thống miêu tả, thế gian này thật sự có rộng.

Nhưng cũng không phải là Lý Tự Thành không có thu hoạch gì từ long tượng tăng một, chỉ ít gã đã biết một số kỹ xảo phát lực, gã của bây giờ có thể một mình đánh ba Lý Tự Thành trước kia.

Mở mắt ra, Lý Tự Thành dùng một loại nhãn thần mờ mịt nhìn Từ Hiền.

Vừa rồi tiên sinh dùng một loại thần thông nào đó truyền vào đầu mình một loại võ công kỳ lạ gọi【Tọa Vong Kinh】, gã cảm thấy hết sức ảo diệu.

Nghĩ đến gì mà “hóa tác vô thường”, “vật ngã lưỡng vong”, “đồng vu đại thông” các loại từ ngữ tối nghĩa khó hiểu, Lý Tự Thành biết vì sao tiền sinh lại sử dụng thần thông trực tiếp truyền vào đầu mình, bởi loại kỳ công này e là có người cầm tay chỉ dạy thì gã cũng không hiểu nổi.

Từ Hiền không cần biết gã có hiểu hay không, chỉ cần có thể sử dụng là được, nên hắn nói: “Người có thể dùng Tọa Vong Kinh để tu luyện long tượng công, xem thử hiệu quả thế nào.”

Lý Tự Thành nghe lời phải, tới gần vách tường bằng đen ngồi xuống, chẳng mấy chốc đã rơi vào trạng thái nhập định.

Gã ném thử lần đầu tiên vào trạng thái Tọa Vong, cảm giác linh động trên người rút đi, hơi thở vẫn còn nhưng trông chẳng khác gì xác chết.

Từ Hiền thấy vậy gật đầu, bản thân hắn đã trải nghiệm qua nên cũng biết cảm giác Tọa Vong phê như hít thuốc phiện, cần mất một ít thời gian để Lý Tự Thành có thể tự chủ rút ra.

Không thể không nói,【Tọa Vong Kinh】và【Long Tượng Bát Nhã Công】có thể xưng tuyệt phối.

Theo những gì Lý Tự Thành mô tả với Từ Hiền, hắn đã biết phương thức tu hành của long tượng công có phần đặc dị.

Mặc dù cũng là nội công tâm pháp, nhưng không chuyên tu nội khí mà lại mượn dùng nó để trui rèn thể phách cứng rắn, kích thích các huyết các mạch trong người thay hình đổi dạng, sao cho phù hợp với một quỹ lộ hành công riêng biệt, để lúc vận công thì triển quyền cước đều nhận được thần lực khổng lồ làm hậu thuẫn.

Nó còn đặc biệt ở chỗ, lúc luyện công cần phải quan tưởng Minh Vương pháp tướng, xem nội khí trong người như là hóa thân của Minh Vương, dùng chân khí đánh lên khiêu huyết, kinh mạch.

Như vậy chẳng khác nào coi thân thể mình là một tảng đá, coi Minh Vương như một nghệ nhân điêu khắc đích thân đục đẽo, chạm trổ để biến thân thể mình thành một tuyệt tác.

Môn công phu này tuân tự tiệm tiến, trên lý thuyết ai cũng có thể luyện đến cuối cùng, nếu như kẻ đó có đủ tuổi thọ.

Chỉ là thọ nguyên con người hữu hạn, thường thường luyện đến tầng bảy, tầng tám đã gần đất xa trời, muốn có tiến cảnh liên sinh lòng gấp gáp, cuối cùng dẫn đến tâm ma, tự đưa mình vào nguy cảnh.

【Long Tượng Bát Nhã Công】chú trọng bốn chữ: dụng tốc bất đạt.

Nếu người vì tiến cảnh cấp tốc mà luyện, đến tầng thứ càng cao thì tâm ma càng sâu nặng, Minh Vương pháp tướng hóa thành ác quỷ dạ xoa, không còn là nghệ nhân điêu khắc nữa mà đổi thành kẻ phá dỡ nhà, đập nát hết thấy.

Đây chính là cái gọi là nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật.

Tu hành【Long Tượng Bát Nhã Công】không được phép dừng mảnh tinh tiến, nếu không rất dễ dàng đột phát ma tính, khiến quá trình hành công trở nên dị dạng, phá hoại tâm mạch.

Nhưng【Tọa Vong Kinh】lại có công hiệu loại bỏ hết tạp niệm hỗn loạn, để thể xác hòa theo vận luật tự nhiên, vậy há chẳng phải có thể cấp tốc luyện công mà không sinh ra tâm ma hay sao.

Theo cách nghĩ này của Từ Hiền, e rằng thời gian tu hành dài đằng đẵng mà hệ thống mô tả phải giảm đi ít nhất một nửa.

Với kẻ có thiên phú【Lực Khả Bạt Sơn】như Lý Tự Thành, sợ là còn rút ngắn đi rất nhiều.

‘Cố lên a Tự Thành, đợi người tăng mười ba đạt đến tám lần long lực, tiền sinh ta cũng có thể tự xưng Long Tử.’

Từ Hiền ôm tâm thái của nhà tư bản máu lạnh, lòng thầm cổ vũ gã đệ tử mới nhận.

Hắn thừa dịp gã đang luyện công mà bắt tay vào sửa chữa học đường, bắt đầu từ cái lỗ hổng trên mái nhà. Lúc này không tiện mời thợ đến lắp ngói, hắn quyết định dùng ván gỗ tạm bợ thay vào, có thể không đột là được.

Vừa được học được khinh công, chân thì lênh lặn trở lại, sao Từ Hiền có thể chịu ở yên cho được? Thế là lấy đà phóng một cái vọt lên cao gần hai trượng, tay bám vào xà nhà thuận thế đu lên trên mái.

‘Sáng khoái.’

Hắn hà một hơi, nhớ lại lúc mình hóa thân Khoa Phụ băng đèo vượt suối, khi ấy phải nói tự do tự tại vô cùng, trên đời chẳng có gì là vật cản.

Chợt nhớ tới còn không mang công cụ và vật liệu lên đây, hắn đành phải nhảy lại xuống dưới, dựa vào kỹ xảo trong【Trục Nhật Thần Bộ】mà hai chân chạm đất hết sức nhẹ nhàng.

Hắn xoay xoay cổ chân, liên tưởng đến thứ thuốc đen sì kia, thầm nghĩ:

‘Quả nhiên còn dẻo dai hơn trước. Không biết nếu ta làm nát xương một lần nữa rồi bôi Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao liệu có cường hóa thêm chăng?’

Cũng chỉ nghĩ thoáng qua thế thôi, Từ Hiền không phải kẻ thần kinh thích tự tàn để làm thí nghiệm.

Hắn lượm lật công cụ, cắt dừa tạo hình một số vật nhỏ rồi phóng trở lại mái nhà, lần này mặc dù có hơi vướng víu nhưng vẫn không làm khó được hắn.

Bất ngờ thay, vừa đặt chân lên mái nhà thì hắn nhận ra【Trục Nhật Thần Bộ】đã đạt tới Đẳng Đường Nhập Thất, cảnh giới võ đạo cũng lên tới Hậu Thiên tứ trọng. `var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

Từ Hiền biết đây không phải vì hắn có thiên tư tuyệt thế hay gì, mà là nhờ cảm ngộ sâu sắc lúc hóa thân Khoa Phụ.

‘Xem ra ta phải tích cực trừng ác, kim quang kia thật sự quá quan trọng.’

Ném mùi ngon ngọt từ lĩnh ngộ【Hiệp Đạo Thiên Thư】, Từ Hiền chỉ có thể cáo lỗi trước một tiếng với bọn ác nhân.

Mất một ít thời gian để thích ứng cảnh giới mới, Từ Hiền liền chú tâm sửa chữa mái nhà.

Hắn quyết định làm theo kiểu mái che có thể trượt sang hai bên, dựa vào nghề【Thợ Mộc】cấp hai thì hắn có thể miễn cưỡng làm được, chỗ phức tạp chủ yếu nằm ở tạo hình trục xoay, thanh ray, chỗ luồn dây, v.v... các loại chi tiết nhỏ.

Khi lắp đặt xong thì trời cũng sắp sập tối, Từ Hiền không định về nhà, tối nay hắn định ở lại học đường thêm một đêm.

Cho nên hắn bắt đầu dọn dẹp đồng hồ phòng nghỉ của mình, làm lại cánh cửa sổ bị Tiểu Chiến Viêm phá hư, đóng lại bàn học cho bọn nhỏ.

Đợi khi minh nguyệt chiếu Tây sơn, nghề【Thợ Mộc】của Từ Hiền cũng lên đến cấp ba, lúc này học đường đã trở lại tươm tất như cũ, không thể nhìn ra được trước đó từng xảy ra một trận chiến dài hơi.

Từ Hiền búng nhẹ ba cái vào trán Lý Tự Thành, phát ra âm thanh như gõ vào tấm thép.

Thấy gã mờ mắt ra, hắn giấu ngón giữa vào trong tay áo xoa xoa, giọng thần nhiên bảo rằng: “Trăng đã lên rồi, về nhà ăn cơm đi thôi.”

“Vâng, tiên sinh.”

Lý Tự Thành thần thanh khí爽 đứng dậy, vừa cúi đầu chào từ biệt hắn thì gã chợt thấy học đường đã sửa chữa hoàn tất, bèn xụ mặt nhìn Từ Hiền vì không để gã giúp.

Có điều thấy tiên sinh nhà mình lầy【Trọng Đạo Xích】ra gã liền biến sắc, cúi đầu lầm lì đi về phía cửa.

Mặc dù không rõ tại sao chân của tiên sinh bỗng nhiên đi được, nhưng nếu đã vậy thì gã cũng không cần tiếp tục đẩy xe lăn đưa hắn rời trần, có thể yên tâm trở về lò rèn.

Đi gần đến cửa, Lý Tự Thành như nghĩ tới gì đó, quay đầu lại nhìn Từ Hiền bằng ánh mắt cảm kích, thần sắc đầy sự tôn kính:

“Tiên sinh, Tọa Vong Kinh mà người truyền cho đệ tử thật sự quá kỳ diệu, nhờ nó long trọng công chùng ba bốn ngày nữa có thể đạt đến tầng hai.”

Lúc ra khỏi cửa rồi, gã lại như sực nhớ ra điều gì, ngoái đầu lại nói thêm: “Phải rồi tiên sinh, sáng nay có ba kẻ lạ mặt đến nhà tìm người, nói là của Giang Hồ Nhật Báo gì đó, ta đã bảo họ lần sau lại tới...”

Từ Hiền không nghe được, lúc này trong đầu của hắn chỉ vang vọng một câu nói.

Ba bốn ngày đạt đến tầng hai...

Ba bốn ngày...

Đến tầng hai...

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 38: Tam hiệp lần hai đến nhà tranh

Sáng hôm sau, đầu giờ Thìn.

Bao Ngạo Thiên thừa dịp trời sớm, dẫn theo Công Tôn tiên sinh và Triển hộ vệ đến nhà tranh báiphòng, trong tay còn cầm theo bình rượu ngon để làm lễ gặp mặt.

Nhưng lần này hấn lại vô huyệt, Từ tiên sinh không có nhà, đến tên học trò to xác giúp trông nhà nay cũng không thấy, vườn không nhà trống.

Bao công tử giận mắg: “Mẹ kiếp! Tên kia hôm qua không phải nói hôm nay tới gặp sao, giờ thì đến mà cũng không thấy.”

Triển Ngọc Đường im lặng không nói, Công Tôn Thư lại vuốt râu mép bảo rằng: “Công tử, vị học sinh kia cũng chỉ bảo rằng đề khi khác đến, hấn chưa hề nói rõ là hôm nay.”

Chợt y lại lắc đầu: “Hơn nữa sáng nay ta bói một quẻ, báo trước là đi chuyến này phải tay không mà về, công tử chẳng chịu tin đó thôi.”

Triển Ngọc Đường đứng sau lưng họ Bao nghe xong gật đầu khẳng định, liếc công tử nhà mình một cái đầy khinh bỉ rồi lập tức thu hồi ánh mắt, nghiêm túc như chưa làm gì.

Bao Ngạo Thiên bị Công Tôn tiên sinh nói cho á khẩu, chỉ có thể lẩm bẩm một mình: “Có tài văn chương sao không ở yên một chỗ sáng tác, đi gì mà đi lảm thế không biết.”

Triển Ngọc Đường thánh giác nhạy bén, chợt lí nhí một câu, băng quơ như không nói với ai: “Ra ngoài tìm kiếm linh cảm cũng chưa biết chừng.”

Bao công tử lập tức quay người lại nhìn hấn, chỉ thấy tên hộ vệ mi mục nghiêm túc, sừng sững như bức thạch tượng chưa từng chuyển động.

Bao Ngạo Thiên liếc hấn một cái thật sâu, ánh mắt như hóa thành mấy trăm cây dao găm muốn đâm hấn xẹt máu.

Lúc này chỉ nghe Công Tôn Thư nói: “Đã không gặp được, xem ra duyên phận chưa tới. Công tử, chúng ta vẫn còn vài nơi phải đi, chi bằng mau chóng khảo sát, định ra đại lý rồi lên đường, đỡ phải chậm trễ thời gian.”

Theo y, mặc dù Từ tiên sinh này có thể xem là kỳ nhân, nhưng cũng không đáng để bọn họ tốn hao nhiều thời gian như vậy.

Giang Hồ Nhật Báo gia đại nghiệp đại, muốn tìm tiểu thuyết gia có tài đâu mà chẳng được, không cần vì một bộ Bạch Xà Truyện mà chấp nhất.

Bao Ngạo Thiên hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, thế là gật đầu đồng ý với ý, về lại trấn làm chính sự.

Nhưng trước khi đi, y nhìn cái bàn xếp ngoài nhà tranh, không biết nghĩ gì mà đặt bình rượu lại đó, sau đó mới phát tay áo trở về Bạch Long Trấn.

Cao hứng mà đến, mất hứng mà về.

Lại nói, lúc này Từ Hiền đang ở đâu?

Tất nhiên vẫn là ở học đường, hấn đang đợi đám học sinh đến nghe giảng.

Hôm kia hấn chỉ dặn Lý Tự Thành thông báo bọn nhỏ là ngày hôm qua được nghỉ, hôm nay tất nhiên đến học bình thường.

Chỉ là nhìn thấy mỗi đứa nhỏ đến lớp đều có gia trưởng đi theo, hấn đoán rằng bỏ cáo về bọn hung đồ bắt cóc đã được dán lên, Vương lão trưởng trấn cũng thông báo cụ thể cho dân trấn.

Một buổi sáng bình yên trôi qua, ngoại trừ việc nhận bài chép phạt một trăm lần câu ‘Lãng tử hồi đầu’ của Triệu Tiểu Hồ, cùng với việc một vài đứa nhóc mừng rỡ khi có bàn học mới ra, buổi dạy ngày hôm của hấn không có gì khác biệt.

Đến trưa, Từ Hiền dừng xe lăn trước cửa học đường, chào hỏi từng vị gia trưởng đến đón bọn nhỏ về nhà.

Đáng nói là mẹ của Triệu Tiểu Hồ thấy hấn liền xin lỗi, bởi sáng nay tiểu hồ béo thể mà thật sự mách mẹ rằng tiên sinh bắt nạt mình, kết cục bị Hồ ma ma đét đít, còn phải cuống quýt xin lỗi tiên sinh.

Ngày hôm nay Từ tiên sinh lại cho bài tập về nhà, bắt phải tính xem trong một nghìn bảy trăm năm tu hành thì Bạch nương tử ăn được bao nhiêu bữa, biết rằng ngày chẵn ăn hai bữa, ngày lẻ chỉ ăn một bữa.

Tiên sinh chỉ vừa dạy phép nhân và chia hai chữ số, đối với đồng học Tiểu Hồ thì bài toán này khó như lên trời.

Cho nên ngày hôm nay hấn càng không muốn nhìn mặt tiên sinh, vừa ra khỏi cửa liền gấp rút cúi đầu chào một cái rồi tót đi ngay.

Từ Hiền cũng không để ý, hấn ngó nghiêng hai đầu hẻm, thấy không có gương mặt khả nghi nào, xem ra đường chủ kia vẫn chưa phát hiện đám thủ hạ của y đã chết mất bốn người.

Ước chừng hơn một nén nhang, tất cả học sinh đã ra về hết, chỉ còn lại Lý Tự Thành đứng sau lưng hấn.

Gã chẳng rõ tại sao chân tiên sinh đã khỏi nhưng vẫn còn ngồi xe lăn, nhưng cũng rất biết điều không hỏi, hôm qua Từ Hiền đã nói đây là bí mật.

Lý Tự Thành tay cầm dù, đẩy Từ Hiền rời khỏi hẻm Hường Dương.

Khi đi ngang qua hẻm bên cạnh, nghe tiếng khóc than ở cuối hẻm, hấn ra hiệu cho Lý Tự Thành dừng lại, tiến vào xem thử.

Vào trong mới thấy một nhà đang có tang, cả gia đình chỉ có một người thanh niên mặc áo gai để tang, trên linh đường có đến bốn chiếc quan tài, khách tới viếng đều tỏ vẻ thương tiếc, thương hại cho thảm cảnh của gia chủ.

Trước cửa nhà còn có một đồng rương gỗ, may đây là cuối hẻm cụt nên cũng không cản trở lối đi, chỉ là không biết để làm gì.

Dân trấn lại có bao nhiêu người, đầu phố gặp cuối phố thấy, Từ Hiền và Lý Tự Thành cũng vào trong thấp một nén nhang chia buồn.

Người thanh niên thấy là Từ tiên sinh nổi danh trong trấn cũng không niềm nở bao nhiêu, chết cả nhà thì dù là đương kim hoàng đế tới cũng vậy thôi.

Từ Hiền cũng không cho mình là đại nhân vật gì, đốt nén nhang tế bái, để lại chút tiền phúng viếng rồi đi ra, nhường chỗ cho người sau.

Có người biết chuyện, lại muốn nhân dịp tán gẫu với hấn, thế là đến gần cho hay hoàn cảnh nhà này.

Nghe vào mới biết, hôm qua nhà này chết mất bốn người, bao gồm tổ phụ, song thân và tiểu đệ của thanh niên.

Sáng nay ngỗ tác có tới nghiệm thi, xác nhận là bọn họ đã chết từ trưa hôm qua, bị người dùng đao sát hại, chẳng rõ mục đích là gì, trong nhà cũng không mất mát thứ chi, ngược lại có rất nhiều rương gỗ trống.

Từ Hiền nghe vậy, liền đoán được rất có thể hung thủ là Tiêu Chiến Viêm, mấy cái rương gỗ kia hấn cũng mừng rỡ ra dùng để làm gì.

‘Ta không cứu được họ, nhưng kẻ thù ác cũng đã đền tội, xin nén bi thương.’

Từ Hiền thấy thanh niên mặt mày hốc hác, âm đạm vô hồn, ánh mắt của hấn rất phức tạp.

Hấn không biết nên nói y may mắn hay là bất hạnh, nếu không phải y hôm qua có việc gấp cần sang thôn bên cạnh thì e rằng cũng đã hồn về chín suối.

Đó là vận hạnh.

Nhưng bây giờ thân nhân mất hết, chỉ còn một mình y trên cõi đời này, hấn lại cảm thấy chẳng may mắn gì cho nổi. `var _avfVar=_avfVar|[];_avfVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

Có những người còn sống, họ lại đau khổ hơn những người đã chết.

‘Thời gian rồi sẽ chữa lành mọi tổn thương, nhưng vết sẹo thì in hấn mãi mãi.’

Từ Hiền im lặng không nói, chỉ khoát tay ra hiệu cho Lý Tự Thành biết nên đi rồi.

Thăng tiến về Bắc, Từ Hiền và Lý Tự Thành chẳng mấy chốc đã ra ngoài trấn.

Hấn không muốn những chuyện đáng tiếc xảy ra với người thanh niên kia lại xảy đến với những người khác, nên Từ Hiền nhất định phải mau chóng có thêm manh mối, hoàn thành nhiệm vụ.

Chẳng phải nhiệm vụ nhắc nhở hấn có thể tìm thấy chân tướng trong sách sao, Từ Hiền quyết định đến thư viện lớn nhất của Đan Dương Huyện để tìm manh mối.

Trước khi đi, hấn giao bài tập cho Lý Tự Thành:

Từ bây giờ đến hoàng hôn, gã phải liên tục không ngừng chạy qua chạy lại từ nhà tranh của hấn đến tiểu trấn để luyện【Trục Nhật Thần Bộ】.

Đuổi khéo tên đệ tử quan môn, Từ Hiền tự mình đẩy xe lăn rời xa Bạch Long Trấn một đoạn, quan sát thấy xung quanh không có bóng người nào, hấn liền đứng dậy nhắc chiếc xe lăn của mình bỏ vào trong tay áo, cảnh tượng hết sức thần kỳ, trông khá giống với một con mèo kim loại có màu xanh lam nào đấy.

Sau đó Từ Hiền cởi bỏ áo ngoài, trên người chỉ mặc một bộ y phục giản đơn hết mức có thể, rộng rãi thoáng đãng.

Hấn bắt đầu chạy, vùng vãi mồ hôi dưới ánh mặt trời.

Hiển nhiên không chỉ bắt Lý Tự Thành luyện bộ pháp, chính hấn cũng giao bài tập cho mình, đó là chạy từ đây đến trên huyện.

Vì tránh bị người quen bắt gặp, Từ Hiền không phóng mình trên quan đạo mà chọn cách băng thẳng qua cánh rừng, dựa vào công phu của hấn hiện giờ thì đã thủ không đáng để sợ.

Hơn nữa việc có các chướng ngại vật như tảng đá, cành cây rậm rạp cũng giúp Từ Hiền luyện tập phản xạ, năng lực né tránh của mình.

Trên hết là chạy trong rừng rậm thiên nhiên giúp hấn gọi nhớ lại cảm giác hóa thân Khoa Phụ, có lợi cho sự tiến bộ khi thi triển【Trục Nhật Thần Bộ】giữa trời nắng thế này.

Từ Hiền không biết là mình lại bỏ lỡ cơ hội gặp mặt nhóm ba người Bao Ngao Thiên một lần nữa.

Sau khi đến nhà tranh báỉ phỏng lần hai nhưng bất thành, bọn họ bèn đến gặp trưởng trấn bàn bạc việc mở đại lý của Giang Hồ Nhật Báo, mọi việc diễn ra cũng suôn sẻ.

Giữa trưa Vương lão còn giữ ba người ở lại dùng bữa, thịnh tình không thể chối từ, bọn họ cũng đồng ý.

Khi lão trưởng trấn nói phải bỏ chút thời gian đi đón tôn tử ở học đường, họ cũng không nghĩ nhiều, nhưng lúc Vương Tiểu Minh về đến nhà, nghe tiểu tử này nhắc tiên sinh lại cho bài tập thì mới tỉnh người ra.

Từ những gì hôm qua họ nghe ngóng được, trong trấn chẳng phải chỉ có một vị tiên sinh dạy học là Từ tiên sinh kia sao? Thế là bèn cáo lỗi với trưởng trấn rồi chạy đến học đường tìm.

Nhưng đáng tiếc, nửa đường lại gặp Lý Tự Thành giết ra, hỏi gã mới biết Từ Hiền đã đi lên huyện, chỉ có thể bóp tay thở dài, đành than duyên phận chưa tới.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Trung niên đạo và thiếu niên tăng

Từ Hiền như một con dã thú băng ngang qua cánh rừng, hấn chạy như thể bù đắp cho một trăm mấy mươi ngày chưa được dùng đến đôi chân của mình.

Hấn không biết rằng, ở phía cánh rừng bên kia, cách chừng năm mươi dặm cũng có hai người đang tung bay trong rừng, chỉ là chênh lệch tốc độ giữa hấn với họ cũng xa như khoảng cách giữa hai bên vậy.

Trên căn bản là chỉ có thị giác của cao thủ Tiên Thiên mới theo kịp được.

Nếu Từ Hiền có nhãn lực bậc ấy, ắt sẽ nhìn ra đó chính là vị hòa thượng và tên đạo sĩ hấn gặp vào khuya hai ngày trước.

Hai người song hành cùng nhau, tên đạo sĩ trông có vẻ đã dốc toàn lực nhưng vị hòa thượng kia nom thần thái lại thư thả lắm, đoán chừng vẫn còn dư lực.

Đạo sĩ kia tuổi chừng tam tuần, diện mạo bình thường, khí chất bình thường, nhưng phục sức trên người lại chẳng hề bình thường.

Hấn mặc trên mình một bộ đạo bào hoa lệ, áo ngoài màu trắng, bên trong màu đen, vừa nhìn đã biết là tơ lụa thượng hạng.

Không những thế, đầu hấn đội một cái thất tinh quan đỉnh bảy viên lam ngọc, hông đeo một cái ngọc bội âm dương do hai mảnh ngọc một trắng một đen ghép lại, yêu đài có họa tiết Bát Quái thêu bằng kim tuyến, trường kiếm sau lưng cũng hết sức hoa lệ, vỏ kiếm thuần ngân khảm hai viên ngọc to chẳng ở hai bên, một xanh một đỏ.

So với hấn, trang phục của hòa thượng kia lại chẳng đáng kể, y khoác lên người một chiếc cà sa có vẻ đã cũ, thậm chí có thể nhìn thấy vài mảnh vá.

Từ đầu đến chân của hòa thượng chẳng có lấy một món trang sức, ngoại trừ tràng hạt trên cổ có vẻ cũng chỉ làm từ gỗ rẻ tiền, trông như được truyền lại từ vị lão tăng nào đó, cũ kĩ lắm rồi.

Nhưng đáng nói là diện mạo và khí chất của hòa thượng này, y đi chân trần nhưng không nhiễm lấy một hạt bụi, hai chân thon gọn sạch sẽ, trắng trẻo như ngọc, đến cả nữ tử nhìn thấy cũng phải ghen tị.

Nhìn lên, trên đầu y đốt mười ba chầm hương, diện mạo thanh tú xuất trần, môi hồng răng trắng, giữa mi tâm có một ấn ký liên hoa, màu đỏ như máu, thế mà không cho người ta chút cảm giác yêu dị nào, chỉ càng tô điểm cho y thêm một loại khí chất siêu phàm thoát tục.

Tay phải chấp trước ngực, hòa thượng này mặt mũi trẻ trung, chỉ nhìn diện mạo thì chẳng khác gì thiếu niên chưa đến mười tám. Không biết là tuổi y thật sự như vậy, hay là tu luyện kỳ công nào đó bảo trì dung mạo, vĩnh trú thanh xuân.

Lúc này, chỉ nghe đạo sĩ kia nói: “Vô Lượng Thiên Tôn! Hòa thượng, ban ngày quý hồn tránh dương, bản đạo hết phép, chỉ có thể dựa vào ngui rồi.”

Đến cả âm thanh của hấn cũng thường thường không có gì lạ, thật sự là một kẻ trừ bỏ vật ngoài thân thì hoàn toàn phổ thông.

Trái ngược với hấn, giọng nói của hòa thượng lại cho người nghe cảm giác như gió xuân ấm áp, mưa rào lúc trời hạn, khiến người ta không hiểu thấu mà cảm thấy tỉnh tâm.

“A Di Đà Phật, tiểu tăng đã phát hiện ba nơi nghiệp khí tích tụ gần nhất. Đạo sĩ, tiểu tăng phải gia tốc, người nỗ lực theo kịp.”

Nói đoạn, liền thấy dưới chân y có kim vân lúc hiện lúc ẩn, hai con người như ẩn chứa ba ngàn thế giới, nghiêng đầu nhìn chéo về phía trái, ẩn kỳ hồng liên giữa trán lấp lóe, khi sáng khi tối.

Sau đó chỉ thấy y mỗi bước ra một bước liền vượt qua mấy trượng, ở chỗ cũ đến tàn ảnh cũng không thấy, chỉ có một đóa kim vân mờ dần rồi biến mất.

Đạo sĩ thấy vậy, há mồm cười ha ha: “Khinh thường bản đạo chăng? Xem ta Phi Hạc Đằng Không!”

Vừa dứt lời liền thấy hấn phóng thẳng lên trời, sau lưng hiện ra hư ảnh của một con bạch hạc, hai tà áo của hấn phát phối như hai cánh hạc, dù ngoại mạo bình thường nhưng lúc này cũng có vài phần tiên phong đạo cốt.

Lúc bấy giờ, bạch hạc sau lưng hấn vỗ cánh, mỗi lần lên xuống là hấn nhảy một đường vòng cung xa đến mười trượng, theo sát phía sau, đập lên kim vân mà tiểu hòa thượng để lại.

Hai người một tăng một đạo, nhìn tuổi có chênh lệch nhưng không thấy xung tiền bối hậu bối, cũng chẳng gọi đạo trưởng hay hô đại sư, người này “hòa thượng” người kia “đạo sĩ”, thái độ không chút khách khí với nhau nhưng lại cho cảm giác chẳng hề thất lễ, gọi nhau có vẻ xa lạ nhưng lại có một luồng thân thiết khó tả, thật là diệu thay.

...

Từ Hiền không biết có hai vị diệu nhân đang ganh đua khinh công cao thấp, hấn lúc này đã cách Đan Dương Huyện chưa tới trăm bước.

Quần áo ướt đầm mồ hôi, Từ Hiền cũng không sợ bất lịch sự, tìm một chỗ kín đáo rồi cởi bỏ tất cả, dùng khăn lau khô thân thể rồi lấy một bộ y phục mới từ trong ống tay áo ra thay vào.

Ẩn mặc tươm tất, hấn đến gần quan đạo, thấy không có ai liền lấy xe lăn ra ngồi lên, thế là tạo thành hình tượng vị Từ tiên sinh hai chân có tật đi lên huyện, chứ không phải một tên vũ phu chạy như chó đuổi này giờ.

Có ký ức của kiếp trước, Từ Hiền hiểu sâu tầm quan trọng của việc giả heo ăn thịt hổ, kẻ địch vĩnh viễn cũng chẳng ngờ tới việc một tên què lại có thể chạy như bay.

Quả nhiên sự cẩn thận của hấn là sáng suốt, lúc tiến vào địa bàn Đan Dương Huyện liền gặp phải một vị thợ săn ở tiểu trấn, hấn mà hai chân vọt tới thì đã không tránh khỏi một phen kinh ngạc hồi hán rồi.

Xã giao vài câu với thợ săn, không có hứng thú ngắm nhìn sự phồn hoa nơi huyện lớn, Từ Hiền tìm đến chỗ trữ nhiều thư tịch nhất trong huyện: Đan Dương thư viện.

Thư viện này nghe đồn rằng đã có hơn hai trăm năm, trước đây là do một vị Công bộ thượng thư của Đại Xương xây cất lúc dưỡng già, y muốn đặt hết những sách vở mình tích trữ cả đời vào trong đó để làm chỗ đọc sách, bồi dưỡng sĩ tử quê nhà.

Nhưng mà có vẻ như chẳng tác dụng gì mấy, hai trăm năm qua không có đại thần nào trong triều có xuất thân từ Đan Dương, người nổi bật nhất cũng chỉ được điều về nơi đây làm tri huyện mà thôi, chẳng có tiến bộ thêm.

Nên Đan Dương thư viện cũng dần điều linh, đến nay nếu không có mấy vị lão tú tài góp vốn lại duy trì, e rằng nó đã phải đóng cửa.

Lăn bánh vào tòa cổ lâu ba tầng có hai trăm năm lịch sử này, đập vào mắt Từ Hiền là rất nhiều sách, nhưng người thì lác đác chẳng có mấy.

Vài vị thư sinh, tuổi trẻ hoặc trung niên, có người tóc đã hoa râm, người thì đang tìm sách, người thì đã cầm sách mà chăm chú đọc, gần cửa thì có hai vị lão nho đang quyết trận sinh tử hắc bạch, ngoài ra cũng chỉ còn một vị lão tiên sinh, trông có vẻ là thủ thư đang ngâm cứu tại quầy sách phía Đông.

Từ Hiền không định làm phiền lão nhân, bởi hấn hiện giờ cũng không biết mình muốn tìm thứ sách gì, chỉ có thể nhắm mắt đi bừa trước xem sao.

Nhìn thấy ở trung tâm thư viện có một hòm góp bạc, hấn lấy ra mười văn tiền bỏ vào.

var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Đạo qua một vòng, các loại binh thư yếu lược, trị quốc an bang, đạo lý làm người, tư tưởng triết học, con đường chính trị gì đó đều bị hấn loại bỏ đầu tiên.

Nhiệm vụ nhắc nhở hấn có thể tìm thấy chân tướng trong sách, vậy cũng có khả năng chuyện bắt cóc hài đồng tương tự đã từng xảy ra trong quá khứ, rất có thể được chép lại trong sử sách.

Nhưng Từ Hiền đi khắp tầng một cũng không tìm thấy một quyển sử thư nào, hắn đoán chừng là ở tầng trên.

Bây giờ hắn đang ngồi xe lăn, muốn đi thang lầu là không thể nào. Nếu trực tiếp đứng dậy dùng hai chân đi lên cũng không ổn, người trong thư viện sẽ coi hắn là kẻ điên mất.

“Ta có thể đổi một loại thư tịch khác.”

Các loại kỳ văn dị sự, truyện ký giang hồ hắn là cũng thích hợp để hắn tìm tòi. Hắn vừa rồi đã nhìn sơ qua một lần, biết chỗ để sách ghi chép kỳ văn dị sự ở đâu.

Đó chỉ là một giá sách nhỏ ở góc Tây thư viện, số lượng sách cũng không nhiều lắm.

Cạnh bên đó còn có một giá sách xếp đặt các loại tiểu thuyết, đáng nhắc tới là Từ Hiền phát hiện Bạch Xà Truyện cũng nằm trong số đó.

Hắn cầm lên xem thử, thấy đề tựa là “Bạch nương tử truyền kỳ”, góc dưới cũng có đề danh tác giả, hắn chỉ thấy một dòng chữ dài: “Giả Châu Đan Dương Huyện Bạch Long Trần Từ tiên sinh”.

Lật ra xem vài trang, cùng một nội dung nhưng văn bút hơi khác, giống như là chép lại từ lời khẩu thuật của các vị thuyết thư.

Cũng phải, người khác chỉ đọc qua sách gốc một lần đã sợ chết khiếp mà trả về tay hắn, không có chính bản lưu hành cũng là dễ hiểu.

Từ Hiền trả quyển tiểu thuyết về lại giá sách, bắt đầu ngâm cứu kỳ văn dị sự.

Một lần cúi đầu, trời đã hoàng hôn.

Văn khách trong thư viện lục tục ra về, nhưng Từ Hiền vẫn lật sách soạn soạn, xem xong quyển này liền đổi sang quyển khác.

Chưa đầy hai mươi mà liên tục đổ đầu thi Hường, thi Hội, hắn không chỉ dựa vào thiên phú mà còn có nỗ lực hơn người, đọc sách nhiều vô số kể, cuối cùng luyện được bản lãnh đọc lướt như gió mỗi khi muốn tìm một đoạn trích riêng nào đó.

Thái dương sắp hạ, thái âm sắp lên, nhưng Từ Hiền không hề để ý đến.

Chợt có một giọng nói già nua vang lên sau lưng hắn: “Tiểu hữu đang tìm gì mà nhập thần như vậy?”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lão học cứu há chẳng phải toàn thư?

Từ Hiền giật mình, quay người lại liền thấy lão thủ thư đang mỉm cười nhìn hắn.

Gặp bước chân của lão phù phiếm, hắn lập tức biết lão không có võ công trong người, thậm chí bản thân sơ suất.

Dựa vào công lực của Từ Hiền, sao có thể bị người bình thường áp sát mà chẳng hay gì cho được.

Khổ nỗi vì gấp rút muốn tìm ra chân tướng hung án mà chú tâm tìm đọc, đến mức quên cả tự thân an nguy, không để lại tinh thần đề phòng cảnh giác.

Thầm ghi nhớ bài học lần này, Từ Hiền nhìn ra ngoài trời, thấy đã chập tối, liền biết thư viện phải đóng cửa, thế là đành cười xin lỗi lão thủ thư:

“Thật có lỗi quá, văn sinh mải mê không để ý giờ giấc, tri hoãn công việc của trưởng lão.”

Hắn trả lại quyển sách trong tay về vị trí cũ, vòng hai tay lại để trước người, tám ngón tay đặt lên nhau, hai ngón cái hướng lên, hơi khom người bái một cái, tỏ vẻ cáo lỗi.

Lão thủ thư sống hơn nửa đời người vẫn chưa thấy qua lễ nghi này, thậm chí kỳ lạ, cũng cảm thấy kẻ hậu học này thú vị.

Trong mắt lão thì người trẻ tuổi thích đọc sách đều là loại người mà lão yêu thích, huống chi đọc đến quên hết thời gian như Từ Hiền.

Vậy nên lão thủ thư cười đến híp cả mắt, nếp nhăn trên mặt cộm hết lên, bảo với Từ Hiền rằng: “Tri hoãn cái gì, không sao cả. Người trẻ tuổi mà, đọc sách tốt, đọc sách tốt!”

Thấy lão hiền lành như vậy, Từ Hiền cũng nhẹ giọng, ôn hòa đáp lại: “Vâng, đa tạ trưởng lão lý giải cho văn sinh.”

“Có chi mà cần tạ. Tiểu hữu, người vẫn chưa nói cho ta biết đang tìm gì đây, không phải tự kiêu chớ sách trong thư viện lão hủ đã đọc qua bảy tám phần mười, nông sâu đều có, người nói ra chưa biết chừng ta có thể giải đáp.”

Lão thủ thư tiến lại cầm lấy tay hắn, vỗ vỗ lên mu bàn tay.

Từ Hiền cảm thấy không thể trông mặt mà bắt hình dong, chớ trông lão già vậy nhưng hai tay vẫn còn khí lực đầy.

Nghe những lời của lão, Từ Hiền mới chợt nhận ra bản thân tự đại.

Nhân sinh thất thập cổ lai hy, nhà có một lão như có một bảo, kiến thức của người già là vô giá, huống chi còn là người đắm chìm trong thư hải mấy chục năm, hẳn sao lại bỏ gần cầu xa, tự mình khổ sở tìm kiếm?

Thế là Từ Hiền uyển chuyển hỏi lão thủ thư xem trong quá khứ có các vụ hung án bắt cóc lượng lớn hải đồng nào không? Hơn nữa sau khi bị bắt một thời gian còn gặp cảnh tàn sát thảm thiết, hung đồ lại không làm buồn bán nô lệ hay cướp nội tạng gì cả.

Này coi như hắn hỏi đúng người, lão thủ thư đúng là từng thấy qua rất nhiều hung án bắt cóc trẻ nhỏ ở trong sách, nhưng đáng tiếc hệ thống chẳng phản ứng gì, không có vụ nào là chân tướng mà hắn muốn.

“Ái chà chà, lão hủ cũng xem qua những ghi chép có loại hung phạm này, bắt cóc hơn vạn người cũng có, nhưng chưa từng có tiền lệ bắt xong chỉ giết như tiểu hữu nói. Lạ thay, lạ thay!”

“Trưởng lão cũng chưa thấy qua sao?”

Từ Hiền có vẻ thất vọng, chẳng lẽ hắn phải đến thư viện ở các huyện khác tìm kiếm, thậm chí tiến về phủ, quận mới có được đáp án? Sợ rằng lúc ấy lại thêm không biết bao nhiêu đứa trẻ gặp độc thủ.

Lão thủ thư cũng hơi xấu hổ, lúc nãy tự hào mình đọc nhiều sách, nhưng vừa bị hỏi một câu đã không giải đáp được. Lão cũng chỉ đành nói sang chuyện khác để chữa thẹn:

“Phải rồi, đừng cứ trưởng lão, trưởng lão, lão hủ họ Tiền, tiểu hữu không chê thì gọi một tiếng Tiền lão là được. Thấy tiểu hữu lạ mặt, hẳn không phải người trong huyện, trò chuyện này giờ vẫn chưa rõ danh tính, có thể cho lão hủ được hay?”

Từ Hiền giấu nổi thất vọng trong lòng, thần thái vẫn bình thản tự nhiên, khẽ cười đáp lại:

“Vẫn văn sinh cả gan gọi ngài là Tiền lão. Tiền lão, văn sinh quả thật không phải người trong huyện, ta họ Từ tên Hiền, hiện đang ở Bạch Long Trấn dạy võ lòng cho ít đứa trẻ con.”

Tiền lão nghe thấy hắn đang làm nghề dạy học, chợt hai mắt sáng lên, nụ cười càng thêm rạng rỡ, hiền hòa: “Thất kính, thất kính, không ngờ tiểu hữu là vị nhân sư biểu.”

Chợt lão cúi đầu lẩm bẩm: “Ừm, Bạch Long Trấn, Từ Hiền, tiên sinh dạy học, Từ tiên sinh, Từ...”

Sau đó ngẩng lên nhìn hắn, vẻ mặt bất ngờ hỏi rằng: “Có phải là Từ tiên sinh sáng tác Bạch Nương Tử Truyền Kỳ?”

Từ Hiền khẽ gật đầu nói: “Nếu Tiền lão nói là Bạch Xà Truyện thì đúng là văn sinh viết ra.”

Mặc dù có không ít tình tiết là do hắn tự nghĩ, nhưng Từ Hiền vẫn chỉ nhận là mình viết chứ không phải sáng tác ra.

“Viết tốt, viết tốt. Lão hủ lần đầu đọc được đã cảm thấy có sự thú vị vô cùng, văn bút cũng có trình độ, còn tưởng là diệu nhân nào đây, không ngờ có thể gặp được tác gia ở đây.”

Thấy lão có vẻ chân tâm thích thú, Từ Hiền định nói ra hắn vốn chỉ mượn nhờ câu chuyện của người khác mà thôi, không phải tác giả chân chính, nhưng lại bị Tiền lão ngắt lời.

Chỉ thấy lão đang thao thao bất tuyệt về sự yêu thích của mình thì đột ngột dừng lại, vỗ tay lên trán như sực nhớ ra gì đó: “Bạch Long Trấn, phải rồi.”

Không để Từ Hiền kịp giải thích, lão bóp chặt tay hắn bảo rằng: “Nghe Từ tiểu hữu nhắc đến Bạch Long Trấn, lão hủ mới nhớ, chuyện mà người muốn biết ta không giải đáp được, nhưng có một người ở quý trấn tám chín phần mười biết lời giải.”

Từ Hiền nghe vậy, lòng chợt dấy lên hi vọng, gạt chuyện giải thích thân phận tác giả qua một bên, vội hỏi: “Tiền lão nói là thật? Xin cho văn sinh biết vị đó là ai, Từ Hiền cảm ân vô cùng.”

Tiền lão xua tay nói:

“Tiểu hữu quá lời, chỉ là tốn chút nước miếng, ân nghĩa gì ở đây. Nghe lời miêu tả của tiểu hữu khi nãy, lão hủ đoán chừng hung án quái lạ như vậy chỉ có

thế là ác khách giang hồ gây nên. Chuyện của giang hồ lão hủ không rõ, nhưng lão đầu Ngô Tam Âm ở quý trấn lại không thể rảnh hơn.”

Một vị lão đầu họ Ngô ở Bạch Long Trấn, lại là người mà lão học giả như Tiền lão biết tới, như vậy Từ Hiến cũng có thể đoán ra là ai.

“Tiền lão, ý của ngài là Ngô lão tiên sinh?”

Hắn còn nói có phải Ngô lão tiên sinh đã từng dạy học nhiều năm trong trấn hay không, thấy Tiền lão gật đầu liền xác định rõ ràng.

Tiền lão còn cho biết, Ngô lão tiên sinh thuở trẻ kết bạn rất nhiều nhân sĩ võ lâm, đến nay hình như vẫn còn giữ mối quan hệ, thường đến thăm hỏi vào dịp Nguyên Đán. `var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

Có điều Tiền lão cũng chỉ biết đến nhiều đó thôi, dù sao lão và Ngô lão tiên sinh cũng không thân cận, chỉ là quan hệ thông thường giữa văn nhân với nhau.

Nhưng thế cũng đủ rồi, mặc dù chưa biết chắc Ngô lão tiên sinh có thể giúp mình tìm ra chân tướng hay không, nhưng cũng là một tia hi vọng, còn hơn hẳn phải như con ruồi không đầu mò khắp thư viện các nơi.

Mặt trời xuống núi, Từ Hiến vội vàng vái tạ chào từ biệt Tiền lão thủ thư, hứa hẹn lần sau lại tới nhất định mang theo bản chép tay Bạch Xà Truyện do mình đích thân viết tặng cho, khiến lão đầu lúc tiễn hắn đi cười tít cả mắt.

Từ Hiến đẩy xe lăn rời khỏi Đan Dương Huyện, lúc hắn xuất hiện trên quan đạo thì đã hoàn toàn không còn thấy thái dương, e rằng chạy về đến nhà thì trời cũng tối thui.

Nhưng chẳng sao cả, ban đêm đối với nhân sĩ giang hồ cũng chẳng khác mấy ban ngày, thậm chí còn là thời gian hoạt động chủ yếu của một số đối tượng.

Thuận theo đường cũ, Từ Hiến giấu xe lăn vào trong tay áo, sau đó lại bắt đầu thi triển khinh công.

Cả ngày rồi chưa ăn thứ gì, buổi tối lại chẳng có ai mở tiệm, hắn định nhân lúc đang ở trong rừng mà kiếm chút gì lót bụng.

Thú rừng có lẽ khó gặp, nhưng hái chút quả dại, rau, nấm về xào cũng không phải ý tồi.

Thế là đi được nửa đường, áo ngoài đã bị Từ Hiến cởi ra làm bao tải, phình lên một khối to vác ở sau lưng, xem ra thu hoạch không tệ.

Mặc dù thiếu đi phần thông thạo hỗ trợ khi chạy dưới ánh mặt trời, nhưng tiến độ thông thạo của【Trục Nhật Thần Bộ】cũng rất khả quan, ước chừng hắn lại chạy thêm một chuyến từ tiểu trấn lên huyện là có thể đạt tới Giá Khinh Tụ Thực.

Liên tục thi triển khinh công là phải tiêu tốn chân khí, nhưng hắn giờ đã có bảy năm công lực, lại nhờ vào Võ Căn giúp giảm một nửa tiêu hao, thêm đặc tính dẻo dai kiên cường của【Trục Nhật Thần Bộ】nên có thể duy trì rất lâu.

Từ Bạch Long Trấn đến Đan Dương Huyện khoảng chừng trăm dặm đường, thế mà Từ Hiến đi một chuyến chỉ hao tổn khoảng chừng năm thành nội lực, đủ để thấy sức bền.

Tất nhiên cũng không thể thiếu công lao của nội công tâm pháp thượng đẳng như【Giá Y Thần Công】được.

Hai khắc đồng hồ nữa trôi qua, lúc này trăng sao đã hiện đầy trời.

Những tưởng đêm nay là một đêm an bình, Từ Hiến có thể an toàn về tới nhà... nhưng không!

Vút!

Bằng thị lực siêu thường nhân, hắn có thể thấy một vệt đen phóng nhanh về phía mi tâm của mình, lúc nó tới gần hơn thì mới thấy rõ là một cây mai hoa phiêu.

Từ Hiến lộn người né khỏi, tay nải rơi xuống, rau củ lẫn lông lóc trên mặt đất.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hóa ra là tiểu tốt lạc đàn

Từ Hiền ngó theo hướng mà mai hoa phiêu bay tới, không phát hiện bóng người nào.

Hắn cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng có lẽ địch nhân ẩn nấp quá kỹ lưỡng, vẫn là không một bóng người.

‘Lẽ nào là thổ phi?’

Từ Hiền suy đoán thân phận kẻ địch, dù sao buổi tối một thân một mình rất dễ khiến người ta nổi lòng tham đánh cướp.

Nếu vậy Từ Hiền chỉ có thể tự trách mình xui xẻo, gặp phải tên cướp không có ánh mắt, chẳng thấy trên người hắn không có gì đáng tiền hay sao, tay nài rơi ra cũng toàn rau củ quả.

Kỳ thật kẻ đang ẩn nấp trong tối cũng ngáo ngơ đây.

Hắn đang trên đường hội họp với đường chủ thì phát hiện Từ Hiền, không ức chế được Sát Lục Khí trong người, lại thấy Từ Hiền mang tay nài to nên mới ra tay với hắn, ngờ đâu tài vật trong túi của hắn lại là một đám rau củ.

Hơn nữa từ phản xạ né đòn vừa rồi của Từ Hiền, hắn cũng nhận ra là tên này không phải miếng mồi dễ nuốt như mình nghĩ.

Không trách được hắn,【Trục Nhật Thần Bộ】không có ưu điểm về tốc độ nên hắn tưởng đó chỉ là khinh công hạng xoàng, dẫn tới coi thường Từ Hiền.

Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, biết mình chọc trúng thứ dữ cũng không có ý định bỏ chạy, hắn như hóa thành một con độc xà ẩn nấp trong hắc ám, chờ cơ hội để cho Từ Hiền một đòn chí mạng.

Dù sao đi nữa thì giết chết võ giả cũng giúp Sát Lục Khí của hắn tăng trưởng mạnh hơn giết người bình thường rất nhiều, dẫu chẳng chiếm được tiền tài thì vẫn không hề lỗ lã.

Hắn muốn đợi Từ Hiền mất cảnh giác để xuất thủ, nhưng hành động kế tiếp của Từ Hiền lại khiến hắn hoàn toàn mất đi năng lực lý giải.

‘Hắn đây là... chờ chết?’

Lúc này, chỉ thấy Từ Hiền đột nhiên ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, tứ chi buông lỏng như thể mời gọi hắn hãy đến chiếm đoạt lấy mình vậy.

Sau đó, Từ Hiền bỗng cho hắn một cảm giác chẳng khác gì người chết, khí tức hoàn toàn biến mất, quái lạ vô cùng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn sẽ nghĩ Từ Hiền chỉ là một tảng đá, một cái cây bình thường trong rừng rậm.

Lo sợ có trá, hắn sinh lòng do dự, cuối cùng quyết định chờ một lúc nữa xem thực hư thế nào, dù là bỏ lỡ cơ hội cũng không tiếc, bởi sinh mệnh chỉ có một lần, hắn không dám mạo hiểm.

Hắn lại không biết, một khoảnh khắc do dự phải trả giá bằng cả cuộc đời.

Từ Hiền ngồi xuống đất, tâm vô tạp niệm.

Phé chi thể, truat thông minh, ly hình khứ tri, đồng vu đại thông, chính thị Tọa Vong.

Vật ngã lưỡng vong, nhịp đập trong người hòa cùng vận luật của đại tự nhiên, tinh thần thì siêu thoát đến một thế giới riêng biệt.

Mảnh thiên địa này, Từ Hiền đạt được một loại cảm nhận rõ ràng, chi tiết từ nó, hắn đã tìm thấy chỗ dị biệt.

Một loại cảm giác quen thuộc, thứ mùi hôi tanh quen thuộc, sát tâm khát máu quen thuộc.

‘Vẫn là bọn chúng.’

Từ Hiền đã nhận ra kẻ địch là ai, hoặc nói đúng hơn là đến từ thế lực nào, sát ý của hắn cũng dâng lên.

Trời phương Nam, bóng nhận vắng hời lâu.

Bồi biên thù đã chìm trong bể máu.

Không phải máu trong khói lửa chiến tranh biên ải.

Máu những đứa trẻ vô tội...

...phải được trả bằng máu của bọn ác quỷ hình người này.

Một cơn gió thổi qua, kẻ đang nấp trong tối không hiểu sao chợt cảm thấy sau gáy mình lạnh lạnh.

Chợt có một tiếng xé gió vang lên, tim hắn đập nhanh dữ dội, trong đầu đánh lên hồi chuông báo hiệu câu hồn sứ giả sắp đến đón mình.

‘Ta bị phát hiện? Sao có thể...’

Bản năng cầu sinh cứu hắn một mạng, đồ người sang một bên, chỉ thấy thân cây mà hắn núp vào bị thứ gì đó bắn thủng, dù trong lúc nguy cấp hắn kịp bảo vệ chỗ yếu hiểm của mình, nhưng thứ đó vẫn đục cho bả vai phải của hắn một cái lỗ máu.

‘Võ học Trung Thừa.’

Hắn lập tức có kết luận về bản lĩnh của đối thủ, tâm như chìm xuống đáy vực.

Đối với những người muốn tìm một hai bản võ học nhập đạo ra hồn cũng khó như lên trời giống hắn, đây là một kẻ địch mà hắn không nên trêu vào.

‘Chạy!’

Hắn lập tức làm theo quyết định mà mình cho là đúng đắn nhất, nhưng mọi thứ đã muộn.

Soạt!

Lại một tiếng xé gió vang lên,【Đạn Chi Thần Thông】chính là môn võ học đòi mạng hắn.

Nếu là lúc trước có thể Từ Hiền còn để cho kẻ địch thoát được, bởi vì hắn di chuyển không tiện, nhưng nay hai chân đã khỏi, lại cường kiện dẻo dai hơn trước, còn học được khinh công, hắn liền vận khí đuổi theo, tay búng bi sắt.

Số bi sắt trong trận chiến ngày hôm qua đã được hắn gom nhặt lại, mặc dù thiếu mất vài viên nhưng số lượng là thừa để sử dụng lúc này.

Vút!

Toác!

Từ Hiền từ trên cành cây đáp người xuống, hai chân dẫm mạnh trên đất, hạ bàn hết sức vững chắc. Hắn phát mạnh tay áo, nhưng bi sắt không còn trượt xuống lòng bàn tay nữa.

Không phải vì Từ Hiền sử dụng hết, mà vì địch nhân đã phoi thây trước viên bi thứ hai của hắn.

Một đòn sau đầu, xuyên thủng vào não.

Trận chiến ngày hôm qua gặp phải hắc y nhân có quá tim lệch vị khiến hắn không ưu tiên nhắm vào ngực nữa, mà đổi sang nhắm vào sọ của kẻ địch.

Bởi kết cấu não chẳng thể di đi đâu được, dù sao hộp sọ chỉ có nhiều đó, một đòn tắt tử.

Sinh cơ tiêu tán, Từ Hiền nghe tiếng nhắc nhở mình nhận được 50 điểm Thiện Ác của hệ thống, chậm rãi tiến đến gần thi thể của địch nhân.

var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Từ Hiền mặt lạnh như tiền, lấy【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Như mọi khi, từ trong thi thể của kẻ địch có kim quang bay ra, dung nhập vào trong thiên thư.

Tranh chân dung, lý lịch chi tiết tội ác đã làm, các cảnh tượng lướt qua như đèn kéo quân, cuối cùng để lại một điểm kim quang.

Chỉ là điểm kim quang này không nhấp nháy mời gọi Từ Hiền chạm vào, nó vẫn còn non.

Từ Hiền không rõ cần giết bao nhiêu ác nhân mới đủ điều kiện tối thiểu cho việc ngộ đạo, hắn trước đó giết chết bốn tên ác đồ Hậu Thiên, hiệp trợ đánh giết một tên Tiên Thiên cũng chỉ sinh thành hai điểm.

‘Đoán chừng phải xem Ác Khí của kẻ địch cao tới mức nào.’

Theo những gì thiên thư báo cho Từ Hiền về lai lịch của tên xấu số này thì hắn trước đây cũng là son tặc, mới gia nhập Sát Thần Môn không được bao lâu nên thời gian giết người tích công lực không đủ, chỉ vừa đạt đến Hậu Thiên lục trọng mà thôi.

Nhìn cái xác, ngẫm nghĩ một lúc, Từ Hiền quyết định đem nó về nhà phi tang.

Nơi hoang dã vắng người, hắn đáng lẽ có thể trực tiếp bỏ lại cho dã thú xâu xé, nhưng suy nghĩ lại thấy có chút không ổn.

Bởi vì chưa biết chừng người của Sát Thần Môn có thể tìm tới cái xác này, sau đó dựa vào thủ đoạn đặc biệt nào đấy tra được ra hắn thì rách việc.

Đây không phải Từ Hiền nói chuyện giật gân, mà có căn cứ rõ ràng. Cả một buổi chiều ngâm mình trong thư viện, hắn cũng không phải là không có thu

hoạch.

Trong số tập thư ghi lại kỳ văn dị sự, Từ Hiền phát hiện một quyển sách nói về kỳ công dị thuật, mới biết đó không phải chỉ riêng hệ thống mới có.

Theo sách ghi lại, kỳ công dị thuật chia làm chín bậc, trong đó cửu phẩm thấp nhất, nhất phẩm cao nhất.

Môn【Trúc Cốt Công】mà Hứa đại phu từng nhắc đến chính là một loại kỳ công dị thuật, có môn kỳ công này, dù là xương cốt trong người bị rút hết đi cũng có thể trong thời gian ngắn tái sinh đầy đủ như cũ.

Kỳ công dị thuật tên như ý nghĩa, không phải võ học thông thường mà là các loại thủ đoạn thần kỳ, quái dị, sử dụng có thể đạt được hiệu quả phi thường, không cách nào giải thích.

Lại như【Bối Đồng Thuật】có thể khiến bản thân nhìn được sau lưng mình dù không quay người lại, lại như【Tin Ngưỡng Chi Dược】có thể để người ta nhảy từ trên cao son vận trượng xuống mà không chết, miễn là rơi vào đồng cỏ khô, bụi rậm hoặc ụ rơm.

Theo Từ Hiền thì kỳ công dị thuật đã có thể xem là phép thuật, nó gần như chẳng còn nằm trong phạm trù võ công.

Vậy nên biết đâu đường chủ kia có một môn dị thuật nào đó có diệu dụng như đọc được ký ức từ xác chết, triệu tập quỷ hồn về hỏi chuyện thì rách việc.

Cẩn tắc vô áy náy, dù cảm thấy hơi tò mò nhưng Từ Hiền vẫn cẩn môi lại mà nhét thi thể vào trong ống tay áo của mình.

Từ Hiền chỉ có một bình【Hóa Thi Phấn – Hiệp】thôi, nếu dùng ở đây thì phải đợi nó khô mới thu về được, hắn cũng chẳng muốn ngủ nơi màn trời chiếu đất thế này.

Huống chi biết đâu lại có môn đồ Sát Thần Môn xuất hiện, nếu là Tiên Thiên cảnh thì kết cục của hắn chi có chết.

Vừa nghĩ như vậy, hắn lập tức nhặt lại rau củ rơi trên đất, sau đó vận khinh công với tốc độ tối đa chạy về nhà tranh.

Trận chiến ngắn ngủi vừa rồi không khiến hắn có tiến bộ gì thêm, đối thủ quá yếu, sống không quá hai chỉ.

Nhưng cũng nhờ đó mà Từ Hiền phát hiện【Tọa Vong Kinh】không hoàn toàn vô dụng trong chiến đấu, miễn là tìm được thời cơ sử dụng thích hợp thì nó có thể đạt được hiệu quả khó lường.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngô lão thần bí, Sát Lục Huyền Đồng

Một đêm yên bình qua đi, buổi sáng Từ Hiền lại thừa dịp ánh nắng đầu trong ngày mà tu hành nội công, tập luyện độn chỉ.

Có【Tọa Vong Kinh】hỗ trợ,【Giá Y Thần Công】của Từ Hiền càng tiến gần thêm tới cảnh giới Như Ý, đến lúc ấy hắn có thể lợi dụng đặc tính chân khí như phích lịch liệt hỏa của nó cường hóa ngoại công của mình.

Từ Hiền đã định chờ mặt trời lên hắn đến bãi phỏng Ngô lão tiên sinh, nhưng đi gặp trưởng bối không thể dễ tay không, thế là hắn sử xuất bản lĩnh đầu cù là của mình.

Không có bạc trả tiền thuốc men? Về tranh đôi tiền thuốc.

Không có tiền trang trí học đường? Về tranh làm vật trang trí.

Không có lễ vật thích hợp tặng người? Về tranh làm quà tặng.

Thực ra Từ Hiền dạy học được một thời gian, học phí thu vào cũng rất khá quan. Người có tiền thì hắn nhận bạc, người nghèo khó thì hắn nhận trứng gà, khoai lang.

Nhưng Từ Hiền chưa bao giờ coi trọng tiền bạc, phần lớn học phí của gia trưởng đều bị hắn trả về cho học sinh, dưới hình thức gián tiếp như mua giấy mua bút cho bọn nhỏ, hay mua thức ăn chiêu đãi chúng nó.

Đầu bút chạm nhẹ lên giấy, Từ Hiền tưởng tượng trong đầu thứ mình muốn vẽ tặng Ngô lão tiên sinh.

Đây không phải lần đầu hắn vẽ tranh tặng lão, nhưng những lần trước đều là tranh thủy mặc thông thường, không núi sông thì cũng hoa lá, chim chóc, lần này hắn muốn tìm sự khác biệt.

Ý nghĩ chợt xoay chuyển, hắn đã biết mình muốn vẽ gì.

Tranh chân dung bán thân của Ngô lão, đó là sự lựa chọn của Từ Hiến.

Về phần tranh toàn thân, hắn định chờ nghệ【Họa Sĩ】đến cấp năm mới động bút.

Giọt mực rơi trên mặt giấy màu ngà, hai sắc trắng đen bao hàm thế giới.

Dần dần, một vị trưởng giả đức cao vọng trọng xuất hiện dưới đầu bút của Từ Hiến, một bộ râu xồm rậm rạp che khuất cả cổ, hai hàng chân mày kiếm vừa dày vừa đậm, một đầu tóc đen để xõa tung, bông bênh như mây, khỏe miệng hơi cong lên tạo cảm giác hết sức hiền hòa, đôi mắt trũng sâu dường như trách trời thương dân.

Chừng nửa canh giờ sau, đợi cho mực nước khô rồi, Từ Hiến lồng tranh vào quyển trục rồi cuộn lại, đẩy xe lăn rời nhà.

Đêm qua về muộn, hắn chỉ lo phi tang cái xác mà không để ý, giờ mới thấy trên chiếc bàn gỗ ngoài nhà tranh có một bình rượu chưa mở nắp.

Từ Hiến cũng không nghĩ nhiều, đoán chừng là dân trấn nhiệt tâm nào đó tặng mình, mang đế vào nhà xong rồi ăn bận chỉnh chu, tóc tai chải gọn, cầm theo cuộn tranh đến Bạch Long Trấn.

Đầu giờ Thìn, nắng nhẹ trải đường về tiểu trấn, bánh xe gỗ lộc cộc trên đường mòn.

Cực Nam cửu châu không có mùa đông, người sống tại Giả Châu chưa từng thấy tuyết rơi, dù là tháng chạp cũng chỉ có buổi đêm se se lạnh, đợi mặt trời ló dạng thì hàn khí cũng bị xua đi.

Từ Hiến chậm rãi lăn bánh, diện mạo tường hòa.

Có lẽ vì ngày hôm qua đã được chạy đã đời, hoặc vì đã quen với việc dùng xe lăn, trông hắn không có vẻ gì là nôn nao khi không được đi bằng đôi chân đã lành lặn của mình.

Sau này, Từ Hiến cũng định dùng xe lăn để thay cho việc bộ hành. Nghĩ đến Mặc Gia, Mặc Môn trong ký ức kiếp trước, chờ nghệ【Thợ Mộc】lên đến các cấp độ cao hơn, hắn đoán chừng mình cũng có thể tạo ra động cơ tự động như bọn họ.

Lúc đấy thì không cần phí sức dùng tay đẩy, hơn nữa còn có thể lắp đặt các cơ quan xạ tiễn, chuyển đổi các kiểu hình thái để đi trên nhiều loại địa hình.

Hai chân lành lặn mà lại dùng xe lăn, Từ Hiến không cho đó là nhục.

Ngọa Long lên chiến trường còn dùng tứ luân xa, đến lúc hắn chế tạo được xe mới thì không gọi nó xe lăn là được.

Từ thị linh xa, Thiên Cơ xa, v.v... có hàng tá cái tên để hắn chọn.

Như vậy, hắn vừa có công cụ thay đi bộ, vừa có thể nguy trang là tàn tật, giả heo ăn thịt hổ, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Mới vào trong trấn, Từ Hiến liền trông thấy Lý Tự Thành, trông điệu bộ tám chín phần mười là muốn đến nhà tranh tìm mình.

Thiên nhãn lướt qua, Từ Hiến kinh ngạc phát hiện rằng tên đệ tử khai môn của mình đã là Hậu Thiên nhất trọng, trong người đã sinh ra nội lực.

Kinh đầu tiên gã mở là Túc Dương Minh Vị Kinh, một trong Túc Tam Dương.

Lý Tự Thành cũng bất ngờ khi thấy hắn, gã chạy đến sau xe lăn, hỏi rằng: “Tiên sinh, người muốn đi đâu?”

Trông thấy bộ dạng đã sẵn sàng đẩy mình đi của gã, Từ Hiến lập tức phát tay áo cản lại: “Ta tự có việc, ngươi chớ có theo, luyện công đi thôi.”

Không cho Lý Tự Thành có cơ hội mở miệng, Từ Hiến ngay lập tức soạn cho gã một phương án tu hành:

Tiếp tục luyện tập khinh công, nhưng giờ đã có nội lực trong người, gã có thể dùng khinh công đến khi cạn kiệt chân khí, sau đó Tọa Vong để quan tưởng Long tượng công, chân khí khôi phục thì quay lại luyện tập khinh công, như vậy hiệu suất tu tập【Long Tượng Bát Nhã Công】và【Trục Nhật Thân Bộ】đều sẽ được đề cao.

Dù sao thì thứ khiến khinh công khác biệt với chạy nhảy bình thường chính là nội lực.

Ngày hôm qua Từ Hiến để Lý Tự Thành luyện【Trục Nhật Thân Bộ】cả một buổi chiều, kỳ thực chẳng có nội lực hỗ trợ, tiến độ tu hành rất chậm.

Lý Tự Thành muốn theo hầu Từ Hiến, nhưng gã cũng muốn khổ luyện võ công, về sau có bản lĩnh cùng hắn trừ gian diệt bạo, nên cũng biết nghe lời phải, bắt đầu đề khí chạy ra khỏi trấn, sóng vai cùng ánh mặt trời.

Đưa tiễn thành công gã đệ tử dính người, Từ Hiền tìm đến phố Bắc, mò tới nhà Ngô lão tiên sinh, hẳn hi vọng rằng vị lão học cứu này có thể giải đáp vấn đề của mình.

...

Ít lâu sau đó.

Từ Hiền lúc này đang ngồi trong một tòa lương đình, trước mặt hẳn là một chiến trường chỉ có hai màu trắng đen, phía đối diện ngồi một vị trưởng lão tinh thần quốc thước.

Vị trưởng lão ấy khí định thần nhân, người tuy đến tuổi cổ lai hy nhưng râu tóc vẫn còn đen nhánh, da dẻ dù nhăn nheo nhưng lại bùng bùng sức sống.

Lão đưa tay nhẹ vuốt râu, bộ dạng như liệu định tiên cơ, cả người có một loại khí thế hư vô mờ mịt khó hiểu, sừng sững như một cây tùng già trải hết thương hải tang điền.

Vị trưởng lão này chính là Ngô Tam Âm trong lời Tiền thủ thư của Đan Dương thư viện, là vị Ngô lão tiên sinh cho Từ Hiền mượn chỗ dạy học.

Nhìn người thật mới thấy, tranh chân dung của Từ Hiền chỉ lột tả được hai ba phần thần thái vốn có của lão.

Từ Hiền hôm qua chỉ vừa mới biết tên của Ngô Tam Âm, nhưng hẳn đâu thể gọi thẳng tên húy của bậc trưởng bối, nên vẫn gọi Ngô lão để bày tỏ tôn trọng:

“Ngô lão, vãn sinh vừa đến ngài đã kéo ta đánh cờ. Chẳng lẽ ngài không biết ta kỳ nghệ dở như cái sọt, hay lại coi việc triệt hạ hậu bối là vinh?”

Từ Hiền giọng nửa đùa nửa thật, hẳn và Ngô Tam Âm tuy giao hữu không lâu nhưng tính tình tương hợp, có thể xem là bạn vong niên, trêu chọc một hai câu không quá mức cũng chẳng ngại gì.

Nói xong, chỉ thấy hẳn lấy một tay giữ hờ tay áo, tay còn lại dùng hai ngón tay ưu nhã kẹp một quân đen, nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ.

Lúc này chỉ nghe Ngô Tam Âm đáp lại: “Khiêm tốn quá mức chính là tự ngạo, kỳ nghệ của Từ tiên sinh tiến bộ từng ngày...”

Giọng nói ảm áp, nhẹ nhàng như lửa trong lò sưởi, tuy không hùng hực hay rực rỡ hoa lệ, nhưng lại cho người ta cảm giác thư giãn, bình phàm, như một vị lão gia gia hiền lành nhà bên.

“...huống chi tư duy của người thiên mã hành không, thi thoảng ra cờ binh hành hiểm chiêu, lão đầu ta có lúc cũng phải học hỏi. Người thú vị như người, gặp mặt tất phải kéo lên sa trường chém giết một trận mới thỏa lòng ta.”

Nói đoạn, Ngô Tam Âm lại hạ một quân, Từ Hiền vừa nhìn qua đã thấy chín con cờ của mình rơi vào tử địa.

Hắn lắc đầu cười nhẹ, bảo rằng: “Ngô lão, ta hôm nay đến bái phỏng là có một nan sự cần hỏi, e rằng không có tâm tư hạ cờ, lại còn nói gì đến vận dụng hiểm chiêu?”

Trên miệng nói thế, nhưng quân tiếp theo hẳn đặt xuống lại mang ý đồ vây Ngụy cứu Triệu, phong tỏa lại tám quân của Ngô Tam Âm.

Người sau sắc diện bất biến, nhấp nhẹ một ngụm trà nóng, vừa hạ cờ hóa giải vừa đáp lời:

“Nhân thế như kỳ thế, mười chín đường tung nếu là thiên thì mười chín đường hoành há chẳng phải địa? Cờ trắng cờ đen lại không phải chúng sinh? Thiên địa chúng sinh đều nằm dưới lòng bàn tay, hà tất phải bận tâm một chút vấn đề nho nhỏ?”

Từ Hiền lại lắc đầu khê khàng, thông dong phản bác: “Tạo hóa vô lượng, sao có thể tung hoành ba trăm sáu mươi mốt điểm đại biểu hết cho nổi? Chỉ riêng nhân tâm phức tạp, một bàn cờ cũng chẳng diễn hóa được ra.”

Hắn đặt cờ xuống, từ bỏ chỗ yếu thế, bắt đầu lục lợi sinh cơ nơi khác.

“Thiên địa là vô hạn, nhưng thiên địa qua mắt phàm nhân là hữu hạn. Nhân tâm phức tạp, nhưng quy về bản chất lại có bao nhiêu? Xem cờ như xem người, có thể từ cách bày binh bố trận mà biết tính tình một người, chân thật hay giả dối, quang minh chính đại hay ôm lòng giấu diếm.”

Ngô Tam Âm chậm rãi hạ cờ, chặn lại sinh cơ vừa nhú của Từ Hiền.

Người sau nghe lời của lão chợt thấy có chút chột dạ, hẳn không biết trong sát na vừa rồi Ngô Tam Âm đã nhìn lướt qua dưới chân mình.

“Sát Lục Huyền Đồng.”

Trong miệng lão chợt nhảy ra bốn chữ không đầu không đuôi, nhưng Từ Hiền bỗng ngưng mắt lại, hẳn nghe được từ “sát lục”.

Bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của hẳn, Ngô Tam Âm vuốt râu cười xòa: “Muốn biết là gì, bởi lão đầu ta thao túng chúng sinh thiên địa, chém giết một trận thỏa thích.”

Nghe vậy, Từ Hiền biết hôm nay rất có thể nghề【Kỳ Thủ】sẽ lên đến cấp ba.

Nhưng hắn không có lựa chọn nào khác, thế là chỉ có thể hạ cờ.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thập vạn đồng thi đúc bán thần

Giờ Ngọ ba khắc.

Cạch!

Từ Hiền đặt một quân đen xuống bàn cờ, vẻ mặt lạnh nhạt vô vi, hơi thở đều đều, trông thần thái bình tĩnh vô cùng.

Đây đã là ván thứ ba của Từ Hiền với Ngô Tam Âm.

Cả hai ván trước, hắn đều thua chín mục.

Trình độ của Ngô lão tiên sinh quá cao siêu, hai ván ấy lão đều thắng bằng hai cách khác nhau, nhưng số mục lại chẳng hề thay đổi.

Từ Hiền biết, chín mục chỉ là nhường, nếu muốn thì lão đầu này có thể đánh cho hắn toi bời hoa lá.

Từ Hiền cũng muốn để Ngô lão bộc lộ chút sâu cạn, bởi vì ở ván thứ ba này, nghề【Kỳ Thủ】của hắn đã lên đến cấp ba.

Trông bộ dáng của hắn tựa như hôm nay có ý đến để thỉnh giáo kỳ nghệ của Ngô Tam Âm, nào có giống là muốn điều tra chân tướng?

Bàn cờ là chiến trường, Từ đại nguyên soái hiện đang thống lĩnh ba đạo quân chiếm cứ hai góc Tây Bắc Tây Nam và vị trí trung ương của chiến địa.

Nhìn như thanh thế to lớn, nhưng thực trạng lại nguy hiểm trùng trùng, sắp bị quân du kích của Ngô lão tiên sinh đâm vào yếu điểm.

Cạch!

Ngô Tam Âm cử tiên phong xung phá Tây Bắc quân, nếu coi một con cờ bằng một vạn binh thì thập vạn hùng binh của Từ đại soái đã quân lính tan rã, không thành trận hình.

Đúng lúc này, Từ Hiền chợt nghe lão tặc lưỡi nói:

“Hơn ba trăm năm trước, Đại Chu có một vị ma đạo cự đầu sáng tạo ra một bộ Tuyệt Học Thánh Cấp tiệm cận Chân Kinh, được gọi là Sát Lục Thần Đồ.”

Mất trái Từ Hiền nhảy một cái, hai con ngươi vẫn tập trung vào ván cờ, giống như không nghe được lão nói gì, chỉ là Tây Bắc quân của hắn dù buông đòn phản kích, nhưng sự chống trả lại quá yếu ớt, không thể cản lại mũi nhọn tấn công của quân tiên phong.

Ngô Tam Âm ung dung nhấp một ngụm trà, tuy đã ngồi từ lâu nhưng mắt lão lim dim lại như đang thưởng thức quỳnh hương ngọc dịch.

Lại hạ một chi kỳ binh đánh tan phòng tuyến Tây Bắc, Ngô Tam Âm ung dung nói tiếp:

“Năm đó Đại Chu tứ bề thọ địch, quốc vận chỉ còn trong sớm chiều, binh lực không đủ để chống lại ngoại xâm. Ác nhân cũng có ác nhân ái quốc, ma đạo cự đầu kia dốc hết tâm huyết sáng tạo Sát Lục Thần Đồ, mục đích là để bổ sung binh lực cho Đại Chu.”

“Lão binh già yếu, binh dân bá tánh, chỉ cần ở trên sa trường giết địch, chớp mắt cũng có thể đi đến đỉnh Hậu Thiên.”

Từ Hiền mặt trầm như nước, Tây Bắc quân đã bị hắn từ bỏ.

Chiến tranh là không có đúng sai, Từ Hiền coi Sát Lục Thần Đồ là tà công, nhưng hắn cũng biết, đối với con dân của Đại Chu năm ấy e rằng nó chính là thánh điển, là thiên thư, là thần công báu vật có thể bảo vệ gia viên của bọn họ.

Đứng ở góc độ khác nhau, cách nhìn lại chênh lệch như trời với đất.

Hạ một quân cờ, hắn lại nghe Ngô Tam Âm than thở:

“Chỉ là bấy nhiêu cũng không đủ, dù đã toàn dân giai binh, phụ nữ, người già đều lên chiến trường nhưng vẫn là vô lực hồi thiên. Lại nhớ lúc ấy, có một chi quân của Đại Chu bị Đại Xương quốc mai phục, cắt đứt lương đạo, vây trong hạp cốc, thân hãm từ địa.”

“Không có quân lương tiếp tế, Hậu Thiên cảnh lại chẳng thể ích cốc, xông ra thì chết vì bị giết, mà ở lại thì chết vì bị đói...”

Nghe đến đây, Từ Hiến đã đoán được nội dung tiếp theo. Nhìn Tây Nam quân bị vây khốn, hẳn điều một cánh quân bên cạnh đến tiếp ứng, nhưng hiệu quả chẳng ra sao, cứ như không cứu.

Ngô Tam Âm bẻ gãy quân chi viện một cách dễ dàng, Tây Nam quân lúc này không khác gì thịt đã vào nôi, chẳng thể thoát ra được nữa.

Lão bắt đầu chuyển hướng tấn công trung ương, chuẩn bị tận diệt tam quân của Từ Hiến, biến hãn thành quang can tư lệnh.

Đắc ý hạ một quân cờ, lão lại nói tiếp chỗ còn đang dở:

“...có một tên tiểu binh đói đến đại người, không chịu được nữa, bèn nhân lúc đêm khuya giết chết người chung lều trại, xẻ thịt mà ăn. Con đói qua đi, hẳn bắt ngờ phát hiện công lực của mình thể mà tăng tiến khá nhiều, gần đạt Tiên Thiên.”

“Tiểu binh báo cáo phát hiện này cho thống lĩnh. Thế là sau đó, bọn họ bắt đầu ăn thịt lẫn nhau, mãi cho đến khi tất cả đều đến Tiên Thiên đình phong, không thể tiến thêm được nữa, giết ngược trở ra, đạt được thắng lợi.”

“Trở về quân doanh, họ báo chuyện này lên trên. Thế là từ hôm ấy, toàn quân Đại Chu bắt đầu ăn thịt lẫn nhau, Tiên Thiên cảnh liên tục sinh ra.”

“Những tướng tìm được đường sống trong chỗ chết, Đại Chu có thể lật bàn với đông đảo Tiên Thiên cảnh... nhưng không, Thiên Long Quân Đoàn thị và Bình Châu Long thị cùng phải ra vô lâm thần thoại, nghiền ép tất cả. Ma đạo cự đầu tới cứu viện nhưng vẫn không ngăn cản được sự hủy diệt của quân lính Đại Chu.”

“Cuối cùng hãn lấy một đầu hai, giết chết người Long thị, đánh cho cao thủ Đoàn thị trọng thương hấp hối, nhưng hãn cũng phải trả đại giá là tánh mạng không còn dài lâu. Trước lúc lâm chung, ma đạo cự đầu kịp để lại mật quyết chí cao của Sát Lục Thần Đồ cho môn hạ, thứ ấy được gọi là Sát Lục Huyền Đồng Luyện Chế Pháp.”

Nghe đến đó, Từ Hiến biết chân tướng sắp được phơi bày, sau lưng hãn đã ướt đầm mồ hôi.

Bại cục đã định, nhưng hãn còn chưa chịu vứt cờ nhận thua, quyết kéo thêm chút hơi tàn mới thôi.

Nhìn hãn quyết đoán hạ quân vào vị trí thiên nguyên, ý đồ chiếm cứ chính thống, đang cơ xưng đế hiệu lệnh thiên hạ, kêu gọi nghĩa sĩ cần vương...

...Ngô Tam Âm chỉ cười nhạt.

Lão nhẹ nhàng đặt xuống quân cờ quyết định, hiệp thiên tử lệnh chư hầu.

Giang sơn đại định.

Trắng là Dương, đen là Âm, Dương cứu Âm lục, Ngô Tam Âm thắng mười lăm mục, Từ Hiến đại bại.

Nhưng câu chuyện của Ngô lão tiên sinh vẫn tiếp tục: “Sát Lục Huyền Đồng Luyện Chế Pháp, nó là như thế nào?”

Lão tự hỏi, tay thì nhắc các quân cờ khỏi bàn, bày lại tàn cuộc trong ván ba này, sau đó tiếp tục ra nước.

Nhưng lần này lão chấp soái kỳ của cả đen và trắng, phô diễn cách thức để tam quân của Từ Hiến chống chọi ra sao trước thế cờ của mình, giọng thần nhiên tự đắc:

“Thanh niên trai tráng, người già phụ nữ, đều lên chiến trường, mười phần chết chín. Đại Vĩnh bây giờ, trừ chút tàn quân, chỉ còn hải đồng.”

“Dựa vào phát hiện ‘ăn thịt nhau tới Tiên Thiên’ của tên tiểu binh kia, ma đạo cự đầu lúc cuối đời sáng tạo ra một loại tuyệt pháp, để bọn trẻ con giết hại lẫn nhau.”

“Bằng cách bày ra một loại sát trận, loại tuyệt pháp này tẩy não hải đồng, khiến cho tâm trí của chúng chỉ còn lại sát ý và tư tưởng giết chóc.”

“Trăm đứa trẻ bình thường tàn sát nhau trong trận, đứa cuối cùng chết sẽ trở thành Sát Đồng, chiến lực mạnh ngang Tiên Thiên đình phong.”

“Trăm Sát Đồng Tiên Thiên tàn sát nhau, Sát Đồng Huyền Tăng sẽ sinh ra.”

“Mười Sát Đồng Huyền Tăng thôn tính lẫn nhau, sẽ tạo thành một Sát Đồng nửa bước Thần Mạch, vượt khỏi Huyền Tăng, được xưng là Sát Lục Huyền Đồng.”

Ngô Tam Âm liệt kê từng cấp độ, mỗi câu mỗi chữ như vẽ thành núi thây biển máu, nhưng thần thái của lão bất biến, khỏe miệng tự tiểu phi tiểu trông như đang kể cở tích chứ không phải chuyện ghê gớm gì, tay vẫn chậm rãi đặt cờ.

“Trong tuyệt pháp có ghi lại bí chú điều khiển Sát Đồng, nếu không có người khống chế thì chúng sẽ hành động theo bản năng duy nhất của mình, giết chóc và phá hoại.”

“Về bản chất Sát Đồng vốn đã chết rồi, có thể miễn cưỡng coi là bất tử bất diệt. Vậy nên mặc dù Sát Lục Huyền Đồng chỉ có chiến lực nửa bước Thần Mạch, nhưng năng lực đánh mãi không chết của nó lại khiến các bậc võ lâm thần thoại kiêng kỵ không thôi.”

Hệ thống đã báo cho Từ Hiền một lời nhắc mới, nhưng hắn không để ý đến, hắn bây giờ chỉ muốn nghe rõ kết cục của Đại Chu năm xưa, sau khi Sát Lục Huyền Đồng sinh ra thì thế nào.

Có điều để hắn phải thất vọng, sau khi mượn quân đen thắng lại quân trắng nửa mục, Ngô Tam Âm lại không kể rõ:

“Thực tế trên Sát Lục Huyền Đồng còn có Sát Lục Thần Đồng, cũng cần mười Huyền Đồng mới có thể sinh thành, nhưng năm đó Đại Chu chỉ tạo được chín thì đã diệt quốc, các Sát Lục Huyền Đồng cũng bị cao tăng Thiếu Lâm độ hóa, phong ấn ở Thiếu Thất Sơn.”

Đến đây là dừng, vì sao Đại Chu có chín Sát Lục Huyền Đồng còn bị diệt quốc, vì sao Huyền Đồng nửa bước Thần Mạch lại bị phong ấn, lão đầu không nói thêm gì cả.

Từ Hiền định hỏi cho ra nhẽ, nhưng thấy Ngô Tam Âm cười mỉm vuốt râu nhìn mình, từ ánh mắt ấy hắn có thể đọc ra là lão sẽ không nói cho mình.

‘Là không biết, hay là không muốn nói?’

Thăm phỏng đoán thế, Từ Hiền đành đổi một câu hỏi mà hắn cho rằng lão sẽ giải đáp:

“Ngô lão, văn sinh có chỗ không rõ. Nếu Đại Chu đã diệt quốc, vậy Bắc Chu hiện giờ tự xưng Đại Chu chính thống chẳng lẽ là trò bịp?”

Lại nghe Ngô Tam Âm nói một câu như không liên quan: “Ma đạo cự đầu có thể song sát, nhưng năm đó cao thủ Đoàn thị không chết.”

Tương chừng không liên quan, nhưng Từ Hiền lập tức đoán được tiền căn hậu quả trong đó.

Ba trăm năm trước chẳng phải là lúc Đoàn thị tự lập, dựng thành xưng đế hay sao? Lúc ấy bọn họ cầu kết Đại Xương phản ra Đại Vinh, sau đó lại quay gáo đâm ngược Đại Xương, mình hữu kẻ thù biến chuyển không ngừng, chỉ có lợi ích là bất biến.

Rất có thể ma đạo cự đầu đã đạt thành giao dịch gì đó với Đoàn thị, vậy nên mới có sự tồn tại của Bắc Chu ngày nay.

Nhưng chuyên gia phản bội như Đại Lý Đoàn thị có thể thủ tín sao? Từ Hiền nghĩ mãi không ra.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kẻ đi săn trở thành con mồi

Còn hai khắc nữa thì đến giờ Mùi.

Từ Hiền lần bánh tới hẻm Hường Dương, sắp đến giờ dạy học của hắn.

Trên đường, Từ Hiền cầm một mặt kính tạo hình tinh xảo để trước bụng, ánh mắt có vẻ thiếu tập trung, gặp người khác chào hỏi hắn cũng chỉ gật đầu cho có lệ.

Từ Hiền đang nghĩ đến những gì nghe được vừa nãy ở chỗ Ngô Tam Âm.

Từ tiên sinh vẫn giữ quan điểm của mình, loại tà công mất hết nhân tính như【Sát Lục Thần Đồ】cần phải biến mất khỏi thế gian này.

Hắn chỉ là bị câu chuyện thảm thiết đằng sau nó làm cho rung động mà thôi.

Đại Chu dốc hết quốc lực theo cả nghĩa đen để chống lại ngoại xâm, người già, phụ nữ, trẻ em đều chấp nhận hi sinh vì nước. Hắn biết trong đó tất có ép buộc, nhưng càng nhiều vẫn là tự nguyện, nếu không chẳng cần giặc đánh vào thì Đại Chu cũng tự diệt vong vì nội loạn.

Từ Hiền hiểu vì sao Đại Chu lại bị vây công, không ai dám cho một quốc gia có thứ tinh thần khủng khiếp như vậy tiếp tục tồn tại phát triển.

Nghĩ vậy, hắn đoán rằng hậu nhân của họ, Bắc Chu ngày nay chắc hẳn đã cụp đuôi làm người, thứ tư tưởng bất chấp mọi nguyên tắc vì quốc gia ngày

xưa có lẽ đã không còn.

Hoặc có thể Bắc Chu bây giờ cũng không hề độc lập như mặt ngoài, việc triều chính rất có khả năng bị ngoại quốc can thiệp, hạn chế.

Trong đầu hần chợt hiện ra một tiểu quốc, một dòng họ.

Đại Lý Đoàn thị.

Theo những gì đọc trong sử sách cũng như vừa được nghe Ngô Tam Âm kể lại, Từ Hiền nhận định Đoàn thị ở thế giới này thật sự là một con hung thú, so với Đoàn thị của Bảo Định Đế, Trần Nam Vương thì chẳng khác nào cọp với mèo.

Phải làm sao để một con ác hổ nơi sơn lâm chịu thủ tín với kẻ đã thất thế, Ngô Tam Âm đã giải đáp cho Từ Hiền.

【Ma Đạo Huyết Thư】

Đó là một loại kỳ vật không thể truy tìm được nguồn gốc của nó nữa, chỉ biết là có từ rất lâu, rất lâu rồi.

Chế tạo【Ma Đạo Huyết Thư】rất dễ dàng, chỉ cần dùng máu nhuộm lên da người là được.

Tất nhiên, đó phải là da và máu tươi của hai vị cao thủ ma đạo Thần Mạch cảnh mới có tác dụng, hơn nữa còn phải lấy từ trên thân thể sống chứ không được là của người chết.

Sử dụng【Ma Đạo Huyết Thư】để ký kết khế ước, tất cả những ai có chung huyết thống trong vòng chín đời với những người ký khế ước đều phải chịu ràng buộc của huyết thư, một khi người ký kết làm trái với điều ước thì cả họ lãnh đủ.

Lại thêm một thứ vượt khỏi giới hạn võ công xuất hiện, Từ Hiền bây giờ không còn lấy làm lạ.

Biết được càng nhiều, con người ta càng nhận rõ sự ngu muội của mình.

Cạch!

Trong lúc nghĩ vẩn vơ, Từ Hiền đã vào tới lớp học lúc nào không hay.

Giờ chiếc kính trong tay lên soi một lúc, hần liền cho nó trở vào trong tay áo.

Vật phẩm:【Tâm Hung Kính】

Loại hình: Đạo cụ nhiệm vụ

Phẩm chất: Phổ Thông

Đạo cụ đặc thù, chỉ có thể sử dụng trong nhiệm vụ “Hãm hại hài đồng, thiên lý bất dung”.

Kính này quét hình trong phạm vi 5 dặm, thể hiện vị trí và thông tin của mục tiêu nhiệm vụ theo thời gian thực.

*Chú: Truyền vào nội lực có thể tăng tầm quét hình của【Tâm Hung Kính】

Đây chính là một trong hai món vật phẩm hệ thống cấp cho Từ Hiền sau khi phát hiện mục đích phạm tội của Sát Thần Môn, thứ còn lại là【Rương Tứ Tượng】giúp hần mở rộng số ô chứa đồ lên 25.

Có chiếc kính này trong tay, Từ Hiền có thể đảm bảo mình sẽ phát hiện Sát Thần Môn đồ ngay khi chúng bước vào Bạch Long Trấn, hơn nữa còn tra được cảnh giới của chúng để quyết định xem có nên nhờ Hứa phu nhân ra tay trợ giúp hay không.

Như vậy thì sự an toàn của hần và bọn nhỏ được tăng lên một tầm cao mới, không cần lo bị tập kích bất ngờ.

Không chỉ thế, Từ Hiền cũng biết thù lao nhiệm vụ cho chiếc kính này có mục đích gì, đây là đang khuyến khích hần ra ngoài gây sự.

Từ Hiền cũng không ngại, ngược lại còn thấy thích thú, hần chưa quên mình cần tích điểm Thiện Ác để bổ sung【Giá Y Thần Công (Trung)】đây.

Thời gian qua nhanh, đám học trò của hần đã được gia trưởng đưa đến lớp không thiếu một người, còn Lý Tự Thành thì tự mình tới, đợi đến hoàng hôn thì chúng lại dắt tay gia trưởng về nhà.

Bất ngờ là lúc kiểm tra bài cũ, Từ Hiền phát hiện Vương Tiểu Minh lại giải được bài toán hần cho hôm qua: Bạch nương tử ăn bao nhiêu bữa.

Xem ra chấp niệm của tiểu tử này với Bạch nương nương rất sâu, vì nàng mà đến bài toán khó như vậy cũng giải được.

Vì thế mà Tiểu Minh đồng học được Từ tiên sinh tuyên dương trước lớp, hơn nữa còn cho thêm một bài tập về nhà để khuyến khích tinh thần hiếu học:

Giả sử Hứa Tiên sau khi bị nguyên hình của Bạch nương tử dọa hôn mê cần uống linh đan để không bị hồn phi phách tán, ngày thứ nhất Tiểu Thanh nuốt một viên, ngày thứ hai nuốt hai viên, ngày thứ ba nuốt ba viên, ... cứ thế cho đến ngày thứ một trăm thì Hứa Tiên được cứu, hỏi: Hứa Tiên đã uống bao nhiêu viên linh đan?

Khuyến khích Tiểu Minh nhưng bài tập là của cả lớp, cho nên đồng học Triệu Tiểu Hồ lúc ra về siêu cấp tức giận.

Tiểu tử này đã ghi nhận thời gian chán ghét tiên sinh của mình tăng lên đến ba ngày liên tục, sắp đạt tới kỉ lục mấy tháng trước là bốn ngày liên tục, lúc mà nó thường xuyên bị tiên sinh phạt đứng vì đi trễ.

Từ Hiền không hay mình bị đồng học Tiểu Hồ ghim, hẳn lúc này đang vừa trên đường về nhà, vừa kiểm tra tiến độ tu hành của Lý Tự Thành, người sau hiển nhiên đang giúp hắn đẩy xe lăn.

Khi biết【Trục Nhật Thần Bộ】của gã đạt đến cảnh giới Đẳng Đường Nhập Thất, Từ Hiền quyết định tối nay phải làm cho khinh công của mình tăng lên tới Giá Khinh Tự Thực, không thể để bị đệ tử vượt mặt như vậy được.

Vừa hay có【Tầm Hung Kính】, không ra ngoài đi săn thì cũng uống phí thứ kỳ vật này.

Thế là Từ Hiền ra hiệu cho Lý Tự Thành ghé qua tiệm rèn, hắn muốn mua thêm một ít bích sắt để bổ sung trang bị của mình.

Sau khi trở về nhà tranh, hắn đuổi gã về nhà mình tưởng Long tượng công, bản thân thì bắt đầu công tác chuẩn bị cho bữa tiệc đêm nay.

Bữa tiệc của máu tanh, nơi mà hắn là tên đồ tể và bọn hung đồ trở thành gia súc chờ mổ giết.

...

Đầu giờ Hợi, Từ Hiền khép lại cửa nhà tranh, vận khinh công hành tẩu trong đêm.

Hắn đã đổi một bộ dạ hành phục để tránh cho bản thân quá lộ liễu.

Tuyến đường lần này Từ Hiền chọn vẫn là dẫn đến Đan Dương Huyện, chỉ là không xuất phát từ phố Bắc Bạch Long Trấn mà băng ngang qua Ngạn Thủy, vọt vào trong thâm lâm.

Lần trước bị một tên hung đồ đánh lén trong rừng, Từ Hiền mong là chuyến này cũng có thể may mắn như vậy.

Gió đêm lùa qua kẽ tóc, thổi vào da thịt hắn mát rượi, Từ Hiền chỉ dùng ba thành tốc độ tối đa để di chuyển, một là vì tiết kiệm chân khí, hai là vì mục đích của hắn là tìm Sát Thần Hung đồ đánh giết, không phải chạy đến Đan Dương.

Cầm【Tầm Hung Kính】trong tay, trên mặt gương hiển thị bản đồ của khu vực hắn đang có mặt. Từ Hiền đảo mắt một vòng, vẫn chưa thấy dấu hiệu nào xuất hiện phía trên.

Hắn rất kiên nhẫn di chuyển thêm hai khắc đồng hồ, nhưng hoàn toàn không phát hiện tung tích con mồi.

Từ Hiền vẫn thông dong trấn định.

Lại nửa canh giờ trôi qua.

Thanh thông thạo của【Trục Nhật Thần Bộ】đã chạy qua hơn một nửa, khả năng cao là chưa đến Đan Dương thì nó đã lên tới Giá Khinh Tự Thực rồi.

Nhưng nâng cao cảnh giới khinh công chỉ là nhiệm vụ phụ hắn đề ra tới nay, giết hung đồ tích Thiện Ác mới là món chính hắn muốn dọn lên.

Vụt!

Phóng người lên cành cao như một con báo đốm nhanh nhẹn, Từ Hiền tiến vào trạng thái Tọa Vong để chân khí vận hành nhanh hơn, khôi phục nội lực đã tiêu hao.

Lại hai khắc đồng hồ trôi qua, Đan Điền tràn trề chân khí, Từ Hiền chậm rãi mở mắt, kim quang lóe lên giữa đêm tối.

Hắn nắm chặt【Tầm Hung Kính】và bắt đầu truyền chân khí vào bên trong.

Chiếc gương nóng lên, đợi đến khi hắn tiêu hao đủ một thành công lực thì bản đồ trong gương bỗng nhiên thu nhỏ lại, hoặc nói chính xác hơn là phạm vi quét hình của nó đã mở rộng ra.

Thêm được chừng trăm trượng, Từ Hiền đã nhìn thấy phần địa đồ thể hiện khu vực của một thôn cũng trực thuộc Đan Dương, Giang Tân Thôn.

Vẫn chưa có phát hiện gì mới, hấn nhướng mày lên, tiếp tục truyền thêm một thành chân khí vào trong tấm gương.

Lại là trăm trượng, bản đồ đã mở rộng gần một dặm rưỡi so với lúc đầu.

‘Đây rồi!’

Hai mắt Từ Hiền chợt ngưng lại, mặc dù có một chấm đỏ vừa hiện lên liền biến mất, nhưng hấn biết đó không phải ảo giác của mình.

‘Theo phương vị vừa rồi, mục tiêu của hấn là... Đạo Hương Thôn.’

Từ Hiền tức khắc xác định vị trí con mồi, hấn lập tức tăng tốc vọt về phía Đông Bắc.

Nhất tâm nhị dụng, hấn vừa chú ý đường đi, vừa quan sát mặt kính.

Lục Đạo Vinh, Hậu Thiên cửu trọng, võ học Hạ Thừa Địa phẩm【Mãnh Hổ Trọng Quyền】cảnh giới Dung Hội Quán Thông.

Đây chính là con mồi đầu tiên của Từ tiên sinh.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đeo mặt nạ, tiên sinh hóa Thiên Hồ

Gần bảy dặm đường, Từ Hiền chỉ mất khoảng chừng một phần ba khắc để vượt qua, tốc độ ngang ngửa quán quân Thế vận hội hạng mục điền kinh cự lý ngắn, hơn nữa thẳng ở duy trì lâu dài.

Trên【Tâm Hung Kính】lúc này tên Lục Đạo Vinh kia vẫn đang bồi hồi trong Đạo Hương Thôn, án chừng còn chưa tìm được chỗ ra tay.

Dù sao đêm tối trời yên, nhà nhà đều đóng cửa đi ngủ, muốn tìm ra nhà nào có hải đồng cũng không dễ dàng.

Từ Hiền chỉ lo rằng hấn không kiên nhẫn gì mà vào xét từng nhà, chẳng may gia chủ còn tỉnh mà gặp phải, e là khó thoát tai ương.

Nha môn tất nhiên có phái bộ khoái tuần đêm, nhưng những hạng giá áo túi com đó lại tính là thứ gì, sợ là bỏ đi đâu chơi rồi cũng nên.

Dù cho bọn họ không quên chức trách, nhưng một khi đối diện với Sát Thần môn đồ cũng chỉ có con đường chết.

Chốn biên thù quan phủ kém cỏi, vậy nên bách tính mới cần đại hiệp.

Bản tay vàng của Từ Hiền là hệ thống hiệp đạo, nhưng hấn chưa từng một lần nào tự xưng hiệp khách.

Vậy nên đêm nay, nguyệt hắc phong cao, đơn thân nơi Đạo Hương Thôn, Từ tiên sinh định mạo danh một lần hiệp giả xem sao.

Vượt nóc băng tường, Từ Hiền lẩn mình vào trong một con hẻm nhỏ, nhẹ nhàng rút từ trong ống tay áo ra một cái mặt nạ màu trắng, bên trên có mực xanh mực đỏ, há chẳng phải một cái mặt nạ yêu hồ hay sao?

Thứ này Từ Hiền mượn ký ức kiếp trước mà vẽ thành, ngoại hình tinh xảo, nhưng nếu hấn chẳng nói ra thì ở thế giới sợ chẳng có ai biết cái mặt nạ này vẽ là yêu hồ.

Đeo mặt nạ vào, Từ Hiền phát tay áo một cái, khí chất lập tức biến hóa một trăm tám mươi độ, có một loại tiêu sái phong lưu khó nói thành lời, mang theo một luồng nị lực tà tính khó cưỡng, nhưng lại không khiến người ta e ngại, ngược lại chỉ muốn đến gần tiếp xúc.

Đổi một bộ mặt gặp đời, hấn không còn là Từ tiên sinh thanh cao nho nhã.

Phong lưu lãng tử Thiên Hồ Hiệp bây giờ mới là hấn.

Từ Hiền liếc qua【Tâm Hung Kính】, khi xác định ngoại trừ Lục Đạo Vinh ra thì không còn tên hung đồ nào ở Đạo Hương Thôn, hấn bắt đầu tiếp cận con mồi của mình.

【Nhược Linh Tán – Hiệp】đã theo gió mà đi, hấn không còn ưu thế dùng độc được suy yếu địch nhân, nhưng Từ Hiền cũng không định như vậy.

Hấn bây giờ muốn dựa bản sự của mình đã bại địch thủ ở trạng thái toàn thịnh.

Tất nhiên, đó phải là những kẻ trong cùng cảnh giới hoặc là hạng yếu kém dựa vào【Sát Lục Thần Đồ】tăng lên, nếu không Từ Hiền cũng chẳng dám hào khí như vậy.

Gió đêm ngừng thổi, Từ Hiền len lỏi trong các ngõ ngách của Đạo Hương Thôn, so với Bạch Long Trấn thì nơi này còn nhỏ hơn, chẳng mấy chốc khoảng cách giữa hắn và Lục Đạo Vinh chỉ còn trăm bước.

Từ Hiền nấp sau ụ rơm, qua hai cái lỗ khoét trên mặt nạ mà hắn nhìn thấy đối tượng cần đánh giết đêm nay.

Kẻ ấy có thân hình cao to không kém gì Lý Tự Thành, hơn nữa hắn không mặc hắc y để che giấu diện mạo, trên người khoác một bộ hoa phục như sợ người khác không biết mình rất có tiền vậy.

Trên vai Lục Đạo Vinh cồng theo hai đứa bé trai, trông chưa đến mười tuổi, bốn con mắt đỏ bừng, miệng bị băng vải bịt kín, cố gắng giãy giụa nhưng đều không làm nên chuyện trước đôi kèm sắt của hắn.

Nhìn thấy vạt áo của Lục Đạo Vinh dính máu, Từ Hiền khẽ nhếch môi, khả năng là gia trưởng của hai đứa nhóc đã lãnh ít ừ nhiều.

Mất hiện hàn quang, Từ Hiền biết tình cảnh bây giờ không dễ chơi, mặc dù Lục Đạo Vinh bị hải đồng làm vướng tay, nhưng nếu hắn ra tay đánh lên rất có thể dẫn tới việc họ Lục đem hai đứa nhỏ làm khiên thịt đỡ lấy.

Không dám hành động lỗ mãng, hắn chỉ theo sau Lục Đạo Vinh, cước bộ nhẹ nhàng như yến, duy trì khoảng cách chừng bảy tám mươi bước để tránh bại lộ.

Nhìn vào【Tầm Hung Kính】, Từ Hiền xem thấu mục đích của Lục Đạo Vinh, hắn muốn ra khỏi Đạo Hương Thôn.

‘Chẳng lẽ hắn định đưa bọn nhỏ về tụ điểm?’

Vừa nghĩ như vậy, hắn liền thấy bồn chồn trong dạ, lòng có hơi gấp.

Nhưng Từ Hiền vẫn giữ được kiên nhẫn, không hề loạn động. Nếu Lục Đạo Vinh thật sự định kết thúc hành động ở đây, hắn chỉ có thể liều một phen đánh lên còn hơn trơ mắt nhìn họ Lục đưa hải đồng đi, kết cục của chúng nó vẫn chỉ có chết.

Sau khi rời khỏi thôn chừng mười mấy trượng, nấp sau một tàng cây, Từ Hiền đã nhìn thấy Lục Đạo Vinh ném hai tên tiểu tử trên vai lên một chiếc xe kéo lớn, sau đó trối tay trối chân chúng lại.

Trên xe còn có hai đồng nam và một đồng nữ chỉ chừng sáu bảy tuổi, đều bị bịt miệng trối chỉ giống với hai đứa trẻ mới tới.

Bằng vào thị giác siêu phàm mà nhìn thấy vẻ mặt xanh xám dọa người của chúng, tưởng tượng rất có thể đám học trò của mình cũng gặp cảnh như vậy, lửa giận trong người Từ Hiền lại thêm ba phần.

Hắn chuẩn bị tiếp cận để đánh giết Lục Đạo Vinh, mặc dù người sau vẫn đang ở gần bọn nhỏ vô tội, nhưng cơ hội này đã tốt hơn khi nãy rất nhiều.

Một viên bi sắt trượt xuống lòng bàn tay trái, Từ Hiền vừa định nhấc chân lên thì bỗng thấy Lục Đạo Vinh xoay người lại.

‘Phát hiện ta?’

Lòng hắn trầm xuống, tâm lý đã chuẩn bị cho hoàn cảnh xấu nhất.

Nhưng may thay, Lục Đạo Vinh chẳng hề nhìn về phía hắn mà đề khí phóng mình về phía Đạo Hương Thôn.

‘Hắn còn muốn bắt thêm...’

Tức khắc đoán được mục đích quay lại của Lục Đạo Vinh, Từ Hiền nhìn về phía năm đứa trẻ trên xe kéo với ánh mắt bất nhẫn, nhưng ngay sau đó liền cắn môi một cái bám theo Lục Đạo Vinh.

Đây là cơ hội vàng để hắn đánh chết tên hung đồ này, Từ Hiền tạm thời chỉ có thể để bọn nhỏ chịu thêm chút đau khổ.

Tà áo tung bay, Từ Hiền như một con hắc hồ tung người về phía trước, há miệng hô rằng: “Đạo hữu, xin dừng bước!”

Ổng tay áo phình lên, hắn dùng giọng nói của mình để che giấu đi một âm thanh khác, âm thanh của không khí gào thét khi bị viên bi sắt xé toang.

Lục Đạo Vinh tuy đang làm chuyện bất nhân, nhưng bị người khác bắt ngờ gọi lại chẳng hề khiến hắn bị giật mình, hắn chỉ hơi kinh ngạc là sao lại có nhân sĩ võ lâm xuất hiện giờ này.

Xuất thân của hắn là lưu manh phố chợ, kinh nghiệm tranh đấu tàn nhẫn có thừa, vừa nghe Từ Hiền gọi đã biết có trá.

Trực giác của hắn rất nhạy, vừa cảm nhận được có thứ gì đó đang lao về phía mình, họ Lục liền phản xạ như điện quang hỏa thạch, lộn hai vòng sang trái nấp sau một tàng cự thạch.

Nhìn thấy trên thân cây sỏi cách mình không xa bị đục thủng một lỗ, Lục Đạo Vinh tròn to mắt, sau đó khắc ra một ngum đàm, mặt mũi bỗng trở nên vô cùng bặm trợn.

Nhớ lúc tranh ăn nơi đầu đường xó chợ, đây là thói quen của hắn mỗi khi lao mình vào một cuộc ẩu đả.

Kẻ muốn giết hắn phải bị hắn giết, trong thế giới của Lục Đạo Vinh chỉ có khái niệm ấy, không hề quan tâm kẻ địch của mình là người bình thường hay võ lâm thần thoại.

“Lục đạo hữu, sao lại tránh né ta rồi? Có nhân từ phương xa đến, người nữ đối xử như thế?”

Từ Hiền giờ giọng trách cứ, âm thanh mang theo ba phần văn nhã, bảy phần trêu đùa, nhưng hắn nào hay đối phương từ đầu đến đuôi là một tên lưu manh, biết gì mà đối đáp cho đúng điệu?

Đến cả việc vì sao hắn biết mình họ Lục, Lục Đạo Vinh còn chẳng để tâm nữa là, mở mồm liền mắng: “Thằng chó con mắt dạy đánh lén, sủa cái giống gì khó nghe, định lại lừa cha người phỏng?”

Sau đó liền vốc lấy một nắm cát, chộp lấy một cục đá dưới chân, vòng ra theo hướng còn lại của tảng đá đang nấp mà xông về phía Từ Hiền.

Một tay hắn chọi cát, tay còn lại ném đá theo sau, thân trên hơi cúi thấp xuống một chút, dẫm mạnh trên đất lao nhanh đến đằng trước.

Hai bắp vai hắn gồ lên, xé toạc cả hoa phục đất đỏ trên người, đôi mắt tròn to long sông sọc, nghe răng há miệng cực kì dữ tợn, nước dãi chảy cả ra ngoài.

Bộ dạng của Lục Đạo Vinh lúc này có ba phần giống mãnh hổ, nhưng bảy phần còn lại càng giống một con chó điên.

Nếu là hạng giang hồ tiểu bối, kinh nghiệm yếu kém gặp phải song liên chiêu “chọi cát che mắt, ném đá giấu tay” này của họ Lục tất phải luống cuống, nhưng Từ Hiền lại là nhân vật bậc nào?

Ngay khi thấy Lục Đạo Vinh nấp sau tảng đá, hắn đã tĩnh tâm ngưng thần tiến vào trạng thái Tọa Vong để xác định động tĩnh của kẻ này, bất kể họ Lục có hành động gì tiếp theo thì hắn vẫn có thể ứng dụng đối, chẳng chút nao núng.

Phát tay áo thổi bay đất cát, tay còn lại của Từ Hiền thi triển【Đạn Chi Thần Thông】, bắn vỡ cục đá đang bay về phía mặt mình.

Trước thế công như mãnh hổ lại như chó điên của Lục Đạo Vinh, hắn đã không còn kịp lấy bi sắt bắn lui, nhưng Từ Hiền cũng không định như thế.

【Mãnh Hổ Trọng Quyền】nếu là Lư Hỏa Thuận Thanh hắn còn kiêng kỵ đôi phần, nhưng chỉ là Dung Hội Quán Thông, Từ Hiền cũng không ngại so một tay với con chó điên trước mặt.

Hắn không có chiêu thức quyền cước, nhưng【Giá Y Thần Công】cũng không chỉ là nội công tâm pháp đơn thuần.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Từ tiên sinh lần đầu cận chiến

【Giá Y Thần Công】sau khi luyện thành không những có thể cường hóa thân thể, mang lại tốc độ khôi phục cấp tốc, mà còn có uy lực bùng nổ mạnh mẽ giống【Cửu Dương Thần Công】, quyền cước bình thường cũng có thể sử dụng công kích tuyệt đại.

Dựa vào cường độ thân thể hiện giờ của Từ Hiền, nếu gặp phải địch nhân dùng binh khí hắn còn không dám cận thân, nhưng loại mãnh phu luyện quyền như Lục Đạo Vinh thật là đối tượng thích hợp để【Giá Y Thần Công】hiển uy.

Nhìn quả đấm của họ Lục nhắm tới chỗ yết hầu, Từ Hiền vận kinh vào nắm đấm tay trái, gân xanh nổi lên cuộn cuộn, quyền phong xé gió bùng ra, cứng đối cứng, thịt chạm thịt, trực diện so tay với hắn.

Oành!

Từ Hiền bị đẩy lùi gần một trượng, nhưng lông tóc không thương, cổ tay chỉ có chút cảm giác tê dại.

Lục Đạo Vinh chỉ lui một bước, nhưng nắm tay của hắn co giật liên hồi, như bị lôi điện chích vào, cả cánh tay đều không tự chủ run lên.

Không chỉ như thế, lần so quyền vừa rồi, Lục Đạo Vinh tuy cảm giác được kinh lực của Từ Hiền không bằng mình, nhưng nắm tay của hắn lại cứng như một khối sắt, khiến các khớp xương của họ Lục lúc này đau nhức vô cùng, sợ là đã có vài ba cái nứt ra.

Từ Hiền vùng một quyền này xong mới biết lực đạo của mình ghê gớm như vậy, tự nhiên hiểu rằng trước nay quá coi thường【Giá Y Thần Công】nên chỉ xem nó là nguồn cung năng lượng mà thôi.

Lần đầu nếm trải niềm vui thú của việc da thịt va chạm, Từ Hiền sao chịu dừng lại ở đây? Hắn đảo khách thành chủ, quyết định chộp lấy tiên cơ.

Nhân lúc cánh tay của Lục Đạo Vinh còn bị đặc tính lôi điện của thần công ảnh hưởng, Từ Hiền hóa thân Khoa Phụ băng rừng vượt suối, chớp mắt đã vọt đến trước mặt họ Lục, chẳng theo chương pháp nào liên tung một quyền đến giữa mặt địch thủ.

Một đòn này chẳng chút bất ngờ, Lục Đạo Vinh hoàn toàn có thể né tránh, nhưng nếu như vậy thì sao hắn còn là Lục Đạo Vinh.

Chỉ thấy họ Lục nở nụ cười khát máu, hắn cứ trơ ra đó như chẳng hề nhìn thấy nắm đấm của Từ Hiền, chỉ là cũng trả lại một đấm về phía mặt đối phương, ý đồ lấy thương đổi thương.

Đấu pháp đánh nhau của lưu manh chính là không có đấu pháp, chỉ cần có thể bại địch là được, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm có là gì.

‘Khó chơi...’

Nhưng Từ Hiền sao dám như vậy, chủ yếu là hắn thấy không đáng để liều mạng với con chó điên này, vậy nên cường ép thu lại thế công để né tránh, nắm đấm không nhắm đến mặt họ Lục nữa mà vùng ngược lên trời, hai chân khép chặt lại làm trục, nghiêng người một góc bốn mươi lăm độ xoay ra phía sau.

Lục Đạo Vinh thấy vậy nhoen miệng mà cười, răng nanh bộc lộ.

Từ Hiền không dám liều mạng nên tạo thành sơ hở, hắn tất nhiên phải tận dụng kịp thời.

Chồm người về trước, chân trái duỗi ra phía sau, Lục Đạo Vinh đạp chân phóng theo đường lui của Từ Hiền, song thủ vươn ra đằng trước, trông như một con ác hổ đang vồ mồi.

Quyền phong sắc bén, không cần hoài nghi việc nó có thể đâm vỡ gạch đá hay không.

Từ Hiền lúc này hiển nhiên không đủ thời gian xoay sở để vận kinh đón đỡ, nhưng thủ đoạn của hắn đâu chỉ có nhiều đó?

Hắn đạp một chân ra sau làm điểm tựa, thân hình dừng lại, tóc mai rủ xuống, hắn bắt chéo hai tay, cùng lúc búng mạnh vào song thủ của Lục Đạo Vinh.

【Đạn Chi Thần Thông】

Phànhhh!

Phànhhh!

Hai tiếng pháo nổ vang lên cùng lúc, Từ Hiền trượt người ra sau nửa trượng, Lục Đạo Vinh thì bị chi kinh của hắn bắn cho ngã ngửa, khớp xương của hai ngón giữa không sánh được với bi sắt, nếu dùng phép nội quan nhìn vào sẽ thấy chúng đã vỡ ra thành chục mảnh.

Nhưng Từ Hiền cũng chỉ khá hơn Lục Đạo Vinh đôi chút.

Cánh tay phải của hắn buông thõng, mu bàn tay bắt đầu đỏ máu, tí tách từng giọt nhiều xuống.

Nếu hắn chịu khó tìm kiếm, ở vị trí vừa nãy của mình, Từ Hiền ắt sẽ thấy một cây đinh dài rơi trên mặt đất.

Giấu tay phải ra sau lưng, vận chân khí cầm máu, một viên bi sắt trượt xuống lòng bàn tay trái, Từ Hiền nhìn Lục Đạo Vinh chỉ bằng nửa con mắt.

Người sau lúc này đã bật người dậy, hai cánh tay quắp lại mà run rẩy không ngừng, nhưng vẻ mặt của hắn lại càng điên cuồng hơn trước, cười sằng sặc:

“Thằng chó con làm gãy xương cha ngươi, ta nhất định phải lóc thịt bẻ xương ngươi mới hả dạ!”

Nói đoạn, Lục Đạo Vinh lại khom người xuống, ngưỡng cổ nhìn Từ Hiền đầy hung ác, trông như thể hắn lại sắp lao đến, mặc cho【Mãnh Hổ Trọng Quyền】đã bị phế mất chín thành.

Từ Hiền cũng không muốn dây dưa thêm nữa, tà áo không gió tự bay, hắn đưa tay trái lên trước ngực, thứ chỉ pháp tuyệt luân sắp sửa được tái hiện.

Nhưng hắn còn chưa kịp tung chiêu, đã thấy Lục Đạo Vinh móc thứ gì đó trong ngực ra ném xuống đất, ngay lập tức có khối bụi mù mịt bốc lên, Từ Hiền dù nhãn lực cao siêu cũng không thể nhìn thấy bóng dáng kẻ thù.

‘Chạy trốn, hoặc là... đánh lên?’

Ý nghĩ vừa xẹt qua thì từ trong làn khói, Từ Hiền đột ngột thấy bảy chi đoàn tiễn bay về phía mình, tốc độ nhanh đến mức hần không kịp né tránh.

Từ Hiền tìm đập thỉnh thịch, nhưng hần không hề hoảng hốt, nhanh như cắt vung tay một cái, trước mặt hần lập tức xuất hiện một tấm kim loại hình chữ nhật, chắn lại sáu mũi đoàn tiễn.

Lanh canh! Lanh canh!

Sáu tiếng kim thiết va chạm vang lên, những chi đoàn tiễn ấy đều rơi xuống mặt đất, tấm kim loại trong tay Từ Hiền vẫn hoàn hảo vô khuyết, đến một vết ngón cũng không có.

Nhưng đoàn tiễn có bảy chi, thế thì còn thiếu một.

Nhìn lại, đã thấy giữa trán Từ Hiền ghim một mũi tên, nếu không phải có chiếc mặt nạ bằng đồng này che chắn, sợ rằng hần đã về nơi cực lạc.

Bạchh!

Từ Hiền buông tấm kim loại trong tay xuống đất, đề khí dùng【Trục Nhật Thần Bộ】lui đi ba trượng, nấp mình sau một cây đa.

Hần thở hắt ra, mặc dù suýt chút nữa thì giá hạc đáng tiền, Từ Hiền vẫn chưa sinh lòng sợ hãi, chỉ cảm thấy có phần kích thích.

Khiêu vũ trên lưỡi đao, sinh tử trong nháy mắt, đặc sắc của nhân sinh giang hồ, hạng người như hần quả nhiên thích hợp.

Ung dung rút mũi tên trên trán ném sang một bên, Từ Hiền dán mắt vào【Tầm Hung Kính】, tìm kiếm tung tích của Lục Đạo Vinh.

‘Vẫn chưa đi? Quả là cuồng đồ vậy...’

Hần bất ngờ phát hiện họ Lục vẫn còn đang ở gần đây, thậm chí theo sự di chuyển của chấm đỏ trên bản đồ, Từ Hiền thấy là kẻ này còn muốn tiếp cận mình.

‘Nếu đã như thế...’

Hần nhếch môi lên, cười như không cười, nhẹ nhàng từng bước lui về một hướng khác, khuất tầm nhìn của Lục Đạo Vinh.

Ngươi vĩnh viễn đâu không lại một người thích nhìn bản đồ nhỏ, bởi vì ngươi đến cả bản đồ nhỏ cũng không có.

Lại một viên bi sắt trượt xuống lòng bàn tay của Từ Hiền.

Hần xếp bằng ngồi hần xuống đất, trong sát na đã tiến vào trạng thái Tọa Vong.

Còn năm mươi bước... var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Còn ba mươi bước...

Còn hai mươi bước...

Còn mười bước...

Từ Hiền chợt ‘thấy’ Lục Đạo Vinh dừng lại, do dự không tiến.

‘Chẳng lẽ hần đã phát hiện?’

Từ Hiền vừa nhủ thầm như vậy, đã thấy chỗ cây đa hần nấp lúc nãy chợt lóe lên ánh lửa, ngay sau đó là tiếng nổ đécc tai vang lên, gốc cây vỡ toang toác, đất đá văng tứ tán.

Gặp cảnh như thế, nghĩ đến việc nếu mình rời đi chậm một chút, hần đành khẽ lắc đầu, khóe miệng treo nụ cười bất đắc dĩ.

Loại đối thủ ngậy thơ như Tiêu Chiến Viêm, thật sự quá khó gặp lại.

Trong tâm trí Từ Hiền, tên Sát Thần môn đồ đầu tiên mà hần gặp bỗng hiện hồn về giương nanh múa vuốt trước mặt mình.

Hần thở nhẹ một hơi, Tiêu Chiến Viêm liền hồn phi phách tán.

Ảo giác thoáng cái là qua, Từ Hiền dùng tay phải đùa nghịch tóc mai của mình, tinh thần và thể xác vẫn trong tình trạng vật ngã lưỡng vong.

Hần đã tiến bộ hơn trước khá nhiều, có thể làm một ít động tác nho nhỏ mà vẫn duy trì được Tọa Vong, nhưng muốn điều động chân khí đối địch thì lực bất tòng tâm.

Gió thổi hiu hiu, con mồi của hần đang tiến tới kiểm nghiệm hậu quả mình tạo ra.

Sau khi vụ nổ qua đi, Lục Đạo Vinh nhắm mắt nín thở, tập trung tinh thần lắng nghe từ phương bát hướng.

Họ Lục muốn xác định Từ Hiền có trúng phích lịch đạn hấn ném ra hay không, liệu đã hoàn hảo né tránh, hay là thoi thóp hơi tàn.

Nhưng thiên mệnh chủ định là hấn không thể nghe được gì, bởi nhịp thở của Từ Hiền đã hòa cùng tiết tấu của tự nhiên, Tiên Thiên cảnh muốn phát hiện cũng chưa chắc làm được.

Cực chẳng đã, Lục Đạo Vinh tiến đến bãi tàn dư vụ nổ, chậm chậm từng bước, cẩn thận từng bước.

Từ Hiền nhướn nhướn mi, môi hơi mím lại như đang cười, quay lại với số bước chân đếm dờ vừa rồi.

Còn chín bước...

Còn bảy bước...

Còn ba bước...

Còn một bước...

Hàn phong vờn qua vai áo, tóc mai vũ động như hai con giao long chốn cửu tiêu, Từ Hiền chợt mở mắt, thần quang chiếu rọi thập phương thiên.

Phànhh!

【Đạn Chi Thần Thông】, lần này là ngón vô danh.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đạo Hương thôn xuất Thiên Hồ Hiệp

Từ Hiền tĩnh tọa trên đất, lúc tiếng pháo nổ vang lên cũng là thời khắc Lục Đạo Vinh phát hiện hấn.

Nhưng phát hiện là một chuyện, phản ứng kịp hay không lại là một phạm trù khác.

Rất đáng tiếc, họ Lục không có bản lĩnh ấy.

Ai có thể ngờ được, một người sống sờ sờ lại hoàn toàn không tỏa ra khí tức gì, nếu chẳng tận mắt nhìn thấy thì nào có khác chi một vật chết.

Hấn không hiểu vì sao Từ Hiền có thể làm được như vậy, càng không hiểu Từ Hiền lại lấy đâu ra một tấm kim loại, cản lại công kích từ hộp cơ quan xạ tiễn của mình.

Quá nhiều nghi vấn cần giải đáp, Lục Đạo Vinh tròn to mắt nhìn Từ Hiền, hấn mấp máy môi như muốn nói gì đó, nhưng cái lỗ máu ngay yết hầu đã từ chối nguyện vọng cuối cùng ấy của hấn.

Vạn vật dần hóa hư trong mắt Lục Đạo Vinh, cả thế giới như biến thành màu xám tro, phân rã thành vô số hạt bụi nhỏ.

Người khoác hắc phục, mặt nạ yêu dị, nhưng trong mắt của họ Lục, hình tượng của Từ Hiền lúc này không khác mấy thượng thiên tiên thần, viên bi sắt xuyên thủng cổ họng hấn nào chẳng phải là thiên kiếp do thượng tiên giáng xuống, hóa thành thiên ngoại vũ thạch đồ diệt nhân gian ác ma?

Một khoảnh khắc trước khi về nơi cực lạc, hoặc đối với kẻ như Lục Đạo Vinh là vĩnh đọa diêm la, hấn nghe được giọng nói của thượng tiên:

“Người giết người, Thiên Hồ vậy.”

Đến cả chân danh Từ Hiền cũng không muốn nói cho Lục Đạo Vinh, hấn khinh thường việc coi những kẻ như vậy là đối thủ.

Phất tay áo đứng dậy, Từ Hiền lấy【Tâm Hung Kính】ra xem lần nữa, thấy không có Sát Thần môn đồ nào xuất hiện thêm, hấn mới thờ ra một ngụm trọc khí, không nhanh không chậm bước đến chỗ thi thể Lục Đạo Vinh.

Giết người, soát thi, tìm bảo bối.

Từ Hiền vốn chẳng mong chờ gì, có 50 điểm Thiện Ác nhập sổ là hần đã thỏa mãn, nhưng không ngờ họ Lục này thật sự có hàng.

Một số vật phẩm lung tung và một bản【Mãnh Hồ Trọng Quyền】Hạ Thừa Địa phẩm.

Khẽ lắc đầu, hần lấy【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra khỏi rương đồ.

Ngay tức khắc, một vệt sáng nhỏ màu bạc chảy ra khỏi quyền quyền pháp, song hành với nó là kim quang từ trên người Lục Đạo Vinh, chúng nó như hai con đom đóm nhỏ, chui tọt vào trong thiên thư.

Lại là một phen đèn kéo quân, Từ Hiền khép thiên thư lại, lần lượt cho nó và cái xác vào trong ống tay áo của mình.

Sau đó hần chạy về chỗ vút tẩm kim loại ban nãy, cũng nhặt nó bỏ vào không gian trữ vật.

Nhìn thấy một cái hộp gỗ cách đó không xa, Từ Hiền đoán chừng đó là cơ quan xạ tiễn mà Lục Đạo Vinh dùng đánh lên mình, thế là cũng thu lấy.

Vật phẩm:【Bách Luyện Tinh Thiết】

Loại hình: Vật liệu rèn đúc

Phẩm chất: Phổ Thông

Vật liệu rèn đúc bình thường, ngoại trừ phẩm chất khá tốt ra thì không có gì đặc biệt, thích hợp cho thợ rèn tập sự luyện tay.

*Chú: 10 tấm【Bách Luyện Tinh Thiết】có thể hợp lại thành 1【Thiên Luyện Tinh Thiết】

Đây là thứ hần nhận được khi làm các nhiệm vụ liên quan đến nghề【Thợ Rèn】, hiện đã tích lũy được sáu tấm.

Lúc trước rương đồ chỉ có 9 ô nên hần xếp xó nó trong nhà, nay được mở rộng nên cũng tiện tay chứa vào, không ngờ lại cứu bản thân nhất mệnh, thực sự là thiên ý chiếu cố hiền nhân.

Phủi xẹp tay áo, hần lập tức đề khí chạy về, tìm đến chỗ năm đứa nhỏ bị bắt cóc.

Không trách Từ Hiền nóng lòng, trời đã gần nửa đêm, âm khí cường thịnh, hài đồng nhỏ tuổi lúc này ở ngoài hoang dã rất dễ nhiễm bệnh.

Vút! Vút!

Sải bước của Từ Hiền tựa như báo săn, chỉ vài lần dẫm chân, thân ảnh của hần liền xuất hiện ngay cạnh xe kéo, dọa cho năm đứa trẻ một phen kinh hoàng.

Nhìn ánh mắt hoảng hồn khiếp vía của chúng, Từ Hiền nhẹ giọng giải thích, âm thanh không như rót mật vào tai mà như ngon đuốc rục rủa giữa đêm đen:

“Chư vị tiểu bằng hữu chớ sợ, ác nhân đã bị đánh đuổi, ta đến đây để cứu các ngươi.”

Vừa nói, hần vừa giúp chúng nó cõi trời, động tác thông thả, nhẹ nhàng, như thể sợ làm tổn thương da thịt non mềm của bọn nhỏ.

Như hần dự liệu, trên người lũ trẻ đều có vết hần do bị dây thừng xiết chặt, thậm chí dấu vết trên người nữ đồng là nặng nhất, thâm đen tím tái, có máu rịn ra.

Từ Hiền cảm thấy có chút đau lòng, không kim được giúp nó xoa nhẹ, nhưng tiểu nữ hài cũng không lĩnh tình, sợ hãi rút tay lại, gương mặt nhỏ đầy sự hoảng sợ, nước mắt lưng tròng.

Không chỉ nó mà bốn tên tiểu tử còn lại cũng có phản ứng gần giống, năm thân ảnh nhỏ nhoi chụm sát vào nhau, nom đáng thương khó tả.

Từ Hiền thấy vậy, mảy mui lại thành chữ Xuyên, tim như bị ai đó bóp một cái.

Rồi hần chợt mỉm cười, trước ánh mắt sợ sệt của bọn nhóc, hần như làm ảo thuật, lấy ra một cây đuốc từ trong ống tay áo, bắt lửa cho nó rồi cắm ở đầu xe kéo.

Không còn phụ thuộc vào ánh trăng, lũ đồng nhi mượn ánh lửa mà nhìn rõ diện mạo của Từ Hiền, thấy hần chẳng phải tên ác nhân đã bắt mình, bọn chúng đỡ sợ đi đôi chút, lại nhìn cái mặt nạ yêu hồ che khuất nửa trên dung mạo Từ Hiền, nhãn thần của chúng chợt lóe lên vẻ hiếu kỳ.

Chúng chưa từng thấy qua cái mặt nạ nào như thế, sao mà đẹp dễ lạ kỳ đến vậy?

Từ Hiền bắt được ánh mắt của chúng, thế là nụ cười của hần càng thêm hiền hòa, giọng hết sức trầm ấm:

“Chư vị tiểu bằng hữu hẳn chưa gặp qua phải không, nó gọi là Thiên Hồ, ai đeo lên sẽ được ban cho bản lĩnh tiêu diệt cái ác, xưng là Thiên Hồ Đại Hiệp.”

Nói đoạn hấn lại lấy ra năm cái mặt nạ mang tạo hình gần giống, có điều chất liệu bằng tre, lần lượt đưa cho mỗi đứa nhỏ, sau đó tiếp lời:

“Những ai có duyên với Thiên Hồ Đại Hiệp đều sẽ được tặng một mặt nạ Tiểu Thiên Hồ làm kỷ vật, mong người đó sau này cũng có bản lĩnh bảo vệ thân nhân, bảo vệ bằng hữu.”

Năm đứa nhỏ có vẻ vẫn còn sợ hãi, rồi lại bị cái mặt nạ sắc sỡ kia thu hút, thế là đành tạm gạt nỗi sợ hãi qua một bên mà đưa tay đón lấy trong sự rụt rè.

Tâm linh trẻ thơ rất dễ bị tổn thương, có thể năm tháng sẽ khiến chúng dần quên đi, nhưng vết cắt tâm hồn nếu để lâu rất khó chữa lành, cuối cùng lưu lại những di chứng thống khổ sau này.

Nỗi ám ảnh đêm nay, Từ Hiền không nỡ để các vị tiểu bằng hữu phải mang theo cả đời, nên hấn muốn giúp chúng xua tan nó đi.

Vết cắt tâm hồn của mình, Từ Hiền không chữa được, cũng không muốn chữa khỏi, bởi vì nỗi đau xé tim đứt ruột từ nó sẽ nhắc nhở cho hấn biết, hấn vì sao mà sống sót và sống sót để làm gì.

Nhưng đám trẻ này không phải hấn, thứ bọn chúng phải có là hồn nhiên vô tư, không lo không sầu.

Thế là không biết cảm hứng từ đâu kéo tới mà Từ Hiền bắt đầu mở giọng hát ca, âm thanh có ba phần trẻ con tinh nghịch, bảy phần tiêu dao khoáng đạt:

“Quyển bí tịch thất truyền, nay đã về tay ai?”

“Được cao nhân chỉ điểm, theo ta rời Đạo Hương...”

Vừa hát, hấn vừa biểu diễn ảo thuật, khi thì biến ra mấy bình nước cho bọn nhỏ uống đỡ khát, khi thì liên tục kéo mấy chiếc bạch y ra cho chúng làm mền, ngăn cách sương lạnh đêm khuya.

Không những vậy, hấn còn lấy ra mấy cái cốc thủy tinh xếp trên thùng xe, dùng một đôi đũa gỗ lên theo nhịp, tạo thành nhạc đệm cho khúc ca của mình.

“...Lão thôn trưởng trăm dặm ngàn dò, chỉ mong ta có ngày dương danh~”

“Giang hồ thường ngày, kẻ đến người đi, mấy ai được thành đôi~”

“Hai lượng rượu nhỏ, ba bốn kỳ hữu, ai lúc thắng không nhường...”

Không có kỹ thuật luyến láy, có chỉ là sự chân thành mộc mạc, cảm giác ấm áp như xoa dịu tâm linh.

Nhịp điệu có phần nhanh, âm thanh đinh đưng từ ‘dàn nhạc’ khiến đám trẻ không nhận được nhịp chân nhún vai, trong lòng ngấm sinh vui vẻ, tạm quên muộn phiền.

“Trường An thành ngoại, tiếng xe ngựa rộn ràng~”

“Thí kiếm thiên hạ, ngay lúc này mở màn...”

Giữa đêm hoang vắng, tiếng hát vui tươi của Từ Hiền lại như bầy đom đóm rọi sáng cánh rừng tâm linh của hải đồng, khiến con ác quỷ trong tiềm thức bị xóa mờ, tâm tình trở nên khoáng khoáng lạc lạc, không nhận được ngân nga theo giọng chủ.

【Tiểu Thuyết Gia】cấp một có thể để người ta ‘thân lâm kỳ cảnh’,【Cầm Sur】tận cấp bốn há lại là thứ tầm thường?

Cầm kỳ thư họa, quân tử tứ nghệ, mỗi nghệ đều có thần hiệu.

Tranh vẽ có thể phác họa tâm cảnh, thư pháp có thể biểu đạt ý chí, kỳ nghệ có thể phơi bày phẩm hạnh.

Còn âm nhạc, nó là thứ mà Từ Hiền dùng để cộng hưởng linh hồn, khiến người khác có thể cảm nhận được tâm tình của hấn, đồng tâm đồng điệu.

Một câu “tên tiểu tặc lớn mặt, xem ngươi chạy nơi nào”, hình ảnh của Lục Đạo Vinh trong tâm trí bọn trẻ từ đại ma vương khủng bố biến thành kẻ lưu manh tiểu tốt đang ôm đầu máu bỏ chạy.

“Nhất lộ tiêu điều, nhất thanh trường tiêu”, nữ đồng nghe được liền bắt giác khúc khích cười.

Từ Hiền hát “xem ta công phu cao siêu”, bọn nhỏ đồng thanh “hây” một tiếng, lại nghe câu sau “ai dám chọc ta, ta liền cắn”, thế là đều nhe răng há miệng ra cắn, khả ái động nhân.

Ban nãy sắc diện còn xanh xám, mà nay đã lấy lại nét hồng hào đáng có của trẻ con.

Từ Hiền chỉ dùng một tay đệm nhạc, còn lại thay phiên nắm lấy tay bọn nhỏ, truyền chân khí giúp chúng hộ thể. Lũ trẻ con nào từ chối, đều mặc cho hấn nắm.

“Đổi tũn đương ca, thiên địa tự tiêu dao...”

“Thiếu hiệp nho nhỏ không dùng đao, anh hùng đương lúc còn niên thiếu...”

Đêm khuya là hắc ám, nhưng tâm hồn con người có thể hóa thành ánh dương vĩnh cửu.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Bách Gia Cầm Phổ, Câu Hồn Khúc

Từ Hiền chỉ hát một khúc, nhưng bọn nhỏ của Đạo Hương Thôn lúc này đã coi hấn là thần tượng, nín tay áo gọi “Thiên Hồ đại ca”, “Thiên Hồ Đại Hiệp”, “hồ ly ca ca”, đủ loại danh xưng, lưu rú cả lên.

Có đứa hỏi hấn làm sao đánh bại kẻ xấu, đứa hỏi hấn vì sao hát dễ nghe như vậy, đứa lại hỏi có thể dạy nó làm ảo thuật không, v.v...

Từ Hiền mặc kệ tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống, sau khi thành công kéo năm đứa trẻ ra khỏi bóng mờ, lúc này hấn định đưa chúng nó về thôn, ở lâu nơi đây thật không tốt.

Nhưng Từ Hiền còn chưa kịp hành động, đã thấy ánh lửa loáng thoáng từ hướng Đạo Hương Thôn, kèm theo đó là những tiếng kêu gào ầm chứa đầy lo lắng của rất nhiều người:

“A Hoa, người ở đâu?!”

“Tiểu Churongggg! Tiểu Churongggg!”

“Quá Nhiiii!”

“...”

Cô cô, ta ở đây.

Từ Hiền tất nhiên sẽ không hô như vậy, thấy phản ứng của từng đứa nhỏ mỗi khi nghe có người kêu tên, hấn biết đó ắt là thân nhân của chúng.

Quả phích lịch đạn vừa rời của Lục Đạo Vinh tạo ra thanh thế không nhỏ, có lẽ vì thế mà đánh động thôn dân.

‘Xem ra vết máu trên áo Lục Đạo Vinh không phải của cha mẹ chúng’

Nhìn bọn hài đồng, Từ Hiền chợt nhớ tới lúc mình hành tẩu trong thôn chưa từng thấy tên bộ khoái nào tuần tra, sợ rằng không phải lười biếng trộm việc mà là số phận bất hạnh, tao ngộ độc thủ của họ Lục.

Chỉ trao đổi vài chiêu, nhưng hấn đã nhận ra bản tính tàn nhẫn, thích liều mạng của Lục Đạo Vinh.

Ý nghĩ thoáng cái là qua, Từ Hiền thu dọn mấy chiếc cốc trên thùng xe, trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn nhỏ, hấn đột ngột phát tay áo chào từ biệt, thân hình nhoáng cái đã rời xa hơn trượng, chỉ để lại một bóng lưng cho chúng nó.

“Chư vị tiểu bằng hữu, cố gắng học tập, nghe lời phụ mẫu, Thiên Hồ ta xin gửi lời chào từ biệt, non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, hữu duyên... tất có ngày tái ngộ.”

Thân ảnh đã dung nhập vào màn đêm, lời bái biệt vẫn còn vương trong gió.

Đến không rõ ràng, đi không rộn ràng, đó là phong cách hành xử mà Từ Hiền cho rằng bậc hào hiệp nên có.

Thực tế Từ Hiền vẫn chưa hề đi, hấn lúc này đang ẩn mình trên một ngọn cây cao, nơi mà bọn trẻ con vẫn nằm trong tầm mắt của hấn.

Chỉ chỗ này là có ánh lửa từ ngọn đuốc của Từ Hiền, nên chẳng mất bao lâu thì bậc trưởng bối của lũ trẻ cũng tìm đến, trong tay họ cầm theo dao phay, cuộc sát, đủ loại nông cụ làm vũ khí, xem ra cũng nhận được thông báo của huyện.

Nhìn thấy từng đũa hài đồng vùi đầu vào trong ngực gia trưởng khóc lóc kể lể, sau đó dắt tay nhau về thôn, Từ Hiền chợt thấy cõi lòng nhẹ đi một nửa.

Người thân không bị sát hại, bọn chúng có thể tiếp tục hưởng thụ tình thương gia đình.

Trẻ con thật là dễ ngủ, mới vừa rồi còn hai mắt thao láo, nhưng giờ phút này, bốn đũa nam hài đều gác lên vai cha mẹ ngủ khò, chỉ có nữ hài còn mông lung mở mắt, gắng gượng nhìn ra đằng sau, như muốn tìm kiếm bóng lưng của Từ Hiền.

Dù đã ngủ hay chưa, trên tay chúng đều cầm chặt lấy mặt nạ tre.

Từ Hiền bản thân nhìn theo, cho đến khi không còn nhân ảnh nào trong tầm mắt.

Thiện nhân tận thiện, bọn nhỏ đã bình an về nhà, nhưng hấn vẫn chưa đi vội.

Cầm【Tầm Hung Kính】trên tay, hấn vận chút chân khí cuối cùng trong người để mở rộng thêm phạm vi quét hình, khi thấy trong bán kính mười dặm quanh Đạo Hương Thôn đều không có tung tích hung đồ, lòng hấn mới thật sự nhẹ hấn.

Như một nghệ nhân xiếc thăng bằng, Từ Hiền thoải mái tọa thiền trên một cành cây, tĩnh tâm ngưng thần, tiến vào trạng thái vật ngã lưỡng vong.

Chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát của【Giá Y Thần Công】cấp tốc vận hành, chẳng mấy chốc đã luân hồi được một tiểu chu thiên, nội lực trong Đan Điền nhanh chóng khôi phục phần nào, gương mặt có hơi tái xanh của Từ Hiền cũng hồng hào trở lại.

Trong thời gian vận công hồi khí, hấn mới rảnh để xem hệ thống lại thông báo điều gì.

Nghề văn hóa:

【Cầm Sur (Cấp 5)】

+ Ngoại công:

【Đạn Chi Thần Thông (Dung Hội Quán Thông)】

Rương chứa đồ:【Rương Tam Tài】--【Rương Tứ Tượng】-- chưa có

Điểm Thiện Ác: 420

【Đạn Chi Thần Thông】đạt tới cảnh giới Dung Hội Quán Thông, Từ Hiền có hoan hỉ nhưng không kinh ngạc.

Đạn Chi nếu không tăng nhanh như vậy thì hấn mới bất ngờ, tám【Võ Thần Phù】kia thật sự quá quý giá.

Đến trình độ Dung Hội Quán Thông, người tập võ hoàn toàn thấu hiểu được môn võ công mình đang sử dụng, thi triển tựa như mây trôi nước chảy, biến hóa đa đoan.

Từ đây, Từ Hiền đã có bản sự để đối mặt hết thảy Sát Thần môn đồ dưới Tiên Thiên, không đến nỗi chật vật như trận tử đấu với Lục Đạo Vinh vừa nãy, dựa vào kỳ chiêu và vận khí để thủ thắng.

Không phải sự tiến bộ của【Đạn Chi Thần Thông】, thứ đã khiến Từ Hiền thật tâm kinh hi chính là nghề【Cầm Sur】của hấn.

Hấn vốn chỉ muốn hát một khúc trấn an hài đồng, nào ngờ vô tâm trông liễu nên【Cầm Sur】trở thành nghề thứ ba đạt tới cấp độ năm.

Từ Hiền vội vàng kiểm tra không gian trữ vật của mình, quả nhiên phát hiện đã có một vật phẩm hoàn toàn mới nằm trong đó.

Về ngoài cũng giống như【Hiệp Đạo Thiên Thư】, đó là một quyển trục, chỉ là tạo hình hoa lệ và tinh xảo hơn rất nhiều.

Vật phẩm:【Bách Gia Cầm Phở】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ Thông

Tự tiên âm trầm nhà, tấu một khúc thần ca.

Số lượng nhạc phở: 1/3

+ Câu Hồn Khúc

*Chú: Thăng cấp nghề văn hóa【Cầm Sư】giúp tăng cao phẩm chất của【Bách Gia Cầm Phở】

Sau khi biết được công dụng của【Bách Gia Cầm Phở】, Từ Hiền mừng quýnh.

Khác với【Hiệp Đạo Thiên Thư】và【Trọng Đạo Xích】, món kỳ vật này có thể trực tiếp gia tăng chiến lực của Từ Hiền.

Theo đó,【Bách Gia Cầm Phở】giống như một tập âm nhạc dùng để sưu tầm, Từ Hiền cần thu thập các loại nhạc phổ bổ sung cho nó.

Các loại nhạc khúc sau khi được【Bách Gia Cầm Phở】ghi lại sẽ có hiệu quả thần kỳ lúc diễn tấu, đạt tới tình trạng tiên âm sát nhân, ma âm phệ hồn.

Như Câu Hồn Khúc, một quyển nhạc phổ hần nhận được trước đây khi làm các nhiệm vụ liên quan đến âm nhạc, chỉ cần Từ Hiền mượn nhạc cụ thi triển, bất kể là cầm, sắt, tiêu, sáo,... thứ gì cũng được, đương lúc tiếng nhạc vang lên, tinh thần kẻ địch sẽ bị chấn nhiếp, ảo ảnh bủa vây tứ phía, nhìn thấy câu hồn sứ giả đến đòi mạng chúng.

Cầm phở này kinh khủng ở chỗ, không giống âm ba công thông thường giống như【Bích Hải Triều Sinh Khúc】cần lấy nội lực làm gốc, thứ hần diễn tấu có thể chỉ là một khúc nhạc thông thường, chẳng liên quan gì đến võ công, muốn dựa vào nội lực thâm hậu chống lại hoàn toàn là vô nghĩa.

Chỉ có điều Từ Hiền muốn vừa dùng võ công đối địch, vừa tấu nhạc chấn nhiếp tinh thần kẻ địch sợ là không dễ như tưởng tượng.

Hần trước tiên cần một món nhạc cụ sử dụng bằng một tay, sau đó còn phải khổ luyện nhất tâm nhị dụng, độ khó gần như tương đương với việc Từ Hiền muốn cử động thân thể khi Tọa Vong.

Nhưng thiên cao địa viễn đều không cần được dấu chân người.

Kiên tâm vững chí, từng bước tiến lên, thế gian này không chuyện gì là khó giải, Từ Hiền vẫn tin như thế.

Chừng nửa canh giờ sau, nội lực khôi phục đến toàn thịnh, Từ Hiền cất bước rời khỏi Đạo Hương Thôn, trước khi đi vẫn không quên quan sát【Tâm Hung Kính】xem có hung đồ nào gần đây hay chăng.

Lúc này đã là nửa đêm canh ba, Từ Hiền quyết định tiến về hướng Tây Bắc, sau đó vòng về Bạch Long Trấn, tranh thủ trước giờ Dần trở về nhà nghỉ ngơi.

Hắn cảm thấy có lòng nhưng không đủ lực, đêm nay hắn cứu được năm đứa trẻ ở Đạo Hương Thôn, nhưng còn vô số hài đồng ở những thôn trấn khác, chúng liệu có được bình an?

Gỡ xuống mặt nạ, Từ Hiền không còn là Thiên Hồ, cảnh sắc xung quanh hắn chợt trở nên ảm đạm tiêu điều.

Mỗi bước chân đều có khoảng cách bằng nhau, Từ Hiền lấy tốc độ trung bình lướt đi trong đêm, nếu vầng trăng kia là gương mặt của một người, y lúc này hẳn sẽ thấy nụ cười nhạt nhòa trên dung nhan của hắn.

‘Thiên nam hay địa bắc, nơi nơi đều có hiệp... nếu thế gian này được như vậy, còn sợ chi tặc tử lộng hành?’

Đêm tối trời yên dễ gọi chuyện phiến lòng, tịnh tâm đi ngủ thì vô ưu vô sầu.

Đêm nay Từ Hiền không ngủ, cho nên ưu phiền thay nhau kéo tới, từng lớp từng lớp sóng trào, liên miên chẳng dứt, các bọt nước tung tóe không khác nào hơi ức, nổ rộ trong tâm trí của hắn.

‘Hiệp Đạo Giang Hồ a Hiệp Đạo Giang Hồ, người ép ta bước lên Hiệp đạo, nhưng cuộn cuộn hồng trần, vạn vạn người hãm sâu trong đó, liệu có hệ thống nào kéo bọn họ một tay?’

‘Người biết không, phụ thân từng nói, cho ta hai chữ Tiên Hiệp, là vì năm xưa, người từng có một ước nguyện...’

‘Khô luyện bản lĩnh như thần tiên, hành sự như bậc chân hào hiệp.’

‘Phụ thân không làm được, ta lúc trước cũng không làm được.’

‘Chỉ là người xuất hiện, cũng khiến ta có ngày luyện được bản lĩnh như tiên, nhưng còn hiệp...’

‘Quách Tĩnh bảo rằng, hiệp chi đại giả, vì nước vì dân.’

‘Nhưng Nam Tống cuối cùng vẫn diệt vong, như vậy có phải... đại hiệp là không đủ?’

‘Ta cho rằng hiệp chi là hiệp, không có phân chia cao thấp. Nếu buộc phải phân chia, thì đại hiệp của Quách Tĩnh không phải thứ hiệp mà ta muốn.’

Quách Tĩnh từ chiến Tương Dương, dùng cả đời chứng minh như thế nào là vì nước vì dân, nhưng đất nước và dân tộc của y cuối cùng vẫn về tay Mông Cổ.

Kiều Phong lấy mạng đổi lấy an bình nhất thời cho Bắc Tống, nhưng nào đổi được suốt đời, nếu không cũng đã chẳng có chuyện Tĩnh Khang.

Cái hiệp của hai người này vẫn chưa đủ với Từ Hiên.

Hiệp mà hần muốn là loại có thể để Tiêu đại vương không cần chết mà vẫn đánh đuổi được Liêu quân, có thể giúp Tương Dương dù không còn Bắc Hiệp vẫn thủ vững không suy.

Đó là một ý nghĩ rất hoang tưởng và hão huyền, chẳng khác gì chuyện ma quỷ thần tiên.

Cho nên Từ Hiên tự đặt cho đó là tiên hiệp, thứ hiệp còn cao hơn đại hiệp.

‘Như vậy... phải thế nào mới là tiên hiệp?’

‘Hệ thống ơi hệ thống, người thần kỳ như vậy, liệu có thể cho ta một đáp án...’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tiểu trấn ban trưa có ác khách

Lại là một ngày mới, người dân trong tiểu trấn như những bánh răng không nghỉ của một cỗ máy, tới khung giờ quen thuộc lại làm những việc quen thuộc như bao năm qua đã làm.

Từ Hiên cũng thế, hần đón ánh ban mai, ung dung nhàn nhã tiến về Bạch Long Trấn, thần thái sáng sủa, bộ dáng nhẹ nhàng, không thể nhìn ra chút mệt mỏi hay ưu phiền nào.

Đêm qua, hoặc chính xác là cách nay chưa đến hai canh giờ, trừ bỏ Lục Đạo Vinh thì trên đường trở về Từ Hiên còn bắt được hai con cá nhỏ, đều là Hậu Thiên thất trọng, không đỡ nổi một đòn.

Cả ba giờ phút này đã hóa thành một bãi nước vàng, yên vị chờ phơi khô trong nhà hần.

Từ Hiên lăn bánh vào trong trấn, vừa tiến thêm được ba trượng đã thấy một con thần ngưu hùng hục lao tới giúp mình đẩy xe.

Một ổ bánh mì hai mươi văn, Từ Hiên chỉ dùng tám văn tiền để mua, từ tốn gặm trên đường đến lớp.

Ba ngày trước dạy một chữ Cháp, hôm nay Từ Hiên lại viết một chữ Niệm.

“Niệm niệm bất xá”, “niệm niệm bất vong”, “tư tâm tạp niệm”, “họa phù niệm chú”,... đủ loại thành ngữ tuôn ra, Từ Hiên cũng đến bất ngờ với đám học trò.

Tất nhiên, đồng học Triệu Tiểu Hồ quả không làm mọi người thất vọng, một câu “đầu trục thích niệm kinh” giúp nó kiếm lời trăm lần chép phạt “một người ăn chay, mười người niệm Phật”.

Một ý nghĩ sai lầm, đổi lấy trăm ngàn lần múa bút. Đồng học Tiểu Hồ có triển vọng nhất trong việc trở thành thư pháp gia đầu tiên của học đường.

Vì vậy mà nó đã san bằng kỷ lục thời gian bốn ngày liên tục chán ghét tiên sinh, chỉ cần thêm ngày mai nữa thôi là đủ ghi vào sử sách.

Vương Tiểu Minh cũng không phải hạng xoàng, khi Từ Hiên kiểm tra bài tập về nhà, mặc dù không ai đáp đúng nhưng kể cả Triệu Tiểu Hồ thì tất cả mọi người đều làm.

Duy chỉ có đồng học Tiểu Minh chẳng viết một chữ, nghe tiên sinh hỏi vì sao không làm, nó mới phòng mã đáp như vậy:

“Bẩm tiên sinh, sao phải cho Hứa Tiên uống linh đan làm gì? Hần nên mau mau hôn phi phách tán, vậy Tiểu Minh có thể cưới Bạch nương tử rồi!”

Tư tưởng này thật sự quá nguy hiểm, nên Từ Hiên đành phải dùng【Trọng Đạo Xích】nói lời yêu thương, sau đó đồng học Tiểu Minh còn vinh quang lãnh về trăm lần chép phạt câu “ác niệm thành không”.

Vì đảm bảo học sinh nhà mình lớn lên không tàn, hần còn phá lệ tặng chữ cho học trò, bút mực như phi long viết một chữ CHÍNHH cho đồng học Tiểu Minh mang về nhà, dặn mỗi ngày phải nhìn ít nhất hai lần, trước khi đi ngủ và sau khi thức dậy.

Có người sẽ nói đồng ngôn vô ky, chớ coi là thật, nhưng mà...

Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, một phút lơ đãng của bậc làm thầy có thể khiến nhân sinh học trò rơi vào đường nghiêng. Từ Hiền không dám coi nhẹ.

Tan học, lúc gặp Vương lão trưởng trấn tới đón cháu, Từ Hiền còn cầm tay lão nhân gia dặn dò đủ điều, như thể tuổi tác của hai người bị đổi cho nhau vậy.

Dựa vào ánh mắt của Vương lão nhìn đồng học Tiểu Minh, Từ Hiền tin rằng quãng đường kế tiếp của tiểu tử này sợ là phải gặp nhiều cao trào, hẳn cũng cũng có thể thử phào nhẹ nhõm.

Đóng cửa học đường, Lý Tự Thành chậm chậm đẩy xe lăn bánh.

Đồng học Tiểu Hồ là người cuối cùng rời lớp, vậy nên gã và tiên sinh nhà mình lúc này đang theo sau bước chân của nó, cách nhau chưa đến hai trượng.

Triệu Tiểu Hồ nắm tay Hồ ma ma, chân bước hình chữ bát, thi thoảng lại quay đầu lại nhìn tiên sinh đáng ghét và con trâu bự, híp mắt bĩu môi, miệng chóp chép gì đó.

Nếu Từ Hiền có năng lực đọc khẩu hình, hẳn sẽ nhìn ra tiểu tử này đang nói “đồ đáng ghét”.

Nhưng hẳn không có, vậy nên Từ Hiền chỉ tưởng là đồng học Tiểu Hồ làm mặt quỷ trêu chọc mình, thế là cũng trề môi tròn mắt đáp lại.

Thấy nó phồng má quay đầu đi, hẳn khề cười nói với Lý Tự Thành: “Tiểu Hồ rất đáng yêu, không phải sao?”

Lý Tự Thành “vâng” một tiếng, nhưng không hề gật đầu đồng tình. Ở Bạch Long Trấn từ nhỏ tới lớn, Triệu Tiểu Hồ trong mắt gã chưa từng dính dáng tới đáng yêu mà là một thằng nhóc trẻ trâu chính hiệu.

Kê trước người sau đi trên phố, lúc tới gần ngã tư đường, Từ Hiền chợt thấy Triệu Tiểu Hồ giống như phát hiện thứ gì hấp dẫn, buông tay mẫu thân mà chạy ra giữa đường tìm kiếm.

Từ phố Tây cũng truyền đến âm thanh nhốn nháo, hẳn có chút hiếu kỳ chuyện gì đang xảy ra ở đó thì bỗng nghe Hồ ma ma hét toáng lên đầy sợ hãi, thần sắc kinh hoàng, gấp gáp chạy về phía Triệu Tiểu Hồ, bộ dạng như người đàn bà điên chẳng còn màng đến thứ gì khác nữa.

Sư đồ Từ Hiền lúc này cũng đã đến đầu phố, ngoảnh đầu nhìn mới biết vì sao phố Tây lại âm ỉ rộn ràng, thì ra có một chiếc xe ngựa đang lao nhanh trên phố, hất văng người đi đường, đẩy cho hàng quán ngã lộn xộn, hoàn toàn không kiêng nể gì cả.

Chính chiếc xe ngựa đó đang xông về phía Triệu Tiểu Hồ, vì thế mà Hồ ma ma mới chạy ra như nỗi con điên, cốt chỉ để bảo vệ con mình.

“Tiên sinh!”

Lý Tự Thành gầm lên một tiếng, bàn chân dẫm mạnh xuống đất, tạm bỏ lễ nhạc sang một bên mà phóng mình vọt qua đỉnh đầu của Từ Hiền.

Chỉ trong chưa đầy hai nhịp thở, gã như hóa thân Bất Động Minh Vương, sừng sững chắn trước người hai mẹ con đồng học Tiểu Hồ.

Tiếng rống vang vọng tiểu trấn, giờ khắc này Lý Tự Thành nào có là Tiểu Ngưu?

Như siêu phẩm nhập thánh, gã chuyển mình trở thành Tù Ngưu, một trong chín đứa con của chân long.

Chỉ thấy long trào vung ra, Lý Tự Thành ngưỡng thiên trường khiếu, tay trái ngay lập tức chắn lại đầu con ngựa, tay phải bóp mạnh vào cổ khiến nó không thể nào tiến thêm một bước, tư thế oai hùng, vĩ ngạn như tuyết đỉnh cao sơn.

Không dừng ở đó, Lý Tự Thành há mồm thét lớn, âm thanh như long ngâm chấn cửu tiêu, hai mắt đỏ bùng như huyết hải, gân tay bấp thịt cuộn cuộn nổi lên làm rách toạc y phục trên người, sau đó vật cả ngựa cả xe nằm xuống đất, dư âm chấn động một góc phố.

Thùng xe vỡ toang, bên trong lại chẳng một bóng người.

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay của Từ Hiền đã có một cây tỳ bà, tay trái tay phải kết hợp lại tạo nên làn điệu sục sôi, kích động nhân tâm.

Một là hẳn muốn thử xem hiệu quả của【Cầm Sư】cấp năm thế nào, hai là để cổ vũ tinh thần của Lý Tự Thành.

Nếu đã học võ, tất phải đặt chân giang hồ, mà giang hồ hiểm ác bao nhiêu thì chẳng ai có thể đo ra sâu cạn.

Để không bị choáng ngợp khi bước chân vào giang hồ, Từ Hiền muốn giúp gã đệ tử khai môn của mình dựng nên chí khí vô địch.

Cho nên hẳn liền gằn giọng hát vang:

“Ngạo khí cười nhìn muôn con sóng~”

Một câu bảy chữ, nhưng vẽ nên một bức họa khổng lồ làm nền cho Lý Tự Thành.

Lúc này trong mắt dân trấn, gã nào khác một tòa cự sơn bất hủ, đối mặt hồng thủy diệt thế vẫn nguy nga bất dịch, mang phong thái cử thế vô song.

“Nhiệt huyết thẳng qua mặt trời hồng~”

Chẳng biết là ai bắt đầu, hét thây dân trấn có mặt đều vỗ tay reo hò, dành sự tán dương cho Lý Tự Thành, giọng ca và tiếng đàn của Từ Hiền như những sợi dây vô hình và cảm xúc của bọn họ là những con rối bị hất điều khiển, âm thanh náo nhiệt truyền đến mọi góc ngách của Bạch Long Trấn.

Lý Tự Thành chống đất ngồi dậy, sự khích lệ của những người xung quanh khiến gã cảm giác hơi ngại ngùng, lần đầu tiên gã được nhiều người như vậy công nhận.

Từng giọt máu trong người như bị lửa thiêu đốt, sùng sục không dứt, tim đập mạnh tương chừng như sắp phá vỡ lồng ngực, tiếng ca khí phách của Từ Hiền khiến Lý Tự Thành cảm thấy gã bây giờ đã là nam nhi chân chính đội trời đạp đất, gã cũng có thể giống như tiên sinh, bảo vệ tiểu trấn, bảo vệ đồng học.

“Gan như sắt đúc, cốt tủy thép ròng...”

Triệu Tiểu Hồ không còn nhớ tới thứ vừa dẫn dụ nó, tiểu tử này bây giờ há mồm ngo ngắc nhìn con trâu bự, lần đầu tiên nó thấy hình tượng của Lý Tự Thành vĩ đại như thế, lần đầu tiên nó biết thế nào là sinh lòng hâm mộ, lần đầu tiên có ý nghĩ “sau này lớn lên ta cũng phải khí phách như thế.”

Nhưng bầu không khí nhiệt huyết chẳng duy trì được bao lâu, từ đằng xa có giọng người quát lớn, nghe như tiếng vịt kêu gào, làm ô ւế cảm âm của Từ Hiền:

“Đồ dê tiện nào không có mắt, cản xe mở đường của lão tử?!”

Âm thanh vừa dứt, đã thấy một thân ảnh phóng đến từ phố Tây, thân pháp mau lẹ như chuột

Ở chỗ này trừ Từ Hiền không ai có thể thấy rõ bộ dạng của hắn, kể cả Lý Tự Thành cũng chỉ nhìn rõ năm phần.

Người tới trông tuổi chừng tứ tuần, thân hình thấp bé, y phục nhung lụa, miệng hô mũi tẹt, hai mắt ti hí, tướng diện ác ôn, bên hông cắp một cây đoản đao.

Người xưa dạy chó trông mặt mà bắt hình dong, nhưng kẻ này vừa nhìn đã biết không phải phùng lương thiện.

Từ Hiền đã hạ tỷ bà lên đùi, tay trái rú xuống, một viên bi sắt trượt vào lòng bàn tay hắn, nhưng giọng hát lại càng thêm khí thế, trong âm thanh mang theo ba phần sát khí:

“Chí khí dâng cao trăm ngàn trượng, tầm mắt ngang qua vạn lý trường~”

Chỉ thấy thân ảnh kia đã tiến sát về phía Lý Tự Thành, khoảng cách còn chưa đến mười bước thì hắn liền rút cây đoản đao bên hông ra, sau đó vận kinh ném thẳng về phía gã.

Ánh mặt trời lúc chính Ngọ chiếu lên thân đao làm chói mắt Lý Tự Thành, nội tâm chợt dâng lên cảm giác bàng hoàng, trong khoảnh khắc sinh ra ý nghĩ tiêu cực, gã cảm thấy mình không thể né được, đao này quá nhanh.

Nhưng có một người còn nhanh hơn, kẻ ấy chính là Từ Hiền.

Bởi vì trước đó, hắn bỗng nhận được một nhiệm vụ.

Nhiệm vụ trừ ác: Trừ Gian Diệt Bạo (2)

Ác tặc Liễu Tư Tài coi rẻ sinh mệnh, thường xuyên tạo thành sát nghiệt chẳng vì nguyên do gì, trên tay đã nhuộm máu một trăm hai mươi bảy nhân mạng, già trẻ lớn bé đều có.

Yêu cầu: Trừ ác dương thiện, Liễu Tư Tài phải chết.

Thù lao:

+ 30 Điểm Thiện Ác

+【Rương Tam Tài】

*Nhắc nhở: Mục tiêu có cảnh giới Hậu Thiên bát trọng, thiện dùng chương pháp.

Chương 50: Bách Gia Cầm Phổ sơ hiển uy

Coong!

Đao của Liễu Tư Tài rơi xuống đất, thân đao bị cong lại gần chín mươi độ, nơi vết gấp có một vết lõm rất rõ ràng.

Liễu Tư Tài gặp vậy liền kinh sợ quá chừng, không dám tiến lên nữa mà cấp tốc lùi lại, mắt đầy cảnh giác nhìn xung quanh, chủ yếu là về phía hướng mà viên bi sắt bay tới, hắn đã nhìn thấy nó rơi trên mặt đất.

Ở phương vị đó, tất cả mọi người đều trông có vẻ bình thường, ngoại trừ một tên bạch y công tử ngồi xe lăn đang ôm trong ngực một cây tỳ bà, một tay xoắn xoắn tóc mai, tay còn lại đỡ dưới cằm, ánh mắt hồ hững nhìn Liễu Tư Tài.

Gương mặt bình thân đó, cái loại khí định thần nhân đó, hắn chỉ nhìn hai mắt liền biết người này không đơn giản, nhưng không dám chắc có phải là Từ Hiền ra tay hay không, dù sao chỉ lực kinh hồn như vậy không phải cao thủ thì không sử xuất ra được.

Thế là Liễu Tư Tài khi thì liếc trộm Từ Hiền, khi thì đảo mắt nhìn quanh, còn thân mình thấp bé lại nấp sau một xe chao lòng, trông hèn hạ khó tả.

Trái với hắn, thần sắc của Từ Hiền ung dung bất biến.

Nhưng hắn có thể thần nhiên không vội, dân trấn lại chẳng thể giống như vậy được, vừa thấy có ác ôn rút đao muốn chém người họ liền vội vàng ôm đầu bỏ chạy, sao dám ở lại lâu.

Có người hữu tâm muốn chạy sang phố Đông thông báo cho chủ tiệm rèn rằng Tụ Thành bị người ta chém, nhưng đáng tiếc Lý Đại Ngưu trưa nay sang thôn bên cạnh giao hàng, không có ở nhà.

Ngã đường vốn náo nhiệt bỗng chốc chỉ còn lại lác đác vài người.

Lý Tụ Thành sau giây phút thất thần chợt choàng tỉnh, vội vàng kéo hai mẹ con đồng học Tiểu Hồ lùi ra sau lưng tiên sinh nhà mình, vừa giận vừa sợ nhìn Liễu Tư Tài.

Về mặt của gã vừa có phần nộ, vừa có xấu hổ, giọng đầy hăm hiu: “Tiên sinh, Tụ Thành thật vô dụng.”

Từ Hiền lắc đầu, tay lại nâng tỳ bà lên, bộ dáng như muốn tiếp tục khảy đàn.

Vừa rồi hắn giấu cánh tay dưới thân đàn, che mắt dân trấn thi triển【Dạn Chỉ Thần Thông】cứ Lý Tụ Thành, tốc độ và góc độ xuất thủ đều rất tốt, đến cả loại giang hồ ác khách lão làng như Liễu Tư Tài cũng chỉ xác định được phương hướng đại khái, không thể biết rõ là hắn ra tay.

Trước lời tự trách của Lý Tụ Thành, Từ Hiền không buông lời an ủi, hắn tấu nhạc, cao giọng mà ca tiếp:

“Thề quyết cố gắng làm một trang hảo hán, mỗi ngày đều tự cường~”

‘Điệu khúc quái quỷ này là gì?’ Liễu Tư Tài lúc này đã lơ đãng nghe qua tiếng ca của Từ tiên sinh, giờ lại trở thành một trong số ít khán giả được thưởng thức buổi diễn của hắn.

Tiếng ca mà Lý Tụ Thành nghe vào thấy nhiệt huyết sôi trào, dũng khí tăng cao, rơi vào tai Liễu Tư Tài lại tràn trề sát khí, như tiếng kèn trống báo đám tang của mình.

Họ Liễu chợt cảm thấy lạnh cả người, hắn nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy gã thiếu niên to con mới vừa bị đao của mình dọa cho cứng người không dám nhúc nhích nay lại dám trợn mắt nhìn hắn, xoa xoa nắm tay như sắp không nhịn được xông tới đánh mình.

‘Trò đùa gì vậy?’ Liễu Tư Tài cho đó là ảo giác, hắn cảm thấy thật buồn cười.

Nhưng rồi nụ cười chợt cứng ngắc trên mặt, Lý Tụ Thành hóa thành một con bò tót, gã thật sự lao về phía hắn sau khi nghe tiên sinh nhà mình hát câu sau cùng:

“Nhiệt huyết của nam nhi, thắng qua ánh thái dương~”

Nam nhi đương tự cường, chút thất bại nhất thời có đáng là gì? Chỉ cần nhiệt huyết chưa từng tắt, thế gian này không còn gì trở ngại, nguy nan trắc trở chỉ có thể trở thành đá mài để dũng khí của ngươi càng thêm sắc bén, nội tâm của ngươi càng thêm rắn rỏi.

Đó là thứ tâm tình mà Từ Hiền đưa vào trong giọng ca,【Cầm Sur】cấp năm thật sự là một lần ranh, tiếng đàn tiếng hát của hắn đã có phần nào được coi là thiên lại chi âm, có kỳ năng chấn động nhân tâm.

Nhưng vài câu hát có thể kích thích nhiệt huyết của Lý Tự Thành, lại không thể trao cho gã năng lực đánh bại cao thủ Hậu Thiên bát trọng.

Vậy gã dựa vào điều gì mà dám tự tin như vậy? Câu trả lời nằm ở Từ Hiền.

Lúc này, chỉ thấy khí chất trên người hắn chợt biến đổi, trở nên tiêu điều xơ xác, cảm giác như một người sắp chết.

Từ Hiền dựng thẳng tỳ bà, đầu hơi nghiêng xuống, tóc mai rủ lên mặt che khuất mắt trái của hắn, tay đặt hồ trên dây đàn.

Ở hướng còn lại, dù chưa tìm ra cao thủ có chỉ pháp tuyệt luân kia là ai, nhưng Liễu Tư Tài tạm thời không còn để ý đến.

Hắn giờ phút này thật sự phẫn nộ, khi mà một tên thiếu niên vô danh tiểu tốt không những không biết kính sợ, thế mà còn dám chủ động tấn công hắn.

Liễu Tư Tài tự hỏi là ai cho gã dừng khí này, kẻ đó chắc hẳn muốn đẩy gã vào chỗ chết.

“Nếu đã muốn tìm chết, vậy thì ta cũng thành toàn cho ngươi.”

Họ Liễu hít mắt lại nói, hắn muốn moi tim của Lý Tự Thành ra, cho gã thấy phải trả cái giá đắt thế nào khi dám cả gan gây hấn với mình, hồn nhiên quên đi trước đó hắn mới là người xuất đao đòi chém đòi giết.

“Một chương này, mạng ngươi xong rồi!”

Liễu Tư Tài lộn người qua xe chao lòng, thần sắc nham hiểm khiến diện mạo trông càng thêm xấu xí, song chương duỗi về trước, tay giờ ngang bả vai, dựa theo quỹ tích đặc biệt trong kinh mạch mà vận kinh vào hai tay.

Lòng bàn tay hắn đỏ lên như máu, mười thành công lực đủ mười thành, sát tâm cực thịnh.

Không trách họ Liễu tự tin như vậy, át chủ bài của hắn, môn chương pháp nhập đạo mà hắn tinh nghiên nhiều năm【Đoạt Mệnh Huyết Ấn Chương】có phẩm giai cao đến Hạ Thừa Thiên phẩm, hơn nữa còn luyện đến cảnh giới Dung Hội Quán Thông, tiếp cận Lư Hòa Thuận Thanh.

Hắn đã từng dựa vào một tay huyết ấn chương này mà ngang sức ngang tài với Hậu Thiên cửu trọng, thậm chí thập trọng, nên lấy đó làm kiêu ngạo.

Song chương nhắm về phía lòng ngực của Lý Tự Thành, trong đầu Liễu Tư Tài lúc này đã hiện ra bộ dáng thê thảm của gã sau khi trúng chương, trên mặt không nhận được lộ vẻ khoái chí vô cùng, thật là lang tâm cầu phế, chẳng còn lương tri.

Lý Tự Thành thấy kẻ địch thế tới hung ác, chút nao núng vừa thoáng qua liền biến mất, thay vào đó là kiên nghị khôn cùng.

Gã vốn chẳng biết công phu quyền cước gì, trước đây đánh nhau cũng chỉ dựa vào một thân mạn lực.

Cho nên khi chương phong của Liễu Tư Tài làm rách da mặt mình, gã thuận theo tâm tính bản thân để ra đòn, vung song quyền đối chọi với song chương.

Lý Tự Thành xuất thủ theo bản năng, nhưng gã lại không biết bản thân trong lúc vô tình đã dùng tới pháp môn phát lực của【Long Tượng Bát Nhã Công】, hai nắm đấm có tốc độ và kinh lực mạnh hơn xưa gần ba thành, có thể đấm chết một con lợn rừng.

Họ Liễu lập tức nhìn ra nếu cứng chọi cứng thì hắn sẽ bị đánh xa mấy chục bước, nhưng lông tóc không hao tổn gì, ngược lại thì đôi tay của Lý Tự Thành chắc chắn phải phế.

Vừa nghĩ vậy, nụ cười trên mặt Liễu Tư Tài càng thêm biến thái, hắn chợt không muốn giết tên thiếu niên này vội, nếu có thể hành hạ gã cho tới chết chẳng phải càng thêm khoan khoái nhân tâm?

Nhưng mọi chuyện sẽ không xảy ra theo những gì họ Liễu muốn, vì Lý Tự Thành là đệ tử khai môn của Từ tiên sinh.

Khi nhục quyền và huyết chương chỉ còn cách nhau một thước, một tiếng đàn bất chợt vang lên.

Tang~~

Ngay lập tức, trong tầm mắt của Liễu Tư Tài, thiên địa biến sắc, càn khôn xoay chuyển, dù đương lúc giữa trưa, dương khí chính thịnh, nhưng chỉ trong thoáng chốc thương thiên đã hóa thành sắc xám.

Cuồng phong thổi qua rét lạnh như đao, tựa hồ đến gió cũng không chịu được ác tính của hắn, muốn đích thân lăng trì họ Liễu.

Tang~ Tinh~ Tang~ Tiinh~

Một lần điệu vô cùng u ám chảy ra từ cây tỳ bà của Từ Hiền, âm thanh không có sinh cơ, có chỉ là sự chết chóc, nghe như tiếng quạ kêu nơi nghĩa địa, như những lời than khóc của oan hồn chôn Âm tào địa phủ vọt lên nhân gian, tìm kiếm những kẻ đã tới số nhưng còn vương vấn thế tục, không chịu hồn quy cữu tuyền.

Triệu Tiểu Hồ không dám phá kỷ lục số ngày liên tiếp chán ghét tiên sinh nữa, phong thái của Từ Hiền lúc này tuy vẫn cực kì tiêu sái, vẻ mặt vẫn vô cùng ôn hòa, nhưng đồng học Tiểu Hồ lại sinh lòng sợ sệt.

Trước đây nó còn khinh bỉ tiên sinh hát “hai còn thần lẫn con” thật ấu trĩ, bây giờ mới biết ngày xưa mình ngu ngốc cỡ nào. So với tiếng đàn ghê rợn này, “hai con thần lẫn con” thật sự là thần khúc.

“Hai con thần lẫn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi, cha thần lẫn buồn thiu...”

Đồng học Tiểu Hồ ngồi vẽ vòng tròn trên mặt đất, nhớ lại ca từ từng được nghe liền lẩm bẩm liên hồi trong miệng, như thể làm vậy có thể xua đi tiếng đàn ghê rợn.

Triệu Tiểu Hồ không biết một điều, Liễu Tư Tài còn thấy được thứ rùng rợn hơn nhiều.

Họ Liễu trợn to hai mắt như chết trân, chỉ trong khoảnh khắc mà sắc mặt của hắn chuyển từ đỏ sang xanh, xanh sang trắng, cuối cùng tím ngắt, tím đập nhanh đến độ tưởng rằng sắp vỡ ra.

Trong tầm mắt của hắn lúc này, chẳng những căn khôn đôi sắc mà nhân gian cũng trong sát na hóa thành địa ngục.

Đông có Bạch Vô Thường, Tây có Hắc Vô Thường, hai tên câu hồn sử giả lơ lửng giữa trời, kẻ trước cầm khúc tang bồng, kẻ sau gơ câu hồn xích đến tìm hắn.

Nam có Ngưu Đầu, Bắc có Mã Diện, đầu của cả hai biến to lên gấp mấy trăm lần, miệng há rộng hết cỡ trông chẳng khác nào hổ đen thăm thẳm, giống như định xâu xé Liễu Tư Tài để mà chia nuốt thân xác của hắn.

“Tà thuật... đây... đây là tà... thuật gì...”

Liễu Tư Tài run như cây sậy, kinh lực song chưởng mười không còn một, cho nên khi chạm tay với Lý Tự Thành, kết cục của hắn là...

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Con chuột, con rết, bà bà

Tiếng xương vỡ lộp rộp vang lên, Liễu Tư Tài hét thảm một tiếng, thân hình văng ra sau hơn chục thước rồi đổ vào một quầy xiên nướng, ngã xuống làm gãy mấy chiếc bàn nhỏ.

Chung kết cục với bộ bàn ghế dưới thân, mười sáu chiếc xương cổ tay của hắn bị lực quyền thôi son của Lý Tự Thành đánh nát, xương khuỷu tay phá thịt mà ra, lòi hẳn một khúc trắng hếu bên ngoài, máu me đầm đìa.

Trừ khi Từ Hiền chịu vì hắn mua một phần【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】, nếu không e là công phu khổ luyện【Đoạt Mệnh Huyết Ấn Chưởng】của họ Liễu đành đổ sông đổ biển.

Từ Hiền buông tỳ bà, thấy Lý Tự Thành ngơ ngàng nhìn hai nắm đấm của mình, hắn chợt nhướn mày gọi khẽ: “Tự Thành, trở lại!”

Lý Tự Thành “a” một tiếng, sau đó quay lại bên cạnh Từ Hiền, nghe hắn dạy bảo:

“Nhớ lấy, giang hồ quyết đấu, thất thần là tối kỵ. Nếu một người đã muốn hạ sát thủ với ngươi, vậy thì ngươi phản kích khiến hắn trọng thương, thậm chí đánh chết cũng không trái đạo nghĩa, chớ nên bàng hoàng.”

“Chỉ cần ghi khắc trong đầu rằng, ngươi không giết hắn thì hắn sẽ giết ngươi. Lòng mà có do dự, thì hãy tưởng tượng đến cảnh thân nhân sẽ thế nào khi biết tin ngươi chết.”

Lý Tự Thành nghe vậy đúng là lập tức nghĩ đến cảnh tượng cha già đến hốt xác mình, tâm thần bỗng chợt rùng mình một cái, thần sắc trở nên nghiêm nghị, lớn tiếng đáp lại, tỏ vẻ mình đã in sâu lời hắn dạy vào tâm khảm.

Đồng học Tiểu Hồ bị Hồ ma ma che khuất tầm mắt, không cho nhìn thăm trạng của Liễu Tư Tài, nhưng nó lại thấy tiên sinh và con trâu bị chau đầu ghé tai, thì thầm gì đó với nhau.

“Tiên sinh chắc chắn đang truyền võ công cao thâm cho con trâu bị, hừ.”

Nghĩ đến biểu hiện thần dũng vừa nãy của Lý Tự Thành, Triệu Tiểu Hồ có hơi ảm ức, bữu môi chớp chớp miệng.

‘Ta cũng phải tới nghe thần công mới được.’

Còn cào trong lòng, đồng học Tiểu Hồ lại thoát khỏi vòng tay của Hồ ma ma, rón rén bước đến chỗ Từ Hiền và Lý Tự Thành với ý đồ nghe lỏm mật tịch.

Nhưng nó còn chưa kịp thò đầu tới đã bị một tiếng “văng” to như pháo nổ của Lý Tự Thành dọa mặt tái mét, ngã ục ra đất, cái mông đau đớn.

Không nói đến con tiểu hồ béo ấy nữa, lúc này Từ Hiền nhìn thấy Liễu Tư Tài đã đứng dậy, xem ra sức chịu đựng của hắn cũng không tệ, gập vết thương như thế vẫn chưa đau đến ngất đi.

Nhưng cũng chẳng đáng là gì, chiến lực của họ Liễu bây giờ trăm không còn một, hơi thở rối loạn, mặt mày nhợt nhạt chẳng chút huyết sắc, đừng nói là Lý Tự Thành của bây giờ, cho dù là gã của trước lúc học võ cũng có thể dễ dàng xử lý hắn.

Từ Hiền lần đầu thử nghiệm uy lực của【Bách Gia Cầm Phở】, không ngờ hiệu quả vượt xa sự mong đợi của hắn.

Lý Tự Thành Hậu Thiên nhất trọng, luyện võ mới được ba ngày đã một đòn phế hai tay của cao thủ Hậu Thiên bát trọng, thật sự khiến người ta khó tin.

Trong đó tuy cũng có công lao của thiên phú thần lực, nhưng càng nhiều hơn là nhờ cầm khúc của Từ Hiền hiển uy.

Nói thật, dù cho Câu Hồn Khúc là do chính mình diễn tấu, nhưng lúc Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện xuất hiện, tim Từ Hiền cũng dừng lại một nhịp.

Tự tiên âm trầm nhà, tấu một khúc thần ca.

Hiện giờ chỉ mới có nhạc phổ của một nhà mà đã kinh khủng như thế, chờ đến khi hắn có hàng chục hàng trăm khúc nhạc hòa tấu cùng nhau, liệu có phải đạt tới cảnh giới “khảy đàn bình thiên hạ, cất giọng định giang sơn”?

Nhưng chuyện này có quá xa xôi, việc trước mắt là tiếp theo nên xử lý Liễu Tư Tài như thế nào.

Đó thật sự là một vấn đề không dễ giải quyết với Từ Hiền, bởi vì...

“Ồi chà chà, Liễu chuột tinh, tay người thê thảm như vậy, kinh nguyệt chừng có còn dùng được nữa không đấy?”

“Tiểu ngô công người quá khinh thường Liễu đại hiệp, tri sĩ hậu dũng, biết đâu tao ngộ lần này lại khiến hắn ngộ ra kinh nguyệt cước đây! Hồ hồ hồ...”

Âm thanh đầy châm chọc truyền vào tai Từ Hiền, nhưng đây không phải đang nói hắn mà là Liễu Tư Tài.

Hai giọng nói khác nhau, câu trước được nói bởi một người đàn ông trẻ tuổi giọng đầy trung khí, Từ Hiền đoán cùng lắm chỉ ba bốn ba lăm, câu sau là của một lão phụ nhân có chất giọng già nua, nhưng ngôn ngữ thì vẫn còn xéo xắt lăm.

Người đàn ông tên là Ngô Háo, lão phụ nhân tên là Triệu Thất Hoa, dù hai kẻ này còn chưa lộ mặt nhưng Từ Hiền đã biết danh tính bọn họ.

Vì sao ư? Bởi vì hệ thống vừa cho hắn thêm hai nhiệm vụ Trừ Gian Diệt Bạo (3) và (4).

Chớp mắt một cái đã thấy có hai thân ảnh xuất hiện bên cạnh Liễu Tư Tài, đúng là một gã đàn ông và một lão phụ nhân.

Người trước trông chừng ba mươi tuổi, trường bào chấm đất, thoát nhìn có vẻ văn nhã, nhưng thần sắc thâm độc trên mặt lại hoàn toàn phá nát cách ăn mặc của y, cho người ta cảm giác rất không được hài hòa.

Người sau là một lão ầu đầu bạc pha sương, lưng khòm chống quai trượng, hai mắt híp lại không thấy con ngươi, vẻ mặt giống như lúc nào cũng đang cười, cho người ta cảm giác đây là một vị bà bà rất hiền lành.

Nhưng nếu có kẻ nào dám nghĩ Triệu Thất Hoa hiền lành, sợ là cổ trước phản mộ đã cao hơn thước.

Liễu Tư Tài tất nhiên không nằm trong số đó, nhìn hai người bảo vệ tả hữu, trên gương mặt tím tái của hắn chỉ có nụ cười lạnh.

‘Nếu không phải vì Truy Tung Thử, các người chưa bỏ đá xuống giếng ta đã tạ ơn trời đất.’

Họ Liễu chỉ dám nghĩ thầm chứ không nói thành lời, hắn biết bây giờ mình có được sống hay không phụ thuộc hoàn toàn vào hai người này.

Tuy Lý Tự Thành là người làm cho hắn ra nông nổi này, nhưng ánh mắt đầy thù hận và oán độc của Liễu Tư Tài chỉ dành cho Từ Hiền, kèm theo đó là sự khiếp hãi khó mà người ngoại.

Thần sắc âm tình bất định, họ Liễu nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó lộ vẻ mặt bất cam nói rằng: “Tiếng đàn của hắn rất quý dị, không nên trêu vào.”

Ý là bọn họ nên bảo hộ hắn rút lui đi thôi.

Đá phải thiết bản, Liễu Tư Tài chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Hắn đương nhiên muốn lóc xương lóc thịt của Từ Hiền để trả mối thù phỉ tay, nhưng so với đó, họ Liễu lại càng muốn được toàn mạng sống tiếp.

Ngô Háo đương nhiên đồng ý, lúc Liễu Tư Tài đối chường với Lý Tự Thành, y và Triệu bà bà cũng đứng một bên quan sát.

Đương lúc thấy họ Liễu biến sắc khi tiếng tỳ bà vang lên, hai người tất nhiên biết bạch y công tử kia có một môn âm ba công lợi hại.

Có điều Ngô Háo còn chưa kịp gạt đầu, lão ẩu Triệu Thất Hoa lại khàn giọng nói một câu: “Hắn là Hậu Thiên tứ trọng.”

Nghe vậy, Ngô, Liễu hai người đều chấn động trong lòng, cảm thấy khó mà tin được.

Thứ họ thấy khó tin không phải lời của Triệu bà bà, bởi cả hai đều biết lão ẩu này sở hữu một môn dị thuật Cửu phẩm gọi【Minh Cảnh Quyết】, có thể nhìn thấu cảnh giới võ đạo của người khác.

Hai kẻ này chỉ không ngờ Từ Hiền cảnh giới thấp vậy mà có thủ đoạn cao siêu đến thế, sợ rằng không thua kém gì đệ tử của đại phái, loại tán nhân giang hồ như họ khó mà sánh được.

Triệu Thất Hoa chợt nói tiếp câu thứ hai: “Trên người hắn không có bất cứ môn huy nào, lại xuất hiện ở nơi tiểu trấn lạc hậu như này, e là phát hiện bí tàng gì đó nên mới học được bản sự như vậy.”

Giọng nói nhẹ nhàng ám áp như cạ bà nhà bên, nhưng hai người còn lại có thể ngửi được mùi máu tanh thoang thoang trong đó.

Trên mặt Ngô Háo xuất hiện thần sắc tham lam, trong hai mắt đã đọng đầy bí kíp. Ngược với y, Liễu Tư Tài lại có chút lo ngại: “Ta thấy vẫn là thôi đi, cầm âm của hắn...”

Chưa nói hết đã bị Triệu Thất Hoa ngắt lời: “Bà bà ta đây và tiểu ngô công đều nghe được, nhưng chỉ có Liễu chuột tinh ngươi trúng chiêu. Khả năng cao là hắn chỉ có thể tác động đơn thể.”

“Nếu đã vậy thì sao? Đừng quên trước đó còn có cao thủ dùng chỉ lực búng cong đao của ta, chẳng tin là hai ngươi không thấy, hừ.”

Liễu Tư Tài giọng đầy tức giận, hiển nhiên còn ghi hận hai người ban nãy khoanh tay đứng nhìn.

Triệu Thất Hoa lại móm mém cười bảo: “Đó cũng là sở tác sở vi của hắn, Triệu bà bà này lẫn lộn giang hồ bốn năm mươi năm vẫn chưa thấy môn công phu nào như vậy, vì thế mới dám đoán rằng hắn phát hiện bí tàng.”

Ngô Háo nghe vậy, hai mắt càng sáng hơn, lòng tham của y sắp không nhịn được nữa rồi, chỉ muốn lập tức giết chết Từ Hiền cướp của.

Nhưng Liễu Tư Tài lại bàn lùi: “Vậy càng nên rút lui thì hơn. Hắn đã có chỉ lực như thế, hai ngươi sao là đối thủ?”

Họ Liễu chỉ muốn đảm bảo mạng quên của mình.

Hiện giờ không còn năng lực phản kháng, chẳng may Ngô, Triệu hai người chết mất thì còn ai hộ tống hắn rời đi?

Nhưng Liễu Tư Tài chỉ thấy Ngô Háo lộ ánh mắt khinh thường nhìn mình, đồng thời nghe Triệu bà bà nói: “Chân của hắn có tật, bọn ta lại còn lấy một đầu hai, chiếm tiện ưu thế. Huống chi... bản sự của ta và tiểu ngô công, ngươi làm sao hiểu hết được.”

Vừa dứt lời, khí thế trên người mụ liền bộc phát, Ngô Háo thấy vậy cũng học theo, khí huyết cuộn cuộn của hai người cho Liễu Tư Tài cảm giác khó thở, trong lồng ngực như bị đá đè.

Hắn lập tức sinh lòng sợ hãi, trước đó hắn còn tưởng rằng ba người cùng đẳng cấp, giờ mới nhận rõ một điều là nếu không phải Truy Tung Thử chỉ nghe lời hắn, sợ là hai kẻ này đã giết người cướp chuột.

Họ Liễu nghĩ thông, đành im lặng cam chịu không nói gì nữa, bắt đầu tính toán làm sao giữ mạng khi hết giá trị lợi dụng.

Triệu bà bà thấy hắn thức thời, mỉm cười gạt gù như khích lệ, trong đầu thì nghĩ: ‘Bà bà và ngươi, chưa từng ngang hàng...’

Sau đó lại liếc Ngô Háo một cái.

‘...ngươi cũng vậy.’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Một đồng xu khuấy động phong vân

Ngô Háo, Hậu Thiên thập nhất trọng, giỏi dùng tiên pháp, cước pháp.

Triệu Thất Hoa, Hậu Thiên thập nhị trọng, trượng pháp, kiếm pháp, ám khí ba môn đều tinh thông.

Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện.

Từ Hiền mặt đầy binh thần nhìn một nam một nữ, một trẻ một già vừa xuất hiện kia, có điều lòng của hắn lại trầm xuống.

So với hai người này, Liễu Tư Tài chỉ có thể xem là hạng đầu đường xó chợ.

Thậm chí trong số những kẻ địch mà hắn từng đối mặt, Triệu Thất Hoa với tam tuyệt công phu cho Từ Hiền cảm giác nguy hiểm chỉ thua hắc y nhân Tiên Thiên cảnh của Sát Thần Môn mà thôi.

Hắn giấu tận mọi cảm xúc, môi khẽ nhếch lên cười, lấy ánh mắt hồ hững nhìn Ngô Triệu song ác, tay trái đưa lên khoát một cái, nhẹ giọng nói với Hồ ma: “Triệu thâm, người dẫn Tiểu Hồ về nhà thôi.”

Sau đó mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của ba tên ác nhân khi thấy mình rút【Trọng Đạo Xích】ra từ trong tay áo, hắn nghiêm giọng bảo rằng: “Đồng học Tiểu Hồ, ngoan ngoãn theo mẹ người về nhà.”

Triệu Tiểu Hồ muốn học thần công giống con trâu bự, vốn đầu chịu như vậy, nhưng vừa thấy tiên sinh cảm thước trên tay là nó liền biến thành một con mèo nhỏ.

Hồ ma ma cũng thấy hoàn cảnh bây giờ không ổn lắm, nhất là khi có thêm hai nhân sĩ võ lâm nữa xuất hiện, nên rất thức thời kéo con mình đi khỏi chỗ này, hơn nữa thà đi đường vòng chứ chẳng dại gì băng qua ngã tư đường.

Ngô Háo và Triệu Thất Hoa để mặc cho hai mẹ con rời đi, ánh nhìn vẫn chỉ tập trung lên người bạch y công tử đối diện.

Có lẽ hai người tôn trọng đạo nghĩa giang hồ, không muốn lấy binh dân yếu đuối uy hiếp đối thủ. Hoặc cũng có thể vì sợ nếu ra tay bắt người sẽ bộc lộ sơ hở cho Từ Hiền tận dụng.

Song phương lần đầu gặp mặt, Ngô, Triệu chưa rõ nhân phẩm của hắn ra sao, liệu sẽ vì bằng hữu buông tay chịu trôi, hay là bất chấp an nguy của họ để tiêu diệt kẻ địch.

Loại người có tâm tư ti tiện, khi phỏng đoán kẻ khác cũng chỉ nghĩ đến những điều ti tiện.

Thấy hai mẹ con Tiểu Hồ đã đi khuất, Từ Hiền thâm nhẹ nhõm trong lòng.

Thật ra hắn cũng muốn để Lý Tự Thành rời đi, nhưng Từ Hiền biết dù mình có lấy【Trọng Đạo Xích】ra uy hiếp thì gã cũng không chịu, nên cũng đành thôi.

Hơn nữa Lý Tự Thành cũng có chút công phu thô thiển, có thể miễn cưỡng tự vệ.

Mất lộ hân quang, hai viên bi sắt trượt xuống tay trái lẫn tay phải của Từ Hiền, chân khí trong người sôi sục dữ dội, nếu áp tai vào bụng dưới của hắn, người ta có thể nghe thấy tiếng đi đùng của sấm chớp.

Thái dương vốn còn đang treo cao, lúc này đã bị mây đen che mát, giữa con phố vắng người chợ có gió lạnh thổi qua.

Tóc mai đang đưa, tay áo lay động.

Kim quang xẹt qua, Từ Hiền chẳng hề chớp mắt dù chỉ một lần, đôi thần mục quan sát nhất cử nhất động của bọn ác nhân bên kia phố, như thể phán quan Địa phủ trông chừng bọn tội quỷ trong ngục.

Liễu Tư Tài thì hẳn hoàn toàn không biết, nhưng Ngô Háo và Triệu Thất Hoa lại khiến Từ Hiền cảm thấy như đã từng gặp ở nơi nào.

Vô số hình ảnh xẹt qua trong đầu hắn, từng gương mặt thay phiên hiện lên, những người hắn đã gặp từ lúc lên ba cho tới ngày hôm nay.

Sát na phương hoa, Từ Hiền đã tìm thấy người có liên quan.

Lý Phú Sinh, tên gian tặc đầu tiên đến khai trương món【Đạn Chi Thần Thông】của hắn.

Đúng là hôm nay Từ Hiền mới lần đầu gặp mặt Ngô Háo và Triệu Thất Hoa, nhưng trước đó hắn đã thấy bọn họ xuất hiện khi【Hiệp Đạo Thiên Thư】tái hiện nhật ký phạm tội của Lý Phú Sinh.

Trong trận hỗn chiến để tranh đoạt một món bảo vật, Ngô Triệu hai người chính là kẻ đã tạo thành thương thế của Lý Phú Sinh, tạo điều kiện để Từ Hiền có thể giết chết y.

Hắn cảm thấy cần phải cảm tạ bọn họ một câu đây.

Lý Phú Sinh vốn nên bị hai người đánh chết từ lúc đó, nhưng bởi vì y từ bỏ bảo vật trong tay mình nên mới thoát được một kiếp.

Chuyện tiếp theo thì Từ Hiền không biết:

Đợi đến khi Triệu bà bà và Ngô Háo giết chết hết thầy người cạnh tranh, bọn họ mới nhận ra thứ Lý Phú Sinh từ bỏ là đồ giả, bảo vật chân chính đã bị y đánh tráo mang đi.

Tương chừng hai người đã hết hi vọng đạt được món đồ ấy thì Liễu Tư Tài xuất hiện.

Họ Liễu công phu qua quyết bình thường nhưng lại sở hữu một con dị thú là Truy Tung Thử.

Cũng như hai người, Liễu Tư Tài cũng đang tìm kiếm món bảo vật mà Lý Phú Sinh đang có, và Truy Tung Thử chính là thủ hạ đắc lực để giúp hắn săn đuổi.

Truy Tung Thử bộ dạng bình thường, trông không khác mấy chuột lang.

Nhưng con chuột này có một năng lực đặc biệt mà những người họ hàng khác không có, đó chính là chỉ cần nó nhìn qua vật gì, thậm chí không cần ngửi mùi hay đánh dấu nhưng dù cho cách xa thiên sơn vạn lý nó cũng có thể tìm đến vật đó.

Khi Ngô Háo và Triệu Thất Hoa biết họ Liễu có con chuột này thì mừng lắm, cảm thấy vẫn còn hi vọng tìm tới Lý Phú Sinh.

Thế là hai người tìm cách kết phùng với hắn, lúc luận bàn bèn giấu diếm một phần võ công, tỏ vẻ bản lĩnh của cả bà chỉ sần sần như nhau nên có thể bình khởi bình tọa hợp tác.

Hơn nữa vì Liễu Tư Tài có Truy Tung Thử, hai người còn tôn hắn làm kẻ dẫn đầu.

Sau khi kết phùng làm bấy, trên đường tìm kiếm Lý Phú Sinh, ba họ Liễu Triệu Ngô nhờ Truy Tung Thử đã đánh giết được những kẻ cũng sở hữu món bảo vật ấy, đợi đến Bạch Long Trấn thì mỗi người đã thủ một món trong tay.

Chuyện sau đó thì cũng rõ ràng, Truy Tung Thử phát hiện bảo vật của Lý Phú Sinh ở trong trấn nên vọt vào tìm kiếm, đồng học Tiểu Hồ phát hiện nó đang chạy nhảy trên phố, thấy con chuột đáng yêu không kìm được muốn bắt nên cuối cùng suýt thì bị xe ngựa của Liễu Tư Tài đụng trúng.

Nếu bây giờ Từ Hiền đang ở học đường, hắn sẽ phát hiện một con chuột lang chạy lung tung trong lớp của mình, bộ dạng như muốn tìm gì đó nhưng tìm mãi không ra, ánh mắt hoảng hốt vô cùng.

Thứ mà nó đang tìm chính là đồng xu mà Từ Hiền đạt được sau khi giết Lý Phú Sinh: Tàng Vân Lệnh.

Dựa vào những gì thấy trong thiên thư, lại thêm kiến thức mà mình biết được khi lục lại tạp thư ở Đan Dương thư viện, Từ Hiền coi như hiểu rõ công dụng của đồng tiền này.

Nam Càn là một tiểu quốc nằm cạnh Đại Xương, nơi đây có một thế lực giang hồ gọi Tàng Vân Kiếm Trang, cao thủ đông đúc, rất nhiều thần binh trong thiên hạ đều có xuất xứ ở đây.

Thường cứ năm năm hay mười năm một lần, Tàng Vân Kiếm Trang lại tổ chức một đại hội thưởng kiếm được gọi là Vân Tiêu Kiếm Hội.

Lúc ấy, họ sẽ trưng bày thần binh bảo giáp mà mình đang có cho thiên hạ được biết, giới thiệu tân thần binh, dựng lời đài để cao thủ võ đạo dùng thần binh quyết đấu, lần nào cũng rầm rộ vô cùng, được cả ba trang báo lớn đưa lên đầu đề.

Tiết Đoan Ngọ năm sau là thời điểm khai hội, Tàng Vân Kiếm Trang đã phát thiệp mời giang hồ hào kiệt trong khắp cửu châu lẫn ngoại vực đến dự hội.

Một vạn Hậu Thiên, một ngàn Tiên Thiên và một trăm Huyền Tàng, đó là số khách mời trong dự tính của Tàng Vân Kiếm Trang.

Thay vì phát thiệp thông thường, họ rải ra giang hồ một thứ tín vật gọi là Tàng Vân Lệnh.

Không cần biết là ai, chỉ cần có Tàng Vân Lệnh trong tay thì được phép tham gia Vân Tiêu Kiếm Hội.

Tàng Vân Lệnh chia làm ba loại: Màu cổ đồng được đưa tới tay võ tu Hậu Thiên, màu trắng bạc là của Tiên Thiên và màu hoàng kim sắc nằm trong tay cao thủ Huyền Tàng.

Giang hồ gió tanh mưa máu, không biết bao nhiêu cao thủ Hậu Thiên cảnh đã bỏ mạng chỉ vì một cái Tàng Vân Lệnh, Tiên Thiên cảnh tuy không nhiều nhưng cũng xảy ra vài trận chém giết, chỉ có tuyệt đỉnh cao thủ Huyền Tàng cảnh vì tự trọng thân phận mà không xuất thủ.

Sở dĩ có nhiều người không tiếc cả mạng để tranh đoạt nó là vì Tàng Vân Lệnh không chỉ là tín vật tham dự kiếm hội, nó còn là một tấm phiếu rút thăm may mắn, người sở hữu có cơ hội đạt được một món thần binh từ Tàng Vân Kiếm Trang.

Đối với đại thế lực này, Từ Hiến không sinh được chút hảo cảm nào.

Đồng ý là lẫn lộn giang hồ thì ai cũng coi vũ lực là chí thượng, mỗi người đều tự chịu trách nhiệm cho quyết định của mình.

Nhưng cách mà Tàng Vân Kiếm Trang đặt quy tắc thật sự khiến hấn phản cảm, chỉ nhận vật không nhận người, gián tiếp kích dấy lòng tham của nhân sĩ võ lâm, cuối cùng dẫn đến vô số thi thể ngã xuống.

Quảng ra một khối xương và ngồi xem bọn chó vì tranh ăn mà xâu xé nhau, loại cảm cao cao tại thượng tự cho là siêu việt hơn người ấy, Từ Hiến tin là Tàng Vân Kiếm Trang rất thích thú khi tận hưởng nó.

Dù chưa từng gặp mặt nhưng Tàng Vân Kiếm Trang đã gián tiếp mang đến phiền phức cho hấn, đó chính là ba kẻ trước mắt này.

Nếu có cơ hội đến Nam Càn, hấn cũng không ngại ghé qua chỗ họ một lần xem có kích hoạt nhiệm vụ gì hay không.

Ưu tiên số một của Từ Hiến lúc này là ngăn lại tội ác của Sát Thần Môn, hấn rất không thích sự xuất hiện của những phiền toái không đáng có.

Nhất là khi những phiền toái này có thể nguy hại đến tính mạng của hấn.

Tách!

Một hạt mưa rơi xuống tay vịn, bọt nước vỡ ra tung tóe.

Lòng bàn tay của Từ Hiến ướt đầm mồ hôi, hấn nhìn thấy tay phải của Ngô Háo đã đặt vào cán roi quán ở hông.

Àmm!

Chợt có sét đánh ngang trời, thương khung như nứt ra, ẩn hiện thân hình của một con giao long.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Long tức kinh nhân, Thiên Hồ Tái hiện

Thấy Ngô Háo muốn rút roi ra, tay Từ Hiến đã giơ lên ngang ngực.

Hấn đã chuẩn bị sẵn sàng để lộ việc hai chân mình không còn bại liệt.

Nhưng chân khí trong người chỉ vừa chuyển tới cổ tay, Từ Hiến liền thấy sắc mặt Ngô Háo và Liễu Tư Tài đồng loạt đại biến, dù cho lão ầu già đòi như Triệu bà bà cũng không ngoại lệ.

Từ Hiến mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại cảm thấy khó hiểu.

Hấn nào có biết, lúc này Ngô Triệu Liễu ba người chỉ cảm thấy toàn thân mình rét lạnh, tóc gáy dựng đứng hết cả lên, sau lưng giống như đang có một con hồng hoang cự thú nhìn chăm chăm họ vậy.

Không những thế, tam ác còn có cảm giác nhói nhói ở yết hầu, tựa như đang bị thứ móng vuốt sắc bén nhất thế gian này chĩa vào, chỉ cần khẽ động là có thể phá thịt mà vô, chọc thủng thực quản của bọn họ.

Ngô Háo và Triệu Thất Hoa còn đỡ, Liễu Tư Tài vốn đang mang thương thế vô cùng nghiêm trọng, sao lại chịu nổi loại cảm giác áp bách đó, cảm cực chưa được năm hơi đã khụy xuống đất, cảm giác đau đớn của hai cánh tay cũng không sánh được sự khó thở của hấn lúc này.

Họ Ngô, họ Triệu đỏ mồ hôi lạnh, hai người nhận ra được một điều, nếu đứng yên tại chỗ thì không sao, nhưng chỉ cần muốn tiến một bước về phía Từ Hiến, cảm giác áp bách kia liền truyền tới, bóp chặt trái tim hai người, nắm quyền sinh sát tuyệt đối trước bọn họ.

‘Bà bà ta đây sống đến già vẫn còn hồ đồ. Có cao thủ bậc này làm hậu thuẫn, bạch y công tử này tất nhiên không phải tìm được bí tàng gì mà là dựa vào sở học trong nhà.’

Thân hình Triệu Thất Hoa bắt đầu run lẩy bẩy, lúc này mới đứng bộ dáng cần có của một lão phụ nhân. Mụ và Ngô Háo nhìn nhau, cả hai đều thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Hai người hồi hận vô cùng khi không nghe lời của Liễu Tư Tài, hấn quả nhiên là chuột tinh, tuy cực kỳ nhát gan nhưng lại biết nên làm sao giữ được sinh mạng.

Lúc bấy giờ, Từ Hiền dù tài trí hơn người cũng không thể hiểu nổi phản ứng của bọn họ có hàm ý gì.

Hắn chỉ thấy Triệu Ngô hai người sắc mặt tái mét, lộ vẻ căng thẳng tột cùng, dậm chân tại chỗ chẳng có hành động gì.

Sau đó Từ Hiền lại càng khó hiểu hơn khi Triệu bà bà rụt cổ lại, mặt đầy kính cẩn giống như đang nghe người nào nói gì đó, sắc mặt lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ, trở nên mừng rỡ khôn xiết, Ngô Háo cũng không khác mấy mặt ta.

Rồi sau đó...

Chỉ thấy hai người như được đại xá, vãi lạy lung tung như đang cảm tạ thần Phật rồi liền ôm Liễu Tư Tài bỏ chạy, từ đầu chí cuối chẳng dám ngó ngang gì đến Từ Hiền.

Sấm to mưa nhỏ, đầu voi đuôi chuột.

Thái dương phá mây đen mà xuất hiện, Từ Hiền loáng thoáng thấy ở đằng xa có thân ảnh yếu đuối quay người bước vào hẻm nhỏ, hắn chỉ kịp nhìn rõ một phần chân váy màu trắng.

‘Hóa ra là nàng ta.’ Lòng thầm cảm tạ, Từ Hiền đã biết vì sao gian nhân kinh sợ bỏ chạy.

Thu bị sắt vào trong không gian trữ vật, Từ Hiền ngoắc tay gọi Lý Tự Thành, đưa chút bạc vụn cho gã, đoạn nói rằng:

“Đến gửi quây xiên nướng giúp ta, nhân sĩ giang hồ đập phá đồ vật không cần trả tiền, chúng ta lại không được như thế.”

“Vâng, tiên sinh.” Lý Tự Thành kính cẩn nghe theo, chạy đến quây xiên nướng bỏ bạc vào trong cái thau đựng than, không bận tâm việc vị đại thúc chủ quây cần bao nhiêu thời gian để biết có bạc trong ấy.

Sau đó gã liền quay trở lại đẩy Từ Hiền sang phố Đông.

Từ Hiền tất nhiên không biết đệ tử nhà mình vừa chơi lầy với chủ quây xiên nướng, khi xe lăn ngang qua lò rèn nhà Lý Tự Thành, hắn bèn khoát tay bảo rằng:

“Ngươi cũng vào nhà đi thôi, không cần quản việc của ta.”

Lý Tự Thành nghe vậy liền gấp: “Như thế sao được, đệ tử...”

Từ Hiền lại đưa tay lên ngắt lời gã:

“Tự Thành! Ngươi vừa rồi tuy chỉ theo bản năng vùng vẫy, nhưng chắc hẳn cũng nhận ra nó có khác biệt gì. Lần đối chiến đầu tiên sao có thể thiếu cảm ngộ? Tranh thủ vào nhà vận công minh tướng, ngắm lại chi tiết trong đó đi thôi.”

“Chớ quên ước nguyện ban đầu khi ngươi cầu ta truyền dạy bản lĩnh, cũng chớ quên vừa rồi ngươi đã cứu Tiểu Hồ thế nào. Là tiền một người hoàn toàn khỏe mạnh như ta về nhà quan trọng, hay là tình nghiên võ nghệ, có được bản sự bảo vệ mọi người mới quan trọng?”

Hơn nữa bọn ác nhân vừa bị Hứa phu nhân dọa sợ, chắc hẳn sẽ không dám bén mảng trở lại, cho nên Bạch Long Trấn lúc này mới là nơi an toàn.

Nếu Lý Tự Thành theo hắn rời trấn, vậy thì không chắc.

Từ Hiền không nói lý do này cho tên đệ tử, nhưng gã cũng đã bị những lời trước đó của hắn đã động, ngoan ngoãn nghe theo.

Thấy gã đã vào nhà, Từ Hiền bèn tự thân vận động, đẩy xe lăn ra khỏi tiểu trấn.

Thái dương đã quay lại soi sáng thế gian, nhưng gió lạnh vẫn còn vờn theo bánh xe gỗ của hắn.

“Nhờ có Hứa phu nhân, Từ tiên sinh đã xong chuyện với các ngươi, nhưng với Thiên Hồ...”

Trên đường về nhà, Từ Hiền mặt không lộ chút cảm tình, hắn lăm bắm gì đó trong miệng, tay phải chợt xuất hiện một chiếc mặt nạ, ánh mắt đặt lên bộ hắc phục trong không gian trữ vật.

“...chuyện này chưa xong.”

...

Khuya hôm ấy, dọc theo bờ Ngạn Thủy, ba bóng người xuất hiện trong bóng tối, kẻ trước người sau thi triển khinh công, tốc độ không phải quá mau lẹ, giống như đang bám theo thứ gì đó.

Nếu nhìn kỹ lại, đó chẳng phải chuột tinh Liễu Tư Tài, tiểu ngô công Ngô Háo và lão yêu bà Triệu Thất Hoa hay sao?

Lúc này chỉ thấy Ngô Triệu hai người vẫn mang bộ dạng như lần đầu lộ diện, chỉ có Liễu Tư Tài là khác biệt, hai cánh tay của hắn đã được băng bó kỹ

càng, nép chặt vào người trông khá buồn cười, giống như một con mèo nhón mũi di động vậy.

Ban trưa vừa trọng thương, đến tối đã nhảy nhót như thường, này chỉ có thể quy công cho võ đạo thần kỳ.

Chít! Chít!

Có tiếng chuột kêu riu rít trong đêm, định thần lại chỉ thấy trước mặt ba người có một con chuột mang nước lông vàng sẫm đang chạy như điên, cái đầu nhỏ ngo nghiêng khắp nơi.

Đó chính là con Truy Tung Thử của Liễu Tư Tài, cũng vì nó mà hắn mới bị gọi là chuột tinh.

Nghe tiếng kêu của Truy Tung Thử, họ Liễu trầm giọng bảo: “Nó đã tìm tới, rất gần rồi.”

Giọng nói chỉ có ba phần trung khí, còn lại bảy phần hư nhược, vậy mới biết Liễu Tư Tài cũng không thoải mái như cách hắn đang lướt đi trong rừng.

Hắn cũng muốn nghỉ ngơi nhưng không thể làm vậy, tính mạng của Liễu Tư Tài bây giờ phụ thuộc vào Ngô Háo và Triệu Thất Hoa, chỉ có thể nghe theo lời bọn họ mới là lựa chọn sáng suốt.

Lấy sói làm bạn, nguy trong sớm tối.

Vụt!

Vụt!

Vụt!

Nhóm ba người tăng tốc đuổi theo Truy Tung Thử, chẳng mấy chốc đã tiến vào một rừng cây rậm rạp.

Chít! Chít!

Theo tiếng kêu hưng phấn của Truy Tung Thử mà nhìn về phía Tây Bắc, Ngô Háo và hai người còn lại lập tức phát hiện một thi thể máu me đầm đìa sau gốc cây tùng, nằm sấp trên một phiến đá rộng, con chuột của Liễu Tư Tài liên tục nhảy nhót trước ngực xác chết.

Cạnh cái xác có một vũng máu to, tương chừng như phải rút hết máu trong thân thể một người ra mới có thể tạo thành.

Có vẻ như người này vừa chết đây thôi, máu chỉ hơi sền sệt chứ vẫn chưa đông lại.

Trong vũng máu có một cái hộp nhỏ làm bằng gỗ tử đàn, nó chính là thứ khiến Truy Tung Thử hưng phấn như vậy.

“Xem ra Tàng Văn Lệnh ở trong hộp.”

Về tham lam hiện lên trên mặt của Ngô Háo, y bắt đầu bước đến gần cái xác.

Triệu bà bà chống trượng mà đứng trên một tàn cây, im lặng không nói gì.

‘Khả năng có trá.’

Mụ thâm nghĩ như vậy, nhưng không hề nhắc nhở Ngô Háo một tiếng nào.

Cả bọn đều là kẻ ác nhân thất đức, bằng mặt không bằng lòng, có đạo nghĩa gì đáng nói?

Hơn nữa bản thân Ngô Háo cũng không cần Triệu Thất Hoa nhắc nhở, y lấy ra một cây thâu cốt đỉnh phóng thẳng về phía cái xác.

Phốc!

Mũi đỉnh đâm thẳng vào tim, nhập sâu hai tấc.

Khẽ gạt đầu, Ngô Háo đầu lại, nhẹ răng nói với Liễu Tư Tài: “Bịt mồm con chuột của ngươi.”

Người sau nghe vậy, chu môi ra tạo thành một tiếng kêu khá đặc biệt, con Truy Tung Thử nghe thấy liền thoát cái phóng trở về bên cạnh họ Liễu, chui vào trong áo của hắn.

Không gian chợt trở nên yên tĩnh, Ngô Háo nhắm mắt lại, nín thở tập trung lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Cũng như Triệu Thất Hoa, y mang trong mình một môn kỳ công dị thuật gọi là【Cường Giác Thuật】, xếp hàng Cửu phẩm.

【Cường Giác Thuật】chia làm năm loại, phân biệt cường hóa thị giác, khứu giác, thính giác, xúc giác và vị giác của người sử dụng.

Cái mà Ngô Háo học được là cường hóa thính giác, loại kỳ công này của hần chỉ hữu dụng ở cảnh giới Hậu Thiên, đến Tiên Thiên thì biến thành đồ bỏ.

Bởi vì công dụng của nó là giúp thính giác của hần đạt tới trình độ của Tiên Thiên cảnh.

Tập trung tất cả tinh thần để lắng nghe, nhưng ngoại trừ tiếng nước chảy nơi Ngạn Thủy, tiếng côn trùng, đã thú réo gọi nhau thì Ngô Háo không còn nghe được bất cứ dị thanh nào.

Chừng một chung trà sau hần mới mở mắt ra, tâm thần đại định, chậm chậm tiến đến chỗ vũng máu để nhặt chiếc hộp.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thiên Hồ Lập bẫy trừ tam ác

Ngô Háo đưa tay vào vũng máu nhặt lấy chiếc hộp gỗ, các đầu ngón tay nhiễm lấy máu tươi nhưng y không hề để ý đến.

Có thể kích hoạt nhiệm vụ Trừng Gian Diệt Bạo, máu qua tay y còn ít sao?

Bật nắp hộp ra, Ngô Háo nhìn thấy bên trong có một đồng xu màu cổ đồng, bề mặt khắc hình một thanh kiếm đâm xuyên qua đụn mây.

Chính là nó, Tàng Vân Lệnh.

Triệu Thất Hoa thấy trong hộp là Tàng Vân Lệnh, lòng thầm kinh ngạc.

Tự nhiên lại có một thi thể ở đây, hơn nữa kẻ giết người cũng không lấy Tàng Vân Lệnh đi, mục cứ tưởng đây chỉ là một cái bẫy, nào ngờ bọn họ thật sự đạt được nó dễ dàng như thế?

Lòng đa nghi của Triệu bà bà giảm dần, nhưng chẳng mấy chốc...

“AAAA!!!”

Tiếng hét thảm của Ngô Háo vang lên, ngay khi y vừa chạm vào Tàng Vân Lệnh để lấy nó khỏi hộp.

Mặt trên của đồng xu hoàn toàn không có một vết bụi nào, nhưng mặt dưới của nó lại được trát đầy một lớp bột phấn, thứ mà có thể ăn mòn cả thân thể lẫn y phục của Ngô Háo và không để lại chút cặn bã nào.

【Hóa Thi Phần – Hiệp】

Sự nghi ngờ của Triệu Thất Hoa là chính xác, đây thực sự là một cái bẫy, cái bẫy do Từ Hiến thiết lập.

Thi thể kia là của một tên Sát Thần môn đồ xui xẻo bị hần cố ý tìm đến, giết người lấy xác làm vật dẫn dụ bọn Ngô Háo.

Lúc phát hiện Triệu Ngô hai người là kẻ đánh trọng thương Lý Phú Sinh, Từ Hiến đã lờ mờ đoán được mục đích của họ khi xuất hiện tại Bạch Long Trấn, không ngoài việc tìm kiếm Lý Phú Sinh và đoạt lấy Tàng Vân Lệnh trên người y.

Chẳng những như vậy, hần còn nhìn thấy được thứ khiến cho Triệu Tiểu Hồ đột nhiên xông ra giữa đường.

Một con chuột lang.

Từ Hiến sẽ chẳng nghi ngờ gì thêm nếu con chuột ấy không thể hiện tốc độ hoàn toàn siêu việt đồng loại của nó, hoàn toàn có thể sánh ngang bảy thành tốc độ tối đa của hần.

Dị thú là hai từ mà Từ Hiến có thể nghĩ tới.

Không những vậy, hần nhận ra rằng tuy nó chạy đến từ phố Tây, nhưng khi ngang qua ngã tư đường lại ngoặt sang phố Bắc, vậy nên mới tạo cơ hội cho đồng học Tiểu Hồ nhìn thấy, mục đích tính của nó rất rõ ràng.

Nhớ tới lúc Ngô Triệu hai người vừa xuất hiện, họ đã gọi Liễu Tư Tài là Liễu chuột tinh, khiến Từ Hiến liên tưởng đến việc con chuột kia có thể thuộc sở hữu của họ Liễu.

Theo cách bọn họ nói chuyện với nhau, rất dễ dàng để nhận là ba người này cùng một giuộc với nhau.

Giang hồ lấy võ đạo vi tôn, loại tiêu tót như Liễu Tư Tài lại dựa vào thứ gì mà ngồi chung mâm với Hậu Thiên thập nhất trọng tinh thông hai môn võ nghệ

như Ngô Háo, càng đừng nói đến hảo thủ Hậu Thiên thập nhị trọng như Triệu Thất Hoa.

Nhân sĩ võ lâm thường nói đạo nghĩa, nhưng được mấy ai thực sự coi trọng?

Lại có bao nhiêu người chỉ nói cho có, mục đích chủ yếu nhằm tô son nạm ngọc cho mình, hưởng hờ còn là loại đại gian đại ác như bọn Liễu Tư Tài.

Khi đạo nghĩa đã không còn đáng tiền, cũng là lúc lợi ích lên ngôi.

Liễu Tư Tài phải mang lại lợi ích cho hai người kia thì mới có thể kết phường tạo nghiệp với bọn họ.

Mà theo những gì thiên thư từng cho Từ Hiền thấy, Tàng Vân Lệnh chính là thứ lợi ích Triệu Thất Hoa và Ngô Háo theo đuổi.

Hắn tiếp tục tự hỏi, nếu Triệu Ngô cần kết hội với Liễu Tư Tài để chiếm đoạt Tàng Vân Lệnh, nhưng công phu của họ Liễu lại chẳng tăng được bao nhiêu chiến lực cho hai người, thế liệu có phải tác dụng của hắn là tìm kiếm Tàng Vân Lệnh?

Nghĩ theo hướng này, Từ Hiền có bảy phần tự tin là con chuột kia sở hữu năng lực để tìm kiếm đồ vật, cụ thể ở đây là Tàng Vân Lệnh.

Hắn khuyết thiếu kiến thức về kỳ trân dị thú, nhưng Từ Hiền lại biết một người rất có khả năng thông hiểu.

Lão học cứu thần thần bí bí, Ngô Tam Âm.

“Một con dị thú bộ dạng như chuột lang? Có thể có năng lực tìm đồ vật? Chúng loại chuột tầm bảo như vậy rất nhiều, phổ biến nhất thì có Truy Tung Thử, dù xa đến chân trời góc biển nó vẫn có thể tìm thấy được món đồ mà nó từng gặp qua. Nhưng năng lực của con chuột này rất hạn chế, một là tốc độ quá chậm, hai là rất dễ bị lừa, không có khả năng phân biệt thật giả, chỉ cần thấy giống là tìm đến.”

“Muốn hành hạ một con Truy Tung Thử rất đơn giản, người chỉ cần bắt nó đi tìm ngọc trai, sau đó lại lấy thật nhiều viên có kích cỡ tương đương nhau đặt xung quanh nó, đảm bảo con chuột ấy chẳng bao lâu thì điên mất. Chúng chuột tầm bảo ấy thật quá kém, nếu người muốn có thể tìm giống cao cấp hơn, ví dụ như ta có biết một lão già vô sĩ nuôi một con Phi Thiên Thử, nói cho người nghe, con chuột ấy...”

Hai ván cờ của Từ Hiền đổi lấy được chừng mười câu nói của Ngô Tam Âm.

Lúc rời nhà lão, hắn chỉ có thể xoa mồ hôi trên trán mà tự nhủ rằng mình đã kiếm lời.

Chỉ ít thì Từ Hiền cũng xác định được con chuột của Liễu Tư Tài chính là Truy Tung Thử, như vậy câu hỏi tại sao nó lại chạy về phố Bắc cũng có lời giải.

Bởi vì mục đích của Truy Tung Thử là học đường ở hẻm Hường Dương, nơi cuối cùng mà Tàng Vân Lệnh xuất hiện trước khi nằm trong không gian trữ vật của hắn.

Đã hiểu rõ đặc tính của Truy Tung Thử, Từ Hiền bèn tương kế tựu kế, thiết lập một cái bẫy để bọn người Liễu Tư Tài rơi vào.

Mặc dù bị Hứa phu nhân dọa một trận, nhưng hắn tin chắc ba người kia vẫn còn lảng vảng đâu đây.

Lòng tham không đáy, hạng gian tà như bọn chúng sẽ không dễ dàng từ bỏ lợi ích, nhất là một thứ quý giá như Tàng Vân Lệnh.

Phán đoán của Từ Hiền là chính xác, vậy nên Ngô Háo đã trúng kế, y lúc này rất quyết đoán rút ra một cây chùy thủ chặt đứt bàn tay của mình.

“Phản ứng rất nhanh, Tiêu Chiến Viêm không sánh được.”

Ẩn mình trong bóng tối là Từ Hiền hóa thân Thiên Hồ, dưới cái mặt nạ đồng thau, hai mắt của hắn hoàn toàn không có cảm xúc, đậm đậm vô tình như thượng thiên tiên thần coi rẻ chúng sinh.

Bọn Ngô Háo hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt đó, dù là Hậu Thiên thập nhị trọng như Triệu Thất Hoa cũng vậy.

Họ Ngô giờ phút này chẳng hề giống như cái danh xưng tiểu ngô công của mình, Tàng Vân Lệnh bị y coi như rắn rết vút ra xa, chẳng dám chạm tới nữa.

“Kẻ nào, mau rút ra đây!”

Ngô Háo hét toáng lên, thần sắc vừa oán độc vừa sợ hãi, việc mất oan một bàn tay đã khiến y đến gần biên giới của sự điên cuồng.

Triệu Thất Hoa không còn híp mắt nữa, hai con ngươi đục ngầu mở to quan sát tứ phương, tay phải siết chặt quái trượng.

Liễu Tư Tài giờ phút này run như cây sậy, hắn tìm một cây đại thụ mà nép người vào, giống như làm vậy có thể an toàn hơn. Nếu có tranh đấu xảy ra, Ngô Triệu hai người chắc chắn sẽ không nhận được sự trợ giúp từ hắn.

Họ Liễu có thể tạm an tâm, Từ Hiền chưa từng để hắn vào trong mắt, ít nhất là trước khi Triệu Thất Hoa và Ngô Háo đền mạng.

Vũ lực là một thứ mê hoặc hào hạng, nó có thể khiến tâm thái của một người bành trướng, khiến kẻ nhất gan sinh ra một thứ dũng khí giả tạo, biến các ý nghĩ đen tối vốn chỉ có trong tưởng tượng thành hiện thực.

Con chuột khoác da hổ lại tưởng mình là chúa sơn lâm, đâm ra sinh lòng hiếu sát tàn nhẫn.

Nhưng đến khi lớp da bị lột bỏ, nguyên hình của nó vẫn là một con chuột, nhút nhát và hèn mọn.

Người đời cứ nói tu luyện, tu luyện để mạnh lên.

Nhưng thế nào là tu luyện?

Tu tâm tính, luyện thần công.

Thân mang tuyệt học, võ nghệ cao siêu, chưa chắc là cường giả.

Nhưng tâm như đại hải, chí như cầu vồng, chắc chắn là cường giả.

Rõ ràng nhất có thể lấy hai đời bang chủ Cái Bang làm ví dụ.

Giả sử Kiều Phong mất đi võ công, y vẫn là thiên hạ vô song Kiều bang chủ, nhưng nếu Trang Tụ Hiền gặp cảnh như vậy, hắn chỉ còn là thiếu niên đáng thương Du Thần Chi.

Trước tu tâm, sau học võ, các bậc cao nhân thấu hiểu sâu sắc đạo lý này, cho nên người hữu duyên với họ thường là hạng tâm chí kiên định, thiên phú ngộ tính chỉ được xem là thứ yếu.

Liễu Tư Tài không phải cường giả, hắn chỉ là một con chuột.

Vậy nên sau khi hai tay bị phế, thứ mất đi không chỉ là vũ lực mà còn có dũng khí của hắn, một thứ dũng khí giả tạo được xây dựng trên việc tàn sát sinh mệnh vô tội.

Hắn đã không đáng để Từ Hiền bận tâm.

Phế được một tay của cao thủ Hậu Thiên thập nhất trọng như Ngô Háo, hơn nữa còn là tay thuận, Từ Hiền đã trừ bỏ năm thành chiến lực của y.

Năm thành còn lại, chính đang nằm ở cước pháp của Ngô Háo.

Triệu Thất Hoa bây giờ mới là mối bận tâm lớn nhất của Từ Hiền, mục có tam tuyệt kiếm pháp, trượng pháp và ám khí, nhưng đến bây giờ hắn vẫn chỉ thấy có quái tượng hiển lộ bên ngoài mà thôi.

Có điều Từ Hiền lại khẽ nhếch môi cười, bộ dạng như chẳng lo ngại gì.

‘Đêm còn dài, Hóa Thi Phán cũng chỉ là đồ khai vị, món chính... sắp tới rồi.’

Một vật gì đó hình cầu lăn xuống tay áo của Từ Hiền, bị hắn tung hứng trong lòng bàn tay, sau đó lại thu vào không gian trữ vật.

Soát thi tìm chiến lợi phẩm luôn có thể khiến người ta phát hiện vài niềm vui bất ngờ.

Xào xạc, xào xạc!

Gió lạnh thổi qua, Liễu Tư Tài khẽ rung mình, bản năng chuột cống khiến hắn cảm nhận được có thứ gì đó rất nguy hiểm đang tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thiên Hồ Hiệp độc đấu song ác

Thần Mạch luận võ, nhiều năm chưa gặp.

Huyền Tông quyết đấu, trời long đất lở.

Tiên Thiên đối chiến, nội lực vi vương.

Hậu Thiên đánh nhau, bất chấp thủ đoạn.

Võ đạo có thể thông thần, phạm lực có thể thông thiên, nhưng nếu chỉ dựa vào cảnh giới võ đạo, trình độ võ học mà xác định được mạnh yếu, vậy thì

trên đời này đã không xảy ra nhiều tranh đấu đến thế.

So với Ngô Háo và Triệu Thất Hoa, Từ Hiền hoàn toàn ở thế hạ phong khi so cả về quân số lẫn chiến lược,【Đạn Chi Thần Thông】cảnh giới Dung Hội Quán Thông mặc dù uy lực tuyệt luân, nhưng đó cũng là thủ đoạn tấn công duy nhất mà hắn có, thật sự đơn điệu vô cùng.

Muốn chiến thắng hai kẻ này, Từ Hiền cần có sự trợ giúp từ ngoại lực.

Khi hắn vừa thoát khỏi trạng thái Tọa Vong, Ngô Háo ngay lập tức nghe ra có dị động.

Y và Triệu Thất Hoa cùng xoay người lại, đúng lúc nhìn thấy một tên hắc y nhân đeo mặt nạ phóng ra khỏi bụi rậm.

Hắc y nhân đưa lưng về phía bọn họ, vận khinh công vọt đi, bộ dạng trông như là đang bỏ chạy.

Triệu Thất Hoa dậm chân tại chỗ, Ngô Háo nổi cơn thịnh nộ, cho rằng đó là kẻ hại mình mất một tay nên tức tốc đuổi theo, nhưng y rất nhanh lấy lại được lý trí, vừa tiến ba bước đã ngừng, răng nghiến ken két, trên mặt không giấu sự oán độc.

Phương thức dụ địch lộ liễu như vậy, cả y và Triệu bà bà đều dễ dàng nhìn ra.

‘Hắn có thể giấu diếm được đôi tai của ta, lẽ nào là Quy Tức Công?’

Ngô Háo thăm phòng đoán năng lực của Từ Hiền, trong khi đó lại nghe Triệu bà bà nói: “Hậu Thiên ngũ trọng.”

Đúng là ngũ trọng bởi hắn chỉ vừa mới đột phá đây thôi, được vậy cũng nhờ【Trục Nhật Thần Bộ】đạt tới Giá Khinh Tụ Thục vào hôm trước.

Hắn đi chưa được bao xa liền quay lại, một lần nữa xuất hiện trước mặt ba người Ngô Triệu Liễu.

Từ Hiền giữ khoảng cách hơn sáu trượng, tay trái giấu ở sau lưng, giọng nói có phần trêu chọc, nhếch môi bảo rằng:

“Sao lại không đuổi theo, tại hạ có một bảo vật, chắc chắn khiến chư vị say đắm, bỏ lỡ sẽ rất đáng tiếc đấy!”

Triệu Thất Hoa đập trọng xuống mặt đất một cái, khàn giọng hỏi: “Các hạ giấu đầu lòi đuôi, rốt cuộc có mục đích gì?”

Mụ hoàn toàn không thể hiểu được trò dờ hoi Từ Hiền đang làm.

Từ Hiền khịt mũi cười một tiếng, giọng đầy ngạo khí đáp lại: “Mục đích của Thiên Hồ ta đây chính là... ái chà!”

Hắn không thể kiêu ngạo được lâu, bởi vì nhân lúc Triệu bà bà đánh lạc hướng Từ Hiền, Ngô Háo đã nương theo góc tối mà vòng sang cánh phải, bắt ngờ phóng đến tiếp cận hắn, y ra chân như điện, dù cách xa hơn trượng nhưng kinh phong đã ập vào mặt Từ Hiền.

Võ học nhập đạo, Hạ Thừa Thiên cấp, cảnh giới hiện tại Lư Hòa Thuần Thanh,【Kinh Lôi Tam Cước】đệ nhất cước:

Lôi Đình Tập!

Từ Hiền dù nhãn lực siêu phàm, nhưng một cước này của Ngô Háo tới thật sự quá nhanh, định thần nhìn lại đã thấy lòng bàn chân của y cách ngực hắn chưa đến một thước, quả thật là cấp tốc như lôi đình tập kích.

Hắn vốn không biết,【Kinh Lôi Tam Cước】mặc dù là một trong hai tuyệt kỹ của Ngô Háo, nhưng thứ khiến y bị gọi là tiểu ngô công chính nhờ vào thứ tiên pháp hiểm độc khó lường của mình, Từ Hiền hẳn phải cảm thấy may mắn khi trước đó phớt mắt tay cầm roi của y.

Nhưng dù vậy, cước pháp của họ Ngô cũng đủ khiến Từ Hiền ăn một chầu no bụng.

Không có thời gian để né đòn, Từ Hiền tập trung vận kinh vào tay phải, chân khí mãnh liệt như thiên lôi địa hỏa của【Giá Y Thần Công】sôi trào trong người hắn.

Đưa tay lên đỡ lấy cú phi thoái của Ngô Háo, một tiếng sét đánh đột ngột vang lên khi tay chân chạm nhau, cánh tay của Từ Hiền chịu một lực đẩy khổng lồ từ bàn chân của y, mặc dù nó bị thoái kinh đập ép vào lồng ngực nhưng hắn vẫn lông tóc không thương.

Có điều【Kinh Lôi Tam Cước】quả thật như cái tên của nó, Từ Hiền không ngờ trước được đòn Lôi Đình Tập sẽ tạo thành tiếng sấm ngay sát bên tai mình, cho nên hắn thoáng bị giật mình, kiến tạo sơ hở cho Ngô Háo tung cú đá thứ hai.

【Kinh Lôi Tam Cước】đệ nhị cước: Thiểm Lôi Tảo.

Ngay khi đòn Lôi Đình Tập bị cản lại, Ngô Háo lấy cánh tay đỡ đòn của Từ Hiền làm điểm tựa để giữ thân hình mình trên không trung trong thoáng chốc, đồng thời xoay người một trăm tám mươi độ, dùng chân còn lại đưa đưa ngược ra sau, quét thành một vầng trăng khuyết.

Quý tích của một cước này đi ngang qua thái dương của Từ Hiền, nếu không đón đỡ hoặc né tránh, mười phần chắc chắn là hắn sẽ bị đá xuất huyết não và gãy cổ chết trong tích tắc.

Nhưng thân thể con người là một khối thống nhất, có lẽ vì vậy mà vết thương ở tay cũng ảnh hưởng đến tốc độ ra chân của Ngô Háo, khiến cước thứ hai của y không được thi triển mượt mà hoàn mỹ như tưởng tượng, khựng lại mất một nhịp.

Như thế là quá đủ để Từ Hiến định thần lại và phản ứng, chỉ thấy hần đưa tay trái ngang qua mặt mình, không ra quyền hay ra chưởng mà co ngón giữa lại, kinh lực tích tụ nơi đầu ngón tay, búng một phát thật mạnh vào phần gót giày cách thái dương chưa đến nửa tấc.

Võ học phẩm chất Hi Hữu, chưa rõ giai vị tương ứng với thể giới này là gì, nghi ngờ là võ học Thượng Thừa thậm chí Tuyệt Học, cảnh giới hiện tại Dung Hội Quán Thông:

【Đạn Chi Thần Thông】

Àm!

Ngón tay và gót chân va chạm, tuy tiếng sấm vang lên làm Từ Hiến có cảm giác ong ong trong đầu nhưng lần này hần đã có đoán trước nên chẳng hề bị giật mình, không ham phản công mà tức khắc lùi về đằng sau.

Gặp Ngô Háo bước chân lao đảo lui lại, hần cũng chẳng hề cảm thấy đáng tiếc khi không thừa cơ phản sát.

Bởi vì lúc này, Từ Hiến có thể cảm nhận được sát cơ tỏa ra trên người Triệu Thất Hoa.

Hần đưa tay lên hất nhẹ tóc mai, giọng điệu ngả ngón: “Chỉ mất một bàn tay mà thôi, thế mà lại muốn đá bay đầu tại hạ? Các hạ hung ác như vậy, chẳng trách chỉ có thể lấy một lão bà bà làm vợ...”

Đoạn Từ Hiến chỉ tay về phía Triệu Thất Hoa, sau đó liếc nhẹ Liễu Tư Tài một cái rồi nói cho dứt lời: “...còn đề ra một đứa con tật nguyên.”

Liễu Tư Tài ngũ tạng chỉ còn bốn, nghe hần châm chọc chỉ giận mà không dám nói gì.

Ngô Háo lại không như vậy, mặc dù biết là Từ Hiến đang nói khích mình, nhưng thù mới hận cũ kéo tới, y chỉ muốn lập tức dùng Kinh Lôi đệ tam cước đá nát thanh quản của người đối diện mới hả lòng hả dạ.

Triệu Thất Hoa còn phần nộ hơn y, bởi vì Từ Hiến khiến mụ nhớ đến nỗi đau thuở hoa niên.

Nhớ khi ấy, mụ vẫn là thiếu nữ thiện lương, đem lòng yêu một tú tài ở thôn bên cạnh, tưởng rằng là nhân duyên trời ban, ngờ đâu tú tài lòng lang dạ sói, lừa được tình yêu của Triệu bà bà rồi bán mụ cho một vị bằng hữu mở thanh lâu ở phương xa.

Kể từ lúc đó, Triệu Thất Hoa đâm ra hận hết thấy nam nhân trên đời này.

Tối độc phụ nhân tâm, sau khi Triệu bà bà may mắn học được võ công, thư sinh tú tài ỡm ờ gặp phải mụ thì khó thoát tai kiếp, mấy chục năm qua đã nhuộm máu hơn ngàn sĩ tử, góp phần phá hoại nguồn nhân tài của triều đình Đại Xương.

Cũng vì chuyện năm xưa mà Triệu Thất Hoa thề suốt đời không gả, nay lại bị Từ Hiến vô tình xát muối vào nỗi đau, hơn nữa còn nói với thái độ miệt thị như thế, mụ làm sao nhịn nổi?

Một thứ ám khí có tạo hình kỳ lạ xuất hiện trong tay Triệu bà bà, trông nó khá nhỏ, đường kính chưa tới hai ngón tay, hình dạng như một đóa hoa có đến tận bảy cánh.

Mụ lấy ám khí của mình ra rất nhanh, nhưng tốc độ Từ Hiến lấy hàng của mình ra còn nhanh hơn, bởi lẽ hần chỉ cần động một ý niệm trong đầu.

Một quả tiểu cầu rơi xuống lòng bàn tay của hần, kích cỡ của nó cũng chỉ lớn hơn mấy viên bi sắt tầm ba phần, bề ngoài bị Từ Hiến dùng nhiều loại màu mực tô vẽ lên.

Chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát chạy từ Đan Điền đến đầu ngón tay, mượt mà như nước chảy mây bay, cấp tốc như cuồng phong bạo vũ, khiến Từ Hiến xuất chỉ như thần, mắt chưa đến nửa nhịp thở đã vận đủ kinh lực búng tiểu cầu trong tay về phía Ngô Háo.

Đây là một trong các đòn chủ lực của hần, nhưng thay vì nhằm vào kẻ mạnh nhất là Triệu Thất Hoa, Từ Hiến lại nhắm vào kẻ yếu hơn là Ngô Háo.

Người trước vẫn đang trong trạng thái toàn thịnh, nhưng người sau không những yếu hơn mà còn mang thương tích trên người, hiển nhiên là mục tiêu dễ ăn hơn.

Đánh chỗ yếu, né chỗ mạnh, quả hồng chọn mềm mà bóp, Từ Hiến dù chưa hề đến sa trường, nhưng kẻ từng ngày đêm đèn sách như hần giỏi nhất là đàm binh trên giấy, mấy thứ binh thư lý luận suông này sao lại không biết cho được?

Tiếng xé gió vang lên, Ngô Háo thấy loại công phu đạn chỉ này rất quen thuộc, nhưng y vẫn chưa thể liên tưởng đến việc bạch y công tử lúc trưa và Thiên Hồ này là một người.

Cảnh giới khác biệt, khí chất khác biệt, hơn nữa một kẻ lạnh lặn, một kẻ tàn phế, rất khó để tin tưởng đó là cùng một người.

Ngô Háo bây giờ cũng không có tâm tư để suy đoán thân phận của Từ Hiến, y bận phải trao đổi chiêu thức với hần.

Nói ra dài dòng, nhưng ngay khi Từ Hiền thực hiện động tác búng tay, Ngô Háo cũng đã nghĩ ra biện pháp đối ứng.

Nhanh như điện quang hỏa thạch, y lộn người một vòng tung gót từ sau ra trước với ý đồ tá lực đả lực, gây ông đập lưng ông, đá thứ Từ Hiền búng ra quay ngược lại công kích hắn.

Đây chính là Kinh Lôi đệ tam cước: Cuồng Lôi Nộ.

Một cước này tuy không nhanh bằng hai cước đầu, nhưng thắng ở uy lực mạnh mẽ như thiên lôi thịnh nộ, là sát chiêu dứt điểm rất lợi hại.

Chỉ là khi chân Ngô Háo vừa tiếp xúc với vật Từ Hiền dùng công phu đạn chỉ búng tới, y liền nghe Triệu bà bà hét lớn: “ĐỪNG CHẠM VÀO!!”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thất Diệp Phi Hoa, Sát Thần Môn hiện

Ngô Háo nghe tiếng quát của Triệu Thất Hoa, nhưng y đã không còn thu chân lại được, cũng không hiểu vì sao không được chạm vào tiểu cầu kia.

Phải biết, vì thi triển Cuồng Lôi Nộ mà bàn chân của y đã được nội khí hùng hậu bao trùm, cứng như sắt thép.

Trừ khi là thần binh lợi khí, nếu không dù thứ Từ Hiền ném tới có là phi đao cũng đừng hòng thương tổn được y, đằng này lại chỉ là một quả cầu nho nhỏ.

Ngô Háo cũng không cho là kinh lực của Từ Hiền có thể dễ tiểu cầu xuyên thủng được chân của y, và sự thật cũng đúng như vậy.

【Đạn Chi Thần Thông】đúng là võ học cao cấp hơn【Kinh Lôi Tam Cước】, nhưng chênh lệch về cảnh giới tu tập cũng như cảnh giới võ đạo giữa hai người lại bù đắp hết thảy.

Chỉ là họ Ngô không thể ngờ được một chuyện, lần đạn chỉ này của Từ Hiền không quan trọng ở chỗ cảnh giới hắn cao bao nhiêu hay chỉ lực phi phạm thế nào, mà chính bản thân vật dẫn mới là nhân vật chính.

Ở Bắc Chu có một thế lực giang hồ gọi là Phích Lịch Đường, trong đường khuyết thiếu cao thủ nhưng không một kẻ nào dám khinh thường, dù là đại bang đại phái cũng phải kính nể ba phần.

Phích Lịch Đường tồn tại chưa đến trăm năm, nhưng tài sản mà họ sở hữu có thể nói là phú khả địch quốc, có điều lại chẳng ai dám đến đánh cướp.

Đó là bởi vì đối tác làm ăn lớn nhất của Phích Lịch Đường chính là triều đình các nước, nhân sĩ võ lâm mặt ngoài khinh thường làm bạn với ung khuyến triều đình, nhưng trong lòng sao lại không biết kiêng sợ trước sự kinh khủng của hoàng quyền?

Thứ tiền vốn để Phích Lịch Đường có thể hợp tác với triều đình chính là nhờ năng lực chế tạo công cụ chiến tranh của họ.

Thuốc nổ đã được phát minh ra từ thời Đại Diễn, nhưng kẻ khiến nó thăng hoa, đạt đến một tầm cao mới lại là Phích Lịch Đường.

Hàng trăm loại hỏa khí chảy từ Phích Lịch Đường ra khắp cửu châu, loại tầm thường ai muốn mua cũng có như Phích Lịch Đạn, Yên Vụ Đạn, Độc Vụ Đạn, v.v... cho đến những thứ chỉ giới hạn bán cho triều đình như Bộc Cương Pháo, Diệt Tiên Thiên Pháo, Vô Môn Tạc Đạn, v.v...

Thiên hạ thực tế không chỉ có mỗi Phích Lịch Đường kinh doanh hỏa dược, nhưng họ vẫn có thể ngày thu đầu vàng, chủ yếu là nhờ vào bí quyết chế tạo độc môn của mình.

Không như những loại hỏa dược thông thường khác cần châm lửa mới có thể kích nổ, hỏa khí của Phích Lịch Đường chỉ cần truyền vào ít chân khí là có thể kích hoạt, hơn nữa uy lực còn mạnh hơn những đối thủ trong cùng tầm giá ba phần.

Có lời đồn rằng hiện giờ Phích Lịch Đường đang nghiên cứu chế tạo loại hỏa khí không cần cả việc truyền chân khí, chỉ sử dụng các cơ quan chốt mở để kích hoạt, đến lúc đó dù là bá tánh bình thường không biết võ công cũng có thể sử dụng.

Chờ họ chế tạo thành công, sợ là con số thương vong ở vùng giao chiến giữa các nước lại tăng lên gấp bội.

Nhưng không cần nói đâu xa xôi, ở đây cũng sắp có một trường hợp thương vong vì hỏa khí của Phích Lịch Đường.

Sau trận chiến với Lục Đạo Vinh, chiến lợi phẩm mà Từ Hiền thu được từ họ Lục không chỉ có một môn quyền pháp, hắn còn tìm thấy trên người gã một

số vật phẩm rất hữu dụng.

Tiểu Phích Lịch Đạn chính là một trong số ấy, hẳn cũng không rõ dựa vào đâu mà hạng nghèo túng như Sát Thần môn đồ có thể tìm được đến hai quả.

Nhưng Từ Hiên không quan tâm, hẳn biết mình có thể lợi dụng nó là được.

Trên lý thuyết nếu không có Tiên Thiên cương khí hộ thể thì cao thủ Tiên Thiên cảnh cũng có thể bị Tiểu Phích Lịch Đạn thương tổn, Hậu Thiên cảnh hoàn toàn không thể chống lại.

Nhưng muốn dùng nó trực diện nổ chết cao thủ Hậu Thiên rất khó, vì không đối cứng được còn có thể tránh né.

Thế là Từ Hiên trước đó liền nhanh trí tô vẽ để che giấu vẻ ngoài thật sự của Tiểu Phích Lịch Đạn, mặc dù bị kẻ già đời như Triệu Thất Hoa nhìn ra nhưng hẳn đã thành công đánh lừa Ngô Háo.

Hóa thân Thiên Hồ, hẳn không phải lão hồ ly thì cũng là tiểu hồ ly, mưu mô xảo quyệt, vì vậy...

Bùm!

Tiếng sấm từ cú đá của Ngô Háo hoàn toàn bị tiếng nổ của phích lịch đạn bao trùm, ánh lửa bùng lên, mặc dù đã kịp đá nó bay ngược lại như dự tính ban đầu, nhưng Từ Hiên trước đó đã căn sẵn thời gian phát nổ, cho nên phích lịch đạn vừa chuyển hướng chưa được một thước đã nổ tung.

“Aaaa!”

Máu thịt văng tung tóe, Ngô Háo lại thoát được một mạng, nhưng hai chân đã không còn, y đau đến chết đi sống lại, cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Mặc dù không cùng đẳng cấp, họ Ngô và Tiêu Chiến Viêm lại có kết cục chẳng mấy khác nhau khi đối địch với Từ Hiên.

Triệu Thất Hoa biết mình nhắc nhở thì đã trễ, vậy nên khi thấy kẻ giấu mặt tự xưng Thiên Hồ kia bung tay, mụ cũng cho cái ám khí trong tay mình làm việc nó cần làm.

Giết chết hẳn.

Nguyên danh của Triệu bà bà trước đây không phải Triệu Thất Hoa, cái tên này được chính mụ đặt cho mình sau khi đạt được bí kíp【Thất Diệp Phi Hoa】.

Quyển bí kíp này chính là thứ thay đổi vận mệnh của Triệu Thất Hoa, khi mà tưởng rằng mình phải chết dần chết mòn ở nơi phong nguyệt, mụ lại bất ngờ trộm được【Thất Diệp Phi Hoa】trên người một vị khách làng chơi.

【Thất Diệp Phi Hoa】là một loại thủ pháp sử dụng ám khí phẩm giai Trung Thừa Nhân cấp, nó không chỉ có thủ pháp độc môn của mình mà còn yêu cầu chế tạo riêng một loại phi tiêu đi cùng, tên cũng là Thất Diệp Phi Hoa, ngoại hình trông như một đóa kỳ hoa bảy cánh, khả năng xuyên thấu cực kì lợi hại, có thể cắt xuyên qua một tấm sắt dày.

【Thất Diệp Phi Hoa】không chú trọng tốc độ mà lại đề cao sự biến hóa, luyện đến cảnh giới Lur Hóa Thuần Thanh có thể khiến nó chuyển vị bảy lần trên đường bay, quỷ mị vô cùng, khiến kẻ địch khó lòng né khỏi.

Nhưng võ học tăng một giai, độ khó tu tập lại cao hơn gấp bội, Triệu Thất Hoa vốn chẳng phải kỳ tài luyện võ gì, tổn hao nửa đời cũng chỉ luyện môn ám khí này đến Dung Hội Quán Thông, phi hoa chỉ có thể chuyển vị được năm lần.

Nhưng như vậy cũng đủ lấy mạng Từ Hiên.

Vút!

Trong tầm mắt của hắn lúc này là một đóa hoa nhỏ xoay tròn liên tục đang bay tới, lúc thì nhắm vào bả vai trái, lúc thì chệch về phía vai phải, thoát ần thoát hiện, biến hóa đa đoan.

Vút!

Biết khó lòng địch lại, hắn đành vận【Trục Nhật Thân Bộ】bỏ chạy, nhưng kinh hoàng thay đóa phi hoa kia lại biết chuyển hướng đuổi theo hắn, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn mình gấp bội.

Không thể tránh khỏi, thấy đóa phi hoa sắp cắm vào yết hầu của mình, Từ Hiên dùng lại thủ đoạn cũ từng đối phó hộp xạ tiễn của Lục Đạo Vinh, lấy một tấm【Bách Luyện Tinh Thiết】ra cản ngay trước mặt mình.

Vèo!

Nhưng hắn nào có ngờ được đóa phi hoa vẫn có thể chuyển vị một lần nữa, trong nháy mắt đã thoát khỏi quỹ đạo ban đầu, cắm thẳng vào giữa ngực của Từ Hiên, ngập sâu hơn tấc, ngực áo chẳng mấy chốc đã thấm đẫm máu tươi.

Tấm tinh thiết rơi xuống dưới chân để lộ nửa khuôn mặt cứng ngắc của Từ Hiên.

Triệu Thất Hoa thấy Thiên Hồ mấp máy môi như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng hết thảy biểu lộ đều động lại, sinh cơ tiêu tán, trong phút chốc đã từ khí đầy người, đổ ập xuống đất như một pho tượng mất đi giá đỡ.

Triệu Thất Hoa móm mém cười, mặt không còn đeo chiếc mặt nạ hiền hòa nữa, lúc này trông đúng chất một lão yêu bà với vẻ mặt có thể dọa hãi bất kì đứa trẻ nào.

Như để bộc lộ rõ hơn bản tính gian ác của mình, Triệu bà bà không đến chỗ Từ Hiên mà lại đi về phía kẻ ở gần mình hơn là Ngô Hảo, y vẫn còn đang hôn mê nên không nghe được điều mặt mũi nói sắp tới.

“Người như thế này muốn sống tiếp cũng vô dụng, bà bà ta đành rủ lòng thương xót tiễn người một đoạn đường vậy. Thượng lộ bình an, tiểu ngô công.”

Triệu bà bà nhẹ giọng than thở như tiếc thương cho y lắm, nhưng những gì mặt mũi đang nói và hành động mặt mũi sắp làm lại khiến cho kẻ đang đứng một bên bàng quan – Liễu Tư Tài – rét tận tâm can.

Lúc này, họ Liễu chỉ thấy Triệu Thất Hoa nhẹ nhàng nâng quả chuông trong tay lên, nhắm thật chuẩn nơi mi tâm của Ngô Hảo rồi đập xuống thật mạnh, tiếng xương vỡ nát kích thích mỗi sợi dây thần kinh của Liễu Tư Tài, hình ảnh máu thịt và dịch não tóe ra khiến hắn thoáng cảm thấy ân hận vì trở thành ác nhân.

Họ Liễu rất sợ một điều rằng, chẳng lâu sau đó chính bản thân hắn cũng giống như Ngô Hảo lúc này, bị lão yêu bà tiễn đến địa ngục vì không còn hữu dụng.

Bỗng nhiên Liễu Tư Tài lạnh cả người, hắn trông thấy Triệu Thất Hoa quay sang nhìn mình, vẻ mặt nhăn nhoe xấu xí trông khá khó coi.

Nhưng chưa đến hai nhịp thở hắn liền nhận ra Triệu bà bà không phải đang nhìn mình, mà chính xác hơn là mặt mũi đang nhìn sau lưng hắn.

“Người là ai?” Nghe giọng nói rét lạnh của mặt mũi, Liễu Tư Tài vội vàng xoay người nhìn ra phía sau nhưng không thấy một bóng người nào.

Sau đó còn chưa kịp chất vấn Triệu Thất Hoa, họ Liễu liền nghe một giọng nói vang bên tai mình: “Chân của người đang run sao? Gan bé như vậy cũng dám lẫn lộn giang hồ, ái chà chà...”

Liễu Tư Tài điếng hồn, kinh hoàng là biểu cảm cuối cùng của hắn trên cuộc đời này, nếu còn có thể cúi đầu xuống, hắn chắc chắn sẽ nhìn thấy một bàn tay xuyên thủng qua ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Lão yêu bà giấu kiếm nơi nào?

Trước mặt Triệu Thất Hoa lúc này là một tên hắc y nhân, thông qua【Minh Cảnh Quyết】mặt mũi biết được y có cảnh giới Hậu Thiên thập nhị trọng tương đương với mình.

Tên Thiên Hồ kia đeo mặt nạ còn chưa nửa mặt, nhưng người này thì trùm kín mít, chỉ lộ ra hai con ngươi để nhìn đường.

Đập mạnh quả chuông xuống đất, Triệu bà bà hí mắt lại, dùng giọng khàn khàn bảo rằng: “Còn một tên nữa, rút ra đây cho bà bà.”

Không có động tĩnh gì, giống như chỉ có mặt mũi và tên hắc y nhân kia ở đây, ngoài ra chẳng còn ai.

Nhưng Triệu Thất Hoa làm sao có thể bắn tên không đích,【Thất Diệp Phi Hoa】tái hiện, đóa hoa nhỏ bé nhưng nguy hiểm chết người ấy phi tốc rời tay mặt mũi, bay theo một quỹ tích khó hiểu đến mức làm bật nắp quan tài rất nhiều võ nhân trong ký ức tiền kiếp của Từ Hiên.

Vút!

Choengg!

Kiểm quang lóe lên, chỉ thấy đóa phi hoa bay trở lại trong tay Triệu bà bà, theo sau đó là sự xuất hiện của một tên hắc y nhân khác, hắn đứng trên một cành cỏ thụ ở sau lưng lão yêu bà, cùng tên hắc y nhân trước đó tạo thành thế gọng kìm vây mặt mũi ở giữa.

“Thập nhị trọng.”

Lão yêu bà chợt thấy lòng như có đá đè, nếu phải đối đầu với cùng lúc với hai người ngang cảnh giới với mình, mặt mũi cũng tìm không ra cách để chiếm thượng phong.

Nhưng từ đường kiếm vừa rồi của tên hắc y nhân số hai, Triệu Thất Hoa tỉnh mắt nhận ra so với những người cùng cảnh giới thì tên này có vẻ như kém hơn mấy phần, dù là so với kẻ mới đột phá cũng vậy, thật sự khó hiểu.

Hơn nữa hai tên hắc y nhân này rõ ràng là cùng một giuộc, trên người bọn chúng truyền tới cho Triệu bà bà cảm giác tràn trề máu tanh, báo cho mụ biết rằng số người chết trong tay chúng cũng không thua kém gì mình.

Nếu đã chung một phường, liệu có phải tình trạng của tên hắc y nhân đầu tiên cũng giống tên thứ hai? Triệu bà bà lập tức xuất thủ kiểm chứng, mụ ném đóa phi hoa đi để xác nhận thực hư.

Biết không thể né tránh được trước khả năng chuyển vị của【Thất Diệp Phi Hoa】, hắc y nhân số một rút đao chống trả, nhanh chóng chuyển đổi đao thế theo sự biến chuyển của đóa phi hoa, cuối cùng gạt nó bay trở về tay Triệu Thất Hoa.

‘Quả nhiên cũng thế.’

Bản về công phu chân thật, hai người này đến cả Hậu Thiên thập nhất trọng như Ngô Hảo cũng chưa chắc đánh lại, càng không cần phải nói đến lão yêu bà như mụ.

Xác định được thực lực chân chính của địch nhân, Triệu bà bà tinh thần đại định, há miệng cười lạnh: “Hai vị công phu không tệ, không biết xuất hiện ở đây có mục đích gì?”

Hắc y nhân số hai khoanh tay im lặng, có vẻ như không thích nói chuyện, nên chỉ nghe số một gằn giọng đáp lại: “Bọn ta vốn chỉ muốn tìm huyết thực, nào ngờ đến rồi mới biết chỗ này hóa ra nhốn nháo như vậy...”

Nói tới đây y chợt nở nụ cười khà ố: “Khắc khắc, không ngờ còn phát hiện có đại bảo bối, thật sự là ý trời chiếu cố!”

Số một vừa nói vừa liếc nhìn cái Tầng Vân Lệnh rơi trên mặt đất, hai con ngươi không giấu được vẻ tham lam và thèm khát.

Triệu Thất Hoa không rõ huyết thực là gì, nhưng nghe số một muốn nhúng chàm bảo vật của mình, sát cơ trong người mụ chợt dâng lên.

Nếu đã phát hiện hai kẻ này chỉ có tiếng mà không có miếng, tốt nữa giế cùi, Triệu bà bà cho rằng bản thân không cần thiết thăm dò thêm làm gì nữa.

Liều chuột tinh đã chết, Triệu Thất Hoa không thể dựa vào Truy Tung Thủ của hắc y nhân để tiếp tục săn Tầng Vân Lệnh, nhưng dù không được như số lượng kì vọng thì bốn cái cũng đủ làm mụ hài lòng, chuyện kế tiếp nên làm là tìm một chỗ ẩn mình, chờ đến mừng năm tháng năm tham dự Văn Tiêu Kiếm Hội.

Thế là mụ dùng ngữ khí khinh thường bảo rằng: “Đại bảo bối? Muốn chiếm giữ cũng phải còn mạng đấy!”

Sau đó liền đề khí phóng về phía số một, quái tượng trong tay giờ cao quá đầu, đồng thời trước đó Triệu bà bà cũng ném phi hoa trong tay công kích số hai.

Có thực lực hơn người, lão yêu bà chính là khí phách như vậy, hôm nay mụ muốn lấy một đánh hai người đồng cảnh giới.

Kinh lực tập trung vào hai cánh tay, Triệu Thất Hoa giờ quái tượng đập xuống, tư thế oai hùng như đang cầm trong tay một cái thiết bản ngàn cân.

Quái tượng trong tay tựa như đã trở thành một phần thân thể của Triệu bà bà, cách vận lực và góc độ ra đòn có thể nói là hoàn mỹ, động tác không có chút thừa thiếu nào, như thể trượng pháp mà mụ đang dùng chính là bản năng của mình, vừa sinh ra đã có.

Đây chính là biểu hiện của cảnh giới Lư Hỏa Thuần Thanh, khi mà võ học đã trở thành một phần của người tu tập, có thể phát huy ra trăm phần trăm uy lực vốn có, đạt tới trình độ ban đầu của người sáng tạo ra võ học.

Nhưng dù vậy thì bộ trượng pháp này và Triệu Thất Hoa vẫn có cái gì đó không hợp nhau, lúc sử dụng ra cho người ta cảm giác cứ thấy quái quái ở đâu, rất không hòa hợp.

Điều đó là hiển nhiên, bởi một lão phụ nhân ác độc như Triệu Thất Hoa làm sao hợp với ý cảnh của môn võ công gọi【Tru Ma Trượng Pháp】cho được?

Trừ phi mụ có thể cải tà quy chánh còn may ra, nếu không suốt đời cũng đừng hòng tìm hiểu đến cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực.

Nhưng Triệu bà bà không cho là mình còn đủ thời gian để tinh nghiên trượng pháp, nên cải tà gì đó chỉ có thể chờ kiếp sau.

Trước mắt, việc mà mụ muốn làm ngay bây giờ đó là đập vỡ đầu hắc y nhân số một.

Uỳnh!

Chiều đầu tiên không trúng đích, số một đã nhanh chân thoát khỏi vị trí ban đầu, quái tượng của lão yêu bà chỉ đập lõm xương sườn của Liễu Tư Tài mà thôi.

Số một vừa thoát đi, số hai theo sau mà đến, hắc y nhân đã chém bay đóa phi hóa của Triệu bà bà, lúc này đang đâm kiếm nhắm phía hậu tâm của mụ.

Lão yêu bà không ngoài đầu lại cũng cảm nhận được kiếm phong của hắc, mụ lấy chân trái trụ trên đất, sau đó chột ngã người ra phía sau với tốc độ cực nhanh, đầu gần chạm tới đất, thì triển chiêu Hồi Đầu Phục Ma để phản kích số hai.

Kinh phong ập vào mặt, số hai kinh hoàng thu chiêu lại, sau đó cấp tốc giơ ngang kiếm chặn lại phần đầu trượng sắp chọc nát cuống họng của mình.

Loảng xoảng!

Thanh trường kiếm của hắc thật sự quá tệ, hoặc có thể nói là đòn này của lão yêu bà quá hiểm, cuối cùng khiến cho kiếm trong tay số hai đứt thành hai đoạn.

Kiếm gãy nhưng giữ được mạng, số hai vội vàng trượt người về phía sau, cố gắng giữ khoảng cách với Triệu Thất Hoa.

Đúng lúc này thì số một cũng vung đao chém tới, y biết nhóm người mình yếu hơn nhiều so với võ tu cùng cảnh giới nên mới tìm người kết phùng làm bầy, những tưởng lấy hai đánh một sẽ chiếm được thượng phong, nào ngờ gặp phải Triệu bà và hung mãnh cỡ này, trả đòn cực kì âm hiểm.

Lưỡi đao nhắm giữa lồng ngực, số một xuất đao rất nhanh nhưng Triệu Thất Hoa còn nhanh hơn, mụ lấy một chân làm trục xoay, quay một góc chín mươi độ sang trái rồi giơ ngang quải trượng đỡ lại lưỡi đao sắc của y.

Quải trượng trong tay mụ nhìn chất liệu thì là gỗ nhưng không ngờ lại cứng chắc vô cùng, đao trong tay số một chỉ nhập được một phần ba đã không tiến thêm được nữa, y thấy vậy bèn quyết đoán thu đao về, tránh cho lão yêu bà thừa cơ đoạt đao.

Hắc y nhân số hai vứt đi đoạn kiếm, sau đó hắc rút thanh trường kiếm dự phòng của mình ra tái nhập chiến trường, không cho Triệu Thất Hoa có cơ hội thở dốc.

Kỳ thật Triệu bà cũng không cần loại cơ hội đó, mụ thấy hắc lại công tới, bèn cười lạnh: “Bà bà ta bẻ được một thì cũng có thể bẻ được hai.”

Vứt đứt lời mụ liền đổ người về trước, bộ dạng lồm khồm như con tôm, nhưng quải trượng trong tay thì lấy một góc độ rất hiểm quét mạnh từ dưới lên, ý đồ đập nát chi thứ năm của số hai.

Số hai vừa rồi giơ kiếm chém ngang nhưng bị mụ khom người né được, nay thấy đòn này liền kinh hoàng quá chừng, nhưng thể kiếm không thu lại kịp, chỉ có thể nhanh trí ứng biến bằng cách tung người nhảy lên, lòng bàn chân đạp lên đầu trượng, sau đó liền bị đại lực từ cú quét trượng đánh bay đi.

Có điều hắc cũng kịp tạo cơ hội cho số một ra tay, người sau cũng không phụ lòng đồng bọn, đao thế như lôi đình chém đến giữa lưng Triệu Thất Hoa.

Cú quét trượng vừa rồi của lão yêu bà dù âm hiểm, nhưng nó cũng khiến mụ lâm vào thế khó, chẳng đủ không gian xoay xở để rút trượng về đỡ đao.

Có điều Triệu bà bà lại chẳng chút nao núng, thậm chí trên mặt còn hiện lên nụ cười âm hiểm, trông xấu xí mà dữ tợn đến ghê người.

Chỉ thấy kiếm quang lóe lên, cây quải trượng trong tay mụ bỗng nhiên đứt thành hai đoạn, một ngắn một dài.

Đoạn dài rơi trên đất, đoạn ngắn còn ở trong tay Triệu Thất Hoa, mụ chột xoay thân ngửa người hướng lên trời, lưỡi đao trong tay hắc y nhân số một đã chạm vào bụng mụ, nhưng lại chẳng thể tạo thành thương tích gì.

Bởi vì cánh tay cầm nó đã không còn dính trên thân xác chủ nhân.

Máu văng tung tóe, số một ngã ra đất hết thảm, tức điên lên mà rên rĩ: “Sao người lại có kiếm?!”

Triệu bà bà giơ kiếm đối chiêu với hắc y nhân số hai, miệng thì gằn từng chữ: “Trượng trung tàng nhất kiếm, kiếm xuất sát nhân vong.”

Nhìn kỹ mới thấy, phần chuôi của thanh kiếm trong tay mụ chính là phần đầu của cây quải trượng.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu

Phốc!

Triệu Thất Hoa đưa tay ra bắt lại Thất Diệp Phi Hoa, máu vương trên các cánh hoa vẫn còn nóng, mụ rất là khoái chí dùng ngón tay mình chà lên nó, miệng nở nụ cười ma quỷ.

Uyech!

Hắc y nhân số hai ngã xuống đất, giữa cổ của hắn có một rãnh máu dài, chết không nhắm mắt.

Số một trước đó cũng đã bị Triệu bà bà một kiếm giết chết, đêm nay sợ là sông Ngân Thủy phải đón nhận thêm bốn con quỷ nước.

Quả thực là “kiếm xuất tất nhân vong”, bất kì ai từng nhìn thấy kiếm của lão yêu bà đều phải chết, nếu không sẽ là... mụ chết.

Triệu Thất Hoa đã là người thắng cuối cùng, với mấy chục năm kinh nghiệm lăn lộn giang hồ, mụ tất nhiên phải soát thi tìm tài vật.

“Quả thật rác rưởi, loại võ học này chỉ có thể lừa bọn phế vật.”

Tìm thấy【Sát Lục Thần Đò】trên người hai tên hắc y nhân, lão yêu bà nhìn sơ qua liền giọng khinh bỉ.

Nhưng khi nhìn thấy chương ghi lại phương pháp tiến giai Tiên Thiên, Triệu Thất Hoa chợt nghĩ lại: ‘Nếu như Vân Tiêu Kiếm Hội tới không đạt được cơ duyên, ta cũng có thể thử xem môn công phu này.’

Thế là mụ tạm giữ lại bí kiếp trong người, chẳng may không thể đột phá Tiên Thiên theo cách thông thường thì vẫn còn đường tà để đi.

Lấy được thêm chút bạc vụn trên người bọn hắc y nhân, Triệu bà bà liền đá thi thể của bọn chúng sang một bên, bắt đầu lục lợi xác Liễu Tư Tài và Ngô Hảo.

【Kinh Lôi Tam Cước】,【Ngô Công Tiên Pháp】,【Đoạt Mệnh Huyết Ấn Chưởng】và một số loại võ học rác rưởi khác đều rơi vào trong tay mụ.

Triệu Thất Hoa không hiểu sao nhiều người lại thích ôm bí tịch võ công theo người như vậy, riêng mụ đều chôn võ học của mình ở một nơi bí mật, tư tưởng ích kỷ tới thượng, có chết cũng không làm cho kẻ thù được lợi.

‘Đáng chết, Truy Tung Thử đâu rồi?’

Triệu bà bà có chút tức tối khi để xổng mất con dị thú đó, nhưng hai cái Tàng Vân Lệnh tìm thấy trên người đám đồng bọn đã chết cũng khiến mụ nguôi ngoai ít phần.

Ba đồng xu đã vào tay, mụ liền bỏ qua xác của Liễu Ngô hai người, ánh mắt hướng về phía cái Tàng Vân Lệnh thứ tư.

Cẩn thận dùng mũi kiếm nâng đồng xu lên, Triệu Thất Hoa muốn kiểm chứng loại độc tính ăn mòn của nó có còn không, thế là bèn hẩy nó lên trên mặt của Liễu Tư Tài.

Chờ qua mười hơi, thấy khuôn mặt của họ Liễu vẫn bình thường, Triệu bà bà mới an tâm cầm lấy đồng xu, bỏ nó chung một túi gấm với ba cái còn lại.

Sở hữu bốn cái Tàng Vân Lệnh, giờ mụ đã có càng nhiều cơ hội đạt được thần binh của Tàng Vân Kiếm Trang.

Trong lòng khoan khoái, Triệu Thất Hoa nhìn về phía thi thể của Thiên Hồ, thầm hi vọng hắn cũng có thói quen mang bí kíp theo người giống đám ngu xuẩn còn lại.

Thật ra lúc nhìn thấy Thiên Hồ búng phích lịch đạn về phía Ngô Hảo, lão yêu bà đã nhận ra hắn chính là vị bạch y công tử gặp ở Bạch Long Trấn, mặc dù cảnh giới chênh lệch nhất trọng, nhưng【Đạn Chi Thần Thông】thực sự quá đặc biệt để mụ nhận ra.

Khi phóng Thất Diệp Phi Hoa về phía Thiên Hồ, Triệu Thất Hoa cảm thấy hối hận thì đã muộn, bởi vì tưởng rằng hắn có cao thủ Tiên Thiên cảnh bảo hộ bên người, dám ra tay với hắn thì mụ cũng tàn đời.

Nhưng không ngờ phi hoa cắm vào lồng ngực của Thiên Hồ rồi mà vẫn chưa thấy Tiên Thiên xuất hiện, mụ chợt mừng rỡ như điên, nghĩ rằng có lẽ tên bạch y công tử này đã lên trốn ra hành động một mình, xem ra bản thân vẫn chưa cần chết.

Đây cũng là lý do vì sao Triệu Thất Hoa có ý định ẩn mình đến khi Vân Tiêu Kiếm Hội mở ra, mụ sợ bị trả thù.

Đêm dài lắm mộng, tưởng tượng tới việc cao thủ Tiên Thiên cảnh kia có thể đến bất cứ lúc nào, Triệu bà bà định lập tức đến soát người Thiên Hồ rồi tranh thủ cao chạy xa bay.

Ghép lại cây quải trượng của mình để giấu trường kiếm đi, lão yêu bà đạp khinh công vọt đến trước thi thể của Thiên Hồ.

Từ khí tràn trề, không chút sinh cơ.

Chỉ là lúc Triệu Thất Hoa vừa cúi người xuống định gỡ mặt nạ của Thiên Hồ, dù sống hơn nửa đời nhưng mụ vẫn sợ hãi người khi thấy hắn... mở mắt!

Có điều lão yêu bà muốn thét lên kinh hãi cũng không được, bởi vì cổ họng của mụ đã bị một viên bi sắt đục xuyên qua.

Từ khí tiêu tán, sinh cơ bùng bùng.

Thấy thân hình của Triệu Thất Hoa đổ ập xuống, Từ Hiền vội vàng lăn người né khỏi, sau đó búng người đứng dậy, trông hoàn toàn khỏe mạnh, nào có vết thương gì?

Hắn vạch ngực áo ra, bên trong liền lộ một mảnh giáp dày, Thất Diệp Phi Hoa cứa sâu vào bên trong lớp giáp, thậm chí dù có thần công hộ thể thì Từ Hiền vẫn bị nó rạch phá một phần da ngực, thật không hổ danh võ học Trung Thừa.

Từ Hiền có thể giữ được một mạng, đó cũng là nhờ...

Nghề chế tạo:

【Thợ Rèn (Cấp 2)】

Trong trận chiến với Lục Đạo Vinh hôm qua, Từ Hiền đã nhanh trí dùng【Bách Luyện Tinh Thiết】để cản lại bảy chi đoàn tiền bản lén của họ Lục.

Cũng vì vậy mà lúc trở về nhà tranh, hắn bỗng nảy ra ý tưởng tại sao mình lại không chế tạo ra thiết giáp để bảo vệ chính mình?

Sau khi đi mà quay lại, Từ Hiền không chỉ vào trán gặp Ngô Tam Âm mà còn đến tiệm rèn nhà họ Lý để mượn chỗ đúc giáp cho mình.

Nói là giáp nhưng thực chất chỉ là hai tấm thép được chế tạo theo hình dáng cơ thể của hắn mà thôi, một chắn trước ngực một chắn sau lưng, phần đầu vai đục lỗ để xỏ dây vào giữ cố định.

Trận đấu trí đấu dũng vừa rồi giúp hắn càng kiên định một điều là giang hồ chém giết không chỉ dựa vào mỗi võ công.

Không nên phụ thuộc vào ngoại vật là đúng, nhưng nếu biết dùng nó như một hỗ trợ đắc lực thì cũng chẳng có gì sai trái.

Từ Hiền đúc kết kinh nghiệm chiến đấu, sau đó lấy【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra để thu thập kim quang, ba kẻ ác nhân trong nhiệm vụ Trùng Gian Diệt Bạo và hai tên Sát Thần môn đồ, chuyện này phải nói là kiếm đầy bòn đầy bát, khoái hoạt trong lòng.

Chỉ là khi Từ Hiền thuận tiện ngó【Tầm Hung Kính】một cái, nội tâm vui sướng của hắn chẳng còn lại chút gì, ngoại trừ một tiếng thở dài.

Cất thiên thư vào trong tay áo, Từ Hiền lại lấy ra một cây thất huyền cầm.

Hắn tìm đến một gốc cây ngồi xuống tựa lưng vào, cổ cầm đặt trên hai đầu gối, tay để hờ lên dây đàn.

Từ Hiền khẽ khàng cất giọng, âm thanh nghe không ra bi hi: “Ta có một khúc gọi Câu Hồn, tấu lên có thể tiễn vong linh của những kẻ ở đây xuống châu Âm ti, các hạ có muốn nghe thử?”

Hắn giống như đang nói chuyện một mình, nhưng không ngờ lại có người đáp lại: “Ngươi phát hiện lão phu? Bằng cách na... chẳng lẽ là chiếc gương vừa rồi?”

Đi kèm với giọng nói già nua là tiếng lá khô và gỗ mục bị dẫm đạp, một thân ảnh chợt xuất hiện ở phía đối diện Từ Hiền, khoảng cách giữa hai người chưa đến mười trượng.

Đó là một lão già trông bề ngoài đã gần đất xa trời, trên người không mặc hắc y như Từ Hiền thường thấy ở đám đồng loại của lão mà là một bộ cảm y thượng hạng, trông tạo hình không khác mấy đám phú hộ hách dịch trong truyền thuyết.

‘Ăn mặc thành như vậy, có vẻ càng dễ để bắt cóc trẻ nhỏ.’

Từ Hiền nghiêng đầu nhìn về phía lão, khóe miệng hơi nhếch lên, bộ dạng trông buông lỏng như gặp được cố nhân thân thiết ngày xưa, chẳng có lấy một tơ một hào khấn trương, thần nhiên tự đắc, khí định thần nhàn.

Lúc trông thấy lão, hắn bèn giả vờ có chút kinh ngạc, ồ lên một tiếng nhẹ nhàng, giọng nói có phần vui sướng:

“Hóa ra là ngươi a tiểu Vạn, bây giờ cũng thành lão Vạn rồi. Than ôi tuế nguyệt như đao, cát gọt hết thấy thanh xuân thời niên thiếu, cuối cùng chỉ để lại những nếp nhăn của đau thương.”

Nói đoạn hắn liền khẽ nhẹ dây đàn, âm thanh réo rắt như kẻ cùng khổ đang khóc thương số mệnh, âm ảm u buồn như đưa tang bạn cũ.

Nhưng lão Vạn chỉ cảm nhận được sự trầm trọng nơi lòng mình, lão trừng mắt nhìn Từ Hiền, vẻ mặt có phần nặng nề, u ám: “Ngươi biết danh tính lão phu?”

“Lão Vạn ngươi mau quên như vậy? Cũng phải, dù sao đã qua mấy chục năm, mặc dù với ta chỉ như một cái chớp mắt, nhưng với ngươi đã là nửa đời người.”

Từ Hiền trước biểu lộ thất vọng sau đó lại tỏ vẻ thông cảm cho lão, hần nói xong còn “hưm” một tiếng gật gù như thể ngộ ra gì đó vậy.

Lão nhân có đại trí tuệ, chỉ là trước những lời có vẻ huyền cơ nhưng thực chất là nói nhảm của Từ Hiền, lão Vạn lúc này lại cảm thấy đầu của mình không đủ dùng, thần sắc âm tình bất định, do dự khó nghĩ.

Đáng tiếc thay cho Từ Hiền, nếu gặp người khác thì hần còn có thể dùng xàm ngôn dọa dẫm, nhưng lão Vạn này lại tôn thờ một loại lý niệm:

Khi gặp phải vấn đề mà trí khôn không giải quyết được, hãy để quả đấm làm việc của nó.

Cho nên...

“Giã thần giã quý!”

Quát lạnh một tiếng, lão Vạn hóa thành một vệt đen, trong chớp mắt đã vượt hơn năm trượng.

Thân ảnh của lão tuy quý mị khó lường, nhưng so với Hứa phu nhân hay một tăng một đạo mà Từ Hiền đã gặp thì còn kém lắm, vẫn có dấu vết để lần theo.

Vậy nên hần rất bình tĩnh mà khảy cổ cầm, híp mắt say sưa, chẳng có vẻ gì là để ý đến việc một cao thủ Tiên Thiên cảnh muốn ra tay với mình.

Tịch! Tangg!

Bốn phương tám hướng hàn phong tụ, âm thịnh dương suy xuất quý thần.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Thiên hàng thánh tăng, liên hoa chín tầng

Vạn Thiên Cừ chợt thấy căn khôn xoay chuyển, thiên địa vẫn là thiên địa này, nhưng nhân gian đã đổi thành âm tào địa phủ, cái tối tăm mà lão thấy không còn là do thiếu đi ánh thái dương, mà là một loại bóng tối vĩnh hằng của thế giới người chết.

U... u... u...

Âm phong thổi qua, không mang theo chút nhiệt độ nào, dù chẳng có băng sương nhưng còn rét lạnh hơn hàn phong ở Tuyệt Vực.

“Ta đã chết rồi sao?” Vạn Thiên Cừ tự hỏi, thần sắc có chút dờ dẩn.

Lão cho rằng tên hắc y công tử đeo mặt nạ kia không hề thôi phòng, e rằng hần chính là loại lão quái vật trẻ mãi không già như lời hần ám chỉ, khảy một tiếng đàn là có thể thần không biết quỷ hay không tiền cao thủ Tiên Thiên cảnh như mình về chín suối.

Lúc này Vạn Thiên Cừ sinh lòng hối hận khi dám gây hấn với hần, nhưng trên đời này không có phép quay ngược thời gian, lão chỉ có thể ăn năn sám hối khi bị dày xuống mười tám tầng Địa ngục.

Phải, dù là lúc còn sống thì lão cũng đã nghĩ trước kết cục của mình khi châu Âm ti, với những tội lỗi đã gây ra thì chẳng có phép màu nào để lão được Diêm La Vương khoan hồng.

Nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện hai bên trái phải của mình, Vạn Thiên Cừ hoàn toàn không phản kháng, để mặc cho hai vị quý sai muốn làm gì thì làm.

Thấy Câu Hồn Tòa của Hắc Vô Thường đâm xuyên qua xương tỳ bà của mình, lão không rên một tiếng, im lặng chấp nhận số phận.

Nhưng không hiểu sao khi gặp Mã Diện xuất hiện trước mặt mình, tim của Vạn Thiên Cừ bỗng đập mạnh một cái như để cảnh báo gì đó, trong lòng chợt sinh ra một cảm giác khó chịu vô cùng.

Chỉ thấy cái đầu ngựa khổng lồ mở ra, từ cái mõm trông như hổ đen vũ trụ có ấy có một ngôi sao băng bay ra, nhắm thẳng về phía yết hầu của lão.

Vạn Thiên Cừ bỗng nhiên không muốn chấp nhận số phận nữa, lão gạt phăng cây Khốc Tang Bồng đang kê trên cổ mình của Bạch Vô Thường, rút cái móc của Câu Hồn Tòa nơi xương tỳ bà ra, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi tung mình né khỏi ngôi sao băng.

Nhưng có vẻ như mảnh vụn của ngôi sao đã vỡ ra trên đường bay và trùng hợp văng trúng người lão, tạo thành một cái lỗ máu trên cánh tay phải của Vạn Thiên Cừ.

Âm khí tiêu tán, một cái chớp mắt tưởng chừng vĩnh hằng, vừa quay đầu đã thấy thân tại nhân gian.

Cảm giác nhói nhói nơi cánh tay truyền tới, Vạn Thiên Cừ thoáng thần thờ rồi lấy lại tinh thần, trông thấy Từ Hiền chống tay trên cổ cảm thờ dốc, giọng lão vang lên đầy âm u tử khí:

“Cảm khúc này của ngươi là kỳ công dị thuật? Có thể lấy Hậu Thiên đả thương Tiên Thiên, xuống cửu tuyền ngươi cũng có thể kiêu ngạo.”

Vừa dứt lời, thân ảnh của lão lại tiếp tục phóng về phía Từ Hiền, người sau đã dùng ra công kích mạnh nhất mà vẫn không làm gì được lão, nhưng hắn còn chưa hề bỏ tay chịu trời.

Biết tốc độ của mình hoàn toàn không thể so sánh được với Vạn Thiên Cừ, Từ Hiền không làm chuyện ngu xuẩn như đề khí bỏ chạy.

Ngay khi thấy lão Vạn né được【Đạn Chi Thần Thông】, một viên cầu nhỏ đã trượt vào lòng bàn tay của hắn, lão vừa dứt lời thì Từ Hiền đã ném mạnh viên cầu ấy xuống đất.

Bụp!

Khói bụi mịt mờ, đó chính là Yên Vụ Đạn hắn tìm thấy khi lục soát thi thể Lục Đạo Vinh.

Từ Hiền không tận dụng màn khói để chạy trốn, hắn biết mình chẳng thể thoát được các giác quan nhạy bén của cao thủ Tiên Thiên, dù đó là loại Tiên Thiên rác rưởi sinh ra nhờ【Sát Lục Thần Đồ】.

“Tìm đường sống trong chỗ chết, đây là cơ hội cuối cùng của ta.”

Tinh táo đến cùng cực, hắn lập tức tiến vào trạng thái Tọa Vong, hòa làm một cùng tự nhiên, xóa bỏ hết thấy dấu vết khác biệt với thiên địa này.

Bây giờ thì Vạn Thiên Cừ không thể cảm nhận được Từ Hiền ở đâu, nhưng ngược lại hắn có thể cảm nhận được vị trí của lão.

Không nhúc nhích bất cứ một tia chân khí nào, nhân lúc làn khói còn chưa tán đi, một chiếc hộp gỗ rơi vào trong tay Từ Hiền, bị hắn đặt trên đất.

Vù!

Bỗng nhiên có cuồng phong thổi qua, tóc mai dựng ngược, ngọn gió này rất không bình thường.

Từ Hiền trong chớp mắt đã đoán ra được đây là Vạn Cửu Thiên dùng chiêu lực thổi bay khói mù.

Thoát khỏi trạng thái Tọa Vong, hắn lập tức tụ kinh đạn chỉ, xuất thủ mặc dù bất ngờ nhưng lại không làm gì được lão Vạn, người sau chỉ cần nhích chân một cái đã thoát được viên bi sắt của hắn.

Nhưng công kích của Từ Hiền nào có dừng lại ở đó, trước đây thừa dịp Câu Hồn Khúc mê hoặc tâm thần lão để thi triển【Đạn Chi Thần Thông】bắn giết, mặc dù không thành công nhưng hắn cũng đã biết được thói quen né tránh của Vạn Cửu Thiên.

Vì vậy khi lão vừa chuyển thân né tránh, đồng thời điểm liền có tiếng lách cách vang lên, bảy chi đoản tiễn giống như dự đoán được tương lai bay thẳng đến chỗ Vạn Thiên Cừ.

Đó chính là chiến lợi phẩm cuối cùng Từ Hiền tìm thấy trên người Lục Đạo Vinh, một số mũi tên dự phòng của hộp cơ quan xạ tiễn.

Thực ra với nghề【Thợ Mộc】và【Thợ Rèn】thì tự thân hắn cũng có thể chế tạo, nhưng khổ nỗi không đủ thời gian mà thôi.

Bỏ qua chuyện chế tạo mũi tên, tưởng chừng như đòn liên chiêu này của Từ Hiền có thể thành công thì bỗng thấy nụ cười nhạt trên mặt Vạn Thiên Cừ.

Leng keng! Leng keng!

Chỉ gặp những mũi tên của hắn cách cách người lão chưa đến một tấc thì giống như va phải bức tường vô hình nào đó, thay phiên rơi rụng trên đất, tựa như ẩn dụ cho việc hi vọng của Từ Hiền cũng đang rơi rụng như thế.

“Vô tri! Ngươi có biết thế nào là Tiên Thiên cương khí?”

Nghe giọng nói đầy khinh miệt của Vạn Thiên Cừ, ngoài mặt hắn vẫn không lộ hi nộ, trong lòng lại thầm bất đắc dĩ: ‘Ta đương nhiên biết, chỉ là không muốn buông bỏ.’

Ý chí bất khuất, không chết không thôi, đó là những gì Từ Hiền học được lúc hóa thân Khoa Phụ.

Hơn nữa hắn cũng đã có chuẩn bị cho những tình huống như thế này.

Tinh thần lại tiến vào cửa hàng hệ thống, Từ Hiền tìm tới món vật phẩm mà mình đã nghĩ đến từ trước đó.

Hắn vốn đã có hơn 500 điểm Thiện Ác, cái chết của bọn Triệu Thất Hoa và Sát Thần môn đồ khiến gia sản của hắn tăng mạnh tới con số 830, dư sức để mua được một vật phẩm có thể sáng tạo kỳ tích.

Chỉ có một vấn đề là nếu làm như vậy Từ Hiền sẽ không thể mua được【Giá Y Thần Công (Trung)】nữa, chờ đạt đến cảnh giới Như Ý phải dừng việc tu luyện lại, nếu dám nhòm ngó cảnh giới Đại Thành tất bị chân khí ngày đêm dày vò, chết đi sống lại.

Có điều chưa kịp chọn mua vật phẩm trong cửa hàng, một vầng hồng quang bỗng bùng lên trước mắt Từ Hiền, kéo tinh thần của hắn trở lại với thực tại.

Cảm giác ấm áp truyền khắp toàn thân, kèm theo đó là giọng nói không rõ vui buồn, nhưng lại khiến tinh thần căng thẳng tốt độ của hắn trở nên tĩnh lặng như mặt hồ.

“A Di Đà Phật! Duyên phận diệu kỳ, tiểu tăng không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại thí chủ.”

Chân không đi giày, cà sa cũ nát, dung mạo thiếu niên, đầu mười ba chấm, tuần tú vô song, hồng liên giữa trán, đưa lưng về phía hắn.

Mặc dù chưa từng gặp qua diện mạo, hơn nữa chỉ nghe qua giọng một lần nhưng Từ Hiền lập tức nhận ra đây là ai.

Hắn không thắc mắc tại sao người này lại nhận ra mình dù đang đeo mặt nạ, bởi lẽ cao thủ bậc này sợ là chỉ gặp thoáng qua một lần đã nhớ kỹ khí tức của Từ Hiền, cũng như hắn đã nhớ kỹ giọng nói của y vậy.

“Từ Hiền gặp qua đại sư.”

Vẫn là thứ lễ nghi kỳ lạ hắn từng dùng trước Hứa đại phu và Tiền thủ thư, Từ Hiền không vì hòa thượng trước mắt trẻ tuổi mà khinh thị, thái độ hết sức tôn trọng.

Mặc dù không rõ vì sao vị thiếu niên tăng nhân này lại trùng hợp xuất hiện ở đây, có điều nếu y đã ra tay cứu mình thì Từ Hiền tất thừa nhận ơn huệ của y.

Hắn có lẽ không cần y vẫn đối phó được Vạn Thiên Cừu, nhưng nếu không cần hao phí điểm Thiện Ác vẫn là tốt nhất, hòa thượng này đúng là giúp Từ Hiền một đại ân.

Định thần nhìn lại, hắn phát hiện hào quang quanh người hòa thượng nào có phải ánh sáng thông thường, hình dáng của nó rõ là một đóa cừu phẩm hồng liên, cảm giác duy nhất mà nó cho Từ Hiền chính là thánh khiết, không nhiễm nhân quả, không nhuốm bụi trần, có thể thiêu đốt hết thảy ác nghiệp trên thế gian.

Không những thế, khí tức sâu dày mà nó truyền tới khiến hắn lập tức nhận ra đây chính là Tiên Thiên cương khí, hơn nữa hùng hậu vô song, sợ rằng Tiên Thiên đỉnh phong cũng chẳng được như thế.

Vạn Thiên Cừu thân là cao thủ Tiên Thiên cảnh, tất nhiên nhận biết càng sâu sắc hơn hắn, tâm can hãi hùng trước đóa cương khí liên hoa vô cùng kinh khủng này.

Phản bàn tay tiếp xúc với cừu phẩm hồng liên, lão đã không còn cảm nhận được nó nữa.

Không đau đớn, không cảm xúc, tựa như có một vị Phật Đà dùng thần thông ngôn xuất pháp tùy nói với Vạn Thiên Cừu rằng: “Bàn tay của ngươi không còn là của ngươi”, thế là lão mất đi nó như thể chưa từng sở hữu.

Trong lòng tuyệt vọng, lão hoàn toàn không dám nhúc nhích dù chỉ một li, chỉ run giọng mà hỏi: “Ngươi... là... là... là... ai?”

Từ Hiền cũng thắc mắc, sau đó hắn liền nghe một giọng nói êm dịu như tiếng suối trong rừng sâu, nhẹ nhàng như hoa đào rơi xuống đất:

“Bàn tăng...”

“...Vong Đức.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tiểu Thánh Tẩn

Vong Đức?

Từ Hiền nghe pháp danh của hòa thượng, chân mày hơi nhướng lên như có vẻ bất ngờ, cuối cùng không nhịn được lẩm bẩm thành tiếng:

“Đại Đạo phế, hữu nhân nghĩa. Thất Đạo thì đến Đức, thất Đức thì đến Nhân, thất Nhân thì đến Nghĩa. Nếu vậy... Vong Nghĩa được Nhân, vong Nhân được Đức, mà vong Đức... thì đắc Đạo?”

Âm thanh nhỏ như muỗi kêu nhưng thiếu niên tăng Vong Đức kia lại nghe được, y nhẹ giọng niệm một tiếng Phật hiệu, coi như thừa nhận cách lý giải của Từ Hiền là chính xác.

Có điều như vậy chỉ khiến hấn cảm thấy càng thêm quái dị, pháp danh của một hòa thượng lại có nguồn gốc từ lý niệm của Đạo gia, chẳng lẽ vị đại sư này định bắt chước một vị tông sư thích tập dưỡng sinh nào đó?

Vong Đức vẫn chưa học được【Tha Tâm Thông】nên không hề hay mấy ý nghĩ vớ vẩn của Từ Hiền, y lúc này đang dùng ánh mắt hiền từ nhìn Vạn Thiên Cừu, trong khi người sau lại lộ ánh mắt hoảng hốt xin tha với y, như thể tuổi của hai người nên trao đổi cho nhau mới hợp với khung cảnh này.

“Người, người chính là... Tiểu Thánh Tăng... Vong Đức?”

Lão Vạn run giọng hỏi lại để xác nhận, khi thấy Vong Đức gật đầu, tinh khí thần trên người lão chợt như bị vắt kiệt, trong thoáng chốc già càng già thêm, gần đất xa trời.

Nhìn về phía ấn ký hồng liên lúc sáng lúc tối nơi mi tâm của Tiểu Thánh Tăng, lão lúc này khác nào người thất hồn, gục đầu lảo đảo.

“Một đóa liên hoa ở giữa trán, tụ khắp chúng sinh nghiệp hồng trần...”

Chỉ hai câu, mười bốn chữ ngắn ngủi nhưng truyền khắp đại giang Nam Bắc, pháp danh của phương trượng Thiếu Lâm là gì có lẽ có người không biết, nhưng nhân sĩ võ lâm trong khắp cửu châu lại có mấy ai chưa nghe qua danh Tiểu Thánh Tăng?

Trong đó tất nhiên có Từ Hiền, hấn trước đó cũng chẳng phải nhân sĩ giang hồ.

Huyền Tăng mười sáu tuổi.

Đầu tháng giêng năm nay, trên trang đầu của ba tờ báo lớn đều có chung một một đề tựa tương tự như thế, nội dung là về cùng một người.

Tiểu Thánh Tăng Vong Đức, đệ tử quan môn đời này của một ngôi miếu nhỏ không có tiếng tăm gì gọi Ô Long Viện, năm nay tuổi tròn hai tám, thân mang thiên phú ngàn năm khó gặp, đạt đến tứ giai Khuynh Thế nhưng được đánh giá là không thua kém gì ngũ giai Nhập Thần:

【Nghiệp Hóa Hồng Liên】

Người mang thiên phú【Nghiệp Hóa Hồng Liên】thu thập nghiệp lực để gia tăng tốc độ tu hành, vĩnh viễn không ngừng cường hóa tinh khí thần tam bảo, đồng thời tăng mạnh uy lực của bất cứ thứ võ học gì mình sử dụng, có thể nói là “Tụ vô biên nghiệp lực, đúc vô thượng thần thông”.

Uy năng kinh thiên động địa như vậy, nhưng không thể xếp vào thiên phú Nhập Thần chính là vì một khuyết điểm chết người:

Người mang thiên phú này, thời thời khắc khắc đều phải chịu nỗi khổ “nghiệp hóa phần tâm”, trong người như có một ngọn lửa thổi không tắt, dập không hết đang thiêu đốt từng li từng tấc da thịt, kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, v.v... sự thống khổ không gì sánh được đó sẽ kéo dài mãi cho đến khi ý chí tan rã mà chết.

Tụ càng nhiều nghiệp lực, uy năng của thiên phú cũng càng mạnh, nhưng đồng thời người sở hữu thiên phú cũng phải ăn càng nhiều đau khổ từ “nghiệp hóa phần tâm”.

Hơn nữa loại thiên phú này có tính bị động, tức là dù không chủ tâm hấp thụ thì nghiệp lực trong người ký chủ cũng sẽ tăng trưởng không ngừng.

Trong lịch sử, chưa từng có trường hợp nào ghi chép lại việc người sở hữu thiên phú này sống qua được mười năm, ngoại trừ Vong Đức.

Những thông tin trên xuất hiện sớm nhất tại Phong Vân Nguyệt San, chẳng lâu sau đó thì Võ Lâm Thời Đại và Giang Hồ Nhật Báo cũng xuất hiện bài đăng giống gần tám phần, bị nghi ngờ là sao chép.

Vạn Thiên Cừu nào có tâm trí lo vấn đề tranh chấp bản quyền của ba tờ báo lớn, trên mặt lão lúc này chỉ còn lại vẻ sợ hãi, dùng ánh mắt cầu xin, van nài Vong Đức:

“Tiểu Thánh Tăng... không, thánh tăng. Xin ngài, xin ngài rủ lòng từ bi, tha cho lão đầu nhất thời ngu muội này một mạng, ta nhất định sẽ lập bài vị trường sinh của ngài để mỗi ngày kính cẩn thờ cúng, ta xin thề với trời từ nay về sau sẽ cố gắng hành thiện tích đức.”

Bộ dạng hứa hẹn của lão trông không khác gì đám nhỏ ở học đường, lúc mà chúng hứa không tái phạm nữa với Từ Hiền khi phạm lỗi, vậy nên dù đang Tọa Vong hồi khí thì hấn cũng không nhịn được nở nụ cười khinh khỉnh, suýt nữa tự phá trạng thái vật ngã lưỡng vong.

Nhưng Vạn Thiên Cừu làm gì còn hơi sức bận tâm đến tiếng cười của hấn, lão lúc này chỉ quan tâm đến mạng sống của mình:

“Xin ngài, cầu xin ngài hãy cho ta cơ hội chuộc tội! Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ. Ta đã quay đầu rồi, ta đã phóng hạ đồ đao, ta muốn lập địa thành Phật, xin hãy cho ta cơ hội!”

Từ Hiền vội vàng xua tan tạp niệm, lòng lại nghĩ thầm: ‘Dám lấy lý luận của Phật gia để bắt chẹt hòa thượng, lão Vạn a lão Vạn, trí khôn của ngươi dùng sai chỗ.’

Nụ cười trên mặt Vong Đức càng thêm hiền từ, dù trông niên thiếu trẻ tuổi, nhưng y thực sự có bộ dạng của cao tăng đắc đạo.

Lúc này chỉ gặp Vong Đức niệm một tiếng “A Di Đà Phật”, giọng nói nghe như đang than thở, có phần cảm giác thương xót cho nỗi khổ của chúng sinh, nhưng nội dung lời nói lại khiến Vạn Thiên Cừ hồn phi phách tán:

“Cõi Phật vốn nằm ở Tây phương cực lạc, thí chủ nếu đã thành Phật, tiểu tăng cũng xin hộ tống ngươi một đoạn đến gặp đức Như Lai.”

Trên mặt lão không còn chút huyết sắc, lắc đầu như điên, gào lên thảm thiết: “Không, không! Thánh tăng, xin hãy tha cho ta, tha cho ta! Ta đã biết sai, ta muốn sống tiếp để tẩy rửa tội nghiệt của mình, xin ngài giúp ta đi thánh tăng!”

‘Hòa thượng này rốt cuộc hung danh bậc nào, lại có thể dọa hạng đại gian đại ác như Sát Thần môn đồ sợ đến như vậy?’

Từ Hiền chợt sinh lòng hiếu kỳ, đoán già đoán non, hẳn nghĩ rằng Ngô Tam Âm hẳn là biết được lai lịch của Vong Đức, chỉ là không rõ nên dùng mấy ván cờ đối lấy thông tin từ vị lão kỳ si thì mới có lời.

Không biết Từ Hiền sinh sự tò mò với thân thể của mình, Vong Đức lúc này khẽ lắc đầu, nhìn thấy hắc vân cuộn cuộn đại biểu cho sát nghiệp sau lưng Vạn Thiên Cừ, y chỉ mỉm cười bảo rằng:

“Thí chủ sát nghiệp nặng nề, tiểu tăng không có bản sự hóa giải, chỉ có thể đưa ngươi đến cầu Địa Tạng Vương Bồ Tát. Đức Địa Tạng hứa nguyện muốn cứu độ hết thảy chúng sinh tội khổ, ngài ấy có thể giúp được thí chủ.”

Vong Đức vừa dứt lời, Từ Hiền liền thấy vị Tiểu Thánh Tăng này đưa tay chưởng nhẹ về trước, kinh lực nhẹ nhàng như gió thoảng, tay cũng không hề chạm vào Vạn Thiên Cừ.

Nhưng ngay lập tức, hắn liền nhận thấy được sinh cơ của lão đã tắt ngúm, toàn thân cứng ngắc, tựa như đã chết từ rất lâu rồi vậy.

‘Vô học gì, kinh khủng như vậy?’

Từ Hiền không sợ hãi, chỉ cảm thấy hiếu kỳ trước loại chưởng pháp mà Vong Đức sử dụng.

Nếu như nghe được thắc mắc của hắn, một vị đạo sĩ trung niên đang đập mây cười gió đến chỗ này chắc hẳn rất sẵn lòng trả lời, nói cho Từ Hiền biết đó là chiêu Sát Sinh Giới, một trong năm chiêu【Ngũ Giới Minh Tâm Chưởng】.

【Ngũ Giới Minh Tâm Chưởng】là một bộ chưởng pháp nhất đẳng của Ô Long Viện, thuộc hàng võ học Thượng Thừa Thiên cấp, sáng tạo dựa trên năm điều giới luật của Phật gia: Sát Sinh Giới, Thâu Đạo Giới, Tà Dâm Giới, Vọng Ngữ Giới và Ám Tửu Giới.

Tuy là ngoại công chưởng pháp nhưng lại có thể giúp người tu tập rèn luyện tâm tính, thật sự thần kỳ quá thay.

【Ngũ Giới Minh Tâm Chưởng】của Vong Đức có đến bảy chiêu, một chiêu gọi Vọng Ngữ Giới – Thiện Ý Hoang Ngôn, một chiêu gọi Sát Sinh Giới – Minh Vương Hàng Ma, hai chiêu này đều do y sáng tạo ra.

Đặc biệt Sát Sinh Giới – Minh Vương Hàng Ma đã có uy lực đạt tới mức độ Thượng Thừa Thánh cấp, vượt qua khỏi phạm giới hiện tại của chưởng pháp, là dấu hiệu cho việc【Ngũ Giới Minh Tâm Chưởng】của Vong Đức đã tu đến cảnh giới thứ tám là Xuất Thần Nhập Hóa, một khi nói ra tất hù chết cả đồng người.

Một trăm vị cao thủ Hậu Thiên thì có chín tám, chín chín người kẹt ở thập nhị trọng, không thể tiến giai Tiên Thiên.

Nguyên nhân là vì họ luyện cả đời cũng không thể khiến bốn môn võ học nhập đạo đạt tới cảnh giới Lư Hóa Thuần Thanh.

Mà trên Lư Hóa Thuần Thanh còn có Đẳng Phong Tạo Cực, Siêu Phàm Nhập Thánh rồi mới đến Xuất Thần Nhập Hóa, lại thêm võ học mỗi chênh một phẩm giai thì độ khó học tập lại gia tăng gấp bội.

Vong Đức năm nay lại chỉ có mười sáu tuổi đã luyện được chưởng pháp Thượng Thừa Thiên cấp đến Xuất Thần, đủ để thấy y tài tình cỡ nào.

Huống chi y đã đến Huyền Tông, làm sao có thể chỉ tu mỗi một bộ chưởng pháp ấy cho được, nghĩ như vậy mới thấy càng thêm kinh khủng.

Từ Hiền gặp Vong Đức đã tiễn Vạn Thiên Cừ đến Tây thiên, hắn bèn thoát khỏi trạng thái Tọa Vong, sau đó liền gỡ mặt nạ xuống để tránh thất lễ.

Nhờ có vị Tiểu Thánh Tăng này mà hắn chẳng những không hao tổn điểm Thiện Ác, lại còn kiếm lời thêm 500, thật sự không biết làm gì để tỏ lòng cảm kích, thế là chỉ có thể hứa hẹn:

“Vong Đức đại sư, ân cứu mạng của ngươi, Từ Hiền xin ghi khắc trong lòng. Ngày sau nếu có điều cần trợ giúp, tại hạ nghĩa bất dung từ.”

Từng câu từng chữ đều rất nghiêm túc, hiển nhiên là chân tâm thật ý, không phải nói suông.

Hồng liên tiêu tán, cà sa quét đất, thiếu niên tăng nhân xoay người lại, bao nhiêu ác niệm hóa thành không.

Từ Hiền bây giờ mới thấy rõ dung mạo của y, quả thật là vô cầu xuất trần, không hổ danh Tiểu Thánh Tăng.

Chợt hần lại thấy Vong Đức mỉm cười nhìn mình, khẽ lắc đầu bảo rằng:

“A Di Đà Phật. Từ thí chủ quá lời, người từ đầu chí cuối tim không trật nhịp, lòng không hoảng sợ, chắc hẳn là có biện pháp ứng đối, tiểu tăng chỉ là lo chuyện bao đồng, nào có ân huệ gì.”

Từ Hiền nghe vậy liền muốn phản biện, nhưng lại bị một tiếng cười từ xa cắt đứt, sau đó nghe có người lớn giọng trêu chọc: “Hòa thượng người cũng tự biết mình thích lo chuyện bao đồng đấy, hớ hớ hớ!”

Vong Đức cũng cười: “Chớ chê mèo lắm lông.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nhất nguyên phục thủy thái hư sinh

Tiếng cười xói lõi thu hút sự chú ý của Từ Hiền, hơn nữa hần cũng nhận ra một điều...

Giọng nói này, hần đã từng nghe qua một lần.

Vụt!

Âm thanh vừa dứt, Từ Hiền lập tức thấy được một vị đạo sĩ xuất hiện trước mặt mình, diện mạo phổ thông nhưng phục sức cực kì diêm dúa hoa lệ, trên tay cầm một cây phát trần tạo hình vô cùng tinh xảo với phần tay cầm bằng bạc, phần sợi gấn ở đầu không biết là lông của loại dị thú nào mà lấp lánh như kim tuyến, tỏa sáng rực rỡ trong bóng tối, hoàn toàn có thể dùng làm đèn đi đêm.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Ba ngày không gặp thật phải nhìn bằng con mắt khác, chúc mừng thí chủ thân thể được kiện toàn.”

Đạo sĩ đổi phát trần sang tay trái cầm, tay phải đưa lên, hai ngón cái và ngón trỏ gập lại, duỗi thẳng ba ngón còn lại đại biểu Tam Thanh, lưng hơi khom xuống hành lễ với Từ Hiền.

Từ Hiền thấy vậy cũng vội vàng dùng đến thủ thế riêng biệt của mình đáp lễ, thần sắc khiêm cung:

“Từ Hiền gặp qua đạo trưởng. Xin hỏi đạo trưởng người đây đạo hào là chi, có thể cho tại hạ được biết đặt dễ bề xưng hô.”

Đạo sĩ vẩy nhẹ phát trần một cái, gật đầu đáp lại:

“Bản đạo tục danh gọi Lý Nhất Nguyên, đạo hào cũng là Nhất Nguyên Tử. Thí chủ chớ có để tâm chuyện xưng hô, cứ giống tên hòa thượng này gọi bản đạo một tiếng đạo sĩ là được.”

Trông thái độ tùy ý của Lý Nhất Nguyên thì có vẻ như đúng là hần không để bụng, nhưng Từ Hiền sao có thể thất lễ như vậy được, thái độ đoan chính bảo rằng:

“Tam sinh hữu hạnh, hóa ra là Lý đạo trưởng. Mấy ngày trước gặp gỡ trong lúc ngắn ngủi, không ngờ chẳng được bao lâu đã tái kiến, còn nhờ ân Vong Đức đại sư xuất thủ cứu mạng, xem ra tại hạ và hai vị thực sự có duyên.”

Nói xong lời đạo đầu khách khí, hần vẫn chưa tiến vào chính đề, vẫn còn vòng vo ngoài lề: “Nghe khẩu âm của đại sư và đạo trưởng, tại hạ mạn phép đoán chừng hai vị vốn không phải nhân sĩ vùng này.”

Thấy Từ Hiền nói đến đây chợt ngừng lại, ánh mắt như chứa ý hỏi thăm, Vong Đức và Lý Nhất Nguyên đáp lại gần như cùng lúc:

“Vô Lượng Thiên Tôn, thí chủ đoán đúng.”

“A Di Đà Phật, thí chủ nói phải.”

Vừa nói xong, Lý Nhất Nguyên lập tức há miệng cười đắc chí: “Á à, hòa thượng người chậm hơn bản đạo rồi!”

Vong Đức lại mỉm cười đầy tự tin: “Thiện tai, đạo sĩ người thánh lực không được, là tiểu tăng nhanh hơn.”

Thấy hai người chỉ vì chuyện ai nói trước ai nói sau mà tranh cãi như trẻ con, dù vừa mới tiếp xúc chưa được bao lâu nhưng Từ Hiền cũng có thể nhận ra

quan hệ của bọn họ rất tốt.

Có những thứ cần thời gian chứng minh, nhưng cũng có những thứ chỉ cần một lần đụng tâm cảm nhận.

Ví dụ như nam nữ ái tình, đôi khi một lần chạm mắt đã là thiên hoang địa lão, biết người ấy chính là chân ái kiếp này.

Cũng có khi bên nhau vài chục năm, mắt nửa đời người mới nhận ra bản tính chân thật của người đầu ấp tay gối bấy lâu nay.

Loại trước là lương duyên, loại sau là nghiệt duyên, dù là loại nào đi nữa cũng khiến nhân sinh có được trải nghiệm bất đồng.

Duyên, tuyệt không thể tả.

Giữa Vong Đức và Lý Nhất Nguyên tất nhiên không phải duyên tình nam nữ, nhưng hai người này ắt hẳn có duyên nợ sâu dày.

Mặc dù chưa rõ lai lịch Vong Đức ra sao, chỉ là qua thái độ của Vạn Thiên Cừu, bản lĩnh khó lường và cái danh Tiểu Thánh Tăng của y, Từ Hiền không khó đoán được vị thiếu niên đại sư này rất có thể thuộc hàng nhân vật thủ lĩnh đời mới của Phật môn.

Hắn dựa vào trí tưởng tượng không biên giới của mình phỏng đoán quan hệ của Vong Đức và Lý Nhất Nguyên, lập tức vẽ ra một mưu đồ to lớn:

Đạo môn đời này sa sút, nhân tài điêu linh, vậy nên mới phái Nhất Nguyên Tử trà trộn đến kết mối thâm giao với Vong Đức, trình diễn một màn Nghịch Phong Thần Diễn Nghĩa, Đa Bảo không hóa Như Lai mà Bồ Tát lại trở thành đạo quân, ý đồ khiến Vong Đức bỏ Phật cầu Đạo, vừa tăng cường Đạo môn lại vừa làm suy yếu Phật môn, thật là một tiền hai chim, thâm độc vô cùng.

Ý nghĩ điên cuồng này cũng chỉ thoáng cái là qua, tan biến trong nhất niệm, Từ Hiền chen mồm vào cuộc tranh cãi vô bổ của hai vị cao nhân, giả bộ cười khò:

“Nhị vị chẳng phân cao thấp, xin chớ trêu chọc họ Từ này, tại hạ vẫn còn một chuyện cần nói với hai người.”

“Vô Lượng Thiên Tôn!” / “A Di Đà Phật!”

Đạo hiệu Phật hiệu cùng vang lên, Lý Nhất Nguyên dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Vong Đức, người sau chỉ mỉm cười đáp lại.

Lại một lần giao phong không tiếng động, Lý đạo trưởng lúc này mới vươn tay ra làm thế mời, đồng thời nói với hắn:

“Thí chủ có vấn đề gì cứ nói đừng ngại, bản đạo tuy không thích lo chuyện bao đồng như tên hòa thượng này nhưng nếu giúp được vẫn sẽ không chối từ.”

Lý Nhất Nguyên và Vong Đức có thể coi như là một tổ hợp, phân công vị trí cũng rất rõ ràng.

Đạo sĩ phụ trách việc giao tế, hòa thượng phụ trách chuyện đẹp trai.

Đó là theo góc nhìn của Từ Hiền, sau khi nghe lời Lý Nhất Nguyên nói, hắn liền cười một tiếng đầy sự thiện chí, đáp lại rằng:

“Đa tạ ý tốt của đạo trưởng, Từ Hiền tâm lĩnh. Như đã nói lúc nãy, tại hạ đoán ra hai vị không phải nhân sĩ vùng này, hơn nữa tới chốn biên thùy hẻo lánh nơi đây hẳn là có mục đích rõ ràng. Từ Hiền lại cả gan đoán sâu thêm một chút, mục đích chuyến này của đạo trưởng và đại sư liệu có liên quan đến...”

Hắn chợt dừng lại, vẻ mặt trở nên cực kì nghiêm nghị, trở tay vào thi thể chết đứng của Vạn Thiên Cừu rồi mới nói cho dứt lời: “...Sát Thần Môn?”

Mới gặp lần đầu nhưng Từ Hiền không ngại nhắc đến chuyện trọng yếu như vậy với bọn họ, hắn dám coi mở đến thế cũng nhờ【Hiệp Đạo Thiên Nhân】lập công.

Thần quang xẹt qua trong mắt, hắn nhìn về phía đỉnh đầu của một tầng một đạo trước mặt mình, nào có thấy Thiện khí hay Ác khí gì?

Bởi vì đó không thể gọi là luồng khí nữa mà phải gọi là đại thụ chống trời.

Sương khói vờn quanh đầy huyền diệu, mang theo màu ngọc bích lấp lánh chiếu sáng giữa đêm đen, hai cây trụ Thiện khí như nổi thẳng với trời cao, đường kính cực kì to lớn, sợ là có ba bốn vòng tay người trưởng thành cũng không ôm hết nổi.

Ác khí của họ bị áp chế hoàn toàn, vài sợi móng vuốt trông như đang cố vớt hơi tàn để không bị tiêu tan.

Với thiện nhân bậc này, e rằng ngoại trừ hệ thống ra thì chuyện gì Từ Hiền cũng dám nói cho họ biết.

Thấy vẻ mặt của hắn nghiêm túc như vậy, Lý Nhất Nguyên thu lại ba phần tùy tính, nhiều thêm ba phần tán đồng, nét cười vẫn giữ trên mặt, tặc lưỡi một tiếng rồi lấy phất trần chỉ vào Vong Đức mà bảo rằng:

“Nửa tháng trước, lúc bản đạo đang tiêu dao khoái hoạt trong một lãng mộ cổ ở Nam Càn thì bị tên hòa thượng này đến làm phiền, bảo là cực Nam cửu châu có đại sát nghiệp, thế là liền bắt bản đạo đi theo làm khổ sai, đến đây mới phát hiện là đám người này đang tạo nghiệp...”

Nói đoạn liền vẩy nhẹ phát trần trong tay về phía thi thể của Vạn Thiên Cừu, kinh phong thổi qua khiến cái xác đổ ập xuống đất. Có lẽ bản thân Lý Nhất Nguyên cảm thấy, loại người này dù tử vong cũng không được phép có tư thế oai hùng như chết đứng.

“... mặc dù mấy ngày nay bần đạo và hòa thượng đứng là đang đối phó bọn họ, nhưng nghe thí chủ nói mới biết hóa ra đám người này gọi Sát Thần Môn.”

Hắn nói xong liền nhún vai, tỏ vẻ hơi bất đắc dĩ.

Nhưng Từ Hiến lại mừng hóm, dù năng lực hàm dưỡng thâm hậu cũng không giấu được nét hừng khởi trên mặt, thì ra hắn không hề chiến đấu một mình.

Nếu đã biết mục đích của Vong Đức và Lý Nhất Nguyên là đối phó Sát Thần Môn, Từ Hiến cũng không giấu giếm gì nữa, bắt đầu nói hết những gì mình biết cho họ về mục đích của đám ác quỷ trần gian kia.

Nghe hắn giảng xong, đã thấy Lý Nhất Nguyên nhắm nghiền hai mắt, tựa như có năng lực ngủ đứng, về mặt thờ ơ nhìn không ra vui giận.

Lúc này lại đổi sang Vong Đức lên tiếng, y nhẹ giọng than thở:

“A Di Đà Phật! Sát Lục Huyền Đồng, nguyên lai là thế. Tiểu tăng cứ thắc mắc không rõ vì sao họ lại giết đến mấy vạn hài đồng rồi vứt xác, lẽ nào chỉ để thỏa mãn sát dục? Nghe thí chủ giải hoặc mới minh bạch chân tướng.”

Lý Nhất Nguyên cũng chợt mở mắt, hắn cười, nhưng nụ cười mang theo ba phần nộ khí: “Bần đạo cứ tự hỏi, sao có đến mấy vạn oan hồn nhưng chẳng ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra, hóa ra là bị tà trận ma diệt thần trí. Đáng buồn thay, đáng cười thay!”

‘Lại là oan hồn...’

Từ Hiến nhủ thầm, lần đầu gặp mặt Lý Nhất Nguyên cũng nói đến oan hồn, hắn còn tưởng rằng vị đạo trưởng này thấy mình đơn thân dạ hành nên muốn trêu chọc một phen, nhưng bây giờ nghe hắn nhắc lại một lần nữa, Từ Hiến bỗng sinh ra nghi ngờ, lẽ nào trên đời này thật có quỷ hồn?

Chuyện gì Từ tiên sinh cũng có thể dẹp yên lòng hiếu kỳ của mình, nhưng chỉ riêng ma quỷ luân hồi là khó tìm nên nỗi, bởi bản thân hắn còn có kiếp trước cơ mà.

Thế là hắn không nhịn được hỏi dò, sau đó liền nghe Lý Nhất Nguyên nói về một đôi mắt gọi là...

【Âm Dương Đồng】

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh

Võ lâm Trung Nguyên, thế lực nhiều vô số kể, nhưng có thể xưng là đại thế lực, là bá chủ một phương lại rải rác không có mấy, trong số đó thì ba thế lực đứng đầu Đạo môn được tôn xưng Tam Thái Thượng, gồm có:

Thủ Hư Đạo thần bí khó gặp, chẳng mấy ai biết đạo tràng của họ ở đâu, chỉ có một vị Đạo Từ xuất thế hành tẩu giang hồ.

Toàn Chân Giáo tọa lạc ở Đẩu Châu, có mối quan hệ thân thiết với quân đội, thường xuyên trợ giúp Đại Vĩnh đánh đuổi ngoại xâm.

Bảo Nguyên Thành hùng bá Liệt Châu, chiếm cứ một vùng đất trung lập xây dựng Đạo Thành, các tiểu quốc tranh chấp địa vực Liệt Châu cũng phải tránh sang một bên.

Đạo môn Tam Thái Thượng, Bảo Nguyên Thành giàu nhất.

Đó là bởi vì Bảo Nguyên Thành giỏi nhất trong việc chế tạo các loại vật dụng thần kỳ, thứ mà họ gọi nó là Đạo Khí để tạo thành thương hiệu độc quyền khi buôn bán.

【Thông Diện Kinh】,【Lưu Âm Thạch】,【Phi Kiếm Truyền Thư】,【Trữ Khí Thủ Hoàn】và hàng trăm loại loại đạo cụ thần kỳ giúp ích từ sinh hoạt thường ngày đến quốc gia đại sự, từ lưu manh đánh nhau cho đến cao thủ đối chiến.

Đạo Khí của họ đa năng đa dụng, phong phú nhiều mặt, nhờ vậy mà năng lực đãi vàng của Bảo Nguyên Thành còn kinh khủng hơn nhiều so với Phích Lịch Đường.

Tất nhiên nếu chỉ mạnh về tài lực thì Bảo Nguyên Thành không thể nào xứng danh Tam Thái Thượng, phải có võ lực song hành họ mới thủ được cả danh và lợi.

Bảo Nguyên Thành tồn tại đã hơn ngàn năm, sừng sững từ triều Đại Diễn đến nay, tuy cũng thu nạp nhân tài bên ngoài nhưng quyền chủ sự vẫn thuộc về một gia tộc họ Lý.

Từng có lời đồn rằng Đại Vinh Thái Tổ chính là xuất thân từ Bảo Nguyên Thành, chỉ là thất bại trong việc tranh chấp vị trí thành quân nên mới bỏ ra ngoài tranh đoạt giang sơn, thật sự là bá lực vô song, khí trùm thiên hạ.

Con cháu dòng chính của Bảo Nguyên Lý thị đều là võ đạo kỳ tài, các đời thành quân cha truyền con nối, thường thường ba mươi tuổi đã đột phá Huyền Tầng, kém cỏi nhất cũng chỉ là bốn mươi, huyết thống kiệt xuất không tả nổi, bị người trong thiên hạ ghen ghét hăm dọa.

Nhưng rồi bỗng có một ngày, Bảo Nguyên Lý thị xuất hiện một con sâu làm rầu nồi canh: Con trai trưởng của thành quân đời này.

Ba mươi tuổi mới đột phá Tiên Thiên nhất trọng, mất thêm năm năm cũng chỉ là Tiên Thiên tam trọng, đừng nói bốn mươi tuổi Huyền Tầng, đến hết đời hẳn có thể đột phá đến cảnh giới đó hay không vẫn còn là ẩn số.

Hắn chính là Lý Nhất Nguyên.

Đối với tuyệt đại đa số nhân sĩ giang hồ thì ba mươi tuổi đột phá Tiên Thiên đã là thiên tài khó được, nhưng đáng tiếc thay hắn lại sinh ra tại Đạo Thành, còn là trưởng tử của thành quân.

Cho nên rất nhiều danh xưng ‘dễ nghe’ bị đổ lên đầu Lý Nhất Nguyên.

Nào là ‘Đạo môn phế vật’, nào là ‘Lý gia tội đồ’, đến cả đạo hào Nhất Nguyên Tử của hắn cũng không ai thêm gọi, người đời chỉ biết đến hắn với cái danh Vô Năng chân nhân.

Thậm chí còn có người hoài nghi hắn không phải huyết thống của Bảo Nguyên Lý thị, Lý Nhất Nguyên thật đã chết rồi, Lý Nhất Nguyên bây giờ là do Phật môn cài vào để phá hoại Đạo môn.

Bằng chứng là hắn chẳng giao du với ai trong Đạo môn nhưng lại chỉ kết bạn với một mình Tiểu Thánh Tăng Vong Đức, mặc dù chính bọn họ cũng không nghĩ lại là do bản thân mình xa lánh Lý Nhất Nguyên trước, nên hắn mới phải giao hữu bên ngoài.

Phật môn biểu thị không muốn lãnh cái tiếng xấu này, cho nên Lý Nhất Nguyên còn bị bắt ép kiểm nghiệm huyết thống của mình, cha hắn dù là thành quân cũng không thể ra sức trước áp lực của gia tộc và Đạo Thành, buộc phải làm cái chuyện nhục nhã như thế.

Kết quả tất nhiên không có gì bất ngờ, việc hắn là con cháu Lý thị là chuyện thật đến không thể thật hơn.

Nhưng điều đó không thay đổi được gì, chỉ khiến Lý Nhất Nguyên càng bị chán ghét và khinh nhục hơn mà thôi, ngoại trừ một số ít người như cha hắn và Vong Đức, sợ là chẳng còn ai nhớ tên hắn là Lý Nhất Nguyên.

Có một sự trùng hợp rất thú vị là hắn và Vong Đức đều danh truyền thiên hạ, nhưng tính chất lại hoàn toàn trái ngược nhau.

Lý Nhất Nguyên dù mang huyết thống dòng chính cao quý của Bảo Nguyên Lý thị, nhưng đến cả những đạo quán vô danh đều không muốn đón tiếp hắn, thẳng thừng hô Vô Năng chân nhân.

Vong Đức dù xuất thân miếu nhỏ chẳng tiếng tăm gì như Ô Long Viện, nhưng phương trượng Thiếu Lâm gặp y cũng phải kính nể ba phần, tôn xưng một tiếng Tiểu Thánh Tăng.

Đạo môn phế vật và Phật môn kỳ tài lại là bạn tốt của nhau, người biết chuyện này đều cảm thấy không thể hiểu được, chỉ có thể thán rằng tạo hóa diệu kỳ.

Thật ra có một chuyện mà chẳng ai biết, hoặc nói chính xác hơn là có nói ra cũng chẳng ai muốn tin, đó là việc Lý Nhất Nguyên có thể nhìn thấy quỷ hồn.

Thật ra, hắn sở hữu một loại thiên phú gọi là【Âm Dương Đồng】.

Thật ra, hắn cũng không kém cỏi như mọi người đã tưởng.

Lý Nhất Nguyên bắt đầu tiếp xúc với võ công khi hắn tám tuổi, lúc ấy biểu hiện của hắn cũng không khác gì thiên tài thứ thiệt, chẳng mất bao lâu đã bước vào Hậu Thiên nhất trọng, sinh ra chân khí trong Đan Điền.

Vậy tại sao bây giờ hắn lại trở thành Đạo môn phế vật dưới miệng lưỡi thiên hạ?

Lý Nhất Nguyên lúc nhỏ cũng có đeo nhẫn, nhưng trong nhẫn không có bất kì linh hồn nào hút đi tu vi của hắn cả.

Thứ khiến hắn tu hành chậm đi chính là đôi mắt của mình.

Khi mà luồng chân khí thứ nhất sinh ra, cũng là lúc thiên địa này biến đổi trong mắt Lý Nhất Nguyên.

Hắn nhìn thấy một thế giới khác, hay nói đúng hơn là nhìn thấy những thứ vốn chưa từng hiện hình trong thế giới của mình.

Quý hồn.

Hắn có thể nhìn thấy bọn họ, nghe được bọn họ, thậm chí là trò chuyện với bọn họ.

Thử hỏi một đứa trẻ tám tuổi liệu có thể chuyên tâm luyện võ không, khi mà xung quanh nó có một đám ‘người’ đi qua đi lại, nói cười rôm rả.

Ban ngày quý hồn tránh dương, thường núp trong các kẽ ngách để trốn ánh mặt trời nên còn đỡ, nhưng từ giờ Dậu trở đi chỉ có thể diễn tả bằng bách quỷ dạ hành.

Lý Nhất Nguyên ban đầu rất sợ, thế là hắn nói cho cha mình biết chuyện này, nhưng đổi lại chỉ là sự thất vọng. Thành quân cho là hắn vì lười luyện công nên bịa chuyện dối trá, thậm chí còn đánh hắn một trận và không cho phép nói đến điều nhảm nhí này thêm bất cứ lần nào, tránh làm mất mặt Bảo Nguyên Lý thị.

Lý Nhất Nguyên ban sơ rất cứng đầu, dù ăn đòn đau nhưng sau đó hắn vẫn năm lần bảy lượt nhắc lại chuyện này, cố gắng chứng minh bản thân không nói dối nhưng đều chẳng được gì.

Bởi quý hồn hoàn toàn chẳng thể tác động gì lên thế giới này, sự tồn tại của bọn họ giống như một điều vô nghĩa.

Sau nhiều lần đòn roi, Lý Nhất Nguyên cũng không còn hi vọng gì nữa vào việc cha sẽ tin tưởng mình, hắn cũng không nhắc lại chuyện này một lần nào nữa như nó chưa từng xảy ra.

Trước lạ sau quen, dần dà hắn cũng trở nên thích thú với chuyện chơi đùa cùng quý hồn hơn là luyện công.

Những lăng mộ cổ nơi có các quý hồn tồn tại hơn ngàn năm, trong mắt Lý Nhất Nguyên còn hấp dẫn hơn thần binh bảo kiếm.

Những câu chuyện mà quý hồn kể lại, hắn thà rằng không nghe thần công yếu quyết cũng phải nghe bằng được những câu chuyện đó.

Rồi có một ngày hắn thấy có người đọc Vãng Sinh Chú siêu độ người chết, phát hiện quý hồn nghe được thế mà biến mất.

Lý Nhất Nguyên liền ra sức học Vãng Sinh Chú, từ Đạo gia cho tới Phật gia hắn đều học.

Theo hắn thấy, nơi quy tụ cuối cùng của quý hồn nên là thế giới của người chết, dù sao đi nữa thì họ cũng không thuộc về nhân gian, nếu không đã chẳng cần phải tránh né ánh mặt trời.

Kể từ đó, Lý Nhất Nguyên ngày ngày niệm chú, số lần nhiều không kể nổi. Nếu Từ Hiền mà có ở bên cạnh hắn lúc đó, hắn sẽ phát hiện Thiện khí sau đầu Lý đạo trưởng mỗi ngày đều khuếch đại một tí.

Nhưng được một thời gian, Lý Nhất Nguyên lại phát hiện một chuyện.

Quý hồn nghe được Vãng Sinh Chú, có kẻ mỉm cười giải thoát, nhưng cũng có người buồn khổ rời đi.

Sau khi tìm hiểu hắn mới phát hiện, loại quý trước là bởi không còn vương bận, loại quý sau thì do lòng còn khúc mắc.

Thế là sau đó Lý Nhất Nguyên lập một lời hứa nguyện với chính mình:

“Có những lời người chết nói không ra, bản đạo sẽ là miệng lưỡi của họ.”

“Có những việc người chết làm không được, bản đạo sẽ là tay chân của họ.”

Ai có lời gì chưa kịp nói với con cháu, Lý Nhất Nguyên nói.

Ai có chỗ nào muốn đi mà chưa được đi, Lý Nhất Nguyên đi.

Ai có oan khuất mà chưa được rửa sạch, Lý Nhất Nguyên cáo.

Cứ thế đến nay, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì có ba trăm ngày là hắn đang bôn ba giúp quý hoàn thành tâm nguyện, ngoại trừ một thân khinh công nhất đẳng thiên hạ ra thì chẳng còn gì, có thể đột phá Tiên Thiên đã quá là tài tình.

Thuở nhỏ hắn đã từng được kiểm trắc là không có thiên phú, nhưng sau này trong một lần vô tình chạm vào【Trắc Linh Thạch】- thứ dùng để kiểm nghiệm thiên phú - Lý Nhất Nguyên bỗng phát hiện mình có thiên phú nhất giai Bất Phàm.

Đoán chừng nó chính là năng lực nhìn thấy quý hồn, hắn tự đặt tên cho nó là【Âm Dương Đồng】bởi chưa từng có ai sở hữu qua.

Hắn cuối cùng cũng có thứ dùng để chứng minh bản thân không hề nói dối, nhưng khi đưa【Trắc Linh Thạch】cho cha mình xem thì thành quân lại chẳng thấy có gì thay đổi.

Hóa ra cũng chỉ có Lý Nhất Nguyên và quý hồn mới nhìn thấy được biến hóa trên【Trắc Linh Thạch】, sau lần này hắn đã thực sự từ bỏ việc chứng minh

năng lực của mình.

Thành quân có vẻ như cũng hết hi vọng với Lý Nhất Nguyên từ lâu, hoàn toàn mặc kệ hấn mà tập trung bồi dưỡng thứ tử và đám con em kiệt xuất còn lại của gia tộc.

Gia tộc khinh ghét, cha ruột ruộng bỏ, thế gian nhục mạ, nhưng Lý Nhất Nguyên lại chưa từng buồn tủi.

Bởi vì không biết từ lúc nào, giúp quý hồn hoàn thành tâm nguyện đã trở thành lý tưởng của hấn.

Dốc sức vì lý tưởng của mình, đến cả thiên địa này cũng chẳng đáng để cho hấn cảm thấy hổ thẹn, huống chi miệng lưỡi thế nhân?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Tới vội vàng, đi cũng vội vàng

Giữa đêm khuya thanh vắng, nơi rừng rậm nguyên sơ, năm sáu thi thể nằm trên đất nhưng chẳng ai thèm ngó tới.

Một tảng một đạo một thư sinh, lời qua tiếng lại.

Người im lặng mỉm cười, người hồ hởi chia sẻ trải nghiệm của mình, người lại chuyên tâm lắng nghe rồi hỏi lại, ai cũng bình thản vô cùng khi đang luận bàn chuyện ma quỷ.

Vừa gặp mặt chẳng bao lâu, Từ Hiến đã tin tưởng báo cho biết thông tin về Sát Thần Môn, Lý Nhất Nguyên đương nhiên cũng phải lấy chân tâm đáp lại.

Ngoại trừ việc đem gia thế của mình ra khoe khoang, Lý đạo trưởng giảng giải mọi thứ về【Âm Dương Đồng】cho Từ Hiến nghe.

Tựa như việc hấn có thể nhìn thấu Thiện khí của bọn họ mà yên tâm kết bạn, Lý Nhất Nguyên và Vong Đức cũng tự có thần thông để nhìn ra phẩm đức của Từ Hiến.

Hơn nữa từ lần đầu tiên gặp thoáng qua, hai người đã phát hiện sự bất phàm của Từ Hiến.

“Vô Lượng Thiên Tôn, vị thí chủ này không có mệnh đăng.”

“A Di Đà Phật, vị thí chủ này không có nghiệp lực.”

Mệnh đăng chính là ngọn đèn sinh mệnh của một người, người chết như đèn tắt, vậy nên quý hồn không có mệnh đăng.

Nhưng người sống mà không có mệnh đăng như Từ Hiến thì Lý Nhất Nguyên mới gặp lần đầu, vậy nên cho rằng hấn là kẻ bất phàm.

Nghiệp có ba loại: Thân nghiệp, khẩu nghiệp, ý nghiệp.

Hành vi thân thể, ngôn ngữ lời nói và ý niệm trong đầu đều sẽ tạo thành nghiệp lực, cho nên bất kỳ ai trên đời này đều có nghiệp lực dù là người tốt hay kẻ xấu, bởi thiện niệm tạo thiện nghiệp, ác niệm tạo ác nghiệp.

【Nghiệp Hóa Hồng Liên】thực tế chỉ hấp thu ác nghiệp, còn thiện nghiệp để lại cho chúng sinh nhận được thiện quả, vậy nên người sở hữu mới phải chịu ác quả là nỗi đau đũa vật không dứt.

Thiên phú này tự thân mang một loại ý nghĩa rất cao thượng: Niềm vui sướng các người tự mình giữ lấy, có tội lỗi gì cứ để ta gánh vác chịu thay.

Nhưng một kẻ dù là thiện nghiệp hay ác nghiệp đều không có như Từ Hiến thì Vong Đức mới gặp lần đầu, vậy nên cũng cho rằng hấn là kẻ bất phàm.

Từ Hiến không biết bản thân mình lại có nhiều điều bất thường như thế, sau khi nghe xong lời giải thích của Lý Nhất Nguyên, hấn một lần nữa phải thán phục trước sự thần kỳ của thế giới này, đến cả quý cũng xuất hiện, có ngày nào nhìn thấy yêu quái hấn cũng không lấy làm lạ.

Ánh mắt hấn nhìn Lý Nhất Nguyên có năm phần kính nể, bốn phần khâm phục và một phần quái dị, lòng thì nghĩ thầm:

‘Chẳng trách y lại cảm thấy tiêu dao khoái hoạt khi ở trong lăng mộ mà không hề sợ hãi. Người ta thường sợ quý bởi họ chẳng biết quý ra sao, nhưng đối với y e rằng quý chính là những người bằng hữu tốt nhất.’

Hơn nữa từ năng lực của【Âm Dương Đồng】hấn cũng không khó để đoán ra tại sao Vong Đức lại mời Lý đạo trưởng tới hỗ trợ, loại năng lực giao tiếp với quý hồn này thật sự là thần kỹ tuyệt đỉnh để điều tra phá án.

‘Thiên phú huyền diệu bậc này lại chỉ là nhất giai Bát Phàm, trong đó hẳn phải có vấn đề gì.’

Từ Hiền hípc mắt trầm tư, nhưng chẳng mấy chốc liền xua tan ý nghĩ của mình. Con đường võ đạo của hắn còn chưa có thành tựu gì, lấy đâu ra bản lĩnh mà nghiên cứu thứ thần bí như thiên phú.

Hắn há miệng định nói gì đó, nhưng chợt thấy Lý Nhất Nguyên đột ngột quay sang nhìn không khí, miệng mấp máy như đang nói nhưng lại chẳng phát ra âm thanh gì.

Sống lưng đột nhiên phát lạnh, Từ Hiền nháy mắt đã đoán ra Lý đạo trưởng đang nói chuyện với thứ gì.

‘Không có gì phải sợ, họ chẳng thể tác động đến bất cứ thứ gì.’

Chỉ bằng một ý niệm, hắn lập tức bình tâm trở lại, vẻ mặt thân nhiên như không, thậm chí còn có ba phần hiếu kỳ muốn biết quý có bộ dạng ra sao, lại đang nói gì với Lý Nhất Nguyên.

Chẳng đề hắn đợi lâu, đạo sĩ có vẻ như đã chấm dứt cuộc trò chuyện với một quý hồn mà hắn không nhìn thấy, hơn nữa chẳng cần Từ Hiền dò hỏi thì Lý Nhất Nguyên đã chủ động cắt lời trước:

“Hòa thượng, phía Bắc hai trăm dặm”

Câu này là hắn nói với Vong Đức, sau đó mới quay sang giải thích cho Từ Hiền:

“Vô Lượng Thiên Tôn! Từ thí chủ, có một vị quý hữu vừa báo cho bản đạo biết tung tích của Sát Thần Môn. E là chúng ta phải chia tay ở đây, bản đạo và hòa thượng cần phải đi, mong người bảo trọng, hữu duyên gặp lại.”

Nói đoạn liền chấp một tay hành lễ, sau đó nhìn sang thi thể của Vạn Thiên Cừu, hắn lại khịt mũi cười một tiếng rồi bảo rằng:

“Thí chủ hẳn phải biết Vãng Sinh Chú, bản đạo thấy quý hồn của những thi thể kia đều đã được siêu độ, chỉ còn lại lão quỷ này, cũng đành phiền người nhé, bản đạo đi rồi!”

Lời nói của Lý Nhất Nguyên như có một loại ma lực nào đó, tạo thành khí thế vô hình kiềm giữ tinh thần của Từ Hiền, khiến hắn chẳng thể xen mồm vào dù chỉ một chữ, cảm giác như trúng phải một loại phép thuật cấm ngôn.

Đợi đến khi hắn có thể mở miệng thì đạo sĩ đã vỗ áo bảo phóng về phương Bắc, phát trần giắt ở sau hông trông như chiếc đèn chiếu hậu, thoáng cái liền vô ảnh vô tung, chỉ còn lưu lại lời nói sau cùng cho Vong Đức kèm nụ cười đắc ý cực kì:

“Hòa thượng, bản đạo đi trước, cố mà theo kịp đi, hớ hớ hớ!”

Tiểu Thánh Tăng chỉ cười xòa, gặp Từ Hiền vẻ mặt đăm chiêu, nhìn không chớp mắt theo hướng Lý Nhất Nguyên rời đi, y cũng chấp tay chào từ biệt:

“A Di Đà Phật! Thí chủ, tiểu tăng cũng phải đi thôi.”

Từ Hiền nghe vậy liền định thần lại, hắn vừa nãy là bị phong thái tới không rõ ràng, đi không do dự của Lý Nhất Nguyên chiết phục, cảm thấy có vài phần giống với hình tượng chân nhân hữu đạo trong lòng mình, không bị lễ nhạc thể tục gò bó.

Mất chứa ý cười, hắn khẽ gật đầu với Vong Đức, tiểu sai bảo rằng: “Đại sư làm trọng, Sát Thần Môn một ngày không diệt, lòng tại hạ một ngày không yên. Tiếc thay bản sự nông cạn, chỉ có thể trông chờ vào đại sư và Lý đạo trưởng.”

```
var _avIvar=_avIvar||[];_avIvar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);
```

Nói đoạn chấp tay khế vái, chợt nghe một tiếng “A Di Đà Phật”, lúc ngẩng đầu lên đã không còn thấy bóng dáng của Vong Đức, chỉ có một câu nói như truyền thẳng vào tai:

“Gặp nhau tức là duyên, tiểu tăng không có tài vật gì trong người, chỉ có một đóa hoa nhỏ làm bùa bình an, mong thí chủ đừng chê. Thí chủ ắt cũng có thần thông hóa giải ác nghiệp, vậy nên nghiệp lực của lão thí chủ này cũng xin nhờ người rồi, Vong Đức bái biệt.”

Nhìn lại đã thấy trong tay Từ Hiền có đóa tam phẩm hồng liên xinh xắn, nhỏ chỉ cỡ nửa quả trứng gà, cảm vào giống như đang ôm một đóm lửa nhỏ, cảm giác ấm áp truyền khắp toàn thân.

“Quả là kỳ vật vậy.”

Từ Hiền không nhịn được cảm thán một câu, nếu Vong Đức đã nói đây là bùa bình an, thế thì hắn định chờ khi trở về lại làm một cái hộp nhỏ để bỏ nó vào, coi như ngọc bội mà mang theo cho tiện.

Cất đóa tiểu liên hoa vào trong ống tay áo, ánh mắt vừa nhìn xuống thi thể Vạn Thiên Cừu thì lại thấy có một vật gì đó nằm trên ngực lão, Từ Hiền bèn cúi xuống nhặt lên, vẻ mặt có hơi quái dị.

Đó là một cây trầm bạc và một lá bùa, nhưng trên lá bùa lại không ghi phù chú mà là một đoạn lời nhắn:

“Vô Lượng Thiên Tôn! Ở tòa lăng mộ cổ chốn Nam Càn, bản đạo chột phát hiện một loại bí quyết cổ xưa, dựa vào đó mà nghiên cứu sáng chế ra vật này, bản đạo gọi nó là Định Phong Trâm. Đáng tiếc hòa thượng trực đầu không dùng được, nay gặp được thí chủ, tán gẫu chỉ vài lời nhưng đã hợp tâm hợp ý, bản đạo đành dùng nó coi như lễ gặp mặt vậy.”

Nam nhân tặng trâm cho nam nhân, may mà Từ Hiền biết Lý Nhất Nguyên tính tình tiêu sái, vô câu vô thúc nên mới có cử chỉ này, nếu không lại tưởng rằng hắn có ý đồ bất chính với mình đây.

Nhìn kỹ cây trâm, Từ Hiền phải công nhận là tay nghề thủ công của Lý đạo trưởng không tệ, nó như một thanh tiểu kiếm chỉ dài ba tấc, phần chuôi có tạo hình Âm Dương ngư, hai viên ngọc thạch bé xíu một trắng một đen đính ở hai mắt, trông cực kì tinh xảo.

“Chỉ cần đeo trâm này, dù cho cuồng phong bão tố cũng không thể làm tóc ngời rối loạn, ngược lại có thể không cần gội mà飘飘 qua lại. Thế nào, lễ vật của bản đạo rất thiết thực chứ, đáng tiếc hòa thượng không có tóc nên chẳng thể thử được thần diệu của nó, hờ hớ hờ.”

Đọc tới đây Từ Hiền cũng có thể tưởng tượng ra nụ cười khả ố và ánh mắt đắc chí của Lý Nhất Nguyên khi nhìn Vong Đức, khoe môi bất giác nhếch lên, mắt đầy tiểu ý.

Tiếng cười của Lý Nhất Nguyên cũng dừng ở hàng cuối cùng của lá bùa, Từ Hiền định cất đi thì chợt nhớ tới câu chuyện “đau bụng uống nhân sâm”, thế là liền lật sang mặt sau.

Quả nhiên vẫn còn lời nhắn.

“Còn nữa, tên hòa thượng kia dù thiếu niên trẻ tuổi nhưng thực chất chẳng khác gì lão đầu lạc hậu, không chút sáng ý, kiểu gì cũng tặng thí chủ thứ quê mùa như bùa bình an. Có điều quê mùa thì quê mùa, ngời nhớ hãy mang theo bên mình, bản đạo muốn nói chỉ có nhiều đó.”

Tới đây thì hết, phần ký tên cũng chỉ có hai từ “đạo sĩ”.

‘Xem ra nó thật có thể hộ ta bình an.’

Từ Hiền một lần nữa nhìn kỹ đóa hồng liên đang nằm yên lặng một góc trong không gian trừ vật, nhất thời lại sinh ra nhiều suy nghĩ.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thu hoạch phong phú, đường chủ kiêng dè

Từ Hiền cất lại Định Phong Trâm và lá bùa của Lý Nhất Nguyên vào không gian trừ vật, sau khi hoàn thành ba nhiệm vụ Trừng Gian Diệt Bạo thì hắn nhận được thêm ba【Rương Tam Tài】, kết hợp với một rương cũ tạo thành hai【Rương Tứ Tượng】mới, tổng cộng có đến 48 ô chứa đồ nên không sợ chật chỗ.

Nhận lễ vật của Vong Đức và Lý Nhất Nguyên, Từ Hiền bắt đầu suy nghĩ lần sau gặp lại nên dùng gì để đáp lễ hai người này.

Quà của Vong Đức hắn còn chưa nghĩ ra, nhưng của Lý Nhất Nguyên thì rất nhanh đã có, tên đạo sĩ này không phải rất thích chuyện ma quỷ hay sao, tin rằng một bản chép tay Thiên Nữ U Hồn có thể khiến Lý đạo trưởng yêu thích không buông tay.

Có điều đó là chuyện sau này, lần tới gặp lại không biết đã đến năm nào tháng nào.

Chuyện bây giờ Từ Hiền cần làm là nhanh chóng dọn dẹp đám tử thi ở đây và rút lệ khỏi chỗ này, Vong Đức đã đi rồi, nếu lại có một tên Vạn Thiên Hận nào đó tới thì túi tiền của hắn khó giữ.

Dọn xác của đám Sát Thần môn đồ là ưu tiên hàng đầu, bởi như vậy thì đám còn lại mới không đánh hơi được mùi huyết thực mà dò đến đây.

Từ Hiền vội vàng lục soát thi thể của Vạn Thiên Cừu, lão già này không mang theo bí kíp nào trên người, ngoại trừ một chút bạc lẻ thì chẳng còn gì.

Nhưng cũng không quan trọng, thứ Từ Hiền để ý hơn chính là kim quang thu thập từ lão Vạn có thể khiến hắn lĩnh ngộ thiên thư hay không, dù gì cũng là cao thủ Tiên Thiên cảnh.

Roẹt!

Từ Hiền trải thiên thư ra, lập tức từ trong thi thể của Vạn Thiên Cừu có một luồng kim quang bay đến trên mặt giấy, kết hợp với kim quang trước đó hắn

thu thập được tạo thành hai điểm lấp lóe, đại biểu cho hai cơ hội linh ngộ.

‘Kim quang này sợ là có bao hàm cả linh hồn và nghiệp lực bên trong.’

Từ Hiền thâm đoán như vậy, cả Vong Đức và Lý Nhất Nguyên đều cho rằng hắn có thủ đoạn siêu độ vong hồn và hóa giải nghiệp lực, cơ sở để hai người đó nhận xét chính là dựa vào sự khác biệt giữa Vạn Thiên Cừu và mấy thi thể còn lại.

Mà sự khác biệt đó chỉ có một, đấy chính là Từ Hiền đã dùng【Hiệp Đạo Thiên Thư】lên những kẻ khác, chỉ riêng lão Vạn là chưa, từ đó không khó để đoán được thiên thư có năng lực như vậy.

‘Nhưng hắn không phải siêu độ mà là thôn phệ, linh hồn của bọn chúng đều bị thiên thư biến thành chất dinh dưỡng, có thể đó là cái giá phải trả để thiên thư hóa giải ác nghiệp của chúng.’

Thiên thư vì sao là bảo vật của Hiệp đạo mà lại có năng lực tà ác như thế?

Hắn không hề nghĩ như vậy.

Trừ gian diệt ác theo hắn là phải diệt trừ tận gốc, không cho cái ác có bất cứ cơ hội nào ngóc đầu trở lại.

Chuyển thế đầu thai làm người tốt? Gieo nhân kiếp này ắt gặp quả báo kiếp sau? Đời này tác nghiệp đời sau chuộc tội?

‘Kiếp sau? Thật ngại quá, không có kiếp sau! Các ngươi vẫn nên thân hình câu diệt, hồn phi phách tán thì hơn.’

Đây chính là thái độ của Từ Hiền khi hành hiệp trừng ác, cho nên cách thiên thư hoạt động chẳng có gì là tà ác đối với hắn.

Cho xác của đám Sát Thần môn đồ vào trong không gian trữ vật, hắn bắt đầu thu dọn thi thể của ba người Triệu Liễu Ngô.

‘Đáng tiếc không thấy Truy Tung Thư.’

Từ Hiền khẽ than thở khi không tìm thấy con dị thú, nhưng thái độ chệch bai trước đó của Ngô Tam Âm khi nói về con chuột ấy cũng khiến hắn không quá coi trọng nó.

Lão yêu bà Triệu Thất Hoa thật sự là đám đang, trước đó đã giúp hắn lục soát thi thể của những người khác để thu gom tài vật, giờ hắn chỉ cần soát thi của mụ là được.

Từ Hiền không quan tâm cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, mụ ta bây giờ là xác chết chứ không phải nữ nhân, huống chi nếu Triệu bà bà còn sống thì người lỗ vốn cũng là hắn chứ không phải mụ.

Đáng tiếc, dù lãnh chút phần thiệt về mình, Từ Hiền vẫn không thể tìm thấy thứ gì có giá trị trên người mụ ngoại trừ bốn cái Tàng Văn Lệnh.

Ngoài ra còn có vài cái Thất Diệp Phi Hoa thì hắn lại không biết thủ pháp sử dụng, chỉ có thể dùng làm vật trang trí.

Nhưng đạt được đồng bí tịch của những kẻ khác thì hắn cũng biết đủ, sau khi chuyển hóa thành Võ Đạo Tinh Hoa có thể đổi được hai bộ võ học Phổ Thông, coi như không tệ.

Trừ những thứ trên thì chỉ còn lại cây quả trượng có thể giấu kiếm của Triệu Thất Hoa, Từ Hiền phải công nhận là món vũ khí hai trong một này của lão yêu bà khá được, trong thực chiến có thể tạo thành hiệu quả bất ngờ khó lường như hắn vừa được chiêm ngưỡng trong màn một đấu hai ban nãy.

Triệu Thất Hoa lấy trượng giấu kiếm, Mạc Đại tiên sinh thì dùng hồ cầm.

Cả hai đều theo trường phái tàng kiếm sát nhân, nhưng kiếm của lão yêu bà lại âm hiểm xảo trá, kiếm của Mạc Đại tiên sinh lại quang minh lỗi lạc.

Bởi lẽ trên đời không ai biết Triệu Thất Hoa giấu kiếm ở đâu, nhưng cả võ lâm của Tiểu Ngao Giang Hồ đều biết Mạc Đại ẩn kiếm trong đàn.

Cho cây quả trượng vào ống tay áo đựng mang về nhà nghiên cứu, sau đó lại hốt xác bọn Liễu Tư Tài, Từ Hiền bắt đầu vận khinh công lên đường trở về.

Đêm nay đến đây là đủ, hắn đã kiếm đầy bốn đầy bát, nghề【Hiệp Giả】lên đến cấp chín khiến nội lực của hắn càng thêm thậm hậu, chỉ cần một cấp nữa thôi là có thể xưng ta đây mang chục năm công lực trong người.

Quan trọng nhất là bất ngờ gặp gỡ và kết giao với hai vị kỳ nhân như Vong Đức và Lý Nhất Nguyên, biết được bản thân mình thì ra không hề một mình chống lại Sát Thần Môn mà còn có bậc cao thủ tuyệt đỉnh như vậy chung tay góp sức.

Nhưng Từ Hiền không vì thế mà hưng phấn quá mức, sự xuất hiện đột ngột của Vạn Thiên Cừu như một lời cảnh báo dành cho hắn.

‘Tiên Thiên, chỉ có đột phá Tiên Thiên cảnh mới là cao thủ.’

Gió đêm lướt qua vẫn không thể xóa đi vẻ cương nghị trên mặt hắn, cả hai lần đối chiến với Tiên Thiên cảnh đều khiến Từ Hiền nhận thấy bản thân bất

lực ra sao.

Lần này mặc dù dựa vào Câu Hồn Khúc nên quá trình khá hơn một chút, nhưng kết quả vẫn không mấy khác biệt lần trước.

Đến cả viên bi sắt mà hắc bản trướng Vạn Thiên Cửu dù đã được bồi Hóa thì phần bên trên, nhưng găm vào trong thể nội lõi rồi vẫn chẳng thể phát huy tác dụng, bị Tiên Thiên cương khí hóa giải hoàn toàn.

‘E rằng có làm được nhất tâm nhị dụng, vừa tấu khúc vừa công kích cũng chưa chắc đã nên chuyện, Đan Chi Thần Thông và Giá Y Thần Công đều tiến thêm một bước thì may ra.’

Từ Hiên vừa nghĩ biện pháp đối phó cao thủ Tiên Thiên của Sát Thần Môn vừa bước đi như bay, thi thoảng lại quan sát bản đồ nhỏ trên【Tâm Hung Kính】để đề phòng hung đồ xuất hiện.

Lúc cầm【Tâm Hung Kính】trên tay hắc mới chợt hối hận tại sao ban nãy lại quên mất nó, nếu có chiếc kính này trong tay chắc hẳn Vong Đức và Lý Nhất Nguyên có thể dễ dàng tìm đến đám người Sát Thần Môn hơn.

Mặc dù việc tặng họ【Tâm Hung Kính】rất có thể khiến Từ Hiên mất đi lượng lớn điểm Thiện Ác, nhưng so với chuyện đám ác quỷ nhân gian kia mau chóng bị tiêu diệt, so với an nguy của ngàn vạn bá tánh nơi biên thùy này thì hắc chẳng tiếc gì.

Một đường bình an, đến giữa giờ Sửu thì hắc đã về tới nhà tranh.

‘Bọn nhỏ, tiên sinh sẽ không để các ngươi chịu chung số phận với chín mươi vạn hài nhi Đại Chu năm xưa.’

Đưa mắt nhìn Bạch Long Trấn trong màn đêm, Từ Hiên thoáng lặng người trong giây lát rồi mở cửa vào nhà, bắt đầu phân hủy tử thi của đám ác đồ.

Dưới ánh nến chập chờn, Từ Hiên gom bảy cái xác tụ lại chung một chỗ, ánh mắt đậm đặc không chút gọn sóng, chậm rãi rắc xuống từng chút từng chút bột phấn.

Nhìn huyết nhục của bọn họ dần dần hóa thành nước vàng, thần thái của hắc lại hoàn toàn hờ hững.

Nếu đã không thể đưa【Tâm Hung Kính】cho nhóm Vong Đức truy lùng Sát Thần Môn, vậy Từ Hiên phải cố gắng đạt tới trình độ của họ để bù đắp lại sơ suất này của mình.

Hắc trái【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra, chưa vội cảm ngộ kim quang mà chọn đôi võ học bằng Võ Đạo Tĩnh Hoa.

Từ Hiên không biết rằng, khi hắc nhìn về Bạch Long Trấn lúc này, ở hướng ngược lại chốn Tây lâm cũng có một đôi mắt ngó đến tiểu trấn.

Áo choàng đen, mũ vành rộng, trên người tỏa ra khí tức âm u lạnh lẽo, hắc chính là tên đường chủ phụ trách khu vực Đan Dương Huyện của Sát Thần Môn.

Dựa vào bí pháp trong【Sát Lục Thần Đồ】,hắc phát hiện có đến bốn tên thủ hạ của mình bỏ mạng nơi đây, trong đó thậm chí có Tiên Thiên cảnh.

Không khó để đường chủ đoán được là ai gây ra.

“Bạch Long Trấn, Bạch Long Sứ...”

“Ngươi dám ở lại nơi có tên như vậy, khác nào lạy ông tôi ở bụi này, hay là có thâm ý gì khác?”

“Cứ chờ đi, dù là có ý gì đi chăng nữa thì ngươi cũng không oai phong được lâu, thư ta gửi đi Ly Vãn Đảo chắc hẳn đã qua được nửa đường.”

“Đến lúc đó, không cần Triệu Hác ta ra tay cũng sẽ có người đến trấn áp con mẩu long người về đảo.”

Triệu Hác – đường chủ - mới sẽ không thừa nhận là người trong trấn làm hắc khiếp nhược nên chẳng dám xuất thủ hỏi tội.

Nhớ năm đó hắc vẫn chỉ là giang hồ các kẻ nhưng có một tiểu cô nương đã giương danh kiếm hội, bao nhiêu võ lâm tuần kiệt đều là bại tướng dưới thanh Thái Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Mổ bò nào phải chuyện giản đơn

Từ Hiên cầm hai quyển bí tịch trên tay, chân mày hơi nhướng lên, chợt khẽ lắc đầu.

Vật phẩm:【Toàn Chân Kiếm Pháp】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Phổ Thông

Võ học nhập đạo, loại hình kiếm pháp.

Kiếm pháp nhập môn do Trung Thần Thông – Vương Trùng Dương sáng chế, biến hóa tinh vi, nếu phối hợp cùng【Toàn Chân Tâm Pháp】thì uy lực tác càng thêm mạnh.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】có bảy kiếm bảy thức, tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín thức, cực kì tương hợp với【Thiên Cương Bắc Đẩu Trận】.

Võ Căn: Tiến độ thông thạo của tất cả võ học loại hình kiếm pháp được tăng thêm hai thành.

*Chú: Nếu phối hợp cùng【Ngọc Nữ Kiếm Pháp】có thể đạt đến trạng thái Song Kiếm Hợp Bích, lĩnh ngộ【Ngọc Nữ Tổ Tâm Kiếm Pháp】có phẩm chất Tuyệt Phẩm

---

Lần đầu Võ Đạo Tinh Hoa này của hân ngoại trừ bản【Toàn Chân Kiếm Pháp】này cũng chỉ còn một bộ 【Vi Đà Côn Pháp】, tuy đều là võ học nhập đạo nhưng thực sự không lọt được vào pháp nhãn của hân.

Mỗi một môn võ học nhập đạo đều là trụ cột quan trọng dựng thành nền tảng võ đạo, Từ Hiên không dám qua loa cho xong. Trừ khi tình thế ép buộc, nếu không hân vẫn sẽ đợi xem có thứ tốt hơn xuất hiện hay không.

Từ Hiên cũng biết mọi chuyện trên đời này không thể lúc nào cũng thuận theo ý mình, nên rất bình thản xếp xó hai bản bí tịch mới ra lò này, bắt đầu tiến vào món chính: Thiên Thư Kỳ Cảnh.

Hít một hơi thật sâu, tâm bình khí hòa, hân chậm rãi duỗi cánh tay của mình, chạm vào điểm kim quang đầu tiên trong thiên thư.

Lại là một vầng hào quang chói lọi che mờ ánh mắt của Từ Hiên, càng lúc càng sáng ngời, cho đến khi mọi thứ xung quanh chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Đợi cho ánh sáng qua đi, cảnh vật dần hiện lên, hân lập tức có chút mừng rỡ trong lòng.

‘Ta không còn là ta.’

Đúng vậy, lần này hân đã hóa thân thành nhân vật trong tân thế giới, chỉ là hóa thân của Từ Hiên bây giờ có vẻ không phải loại nhân vật chính như Khoa Phụ.

Đảo mắt nhìn một vòng, một nơi cung vàng điện ngọc, trang hoàng xa hoa lộng lẫy áp vào mắt hân, chỉ là phong cách kiến trúc lẫn đồ vật dụng cụ trông có vẻ hơi cổ điển, hân là thuộc về một triều đại khá lạc hậu.

Hai bên cung điện có một loạt tỷ nữ đứng hầu, đếm chừng được hai mươi bốn người, sau lưng hân còn có hai tỷ nữ đứng chờ rót rượu, hai tỷ nữ cầm quạt lớn tạo mát cho hân.

Lại nhìn y phục trên người mình, hắc bào thêu hình rồng, họa tiết kim tuyến đầy tôn quý, đầu đội bình thiên quan, nào còn không rõ là một bậc quân vương?

Một số ký ức bỗng nhiên tràn tới, hân đã biết bản thân bây giờ chính là vương thượng của Ngụy quốc, Lương Huệ Vương, Văn Huệ Quân – Ngụy Oanh.

Ngó xuống chính điện, chỉ thấy cả một tòa cung điện to lớn ngoại trừ hân ra chỉ còn một người đàn ông, cộng với hai mươi tám ả tỷ nữ vừa chẵn ba mươi người.

Ngoài ra còn có một con bò, hoặc nói chính xác hơn là xác của một con bò còn nguyên, chưa được mổ xẻ bất cứ phần nào.

Người đàn ông kia đứng cạnh con bò, tay y cầm một con dao trông có vẻ cũ kĩ, xem chừng sử dụng đã nhiều năm.

Người này trông tầm tuổi tứ tuần, thân hình chắc nịch, bộ dáng hơi lùn, gương mặt có vẻ phúc hậu, khoác trên người một bộ y phục giản dị, từ đầu đến chân không có bất kỳ món trang sức nào, khả năng không phải quan viên hay hoàng thân quốc thích gì, e rằng chỉ là một bình dân mà thôi.

Văn Huệ Quân biết y, bởi lẽ y xuất hiện ở đây chính là do hân cho người mời vào cung điện thánh, một người đầu bếp tên Đình, theo phong tục thì gọi là Bào Đình.

Chuyện là Văn Huệ Quân nghe dân gian có lời đồn rằng kỹ thuật mổ bò của Bào Đình đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, xem y mổ bò khiến người ta quên ăn quên ngủ, say mê hơn cả việc nhậu nhẹt hát ca, sinh hoạt vợ chồng, có thể xưng là kỳ tích sống đương thời.

Văn Huệ Quân vốn không tin, nhưng nghe đến cả đám hạ thần trong triều cũng bàn tán xôn xáo về người này thì không kìm được lòng hiếu kỳ, thế là bèn cho người mời Bào Đình nhập cung biểu diễn mổ bò, cuối cùng mới có cảnh tượng như bây giờ.

Nâng đỉnh rượu mạ vàng lên nhấp một ngụm bách hoa tửu, Văn Huệ Quân cười nhìn Bào Đình dưới điện, giọng điệu có sự uy nghi của đẳng bệ trên nhưng lại không hề mang theo vẻ khinh miệt kẻ thứ dân:

“Quả nhân có nghe qua về cái tài của Bào Đình, cảm thấy tài tình quá chừng, nay mới không kìm lòng được mà cho vời khanh vào cung gặp mặt, lại nhờ khanh trở thân kỹ của mình cho quả nhân được mục kích sở thị, thỏa một phen trăm trở no mắt, liệu có được chăng?”

Chỉ thấy Bào Đình cảm ngược cán dao, chấp tay khom người đáp lại:

“Thần sống nửa đời cũng chỉ luyện được một thân tay nghề mổ bò, tuy đao công thành thạo nhưng không tới mức thần kỹ như thể nhân đồn thổi. Có điều vương thượng đã muốn xem, thần cũng xin biểu diễn một hai, nếu không như kỳ vọng cầu vương thượng miễn tội cho thần.”

Văn Huệ Quân nghe vậy liền nói: “Quả nhân chỉ là muốn thỏa lòng hiếu kỳ của mình, sao lại vì thế mà giết Bào Đình cho được? Ngày thường làm thế nào thì khanh hãy làm thế nấy, trong lòng chớ có áp lực.”

Bào Đình khom người vái tạ, sau đó bắt đầu mổ bò cho Văn Huệ Quân được chiêm ngưỡng.

Lúc lấy thịt, chỗ mà y dùng tay sờ đến, dùng vai dựa vào, dùng chân dẫm lên, dùng gối chạm lấy, tất cả những chỗ ấy đều phát ra tiếng da xương lia nhau, lúc dao đâm vào thì âm vang càng lớn, hơn nữa mỗi một tiếng dao cạo, cắt đều trúng cung bậc, hợp với điệu múa Tang Lâm, hòa cùng khúc nhạc Kinh Thủ.

Văn Huệ Quân xem Bào Đình mổ bò mà chẳng khác nào đang xem ca múa mà lại hơn hẳn ca múa, mỗi một điệu bộ cử chỉ, mỗi một lần dao cắt vào thịt đều thuận theo một tiết tấu vô cùng tự nhiên.

Hơn nữa dáng vẻ thong dong, ra đao không chút phí sức của Bào Đình lúc này khiến Văn Huệ Quân quên đi y chỉ là một tên đầu bếp thấp hèn, ngược lại cảm thấy y bây giờ chính là một vị nghệ sĩ bậc thầy, trình diễn thứ tiết mục vốn chỉ trên trời mới có.

Hắn xem rất nhập thần, nhưng Bào Đình mổ bò lại rất nhanh, chẳng mất bao lâu thì da, thịt và xương của con bò đã bị tách thành những phần cực kỳ hoàn hảo, muốn tìm các phần vụn thừa ra cũng không thể. var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Hồn trở về xác, Văn Huệ Quân không nhịn được vỗ tay khen hay, than thở không ngớt: “Thiện thay, thiện thay! Nghệ thuật chỉ đến thế là cùng!”

Nói đoạn liền hạ lệnh ban thưởng Bào Đình ngàn lượng hoàng kim, nhưng hắn lại bị y chối từ.

Buông dao trong tay, Bào Đình thưa rằng: “Cái chỗ yêu thích của thần, là Đạo. Thuở ban sơ, lúc mới bắt đầu mổ thịt một con bò, cái mà thần thấy được chỉ có con bò. Chờ qua ba năm, lúc này thần không còn thấy con bò nữa...”

Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước.

Văn Huệ Quân tưởng rằng Bào Đình đang nói đến loại cảnh giới này, nhưng khi nghe tiếp mới biết là không phải như vậy.

“...lúc bấy giờ, khi mổ bò thần không còn dùng đến mắt nhìn mà dựa vào cái thần để cảm ngộ, ngũ quan thì đình chỉ mà cái thần lại chuyển di, nương theo thiên lý. Tách các gân lớn, lia các khớp lớn, thuận theo chỗ có nhiên của con bò mà cắt.”

Chỉ dựa vào tinh thần hoạt động mà không dùng đến các giác quan, thuận theo các khe hở giữa gân cốt, dọc theo các khoảng không nơi khớp xương trong kết cấu của một con bò mà sử dụng dao, vậy thì đúng là chẳng tốn mấy sức.

Văn Huệ Quân như có điều hiểu ra, lại nghe Bào Đình nói tiếp:

“Thần mổ bò chưa từng chạm tới chỗ kinh lạc tương liên, bởi những chỗ bấp thịt dày còn khó mà cắt qua, huống chi là các khớp xương to?”

“Người bếp đao công thâm hậu thường một năm đổi một cây dao, là bởi vì họ dùng dao cắt vào bấp thịt. Người bếp đao công bình thường một tháng đổi một con dao, là bởi vì họ lấy dao chặt vào xương.”

Nói đoạn liền giơ con dao trong tay lên trước mặt, cười nhạt bảo rằng: “Nay con dao của thần dùng đã mười chín năm, số bò mổ có đến mấy nghìn, vậy mà dao vẫn như mới mài xong.”

Y lại đưa tay vuốt nhẹ lên sống dao, giọng có phần nhàn nhả: “Các khớp xương kia có kẽ hở mà lưỡi dao này lại mỏng, lấy cái bề mỏng của con dao mà đưa vào chỗ kẽ của con bò thì rộng rãi có thừa.”

Văn Huệ Quân nghe xong hí mắt gật gù, có vẻ như đạt được cảm ngộ gì.

Bào Đình lại nói: “Tuy vậy, mỗi khi gặp chỗ gân cốt đan xen, cảm thấy khó có thể hạ đao, thần liền phải cẩn thận mười phần, hai mắt tập trung, hành động chậm lại. Sứ dao trong tay nhẹ nhàng từng chút một, thế mà thịt lại đứt lìa như bùn rơi xuống đất.”

Nói đoạn lại khẽ khàng vung dao như để phụ họa, sau đó y kết thúc câu chuyện:

“Bây giờ thần cầm dao đứng yên, vì sự thành công này mà đặc ý ngoảnh nhìn bốn phía, lau sạch dao rồi mới cất đi.”

Văn Huệ Quân nghe xong, cảm thấy thích thú quá chừng, đập bàn vỗ tay mà rằng: “Đại thiện, đại thiện! Hay biết nhường nào, ta nghe lời nói của Bào Đình mà hiểu được cái đạo dưỡng sinh!”

Sau đó còn chưa kịp nói gì thêm thì hắc ám đã bao trùm hai mắt.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sông dài cuộn cuộn chảy về Đông

Một sát na, một vịnh hằng, một thế giới, một cảnh hoa.

Một giấc chiêm bao một đời người, tỉnh lại mới biết ta là ta.

Từ Hiền chợt mở mắt ra, hắc không còn là Ngụy quốc vương thượng, chỉ là Từ tiên sinh của Bạch Long Trấn.

Thiên Thư Kỳ Cảnh lần này mặc dù không thể hóa thân thành Bào Đình, nhưng Từ Hiền lại cảm giác được thứ võ học mà mình vừa lĩnh ngộ lại không thua kém gì【Trục Nhật Thân Bộ】, thậm chí còn có phần hơn.

‘Nhưng có sao Văn Huệ Quân nghe lời Bào Đình mà hiểu được cái đạo dưỡng sinh, nhưng thứ ta lĩnh ngộ chỉ là đao pháp?’

Từ Hiền thầm đoán già đoán non, vẫn không quên dùng ý niệm đề danh cho quyền bí tịch mới của mình.

Vật phẩm:【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

Dĩ thần ngộ, bất dĩ mục thị.

Võ học nhập đạo, loại hình đao kỹ, được sáng tạo bởi võ tu Hậu Thiên ngũ trọng Từ Tiên Hiệp khi tham ngộ hình ảnh Bào Đình giải ngu.

【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】không có đao chiêu, chỉ có đao kỹ, thần hiệu của nó có thể phụ trợ cho tất cả mọi loại đao pháp trên đời, uy năng tinh diệu ở chỗ có thể lấy yếu thắng mạnh, dùng tổn thất thấp nhất để đổi lấy hiệu quả cao nhất.

Kẻ học đao này, ngạo thị thiên hạ.

Trên thế gian này, hết thảy địch nhân đều là những con bò đang đợi làm thịt, khác nhau ở chỗ dễ mổ hay khó mổ mà thôi.

Đệ nhất đoạn – Ngoại Nhược (Cần cảnh giới Dung Hội Quán Thông):

Bỏ đi sự phụ thuộc vào thị giác mà mượn cái thần để lĩnh hội, cảm nhận điểm yếu của địch thủ. Ngoại Nhược có thể bộc lộ các điểm yếu bên ngoài cơ thể kẻ địch, một khi đánh trúng có thể hoàn lại chín thành chín nội lực và thể lực tiêu hao.

Đệ nhị đoạn – Nội Nhược:???

Đệ tam đoạn – Tạo Nhược:???

Võ Căn: Tiến độ thông thạo của tất cả võ học thuộc về đao đạo được tăng thêm 3 thành, tăng thêm 2 thành uy lực của đao pháp.

*Chú: 【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】Hi Hữu chỉ có đệ nhất đoạn, muốn hoàn thiện cần tiếp tục tham ngộ, tiềm năng đạt đến Sứ Thi.

Từ Hiền chọn học【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】, ngay sau đó trong đầu hắn ngoại trừ một ít đao thuật trụ cột ra thì toàn là các loại cảm ngộ huyền ảo, tinh thâm khó hiểu, một chiêu nửa thức đao pháp cũng không có.

Một con dao bầu chợt xuất hiện nơi tay trái, thân Từ Hiền thẳng như cây tùng, hai mắt dần nhắm lại, lòng không tạp niệm, hơi thở sâu lắng.

Trên người hắn bỗng toát ra một loại khí tức huyền diệu khó tả, khí thế đột nhiên trở nên sắc bén vô song.

Chỉ một con dao bầu nơi tay, thiên địa này lại không có gì không thể chém đứt.

Choang!

Trong đầu Từ Hiền chợt vang lên âm thanh như có gì đó vỡ nát, nơi thức hải tối đen như mực bất thành linh xuất hiện một vết nứt màu đỏ, mỏng như sợi chỉ, tưởng lầm là tơ hồng.

Lúc này, ý chí của hắn bỗng hóa thành một lưỡi dao sắc, lấy tốc độ nhanh như chớp giật mà bỏ dọc theo sợi tơ hồng kia.

Cùng lúc đó, đao trong tay Từ Hiền chợt vung lên.

Vụt một tiếng, gian nhà tranh chợt chìm vào bóng tối, bởi lẽ sợi bắc của ngọn nến đang cháy đã bị hắn một đao chém đứt, hoàn toàn chẳng hề chạm vào phần sáp bên dưới.

Chỉ một đao,【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】đã đạt tới cảnh giới Đẳng Đường Nhập Thất, tốc độ này còn nhanh hơn cả lúc hắn mới học【Trục Nhật Thần Bộ】.

‘Ngũ quan đình chỉ mà thần thì chuyển di, nương theo thiên lý. Khớp xương có kẽ hở mà đao thì lại mỏng, lấy cái bề mỏng của đao mà đưa vào thì rộng rãi có thừa... nguyên lai là vậy, xem ra ta thực sự có thiên phú dùng đao.’

Từ Hiền trầm nghĩ, này cũng là sự thật chứ không phải do hắn tự phụ, vừa mới học được【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】thôi mà hắn đã có chỗ thấu hiểu, tiến cảnh tăng lên tựa như ăn cơm uống nước, e rằng có thể đi trễ mà tới sớm, đạt đến Dung Hội Quán Thông trước cả khinh công Trục Nhật.

Nhớ giai đoạn đầu học【Đạn Chỉ Thần Thông】hắn còn có cảm giác gợn gợn trong lòng, thấy có vẻ hơi thiếu tự nhiên.

Dù là sau đó học【Trục Nhật Thần Bộ】do chính bản thân sáng tạo ra cũng không cho hắn xúc cảm gì quá lớn. Cảm giác như kiểu “à, cái này cũng được”, chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng khi dùng đao thì thực sự khác biệt, hắn cảm thấy như đao chính là một phần cơ thể, lúc vung đao chẳng khác gì đang vung vẩy cánh tay của mình, hoàn toàn thông thuận tự nhiên, trong lòng có một loại khoan khoái khó diễn tả thành lời.

‘Đáng tiếc, trước đây ta còn nghĩ đến việc trường kiếm bên hông, du tẩu chân trời. Nhưng thôi, nhưng thôi! Tạo hóa cho gì thì vui với đó, hướng chỉ người khác học đao không học kiếm, học kiếm không học đao, chỉ vì sợ phân tâm dẫn đến hai thứ đều không tinh, nhưng ta có hệ thống nơi tay, lại ngại gì chuyện đó?’

Cắt dao bầu đi, tâm tình hùng hục của hắn trong thoáng chốc đã bình phục lại như cũ, trong đầu thì tính toán con đường luyện đao sau này.

‘Giải Nguru Tam Đoạn Thức... Nếu đã là mổ bò (giải nguru) thì ắt không thể tu tập theo cách thông thường, xem ra ta phải tìm việc làm thêm.’

Giờ đã là giữa tháng chạp cuối năm, gần tới Nguyên Đán, nhu cầu tiêu thụ thịt gia súc của bách tính đều tăng cao, hắn cho rằng muốn tìm một công việc đồ tể ở lò sát sinh hẳn không phải quá khó.

Từ Hiền chuẩn bị sẵn tâm lý để đi mổ heo mổ bò, nhưng lúc này vẫn còn một thứ quan trọng hơn cả.

Đệ nhị điểm kim quang.

Xoắn nhẹ tóc mai một vòng, Từ Hiền trở tay vào thiên thư, không nhanh không vội.

Trước lúc hào quang bộc phát, hắn còn nghĩ thầm: ‘Chỉ mong lại là một bản võ học nhập đao, tốt nhất là chỉ pháp.’

Chờ cho ánh sáng qua đi, Từ Hiền chợt phát hiện trạng thái của mình bây giờ khá đặc biệt.

Hắn chẳng những không hóa thân thành ai, mà ở thế giới này cũng hoàn toàn không có thân xác, tựa như một linh hồn thể nhưng cũng chẳng nhìn thấy được linh hồn của mình, nhưng lại có được thị giác thượng đế, nhìn xuống chúng sinh.

Chợt tinh thần như nhận được báo động, phúc chí tâm linh, hắn liền chuyển tầm mắt của mình về một nơi nào đó...

Sông dài cuộn cuộn chảy về Đông,

Bọt sóng vùi lấp kẻ anh hùng.

Đúng sai, được mất thành mây khói,

Tơ lại non xanh với ráng hồng.

Ánh mắt của Từ Hiền bây giờ rơi vào trong một tòa đại điện gọi là Ôn Đức, ngoài trời lúc này đột nhiên nổi lên cuồng phong điện xẹt, chỉ thấy từ trên cao có một con thanh xà to lớn rơi xuống, lăn lộn trên ghế rồng khiến hoàng đế khiếp sợ ngã ngửa, nội thị vội vàng chạy vào cứu giá, đám quan lại thì cả kinh trốn chạy.

Trong giây lát, con rắn biến mất. Lúc này bỗng có mưa to sấm lớn, lại thêm mưa đá đổ xuống đến nửa đêm mới dứt, làm hư hại vô số nhà cửa.

Từ Hiền chợt cảm thấy tình tiết này có gì đó quen thuộc, nhưng hắn còn chưa kịp ngẫm lại thì tinh thần đã bị kéo đến một nơi khác, xuyên qua thời gian mà bắt gặp cảnh tượng động đất, sóng trào, cư dân vùng duyên hải gặp đại nạn này đều bị sóng lớn cuốn vào trong biển.

Sau đó liên tục các dị tượng kéo đến, gà mái hóa rồng, có luồng hắc khí hơn mười trượng bay vào Ôn Đức Điện, cầu vòng hiện nơi cung cấm, núi lở không ngừng, đủ loại điềm gở.

Rồi Từ Hiền thấy có vị nghị lang gọi Thái Ung dâng tấu, giúp hoàng đế lý giải do đâu mà có những điềm ấy, lại bắt gặp mười tên hoạn quan quyền thế ngật trời xuất hiện với danh hào “Thập thường thị”, trong đó có kẻ tên Trương Nhượng còn được hoàng đế tôn xưng là “Á phụ”.

Đến đây nếu không nhận ra mình đang ở thế giới nào thì Từ Hiền cũng quá ngu xuẩn.

‘Tam Quốc Chí... không đúng, nhiều dị tượng như vậy, hẳn là Tam Quốc Diễn Nghĩa.’

Tầm mắt hắn lướt qua toàn cảnh thiên hạ, bắt gặp triều chính suy bại, dân tâm hỗn loạn, đạo tặc nổi dậy, đông đảo như ong.

‘Lẽ nào thiên thư định đề ta quan sát hết thời kỳ tam quốc? Như vậy cũng được, coi như ta thử trải nghiệm cảm giác xem phim truyền hình của tiền kiếp, chỉ là không biết có thể lĩnh ngộ được võ học gì đây...’

Từ Hiền vừa nghĩ vừa nhìn Trương Giác vào núi hái thuốc, bất ngờ gặp một vị lão nhân bạch phát đồng nhan, được truyền cho ba quyển thiên thư gọi Thái Bình Yếu Thuật.

Kế tiếp chính là Đại Hiền Lương Sư danh truyền thiên hạ, tám chữ “thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập” cũng vang dội khắp nơi.

Sau đó lại đến cảnh tượng bách tính khắp nơi sống không nổi nữa, đeo lên khăn vàng, trở thành giặc khăn vàng trong mắt triều đình.

‘Ta bây giờ chẳng phải cũng là một tên giặc khăn vàng hay sao?’

Từ Hiền tự giễu mà cười, những tình tiết quen thuộc cũng dần dần hiện ra trước mắt hắn.

Kết nghĩa vườn đào, khăn vàng thất bại, Đồng Trác hoành hành, chư hầu xuất hiện, Lữ Bố hí Diêu Thuyền, đại chiến Hổ Lao, cuộc chiến Quan Độ, Giang Đông trời dậy, tam cố mao lư, Long Trung đối sách, Xích Bích phá Tào, Chu Du mất sớm, tam phần thiên hạ, tam anh tới số, Ngọa Long tận tụy, không thành kẻ đuổi Từ Mã, bệnh chết gò Ngũ Trượng, Quan Công hiển thánh, A Đẩu vô năng, Đặng Ngải đi đường hiểm, Từ Mã đoạt chính, thiên hạ thống nhất.

Liên tiếp là những khung cảnh hùng vĩ, ầm ầm sóng dậy trình diễn dưới đôi thần mục của Từ Hiền.

Ban đầu, mỗi một tình tiết hắn còn ngâm cứu nghĩ suy, sau lại dần dần ít đi, cho đến cuối cùng đã hoàn toàn chết lặng, không còn cảm xúc gì.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Từ tiên sinh và thợ rèn

Thuần Minh năm thứ ba, mười lăm tháng chạp, hôm nay là ngày rằm cuối cùng trong năm, chờ đến lần sau đã là Nguyên Tiêu.

Giữa giờ Mão, sau khi hoàn thành việc luyện công mỗi sáng thì Từ Hiền đã lên đường tiến về Bạch Long Trấn.

Đến trưa hắn mới phải lên lớp, vào trấn sớm như vậy chủ yếu là vì một việc khác.

Một môn【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】lại khiến hắn muốn tìm hai phần việc làm thêm, một là đến lò sát sinh như đã nói trước, hai là rèn cho mình một

thanh đao tiện tay.

Mặc dù dùng dao chặt thịt heo rất có phong thái của cao thủ ẩn thế, nhưng Từ Hiền tự biết mình, trình độ võ công của hắn xa xa chưa đạt tới mức độ ấy.

‘Tay không đầu dao phay, không kiếm thẳng có kiếm đến cùng cũng chỉ là một loại cảnh giới, trong thực chiến nếu gặp đối thủ ngang tầm mà lại thua thiệt về binh khí, ắt khó chiếm phần hơn.’

Cái Nhiep có thể dùng mộc kiếm đã bại Tinh Hồn, một là do người sau kinh nghiệm đối chiến thiếu thốn, hai là vì tâm cảnh giữa đôi bên có sự chênh lệch.

Nếu đôi lại bậc cao thủ già đời như Vệ Trang, không có Uyên Hồng trong tay, sợ là kiếm thánh Đại Tàn không qua được trăm chiêu trước yêu kiếm Sa Xi.

Thần tiên đánh nhau còn cậy nhờ pháp bảo, huống chi người trần mắt thịt như nhân sĩ giang hồ?

Chẳng làm thì thôi, đã làm thì phải làm tốt nhất. Từ Hiền muốn tạo một thanh đao cho mình, tất nhiên không thể qua loa xong việc.

Bởi đao chính là tính mạng của đao khách, hắn không nhận mình là đao khách, nhưng một món vũ khí với hắn mà nói cũng có thể xem là nửa cái mạng.

Cho nên hắn đặt mục tiêu là phải tìm đủ mười tám【Bách Luyện Tinh Thiết】để hợp thành【Thiên Luyện Tinh Thiết】, lại dùng nó chế tạo thanh đao của mình.

Hơn nữa Từ Hiền không thể bỏ bê nghề【Thợ Rèn】như trước đây nữa.

Trong trận chiến ngày hôm qua, hắn đã thấu hiểu sâu sắc sự trọng yếu của trang bị trong chiến đấu.

Nếu như bộ áo giáp nửa mùa của hắn mà được tạo ra lúc【Thợ Rèn】cấp bốn cấp năm, lại thêm【Thiên Luyện Tinh Thiết】làm nguyên liệu, sợ là cảnh giới【Thất Diệp Phi Hoa】của lão yêu bà có cao thêm một bậc cũng đừng hòng khiến hắn đổ máu.

Trong lúc suy nghĩ xem thanh đao đầu tiên của mình nên có tạo hình như thế nào, xe lăn của Từ Hiền đã dừng lại trước tiệm rèn nhà Lý Tự Thành.

Do suy tư quá nhập thần, trên đường hắn không nhận ra rằng rất nhiều dân trấn lén nhìn mình với ánh mắt rất là kỳ lạ, vẻ mặt e dè, thì thầm với nhau chuyện gì đó.

Thấy Từ Hiền đột nhiên dừng lại, những dân trấn gần đó đột ngột ngậm miệng không nói nữa, tiếp tục làm chuyện của mình, nhưng rất nhiều cặp mắt vẫn như có như không trộm liếc.

Từ Hiền nhảy cảm bậc nào, cảm nhận được ánh mắt của bọn họ bèn quay sang nhìn lại, khẽ gật đầu như chào hỏi.

Đám dân trấn cũng cuống quýt cúi đầu đáp lễ, chỉ là thái độ có phần gượng gạo, sợ sệt, có người bị hắn nhìn liền hốt hoảng quay đầu đi, không dám liếc mắt đến nữa.

‘Kì lạ.’ Từ Hiền nhíu mày một cái rồi liền giãn ra, hắn cảm thấy có gì đó không đúng lắm nhưng cũng chẳng bận tâm nhiều, chỉ tưởng là do cái danh vọng Tiểu Hữu Danh Khí đang tác quái.

Trong lúc hắn đang nghĩ xem có nên gõ cửa tiệm rèn hay không thì chợt bắt gặp cha của Lý Tự Thành – Lý Đại Ngưu – gánh nước trở về.

Lý đại thúc cũng kinh ngạc khi thấy Từ Hiền xuất hiện ở đây giờ này, gặp hắn mỉm cười chào mình, thợ rèn họ Lý cũng vội vàng đáp lễ, chỉ là nụ cười trên mặt mang có hơi gượng gạo, dường như mang khúc mắc gì khó nói.

Từ Hiền thấy vậy, lại nghĩ đến phản ứng kỳ lạ ban nãy của dân trấn, trong lòng như đã đoán được một hai, bèn nói với Lý Đại Ngưu:

“Lý đại thúc, Từ Hiền hôm nay đến có việc muốn nhờ, hay là chúng ta vào nhà trước rồi nói.”

Lý Đại Ngưu bản thân giây lát, sau đó mới như hồn về tới xác, vội vàng gật đầu: “À... Ờ, ờ!”

Thế là buong đòn gánh xuống mở cửa mời Từ Hiền vào.

Đợi đến khi thân ảnh của hắn và thợ rèn họ Lý biến mất, dân trấn xung quanh liền chụm đầu bàn tán xôn xao, tò mò quan ngại sâu sắc về một điều gì đó.

Bên trong tiệm rèn, lò lửa vẫn còn đang ngời, Lý Đại Ngưu mời Từ Hiền một chén nước rồi bắt đầu kéo ghế thổi lò, giống như quên mất nên hỏi hắn có chuyện gì muốn nhờ mình.

Tuy sắc mặt của Lý Đại Ngưu âm tình bất định, có phần mất tập trung nhưng động tác thổi bể vẫn cực kì nhịp nhàng, dù sao đã làm quanh năm suốt tháng, khó mà phạm sai lầm gì cho được.

Từ Hiền cũng giống như quên mục đích của mình, uống một hớp nước thấm giọng, lời nói nhẹ nhàng: “Lý đại thúc, Tự Thành vẫn chưa dậy sao?”

Nghe hần nói vậy, nét mặt của thợ rèn họ Lý bỗng hơi nặng nề, giọng trầm trầm có phần buồn bực: “Tiểu Nguru nó còn đang ngủ. Không đúng, hần là đang... luyện công.”

Nói đến hai chữ ‘luyện công’, chân mày của Lý Đại Nguru nhíu lại chặt đến mức đủ kẹp chết một con ruồi.

Từ Hiền thấy thái độ này của y nhưng lại không hề bất ngờ, vẻ mặt bình thản như đã đoán được từ trước.

‘Quả nhiên là vậy. Tự Thành ban đêm cần mình tưởng Long Tượng Công, Lý đại thúc sống chung một nhà với hần không sớm thì muộn cũng sẽ phát hiện, huống chi hôm qua còn trực tiếp đấu võ giữa bàng quan thiên hạ.’

Vừa nghĩ như vậy, hần chợt cười nhạt một tiếng, từ tốn nói rằng: “Lý đại thúc, khúc mắc của ngươi, có thể nói ra cho ta nghe thử coi sao.”

Phùng!

Lửa trong lò bắt đầu rực cháy, động tác kéo đẩy vẫn chưa dừng lại, Lý Đại Nguru quay sang nhìn Từ Hiền với ánh mắt rất phức tạp, trầm giọng hỏi: “Võ nghệ của Tiểu Nguru, là do Từ tiên sinh dạy?”

Từ Hiền không hề vòng vo, gật đầu đáp gọn: “Phải.”

“Là từ lúc nào?”

“Bốn ngày trước.”

Nghe vậy vẻ mặt của thợ rèn họ Lý liền cứng lại, hôm qua có người nói cho Lý Đại Nguru, con trai y đánh cho cao thủ giang hồ lòi cả xương ra, tưởng rằng gã tập võ đã lâu, nào ngờ chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi như thế.

“Bốn ngày a... Từ tiên sinh đúng là rất giỏi dạy người.” Lý đại thúc nói câu khen ngợi, vẻ mặt khở sở.

Từ Hiền lại khẽ lắc đầu, khiêm tốn đáp lại: “Chủ yếu là Tự Thành có tư chất hơn người.”

“Tư chất sao...”

Lý Đại Nguru buồn bã gật đầu, y cũng biết con trai mình không đơn giản là có đại lực hơn người, mà phải gọi là thần lực trời sinh, từ nhỏ đã có năng lực vác đá đẩy tường, chẳng cần rèn luyện gì mà khỏe hơn cả trâu, rất có khả năng là kẻ sở hữu cân cốt thanh kỳ trong mắt cao thủ võ lâm, được xưng kỳ tài võ đạo.

Nhưng thợ rèn họ Lý không trông mong gì cao xa, so với kỳ tài võ đạo, cao thủ giang hồ gì đó, y chỉ cầu con trai mình có thể sống một đời bình an, rời xa mấy chuyện chém chém giết giết.

Kỳ thật lúc Lý Tự Thành lên tám đã từng có võ đạo cao nhân tới gặp, bảo là muốn thu gã làm đồ đệ, nhưng Lý Đại Nguru sống chết không chịu, cuối cùng may nhờ có Ngô lão tiên sinh ra mặt nên cao nhân kia cũng đành buông tay.

Kể từ sau đó chẳng còn thấy ai xuất hiện đòi thu Lý Tự Thành làm đệ tử, Lý Đại Nguru vốn tưởng rằng con mình sẽ không phải dính dáng với giang hồ hiểm ác kia, không ngờ hôm qua vừa ra ngoài một chuyến, lúc trở về đã hay tin dữ.

Lý Tự Thành không những học được võ công, thế mà còn quyết đấu ác nhân giang hồ, đánh nhau sống chết với người ta.

Khi Lý Đại Nguru về trấn thì trời đã sẩm tối, vốn đang vui vẻ vì xong một mẻ làm ăn lớn thì nghe hàng xóm báo tin, sau đó liền bàng hoàng chết lặng.

Y vốn nổi trận lôi đình, hùng hùng hổ hổ xông vào nhà định hỏi tội Lý Tự Thành, nhưng thấy gã đang tỉnh tâm tọa thiền liền ngậm miệng không nói.

Lý Đại Nguru không hiểu võ đạo, nhưng y cũng từng nghe qua cái gì đang luyện công không thể bị quấy rầy, nếu không sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng, nên sao dám làm kinh động con mình.

Lý Tự Thành Tọa Vong một đêm, Lý Đại Nguru mất ngủ một đêm.

Y trần trọc cho tới hừng đông, cũng tự mình nghĩ thông, chuyện bây giờ đã như nước đổ khó hốt, đến cả nơi biên thùy hẻo lánh như vậy mà Lý Tự Thành cũng có thể dính võ ân oán giang hồ, sợ là kẻ trời sinh thần lực như gã chú định phải bước chân vào chốn thị phi ấy.

Có một câu nói không chỉ ứng dụng với đám con nọ, mà còn với những người sinh ra để đi con đường võ đạo:

Ngươi không tìm đến giang hồ, giang hồ cũng sẽ tìm đến ngươi.

Câu này từ nhỏ Lý đại thúc đã nghe Triệu lão bá nói lúc đang kể chuyện giang hồ hiệp khách, khi đó họ Triệu tuy còn trẻ trung lắm nhưng cũng đã là người thuyết thư.

Lúc đó đứa nhỏ Lý Đại Nguru không hiểu, bây giờ kẻ làm cha Lý Đại Nguru đã hiểu.

Dù đã tự mình thông suốt, nhưng trong ngực Lý Đại Ngu vẫn như mắc một hòn đá tảng, hơn nữa có một điều y còn phải hỏi Từ Hiên:

“Từ tiên sinh, ta nghe có người nói là nguoi vì chạy trốn kẻ thù nên mới đến Bạch Long Trấn mai danh ẩn tích. Nhưng ngày hôm qua kẻ thù của nguoi đã tìm tới, vì vậy còn kết thù với Tiểu Ngu, sự thật có phải thế không?”

Y gần giọng mà hỏi, hơi thở ồm ồm như con trâu rừng, một tay cầm thanh sắt bỏ vào lò nung, một tay siết chặt búa.

Không cần hoài nghi việc thợ rèn họ Lý có dám liều mạng với Từ Hiên hay không nếu nghe hắn nói phải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tiên sinh và cha con thợ rèn

‘Quả nhiên là miệng lưỡi thế gian.’

Nghe câu hỏi của Lý Đại Ngu, Từ Hiên chỉ có thể thảm than một tiếng, sau đó nở nụ cười bất đắc dĩ:

“Lý đại thúc, nếu đó là những kẻ mà ta cần phải trốn tránh, vậy giờ này Từ Hiên còn xuất hiện ở đây được sao? Theo lời của Tự Thành, đáng lẽ ta phải bị đánh chết từ lâu mới phải.”

Nghe Từ Hiên lấy lời của con trai mình ra tự giễu, thợ rèn họ Lý cũng có phần xấu hổ. Y tin đó đúng là câu có thể thốt ra từ miệng thằng con quý tử nhà mình, cái tật vô tình ác miệng này của gã chính là di truyền từ y chứ còn ai vào đây.

Lý Đại Ngu bèn cười xấu hổ, giọng có phần áy náy: “Ày, Từ tiên sinh thứ lỗi cho ta, Lý Đại Ngu này đầu óc đơn giản, không có văn hóa, chẳng biết phân rõ trắng đen nên mới hiểu lầm nguoi.”

Từ Hiên xua tay lắc đầu: “Tình thương của cha tựa như nước, Lý đại thúc chỉ là quan tâm quá độ, nào có lỗi gì.”

Thợ rèn họ Lý nghe vậy chỉ ngâm ngùi thở dài: “Haaa, nếu ta thực sự quan tâm đủ nhiều, vậy thì đã không để Tiểu Ngu dính dáng đến võ công, dính dáng đến chuyện giang hồ rồi.”

Từ Hiên ồ một tiếng, nhướn mày hỏi lại: “Lý đại thúc, lời này của nguoi, nên hiểu thế nào?”

Lý Đại Ngu cảm giác như thanh sắt đang nung đã đủ nóng, bèn lấy khỏi lò và cho lên đe, giữ chặt bằng kim sắt, bắt đầu vung búa đập xuống.

Tiếng búa chan chát cũng không cách nào át được giọng nói rền vang hữu lực của y:

“Nhà nguoi khác vọng từ thành long, Lý Đại Ngu ta lại chỉ mong Tiểu Ngu có thể lớn lên không bệnh không tật, bình an sống qua một đời là đủ. Ta không hiểu giang hồ, nhưng cũng biết giang hồ hiểm ác, Tiểu Ngu từ nhỏ đã lực lớn hơn người, nhưng có lẽ cũng vì thế mà ông trời lấy đi trí khôn của nó...”

Nói đến đây, giọng y chợt trở nên run rẩy, bắt đầu bị tiếng búa lấn át, nhưng Từ Hiên dựa vào chín năm công lực vẫn có thể nghe được rõ ràng: “...Tiểu Ngu nó ngu ngốc như vậy, đặt chân lên giang hồ liệu có... liệu có sống được quá... mười ngày, nửa tháng?”

Gặp tiếng búa như vậy, hắn cũng phải dựa vào nội công mới có thể nói chuyện với Lý Đại Ngu:

“Lý đại thúc, Tự Thành năm nay đã mười sáu có hơn, nếu đổi lại một ngàn sáu trăm năm trước đã có thể làm nhất gia chi chủ, hắn cũng nên có quyền quyết định con đường nhân sinh của mình...”

Trước triều Đại Diễn, nam nữ mười ba mười bốn tuổi là có thể thành thân, sinh con đẻ cái, thế nên Từ Hiên nói vậy cũng không sai.

Chỉ là đến khi Đại Diễn lập quốc, có kỳ nhân nghiên cứu dân sinh xã hội, phát hiện nữ giới dưới mười tám tuổi sau khi sinh con thường dễ bệnh mất sớm, con cái đẻ ra thì thể chất yếu nhược, hay bị chết yếu.

Kỳ nhân kia thấy vậy bèn tấu cho Đại Diễn thánh quân được hay, từ đó mới có điều luật nam nữ phải trên mười tám tuổi mới được thành vợ thành chồng như bây giờ.

Từ Hiên có ký ức của tiền kiếp, tất nhiên biết nghiên cứu của vị kỳ nhân kia là chính xác, tạo phúc chúng sinh, lợi nước lợi dân, có thể xưng là đại hiệp.

Nhưng giờ không phải lúc nói chuyện sinh đẻ, cho nên hắn tạm kết thúc những lời đang dang dở của mình bằng một câu hỏi:

“...Hơn nữa nguoi có biết, Tự Thành tại sao muốn học võ công, còn ta vì sao lại chấp nhận truyền thụ cho hắn?”

Thanh sắt trong tay của Lý Đại Nguru đã dần thành hình, rất dễ để nhận ra đó là một lưỡi dao chặt thịt với bề rộng gần hai tấc, dài chừng một thước không tính chuôi.

Mồ hôi tuôn ra như suối, mắt ngủ một đêm nhưng trông thợ rèn họ Lý không có vẻ gì là mệt mỏi, cây búa lớn nặng hơn mười cân, thế mà trong tay y lại vung lên hạ xuống nhẹ như bông.

Cảm thấy con dao đã tạm được, y tời nó vào trong thùng nước lạnh mà mình vừa gánh về ban này, khói trắng bay lên, kèm theo đó là giọng nói khàn khàn của Lý Đại Nguru: “Vì sao?”

“Bởi vì hần, Lý Tự Thành, không có tài năng kinh luân thiên hạ, không có bản lĩnh độ thế té dân, ước nguyện của hần rất đơn giản, đó là muốn bảo vệ những người xung quanh mình.”

Từ Hiền ngưng mắt nhìn thợ rèn họ Lý, khi nói câu này hần nhấn mạnh từng chữ một, đánh thẳng vào tâm can của y.

Thấy Lý Đại Nguru có hơi bần thần, hần lại hỏi sang một chuyện khác: “Lý đại thúc hần đã xem bố cáo của quan phủ về bọn hung đồ hãm hại nhi đồng?”

Thợ rèn họ Lý không hiểu sao Từ Hiền đột ngột lại nhắc chuyện này, nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ đã xem qua.

“Vậy người có biết, bốn ngày trước đã có hung đồ đến tận học đường để rình bắt bọn nhỏ, cuối cùng tuy không thành công nhưng cũng sát hại cả một gia đình gần đó?”

Lý Đại Nguru nghe xong liền kinh ngạc thảng thốt: “Cái gì? Cả nhà Tiểu Cường là do những kẻ đó hại chết? Không phải chúng chỉ nhắm đến trẻ nhỏ hay sao?”

Ánh mắt Từ Hiền có ba phần bi, ba phần hận, ba phần thương cảm, một phần lạnh nhạt, giọng nhẹ nhàng không mấy cảm xúc:

“Bởi vì mỗi một đại tội, đều cần một số tiểu tội làm phụ trợ. Tên trộm muốn len vào nhà, cần đánh bả con chó gác cổng, kẻ cướp muốn đoạt vòng vàng, trước tiên cần chặt tay khổ chủ.”

Hất nhẹ tóc mai, hần lại nói tiếp: “Ngày hôm đó, là chính tay ta tiễn bọn hung đồ ấy xuống địa ngục, Tự Thành lúc ấy cũng trùng hợp tới học đường, biết được chuyện ấy, cho nên mới có ý nghĩ muốn khổ luyện võ công, trừ gian diệt bạo,”

Lý Đại Nguru nghe đến đó cũng hiểu tại sao con mình lại muốn luyện võ. Ác nhân đã đến tận lớp để phục kích đồng học của gã, lại biết tiên sinh có bản lĩnh trừng trị bọn chúng, nhiệt huyết trong lòng sao có thể kìm được, tất nhiên muốn học một phen bản lĩnh để diệt trừ ác tặc.

Cảm thấy khúc mắc trong lòng y đang dần tan đi, Từ Hiền nhân lúc còn nóng tiếp tục cắt gọt:

“Lý đại thúc, ta biết đáng thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, chỉ mong con mình bình bình an an, kiện kiện khang khang đi hết cuộc đời là đủ, nhưng Tự Thành cũng có sự lựa chọn của hần, có lý tưởng nhân sinh của riêng hần, người không thể quyết định thay mãi được.”

“Tình thương của cha như dù, vì con che mưa che gió.”

“Tình thương của cha như mưa, giúp con tẩy rửa tâm linh.”

“Tình thương của cha như đường, cùng con đi hết cuộc đời.”

“Lúc sợ hãi, tình thương của cha là chỗ dựa vững chắc.”

“Lúc đêm đen, tình thương của cha là ngọn đèn chiếu sáng.”

“Lúc kiệt sức, tình thương của cha là một ngụm sinh mệnh thần thủy.”

“Lúc nỗ lực, tình thương của cha là cột trụ tinh thần.”

“Lúc thành công, tình thương của cha lại là lời cổ vũ và tiếng chuông cảnh báo.”

Hần niệm một đoạn dài, sau cùng dùng ánh mắt chân thành nhìn Lý Đại Nguru, giọng trầm ấm nói rằng:

“Tình thương của cha là vĩ đại, như núi cao sừng sững che chở cho con cái. Lý đại thúc, núi thì nặng nề vô cùng, người ta chỉ nên để nó dưới chân nâng đỡ con mình, chớ nên đặt nó lên vai làm gánh nặng cho bọn họ, sợ là trời sinh thần lực cũng không gánh vác nổi đâu.”

Lý Đại Nguru nghe xong, khuôn mặt như đại ra, ánh mắt ảm chứa muôn vàn cảm xúc, miệng y hơi há ra, như muốn nói gì nhưng lại bị một giọng nói cắt ngang:

“Cha, ta đã dậy... tiên sinh? Sao người lại đến sớm như vậy, là có chuyện muốn tìm đệ tử sao?”

Tiệm rèn nhà họ Lý có ba tầng, tầng hai của Lý Đại Nguru và tầng ba của Lý Tự Thành, gã vốn đang luyện công si mê thì nghe tiếng búa gõ chan chát ở

dưới nhà, liền biết là trời đã sáng nên mới thu công chạy xuống, nào ngờ phát hiện tiên sinh nhà mình cũng ở đây.

Thấy tiên sinh im lặng nhìn mình, lại thêm cha già nét mặt là lạ cũng đang mím môi nhìn mình, Lý Tự Thành chợt sờ lên mặt xem có dính gì hay không.

Thợ rèn họ Lý có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng tất cả cuối cùng gói gọn trong một nụ cười, y cười mắng bảo rằng:

“Thằng oắt con ăn nói hỗn hào, Từ tiên sinh muốn làm gì là mi có thể chất vấn hay sao? Lại nói mi đã báỉ sư học võ, sao không gọi sư phụ hả?”

Lý Tự Thành mặt đầy ngơ ngác, không hiểu sao vừa sáng ra đã bị cha chửi mắng, chỉ có thể cười khò gãi đầu.

Có điều nghe Lý Đại Ngu nói vậy, gã cũng định đôi xưng hô với Từ Hiền, chỉ là chưa kịp mở miệng đã bị người sau giành nói trước:

“Vấn cứ gọi là tiên sinh đi thôi, thứ nhất là ta cũng nghe quen, thứ hai là Tự Thành người vẫn phải đến học đường nghe giảng bài, không nên xưng hô khác với các đồng học.”

Lý Tự Thành nghe xong chỉ biết gật gù, cha của gã gặp Từ Hiền nói vậy cũng không bắt ép, chuyện này đến thế là qua.

Sau đó Lý Đại Ngu mới hỏi lúc đầu hẳn định nhờ y chuyện gì, khi biết được Từ Hiền muốn tới tiệm rèn hỗ trợ bèn vui vẻ đồng ý, dù sao tay nghề của hẳn y cũng đã từng gặp qua, rất không tệ.

Tiền công rất dễ tính, Lý Đại Ngu không trả một xu nhưng món hàng nào do Từ Hiền rèn ra thì bán được là tiền của hẳn.

Được như vậy hẳn cũng phải cò kè nặc cả một hồi với Lý Đại Ngu đấy, người sau ban nãy còn đòi trả lễ báỉ sư của Lý Tự Thành cho hẳn nữa cơ.

Trong lúc hai người thương lượng chuyện này thì Lý Tự Thành cũng đang nướng bánh, nói chuyện xong xuôi thì bánh cũng vừa nóng, thế là cùng ngồi xuống bàn ăn, chủ khách đều vui.

Hai cha con trò chuyện rôm rả, nhưng Lý Đại Ngu tuyệt nhiên không nhắc một chữ đến việc thằng con mình đánh nhau sống chết với ai ngày hôm qua, có bị thương chỗ nào hay không, có nguy hiểm hay không.

Từ Hiền ở một bên nhìn, giống như hiểu ý nghĩ của thợ rèn họ Lý, miệng nhoèn cười nhưng mắt thì buồn man mác.

‘Một năm hay hai năm, bao lâu rồi Tiểu Hiền chưa được nghe lời trách móc của người, phụ thân...’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ao nhỏ sao chứa được chân long

Mười ba năm về trước, khi Nguyên Đán vừa đến.

Hậu viện Từ phủ, gió thổi qua mang đi cánh hoa đào, trong lương đình có đôi phụ tử đang trò chuyện.

“Tiểu Hiền, Từ gia ta tuy nhất mạch đơn truyền lại tồn tại đã ngàn năm, hơn nữa thường có nhân tài xuất hiện, dù là tiền triều hay đương triều đều có người xuất sĩ, nhưng vì sao lại ngày càng xuống dốc, người liệu có biết?”

Từ Vi Đạo khi ấy tuổi chính trực tráng niên, y nghiêm mặt hỏi con trai mình, giọng trầm ấm có lực.

Tiểu Hiền là nhũ danh, cũng là tên người mẹ quá cố của Từ Tiên Hiệp. Từ Vi Đạo gọi vậy để tưởng nhớ đến vị thê tử kết tóc từ thuở hàn vi.

Lúc này Từ Tiên Hiệp sáu tuổi, trắng trẻo mập mạp, mi thanh mục tú, ánh mắt có sự hồn nhiên của trẻ thơ nhưng cũng đã mang đôi nét trầm ổn vượt xa tuổi tác.

“Từ thị ngàn năm, đời đời thanh liêm, trung dân ái quốc, không kết bè kéo phái, không khi phụ bá tánh, lúc thái bình chuyên tâm với thư son học hải, khi loạn thế lại dẫn đầu cưỡi ngựa vác thương, lập đại công mà không kiêu ngạo, phạm lỗi lầm mà chẳng thoái thác, mặc thể nhân mưu ma chước quỷ, riêng phần mình tự giữ tắc phân.”

Mấy lời đọc được trong gia huấn nhà họ Từ cứ thế lạnh lạnh chảy xuôi khỏi miệng Từ Tiên Hiệp.

“Không khiếp cường, không lẩn nhược, không luống cúi, không xu nịnh! Từ gia chúng ta chính là vì giữ vững lòng son, duy trì thanh bạch, chẳng cầu kết gian hoạn, chẳng hứa theo nịnh thần, nên mới bị chúng bài xích, chèn ép không gian phát triển. Tiên hiền nhà ta đã có nhiều lần vì dâng sớ can gián, xin chém loạn thần mà bị cách chức, nản lòng thoái chí cáo lão hồi hương.”

Từ Vi Đạo im lặng nghe con trai mình nói hết, chợt gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Tiểu Hiền, giữ lòng thanh bạch, duy trì liêm khiết là đúng. Bị gian thần chèn ép cũng đúng, nhưng đó không phải nguyên do chính đáng.” Y chậm rãi nói ra.

Nghe vậy, Từ Tiên Hiệp mới hiểu kỳ: “Thưa phụ thân, vậy thì do đâu?”

“Đó là bởi vì chúng ta có tài, nhưng không phải thiên túng kỳ tài, có năng, nhưng không phải kinh thế đại năng. Chỉ có thể riêng phần mình tự giữ tắc phân, mà không thể khiến cho thế nhân cũng học theo làm vậy...”

Y chợt ngừng lời, gương mặt nghiêm nghị hơi giãn ra đôi chút, muốn đưa tay xoa nhẹ đầu con trai mình, nhưng vừa duỗi ra đã lập tức thu về, nói cho dứt lời:

“...chợ búa một chút, chính là nắm đầm không đủ lớn.”

“Nhưng thừa phụ thân, muốn để cho trăm họ tuân theo cái chuẩn tắc của mình, dù là nhất quốc chi quân cũng phải dựa vào quân sự, pháp luật mới miễn cưỡng làm được. Muốn chân chính đạt thành việc ấy, sợ rằng chỉ có các bậc thánh nhân thượng cổ mà thôi.”

Từ Tiên Hiệp thế mà nói toạc ra gốc gác quyền lực của nhà đế vương chứ không phải thiên mệnh sở quy, hiền minh, thánh đức gì đó.

Dựa vào lời này thôi là có thể biết được cách thức dạy dỗ hậu bối của Từ gia, cũng phần nào hiểu được vì sao gia tộc này truyền thừa lâu đời, hào kiệt đời nào cũng có nhưng khó mà phát triển.

Thoáng dùng ánh mắt cung chiều nhìn con trai mình, chỉ lướt qua mà thôi nên Từ Tiên Hiệp không thấy được, Từ Vi Đạo nhẹ giọng hỏi rằng:

“Vậy trước thượng cổ liệu có thánh nhân chăng? Sau thượng cổ không có thánh nhân chăng? Thánh nhân trước khi là thánh nhân, lại là gì?”

Từ Tiên Hiệp chợt lộ ánh mắt ngờ ngác, không biết phải trả lời như thế nào, thiên tài tới đâu thì hấn cũng chỉ mới sáu tuổi.

“Hài nhi ngu muội, không biết trả lời, mong phụ thân giải đáp!”

Đến người trưởng thành còn rất nhiều kẻ chẳng muốn thừa nhận cái dốt của mình, huống chi là trẻ con? Nhưng điều này lại chẳng đúng với Từ Tiên Hiệp.

“Thật ra ta cũng không biết.” Từ Vi Đạo trầm mặc một chút rồi thở dài lắc đầu, xong lại nói tiếp:

“Tiểu Hiền, người thiên phú dị bẩm, thông tuệ từ nhỏ, là mầm mống tốt nhất mà gia tộc ta từng có suốt mấy đời nay, cho nên...”

Y chỉ nói đến đấy rồi ngừng, nhưng nhìn Từ Tiên Hiệp với thần sắc trần trụi mong đợi và tự tin.

Người sau mặc dù tò mò muốn biết sau “cho nên” là gì, nhưng thấy được sự mong mỏi của phụ thân về mình, đứa bé sáu tuổi ấy rất nghiêm túc gật đầu đáp lại:

“Vâng, dù là gì đi nữa, hài nhi tất dốc toàn lực, không để phụ thân phải thất vọng!”

...

Hiện giờ đã lần giữa trưa, Từ Hiền sau một buổi sáng giúp Lý Đại Nguru rèn đúc các loại đồ gia dụng thì nghỉ tay ăn cơm trưa cùng cha con thợ rèn, sau đó để Lý Tự Thành đẩy mình đến học đường.

‘Phụ thân, Tiểu Hiền có lẽ là tộc nhân Từ gia đầu tiên không đi hoạn lộ... Ta hiện giờ đã đặt chân lên con đường gọi là Hiệp đạo, mặc dù phía trước rất mù mịt, bốn phương tám hướng chẳng thấy đường, nhưng hài nhi nhất định không để người thất vọng.’

Từ Hiền chợt nhớ về cha mình, người mà lúc còn ấu thơ thay vì để hấn chơi đùa thì lại bắt phải dùi mài kinh sử.

Trẻ con nhà khác có ngựa gỗ, có cánh diều, hấn chỉ có tứ thư ngũ kinh.

Lúc bằng tuổi Lý Tự Thành bây giờ, Từ Hiền đến một người bạn đồng lứa cũng không có, bởi vì người ta mở miệng là nói về nơi đâu có cảnh đẹp, chỗ nào có ăn ngon, hấn há mồm thì chỉ có “chi hồ giả dã”.

Sau khi thức tỉnh ký ức tiền kiếp, hấn mới biết tại sao mình lại không thể kết giao bằng hữu, hiểu được nên đối nhân xử thế ra làm sao cho phải đạo.

Hấn cũng thấy được mình của trước đây rất nhàm chán, nhưng lại không hề trách cứ người đã biến hấn trở nên như vậy.

Vì đó là cha của hấn, Từ Vi Đạo.

Trong trí nhớ của Từ Hiền, phụ thân rất hiếm khi nở nụ cười với mình, bộ dạng mà hấn thường thấy chính là vẻ nghiêm khắc của y.

Lúc nhỏ, hấn thậm chí còn tưởng rằng Từ Vi Đạo chán ghét đứa con như mình.

Sau này Từ Hiền mới biết, mẫu thân trong lúc sinh hắn vì mất quá nhiều máu nên không qua khỏi, cuối cùng buông tay nhân gian.

Có lẽ Từ Vi Đạo coi Từ Hiền là nguyên nhân hại chết mẹ từ, bởi vậy mới khắc nghiệt với hắn như thế.

Muốn nói trong lòng Từ Vi Đạo không có hận là không thể nào, nhưng Từ Hiền chưa bao giờ cho rằng phụ thân muốn hại mình.

Dù sao đi nữa, hắn vẫn là di vật quý giá nhất mà mẫu thân để lại cho y.

Một người cha chân chính luôn yêu thương con của mình, chỉ là lòng mang khúc mắc nên cách yêu thương của Từ Vi Đạo có hơi đặc biệt mà thôi.

Trong lúc hoài niệm, Từ Hiền chợt nghe tiếng quát của Lý Tự Thành, giọng nói to như bò rống của gã cắt đứt sự hồi tưởng của hắn: var _avtVar=_avtVar||[];_avtVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

“Các ngươi nói bậy!”

“Bậy... bậy gì chứ, đó... đó rõ ràng là... là sự thật!”

Một giọng nói nghe có vẻ hèn yếu đáp lại, lấp ba lấp bắp như đang run sợ, khiến Từ Hiền cảm thấy khá buồn cười.

Hắn theo hướng âm thanh truyền đến nhìn lại, chợt phát hiện có bốn năm người khá quen mặt, đều là những kẻ hắn từng trông thấy lúc mới đến Bạch Long Trấn.

Một đám lưu manh vô công rồi nghề, suốt ngày chỉ biết đi phá làng phá xóm

Lúc này chỉ nghe Lý Tự Thành gân cổ lên quát: “Toàn là già đốn! Hơn nữa đừng nói hôm qua, nếu không phải có tiên sinh thì mấy ngày trước đã...”

Nhưng chưa nói hết thì đã bị Từ Hiền khoát tay chặn họng, hắn biết gã định nói đến chuyện hung đồ tập kích học đường.

Nhưng theo Từ Hiền, chuyện ấy không có gì đáng nói ra cả, ngoại trừ khiến dân tâm hỗn loạn thêm thì chẳng có ích lợi gì.

Hắn cũng từ những lời thì thào của dân trấn xung quanh mà biết tại sao Lý Tự Thành lại tranh cãi với đám lưu manh này.

Trương tự như những lời nghe được từ miệng Lý Đại Ngưu sáng nay, có người tung tin thất thiệt rằng ba tên ác nhân hôm qua vào trấn làm loạn chính là kẻ thù của Từ Hiền, hơn nữa không chỉ tìm đến Từ Hiền mà còn định hãm hại dân trấn để trả thù hắn, những học sinh của hắn như Triệu Tiểu Hồ, Lý Tự Thành chính là đối tượng đầu tiên bị chúng nhắm vào, bằng chứng rành rành ra đây còn đâu.

Đám lưu manh này vốn đã có thù với Từ Hiền, khổ nỗi vì e ngại Lý Tự Thành mà không làm gì được hắn, nay nghe được tin như vậy sao nên được sự hưng phấn của mình, bèn thổi lời đồn ra khắp trấn.

Từ Hiền không phải vàng, mà có là vàng cũng chưa chắc được cả thế gian yêu thích, trong trấn đương nhiên cũng có người không ưa gì hắn.

Họ chỉ là thiểu số, nhưng một con sâu làm rầu nồi canh, lời ong tiếng ve dù không ai xác thật cũng khiến người ta bán tín bán nghi.

Người trưởng thành tự có năng lực phân biệt thị phi? Lời này đúng mà cũng không đúng, đến cả xã hội hiện đại, dân trí cao mà còn có không ít người mắc hiệu ứng bầy cừu, hưởng chỉ là bách tính thiếu học nơi biên thùy nghèo nàn, thương hay nhẹ dạ cả tin như vậy.

Gặp phải chuyện này, Từ Hiền không buồn cũng không giận, hắn chỉ lắc đầu khe khẽ, trong đầu bất chợt xuất hiện một ý niệm.

‘Quả nhiên tha hương đến cùng vẫn là chốn tạm bợ, không phải bến nghỉ cuối cùng. Chờ giải quyết Sát Thần Môn, ta cũng nên đi thôi.’

Ly tâm vừa hiện liền không thể bỏ đi được nữa.

Chỉ là nhìn khắp cửu châu, đâu đâu cũng là xứ lạ, e rằng chẳng có nơi nào đáng để hắn dừng chân.

Nhưng dù không có thì hắn cũng phải rời tiểu trấn, nơi này suy cho cùng quá nhỏ, nhỏ như một ao nước, không chứa nổi con tiềm long như Từ Hiền.

Chân long dù ngủ say, nhưng nó khê trở mình cũng khiến tôm cá trong ao phải kinh hoàng, ngày ngày chẳng được yên tâm.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bận tâm do mình, không do người

Từ Hiền giấu ý niệm rồi đi xuống đáy lòng, hẳn sẽ chính thức suy nghĩ chuyện này sau khi giải quyết nguy cơ Sát Thần Môn.

Khẽ khàng cười một tiếng, như đã nói trước đó, nếu như ba người kia là loại kẻ thù mà hẳn phải mai danh ẩn tích để trốn khỏi, thì khi bị chúng phát hiện Từ Hiền còn có thể sống được sao? Mấy chuyện trả thù hẳn bằng cách gia hại người khác lại càng vô căn cứ.

Hắn dùng lại lời giải thích ở tiệm rèn nói cho dân trấn cùng nghe, đồng thời không chớp mắt nhìn lướt qua từng người xuất hiện ở đây, như thể định ghi khắc bọn họ vào ký ức của mình trước khi rời xa tiểu trấn.

Bạch Long Trấn là chốn đất khách quê người, nhưng đây cũng là nơi khởi đầu con đường Hiệp đạo của Từ Hiền, đối với hắn mà nói có ý nghĩa không thấp.

Dân trấn sau khi nghe lời giải thích của hắn thấy cũng hơi hợp lý, những tưởng chuyện này đã dừng ở đây thì lại nghe tên lưu manh dẫn đầu chế thêm chuyện mới:

“Đừng để bị tên phế nhân này lừa, cứ cho là chuyện đó không liên quan đến hắn đi, ở đây chắc cũng có người nhìn thấy thằng to xác Lý Tiểu Ngưu đánh trọng thương người giang hồ rồi chứ, gã chắc chắn đã học được võ công cao cường nên mới có thể làm được như vậy...”

Từ Hiền im lặng nhìn tên lưu manh chỉ tay múa chân, ánh mắt lạnh nhạt như đang xem một thằng hề nhảy nhót làm trò.

Mặc dù biết chân của tiên sinh nhà mình đã lạnh, nhưng khi nghe người khác dùng từ ngữ sỉ nhục hắn, Lý Tự Thành vẫn tức điên lên, muốn xông lại đánh vỡ nồm tên lưu manh kia nhưng bị Từ Hiền giữ lại.

“...Người dạy võ cho gã chắc chắn là thằng quê kia, tên phế nhân này nhất định biết võ trong người, nhưng đến Bạch Long Trấn lâu như vậy đều giấu giấu giếm giếm, e rằng có mưu đồ đen tối. Hơn nữa còn bày trò mở lớp dạy học, dụ dỗ lũ trẻ con tới đọc sách, rắp tâm cỡ nào, chỉ sợ hắn chính là đồng bọn của đám hung đồ mà quan phủ đang truy nã đó!”

Tên lưu manh nói dứt lời liền dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn Từ Hiền, bộ dạng như ta đây đã phát hiện chân tướng của ngươi, nhưng Từ Hiền chỉ coi hắn như một thằng đàn.

‘Nếu ta mà là đám hung đồ đó, e là ngươi đã không còn mạng khi dám sỉ nhục ta.’

Nhìn thấy càng ngày càng nhiều người tụ đến chỗ này, bàn tán xôn xao, Từ Hiền nhìn tên lưu manh chỉ bằng nửa con mắt, giọng nói lạnh lùng đáp lại:

“Thằng hề nhảy nhót, nếu thật như ngươi nói, vậy ta trước đó đã có hàng trăm cơ hội để ra tay, cần gì phải chờ đến bây giờ, còn bị quan phủ truy nã?”

Sau đó hắn nhìn quanh một vòng, khí dồn Đan Điền, vận dụng công lực để lời nói của mình có thể rơi vào tai mỗi người:

“Chư vị hương thân phụ lão, ta trên không thẹn với trời, dưới không thẹn với lòng, nếu ta từng làm gì có lỗi, hoặc làm liên lụy đến Bạch Long Trấn, Từ Hiền này tất mổ bụng tự sát tại chỗ, lấy tâm can ra cho chư vị soi mói, đây là lời giải thích duy nhất của ta.”

Đoạn hắn nhắm mắt làm ngơ, phát tay áo bảo rằng: “Tự Thành, đến lớp.”

Tiểu Hữu Danh Khí khiến cho Từ Hiền có một loại uy vọng vô hình, ngầm ảnh hưởng đến người khác trong lúc nói cười, khiến họ bất giác sinh ra sự tín nhiệm dành cho hắn, đây chính là một trong các tác dụng của Danh Vọng.

Bình dân bá tánh mặc dù dễ bị dắt mũi nhưng không có nghĩa là ngu, chuyện mà tên lưu manh bịa ra quá nhiều sơ hở như Từ Hiền đã nói, hướng chỉ còn là lời nói một bên của kẻ du thủ du thực không có uy tín.

Mặc dù hoang ngôn bị vạch trần dễ dàng, nhưng tên lưu manh vẫn chưa chịu thôi, giọng điệu âm dương quái khí:

“Mấy người xem, hắn chính là bị vạch mặt nên muốn bỏ chạy. Thề thốt bằng miệng mà thôi, con nít cũng nói được, có ai làm chứng cho ngươi chứ?”

“Đúng vậy.”

“Nói thì hay lắm!”

“Giỏi thì mổ bụng thử coi!”

Đám đồng bọn cũng hòa theo, nhưng ngay sau đó chúng đã phải ngậm miệng khi nghe một giọng nói già nua vang lên: “Lão phu làm chứng cho hắn!”

“Trưởng trấn”, “lão trưởng trấn”, “Vương lão”, v.v...

Đám dân trấn đang tụ tập nghe được giọng nói này liền rối rít chào hỏi, chỉ thấy từ phố Nam có một già một trẻ đang đi tới, chính là Vương lão trưởng trấn và đồng học Tiểu Minh.

Vương lão chống gậy bước tới, gân giọng nói rằng: “Nếu Từ tiên sinh mà có lỗi với hương thân trong trấn, lão già này cùng mổ bụng với hân.”

Vương Tiểu Minh reo lên: “Gia gia mổ bụng, Tiểu Minh cũng mổ bụng, chơi rất vui.”

Sau đó, không biết xuất hiện từ bao giờ mà tình địch giả tưởng của đồng học Tiểu Minh cũng nhảy ra, trầm giọng hô lớn:

“Từ tiên sinh là bậc chính nhân quân tử, đội trời đạp đất, sao có thể là loại gian tà mà mọi người nghe nhầm đồn bậy cho được. Hứa Tuyên này cũng làm chứng cho hân, nếu ta sai rồi, nguyện xin mổ bụng!”

“Hứa đại phu!”

“Là Hứa đại phu!”

Dân trấn lại kinh hô, hai người đức cao vọng trọng trong trấn đều đứng ra nói đỡ cho Từ Hiền, chuyện này đến đây coi như có thể kết thúc, đám lưu manh thấy tình thế không ổn chỉ đành ôm đầu chuẩn đi.

Từ Hiền khẽ gật đầu, chấp tay với Vương lão và Hứa đại phu để tỏ ý cảm tạ, sau đó cũng không nán lại thêm, ra hiệu cho Lý Tự Thành mau mau đến hẻm Hướng Dương bởi giờ học sắp đến, nhìn ông cháu trưởng trấn dặt tay nhau tới là biết.

Sur đồ hai người cứ đi, dân trấn trên đường vốn đang chau đầu ghé tai trò chuyện bỗng liền tách ra ngay khi thấy Từ Hiền, len lén ngó trộm hân chứ không dám nhìn thẳng.

Cũng có dân trấn vẫn chào hỏi bình thường như mọi khi, chỉ là trong ánh mắt đã có thêm một thứ gì đó khang khác, không còn thuần túy như lúc xưa.

Từ Hiền đều giả vờ như chẳng biết những sự thay đổi này, thản nhiên đáp lễ những ai chào hân.

Hân biết, dù là mấy tin đồn xấu về mình đều đã được hóa giải, dù rằng có Vương trưởng trấn, Hứa đại phu đứng ra đảm bảo cho mình, thái độ của dân trấn vĩnh viễn đã không thể quay lại như xưa.

Đối với những bách tính bình phàm, quan binh triều đình và nhân sĩ võ lâm đều là những kẻ không cùng thế giới với họ, là loại người mà họ cần phải kiêng dè và sợ hãi.

‘Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ...’ Từ Hiền bất chợt nghĩ đến Tiểu Thánh Tăng và Nhất Nguyên Tử, có lẽ đối tượng mà hân kết giao bằng hữu chỉ có thể là những người như họ.

Tri âm của kỳ tài chỉ có thể là kỳ tài.

Từ Hiền tự nhận như thế, hân chưa bao giờ coi nhẹ bản thân mình, dù cho không có hệ thống thì hân vẫn có thể siêu việt hơn người, hân có sự tự tin tuyệt đối về điều đó.

Bởi lẽ, bảy năm trước hân đã đủ sức trở thành Trạng Nguyên nhỏ tuổi nhất Đại Vĩnh, chỉ là Từ Vi Đạo lo sợ ‘mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi’ nên mới để hân chờ thêm vài năm mới tham gia khoa cử.

Một tăng một đạo bay khỏi tâm trí, Từ Hiền chợt nghe Lý Tự Thành hỏi mình với giọng khá bất bình:

“Tại sao tiên sinh không cho đệ tử nói ra chuyện xảy ra ở lớp, đến bây giờ họ vẫn còn hoài nghi đây!”

Lý Tự Thành gặp dân trấn tím tím nói thầm, nên tưởng là họ vẫn còn đang nói xấu tiên sinh nhà mình. Từ Hiền biết sự thật không phải vậy, nhưng hân không giải thích cho gã, lại nhân cơ hội này mà giảng đạo:

“Nói ra vô dụng, cho nên không cần nói.” Hân nhẹ giọng đáp lại.

Lý Tự Thành tỏ vẻ không tin: “Tiên sinh, tại sao lại thế?”

“Bởi vì trên đời này có một số người, đôi khi sự thật rành rành ra đó, nhưng họ chỉ tin thứ mà bản thân muốn tin.”

“Sao họ có thể vô lý như vậy được?”

Từ Hiền cười nhạt: “Tại vì có lý là trời, vô lý mới là người. Ta và người nào lại chưa từng vô lý?”

Câu nói này Lý Tự Thành không đủ trình độ để hiểu, nên gã lập tức nhận dốt, mong tiên sinh giải đáp.

“Tri giả bất ngôn, ngôn giả bất tri.”

Người biết thì không nói, mà người nói thì không biết.

Ngày hôm nay khiến Từ Hiền có nhiều hoài niệm về thuở xưa, thế là hân chợt dùng cách nói chuyện trong quá khứ để trả lời Lý Tự Thành, quả nhiên tên đồ đệ nghe thấy tưởng như nghe thiên thư, trong mắt xuất hiện hai vòng xoáy, đầu quay mòng mòng.

Để tránh tên đồ đệ bị xoắn não, Từ Hiền lại hỏi gã: “Vô lý hay có lý, tin hay không tin, lại có gì quan trọng sao?”

Lý Tự Thành thoát khỏi cái “tri giả, ngôn giả” gì đó, nghe hắn nói vậy bèn nhăn mặt đáp lại: “Quan trọng, thưa tiên sinh.”

“Vì sao?”

“Vì bị người khác hiểu lầm rất khó chịu.”

“Khó chịu ở đâu?”

Câu này Lý Tự Thành suy nghĩ một chốc rồi mới đáp lại: “A... ở trong lòng, thưa tiên sinh.”

Từ Hiền “ừm” một tiếng, sau đó đột ngột kể một câu chuyện tưởng chừng như không liên quan:

Ngày xưa có một chàng trai rất nghèo, bởi hắn phải vừa chăm sóc cho người mẹ bị bại liệt, vừa phải nuôi dưỡng ba đứa em nhỏ, một nhà năm miệng ăn hoàn toàn phụ thuộc vào một mình hắn, vậy nên muốn mua quần áo mới cũng không được, y phục trên người ít thì ba năm, nhiều thì chín mười miếng vá, bạc màu cũ kĩ.

Lúc ra đường, bắt gặp người khác nhìn mình, hắn luôn cảm thấy trong lòng xấu hổ, đầu lúc nào cũng cúi không ngóc lên được. Chợt một ngày có vị thiền sư giả đi ngang qua làng hắn, y phục trên người lão còn tàn tạ hơn cả chàng trai nghèo, rách rưới đủ chỗ, mà lại đến cả một miếng vá cũng không có.

Nhưng khác với hắn, vị thiền sư chẳng một lần cúi đầu, bị người khác nhìn cũng chỉ mỉm cười đáp lại, trên mặt chưa từng xuất hiện vẻ xấu hổ, chỉ có sự thản nhiên. Chàng trai nghèo thấy thế bất ngờ lắm, không nhịn được chạy đến hỏi lão vì sao lại bình thản được như vậy, thiền sư mới cười hỏi ngược lại:

“Thí chủ là vì bị người khác nhìn nên xấu hổ, hay là do mặc y phục cũ nát mới xấu hổ?”

“Là do... y phục.”

“Y phục của thí chủ vì sao lại cũ?”

Nghe thiền sư hỏi vậy, chàng trai nghèo mới kể gia cảnh mình ra. Vị thiền sư nghe xong, mỉm cười bảo rằng:

“Không giấu gì thí chủ, lão nạp xưa cũng từng là phú hộ một làng, nhà có vài mảnh ruộng. Sau đó có một ngày lão nạp nhìn thấu hồng trần, quy y ngà Phật. Vì muốn đến Phật quốc bái kiến chân Phật, lão nạp bán hết gia sản để lên đường, đi đến đây đã tiêu xài cạn kiệt, chỉ có thể hóa duyên qua ngày.”

Thiền sư nở nụ cười hiền hòa nói tiếp: “Nhưng lão nạp biết, bản thân mình thành ra như vậy là vì muốn ngộ được chân Phật. Nếu đã vì ước nguyện của bản thân mà lâm vào cảnh như thế, vậy thì có gì mà đáng xấu hổ?”

Kỳ thật hết thảy thống khổ nội tâm của chúng sinh, về bản chất đều do tự mỗi người gieo rắc lên mình, nào có phải do tác động của kẻ khác như cái giả tượng bên ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Nói được mà làm không được

“Kẻ khác tin người hay không tin người, đều chẳng quan trọng. Giả dụ họ tin người, vậy sẽ thế nào? A, ta hiểu lầm hắn! Có lẽ họ sẽ nói như vậy, ha.”

“Hối hận? Áy náy? Tự trách? Có lẽ sẽ có, nhưng thoáng cái là qua, sau đó... không có sau đó, bởi người chỉ là một kẻ nằm ngoài cuộc đời người ta. Đối với họ, người còn không quan trọng bằng việc sáng mai họ nên ăn cái gì, ngược lại cũng thế.”

“Miếng lưỡi thể nhân vốn không liên quan gì đến người, nghe lời ông tiếng ve mà khó chịu trong lòng, vậy là người tự mình hại mình. Nếu vì thế mà tâm sinh bức bối, nóng nảy, cáu gắt, dẫn đến luyến công tẩu hỏa nhập ma, vậy thì càng nguy hơn nữa.”

Một đường khua môi múa mép, sư đồ hai người đã đến phố Bắc từ lâu. Lúc ngặt vào hẻm Hương Dương, Từ Hiền mới hỏi Lý Tự Thành:

“Tọa Vong Kinh mà ta truyền cho, Tự Thành người có còn nhớ trước khi Tọa Vong thì là gì?”

“Thưa tiên sinh, là vong lễ nhạc, vong nhân nghĩa.”

Cả bộ chân kinh được Từ Hiền mượn tính năng cộng hưởng truyền thẳng vào đầu, dù cho thâm sâu khó hiểu thì Lý Tự Thành vẫn có thể nhớ được nội

dung.

“Quên lễ nhạc, quên nhân nghĩa, không có nghĩa là nguoi trở thành kẻ mất dạy vô lễ, bất nhân bất nghĩa. Quên ở đây, nghĩa là nguoi không còn bị gò ép, chấp nhất với cái lễ nhạc thế tục, không còn bị bó buộc, hạn chế bởi cái khuôn khổ nhân nghĩa. Đồng lý như thế, nếu không còn để tâm đến cách nhìn của thế nhân, vậy nào có đau khổ, khó chịu nào chui vào lòng nguoi choặng?”

“Có nhà dò qua sông, bị một chiếc thuyền trống không đụng phải, dù lòng dạ nguoi lái dò có hẹp tới đâu, cũng không giận được. Nếu mà trên thuyền có nguoi, ắt phải thấy chủ dò giận dữ, phùng mang trợn má lên chửi mắng. Trước không giận mà sau lại giận, lý là vì sao? Vì trước không có nguoi mà sau lại có nguoi, nếu biết lấy cái lòng trống không mà đối xử với đời, thì ai mà hại mình cho được.”

Lúc nói đến đây thì sư đồ hai nguoi cũng đã vào trong lớp, Từ Hiền xoay nguoi lại,【Trọng Đạo Xích】không biết từ lúc nào đã ở trong tay hấn.

Khẽ cười một tiếng, hấn dùng thước gỗ nhẹ lên đầu Lý Tự Thành một cái, sau đó lần về phía bảng đen chuẩn bị bài giảng hôm nay, để Lý Tự Thành đỡ lẫn đứng trước cửa.

Kỳ thật đạo lý mà Từ Hiền nói gói gọn lại là khuyên gã chỉ cần coi thái độ của nguoi ngoài như không khí là được, nhưng nếu như thế thì làm sao hiệu quả dạy học của nghệ【Lão Sư】phát huy được, Lý Tự Thành chịu nghĩ thông mới lạ.

Sư đồ hai nguoi đến lớp chẳng bao lâu thì ông cháu trưởng trấn cũng tới.

“Tiên sinh, Tự Thành đã hiểu rồi!”

Vương Tiểu Minh vừa lách qua khỏi thân hình to tướng của Lý Tự Thành để vào trong thì chợt nghe gã há mồm la lớn, giật mình quay lại tung nắm đấm nhỏ nhắn của mình lên đầu gã, sau đó lập tức phải nuốt hận vì lấy trứng chọi đá, xoa xoa bàn tay, bặm môi lại cố về âm ức lắm.

Lý Tự Thành thấy vậy bèn gãi đầu, mặc dù mình là nguoi bị công kích nhưng vẫn phải xin lỗi nó, sau đó tranh thủ đi về chỗ ngồi của mình, tránh đường cho Vương lão trưởng trấn đi vào.

Từ Hiền gặp lão trưởng trấn có ý vào lớp, bèn chấp tay cảm tạ lão đã nói đỡ giúp mình ban nãy, Vương lão thấy vậy chỉ lắc đầu bảo rằng:

“Nào có ơn nghĩa gì, lão đầu này chỉ là tin tưởng nhân phẩm của nguoi mà thôi. Thật đáng buồn thay cho cả cái Bạch Long Trấn này, được nguoi âm thầm bảo vệ mà còn lấy oán báo ơn. Sao nguoi không nói cho bọn họ chân tướng sự thật, hay là có nỗi khổ gì?”

Từ Hiền nghe thế khẽ nhủ mảy: “Vương lão, ngài nói chân tướng là...”

Vương lão trưởng trấn liền giọng quở trách:

“Tiểu Hiền nguoi lại giả ngu giả ngơ gì đấy, đến cả lão già sắp xuống lỗ cũng muốn giấu giếm. Lão đầu này tuy già lắm lắm, nhưng vẫn còn nhớ mấy ngày trước, nguoi nói đã có manh mối của bọn hung đồ, có phải vì nguoi ngăn lại bọn chúng, nên hôm qua mới bị tìm đến trả đũa?”

Chân mày giãn ra, Từ Hiền nghe xong liền biết trưởng trấn hiểu lầm, nhưng để tránh phiền phức hấn cũng thuận theo ý lão, gật đầu thừa nhận.

“Vương lão mắt sáng như đuốc, chính thị là bọn chúng. Ngài yên tâm, chuyện này ta đã giải quyết, chúng sẽ không đến tiểu trấn một lần nào nữa. Ngài cũng chớ nói chuyện này cho nguoi khác biết, tránh để hỗn loạn phát sinh.”

Từ Hiền nói dối như thật vậy, nghe hấn nhỏ giọng dặn dò mình, lão trưởng trấn khẽ than thở:

“Tiểu Hiền thật là chí nhân thời nay vậy, làm việc tốt không cầu danh, thi ân bất cầu báo, nguoi khiến lão phu lại càng thấy hổ thẹn cho đám hương thân trong trấn, nghe nhầm đồn bậy mà không biết bậc chân nhân đang tại trước mắt mình, sợ là chờ đến lúc nguoi rời đi thì hối hận cũng đã muộn.”

Già mà thành tinh, sống đến từng tuổi này rồi, từ thái độ của Từ Hiền với dân trấn ban nãy, sao Vương lão không nghe ra được là hấn đã sinh lòng rồi đi?

Từ Hiền thấy vậy chỉ cười, lắc đầu không dám nhận là bậc chí nhân, đối với chuyện mình muốn ra đi cũng không bình luận gì, vờ như chưa nghe thấy.

Gặp Từ Hiền thái độ lạnh nhạt, Vương lão biết ý niệm của hấn đã quyết, không thể vấn hồi được nữa, chỉ có thể đành thôi.

Hai nguoi nói một chút về vấn đề học hành của Vương Tiểu Minh, sau đó lão trưởng trấn cũng chào từ biệt mà về.

Thấy gia gia rời khỏi, đồng học Tiểu Minh lúc này mới hí hửng chạy đến chỗ Từ Hiền, háo hức bảo rằng: “Tiên sinh, chúng ta chơi mô bụng đi!”

“...”

Trên trán Từ Hiền chợt hiện một vết đen, hấn từ tốn nói với đứa học trò vô pháp vô thiên này: “Đồng học Tiểu Minh, mô bụng không phải trò chơi, bị mô bụng sẽ chết.”

“Mô bụng sẽ chết?! Vậy chơi không vui, chơi không vui.”

Vương Tiểu Minh nghe xong, mắt tròn tròn xoe, sau đó lại nhăn mặt, tỏ vẻ khó hiểu mà hỏi hấn rằng:

“Mỏ bụng đã chơi không vui, tiên sinh còn nói ra làm gì? Thiệt là, hại Tiểu Minh tưởng rằng có trò chơi mới.”

Nói xong liền hậm hực trở về chỗ ngồi của mình, gương mặt phụng phịu như đang bực bội lắm.

Nhưng lời của nó lại khiến tâm thần Từ Hiền chấn động không nhẹ, ánh mắt có hơi hoảng hốt.

Đúng là như vậy, dù biết bản thân không làm chuyện trái lương tâm nên không sợ, nhưng nếu đã tự cho là chẳng còn bận tâm đến ánh mắt thế tục, vượt lên miệng lưỡi thế nhân, vậy hấn cần hứa hẹn, thế thốt gì với người ta đâu?

“Từ Hiền ơi Từ Hiền, chuyện đến người còn chưa làm được nhưng lại bày đặt dạy đời, áp đặt cho người khác phải làm được, quả thực là đặc điểm nhận dạng của những kẻ chỉ biết nói đạo lý suông.”

Chợt nở nụ cười khỏ, “kỳ sở bất dục, vật thi ư nhân”, Từ Hiền cảnh tỉnh chính mình như thế.

Lúc này thì vừa đến giờ Mùi, Triệu Tiểu Hồ từ bên ngoài hí hửng chạy vào lớp vì tưởng rằng mình là người đến sớm nhất, nhưng phát hiện bên trong đã có người, nó lập tức trở nên yếu xiu.

Có điều sự yếu xiu của nó tới nhanh mà đi cũng nhanh, bởi vì lúc này đồng học Tiểu Hồ bị Hồ ma ma túm tai kéo đến chỗ Từ Hiền, khom người nói tạ rúu rít vì chuyện trưa hôm qua.

Thật ra ngày hôm qua cha mẹ của Tiểu Hồ đã đến nhà Lý Tự Thành để lạy tạ ơn cứu mạng con mình, cũng tới nhà tranh tìm Từ Hiền nhưng không gặp được, chỉ đành nhân lúc cận giờ dạy tới nói lời cảm tạ, đưa hấn ba thốt lụa thượng hạng để tỏ thành tâm.

Từ Hiền nhận lời cảm ơn nhưng lễ thì hấn chối từ, nhà Tiểu Hồ tuy mở tiệm vải nhưng ở tiểu trấn thế này cũng không phải phú gia đại hộ, đưa không ba thốt lụa như vậy cũng phải giặt gấu vá vai.

Nhưng Hồ ma ma và đồng học Tiểu Hồ thật đúng là mẹ con ruột tới không thể ruột hơn, trực tiếp để lụa lại trên bàn học rồi bỏ chạy, ra tới cửa còn không quên ‘uy hiếp’ Từ Hiền:

“Tiểu Hồ, tiên sinh mà bắt mi lấy về thì nhớ ôm lễ vật quỳ khóc trước cửa học đường, chừng nào tiên sinh nhận mới được phép đứng lên nghe chưa!”

Đồng học Tiểu Hồ còn chơi triệt để hơn, vừa nghe mẹ dặn dò liền hụp người xuống, mím môi mím lợi dùng hai tay hai chân ôm chặt lấy cặp giò của Từ Hiền, như thế hấn không nhận là nó không buông.

Thế là Từ Hiền phải dở khóc dở cười, như tú tài gặp quan binh có lý mà không thể nói, chỉ đành thu ba thốt lụa vào trong ống tay áo.

Nhưng dù vậy Triệu Tiểu Hồ vẫn chưa buông ra, hấn bèn lấy ngón tay chọt chọt vào gò má mồm mồm của nó, khẽ lắc đầu cười:

“Này đồng học Tiểu Hồ, tiên sinh đã nhận lễ của nhà người, sao còn chưa chịu buông tay?”

“Không buông, không buông.”

Con tiểu hồ béo này lắc đầu nguây nguây, khịt mũi bảo rằng: “Hum, Tiểu Hồ cũng muốn học thần công cái thế giống con trâu bự, tiên sinh có thể dạy ta được không?”

Nói đoạn lại ngẩng mặt lên nhìn Từ Hiền, hai mắt ngập nước, phoi ra một khuôn mặt tội nghiệp, biết là giả dối nhưng lại có phần đáng yêu.

Từ Hiền nghe vậy, cười như không cười mà hỏi: “Học được võ công thì người định làm gì?”

Đồng học Tiểu Hồ nghe vậy liền “ha” một tiếng, héch mặt lên trời, bộ dạng tinh tướng, giọng điệu đắc chí:

“Chờ Tiểu Hồ học được võ công, trước tiên phải báo đáp con trâu bự. Ta sẽ tìm một chiếc xe ngựa... không, nguyên một đàn ngựa luôn, rồi để chúng nó tới ủi con trâu bự, khi đó Tiểu Hồ sẽ xuất hiện cứu nguy, cản lại bọn ngựa, vậy là trả lại được ân tình cho hấn. Từ nay không ai nợ ai, hấn phải đem vải nhận hôm qua trả lại cho cha mẹ rồi.”

Nói xong nó còn đắc ý há mồm cười hô hô, miệng không đủ răng nên thậm chí có nước dãi chảy ra.

Từ Hiền: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Muốn luyện thần công, phải nghe lời mẹ

Trước ý nghĩ hết sức áu trĩ nhưng lại rất có hiểu của Triệu Tiểu Hồ, Từ Hiền chỉ có thể dùng sự im lặng bày tỏ bội phục.

Nhưng đồng học Tiểu Hồ nào chịu để yên, nó giật giật ống quần của hấn mà hỏi:

“Tiên sinh, tiên sinh! Người dạy võ cho Tiểu Hồ nha, ta hứa cố gắng chăm ngoan, nhất định trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ cho người xem!”

Từ Hiền mỉm cười lắc đầu: “Ta sẽ không dạy cho người...”

Hấn vừa nói vậy, tiểu hồ béo liền bầu chặt hơn nữa, nhưng sau đó liền thả lỏng ra khi nghe hấn nói nửa câu sau: “...trừ khi người có thể làm được ba điều sau.”

Thấy Triệu Tiểu Hồ mặt đầy khao khát nhìn mình, Từ Hiền cũng không thừa nước đục thả câu, cười nhạt một tiếng rồi nói:

“Thứ nhất, dù là trên lớp hay ở cùng cha mẹ, đều phải ngoan ngoãn, không được quậy phá.”

Đồng học Tiểu Hồ nghe xong điều kiện thứ nhất liền nghiêng đầu ngẫm nghĩ, trên lớp không phá phách thì nó đã làm được lâu rồi, về phần lúc ở với cha mẹ... Nó đành cắn răng một cái như dòn quyết tâm lớn lắm, quyết định là sau này không cãi lời họ nữa.

Triệu Tiểu Hồ ngậm nước mắt trong lòng, thầm nói lời vĩnh biệt với gốc cây mà Hồ ma ma cấm nó ra đó chơi đùa.

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, đồng học Tiểu Hồ như người trắng sĩ phải hi sinh vì đại nghiệp, bậm môi thật chặt, mắt chứa đầy lửa nhiệt huyết chờ tiên sinh nói ra điều kiện thứ hai.

‘Sắp ra sa trường hay sao...’ Từ Hiền thầm cảm thấy buồn cười, nhưng nét mặt vẫn bình thản như thường, nói tiếp: “Thứ hai, phải cố gắng học tập cho giỏi.”

‘Nhưng bài tập về nhà đáng ghét nhất rồi.’

Nghe như sét đánh ngang tai, yêu cầu này đối với đồng học Tiểu Hồ mà nói còn khó hơn cái thứ nhất, nhưng vì học được võ nghệ cao cường... Nó bèn liếc về phía Vương Tiểu Minh, ngọn lửa quyết tâm trong mắt càng bùng cháy hơn.

‘Đề toán mà thôi, Tiểu Minh nhất định có thể giúp ta học giỏi. Cùng lắm chờ học được thần công, ta làm đại ca bảo kê cho nó là được.’

Triệu Tiểu Hồ cảm thấy mình đã hoàn thành hai trên ba điều kiện, chỉ cần thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của tiên sinh là có thể học võ rồi, chỉ là câu tiếp theo của Từ Hiền lại đập tan ảo tưởng của nó:

“Thứ ba, nếu đã làm được hai điều trên, thì chờ đến năm Tiểu Hồ mười hai tuổi, tiên sinh nhất định sẽ dạy võ cho người.”

Đồng học Tiểu Hồ như bị hút hết sinh khí, buông chân của Từ Hiền ra mà ngồi phệt xuống đất, đưa hai bàn tay lên bắt đầu đếm ngón tay.

Năm mới sắp tới, nó sắp bước sang bảy tuổi, mà tiên sinh bảo cần chờ đến năm mười hai, như vậy cộng trừ nhân chia thì sẽ là...

“Năm năm nữa!?” Nó hoét toáng lên, mặt mũi trắng bệch như sắp không qua khỏi.

Từ Hiền nhìn chỉ thấy buồn cười, nhưng hấn cũng không muốn bị tiểu tử này đeo bám không ngừng, trong đầu chợt nảy ra một cách dễ dãi dành, thế là hấn khinh khinh cười một tiếng mà rằng:

“Người không chịu sao? Tự Thành năm nay đã mười sáu nên ta mới chịu dạy cho hấn, hay là Tiểu Hồ cũng muốn chờ đến năm mười sáu tuổi cho bằng bạn bằng bè?”

“A? Không, Tiểu Hồ không hề muốn như vậy đâu tiên sinh. Mười hai tuổi, mười hai tuổi rất tốt!”

Quả nhiên vừa nghe hấn nói thế nó liền cảm thấy đãi ngộ của mình cũng không tệ, thế là lập tức tràn trề sức sống, nhả mặt lại cười tỏ vẻ mình rất hài lòng, sau đó lại cúi đầu xuống cắn ngón tay, trầm tư suy nghĩ.

Bất gặp ánh mắt lảo liên như có mưu ma chước quỷ gì mới của nó, Từ Hiền cũng đoán được một hai, hấn nửa cười nửa không, dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn Triệu Tiểu Hồ mà nói:

“Vậy thì rất tốt. Nhưng trong năm năm tới Tiểu Hồ vẫn phải tuân thủ theo điều thứ nhất và điều thứ hai đấy, chỉ cần một lần ta phát hiện người không nghe lời thì chẳng có học võ gì hết, ghi nhớ cho kỹ.”

Biểu cảm trên khuôn mặt của đồng học Tiểu Hồ lập tức cứng đơ, bộ dạng như bị bắt tại trận.

Cuối cùng nó chỉ có thể ngậm uất ức mà gật đầu thật mạnh để bảo đảm với Từ Hiền, sau đó hậm hực đi về chỗ ngồi của mình.

Vì học võ, ngày hôm nay nó nhất định phải dùng hai mươi thành công lực cho việc nghe giảng.

Từ Hiền mắt chứa ý cười, nhìn đồng học Tiểu Hồ dùng hai cái chân ngắn ngắn của mình chạy về chỗ ngồi, khoe miệng bất giác nhếch lên.

Mặc dù hắn đã quyết định sẽ rời khỏi Bạch Long Trấn, nhưng những gì hắn hứa hẹn với Triệu Tiểu Hồ cũng là thật.

Bởi rời đi không có nghĩa là chẳng bao giờ quay về, cho nên nếu năm năm sau hắn trở lại trong trấn, đồng học Tiểu Hồ vẫn muốn luyện võ thì hắn cũng sẵn lòng truyền thụ.

Tin rằng khi ấy nghề【Lão Sư】của hắn đã lên đến một tầm cao mới, sợ là hiệu quả dạy học không thua kém gì Thần Lâm Kỳ Cảnh của võ học nguyên thư.

Từ Hiền vừa nghĩ vừa nhìn thông báo mới hiện ban nãy của hệ thống.

Nghề văn hóa:

【Lão Sư (Cấp 7)】

Hắn vốn mới lên đến cấp sáu hai ngày trước mà thôi, nhưng vừa nãy Lý Tự Thành chỉ hô to rằng hiểu được đạo lý của hắn, thế mà nghề【Lão Sư】lại nhảy vọt lên cấp bảy, có vẻ như kinh nghiệm kiếm được từ việc dạy dỗ đệ tử chính thức hoàn toàn vượt xa lúc hắn giảng bài cho mấy đứa nhỏ khác.

Nhưng Từ Hiền sẽ không vì thế mà bỏ bê đám học sinh còn lại, hoặc là cưỡng ép nói đạo lý hàng giờ liền cho Lý Tự Thành nghe.

Từ Hiền luôn xác định rõ một điều rằng hệ thống là thứ phụ trợ, hắn sẽ không vì nó mà đi làm những chuyện trái với nội tâm của mình.

Sau khi Tiểu Hồ đòi học võ công kết thúc thì các học trò còn lại cũng lần lượt tới, nhưng sĩ số chỉ bằng hai phần ba thường ngày, e là bị gia trưởng giữ lại không cho đến học.

Từ Hiền thấy vậy nhưng không bận lòng, hắn trước đó cũng đã kịp dạy đạo lý làm người tối thiểu, dạy cho biết đọc biết viết, dạy cho cộng trừ nhân chia, như thế chỉ cần ngày sau không quên thì ít nhất lớn lên cũng có thể làm một người đàng hoàng, kiếm một công việc đàng hoàng, đỡ sợ bị lừa lọc vì không biết chữ nghĩa, không biết tính toán.

Sau đó hắn liền bắt đầu thời gian dạy học của mình như mọi khi, việc đầu tiên làm là thu lại bài chép phạt của Triệu Tiểu Hồ và Vương Tiểu Minh, hơn nữa còn căn dặn đồng học Tiểu Minh về nhà phải làm bài toán tính số linh đan Hứa Tiên uống, người sau dù có vài phần không muốn cũng đành bĩu môi đồng ý.

Kế tiếp hắn lại cho đám học trò giải vài bài toán phức tạp hơn bình thường một chút, dạy về hai chữ Thiện và Ác, kể một số câu chuyện ngụ ngôn như Đeo Cây Giữa Đường, v.v...

Thời gian cứ thế trôi qua, khi hoàng hôn dần tàn thì cũng là lúc tan học.

Ngày hôm sau học đường mở buổi sáng, Vương Tiểu Minh quả thật không làm Từ Hiền thất vọng, tính toán chính xác đề toán mà hắn đặt ra, hơn nữa còn tự nhìn ra quy luật mà tìm được phương pháp tính nhanh.

Nhưng đáng nói hơn là đồng học Tiểu Hồ, tiểu tử này thế mà hôm qua về nhà cũng làm lại bài tập, lại còn làm đúng mới tài tình. Có điều do không biết phương pháp tính nhanh nên nó chỉ có thể dựa vào sự kiên trì, cộng từng số từ một đến chín chín, khiến Từ Hiền vừa khâm phục vừa buồn cười.

Kỳ thật đây không phải là một bài toán khó khăn gì, dù không biết tính nhanh thì học được phép cộng là có thể làm được, Từ Hiền đặt ra chủ yếu để thử thách sự kiên nhẫn của học sinh, cuối cùng ngoại trừ Tiểu Hồ ra thì chẳng đứa nào đủ kiên nhẫn và tỉ mỉ để tính cho đúng.

Lý Tự Thành kỳ thật cũng dùng cách tính của đồng học Tiểu Hồ, đáng tiếc là hắn trúng bẫy của Từ Hiền nên cộng thêm cả số 100 vào.

Sau bài toán này cũng có thể xác định được, không tính Lý Tự Thành thì Tiểu Minh và Tiểu Hồ là hai đứa học sinh đáng cho Từ Hiền quan tâm nhất, một người thiên tư thông minh, một người thì lấy nỗ lực bù đắp thiên phú.

...

Thời gian chớp mắt một cái đã qua nửa tháng, chờ đến đêm nay thì chính là thời khắc giao thừa.

Nửa tháng nay, thời gian biểu của Từ Hiền hoàn toàn bị lấp kín, lịch dạy của hắn vẫn y như cũ, nhưng hôm nào dạy ban sáng thì chiều hắn sẽ đến tiệm rèn Lý thị để hỗ trợ Lý Đại Ngưu.

Còn nếu đến học đường lúc chiều thì hắn sẽ tranh thủ khi rạng sáng chạy sang Đan Dương Huyện, đến lò sát sinh luyện đao.

Từ Hiền tìm được việc ở lò sát sinh cũng nhờ Lý Đại Ngưu, hóa ra trước đó y có mối rên dao cho một trại mổ bò ở trên huyện, hẳn biết được cũng thuận thể đẩy thuyền trở thành một tên đồ tể.

Dù có quan hệ, nhưng lúc đầu chủ lò sao chịu nhận một kẻ ngày đến ngày không như Từ Hiền? Có điều sau khi gặp cảnh hắn chỉ hươu nhệ một đao mà thịt bò như hóa thành bùn nhão rơi xuống, lập tức chẳng còn dám ý kiến gì nữa, bộ dạng như gặp tổ tông mà bái lạy mời hắn đến làm việc.

Sáng trưa chiều đều bận kín lịch, đến buổi tối Từ Hiền cũng không tha cho chính mình, bởi đó là thời gian hắn ra ngoài săn giết Sát Thần Môn.

Từ Hiền đã chẳng còn biết giấc ngủ là gì, bởi một khi mệt mỏi hắn liền tiến vào trạng thái Tọa Vong nghỉ ngơi, chẳng mất bao lâu lại tỉnh thần phơi phới, sau đó tiếp tục hoạt động không ngừng nghỉ.

Cường độ luyện võ và luyện nghề của Từ Hiền có thể nói là điên cuồng, nhưng cũng nhờ điên cuồng như vậy mà tiến bộ cũng cực kì kinh khủng.

Bây giờ mà có phải đối mặt với Vạn Thiên Cừu, cho dù không dùng mưu kế thì hắn cũng có niềm tin chống đỡ được trong thời gian không ngắn, chẳng đến nỗi bất lực hoàn thủ như nửa tháng trước.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tổng kết cuối năm, bản lĩnh tăng nhiều

Đại Hàn đã xa, Lập Xuân vừa tới, chờ đêm nay qua, mai là năm mới.

Giờ là ba mươi tháng chạp, Từ Hiền cho bọn trẻ nghỉ Tết, đợi đến mừng sáu tháng giêng mới cho chúng đi học lại.

Tiệm rèn của cha con họ Lý hôm nay cũng đóng cửa không làm, hẳn vốn dĩ có cả một ngày rảnh rồi, nhưng Từ Hiền nào chịu ở yên?

Từ lúc mặt trời còn chưa xuất hiện thì hắn đã lên huyện luyện đao, bởi trại mổ bò hôm nay vẫn chưa nghỉ.

Lò sát sinh thường chỉ làm việc vào buổi sáng, bởi lẽ từ giữa giờ Mùi trở đi là lúc Âm khí tăng lên, Dương khí hạ xuống, lại thêm đây là nơi giết mổ nhiều gia súc, sát khí cực thịnh, người bình thường nếu ở lâu trong loại hoàn cảnh này tất khó mà chịu nổi, thợ nguyên giám sát.

Vút!

Phập!

Từ Hiền lắc nhẹ cổ tay, chỉ thấy ánh đao chớp qua liên hồi, con bò to mộng treo trước mặt hắn chẳng khác nào một khối bùn nhão, bị lưỡi đao chạm vào là thịt mỡ tách rời khỏi xác, hơn nữa từ đầu chí cuối không hề vang lên một tiếng đao cắt trúng xương, như thể xương cốt của con bò tự biết mà né tránh vậy.

Ánh mắt của Từ Hiền có vẻ thần thờ, hẳn thậm chí còn chẳng nhìn thẳng vào con bò mà đang ngó giao diện hệ thống để làm tổng kết cuối năm, xem mình đã đạt được những thành quả gì.

Danh tính: Từ Tiên Hiệp (Từ Hiền)

Danh hiệu: Phật Ác Tiểu Hiệp Sĩ

Danh vọng: Tiểu Hữu Danh Khí

Nghề văn hóa:

【Cầm Sur (Cấp 5)】

【Kỳ Thủ (Cấp 4)】

【Thư Pháp Gia (Cấp 4)】

【Họa Sĩ (Cấp 4)】

【Lão Sur (Cấp 7)】

【Tiểu Thuyết Gia (Cấp 1)】

Nghề thu thập:

【Ngư Phu (Cấp 2)】

【Thợ Săn (Cấp 2)】

Nghề chế tạo:

【Thợ Rèn (Cấp 4)】

【Thợ Mộc (Cấp 4)】

【Đầu Bếp (Cấp 2)】

Nghề võ đạo:【Hiệp Giả (Cấp 10)】

Nội lực: 10 năm công lực

Cảnh giới võ đạo: Hậu Thiên thất trọng

Thiên phú:【Hiệp Đạo Thiên Nhân】

+ Ngoại công:

【Đạn Chi Thần Thông (Dung Hội Quán Thông)】

【Trục Nhật Thần Bộ (Dung Hội Quán Thông)】

【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức (Dung Hội Quán Thông)】

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo (Giá Kinh Tụ Thục)】

+ Nội công:

【Giá Y Thần Công (Như Ý)】

+ Kỳ công dị thuật:

【Tọa Vong Kinh】

Quan hệ sư đồ (1/1): Lý Tự Thành

+ Võ học cộng hưởng:【Long Tượng Bát Nhã Công (Nhập Môn)】

Rương chứa đồ:【Rương Tứ Tượng】– 【Rương Tứ Tượng】– 【Rương Tứ Tượng】

Điểm Thiện Ác: 2220

Quả như Từ Hiền dự đoán,【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】đi sau mà tới trước, đạt đến cảnh giới Dung Hội Quán Thông sớm hơn【Trục Nhật Thần Bộ】một ngày, không chỉ thế mà còn tiến được hai phần ba quãng đường đến cảnh giới Lư Hóa Thuần Thanh.

Về cơ bản thì nếu bây giờ hần chấp nhận học【Toàn Chân Kiếm Pháp】và【Vi Đà Côn Pháp】,mở ra đủ bốn Võ Căn cho thập nhị chính kinh thì trong vòng ba ngày tất đạt đến Hậu Thiên thập nhị trọng.

Cảnh giới mà người khác đến già vẫn mắc kẹt, hần lại chỉ cần vòn vẹn năm tháng là có thể đạt tới, đó là còn chưa tính hơn bốn tháng trời thiếu thôn võ học nhập đạo mà dừng tại Hậu Thiên tam trọng.

Mặc dù còn chưa rợn người bằng Huyền Tăng mười sáu tuổi như Vong Đức, nhưng nhiều đó cũng đủ để thấy Hiệp Đạo Giang Hồ bá đạo ra sao.

Trên đời này lại có người nào mỗi một môn võ học nếu không phải tự sáng tạo ra thì cũng là nguyên thư, sở hữu hiệu quả Thần Lâm Kỳ Cảnh như Từ Hiền cơ chứ?

Còn về nội công,【Giá Y Thần Công】của hần cũng đã đạt tới cảnh giới Như Ý, nội khí vận hành trôi chảy như nước, cường độ thân thể cũng được cường hóa thêm một tầng.

Với mười năm công lực trong người, thứ chân khí kỳ dị của Giá Y đã có thể dễ Từ Hiên gia trì nó lên công kích của mình, dù cho không chạm trúng người cũng khiến kẻ địch như bị lôi điện đánh vào, khó lòng phòng bị.

Hơn nữa nhờ Lý Tự Thành thiên tư ngút trời, luyện thành【Long Tượng Bát Nhã Công】tầng thứ ba, Từ Hiên cũng được cộng hưởng đến cảnh giới Nhập Môn tầng hai, lại phối hợp thêm【Giá Y Thần Công】, e rằng chỉ cần một quyền là có thể đánh chết đối thủ cùng cảnh giới.

Điểm Thiên Ác sau nửa tháng săn giết cũng tăng lên đáng kể, chỉ còn chưa tới 300 điểm nữa là hẳn có thể mua được quyền trung của【Giá Y Thần Công】, không còn sợ luyện đến Đại Thành bị chân khí cản ngược.

Điểm danh xong phần võ công thì giờ là đến nghề phụ, phần lớn không có biến động gì, hai nghề【Thợ Rèn】và【Thợ Mộc】tiên bộ không ít nhờ việc đến lò rèn làm việc.

Các nghề văn hóa thi【Kỳ Thủ】tăng thêm một cấp do hẳn có ít lần gặp kỳ văn dị sự cần Ngô Tam Âm giải đáp, còn【Họa Sĩ】với cả【Thư Pháp Gia】là vì hẳn phải vẽ kha khá tranh, viết kha khá câu đối để treo ngày Tết.

Mặc dù giữa Từ Hiên và dân trấn đã có sự ngăn cách, không còn được tự nhiên như trước đây nhưng vẫn có không ít người nhờ hẳn đề bút.

Cũng phải thôi, có đến hai phần ba số gia trưởng của đám nhỏ vẫn cho con mình theo học hẳn, hiển nhiên là dù ôm lòng kính sợ trước nhân sĩ giang hồ nhưng họ cũng biết Từ Hiên không phải kẻ khó gần.

Bỏ qua chuyện đó, nói về thay đổi cuối cùng của nghề phụ chính là sự xuất hiện của một nghề mới【Thợ Săn】, do thường xuyên ở bên ngoài tầm nã Sát Thần môn đồ, những lúc đói bụng thì Từ Hiên trực tiếp săn giết đã thú nướng ăn, thế là nghề này xuất hiện, đồng thời kéo theo【Đầu Bếp】thăng đến cấp hai.

Về phần nhiệm vụ hệ thống cũng không có gì mới, “Trùng Gian Diệt Bạo” vẫn dừng lại ở vòng thứ tư, “Hãm Hại Hải Đồng, Thiên Lý Bất Dung” vẫn chưa hoàn thành, chỉ có một số nhiệm vụ lật vạt không đáng kể liên quan đến các nghề phụ, giúp hẳn kiếm được vài chục điểm Thiên Ác ít ỏi mà thôi.

Choeng!

Mảnh thịt xong con bò trước mặt, Từ Hiên thu đao lại cầm ngược ở trong tay.

Để ý kỹ mới thấy cây đao này của hẳn dài hơn mấy con dao bình thường của đầu bếp, so với đoản đao của nhân sĩ giang hồ thì lại ngắn hơn một đoạn.

Hơn nữa phần lưỡi của thanh đao này cũng dày gần gấp ba lưỡi dao bình thường, ngang ngửa với sòng dao, thế mà ban nãy Từ Hiên dùng nó cắt thịt ngọt xớt, không chút gì khó khăn.

Một phần là vì【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】uy năng mạnh mẽ, một phần là vì đao khí.

Ngày hôm qua, sau khi đánh chết một tên Sát Thần môn đồ Hậu Thiên thập nhị trọng, nghề【Hiệp Giả】của hẳn đứng lúc thăng lên cấp mười, nội lực nhờ đó mà đạt đến mức độ mười năm công lực.

Số năm công lực của người tập võ không đơn thuần chỉ là độ xem trừ lượng chân khí của ai nhiều hơn ai, mà khi đạt tới một mốc nhất định sẽ mang tới những hiệu quả khác biệt.

Mười năm công lực chính là cột mốc đầu tiên, khi đã đạt đến mức độ này thì võ tu có thể gia trì chân khí lên quyền cước, đao kiếm, mặc dù không làm được đến tình trạng cương khí hộ thể như cao thủ Tiên Thiên cảnh, nhưng chiến lực tăng cường lại rất đáng gờm.

Có điều sau khi đạt tới mức độ này lại khiến Từ Hiên sinh ra một nghi vấn khó giải trong đầu.

Tiên Thiên cảnh thì hẳn không rõ, đám môn đồ còn lại của Sát Thần Môn đều là hạng giá áo túi com, luyện【Sát Lục Thần Đồ】nên không có năng lực gia trì chân khí cũng là bình thường, nhưng đến lão yêu bà luyện võ mấy chục năm như Triệu Thất Hoa cũng không làm được thì thật sự khó hiểu.

Đóa Thất Diệp Phi Hoa mà mụ găm vào ngực Từ Hiên không hề có chân khí bám lên, nếu không thì dù hẳn có áo giáp cũng không tránh khỏi cảnh tim bị cửa nát.

Từ đó có thể suy luận, số năm công lực chỉ là một khái niệm, một cách gọi, nó cũng không hề đơn giản là thời gian tu tập nội công của một người.

Từ việc này có thể thấy chỗ thiếu hụt của kẻ nửa đường luyện võ như Từ Hiên, đến cả phương thức tiến giai Tiên Thiên hẳn cũng nắm chắc trong lòng, nhưng những loại kiến thức có vẻ khá thông thường thì lại không biết.

‘Xem ra buổi chiều lại không tránh khỏi việc bị hành hạ.’ Từ Hiên lắc đầu cười khổ, hẳn định nhân dịp đến nhà giúp Ngô Tam Âm treo câu đối lại nhờ lão giải hoặc cho mình, đã vậy tất không thiếu một phen bày binh bố trận trên bàn cờ.

Vừa nghĩ chiều nay nên dùng thế cờ nào đối chiến với lão mê cờ, Từ Hiên vừa bước đến chỗ con bò thứ hai đang đợi làm thịt, đuổi thuận thanh đao trong tay mình.

Mặc dù thanh đao này đúng là do hẳn rèn nên, nhưng Từ Hiên chỉ dùng nó để mổ bò mà thôi.

Hắn còn một thanh đao khác nữa, ẩn tàng sâu trong ống tay áo.

Thanh đao ấy được làm từ【Thiên Luyện Tinh Thiết】.

Thanh đao ấy vẫn chưa hoàn thiện.

Thanh đao ấy được dùng để... giết người.

Phập!

Đao nhập xác, thịt rơi xuống.

Một giọng nói chột vang lên, ngăn lại nhát cắt thứ hai của Từ Hiền: “Cháo bò hầm đây rồi, nghỉ tay chút thôi Phi Hiệp huynh đệ!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Đồ Tể nhà ai thích đọc báo?

Âm thanh nghe có phần thô lỗ, chủ nhân của giọng nói này là một người đàn ông trung niên nhân cao mã đại, lực lưỡng không thua gì cha con Lý Đại Nguru.

Y chính là ông chủ tạm thời của Từ Hiền, chủ của trại mổ bò lớn nhất Đan Dương Huyện, Lưu trại chủ.

Lưu trại chủ xuất thân cũng là một người đồ tể bình thường, nhưng nhờ tay nghề điêu luyện hơn người, lại thêm một chút may mắn mà lâu dần cũng tích đủ vốn để tự mở lò sát sinh của mình.

Tất nhiên, cái gọi là điêu luyện của y đối với【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】của Từ Hiền chỉ là múa rìu qua mắt Lỗ Ban, nhưng so với người bình thường thì đã là khá hơn rất nhiều.

Thường chẳng ai gọi lò sát sinh bằng chữ ‘trại’ cả, nhưng Lưu trại chủ lại khẳng khái cố chấp gọi vậy, bởi y có một ước mơ to lớn là không chỉ mổ bò, mà còn phải sở hữu cả một trang trại chăn nuôi của riêng mình.

Cũng vì ước mơ đó mà dù đã lên làm chủ, Lưu trại chủ vẫn không giữ bỏ thân phận đồ tể của mình, ngày ngày giết mổ gia súc.

Y cho rằng ngày xưa cũng nhờ chăm chỉ làm việc mà tự mở được lò sát sinh, vậy bây giờ vẫn tiếp tục chăm chỉ thì cũng có ngày mở được trang trại.

Ý nghĩ của Lưu trại chủ có vẻ thiếu thực tế, nhưng chẳng ai có thể phủ nhận sự cần cù của y được.

Từ Hiền kính nể sự cầu tiến của Lưu trại chủ, nhưng hắn cũng biết nếu y cứ tiếp tục làm đồ tể thì khó mà thực sự trở thành trại chủ, khổ nổi là chính hắn cũng không biết nên làm gì để y có thể thực hiện được mục tiêu của mình.

Nói ra cũng buồn cười, trình độ học vấn của hắn năm mười hai tuổi đã có thể đề danh bảng vàng, viết văn luận chuyện quốc gia đại sự cho thiên tử xem, thế mà việc còn con con như làm sao để một tên đồ tể trở thành chủ trại chăn nuôi lại bó tay bó chân.

Bách vô nhất dụng thị thư sinh, lời này mặc dù không chính xác, nhưng lại có một phần nào đó là đúng.

Bởi lẽ chỉ đọc sách không thì khó làm nên trò trống, phải biết học đi đôi với hành, tri hành hợp nhất.

Từ Hiền hiểu sâu lẽ đó, cho nên ban ngày hắn chặt bò, ban đêm hắn chặt người.

Mạng người dưới tay hắn đầu chỉ một hai, tính nhanh đã gần ba mươi.

Người giang hồ giết càng nhiều thì sát khí trên thân càng nặng, tạo thành một loại uy thế vô hình chấn nhiếp kẻ khác.

Nhưng trên người Từ Hiền lại chẳng hề mang loại sát khí ấy, có lẽ vì thế mà hệ thống đền bù cho hắn một thứ khác.

Thành tựu: Diệt Thập Ác

Các hạ tiêu diệt 10/10 kẻ có Ác khí cao hơn Thiện khí.

Thù lao:

+ Danh hiệu: Trừ Ác Tiểu Hiệp Sĩ (Tất cả ngoại công chiêu thức được tăng nửa thành uy lực khi đối chiến với mục tiêu có Ác khí cao hơn Thiện khí)

+ Vật phẩm:【Mặt Nạ Da Người】x3 (Chất lượng Phổ Thông, hạn sử dụng 30 ngày kể từ lần đeo đầu tiên)

Thành tựu kế tiếp: Trảm Bách Hung

Thành tựu này đã được giải tỏa cách đây nửa tháng, khi Từ Hiền dùng【Đạn Chi Thần Thông】chấm dứt tính mạng của Triệu Thất Hoa, số ác nhân mà hắn tự tay giết chết vừa đủ mười người.

Thù lao của việc mở khóa thành tựu Diệt Thập Ác cũng khá là phong phú, chỉ ít đối với Từ Hiền thì là như thế.

Đầu tiên phải nói đến danh hiệu đầu tiên của hắn: Trừ Ác Tiểu Hiệp Sĩ.

Mặc dù nghe qua có vẻ trẻ con, lại chỉ tăng có nửa thành, tức vốn vẹn năm phần trăm uy lực ngoại công chiêu thức. Nhưng trong chốn giang hồ, nơi mà hơn kém nửa chiêu cũng đã quyết định sinh tử thì danh hiệu này thực sự khá hữu dụng.

Huống chi từ việc nó có thành tựu kế tiếp cũng không khó để hắn đoán ra danh hiệu này có thể thăng cấp mạnh hơn.

Lại nói đến【Mặt Nạ Da Người】, đây chính là vật phẩm khiến Lưu trại chủ gọi hắn bằng cái tên Phi Hiệp, bởi lẽ đó chính là thân phận giả của hắn lúc này: Họ hàng phương xa của Từ tiên sinh – Từ Phi Hiệp.

Hắn đặt cái tên này tất có thâm ý trong đó, nói trắng ra thì là để tự giấu bản thân.

Phi Hiệp ở đây không mang nghĩa là “đại hiệp biết bay”, mà là Từ Hiền đang chê cười chính mình không phải hiệp giả chân chính.

Bởi lẽ, bậc hào hiệp thứ thiệt đều là người quang minh chính đại, ai lại đi che che giấu giấu như hắn?

Khịt mũi cười nhạt, Từ Hiền tiếp tục vung đao cắt thịt, không quay lưng lại mà trầm giọng nói rằng: “Trại chủ cứ tự nhiên dùng trước, ta cũng xong ngay thôi!”

Cách hắn ba trọng, Lưu trại chủ đã đặt hai bát cháo xuống từ nãy, nghe hắn nói vậy bèn nhún vai “ồm” một tiếng, sau đó ngồi oạch xuống ghế bắt đầu ăn trước, há to miệng húp cháo xoành xoạch.

Đúng là không khách khí, dân đồ tể nói riêng hay bá tánh bình dân nói chung nào có quen lễ thói hủ nho, ăn có bữa cơm quyết phải chờ đủ người tể tự mới chịu nâng đũa cho hợp lễ hợp nghi?

Kỳ thật Lưu trại chủ chịu bụng cháo ra mời Từ Hiền đã là quý lắm rồi, trên đời này nào có đạo lý ông chủ phải phục vụ cho đũa làm công, trừ khi đũa làm công đó là vợ y.

Tất nhiên trong đó còn có nguyên do là vì đao công của Từ Hiền quá lợi hại, Lưu trại chủ từ đó mà ngờ ngợ nhận ra rằng hắn có thể là khách giang hồ trong truyền thuyết, thái độ có phần nể nang.

Nhưng cũng chỉ là nể ba phần mà thôi, một kẻ đồ tể dám tự xưng trại chủ như bọn lục lâm thảo khấu, lá gan có thể bé được sao.

Vút!

Phù!

Từ Hiền lấy xong phần thịt cuối cùng, thờ ra một ngụm trọc khí, sau đó nhặt lấy miếng vải bắt đầu lau sạch thanh đao của mình.

Buông miếng vải xuống, cổ tay xoay nhẹ một cái, trong chớp mắt thanh đao đã bị hắn thu gọn vào trong tay áo của mình, xem tư thái đoán chừng đã luyện động tác thu đao này rất nhiều lần.

Dùng thau nước ở bên cạnh để rửa tay, Từ Hiền lại lấy ra một chiếc khăn nhỏ trong không gian trữ vật, lau khô hai tay rồi mới quay người lại, bước về phía bàn ăn.

Hắn không vận dụng nội lực hay khinh công gì cả, vậy nên tiếng bước chân rất rõ ràng.

Lưu trại chủ nghe được, y vừa gặm cục xương bò vừa ngẩng đầu lên nhìn hắn, giọng ồm ồm không rõ vì miệng đang nhai nhồm nhồm:

“Phi Hiệp huynh đệ vẫn luôn nhanh như vậy. Nào nào, nhân lúc còn nóng, mau lại đây húp cháo, ngon bá cháy đó!”

Từ góc độ của y mới thấy, diện mạo Từ Hiền lúc này chỉ có năm phần giống nguyên bản, hơn nữa khí chất cũng hoàn toàn thay đổi, chẳng còn chút gì là

thư hương môn đệ, trái lại có phần như một kẻ phong trần thường lẫn lộn nơi phố chợ.

Từ Hiền ngồi xuống bàn, nhìn bát cháo đã voi mất tám phần của Luru trại chủ, hần khẽ nhún vai rồi cầm lấy bát của mình bằng một tay, thổi nhẹ một cái rồi nói:

“Trại chủ người ăn uống cũng rất nhanh, sợ là ta mà chậm một chút thì đến xương cũng không có mà ăn.”

Trêu chọc một câu, hần liền ghé môi vào miệng bát để uống một hớp cháo, sau đó mới bắt đầu dùng thìa múc thịt bò lên ăn, nhai lấy nhai để.

Luru trại chủ nghe vậy bèn cười ha hả, đáp lại rằng: “Ta vẫn còn một nồi kia kia, người chớ lo không có xương mà gặm nhé!”

Nói xong lại tiếp tục chiến đấu với miếng sườn bò trong tay, miệng thì nhai mà mắt thì dán vào tờ Giang Hồ Nhật Báo vừa mua lúc này.

Thói quen đọc báo này của y được hình thành mới đây thôi, bởi Giang Hồ Nhật Báo cũng chỉ vừa xuất hiện trong huyện được bảy ngày, đại lý chính là Đan Dương Thư Viện.

Tờ báo trong tay y tuy là vừa mua nhưng nội dung bên trên lại đã cũ, bởi lẽ số mới nhất phải chờ đến tầm giữa giờ Tý trở đi mới có, nghe đâu là vì xưởng in của Giang Hồ Nhật Báo không thiết lập tại Đan Dương mà ở tận huyện bên cạnh, phải mất không ít thời gian vận chuyển.

Luru trại chủ trước đó không ít lần phàn nàn vấn đề này, rất là bức bối vì sao Giang Hồ Nhật Báo kia lại không mở xưởng in ở Đan Dương, huyện mình lại có gì thua kém Thanh Hà kia cơ chứ?

Từ Hiền đúng là biết câu trả lời, bởi vì hần đã xem qua địa đồ, phát hiện Thanh Hà Huyện nằm ở vị trí khá đặc địa, bốn phương tám hướng đều có quan đạo lưu thông với mười mấy huyện khác, hơn nữa khoảng cách đều tương đối gần nhau.

Ngược lại, từ Đan Dương chỉ có quan đạo đi trực tiếp được ba huyện, trong đó đã tính cả Thanh Hà. Muốn sang các huyện còn lại, hoặc là phải đi đường vòng dài gấp hai, gấp ba bình thường, hoặc là mạo hiểm trực tiếp băng qua rừng rậm.

“Ghe gớm! Vĩnh quốc đúng là đại quốc, đời vua còn nhanh hơn Phi Hiệp huynh đệ mổ bò, mừng một này lại có tân hoàng đế lên ngôi.”

Luru trại chủ chớp chớp miệng, tấm tắc than thở.

Từ Hiền nghe vậy, tay đang múc thịt bỗng cứng lại, nhưng chưa được một giây lại tiếp tục hoạt động bình thường, điềm nhiên như không có gì xảy ra.

Luru trại chủ cũng không để ý đến động tác của hần, y vừa móc thịt kẹp trong kẽ răng vừa đọc những tin tiếp theo.

“Hâyyy, tin vui a! Số lượng hài đồng bị mất tích trong địa bàn Đan Dương giảm mạnh, Bạch Long Trấn, Thạch Cổ Trấn, Giang Tân Thôn, Đạo Hương Thôn gần như không có trẻ mất tích. Theo lời mấy đứa nhóc bị bắt cóc thì có một người đeo mặt nạ, gọi là Thiên Hồ Hiệp cứu chúng ra?”

“Khà khà khà! Phi Hiệp huynh đệ, người này là người đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Kẻ ở tha hương làm khách lạ

Từ Hiền thấy y hỏi mà không ngẩng đầu lên, tiếp tục cắm cúi nhận mặt chữ, liền biết Luru trại chủ chỉ hỏi đùa mà thôi, bèn cười nhạt một tiếng coi như đáp lại.

Quả thật như vậy, lúc này Luru trại chủ đã đọc sang tin kế tiếp:

“Ồi chà chà, Thiên Y Dữ Thương Sinh đã tìm ra phương thuốc trị dịch bệnh đang hoành hành ba quận Trận Châu, trực tiếp cứu sống mấy mươi vạn người, gián tiếp bảo vệ hàng chục triệu nhân mạng. Ghe gớm, ghe gớm, không hổ danh Thiên Y, đến trời cũng có thể trị!”

Từ Hiền nghe được, hai mắt cũng hiện lên vẻ kính phục, gật gù phụ họa: “Quả thật là nhất đại thần y.”

Tuy hần còn chưa định nghĩa được thế nào là tiên hiệp, nhưng nếu phải chọn thì nghĩa cử này của Thiên Y đã có vài phần tiếp cận tiên hiệp, thành quả không thua gì hành động tự sát vì nghĩa của Tiêu đại vương năm xưa.

Luru trại chủ lại đọc thêm vài tin sốt dẻo, từ chuyện nhỏ nhặt ở địa phương cho đến đại sự thiên hạ đều có, Từ Hiền nghe được mùi ngon, cảm thấy miếng thịt bò trong miệng càng thêm thơm ngọt.

“...ngày hôm qua... không đúng, nếu đúng phải là hôm kia, Nam Phương Nữ Thần công bố quyền mười vạn lạng bạc cho nạn dân. Ghe gớm, cô nàng

này giàu có thật sự, rất thích hợp gả cho con ta làm vợ!”

“...ba vị cao thủ Tiên Thiên vì tranh đoạt về mời Vân Tiêu Kiếm Hội mà bỏ mạng, ôi giang hồ...”

“...Thi Quân lại làm ra thiên cổ tuyệt cú, gì mà kim nhân bất kiến cổ thời nguyệt, kim nguyệt tăng... chữ này đọc thế nào? Xùy xùy, rầm chó không kêu, tài thơ kém xa con trai lão tử, còn xưng Thi Quân gì chứ!”

Từ Hiền nghe y đọc thơ, lẩm nhẩm trong miệng một hồi, đoán được câu y nói dở là “kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân”.

“Người thời nay không thấy ánh trăng xưa, trăng thời nay lại từng chiếu người xưa... Quả là thi tài tuyệt diệu, xứng với hai tiếng Thi Quân.”

Khẽ gạt gù thán phục, hần dám tự nhận năng lực thi cử của mình vô song đương thời, nhưng nói về phong hoa tuyết nguyệt, thi từ ca phú thì chỉ qua quýt bình thường. Đừng nói là Thi Quân, mấy tên tài tử tầm thường cũng có thể đấu thơ thắng Từ Hiền.

Dựa theo cách nói trong ký ức kiếp trước thì chính là không có tế bào nghệ thuật.

Từ Hiền nghĩ đến đây thì hớp cháo cuối cùng cũng đã trôi xuống dưới bụng, hần vừa buông bát thì nghe Lưu trại chủ tặc lưỡi than thở:

“Thật không biết Giang Hồ Nhật Báo này có phép thần thông gì, chuyện vừa xảy ra ở tận đầu đầu mà chỉ mất một ngày là có tin tức đăng lên, ghê gớm thật sự!”

Thế là hần cười xòa bảo rằng: “Có thể mấy chuyện đấy đã xảy ra từ lâu rồi, chỉ là hôm nay mới được đăng báo mà thôi.”

“Không thể nào! Ta đọc thấy tin nào cũng có ghi thời gian xảy ra rõ ràng, đâu giống như người nói.”

“Nhà văn nói láo, nhà báo nói điều. Trại chủ chó có quá tin tưởng.”

Nếu Bao Ngao Thiên mà có ở đây chắc chắn sẽ hô to “ngậm máu phun người”, kiện Từ Hiền tội phi báng.

Phải biết, vì đảm bảo tin tức được truyền tải nhanh nhất đến người đọc, Giang Hồ Nhật Báo đã phải hao tổn núi vàng núi bạc đặt hàng hơn ngàn kiện【Truyền Ngôn Lạt Bã】được làm riêng từ Bão Nguyên Thành.

Món Đạo Khí ấy có thể giúp người ta truyền âm đến cho người cũng sở hữu nó, khoảng cách tối đa tám trăm dặm, gần với thiên lý truyền âm mà giang hồ hay đồn đại.

Trên cơ bản thì ngoại trừ Phong Vân Nguyệt San, tất cả những trang báo lớn nhỏ còn lại đều mua【Truyền Ngôn Lạt Bã】từ Đạo Thành, nhà nào không mua chẳng sớm thì muộn cũng sẽ phá sản, bởi trong cái nghề truyền thông này thì tốc độ là ưu tiên hàng đầu, tính chính xác cũng phải xếp sau, thậm chí có khi còn bị coi nhẹ.

Giang Hồ Nhật Báo có đăng tin láo hay không thì Từ Hiền và Lưu trại chủ đều không biết, cũng không quan tâm.

Thứ họ cần để tâm đến lúc này chính là đám gia súc phải làm thịt trong sáng nay, bởi ngày hôm nay chỉ có hai người họ, những đồ tể khác đều đã về nhà ăn Tết cả rồi.

Hôm nay đáng lẽ Lưu trại chủ cũng không nên đến lò sát sinh, nhưng vì đưa con trai duy nhất của y đang cầu học phương xa nên không về được, tại gia lại chỉ có mỗi bà vợ lẩm mồm, thật sự chẳng có hứng thú gì ở nhà, đành tới đây giết mổ cùng Từ Hiền.

Hai người phân công cũng rất rõ ràng, Lưu trại chủ phụ trách thọc tiết, lột da, đến phiên hần thì chỉ cần đảm nhiệm việc mổ xẻ.

Ngày cận Tết làm mấy việc sát sinh thế này có vẻ không phải điềm tốt, nhưng Từ Hiền và Lưu trại chủ đều chẳng hề bận tâm.

Lưu trại chủ ngồi phệt trên đất, không ngại máu tanh dính lên áo quần, vừa cạo lông heo vừa hỏi:

“Phi Hiệp huynh đệ không về nhà ăn Tết sao? Nghe đâu người là đường đệ của Từ tiên sinh ở Bạch Long Trấn, người và hần đều không có ý định hồi hương hả?”

“Hồi hương a hồi hương, không có hương thì lấy gì để hồi bây giờ...”

Từ Hiền cười nhạt một tiếng, đao trong tay không hề ngừng lại, miệng thì đáp rằng: “Trại chủ có điều không biết, ta và đường huynh đều là rồi nhà trốn đi, nào có mặt mũi gì trở về.”

Chuyện này hần chỉ thuận mồm bịa ra, nhưng Lưu trại chủ lại tin là thật, thậm chí còn phát huy trí tưởng tượng của mình mà phỏng đoán thân thế của Từ Hiền.

“E hèm, rồi nhà trốn đi... Có thể là con em nhà quyền quý à nha. Lão tử nghĩ thử, ôi dào, khả năng là con cháu của tri huyện đại lão gia nào đó, vì muốn bám víu quan hệ nên hi sinh tiểu bối nhà mình, gả cho tiểu thư xấu xí nhà tri phủ để kết thân.”

“Hừm, nhưng hai người lại may mắn gặp được cao thủ võ lâm truyền thụ võ nghệ, đánh bại hộ viện trong nhà rồi trốn đi đây, ghê gớm thật sự! Mà vậy thì

đúng là không có mặt mũi về nhà, bởi tri huyện vì chuyện này mà đắc tội tri phủ, bị cắt mất quan chức, cũng là Phi Hiệp huynh đệ và đường huynh của hắn báo hại.”

Y chỉ nhỏ giọng lầm bầm, nhưng khó mà thoát khỏi thuận phong nhĩ của Từ Hiền, cho nên hắn nghe được toàn bộ.

Từ không sinh có, Lưu trại chủ quả nhiên là người thích đọc báo, năng lực bịa chuyện vô căn cứ như vậy, chỉ cần thoáng chốc đã hạ bút thành văn, thật sự khiến Từ Hiền cam bái hạ phong.

Có điều y nói bậy nói bạ thế mà vẫn trúng một cái, hắn đúng là con trai của một tri huyện, nhà hắn cũng đắc tội với quan trên, hơn nữa quan trên đó không phải tri phủ mà đến tận thái thú một quận.

Kết cục cũng thảm khốc hơn, cha hắn chẳng những bị lột đi quan phục mà còn táng mệnh nơi ngục tối, bản thân hắn cũng suýt chút nữa không nhìn thấy ánh mặt trời.

Lời nói Lưu trại chủ gợi đến một số ký ức không đáng nhớ của Từ Hiền, hắn chợt cảm thấy hơi nhói nhói trong đầu, con heo trước mặt bỗng hóa thành tên thái thú mà hắn muốn băm thây vạn đoạn.

Không khống chế được đao kỹ của mình, Từ Hiền bỗng ra tay quá sức, mổ toạc con heo ra làm đôi.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi thở ra, hắn lập tức lấy lại được bình tĩnh, trầm giọng nói với Lưu trại chủ: “Trại chủ, ta mua con này!”

Người sau vốn tưởng hắn ra tay thất thủ, nghe vậy mới “ồ” lên một tiếng, trong đầu nhảy ra bốn chữ “thì ra là thế”, cười sảng sặc đáp: “Được, hôm nay giao thừa, tính người nửa giá!”

“Đa tạ trại chủ.” Từ Hiền gật đầu chấp thuận, không già mồm cãi láo, bởi hắn biết đây là diệu dụng của Tiểu Hữu Danh Khí, khó mà chống lại, chỉ có thể cam chịu.

Sau đó thì Từ Hiền không còn thất thủ một lần nào nữa, cứ thế cho đến đầu giờ Mùi đã hoàn thành xong chỉ tiêu giết mổ hôm nay, bái biệt Lưu trại chủ rồi lên đường về trấn.

Trước khi rời huyện, hắn còn cố ý sang thư viện mua phần Giang Hồ Nhật Báo của hôm nay gửi cho trại chủ.

Từ Hiền không mua cho mình, bởi Bạch Long Trần cũng có đại lý của Giang Hồ Nhật Báo, hắn đương nhiên phải mua ủng hộ Vương lão trưởng trấn.

Từ Hiền phóng nhanh về nhà, xua đầu bằng tay, với chục năm công lực cùng【Trục Nhật Thần Bộ】cảnh giới Dung Hội Quán Thông, hắn lướt đi như một bóng ma, bá tánh bình thường gặp phải ắt kinh hồn táng đờm.

Chẳng mất bao lâu, hắn đã về đến gian nhà tranh đơn sơ của mình.

Từ Hiền không vội đến gặp Ngô lão tiên sinh, chẳng phải vừa hay mua được một con heo ở chỗ lò sát sinh ấy sao, hắn định làm một phần heo quay tới mời Ngô Tam Âm, mưu đồ mượn thức ăn ngon mà tránh khỏi việc bị hành hạ trên chiến trường hắc bạch.

Lý tưởng thì tốt đẹp nhưng hiện thực lại tàn khốc, sau khi hắn đến bãi phóng, Ngô Tam Âm đúng là rất vui vẻ nhận thịt của hắn, chỉ là lão vừa hít mất nhai miếng thịt giòn rụm, tay lại vẫn không quên hạ cò, đánh cho Từ Hiền tối tăm mặt mũi ba ván liền.

Son thủy thanh cao xuân bất tận,

Thần tiên lạc thú cảnh trường sinh.

Lúc tàn cuộc ván thứ ba thì Lý Tự Thành không biết hay tin ở đâu mà tìm tới chỗ này, hỗ trợ Ngô lão tiên sinh treo hai câu đối trước cửa rồi đẩy hắn trở về.

Mặc dù thua ba trận không gỡ, nhưng Từ Hiền cũng được như nguyện, lão mê cò đã giúp hắn giải đáp nghi vấn về cách tính số năm công lực

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Nội lực thâm hậu, thủ đoạn thâm sâu

Hậu Thiên cảnh chưa đả thông kỳ kinh bát mạch nên kinh mạch chật hẹp, chân khí lại chẳng hóa cương nên chất lượng kém cỏi, chỉ đủ lưu thông trong hai mạch Nhâm – Đốc mà không thể luân chuyển ra khắp toàn thân, cho nên tu tập nội công chỉ có thể dùng phép luyện khí tiểu chu thiên mà không phải

đại chu thiên.

Một lần luyện đại chu thiên có thể sánh ngang với mười lần luyện tiểu chu thiên.

Mà theo cách tính số năm công lực Từ Hiền được nghe, thì ba ngàn sáu trăm vòng đại chu thiên mới bằng một năm công lực, tức là tương đương với ba vạn sáu ngàn vòng tiểu chu thiên.

Vị chi một ngày hẳn phải luyện xấp xỉ một trăm vòng tiểu chu thiên, liên tục như thế suốt một năm thì mới đạt được một năm công lực.

Không những thế, trong quá trình luyện công nếu không bảo trì được sự đều đặn, hoặc chịu phải nội thương cũng có thể khiến cho công lực sa sút, cần hao tốn rất nhiều thời gian để bù đắp.

Mười năm công lực chỉ là cột mốc đầu tiên, kế tiếp còn có ba mươi năm, năm mươi năm, bảy mươi năm và một trăm năm, sau nữa có còn hay không thì Ngô Tam Âm cười mà không nói, hẳn chỉ biết mình đã ghi nợ mười vạn cở để đổi lấy thông tin về các cột mốc đó.

Chân Khí Ngoại Phóng, Thiên Lý Truyền Âm, Đồng Hóa Quy Nhất, Lư Hành Bất Chỉ, Lãng Không Độ Hư.

Cái đầu tiên thì Từ Hiền đã biết, chính là năng lực gia trì một tầng chân khí lên quyền cước tay chân, đao thương kiếm kích.

Cột mốc tiếp theo, tên như ý nghĩa, người đạt đến ba mươi năm công lực có thể dựa vào nội lực hùng hồn mà truyền âm ngàn dặm.

Đồng Hóa Quy Nhất, khi đã đạt tới năm mươi năm công lực thì trong người sẽ sinh ra năng lực đồng hóa, có thể hóa giải các loại chân khí dị chủng xâm nhập vào người.

Lư Hành Bất Chỉ, đến mức độ này thì dù không chủ động hành công, nội khí trong người vẫn sẽ thời thời khắc khắc tự hành vận chuyển.

Lãng Không Độ Hư, Đan Điền trong thể nội kết nối với thiên địa linh khí trong tự nhiên, người đạt tới cột mốc này có thể tùy ý đi lại trên không trung tựa như đất bằng, chẳng khác nào nhân vật thần tiên.

Đó đều là những cảnh giới xa xôi diệu vợi, nhưng nhờ vậy mà Từ Hiền mới biết ơn việc hệ thống cho hắn được tăng một năm công lực mỗi lần nghề【Hiệp Giả】thăng cấp.

Phải biết, ngày nào hắn cũng bỏ ra chừng bốn canh giờ để tu hành nội công, nhưng dù đã có【Tọa Vong Kinh】và【Giá Y Thần Công】làm hậu thuẫn thì mỗi ngày Từ Hiền cũng chỉ luyện được chừng bốn mươi vòng tiểu chu thiên, tức là phải tốn gần hai mươi lăm năm mới có thể đạt tới trình độ công lực như bây giờ.

Vậy còn đỡ, theo lời Ngô Tam Âm thì những kẻ tư chất bình thường, lại không có mặt tích phụ trợ thì tốc độ cũng chỉ bằng một nửa hắn, phải mất năm mươi năm mới đạt tới cảnh giới Chân Khí Ngoại Phóng.

Từ Hiền có hỏi thử số vòng tiểu chu thiên Lý Tự Thành luyện được trong một ngày, nhận được con số là hai trăm bốn mươi vòng, gấp sáu lần hắn.

Tính ra gã chỉ cần luyện công chừng hơn bốn năm là có thể đạt tới mức độ mười năm công lực, thiên tài danh xứng với thực.

Từ Hiền thường nghe mấy lão thuyết thư kể chuyện, nói rằng kỳ tài võ đạo lên núi bá sư chỉ cần ẩn cư khổ luyện vài năm, khi xuống núi đã có thể tung hoành thiên hạ, lúc đầu còn tưởng là bịa đặt, nhưng bây giờ xem ra có bảy tám phần là thật.

Bởi vì có khi họ chỉ cần tu hành mười năm là công lực đã không thua gì đám lão quái gần đất xa trời.

Từ Hiền không vì tư chất bản thân bình thường mà nản chí, bởi hắn biết mình đã bỏ qua thời kỳ tốt nhất để đặt nền móng võ đạo, gân mạch đã bị định hình, nếu không tốc độ luyện công của hắn cũng sẽ vượt hơn thường nhân không ít.

Quan trọng hơn hết là Từ Hiền không cần quan tâm đến nó làm gì, bởi có một con đường dễ hơn giúp nội lực của hắn tăng tiến, đó chính là thăng cấp nghề【Hiệp Giả】.

Chưa bao giờ khao khát thăng cấp hơn lúc này, nhìn qua【Tầm Hung Kính】, Từ Hiền muốn tìm “quái” để giết lấy kinh nghiệm, nhưng kết quả vẫn là trống trơn như mọi khi.

Từ hơn nửa tháng trước đã chẳng có tên Sát Thần môn đồ nào dám lảng vảng gần Bạch Long Trấn, mỗi đêm hắn đi săn đều phải tốn không ít thời gian di chuyển sang những khu vực khác mới tìm được con mồi.

Đút chiếc gương vào lại trong tay áo, ngẩng đầu lên thì trời đã chập tối, tên đệ tử khai môn cũng đẩy Từ Hiền vượt qua hàng rào quanh nhà tranh.

Ra hiệu cho Lý Tự Thành dừng lại, Từ Hiền nghiêng đầu nhìn sang, thần quang chột lóe, phát hiện cảnh giới võ đạo của gã đã đạt tới Hậu Thiên tam trọng,【Trục Nhật Thần Bộ】cũng đến Giá Kinh Tự Thực, tiến cảnh có thể nói là thần tốc.

Khẽ gật đầu hài lòng, Từ Hiền nghĩ thầm ‘Ngày mai lại dạy hắn Giải Ngưu Tam Đoạn, xem như quà Tết vậy.’

Ngoài mặt thì phất tay một cái, nhạt giọng bảo rằng: “Đêm nay giao thừa, ngươi cũng nên về nấu bánh chưng với Lý đại thúc đi thôi!”

“Tiên sinh, hay là người cũng đến nhà đệ tử qua giao thừa?”

Lý Tự Thành vừa gãi đầu vừa hỏi, lúc này gã đơn thuần là theo bản năng đẩy Từ Hiền về nhà, tới nơi rồi mới nhớ ra hẳn chỉ một thân một mình, không có người thân, thế là chợt nảy ra ý này.

“Đi mà quay lại, người nghĩ ta rảnh?”

Từ Hiền nghe xong liền dờ khóc dờ cười, lắc đầu từ chối: “Người chờ quản ta, tranh thủ về nhà.”

Gặp hẳn nhẹ giọng mà thái độ lại kiên quyết, Lý Tự Thành cũng đành thôi, cúi đầu chào từ biệt: “Vây đệ tử xin về. Tiên sinh, giao thừa khoái lạc!”

Nói xong liền quay người đạp khinh công về nhà, tận dụng mọi lúc mọi nơi để trui luyện công phu.

Từ Hiền mặt không cảm xúc nhìn theo bóng lưng của gã, được một lúc chợt lắc đầu cười khẽ, thờ nhẹ một hơi mà rằng:

“Giao thừa là lúc sum họp, nhưng sợ rằng đêm nay chỉ có ta với người thôi. Trăng ơi, chờ để ta chờ lâu...”

Lúc dứt lời thì thân ảnh của hắn cũng đã khuất sau cánh cửa, trong gian nhà chợt bùng lên chút ánh sáng yếu ớt của ngọn nến.

Chẳng mất bao lâu, một tên hắc y nhân đeo mặt nạ chợt xuất hiện sau nhà, đó không phải hóa thân Thiên Hồ của hắn thì còn ai vào đây.

Một đêm giao thừa bình yên, dù là một tên ăn mày cũng xứng đáng được hưởng, nhưng lũ giòi bọ Sát Thần Môn thì không có quyền lợi ấy.

Không phải lần nào đi săn cũng có thể tìm được con mồi, nhưng Từ Hiền chưa bao giờ cảm thấy phiền chán. Vì khi đeo lên mặt nạ, tự xưng là hiệp, hắn cũng bắt mình phải mang tư tưởng của một hiệp giả.

Nhiệt tình vì lợi ích chung chứ không vì tư dục bản thân.

Hoặc chỉ ít thì hắn cũng có thể coi như đang luyện khinh công chứ không phải đang làm một việc vô bổ.

...

Từ Bạch Long Trần đi về Đông Nam thêm bốn năm trăm dặm, khu vực rìa ngoài Thập Vạn Đại Sơn của Nam Vực.

Trong một rừng cây nọ có sự xuất hiện của hai tên cao thủ giang hồ, một người đứng chót vót trên cành cao, lấy ánh trăng sau lưng làm bối cảnh, kẻ còn lại thì phủ phục phía dưới, quỳ một chân trên đất, xem ra là bậc dưới của người kia.

Người trên cao mặc lên mình một bộ hắc bào được điểm xuyết bởi các họa tiết màu đỏ sẫm, dựa vào ánh sáng mờ mờ của vầng minh nguyệt mà có thể phần nào thấy được diện mạo của y.

Đó là một gã đàn ông trung niên tuổi đã ngũ tuần, đầu hai thứ tóc, gương mặt khắc khổ mang nhiều dấu vết của sương gió, ánh mắt lại có phần âm u, độc địa.

Kẻ quỳ dưới chân y khoác áo choàng đen, đầu đội mũ vành rộng, há chẳng phải đường chủ Triệu Hắc đây sao?

Nếu là như thế, thân phận của y cũng không quá khó đoán.

Mắt nhìn xa xăm, giọng nói thều thào như người có bệnh, y cất lên âm thanh lạnh nhạt: “Triệu đường chủ, thành tích của người nửa tháng nay chỉ bằng ba phần trước kia. Người... có lời giải thích gì không?”

Ngữ khí chỉ như một lời hỏi han thông thường, nhưng rơi vào tai lại khiến Triệu Hắc sồn cả tóc gáy, chẳng khác gì tiếng gọi hồn của tử thần.

Toát mồ hôi hột, hắn cúi đầu càng thấp hơn nữa, chân tay có hơi run rẩy nhưng lại cố giữ cho giọng nói được bình tĩnh như thường:

“Là thuộc hạ vô năng, nhưng thưa môn chủ, Triệu Hắc cũng có nỗi khổ của mình.”

“Ồ, là nỗi khổ gì?”

Mi tâm nhói nhói như bị dao sắc chĩa vào, Triệu Hắc biết nếu bản thân không thể nói ra một lý do đủ cân lượng thì vĩnh viễn không cần nói gì nữa.

“Môn chủ minh giám, thuộc hạ vẫn luôn tận tâm tận lực vì đại nghiệp của bản môn, chưa từng có ngày lười biếng. Nhưng chỉ khổ nỗi bị thọc gậy bánh xe, à long sứ phản đồ của Thần Long Giáo ý vào kiếm pháp lợi hại mà lo chuyện bao đồng, nhiều lần giết hại môn đồ Sát Thần ta, Triệu Hắc bản sự kém cỏi, chỉ có giận mà không dám nói gì.”

Nghe hẳn dùng giọng điệu bất đắc dĩ để kể khổ, Sát Thần môn chủ chỉ “ừm” một tiếng lạnh nhạt, sau đó hỏi tiếp một câu, sát khí như có như không:

“Nếu đã vậy, sao chuyện qua nửa tháng, bây giờ mới cáo tri cho môn tọa?”

Triệu Hác vội vàng phản trần:

“Triệu Hác sao dám chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng làm phiền đến ngài? Không giấu giếm môn chủ, lúc phát hiện ả là phản đồ Ly Văn Đảo, thuộc hạ đã lập tức gửi tin báo cho Thần Long Giáo, ý đồ để chó cắn chó, cho bọn họ tự xử với nhau.”

“Thuộc hạ biết môn chủ thần uy cái thế, không ngại gì dám trùng chi kia, nhưng có thể bớt một chuyện thì hay một chuyện. Thuộc hạ vốn nên vì môn chủ phân ưu, nhưng nếu đó thật sự là tội của ta, thì xin môn chủ hãy trách phạt, Triệu Hác quyết không oán hận!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Trong Hoàng Long Động có chân nhân

‘Thần Long Giáo...’

La Sinh là Sát Thần môn chủ, nhân thủ dưới trướng Tiên Thiên như mây, Hậu Thiên như mưa, bản thân càng là tuyệt đỉnh cao thủ Huyền Tàng cảnh, nhưng khi nghe đến thế lực hải ngoại nơi Ly Văn Đảo kia, trong lòng vẫn sinh ra muôn phần kiêng kỵ.

Liếc nửa con mắt về phía Triệu Hác, La Sinh trầm giọng hô: “Đứng lên đi.”

Họ Triệu như được đại xá, chấp tay vái một cái rồi cúi đầu người đứng thẳng, đầu vẫn hơi cúi xuống để tỏ vẻ kính cẩn với bề trên.

“Nếu đã báo tin, vậy Ly Văn Đảo đã có hồi âm?”

Nghe môn chủ hỏi vậy, Triệu Hác lập tức thành thật đáp lại: “Bẩm môn chủ, theo tính toán thì vài ngày trước tin tức đã đến tay phân đà Trung Nguyên của họ, hẳn là không bao lâu nữa sẽ có động thái từ Thần Long Giáo.”

“Còn phải chờ sao...”

La Sinh chỉ nói mấy tiếng vu vơ nhưng họ Triệu lại thấy tâm can run rẩy, gương mặt bình phàm dưới chiếc mũ vành chợt hiện lên thần sắc âm tình bất định.

Sau một hồi, hần lộ ra vẻ như đã quyết tâm một điều gì đó, cắn răng bảo rằng:

“Vậy thì không chờ Thần Long Giáo, thuộc hạ sẽ tự mình đến gặp... ả ta.”

Nói cho hết câu, trên mặt hần hiện lên một nụ cười khó coi hơn cả khóc, hiển nhiên Triệu Hác cũng biết là hần vừa đẩy chính mình vào chỗ chết.

May cho họ Triệu, La Sinh có vẻ như cũng tiếc rẻ tên thủ hạ như hần, y khịt mũi một cái, giọng điệu khinh thường: “Gặp để làm gì, nhờ ả tiền ngươi một đoạn về tuổi vàng sao?”

Triệu Hác nghe được, lòng thầm đại hi, ngoài mặt thì lại càng thêm lăm liệt: “Vi môn chủ giải ưu, vì đại nghiệp bản môn, Triệu Hác dù bỏ cái mạng này có xá gì! Thuộc hạ nguyện cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, xin môn chủ soi xét!”

La Sinh không nhịn được phì cười một tiếng, tỏ vẻ khinh bỉ: “Triệu đường chủ muốn cúc cung tận tụy? Được thôi, bôn tọa chiều theo ý ngươi, bây giờ lập tức đến chất vấn ả cho ta, sao dám cả gan cản đường Sát Thần Môn!”

“A...” Triệu Hác nghe vậy liền cả kinh thành tiếng, bất giác ngẩng đầu lên nhìn La Sinh, chỉ thấy người sau cũng đang ngược cảm nhìn xuống mình, tức khắc run sợ, cúi đầu thật thấp, cảm chạm đến ngực.

Nhẹ nhàng phun ra hai chữ “phế vật”, không chờ họ Triệu khua môi múa mép, môn chủ La Sinh nhép miệng như đang đọc thần chú, ngay sau đó liền có một bóng đen vụt qua, xuất hiện sau lưng Triệu Hác mà chính bản thân hần vẫn không hề hay biết.

“Đêm dài lắm mộng, Thần Long Giáo mặc dù không dễ trừ nhưng chờ đại nghiệp thành công, bọn chúng cũng chẳng còn là cái thá gì.”

Về cuồng nhiệt thoáng hiện qua ánh mắt La Sinh rồi biến mất, y gạt Triệu Hác ra khỏi tầm mắt của mình, hướng ánh nhìn về phương Bắc, trầm giọng bảo rằng:

“Triệu đường chủ, bôn tọa tạm thời ban cho ngươi một tên Sát Đổng, nhanh chóng giải quyết cho xong vấn đề của ngươi. Bảy ngày tới nếu không bù đắp đủ số, bôn tọa cũng không ngại biến ngươi thành huyết thực cho những kẻ có năng lực hơn lên thế chỗ.”

Phản trán ướt đầm mồ hôi, Triệu Hác biết La Sinh nói được thì làm được, bởi trước đó chính bản thân hần cũng được đề bạt thành đường chủ như vậy.

Hắn một lần nữa quỳ gối trên đất, hồi đáp trong sự sợ hãi: “Thuộc hạ... nhất định không làm nhục mệnh! Chỉ là một Sát Đồng e rằng chưa đủ đảm bảo, sợ là cần phải...”

Họ Triệu nói đến đây chợt ngưng ngừng do dự, nhưng chờ một lúc vẫn không thấy La Sinh phản ứng, đánh liều ngẩng mặt lên nhìn thì chẳng còn gặp thân ảnh của môn chủ nhà mình đâu nữa.

“Môn chủ... AI?”

Hắn vừa đứng dậy nhìn quanh thì bỗng điếng hồn, phát hiện sau lưng mình không biết từ lúc nào đã có một thân ảnh thấp bé chờ sẵn.

Chỉ thấy đó là một đứa bé trai cùng lắm bảy tám tuổi, y phục trên người rách rưới, bầm đầy bụi đất, trông còn thua cả thằng ăn mày. Về mặt của nó không có bất cứ cảm xúc nào, cứ trơ trơ ra đấy, hai tròng mắt đen kịt, khiến cho hốc mắt của nó giống như hoàn toàn trống rỗng trong đêm tối.

Trên người nó chẳng có một tí sức sống nào, trong tay cầm một cái lưỡi liềm rỉ sét coi như vũ khí, bộ dạng trông khá vô hại.

Nhưng họ Triệu biết, dù là có mười kẻ như hắn cũng đâu không lại một mình nó, đứa trẻ có bộ dạng vô hại này thật sự là một món vũ khí chết người.

Kỳ thật, theo Triệu Hác thấy thì một Sát Đồng Tiên Thiên thôi là đủ để xử lý Hứa phu nhân, hắn chỉ là muốn đề phòng biến cố nên mới thử xin môn chủ thêm một Sát Đồng nữa, được thì tốt mà không được cũng chẳng sao.

“Bạch Long Sứ, ngươi đã sẵn sàng để nhận lì xì chưa?”

Triệu Hác hí nháy mắt cười gằn, vẻ gian tà và đặc chí hiển lộ rõ trên khuôn mặt.

‘Quan thiên chi đạo, chấp thiên chi hành, vũ trụ tại thủ, vạn hóa sinh thân...’ Hắn lẩm nhẩm mấy câu chú ngữ từng học trong【Sát Lục Thần Đồ】, lập tức phát hiện giữa mình và Sát Đồng sinh ra một loại liên kết vô cùng huyền ảo, có thể chỉ cần một ý niệm là điều khiển được nó.

Triệu Hác lập tức ra lệnh cho Sát Đồng tiến về Bạch Long Trấn, nhưng không ngờ được thân pháp của nó tựa như quỷ mị, tới lui quá nhanh, chính bản thân hắn cũng không theo kịp, đành phải để nó giảm tốc độ lại chờ mình.

Hắn rửa thầm trong bụng: ‘Ngươi đi nhanh, hắn đi cũng nhanh, không biết vội như vậy làm gì, gấp gấp muốn đầu thai ư?’

Người mà Triệu Hác đang nói tới chính là La Sinh.

Có một điều mà họ Triệu không biết, môn chủ nhà mình vội vã như thế là do y cũng đang bị một tảng một đạo làm cho sút đầu nề trán, cũng vì vậy mà La Sinh mới hồi hải ốc thúc hắn mau mau bù đủ số lượng hải đồng, thậm chí không tiếc đắc tội Thần Long Giáo cũng phải nhanh chóng giải quyết vấn đề.

...

Đại Vinh, Đầu Châu, từ đạo tràng của Toàn Chân Giáo ở Chung Nam Sơn chệch về Đông Bắc ba ngàn dặm, ở đây có một ngọn núi nhỏ nhưng cảnh vật hữu tình, linh khí tinh khiết.

Võ Di Sơn, Hoàng Long Động.

Núi này đã nhỏ lại hẻm trở khó đi, không cẩn thận là té núi mất mạng như chơi, bá tính bình thường chỉ leo được một phần ba là hao hết thể lực, tinh thần hoảng hốt bỏ chạy trở về.

Thôn dân dưới núi thường hay rỉ tai nhau một lời đồn, nói về tung tích của vị tiên nhân thi thoảng xuất hiện trên đỉnh Võ Di, có người bảo rằng tiên nhân ấy vốn là một con rồng tu hành đắc đạo hóa thân mà thành, dùng thần thông đục đẽo nên một động phủ ngay trên vách núi cheo leo, đặt tên là Hoàng Long Động.

Vị tiên nhân ấy buổi sáng đạp cầu vồng lên châu thiên cung, đến tối lại cười trăng ngồi sao quay về động phủ, đồn rằng tiên danh Hoàng Long chân nhân, cũng không biết có phải thật hay chẳng.

“Bản đạo xác nhận đó không phải sự thật, Hoàng Long chân nhân này chỉ là người trần mắt thịt, nào xứng được cái danh tiên nhân.”

Nếu mà họ có thể gặp mặt và hỏi người sống ở Hoàng Long Động về điều đó, chắc chắn sẽ nghe được câu trả lời này từ y.

Trên vách núi phía Tây của Võ Di Sơn đúng là có một động phủ nhỏ, cửa động lúc nào cũng mở ra, hướng về phía Chung Nam Sơn ở cách xa thiên lý.

Không gian trong động không phải quá rộng rãi, nhưng lại vừa đủ cho một người sinh hoạt thoải mái, nếu có môn nhân Thần Long Giáo ở đây ắt sẽ nhận ra một điều, rằng đường lối kiến trúc của Hoàng Long Động có vài phần tương đồng với Tiềm Long Sơn trên Ly Vãn Đảo.

Trần động khám bảy viên nguyệt quang thạch, tạo thành ánh sáng mờ mờ ảo ảo soi chiếu thân ảnh một vị đạo sĩ.

Thanh tâm tĩnh tọa, y đang rất là nghiêm túc tụng niệm Đạo kinh, mặt hướng ra ngoài cửa động.

Nhìn từ chính diện, chỉ thấy một lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc phơ, bộ dạng già nua tưởng chừng đã tám chín mươi tuổi, vẻ mặt hiền hòa, không tranh với đời, mặc một bộ đạo bào rộng rãi màu vàng đất, tay kết Tử Ngọ ấn chấp ở trước bụng.

Đề ý kỹ hơn, cổ tay của y có đeo hai chiếc hộ uyển màu vàng nhạt, bề mặt tựa như ngọc thạch, chạm trổ hình rồng, một chiếc có khắc hai chữ “Thổ Tú”, chiếc còn lại khắc hai chữ “Hoàng Long”.

Y chính là đệ nhị cao thủ của Thần Long Giáo, chỉ sau giáo chủ Tư Đồ Kim Lý, đồng thời cho đến lúc này cũng là Ngũ Hành Long Sứ duy nhất đạt tới cảnh giới Huyền Tàng: Hoàng Long Sứ, Hoàng Long chân nhân.

“...Thần thánh thượng giới, triều bái cao nhân. Công mẫn đức tụ, tương cảm để quân. Tụng dâng bất thối, thân đẳng tử vân.”

Niệm hết phần cuối của bài Đạo kinh, Hoàng Long chân nhân chợt mở mắt ra, xuyên thấu màn đen, cho ngọn Chung Nam Sơn ở trời Tây một ánh mắt sâu xa khó hiểu.

Bản thân trong giây lát, y bỗng thò ra một ngum trọc khí, tay chấp đạo quyết vái phía trước một cái, sau đó đứng dậy múa một bài quyền.

Quyền pháp không nhanh mà lại có phần thông thả, chậm rãi, một con hoàng long thuận theo thế tay của lão đạo sĩ mà uốn lượn thân rồng, lúc xuất sơn, lúc nhập hải, tuy là chậm rãi nhưng lại cho cảm giác vững chãi như sơn.

Cách đó không xa, trên một chiếc bàn đá có đặt một phong thư đã mở, mặt ngoài loáng thoáng thấy mấy chữ “Thần Long Giáo”, “Sát Thần Môn”, “giáo chủ thân khải”, trông qua đoán chừng đã bị vứt ở đó mấy ngày.

Long ảnh tiêu tán, Hoàng Long chân nhân khẽ liếc đến bức thư, chợt lắc đầu thờ dài.

“Tiểu Bạch à, Đại Hoàng bá bá cũng chỉ có thể giúp ngươi bấy nhiêu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Hiệp Đạo Giang Hồ Có quà Tết

Cổ nhân thường nói xuân phong ấm áp, nhưng trong lúc Từ Hiền đạp khinh công về nhà, gió đêm thổi qua chỉ khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo.

Đêm nay là một đêm trắng tay của hắn, gần ba canh giờ lang thang khắp nơi nhưng chẳng phát hiện tung tích một tên Sát Thần môn đồ nào.

Theo Từ Hiền đoán, lúc này chúng không ra ngoài phạm tội mà chắc đang tụ tập ở một nơi nào đó làm tổng kết cuối năm, khoe khoang xem bản thân đã hại bao nhiêu gia đình tan nhà nát cửa, ăn thịt được bao nhiêu kẻ đồng môn rồi cũng nên.

Giờ Tí canh ba, Từ Hiền đã đặt chân vào nhà, chuyển sẵn hôm nay của hắn kết thúc sớm hơn mọi khi.

Một là vì không bắt được con mồi nào, hai là vì gặp cảnh tượng nhà nhà đốt củi nấu bánh chưng, hắn chợt sinh lòng nhung nhớ gian nhà tranh của mình.

Mặc dù nó chỉ là một chốn tạm bợ, một nơi để hắn có chỗ ngủ lại mà thôi.

Thay y phục, đổ người lên chiếc giường quen thuộc, Từ Hiền liếc qua đồng hồ hệ thống, thấy còn chưa đến ba mươi giây nữa là năm mới chính thức ghé sang.

Hắn đẩy cửa sổ ra, ngửa đầu nhìn ra bên ngoài, bất giác nở nụ cười khi thấy trăng kia vẫn treo trên màn trời, không bị mây đen che lấp đi.

Nhìn trăng, hắn đưa hai tay ra sau gối đầu, thấp giọng thủ thi: “Năm mới vui về...”

Tưởng chừng hắn sẽ cứ thế nằm đó nhìn trăng đến bình minh, nhưng vào thời khắc giao thừa điểm đến, Từ Hiền chợt nghe tiếng pháo hoa vang lên trong đầu mình, kèm theo đó là âm thanh của hệ thống.

[Năm mới Tết đến, tấn tài tấn lộc! Các hạ nhận được một lượt quay miễn phí trong vòng quay Đại Hiệp Thiên Luân, đồng thời ti lệ xuất hiện vật phẩm cao cấp được tặng gấp đôi.]

[Nhân dịp năm mới, phúc vận tràn trề, còn chờ gì mà không thử vận may!]

Xem ra hệ thống đã bị tính bunn xin của Từ Hiền ép tới không duy trì sự lạnh lùng được nữa, cuối cùng phải buông bỏ mặt mũi cầu xin hắn chơi quay số.

Đúng vậy, mặc dù hắn chưa một lần sử dụng tới, nhưng Hiệp Đạo Giang Hồ cũng có một tính năng thường thấy ở những hệ thống khác, đó chính là vòng

quay may mắn.

Bởi lẽ Từ Hiền không mấy tin tưởng cái gọi là vận khí, so với việc chỉ dùng Thiện Ác quay trúng【Giá Y Thần Công (Trung)】... hoặc là một đồng rác, hẳn càng muốn tích đủ hai mươi lăm lần con số đó rồi trực tiếp mua trong cửa hàng hơn.

Nhưng nếu hệ thống đã cho không một lần quay, vậy không dùng thì phí.

Cho nên ngay lập tức giao diện của Đại Hiệp Thiên Luân hiện ra, ngăn cách ánh mắt của hắn với vầng minh nguyệt.

Vòng quay Đại Hiệp Thiên Luân có hết thảy ba mươi sáu ô, bao gồm năm ô Chúc Các Hạ May Mãn Làn Sau, năm ô Tọa Vật, năm ô Trang Bị, năm ô Bí Tích, năm ô Đan Dược, năm ô Kỳ Vật, năm ô Kỹ Nghệ cùng với một ô Đại Thường.

Giữa vòng quay còn có mấy hàng thông tin, giải thích cơ chế quay thưởng của Đại Hiệp Thiên Luân:

[Tỉ lệ phẩm chất phần thưởng: Phổ Thông 40% - Hi Hữu 50% - Tuyệt Phẩm 10% - Sừ Thi 0% - Truyền Thuyết 0% - Thần Thoại 0%] (Hi Hữu, Tuyệt phẩm x2, Phổ Thông ↓)

[Điểm Thiện Ác tiêu hao mỗi lần quay: 100]

[Điểm Thiện Ác hiện có: 2220]

[Nhắc nhở: Danh vọng càng cao, phẩm chất phần thưởng càng cao, điểm Thiện Ác tiêu hao càng nhiều]

Tỉ lệ trông thì có vẻ hấp dẫn, nhưng đó là nhờ hệ thống nhân đôi lên mới được như vậy, chứ lần trước Từ Hiền vào xem Đại Hiệp Thiên Luân, lập tức bị bảy thành tỉ lệ ra vật phẩm Phổ Thông dọa chạy.

Hơn nữa đừng thấy chỉ có năm trên ba mươi sáu ô là Chúc Các Hạ May Mãn Làn Sau, có ký ức tiền kiếp, Từ Hiền tin chắc rằng hắn mà dám quay mười lần thì phải có bảy, tám lần rơi vô cái ô khôn kiếp đó.

Trong lòng hoàn toàn chẳng có chút chờ mong nào, về mặt thờ ơ, hắn mặc niệm một tiếng “quay”, lập tức phát hiện ô Chúc Các Hạ May Mãn Làn Sau ở góc trên bên trái phát ra ánh sáng màu đỏ.

Từ Hiền khịt mũi một tiếng: “Biết ngay là vậy m...”

Nhưng còn chưa dứt lời thì lại thấy ánh sáng màu đỏ chuyển dần sang các ô bên phải, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh.

Trong lòng bỗng sinh ra cảm giác hết sức mong chờ và kích thích, nhưng lập tức bị Từ Hiền dùng lý trí dập tắt, hắn hiểu sâu việc nghiên cái trò vòng quay may mắn này sẽ có hậu quả thế nào.

Ánh đỏ sau khi quay nhanh bốn vòng thì tốc độ dần dần chậm lại, bắt đầu nhích đi từng ô, từng ô một.

Cạnh ô Đại Thường có hai ô Chúc Các Hạ May Mãn Làn Sau hộ giá tả hữu, nhìn ánh đỏ lết từng bước rùa bò về phía đó, Từ Hiền nhún vai một cái như đã đoán trước kết cục, nở nụ cười nửa miệng có vẻ khinh miệt:

‘Có phải sau đó lại an ủi rằng các hạ đừng buồn, người đã tích lũy được gì gì đó, chỉ cần quay thêm là sẽ được nọ nọ kia? Hệ thống a hệ thống, người non như vậy, kẻ tạo ra người biết sa...’

Ý nghĩ của hắn bị kẹt ở nơi đây, bởi vì hệ thống vừa mới thông báo:

[Phúc khí vô song, thời vận kinh hồng, chúc mừng các hạ đã quay trúng ô Đại Thường, xin hỏi có nhận thưởng ngay hay không?]

[Có/ Không]

Tiếng và mặt có thể đến muộn, nhưng chắc chắn sẽ không vắng mặt.

Từ Hiền trong sát na đã khôi phục về đạm mạc vô tình, lòng thầm xác nhận “có”.

[Đại Thường đã được mở ra, chúc mừng các hạ may mắn nhận được quyền chỉ định một ô trên Đại Hiệp Thiên Luân để nhận thưởng!]

[Quyền chỉ định tồn tại trong sáu mươi giây, xin các hạ hãy mau chóng lựa chọn!]

Đến đây thì hệ thống im bất, đến cả tiếng đếm ngược cũng không có, cảm giác khá là lạc hậu.

Từ Hiền hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua ba mươi lăm ô còn lại trên vòng quay, không hề do dự chọn ngay ô Bí Tích nằm cạnh một ô Chúc Các Hạ May Mãn Làn Sau ở góc trên.

Hắn không dám mơ ước cao xa nó có phẩm chất Tuyệt Phẩm, chỉ cần là một môn võ học nhập đạo Hi Hữu là đủ thỏa mãn.

Có lẽ vì thái độ biết điều này mà Từ Hiền được số trời chiếu cố, bí tịch đổi được có phẩm chất vượt ngoài mong đợi của hắn.

[Chúc mừng các hạ nhận được bí tịch phẩm chất Tuyệt Phẩm, loại hình nội công...]

Từ Hiền không nhận được trọn to mắt, lẽ nào hệ thống chịu chơi đến thế, vì dụ dỗ hắn tiêu tiền vô vòng quay mà dốc hết vốn liếng?

Chỉ là nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục, hắn tự cho là thông minh nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi bị số mệnh đùa giỡn.

Bởi vì lời thông báo của hệ thống kết thúc bằng bốn chữ:

[...Quỳ Hoa Bảo Điện!]

Vật phẩm:【Quỳ Hoa Bảo Điện (Tàn)】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Tuyệt Phẩm

Dục luyện thân công, dẫn đạo tự cung, luyện đan phục dược, nội ngoại tê thông.

【Quỳ Hoa Bảo Điện】là môn thân công do một vị thái giám sáng tạo, uy năng mạnh mẽ khó đoán, tinh túy nằm hết ở một chữ “Nhanh”.

Thiên hạ võ công, vô kiên bất tòng, duy khoái bất phá.

Nhanh đến khiến đối thủ nhìn không ra sơ hở, nhanh đến khiến đối thủ dù nhìn thấu sơ hở vẫn hoàn toàn chẳng thể trả đòn.

【Quỳ Hoa Bảo Điện】công thủ toàn diện, nội ngoại kiêm tu, bao hàm nội công tâm pháp, ngoại công kiếm pháp, cơ bản châm pháp, phương thuốc luyện khí.

Muốn luyện môn công phu này, trước tiên cần phải tự thiên mình, nếu không tắc bị dục hỏa đốt người, tẩu hỏa nhập ma ngay tức khắc, toàn thân tê liệt mà chết.

*Chú: 【Quỳ Hoa Bảo Điện (Tàn)】chỉ có 3 chương Luyện Khí, Luyện Kiếm và Châm Pháp, muốn tìm phương thức Phục Dược Luyện Khí cần【Quỳ Hoa Bảo Điện (Hoàn chỉnh)】phẩm chất Sử Thi.

‘Nguyệt xuất Tây phương, duy ngã bất thướng? Vẫn là thôi đi, ta không thể bắt hiểu với tổ tiên.’

Phùu...

Thở hắt ra một hơi, Từ Hiền cảm quyền bí tịch trên tay, trong mắt chứa muôn vàn ý nhị.

Đầu chân mày chợt giãn ra, hắn cười nhạt một tiếng, cho【Quỳ Hoa Bảo Điện】vào trong tay áo, e rằng quyền bí tịch này vĩnh viễn không có ngày được lộ ra ánh sáng.

Luyện là không thể nào luyện, Từ gia truyền thừa ngàn năm, không thể đến đời của hắn thì tuyệt hậu được.

Muốn đổi Võ Đạo Tinh Hoa cũng chẳng được, bởi【Hiệp Đạo Thiên Thư】không chấp nhận võ học có xuất xứ từ hệ thống.

‘Quả nhiên là hàng miễn phí, Hiệp Đạo Giang Hồ a Hiệp Đạo Giang Hồ, người dám làm như thế, lẽ nào chẳng sợ ta suốt đời không chạm đến vòng quay này một lần nào nữa sao?’

Nói thì nói thế, nhưng Từ Hiền biết sau này kiểu gì cũng phải sử dụng Hiệp Đạo Thiên Luân mà thôi, cửa hàng hệ thống một năm đổi mới một lần, hơn nữa lượt mua lại có giới hạn, muốn tìm chỗ tiêu xài điểm Thiện Ác chỉ có vòng quay.

Tất nhiên, nếu hắn muốn quay cũng phải chờ lúc danh vọng tăng cao lại nói, tí lệ phẩm chất như bây giờ chẳng khác gì cái hồ, kẻ nào chui vào kẻ đó chết.

Xua tan chút bức bối trong lòng, Từ Hiền chẳng còn tâm tình nào mà đón gió ngấm trăng, hắn bèn ngồi dậy vận hành【Giá Y Thần Công】.

Mặc dù công lực toàn dựa vào cấp độ nghề【Hiệp Giả】, nhưng cảnh giới nội công vẫn phụ thuộc vào sự tu luyện hắn.

Quyển trung sắp tới tay, cảnh giới Đại Thành không còn là uy hiếp, Từ Hiền cũng nên chạy nước rút.

Nhưng khi vừa chỉnh ngay tư thế ngồi của mình, ánh mắt khẽ lướt qua【Tâm Hung Kính】, hắn đã biết đêm nay sợ rằng khó mà tu luyện gì rồi.

Một chấm đỏ, một cái tên.

Triệu Hác.

Giao thừa quanh quế, người lẻ bóng.

Sinh tử huyền quan đã cận kề.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Gió xuân chẳng thổi, thù nhân tự tới

Thời gian khoảng chừng nửa nén nhang trước.

Vùuu! Vùuu!

Hắc ảnh vụt qua, một trước một sau, dọc theo hạ nguồn của Ngạn Thủy, đường chủ Sát Thần Môn Triệu Hác và Sát Đồng Tiên Thiên cảnh phóng nhanh về phía Bạch Long Trấn.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Tiểu nhân báo thù, không để cách đêm.

Triệu Hác không rõ vì sao La Sinh chẳng sợ đắc tội Thần Long Giáo cũng phải để hấn xử lý Hứa phu nhân, nhưng nếu môn chủ đã ra lệnh như vậy thì hấn rất vui vẻ chấp hành, trời sập xuống có La Sinh đỡ lấy, hấn không cần phải bận tâm.

Chuyện họ Triệu quan tâm bây giờ là bản thân mình không ngờ cũng có ngày trực diện với Bạch Long Sứ của Thần Long Giáo, người mà năm xưa chỉ cần khẽ động đầu ngón tay là giết chết được hấn, loại võ đạo thiên tài mà hấn chỉ có thể ngưỡng vọng từ xa, không dám đến gần.

Sự kích thích trong đó, e rằng chỉ có những người từng trải qua cảm giác tương tự mới hiểu được.

Toàn cảnh của tiểu trấn ngày càng rõ ràng hơn trong tầm mắt của Triệu Hác, hấn chẳng thể nào giấu được vẻ khao khát và hưng phấn trên mặt mình.

Chớ hiểu lầm, mặc dù Hứa phu nhân đúng là một trang tuyệt sắc, họ Triệu cũng từng thêm thường thân thể nàng nhưng hấn biết rõ một điều, dù có Sát Đồng trợ giúp thì muốn bắt sống và khống chế nàng vẫn là điều không thể, chỉ có thể hạ sát thủ để tránh biến cố phát sinh.

Nhưng còn chưa tiến vào Bạch Long Trấn, khi vừa đặt chân lên một ngọn đồi bên ngoài tiểu trấn, Triệu Hác lập tức ra lệnh cho Sát Đồng dừng lại.

Hai con người tàn độc nhìn qua một gian nhà tranh cách chỗ mình không xa, Triệu Hác chợt lộ vẻ mặt âm u.

“Tàn dư Sát Lục Khí nồng đậm như vậy, chỉ ít cũng phải mười mấy tên môn đồ bị vút xác ở đây.”

“Hậu Thiên thất trọng... Là người hầu của ả sao?”

Trên người Triệu Hác bắt đầu tỏa ra một luồng sát khí nồng nặc, khiến cho gió đêm đã lạnh lại càng thêm lạnh, trăng trên trời giống như bị hấn dọa sợ, ẩn mình sau đám mây đen.

【Sát Lục Thần Đồ】đúng là Tuyệt Học Thánh cấp,【Hóa Thi Phần – Hiệp】phẩm chất Phổ Thông của Từ Hiên không thể so bì được, chỉ phân hủy được thể xác của đám Sát Thần môn đồ mà không thể xua đi Sát Lục Khí trên người chúng, cuối cùng tạo thành dấu vết cho Triệu Hác phát hiện.

Họ Triệu nở nụ cười độc địa, gằn giọng khàn khàn: “Nếu đã thế, trước khi gặp ả thì ngươi chính là món khai vị, tự trách số mình không tốt đi thôi!”

Nhưng vừa dứt lời, vẻ mặt của hấn chợt cứng lại.

Khí tức của ‘tên người hầu’ kia bỗng nhiên biến mất.

Triệu Hác không kinh ngạc quá lâu, hấn chẳng mấy chốc thì có phán đoán: “Là Quy Tức Công ả, xem ra người cũng có chút thủ đoạn, phát hiện được ta sao?”

“Nhưng trước thực lực tuyệt đối, ngươi lại lấy gì chống đỡ?”

Câu này họ Triệu quát to thành tiếng, hấn mắt chưa đến năm nhíp thờ đã tiếp cận nhà tranh, Tiên Thiên cương khí vận lên hai tay, chấp lại tung một chưởng cực mạnh ra phía trước.

Uỳnhh!

Chưởng phong mạnh mẽ vô cùng, kinh lực thâm hậu vô song, hàng rào mà Từ Hiền và Lý Tự Thành tổn không ít công sức mới dựng lên đã bị dư uy của chưởng lực thổi bay, vỡ thành nhiều mảnh, thảm trạng thê lương khó nhìn.

Dư uy đã ghé góm như vậy, thế thì nơi bị hỏa lực tập trung là căn nhà tranh của Từ Hiền sẽ có kết cục ra sao?

Khói bụi mù mù, còn có gian nhà nào ở đây nữa, chỉ có một bãi phế liệu đồ nát mà thôi, tất cả đồ vật trong nhà đều bị chưởng kinh phá toang, biến thành vô số mảnh vụn.

Nếu Từ Hiền có ý định dựng nhà một lần nữa, e là chờ công trình hoàn thành thì nghề【Thợ Mộc】của hắn cũng tiến tới cấp năm.

Nhưng hắn lúc này đang ở nơi nào? Triệu Hác cũng đang có thắc mắc như vậy.

Phất tay xua tan bụi mù, họ Triệu đạp chân lên đồng đồ nát, tìm kiếm thân ảnh của ‘tên người hầu’, nhưng một bóng ma cũng không gặp.

Rốp!

Rắc!

Hắn đạp từng bước trên phế tích, nội kinh truyền xuống huyết Dừng Tuyền, mỗi một bước chân như một cú dậm của voi rừng, tạo thành sóng xung kích lan ra xung quanh, mặt đất rung rinh, cát bay đá chạy.

Hành động như vậy cũng bại lộ cách nghĩ của Triệu Hác, rất dễ hiểu là hắn cho rằng Từ Hiền đang mượn【Quy Túc Công】hay【Liễm Túc Thuật】gi đó nằm sắp giả chết.

Lại đi thêm một đoạn...

Phànhh!

Lộp bộp!

“Ồ?”

Họ Triệu có cảm giác như chân của mình vừa bị lọt thõm xuống chỗ nào đó.

Thì ra sau khi Lý Phú Sinh ngộ nhập vào nhà, Từ Hiền chợt nảy ra ý định xây hầm để có thêm thủ đoạn ứng đối những tình huống như vậy, và nghề【Thợ Mộc】cấp bốn đã chấp cánh cho hắn làm điều ấy.

Nhưng đáng tiếc, vẫn là câu nói đó: Trước thực lực tuyệt đối, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là vô dụng.

Nhếch môi nở nụ cười khinh miệt, họ Triệu nhẹ nhàng rút chân lên, hai tay chắp sau lưng, bày ra tư thế như kẻ bề trên, chỉ dùng nửa con mắt liếc xuống mặt đất.

“Đề bôn đường chủ đoán thử, người hắn là cảm tinh con chuột. Chỉ chưa rõ là chuột già hay chuột non, mau mau cút lên đây cho bôn đường chủ giám định!”

Véooo!

Đáp lại hắn chỉ có một vệt đen bay lên từ dưới hầm tối, tốc độ nhanh như chớp giật, uy lực tưởng chừng như xé rách không gian, thô bạo đến mức để lại một luồng khí trắng trên đường bay, nhắm thẳng vào giữa mi tâm của Triệu Hác.

【Đạn Chi Thần Thông】

Chỉ thấy họ Triệu không nhanh không vội, nụ cười miệt thị vẫn giữ trên khuôn mặt, chẳng có vẻ gì là nao núng khi nhìn thấy viên bi sắt kia muốn đục xuyên đầu mình.

Khi cách mặt hắn chưa đến một tấc, viên bi sắt giống như chạm phải một bức tường vô hình.

Đó chính là màn chắn cương khí do Triệu Hác tạo ra.

Phànhh!

Dư kinh từ cú va chạm lan chuyển qua bề mặt tấm chắn, tán xạ ra xung quanh, khiến đồng đồ gỗ đáng thương của Từ Hiền vốn đã nát nay lại càng thêm nát, gần như chẳng thể tái chế được nữa.

Triệu Hác lông tóc không thương, nhưng dù chưa hề bị viên bi sắt chạm vào, mi tâm của hắn vẫn có cảm giác nhói nhói, tê tê như bị điện giật.

Họ Triệu cũng bất ngờ trước uy lực của【Đạn Chỉ Thần Thông】, Hậu Thiên thất trọng mà có thể sử ra công kích mạnh mẽ bậc này... Trong ánh mắt của Triệu đường chủ bắt đầu hiện lên vẻ tham lam.

Vì võ công tuyệt học, Triệu Hắc đẹp bỏ ý nghĩ chơi trò mèo vờn chuột, quyết định tự thân xuống dưới bắt ‘tên người hầu’ lên tra khảo.

Tra khảo ở đây không có nghĩa là hắn muốn đạt được bí tịch từ trên người Từ Hiên, bởi theo hắn nghĩ thì Từ Hiên là người hầu của Hứa phu nhân, vậy tất nhiên võ nghệ của hắn là do Hứa phu nhân truyền thụ.

Mục đích của Triệu Hắc là xác định xem uy lực thực sự của môn võ học Từ Hiên vừa dùng tới đâu, liệu có kinh khủng hơn bộ kiếm pháp【Bạch Long Tinh Kim Thích】hay không, tránh đề lật thuyền trong mương.

Mặc dù họ Triệu dám chắc việc Hứa phu nhân không phải là đối thủ của Sát Đồng, do lần giải cứu Tiểu Minh đã bại lộ cảnh giới của nàng vẫn chưa tới Huyền Tầng.

Nhưng vạn sự cẩn thận vẫn hơn, bởi hắn chỉ có năng lực điều khiển Sát Đồng chứ không phải Sát Đồng.

Có điều khi Triệu Hắc chuẩn bị thả mình xuống hầm, sau lưng hắn lại truyền đến âm thanh do các mảnh gỗ vỡ ra, kèm theo đó là tiếng sáo khi trầm khi bổng, lên xuống bất thường, khiến người ta sinh lòng kinh hãi, cảm giác quỷ mị khó lường.

Diêm Vương bảo người chết canh ba, sao dám lưu lại đến canh năm?

Câu Hồn Khúc!

Điệu nhạc ghê rợn như vậy nhưng có vẻ như lại xua đi được nỗi sợ của ánh trăng, khiến nàng lộ nửa khuôn mặt ra khỏi đám mây đen, dùng ánh sáng dịu nhẹ của mình soi rọi một thân hình đơn bạc.

Bạch y như tuyết, ba ngàn sợi tơ phiền não không gió tự lay, ánh mắt hờ hững, khuôn mặt bình tĩnh đến lạ thường.

Chẳng phải Từ Hiên thì còn ai vào đây?

Thỏ khôn có ba hang, túi khôn của Từ Hiên dù chẳng to nhưng lại vừa đủ dùng, hắn đã nảy ra ý tưởng đào hầm trong nhà làm thủ đoạn đối địch, sao có thể chỉ làm một nắp hầm cho được.

Dáng vẻ của hắn lúc này trông quái dị mà lại có vẻ hòa hợp khó hiểu, nửa như kẻ tài tử văn nhân, nửa như tên đồ tể thô lỗ.

Chỉ gặp tay phải Từ Hiên cầm một chiếc sáo trúc nhỏ nhắn, bề mặt khắc họa tinh xảo, chiều dài chỉ bằng một nửa ống sáo thông thường.

Các lỗ trên thân sáo cũng khoét thiếu ba cái, muốn thổi được đủ âm như sáo bình thường chỉ có thể dựa vào sự thần kỳ của nội lực, âm sắc cũng kém hơn vài phần, nhưng thắng ở chỗ chỉ cần dùng một tay.

Tại sao Từ Hiên lại chế tạo ra cây sáo này, ai cũng có thể đoán ra.

Nhất tâm nhị dụng, hắn đã làm được.

Tay phải nâng sáo, tay trái nắm đao.

Thân dài hai thước bảy tấc, một màu đen huyền, chuỗi cầm dài gần thước, có màu trắng bạc đối lập với thân đao, hai mặt được khắc tám chữ “Dám hỏi trời xanh, như nào tiên hiệp”, ngoài ra chẳng còn gì cả, đến phần che tay cũng không có.

Thân đao rộng cỡ bốn ngón tay, lưỡi đao không mỏng không dày, phần đầu gần như bằng phẳng, toàn thân đao chẳng có mấy độ cong, nếu không phải chỉ có một lưỡi thì rất dễ bị làm tưởng là kiếm.

Rèn nên từ【Thiên Luyện Tinh Thiết】, nó là món vũ khí đầu tiên do chính tay Từ Hiên tạo ra, đao danh:

Phi Hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Tiểu hiệp sĩ thủ đoạn đa đoan

Thần công hay ma công, thần kiếm hay ma kiếm, thiện hay ác, chính hay tà, ý nghĩa của nó không nằm ở công cụ mà ở người sử dụng.

Đây là cảm ngộ của Từ Hiên khi nghe Ngô Tam Âm kể cho biết câu chuyện năm xưa của Đại Chu.

Vì vậy hắn đặt tên thanh đao của mình là Phi Hiệp.

Đao chỉ là đao, nhưng hễ người ta dùng nó trăm ác nhân thì là hiệp đao, đến lúc trăm thiện nhân thì lại thành ma đao?

Nhiều chuyện trên đời này vốn rất đơn giản, chỉ là bị thế nhân tô vẽ cho trở nên phức tạp rồi rắm.

Thanh đao của hắn không phải hiệp đao, không phải ma đao, chỉ là một thanh đao bình thường, nhưng hắn vẫn có thể dùng nó hành hiệp, nào quan tâm chính tà chi đó, ngụ ý của Từ Hiên chỉ có như thế.

Tuy cùng một tên, nhưng lại khác nghĩa hoàn toàn lúc hắn dùng giả danh làm việc ở lò sắt sinh.

Lúc này, chỉ thấy Từ Hiên chồm người về phía trước, chân đạp【Trục Nhật Thần Bộ】tiếp cận Triệu Hác, một tay thối sáo, một tay nâng đao.

Thanh Phi Hiệp đen sì như mực được hắn hươ ngang, thế đao nhanh như lời đình mà đao phong lại nhẹ nhàng như gió thoảng qua, như thể có chớp mà không có sấm, có lửa mà không có nhiệt, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Một thức này gọi Yên Kỳ Tức Cổ, ý bảo xếp cờ im trống, hành quân lặng lẽ, không để lộ hành tung cho địch phát hiện.

Yên Kỳ Tức Cổ nằm trong bộ đao pháp mà Từ Hiên đã lĩnh ngộ nửa tháng trước, sau khi xem hết một lần Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Vật phẩm:【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

Đại giang Đông khứ, lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Chiêu thức đối địch, loại hình đao pháp, được sáng tạo bởi võ tu Từ Tiên Hiệp khi tham ngộ Tam Quốc Diễn Nghĩa.

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】lập ý sâu xa, thiên biến vạn hóa, đao pháp không thiên về một con đường nào mà bao hàm tất cả. Nặng, nhẹ, mạnh, yếu, hư, thực, nhanh, chậm, giản, tạp, v.v... đều có.

Đao pháp này chiêu thức diễn hóa cực nhiều, nhưng cương lĩnh yếu quyết cốt ở một chữ “Linh”.

Mỗi một chiêu một thức khi dùng đều sinh ra linh tính, ẩn chứa cố sự bên trong, khống chế tinh thần của đối thủ, khiến kẻ địch bị cuốn theo tiết tấu của người sử đao.

*Chú:【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】phẩm chất Hi Hữu còn chưa hoàn thiện, có thể tiếp tục tham ngộ để sáng tạo thêm đao thức, tiềm năng đạt đến Truyền Thuyết.

Thời kỳ tam quốc, trong trận chiến Hán Trung, Tào Tháo chỉ huy đại đội nhân mã đuổi giết Triệu Tử Long đến tận Thục doanh.

Gặp truy binh thế tới hung hãn, Triệu Vân lại đã lui vào trong trại, phó tướng mới cho đóng cửa phòng thủ, nhưng bị y ngăn lại.

Triệu Vân hạ lệnh mở rộng cửa doanh, xếp cờ im trống, lại cho người bắn nỏ mai phục cả trong lẫn ngoài để chờ địch nhân.

Tào Mạnh Đức trời sinh tính đa nghi, lúc đuổi tới địch doanh, gặp cảnh như vậy, nghĩ thầm tất có phục binh, vội vàng hạ lệnh rút lui.

Ngay lúc quân lính của Tào Tháo quay đầu rồi đi, trong Thục doanh, chiêng trống cùng vang, tiếng giết rung trời, tên bay như mưa bắn về phía kẻ thù.

Tào quân kinh hãi, tự đâm đạp nhau, rơi xuống Hán Thủy chết đuối nhiều vô số kể.

Một đao Yên Kỳ Tức Cổ này của Từ Hiên liệu có khiến Triệu Hác cũng gặp phải tổn thất như Tào quân, muốn biết phải chuyển về góc nhìn của họ Triệu.

Chỉ biết sau khi Câu Hồn Khúc vang lên, Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường cùng kéo đến đòi mạng, nhưng Triệu Hác chỉ phát tay một cái là bốn vị câu hồn sứ giả đều về Phong Đô.

Đồng thời hắn cũng phát hiện mình lúc này đã hóa thân thành một vị tướng quân, dẫn theo nhân mã đuổi đến tận doanh trại địch quốc.

Tinh thần dâng lên cảnh giác báo động, cảnh cáo hần mau mau mang quân rút lui, nhưng trên mặt Triệu Hác chỉ có một nụ cười lạnh, truyền lệnh tam quân xông thẳng vào trong doanh trại kẻ địch.

Thế giới tinh thần là vậy, còn hiện thực lại như thế nào?

Trong con điện quang hỏa thạch, mặc dù đao của Từ Hiền vô thanh vô tức mà chém tới, nhưng không biết từ lúc nào tay Triệu Hác đã đặt lên chuôi kiếm bên hông, hần rút nó ra và dễ dàng đỡ lấy chiêu Yên Kỳ Tức Cổ.

Nói là dễ dàng, nhưng từ việc họ Triệu không dám dùng Tiên Thiên cương khí phòng ngự mà phải rút kiếm đón đỡ, ai cũng có thể nhận ra một đao này của Từ Hiền sắc bén cỡ nào.

【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】tăng cường hai thành uy lực và bộc lộ yếu điểm của địch thủ,【Giá Y Thần Công】cảnh giới Như Ý kèm mười năm công lực, Chân Khí Ngoại Phóng, kinh lực từ【Long Tượng Bát Nhã Công】tăng thứ hai, lại thêm nửa thành uy năng của danh hiệu Phật Ác Tiểu Hiệp Sĩ.

Có nhiều thứ như vậy làm hậu thuẫn nhưng...

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】lần đầu đối chiến đã gặp bất lợi.

Từ Hiền không hề nản chí hay coi nhẹ đao pháp của mình, hần biết cái lạch trời giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên không phải dễ vượt qua như vậy.

Triệu Hác lúc này đã quay lưng lại, khi nhìn thấy diện mạo của Từ Hiền, dù là kẻ già đời như họ Triệu cũng không khỏi ngạc nhiên trước sự trẻ tuổi của hần.

Ngón chỉ pháp trước đó hay chiêu đao pháp vừa rồi đều chẳng phải tầm thường, bản sự bậc này theo Triệu Hác đã có thể hoành hành Hậu Thiên cảnh, ngoại trừ đệ tử của một số đại phái ra thì hoàn toàn không cần ngăn bất cứ kẻ nào.

Về tham lam trong mắt hần đậm càng thêm đậm, họ Triệu cảm thấy bản thân đã không thể chờ thêm được đến lúc bắt Từ Hiền lại tra khảo, biết đâu lại có niềm vui bất ngờ.

Đương nhiên, tra khảo trong ý nghĩ của hần chính là sử dụng kỳ công bất phẩm【Sư Hồn Thuật】cưỡng ép Từ Hiền nói ra, chứ nào có phải biện pháp thông thường.

‘Lẽ nào năm đó ả phản bội bỏ trốn là vì trộm đi không ít bí tịch cao thâm của Ly Văn Đảo?’

Triệu Hác dựa vào võ công Từ Hiền bày ra mà phỏng đoán nguyên nhân Hứa phu nhân phản bội Thần Long Giáo, tay thì liên tục phát đi để xua tán đám âm hồn bắt tán Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường.

Triệu Hác nhận ra đó là do tiếng sáo của Từ Hiền, mặc dù không tổn thương được nhưng lại khiến hần cảm thấy rất phiền toái.

“Thôi đưa tang cha ngươi hay sao?”

Triệu Hác buông lời khinh nhục nhưng lý trí nói cho Từ Hiền biết, hần chỉ được phép phẫn nộ chứ không thể mất bình tĩnh, bởi vì một khi tiếng sáo ngưng vang chính là lúc hần hồn về chín suối.

Quả thực như thế, đường kiếm mà lúc này họ Triệu đâm về phía hần do bị Câu Hồn Khúc quấy rối nên ra chiêu có phần chậm chạp.

Mặc dù tốc độ của chiêu kiếm này vẫn vượt trội võ tu Hậu Thiên cảnh, nhưng Từ Hiền lại có【Tọa Vong Kinh】nên miễn cưỡng theo kịp được.

Bách Gia Cầm Phở giao phó cho Câu Hồn Khúc năng lực thần kỳ, khiến Từ Hiền không cần sử dụng nội lực để thi triển nó, nhờ đó mà có thể tiến vào và duy trì được trạng thái Tọa Vong.

Hai mắt hần nhắm nghiền, trong thức hải chợt xuất hiện một bóng đen hình người, trên thân ít ỏi vài đường tơ đỏ.

Phúc chí tâm linh, Từ Hiền dựa vào trực giác mà cấp tốc chọn một sợi tơ để chém đứt, chân phải co lên, chân trái duỗi thẳng làm trụ, nghiêng người một góc gần sáu mươi độ, tay phải vẫn nâng sáo ngang miệng, đao trong tay trái lấy một góc độ hiểm hóc vòng đến dưới nách Triệu Hác, ý đồ tước đoạt tay cầm kiếm của người sau.

Vừa né đòn, vừa phản công, nhất tiễn song điêu.

Tóc mai bay múa, hai mắt lim lim, thân hình nghiêng ngả, bạch y phấp phồng, thổi sáo vung đao, tư thế tiêu sái, không chút trói buộc, phong thái nhẹ nhàng, bình tĩnh thông dong.

Phương thức đối chiến này của hần, e rằng nhìn khắp thiên hạ này cũng là phần độc nhất, khó ai bắt chước được.

Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập – Đây chính là tên của thức này.

Thương thiên dĩ từ, hoàng thiên đương lập, tuế tại Giáp Tý, thiên hạ đại cát. (Trời Xanh đã chết, Trời Vàng nên lập, vào năm Giáp Tý, thiên hạ thái bình)

Nếu Từ Hiền là Đại Hiền Lương Sư Trương Giác, thì Đại Hán mà hắn muốn lật đổ bây giờ chính là Triệu Hác.

Đây xem như là một trong hai thức mạnh nhất mà【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Dao】đang có, khi mà thần hiệu của nó vừa khiến đối thủ bị nhược hóa, lại vừa cường hóa đạo kinh của bản thân, hàm chứa chí khí khởi nghĩa ngút trời, tình diệu ở chỗ có thể lấy yếu thắng mạnh, có phần phù hợp với tâm thái và hoàn cảnh lúc này của Từ Hiền.

Triệu Hác vốn không nên nhắc tới cha của Từ Hiền, bởi điều đó chỉ khiến hắn nhớ về ký ức đáng quên lúc trước.

Lúc này đây, Từ Hiền xem họ Triệu chính là tên Đoàn thái thú kia.

Điều đó khiến uy lực của Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập càng thêm vượt trội, tuy là cảnh giới Giá Khinh Tự Thực nhưng lực sát thương đã tiệm cận Dung Hội Quán Thông.

Đạo thể của Từ Hiền tựa như mấy chục vạn nghĩa quân khăn vàng, tạo thành một lĩnh vực vô hình đè ép Triệu Hác.

Chỉ là như đã nói rất nhiều lần, chênh lệch giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên rất khó để bù đắp.

Mặc dù bị Từ Hiền tránh đi một kiếm, mặc dù không hiểu sao thân thể chợt trở nên suy yếu, mặc dù nhát dao này của đối thủ rất hiểm.

Rất nhiều cái mặc dù, nhưng...

Kengg!

Đao phong ập vào người, Triệu Hác lại khịt mũi tỏ vẻ khinh thường, dễ như trở bàn tay mà thu kiếm về gạt đi dao chiêu của Từ Hiền.

“Muốn tra khảo người, xem ra bốn đường chủ cần phí chút sức lực.”

Hắn nở nụ cười tàn độc, sát khí trên người như hóa thành thực chất.

Trăng trên trời một lần nữa bị dọa sợ, núp sau đụn mây không dám lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Vãng Sinh Chú, bùa bình an

Nếu Triệu Hác chính là tên Hán Linh Đế thể hư trí nhược, vô đức vô năng kia, thì tên hôn quân đó lúc này vừa được tiên nhân ban cho linh đan diệu dược, uống vào lập tức tiêu trừ tật bệnh, khỏe mạnh hơn người.

Cho nên đạo thứ hai của Từ Hiền bị họ Triệu gạt đi.

Khởi nghĩa khăn vàng, đến cuối cùng vẫn là thất bại.

Muốn lấy Trời Vàng đổi Trời Xanh, thiên thời, địa lợi và nhân hòa, một thứ cũng không thể thiếu.

Cả ba điều kiện ấy, Từ Hiền đều không có, hắn chỉ đang phản ứng với tình huống đột phát mà thôi, chưa hề có sự chuẩn bị trước.

Nhưng dù vậy cũng đủ để khiến họ Triệu hạ quyết tâm phải giết Từ Hiền, loại đầu pháp “miệng thổi sáo, tay vung dao” này khiến cho hắn cảm thấy thực sự khó nhằn, không còn nghĩ đến việc bắt sống tra khảo nữa.

Hậu Thiên cảnh có chiến lực mạnh như vậy, Triệu Hác cũng chưa được gặp qua mấy lần.

“Con chuột nhắt, làm chính mình chết nhanh hơn, người thành công rồi!”

Vừa dứt lời, kiếm trong tay Triệu Hác đã đâm về phía mắt trái Từ Hiền, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn ba phần, oai năng của câu hồn sứ giả càng lúc càng nhỏ bé, khó mà giữ chân họ Triệu được lâu như trước.

Tiếng sáo trở nên tán loạn, nhưng dao trong tay Từ Hiền như được thần trợ, tốc độ ra chiêu thể mà không thua kém gì cao thủ Tiên Thiên cảnh như Triệu Hác, thậm chí đến cả uy lực cũng khó phân cao thấp.

Được như vậy là nhờ hắn vừa dùng đến đạo thức phòng ngự tuyệt hảo: Bá Trọng Chi Gian.

Thức này hoàn toàn không thể khiến Từ Hiền chiến thắng đối thủ, nhưng khi hắn sử xuất nó thì địch nhân cũng không làm gì được hắn.

Miền là phẩm chất võ học mà kẻ địch sử dụng không cao hơn【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】, thì mặc kệ đối thủ có cảnh giới như thế nào, Từ Hiền đều có thể dùng Bá Trọng Chi Gian để đối chiêu, khiến cho song phương ở thời điểm đó sán sán như nhau, ai cũng chẳng làm gì được ai.

Quả nhiên cốt lõi ở một chữ “Linh”, từng chiêu từng thức của bộ đao pháp này giống như có linh hồn bên trong, sáng tạo kỳ tích, thần diệu vô cùng.

Nhưng cũng vì vậy mà chúng nó có những hạn chế hết sức kì quái mà không bộ võ học nào có được.

Như Yên Kỳ Tức Cổ mà Từ Hiền thi triển trước đó, thức này chỉ có thể dùng lúc hai bên không đối diện nhau, tức là hấn quay lưng với địch hoặc địch quay lưng với hấn.

Một khi song phương nhìn nhau mà dám sử Yên Kỳ Tức Cổ, người thi triển đao thức này tất bị đao khí cản trở, chưa kịp ra đòn mà bản thân đã trọng thương.

Lại như Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập, vì là chiêu thức lấy yếu thắng mạnh cho nên hạn chế của nó cũng nằm ở đây.

Nếu đối thủ là kẻ mạnh hơn Từ Hiền, vậy thì đao kinh của hấn sẽ được cường hóa và kẻ địch sẽ bị suy yếu đi.

Nhưng trong trường hợp ngược lại, Từ Hiền mạnh hơn kẻ địch mà dám sử dụng một đao này, thì người bị suy yếu sẽ là bản thân hấn còn công kích của địch nhân lại trở nên mạnh hơn.

Bá Trọng Chi Gian xuất xứ từ Điền Luận của Ngụy Văn Đế Tào Phi, có ngụ ý là hai bên sán sán như nhau, không phân cao thấp.

Từ Hiền muốn dùng nó bao nhiêu lần cũng được, nhưng thần hiệu của nó chỉ tác dụng trong lần đầu tiên thi triển với mỗi người khác nhau, lần tác dụng tiếp theo cần chờ đúng mười hai canh giờ sau đó.

Từ Hiền là người lĩnh ngộ ra【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】, tất nhiên biết ác ý của chiêu thức này là gì.

“Tiểu tử, bốn đao thức đã khiến ngươi và địch nhân ngang nhau rồi, sau đó còn đánh không lại nữa thì tự trách bản thân đi.”

Nếu Bá Trọng Chi Gian có thể diễn hóa thành hình người, e rằng đây chính là câu mà Từ Hiền được nghe sau khi dùng nó đối địch.

Cũng chính vì chỉ có thể dùng một lần, cho nên hấn nhất định phải nghĩ ra biện pháp ứng đối kẻ tiếp, trước khi Triệu Hác kịp nhận ra trò bịp của mình.

Còn bây giờ, Triệu đường chủ vẫn đang hoang mang trước đao thức tinh diệu vừa rồi, kinh sợ thoái lui.

“Ngươi che giấu thực lực?”

Họ Triệu vừa giận vừa sợ, khoảnh khắc đao kiếm chạm nhau ban nãy, hấn lập tức nhận ra Từ Hiền hoàn toàn có năng lực đối chiêu sòng phẳng với mình, chẳng chút thua kém dù chỉ một tơ một hào.

Hậu Thiên thất trọng không thể nào đạt tới trình độ như thế được, kể cả đệ tử chân truyền của các đại phái cũng vậy.

Từ Hiền đã ngưng việc tấu khúc, hấn giơ tay phải ngang đầu, lòng bàn tay vừa mở ra thì cây sáo ngắn đã trượt vào trong ống tay áo.

Sau đó hấn liền hạ tay xuống giữ giữ, khóa miệng nhếch lên, cười như không cười mà đáp lại với giọng điệu khiêu khích: “Ngươi đoán xem.”

Trong lúc đó thì một lá bùa cũng đã trượt vào trong lòng bàn tay của hấn, bị phần tay áo rộng rãi che khuất nên họ Triệu không nhìn thấy được.

Họ Triệu mặc dù không hiểu Từ Hiền làm trò ảo thuật vừa rồi như thế nào, nhưng điều đó cũng chẳng dọa được hấn. Triệu đường chủ lúc này chỉ bán tin bán nghi về thực lực chân chính của Từ Hiền mà thôi.

“Không đúng...”

Nhìn tư thế của Từ Hiền, Triệu Hác chợt nhận ra một điều:

Đó là tuy tên tiểu tử này bày ra bộ dạng thông dong tự đắc, khí định thần nhàn, nhưng phần hạ bộ của hấn lại đứng theo kiểu thủ thế đề phòng.

Hơn nữa đó không phải thủ thế thông thường, mà giống như dê, bò ngoài hoang dã co mình lại lúc gặp phải hùm, beo.

Triệu Hác hí hai mắt, giương kiếm trước mặt đề đề phòng, trong đầu thì hồi tưởng lại lần so chiêu vừa xảy ra khi nãy.

Tốc độ ngang tầm, nhưng uy lực...

“Không phải là tiểu tử này mạnh lên, mà là do ta... yếu đi?”

Chợt nhớ đến hai thức đao hết sức kì quái trước đó, Triệu đường chủ lập tức cho ra kết kết luận.

‘Không phải hấn che giấu thực lực, mà là nhờ vào thứ đao pháp yêu dị ấy?’

Nghĩ đến đây, Triệu Hác bỗng nở nụ cười âm độc, gằn giọng quát lên: “Nếu là như thế, bốn đường chủ cũng không tin ngươi có thể thi triển nhiều lần. Xuống địa ngục đi!”

Nói đoạn liền hóa thành một vệt đen phóng về phía Từ Hiên, không có trăng soi nên chỉ nghe kiếm minh mà chẳng thấy kiếm quang, tốc độ nhanh hơn cả Vạn Thiên Cừu, nhưng so với Vong Đức và Lý Nhất Nguyên thì vẫn còn thua kém.

Dù là như thế, đây vẫn là tốc độ mà Từ Hiên không theo kịp.

Kinh phong ập tới, kiếm khí dù chưa chạm đến gần nhưng đã khiến Từ Hiên cảm thấy toàn thân đau rất, thân mang nội giáp cũng không hề làm hấn dễ chịu hơn chút nào, mạch máu trong người tưởng chừng như tắc nghẽn hết cả, lồng ngực đập trùng, hít thở không thông.

Hậu Thiên đấu Tiên Thiên, vốn chỉ có một con đường chết.

Con đường đó, Từ Hiên không muốn đặt chân lên.

Hấn dám cất sáo đi chính là vì muốn đánh cược một phen.

Cuồng phong hoành hành tứ phía, chiếc hộp nhỏ bằng gỗ mà Từ Hiên treo bên hông lắc lư không ngừng, thi thoảng lại có ánh đỏ nhàn nhạt lóe lên, hòa cùng nhịp thở của hấn.

Mũi kiếm đã gần đến yết hầu, nhưng Từ Hiên vẫn bình chân như vại, giống như không hề có ý định né tránh hay phản đòn.

Hai mắt nhắm nghiền, lá bùa trong tay bị hấn dùng chân khí bắt lửa, chạm rã thiêu đốt, miệng thì lầm lẩm Vãng Sinh Chú:

“Thái thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn...”

“Thái thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn...”

Triệu Hác gặp vậy, tưởng hấn đang tự siêu độ cho mình, nụ cười càng thêm âm độc, vẻ châm biếm và háo hức lộ rõ ra ngoài.

Lúc họ Triệu tưởng rằng kiếm của bản thân đã đâm xuyên qua cổ họng đối phương, thì hấn lại gặp phải ánh hồng quang bùng lên, tựa như một lớp màng bao bọc quanh thân Từ Hiên, khiến mũi kiếm của hấn bị chặn đứng và bản ngược trở ra.

Không tin tã, Triệu Hác lập tức biến chiêu tung liền ba kiếm, hai phát đâm vào ngực và mi tâm, một nhát chém ngang hông của Từ Hiên, nhưng hết thấy đều bị đẩy lui bởi lớp màng.

“Tiên Thiên cương khí, ngươi ẩn giấu sâu như vậy?!”

Nhận ra lớp màng đó là gì, Triệu Hác thất thanh hét lên.

Họ Triệu không ngờ được rằng đối phương lại mưu thâm kế độc như vậy, ba lần bảy lượt đánh lừa khiến hấn tưởng rằng chỉ có tu vi Hậu Thiên, nào ngờ đến lúc này mới bộc lộ bản sự chân thật.

Chẳng trách Triệu Hác kinh hãi đến thế, bởi lẽ hấn có thể cảm nhận được cương khí quanh người Từ Hiên hùng hậu hơn bản thân rất nhiều.

Chỉ ít thì hấn không thể chỉ dựa vào cương khí cản lại kiếm chiêu của bản thân, nhưng đối phương lại có thể, đó chính là chênh lệch.

Từ Hiên không quan tâm Triệu Hác kinh hãi hay kinh hoảng, lúc họ Triệu tung ra ba kiếm thì hấn cũng đã niệm chú đến lần thứ ba:

“Thái thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn, thoát ly khổ hải, chuyển thế thành nhân!”

Bốn chữ cuối cùng được hấn đọc to thành tiếng, lá bùa trong tay đã hoàn toàn biến thành tro bụi, trên người bỗng phát ra một loại cảm giác huyền diệu khó hiểu, khí thế bất chợt dâng lên như điều gặp gió, sắc bén vô bì.

Từ Hiên có thể cảm nhận được, bất kể là thể lực, nội lực, tốc độ hay linh mẫn của mình đều đã được đẩy lên đỉnh phong, so với trạng thái toàn thịnh còn mạnh hơn năm thành.

Một đao nơi tay, hấn bỗng sinh ra cảm giác bản thân đã vô địch thiên hạ, nhìn khắp cửu châu, dám hỏi trừ ta còn ai?

Nhưng lý trí nói cho Từ Hiên biết đó chỉ là ảo giác, trạng thái này cũng không duy trì được lâu, vậy nên hấn cần tốc chiến tốc thắng.

Trước ánh mắt khiếp sợ của họ Triệu, hấn lấy từ trong ống tay áo ra một đoạn côn dài, sau đó... nỏ thẳng vào chuôi đao?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Kết nghĩa vườn đào, nguy trong sớm tối

Những năm cuối thời Đông Hán, triều chính hủ bại, thiên tai liên miên, bách tính khổ khổ.

Lưu Bị trách trời thương dân, có lòng cứu vớt thiên hạ thương sinh, Trương Phi, Quan Vũ vì thế đồng cảm, nguyện theo Lưu Bị làm một phen sự nghiệp.

Ba người tâm đầu ý hợp, quyết định chọn một vườn đào đằng sau trang viên của Trương Phi làm nơi kết nghĩa.

Lúc ấy hoa đào nở rộ, cảnh sắc mỹ lệ, Trương Dực Đức chuẩn bị trâu đen ngựa trắng làm tế phẩm, cả ba đốt hương cùng thề:

“Niệm Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi, tuy rằng khác họ, nhưng đã kết làm huynh đệ, tắc phải đồng tâm hiệp lực, cứu khổn phò nguy, trên báo quốc gia, dưới an lê thứ, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Hoàng thiên hậu thổ, chứng giám lòng này, bối nghĩa vong ân, thiên nhân cùng giết!”

Đây chính là điển cố Đào Viên Tam Kết Nghĩa, cũng là đạo thức Từ Hiên thi triển lúc này.

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đào】hiện có hai thức mạnh nhất, một là Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập, thức thứ hai chính là Đào Viên Tam Kết Nghĩa.

Đào Viên Tam Kết Nghĩa có ba biến hóa, lần lượt là Thư Hùng Song Cổ Biến, Thanh Long Yển Nguyệt Biến và Trọng Bát Điểm Cương Biến.

Thư Hùng Song Cổ ảo diệu bậc nhất, hư hư thực thực khiến kẻ địch khó bề phân rõ.

Thanh Long Yển Nguyệt tốc độ nhanh nhất, không ra tay thì thôi, vừa ra tất lấy thủ cấp địch trong chớp mắt.

Trọng Bát Điểm Cương kinh lực mạnh nhất, hơn nữa thanh thế to lớn, có thể chấn nhiếp tinh thần kẻ địch. Đây cũng là biến mà Từ Hiên chọn dùng lúc này.

Tơ hồng đã chọn, Từ Hiên vọt người lên cao, chiêu thức không chút hoa lệ cầu kỳ, chỉ đơn giản là vung đao chém xuống, trong không gian chợt vang lên tiếng hô gầm, chấn động tứ phương.

Triệu Hác run rẩy trong lòng, quên cả việc né tránh, chôn chân tại chỗ.

Chân khí vô hình như hóa thành thực chất, cựa có cương khí hộ thể từ bùa bình an của Vong Đức mà Từ Hiên hoàn toàn từ bỏ việc phòng ngự.

Một đao này, hấn dốc tận nội lực toàn thân, không hề chừa lại đường lùi cho bản thân, mang một loại ý cảnh người không chết thì ta vong, chẳng có lựa chọn thứ ba.

Không thể nói, Từ Hiên đúng là đủ dũng cảm, hoặc phải nói là đủ điên cuồng, dám tin tưởng vào cái gọi là bùa bình an của một người mà hấn chỉ gặp mặt một hai.

Có lẽ ai trên đời này cũng từng một lần như vậy, có những người mà họ mới gặp như đã quen, nguyện trao niềm tin một cách mãnh liệt đến vô lý.

Có người bị lừa đến thâm không nở nhìn, nhưng cũng có người nhờ vậy mà hái được quả ngọt.

Tạo hóa vô ngần, nào có ai lường trước được mọi thứ.

Lòng tin của Từ Hiên đã không phản bội hấn, bùa bình an của Tiểu Thánh Tăng đúng là có thể bảo hộ cho hấn được an toàn.

Đã không cần lo đến tự thân an nguy, thế công của Từ Hiên lại càng hung mãnh dị thường, lực sát thương từ thức Đào Viên Tam Kết Nghĩa này đã không kém gì công kích của cao thủ Tiên Thiên cảnh.

Được vậy cũng là nhờ bức thư do Lý Nhất Nguyên để lại.

Không thể không nói, có lẽ vì lâu năm chơi với quý hồn mà Lý đạo trưởng rất giỏi trong việc khảo nghiệm nhân tâm.

Lá bùa mà hấn dùng để viết lời nhắn cho Từ Hiên hóa ra không hề tầm thường, nó chính là【Bảo Nguyên Phù】- thứ phù chú cực kì đắt đỏ mà chỉ có môn nhân Bảo Nguyên Thành biết vẽ, hiếm có khó tìm.

Điều đáng nói ở đây là tám【Bảo Nguyên Phù】Từ Hiên vừa sử dụng được vẽ theo phương thức độc nhất của Lý Nhất Nguyên, nếu không làm gì có chuyện cách kích hoạt nó lại là đọc Vãng Sinh Chú cơ chứ.

Người đời cứ nói Lý Nhất Nguyên là nổi ô nhục của Đạo Thành, nhưng họ nào biết, bản lĩnh giữ nhà của Bảo Nguyên Lý thị ở trong tay Lý đạo trưởng

lại được phát dương quang đại, thủ đoạn về bùa của hắn phải nói là xuất thần nhập hóa, quý phủ thần công.

Liệu có ai ngờ được, hắn lại có thể nguy trang【Bảo Nguyên Phù】thành một tờ giấy nhẵn bình thường.

Sau khi viết lại lời nhắn trên lá bùa, chờ qua đúng một ngày một đêm, phần mực ghi lời nhắn sẽ tự động chảy ra, tự hành sắp xếp thành những đường nét đặc trưng, từ một tờ giấy thông thường, nó sẽ chuyển hóa thành【Bảo Nguyên Phù】mà người người thèm khát.

Bí mật trong đó, Từ Hiền biết được qua miệng Ngô Tam Âm.

Bởi sau khi lá bùa lộ ra nguyên hình, hắn vẫn chưa rõ dùng như nó thế nào nên mới phải đến nhờ lão giải đáp, tất nhiên không thiếu được mấy ván cờ vây bại thảm hại.

Do vậy Từ Hiền mới biết một điều rằng đến cả chú ngữ kích hoạt, Lý đạo trưởng cũng đã cho gợi ý từ trước, chính là khi hắn nhắc đến việc dùng Vãng Sinh Chủ siêu độ vong hồn.

Nhớ lại lần gặp gỡ bên sông Ngạn Thủy, nếu Từ Hiền không biết quý trọng mà giữ lại bức thư của Lý Nhất Nguyên, e rằng hắn suốt đời cũng chẳng minh bạch cử chỉ ngấm ngầm của tên đạo sĩ.

Đạo quang trước mặt, Triệu Hắc không quan tâm giữa Từ Hiền và Lý Nhất Nguyên có chuyện gì xảy ra, hắn lúc này đang hối hận vì không để Sát Đồng xuất thủ mà lại tự thân ra trận.

Giờ nghĩ lại thì đã muộn, khi mà lúc này đây, thanh trường đao kia sắp bỏ xuống đầu Triệu Hắc, tước đi tánh mạng của hắn.

Họ Triệu sẽ chết tức tưởi như vậy sao?

Câu trả lời là... không thể nào!

Mặc dù không kịp triệu tập Sát Đồng đến hỗ trợ, mặc dù tu vi bản thân chỉ dựa vào【Sát Lục Thần Đồ】chồng chất mà lên, nhưng Triệu Hắc đến cùng vẫn là cao thủ Tiên Thiên hàng thật giá thật.

Đạo thể của Từ Hiền có thể ép Triệu đường chủ rơi vào hạ phong, khóa hết đường lui, chấn nhiếp tinh thần của hắn đấy, nhưng đến cùng vẫn không thể khiến họ Triệu từ bỏ việc trả đũa.

Như thế đây là khoảnh khắc cuối cùng của đời mình, họ Triệu vận đủ mười thành công lực chém ra một kiếm, thi triển chiêu mạnh nhất trong bộ kiếm pháp Trung Thừa Thiên cấp【Tu La Thập Bát Kiếm】:

Tu La Đoạt Phách.

Các ngươi muốn cắt máu ăn thề, đồng tâm hiệp lực, liệu đã hỏi qua Tu La vương?

Chỉ thấy vườn đào vốn cảnh sắc hữu tình, muôn hoa nở rộ nay lại tràn ngập khói đen và mùi máu, rượu ngon tế phẩm đều bị đám Tu La diện mục dừ tợn cướp lấy, trắng trợn hưởng dụng ngay trước mặt.

Lưu Quan Trương không vì thế mà nổi giận, vẫn lạy trời cao, lập lời thề kết bái.

Chỉ là trong hoàn cảnh thế này, nghi thức kết nghĩa của tam anh thiếu đi vài phần thiêng liêng và trang trọng, nhiều thêm vài phần qua loa đại khái, không còn được ý nghĩa như lúc đầu.

Cho nên dù chiếm cả tiên cơ lẫn thế thượng phong, Đào Viên Tam Kết Nghĩa cuối cùng lại bị Tu La Đoạt Phách chặn lại.

Hậu Thiên trăm Tiên Thiên, Từ Hiền vẫn chưa thể thực hiện hành động vĩ đại ấy.

Keenggg!

Rắc!

Xoànggg!

Kình lực khổng lồ truyền đến, Triệu Hắc bị một đạo này của Từ Hiền đánh cho lộn về sau năm sáu vòng mới dừng lại được, hổ khẩu tê rần, kiếm trong tay dù là hàng tinh phẩm cũng đã xuất hiện ít vết rạn, nứt, nếu trước đó không có cương khí gia trì thì sợ là đã tan thành chực mảnh.

Tuy thế, trên mặt Triệu Hắc lúc này chỉ có sự đắc ý, hắn nở nụ cười lạnh, gằn giọng nói: “Hậu Thiên cảnh, thủ đoạn cũng nhiều đấy. Khá khen cho ngươi, suýt chút nữa thì hù dọa được bọn đường chủ, hãy xưng tên ra!”

Từ Hiền sắc mặt tái nhợt, gắng gượng đứng thẳng người.

Hắn đã dốc sạch nội khí trong người để đánh cược vào thức Đào Viên Tam Kết Nghĩa này, ý đồ mượn đệ nhất đoạn – Ngoại Nhược của【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】đánh trúng điểm yếu trên người Triệu Hắc, nhờ đó khôi phục lại chín thành chín thể lực lẫn nội lực.

Nhưng đáng tiếc, một đao này tuy uy mãnh vô song, vượt qua giới hạn tu vi nhưng vẫn thiếu một chút để làm nên chuyện, tiền cược của Từ Hiến coi như đổ sông đổ biển.

Hắn hiện giờ như đèn cạn dầu, khó lòng thi triển một chiêu nửa thức.

‘Nếu Tam Quốc Đao tiến thêm một bước, nếu ta có thể làm được cán đao tốt hơn...’ Nhìn thanh Phi Hiệp Đao nơi tay, ánh mắt Từ Hiến có phần tiếc nuối.

Phần cán dài mà hắn lấp vào chuôi đao đã gãy mất, khiến Phi Hiệp từ một thanh trường đao lại biến trở về đoản đao thông thường.

Đây cũng là lý do vì sao thanh đao của hắn còn chưa hoàn thiện, bởi Từ Hiến vẫn chưa thể chế tạo cho nó phần cán với khớp nối hoàn mỹ.

Nghe Triệu Hắc hỏi tên mình, Từ Hiến bèn tương kế tựu kế, định thừa lúc mồm miệng ứng phó họ Triệu mà dùng【Tọa Vong Kinh】khôi phục chân khí.

Chỉ cần khôi phục được lượng chân khí tối thiểu, hắn sẽ tận dụng khoảng thời gian còn hiệu lực của bùa bình an, tranh thủ thi triển【Trục Nhật Thần Bộ】chạy tới tiêu trần cầu cứu Hứa phu nhân.

“Từ Hiề...” Chỉ là Từ Hiến vừa mới mở miệng thì chợt cảm thấy hàn phong ập tới từ phía sau, có thứ gì đó chạm vào lưng hắn, nhưng bị lớp màng cương khí của bùa bình an ngăn chặn.

Từ Hiến lao đảo về trước hai ba bước, lúc quay đầu lại thì chẳng thấy bất cứ ai.

Thì ra Triệu Hắc vẫn chưa chắc chắn rằng Từ Hiến là Hậu Thiên cảnh, lo sợ có trá nên mới mở miệng đánh lạc hướng, trong âm thầm lại cho Sát Đồng đánh lên kiểm tra phản xạ của hắn.

Mặc dù xác định được cách nghĩ của mình là đúng, nhưng gặp cảnh vừa rồi, trên mặt Triệu đường chủ vẫn không giấu được vẻ kinh ngạc:

‘Phòng ngự mạnh như vậy, đến Sát Đồng cũng không làm gì được, đây rốt cuộc là thần thông cỡ nào?’

‘Xem ra muốn mượn Sát Đồng lấy mạng ả chỉ là ý tưởng hảo huyền...’

Ánh mắt âm hàn của họ Triệu chợt lộ vẻ nặng nề, hắn vẫn nghĩ Từ Hiến là người hầu của Hứa phu nhân, thủ đoạn bảo mệnh cũng là nhờ nàng ban cho.

Tâm trạng của Từ Hiến cũng trầm trọng không kém, hắn lấy【Tâm Hung Kinh】ra xem, phát hiện quanh đây chỉ có một mình Triệu Hắc.

‘Nhưng hắn còn có đồng bọn...’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ

Đêm khuya sương lạnh, trong lúc Từ Hiến và Triệu Hắc đấu trí đấu dũng thì ở cách đó năm mươi dặm, dọc theo Ngạn Thủy, một chiếc xe ngựa lao nhanh trong bóng tối.

Người cầm lái là một vị khách khách mặt lạnh như tiền, sau lưng thi thoảng truyền ra những tiếng than vãn khiến hắn lúc thì nhíu mày, lúc thì trề môi, thái độ có phần hài hước.

Trong thùng xe, hai chiếc đèn dầu tạo hình tinh xảo được thiết kế dính vào trong vách, dù xóc nảy cỡ nào thì lửa cũng không lan được ra ngoài.

Không gian ngồi ở đây cũng khá là rộng rãi, đủ cho sáu người quây quần lại với nhau mà không thấy chật chội, ở giữa có đặt một chiếc bàn chữ nhật, bên trên có đặt một bộ tách trà bằng gỗ quý, vẻ ngoài tinh tế, phần nắp và đế giống như được thiết kế cơ quan đặc biệt nào đó, nắm vững vàng trên khay trà, xe ngựa có rung lắc cũng không gặp nước tràn ra.

Huống chi là độ rung lắc của cả toa xe đều bị giảm thiểu đi rất nhiều, nhờ vào cơ quan giảm xóc được thiết kế rất tài tình.

Hiển nhiên, sau lần tai nạn xe ngựa lần trước, Bao công tử đã chi rất nhiều tiền vào công cụ thay đi bộ của mình.

Đường đường là con cháu dòng chính của Long Đăng Bao thị, y không muốn bản thân phải lâm vào cảnh mất mặt giống vậy một lần nào nữa.

“Công Tôn tiên sinh, rốt cuộc thì chừng nào mới đến chỗ hữu duyên mà người nói hả?”

Bao Ngạo Thiên nằm nửa trên ghế, cảm y xốc xếch, hai mắt con mờ lên con mờ không lên nhìn Công Tôn Thư ở phía đối diện, giọng nói ngái ngủ có phần bất mãn.

Công Tôn tiên sinh lưng thẳng như tùng, đầu hơi cúi xuống, một tay cầm sách để ngâm cứu, một tay lại để hờ trước bụng, trong lòng bàn tay có đặt một chiếc la bàn.

Nghe công tử nhà mình chất vấn, y nở nụ cười nhạt, không nhanh không vội đáp lại: “Công tử, ta chỉ là bầm què tính được cơ duyên, lại mượn la bàn xác định phương hướng tìm đến, nhưng muốn xác định rõ ràng cơ duyên nơi nào, ta cũng bó tay bất lực.”

Nói đoạn lại khẽ khàng lắc đầu, giọng điệu như có thâm ý: “Nếu mà có bản lĩnh ấy, sợ là lúc này Công Tôn Thư không phải đang ở cạnh công tử ngài.”

Công Tôn tiên sinh vừa nói xong, Bao Ngạo Thiên giống như nghe thấy có người hô “đúng vậy”, chỉ là y cũng không xác định được đó là thật hay là ảo giác của mình, chỉ có thể tròn mắt nhìn cửa xe một cái rồi thôi.

Hừ lạnh một tiếng, trông Bao công tử lúc này không khác gì một đứa trẻ ba tuổi đang hờn dỗi, làm mình làm mẩy, thái độ cáu kỉnh:

“Đẹp đi, đẹp đi! Cơ duyên cái gì, đợi sáng mai lại tìm không được sao, ta bây giờ chỉ muốn đi ngủ, nửa đêm canh ba ra ngoài chịu tội là có lý gì cơ chứ?!”

Y còn muốn lăn qua lộn lại, đáng tiếc thùng xe quá nhỏ nên không được như nguyện, chỉ có thể dùng tay vỗ bôm bốp lên vách.

Công Tôn tiên sinh ngược mắt lên, nói với giọng băng quơ: “Công tử, cẩn thận đèn dầu rơi vào mặt.”

Tay Bao Ngạo Thiên lập tức cứng giữa không trung, nhưng thấy y định chuyển sang đập bàn trà, Công Tôn Thư dù đã thấy mãi thành quen vẫn khóe cười không xong trước tính dờ hời của công tử nhà mình.

Nhằm tránh cho mấy tách trà bé xinh phải chịu tội, Công Tôn tiên sinh gấp lại sách trong tay, giọng điệu nghiêm túc mà khuyên rằng:

“Công tử, cái gọi là cơ duyên, khả ngộ bất khả cầu, một khi bỏ lỡ, e rằng hối hận cả đời, ăn năn chẳng kịp. Ta vừa nãy cũng chỉ là phúc chí tâm linh, thỉnh linh tính một quẻ, mới bói ra được đây là cơ duyên trở mình của ngài, một khi chớp lấy chẳng khác nào ngư được long môn, vận đổi sao dời.”

Khẽ liếc qua la bàn trong tay một cái, Công Tôn Thư nhìn thẳng vào mắt Bao Ngạo Thiên, hỏi một cách nghiêm túc:

“Công tử, gia chủ có đến năm người con, nhưng ngài định đề thế nhân chỉ gọi là Bao thị tứ kiệt hay sao?”

“Bao thị tứ kiệt thì tứ kiệt chứ, ta cũng nghe quen...”

Bao Ngạo Thiên làm bầm trong miệng, nhưng cánh tay giờ ra nửa đường chợt thu về, không tiếp tục trút bức tức lên chiếc xe ngựa đáng thương này nữa.

Có thể lập ra một trong ba tờ báo lớn nhất thiên hạ: Giang Hồ Nhật Báo, Bao thị nào có phải tầm thường, họ chính là võ lâm thế gia, truyền thừa lâu đời, trong gia tộc đầy rẫy cao thủ, môn khách giang hồ chạy theo như vịt, không tiếc hết thảy chỉ để trở thành gia thần của nhà họ Bao.

Không nói đâu xa, Công Tôn Thư và Triển Ngọc Đường chính là hai trong số rất nhiều kỳ nhân giang hồ mộ danh mà đến, gia nhập vào tập đoàn thế gia khổng lồ có tộc địa hùng cứ tại Long Đằng Quận, Hành Châu này.

Gia chủ đời này của Bao thị có bốn người con trai và một người con gái út. Trong đó, bốn người con kiệt xuất được giang hồ tôn xưng là Bao thị tứ kiệt.

Nhưng trong Bao thị tứ kiệt lại không có tên Bao Ngạo Thiên mà là đứa em gái của y.

Đối với thế giới nam tôn nữ ti, trọng nam khinh nữ như vậy, việc đó chẳng khác nào một nổi ô nhục lớn hơn trời, không chỉ Bao Ngạo Thiên mà đến cả dòng họ nhà y cũng phải mất mặt vì việc đó.

Bao công tử tính tình tùy hứng, vốn chẳng quan tâm mấy cái danh hão, nhưng nếu mấy cái danh hão đấy có thể rửa tiếng xấu cho gia tộc, vậy y cũng không ngại chịu chút khổ đau.

“Tôi thì gọi ta.”

Để lại một câu không đầu không đuôi, Bao Ngạo Thiên úp mặt vào vách, cố gắng nhắm mắt ngủ trên chiếc ghế chật hẹp và thi thoảng lại rung lắc của mình.

Công Tôn Thư thấy vậy, hài lòng mỉm cười: “Vâng, công tử.”

Những lời của y trước đó đúng là vì có ý tốt với Bao Ngạo Thiên, nhưng trong đó cũng có thành phần vì tốt cho bản thân mình.

Đã gia nhập vào Bao thị thế gia, đương nhiên Công Tôn tiên sinh không hề nghĩ chỉ sống an nhàn qua ngày, nếu thế thà rằng tự do tự tại chẳng phải tốt hơn sao?

Nếu đã chọn theo hầu Bao Ngao Thiên, y và Triển Ngọc Đường sao lại không muốn công tử nhà mình có thể làm một phen sự nghiệp.

Một người đắc đạo thì gà chó cũng thăng thiên, kẻ hầu cận như họ ắt cũng được thơm lây.

Nắm một lọn tóc kéo ra trước mặt, dưới ánh đèn vàng, nhìn nửa số sợi trong đó đang dần chuyển thành màu bạc với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, lại nhìn mu bàn tay bỗng trở nên nhăn nheo, sần sùi của mình, Công Tôn Thư chẳng hề kinh hoàng, chỉ nở nụ cười nhạt trong im lặng.

‘Một nửa thọ nguyên, phúc âm cả họ, chỉ mong có ích.’

Vậy mới hay một điều, tiên đoán thiên cơ nào có phải chuyện dễ dàng, để có được manh mối về cơ duyên của Bao Ngao Thiên, cái giá mà Công Tôn tiên sinh bỏ ra chỉ mỗi y biết có đáng hay không.

...

Gió ngừng thổi, quạ ngừng kêu, trăng giấu nửa người trong mây, nửa còn lại giống như không nén được sự tò mò, thò ra quan sát cuộc chém giết của hai tên nam nhân trên gò núi trơ trụi.

Côi lòng nặng nề, nhưng Từ Hiến giấu hết tâm tư trong bụng, trên mặt chỉ có một biểu cảm thần nhiên, trong chớp mắt tiến vào trạng thái Tọa Vong khôi phục nội khí.

Phía đối diện, gặp địch nhân không coi mình ra gì mà ngồi vận công trên đất, Triệu Hác lại cảm thấy bó tay bó chân, đầu đầu không biết làm sao để giết chết hắn.

‘Cương khí hộ thể này tất nhiên không thuộc về hắn, hiển nhiên sẽ có lúc hết, ta có thể chờ đến lúc đó lại ra tay...’

‘...không, không đúng! Tốc độ khôi phục bậc này, nội công tâm pháp cỡ nào? Kẻ này rốt cuộc biết bao nhiêu môn tuyệt học, không lẽ con ả kia đã đào sạch tàng thư các của Ly Vãn Đào? Lại truyền nhiều môn võ học cao thâm như vậy, chẳng lẽ hắn là tình nhân của ả?’

Triệu đường chủ vừa nghĩ vừa cảm thấy ghen ghét, nếu có đái ngộ như tên mặt trắng này, hắn cần gì phải gia nhập cái Sát Thần Môn rách nát của La Sinh, trở nên người không ra người quý không ra quý.

‘Chờ đã, nếu vội vã khôi phục nội lực như vậy, liệu có thể nào hắn vẫn còn sát chiêu chưa sử dụng?’

Ý nghĩ vừa xuất hiện liền không bởi đi được, thậm chí cảm thấy càng thêm khả thi, Triệu Hác sinh lòng kinh hãi, hắn đã bị số lượng tuyệt học trên người Từ Hiến dọa sợ.

‘Đánh lâu như vậy mà ả vẫn chưa xuất hiện, tất nhiên không ở gần đây. Nếu thế, ta có thể bắt hắn về tra khảo.’

Ý đồ dùng【Suru Hồn Thuật】lên Từ Hiến của Triệu Hác đột nhiên nhen nhóm trở lại, bởi Từ Hiến lúc này tuy có cương khí hộ thân nhưng lại cạn kiệt nội lực, thiếu thốn thủ đoạn công kích hắn.

Chờ cương khí tan đi, vậy đúng là cơ hội không thể nào tốt hơn để họ Triệu bắt sống Từ Hiến.

Nghĩ thế nào thì làm thế đó, họ Triệu lập tức tiến về phía Từ Hiến, hai mắt tròn to, thần thái bạo ngược.

Người sau thấy vậy vẫn khí định thần nhàn, sắc diện thong dong chẳng vội, không hề điều động một tơ một hào chân khí, chỉ nhẹ nhàng nâng cánh tay phải lên.

Triệu Hác cười lạnh: “Ngươi còn thủ đoạn g...”

Chưa dứt câu thì thấy bảy chi đoàn tiễn bay ra từ trong ống tay áo của Từ Hiến, nhắm thẳng vào lồng ngực của mình.

Leng keng! Leng keng!

Hết thấy đều rơi xuống đất khi gặp phải bức tường cương khí.

Từ Hiến chẳng kinh chẳng sợ, bình tĩnh hạ tay xuống rồi giơ lên một lần nữa, lại là bảy chi đoàn tiễn phóng đi.

Kết cục vẫn như trước đó, chỉ khiến Triệu Hác cảm thấy có chút phiền toái mà thôi.

Kỳ thực hắn cũng không muốn đích thân ra tay, nhưng Sát Đồng đã bị hắn giao cho nhiệm vụ quan trọng hơn, đó là đề phòng Hứa phu nhân bắt ngờ xuất hiện.

Vọt người lên không, Triệu đường chủ tránh đi những mũi tên tiếp theo của Từ Hiến, đồng thời vòng được ra sau lưng của hắn.

Từ Hiến thở dài, búng dậu nghiêng người tung cú đâm ra sau, cản lại một cước của địch nhân, nhưng hắn chẳng hề ham chiến mà bắt đầu co cẳng chạy về hướng Bạch Long Trấn.

Triệu Hác đã không cho hán cơ hội khôi phục chân khí để dùng【Trục Nhật Thần Bộ】, vậy Từ Hiến chỉ có thể sử dụng phương thức của một người bình thường.

‘Tiểu Thánh Tăng, mong rằng bùa bình an của ngươi duy trì đủ lâu, tại hạ lại nợ ngươi thêm một mạng.’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn

Trên gò núi kia có hai người đang chơi trò đuổi bắt, nghe qua tưởng chừng lãng mạn nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Bởi hiện giờ đang là nửa đêm chứ không phải ban ngày, gò núi này còn chẳng hề thơ mộng, hai người kia lại là hai tên nam nhân, hơn nữa bọn họ cũng không phải Ngụy vương và Long Dương quân, mà là những kẻ chỉ muốn giết hại lẫn nhau.

Chỉ là hiện giờ một phương trong đó đang ở thế yếu, chỉ có thể vất giơ lên cổ mà chạy, bên còn lại tuy chiếm võ lực thượng phong, nhưng khổ nỗi đối thủ phòng ngự quá mạnh, trong lúc nhất thời cũng không làm gì được người ta.

Oạch!

Từ Hiến đã hoàn toàn từ bỏ việc phòng thủ, bởi bùa bình an của Vong Đức có thể bảo hộ hán lông tóc không thương, có điều ăn một cước của Triệu Hác thì hán vẫn chụp éch như thường.

Và chẳng, Từ Hiến có muốn ra tay trả đòn cũng chả được, bởi lẽ trong trạng thái Tọa Vong hán còn miễn cưỡng theo kịp động tác của đối phương, nhưng lúc ở trạng thái bình thường thì đó chỉ là chuyện viển vông.

“Hự...”

Từ Hiến úp mặt xuống đất, đây đã là lần thứ bảy.

Hán lúc này nào còn giữ được dáng vẻ hào hoa phong nhã của Từ tiên sinh thường ngày, đầu tóc may nhờ có【Định Phong Trâm】của Lý Nhất Nguyên nên vẫn không chút rối loạn, nhưng áo quần thì đã lấm lem đất cát, mặt đầy tro bụi, bộ dáng nom chột vọt vô cùng.

Tính ra Vong Đức đã giúp hán giữ được bảy cái mạng, bởi chưa nghe nói qua võ tu Hậu Thiên cảnh nào chịu một cước trực tiếp của cao thủ Tiên Thiên mà sống được, chỉ ít cũng phải thoi thóp hơi tàn.

Thật ra nếu bây giờ Từ Hiến chịu hao phí hai ngàn điểm Thiện Ác, khả năng để hán giết ngược lại Triệu đường chủ là rất cao, nhưng chưa đến lúc tối hậu quan đầu, hán vẫn không nỡ phải trả cái giá lớn như thế.

Bộpp!

Chụp éch lần thứ tám, Từ Hiến giống như linh ngộ được【Cáp Mô Công】vậy, thuận thế lấy hai tay hai chân làm lò xo búng người về phía trước, tiếp tục chạy thực mạng đến tiểu trấn.

Nói là đến tiểu trấn, nhưng thực ra Từ Hiến không có ý định tiến vào, bởi nếu làm như thế sẽ xuất hiện tỉ lệ dân trấn bị cuốn vào, mất mạng oan uổng.

Đó chắc chắn là cảnh tượng mà Từ Hiến không hề muốn xảy ra, hán chỉ đặt cược vào việc linh giác của Hứa phu nhân, liệu rằng nàng ta có đủ nhạy bén để biết hán đang rơi vào hiểm cảnh mà đến ứng cứu.

Nếu như không được, Từ Hiến cũng đành nhìn đau cắt thịt, tiêu hao điểm Thiện Ác để tự cứu chính mình.

Phạchh!

Rắc!

Đụng ngã một gốc cây nhỏ, Từ Hiến chỉ có thể thầm nói tiếng xin lỗi vì gây ra sự chết yểu của nó, sau đó lại lộn người một vòng chạy đi.

Dựa vào tốc độ siêu việt của Tiên Thiên cảnh, tại sao Triệu Hác lại có thể để hán chạy được từng đoạn từng đoạn ngắn như thế?

Đó là bởi vì tuy hán nắm thế công và có hoàn toàn quyền chủ động, liên tục đá vào người Từ Hiến, nhưng mỗi lần đá xong hán cũng chẳng hề dễ chịu, bị hồng quang cương khí trên người đối phương chấn ngược lại.

“Thằng chó mai rùa đỏ, ngươi chỉ biết có chạy thôi sao?”

Họ Triệu quát lên đầy bức tức, hai mắt sát khí cuộn cuộn, hần chỉ ước gì lúc này mình có một sợi dây thừng trong tay, Từ Hiền chắc chắn sẽ bị hần trói chặt hơn cái bánh tét, đừng hòng nhảy nhót đi đâu.

“Ta cũng không phải xương, ngươi cứ đòi tấp làm gì, tìm phân mà đóp tạm đi!”

Từ Hiền nói mà không thèm ngoái đầu lại, đây là lần đầu tiên trong đời hần nói tục, cảm thấy kích thích quá chừng.

Câu nói của hần chẳng có mấy sát thương, nhưng Triệu Hác vẫn muốn phát điên, chủ yếu là vì họ Triệu mãi không làm gì được hần.

Oạchh!

Cho đến lần chụp ếch thứ mười của Từ Hiền, Triệu Hác mới chợt nhận ra là từ đầu chí cuối, con rùa chết tiệt kia đều chỉ chạy về một hướng, giống như có mục đích rõ ràng chứ không phải chạy bừa.

Nếu là lúc trước, họ Triệu sẽ không mất nhiều thời gian như vậy mới nhận ra, nhưng quá nhiều sự quý dị trước đó của Từ Hiền đã khiến hần tinh thần bất ổn, chẳng còn được minh mẫn như thường ngày.

Đây xem như là một điểm yếu khác nữa của【Sát Lục Thần Đồ】, khi mà người tu tập chẳng những tu vi phù phiếm mà tâm cảnh cũng không theo kịp.

Nhưng muộn còn hơn không, nếu đã nhận ra rồi thì sao Triệu Hác lại để Từ Hiền đạt được mục đích, hần lập tức phi thân vọt qua đỉnh đầu của người sau, không nói không rằng, lại là một cước vô giữa ngực, đá Từ tiên sinh lui xa mấy thước.

Bản thân họ Triệu cũng bị cương khí phản chấn đẩy về phía sau, khí huyết nhộn nhạo.

Nhưng hần chẳng hề ngừng lại, tiếp tục phóng đến tung song phi cước vào ngực và bụng Từ Hiền, người sau còn chưa kịp đứng vững thì đã bị đẩy lùi thêm gần trượng, đầu vàng mắt hoa.

Cứ thế, Triệu Hác và Từ Hiền như hai viên nam châm cùng cực, hễ đến gần là lại văng ra.

Mưa dầm thấm lâu, dần dần thân ảnh của hai người cũng quay trở lại đồng đồ nát trên gò núi.

Nhìn khung cảnh quen thuộc quanh mình, Từ Hiền bỗng cảm thấy hối hận vì trước đó dốc hết chân khí vào đòn Đào Viên Tam Kết Nghĩa.

Nếu còn đủ nội lực trong người, hần cũng không đến nỗi bị Triệu Hác xem là quả bóng da muốn đá đi đâu thì đá, có thể bây giờ đã tìm được đến nhờ Hứa phu nhân cứu trợ rồi cũng nên.

Quay lại chốn cũ, Triệu Hác vẫn chưa hề dừng lại, tiếp tục đá Từ Hiền về phía Ngạn Thủy.

Một là để chờ cương khí hộ thể của Từ Hiền hết thời gian hiệu lực, hai là đẩy hần xa khỏi chỗ này, tránh cho Hứa phu nhân bất ngờ tìm đến.

Nếu đã nhận định vô lực của Hứa phu nhân vượt hơn những gì bản thân tưởng tượng, họ Triệu cũng ngại phải đối diện với nàng.

Sát Đồng dù mạnh nhưng chưa chắc đã bảo toàn được mạng sống của hần.

‘Xem ra muốn tiết kiệm là không thể nào.’

Biết Triệu Hác đã nhận ra mục đích cầu cứu của mình, Từ Hiền chợt than nhẹ.

Giao diện cửa hàng hệ thống hiện lên trước mắt, hần quyết định chỉ cần bùa bình an của Vong Đức vừa hết hiệu lực liền mua vật phẩm cứu nguy.

Chỉ một khắc đồng hồ sau, vị trí của hai người Từ Triệu đã cách xa chỗ ban đầu hơn chục dặm.

Triệu Hác lại co chân lên đá ra, một cước này hết sức tùy ý, chính hần cũng không nhớ được đây đã là cước thứ bao nhiêu của mình rồi.

Đúng lúc này, chiếc hộp gỗ treo bên hông Từ Hiền bỗng nhiên vỡ ra, đóa hồng liền ở trong vào giờ khắc này đã nát thành tro bụi, phiêu tán trong không khí.

Phụt!

Cương khí hộ thể tan biến mà không hề có dấu hiệu báo trước, Từ Hiền chẳng kịp đề phòng nên ăn trọn một cước này, thân hình văng xa hơn chục bước, miệng phun máu tươi có lẫn theo vụn nội tạng, thoáng cái đã trọng thương.

Nhưng Triệu Hác không thừa cơ sấn tới, bởi khi hần vừa tung cước thì từ trên con đường mòn phía Đông bỗng có một chiếc xe ngựa xông tới, từ trong xe có tiếng người quát to:

“Gian tặc to gan, giữa thanh thiên bạch nhật sao dám hành hung dân lành? Triển hộ vệ, mau mau bắt hần về cho bổn công tử!”

Lại nghe có tiếng người thở dài: “Công tử, ngài tỉnh táo lại, bây giờ đang là nửa đêm”

Từ Hiền suyết chút nữa thì mặc niệm “mưa”, nhưng gặp có biến mới liền tạm gác ý niệm lại, tiến vào trạng thái Tọa Vong, vừa để đề phòng động tĩnh của Triệu Hác, vừa mượn【Giá Y Thần Công】chữa thương, đồng thời khôi phục lại nội lực, thể lực.

Về phần họ Triệu, gặp phải tên kiếm khách Tiên Thiên cảnh đang đánh xe là hấn đã không dám vọng động. Lại thấy từ trên xe ngựa có một vị văn sĩ trung niên cũng mang cảnh giới Tiên Thiên đi xuống, tảng đá trong lòng hấn chợt nặng hơn gấp bội.

Khi thấy còn có người thứ ba lộ đầu ra, con người hấn không nhìn được co rút lại, nhưng sau đó lại thầm thở phào khi cảm nhận được cảnh giới Hậu Thiên nhất trọng của kẻ đó.

Tới đây thì hết, không còn ai nữa, ba người vừa xuất hiện chính là Bao thị tứ công tử Bao Ngạo Thiên và hai vị tùy tùng đắc lực: Triển Ngọc Đường, Công Tôn Thư.

Triển hộ vệ và Công Tôn tiên sinh bước xuống xe ngựa, đứng hầu hai bên trái phải, Bao Ngạo Thiên thì chỉ lộ nửa người sau màn che, trên mặt đeo một cái mắt kính gọng đen mạ vàng, chỉ tiết tinh xảo.

Đó chính là【Dạ Thị Nghi】, một món Đạo Khí cực kì đắt hàng của Bảo Nguyên Thành, bởi công dụng của nó là khiến người ta có năng lực nhìn đêm mà không quan tâm cảnh giới võ đạo thể nào, rất được con em quyền quý yêu thích vì công dụng thiết thực mà lại còn có thể dùng làm trang sức.

Bao công tử cúi đầu hạ kính xuống, ánh mắt nhìn Công Tôn Thư như muốn hỏi: “Này, ở đây có hai người, ai hữu duyên?”

Công Tôn tiên sinh đọc hiểu ánh mắt của y, giọng điệu có phần bất đắc dĩ: “Công tử, ta cũng không biết.”

Đây cũng là lý do vì sao người bác học đa tài, cầm kỳ thư họa, coi tướng, y thuật, thiên văn, địa lý đều biết như Công Tôn Thư lại bị gia chủ nhà họ Bao cho đi theo Bao Ngạo Thiên, bởi sở học của y tuy tạp mà không tinh, thời khắc mấu chốt thường như xe tuột xích.

Về mặt của Bao Ngạo Thiên lúc này như muốn nói “ta biết ngay mà”, y trợn mắt thờ dài, quyết định tự dựa vào đôi mắt tinh tường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Công Tôn cảm tâm, Ngọc Đường rút kiếm

Sự xuất hiện của đám người Bao công tử tạo thành cục diện giằng co, ba bên chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng quan sát và thăm dò đối phương.

‘Ừm, tên này mặc đồ đen thui, đội mũ che che giấu giấu, bộ dạng âm binh chướng khí, vừa nhìn đã biết là phường tà đạo.’

Bao Ngạo Thiên lướt qua Triệu Hác với ánh mắt ghét bỏ, trái lại lúc nhìn thấy Từ Hiền thì coi như hải lòng.

‘Kẻ này vẫn được, mặc dù không sánh bằng bốn công tử về sự anh tuấn, nhưng bộ dạng cũng không khó coi. Võ công kém thì kém chút, nhưng thái độ chẳng hề sợ hãi, bị đánh tới học máu mà tóc tai không loạn, rất có phong cách, bốn công tử thích.’

Bao công tử lấy tay vuốt cằm, dựa vào Trông Mặt Mà Bắt Hình Dong Chi Thuật, y cảm thấy kẻ hữu duyên chính là Từ Hiền.

Vậy mới thấy, dù là ở bất cứ thế giới nào thì vẻ bề ngoài vẫn luôn rất quan trọng.

‘Hừm, cũng có thể không phải người hữu duyên mà là vật hữu duyên? Tên áo đen vừa nhìn đã biết là đang đuổi giết tên áo trắng, có lẽ nào trên người hấn mang theo bảo bối gì chăng?’

Ánh mắt của Bao Ngạo Thiên liên tục đảo qua đảo lại giữa Triệu Hác và Từ Hiền, dù có chiếc kính【Dạ Thị Nghi】che lại nhưng cả hai vẫn có thể cảm nhận được được điều đó.

Từ Hiền bình chân như vịt, tĩnh tọa hồi khí.

Họ Triệu thì không kiên nhẫn như vậy.

Mặc dù hấn biết, một tên công tử tu vi yếu kém lại có Tiên Thiên theo hầu bên người, chắc hấn thân phận không hề tầm thường. Nhưng ý vào Sát Đồng, Triệu Hác cũng cũng không phải quá là kiêng kỵ, cho nên hấn trầm giọng tiễn khách:

“Ba vị, đây là ân oán cá nhân, chớ nên xen vào!”

Công Tôn Thư và Triển Ngọc Đường mặt không đổi sắc, vẫn bình tĩnh như không nghe thấy. Chỉ có Bao Ngạo Thiên khá khó chịu trước giọng điệu bề

trên của họ Triệu, y khép nửa mắt lại nhìn người sau, ngáp một cái rồi hỏi với giọng ngái ngủ:

“Ừa hử? Nếu xen vào thì thế nào?”

Y vừa dứt lời, Công Tôn tiên sinh và Triển hộ vệ liền ăn ý tỏa ra khí thế Tiên Thiên cảnh, ngầm đe dọa Triệu Hác.

Về mặt của họ Triệu lập tức có phần khó coi, trong mắt ẩn hiện sát khí.

Nhưng nếu tình thế không ép buộc thì hẳn cũng không muốn điều động Sát Đổng ra tay, cho nên hạ giọng xuống một chút mà bảo rằng:

“Là Triệu mỗ thái độ không đúng, ta xin nhận lỗi với công tử. Nhưng công tử ngài đây thân phận sang quý, chắc cũng không muốn dính vào mấy chuyện thị phi vụn vặt này chứ?”

Nghe vậy, Bao Ngạo Thiên bất động thanh sắc liếc Công Tôn Thư một cái, chỉ thấy y lắc đầu khe khẽ.

‘Bỏn công tử đúng là không muốn dính vào, nhưng Công Tôn đại thúc lại không muốn bỏ qua cho nguoi, ta cũng chẳng muốn nghe y nhắc Bao thị tứ kiệt, ngũ kiệt gì đó nữa, nên chỉ có thể xin lỗi nguoi rồi.’

Nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, Bao Ngạo Thiên nhe răng đáp lại: “Thật ngại quá, bỏn công tử lại thích nhất là dính vào mấy chuyện thị phi này!”

“Vị công tử này, nguoi xác định?”

Giọng nói của Triệu Hác đột ngột lạnh lẽo hơn, ánh mắt dần lộ vẻ bất thiện.

Gặp thái độ của hắn bỗng trở nên cứng rắn, Công Tôn tiên sinh bất thành linh cảm thấy tim mình đập nhanh mà không rõ nguyên do, vội vàng đưa tay lên bấm quẻ.

Được một lúc, thần sắc của y khẽ biến, trong lòng hoảng hốt.

‘Hung sát chi địa, độc âm vô dương, từ giờ Tí đến giữa giờ Dần, nếu tụ tập nơi đây, ắt có người phải... chết? Ta nên làm thế nào, cơ duyên đã ở ngay đây...’

Công Tôn Thư khi thì nhìn bàn tay nhăn nheo già cỗi của mình, khi thì ngó Bao Ngạo Thiên và Triển Ngọc Đường, mặt hiện vẻ do dự bất quyết.

Tương chừng như đã đấu tranh tư tưởng mất nửa đời người, nhưng thực ra chỉ trong khoảnh khắc, y chợt nở nụ cười khổ sở.

‘Thôi, thôi, nghịch thiên tất không có quả tốt. Thọ cũng tồn rồi, có lãng phí cơ hội lại tính là gì. Bón ba gần nửa đời, thời gian mà ta phí hoài cũng không ít, quá lắm lại thêm một lần.’

So với việc một nửa thọ nguyên của mình bị mất đi vô ích, Công Tôn tiên sinh lại càng không muốn để mất đi tánh mạng của ba người bọn họ.

Nhưng y chưa kịp nhắc nhở công tử nhà mình nên rời khỏi chỗ này, Từ Hiến đã giành nói trước:

“Ba vị, lòng tốt tại hạ xin nhận, nhưng chuyện này các vị chớ nên can thiệp, mau mau rời khỏi đi thôi.”

Đây là lời thật lòng của Từ Hiến, lúc đầu hắn còn có ý định kéo nhóm ba người Bao Ngạo Thiên xuống nước, mượn bọn họ để đối phó Triệu Hác, nhưng ngay sau đó lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Bởi nếu làm vậy, hẳn nào khác gì một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, còn mặt mũi đâu để tự xưng hiệp giả?

Từ Hiến có thể vì hành hiệp trừ ác mà chẳng ngại giờ chút thù đoạn, nhưng khiến người vô tội bị liên lụy vào chắc chắn không nằm trong số đó.

Mặc niệm một tiếng “mua”, 2000 điểm Thiện Ác của Từ Hiến đã như nước đổ khó hốt, trong không gian trừ vật chợt có thêm một viên đan dược.

【Giá Y Thần Công (Trung)】chỉ còn là ảo mộng khi mà hắn đã dùng mất quyền mua cuối cùng.

Trong lòng Từ Hiến không có bất kỳ sự hối hận nào. Nếu có thay đổi gì, thì đó chỉ là chiếc gương hiệp đạo của hắn càng trở nên sáng hơn mà thôi.

Có điều Bao Ngạo Thiên lại không linh tinh, liếc hắn bảo rằng: “Tiểu tử, chuyện bây giờ không phải là bỏn công tử muốn cứu nguoi, mà là bọn ta muốn dính...”

Bao công tử còn chưa nói hết liền bị Công Tôn Thư níu tay áo cản lại, đồng thời nghe y nói rằng: “Công tử, vị thiếu hiệp này đã không biết lòng tốt, chúng ta cũng không cần phung phí hào tâm, rời đi là hơn.”

Bao Ngạo Thiên nghe xong, về mặt lúc này giống như không còn tin được vào tai mình, trợn to hai mắt quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh, ánh mắt vừa phần nộ vừa khó hiểu, như thể đang gào thét trong lòng:

“Nói đi tìm cơ duyên là nguoi, giờ tới nơi rồi thì từ bỏ cũng là nguoi, đùa ta vui lắm sao?!”

Bao nhiêu nô khí tích tụ vì không được đi ngủ yên lành bùng phát ngay lúc này, Bao công tử không thèm nghe lời của Công Tôn Thư nữa, trực tiếp phát tay ra lệnh:

“Ta mặc kệ hấn có nhận lòng tốt hay không. Triển hộ vệ, lên!”

Viu... viiu...

Chỉ có gió nhẹ nhàng thổi qua, Triển Ngọc Đường vẫn đứng im bất động tại chỗ như pho tượng, ôm kiếm trong ngực, hai mắt không chớp một cái.

Công Tôn Thư vô trán cười khỏ, Triệu Hắc đã thủ sẵn kiếm thế nhưng hoàn toàn vô ích, Từ Hiền cũng bó tay với vị công tử dở hơi và hai tên tùy tùng của y.

Bao Ngạo Thiên giận lắm, hai mắt híp lại, thái độ trở nên nghiêm trọng cực kì, giọng không nghe ra cảm xúc: “Triển Ngọc Đường, ngươi phản rồi sao? Bỏn công tử nói... lên!”

“Àyy.” Triển hộ vệ thở hắt ra một hơi, vẻ mặt như bị táo bón, nhưng cuối cùng cũng chịu nhúc nhích.

Kiểm ra khỏi vỏ, Triển Ngọc Đường dậm chân một cái, thân hình lập tức vọt lên không trung lộn một vòng, trong chớp mắt đã ra xa mấy trượng, cách Triệu Hắc chỉ chừng mười bước chân.

Họ Triệu lẫn Từ Hiền đều có hơi ngạc nhiên bởi trình độ khinh công của Triển hộ vệ, người trước lộ vẻ ngưng trọng đề phòng, người sau thì vẫn muốn khuyên lui bọn Bao Ngạo Thiên, bởi hấn biết Triệu Hắc vẫn còn đồng bọn quanh đây.

“Vị công tử kia, ngươi vẫn nên rời khỏi đi thôi. Nếu đã là người trong võ lâm, tại hạ cũng không ngại nói cho ngươi biết, kẻ này thuộc một thế lực gọi Sát Thần Môn, võ công chúng luyện gọi là Sát Lục Thần Đồ, có thể thông qua giết người để tăng tiến công lực, tà dị vô cùng.”

“Bọn chúng còn vì luyện chế cổ máy giết người, hãm hại vô số hài đồng, táng tận lương tâm. Nếu có đọc qua báo chí, chư vị hấn cũng hay tin rất nhiều trẻ nhỏ bị mất tích, chính thị sở tác sở vi của chúng vậy. Bây giờ tại hạ sẽ đứng ra chặn hậu, ba vị mau mau đi cho. Nếu có thể, xin hãy truyền tin tức này cho các chí sĩ võ lâm cùng biết, Từ Hiền cảm kích bất tận.”

Từ Hiền trầm giọng nói những lời này, thái độ như đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc tử trận.

Chỉ vì không muốn Sát Thần Môn tiếp tục lộng hành, hấn mới nói ra bí mật về bọn chúng cho ba người lạ mặt vừa mới gặp, chí ít thì sau khi dùng【Hiệp Đạo Thiên Nhân】, hấn biết tên công tử thái độ xác xược kia cũng coi như một thiện nhân.

Kỳ thực dựa vào bản lĩnh của Vong Đức và Lý Nhất Nguyên đã thừa giải quyết La Sinh và môn hạ của y. Nhưng Từ Hiền không biết điều đó, vậy nên mới tựa như bàn giao hậu sự, nhờ bọn Bao Ngạo Thiên báo tin cho những người có tâm trong giang hồ, ý đồ mượn sức bọn họ diệt trừ Sát Thần Môn.

Rộp... rộp...

Từ Hiền vừa dứt lời, tay của Triển Ngọc Đường liền xiết chặt chuôi kiếm, ánh mắt nhìn Triệu Hắc vô cùng sắc bén, giống như chỉ cần xác định lời của Từ Hiền là thật thì sẽ lập tức xông tới.

“Sao hấn có thể biết đến việc chế tạo Sát Đồ?”

Tìm Triệu Hắc nhảy một cái, việc Từ Hiền biết được Sát Lục Thần Đồ cũng không quá bất ngờ, bởi trên người đám môn đồ kiểu gì cũng có mang theo tâm pháp, rất dễ bị phát hiện.

Nhưng họ Triệu không ngờ rằng, Sát Đồ là bí mật mà chỉ môn chủ và số ít đường chủ như hấn mới biết, thế mà Từ Hiền cũng rõ chân tướng.

La Sinh đã dặn đi dặn lại rằng không được để lộ tin tức về Sát Đồ, nếu đã như vậy...

“Chưởng thiên chi đạo, chấp thiên chi hành...”

Sát khí dâng lên cùng cực, Triệu Hắc bắt đầu đọc chú ngữ.

Trong khi đó, trên mặt Bao Ngạo Thiên chẳng còn chút ngả ngón nào, ánh mắt trở nên cực kì nghiêm túc, quay sang hỏi Công Tôn Thư:

“Lời của hấn, thật hay giả?”

Công Tôn tiên sinh có một môn kỳ công bát phẩm gọi【Cảm Tâm Quyết】, công dụng chắc ai cũng đoán được.

Nhìn vẻ mặt của công tử nhà mình, Công Tôn Thư biết ba người bọn họ phải thân hãm nơi hung sát này, nhắm mắt thở dài:

“Là thật...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Tiên sinh xuất thủ cứu tiên sinh

Choeng!

Thính giác của cao thủ Tiên Thiên như Triển Ngọc Đường nhạy bén cỡ nào, Công Tôn Thư vừa dứt lời, kiếm của hắn lập tức sượt qua tai Triệu Hác, nếu không phải người sau né nhanh, e rằng hốc mắt đã bị một kiếm này đâm thủng.

Triển hộ vệ chiếm trước tiên cơ, đắc thế không tha người, kiếm chiêu biến chuyển cực nhanh, vừa đâm ra đã thu về ngay tức khắc, đường kiếm xẹt qua cổ của Triệu Hác.

Kiểm pháp linh xảo dị thường, biến hóa khôn lường này gọi【Linh Miêu Bát Kiếm】, là một môn võ học Thượng Thừa Nhân cấp, đặt trên giang hồ đã là một tịch cực kì trân quý, nhưng ở Bao thị thế gia thì chỉ cần chịu khó ra sức vài năm là có thể đòi được, thậm chí nếu được nhân vật có thực quyền trong gia tộc thưởng thức thì không làm gì cũng có thể sở hữu.

Trước kiếm chiêu quỷ dị khó đoán của Triển Ngọc Đường, Triệu Hác mướt mồ hôi hột, hắn cấp tốc ngã người ra sau né khỏi lưỡi kiếm đòi mạng, da thịt còn nguyên nhưng chiếc mũ vành rộng đã bị chém đứt, để lộ khuôn mặt phổ thông không có gì lạ của hắn.

Triển hộ vệ hoàn toàn chẳng quan tâm diện mạo họ Triệu xấu đẹp thế nào, mặt lạnh như tiền, chân đạp khinh công Thượng Thừa Địa cấp【Phi Thiên Thử Bộ】, cúi người lượn qua bên hông đối thủ, tay trái nâng lên tạo khoảng trống để đâm ngang thanh trường kiếm trong tay.

Kiểm quang lóe lên, mũi kiếm sắc nhọn của Triển Ngọc Đường tìm đến mạn sườn Triệu Hác, chỉ cách một li là có thể thọc vào lấy máu, nhưng cuối cùng vẫn bị họ Triệu tránh khỏi.

Triệu Hác nào chịu để cho tên hộ vệ này mãi đề đầu cười cổ mình thế được?

Hắn một lần nữa thoát được lưỡi kiếm của Triển Ngọc Đường trong gang tấc, vai áo chỉ bị thủng một lỗ nhỏ, kiếm trong tay trong một hơi biến hóa bảy lần, như một con độc xà hung ác, chớp thời cơ phóng tọt đến yết hầu của Triển hộ vệ, nhẹ nhàng phun độc.

Triển Ngọc Đường gặp kiếm chiêu hiểm ác, lâm nguy không loạn, chân trái đạp mạnh một cái, mượn lực hẩy người lui lại, uốn mình hết cỡ ra sau để tránh né, đồng thời hươ kiếm từ dưới lên gạt đi ba thước thanh phong của Triệu Hác.

Không những vậy, tay vùng kiếm mà chân cũng không ở yên, hai bàn chân Triển hộ vệ đạp những bước thật nhỏ nhưng tốc độ thì cực kì kinh người, tàn ảnh vô số, trong chớp mắt hắn đã thoát khỏi thế khó, thẳng người đối mặt với Triệu Hác trong phạm vi năm bước.

Giờ kiếm có thể chạm, họ Triệu lập tức tận dụng khoảng cách này để đòi mạng địch nhân.

Nội lực bùng phát, cương khí tụ hết tại một điểm trên mũi kiếm, Triệu Hác đang chồm đến thì đột ngột hụp người xuống, kiếm trong tay thì đâm chéo từ dưới lên.

Chiêu này thật sự hiểm hóc vô cùng, Triển Ngọc Đường nếu không cẩn thận tất mất mạng như chơi.

Nói là như vậy, nhưng thần thái của hắn vẫn không chút vội vàng.

Bởi lúc này đây, khi kiếm của Triệu Hác tìm đến thì Triển hộ vệ đã vọt lên không trung ba trượng, lơ lửng giữa trời, hai chân đạp nhanh liên hồi, trông như thể đang chạy tại chỗ vậy.

Nếu có người sở hữu một con Phi Thiên Thử xuất hiện ở đây, hắn sẽ phát hiện động tác của Triển Ngọc Đường lúc này rất giống với con chuột quý giá của mình, bởi giống chuột tằm bảo này đúng là có thể bay lên trời như tên của nó, nhưng với điều kiện là bốn chân của nó phải chạy không ngừng nghỉ.

【Phi Thiên Thử Bộ】chỉ là bộ pháp phóng theo Phi Thiên Thử mà thôi, không thể cho Triển hộ vệ năng lực phi hành chân chính.

Vì vậy mà bây giờ hắn bắt đầu rơi xuống mặt đất, thân hình chúi xuống phía dưới, kiếm trong tay giấu ở sau lưng, từ góc độ của Triệu Hác ngó lên thì hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, ngay khi họ Triệu đâm huyệt thì Triển Ngọc Đường đã bắt đầu lao xuống, hơn nữa còn mượn nhờ nội lực nên tốc độ mau lẹ vô cùng, không cho Triệu Hác cả thời gian lẫn không gian để tránh né.

Triệu Hác cũng không có ý định tránh, miệng nở nụ cười khát máu, hắn lập tức chuyển mình một góc chín mươi độ, kiếm trong tay thu về được nửa đường lại bung ra, kiếm khí vẽ thành một đường cong ngang qua đỉnh đầu.

Keng!

Cùng lúc đó, thân hình của Triển Ngọc Đường giữa không trung đột ngột đổ sang trái ba thước, xoay ngang người đồng thời duỗi thẳng cánh tay phải tung ra một kiếm như lời đình, cắt vào ngay giữa đường kiếm của họ Triệu.

Hoa lửa tung tóe, một kiếm này làm rách toạc hồ khẩu của Triệu đường chủ, báo hiệu rằng trong cuộc chiến giữa hai người, hắn đang là kẻ chiếm thế thượng phong.

Triển Ngọc Đường Tiên Thiên tầng năm, mặc dù cảnh giới Tiên Thiên tầng tám của Triệu Hác chỉ là hữu danh vô thực, nhưng để có thể chiếm ưu thế, ai gặp cũng phải khen hắn một tiếng võ công cao cường.

Từ đó mới thấy, việc có một thế lực lớn làm hậu thuẫn là chuyện tốt lành bậc nào, được truyền võ học cao thâm, muốn vượt cấp chắt người cũng dễ như ăn cơm uống nước.

Đương nhiên, nếu muốn gia nhập đại thế lực cũng cần cơ duyên hoặc thiên phú, cội đời này chưa từng có cái gọi là bánh ngọt từ trên trời rơi xuống.

Nếu không có thế lực làm hậu thuẫn, tán nhân giang hồ chỉ có ba con đường để trở nên nổi bật:

Một là phúc vận thâm hậu, tìm được bí tàng ẩn giấu thần binh, tuyệt học, hoặc là rơi núi gặp kỳ nhân, được truyền cho mấy chục năm công lực. Con đường này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, kẻ nào dám cưỡng cầu, cò trước mộ đã cao ba thước.

Hai là tư chất siêu tuyệt, luyện các loại võ học cấp thấp đến mức độ Đăng Phong Tạo Cực, Xuất Thần Nhập Hóa, thậm chí tự sáng tạo võ công, vậy thì không cần phụ thuộc vào thế lực. Con đường này cực hiếm người đi, bởi những người có tư chất cao thì đều được các môn các phái mời chào cả rồi, ít ai chịu tiếp tục làm tán nhân.

Còn con đường cuối cùng, trong thiên địa này chỉ mới có một người đi mà thôi, đó chính là Từ Hiên. Con đường này cực kì dễ đi, chỉ cần có hệ thống là được.

Triệu Hác chẳng đi con đường nào, Sát Thần Môn lại càng chẳng phải chốn tốt lành, nên cao thủ Tiên Thiên thì hắn vẫn chỉ là tôm tép nhai nhép trong mắt tất cả những ai đang có mặt ở đây, kể cả Bao công tử có cảnh giới vồn vẹn Hậu Thiên nhất trọng.

Bao Ngạo Thiên thân là tứ công tử cao quý của Bao thị thế gia, liệu tư chất kém cỏi đến mức như thế sao? Công Tôn Thụ lúc trước còn trách y lười nhác luyện võ, nhưng cũng không hề ép buộc, bởi Công Tôn tiên sinh biết nỗi khổ của công tử nhà mình.

Có một chuyện mà Triển Ngọc Đường vì gia nhập Bao thị sau nên không rõ, nhưng Công Tôn Thụ thì biết tường tận.

Đó là khi Bao Ngạo Thiên vừa lên năm, ngũ tiểu thư vừa mới ra đời không lâu, tộc địa nhà họ Bao đã bị kẻ thù tập kích.

Trong trận khói lửa năm đó, Bao tứ công tử và muội muội của y bị một tên trong đám địch nhân bắt đi.

Mẫu thân của hai người – Bao phu nhân – đuổi theo nửa ngày không bỏ, đánh nhau sống chết với tên ác tặc, cuối cùng vì bảo vệ hai đứa con thơ mà trúng độc thủ của hắn.

Sau đó thì gia chủ nhà họ Bao cũng tới kịp để ứng cứu, nhưng phu nhân của y đã không cách nào qua khỏi, buông tay thế gian.

Cho đến nay, Bao Ngạo Thiên vẫn không thể nào quên được khoảnh khắc máu của mẫu thân chảy lên người mình, nó đỏ lắm, mà cũng ám áp lắm.

Kể từ lúc đó, Bao công tử bỗng sinh ra chán ghét võ công, chán ghét việc chém chém giết giết, chán ghét giang hồ võ lâm, thậm chí chán ghét gia tộc của mình.

Y nghĩ rằng, nếu không phải Bao thị gia đại nghiệp đại, đắc tội người khác, mẫu thân đã không phải chết.

Học võ với Bao Ngạo Thiên từ đó chẳng khác cực hình, thậm chí trở thành quái bệnh của y.

Từng có lúc Bao thị gia chủ cường ép Bao Ngạo Thiên luyện công, nhưng sau lần y đạt đến Hậu Thiên thập nhị trọng rồi bất ngờ tẩu hỏa nhập ma, bước nửa chân vào quỷ môn quan và được một vị thần y cứu về, Bao thị gia chủ cũng không còn bắt ép y nữa, chỉ khuyên nhủ bằng miệng chứ chẳng dám dùng bất cứ biện pháp mạnh nào.

Cũng vì biết được những chuyện này, nên khi Công Tôn Thụ nghe Từ Hiên nói đến tội lỗi của Sát Thần Môn, y đã biết không thể khuyên công tử nhà mình rồi đi được nữa.

Hăm hại nhi đồng, đây khác nào trực tiếp xát muối lên vết thương của Bao Ngạo Thiên?

Nửa tháng trước, lúc biết được có đám ác đồ bắt cóc trẻ con hoành hành là Bao công tử đã cho nhân thủ điều tra ráo riết, chỉ tiếc vẫn chưa có đầu mối.

Nay không ngờ trực tiếp gặp được hung phạm, e là trời có sắp xuống thì Bao Ngạo Thiên cũng quyết chẳng bỏ qua.

Mất đầy băng hàn nhìn Triệu Hác đối chiến Triển Ngọc Đường, Bao công tử không hay rằng có một bóng đen đang tiếp cận mình.

Nhưng có hai người thì biết.

“Công tử cẩn thận!”

Bắt gặp một ngọn liềm đột ngột hiện ra trước mắt, Côn Tôn Thư quát lớn, tay nhanh như điện chớp lấy cổ áo Bao Ngạo Thiên, kéo y ra khỏi thùng xe.

Nhưng lưỡi liềm kia hết sức xảo quyệt, giống như đoán trước được điều này, phần đầu nhọn vẫn theo sát hậu tâm Bao Ngạo Thiên.

Bao công tử còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã thấy trời đất xoay chuyển, thân hình ngã lộn ra đất, bị Côn Tôn Thư đè lên.

Véooo!

Kanggg!

Một viên bi sắt xé rách không khí bay đến, bắn lui cây liềm chết chóc.

Trên lưng Côn Tôn tiên sinh đã có một vết rách, máu tươi thấm qua y phục.

Cùng lúc đó, có một giọng nói đậm mật truyền tới:

“Vị công tử này, tại hạ vẫn cho rằng các vị nên đi thi hơn.”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Tiên Thiên Từ Hiên, cường cầu cơ duyên

Vật phẩm:【Tiên Thiên Đan】

Loại hình: Đan dược

Chất lượng: Tuyệt Phẩm

Kỳ trân khó tìm, dược phương đã thất truyền từ lâu, được luyện chế từ 99 loại nguyên liệu khác nhau, trong đó có tám nguyên liệu Hi Hữu và một loại chủ dược Tuyệt Phẩm.

Người dùng đan này nếu là võ tu Tiên Thiên cảnh, chưa mở đủ tám mạch thì lập tức được tăng một tiểu cảnh giới, không có tác dụng phụ, nhưng cả đời chỉ được dùng một viên duy nhất, nếu dám uống viên thứ hai, tắc thì bát mạch đông cứng, chờ qua mười năm mới có thể khai thông trở lại.

Người dùng đan này nếu là võ tu Hậu Thiên cảnh, sau khi uống vào sẽ tạm thời tiến giai Tiên Thiên trong một khắc đồng hồ, mở được bao nhiêu mạch hoàn toàn phụ thuộc vào vận khí.

Hậu Thiên cảnh không bị giới hạn số lần phục dụng, nhưng sau khi tiến giai Tiên Thiên thì không dùng được nữa, dược hiệu đã trở nên vô dụng.

*Chú: Võ tu Hậu Thiên mỗi lần dùng【Tiên Thiên Đan】, chờ dược hiệu qua đi sẽ được cường hóa một trong kỳ kinh bát mạch. Sau khi uống đủ 8 viên, tốc độ luyện khí đại chu thiên sẽ được tăng 8 thành.

Chỉ cần cần thuốc đủ nhiều, một con heo cũng có thể thành tiên.

Lời này chưa được kiểm chứng, nhưng cũng có vài phần đạo lý trong đó.

Có vẻ như vận khí tốt lành của Từ Hiên vẫn chưa qua, khi này thì may mắn trúng được võ học Tuyệt Phẩm... mặc dù quyền bí tịch ấy rõ là một cái tát vào mặt hắn, nhưng vẫn là Tuyệt Phẩm.

Sau khi phục dụng【Tiên Thiên Đan】, số mạch mà hắn mở được là...

Tám.

Nhâm, Đốc, Xung, Đới, Âm Kiều, Dương Kiều, Âm Duy, Dương Duy.

Kỳ kinh bát mạch, mỗi một mạch được khai thông đều sẽ có thần hiệu riêng biệt, nhưng là gì thì hãy chờ Từ Hiền chính thức đặt chân Tiên Thiên rồi biết cũng không muộn.

Lúc này chỉ thấy thân ảnh của hắn đã tiếp cận xe ngựa của Bao Ngao Thiên, Phi Hiệp đao đột ngột tuột ra khỏi tay áo, không nói không rằng chém ngang một nhát, tia lửa bắn lên, cái lưỡi liềm rỉ sét một lần nữa bị chặn lại.

Công Tôn Thư trước đó đã kéo công tử nhà mình đứng dậy, chẳng quản bùn đất dính trên y phục, hai người nhanh chóng lùi ra phía sau lưng Từ Hiền.

Bao Ngao Thiên trong lòng thâm cảm tạ ân cứu mạng của hắn, nhưng vì câu nói trước đó của Từ Hiền, ngoài miệng y lại bảo rằng:

“Thích làm gì là chuyện của ta, ngươi quản quá nhiều rồi!”

Nói xong còn hừ một tiếng, tỏ vẻ ghét bỏ. Công Tôn Thư gặp vậy chỉ có thể cười khổ, chấp tay cáo lỗi:

“Tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp, công tử nhà ta miệng ác nhưng tâm thiện, mong thiếu hiệp rộng lượng bỏ qua cho, Công Tôn Thư này xin thay ngài ấy nhận lỗi với người.”

“Tiên sinh quá lời, đồng ngôn vô ky, tại hạ sao lại vì đó bận tâm.”

Từ Hiền thông dong nở nụ cười, vừa nói vừa đưa tay búng văng ngọn liềm muốn cắt vào cổ mình, đầu ngón tay tựa như đúc bằng sắt thép, chẳng hề biết đau đớn là gì.

Bao Ngao Thiên cảnh giới thấp kém nên không rõ, nhưng hắn và Công Tôn tiên sinh đều thấy được chủ nhân của cây liềm chính là một đứa bé mới bảy, tám tuổi.

Từ Hiền biết nó hẳn là Sát Đồng trong lời kể của Ngô Tam Âm, Công Tôn Thư cũng đủ tài trí để đoán được cỗ máy giết người mà hắn nói đến chính là nó.

Vì phát hiện này mà tâm tình của y có phần nặng nề, nhưng đồng thời cũng dở khóc dở cười vì câu nói trước đó của Từ Hiền.

‘Nếu người thật không bận tâm, có thể dừng gián tiếp nắn công tử nhà ta là trẻ con không hiểu chuyện được không? Trông diện mạo người có khi còn kém y vài tuổi đấy.’

Về ngoài của Từ Hiền cũng lắm hai mươi. Theo Công Tôn Thư, nếu như Từ Hiền không sử dụng thủ đoạn trứ nham nào, thì với trình độ võ đạo mà kẻ này đang thể hiện ra, bản lĩnh của hắn thực sự có thể coi là siêu việt hơn người, trăm năm có một.

Nếu có thể thu phục kỳ tài bậc này về dưới trướng, ắt hẳn công tử nhà y sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực, tiếng nói trong gia tộc cũng có trọng lượng hơn.

Công Tôn tiên sinh dám chắc tám chín phần Từ Hiền chính là cơ duyên của Bao Ngao Thiên, chỉ là...

‘Nếu cơ duyên này chỉ đến như thế, vậy cái giá ta bỏ ra là đáng sao?’

Trước đó y đã nói với Bao Ngao Thiên rằng mình bấm quẻ tính được cơ duyên, thực ra đó chỉ là một lời nói láo.

Cơ duyên là có, nhưng nào có thể chỉ cần bấm tay mấy cái là ra, ẩn tình trong đó rắc rối, phức tạp hơn vậy nhiều.

Này phải bắt đầu từ việc tiên tổ nhà Công Tôn sáu trăm năm trước gặp phải một vị chân nhân, được ngài truyền cho một quyển cổ tịch ghi chép về bí thuật tầm duyên đổi vận, trong đó có hai bước:

Thứ nhất, bằng cách lấy sáu trăm năm phúc ám tích lũy qua nhiều đời làm tế phẩm, Công Tôn Thư dựa vào bí pháp trong cổ tịch mà tính ra được cơ duyên của Bao Ngao Thiên nằm ở góc Đông Nam cửu châu.

Phải, y chỉ có thể tính cho người khác mà không thể tính cho bản thân, tiêu hao phúc trạch nhà mình nhưng kẻ được lợi lại là người ngoài.

Tồn ký lợi nhân, đây có lẽ là hình phạt mà trời xanh gieo rắc cho những kẻ dám dòm ngó thiên cơ.

Sau khi hoàn thành bước thứ nhất vào hai tháng trước, y lại phải hao tâm tổn trí nghĩ cách để Bao Ngao Thiên chịu đến biên thùy Giả Châu.

May mà Bao thị đang có kế hoạch phát triển Giang Hồ Nhật Báo ở những nơi vùng sâu vùng xa, Công Tôn Thư ngày ngày thổi gió bên tai, ám chỉ đủ đường, cuối cùng cũng dụ được tên công tử lưỡi biếng nhà mình lên đường Nam tiến.

Đã đến được chốn biên thùy, y có thể thực hiện bước thứ hai trong cổ tịch: Tìm tới cơ duyên.

Theo bí pháp ghi lại, Công Tôn Thư cần lập đàn làm phép, khai quang cho một chiếc la bàn, nó sẽ là thứ chỉ đường cho y tìm đến cơ duyên.

Bước này thật sự rất khó khăn, bởi ngoại trừ việc phải dùng một nửa thọ nguyên làm tế phẩm, Công Tôn Thư còn gặp hạn chế nghiêm ngặt về thời gian.

Trong cỗ tịch có ghi lại thế này: “...Phạm vạn vật sinh ra, lấy Giáp làm đầu, lấy Tý làm gốc. Cho nên Giáp Tý chính là thời điểm khởi nguyên...”

Theo đó, Công Tôn Thụ cần phải lập tế đàn, bày biện sẵn pháp khí trong đêm giao thừa sang năm Giáp Tý.

Chờ vừa hết giờ Hợi, đến đầu giờ Tý, y liền phải dựa theo nghi thức trong bí pháp mà làm phép hiến thọ:

Lấy nửa cân máu của mình đổ vào nồi rượu gạo, nấu với lửa lớn sao cho vào thời khắc giao thừa, phần huyết từ bốc hơi đến độ chỉ còn lại một chum nhỏ, y lập tức phải ngâm lấy rượu mà đọc chú ngữ được ghi lại trong cỗ tịch, cuối cùng phun rượu trong mồm lên la bàn để khai quang cho nó.

La bàn sau khi khai quang sẽ tự động chỉ kim về hướng cơ duyên, nhưng nó “sống” được đến hết giờ Tý mà thôi, tức là chỉ có nửa canh giờ để tìm kiếm.

Bước thứ nhất trong cỗ tịch tuy giúp Công Tôn Thụ tính ra cơ duyên ở đâu, nhưng lại chỉ cho y biết nó nằm trong phạm vi nào chứ không hề có vị trí cụ thể, vậy nên mới cần đến la bàn, không thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nửa tháng trước, khi ghé nhà Từ Hiền lần hai, Công Tôn Thụ hỏi thúc Bao Ngạo Thiên nên mau lên đường cũng đều có nguyên do của nó cả.

Đó là bởi vì y muốn canh chuẩn thời gian để đến được nơi xuất phát tốt nhất mà mình chọn: Vị trí trung tâm của khu vực tồn tại cơ duyên.

Nếu không phải phạm vi này không quá lớn, e rằng Công Tôn Thụ trực tiếp ôm công tử nhà mình lên khoái mã đi tìm chứ nào dám dùng đến xe ngựa.

Giao thừa Giáp Tý sáu mươi năm mới có một lần, một lần lại chỉ có đúng một canh giờ để tìm cơ duyên, mà trong đó đã mất hết nửa canh giờ để làm phép khai quang, một khi bỏ lỡ tất phải hối hận xanh ruột.

Hướng hồ trước đó Công Tôn Thụ còn phải lấy phúc trạch sáu trăm năm của tổ tiên ra làm tế phẩm, trên căn bản là tự đẩy Công Tôn gia vào cảnh tuyệt hậu.

Trà giá nhiều như vậy chỉ để đổi lấy một cao thủ võ lâm làm trợ lực, y tự hỏi liệu đây có phải là trời phạt, trừng trị những kẻ vọng tưởng muốn đùa giỡn vận mệnh.

Hay là bí pháp này thực chất là một trò bịp, nó chỉ là cái bẫy dùng để dụ dỗ Công Tôn gia tự mình hại mình, tên chân nhân kia thật ra là kẻ thù giả dạng?

Điều này cũng có thể lắm.

Từ trước tới nay, chỉ có Công Tôn Thụ là người đầu tiên thử dùng bí pháp trong cỗ tịch, bởi đến đời y thì nhà Công Tôn mới tích đủ sáu trăm năm phúc âm.

Thậm chí đến cả tổ tiên cha ông trước khi lâm chung đều nhắc lại cho con cháu Công Tôn gia rằng: Một khi dùng được bí pháp thì hãy dùng ngay, sau đó nhớ ghi lại kết quả của nó vào giấy tiền vàng bạc, đốt xuống âm phủ cho tiền tổ được hay.

Vậy mới biết, tiền nhân các đời của Công Tôn gia chấp nhất thế nào với quyền cỗ tịch tầm duyên.

Vì thế nên dù là người trực tiếp khiến dòng họ tuyệt hậu, Công Tôn Thụ lại chẳng hề thấy có lỗi với tổ tiên, bởi đấy cũng là ước nguyện của họ.

Nhưng Công Tôn Thụ lại có lỗi với chính mình, bởi hậu quả của việc hiến tế phúc trạch đã hiện ra ngay trước mắt.

Vận khí của y bắt đầu trở nên kém đi.

Bởi nếu là lúc bình thường, có tám thành tỉ lệ để Công Tôn Thụ tránh được lưỡi liềm của Sát Đổng mà không chút hao tổn, nhưng vết thương ở sau lưng bây giờ chẳng khác nào tiếng chuông báo hiệu những ngày xui xẻo của y sắp tới.

‘Hung sát chi địa, tất phải có một người chết. Ta lại đang mệnh phạm Thái Tuế...’

Ánh mắt thần thờ nhìn Từ Hiền giao thủ với Sát Đổng, Công Tôn Thụ giống như gặp Hắc Bạch Vô Thường đang đến đón mình.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Quan công hiển thánh, một đao bêu đầu

Bởi Từ Hiền đang thổi Câu Hồn Khúc, nên Hắc Bạch Vô Thường gì đó thật ra chỉ là ảo giác của Công Tôn Thụ, tinh thần của y lúc này quá bị quan mới đâm ra như thế.

Tiếng sáo réo rắt, thê lương triệu hồi câu hồn sứ giả, nhưng Từ Hiền phát hiện đối thủ của hắn chẳng có vẻ gì là bị ảnh hưởng bởi【Bách Gia Cầm Phở】.

Sát Đồng thoát ần thoát hiện, gương mặt của nó vẫn hoàn toàn chẳng có chút cảm tình nào, liềm trong tay nhắm ngay bụng dưới mà móc tới, trông như muốn moi hết ruột gan của Từ Hiền ra để tỏ sự hung ác.

Thở nhẹ một hơi, Từ Hiền vùng đao gạt đi lưỡi liềm, dù có【Giá Y Thần Công】và【Long Tượng Bát Nhã Công】làm hậu thuẫn, hắn vẫn cảm thấy cánh tay mình có chút tê dại, sức mạnh của Sát Đồng quả thật phi phàm.

Chiếc sáo nhỏ bị thu vào ống tay áo, vừa rồi chỉ là một lần thử nghiệm.

Từ Hiền cũng dự đoán trước được vài phần rằng Câu Hồn Khúc có thể vô dụng với Sát Đồng, bởi nó rốt cuộc không phải người sống, chỉ là một con rối đã chết bị điều khiển mà thôi, không có thần trí, sao có thể bị ảo ảnh mê hoặc.

Xách đao xông tới, Từ Hiền quyết định chủ động tiến công, thời gian hiệu lực của【Tiên Thiên Đan】có hạn, hắn cần tốc chiến tốc thắng.

Ở sau lưng hắn, Bao Ngạo Thiên vì câu “đồng ngôn vô ký” trước đó của Từ Hiền mà rất là tức tối, nhưng y cũng biết cao thủ đối chiến không thể bị quấy rầy. Bọn họ lúc này có thể coi như cùng một phe, y dù phần nộ nhưng cũng biết rõ nặng nhẹ, chỉ thấp giọng lầm nhảm vài câu xả giận.

“Đang đánh nhau lại lấy sáo ra thổi, tên này bị điên chắc?”

Nghe Bao Ngạo Thiên lầm bầm như vậy, Công Tôn Thụ chợt định thần lại, tay phải nắm lấy cây quạt xếp đang giắt bên hông ra, nhỏ giọng giải thích:

“Không đơn giản như vậy thưa công tử, tiếng sáo của hắn có lẽ là một loại âm ba công tạo ảo giác, ban này dù không bị nhắm vào, nhưng vì bất cẩn, ta vẫn trúng chiêu.”

Bao công tử lập tức nhú mày: “Nếu đã lợi hại như thế, sao hắn lại cất sáo đi?”

Keng! Keng! Keng! Keng!

Công Tôn tiên sinh nhìn Từ Hiền so chiêu với Sát Đồng, đao nhanh mà liềm lại càng nhanh, chẳng mấy chốc đã giao thủ hơn chục hiệp.

Liềm kia tuy rỉ sét nhưng vẫn hữu dụng, bốn năm lần suýt thì cắm vào tim hoặc găm vào cổ Từ Hiền.

Người sau tuy mỗi lần đều tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc, nhưng trên mình cũng đã có một vài vết máu, thương thế không nặng không nhẹ.

Từ Hiền cũng không phải vừa, dựa vào đệ nhất đoạn - Ngoại Nhược -【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】mà tìm đến sơ hở trong chiêu số của Sát Đồng, đánh trúng bốn đao, nhưng đều chẳng khiến nó gặp vấn đề gì.

Bốn đao, trong đó có một đao chém vào yết hầu, một đao chém ngang hông và một đao bổ giữa đỉnh đầu, mỗi đao đều mạnh như thiên quân, đao kinh mạnh đến mức đẩy Sát Đồng văng xa chục bước nhưng mỗi lần đều như chém vào sắt ròng, không gây được chút sát thương.

Một đao cuối cùng đâm trúng ngực, dù vậy Sát Đồng vẫn không hề hấn gì, thậm chí nhân cơ hội đó vùng liềm ngang cổ Từ Hiền, tuy hắn nghiêng người tránh được nhưng vẫn bị cắt trúng bờ vai, máu tươi ứa ra đầm bạch y.

Mày hơi nhú lại, Công Tôn Thụ hắng giọng một cái rồi nói: “Công tử ngài không nhìn thấy, nhưng đối thủ của vị thiếu hiệp chỉ là một đứa bé trai, có lẽ chính là cỗ máy giết người mà hắn nhắc đến ban nãy.”

Y thò tay vào ngực áo giống như muốn lấy đồ vật nào đó, hai con ngươi theo kỹ từng bước chân của Sát Đồng, mắt không chớp một cái, trầm giọng nói tiếp:

“Theo ta quan sát, đứa bé này chẳng chút sinh cơ, khả năng chỉ là một con rối bị hung tặc điều khiển. Nếu vậy thì tại sao thiếu hiệp kia cất sáo đi, chắc hẳn công tử cũng đoán được.”

Bao Ngạo Thiên gật gù, tỏ vẻ đã hiểu, chưa kịp nói gì thêm thì đã gặp Công Tôn tiên sinh đưa một lọ thuốc đến trước mặt mình.

Đó là một bình kim sang được, y theo bản năng bắt lấy nó.

“Công tử, phiền ngài sau đó giúp ta bôi thuốc.” Công Tôn Thụ nói câu nhờ vả, hai mắt như có tia điện xẹt qua, cánh tay đang thủ trước ngực bỗng nhiên duỗi ra, đồng thời vận công hết lớn:

“Thiếu hiệp, trái nửa thân vị!”

Suốt!

Từ Hiền vừa đỡ lại một liềm của Sát Đồng liền nghe thấy tiếng quát của Công Tôn tiên sinh, lại cảm nhận được kinh phong sau lưng, hắn lập tức hiểu ý mà xoay người chín mươi độ về phải, đồng thời bước lùi lại phía sau nửa bước.

Ngay lúc ấy, có hai cây châm nhỏ bay ngang qua bụng của Từ Hiền, cắm vào cặp mắt vô thần của Sát Đồng.

Gặp vậy, Từ Hiền lập tức hiểu ý đồ của Công Tôn tiên sinh, thầm khen một câu “cơ trí”, hô lớn hai tiếng “tốt lắm”.

Nếu tấn công thánh giác của người là vô dụng, vậy ta chuyển hướng đánh sang thị giác cũng không sai chứ?

Nhưng có vẻ như chiêu “trí khôn của ta đây” mà Công Tôn Thư sử dụng ra không được hữu dụng lắm, Sát Đồng giống như chẳng chịu chút ảnh hưởng nào, tiếp tục vung liềm chặt về phía Từ Hiền, cả tốc độ lẫn sự hiểm hóc đều không hề giảm sút.

‘Vô dụng sao, khó chơi đến thế?’

Trong đầu Từ Hiền và Công Tôn Thư không hẹn mà cùng có ý nghĩ như vậy.

Nhất là Từ Hiền, trực tiếp đối đầu với Sát Đồng mới cảm nhận được nó kinh khủng cỡ nào, chém không thương, đâm không chết, chỉ công không thủ, cảm giác uất nghẹn sợ là còn hơn cả Triệu Hắc lúc gặp phải cương khí hộ thể của bùa bình an.

‘Thần Mạch cũng không muốn gặp phải Sát Lục Huyền Đồng, dù nó chỉ có nửa bước Thần Mạch, ta coi như được lĩnh hội sâu sắc nguyên do trong đó.’

Đao của Từ Hiền lại một lần nữa chạm với lưỡi liềm của Sát Đồng, lần này hấn mượn phản lực từ cú va chạm mà cấp tốc lui ra phía sau, kéo dài khoảng cách với nó.

Tay phải giờ ngang, lại một đoạn còn sát tọt ra khỏi ống tay áo, Từ Hiền nhanh tay nối nó vào chuôi đao, một lần nữa biến Phi Hiệp thành trường đao.

Việc Phi Hiệp vẫn chưa hoàn thiện khiến các đao thức cần trường đao để thi triển không được hoàn mỹ, nhưng khổ nỗi hấn chưa tìm đủ【Thiên Luyện Tinh Thiết】để đúc một thanh trường đao, nếu dùng sắt thép bình thường hoặc【Bách Luyện Tinh Thiết】thì chất lượng lại không đủ, uy lực còn kém hơn.

Mũi đao chỉ đất, hai mắt khép hờ, Từ Hiền gần như nín thở, sắc mặt đỏ lên dị thường, đao thể của hấn trong thoáng chốc đã hòa lại làm một với thiên địa xung quanh.

Ngay lúc thân ảnh thấp bé của Sát Đồng hiện ra trước mắt, con người đang khép của Từ Hiền đột ngột trùng lên đầy hung dữ, đao quang lấp lóe, lần đầu tiên tốc độ thân pháp của hấn còn nhanh cả Sát Đồng, trong chớp mắt đã lướt qua người nó.

Phốc!

Rắc!

Cán đao một lần nữa gãy lìa, Từ Hiền để mặc cho nó rơi xuống, đồng thời ném Phi Hiệp đao cắm vào trong đất.

Gió lạnh hiu hiu, hấn thông thả xoay người lại, tay trái chấp sau lưng, tay phải đưa lên vuốt chòm râu vô hình của mình, sắc diện rất là cao ngạo, tựa như coi khinh hết thấy anh hùng thiên hạ.

Một đao vừa rồi vẫn là Đào Viên Tam Kết Nghĩa, có điều không phải Trọng Bát Điểm Cương Biến mà là Thanh Long Yển Nguyệt Biến.

Như đã nói,【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】vì có linh tính nên thần kỳ, vì thần kỳ mà quái dị, mỗi một chiêu một thức đều có hạn chế chẳng ai đoán được.

Đào Viên Tam Kết Nghĩa cũng không ngoại lệ, thức này tuy có ba biến hóa, nhưng mỗi lần dùng xong một biến thì cần thi triển nốt hai biến kia sao cho đủ ba biến khác nhau, vậy thì sau đó muốn thi triển biến nào cũng được, miễn là tuân thủ theo quy luật ấy.

Tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Có lẽ vì ứng với lời thề này mà Đào Viên Tam Kết Nghĩa mới có cái hạn chế dở hơi như vậy.

Tạm gác lại vấn đề của đao thức này, lúc bấy giờ, trước mặt Từ Hiền, khi hấn vừa xoay người lại thì đầu của Sát Đồng cũng rơi xuống đất, nó ngã sấp xuống, không rên một tiếng, cũng chẳng có lấy một giọt máu chảy ra.

Từ Hiền biết, khí huyết trong người nó vốn đã bị tà trận hút khô, chuyển hóa thành Sát Lục Khí rồi bơm vào trở lại làm nguồn lực chèo chống thân thể. Đây cũng là Ngô lão tiên sinh thuận mồm nói cho hấn biết trong một ván cờ gần đây.

“Hấn giết chết nó rồi?”

Ở sau lưng Công Tôn Thư, động tác thoa thuốc của Bao Ngạo Thiên chợt ngừng lại, há hốc mồm ra hỏi. Phong thái vừa rồi của Từ Hiền thực sự khiến y chấn động, cảm giác có hai ba phần giống như lúc thấy cảnh cha mình diễn luyện thần công vậy.

Công Tôn Thư nhú chặt chân mày, ánh mắt đăm chiêu, chưa vội trả lời câu hỏi của công tử nhà mình.

Ở chiến trường bên kia, Triệu Hắc dùng một chiêu Tu La Phi Thiên bức lui Triển Ngọc Đường, ánh mắt nhìn về bên này với đầy vẻ khiếp sợ, giống như không tin được vào mắt mình.

Sát Đồng một đầu một mã lại bị chém rơi đầu, tên mặt trắng kia ẩn giấu thực lực sâu như vậy, mặc hấn hành hạ mấy dặm đường, đến bây giờ mới chịu lộ

ra?

Kết cục trận chiến này thế nào, xin hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Sát Lục chú pháp, đối thủ khó chơi

Sát Đồng Tiên Thiên mà Triệu Hác tự tin dựa vào nó có thể đánh bại Hứa phu nhân, lẽ nào chỉ có tiếng mà không có miếng, bị một tên võ giả Hậu Thiên cần thuốc giải quyết?

Thật sự không phải vậy, chỉ có thể trách đối thủ của nó là Từ Hiền mà thôi.

Tuy là dựa vào【Tiên Thiên Đan】Từ Hiền mới tạm thời đạt tới Tiên Thiên, nhưng hệ thống xuất phẩm nào có thứ phẩm? Cảnh giới Tiên Thiên tầng tám của hắn hiện tại là hàng thật giá thật, không thể kém bao nhiêu so với Tiên Thiên cảnh chân chính.

Lại nói, mặc dù cảnh giới các loại võ học của hắn đều không cao, chẳng có lấy một môn Lư Hóa Thuần Thanh, nhưng cũng phải xem những thứ hắn đang tu tập là mặt hàng gì.

Nói là Hi Hữu, nhưng những môn như【Giả Y Thần Công】,【Tọa Vong Kinh】,【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】,【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】về mặt bản chất chính là tàn thiên của kỳ công, võ học phẩm chất Sử Thi, Truyền Thuyết, nếu đổi thành phẩm giai của thế giới này thì không phải Chân Kinh cũng là Tuyệt Học, không phải Tam phẩm cũng là Tứ phẩm, kinh khủng cỡ nào?

Cho nên Sát Đồng bị một đòn Đào Viên Tam Kết Nghĩa – Thanh Long Yển Nguyệt của Từ Hiền giải quyết cũng không quá khó lý giải.

Huống chi, tính tủy của một bộ Tuyệt Học Thánh cấp nào chỉ có nhiều đó.

“Tự nhiên chi đạo tĩnh, thiên địa vạn vật sinh. Thiên đạo tuần hoàn, âm dương diễn hóa...”

Triệu Hác quay đầu bỏ chạy, lấy răng cắn mạnh vào đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết lên lòng bàn tay. Sau đó, hắn vừa lẩm nhẩm chú ngữ, vừa dùng ngón trỏ của tay còn lại cấp tốc viết một chữ Sát bằng máu.

Triển Ngọc Đường tưởng hắn muốn trốn, đề khí thi triển【Phi Thiên Thử Bộ】đuổi theo, nhưng vừa bùng người lên đã nghe Công Tôn Thư ở đằng xa hét lớn: “Thiếu hiệp cẩn thận!”

Thân hình chợt dừng giữa không trung, Triển hộ vệ nghe âm thanh bức thiết của Công Tôn tiên sinh liền biết không ổn.

Hắn muốn quay lại thủ hộ bên cạnh Bao Ngạo Thiên, nhưng thân thể vừa chuyển hướng đã thấy Triệu Hác quay lại công kích, dùng một chiêu Táng Mệnh Tu La đâm về phía hậu tâm.

Gặp phải kiếm chiêu hiểm ác, Triển Ngọc Đường cực chẳng đã mới phải xoay người trên không một lần nữa, trả một chiêu Linh Miêu Xảo Động chặn lại đường kiếm đôi mạng, tuy là cản được thế công của Triệu đường chủ, nhưng trong lúc nhất thời cũng bị hắn cầm chân nơi đây.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Công Tôn tiên sinh lại hét lên như thế?

Chỉ thấy ở hướng ngược lại, Từ Hiền vừa cúi người nhặt Phi Hiệp đao, định nhân lúc【Tiên Thiên Đan】vẫn còn diệu dụng mà đến giúp Triển Ngọc Đường giải quyết nốt Triệu Hác, thì cách đó không xa, Sát Đồng vốn tưởng rằng đã ‘chết’ lại có động tĩnh mới.

Ngay khoảnh khắc Triệu đường chủ đọc xong chú ngữ, Công Tôn Thư lập tức tỉnh mắt nhìn thấy thân hình của Sát Đồng đột ngột co giật một cái.

Sau đó, giống hệt như những câu chuyện kinh dị chán òm mà họ từng nghe người thuyết thư kể, Sát Đồng bỗng nhiên cử động, hay tay nắm lấy cái đầu đã đứt lìa gắn lại vào cổ mình.

Nó bất thành linh đứng dậy, quanh thân bắt đầu tỏa ra một làn sương đen âm u lạnh lẽo, cây liềm ri sét đã bị vứt bỏ, nhưng chẳng hiểu sao Công Tôn Thư lại có cảm giác cổ máy giết người này còn nguy hiểm hơn trước rất nhiều.

Chẳng hề có dấu hiệu báo trước, trong chớp mắt nó đã hóa thành một luồng khói đen lao về phía Từ Hiền, nắm tay của Sát Đồng rất nhỏ nhắn, nhưng Công Tôn tiên sinh không hề nghi ngờ về việc nó thể đập nát đầu Từ Hiền hay không.

Vậy nên y lập tức cảnh báo cho hắn, người sau vừa ngẩng đầu lên đã thấy Sát Đồng tung quyền đến giữa mặt mình, nhưng trên mặt hắn chẳng hề có vẻ hoảng hốt, nghiêng mình tránh thoát trong gang tấc.

‘Người là Tôn Hành Giả hay sao, chặt đầu mà không chết, phiền phức quá thay.’

Nắm tay trái của Từ Hiền siết lại, bị đánh mà không trả đòn không phải phong cách của hắn, vậy nên ngay tức khắc vung một cú móc ngược vào hàm Sát Đòng.

Muốn cận thân bác đầu?【Giá Y Thần Công】lại sợ qua ai.

Vụt!

Nhưng rất đáng tiếc, cú đâm thoi son của Từ Hiền lại bị Sát Đòng né được một cách rất dễ dàng, thân ảnh của nó tựa như quỷ mị, chỉ trong sát na đã vòng sang bên hông, đồng thời cho hắn một cước như trời giáng vào bụng dưới, ý đồ phá hủy Đan Điền của hắn.

Từ Hiền gặp sát chiêu mà không nao núng, lập tức đưa tay phải xuống đỡ trước bụng, lòng bàn tay mở ra, kinh lực ngưng tụ, mục đích là muốn bắt lại chân của Sát Đòng.

Hắn có thể cảm giác được tốc độ của nó so trước đó còn nhanh hơn ba phần, nếu tiếp tục đối chiêu sợ là không ổn, một là hiệu dụng của【Tiên Thiên Đan】có hạn, hai là ai biết nó còn có năng lực quái dị nào khác chưa dùng ra?

Vậy nên bắt giữ được nó là tốt nhất, Từ Hiền tin với【Long Tượng Bát Nhã Công】tầng thứ hai và【Giá Y Thần Công】cảnh giới Như Ý, Sát Đòng khó mà so đầu sức lực với mình.

Nhưng hắn đã nhầm.

Róppp!

Ầmm!

Từ Hiền bị đá bay đi mấy trượng xa, xương trên mu bàn tay đã có vài vết rạn sau khi hứng chịu cước lực của Sát Đòng.

‘Không chỉ tốc độ, cả sức mạnh của nó cũng tăng lên.’

Giữa không trung, Từ Hiền thầm kêu khổ, nhưng chưa kịp thở dốc thì đã thấy bóng đen thấp bé áp sát mình, nắm đấm nhỏ nhắn nhắm ngay phần thái dương bên phải, sợ là hắn sẽ xuất huyết não mà chết nếu trúng đòn này.

Từ Hiền ngã người ra sau để thoát khỏi, nhưng cùng lúc đó thì bàn tay còn lại của Sát Đòng cũng vỗ xuống ngực hắn.

Không kịp né tránh hay đỡ đòn, Từ Hiền hứng trọn cú vỗ này.

Cương khí huyền nguyên thiên cang địa sát từ huyết Khí Hải chạy lên huyết Đan Trung, bên ngoài lại bộc thêm một tầng cương khí hộ thể, Từ Hiền trực tiếp đón lấy ngũ chỉ son của Sát Đòng.

Uỳnhh!

Như đá tảng rơi xuống vực thẳm, thân hình của hắn ngập sâu trong ba tấc đất, miệng phun máu tươi, sắc mặt thoáng cái đã trở nên xanh xao vàng vọt, tái nhợt không chút huyết sắc.

Nhìn thì có vẻ thê thảm, nhưng thực chất vết thương của Từ Hiền không nặng như hình tượng bên ngoài.

【Giá Y Thần Công】sau khi luyện thành sẽ khiến người ta có được thể chất như phục ma kim thân, cường độ thân thể mặc dù không bằng【Kim Cương Bất Hoại Thần Công】nhưng năng lực phòng ngự cũng vào hàng tuyệt đỉnh, năng lực khôi phục không thần tốc như【Cửu Dương Thần Công】nhưng cũng cực kì bá đạo.

Cảnh giới Như Ý của hắn tuy còn kém xa【Giá Y Thần Công】Viên Mãn của Yến Nam Thiên, nhưng những đặc tính cơ bản lại không thiếu thứ gì.

Cho nên dù vừa mới ới một ngưng máu lớn, Từ Hiền đã lập tức có thể đứng dậy nhảy nhót, né khỏi cú độc long toàn của Sát Đòng.

Có【Giá Y Thần Công】làm hậu thuẫn nhưng lại thiếu công phu quyền cước, Từ Hiền nhận rõ một điều rằng cận thân bác đầu hắn không thể đánh lại Sát Đòng, cho nên hắn lập tức thay đổi phương thức đối chiến, chuyển sang công kích viễn trình.

【Trục Nhật Thần Bộ】tuy không trọng tốc độ, nhưng môn khinh công này vẫn có pháp môn tăng tốc.

Phiên Sơn Quá Hải!

Nội khí trong người cấp tốc vận hành theo một quỹ đạo đặc biệt, giờ khắc này Từ Hiền cảm giác như mình lại hóa thân thành Khoa Phụ, thân hình ngàn trượng, băng đèo lội suối, trong chớp mắt đã vượt qua thiên sơn vạn thủy.

Bước ra chín bước, mỗi một bước lại đi được quãng đường gấp đôi trước đó, Từ Hiền chẳng mấy chốc đã kéo giãn một khoảng dài với Sát Đòng.

Phiên Sơn Quả Hải cần cương khí mới có thể thi triển, vậy nên trước đó Từ Hiên chưa bao giờ dùng đến nó, chờ đến hôm nay uống vào【Tiên Thiên Đan】rồi mới được trải nghiệm lần đầu tiên, quả thật không phụ sự mong đợi của hắn, tốc độ siêu phẩm.

Tốc độ siêu phẩm, đồng nghĩa với việc tiêu hao cũng nhiều.

Thân mang mười năm công lực, nhưng sau khi thi triển Phiên Sơn Quả Hải, Từ Hiên liền cảm thấy nội khí trong Đan Điền vơi đi không ít, nếu không phải có Vô Căn của【Trục Nhật Thần Bộ】giảm một nửa lượng chân khí tiêu hao, e là chẳng dùng được mấy lần thì nội lực của hắn sẽ bị đào rỗng.

Nhìn bóng dáng của Từ Hiên lướt về phương xa, Bao Ngao Thiên liền tròn mắt lên mừng:

“Con mẹ nó chứ, chúng ta vì nghĩa cứu hắn, hắn lại ôm đầu bỏ chạy? Công lý ở đâu, đạo nghĩa nơi nào?”

‘Công tử, chúng ta hình như là vì cơ duyên mới dính vô chuyện này.’

Công Tôn Thư định nhắc nhở Bao Ngao Thiên mục đích ban đầu của bọn họ là gì, nhưng ngẫm lại há chẳng phải cũng vì biết Triệu Hác chính là hung đồ kia nên mới xuất thủ hay sao, thế là bỏ đi ý nghĩ ban đầu, nói một câu khác.

“Công tử, ta nhìn vị thiếu hiệp này không giống loại người như vậy, nếu không thì ta đã vong mệnh từ trước đó. Hơn nữa ngài nhìn, đứa trẻ kia từ đầu chí cuối đều đuổi theo hắn không bỏ, nếu nhìn từ góc độ này, có vẻ như hắn là đang dụ địch ra xa để bảo vệ chúng ta.”

Công Tôn tiên sinh vừa dứt lời, liền thấy Sát Đồng đột ngột dừng lại.

Nó không đuổi theo Từ Hiên nữa mà quay người lại, hai con ngươi đen kịt ngấm về phía y và Bao Ngao Thiên.

Công Tôn Thư: “...”

Bao Ngao Thiên: “...”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chỉ lực thông thần, tà công quỷ dị

Cú vẩy mắt tới quá nhanh, Công Tôn Thư muốn đỡ cũng không kịp, chỉ có thể cấp công tử nhà mình dưới nách, vận khinh công bỏ chạy.

Cảnh giới võ đạo của y tuy đạt tới Tiên Thiên tầng sáu, so với Triển Ngọc Đường còn cao hơn một bậc nhưng bàn về thực chiến lại chỉ sàn sàn như nhau, thậm chí còn hơi kém hơn một chút.

Hướng hồ Công Tôn Thư vì tính toán cơ duyên mà tiêu hao một nửa thọ nguyên, tam bảo suy kiệt, chiến lực mười chỉ còn ba bốn, sợ là khó chống nổi quá mười hiệp trước Sát Đồng.

Vậy nên, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Chỉ là còn chưa đi được năm bước, Công Tôn tiên sinh liền nghe có tiếng pháo nổ vang lên, vừa quay đầu lại đã thấy cỗ máy giết người hình dạng bé con đang nằm sắp găm đất.

Nhìn đến chỗ xa hơn, cách đó bảy tám mươi bước, lúc này chỉ thấy Từ Hiên đang đứng trên cành cao của một cây cổ thụ, tay phải thu lại để trước ngực, tay trái duỗi về phía trước, ống tay áo lay động liên tục như vừa gặp phải gió mạnh.

‘Khoảng cách như vậy... chỉ lực thật kinh khủng.’

Công Tôn Thư nhớ đến viên bi sắt đã kéo mình khỏi quỷ môn quan trước đó, lòng thâm thán phục trước uy lực của【Đạn Chi Thần Thông】.

Chỉ lực thông thần, tinh vi ảo diệu, thiên hạ vô song.

Môn công phu này cần nội lực cực cao làm căn cơ tu tập, nội lực thâm hậu bao nhiêu, chỉ kinh mạnh mẽ bấy nhiêu. Luyện đến cảnh giới cao thâm có thể sánh ngang võ học Sử Thi.

“Luyện đến cảnh giới cao thâm có thể sánh ngang võ học Sư Thử”, vậy như thế nào là cảnh giới cao thâm?

Ví dụ như đạt tới trình độ Đẳng Phong Tạo Cực, Siêu Phàm Nhập Thánh thì là cảnh giới cao thâm

Nhưng vẫn còn một hướng nữa, đó chính là “nội lực thâm hậu bao nhiêu, chỉ kình mạnh mẽ bấy nhiêu”.

Thế nào là nội lực thâm hậu? Một là số năm công lực phải cao, hai là chất lượng chân khí phải mạnh.

Từ Hiền mượn【Tiên Thiên Đan】tạm thời tiến giai Tiên Thiên, chân khí của【Giá Y Thần Công】hóa thành cương khí, hần lấy nó làm suối nguồn để thi triển【Đạn Chi Thần Thông】, uy lực rốt cuộc đạt đến mức nào?

“Chỉ pháp, ít nhất Thượng Thừa Thiên cấp, Thánh cấp, cận Tuyệt Học.”

Triển Ngọc Đường không biết từ khi nào đã trở lại bên người Bao Ngạo Thiên, trầm giọng đánh giá võ công của Từ Hiền. Đây có lẽ là câu nói dài nhất của hần kể từ lần đầu xuất hiện.

Thì ra sau khi dùng bí pháp để Sát Đồng ‘phục sinh’, Triệu Hác đã hao tổn không ít nguyên khí, đầu thêm hai mươi hai hiệp với Triển hộ vệ liền không địch lại nữa, chỉ có thể cụp đuôi trốn chạy.

Sát Đồng bỗng đang đuổi đánh Từ Hiền lại đột nhiên quay giáo đâm sang Bao Ngạo Thiên và Công Tôn Thụ cũng là do hần truyền lệnh, mục đích là vây Ngụy cứu Triệu, khiến Triển Ngọc Đường vì bận tâm đến an nguy của công tử nhà mình mà buông tha cho hần.

Trước đó họ Triệu dám tự tin rằng dựa vào Sát Đồng có thể đả bại Hứa phu nhân cũng vì bí pháp này, chỉ là không ngờ ‘tên tình nhân’ của nàng lại có thực lực như vậy, đành phải vận dụng để đối phó hần.

Đúng vậy, trong suy nghĩ của Triệu Hác, Từ Hiền từ người hầu đã thăng cấp trở thành tình nhân của Hứa phu nhân, có vai vế ngang hàng với nàng.

Triệu đường chủ có cách nghĩ như vậy cũng là dễ hiểu, bởi trên đời này rất hiếm ai dù võ nghệ cao cường nhưng lại chịu hèn mọn như Trang Tự Hiền, mặc cho A Từ chỉ Đồng bảo Tây.

Núp trong góc tối, nhìn Sát Đồng bị Từ Hiền bắn cho nằm sấp mặt trên đất, trên trán Triệu Hác chợt đổ mồ hôi hột, nhưng sau đó lại nở nụ cười lạnh.

“Người mạnh thì thế nào, nội lực đủ chèo chống sao? Sát Đồng... là bắt từ bắt diệt đấy!”

Theo cách nghĩ của hần, giờ chỉ cần để Sát Đồng giải quyết ba kẻ thọc gậy bánh xe kia trước, sau đó lại chậm rãi mài chết Từ Hiền là được, chiến thắng cuối cùng vẫn sẽ thuộc về mình.

Vì để thi hành chỉ lệnh thâm độc của Triệu đường chủ, Sát Đồng bật người dậy như con cương thi, hóa thành một bóng đen lao về phía nhóm ba người Bao công tử.

Triển Ngọc Đường giương kiếm định đối đầu với nó, nhưng chỉ cảm thấy lưng của mình bị một thân hình hơn trăm cân đè lên, kèm theo đó là âm thanh gấp rút của Công Tôn Thụ:

“Không thể đấu lại, tốc độ của nó rất nhanh, một khi để bị cận thân chỉ có chết, mau chạy!”

Nói đoạn liền dùng vận kình vào hai tay, mười thành công lực đủ mười thành, thi triển pháp không chương nhắm cản lại bước tiến của Sát Đồng, câu thời gian cho Triển Ngọc Đường công Bao Ngạo Thiên chạy đi.

Y cũng không dám dậm chân tại chỗ, xuất chương xong cũng không thèm liếc một cái xem hiệu quả thế nào mà cầm đầu chạy về hướng ngược lại, đồng thời không quên nhắc nhở:

“Chớ chạy quá xa, tốt nhất là vẫn giữ khoảng cách trăm bước với vị thiếu hiệp kia!”

Công Tôn Thụ có nhãn lực bậc nào, chỉ gặp Từ Hiền thi triển một hai lần đã tính ra khoảng cách sử dụng tối đa mà uy lực của【Đạn Chi Thần Thông】vẫn không giảm.

Phách không chương của Công Tôn tiên sinh không cản được Sát Đồng quá lâu, nó gặp y và hai người còn lại chia binh hai đường, thoáng chần chờ một nhịp rồi lập tức lách mình phóng về hướng Triển Ngọc Đường và Bao Ngạo Thiên.

Chỉ là chưa tiến được vài thước, một tiếng pháo nổ lại vang lên, đáng thương thay Sát Đồng, nó lại một lần nữa cạp đất mà ăn.

Ở hướng ngược lại, chỉ thấy Từ Hiền thu hai tay về chấp trước bụng, nhắm mắt tĩnh tọa, tiến vào trạng thái Tọa Vong khôi phục nội khí.

Lúc cảm nhận được ánh mắt Công Tôn Thụ nhìn về phía mình, hần lập tức đưa năm ngón tay ra phía trước, tin rằng với thị lực của cao thủ Tiên Thiên hần là có thể nhìn thấy rõ.

Công Tôn tiên sinh tài trí bậc nào, vừa thấy Từ Hiền ra hiệu lập tức biết hần muốn mình làm gì, thế là bèn dùng kỳ công Bát phẩm【Truyền Âm Nhập

Mật】nói cho Triển Ngọc Đường biết tiếp theo cần phải làm gì.

Chỉ thấy Sát Đồng một lần nữa đứng lên, đuổi theo không bỏ, Triển hộ vệ tức khắc vận hành nội khí xuống hạ bàn, Tiên Thiên cương khí đi qua mười hai huyết từ đùi đến lòng bàn chân, tụ ở Túc Tam Lý và huyết Dũng Tuyền.

Chạy nhanh hơn chuột, Triển Ngọc Đường nhờ【Phi Thiên Thủ Bộ】mà trong thoáng chốc đã vọt thẳng về phía Từ Hiến, cách hần chưa đến năm mươi bước chân.

Kinh công Thượng Thừa Địa cấp quả nhiên phi phàm, nhưng Sát Đồng cũng nào phải hạng xoàng, bám sát không bỏ.

Nào ngờ Triển hộ vệ đang chạy như chó đuổi lại đột ngột đạp bước giữa hư không, trong thoáng chốc đã cách mặt đất hơn ba trượng.

Sát Đồng phản xạ như điện, vừa thấy vậy đã nhún người bật lên, quyết tâm muốn bắt lấy hần và Bao công tử cho bằng được.

Nhưng có một người còn nhanh hơn nó.

Giải trừ trạng thái Tọa Vong, cương khí vận hành từ Đan Điền đến huyết Cự Cốt ở đầu vai, sau đó lưu chuyển đến huyết Thiên Tinh ở khuỷu tay, lại đưa xuống huyết Dương Trì và xoay chuyển ba vòng ở các huyết Dương Khoát, Dương Cốc, Dương Trì rồi lao đến chỗ huyết Quan Xung ở ngón vô danh, cuối cùng vận chỉ lực bắn ra ngoài, uy thế mạnh mẽ vô song.

Chính là pháp môn vận dụng chí cao của【Đạn Chi Thần Thông】, cần đã thông hết thấy tám mạch Tiên Thiên mới có thể phát huy uy lực tối đa của nó.

Từ Hiến đã khai thông toàn bộ kỳ kinh bát mạch chưa? Trong lúc được hiệu【Tiên Thiên Đan】vẫn còn, hần có thể đồng dạng trả lời rằng có.

Vậy nên khoảnh khắc Triển Ngọc Đường phóng lên không trung chính là ám hiệu để Từ Hiến có thể khai hóa, một viên bi sắt rời khỏi tay hần, không còn tiếng pháo nổ to đùng mà chỉ có một tiếng “chiu” nhỏ nhẹ vang lên, sóng âm lan tỏa ra tạo thành các luồng khí lưu hỗn loạn.

Lấy hần làm trung tâm, đất cát cây cối xung quanh liên tục chấn động không ngừng, tuy không có cái cây nào bật gốc đổ ngã hay chỗ đất nào bị rạn nứt ra, nhưng chúng nó cũng mất không ít thời gian để quay về trạng thái tĩnh lặng.

ẦMM!

Cách gần hai trăm bước từ hướng Từ Hiến nhìn lại, chỉ thấy một hòn đá tảng đang ngoan ngoãn nằm im thì bị vật gì đó bắn trúng, trong chớp mắt đã chết không toàn thây, vỡ toác thành mấy trăm mảnh vụn, từ trạng thể thảm vô cùng.

Đá tảng cách xa hai trăm bước còn như thế, vậy Sát Đồng ở trong phạm vi năm mươi bước có kết cục ra sao?

Hai chân vẫn cắm trên mặt đất, nhưng từ phần bụng trở lên thì đã hóa thành vô số các vụn xương, vụn thịt rơi vãi ra xung quanh, e rằng có là tông sư của lĩnh vực lắp ghép đến đây cũng không thể nào tái tạo lại thể xác như cũ.

Mặc dù biết rằng Sát Đồng trước đó cũng chỉ là một đứa trẻ vô tội mà thôi, nhưng Từ Hiến ra tay chẳng chút lưu tình.

Hần tin rằng nếu đứa bé ấy biết được chuyện này, thì nó cũng thà rằng để hần phá hủy thân xác của mình chứ không để bọn Sát Thần Môn lợi dụng làm ác.

Triển Ngọc Đường đáp xuống mặt đất, ở trên lưng hần, Bao Ngạo Thiên tím đập chân run, nhìn qua thảm trạng của Sát Đồng, giọng thều thào: “Kết thúc rồi chứ?”

Có lẽ miệng của y cũng từng được khai quang giống Từ Hiến, từ phần thân dưới của Sát Đồng chợt có hắc khí chảy ra, lượn vài vòng quanh mặt đất, từ từ cuốn các mảnh thân thể của nó trở về vị trí cũ, tựa như có một vị sáng thể thần đang đắp nặn hình hài con người vậy.

Triển hộ vệ gặp cảnh tượng ấy, lập tức không nói một lời liền quay đầu bỏ chạy, công tử nhà hần cũng hoàn toàn câm nín, vẻ mặt như gặp phải cú sốc tinh thần cực nặng.

Ở ngọn cây phía xa, Từ Hiến đã dùng【Tọa Vong Kinh】để hồi khí, hai mắt tuy nhắm lại nhưng ai cũng có thể nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ trên mặt hần.

‘‘Đây rốt cuộc là võ lâm giang hồ hay là thế giới tu chân?’’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Phu thê dạ đàm, phi long tại thiên

Chốn Ngạn Thủy, đảo quang kiếm ảnh,

Trần Bạch Long, một cảnh bình an.

Bảo An đèn đuốc chưa tàn,

Bên nàng nương tử có chàng quan nhân.

“Nương tử, bánh chưng đã nấu, đêm cũng đã khuya, bên ngoài gió lạnh, chi bằng chúng ta nhập trướng, cùng say giấc nồng?”

Hứa đại phu đi đến sau lưng Hứa phu nhân, khoác lên người nàng một chiếc áo lông. Mặc dù y biết rằng nương tử nhà mình công lực thâm hậu, chẳng hề sợ lạnh, nhưng việc gì nên làm vẫn phải làm, chủ yếu là ở thái độ chứ không phải cần thiết hay không.

Cảm nhận được đôi bàn tay của Hứa Tuyên đặt lên vai mình, Hứa phu nhân bất giác mỉm cười, dùng giọng nói nhu mì, trong trẻo đáp lại: “Tạ quan nhân, nếu chàng buồn ngủ có thể vào trước, thiếp còn muốn thưởng thức cảnh đêm một lúc.”

Ánh mắt của nàng hướng về trời Đông, trong sự nhu hòa lại mang theo vài phần tâm sự.

Nói là thưởng thức cảnh đêm, nhưng nơi mà nàng nhìn đến lại không thấy trăng đâu, trên kia cũng chẳng được mấy vì tinh tú, e rằng chỉ có những bậc triết gia tư tưởng thâm sâu nhất mới thưởng thức được khung cảnh này.

Hứa phu nhân cung tay lại đặt hờ trước bụng, lòng bàn tay phải ôm lên bàn tay trái, các ngón tay mảnh khảnh thi thoảng lại nhẹ nhàng duỗi ra, tạo thành các tia bạch khí cắt qua khoảng không trước người.

Vô thanh vô tức, vừa nhỏ vừa mảnh, nhưng nếu lấy【Thiên Luyện Tinh Thiết】của Từ Hiên ra hứng bất kì một tia nào trong đó, e rằng nó sẽ bị cắt thủng trong chớp mắt.

Hứa đại phu không thấy được kiếm khí của Hứa phu nhân, nhưng hơn mười năm chung chăn gối, vừa nghe giọng nàng là y đã biết nương tử nhà mình có tâm sự.

“Đã kết phu thê, cùng đến bạc đầu. Nương tử, lòng nàng chứa nỗi ưu tư gì, sao không nói cho ta được biết?”

Nghe Hứa Tuyên hỏi vậy, Hứa phu nhân thuận thế tựa vào ngực y, ôn nhu hỏi rằng: “Quan nhân, thân thể của thiếp, chàng hẳn là đã biết từ lâu?”

Tuy nói là hỏi, nhưng giọng lại như đang khẳng định.

Hứa Tuyên còn tưởng chuyện gì, nghe nàng hỏi vậy chỉ cười khê: “Nàng muốn nói đến Thần Long Giáo? Ta đúng là biết, năm đó chẳng phải Đại Hoàng bá bá của nàng đến thăm một chuyến sao, y có nói cho ta chuyện này. Chà, nhắc lại cũng đã nhiều năm, lần đó là lần duy nhất y đến.”

“Vậy hẳn quan nhân cũng biết, thiếp vì phản bội Thần Long Giáo nên mới chọn nơi biên thùy này làm chốn quy ẩn, tránh khỏi tai mắt của giáo chủ.”

“Đúng vậy a, cũng nhờ thế mà kẻ nghèo hèn này mới may mắn gặp được nàng, hỷ kết liên lý...”

Trên mặt Hứa đại phu hiện nụ cười hạnh phúc, nhưng chẳng mấy chốc đã tan biến, y giống như đoán ra gì đó, trầm giọng hỏi rằng: “...nương tử, không lẽ Thần Long Giáo đã phát hiện tung tích của nàng?”

Hứa phu nhân lắc đầu nhẹ: “Bọn họ vẫn chưa, nhưng có một số chuyện, nếu thiếp dám làm có thể sẽ để lộ tung tích của mình.”

“Vậy thì nàng có thể không làm” Hứa Tuyên thấp giọng khuyên nhủ, lại thấy nương tử xoay người lại, ngẩng đầu lên nhìn mình, ánh mắt thiết tha.

Hứa phu nhân nói: “Nhưng nếu không làm, thiếp sẽ thấy bất an trong lòng.”

Nàng nghĩ đến quyền Bạch Xà Truyền đặt ở đầu giường của hai vợ chồng, nhớ tới bản thân đã từng nói với Từ tiên sinh rằng mình nợ hẳn một ân huệ, cũng nhớ những lời thành khẩn mà hắn đã nói trong học đường ngày hôm ấy, về đám trẻ trong trấn, về tương lai của con mình.

“Vậy nàng cứ làm” Hứa đại phu không biết ý nghĩ của Hứa phu nhân, chỉ là vừa nghe nàng nói câu đấy, y liền đổi giọng, tỏ thái độ sẽ tuyệt đối thuận theo lời nàng.

Có điều nương tử nhà y hình như không hài lòng trước câu trả lời này, nàng nhắc lại lời cũ: “Nhưng nếu làm thì có thể để lộ tung tích, một khi để người trong giáo biết được, quan nhân và thiếp sợ là không còn ngày bình an.”

Buổi tâm sự đêm khuya này giống như đã rơi vào vòng lặp vô tận, nhưng vẫn không làm khó được Hứa đại phu.

Lúc này đây, chỉ thấy Hứa Tuyên vòng tay qua eo Hứa phu nhân, đầu hơi cúi xuống, ánh mắt chân thành, lời nói chân tâm

“Vậy thì thế nào? Nếu có thể khiến nàng được thuận theo bản tâm, dù là bất cứ chuyện gì thì chỉ cần nương tử muốn làm, trời có sập xuống Hứa Tuyên này vẫn ủng hộ nàng.”

Nói đến đây, y chợt mỉm cười, giọng nói cứng rắn, thái độ như chém đinh chặt sắt:

“Thần Long Giáo, ta nghe nói bọn họ sinh sống ngoài Đông hải? Bị phát hiện thì thế nào, cừu châu không ở được nữa thì chúng ta đến Tây Vực, đến Nam Vực, đến bất cứ nơi đâu. Chỉ cần có ta, có nàng, thì Đông Tây Nam Bắc thượng hạ, đâu đâu cũng là tịnh thổ.”

“Quan nhân...” Hứa phu nhân thấp giọng gọi, hai mắt mông lung, nhu tình vô hạn, vùi đầu vào trong ngực Hứa Tuyên.

“Nương tử?” Hứa Tuyên cũng hạ giọng xuống, đưa tay vuốt nhẹ tóc nàng.

“...có con của chúng ta nữa.”

Nghe nàng nói vậy, trên mặt y bất giác hiện lên nụ cười hạnh phúc, gật đầu khẳng định: “Đúng vậy, có ta, có nàng, có con của chúng ta.”

“Quan nhân, thiếp muốn đặt tên cho hài tử là Hứa Sĩ Lâm, chàng thấy có được không?” Hứa phu nhân ngẩng mặt lên nhìn quan nhân nhà mình, ánh mắt dịu dàng, giọng nói khê khàng.

Hứa Tuyên nghe vậy, khóc cười không xong với sự mê muội Bạch Xà Truyện của nương tử nhà mình, y nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ:

“Nương tử, nàng còn chưa có động tình gì, không biết là trai hay gái đây, cần chi quyết định gấp gáp như vậy, nếu là nữ nhi thì biết phải làm sao?”

“Nữ nhi... vậy gọi Tiểu Thanh.” Hứa phu nhân suy tư một lúc mới nói ra, biểu lộ rất là nghiêm túc.

Hứa đại phu chỉ có thể chịu phục, gật đầu đồng ý với nàng.

Không vậy không được, bởi y là một tên thê nô chính hiệu.

Chẳng lâu sau đó thì Hứa Tuyên đã về phòng đóng cửa, nương tử nhà y thì đi làm chuyện mà nàng muốn làm.

Ánh nến in một bóng hình lên khung cửa, đại biểu vẫn có người đang đợi nàng trở về.

...

Trở lại với chiến trường Ngạn Thủy, lúc bấy giờ đang xảy ra một quái sự như thế này:

Một vị bạch y thiếu hiệp đang dí theo búng bi vô đầu một đứa bé, đứa bé ấy bốc khói đen quanh người, nó chạy được một đoạn lại bị bắn ngã, nhưng không quay lại trả đũa vị thiếu hiệp kia mà đuổi đánh ba người khác.

Ba người kia bị nó đuổi như chó chạy, đó là một tên thanh niên kiếm khách đang cồng trên lưng mình một gã công tử mặc cẩm y, song hành cùng hai người bọn họ là vị văn sĩ trung niên đang phóng chằm liên tục về phía trước.

Đứa bé kia đuổi theo ba người, ba người cũng không vừa, đuổi theo chủ nhân tạm thời của nó là một tên hắc y nhân mặt mày tái mét.

Cảnh tượng này trông thì có vẻ hài hước, nhưng người trong cuộc lại chẳng có ai mở miệng cười nổi, ngoại trừ tên hắc y nhân đang vắt giò lên cổ chạy.

Triệu Hác.

Mặc dù sợ đến tim suýt nhảy ra ngoài vì đòn【Đạn Chi Thần Thông】uy lực kinh thiên của Từ Hiên, nhưng Sát Đồng quả không khiến hắn thất vọng, tan thành mảnh vụn rồi mà vẫn có thể tái sinh.

【Đạn Chi Thần Thông】mạnh thì mạnh đấy, nhưng Triệu đường chủ tin rằng để thi triển nó thì nội khí tiêu hao cũng cực kì khủng bố, hắn chỉ cần chờ đến lúc Từ Hiên cạn kiệt nội lực là đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Cách nghĩ của họ Triệu là chính xác đấy, thậm chí không cần chờ Từ Hiên hao hết nội lực, bởi một khi được hiệu của【Tiên Thiên Đạn】qua đi, những phát Đạn Chi của hắn đối với Sát Đồng chỉ còn là gãi ngứa.

Cũng vì nguyên nhân này mà hắn và Công Tôn Thư mới nghĩ ra một cách để phá cục.

Sát Đồng có thể khiến bất kỳ cao thủ Tiên Thiên cảnh nào cũng tuyệt vọng khi đối đầu với nó, nhưng cỗ máy giết người tưởng chừng như vô địch này vẫn có một điểm yếu cố hữu:

Người điều khiển.

Cũng vì nắm bắt được điểm yếu đó của Sát Đồng, cho nên mới có cái cảnh tượng hài hước đang diễn ra lúc này.

Biết được điểm yếu là một chuyện, khai thác được hay không lại là một chuyện khác.

Triệu Hác tuy chiến lực không bằng những cao thủ đồng cảnh giới, nhưng từ Tiên Thiên trở xuống mà muốn dễ dàng bắt được hắn, e rằng chỉ có loại thần nhân bốn ba khắp cửu châu, luyện được một thân khinh công kinh thể hải tặc như Lý Nhất Nguyên mới làm được.

Thời gian trôi qua càng dài, cửa thắng của Từ Hiền và ba người Bao Ngao Thiên lại càng hẹp.

Né trái, tránh phải, phi thân, hụp người, Triệu Hác liên tục tránh đi những ngọn châm do Công Tôn tiên sinh phóng tới, chẳng thèm kiêng nể gì mà há miệng cười to, giọng nói vừa ngoan độc vừa xác láo:

“Phóng đi, phóng đi! Ngươi phóng ra bao nhiêu cây châm, lát nữa trên thân bọn ngươi sẽ có bấy nhiêu lỗ máu, ha ha ha ha ha!”

“Chớ má nhà ngươi, có giỏi thì đứng lại đấu tay bo!”

Triển Ngọc Đường vận toàn lực thi triển【Phi Thiên Thử Bộ】bỏ chạy, Bao Ngao Thiên nằm trên lưng hắn bị gió tát đến tối tăm mặt mũi, nhưng vừa nghe Triệu Hác khiêu khích liền há mồm chửi lại, quyết không nhịn nhục.

Họ Triệu bị mắng nhưng không hề tức giận, giọng điệu càng thêm xác xược: “Các ngươi dám đứng lại thì ta cũng dám đứng lại. Sao hả, có dám không?”

Bao Ngao Thiên to mồm: “Ngươi đứng lại trước thì bọn ta đứng lại!”

“Ngươi đứng lại trước đi thì ta đứng lại!”

“Ta không tin được ngươi, ngươi đứng lại trước!”

“Ta cũng không tin được bọn ngươi...”

“Ngươi trước...”

“Ngươi...”

Hai người lờ qua tiếng lại, âm thanh inh ỏi giữa đêm khuya.

Bao công tử không phải ngựa mồm nên mới thế, mục đích thực sự của y là muốn làm Triệu Hác phân tâm cho Công Tôn Thư đánh trúng hắn, nhưng họ Triệu cũng không phải mới ra lần lộn, trong lúc đấu võ mồm vẫn giữ được sự tập trung.

Từ Hiền một đường đuổi theo, mặt trầm như nước.

Hắn vừa liếc qua đồng hồ hệ thống, chỉ còn mười hơi nữa là được hiệu của【Tiên Thiên Đan】sẽ hết.

Mười, chín, tám...

Sáu, năm...

Ba...

Hai...

Một!

“Tránh sang một bên!”

Từ Hiền gầm lên, tay trái đưa ra phía trước, miệng phun máu tươi, trên mặt không còn chút huyết sắc nào.

Chíuuu!

Nội lực không còn bao nhiêu, hắn cưỡng ép thi triển pháp môn tối cao của【Đạn Chỉ Thần Thông】, hao tổn không ít nguyên khí.

Khoảng cách giữa hắn và Triệu Hác quá xa, cho nên mục tiêu của đòn chỉ lực thông thần này là...

Sát Đồng.

Huychh!

Từ Hiền ngã lăn ra đất, được hiệu đã qua, kỳ kinh bát mạch một lần nữa tắc nghẽn, cảnh giới của hắn bây giờ là Hậu Thiên bát trọng.

Tu vi có tiến bộ, nhưng vào thời khắc này lại chẳng chút nào đáng mừng.

Nhìn Sát Đồng đang dần dần tái sinh một lần nữa, Từ Hiền siết chặt nắm tay, ánh mắt bất cam, thở dài thườn thượt.

“Hiệp đạo nan, nan ư thượng thanh thiên...”

Hắn lại không thấy được rằng, phía trời Tây gió giục mây vùn, tiểu bạch long phá không mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Sắc bén vô song Hứa phu nhân

Thấy Từ Hiền nằm đo đất sau khi tái hiện lại thứ chỉ pháp kinh hồn của hắn, Bao Ngạo Thiên, Công Tôn Thụ và Triển Ngọc Đường cùng lộ vẻ mặt khiếp hãi.

Lòng sinh bi quan là Triển Ngọc Đường, mắt lộ bi thương là Công Tôn Thụ, còn Bao Ngạo Thiên... vị công tử thế gia này không ngờ vẫn bình tĩnh lạ thường, thái độ rất khác so với những gì y thể hiện trước đó.

Khi gặp phải hiểm nguy, người không có cách để đối phó sẽ sợ hãi, người có biện pháp ứng đối sẽ bình tĩnh vô cùng.

Trận đuôi bắt đã kết thúc, Bao Ngạo Thiên nhảy xuống khỏi lưng Triển Ngọc Đường, người sau lập tức cùng Công Tôn Thụ đứng bảo hộ hai bên của y, mắt không chớp một cái, nhìn quá trình tái sinh của Sát Đồng với sắc mặt nặng nề.

“Thần Mạch, vô địch?”

Triển hộ vệ siết chặt chuỗi kiếm, trầm giọng tự hỏi.

Hắn nói không đầu không đuôi, nhưng Công Tôn tiên sinh lại nghe hiểu, lắc đầu thở dài, khàn giọng đáp lại: “E rằng không thể...”

Y đọc rộng hiểu nhiều, trước đó vì quá bất ngờ nên tuy thấy Sát Đồng có vẻ quen quen nhưng vẫn chưa nhớ ra, mãi đến nửa nén nhang trước mới hay rằng từng gặp miêu tả về nó trong sách.

“...nó gọi Sát Đồng, năm xưa từng có chín con như thế này, cảnh giới đều là nửa bước Thần Mạch. Dù là võ lâm thần thoại cũng rất ngại trêu vào, nhưng chúng lại dễ dàng bị đám cao tăng của Thiếu Lâm dùng Phật pháp chế ngự, sợ là có tiến thêm nửa bước cũng vô dụng. Vô địch thiên hạ, khó khó khó!”

Triển Ngọc Đường im lặng nghe hết, hắn tự hỏi rằng trên đời này thật sự không có thứ gì bất khả bại sao?

Mặc dù rơi vào cảnh thập tử vô sinh, nhưng hai người họ lại chẳng mấy tuyệt vọng, tán gẫu như thường.

Thấy công tử nhà mình này giờ không nói gì, Công Tôn Thụ cười khổ khom mình, nói lời sám hối:

“Công tử, Công Tôn Thụ bất học vô thuật, hại ngài rơi vào hiểm cảnh, thật là chết muôn lần không hết tội. Giờ đây đại nạn lâm đầu, ba chúng ta e rằng khó thoát tai kiếp, có nói gì cũng là thừa thãi, chi bằng...”

“Dừng!”

Ngăn lại bài sớ của Công Tôn tiên sinh, trên mặt Bao Ngạo Thiên lộ vẻ cau kinh: “Ngươi có thôi đi không, một con quái vật mà thôi, hoảng hoảng hốt hốt như sắp chết tới nơi vậy.”

Y đang vì lời nói trước đó của Công Tôn Thụ mà nghĩ xem có nên thu một tên hòa thượng làm thù hạ hay không, lại đang tính toán xem nên làm sao thuyết phục cha già tìm cho mình tên trợ nào biết điều một chút, tốt nhất là đừng có luôn đối nghịch với y như Triển Ngọc Đường, cũng đang đang nửa đêm thì dựng đầu y dậy như Công Tôn Thụ.

Nếu mà am hiểu các chốn ăn chơi, các trò giải trí thì càng tuyệt hơn nữa, võ công gì đó chỉ là thứ yếu, Tiên Thiên Hậu Thiên đều được.

Bao công tử vốn đã tưởng tượng tới cảnh y và tên trợ đang gheo gái trong thanh lâu, nhưng lại bị Công Tôn tiên sinh quấy rầy như thế, thử hỏi không cau được sao?

“Ày...” Công Tôn Thụ giống như bị tạt một gáo nước lạnh, tâm tình xúc động lập tức tiêu biến, không nói gì thêm nữa.

Triển Ngọc Đường lại khác, hắn không tin vị công tử cùi bắp nhà mình có thể làm được thấy Thái Sơn sụp đổ mà không đổi sắc, trong lòng chợt dâng lên vài phần hi vọng, bèn hỏi: “Huyền Tông ẩn giấu?”

“???”

Trong đầu Bao công tử chợt có thêm một điều kiện: “Phải biết nói tiếng người” cho tên thù hạ còn chưa rõ mặt mũi ra sao của y, sau đó nghiêng đầu nhìn Công Tôn Thụ, ý là muốn người sau phiên dịch.

Công Tôn Thư giống như cũng nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi rằng: “Công tử, có phải gia chủ cho cao thủ Huyền Tăng âm thầm đi theo bảo vệ ngài?”

Càng nghĩ y càng thấy đúng, Bao thị gia chủ sao lại yên tâm để con trai long nhong xứ xa mà chỉ có hai tên Tiên Thiên cảnh bên người như vậy được, chắc chắn phải có cao thủ ẩn thân theo sau.

Nhưng chỉ gặp Bao Ngạo Thiên trẻ mới đáp rằng: “Huyền Tăng gì ở đây, người thiếu ngủ nên bắt đầu mê sảng à? Sáng mắt chưa hả, bốn công tử đã nói rằng nên đi ngủ rồi, người cứ nằng nặc kiếm cơ duyên gì đó, giờ cơ duyên nằm một đồng kia kia.”

Từ cơ duyên: “...”

“Không phải. Công tử, ngài...”

“Ha ha ha ha ha!”

Công Tôn Thư còn muốn nói gì đó nhưng lại bị tiếng cười không coi ai ra gì của Triệu Hác cắt đứt, hắn muốn thể hiện sự tồn tại của mình.

“Các người đang tranh thủ nói lời thú tội trước khi chết sao, hà lý sâu kiến đáng thương? Khắc khắc khắc!”

Triệu đường chủ cười tới sặc, giống như không chịu nổi độ hài hước trong câu nói của mình vậy, mặc dù nó chẳng có gì vui cả.

Kỳ thật hắn làm vậy cũng vì xua tan nỗi sợ của mình, lúc này nghe đến có Huyền Tăng ẩn giấu, Triệu Hác suýt nữa thì đá ra quần.

Quả nhiên có tác dụng, nụ cười tiếp thêm can đảm, cho nên hắn lại lộ một nụ cười gần, giọng điệu thâm độc:

“Cứ ngoan ngoãn đợi đó, chờ tiểu súc sinh kia chết thì đến lượt các người ngay thôi!”

Bao Ngạo Thiên tròn to mắt nhìn hắn, bộ dạng rất là căm tức, giọng oang oang ra lệnh: “Triển Ngọc Đường, chém hắn! Ai bỏ chạy làm chó.”

Lần này không cần y nhắc lại lần hai, Triển hộ vệ đã hươu kiếm tiếp cận Triệu Hác.

Triệu đường chủ cũng không nói một lời liền quay đầu bỏ chạy, làm chó với hắn mà nói chẳng có gì lạ. Hắn vốn chẳng phải chính là một con chó của môn chủ La Sinh hay sao, sai đâu cần đó, một câu cũng không dám sửa.

Không có đồng thịt hơn trăm cân làm vướng víu, bộ pháp của Triển Ngọc Đường được phát huy tới đa, tuy là tốc độ của Triệu Hác cũng rất nhanh, nhưng khoảng cách giữa hai người cũng dần được rút ngắn.

Có điều họ Triệu chẳng hề sợ hãi chút nào, dù bị đuổi kịp thì hắn cũng có thể giằng co một phen với Triển Ngọc Đường

Huống hồ vào giờ khắc này, Sát Đồng đã hoàn tất việc tái sinh.

Vút!

Triệu Hác không để nó tấn công Bao công tử nhằm uy hiếp Triển Ngọc Đường quay về hộ chủ, ngược lại vẫn ra lệnh cho Sát Đồn giải quyết Từ Hiền trước tiên.

Triệu đường chủ đã bị sự quỷ dị của Từ Hiền dọa cho thần hồn nát thần tính, giờ chỉ cần có cơ hội là ưu tiên xử hắn.

Chỉ trong vài hơi thở, thân ảnh của Sát Đồng đã đến trước mặt Từ Hiền, chuẩn bị chấm dứt tính mạng của hắn.

Từ Hiền lúc này hoàn toàn chẳng còn lực để hoàn thủ, phát【Đạn Chi Thần Thông】vừa rồi làm hắn tổn hao không ít nguyên khí, chút thời gian ít ỏi lúc chờ Sát Đồng tái sinh hoàn toàn chẳng thể khiến hắn khôi phục được bao nhiêu, chỉ có thể nằm ngửa chờ chết.

Nhìn gương mặt vô tình, đôi mắt như vực sâu của Sát Đồng, lòng hắn chợt dâng lên nỗi bi thương.

‘Đáng tiếc, ta không thể giả bộ hành hiệp được nữa, nhưng các vị tiểu bằng hữu đừng sợ hãi, ta tin Tiểu Thánh Tăng và Lý đạo trưởng sớm muộn cũng sẽ khiến Sát Thần Môn đền tội. Chỉ là... phụ thân, Tiểu Hiền không thể trả thù cho người.’

Nắm đấm của Sát Đồng bỗng nhiên chậm đi vô số lần mà dòng chảy ký ức của Từ Hiền lại nhanh thêm ngàn vạn lần, khiến hắn hồi tưởng lại rất nhiều hình ảnh, thân, sợ, thù, hận đều có.

Có Từ Vi Đạo, có Phiên Vân thúc thúc, có Đoàn thái thú, có đám lưu manh, có người bán hồ lô, có Ngô lão tiên sinh, có Vương lão trưởng trấn, có Lý đại thúc, có Lý Tự Thành, có đám học trò con nít, có Hứa đại phu, có Hứa phu nhân...

Chờ đã, Hứa phu nhân? Từ Hiền giống như nghe thấy giọng của nàng, hắn lắc đầu tự giễu: ‘Sao lại có ảo giác như vậy được, ta không thể có lỗi với Hứa đại phu.’

Nhưng rồi hắn chợt nhận ra, đó không phải là ảo giác.

“Cạnh giường có ác thú, Từ tiên sinh vẫn có thể kê cao gối mà ngủ... Thật hào hiệp vậy, thiếp thân xin bái phục.”

Cùng một câu nói, cùng một chất giọng, đến cả ngữ điệu, tốc độ đều giống hệt lúc ở học đường hôm đó.

Hứa phu nhân, nàng thật sự xuất hiện ở đây.

Từ Hiền định thần lại, chỉ thấy nắm đấm của Sát Đồng đã biến mất, một cánh tay của nó chỉ còn trơ lại phần bả vai.

Nó lúc này đang bị hàng trăm tia kiếm khí màu trắng bạc vây lại, tạo thành một cái lồng giam kiếm khí.

Từ Hiền ngưng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy mỗi một tia kiếm khí đều là một con tiểu bạch long đang giương nanh múa vuốt, có lúc hóa thành kiếm hình, có lúc hóa thành long hình.

Ở dạng rồng thì long uy khiếp người, ở dạng kiếm thì sắc bén vô song.

Tội thay cho Sát Đồng, nó không hề muốn từ bỏ việc giết chết Từ Hiền, nhưng vừa tung nắm đấm ra thì cánh tay còn lại của nó cũng bị lồng giam kiếm khí gọt thành hàng trăm hàng ngàn mảnh, thoáng cái đã cụt cả hai bên.

Sau đó là đến chân trái, chân phải, rồi cả thân hình của nó.

Kiểm khí bậc này, phải tận mắt nhìn thấy mới cảm giác được kinh khủng như thế nào.

“Nàng ta rốt cuộc là cảnh giới gì?”

Nhìn lên ngọn cây phía xa, bắt gặp thần sắc dịu dàng mà lạnh nhạt của Hứa phu nhân, hắn tin rằng cái lồng giam kiếm khí này chỉ là một thủ đoạn nhỏ của nàng.

Nói là thủ đoạn nhỏ, nhưng tác dụng lại không thua gì đòn tuyệt chiêu mà hắn phải dốc hết vốn liếng để thi triển. Chênh lệch trong đó, ai cũng có thể tưởng tượng ra được.

Dù vậy, Từ Hiền không hề tự ti hay ghen ghét với thực lực của nàng, trên mặt hắn chợt hiện lên nụ cười hiểu ý, làn điệu quen thuộc vang lên.

“Sắc thiên thanh chờ mưa phùn đến, còn ta chờ đợi nàng... Ai vớt ánh trăng đáy nước, soi sáng kết cục này~”

Hắn vui vẻ hát ca, nhưng có một người lại không cười được, bộ dạng như cha chết.

“Bạch... Long... Sứ...”

Triệu Hác chết điếng nửa người, hắn giống như trông thấy Hứa phu nhân liếc mình một cái.

Gió đêm lạnh, không lạnh bằng tim họ Triệu.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hóa ra người là Từ tiên sinh

“Người biết ta?”

Đứng dưới ánh trăng, bạch y thướt tha, bảo kiếm quấn eo, trên người Hứa phu nhân giống như được bao phủ bởi một vầng hào quang, trông như Bồ Tát hàng lâm nhân gian, cứu rỗi chúng sinh khổ nạn.

Giọng nói của nàng thanh lãnh mà nhẹ nhàng, nhưng bất kì ai ở đây cũng nghe ra sát khí dày đặc trong đó.

Triệu Hác không tiếp tục chạy nữa mà đứng lại đối chiến với Triển Ngọc Đường, bởi lẽ từ cách Hứa phu nhân giải quyết Sát Đồng, hắn đã biết bản thân có muốn chạy cũng không thoát.

Hơn mười năm trôi qua, tưởng rằng mất đi tài nguyên do Ly Văn Đào cung cấp thì võ công của nàng sẽ bị chững lại, nào ngờ vừa tái ngộ đã kinh khủng như vậy, vượt khỏi những gì hắn biết về võ tu Tiên Thiên cảnh.

Triệu đường chủ nhớ đến kiếm hội năm đó, hắn vẫn là một tên tiểu tốt Hậu Thiên cửu trọng, môn chủ La Sinh chỉ có Tiên Thiên tầng ba.

Lúc ấy, y có nói với hán rằng:

“Trên đời này có những người gọi là kỳ tài võ đạo, được số trời chiếu cố, vừa sinh ra đã có thiên phú hơn người. Người có năng mẫn, mưa nắng mưa khổ luyện mấy chục năm cũng chưa chắc có thành tựu, nhưng họ chỉ cần đọc qua bí tịch liền thông hiểu, chịu khó tu hành vài tháng đã là giang hồ tân tú.”

“Chênh lệch giữa người và họ lớn đến độ không thể tưởng tượng, cũng không thể ghen ghét, không thể hâm mộ, chỉ có thể cam chịu trong sự tuyệt vọng, sau đó tiếp tục vật lộn với cuộc đời hèn mọn, tối tăm của mình, phai mờ khỏi tầm mắt của thế nhân khi bị ánh hào quang của họ che đi.”

Khi đó, Triệu Hác vừa nghe La Sinh nói, vừa nhìn Hứa phu nhân kiểm chỉ tứ phương, đứng trên vũ đài quyết đấu các lộ hào kiệt.

Tư tưởng tiêu cực mà La Sinh gieo rắc đã in sâu trong đầu hán, đến bây giờ vẫn chưa từng biến mất.

Kỳ thật Hứa phu nhân không kinh khủng đến mức mà Triệu Hác tưởng tượng, tư chất của nàng đương nhiên thuộc hàng thượng giai, nhưng sau khi rời khỏi Thần Long Giáo thì tiến cảnh chậm chạp hơn trước rất nhiều.

Nếu không phải nhờ Bạch Xà Truyện của Từ Hiền trùng hợp giúp nàng trốn ngộ, võ đạo có bước đột phá, e rằng họ Triệu đúng là có thể dựa vào Sát Đồng mài chết nàng.

Bà vai bị một chiêu Linh Miêu Trảo Ngư của Triển Ngọc Đường đâm tóe máu, Triệu Hác không rên một tiếng, cũng chẳng mấy để ý đến đối thủ trực tiếp của mình.

Há mỉm cười lạnh, hán giống như nôi điên, không sợ nguyên khí đại thương mà kích phát tiềm năng cơ thể, thi triển một đòn tuyệt sát.

Người sau không ngờ họ Triệu lại chơi đấu pháp điên cuồng như vậy, chẳng kịp nghĩ ra phương thức ứng đối thích hợp đã gặp lưỡi kiếm chém tới, chỉ có thể miễn cưỡng giờ kiếm đón đỡ, chớp mắt đã rơi vào hạ phong.

Triển Ngọc Đường bị ép lui hoàn toàn, tuy rằng dựa vào nỗ lực của mình làm chệch đi đường kiếm đòi mạng, thoát được một kiếp, nhưng bấp tay của hán vẫn chịu phải vết cắt sâu hơn cả tấc, tổn thương đến gân cốt, muốn tiếp tục thi triển kiếm pháp là không thể nào.

Nếu Triệu Hác thừa thế tiến công, phần thắng rất cao sẽ thuộc về hán.

Nhưng Triệu đường chủ lại không hề để ý đến, mặc cho Triển hộ vệ lui về bên cạnh Bao Ngạo Thiên.

Bản thân hán cũng không dễ chịu, chiêu kiếm vừa rồi trên cơ bản là giết địch tám trăm tự tổn một ngàn, nguyên khí hao hụt trước đó cộng thêm lúc này khiến hán chịu nội thương không nhẹ, ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng ba năm tháng mới hồi phục lại được.

Tiền đề là Triệu Hác còn có thể sống đến lúc ấy.

Máu đã dâng tới cổ họng, Triệu đường chủ cưỡng ép nuốt ngược trở lại, hán tùy ý vút đi trường kiếm trong tay, nhẹ răng cười tà, ánh mắt nhìn Hứa phu nhân đầy sự oán độc. Hán nói:

“Khắc, người đương nhiên không biết ta nhưng ta lại biết người. Vân Tiêu Kiếm Hội mười năm trước, người mặc dù không đi được tới cuối, nhưng với hạng tiêu tốt như ta đã là đại nhân vật, đại cao thủ, sao có thể quên được cơ chứ!”

Hứa phu nhân nghe vậy, mày liễu khẽ nhướng, giọng thanh thoát mà lạnh nhạt:

“Có thể tham gia kiếm hội, người cũng không đơn giản.”

Triệu đường chủ cười gằn: “Có gì mà không đơn giản, năm đó bọn ta đúng là không đủ tư cách bước vào Tàng Vân Kiếm Trang, nhưng Thần Long Giáo thì có. Ta vẫn chưa quên lúc ấy là lão già Hoàng Long Sứ dẫn đầu.”

“Bọn ta? Là thế lực phụ thuộc vào Ly Vãn Đảo sao?”

Nghe nàng hỏi, họ Triệu còn chưa kịp trả lời thì đã bị Từ Hiền giành đáp: “Là Sát Thần Môn, phu nhân có nghe qua?”

Từ Hiền ngồi bệt ra đất, ngũ tâm hướng thiên, hai mắt nhắm nghiền, nhất tâm nhị dụng, vừa mượn【Tọa Vong Kinh】khôi phục thương thể, vừa mở miệng trò chuyện như thường.

Trước câu hỏi của hán, Hứa phu nhân giống như nhớ lại gì đó, giọng nói trong trẻo vang lên: “Hóa ra là bọn họ.”

Biết được là Sát Thần Môn, nàng cũng lập tức minh bạch là kẻ nào đang tác uy tác phúc, trắng trợn bắt cóc trẻ nhỏ.

Ở Tiềm Long Sơn có không ít giáo chúng là do những kẻ này đưa đến chứ đâu, đó cũng là một phần nguyên nhân mà nàng phản giáo rồi đi.

“Đúng vậy, chính là bọn ta. Không ngờ môn phái nho nhỏ năm xưa lại phát triển được đến mức này chứ, ha ha ha!”

Triệu Hác đắc chí cười ha hả, có lẽ như biết đã không còn đường sống nên hán cũng không muốn tiếp tục cụp đuôi làm gì, thẳng thắn đối mặt với Hứa

phu nhân mà bản thân vẫn luôn e sợ.

Bao Ngạo Thiên nghe họ Triệu nói vậy liền bĩu môi khinh thường, tà ma ngoại đạo bất chấp thủ đoạn để luyện công, có gì mà đáng tự hào.

Bao công tử quyết định rồi, chờ ngủ xong một giấc, y nhất định sẽ truyền tin cho lão cha cứ hai ba tên Huyền Tàng đến đây hỗ trợ, bảo đảm Sát Thần Môn không tồn tại được quá Nguyên Tiêu.

Đã có Hứa phu nhân đứng ra dọn bãi, y lại tiếp tục suy tính việc thu nhận hòa thượng làm thủ hạ, Công Tôn tiên sinh thì đang giúp Triển hộ vệ kiểm tra thương thế, tạm thời không rảnh bận tâm đến Triệu Hác.

Từ Hiền cũng chỉ nói một câu trước đó rồi im lặng, cho nên chiến trường này chỉ còn Hứa phu nhân và Triệu đường chủ đối đáp.

Nhìn Sát Đồng một lần nữa tái sinh rồi lại như thiêu thân lao vào lồng giam kiểm khí của mình, hai con người như nước hồ thu của Hứa phu nhân chợt dâng lên hàn ý, năng sợ rằng bản thân sẽ diệt mất nếu đó là con mình.

“Người không ra người, quỷ không ra quỷ, các người vì luyện chế tà vật này mà hại bao nhiêu tiểu hài, không sợ trời phạt chăng?”

Triệu Hác tựa như nghe được trò cười gì hay lắm, đám ngực giậm chân mà thốt rằng: “Trời phạt? Cười chết ta rồi, người nói giống như Thần Long Giáo tốt lành quá thay, Bạch Long Sứ à.”

Xong hán lại ồ lên như nhớ ra gì đó, vỗ trán bảo rằng:

“Ta quên mất, người phản giáo rồi, không còn là Bạch Long Sứ. À há, nhắc đến mới nhớ, tháng trước ta đã gửi tin cho vị giáo chủ thân ái của người rồi, chắc hẳn mười năm nay lão vẫn luôn nhớ người a, ta tin rằng lúc này Tư Đồ giáo chủ đã phái người đến đón người rồi đó, ha ha ha!”

Càng nói, vẻ mặt của Triệu Hác càng thêm đắc tiện, cười quang quác lên chẳng chút kiêng dè, giống như kiếm được món lợi lớn lắm vậy.

Nhưng rồi nụ cười càn rỡ của hán cũng chẳng duy trì được lâu.

“Ặc...”

Âm thanh bỗng ngưng im bất, Triệu Hác ôm lấy cần cổ của mình, bắt đầu có máu chảy ra từ các kẽ tay của hán.

Kiểm khí của Hứa phu nhân quá nhanh, không một tiếng động cắt qua yết hầu Triệu đường chủ, chấm dứt những lời làm nhảm của hán.

Trước khi thần trí lụi tàn, họ Triệu có nghe nàng nói một câu thế này: “Có một chuyện mà người không biết, thư tín truyền về Ly Vãn Đảo đều phải qua tay Đại Hoàng bá bá... Ừm, chính là Hoàng Long Sứ ấy.”

Trên gương mặt tái nhợt của Triệu đường chủ không còn chút ý cười nào, hán chết mà hai mắt không nhắm lại được.

Võ công của Hứa phu nhân quá cao siêu, giết người không dấu vết, nếu không phải hệ thống báo rằng nhận được 500 điểm Thiện Ác cho cái chết của Triệu Hác, e rằng Từ Hiền cũng không nhận ra Triệu đường chủ đã bị nàng giải quyết.

Xèo! Xèo!

Khói đen tiêu tán, có vẻ như sự tử vong của họ Triệu cũng khiến năng lực tái sinh của Sát Đồng biến mất, đến lúc này mới chính thức tan thành mảnh vụn.

Nhưng chuyện đến đây vẫn chưa xong.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh nhạt, ẩn chứa sát khí như có như không của Hứa phu nhân nhìn về phía đám người mình, Công Tôn Thư nhảy bèn bậc nào, lập tức chấp tay cung kính:

“Bạch... cô nương, đại ân cứu mệnh, cảm kích không hết. Công Tôn Thư xin thay mặt công tử đứng ra cảm tạ cô nương, nếu ngài không biết thì công tử nhà ta chính là tứ công tử của Long Đăng Bao thị, thân phận cao quý, nhất định sẽ trả ơn cho ngài xứng đáng, còn mấy chuyện không nên nói, tất sẽ không nói ra, xin cô nương yên tâm.”

Nói đoạn còn giật lấy cái lệnh bài bên hông Bao Ngạo Thiên, giờ ra làm bằng chứng.

Đó là một cái lệnh bài nhỏ làm bằng hoàng kim nguyên chất, mặt trước có một chữ BAO do nhiều loại ngọc quý mang bảy sắc khác nhau đính lên ghép thành, mặt sau thì là hai chữ Ngạo Thiên, nhưng chỉ có năm sắc, đại biểu thân phận dòng chính của chủ nhân lệnh bài.

Nếu là gia chủ thì tên sẽ có bảy sắc, Long Đăng Bao thị mỗi đời chỉ có một cái mà thôi.

Thần Long Giáo đặt ở Trung Nguyên cũng có thể xem là bá chủ một phương, nhưng so với Bao thị vẫn còn kém mấy bậc, cho nên nghe xong lời của Công Tôn Thư, lại thấy tin vật chứng minh, sát ý của Hứa phu nhân liền nhạt đi.

“Trả ơn ta thì không cần, có thể tính cho Từ tiên sinh. Ba vị chỉ cần nhớ hứa hẹn của mình là được.”

Giọng nói nhỏ nhẹ, thái độ ôn hòa, Hứa phu nhân khẽ cười đáp lại Công Tôn Thư, sau đó liền xoay người đạp gió rời đi, chỉ để lại một câu cho Từ Hiến.

“Từ tiên sinh, chuyện hôm nay cũng chớ nhắc lại, thiếp thân đi rồi.”

Từ Hiến không đáp lại, chỉ gật đầu chấp tay theo hướng nàng rời đi.

Thế lực khôi phục được chút ít, hần bèn đứng dậy với ý định nhắc nhở bọn người Bao Ngạo Thiên cũng nên mau mau rời khỏi chỗ này, nhưng lại bị Bao công tử chặn họng nói trước:

“Ngươi là Từ tiên sinh? Ngươi không phải là tên què sao?”

Y giống như có phát hiện gì trọng đại lắm, đến cả chuyện chiêu mộ hòa thượng cũng bị vứt ra sau đầu, hốt hải chạy đến nắm lấy tay áo Từ Hiến, như một vị thần bộ vừa bắt được tên tội phạm truy nã nhiều năm, giữ chặt không buông.

Tên què: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Người có vũ khúc, ta có vũ đài

Mùng một Nguyên Đán, đêm khuya tĩnh mịch, trăng sao treo giữa trời.

Cuối giờ Tý, đầu giờ Sửu, một chiếc xe ngựa với ngoại hình xa hoa tráng lệ dừng ngay trước cửa học đường, choán hết cả lối đi trong hẻm Hường Dương.

Con bạch mã ở đầu xe đứng ngủ ngon lành, có lẽ nó đã quá mệt mỏi với những chuyện khủng khiếp vừa xảy ra khi nãy, thế giới loài người quá phức tạp với một con gia súc như nó.

Bên trong học đường, Từ Hiến xếp chồng mấy cái bàn học lên nhau để tạo khoảng trống, hần và Bao Ngạo Thiên chia thành hai bên ngồi đối diện nhau, ở giữa có một cái bàn ngăn cách.

Lui về sau nửa thân vị, Công Tôn Thư và Triển Ngọc Đường ngồi quỳ hai bên trái phải của Bao công tử, khẳng định thân phận người chủ sự của y.

Từ Hiến còn định đi lấy nến trong phòng ra thắp sáng, nhưng sau khi thấy Bao Ngạo Thiên lấy ra hai viên dạ minh châu to như quả trứng gà, hần cũng rất vui lòng ngồi yên tại chỗ.

Nhà tranh đã hủy, đêm lại đã khuya, Từ Hiến không tìm được chỗ nào khác để trú thân, đành đến học đường ở tạm.

Bao Ngạo Thiên vốn nên đến từ đầu thì về tới đó, có chần ăm nệm êm nhưng y không chịu, biết được Từ Hiến chính là tên Từ tiên sinh mình muốn gặp mấy lần không được, y nào chịu bỏ qua như vậy, nhất quyết phải bám theo, giống như sợ hần lại trốn mất.

Từ Hiến cũng bó tay với sự dây dưa của y, dù sao thì đôi bên cũng vừa chung hoạn nạn, nếu hần vì thế trở mặt thì thật quá thiếu đạo nghĩa, cực chẳng đã cũng đành mời họ tới học đường.

Bao công tử tuy đã quen thói xa hoa, nhưng cũng không ghét bỏ việc ngồi bệt dưới sàn như thế này, ngược lại có phần cảm thấy thích thú.

Ngủ trên lớp học, cũng đã nhiều năm rồi y không làm cái việc đó, hôm nay định thử lại coi sao.

Ánh mắt hau háu nhìn Từ Hiến, Bao Ngạo Thiên nói với ngữ khí chờ mong: “Sao hả Từ tiên sinh, đề nghị của Bao mỗ, ngươi thấy thế nào?”

Đồng sinh cộng tử một lần, quan hệ coi như không cạn, y cũng không giờ giọng tự xưng “bồn công tử” làm gì.

Chuyện là trên đường từ Ngạn Thủy đến học đường, sau khi giới thiệu thân phận đôi bên, Bao công tử cũng không vòng vo, báo cho Từ Hiến biết rằng y hiện đang nắm quyền quân sự của Giang Hồ Nhật Báo ở mấy chục huyện vùng này.

Lượng tiêu thụ của Giang Hồ Nhật Báo tuy rằng vẫn ổn định, nhưng mấy năm gần đây bắt đầu chạm đến bình cảnh, sợ là khó có đột phá gì hơn, cho nên Bao Ngạo Thiên nảy ra ý tưởng mở chuyên mục mới nhằm thu hút thêm tân độc giả, dựa vào đó làm bàn đạp vượt lên Võ Lâm Thời Đại và Phong Vân Nguyệt San, trở thành tờ báo lớn nhất thiên hạ chứ không còn cái danh “một trong ba” nữa.

Nói là chuyên mục mới, nhưng đối với kẻ có ký ức tiền kiếp như Từ Hiến thì quá cũ kỹ.

Đăng tiểu thuyết nhiều kỳ.

Thế giới này lấy võ đạo vi tôn, tuy hơn chín thành người trong thiên hạ chỉ là người bình thường, nhưng điều đó cũng không khiến họ từ bỏ việc yêu thích nghe ngóng chuyện võ lâm giang hồ.

Vậy nên các trang báo đăng tin về những chuyện xảy ra trong giang hồ mới có thể tồn tại đến giờ, bởi không chỉ nhân sĩ giang hồ mà rất nhiều bánh tẻ bình thường cũng muốn đọc.

Ngược lại, xã luận, luận văn gì đó về vấn đề quốc gia đại sự thì có rất ít người quan tâm.

Ngày xưa từng có vài tờ báo sáng lập ra với tư tưởng bài xích giang hồ, chỉ tìm các học sĩ, học giả, tài tử về đóng góp văn chương, các tin tức thường nhật cũng không hề nhắc đến chuyện võ lâm.

Trăm tờ báo như vậy có chín mươi chín tờ đã chết, số ít còn lại dù vẫn tồn tại nhưng cũng chỉ là thoi thóp hơi tàn, chưa biết chừng ngày nào đó liền đứt gánh chứ đừng nói đến việc cạnh tranh với ai.

Những tờ báo đó đến ngày nay đã không còn ai quan tâm đến, nhưng Bao Ngạo Thiên có, bởi y muốn tìm ra nguyên nhân vì sao một phần trong số chúng lại còn sống đến tận bây giờ.

Và thế là Bao công tử có một phát hiện, đó chính là ngoại trừ thị phi giang hồ, có không ít người đọc còn yêu thích những mẫu truyện ngắn, những truyền thuyết dân gian thì thoảng được đăng chêm vào cho đủ số.

Mà so với những mẫu truyện ngắn đó, tiểu thuyết dài kỳ lại càng được nhiều người yêu thích hơn, chỉ là giá thành khá cao do đều được in thành sách nên bán tính bình thường khó tiếp cận, cũng vì thế mà nghề thuyết thư mới tồn tại được tới ngày nay.

Thế là Bao Ngạo Thiên bỗng sinh ra một ý tưởng, thay vì in thành sách lẻ xuất bản, chỉ bằng lấy tiểu thuyết chia ra nhiều kỳ đăng lên báo thì thế nào?

Giá một tờ báo thì rẻ hơn mấy chục lần một quyển sách, như vậy chẳng phải sẽ khiến người đọc có một loại ảo giác là họ kiếm được món hời. Mặc dù muốn đọc hết một bộ tiểu thuyết, số tiền họ phải bỏ ra mua báo cũng ngang ngửa việc mua sách.

Ý nghĩ của Bao công tử là khả thi, nhưng có một vấn đề cốt lõi cần y giải quyết thì ý tưởng này mới thành công được, đó chính là chất lượng của tiểu thuyết.

Giang Hồ Nhật Báo đã chính thức phát hành ở vùng ven Đông Nam Đại Xương được bảy ngày, nhưng trên báo vẫn chưa xuất hiện một chương một hồi nào, bởi lẽ Bao công tử xem xét gần trăm tác phẩm rồi mà không có lấy một bộ lọt vào pháp nhãn của y.

Y cũng có mượn thế gia tộc mà liên hệ một số danh gia kỳ cựu, nhưng vừa nghe nói là đăng trên nhật báo, dù kiêng kỵ uy thế của Long Đẳng Bao thị, họ vẫn kiên quyết chối từ.

Nếu là Phong Vân Nguyệt San hoặc Võ Lâm Thời Đại, có lẽ họ còn phải suy tính, nhưng Giang Hồ Nhật Báo thì vẫn là thôi đi.

Tự cho là thanh cao, họ nghĩ rằng văn chương của mình vốn nên in sách lưu truyền mới xứng với thân phận danh gia, nghĩ rằng văn hay chữ đẹp sao có thể đăng chung với mớ tin tức loạn thất bát tao kia được?

Đương nhiên, số lượng đọc giả khổng lồ của Giang Hồ Nhật Báo cũng hấp dẫn một số tay bút muốn mua danh chuộc tiếng, nhưng trình độ của những kẻ đó lại không theo nổi dã tâm của bọn họ.

Danh gia thì mời không được, tác phẩm kém cỏi thì không lọt mắt, Bao Ngạo Thiên đến giờ vẫn chưa tìm được người nào có giai tác mà lại không mắt cao hơn đầu, ngoại trừ Từ Hiến.

Theo những gì mà Bao công tử tìm hiểu được lúc mới đến Bạch Long Trấn, Từ tiên sinh là một kẻ biết kính trên nhường dưới, có thể tán gẫu với người già, chơi đùa với trẻ nhỏ, sang hèn quý tiện đều đối xử ngang hàng, chắc chắn sẽ không cho thư tịch là cao mà coi báo giấy là thấp.

Quả thật như thế, đối với Từ Hiến thì chỉ cần có thể truyền tải tri thức, sách vở cũng được, báo giấy cũng được, thậm chí đến cả vách tường, phiến đá hay lá chuối đều như nhau, không có gì khác biệt, nào nói đến cao thấp gì ở đây.

Cho nên hần nhẹ gật đầu, từ tốn hỏi lại: “Vậy ý của Bao huynh là muốn đăng nhiều kỳ Bạch Xà Truyện?”

Tính trẻ con của Bao Ngạo Thiên lúc này bị ẩn đi tám chín phần, gật đầu rồi lại lắc đầu, y nói với giọng nghiêm túc:

“Không chỉ Bạch Xà Truyện, Từ tiên sinh nếu có những tác phẩm khác, chỉ cần đạt yêu cầu của Bao mỗ cũng có thể đăng nhiều kỳ trên báo.”

Từ Hiến nghe vậy, thần sắc nhàn nhã, không nhanh không chậm hỏi tiếp: “Như vậy nhuận bút lại tính thế nào, Bao huynh có thể cáo tri cho tại hạ?”

Chưa được ba câu đã nhắc đến tiền, nhưng thái độ của Từ Hiến lại chẳng chút nào tục, ngược lại càng khiến người ta cảm nhận được sự thẳng thắn, không thích giả bộ thanh cao của hần.

Thật vậy, Từ Hiến không coi trọng tiền tài, “quan tử ái tài, thù chi hữu đạo”, vô công thụ lộc, hần sẽ không làm.

Nhưng những gì bản thân đáng được hưởng, hắn cũng sẽ không bày bộ mặt dối trá.

Bạch Xà Truyện tuy có một phần tinh tiết là do Từ Hiền tự nghĩ, nhưng đến cùng vẫn là dựa vào tác phẩm của người khác. Nếu có thể kiếm được tiền từ nó, hắn cũng sẽ không lấy làm lợi cho mình mà dùng để trả lại cho đời.

‘Người này tính tình ngay thẳng, có thể kết giao.’ Sau lưng Bao Ngao Thiên, Công Tôn Thư gật gù nghĩ thầm, lại bắt đầu suy tính làm sao giúp công tử nhà mình thu hắn về dưới trướng.

Lúc này, chỉ nghe công tử nhà y đáp lại: “Vấn đề nhuận bút sao...” Bao Ngao Thiên nói tới đó chợt chuyển sang chuyện khác:

“Không giấu gì ngươi, Giang Hồ Nhật Báo nhà ta kinh doanh nhiều đời, tuy vẫn ăn nên làm ra, nhưng thời gian gần đây đã bắt đầu chững lại, Bao mỗ vì muốn nhật báo tìm được mùa xuân thứ hai, nên mới nghĩ ra chuyện mực mới này, cốt yếu để thu hút thêm nhiều người đọc.”

Nói đoạn y liền giơ hai ngón tay lên mà bảo rằng: “Vi vậy, Bao mỗ hiện có hai phương án trả nhuận bút, thứ nhất chính là đánh cược.”

Bao công tử gập ngón trở xuống, giải thích:

“Đánh cược, nghĩa là sau khi tiểu thuyết được đăng báo, nếu doanh số bán của Giang Hồ Nhật Báo được cải thiện so với trước, vậy thì Bao mỗ sẽ trích một phần bạc từ chênh lệch tăng làm nhuận bút cho ngươi, tiểu thuyết của ngươi càng được yêu thích thì thu hoạch được càng nhiều, ngược lại thì sẽ không có một xu nào, đánh cược chính là như thế.”

Nói xong, y duỗi ngón trở lên lại, tiếp tục giải thích:

“Phương án thứ hai, Bao mỗ bỏ ra một khoản tiền, coi như mua đứt tiểu thuyết của ngươi, sau đó lời hay lỗ đều là chuyện của Giang Hồ Nhật Báo, không còn liên quan gì đến ngươi nữa.”

Nói đến đây, trên mặt Bao Ngao Thiên bỗng hiện ra một nụ cười ý vị thâm trường, không kiêu không vội, hỏi ngược lại Từ Hiền:

“Vậy... Từ tiên sinh, ngươi vừa ý loại phương án nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Từ tiên sinh cũng hiểu chuyện kinh thương?

Trước lời đề nghị của Bao Ngao Thiên, Từ Hiền đương nhiên lựa chọn phương án đầu tiên.

Hơn nữa đối với Từ Hiền mà nói thì phương án đó không phải đánh cược, vì hắn dám chắc chắn rằng tiểu thuyết do mình viết ra sẽ khiến Giang Hồ Nhật Báo tìm được mùa xuân thứ hai.

Không phục không được, kẻ có nghề【Tiểu Thuyết Gia】chính là có thể tự tin như vậy.

Mặc dù không rõ sau khi in lên báo thì tác phẩm hắn viết có còn giữ được hiệu quả Thần Lâm Kỳ Cảnh hay không, nhưng Từ Hiền dám chắc, cho dù không có thì nó vẫn sẽ khiến cho rất nhiều người mê muội.

Bạch Xà Truyện chính là một ví dụ điển hình, nếu không cũng đã không hấp dẫn được Bao công tử, khiến y ba lần bảy lượt muốn tìm gặp hắn.

Kỳ thật lựa chọn phương thức này có một rủi ro, đó là nếu Bao Ngao Thiên muốn làm giả doanh số bán ra thì Từ Hiền cũng không biết được, hắn nhận được nhuận bút bao nhiêu đều do y quyết định.

Nhưng Từ Hiền lại không lo sợ chuyện đó xảy ra, bởi theo những gì mà Ngô Tam Âm nói cho hắn biết sau khi ăn hai mươi một mực trên bàn cờ, thế lực sau màn của Giang Hồ Nhật Báo – Long Đăng Bao thị - là một gia tộc có võ tu Thần Mạch cảnh.

Thân là con cháu dòng chính của một đại thế gia sừng sỏ, nếu Bao Ngao Thiên vì tham chút lợi nhỏ mà ăn chặn nhuận bút của hắn, thứ y mất sẽ nhiều hơn là được.

Bởi Long Đăng Bao thị chắc chắn sẽ không trọng dụng một tên con cháu có ánh mắt thiên cận như vậy, trừ phi cả gia tộc khổng lồ này đều là những kẻ tham môn lợi nhỏ, vậy Từ Hiền cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Có một điều mà Từ Hiền không biết, Bao Ngao Thiên kỳ thực chả để tâm đến việc bản thân có được trọng dụng hay không, quyền lực, lợi ích hay tranh đoạt gia chủ gì đó trong mắt y đều là rắm chó, nhưng cũng vì thế mà y lại càng không thể nào là loại người ăn chặn nhuận bút của hắn.

Đã Từ Hiền lựa chọn xong phương án nhận thù lao, Bao Ngạo Thiên bắt đầu giải thích cặn kẽ về cách tính nhuận bút cho hắn.

Mỗi bản được thêm một ngàn tờ Giang Hồ Nhật Báo thì hắn được chia bao nhiêu văn tiền, lượng bản tăng năm vạn tờ thì tỉ lệ được chia lại tăng thêm bao nhiêu, mười vạn tờ, hai mươi vạn tờ, năm mươi vạn tờ đến một trăm vạn tờ đều có con số rõ ràng, nếu tiểu thuyết của hắn đăng cùng với tiểu thuyết của người khác thì làm sao xác định lượng tiêu thụ tăng là nhờ ai, phân chia như thế nào mới hợp lý, v.v. . .

Lúc trên xe ngựa còn làm mình làm mẩy, la hét đòi ngủ, nhưng giờ trông Bao Ngạo Thiên lại có vẻ nào là muốn ngủ, hai mắt thao láo, tinh thần xán lạn, lời nói rõ ràng, có lý có cứ.

Mãi cho đến lúc này, Từ Hiền mới thấy vị Bao công tử đây giống với con cháu tinh anh của một võ lâm thế gia, trước đó y trong mắt hắn không khác nào một tên quân là áo lượt bất học vô thuật, ăn tượng chẳng mấy tốt đẹp.

“...cứ như vậy, Bao mỗ trước hết đăng Bạch Xà Truyện. Bạch Xà chẳng phải có bốn mươi tám hồi sao, theo kế hoạch của ta, mỗi ngày chỉ đăng ba chương, vậy thì có thể kéo dài hơn nửa tháng, dựa vào đó xác định hiệu quả sơ bộ của chuyên mục này, hữu dụng hay vô dụng, sau đó mới tính chuyện tiếp theo. Từ tiên sinh, người thấy thế nào?”

Bao Ngạo Thiên thao thao bất tuyệt suốt một khắc đồng hồ, giọng có phần hơi khàn, y chộp lấy tách trà đã nguội trên bàn uống ừng ực, chả có vẻ gì là biết thưởng thức.

Thời gian khảo sát nửa tháng thật sự hơi ngắn, nhưng cũng vì vậy mới thấy được Bao công tử tự tin với ý tưởng của mình và Bạch Xà Truyện của Từ Hiền đến mức nào.

Từ Hiền lại không tự tin đến mức như vậy, mảy mềnh nhướn lên, hắn chỉ ra nghi vấn của mình:

“Bao huynh, có một vấn đề trong chuyện này. Không phải tại hạ tự phụ, nhưng trong địa bàn Đan Dương và các huyện xung quanh sợ là có rất ít người chưa nghe qua Bạch Xà Truyện, muốn dựa vào nó để tăng doanh số bán Giang Hồ Nhật Báo e rằng không khả thi.”

Bao Ngạo Thiên nghe vậy liền cười, có hơi đắc ý đáp lại: “Từ tiên sinh, người đã hiểu lầm Bao mỗ. Ta chưa hề nói sẽ cho đăng Bạch Xà Truyện lên Giang Hồ Nhật Báo vùng này.”

Từ Hiền thấy vậy, cũng muốn biết Bao Ngạo Thiên định đăng ở đâu, thế là bèn hỏi: “Vậy nơi mà Bao huynh chọn là...”

Bao công tử vỗ bàn một cái, nghiêng đầu tỏ vẻ bí hiểm mà đáp lại rằng: “Đại Xương, Giả Châu, kinh đô một nước, hoàng thành Trường An.”

Y muốn trông thấy phản ứng kinh ngạc của Từ Hiền khi hay tin tác phẩm của mình được ra mắt ở nơi phồn hoa như thế, nhưng đáng tiếc, Từ Hiền chẳng có phản ứng gì lớn, chỉ ừm một tiếng rồi nhẹ gật đầu, ánh mắt có phần trầm tư.

Bao Ngạo Thiên thấy vậy liền như quả bóng xì hơi, chẳng hơi đầu tỏ vẻ bí hiểm nữa, tiếp tục nói:

“Giang Hồ Nhật Báo tuy lấy báo giấy làm chủ, nhưng xởng in của chúng ta cũng có thể in sách. Chờ Bạch Xà Truyện đăng hoàn tất, nếu kết quả khả quan, Bao mỗ có thể giúp người xuất bản sách riêng. Từ tiên sinh, người thấy thế nào?”

Tuy nghe nói Bạch Xà Truyện còn có thể xuất bản thành sách, song Từ Hiền lại không có vẻ gì là mừng rỡ cả, bởi chuyện chưa xảy ra thì có gì đáng mừng?

Từ Hiền không mừng, nhưng sau khi trầm tư, hắn lại vỗ tay vì những lời trước đó của Bao Ngạo Thiên. Khẽ gật gù tỏ vẻ đồng tình với Bao công tử, hắn cảm thán nói rằng:

“Nếu được vậy thì tốt quá! Lại nhắc việc đăng Bạch Xà Truyện, tại hạ không thể không nói Bao huynh đúng là một người có tâm, biết trân trọng đọc giả của mình...”

Nói đoạn, Từ Hiền ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, phần mái che do hắn làm tháng trước đã được kéo sang một bên, để lộ một khoảng tinh không.

“Trân trọng đọc giả? Chỗ nào, sao bản công tử lại không biết, chẳng lẽ ta đã đạt tới cảnh giới thánh nhân, làm việc tốt mà chỉ coi như chuyện thông thường?”

Bao Ngạo Thiên tự luyến nghĩ thầm, sau đó nghe Từ Hiền nói tiếp phần sau mới hiểu ra.

“...nếu như gặp phải bọn gian thương, e rằng chúng mỗi ngày chỉ cho đăng một hồi, hơn nữa còn đăng tới hồi thứ mười sáu liền dừng lại, sau đó bắt đầu chuyển sang bán sách, như vậy ai muốn đọc tiếp chỉ có thể bỏ tiền ra mua, kiếm đây bốn đây bát. Mưu thâm kế độc như vậy, thật buồn nôn thay, may mà vẫn còn bậc hiền sĩ như Bao huynh, không vì tiền tài mà bán rẻ lương tâm, tại hạ khâm phục!”

Từ Hiền nói xong còn dùng thứ lễ chấp tay của riêng mình vái nhẹ một cái, coi như khẳng định cái tâm cái tầm của Bao Ngạo Thiên.

“Còn có loại thao tác như vậy?”

Nghe xong lời của hắn, Bao Ngạo Thiên, Công Tôn Thư và Triển Ngọc Đường bỗng có cùng một suy nghĩ, giống như phát hiện được chân trời mới.

Triển Ngọc Đường không hiểu chuyện kinh doanh nên còn đỡ, nhưng Bao công tử và Công Tôn tiên sinh thì không giữ được bộ dạng trấn định thông dong nữa, về mặt hơi ngột ra.

‘Sao ta lại không nghĩ tới chiêu này!’

Bao Ngao Thiên thét lên trong lòng, nhưng nhìn ánh mắt có phần tán đồng của Từ Hiền, y cũng chỉ đành nhìn đau cắt thịt, từ bỏ ý nghĩ áp dụng phương thức hay ho vừa nghe được, tránh việc bị hấn coi thường, lỡ vì vậy bị từ chối hợp tác thì được không bù mất.

“Từ tiên sinh quá khen, Bao mỗ vốn chưa từng nghĩ đến làm cái chuyện vô lương như vậy.”

Bao Ngao Thiên gượng cười đáp lại, trong lòng liên tục nhủ thầm ‘ta là người có tâm, ta là người có tâm, ta là người có tâm...’

Công Tôn Thư thì không như vậy, lúc trên xe ngựa, dù tán gẫu không được bao lâu nhưng y cũng đã phát hiện học vấn của Từ Hiền khá bất phàm, trình độ bác học có thể nói là không dưới y.

Bây giờ hấn giống như lại bực lộ ra thiên phú kinh thương, nếu thêm vào bản lĩnh võ đạo trước đó, có thể xem là nhân vật toàn tài, đã có phần nào xứng với cái thân phận cơ duyên mà Công Tôn Thư hi sinh phải rất nhiều để tìm đến.

Không nhịn được, Công Tôn tiên sinh bèn lên tiếng hỏi Từ Hiền để xác nhận:

“Từ tiên sinh, độc kế kinh doanh mà ngươi vừa giảng, tuy rất nham hiểm nhưng không thể không nói rằng nó đúng là một phương pháp tuyệt diệu, liệu có thể cho Công Tôn được hay là nhân sĩ phương nào nghĩ ra chăng?”

Ai nghĩ ra, chẳng lẽ Từ Hiền huých toẹt ra là từ ký ức kiếp trước, e rằng hấn nói thật mà không ai thêm tin.

Thế là Từ Hiền chỉ có thể bắt đắc dĩ bịa chuyện: “Công Tôn tiên sinh khách khí, tại hạ chỉ là trùng hợp nghe được từ một vị thương nhân vân du tứ phương, cũng không rõ là người nơi nào.”

Giọng nói bình thản, thái độ đạm nhiên hết như đang nói lời thật, nhưng lại không tránh thoát được【Cảm Tâm Quyết】của Công Tôn Thư.

Y cũng không vạch trần hoang ngôn, chỉ nở nụ cười ý vị sâu xa mà gạt đầu, vuốt nhẹ chòm râu dưới cằm, giả bộ cảm khái:

“Hà, chỉ có thể cảm thán thiên hạ bao la, không thiếu cái lạ, một vị thương nhân vô danh cũng có trí tuệ buôn bán cao thâm như vậy.”

Một lời nói dối cần được bù đắp từ trăm lời nói dối khác, Từ Hiền nghe vậy cũng chỉ đành giả bộ mỉm cười đồng tình, từ tốn đáp lại:

“Quả thật như thế. Cao thủ tại dân gian, ba tên thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng.”

Cao thủ tại dân gian thì dễ hiểu, nhưng ba tên thợ giày là thế nào, Gia Cát Lượng lại là ai? Công Tôn Thư tự nhận đọc vạn quyển thư, nhưng chưa từng bắt gặp thành ngữ nào như thế.

Không biết thì hỏi, Công Tôn Thư liền đề ra nghi vấn của mình.

Vốn đang ảo não vì chuyện ‘có tâm’ của mình, Bao Ngao Thiên nghe vậy cũng tỏ vẻ hào hứng muốn biết.

‘Gia Cát Lượng, chẳng lẽ là nhân vật trong tác phẩm mới của hấn? Trước đó là Bạch Xà Truyện, quyển mới chẳng lẽ viết Thanh Xà Truyện, chủ tuyến là Tiểu Thanh, Gia Cát Lượng chính là Hứa Tiên kế tiếp?’

Càng nghĩ về mặt của y càng hào hứng, con buồn ngủ lại càng khó trôi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Từ tiên sinh nói chuyện Tam Quốc

‘Gia Cát Lượng...’

Từ Hiền bị hỏi khó, ý nghĩ trong đầu liên tục xoay chuyển, tìm cách giải thích sao cho hợp lý.

Bỗng hấn chợt nhớ lại, lúc ngồi xe ngựa vào trấn, khi đang ngang qua ‘thị thể’ của căn nhà tranh trên gò núi nhỏ, Bao Ngao Thiên lộ vẻ mặt hăm hực mà bắt đầu kể khổ.

Theo những gì Từ Hiền nghe được, y và hai vị gia thần từng cố ý ghé qua tìm hấn, nhưng hai lần đều không gặp.

Đến hôm nay không cố ý tìm thì lại vô tình gặp được, còn đồng sinh cộng tử một trận, thật là vô tâm trồng liễu, liễu mọc xanh.

Bao Ngạo Thiên không phải Lưu Huyền Đức, Bạch Long Trấn không phải Ngọa Long Cương, bản thân Từ Hiền càng không phải bậc tuyệt trí như Không Minh.

Nhưng lần Thiên Thư Kỳ Cảnh trước đó trùng hợp rơi vào Tam Quốc, nay nhận lời mời chấp bút cho Giang Hồ Nhật Báo, lại thêm ba lần ghé nhà tranh, há chẳng phải ý trời nhắc nhở, muốn Từ Hiền để bộ danh tác này xuất hiện trên đời hay sao?

Thế là Từ Hiền liền nở nụ cười nhạt, cảm hơi ngược lên, ánh mắt ẩn chứa vài phần ý nhị, hướng lên trần nhà với cái nhìn xa xăm.

Âm thanh trầm ấm mà lại có phần thân nhiên tự đắc, hần thông thả nói rằng: “Ngọa Long, Phượng Sồ, được một có thể an thiên hạ.”

Nghe câu nói có phần tinh tường này, Bao Ngạo Thiên càng thêm chắc chắn Từ Hiền đã có tâm tác, thế là cũng không vội hỏi tại sao đang bàn về Gia Cát Lượng mà lại Ngọa Long, Phượng Sồ gì ở đây, chỉ ôm mong đợi trong im lặng, chờ hần tiếp tục.

Công Tôn Thư và Triển Ngọc Đường cũng thế, họ tò mò trong hồ lô của Từ Hiền bán thuốc gì.

Hần cũng không để họ đợi lâu, nhẹ giọng nói tiếp:

“Gia Cát Lượng, tự Không Minh, thừa tướng Thục quốc, kẻ này có tài an bang tế thế, học phú năm xe, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, là một vị chính trị gia, quân sự gia, văn học gia, thư pháp gia, phát minh gia kiệt xuất, xưng hào Ngọa Long tiên sinh.”

Nghê【Cầm Sư】đã lên đến cấp sáu, chất giọng của Từ Hiền lại càng thêm thanh thoát cảm nhận.

Lúc chú tâm kể chuyện, âm thanh hần phát ra khiến người khác bất tri bất giác bị hấp dẫn, ai nghe được đều thấy khoan khoái trong lòng, Bao Ngạo Thiên cũng không phải ngoại lệ.

“Hóa ra Ngọa Long chính là Gia Cát Lượng, thiết lập nhân vật lợi hại như vậy, không biết Phượng Sồ kia lại được miêu tả thế nào.”

Từ Hiền chỉ mới miêu tả sơ qua về Ngọa Long, nhưng y đã bị cuốn vào, chỉ muốn tiếp tục nghe thêm, cực kỳ muốn biết Gia Cát Lượng đã làm gì mà lại được hình dung cao siêu như thế.

Triển Ngọc Đường cũng không khác mấy công tử nhà mình, chỉ có Công Tôn Thư tuy tinh thần cũng bị lời kể của Từ Hiền hấp dẫn, nhưng ý nghĩ của y thì vẫn linh hoạt như thường.

“Tự Không Minh? Từ thời Đại Diễn đã không còn thấy phổ biến việc lấy biểu tự, trước đó cũng từng có không ít quốc gia gọi Thục, Gia Cát Lượng này lẽ nào là nhân vật thời cổ, nếu có tài như vậy sao ta chưa từng nghe qua, hay là Công Tôn Thư này cô lậu quả văn?”

Từ Hiền không biết trong đầu Công Tôn tiên sinh có nhiều nghi vấn như vậy, hần nhấp một ngụm trà lạnh, giọng điệu truyền cảm, không gấp không vội mà nói:

“Không Minh niên thiếu trải nhiều khúc chiết...”

Từ Hiền bắt đầu nói rõ chi tiết lai lịch của Gia Cát Lượng, từ hoàn cảnh gia đình, cha chú anh em, cho đến biến cố thuở nhỏ, ba tuổi mẹ qua đời, tám tuổi để tang cha.

“...tuổi chưa hai mươi đã ẩn cư vùng Long Trung, trên một ngọn núi gọi Ngọa Long Cương, bởi vậy mới có cái xưng hào Ngọa Long tiên sinh do người đời gọi.”

“Gia Cát Lượng ẩn cư mười năm, xây nhà tranh, tự làm ruộng, ngày thường ngâm nga theo khúc Lương Phú, lánh đời không ra. Thời điểm đó, Hán thất suy bại, quân chủ của Thục quốc sau này, Lưu Bị, khi đó tuy có lòng muốn tranh thiên hạ, nhưng khổ nỗi không có mưu thần trí giả phò tá, lẩn lộn hơn hai mươi năm vẫn còn phải nương nhờ kẻ khác.”

Nói đến đây, Từ Hiền lại sơ lược qua về cuộc đời Lưu Bị, như hậu duệ hoàng thất, bện giày mà sống, bá sư Lô Thục, kết bạn Công Tôn Toàn, v.v. ...

“Sau khi được kỳ nhân chỉ điểm, Lưu Bị mới đích thân tới nhà mời Lượng phò tá, nhưng phải đến lần thứ ba mới gặp được. Từ đây Bị như cá gặp nước, đại triển hồng đồ, tam phân thiên hạ, mất chưa đến mười lăm năm đã lập quốc xưng đế.”

“Trong đó, công lao của Gia Cát Lượng chắc chắn xếp ở cao nhất, quan bá thừa tướng, chủ trì triều chính, sau khi mất lại được truy phong Trung Vũ Hầu.”

“Đó chính là Gia Cát Lượng.”

Từ Hiền nói xong, nâng chung trà lên uống thêm một ngụm, thâm than không hổ là trà của người có tiền, nguội lạnh mà vẫn thơm ngọt, dư vị vô cùng, nét mặt bất giác giãn ra, thần sắc có phần thư thái, hưởng thụ.

Công Tôn Thư thì không được như vậy, nhìn hần như đang nhìn quái vật.

Y không ngờ rằng Từ Hiền chỉ là nghe được chuyện bọn họ ba lần ghé nhà tranh, thế mà chẳng mất bao lâu đã về ra được lắm thứ đến thế.

Trong thời gian ngắn như vậy mà nghĩ ra nào là các loại niên hiệu như Quang Hòa, Kiến An, xuất sinh tại quận nào huyện nào, tiền tổ là ai, làm chức quan gì, dưới thời vua nào, song thân, thúc phụ, huynh đệ đều có danh tính, quan chức rõ ràng.

Đến Lưu Bị cũng thế, nào là thân cao bao nhiêu, tai to ra sao, nào là hậu nhân Trung Sơn Tĩnh Vương, nào là kết nghĩa huynh đệ Quan Trương, Đại Hán hoàng thúc, v.v... kể ra có lý có cứ rõ ràng.

Thậm chí lúc nhắc đến Lương Phủ Ngâm, Từ Hiền còn cao giọng ngâm “Nhất dạ bắc phong hàn, vạn lý đồng vân hậu, trường không tuyệt loạn phiêu, cái tận giang sơn cựu”.

Nếu như tất cả đều do Từ Hiền hư cấu ra, vậy Công Tôn tiên sinh ngoại trừ bội phục cũng không biết phải làm gì hơn, chỉ có thể thán rằng trí tuệ yêu nghiệt.

Cảm thụ của Triền Ngọc Đường cũng gần như thế, hần sợ là bản thân chỉ nói một câu “hôm nay, ta ăn chay”, Từ Hiền cũng có thể viết ra một bộ tiểu thuyết trường thiên gọi Triền Hộ Vệ Ăn Chay Ký.

Riêng Bao Ngạo Thiên là không tìm không phôi, thứ y muốn nhất lúc này là được nghe toàn bộ câu chuyện, những thứ khác đều không quan trọng.

Vậy nên thấy Từ Hiền không nói tiếp, Bao công tử liền chồm người tới nắm lấy cánh tay của hắn, giọng điệu vừa hưng phấn vừa gấp gáp:

“Từ tiên sinh! Mau, mau nói cho Bao mỡ biết, Gia Cát Lượng làm sao giúp Lưu Bị kia hoàn thành bá nghiệp, Quan Vũ, Trương Phi kia sao lại kết nghĩa cùng Lưu Bị, Đại Hán kia sao lại suy vong, tam phân thiên hạ thì ngoài Thục còn hai nước nào? Phụng Hoàng Sô kia lại là nhân vật ra sao, dựa vào gì tề danh với Ngọa Long, còn có...”

Mười ngón tay của Bao Ngạo Thiên bấu chặt lấy cổ tay Từ Hiền, trông như một vị độc giả đang đi trên đường tình cờ gặp được tên tác giả của bộ tiểu thuyết mà mình si mê như điên, ép hắn phải ới hết những chương đang giấu ra ngay.

Gặp phải con nghiện, Từ Hiền vẫn ung dung không vội, nhẹ nhàng gạt tay của Bao Ngạo Thiên ra.

Công Tôn Thụ và Triền Ngọc Đường cũng nhìn không được, kéo công tử nhà mình trở lại, tránh mất thể diện.

Thấy công tử nhà mình còn muốn vồ tới, Công Tôn Thụ ra hiệu cho Triền hộ vệ giữ lại, tuy dờ khóc dờ cười nhưng cũng không hề lấy làm lạ.

Việc Bao công tử đam mê nghe kể chuyện vốn đã quá quen thuộc với Công Tôn Thụ, rất nhiều lúc y phải trở thành người thuyết thư bất đắc dĩ.

Minh chứng rõ ràng nhất là khi ở Dư Hàng Trấn đầy còn đâu, dù đã có nguyên quyển Bạch Xà Truyện để ngâm cứu, Bao Ngạo Thiên vẫn cứ bắt Công Tôn Thụ phải đọc cho mình nghe.

Nhún vai một cái, Công Tôn tiên sinh cười khở, chấp tay giả bộ cầu khẩn: “Từ tiên sinh nếu có giai thoại nào đặc sắc, xin kể ra cho Công Tôn được thỏa lòng hiếu kỳ, chớ có thả mồi ra như nữa!”

Cũng thật như vậy, tuy rằng không ‘đói khát’ như Bao Ngạo Thiên, nhưng Công Tôn Thụ cũng có vài phần tò mò giống với công tử nhà mình.

“Đúng vậy.” Triền Ngọc Đường lần đầu lên tiếng kể từ khi đến lớp, tỏ ý tán đồng với Công Tôn tiên sinh.

Về mặt hần vẫn lạnh như tiền, không chút cảm xúc.

Vai phải được băng bó kỹ càng, vết thương ở đó hình như không hề hấn gì với Triền hộ vệ, sắc diện tươi tắn, ánh mắt nhìn Từ Hiền như thể không kể tiếp thì đừng trách mình rút kiếm.

Từ Hiền vừa gặp thái độ của ba người đối diện liền biết đêm nay lại là một đêm không ngủ, nhưng đối với kẻ sở hữu【Tọa Vong Kinh】như hắn lại có ngại ngần điều chi, rất sẵn lòng liêu minh bồi quân tử.

Khuya khoắt thế này, lại trong học đường vắng vẻ, đáng lý phải kể chuyện ma quỷ mới hợp với thiên thời địa lợi, nhưng từ lúc biết đến sự tồn tại của quỹ hồn qua miệng Lý Nhất Nguyên, Từ Hiền cũng có phần kiêng kỵ.

Một cơn gió lạnh thổi qua, hần lấy lại tinh thần, ngâm một bài Lâm Giang Tiên để khai cục, sau đó bắt đầu tiến vào chính đề, ém giọng xuống sao cho nghe có chút mùi vị cổ xưa, trầm lắng rồi mới cất tiếng:

“Thiên hạ đại thế, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân. Thời Chu diệt, thất quốc phân tranh, sau lại về Tần. Tần diệt...”

Công Tôn Thụ cho rằng dù Từ Hiền có yêu nghiệt tới đâu thì cũng chỉ vừa cầu tứ trong thời gian ngắn, cốt truyện hắn còn nhiều thiếu thốn nên sẽ không kể được lâu, nào ngờ... ý định trải nghiệm lại cảm giác ngủ trong lớp học của công tử nhà y đã phá sản.

Nửa đêm thao thức nghe Tam Quốc, ngẩng đầu đã thấy thái dương lên.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Sáng mừng một tiễn đưa ôn thần

“...Hạ Hầu Đôn hét lớn một tiếng, lập tức lấy tay rút tên, nào ngờ cả con người cũng bật ra theo, bèn hô to rằng, tình cha huyết mẹ, không thể bỏ vậy, rồi bỏ con người vào mồm nuốt chửng...”

“...đúng là, mãnh tướng nuốt người tuy thiện chiến, tiên phong trúng tiễn khó đánh lâu. Muốn biết Huyền Đức thắng bại ra sao, xin chờ hạ hồi phân giải.”

Vừa hết giờ Mão, ánh dương xuyên qua khoảng trống trên trần nhà chiếu vào trong học đường, báo hiệu trời đã sáng.

Hơn ba canh giờ trôi qua, Từ Hiên thao thao bất tuyệt kể chuyện Tam Quốc, đọc thành tiếng hơn mười vạn từ mà giọng vẫn tràn đầy trung khí, trong trẻo như thường.

Phía đối diện hắn, Công Tôn Thụ và Triền Ngọc Đường người mang võ công cao cường, dù thức cả đêm vẫn không chút uể oải, chỉ riêng Bao Ngao Thiên là hóa thân gấu mèo, hai tròng mắt vẫn lên một ít tơ máu.

Từ Hiên kể xong hồi thứ mười tám “Giả Văn Hòa liệu địch quyết thắng, Hạ Hầu Đôn rút tên nuốt người”, ngẩng đầu lên nhìn trời một lúc, sau đó lại ngó thấy quãng thâm trên mắt Bao Ngao Thiên, chợt cảm thấy buồn cười, thế là bèn nói:

“Bao huynh, thức đêm tu tiên, có hại thân thể, thái dương đã lên, người cũng nên về ngủ bù đi thôi. Bản viết tay Tam Quốc và Bạch Xà, ngày mai sẽ có, tất không trễ tiến độ.”

Sao lại nói là trễ tiến độ?

Chuyện là sau khi nghe được ít hồi, Bao Ngao Thiên quyết định:

Để Tam Quốc Diễn Nghĩa xuất hiện trên cả hai mặt báo vùng Đông Nam lẫn hoàng thành Trường An, ngày đăng hai hồi, liên tục sáu mươi ngày cho đến kết thúc.

Bao công tử nhận ra Tam Quốc quả thật là thần tác vậy, ngoại trừ đãi ngộ đã nói trước đó còn cho Từ Hiên thêm rất nhiều điều kiện ưu việt.

Đổi lại, Bạch Xà Truyện không đăng báo nữa mà trực tiếp in sách xuất bản.

Theo ý đồ của Bao Ngao Thiên, trước tiên mượn Tam Quốc Diễn Nghĩa tạo dựng danh tiếng cho Từ Hiên, chờ đến lúc tung ra Bạch Xà Truyện lại thông tri rằng đây cũng là giai tác của hắn, lúc ấy ắt sẽ có không ít độc giả chịu chi.

Theo sự tưởng tượng của Bao công tử, sau khi bị Tam Quốc Diễn Nghĩa mê đảo tâm hồn nhưng lại gặp cảnh chờ chương mòn mỏi, bỗng phát hiện tác giả còn có một quyển khác đã hoàn thành, sợ là trăm người thì có đến bảy tám mươi chịu bỏ tiền mua ngay, lợi nhuận sẽ rất khả quan.

Ý nghĩ rất tốt đẹp, nhưng Bao Ngao Thiên lại bị Từ Hiên cho một cú tát.

Tên Từ tiên sinh này không biết có vấn đề gì về thần kinh, thế mà nói Tam Quốc Diễn Nghĩa là do một kẻ gọi La Quán Trung kể lại cho hắn, Bạch Xà Truyện thì chỉ là truyền thuyết nhân gian hắn tìm thấy trong một quyển sách cổ, vì thế nên không chịu nhận danh tác giả.

Gặp phải hạng “gian trá” như vậy, Bao Ngao Thiên lập tức ra tay dạy hắn làm người, cử Công Tôn tiên sinh nhà mình ra làm công cụ phát hiện nói dối.

Cú vả mặt quả nhiên tới rất nhanh, Công Tôn Thụ dựa vào【Cảm Tâm Quyết】nhận rõ bộ mặt giả dối của Từ Hiên, nhưng vì ngại làm mất sĩ diện nên chỉ dùng【Truyền Âm Nhập Mật】báo cho Bao công tử được hay.

Bao Ngao Thiên thì không khách khí như vậy, vừa biết được liền chỉ vào mũi Từ Hiên hô to dối trá, còn nói cho hắn biết thế nào là【Cảm Tâm Quyết】, khiến Từ tiên sinh hết đường chối cãi.

Từ Hiên nghe thấy có loại kỳ công như vậy cũng hơi giật mình, thăm cảnh tình bản thân sau này nhất định phải tiến vào trạng thái Tọa Vong rồi mới nên nói láo.

【Tọa Vong Kinh】“Tĩnh tọa tâm không, vật ngã lưỡng vong”, tin rằng dù có là【Độc Tâm Thuật】cũng không làm gì được hắn.

Bị phát hiện hoang ngôn, nhưng Từ Hiên không chút hoảng hốt, trực tiếp giờ trò lưu manh.

“Bao huynh, tác giả của Tam Quốc Diễn Nghĩa nhất định phải là La Quán Trung, còn Bạch Xà Truyện chỉ là truyền thuyết dân gian, không đáng giá với Từ Hiền này. Nếu người không đồng ý, e rằng tại hạ cần suy nghĩ lại về chuyện hợp tác này.”

Lúc đó giọng của Từ Hiền như chém đinh chặt sắt, nhất quyết không chịu khoan nhượng.

Có một số người trộm cắp, đạo nhái mãi thành thói quen, coi đây là chuyện bình thường.

Có lẽ họ sẽ nói: “Ở thế giới này làm gì có ai biết, nhận là của mình thì chết aĩ”, cho rằng hấn già mồm, giả bộ thanh cao.

Nhưng với Từ Hiền thì đó là vấn đề nguyên tắc.

Về phần Bao công tử, sau khi nghe Công Tôn tiên sinh truyền âm hiển kế, y cũng đành gật đầu đồng ý, nhưng nào có đơn giản như vậy.

Triệt để hơn, giống như sợ Bao Ngạo Thiên nói một đằng làm một nẻo, Từ Hiền còn bảo rằng:

“Bao huynh, chỉ cần tại hạ phát hiện bất kỳ một tờ báo, một quyển sách nào không đề tên La Quán Trung hay truyền thuyết dân gian mà là Từ Hiền, hoặc có ý ám chỉ tác giả tác giả là tại hạ, vậy chuyện hợp tác này cũng lập tức chấm dứt.”

Biện pháp mà Công Tôn Thư nghĩ ra chính là làm như vậy, Bao công tử nghe Từ Hiền nói xong liền xụ mặt, nhưng Công Tôn Thư một lần nữa truyền âm, y lại đổi giận thành vui.

“Hừ, không biết lòng tốt của bốn công tử, cẩn thận ta bắt người nhốt vào phòng tối, không viết được ba năm chục bộ tiểu thuyết hay thì đừng hòng trốn ra.”

Bao Ngạo Thiên rửa thắm như vậy, đương nhiên chỉ là ý nghĩ bông đùa nhất thời để hả giận.

Y cảm thấy hảo tâm của mình bị đem cho chó ăn, mặc dù cái hảo tâm đó đáng giá tới không ít ngân lượng.

Không giống với y, lúc ấy Công Tôn Thư lại cảm thấy bội phục quyết định của Từ Hiền.

Coi danh lợi như mây khói, nhiều người mồm nói hùng hồn, nhưng tràng danh lợi nào cũng thấy rợn rùng thân ảnh của họ.

Được như Từ Hiền đã có thể coi là bậc chí nhân, vậy nên Công Tôn Thư mới bội phục.

Công tử nhà y cũng là một người coi nhẹ danh lợi, nhưng thứ đam mê nghe kể chuyện của vị công tử này cũng khiến y không ít lần phải đau đầu.

Trở lại với thực tại, sau khi nghe lời tiên khách của Từ Hiền, Bao Ngạo Thiên nào chịu để yên, vỗ bàn hét to:

“Không được! Ngủ cái gì, ta không về. Chẳng phải còn hơn một trăm hồi nữa hay sao, người mau mau kể tiếp, Bao mỗ còn chưa nghe đến Gia Cát Lượng xuất hiện, sao có thể bỏ dở giữa chừng?”

Sau lưng y, Triển Ngọc Đường lắc đầu bày ra vẻ khinh bỉ, cảm thấy công tử nhà mình đã hết cứu.

Công Tôn Thư thì kéo tay áo khuyên nhủ: “Công tử, thức trắng một đêm, ngài cũng thấm mệt, nên trở về nghỉ ngơi lấy sức, đừng còn tiếp tục trù tính Thiên Hạ Kỳ Văn.”

Thiên Hạ Kỳ Văn chính là tên chuyên mục mới của Giang Hồ Nhật Báo.

Bao Ngạo Thiên nghe vậy, chợt lộ thần sắc chần chừ. Mặc dù y tính trẻ con lại thích lười biếng, nhưng khi đã quyết định làm một chuyện gì đó thì cũng cực kỳ nghiêm túc.

Nghe Tam Quốc là chuyện quan trọng, nhưng để Thiên Hạ Kỳ Văn được thành công tốt đẹp mới là ưu tiên hàng đầu lúc này.

Thở hắt một hơi, Bao công tử gật đầu nghe khuyên: “Công Tôn tiên sinh nói phải, ta nên lấy báo làm trọng.”

Nói đoạn lại quay sang mở to mắt nhìn Từ Hiền, nghe rằng một cái rồi nói: “Vậy Từ tiên sinh, ngày mai gặp lại, ít nhất cũng phải kể cho Bao mỗ nghe đến hồi sáu mươi đấy!”

Từ Hiền gật đầu rồi lại lắc đầu, từ tốn đáp lời: “Ngày mai gặp lại. Có điều... Bao huynh, tại hạ không có thời gian để kể chuyện, người muốn biết những tình tiết tiếp theo, chỉ có thể chờ tại hạ viết chúng ra.”

Bao Ngạo Thiên lập tức tròn mắt thảng thốt: “Sao có thể như thế?”

Bao công tử có nhiều năm kinh nghiệm nghe kể chuyện, từ người thuyết thư bắt đầu dĩ như Công Tôn Thư đến những lão thuyết thư kỳ cựu, y đều đã nghe qua.

Trong số đó, không một người nào có được giọng kể êm tai và hấp dẫn tinh thần như Từ Hiền, huống chi còn là kể về một thần tác mà y chưa từng được nghe qua? Nên cũng không có gì bất ngờ khi Bao Ngạo Thiên hốt hoảng đến vậy lúc Từ Hiền nói thế.

Không để y mở miệng dây dưa, nét mặt của Từ Hiền hơi trầm xuống, giọng nghiêm túc nói rằng:

“Bao huynh, có lẽ ngươi hiểu lầm, Từ Hiền này không phải một người thuyết thư, kể Tam Quốc cũng chỉ là nhả hứng nhất thời. Thời gian của tại hạ vốn dùng để làm những việc khác, như đêm qua ngươi cũng thấy, chính là ngăn cản Sát Thần Môn tàn hại trẻ con, không rảnh để hao phí vào những chuyện vô bổ, mong Bao huynh chớ có phiền tại hạ nữa.”

Từ lúc gặp mặt đến giờ, kể cả khi biết Bao Ngạo Thiên là con cháu dòng chính của Long Đăng Bao thị, thái độ của Từ Hiền vẫn chưa từng luôn cúi, nhún nhường.

Hắn không sợ lỗ như làm phật lòng Bao công tử, dẫn đến Bao thị ghi thù thì sẽ có hậu quả gì.

Bởi đối với Từ Hiền, hiện tại độ uy hiếp của Bao thị và Đoàn thái thú đều chẳng khác gì nhau, nếu hắn đã không sợ họ Đoàn thì lại ngại gì họ Bao.

Nghe hắn nói việc thuyết thư là vô bổ, trong lòng Bao Ngạo Thiên liền dâng lên nộ khí, nhưng nghĩ đến Sát Thần Môn hãm hại hài đồng, lại nhớ đến quá khứ của mình, Bao công tử chợt như quả bóng xi hơi.

“Hừ, chúng ta đi.”

Phất mạnh tay áo, Bao Ngạo Thiên lao đảo đứng dậy, cảm thấy đầu vầng mắt hoa, chân đứng không vững liền ngã về phía Triển Ngọc Đường, vừa hay tụt vào phần vai bị thương của hắn.

Shhh!

Hít một hơi lạnh, Triển Ngọc Đường đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng nhất quyết không rên thành tiếng, chỉ là vội vàng chuyển thân, đỡ lấy tên công tử rồi đánh nhà mình bằng vai bên kia.

Mặt mày nhăn nhó, khẽ gạt đầu một cái với Từ Hiền coi như chào hỏi, Triển hộ vệ đỡ lấy Bao Ngạo Thiên ra cửa, người sau đi rồi cũng không thêm chào hỏi một tiếng.

Công Tôn Thư vẫn còn ở lại.

Nở nụ cười khổ, y đứng dậy chấp tay cáo lỗi với Từ Hiền: “Từ tiên sinh tha thứ cho, công tử nhà ta tuy tính tình trẻ con, thái độ bất hảo, nhưng chò tiếp xúc nhiều rồi, ngươi chắc hẳn sẽ hiểu được bản tính ngài ấy thực ra rất tốt, khẩu xà tâm Phật, nhân hậu đáng quý.”

Giải thích nhiều như vậy, người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng rằng Từ Hiền mới là công tử thế gia.

Từ Hiền đứng dậy đáp lễ, không bình luận gì, chỉ mỉm cười bảo: “Tại hạ hiểu. Công Tôn tiên sinh, chúc ba vị thượng lộ bình an.”

Công Tôn Thư thấy vậy lại vái một cái nữa để chào từ biệt, rồi cũng đi ra cửa, Từ Hiền theo sau tiễn đưa.

Mãi đến khi xe ngựa lộc cộc rời đi, Công Tôn tiên sinh vẫn chưa từng nhắc tới việc chiêu mộ Từ Hiền về dưới trướng công tử nhà mình.

Bởi theo y, một người văn võ song toàn, ghét ác như cừu, hành hiệp trọng nghĩa, coi nhẹ danh lợi như hắn chỉ có thể lấy chân tình đối đãi, kết giao bằng hữu.

Nếu nhắc đến chuyện thu làm thủ hạ, e rằng lại vì đó mà làm hỏng mối quan hệ, được không bù mất.

Hơn nữa giữa họ đã có một lần cùng vào sinh ra tử, lại còn bắt tay hợp tác lâu dài, chỉ cần cố gắng duy trì tất phát triển thành hảo hữu thâm giao, giữ được mối quan hệ thuần túy không bị biến chất, như vậy có khi còn tốt hơn.

Cơ duyên lần này coi như đã định, Từ Hiền chính là kẻ hữu duyên, bí pháp trong cổ tịch đúng là hữu dụng.

Quả thật một người đắc đạo, gà chó thắng thiên.

Bao Ngạo Thiên gặp Từ Hiền, đạt được cơ duyên chuyển vận, Công Tôn Thư sao lại không được thom lây.

Mất đi phúc trạch tổ tiên chiếu cố, hãm nơi hung sát mà không chết, đó chẳng phải minh chứng hay sao.

Từ Hiền không biết bản thân mình lại là cơ duyên của người ta, hắn lúc này đã khóa kín cửa học đường, trốn trong phòng nghỉ làm chuyện mờ ám.

Thò tay vào trong ống tay áo, hắn rút ra một... cái xác.

Thi thể của Triệu Hắc.

Chờ đợi mấy canh giờ, cuối cùng cũng đến lúc thu thập chiến lợi phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Diệt dụng mới của Thiên Thư Kỳ Cảnh

Khi còn ở bãi chiến trường Ngạn Thủy, nhân lúc ba người Bao Ngạo Thiên đi tìm chiếc xe ngựa do trước đó con ngựa bị dọa chạy, Từ Hiền đã tranh thủ nhét xác địch nhân vào không gian trữ vật.

Một là để mang về tiêu hủy, lấy chiến lợi phẩm, hai là tránh cho bọn Sát Thần môn đồ ngửi mùi huyết thực tìm đến.

Từ Hiền trải quyền【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra, lập tức có kim quang từ trên thi thể của Triệu Hác bay tới nhập vào trong mặt giấy.

Nhật ký phạm tội của Triệu đường chủ hiện ra trước mắt hắn, từ lúc còn là một tên lưu manh các kè, cho đến khi gia nhập Sát Thần Môn, từ lúc chỉ là tập đoàn buôn người thông thường, cho đến khi bắt đầu học được【Sát Lục Thần Đồ】giết người luyện công, chế tạo Sát Lục Huyền Đồng.

Không những vậy, Từ Hiền còn phát hiện Sát Thần Môn hiện giờ có đến hơn ba mươi tên đường chủ, cũng biết được dung mạo của môn chủ La Sinh.

Quan trọng hơn hết, hắn còn biết được cảnh giới võ đạo của La Sinh: Huyền Tàng.

【Sát Lục Thần Đồ】bị giới hạn ở Tiên Thiên, vậy nên hắn đoán rằng cảnh giới của La Sinh chắc chắn không phải loại hàng rơm dựa vào ăn thịt có được, e rằng chính là tuyệt đỉnh cao thủ hàng thật giả thật.

Một khi Từ Hiền xui xẻo gặp phải, sợ là Hứa phu nhân cũng cứu không được hắn.

Biết được tin tức này, tâm trạng của Từ Hiền có hơi trầm xuống, nhưng cũng không đến mức nom nớp lo sợ, gan của hắn chẳng bé đến thế.

‘Chỉ mong Tiểu Thánh Tăng và Lý đạo trưởng sớm tìm ra tung tích của hắn.’

Nhờ Công Tôn tiền sinh, hắn đã biết cái danh Tiểu Thánh Tăng của Vong Đức từ đâu mà có, hồng liên trên trán lại đại biểu điều gì.

Nhân vật siêu phàm như vậy, chắc hắn có thể đối phó La Sinh.

Cười nhạt một tiếng, Từ Hiền gác lại chuyện này ra sau đầu, tiếp tục thu thập chiến lợi phẩm của mình.

Soát thi tìm bí kíp, hắn không tìm thấy【Tu La Thập Bát Kiếm】trên người Triệu Hác, nhưng【Sát Lục Thần Đồ】thì vẫn có, hơn nữa còn có tân chương ghi lại chú pháp liên quan đến luyện chế, điều khiển Sát Đồng Tiên Thiên.

Từ Hiền không vội chuyển hóa thành Võ Đạo Tinh Hoa, chậm rãi đọc lên.

“Quan thiên chi đạo, chấp thiên chi hành... Viên hữu kỳ khí, thị sinh vạn tượng, bát quái giáp tử, thần cơ quỷ tàng...”

‘Chú ngữ huyền diệu bậc này, mà đạo cụ đầu năm đó quả là kỳ nhân, đáng tiếc hoàn cảnh ép người, làm ra loại võ công diệt tuyệt nhân tính như vậy. Nếu không phải rơi vào cực đoan, e là có thể sáng tạo ra Chân Kinh chứ không chỉ dừng lại ở Tuyệt Học Thánh cấp.’

Lắc đầu khê thán, Từ Hiền chọn chuyển hóa Võ Đạo Tinh Hoa, sau đó dùng【Hóa Thi Phấn – Hiệp】phân hủy thân xác của Triệu Hác lẫn Sát Lục tàn chương.

[Số lượng Võ Đạo Tinh Hoa hiện tại của các hạ có thể đổi được một bộ võ học Hi Hữu ngẫu nhiên, phải chăng quy đổi?]

Nghe âm thanh thông báo của hệ thống, Từ Hiền chỉ có thể thảm thán hai tiếng ‘keo kiệt’.

【Sát Lục Thần Đồ】là bí tịch bậc nào, Tuyệt Học Thánh cấp tiếp cận Chân Kinh, dù là tàn thiên cũng phải là Tuyệt Học Địa cấp, Nhân cấp, kém hơn nữa cũng là võ học Thượng Thừa.

Thế mà cả hai lần chuyển hóa thành Võ Đạo Tinh Hoa đều chỉ đổi được võ học Hi Hữu, hệ thống mà dám nói nó không ăn chặn thứ gì trong đó, đánh chết Từ Hiền cũng không tin.

Đương nhiên, bánh ít đi bánh quy lại, võ học mà hắn đổi được đều có hiệu quả Thần Lâm Kỳ Cảnh, coi như bù đắp được phần nào lỗ lã.

Từ Hiền chọn quy đổi, ánh bạc bùng lên, tựa như một làn sương bay ra khỏi thiên thư, dần dần hóa thành một quyển sách cổ, ngoài bìa có đề...

【Từ Hàng Kiếm Điển】

Vật phẩm:【Tứ Hàng Kiếm Điện (Khí)】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

Một trong tứ đại kỳ thư, trấn phái chi bảo của Tứ Hàng Tĩnh Trai.

【Tứ Hàng Kiếm Điện】do thủy tổ của Tứ Hàng Tĩnh Trai – Địa Ni – sáng tạo, tham khảo【Thiên Ma Sách】mà dòm ngó đến phương pháp tu luyện Nội Đan, Phá Toái Hư Không, lại nhờ đó biến hóa ra phương pháp tu luyện Đạo Thai và Tứ Quan.

【Tứ Hàng Kiếm Điện】nội ngoại kiếm tu, hơn nữa trọng nội hơn ngoại, lấy nội tu là chủ yếu.

Nói là nội tu, nhưng không tu lực mà tu tâm, luyện thành Nguyên Thần Đạo Thai, lại dựa vào “thần” mà ảnh hưởng đến “khí”, lấy cái “hư” để ảnh hưởng đến cái “thực”.

【Tứ Hàng Kiếm Điện】toàn quyền có hết thấy 13 chương, nội tu lấy Tĩnh, Thủ, Hư, Vô làm chủ, có thể luyện thành hai loại tâm cảnh đạo thai: Tâm Hữu Linh Tê và Kiếm Tâm Thông Minh.

Ngoại tu lại lấy “Khí Chủ Linh Thần Tâm” làm cương lĩnh, chia thành ngũ đại yếu quyết sát phạt chí cường:

Kiểm KHÍ Trường Giang (Cần cảnh giới Tiểu Thành): Tâm đã thanh khiết bất nhiễm thì kiếm khí tinh thuần chí cực, cuộn cuộn như trường giang, tích tụ bất tận, trôi chảy không dứt.

Kiểm CHỦ Thiên Địa:???

Kiểm LINH Hoàn Vũ:???

Kiểm THẦN Vô Ngã:???

Kiểm TÂM Thông Minh:???

*Chú:【Tứ Hàng Kiếm Điện】tổng chia năm quyền, bốn quyền đầu mỗi quyền 3 chương, quyền cuối cùng -【Tứ Hàng Kiếm Điện (Tâm)】chỉ có 1 chương, ghi lại một loại phương pháp thiên tọa, bồi hồi bên ranh giới tử vong, xưng là Tứ Quan.

【Tứ Hàng Kiếm Điện】có công hiệu hóa mục nát thành thần kỳ, cải tiến Võ Căn của bất kỳ thứ kiếm pháp nhập đạo nào đến mức độ cao nhất.

Có vẻ như biết Tứ Hiền thăm mắng mình keo kiệt, hệ thống bỗng nhiên đại phát thiện tâm, tuồn ra cho hắn một bộ võ học cực phẩm trần đời.

Kiểm điện chia năm quyền mà vừa vào đã là Hi Hữu, nếu dựa theo suy luận của Tứ Hiền, liệu có phải đến quyền cuối cùng sẽ đạt tới phẩm chất Thần Thoại, thứ phẩm chất cao nhất mà hệ thống đưa ra?

‘Quả không hổ danh tứ đại kỳ thư, lấy thần động khí, lấy hư phạm thực, e rằng Tuyệt Thế Thần Công cũng chỉ đến mức này là cùng.’

Niềm vui qua đi, Tứ Hiền tự chủ lắng lại tâm tình kích động của mình, tiếp tục kiểm kê thu hoạch còn lại.

Môn võ học nhập đạo thứ ba Tứ Hiền định tu tập cũng đã được xác định, đó chính là【Toàn Chân Kiếm Pháp】mà hắn đổi được vào tháng trước.

Có uy năng biến đá thành vàng của【Tứ Hàng Kiếm Điện】làm hậu thuẫn, Tứ Hiền không cần quan tâm Võ Căn kiếm đạo tốt xấu thế nào.

Giờ chỉ cần tìm được môn võ học nhập đạo thứ tư thích hợp là hắn có thể bắt đầu dòm ngó Tiên Thiên cảnh.

Trịnh trọng bỏ【Tứ Hàng Kiếm Điện】vào trong tay áo, Tứ Hiền nhìn về điểm kim quang lấp lánh trên thiên thư.

Ngay bên cạnh nó còn có một điểm kim quang khác nữa, có điều ảm đạm vô quang, Tứ Hiền cũng không chút nào bất ngờ khi nhìn thấy nó.

Đó chính là điểm kim quang mà hắn dùng để lĩnh ngộ【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】.

Thì ra sau lần Thiên Thư Kỳ Cảnh mở ra thế giới Tam Quốc tháng trước, nó vẫn chưa hề biến mất mà chỉ tới đi sau khi sử dụng.

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】của Tứ Hiền hiện đang có bảy thức, đó là thành quả cho việc hắn đã tiến vào thế giới Tam Quốc hai lần.

Cứ tưởng hôm nay sẽ là lần thứ ba, nào ngờ kim quang lại tạo thành một điểm mới mà không thấp sáng cái cũ.

‘Xem ra ta phải chủ động chọn.’ Tứ Hiền chợt nhớ lại, lần trước hình như là do hắn vô tình nghĩ đến việc phải thấp sáng nó nên mới được như vậy.

Quyết định lần sau thử lại, Từ Hiền gác lại tất cả tạp niệm, đưa tay chạm vào điểm kim quang đang nhấp nháy mời gọi mình.

Quen thuộc như mọi lần, trời đất xoay chuyển, quang âm giao thoa, lúc mở mắt ra, đã là tân thế giới.

‘Ta vẫn là ta, còn nơi đây...’

Từ Hiền khẽ nhủ mảy, hẳn đúng là tiến vào thế giới khác, nhưng chỗ này đặc biệt vô cùng, bởi nó chỉ là một không gian trắng xóa, ngoài hẳn ra thì chẳng còn ai.

Nhìn khắp một vòng, Từ Hiền không phát hiện bất cứ thứ gì khác.

Cúi đầu xuống, hẳn chợt phát hiện dưới chân của mình là...

[359:59:50]

‘Đồng hồ đếm ngược? Mười năm ngày? Ta phải làm gì, lẽ nào ngồi cho qua hết thời gian này thì nhận được phần thưởng?’

Từ Hiền vừa nghĩ liền biết ý tưởng này của mình quá nhảm nhí, bởi lúc nhìn lên phía trên, hẳn chợt phát hiện những thứ khác.

【Trục Nhật Thần Bộ】【Đạn Chi Thần Thông】【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】【Giá Y Thần Công】

Ngoại trừ**【Tọa Vong Kinh】**và**【Long Tượng Bát Nhã Công】**, tên của tất cả những thứ võ công hẳn từng học đều hiện ra trước mắt, trông mờ mờ ảo ảo, tưởng chừng xa xôi nhưng lại rất gần, giống như chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới.

Thế là Từ Hiền liền đưa tay ra, trùng hợp đụng vào**【Trục Nhật Thần Bộ】**.

Ngay lập tức, lại là một lần cảm nhận xoay chuyển, hẳn phát hiện bản thân giống như bị chuyển về thời thái cổ hoang sơ, vạn vật trong thiên địa đều hết sức to lớn, kể cả chính hắn.

Từ Hiền bây giờ là một người khổng lồ.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Từ Hiền liền thấy đất trời vốn đang tối tăm bỗng dâng lên một quang sáng lờ mờ, từ phương Đông có một quả cầu lửa vừa lớn vừa nóng dần dần bay tới, sau đó vọt qua đỉnh đầu của hắn.

Từ Hiền tức khắc hiểu mình nên làm gì, dẹp bỏ hết thấy tâm tư phức tạp, hẳn bây giờ chỉ có một thứ tín niệm duy nhất.

Đuổi theo nó.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thánh địa tu hành, tiến cảnh như thần

Véo!

Trong một khu rừng nọ, cỏ cây xanh mướt, muôn hoa khoe sắc, có một nam một nữ đang chơi trò cút bắt, nam chạy nữ đuổi theo, cảnh tượng hết sức nên thơ.

Đó là người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ vậy, còn đối với vị bạch y công tử trong cuộc – Từ Hiền - thì chẳng có chút nào thơ mộng.

Bởi chỉ cần có một tí xúu sơ ý thôi, hắn sẽ bị vị nữ ma đầu đằng sau đâm kim cho chết.

Nhìn về sau lưng hắn, chỉ thấy một vị đạo cô thân thái nhân nhã, mỹ mạo hơn người đang đập bộ pháp đuổi theo hắn, tư thái phiêu dật xuất trần.

Nàng chỉ trên dưới ba mươi, thân mặc một bộ đạo bào có màu vàng của lá ngân hạnh, lưng đeo trường kiếm, tay giữ phát trần, thi thoảng lại nở nụ cười kiều mị.

Nhẹ nhàng đập lên một phiến lá để mượn lực, đạo cô trong chớp nhoáng đã phóng xa bốn trượng, trong tay phải nắm ba cây châm nhỏ có ngoại hình tinh xảo, trên thân điêu khắc hoa văn.

Vút!

Đạo cô phát tay, ba cây ngân châm bay nhanh mà tới, nhắm thẳng hậu tâm của Từ Hiền.

Từ Hiền như có mắt sau lưng, ngân châm vừa rời tay đạo cô, hắn đã lập tức xoay người lại, hai tay duỗi ra, theo thứ tự trái – phải – trái mà búng ra ba viên bi sắt, vừa hay bắn gãy được hai cây ngân châm, trông hết sức tài tình.

Nhưng Từ Hiền lại không có chút nào hài lòng, bởi viên bi thứ ba đã trượt.

Từ Hiền cười khò một tiếng, cây ngân châm còn lại dễ dàng xuyên phá làn da của hắn, ngập vào trong lồng ngực.

Chỉ trong thoáng chốc, phần da lộ ra ngoài của Từ Hiền bắt đầu chuyển đen, từ cổ đến cằm rồi lên tới mặt.

Thân thể cứng đờ, trong thoáng chốc hắn đã ngã xuống, sức sống tiêu tán.

Cảnh vật xung quanh dần dần hóa thành hư ảo, đạo cô kia chỉ để lại một tiếng cười thoát tục rồi cũng hóa hư.

Âm thanh của nàng mềm nhẹ uyển chuyển, nhưng không có vui vẻ mà chỉ có sầu bi.

Hộc! Hộc!

Cảnh vật chuyển đổi, Từ Hiền lúc này đang nằm trên quan đạo, hắn chợt bật người dậy thờ đốc.

Phuuu...

Đưa tay lên sờ qua chỗ bị ngân châm đâm vào, Từ Hiền thở ra một ngụm trọc khí, ánh mắt giống như chứa muôn vàn suy tư.

Tất nhiên không phải những suy tư về ý nghĩa của sự sống và cái chết, bởi Từ Hiền đã không còn để ý đến đây là lần chết thứ bao nhiêu của mình.

Trải qua vô số lần tử vong, cảm xúc của hắn đối với cái chết cũng trở nên chai sạn.

Thứ khiến hắn phải suy tư là nên làm sao để cản lại ngân châm.

Nhưng không có nhiều thời gian để Từ Hiền tiếp tục tìm hiểu, vì lúc này tiếng chuông quen thuộc lại vang lên.

Từ phía cuối quan đạo dần xuất hiện thân ảnh của một vị đạo cô mỹ mạo, nàng đang cười trên lưng một con lừa nhỏ, bộ dạng vô cùng nhàn nhã.

Từ Hiền thở dài một tiếng, nhún người nhảy lên, hướng về phía đạo cô mà hô to: “Mỹ nhân tươi ngon đang kia, sao không mau tới hầu hạ bổn đại gia!”

Vừa dứt lời liền quay lưng bỏ chạy, đây không biết là lần thứ bao nhiêu hắn nói câu này, lúc đầu còn cảm thấy bất nhã, sau cũng dần chết lặng.

Tựa như một câu thần chú để kích hoạt động cơ, sau khi nghe Từ Hiền nói xong câu đó, đạo cô lập tức nhảy khỏi lưng con lừa, đạp gió đuổi theo sau lưng hắn.

Vút!

Không nói không rằng, nàng liền phóng một cây ngân châm đến sau ót Từ Hiền, người sau phản ứng như điện, xoay người búng ra một viên bi phá vỡ cây châm, động tác mau lẹ như đã diễn tập rất nhiều lần.

Kể trước người sau, truy đuổi được thêm một đoạn, đạo cô lại tiếp tục phóng châm, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn ba phần.

Có điều vẫn không làm gì được Từ Hiền, hắn tiếp tục dùng【Đạn Chỉ Thần Thông】phá chiêu, trông dáng vẻ có phần thoải mái dễ dàng, xem ra vẫn chưa phải dốc toàn lực.

Lại tiếp tục chạy, cây ngân châm thứ ba bay tới, lần này tốc độ trực tiếp tăng gấp bội, nhưng Từ Hiền vẫn phản ứng kịp thời.

Sau đó số ngân châm được tăng lên hai mũi trong một lần phóng, tốc độ cũng nhanh dần lên như trước, Từ Hiền cũng đều hóa giải được hết.

Cho đến khi số ngân châm mà đạo cô phóng ra bắt đầu tăng lên con số ba...

Vút!

Về mặt của Từ Hiền trở nên vô cùng nghiêm nghị, châm vừa rời tay đạo cô, thân hình của hắn cũng lập tức xoay chuyển, tay trái tay phải rồi tay trái liên tục búng ra ba viên bi sắt, thành công hóa giải một đợt nguy hiểm.

Nhưng không có gì đáng mừng, đợt châm thứ tám chẳng lâu sau đó cũng bắt đầu phóng về phía hắn.

Đây cũng là cực hạn trước đó của Từ Hiền, hắn đã kẹt ở lượt châm thứ chín rất lâu rồi, hơn tám thành số lượt tử vong của hắn cũng là vì nó.

Phanh! Phanh! Phànhhh!

‘Hả, cái này...’

Từ Hiền phá chiêu xong liền quay đầu chạy, nhưng lần này,【Đạn Chi Thần Thông】của hắn đã có gì đó hơi khác.

Sau phát đạn chỉ thứ ba, đầu ngón tay Từ Hiền chợt có chút tê dại, bởi cách phát lực của hắn vào thời khắc đó đã có cải biến, hoặc có thể nói chính xác hơn là cải thiện.

Dùng ngón cái mơn trớn nhẹ lên ngón vô danh, trên mặt Từ Hiền chợt hiện lên một nụ cười nhạt.

‘Thì ra là thế.’

Dốc hết toàn lực, Từ Hiền dùng đến tốc độ tối đa của mình, đề khí vận khinh công phóng đi như bay, dưới chân bắt đầu toát ra những làn sương rất nhạt có màu đỏ cam.

Hắn bắt buộc phải tăng tốc, bởi lượt công kích thứ chín này không chỉ ngăn chậm bay nhanh hơn, đạo cô cũng sẽ gia tốc để thu ngắn khoảng cách với hắn.

Nếu không cố bỏ chạy để kéo giãn khoảng cách giữa đôi bên, sợ là một cây châm hắn cũng không cản được chứ đừng nói hai như ban nãy.

Thời gian trôi qua thật chậm, từng giây từng phút lúc này đều là những mũi kim vô hình đâm vào dây thần kinh của Từ Hiền, thử thách tính nhẫn nại và sự bình tĩnh của hắn.

Vút!

Rồi điều gì tới cũng phải tới, ba cây ngân châm rời tay đạo cô, nhanh như điện giật, chớp mắt đã tiếp cận được hắn.

Cùng khoảnh khắc đó, Từ Hiền xoay người, tay phải chấp ở sau lưng, tay trái duỗi ra.

Hắn thế mà chỉ bung ra duy nhất một viên bi sắt để đối phó ba cây ngân châm?

Từ Hiền dám tự tin làm như vậy, không phải vì hắn đã buông xuôi, mà vì cú bung tay này của hắn không còn giống với trước.

Nếu có thể khiến dòng chảy thời gian chậm lại một trăm lần, sau đó phóng to hình ảnh của viên bi sắt lên, ai cũng có thể thấy được trên bề mặt của nó hiện đang có hai tầng chân khí phủ lên bên ngoài.

Hai tầng chân khí này xoáy nhanh liên tục, tựa như hai cái lưỡi cưa tròn vô cùng sắc bén, một hơi có thể xoay đến mấy trăm vòng, một cái xoay theo chiều dọc, một cái lại xoay theo chiều ngang.

Chúng nó ma sát vào nhau, do chân khí đồng nguyên nên bất ngờ tạo thành một loại lực dẫn thần kỳ, khiến hết thảy những thứ trong bán kính một thước đều sẽ bị hút vào đường bay của viên bi sắt, cuối cùng bị xoắn thành tro bụi.

Ba cây ngân châm của đạo cô cũng không ngoại lệ.

Nhưng có vẻ như vật liệu để chế tạo ra chúng nó không quá tệ, vậy nên chỉ bị vỡ thành mấy chục đoạn nhỏ, bung bắn ra tứ phía.

Chẳng dừng lại ở đó, uy thế của【Đạn Chi Thần Thông】chưa giảm bao nhiêu, viên bi sắt sau khi phá nát bọn ngân châm vẫn tiếp tục bay tới, cuối cùng đục xuyên qua lồng ngực đạo cô, máu tươi thấm đẫm đạo bào.

Bịch!

Đạo cô ngã nằm ra đất, ánh mắt mơ hồ, miệng nở nụ cười thê lương mà như được giải thoát.

Đến lúc hương tiêu ngọc vẫn, nàng vẫn kiều diễm vô song.

“Hồi thế gian, tình là cái chi? Mà đôi lứa, thế cùng sống chết...”

Lần này người chết không phải Từ Hiền, nhưng cảnh vật vẫn dần hóa thành hư ảo.

Trông thấy mọi thứ đang mờ đi, hắn nhìn về phía thân ảnh của đạo cô, trong mắt lộ ra ba phần trầm ẩn, cúi đầu chấp tay nói rằng:

“Lý đạo trường, đa tạ thành toàn. Nếu đạo trường thật sự tồn tại, chúc cho ngươi một đời vui vẻ.”

Vừa dứt lời, mọi thứ xung quanh Từ Hiền cũng hoàn toàn biến mất, hắn trở về với không gian trắng xóa.

Cúi đầu nhìn xuống, hắn quan sát thời gian còn lại của mình.

[40:23:36]

Chưa tới hai ngày.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ còn ba môn võ học vẫn đang hiện tên trên đấy:

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】【Giá Y Thần Công】

Đó là bởi vì【Trục Nhật Thần Bộ】và【Đạn Chi Thần Thông】đều đã đạt tới cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh.

Mặc dù bản thân có thiên phú đao đạo, Thiên Thư Kỳ Cảnh lại còn tạo ra hoàn cảnh tu luyện tuyệt hảo cho hắn, nhưng Từ Hiến cũng không tự đại tới mức nghĩ rằng mình có thể khiến【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】tiến đến cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại.

Nhất là khi trình độ hiện giờ của hắn chỉ là Giá Khinh Tựu Thực, còn chưa đến Dung Hội Quán Thông.

【Giá Y Thần Công】thì đã tới Như Ý, cột mốc tiếp theo chính là Đại Thành. Không có quyền trung trong tay, Từ Hiến chẳng đại gì mà tiếp tục tu luyện.

Vậy nên chỉ còn lại một sự lựa chọn.

Cần khôn xoay chuyển, hắn phát hiện bản thân đã tới một lò sắt sinh.

Chỉ là lò sắt sinh này có hơi đặc biệt.

Nó quá lớn, lớn gấp mấy trăm lần lò sắt sinh của Lư trại chủ.

Sở dĩ nơi đây lớn như vậy, cũng là vì số lượng con vật cần mổ cũng hết sức khổng lồ.

Đào mất một vòng, Từ Hiến phát hiện có đến hàng trăm hàng ngàn thứ đang đợi mình xuất đao, lớn đến cá voi mà nhỏ thì đến con bọ chết.

‘Thú vị.’

Mất hiện ý cười, Từ Hiến tưởng tượng trong đầu hình ảnh của một thanh đao, lập tức từ trên trời có một thanh đao rớt xuống, bị hắn giữ tay bắt gọn.

Tiến đến chỗ xác của một con voi, Từ Hiến quyết định lấy nó khai đao, sau đó mới thử khiêu chiến những loại sinh vật cực đại và cực tiểu ở chỗ này.

Thời gian chưa đến hai ngày, hắn lại có thể tiến bộ đến mức nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Bước lên con đường không lối về

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Từ Hiến cầm trong tay một con dao nhỏ, vẩy nhẹ vài đường, con cá trước mặt hắn đã bị tách thành hai phần, xương đều bị lóc ra hết, chẳng để sót dù chỉ một cái.

Cắm đao xuống mặt bàn, Từ Hiến không tìm đến con mồi tiếp theo mà nhắm mắt lại lĩnh hội, hắn có thể cảm nhận được【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】giống như đã chạm đến một tấm màng nào đó, dường như chỉ cần một đao nữa thôi là có thể bước sang trang mới.

Nhưng càng như vậy, hắn lại càng không được hấp tấp.

Hơi thở đều đều, Từ Hiến ngẫm lại quá trình mổ xẻ trước đó, hắn đã xuất đao với nào là voi, tê giác, hà mã, sư tử, hổ, sói, chó, mèo, rắn, chim sẻ, ếch, nhện, tôm, cua, v.v... Có xương thì hắn tách xương, không xương thì hắn tự đặt ra tiêu chuẩn lấy thịt theo đặc điểm từng loài.

Chỉ một khắc đồng hồ sau, thở mạnh một hơi, Từ Hiến bắt đầu đi tìm con mồi cuối cùng của mình.

Hắn biết, một khi xử lý thành công con mồi này,【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】nhất định sẽ đạt tới Lư Hòa Thuần Thanh, còn nếu thất bại...

“Không thất bại được!”

Với đao kỹ của mình, Từ Hiến chính là tự tin như thế.

Tầm mắt phóng khắp lò sắt sinh, hắn đắn đo suy nghĩ một hồi, chợt nhếch môi cười.

‘Chính là nó.’

Từ Hiền bước từng bước chậm rãi, điều bộ tiêu dao tự tại, không một chút cảm thấy áp lực về thời gian.

Cuối cùng, hắn bước đến bàn mổ của một con... bọ chết.

Với kích thước chỉ tầm năm li, trông nó chẳng khác gì một hạt sạn nhỏ, nếu không phải lò sát sinh này có đủ ánh sáng và thị lực của hắn đủ tốt, e rằng Từ Hiền không chú ý thì cũng sẽ bỏ qua nó.

Tách chân, đầu và mình, đó chính là tiêu chuẩn Từ Hiền đặt ra để ‘mổ’ con bọ chết này.

Chọn một con nhỏ như vậy, dù là ai đi nữa, lúc chưa bắt tay vào việc chính cũng đã gặp phải một vấn đề nan giải: Trên đời này không có con dao nào thích hợp để xử lý bọ chết.

Nhưng điều đó không thể làm khó được Từ Hiền.

Lúc này chỉ thấy hắn duỗi ngón trỏ tay trái ra, người bình thường phải áp sát mặt vào thì mới thấy được, một tia chân khí mỏng như sợi tơ tiết ra qua đầu ngón tay của hắn, trông yếu ớt đến nỗi tưởng chừng chỉ cần thờ nhẹ một hơi là nó sẽ lụi tàn.

Nhưng chớ có nghi ngờ sự sắc bén của tia chân khí này, gạch đá gặp phải nó cũng sẽ bị cắt gọt dễ dàng.

Công cụ đã có, nhưng Từ Hiền vẫn đứng yên bất động, không vội ra đao.

Hắn vẫn chưa tìm được chỗ thích hợp để cắt vào, tổng thể con bọ chỉ lớn cỡ năm li, nếu tính riêng chân và đầu thì còn nhỏ tới cỡ nào? Nên chỉ một chút sơ sót thôi là Từ Hiền phải thất bại, mà hắn thì không hề muốn điều đó.

Vậy nên...

“...Lúc cảm thấy khó có thể hạ đao, thần liên phải cẩn thận bội phần, hai mắt tập trung, hành động chậm lại...”

Nhớ lại lời của Bào Đình, Từ Hiền chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh mắt cần tập trung, nhưng đó không phải con mắt bằng máu bằng thịt, mà là con mắt của sự cảm nhận.

Tâm nhãn.

Từ Hiền sừng sững đứng đó, không nhích một li, khí thế trên người từ sắc bén vô song dần chuyển sang trầm lặng như hồ, từ một vị đấu chiến ma thần dần hóa thành Bất Động Minh Vương.

Từ Hiền gần như ngừng thở, nếu không phải có một tia chân khí vẫn giữ trên đầu ngón tay, e rằng ai nhìn vào cũng tưởng hắn đã chết đứng.

Nơi thức hải vẫn tối tăm mù mịt, không có bất kì một sợi tơ hồng nào hiện ra.

Một canh giờ rồi hai canh giờ trôi qua, Từ Hiền lại chưa từng nao núng.

Một khoảng lặng kéo dài như vô tận, lúc này bộ đếm giờ của không gian trắng xóa chỉ còn lại chưa đến nửa khắc, Từ Hiền đã bất động suốt mười hai canh giờ, vừa đủ một ngày.

Tường chừng như hắn sẽ cứ như vậy bị đá khỏi Thiên Thư Kỳ Cảnh vì dùng hết thời gian... nhưng không!

Thức hải tối tăm tựa như một tiểu thiên địa bị giam cầm bởi hắc ám vĩnh hằng, chỉ là lúc này đây, cái lồng giam hắc ám ấy vô tình va vào một vùng thiên địa mới.

Rắc!

Bức tường không gian rách ra tạo thành một cái khe hẹp, giữa màn đen bao la vô tận bỗng có sự xuất hiện của một tia sáng mờ ảo, tuy rất nhạt nhưng ở nơi bị hắc ám bao phủ, nó lại tỏa sáng chẳng khác gì thái dương.

Chính là lúc này!

Ý chí của Từ Hiền như hóa thành một lưỡi dao sắc, cắt vào khe hẹp kia để mở rộng con đường bước sang tân thiên địa.

Ngoài lò sát sinh, trên người Từ Hiền chợt toát ra một khí tức huyền diệu khó hiểu, người hắn bất động, nhưng đầu ngón tay đã vẩy nhẹ một cái.

Tách đầu, hoàn hảo.

Không dừng lại ở đó, trước mắt hiện lên sáu sợi tơ hồng, ngón tay của hắn lại cử động hai lần, đao khí xẹt qua, sáu cái chân của con bọ chết đã lia khỏi

thân của nó.

Chân khí tiêu tán, Từ Hiền mở mắt, vẻ mặt không vui không buồn, bình bình đạm đạm, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn cảnh vật xung quanh đang dần dần hư hóa.

[00:05:30]

Trở về không gian trắng xóa, Từ Hiền phát hiện bản thân chỉ dùng chưa tới hai ngày đã luyện【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】đến cảnh giới Lur Hóa Thuần Thanh, thiên phú có thể xưng là thượng giai.

Phải biết, mặc dù tiến độ không chênh quá nhiều nhưng【Trục Nhật Thần Bộ】mất của hắn bốn ngày mới đạt tới cảnh giới đó, tiêu tốn gấp đôi thời gian so với【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】.

【Đạn Chi Thần Thông】càng kinh khủng hơn, khiến Từ Hiền mất hơn chín ngày.

Đó là chưa nói đến việc trong trận chiến với Sát Đồng, tiến cảnh của môn chi pháp này đã tăng lên một đoạn dài, thế mà vẫn hao phí của hắn nhiều thời gian như vậy.

Nếu không tìm được chi pháp nhập đạo, e rằng Từ Hiền cần suy tính lại việc tương lai có nên tiếp tục chủ tu【Đạn Chi Thần Thông】hoặc các môn chi pháp khác hay không.

Thời gian chẳng còn lại bao nhiêu, Từ Hiền cũng không định tiếp tục tu luyện, ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, hồi tưởng lại thu hoạch trong thời gian này.

Hắn tin chắc rằng tương lai mình sẽ lại tiến vào nơi đây, nên muốn chừa lại chút bất ngờ cho lần sau.

‘Không biết nếu ta chọn tu luyện nội công thì sẽ gặp phải hoàn cảnh nào?’

Một vài ý nghĩ băng quor lướt qua, chẳng bao lâu sau, lúc Từ Hiền mở mắt ra thì đã trở về với thực tại.

Liếc đồng hồ hệ thống một cái, phát hiện vẫn đang là đầu giờ Thìn của sáng mừng một, nửa tháng tu luyện không ngừng nghỉ của hắn chỉ ngắn như sát na phương hoa.

Nhìn kim quang của loại Thiên Thư Kỳ Cảnh mình vừa dùng đã hoàn toàn biến mất, Từ Hiền cũng không cảm thấy quá nhiều tiếc nuối.

‘Ta chắc chắn sẽ trở lại.’

Ba môn võ học đạt tới Lur Hóa Thuần Thanh, lại còn đạt được mật tịch tuyệt đỉnh như【Từ Hàng Kiếm Điển】, ngoại trừ môn chủ La Sinh và bọn đường chủ của Sát Thần Môn, Từ Hiền dám tự tin rằng đám giá áo túi com còn lại chỉ là kho kim quang của hắn, muốn lấy lúc nào thì lấy.

Chỉ cần giết đủ nhiều, còn sợ không trở lại được thánh địa tu hành trong thiên thư sao?

Tinh lực vô tận, thể lực vô biên, nội lực vô hạn, chết đi sống lại, điều kiện tuyệt hảo, Từ Hiền nhất định sẽ nỗ lực hết mức để được quay lại không gian trắng xóa.

Đúng lúc này, khí tức trên người hắn bỗng trở nên sâu xa hơn một phần, cảnh giới võ đạo bắt ngờ đạt tới Hậu Thiên cửu trọng, hơn nữa còn là Hậu Thiên cửu trọng đỉnh phong.

Nếu bây giờ Từ Hiền lấy【Toàn Chân Kiếm Pháp】ra lĩnh ngộ, chỉ cần vừa sinh thành Vô Căn thứ ba là hắn sẽ lập tức tiến lên thập trọng, không cần luyện tập gì thêm.

Nhưng Từ Hiền không vội như thế, trong vòng vài canh giờ mà hắn đã tăng liền hai cấp, nhất định phải nhìn ra chút thời gian cho việc lắng đọng cảnh giới.

Nếu muốn tiếp tục đột phá mà nói, ít nhất phải chờ đến... chiều.

Không có cách, sở hữu hai môn nhập đạo Lur Hóa Thuần Thanh chính là bá khí như vậy, chẳng hề sợ căn cơ bất ổn.

Võ Đạo Tinh Hoa dùng cũng đã dùng, Thiên Thư Kỳ Cảnh ngộ cũng đã ngộ, chất béo mà Từ Hiền hút được trên người Triệu Hác giờ chỉ còn lại 500 điểm Thiện Ác.

Nghĩ tới chỗ này, trên mặt hắn chợt hiện nụ cười khổ sở.

Viên【Tiên Thiên Đan】đắt đỏ kia không những tước đi phần lớn của cải Từ Hiền khổ tâm tích góp, mà nó còn làm hao phí mất cơ hội mua cuối cùng trong cửa hàng hệ thống,【Giá Y Thần Công (Trung)】chỉ còn là một giấc mộng xa vời.

【Giá Y Thần Công】thời gian sắp tới không thể tu tập,【Từ Hàng Kiếm Điển】tuy là tâm pháp tu luyện chí cường, nhưng điểm mạnh của nó không phải cường hóa chân khí mà là trui luyện đạo tâm, trong giai đoạn này không thể giúp Từ Hiền tăng quá nhiều chiến lực.

‘Nếu đó là Giả Y thì tốt rồi.’ Hấn thăm than khi ngó tới cuốn【Quỳ Hoa Bảo Điện】bị xếp xó trong không gian trữ vật.

‘Khoan đã...’ Nhưng rồi quyền bí tịch chết tiệt ấy bỗng gọi ra cho hấn một ý nghĩ hết sức nguy hiểm.

Chẳng lẽ Từ Hiền định vung đao tự cung?

Tất nhiên là không phải rồi, trước mắt hấn lúc này bỗng xuất hiện một cái vòng quay may mắn.

Đại Hiệp Thiên Luân.

Trông thấy ti lệ ra phẩm chất Hi Hữu, Tuyệt Phẩm vẫn được nhân hai, Từ Hiền thở mạnh một hơi dài, trông như vừa quyết định một đại sự to lớn lắm vậy.

Hấn lăm bà lăm bầm, tự tiếp thêm niềm tin cho mình:

“Hôm nay mừng một, phúc vận tràn trề, đầu năm Giáp Tý, đại cát đại lợi, đầu năm Giáp Tý, đại cát đại lợi...”

Giống như tiêu hao toàn bộ tinh khí thần trên người, Từ Hiền mặc niệm một tiếng “quay”.

Sau đó, hệ thống nháy ra một cái thông báo mới, khiến hấn bước lên một con đường đã chú định sẵn là không có lối về.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Truyền Đạo Bút, Đại Tông Sư Thạch

[Cho lần tiêu phí đầu tiên trong Đại Hiệp Thiên Luân, các hạ được nhận ba thành chiết khấu nếu chọn quay 10 lần liên tục, xin mời lựa chọn hình thức mong muốn!]

[Quay 1 lần: - Thiện Ác] [Quay 10 lần: -700 điểm Thiện Ác (Giá gốc: 1000)]

Hả hóc mồm nhìn giao diện hệ thống, ngó qua số điểm Thiện Ác mình hiện có, Từ Hiền chợt cảm thấy rợn cả người.

‘Cái hệ thống này...’

Lòng chợt sinh thoái ý, hấn ngập ngừng gọi một tiếng: “Hệ thống huynh?”

Không có ai đáp lại.

Nhưng trông vẻ mặt của Từ Hiền vẫn hết sức nghiêm nghị, thận trọng.

Điểm Thiện Ác của hấn chỉ còn dư lại 720, vòng quay lại chờ đúng lúc này mới thông báo giảm giá, hơn nữa còn giảm xuống xấp xỉ số điểm hiện có của hấn, Từ Hiền không đa nghi mới lạ.

Nếu như cái hệ thống này có ý thức tự chủ, vậy gần năm tháng nay nó chưa hề lên tiếng một lần, rắp tâm trong đó chỉ mới nghĩ thôi đã cảm thấy tâm can lạnh toát.

‘Tôi đâu hay tôi đó, ta cũng không có lựa chọn khác.’ Thở dài một tiếng, Từ Hiền quyết định tạm thời mặc kệ chuyện này, có ý thức hay không có ý thức đều chẳng quan trọng, bởi dù thế nào đi nữa thì hấn cũng không làm gì được.

Có những thứ khi đã không phản kháng được thì chỉ có thể cam chịu.

Lấy lại tinh thần, Từ Hiền chọn quay mười lần, có giảm giá thì ngu sao không dùng, hấn vốn cũng định tiêu xài hết điểm Thiện Ác đang có của mình, được chiết chẳng phải càng tốt hơn.

Khởi đầu rất “tốt”, Từ Hiền nhận được một bài thất ngôn tứ tuyệt không theo luật lệ gì, nhưng được ở chỗ bài thơ này vắn đến không thể vắn hơn:

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

Từ Hiền thờ ơ như không, hấn đã ngờ trước được việc nó sẽ diễn ra như thế này, lộ vẻ mặt như đã nhìn thấu kết cục từ lâu.

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Kỳ Nghệ! Vật phẩm đã được chuyển về rương đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

“Ồ?” Từ Hiền có chút kinh ngạc, hấn tưởng rằng phải đủ một bài bát cú thì mới có khả năng trúng thưởng, nào ngờ phần thưởng lại đến nhanh như thế.

‘Sau đó chắc lại chúc...’ Ý nghĩ mĩa mai còn chưa kịp sinh ra, hấn đã bị Đại Hiệp Thiên Luân cho một cú vả mặt.

[Thời vận khá khẩm, chúc mừng các hạ quay trúng ô Tạp Vật! Vật phẩm đã được chuyển về rương đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

‘Lý nào lại vậy? Lễ nào đúng là vì hôm nay dịp Tết nên ti lệ trúng cũng tăng cao?’

Từ Hiền cảm thấy mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, rất có thể là hấn đã hiểu lầm hệ thống, có lẽ nó không phải con quỷ hút máu như trong tưởng tượng của hấn.

Sau đó hệ thống liền cho ra lời khẳng định là hấn không... sai.

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ...]

[Chúc Các Hạ...]

‘Quả nhiên, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.’ Từ Hiền khẽ lắc đầu, thầm than bản thân còn quá trẻ tuổi, chủ kiến thật dễ bị lung lay.

[Số trời chiều cổ, chúc mừng các hạ quay trúng ô Kỳ Vật! Vật phẩm đã được chuyển về rương đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

Mặc dù lần quay thứ mười không còn bị chúc may mắn, tâm tình của Từ Hiền vẫn không có quá nhiều biến động, hấn coi như đã hoàn toàn nhận rõ bộ mặt thật của Đại Hiệp Thiên Luân.

Năm trên ba mươi sáu ô là Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau, hấn quay mười lần lại trúng đến bảy, “vận khí” bậc này quả thật vô cùng “hợp lý”.

Điểm Thiên Ác chỉ còn lại vòn vẹn 20, trở lại như những ngày mới đến Bạch Long Trấn.

Từ Hiền dùng một ý niệm đóng lại giao diện Hiệp Đạo Giang Hồ, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Hấn bắt đầu kiểm kê phần thưởng của mình, cái giá bỏ ra đã gần sánh ngang với ba hộp【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】, chỉ mong chúng nó sẽ không làm Từ tiên sinh thất vọng.

Có điều khi lấy ra vật phẩm đầu tiên, Từ Hiền liền cảm nhận được một loại ác ý rất sâu sắc.

Vật phẩm:【Nén Thần Kỳ】

Loại hình: Tạp vật

Chất lượng: Phổ Thông

Đây là một ngọn nến vĩnh cửu, chỉ cần để dưới ánh mặt trời, không cần bất lửa nó cũng sẽ tự cháy và chẳng thứ gì có thể dập tắt được, trừ khi ngọn nến bị phá hủy.

*Chú: Nếu thiếu đi ánh mặt trời, có thả vào trong đồng lửa thì nó cũng không thể cháy được.

“...”

Từ Hiền hoàn toàn cảm nín trước ngọn nến này, nó quả thật rất thần kỳ.

Thật ra【Nén Thần Kỳ】cũng không hoàn toàn vô dụng, với phần chân nến bằng bạc, chi tiết tinh xảo, mang tạo hình của một con hạc đạp trên lưng rùa, ít nhất thì nó cũng có thể dùng làm vật trang trí.

Nhưng nghĩ đến việc bỏ ra một hộp【Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao】để đổi lấy thứ này, Từ Hiền chỉ biết nở nụ cười cay đắng.

Vứt nó vào chung một xó với【Quy Hoa Bảo Điện】, Từ Hiền lấy ra món vật phẩm thứ hai, một quyển trục trông có vẻ xưa cũ.

Nó chính là phần thưởng đầu tiên hần quay trúng hôm nay, nằm ở ô Kỹ Nghệ.

Vật phẩm:【Sách Kinh Nghiệm Thư Pháp Gia (Sơ Cấp)】

Loại hình: Kỹ nghệ

Phẩm chất: Phổ Thông

Quyển trục ẩn chứa tinh hoa của nghề【Thư Pháp Gia】, sau khi sử dụng có thể khiến nghề này tiến bộ. (mức độ tăng tiến là ngẫu nhiên)

*Chú: Quyển trục Sơ Cấp chỉ có thể dùng cho nghề【Thư Pháp Gia】từ cấp 1→4

5 quyển trục Sơ Cấp có thể hợp lại thành 1 quyển trục Trung Cấp.

Vật phẩm này coi như không tệ, nó có thể giúp Từ Hiên tiết kiệm được không ít thời gian cày nghề phụ, thay vào đó tập trung hơn vào tu luyện võ công.

Chỉ là phẩm chất Phổ Thông thực sự không khiến hần hài lòng, bởi lẽ theo những gì hần xem được trong cửa hàng, giá cao nhất của vật phẩm Phổ Thông chỉ có Thiện Ác mà thôi, tính ra vẫn lỗ gấp đôi.

Đạt được là hạnh, mất đi là mệnh, sau khi bị【Nén Thần Kỳ】dạy cho một bài học, Từ Hiên đã không còn bận tâm vì vật phẩm chẳng được như ý nữa.

Về mặt bình thân, hần trải quyển trục trong tay ra, lập tức có vô số vết đen từ trong quyển trục bay lên và chui vào mi tâm của hần, nhìn kỹ lại mới thấy những vết đen đó thật ra là những nét mực.

Trong đầu chợt có rất nhiều linh ngộ, Từ Hiên cảm giác như mình vừa trải qua liên tục mười mấy ngày trời mưa bút đề chữ, khi tinh thần mới phát hiện nghề【Thư Pháp Gia】đã lên đến cấp năm, có thể xem là niềm vui bất ngờ.

Nếu một nghề lên đến cấp năm, tất sẽ sinh ra một món kỳ vật.

Vật phẩm:【Truyền Đạo Bút】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ Thông

Diệu bút sinh hoa, truyền đạo thiên hạ.

Tâm lưu đầu bút, ý hóa thành mực, chúng sinh đều hiểu được lòng ta.

*Chú: Thăng cấp nghề văn hóa【Thư Pháp Gia】giúp tăng cao phẩm chất của【Truyền Đạo Bút】

Trước mặt Từ Hiên bây giờ là một lọ bút bằng gỗ có màu đen huyền, bề mặt chạm trổ tinh xảo, bên trong có chứa chín cây bút dài ngắn khác nhau.

Hần lấy một chiếc có kích cỡ trung bình trong số đó ra, thân dài ước chừng năm tấc, điêu khắc hoa văn long phụng, đầu bút lấp lánh như bạc chứ không phải lông trắng thông thường, trông rất quý báu.

Từ Hiên múa bút trong tay, cảm thấy rất là yêu thích, nhất là sau khi biết được công dụng của【Truyền Đạo Bút】, hần lại càng thích nó hơn nữa.

‘Mặc dù nó không giúp ta tăng thêm chiến lực, nhưng công hiệu quả thật thần kỳ. Giá mà có thể giữ được tác dụng trên bản in thì càng không thể tốt hơn nữa.’ Hần nhìn cây bút trong tay với một chút tiếc nuối.

‘Nếu được như vậy, lại có Giang Hồ Nhật Báo làm nền tảng, ta nhất định có thể làm biến đổi số phận của rất nhiều người.’

Khe khẽ thở dài, Từ Hiên trịnh trọng cất【Truyền Đạo Bút】vào trong tay áo, ánh mắt lại hiện lên vài phần hi vọng, thậm tự như:

‘Hiện tại không được, nhưng không có nghĩa sau này không được, nó bây giờ mới là phổ thông mà thôi.’

Tạm gác lại những ý nghĩ về tương lai, Từ Hiên lấy món cuối cùng trong ba vật phẩm mình quay trúng ra khỏi tay áo, theo như hần nhớ thì đó chính là phần thưởng của ô Kỳ Vật.

Ngay sau đó, chỉ thấy Từ Hiền đã cầm trên tay một hòn đá kỳ lạ, kích thước lớn chừng gấp rưỡi quả trứng gà.

Hòn đá này cũng sắc sù như những hòn đá bình thường, khác biệt ở chỗ là trên thân nó có hai đường rãnh ngoằn ngoèo, càng thần kỳ hơn nữa là bên trong mỗi đường rãnh lại có một dòng chất lỏng mang ánh sáng bảy màu chảy qua, cảm giác huyền diệu khó tả.

Vật phẩm:【Đại Tông Sư Thạch】

Loại hình: Kỳ thạch

Phẩm chất: Hi Hữu

Đây là một viên thần thạch hiếm có vô song, trời sinh đất dưỡng, Thiên Đạo chiếu cố mà thành, bên trong nó ẩn chứa võ đạo chí lý, tinh túy cả đời của các bậc võ đạo đại tông sư.

【Đại Tông Sư Thạch】có uy năng hóa đá thành vàng, có thể dùng để cải tiến phẩm chất của võ học, sau khi sử dụng xong sẽ hóa thành【Thất Sắc Thạch】- một loại nguyên liệu rèn đúc tuyệt hảo.

Số lần sử dụng còn lại: 2/2

Cách sử dụng: Lấy máu tươi nhỏ vào【Đại Tông Sư Thạch】, sau đó đặt nó lên trên bí tịch ghi chép võ công cần cải tiến. (Nếu có trên hai loại võ học bị ghi lại trong bí tịch,【Đại Tông Sư Thạch】sẽ lựa chọn ngẫu nhiên)

*Chú:【Đại Tông Sư Thạch】phẩm chất nào thì sẽ cải tiến võ học đến đến phẩm chất đó, xin thận trọng khi dùng.

Nếu nội dung võ học là giả hoặc ghi chép không đầy đủ, thay vì cải tiến,【Đại Tông Sư Thạch】sẽ sửa lại nội dung chính xác hoặc hoàn nguyên lại toàn bộ.

“Bảy trăm điểm, đáng giá.”

Khổ tận cam lai, Từ Hiền bóp chặt hòn đá, cảm khái thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Kiểm pháp tiền giai, bút lục sinh hoa

【Đại Tông Sư Thạch】tuy chỉ có hai lượt sử dụng, nhưng sự lựa chọn của Từ Hiền cũng không nhiều, bởi phần lớn các loại võ học mà hắn sở hữu đều mang phẩm chất Hi Hữu, thấp hơn chỉ có【Toàn Chân Kiểm Pháp】,【Vi Đà Côn Pháp】và các loại bí tịch được tìm thấy lúc soát thi.

Nếu phải lựa chọn thì tất nhiên【Toàn Chân Kiểm Pháp】và【Vi Đà Côn Pháp】là ưu tiên hàng đầu, đám còn lại đều không nằm trong sự cân nhắc của Từ Hiền, bởi chúng nó vừa hạ cấp lại còn chẳng có hiệu quả Thần Lâm Kỳ Cảnh.

Đã có【Từ Hàng Kiểm Điển】, đương nhiên Từ Hiền sẽ chọn nâng cấp【Toàn Chân Kiểm Pháp】.

Thử nghĩ mà xem, trước tiên dùng【Đại Tông Sư Thạch】để nâng cấp, ắt hẳn Võ Căn của kiểm pháp sẽ được cải thiện, sau đó lại mượn【Từ Hàng Kiểm Điển】cường hóa thêm một lần nữa, như vậy sẽ đạt tới mức độ nào?

Không thể kìm lại sự mong chờ của mình, Từ Hiền quyết định nhân lúc còn nóng kiểm tra ngay hiệu quả của viên thần thạch.

Lấy quyển kiểm pháp nhập môn của Toàn Chân Giáo ra khỏi không gian trữ vật, Từ Hiền để nó xuống bàn, sau đó hắn liền đặt【Đại Tông Sư Thạch】lên trên mặt bìa của kiểm pháp, lại dùng một tia chân khí cắt qua đầu ngón tay của mình, chấm rây nhỏ máu lên trên viên thần thạch.

Tách! Tách!

Một giọt hai giọt rồi ba giọt, máu tươi chảy vào trong rãnh của viên thần thạch, hòa cùng thứ chất lỏng đang phát ra ánh sáng bảy màu kia, khiến nó được phủ thêm một tầng sương đỏ, trông có phần yêu dị.

Thời gian ước chừng ba mươi nhịp thở, Từ Hiền liền phát hiện màn sương máu đã hoàn toàn biến mất, ánh hào quang của thứ chất lỏng bảy màu kia cũng

âm đậm đi năm phần, chỉ còn mờ mờ ảo ảo chứ không được sáng chói như lúc đầu.

Lại nhìn quyền【Toàn Chân Kiếm Pháp】, ngoại hình của nó không có thay đổi gì, chỉ là trông càng thêm cổ xưa, hơn nữa còn khiến Từ Hiên cảm nhận được một loại khí tức huyền diệu khó tả.

‘Nhanh như vậy.’ Từ Hiên có phần bất ngờ trước tốc độ cải tiến của viên thần thạch, hắn cẩn thận thu nó vào trong tay áo, sau đó mới cầm quyền kiếm pháp lên quan sát, xem thử sau khi thăng cấp nó đã có thay đổi gì.

Vật phẩm:【Toàn Chân Kiếm Pháp (Dị)】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi Hữu

Võ học nhập đạo, loại hình kiếm pháp.

Kiếm pháp nhập môn do Trung Thần Thông – Vương Trùng Dương sáng chế, biến hóa tinh vi ảo diệu.

Sau khi trải qua sự cải tạo của【Đại Tông Sư Thạch】, không cần phối hợp với【Toàn Chân Tâm Pháp】cũng có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất, nếu có nội công tâm pháp thuộc tính chí dương làm hậu thuẫn tác thì càng thêm mạnh mẽ.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】có bảy kiếm bảy thức, tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín thức, cực kì tương hợp với【Thiên Cương Bắc Đẩu Trận】.

Võ Căn: Tiến độ thông thạo của tất cả võ học loại hình kiếm pháp được tăng thêm 3 thành, tăng 1 thành uy lực của kiếm pháp khi đối đầu nội công thiên hướng âm tà.

*Chú: Nếu phối hợp cùng【Ngọc Nữ Kiếm Pháp】có thể đạt đến trạng thái Song Kiếm Hợp Bích, lĩnh ngộ【Ngọc Nữ Tổ Tâm Kiếm Pháp】có phẩm chất Tuyệt Phẩm

---

Quả là thần thạch, không những uy lực của【Toàn Chân Kiếm Pháp】được tăng lên đáng kể mà Võ Căn cũng được cường hóa không ít, tiệm cận【Trục Nhật Thần Bộ】và【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】.

Nếu lại thêm【Tứ Hàng Kiếm Điển】, hẳn là có thể khiến Võ Căn của bộ kiếm pháp thực sự sánh ngang, thậm chí vượt qua hai môn võ học trên.

‘Bình tĩnh, dục tốc bất đạt.’

Từ Hiên nén lại mong muốn tu tập kiếm pháp ngay lúc này, thông thả cất quyền bí tịch lại vào trong ống tay áo.

Xong rồi, có bao nhiêu tiền vốn thì hắn đã tiêu xài sạch sẽ, thu hoạch cũng hết sức khả quan.

Mặc dù chưa tìm ra giải pháp cho chuyện tu hành nội công, nhưng tạm thời đó chưa phải nỗi lo quá lớn của Từ Hiên, bởi Hậu Thiên cảnh vẫn dựa vào ngoại công chiêu thức là chủ yếu, chờ đến Tiên Thiên thì vấn đề nội công mới thực sự trở thành mối lo ngại hàng đầu.

Lấy【Tâm Hung Kính】ra kiểm tra, phát hiện không có Sát Thần môn đồ nào trà trộn vào trong trấn, Từ Hiên bắt đầu nghĩ đến những chuyện phải làm tiếp đó.

Từ Hiên chợt nhớ đến hôm nay là mừng một đầu năm, nếu không đi chúc Tết cho trường bối thì thật chẳng còn gì để nói.

Về phần gian nhà tranh đã tang hoang sau một chương của Triệu đường chủ, Từ Hiên không hề có ý định dựng lại nó.

Nếu đã quyết định xử lý xong Sát Thần Môn liền rời khỏi tiểu trấn, hắn cũng không cần thiết phải hao phí công sức cho việc xây nhà, ở tạm học đường là được.

Hơn nữa việc bị Triệu Hắc tập kích cũng cho Từ Hiên một bài học xương máu, thực lực không đủ thì đừng có giả bộ cao nhân làm gì.

Nếu trước đó chịu ở lại Bạch Long Trấn, hẳn căn bản không cần phải hao tổn nhiều thứ như vậy để đối phó kẻ địch, cuối cùng vẫn phải nhờ Hứa phu nhân tới cứu.

‘Có Hứa phu nhân tại trấn, chỉ cần không phải La Sinh đích thân tới, tánh mạng của ta coi như chẳng gặp chút uy hiếp nào. Huống chi, họ La có tới thật cũng chưa chắc tạo thành nguy hiểm.’

Từ Hiên chợt nhớ đến nụ cười thâm bất khả trắc của Ngô Tam Âm, đến bây giờ hắn vẫn hoàn toàn không thể nhìn thấu được lão.

Ấn tượng của hắn với Ngô lão tiên sinh chỉ dừng lại ở việc lão giống như cái gì cũng biết, đối xử với mình cũng rất hòa ái, chỉ là có hơi yêu thích việc hành

hạ người khác trên bàn cờ, ngoài ra thì chẳng còn gì.

Nghĩ đến lão, Từ Hiền chợt nhớ ra hần còn chưa chuẩn bị lễ vật để đi chúc Tết.

‘Tay không mà tới, e rằng mười phần thì có tám chín là bị giữ lại đánh cờ đến tối mất.’ Gượng cười nghĩ thầm, Từ Hiền cho rằng bản thân nhất định phải tìm cách thoát khỏi số mệnh đau khổ ấy.

Về mặt hần bắt đầu trở nên đắm chiêu, trong thời gian ngắn khó mà suy nghĩ ra nên tặng quà gì.

Từ Hiền bỗng nhớ đến việc hần từng muốn chờ nghề【Họa Sĩ】lên cấp năm, sau đó lại vẽ một bức chân dung toàn thân tặng cho Ngô Tam Âm.

Tuy【Họa Sĩ】vẫn chưa đạt tới, nhưng chẳng phải nghề【Thư Pháp Gia】vừa chạm tới cột mốc đó hay sao, thay vì tặng tranh thì hần cũng có thể tặng chữ cho lão.

Nghĩ đến liền làm, Từ Hiền trải giấy ra, lại bày lọ【Truyền Đạo Bút】ở bên cạnh, khoanh tay suy nghĩ xem nên viết thứ gì.

Bất giác mỉm cười, nghĩ đến việc mình làm nhiều nhất khi đến gặp Ngô lão, Từ Hiền đã biết phải viết chữ gì.

Chọn lấy cán bút lớn nhất, Từ Hiền một tay giữ lấy cổ tay áo, mắt lộ thần quang, múa bút trên mặt giấy.

Hần không cần nghiên mực, bởi【Truyền Đạo Bút】lấy tâm ý của hần làm mực, chỉ cần tâm cảnh không tối, ý cảnh không cạn, hần có viết đến trời cùng đất tận cũng chẳng bao giờ hết mực.

Điều bút sinh hoa, giọt mực đầu tiên vừa rơi trên giấy tựa như một đóa hoa lan nở rộ, hương thơm truyền khắp không gian, nếu có người ngửi được tất sẽ thấy tinh thần sáng khoái, đầu óc minh mẫn.

Khóe miệng nhếch lên, trông Từ Hiền giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó hài hước nên không nhịn được phải cười. Tuy vậy, đường bút của hần vẫn hết sức vững chãi, không nhanh không chậm, mỗi nét đậm nhạt, gầy mập khác nhau, nhưng khi kết hợp thì lại có một sự hài hòa đến khó hiểu.

Cách!

Hoàn thành nét cuối cùng, Từ Hiền để lại bút vào trong lọ.

Không kinh phong vũ, không khiếp quý thân, chờ hần viết xong một chữ này vẫn chẳng hề có dị tượng gì xảy ra.

DỊCH

Dịch, tức là chơi cờ vậy. Chơi cờ, cũng là một môn nghệ thuật.

Từ Hiền không đề thơ từ, câu đối mà chỉ viết mỗi một chữ này, có vẻ không liên quan gì đến lễ Tết nhưng hần tin Ngô Tam Âm chắc hần sẽ thích, bởi nó đại biểu cho thứ lão si mê nhất trên đời này.

Có lẽ vậy...

Để bức thư pháp sang một bên, Từ Hiền tiếp tục múa bút đề tự, hần đương nhiên không chỉ đi chúc Tết một người, cho nên một phần lễ vật là chẳng thể nào đủ.

Ở Bạch Long Trấn, Từ Hiền tuy là danh nhân nhưng kết bạn lại không nhiều, nói đến thâm giao lại càng chẳng được bao nhiêu.

Vương lão trưởng trấn, cha con Lý Đại Ngưu, Hứa đại phu, Hứa phu nhân cùng với đám nhỏ ở học đường.

Lý Tự Thành, hần đã tính trước là truyền thụ võ học mới, vậy nên không cần chuẩn bị lì xì cho gã.

Từ Hiền nghĩ đến người đã cứu trị cho mình – Hứa đại phu – hần quyết định viết cho y một câu đối.

“Giám hình tu minh kính – Liệu tật tu lương y”

Soi xét cần gương sáng, trị bệnh muốn lương y, nội dung câu đối khẳng định nhân phẩm và y thuật của Hứa Tuyên, bên trong nét mực lại ẩn chứa lòng cảm ân của Từ Hiền.

Không dừng ở đó, hần tiếp tục viết cho Vương lão và Lý đại thúc, có điều chỉ là nội dung chúc phúc thông thường, ví dụ như: “Phúc như Đông hải, thọ tì Nam Sơn”, “Vạn sự như ý”, “Tần tài tấn lộc”, v.v...

Sau đó đến Hứa phu nhân thì Từ Hiền đã gác bút, bởi hần định chờ nghề【Tiểu Thuyết Gia】tấn cấp cao hơn lại chép một quyển Bạch Xà Truyện mới cho nàng.

Về phần bọn học trò, hần không cho chúng nó bài tập làm Tết đã là món quà lớn nhất, nào có cần chuẩn bị gì thêm.

Đến đây coi như hoàn tất, hẩn thu hồi【Truyền Đạo Bút】, sau đó lấy các bức thư pháp lồng vào trong quyển trục, gói ghém cẩn thận rồi cũng cho vào trong tay áo.

Từ Bắc đến Nam, từ Đông sang Tây, đó là lộ trình Từ Hiền đặt ra cho mình.

Vậy nên nhà của Ngô Tam Âm ở phố Nam là nơi đầu tiên hẩn tìm đến.

Nhưng lúc tìm tới, Từ Hiền không ngờ rằng đã có một người đến trước cả mình, hơn nữa đó còn là một kẻ lạ mặt chưa từng xuất hiện tại Bạch Long Trấn.

Lẽ nào là bà con xa của Ngô lão tiên sinh?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Ngô lão tiên sinh có khách thăm

Dọc theo chính lộ, hàng quán hôm nay đều không có ai bày bán, nhà nhà treo lồng đèn giấy đỏ, câu đối dán trước cửa, mai đào đặt trước nhà.

Lũ trẻ con thay áo mới chạy nhảy khắp nơi, tiếng cười rôm rả, bầu không khí một mảnh an bình, vui sướng.

Từ Hiền chậm rãi đẩy xe lăn tiến lên, trên người vẫn khoác bạch y kiểu cũ, nhưng trước khi ra cửa hẩn đã cố ý chải chuốt lại tóc tai một phen.

Thật ra cũng không có gì nhiều, chỉ là búi tóc trên đầu đổi kiểu sang hình hồ lô, lại dùng Định Phong Trâm mà Lý Nhất Nguyên tặng cố định nó lại, phần tóc đằng sau cũng không buộc hờ mà hoàn toàn để xổ ra, dài quá nửa lưng.

Chải vuốt gọn gàng, y phục sạch sẽ, trông Từ Hiền lúc này có tinh thần hơn hẩn.

Trên đường, gặp ai chúc Tết hẩn cũng sẽ mỉm cười chúc lại, có học sinh đến chia sẻ bánh kẹo hẩn cũng sẽ vui vẻ nhận lấy, thái độ hiền hòa đúng mực, trông vẫn y như những ngày đầu tiên đến trấn, nào có ai đoán được hẩn lại sắp rời đi đâu.

Chẳng mất bao lâu, Từ Hiền đã đến nhà Ngô Tam Âm, trên tay hẩn lúc này ôm không ít quà Tết do dân trấn tặng cho, muốn để vào không gian trữ vật cũng chẳng được, bởi nó cũng đã bị lấp đầy cách đó không bao lâu.

Cho một ít vào trong hộp gỗ của xe lăn, lại dùng một miếng vải lớn gói những thứ không phải đồ ăn thức uống chung với nhau, chẳng mấy chốc hai tay hẩn đã trống trơn, sau xe thì xuất hiện một cái bao vải to.

Lấy bức thư pháp mà mình định tặng cho Ngô Tam Âm ra từ trong tay áo, Từ Hiền chỉnh lại trang dung, sau đó nâng tay lên định gõ cửa, nhưng tay vừa đưa ra nửa đường thì đã nghe một giọng nói trầm ấm truyền tới từ trong nhà:

“Từ tiên sinh đây à? Ngươi tự vào đi thôi, cửa không khóa.”

Từ Hiền khẽ cười bảo vâng, nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong quả nhiên không khóa.

Bậc chặn cửa cũng không thể làm khó được hẩn, lúc này chỉ thấy Từ Hiền vận kinh vào hai tay, ngửa người ra sau rồi đẩy xe lăn tiến tới, bốn cái bánh xe hai lớn hai nhỏ cứ thế trèo lên bậc chặn, trông hết sức nhẹ nhàng.

Vào được bên trong, Từ Hiền cẩn thận đóng cửa lại, sau đó chậm rãi tiến đến chỗ cái tiểu đình ở góc Tây, chỉ bằng khước mắt, hẩn đã để ý thấy có bóng người thấp thoáng nơi đó.

Từ Hiền cứ tưởng đó là Ngô Tam Âm, nhưng khi thực sự nhìn đến mới biết là không phải, bởi Ngô lão lúc này đang ngồi ở hướng đối diện người đó, bị bóng lưng của y che mắt nên hẩn mới không thấy được.

“Bằng hữu của Ngô lão?” Lòng thâm nghi hoặc, Từ Hiền thông dong đẩy xe lăn đến gần lương đình, chưa kịp đổi mặt đã nghe người kia cất tiếng:

“Ngô lão, đây chính là kẻ đã đoạt đồ đệ của ta ấy à? Cảnh giới thấp chút nhưng căn cơ quả thật bất phàm, chỉ có điều... không được thành thật cho lắm. Hai chân lạnh lặn, có gì còn dùng xe lăn để lừa bịp thế nhân?”

Tiếng nói trầm bổng, âm vang hữu lực, giọng điệu hùng hồn, ngay thẳng, chỉ cần nghe âm thanh thôi đã biết ba phần bản tính kẻ này ra sao.

Đường đường chính chính, có sao nói vậy.

Từ Hiền nghe ra được, cho nên bị y chất vấn cũng không giận, chỉ là sinh lòng hiếu kỳ, không biết y nói đến đoạt đồ đệ là chuyện thế nào.

Hơn nữa từ việc kẻ này nhìn ra bản thân mình có võ công, hẳn cũng đoán được một hai thân phận của y.

Bởi lẽ Từ Hiền vẫn còn nhớ, lão thủ thư ở Đan Dương Thư Viện từng nói cho hắn biết, Ngô Tam Âm thuở trẻ kết bạn khá nhiều nhân sĩ võ lâm, đến nay vẫn còn giữ mối quan hệ, thường đến thăm hỏi vào dịp Nguyên Đán.

Xem ra kẻ này chính là một trong những người đó.

Chậm rãi đẩy xe vào trong lương đình, Từ Hiền trước tiên chấp tay vái chào Ngô Tam Âm, sau đó lại quay sang thi lễ với người kia, mỉm cười giải thích:

“Bởi vì thế nhân đã quen với hình tượng văn bối ngồi trên xe lăn, nếu bây giờ ta đột ngột đứng lên, họ ắt sẽ sinh lòng kinh ngạc, hỏi han đủ điều, ngoại trừ gây phiền hà, hao tổn thời gian của nhau, thật chẳng có ích lợi gì cả.”

“Huống chi, từ xưa đến nay, chưa từng có ai quy định người lành lặn không thể ngồi xe lăn, văn bối xưa còn coi nó là xe lăn, chân lành rồi thì coi nó là công cụ di chuyển, như ngựa như kiệu, vậy không được chăng?”

Hắn nói mà vẫn nhìn thẳng vào mắt người kia, thái độ quang minh chính đại, lòng không có quỷ ám.

Từ góc độ của Từ Hiền mới thấy, trước mặt hắn bây giờ là một người đàn ông trung niên tuổi chừng tứ tuần, mày kiếm mắt sáng, bộ dáng oai hùng, thân cao mã đại ngồi trên ghế, khoác lên mình một bộ áo choàng lông sói, hai bên vai là hai cái đầu sói, nhe nanh dữ tợn, khiến vẻ ngoài của y trông càng thêm uy phong凛冽.

Từ cổ trở xuống, cả người y ẩn sau lớp áo choàng, chỉ có tay trái thò ra đặt bên bàn cờ.

Từ Hiền trước ngó qua chiến trường hắc bạch, phát hiện quân trắng do y nắm giữ đã thất bại thảm hại, hoàn toàn chẳng còn đường nào chống trả thế công của Ngô Tam Âm, chỉ có thể giữong cờ trắng nhận thua.

Lại nhìn diện mạo của người này, Từ Hiền thầm khen “giống một đấng trượng phu”, trông thấy bộ áo choàng của y, hắn lại buồn cười nghĩ thầm:

“Đây là phương Nam, y mặc thế này thật được sao? Ồ, y cũng thuận tay trái như ta.”

Lúc ta nhìn người, cũng là lúc người nhìn ta.

Người đàn ông trung niên kia sau khi đối diện với Từ Hiền cũng thầm khen một tiếng “túi da không tồi”, nghe được lời giải thích vừa rồi, lại nhìn thần sắc thần nhiên trên gương mặt hắn, y nhận ra kẻ này cũng nghĩ như thế nào thì nói thế ấy, không hề dối trá.

Trong mắt có ba phần tán thành, người đàn ông trung niên “ừm” một tiếng thật trầm, thu tay trái vào luôn trong áo rồi nhướn mày hỏi Từ Hiền:

“Chẳng ai ngăn cấm, đương nhiên có thể được. Nhưng hai chân đi được mà lại ngồi xe lăn, người không thấy bứt rứt ư? Cảm giác bị người khác coi mình là què quặt, người không thấy xấu hổ ư?”

Trong lúc y hỏi, Ngô Tam Âm lại nâng chén trà lên nhâm nhi, nét mặt có hai phần hường thụ, phần vì trà phần vì vừa thắng ván cờ.

Lão ngồi một bên không lên tiếng, ánh mắt hiền hòa, thần sắc bình đạm, miệng nở nụ cười ý nhị sâu xa, nhìn người đàn ông trung niên và Từ Hiền đối đáp với nhau.

Ngô Tam Âm đã tính rồi, chờ hai người trò chuyện xong, lão sẽ lập tức cho đối đối thủ, để Từ Hiền chơi vài ván với mình.

Hơn ba mươi năm trước lão đã bắt đầu đánh cờ với người đàn ông kia, bây giờ có thắng cũng chẳng thấy vui thú gì bởi quá quen thuộc.

Nhưng Từ Hiền thì khác, Ngô Tam Âm luôn có thể tìm thấy niềm vui mới mỗi khi chơi cờ cùng hắn.

Nghĩ đến đây, lão bắt đầu tìm xem lát nữa nên sử dụng thế cờ nào để khiến hắn bại không quá đậm, dù sao hôm nay cũng là ngày Tết, lão cũng không muốn hắn thua quá khó coi.

Không biết việc lão đầu xấu tính này đang mưu toan chuyện hành hạ mình, Từ Hiền nghe xong câu hỏi của người đối diện, đầu khẽ gật gù, thần sắc thông dong không vội, hỏi ngược lại:

“Bứt rứt ư? Có miệng mà không được nói, Phật Môn có Bế Khẩu Thiền, biết bao cao tăng hơn hai mươi năm không nói một lời, tiền bối thử nghĩ họ có bứt rứt không?”

“Đã gọi cao tăng Phật Môn, tất nhiên thiền tâm sâu dày, lòng như minh kính, giai đoạn đầu có lẽ có, nhưng sau ắt thành chánh quả, lòng không bứt rứt. Nhưng mà... người là cao tăng sao?”

Không chút hoang mang, người đàn ông đáp lại, sau đó còn tiếp tục chất vấn Từ Hiền.

Từ Hiền cũng chẳng xoàng, y vừa hỏi xong hắn liền há mồm đáp ngay:

“Văn bói không phải cao tăng, vậy nên lúc nào muốn ngồi xe thì ngồi xe, lúc nào muốn bộ hành thì bộ hành, chưa từng kiềm giữ, tùy tâm tùy tính, tất nhiên cũng chưa hề thấy bứt rứt trong lòng.”

Từ Hiền không phải người hay quên, hẳn vẫn nhớ lúc đầu câu hỏi của người đàn ông trung niên có hai ý, vậy nên thuận miệng trả lời một thể:

“Lại nói, bị người khác coi là què quặt liệu có xấu hổ hay không? Vậy phải xem lại cách tiên bói nhìn nhận như thế nào về chính mình, ta chi là ta, hay ta trong mắt người khác mới là ta? Nếu là trước thì không, nếu là sau... có lẽ có.”

Người đàn ông tưởng rằng hẳn sẽ nói “thì có”, nhưng không ngờ lại là “có lẽ có”, chợt sinh lòng tò mò muốn biết lời này hiểu như thế nào, bèn mở miệng nhờ Từ Hiền giải hoặc.

“Người trước đã không bận tâm ánh mắt kẻ khác, đương nhiên sẽ không khó chịu vì lời nói bên ngoài. Nhưng còn người sau... tiên bói thử nghĩ, một kẻ vì bảo vệ gia hương, lên trận giết giặc chẳng may bị chém cụt chân, y sẽ cảm thấy xấu hổ chăng? Lại có một kẻ, ngày ngày chẳng biết tiến thủ, nhậu say bí tỉ còn ngoan cố cười ngạo chạy đua, té què hai cẳng, hẳn sẽ không cảm thấy xấu hổ sao?”

Người đàn ông trung niên nghe xong, mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn Từ Hiền đã có vài phần thân thiết.

Há miệng cười đầy hào sảng, y lớn giọng nói rằng: “Từ tiên sinh đúng là không tệ, quả nhiên mắt nhìn người của Ngô lão vẫn luôn rất tốt.”

Cởi áo choàng ném sang một bên, người đàn ông trung niên đưa tay trái lên ôm quyền, trò chuyện qua lại đã lâu, bây giờ y mới giới thiệu thân phận của mình:

“Đạo khách, tán nhân giang hồ, Thượng Quan Cải Mệnh, rất hân hạnh được gặp ngài, Từ tiên sinh.”

Đến lúc này Từ Hiền mới nhận rõ một điều, y vốn không phải cũng thuận tay trái như hẳn, mà vì y chỉ còn lại một tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Muốn được chỉ điểm phải ra nước

“Thần điều đại hiệp?”

Ý nghĩ vừa nổi lên liền bị Từ Hiền xua đi, người đàn ông một tay – Thượng Quan Cải Mệnh – thật sự không giống Dương đại hiệp, chẳng cần nói đâu xa, một bên là kiếm khách, một bên là đạo khách, liếc sơ qua đã thấy sự đối nghịch.

Một người đường đường chính chính thế này đã dám tự xưng đạo khách, ắt hẳn tạo nghệ đạo đạo rất không tầm thường, Từ Hiền vừa nghe y giới thiệu đã sinh lòng muốn thỉnh giáo một hai.

‘Danh tự cũng thật khí phách, nghịch thiên cải mệnh, có phong thái bá đạo của đạo khách.’

Mặc dù từ cách Thượng Quan Cải Mệnh gọi mình, Từ Hiền hiểu y đã biết được danh tính của bản thân, nhưng hẳn vẫn chấp tay đáp lễ, bảo rằng:

“Không dám nhận tiên sinh, văn bói Từ Hiền, tân thủ giang hồ, xin ra mắt Thượng Quan tiên bói.”

Thượng Quan Cải Mệnh khẽ gật đầu, mắt nhìn vào bàn tay của hẳn, chợt hỏi: “Từ tiên sinh cũng là đạo khách?”

Không chỉ nhìn ra dấu vết luyện đạo trên tay Từ Hiền, y còn phát hiện một sự thật thú vị là hẳn cũng dùng tay trái cầm đao giống mình. Gặp phải chuyện trùng hợp như vậy, ánh mắt Thượng Quan Cải Mệnh nhìn hẳn lại thêm vài phần thân cận.

Từ Hiền không ngờ được y chỉ nhìn qua đã biết mình luyện đạo, trong lòng thầm kêu hai tiếng ‘cao thủ’, ngoài mặt vẫn như thường, thu hai tay lại rồi lắc đầu đáp rằng:

“Tiên bói quá lời, Từ Hiền đúng là biết chút đạo pháp thô thiển, nhưng không đạt tới mức độ được xưng là đạo khách.”

Đoạn lại mở lòng bàn tay đưa về phía Thượng Quan Cải Mệnh, thân nhiên nói tiếp:

“Ngược lại, tiên bói mới thật là đạo khách, chẳng những khí chất oai phong đường hoàng, đến cả quý danh cũng tràn đầy bá đạo, nghịch thiên cải mệnh, khí phách bức nào? Mà đạo khách, tức bá giả vậy.”

Thượng Quan Cải Mệnh nghe vậy, cũng học theo hẳn lắc đầu, than thở rằng: “Thiên sinh vạn vật, tức sinh ta vậy. Nghịch thiên, khác nào đại nghịch bất đạo? Vô lâm đồng đạo đều gọi Nghịch Thiên Đạo, nhưng ta chưa từng dám nhận.”

Sau đó, y lại tỏ vẻ không tin về những lời trước đó của hân:

“Từ tiên sinh, khiếm tốn quá mức chính là tự đại. Mắt nhìn người của ta không bằng Ngô lão, nhưng nhãn lực vẫn có vài phần, ngươi tuy chưa đến Tiên Thiên, khí thế lại đã hiển hiện một hai. Lẽ nào, thứ đao thể sắc bén vô bì mà ta thấy được trên người ngươi... chỉ là giả tạo?”

‘Đao thể?’ Từ Hiền nghe vậy, chợt nhớ đến lúc còn ở không gian trắng xóa luyện đao, lúc【Giải Nguru Tam Đoạn Thước】đạt đến Lư Hỏa Thuần Thanh, hân cũng nhận ra bản thân giống như đạt tới một trạng thái huyền diệu nào đó, nhưng chỉ trong thoáng chốc liền bị ẩn đi, giờ nghe y nói ra mới biết đó là đao thể của mình.

Thực ra đó là lần thứ hai mà loại trạng thái đó xuất hiện, lần đầu tiên chính là sau khi hân vừa lĩnh ngộ xong câu chuyện “Bảo Đình giải nguru”.

Chỉ một con dao bầu nơi tay, thiên địa này không có gì không thể chém đứt.

‘Hóa ra như thế.’ Hiểu được tiền căn hậu quả, Từ Hiền bình tĩnh nói rằng:

“Thượng Quan tiên bối quả thật mắt sáng như đuốc, nhưng ngươi có điều không biết. Văn bối tuy có đao thể nhưng lại không có đao tâm, có ngoại mà không có nội, trong tay có đao mà trong lòng không đao, hữu hình vô thần, thật không thể xưng đao khách.”

Thượng Quan Cải Mệnh nghe vậy khẽ ồ một tiếng, gật đầu giống như đã hiểu.

Nếu thật là như vậy cũng có thể giải thích thông, không phải nhãn lực của y kém, mà vì y vừa gặp Từ Hiền không được bao lâu, nên chỉ có thể nhìn ra được cái đao thể bên ngoài mà thôi.

Nếu như Thượng Quan Cải Mệnh và Từ Hiền tiếp xúc đủ nhiều, vậy y chắc chắn có thể biết được hân có đao tâm hay không, bởi đối với một bậc đao khách chân chính, người ta có thể nhìn ra điều đó chỉ thông qua ngôn hành, cử chỉ thường ngày, thậm chí không cần xuất đao mới biết.

Nhưng không có đao tâm lại diễn sinh ra đao thể, đó gần như là chuyện không thể. Thượng Quan Cải Mệnh rất muốn biết Từ Hiền tại sao làm được, cho nên y định hỏi để thỏa lòng hiếu kỳ.

Chỉ là lời còn chưa ra khỏi miệng, Ngô Tam Âm giống như cố ý chặn họng y vậy, lão vỗ tay vừa bày tỏ tán dương, vừa ra vẻ chất vấn:

“Vừa gặp đã trò chuyện vui vẻ như vậy, xem ra hai vị rất có duyên. Nhưng các ngươi giọng khách át giọng chủ, chẳng lẽ đã quên... lão đầu này mới là gia chủ?”

Nói xong lại hạ giọng xuống, nở nụ cười hòa ái nhìn Từ Hiền, vui vẻ hỏi rằng: “Từ tiên sinh, sớm nay ngươi đến là có chuyện gì, không lẽ biết lão đầu ta đang thiếu đối thủ, nên đến bồi ta chiến trận đao binh?”

Lời này của lão chẳng khác nào coi Thượng Quan Cải Mệnh như không tồn tại, nhưng người sau nghe vậy lại chỉ mỉm cười.

Kỳ nghệ của y còn kém xa Từ Hiền, đến thăm lão chưa được một canh giờ đã thua liền ba ván, thực sự không có hào hứng gì mà đánh tiếp.

Nhưng mục đích Từ Hiền tới đây nào có phải để lão hành hạ, hân vội vàng lấy hai tay dâng lễ, đưa bức thư pháp của mình cho Ngô Tam Âm, giọng trầm ấm bảo rằng:

“Ngô lão, hôm nay mừng một Giáp Tý, Từ Hiền không phải đến đánh cờ. Chuyện là ta có chút lễ mọn muốn dâng lên, mong ngài đừng chê.”

Hân vẫn chưa quên bản thân còn nợ lão đến mười ván cờ, nếu hôm nay bị bắt trả đủ, sợ là sau này hân sẽ gặp ám ảnh mỗi khi nhìn thấy bàn cờ mất.

Ngô Tam Âm mỉm cười nhận lấy, vừa mở cuộn thư pháp ra vừa nói: “Lễ mọn tình thâm, hướng chi tác phẩm của Từ tiên sinh nào có thông thường, sao có thể gọi là mọn được, ồ! Chữ này...”

Giọng nói của Ngô lão tiên sinh chợt im bặt khi nhìn thấy chữ trong bức thư pháp, lão có thể cảm nhận được “ý chữ” ở trong đó đang ảnh hưởng đến mình.

“Đánh cờ ít thôi, bắt nạt trẻ nhỏ có gì hay.” Nhìn vào chữ DỊCH trên mặt giấy, lão giống như nghe được có người đang nói với mình như thế.

Đúng vậy, lần đầu tiên xuất hiện việc một cái chữ biết nói, bậc cao nhân thâm bất khả trắc như Ngô Tam Âm cũng phải ồ lên kinh ngạc khi nhìn thấy nó.

Không những thế, lão có thể cảm giác được ý chí của chữ DỊCH thực sự tác động được đến tâm trí bản thân, trong đầu lão bất chợt sinh ra ý nghĩ không nên bắt ép Từ Hiền đánh cờ với mình.

‘Thú vị.’ Ngô Tam Âm hít một cái, ý nghĩ đó liền bay biến đi đâu mất, không còn ảnh hưởng đến lão một lần nào nữa.

“Quả thật không có đao tâm.” Một giọng nói chợt vang lên sau lưng Từ Hiền.

Đó chính là Thượng Quan Cải Mệnh, không biết từ lúc nào mà y đã vòng ra phía sau hai người, cúi đầu nhìn xuống bức thư pháp.

Thượng Quan Cải Mệnh không hiểu thư pháp, nhưng y cũng biết nhìn chữ như nhìn người, nét bút của Từ Hiền quả thật không có sự sắc bén, sự bá đạo

mà một vị đạo khách cần có.

Thay vào đó, y có thể nhận ra con người hần có sự cứng cỏi, cũng có sự mềm mại, có phần trí tuệ, cũng có phần cảm tính, có thể nồng nhiệt như lửa, cũng có thể lạnh lẽo như băng.

Điều đó không có nghĩa bản tính của Từ Hiến thiện biến, mà thực ra hần là người biết thuận theo tâm tính, hòa cùng tự nhiên.

Giống với Ngô Tam Âm, Thượng Quan Cải Mệnh cũng bị ý chí của chữ DỊCH kia ảnh hưởng đến, trong mắt giống như có ánh đao xẹt qua, y lập tức không còn chịu tác động từ nó.

Cảm nhận được thứ tâm ý mà Từ Hiến truyền vào trong thư pháp, Thượng Quan Cải Mệnh chợt sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên.

Y ngày xưa cũng bị Ngô Tam Âm hành hạ không ít lần trên bàn cờ, mãi đến lúc trở lại giang hồ mới thoát được kiếp nạn, mặc dù đến Nguyên Đán hằng năm vẫn phải tới độ thiên kiếp.

“Từ tiên sinh, xem ra người rất thích đánh cờ với ta, lão đầu này rất vui mừng khi biết đấy.”

Ngô Tam Âm vừa cười vừa nói, ánh mắt ý nhị sâu xa.

Từ Hiến nghe lão nói vậy, sao còn chưa rõ bức thư pháp của mình không thể ảnh hưởng được lão, nhưng cũng không hề bất ngờ về chuyện đó.

Hần đã dự liệu được điều này từ trước, bởi lẽ lúc đề bút lên viết cũng chỉ mang ý đồ vui đùa là chính, thất bại chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Nếu mà hần thực sự nghiêm túc, chắc chắn sẽ không... thành công.

Nở nụ cười cáo lỗi, Từ Hiến vội chấp tay xin tha: “Ngô lão, chuyện chơi cờ, ngày khác vẫn sinh nhất định phụng bồi. Nhưng hôm nay ta còn vài nơi cần đến thăm hỏi, thật sự không thể ở lâu.”

Nghe hần nói vậy, Ngô Tam Âm cười như không cười, giọng có phần tiếc nuối bảo rằng:

“Vậy sao... Thế thì đáng tiếc quá, lão đầu ta biết Từ tiên sinh vừa đặt chân đao đao, lúc luyện đao ắt có không ít nghi hoặc, nên mới đặc biệt mời Thượng Quan đến đây. Nếu người không biết thì hần chính là đạo khách có tiếng trong võ lâm, tinh nghiên đao đao nhiều năm, kiến giải của hần, đến cả võ lâm thần thoại cũng thấy đáng nghe, nhưng nếu người đã bận rồi thì thôi vậy.”

Rồi như chợt nhớ ra gì đó, lão còn thêm thêm một câu: “À đúng, đến trưa thì Thượng Quan cũng phải đi. Đại hiệp như hần mà, trăm công nghìn việc, chỉ vì nề tình lão đầu ta nên mới chịu nán lại nửa ngày đó thôi.”

Thượng Quan Cải Mệnh nghe Ngô Tam Âm nói mà chỉ biết nở nụ cười cam chịu, mặc cho lão tự biên tự diễn, mang y ra làm mồi dụ Từ tiên sinh kia đánh cờ với mình.

Không vậy không được, bởi cái tên Cải Mệnh của y chính là từ miệng lão ra chứ đâu.

Lại nói đến Từ Hiến, quả nhiên sau khi Ngô lão tiên sinh thả mồi, hần chẳng mất bao lâu thì đã mắc câu.

Cũng đành chịu, từ việc Thượng Quan Cải Mệnh chưa nhìn đã biết chân mình không tật, vừa nhìn liền biết mình có luyện đao, nhãn lực kinh khủng như vậy ắt hẳn là cao thủ hiếm gặp, nếu có thể được y chỉ giáo, tất có ích lợi không nhỏ.

Thế là hần nói: “Văn sinh chợt nhớ ra là đã hẹn đến chiều mới tới nhà thăm hỏi bọn họ, được tạm nửa ngày rảnh rồi, chi bằng bồi bạn Ngô lão vậy.”

Ngô Tam Âm dọn sạch bàn cờ, cười híp mắt nhìn Từ Hiến, chậm rãi nói ra: “Muốn thỉnh giáo gì đó, trước làm ba ván lại nói!”

Thở dài một hơi, Từ Hiến biết chỉ có thể chấp tay phụng bồi, thế là cảm quân đen đi trước.

Nhìn một già một trẻ bắt đầu khai cục, Thượng Quan Cải Mệnh chợt hồi tưởng lại ngày xưa, trên mặt hiện lên nụ cười hoài niệm, sau đó liền tập trung vô bàn cờ, háo hức chờ mong Từ Hiến sẽ bị hành hạ thế nào.

Ôi, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Thông hiểu đạo pháp, tiên sinh truyền võ

Đầu giờ Thân, trong lương đình chỉ còn lại một già một trẻ tiếp tục chơi cờ, Thượng Quan Cải Mệnh đã chào từ biệt vào lúc cuối Ngọ, mang theo mồ hôi lạnh mà rời đi.

Trong lúc chỉ điểm đạo pháp, qua những lời ám chỉ của Từ Hiến, y đã biết nguyên nhân vì sao chữ DỊCH mà hán viết lại có loại ý chỉ như vậy.

Lần nào đến gặp cũng bị kéo đi đánh cờ, một lần ngồi xuống cũng phải mấy canh giờ, ít nhất cũng ba ván, nhiều thì năm bảy ván, ai mà không sợ cho được?

Nhớ lại ngày xưa, tuy Ngô lão đầu cũng rất thích lấy y ra hành hạ trên bàn cờ, nhưng nào có tàn suất kinh khủng như Từ Hiến?

Chỉ ít thì ngoài việc bị đánh cho toi bời hoa lá trên chiến trường vuông, Thượng Quan Cải Mệnh còn được Ngô Tam Âm chỉ điểm không ít bí quyết tu hành, được như ngày hôm nay ngoại trừ nỗ lực của bản thân, không thể không kể đến trợ lực to lớn của lão.

Nhưng Từ Hiến thì thế nào? Qua lời kể thì ngoại trừ giải thích một số nghi hoặc ra, Ngô lão đầu không dạy cho hán bất cứ thứ gì, không phải đánh cờ thì cũng là đang chuẩn bị đánh cờ, hoàn toàn chẳng còn gì khác.

Thượng Quan Cải Mệnh nghĩ mãi không hiểu, Từ Hiến trước đó cũng không hiểu.

Nhưng lúc này đây, sau khi đấu xong ván thứ sáu với lão, hán giống như đã nhận ra gì đó.

Bởi vì hệ thống vừa thông báo rằng nghề【Kỳ Thủ】của hán vừa lên đến cấp độ năm.

Nhìn gương mặt hiền hòa vạn năm bất biến của Ngô Tam Âm, Từ Hiến thu cò vào hũ, trong lòng lại chấn động vô cùng: ‘Lẽ nào Ngô lão biết...’

Biết gì thì đó vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải.

Liếc sắc trời một cái, Từ Hiến cảm thấy là lúc nên ra về, hán còn không ít chuyện cần làm trong ngày hôm nay, ví dụ như chuẩn bị bán thảo Bạch Xà Truyện và Tam Quốc Diễn Nghĩa gửi cho Giang Hồ Nhật Báo.

Thế là Từ Hiến bèn chấp tay nói rằng: “Ngô lão, thời gian đã trễ, văn sinh cũng không dám tiếp tục làm phiền ngài, xin được cáo từ tại đây.”

Hán còn tưởng phải cò kè một phen, nhưng không ngờ rằng lại nghe Ngô Tam Âm khoát tay bảo rằng:

“Từ tiên sinh nếu còn việc chưa làm, thôi thì lão đầu ta cũng không giữ. Kỳ nghệ của ngươi tiến bộ rất nhanh, nhưng nhớ hãy thường xuyên nghiên tập, chớ có bỏ bê.”

Lão dặn dò như thế biết rằng sắp tới không còn được chơi cờ với hán nữa vậy.

Việc Ngô Tam Âm luôn có thể dự đoán trước mọi việc không còn gì bất ngờ với Từ Hiến, nghe lão nói vậy, hán đành khom người đáp lại:

“Lời ngài dạy dỗ, Từ Hiến nhất định ghi nhớ trong lòng. Văn sinh phải đi rồi, Nguyên Đán khoái lạc, Ngô lão!”

Nói xong liền quay người rời đi, đẩy xe lăn khỏi tòa lương đình.

Hán tự mình mở cửa rồi đóng cửa ra về, không chờ Ngô Tam Âm tiễn đưa.

Ngô lão đầu cũng không có ý định ấy, lão vẫn yên tọa trong lương đình, ánh mắt hiền hòa nhìn theo bóng lưng của Từ Hiến, lẩm bẫm những điều mà chỉ một mình lão nghe được.

“Lôi phong hằng, quân tử dĩ lập bất dịch phương. Đạo của trời đất, vĩnh hằng mà lại biến hóa khôn cùng...”

“...biến thiên mà bất dịch, thích nghi mà không đổi, thuận theo thời thế mà không phản bội sơ tâm. Trong cái vòng tròn của Đạo, chỉ mong ngươi có thể luôn đứng ở chính giữa, Từ tiên sinh.”

...

Từ Hiến không biết Ngô Tam Âm lẩm bẫm thứ gì, sau khi ghé qua nhà trưởng trấn để chúc Tết, hán lúc này đang trên đường đến nhà Lý Tự Thành.

Tiệm rèn hôm nay đương nhiên vẫn không tiếp đơn, lò lửa đã nguội từ hôm qua đến giờ, nhưng cửa thì để mở, bởi Lý Đại Ngưu đang ở nhà.

Trông thấy Từ Hiến, y không tay bắt mặt mừng mà lại tỏ vẻ kinh ngạc, to giọng hỏi hán: “Ồ Từ tiên sinh, Tiểu Ngưu không đi với ngươi sao?”

“Tự Thành? Lý đại thúc có phải nhầm rồi, sáng giờ ta vẫn ở nhà Ngô lão tiên sinh, chưa từng gặp hán.” Từ Hiến nhướn mày đáp lại.

“Không thể nào? Lúc này vừa thăm gia gia nó về, Tiểu Ngưu đã nói phải đến chúc Tết ngươi, ta còn gửi theo chút ít rượu thịt, sao lại như thế được?”

Từ Hiền nghe vậy, bèn nói “thì ra là thế”, sau đó giải thích cho Lý Đại Ngưu biết:

“Lý đại thúc có điều không biết, đêm qua ta nghỉ lại ở học đường, đến nay vẫn chưa về nhà, vì vậy mới chưa từng gặp Từ Thành.”

“Ồi chào! Cái thằng này cũng thật là, không gặp tiên sinh cũng không chịu trở về, đã hơn một canh giờ rồi, chẳng biết lại la cà nơi đâu, thật không khiến người khác hết lo.”

Nghe Lý Đại Ngưu phàn nàn, Từ Hiền chợt cảm thấy nội tâm căng thẳng.

Lý Tự Thành đến nhà tranh tìm hấn, nhưng chỗ đó lúc này đã bị san phẳng, hơn nữa cũng không hề an toàn.

Đi lâu như vậy chưa về, liệu có phải xui xẻo gặp phải Sát Thần Môn đồ ghé ngang qua?

Sinh lòng lo ngại, nhưng trên mặt Từ Hiền vẫn không chút biến sắc, thái độ như thường mà lấy bức thư pháp chuẩn bị trước đó ra tặng cho Lý Đại Ngưu, đưa xong liền nói lời từ biệt:

“Có khi Tự Thành đang đợi ở nhà ta cũng nên, để ta trở về nói với hấn một tiếng. Lý đại thúc, Nguyên Đán vui về!”

Nói xong liền lăn bánh rời khỏi trấn, tốc độ nhanh nhẹn hơn người.

“Từ tiên sinh Nguyên Đán vui về... Ày, lăn nhanh như vậy để tìm Tiểu Ngưu à, Từ tiên sinh quả thật là... nói thế nào nhỉ... à, lương sư. Từ tiên sinh quả thật là lương sư, con ta thật có phúc!”

Lời cảm khái của Lý Đại Ngưu, Từ Hiền không thể biết được, hấn lúc này đành từ bỏ kế hoạch ban đầu là đến Bảo An Đường, đổi hướng sang gò núi nhỏ ở ngoài tiểu trấn.

Tay cầm【Tầm Hung Kính】tra xét tung tích hung đồ, vừa ra khỏi trấn, Từ Hiền liền thu xe lăn vào trong không gian trữ vật, sau đó dồn hết nội kinh vào hai chân,【Trục Nhật Thần Bộ】cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh bật hết hỏa lực, phi tốc phóng về nhà cũ của mình.

Như một con ngựa thoát cương, chẳng mất bao lâu hấn đã trở lại chốn cũ, bãi phế tích vẫn còn đó, chỉ là có vẻ đã bị lục tung lên.

Từ Hiền nhìn thấy vò rượu chưa khui và một bọc giấy gói thịt, chúng nó được đặt trên một tấm ván gỗ, nhưng người lại chẳng thấy đâu.

Có điều hấn vẫn không hề hốt hoảng, phóng mình đến chỗ một cái nắp hầm, thò đầu xuống gọi: “Tự Thành?”

Quả nhiên, từ bên dưới có âm thanh kinh hi vang lên: “Tiên sinh?”

Thở phào một hơi, Từ Hiền cười quát: “Mau lên đây!”

Sau đó hấn tránh người qua một bên, lập tức gặp Lý Tự Thành nhảy tọt lên từ phía dưới.

Mồ hôi ướt đầm toàn thân, mặt mày lấm lem, bộ y phục mới mặc lần đầu đã dính đầy tro bụi, cũng chịu không ít vết nhàu vết rách.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Lý Tự Thành, lại thêm vẻ mặt mừng như điên khi nhìn thấy mình, Từ Hiền có thể đoán ra được gã hiểu lầm cái gì, ánh mắt cũng có vài phần xúc động, nhẹ giọng mắng rằng:

“Hôm nay mừng một Giáp Tý, nên ngươi muốn đi đào chuột sao? Trông ngươi mà xem, bộ dạng như vậy không mất mặt sao?”

“À ha, tiên sinh.” Lý Tự Thành chỉ biết cười khờ gãi đầu, không giải thích cái gì, cũng không hỏi vì sao nhà tranh lại thành ra như vậy.

Chỉ cần tiên sinh vẫn còn ở đây, thế là đủ rồi.

Nhìn dáng vẻ của Lý Tự Thành, không nhịn được phì cười, Từ Hiền lấy từ trong tay áo ra một bình nước để tên đệ tử khai môn rửa ráy, lại ném một bộ y phục của mình cho gã đi thay.

Lý Tự Thành lại một lần nữa chui xuống hầm, lúc xuất hiện trở lại đã hóa thành một Từ tiên sinh phiên bản lỗi.

Loại bạch y Từ Hiền hay mặc thật sự không thích hợp với gã, nhìn vào cứ dờ dờ ương ương, trông như tên đồ tể khoác nho phục, như bà bán cá mặc cung trang vậy.

Từ Hiền nhìn xong cũng thấy buồn cười, lắc đầu bảo rằng: “Quần áo của ta thật sự không thích hợp với ngươi, để ta nghĩ xem... Ừm, kiểu của y ất hấn là được.”

Hấn chợt nhớ tới bộ áo choàng lông sói của Thượng Quan Cải Mệnh, thầm nghĩ: ‘Nếu ngươi từng muốn thu hấn làm đồ đệ, hấn là cũng không để ý việc bị đụng hàng chứ, Thượng Quan tiên bối?’

Ban sáng Thượng Quan Cải Mệnh có nói Từ Hiền đoạt đồ đệ của mình, khi ấy hấn nghĩ mãi chưa ra đó là chuyện khi nào, nhưng vừa rồi gặp được Lý

Đại Nguru, hấn liền thông suốt.

Trong cuộc nói chuyện với Lý đại thúc tháng trước về Lý Tự Thành, y từng nhắc đến việc ngày xưa có cao nhân nói muốn thu gả làm đệ tử, nhờ có Ngô lão tiên sinh ra mặt nên chuyện ấy mới không thành.

Nghĩ đến cách đây không lâu vừa được Thượng Quan Cải Mệnh chỉ điểm, Từ Hiên ôm lòng khâm phục, nhưng đồng thời cũng có chút ý nghĩ ganh đua.

‘Ngô lão thật là diệu tính sâu xa, biết ta mới là người thích hợp nhất dạy dỗ Tự Thành. Tuy cách dạy bảo của Thượng Quan tiên bối cũng rất đặc sắc, lấy đao ý truyền thụ, nhưng nào lại sánh được Thần Lâm Kỳ Cảnh của nguyên thụ, nào lại có thể khiến học sinh tự mình minh ngộ như nghề Lão Sư, như Trọng Đạo Xích?’

Nhắc tới đao ý truyền thụ, Từ Hiên không khỏi cảm kích Thượng Quan Cải Mệnh, nhờ y mà【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】đã đạt tới cảnh giới Dung Hội Quán Thông.

Mặc dù không có y thì tiến cảnh của Tam Quốc Đao cũng gần đột phá, nhưng việc nào ra việc đó.

Nhớ lại lúc ấy, sau khi được Ngô Tam Âm tạm tha cho để lĩnh giáo đao pháp, Từ Hiên cứ ngỡ là Thượng Quan Cải Mệnh sẽ dùng miệng giảng giải hoặc trực tiếp múa đao thị phạm cho mình.

Nhưng không ngờ, chỉ với một ánh mắt của y, Từ Hiên lập tức sinh ra muôn vạn cảm ngộ, phát hiện có những thứ không nên nghe mà chỉ nên nhìn, không nên nhìn mà chỉ nên cảm nhận.

Bởi thứ mà ta nhìn thấy chỉ là cái hình ở bên ngoài, chứ không phải cái thần ở bên trong.

Cái mà ta nghe thấy là những lý lẽ của người khác, thích hợp với người nhưng chưa chắc thích hợp với ta.

Không những vậy, sau khi chỉ điểm cho hấn, Thượng Quan Cải Mệnh còn cho biết rằng:

Thứ mà cao thủ Huyền Tàng đang tìm hiểu, võ tu Thần Mạch đang vận dụng, là ý.

Từ Hiên chờ mong một ngày bản thân đạt tới những cảnh giới đó, khi ấy hấn cũng có thể dùng ý để dạy dỗ học sinh, cảm giác hấn sẽ rất khó tả.

Nhưng bây giờ cảnh giới còn thấp, hấn ‘chỉ đành’ dùng cách ném bí tịch cho học trò tự lĩnh ngộ.

Bộp!

Mở gói thịt ra ăn, Từ Hiên thấy quyển【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】cho Lý Tự Thành, để gả tự mình lĩnh ngộ.

Nhưng không ngờ rằng, khi gả học trò to xác giờ ra trang đầu, hấn bỗng nhận được một thông báo mới từ hệ thống.

Hiệp Đạo Giang Hồ thông báo điều gì, xin chờ hạ hồi phân giải.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hàng của tiên sinh vừa ngắn vừa nhẹ

[Độ tương hợp của mục tiêu với【Giải Nguru Tam Đoạn Thức】là 47%]

[Đánh giá: Thấp]

[Các hạ xác nhận để mục tiêu tiếp tục lĩnh ngộ?]

[Có/Không]

‘Cái này...’

Từ Hiên không kim được lòng kinh ngạc, hấn thề rằng trước đó, lúc Lý Tự Thành lĩnh ngộ【Trục Nhật Thần Bộ】và【Long Tượng Bát Nhã Công】hoàn toàn không hề có thông báo thế này.

‘Lẽ nào vì ta chịu nạp tiền? Hay là vì độ tương hợp cao thì không báo, thấp mới báo?’

Chợt nhớ đến sáng nay mình vừa tiêu xài không ít điểm Thiện Ác, Từ Hiền không ngại lấy ác ý để phỏng đoán cách làm việc của hệ thống.

“Đĩ... ngô, bắt đĩ mục thi, tiên sinh, chữ này phải đọc thế nào?” Trong lúc đó thì Lý TỰ Thành đã bắt đầu nghiên cứu nội dung đao kỹ, vừa đọc câu thứ nhất liền gặp phải khó khăn.

Từ Hiền tỉnh thần, chớp lại【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】, sau đó lại đưa cho gã một quyển khác, bảo rằng: “Tiên sinh lấy nhầm, quyển này mới đúng.”

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】

Lý TỰ Thành nghe vậy liền tin là thật, mở quyển bí tịch mới ra nghiên cứu.

“Kết nghĩa vườn đào... tiên sinh, này hình như là truyện cổ tích.” Đọc được vài chữ, gã lại tiếp tục có ý kiến.

[Độ tương hợp của mục tiêu với【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】là 49%]

[Đánh giá: Thấp]

Từ Hiền “à” một tiếng, vẻ mặt thần nhiên: “Lại nhầm nữa sao, để ta xem thử.”

Sau đó cầm lại quyển bí tịch, liếc qua một cái cho có liền nói: “Đúng là nhầm thật, hình như đây mới đúng.”

Thu【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】vào trong tay áo, Từ Hiền đưa quyển thứ ba cho Lý TỰ Thành, lần này là【Vi Đà Côn Pháp】.

[Độ tương hợp của mục tiêu với【Vi Đà Côn Pháp】là 95%]

[Đánh giá: Trác việt]

[Các hạ xác nhận để mục tiêu tiếp tục lĩnh ngộ?]

[Có/Không]

Độ tương hợp cao hay thấp đều có thông báo, như vậy có thể loại bỏ đi một trong hai giả thiết mà Từ Hiền nghĩ đến, mà cái giả thiết còn lại thì...

‘Hiệp Đạo Giang Hồ a Hiệp Đạo Giang Hồ, người thực dụng như vậy, xứng mang danh hiệp sao? Hay là người muốn nhắc nhở ta, thời buổi bây giờ muốn làm đại hiệp còn phải biết làm ăn kiếm tiền?’

Lòng thầm mỉa mai, Từ Hiền chợt bắt gặp ánh mắt của Lý TỰ Thành, quyển côn pháp đã bị mở ra nhưng gã lại không xem mà ngẩng đầu lên nhìn mình, trông giống như đang chờ gì đó.

Khẽ nhướn mày, Từ Hiền hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lý TỰ Thành cũng thẳng thắn: “Tiên sinh, quyển này hẳn là đúng rồi chứ?”

Từ Hiền: “...”

Cầm nín một hồi, hẳn lại lấy【Toàn Chân Kiếm Pháp】và【Tứ Hàng Kiếm Điển】ra đưa cho Lý TỰ Thành, mỉm cười bảo rằng:

“Không sai được, nhưng người lại xem thử hai quyển này coi sao.”

“Vâng, tiên sinh.” Lộ ra ánh mắt ‘biết ngay là vậy’, Lý TỰ Thành bình tĩnh đón lấy hai quyển bí tịch.

Từ Hiền rất nhanh nhận được kết quả lần lượt là 55% và 67%, đánh giá là Trung bình và Khá.

‘Xem ra TỰ Thành kiếp này coi như vô duyên với đao kiếm.’

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Lý TỰ Thành, hẳn lấy đi ba quyển bí tịch, thu hai quyển kiếm pháp, kiếm điển vào trong tay áo, chỉ để【Vi Đà Côn Pháp】ở lại.

“???” Lý TỰ Thành như hòa thượng sờ đầu không thấy tóc, gã cho rằng dù bản thân có thông minh thêm gấp trăm lần, sợ là cũng không thể nào hiểu được hành động này giờ của tiên sinh.

Gặp người sau lấy ra một hòn đá kỳ lạ rồi kêu mình nhỏ máu lên, Lý TỰ Thành càng cảm thấy bản loạn, gã không biết có nên ôm Từ Hiền đến gặp Hứa đại phu hay không nữa.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Từ Hiền có yêu cầu gì gã vẫn làm theo, dù cho nó kỳ quái đến cỡ nào đi chăng nữa.

Sau khi bị đao khí của tiên sinh nhà mình cắt qua, chẳng được bao lâu thì vết thương ở đầu ngón tay gã đã kết vảy, thế mới thấy được thể chất của Lý TỰ

Thành siêu phẩm đến mức nào.

Chờ qua chừng ba mươi nhịp thở, gã kinh ngạc phát hiện hòn đá kỳ lạ kia lúc này đã hóa thành một viên ngọc bảy màu, ngoại hình sắc sỡ vô cùng, tỏa ra hào quang lung linh.

Vật phẩm:【Thất Sắc Thạch】

Loại hình: Vật liệu rèn đúc

Phẩm chất: Hi hữu

Đây là một loại nguyên liệu rèn đúc tuyệt hảo, do【Đại Tông Sư Thạch】hao hết tinh hoa mà thành, trân quý khó tìm.

【Thất Sắc Thạch】không thích hợp dùng làm tài liệu chính, nhưng nó có thể dễ dàng dung luyện với bất kì thứ vật liệu rèn đúc nào.

Dùng hợp kim có【Thất Sắc Thạch】để chế tạo sẽ khiến thành phẩm có được 3 trong số 7 loại thuộc tính sau: Sắc Bén, Cứng Cáp, Mềm Mại, Dẻo Dai, Nhẹ Nhàng, Linh Mẫn, Năng Nê.

*Chú: Phẩm chất【Thất Sắc Thạch】càng cao, số loại thuộc tính có thể xuất hiện càng nhiều.

Tò vè hải lòng mà thu viên kỳ thạch vào không gian trữ vật, Từ Hiền phát tay với Lý Tự Thành, mỉm cười bảo rằng: “Được rồi, môn võ công này giờ đã thích hợp hơn với ngươi, mau mau lĩnh ngộ đi thôi.”

“Vâng tiên sinh.” Không biết Từ Hiền lại vừa sử dụng thần thông gì, nhưng nếu hắn đã nói vậy thì gã cũng nhanh chóng chấp hành, lòng thầm mong là tiên sinh nhà mình đừng có làm mấy hành động quái dị như vừa rồi nữa.

Lý Tự Thành cũng được như nguyện, bởi khi gã mở sách ra, Từ Hiền liền mặc niệm một tiếng “có”, nên còn chưa kịp nhìn chữ đầu tiên thì tinh thần của gã đã tiến vào kỳ cảnh, gặp mặt cao tăng Thiếu Lâm.

Dù biết tên đệ tử của mình chẳng mất bao lâu để lĩnh ngộ côn pháp, nhưng một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng, Từ Hiền vẫn lấy【Tâm Hung Kinh】ra kiểm tra xem có Sát Thân môn đồ nào gần đây không, hơn nữa còn truyền vào năm thành công lực, mở rộng phạm vi quét hình thêm mười dặm mới thấy yên tâm.

Chẳng mất bao lâu, Lý Tự Thành đã lĩnh ngộ xong【Vi Đà Côn Pháp】.

Gã vừa mở mắt ra, Từ Hiền liền tưởng như nhìn thấy kim cương nộ mục, nhưng thoáng cái đã biến mất, trở lại với thần thái hàm hậu, chất phác thường ngày.

Từ Hiền thầm hải lòng: ‘Không hổ là độ tương hợp đến chín mươi lăm phần trăm, vừa học xong đã tự thành khí thế, e rằng tiền cảnh sẽ chẳng thua gì ta tu luyện Giải Ngưu Tam Đoạn Thức.’

Lấy từ trong tay áo ra phần cán nối dài đã hỏng của Phi Hiệp đao, hắn ném nó về phía Lý Tự Thành rồi lớn giọng bảo rằng: “Tự Thành, diễn luyện ta xem côn pháp!”

Còn chưa kịp định thần lại sau khi lĩnh ngộ, Lý Tự Thành chỉ đưa tay ra theo bản năng bắt lấy đoạn côn sắt, vừa chộp được đã không nhịn được thốt lên: “Nhẹ quá!”

Từ Hiền nghe vậy lại cảm nín một lần nữa, phải biết trường đao thường thường rất nặng, trên chiến trường chỉ có những bậc dũng tướng võ lực hơn người mới dám sử dụng.

Vì chế tạo phần cán nối dài này, hắn đã bỏ không ít công sức để tinh luyện ra thứ sắt ròng nguyên chất nhất, lại đúc phần ruột khá đặc, hàm kim lượng rất cao.

Phải biết, Thanh Long Yên Nguyệt Đao của Quan Vũ tám mươi hai cân đã coi là rất nặng, mà cán đao này của Từ Hiền lại đến gần trăm cân, đó là còn chưa tính lúc nối vào Phi Hiệp đao, đủ để biết sức nặng của nó nhường nào.

Nhưng hết thấy đều chẳng có nghĩa lý gì với Lý Tự Thành, thân mang thiên phú tam giai Kinh Hồng【Lực Khả Bạt Sơn】, sợ là phần lớn binh khí trên đời này đều là nhẹ khi rơi vào tay gã.

Thấy ánh mắt Từ Hiền nhìn mình đã có phần bất thiện, gã bắt chợt thông minh đột xuất, biết không nên nói gì nữa mà múa côn thi triển bản lĩnh mới học.

Quả nhiên【Vi Đà Côn Pháp】cực kì thích hợp với Lý Tự Thành, vừa đánh ra một chiêu Hồng Hà Quán Nhật, bộ côn pháp này liền đạt tới cảnh giới Đẳng Đường Nhập Thất, tiến cảnh nhanh chóng vô cùng.

Bình Địa Long Phi, Hoàng Thạch Nạp Lý, Đầu Tiên Đoạn Lưu, Phục Hồ Thánh Phong, Thương Long Quy Hải, v.v...

Nói là côn sát quá nhẹ không tiện tay, nhưng Lý Tự Thành vẫn diễn luyện đầu ra đó, từng chiêu từng thức càng lúc càng thành thực, trông nào giống như một người chỉ vừa học xong côn pháp?

Bài côn này chẳng có mấy đường, không mất bao lâu thì Lý Tự Thành đã đánh xong, thu côn ra sau lưng, nom điệu bộ có phần giống một tên võ tăng, chỉ là y phục trên người lại phá hết ý cảnh, khiến gã trông như Tử Bất Tượng.

Mặt không đỏ, tim không đập, không biết lúc nào mà Lý Tự Thành đã đạt tới Hậu Thiên tứ trọng, khí tức lại hùng hậu thêm một phần.

Thần quang xẹt qua trong mắt, Từ Hiền lại không chút nào bất ngờ, người mà loại cao thủ tuyệt đỉnh như Thượng Quan Cái Mệnh cũng muốn thu làm đồ đệ, nhiều năm trôi qua vẫn còn ghi nhớ, có tiền cảnh như vậy thật chẳng đáng kinh ngạc.

Nở nụ cười thành thật, Lý Tự Thành đưa côn ra trước mặt, ngai ngừng bảo rằng: “Tiên sinh, thứ này vừa ngắn vừa nhẹ, thật không thích hợp với đệ tử.”

‘Người cứ chờ đó.’ Về mặt thần nhiên như thường, Từ Hiền liếc viên【Thất Sắc Thạch】trong không gian trữ vật, ghim lại chuyện này vào trí nhớ.

Thu hồi đoạn côn từ tay Lý Tự Thành, Từ Hiền ngó qua【Tầm Hung Kính】một lần nữa, sau đó mới lấy chiếc xe lăn của mình ra khỏi tay áo, liếc gã mà nói rằng:

“Đi thôi Tự Thành, trở về tiệm rèn, tiên sinh lại tạo cho người một cây côn dùng tạm. Trọng lượng không đảm bảo, độ dài chắc chắn theo ý người.”

Người sau nghe vậy, nhìn cảnh vật xung quanh mà nói với giọng chán chường: “Tiên sinh, vậy còn chỗ này...”

Từ Hiền phát tay, thái độ tiêu sái không trối buộc: “Đã hủy thì thôi. Ta cũng định dọn vào trong trấn, như vậy lại càng triệt để.”

Lý Tự Thành vừa biết hấn muốn dọn vào trấn, liền mặc kệ nhà tranh nhà lá, lộ vẻ mặt chờ mong: “Tiên sinh, vậy người có muốn tới nhà đệ tử...”

“Không cần phiền người và Lý đại thúc, ta ở lại học đường rất khoái hoạt.” Từ Hiền lập tức chặn họng gã đệ tử khai môn, hấn có rất nhiều chuyện riêng phải làm, ở chung nhà với người khác rất phiền phức.

Lý Tự Thành thấy tiên sinh từ chối dứt khoát như vậy cũng đành thôi, thành thành thật thật đẩy Từ Hiền trở về Bạch Long Trấn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Tiên sinh ngộ võ học, môn chủ biết hung tin

Giữa giờ Tuất, trăng treo trên trời, nhà nhà đèn đuốc sáng trưng, bầu không khí buổi đêm vẫn hết sức rộn ràng trong ngày mừng một.

Chỉ riêng cuối hẻm Hương Dương, không gian yên tĩnh, ánh nến chập chờn, Từ Hiền yên tọa trên chiếc giường nhỏ, trước mặt bày hai quyển mật tịch.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】

【Từ Hàng Kiếm Điển】

Trong cõi mình mình như có thứ gì đó mách bảo hấn rằng mưa gió sắp đến gần, phải cố gắng đề cao tu vi thêm nữa, dù không thể nhúng tay vào cuộc biến đổi phong vân, nhưng ít nhất cũng phải tự bảo vệ được bản thân mình.

Tham vọng của Từ Hiền còn cao hơn, hấn không chỉ muốn tự vệ mà còn muốn bảo hộ được cho người khác, vậy nên càng phải cố gắng gấp bội.

Trước tiên cầm lấy【Toàn Chân Kiếm Pháp】, Từ Hiền bình tâm tĩnh khí, nhẹ nhàng lật ra trang đầu tiên.

[Độ tương hợp giữa các hạ và【Toàn Chân Kiếm Pháp】là 88%]

[Đánh giá: Cực cao]

[Các hạ xác nhận tiếp tục lĩnh ngộ?]

[Có/Không]

‘Cũng không tệ.’ Từ Hiền nhướng mày một cái, sau đó hào quang từ trong quyển kiếm pháp tràn ra, bao phủ tầm mắt của hấn, lúc lấy lại được thị giác thì đã phát hiện mình đang ở trên một ngọn cao sơn hùng vĩ, chung linh dục tử.

Nơi đây chính là Chung Nam Sơn, đạo tràng của Toàn Chân Giáo, Từ Hiến lúc này đang là một tên đệ tử đòi bốn của Trùng Dương Cung, chữ lót là Thanh.

Chẳng lâu sau đó, tại nơi danh sơn thắng địa này, hắn gặp được một vị đạo sĩ tuổi ngoài bảy mươi, đầu tóc bạc phơ, đạo bào đơn sơ.

Đạo sĩ cười bảo rằng muốn truyền thụ kiếm pháp cho mình, Từ Hiến hỏi ra mới biết lão có đạo hào Trường Xuân Tử, tên xưng Khuru Xử Cơ.

Nghe tên của lão, Từ Hiến không mừng rỡ cũng không thất vọng, dù sao nhìn khắp Xạ Điều, Thần Điều, tạo nghệ【Toàn Chân Kiếm Pháp】của lão e rằng chỉ thua mỗi sư phụ mình là Vương Trùng Dương, Lão Ngoan Đồng tuy là kỳ tài võ đạo nhưng cũng chưa chắc sánh được.

‘Trường Xuân chân nhân dù sao cũng là đệ tam cao thủ của Toàn Chân Giáo, ta nên biết đủ. Ít nhất không phải loại mặt hàng như Triệu Chí Kính, Lộ Thanh Đốc.’

Mặc dù biết Toàn Chân Giáo này chỉ là ảo cảnh, Khuru Xử Cơ này cũng không phải người thật, nhưng Từ Hiến vẫn bày thái độ đoan chính, tôn trọng như sư trưởng nhà mình.

Trường Xuân chân nhân có vẻ như rất hài lòng với thái độ của hắn, chỉ bảo kiếm pháp càng thêm nhiệt tình, nói rõ cặn kẽ biến hóa, ưu nhược của từng chiêu từng thức.

Tiểu Tiếp Kinh Chu, Dạ Vũ Tiêu Tiêu, Nguyệt Mãn Tây Lâu, Tiềm Vân Lộng Xảo, Hồ Sương Thiên Lý, Hàn Yên Suy Thảo, Tri Âm Huyền Đạn, v.v. . .

Thất kiếm thất thức, hết thầy bảy bảy bốn mươi chín kiếm đều được Khuru Xử Cơ thi triển ra, chiêu thức nối liền thành một thể, uyển chuyển như nước chảy mây trôi, mạch lạc không một vết gợn, tạo nghệ kiếm pháp đã có thể coi là đăng phong tạo cực, tự thành nhất phái.

Vậy mới nói, dù cho là Lão Ngoan Đồng cũng chưa chắc sánh được Khuru Xử Cơ về trình độ【Toàn Chân Kiếm Pháp】, bởi lẽ kiếm pháp đến cùng vẫn là để sát nhân.

Khuru Xử Cơ thuở tráng niên du tẩu giang hồ, nâng ba thước thanh phong, tru diệt tặc khấu, dốc sức kháng Kim, giết bao nhiêu cho kể? Lão Ngoan Đồng lúc đó lại đang làm gì, không phải bắn bi cũng là đang đá gà, đá đẽ.

Từ Hiến xem Trường Xuân chân nhân múa kiếm, nghĩ đến Châu Bá Thông lại thầm thấy buồn cười, mắt chứa tiểu ý, nhưng từng chiêu từng thức trước mặt vẫn chưa hề bỏ lỡ, khắc ghi vào trong đầu, tính toán diễn hóa thành kiếm pháp của mình.

Đợi đến khi Khuru Xử Cơ sử xong một chiêu Quan Hà Mộng Đạn, thu kiếm mà đứng, cảnh vật Chung Nam Sơn cũng dần dần hóa thành hư ảo.

Hồn quy lai hế, Từ Hiến học xong kiếm pháp, cúi đầu khom người, tay chấp Âm Dương quyết hành lễ đệ tử với Khuru lão đạo, cảm tạ ân truyền công của lão.

Trường Xuân chân nhân khẽ gật đầu, không nói lời nào, chỉ phất tay ra hiệu rằng hắn có thể rời khỏi.

Về phần mình, Khuru Xử Cơ phiêu nhiên quay lưng mà đi, đạp bước tiến về chính điện Trùng Dương, thân hình cũng chậm rãi tiêu tán, chỉ để lại lời ngâm trong gió:

‘Luyện hình hoán cốt phi phạm khách, tự thị trường sinh vật ngoại nhân~’

Trường sinh siêu thoát không phải mục tiêu của Từ Hiến, tinh thần vừa trở về từ Chung Nam Sơn, tay phải của hắn đã chấp lại thành kiếm quyết, tự mình diễn luyện kiếm pháp.

Quả nhiên thiên phú kiếm đạo của Từ Hiến không sánh bằng đạo, từ Sơ Khuy Môn Kính đến Đãng Đường Nhập Thất, hắn phải thi triển đến chiêu thứ tư mới có thể đạt tới.

Đại Giang Tự Luyện, Thương Ba Vạn Khoảnh, Xuân Ý Lan San, Vạn Lý Phong Hầu, v.v. . . Từ Hiến đứng trong sảnh lớp múa đủ bốn mươi chín kiếm mới thu tay lại, thở ra một hơi dài, cảm thấy thần thanh khí sảng, thâm than không hổ là kiếm pháp chính tông Đạo gia.

‘Cũng không biết kiếm pháp của Toàn Chân Giáo ra sao, liệu có tương đồng?’ Từ Hiến thầm nghĩ.

Toàn Chân Giáo mà hắn đang nói đến chính là một trong Tam Thái Thượng của Trung Nguyên cửu châu, đạo tràng ở Đại Vĩnh chứ không phải Toàn Chân Giáo kia.

‘Nếu có cơ hội, lại so tay một phen.’ Giờ tay phải lên, nhìn kiếm khí lướt qua đầu ngón tay, Từ Hiến có vài phần chờ mong cái ngày được so chiêu với anh hùng thiên hạ.

Đề ý mới thấy, thay vì dùng tay thuận là tay trái, hắn lại mượn tay phải để thi triển kiếm pháp.

Điều này cũng bộc lộ cách nghĩ của Từ Hiến, hắn định để thân phận của Từ tiên sinh là một cao thủ kiếm pháp, còn Thiên Hồ Hiệp chính là một đạo khách.

Mai đây hành tẩu giang hồ, có hai tầng thân phận cũng dễ làm việc hơn, nếu không gặp phải tình huống hiểm nghèo thì chẳng cần bại lộ toàn bộ bản sự lẫn chi.

Khai vị đã xong, giờ là đến món chính.

Từ Hiền trở lại phòng nghỉ, cầm lấy【Từ Hàng Kiếm Điện】thăm nghĩ: ‘Mong là không để ta thất vọng.’

Hắn giờ ra trang đầu tiên.

[Độ tương hợp giữa các hạ và【Từ Hàng Kiếm Điện (Khí)】là 96%]

[Đánh giá: Trắc việt]

‘Cao như vậy?’ Từ Hiền không khỏi kinh ngạc trước thông báo của hệ thống, suy ngẫm trong phút chốc, hắn liền cảm thấy tỉ lệ kia đúng là hợp lý.

Nói là kiếm điện, chỉ bằng gọi là tâm điện, mà nhắc đến tu tâm, lại không thể không nhắc tới...

Hủy đi tứ chi cường kiện, bỏ đi thánh giác linh mãnh và thị lực rõ ràng, thoát ly thân hình cũng quên đi trí tuệ, nhờ đó tương thông với đại Đạo mà hòa thành nhất thể.

Tĩnh tọa tâm không, vật ngã lưỡng vong.

Có trợ thủ đắc lực【Tọa Vong Kinh】, Từ Hiền muốn tu tập quyển đầu tiên của【Từ Hàng Kiếm Điện】thật không phải là vấn đề, e là các đời kỳ nữ của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng chưa chắc đã thích hợp với kiếm điện hơn hẳn.

Mặc niệm một tiếng ‘có’, chờ cho càn khôn xoay chuyển, Từ Hiền phát hiện mình đã thân nơi rừng trúc.

Gió nhẹ vi vu, ánh dương dịu dàng, bách điều véo von, trăm hoa khoe sắc.

Chợt nghe có tiếng ca:

“Thuyền trôi Lạc Thủy, trăng ngày rằm... Nhận kêu sóng vỗ, từng nghe âm~”

“Rừng yên núi tĩnh đưa Bích ảnh, nhạc hết người đi thán Tú Tâm~”

Từ Hiền vừa nghe, trong đầu chợt nghĩ đến ‘Son vô lãng, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt’, một vị tiên tử họ Bích chưa từng lộ mặt, chỉ tồn tại trong trí nhớ của biết bao anh kiệt.

Quả nhiên, dưới ánh mặt trời, phía sau cảnh trúc xanh biếc, một vị kỳ nữ lan tâm huệ chất, mạo như thiên tiên xuất hiện.

Nàng chậm rãi bước tới, miệng không nở nụ cười nhưng thần thái vô cùng hiền hòa, thanh nhã thoát tục, trông như đã dung hợp cùng cảnh vật xung quanh, hài hòa không vết gợn.

Cực hạn tình, cực hạn ái, thiên hạ không có người nào tha thứ được cho sự nhẫn tâm của Tà Vương Thạch Chi Hiền, ngoại trừ nàng.

Lúc này chỉ thấy nàng mỉm cười một cái, tiểu dung như không cốc u lan, muôn hoa trong rừng trúc bỗng âm thầm thất sắc, Từ Hiền trông thấy cũng phải tinh thần chấn động, căn mọn Tọa Vong mới có thể bình tâm trở lại.

Chợt nghe tiên tử nhẹ giọng nói rằng: “Công tử không phải môn nhân Tĩnh Trai, nhưng đã có đạo tâm như vậy, ta cũng không ngại truyền thụ kiếm điện, xin cẩn thận nghe cho...”

Từ Hiền tĩnh tâm lắng nghe, nội dung tâm pháp thần kỳ hòa cùng tiên âm của nàng khiến hắn như si như say, trong chớp mắt đã hòa vào sự cao thâm của kinh điển và nét khuynh thành của giai nhân, quên hết trời trăng mây đất.

Hèm Hương Dương có vị tiên sinh an bình linh hội võ đạo, ở nơi hoang dã ngoài kia lại có tên môn chủ chặt vật vô cùng.

...

Bên bờ Ngạn Thủy, Sát Thần môn chủ La Sinh hóa thành quỷ ảnh, lướt đi trong đêm, biểu lộ trên mặt lại vô cùng khó coi.

Cũng tội cho y, khoảng thời gian này bị một tầng một đạo làm cho sứt đầu mẻ trán, thủ hạ dưới tay đã có hơn chục tên đường chủ hóa thành cô hồn, đến cả Sát Đổng cũng tổn thất không ít, lực lượng hao tổn vô cùng nghiêm trọng.

Đến cả bản thân La Sinh cũng không yên ổn, sau khi biết được kẻ địch của mình là Tiểu Thánh Tăng, y nào có can đảm trực diện đối đầu, chỉ có thể trốn chui trốn nhủi khắp nơi, chẳng dám ở lâu một chỗ.

Vì đã quen với chuyện bị Vong Đức làm cho như chó nhà có tang, nên biểu lộ khó coi của La môn chủ lúc này là vì một việc khác.

Triệu Hác chết rồi, Sát Đồng mà y ban cho hán cũng bị giải quyết.

Kinh khủng hơn nữa, La Sinh xác định được chuyện này không phải do Tiểu Thánh Tăng kia gây ra, có một kẻ khác cũng đang đối nghịch với Sát Thần Môn.

Dưới ánh trăng, chẳng mất bao lâu La môn chủ đã đặt chân đến bãi chiến trường của Từ Hiền và Triệu Hác.

Dựa vào bí thuật trong【Sát Lục Thần Đồ】, y tìm đến chỗ thi thể của Sát Đồng.

“Đáng chết!”

Sắc mặt La Sinh càng thêm khó coi khi phát hiện Sát Đồng bị cắt thành mảnh vụn, thời gian qua quá lâu, nó đã không thể tái sinh được nữa.

“...bát quái giáp tử, thần cơ quý tàng...” Miệng niệm chú ngữ, chẳng mấy chốc bỗng có hắc khí bay lên từ dưới mặt đất, hội tụ vào mi tâm của La Sinh.

Y chợt mở mắt ra, giọng âm hàn như quỷ dữ chồn cứa u: “Là ả.”

Hướng ánh mắt về phía Bạch Long Trấn, sau lại nhìn về Nam phương, thần sắc của La Sinh dần trở nên điên cuồng, bạo ngược.

“Nếu các ngươi đã muốn chơi, bốn môn chủ cũng không cần tiếp tục kiêng nể gì...”

Thân ảnh của y chợt hóa thành một vệt đen, trong thoáng chốc đã biến mất sau cánh rừng phía Tây.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Bút như cuồng phong, nhất tâm nhị dụng

Tinh thần trở về thực tại, trong đầu Từ Hiền ngoại trừ kiếm điển tâm pháp thế mà còn có tuyệt thế dung nhan của Bích Tú Tâm.

Phùuu!

Hít một hơi thật sâu, Từ Hiền mượn【Tọa Vong Kinh】xua tan tạp niệm, bắt đầu hành công theo diệu quyết của【Từ Hàng Kiếm Điển】, ý chí hóa thành một thanh thần kiếm, trầm rưng hình ảnh giai nhân khỏi tâm trí.

“Thù cha chưa báo, ta nào có thể nghĩ đến nhi nữ tình trường.”

Lòng thì tự răn đe chính mình, nhưng đó cũng vì Bích tiên tử chỉ là hư ảo.

Nếu nàng thực sự tồn tại trong thế giới của hán, e rằng Từ Hiền có tiến vào trạng thái Tọa Vong cũng không dám mạnh miệng như vậy.

Các đời truyền nhân Từ Hàng Tinh Trai đều mỹ lệ động nhân, thanh lệ thoát tục,【Từ Hàng Kiếm Điển】lại còn đến bốn quyển, sợ là sau đó hán còn phải trải qua mấy lần khảo nghiệm ý chí của các bậc khuyên thành.

Nào là Ngôn Tinh Am, Cận Băng Vân, Sư Phi Huyền, Tần Mộng Dao, v.v... Khả năng cao là sau khi được diện kiến bọn họ, sau này Từ Hiền cũng không cần lo bị trúng mỹ nhân kế của đám ác nữ giang hồ.

Có điều đó là chuyện của sau này, việc của Từ Hiền bây giờ là luyện cho thành thực ba chương đầu của kiếm điển, tương lai thế nào còn khó mà biết được.

Có【Tọa Vong Kinh】trợ giúp, quá trình tu luyện【Từ Hàng Kiếm Điển】của Từ Hiền chẳng khác nào đang chơi ăn gian, tiến cảnh thần tốc vô song.

【Từ Hàng Kiếm Điển】phân mười ba chương, lấy Tinh, Thủ, Hư, Vô làm chủ, quyển đầu tiên này cốt nói về chữ Tinh.

Như thế nào là tinh?

Lặng yên như hồ, ổn định như núi, tập trung chuyên nhất, thanh khiết bất nhiễm.

Không chỉ tinh thân, mà còn phải tinh tâm.

Chẳng bị những tác động bên ngoài khiến tâm loạn, đó là bước thứ nhất.

Loại bỏ những ý nghĩ thừa thãi, không tự làm loạn lòng mình, đó là bước thứ hai.

Khi mà thân an tâm định, thì tức là đã làm được chữ Tĩnh này rồi vậy.

【Tọa Vong Kinh】dễ dàng làm được chuyện này, nhưng muốn【Tứ Hàng Kiếm Điển】đạt tới cảnh giới Tiểu Thành, Tứ Hiền cần phải không dựa vào nó mà vẫn thực sự làm được Tĩnh.

Việc đó chẳng thể khiến hần gặp khó, có【Tọa Vong Kinh】ăn mỗi phía trước, hần vốn đã rất nhiều lần đạt đến trạng thái tĩnh tọa tâm không, bây giờ giống như có sẵn hình ảnh tham chiếu dễ vẽ, chỉ là đôi họa bút từ【Tọa Vong Kinh】sang kiếm điển mà thôi.

Có lẽ lúc đầu sẽ còn trúc trắc không quen, nhưng sau rồi đầu cũng vào đó.

Đương nhiên, muốn đạt tới cảnh giới Tiểu Thành vẫn cần tiêu hao một đoạn thời gian, có ăn gian cỡ nào thì cũng không thể bỏ qua cả quá trình được.

Mà không tới Tiểu Thành thì chưa lĩnh hội được yếu quyết Kiếm Khí Trường Giang, vậy nên trong thời gian này chiến lực của hần sẽ không tăng lên quá nhiều.

Tứ Hiền cũng không bận tâm lắm, mục đích ngắn hạn của hần khi học kiếm điển là để cường hóa Võ Căn kiếm đạo, mục đích dài hạn phải chờ những quyền sau mới có tư cách nghĩ đến.

Ngoại công【Toàn Chân Kiếm Pháp (Dị)】

Võ Căn: Tiến độ thông thạo của tất cả võ học loại hình kiếm pháp được tăng thêm 4 thành, tăng 3 thành uy lực của kiếm pháp khi đối đầu nội công thiên hướng âm tà.

Quả thật như Tứ Hiền dự đoán, có công hiệu hóa hủ bại thành thần kỳ của kiếm điển, Võ Căn【Toàn Chân Kiếm Pháp】một lần nữa được cường hóa, hơn nữa còn vượt qua【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】, có điều cũng chỉ là tạm thời, bởi tiềm lực của【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】là phẩm chất Sứ Thi.

Thờ ra một ngum trục khí, cảm thấy đầu óc nhẹ nhàng, Tứ Hiền thầm than không hổ là một trong tứ đại kỳ thư, hiệu quả tu luyện thật sự rất tốt.

‘Chỉ mới là nhập môn mà thôi, chờ tu đến lúc cao thâm, ta tất không thể bề quan mà buộc phải nhập thể tu hành, trải qua tầng tầng khảo nghiệm dày võ đạo tâm, truy cầu phá rồi lại lập.’

Nhập thể tu hành, nói thì dễ mà đến lúc làm mới biết nguy nan trong đó.

Bích Tú Tâm nhập thể, kiếm điển quả nhiên tiến bộ vượt bậc, không chỉ đạt đến Tâm Hữu Linh Tê mà còn tiếp cận Kiếm Tâm Thông Minh.

Nhưng kết cục của nàng chính là hương tiêu ngọc vãn, trong lúc vô tình bị【Bất Từ Ấn Pháp】của Thạch Chi Hiền gián tiếp hại chết.

Cận Băng Vân cũng nhập thể tu hành, hơn nữa tu hành kiếm điển tới mức độ còn cao hơn Kiếm Tâm Thông Minh, chỉ đứng sau Tứ Quan.

Nhưng cuộc đời nàng chỉ là một bi kịch, bị sự phụ coi là công cụ, yêu một kẻ chỉ coi nàng là thể thân, lại vì kẻ đó gả cho một người không nên gả, trợ giúp hần luyện thành Đạo Tâm Chung Ma.

Dù cho là Tần Mộng Dao, truyền nhân duy nhất của Tứ Hàng Tĩnh Trai đạp nửa bước vào Tứ Quan, quá trình nhập thể của nàng cũng vô vãn khúc chết.

Muốn luyện【Tứ Hàng Kiếm Điển】đến cảnh giới cao thâm, không có bất cứ ai là dễ dàng, những thứ mà họ trải qua thật sự khó khăn.

Nhưng càng vì thế mà Tứ Hiền lại càng chờ mong muốn biết khảo nghiệm nhập thể của mình là gì, một phần bản chất của hần thật ra chính là một kẻ yêu thích mạo hiểm, chỉ là hần đến giờ vẫn chưa rõ điều ấy.

Đẹp hết những ý nghĩ viễn vông sang một bên, Tứ Hiền thu công không phải vì lười biếng, mà bởi vì hần có những chuyện khác cần phải làm.

Ví dụ như... viết tiểu thuyết.

Lời hứa đáng giá ngàn vàng, cho nên Tứ Hiền rất không thích hứa hẹn, bởi vì chuyện chưa xảy ra thì khó ai đảm bảo.

Quay trở lại sánh lóp, Tứ Hiền ngồi sau cái bàn đã để ra sẵn trước đó, giấy trắng trải lên, bút bày trước mặt.

Chọn lấy một cán【Truyền Đạo Bút】, Tứ Hiền không chút chần chừ, đưa tay lên giấy, múa bút thành văn.

Trên mặt giấy trắng ngà lập tức xuất hiện rất nhiều văn tự:

Tiết thanh minh, mưa rào rào, sóng đánh nơi đầu bãi cát. Lại gấp mắt lạnh nhìn hoa lê, đòi người khổ luyện thiên nhai...

Tiểu sinh họ Hứa danh Tiên, tự Tấn Hiền, người đất Đồng Lư, Nghiêm Châu...

Nhà chỉ có một người tỷ tỷ, gả cho Lý phủ quân Tiền Đường, thấy ta một thân nghèo túng, bách sự vô thành, mới tiến cử ta đến tiệm dược của Vương viên ngoại ở ngõ Thiết Tuyền làm công, tuy không phải kể lâu dài, nhưng tạm thời có thể an thân...

Đọc đến đây cũng có thể biết là Bạch Xà Truyện rồi.

Bạch Xà Truyện tuy đã lưu hành sang mấy huyện quanh đây, nhưng ngoại trừ quyển trong tay Hứa phu nhân ra thì không có lấy một cuốn chính bản, văn chương thiếu thốn không ít, cho nên nếu muốn in sách thì Từ Hiền chỉ có thể viết lại một bản.

Nói đến đây, hần chợt nhớ tới mình còn nợ Tiền lão thủ thư ở Đan Dương một quyển chép tay, vốn đã hứa hẹn từ lâu, nhưng lại vì bận rộn luyện công từ ác nên đến nay chỉ mới giao được mười hồi đầu, ngẫm lại cũng thật xấu hổ.

Nghĩ tới đây, Từ Hiền quyết định tranh thủ lúc này cũng hoàn thành hứa hẹn của mình, hơn nữa không bù đắp phần còn thiếu mà làm hẳn một bản hoàn chỉnh, coi như là để đền bù cho lão thủ thư.

‘Chỉ mong Tiền lão không bị kỳ cảnh dọa sợ.’

Lòng thầm buồn cười khi nhớ tới người thuyết thư bị Bạch Xà Truyện hù cho tưởng có quỷ, Từ Hiền bất ngờ làm một hành động mà không ai có thể tưởng tượng ra được.

Chỉ gấp tay phải của hần vẫn thoăn thoắt không ngừng việc điền từ, tay trái thế mà đột ngột nắm lấy một cán bút khác, sau đó cũng bắt đầu viết chữ lên một trang giấy khác, hai tay song hành, không chút nào gượng gạo.

Kinh khủng hơn nữa là phần giấy bên trái lại không phải Bạch Xà Truyện mà có nội dung của Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Nhất tâm nhị dụng, trông thật là kỳ dị quá thay.

Nhưng Từ Hiền chẳng vì thế mà đắc chí, bởi hần tin rằng trên đời này cũng có không ít người làm được.

Hai tay có thể cùng viết những nội dung khác nhau, theo hần không có gì đáng tự hào. So với nó, việc khó khăn hơn gấp trăm lần, ngàn lần chính là thi triển hai loại võ học khác nhau.

Tay trái dùng【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】, tay phải sử【Toàn Chân Kiếm Pháp】, Từ Hiền cũng có thể làm được dễ dàng, nhưng chỉ hữu hình vô thần, có hoa không quả.

Bởi thứ làm nên uy lực của mỗi chiêu mỗi thức, không phải ở chiêu thức đó múa ra thế nào, mà cốt lõi ở chỗ phương pháp vận khí, nên kinh phụ trợ cho chúng.

Lệnh Hồ Xung mất hết nội lực vẫn có thể lia kiếm chọc mù mắt mười lăm vị cao thủ võ lâm, một phần là vì【Độc Cô Cửu Kiếm】huyền diệu vô song, nhưng quan trọng hơn là kẻ địch của hần chỉ là hạng người công lực nông cạn.

Nếu đổi lại là phùng trọng khí hơn kiếm, khổ tu Từ Hà nhiều năm, nội lực thâm hậu như Nhạc lão nhi, sợ là【Độc Cô Cửu Kiếm】dù cho huyền ảo tới đâu, nếu không có nội lực cheo chống thì cũng chỉ là trò cười.

Quay trở lại việc hai tay sử dụng hai loại võ học khác nhau, nếu muốn chiêu thức thi triển ra được bảo toàn uy lực, bắt buộc phải có nội khí làm nguồn cung.

Mà để làm được như vậy, cái khó ở chỗ nào?

Giả dụ một người muốn cùng lúc thi triển chương pháp chí cương chí dương như【Hàng Long Thập Bát Chương】và chí âm chí hàn như【Huyền Minh Thần Chương】, vậy thì đương nhiên họ cũng phải cùng lúc điều động hai luồng chân khí, đồng thời hai luồng chân khí đó tuy có thể cùng một nguồn, nhưng tính chất buộc phải tinh chỉnh sao cho phù hợp với võ công được thi triển ra.

Chân khí cho Hàng Long Chương ắt phải cương mãnh bá đạo, cho Huyền Minh Chương ắt phải quỷ mị âm hàn, quá trình vận công cũng khó khăn vô cùng, bởi thường thường trong kinh mạch mỗi người chỉ có một luồng chân khí chạy qua, nay phải cho hai luồng chân khí, khó biết nhường nào?

Huống hồ đó còn là những luồng chân khí bất đồng về tính chất, nói ngắn gọn chính là dị chủng, mà để chân khí dị chủng chạy trong người mình... Kết cục của Lệnh Hồ Xung còn rành rành ra đó.

Muốn thực sự cùng lúc thi triển hai loại võ học, theo cách nghĩ của Từ Hiền, giả sử coi kinh mạch trong người là đường xá, vậy chỉ cần phân làn cho nó, há chẳng phải là được rồi?

Thậm chí, theo cách tưởng tượng của hần, nếu có thể phân được sáu làn kinh mạch...

Tay trái【Thái Cực Quyền】tay phải【Bái Vân Chương】, chân trái【Thiên Tàn Cước】chân phải lại là【Phong Thần Thoái】, trên đầu【Thiết Đầu Công】,

miệng hô【Sur Từ Hồng】, xin hỏi thiên hạ quần hùng:

Ai có thể địch?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Máy in hình người, tam hiệp đích thân tới

Nhất tâm lục thất dụng gì đó đều là ý nghĩ vẩn vơ của Từ Hiến, hần lúc này chỉ có thể nhất tâm nhị dụng, hơn nữa không dùng được vào võ công mà chỉ để viết tiểu thuyết mà thôi.

Có【Truyền Đạo Bút】nên không cần chấm mực, hần múa bút thành văn, hoàn toàn không bị gián đoạn, hơn nữa chữ nghĩa đã có sẵn toàn bộ trong đầu, chẳng cần suy nghĩ gì nhiều mà cứ thế mà viết ra.

Tiến vào trạng thái Tọa Vong, Từ Hiến có thể kiểm soát cơ thể mình một cách tuyệt hảo, từng câu từng chữ trên giấy luôn được giữ thẳng hàng và đều đặn, viết hơn vạn từ mà chẳng hề có một lỗi sai.

Không những vậy, tốc độ của hần càng lúc càng nhanh, hai tay bắt đầu xuất hiện tàn ảnh, nhưng nhờ nghề【Thư Pháp Gia】làm điểm tựa mà nét chữ không hề bị xấu đi, vẫn lưu lại được vẻ tinh xảo, mảnh khảnh vốn có.

Cảnh giới võ đạo Hậu Thiên thập trọng và【Long Tượng Bát Nhã Công】cùng【Giá Y Thần Công】khiến cường độ cơ thể của Từ Hiến vượt xa thường nhân, gân cốt bắp thịt đều khỏe mạnh phi thường, cuối cùng khiến hần đạt tới tốc độ hai vạn bốn nghìn từ trong một canh giờ.

Nếu tính cả hai tay, thì đó là gần năm vạn từ, quả thật khủng khiếp vô cùng, chẳng khác nào máy in hình người.

Soạt! Soạt! Soạt!

Cả đêm không ngủ, Từ Hiến cứ thế ngồi chép, thi thoảng lại liếc qua【Tâm Hung Kính】để đề phòng hung đồ đột nhập vào trấn, tập giấy bên cạnh dần dần dày lên, chất cao thành núi.

Gần sáu canh giờ trôi qua, đến cuối giờ Thìn mừng hai, Từ Hiến mới chịu ngừng bút.

Không phải vì Từ Hiến mệt, mà vì hần đã sử dụng hết giấy mất rồi, trong không gian trừ vật lẫn tù văn phòng phẩm ở học đường đều chẳng còn lấy một tờ giấy trắng.

Nhìn ba xấp bản thảo dày cộm bên cạnh, Từ Hiến gật đầu hài lòng.

‘Vây cũng tạm được.’

Hần chạm tay vào hai xấp bản thảo có độ cao tương đồng nhau, chợt có dị tượng xảy ra.

Chúng nó thế mà bắt đầu teo nhỏ lại, âm thanh lật giấy xoành xoạch vang lên, chẳng mấy chốc mà hai xấp bản thảo ấy đã hóa thành hai quyển sách giống hệt nhau, thậm chí đến cả trang bìa cũng có, màu ám vàng mang vài phần cổ điển, có hình vẽ phác họa đơn sơ lại cảnh một nam một nữ gặp nhau trên cầu đá, góc phải đề ba chữ Bạch Xà Truyện.

Này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, đó chỉ là năng lực vốn có của nghề【Tiểu Thuyết Gia】mà thôi.

Hần không hề làm vậy với bản thảo của Tam Quốc Diễn Nghĩa, bởi chỉ có tác phẩm đã hoàn tất mới sử dụng được năng lực này.

Sau khi Bạch Xà thành sách, Từ Hiến lập tức phát hiện nghề【Tiểu Thuyết Gia】đã đạt tới cấp độ hai, nhưng trên mặt lại chẳng hề có chút vui mừng nào.

Bởi nếu phải dựa vào số từ viết ra để tăng tiến cấp độ, vậy chờ đến giai đoạn sau, e rằng Từ Hiến cần lấp đầy một cái thư viện mới lên được một cấp mất.

‘Hần là có biện pháp khác.’ Tự nhủ một câu, Từ Hiến thu dọn giấy bút, vệ sinh thân thể, chuẩn bị lên đường đến Đan Dương gặp Bao công tử.

Bao Ngạo Thiên trước đó không dùng chân ở Đan Dương, nhưng tên này không coi tiền là tiền, ở mỗi huyện đều chi bạc ra mua trạch viện, tới đâu cũng có nhà riêng.

Kế hoạch của Từ Hiến là thế, nhưng biến cố luôn tới rất nhanh, khiến người ta chẳng thể nào trở tay cho kịp.

Chuyện là khi hần vừa đẩy xe lăn ra khỏi hẻm Hường Dương, từ chính lộ phía Bắc bỗng có một chiếc xe ngựa tạo hình xa hoa chậm rãi tiến tới, con

ngựa đi đầu trông hết sức thần thái, há chẳng phải tọa giả của Bao công tử hay sao?

Quả thật như vậy, Từ Hiền đã tỉnh mắt thấy được người đánh ngựa chính là tên hộ vệ đặc lực của y: Triển Ngọc Đường.

Phản vai áo của hắn không hề cộm lên, cả cánh tay cũng cử động linh hoạt như thường, không biết là do thể chất của cao thủ Tiên Thiên hồi phục nhanh chóng, hay là được ăn linh đan diệu dược gì mà lại hồi phục nhanh chóng như thế.

Bên hông xe ngựa, Bao công tử không giấu được vẻ mặt háo hức, thò đầu qua cửa sổ, vừa trông thấy Từ Hiền ngồi xe lân liền bĩu môi nói nhỏ: “Hừ, đối trá.”

Dân trấn trên đường nhìn thấy có xe ngựa tiến vào trấn, mặc dù tốc độ rất chậm, sẽ không làm tổn thương được người nhưng ai cũng lộ vẻ mặt dè chừng.

Ký ức vẫn còn chưa phai, tháng trước có nhân sĩ giang hồ giục ngựa lao nhanh, không chỉ phá hoại hàng quán mà còn suýt tông chết người, sao họ có thể không kinh sợ cho được.

Nhìn thấy chiếc xe ngựa kia tới gần Từ tiên sinh, không ít dân trấn chột sinh ra ý nghĩ: Đây chẳng lẽ lại là kẻ thù của hắn tìm tới?

Nhưng rồi họ cũng biết là mình lại hiểu lầm hắn, bởi lẽ sau khi dừng lại, từ trong xe ngựa có hai người bước xuống, trong hai người đó có một vị là văn sĩ trung niên, bộ dáng của y đối đãi Từ Hiền trông rất là khách khí.

Từ Hiền không quan tâm dân trấn nghĩ về mình như thế nào, hắn lúc này đành phải quay đầu trở lại hẻm Hường Dương, đón đám người Bao Ngạo Thiên vào học đường.

Nếu họ đã đích thân tới, hắn cũng đỡ phiền, không cần hao phí thời gian lên huyện làm gì.

Không đúng, hắn vẫn phải đi Đan Dương một chuyến để tặng sách cho Tiên lão thủ thư, nếu vậy thì nhóm ba người Bao công tử có vẻ như đã làm chuyện thừa.

“Bao huynh, chur vị có phải là có chuyện quan trọng khác cần làm, nên chỉ thuận đường ghé qua Bạch Long Trấn mà thôi? Nếu tại hạ có thể giúp gì, xin cứ nói ra!”

Bên trong học đường, chủ khách đều an tọa, Từ Hiền chậm rãi mở đầu câu chuyện.

“Nào có chuyện gì quan trọng, chẳng qua Bao mỗ chờ cả sáng vẫn chưa thấy Từ tiên sinh ngời, cực chẳng đã mới phải trực tiếp tới tìm, xem ngời vì sao lại chậm trễ.”

Bao Ngạo Thiên không mặn không nhạt đáp lại, y vẫn còn ghim chuyện Từ Hiền từ chối kể chuyện cho mình nghe.

Nghe y nói thế, Từ Hiền chột tở về ngạc nhiên đôi chút, từ tốn hỏi lại: “Bao huynh có phải nhầm lẫn gì? Tại hạ đã hẹn lúc chính Ngọ hôm nay mới đến huyện gặp ngời, giờ mới đầu Ty, sao lại chậm trễ?”

Từ Hiền cũng khác người, ai đòi lại chọn lúc giữa trưa nắng nóng nhất hẹn người khác gặp mặt, còn là thời điểm ăn trưa nữa chứ.

Theo cách lý giải của hắn thì chính Ngọ là lúc mặt trời lên cao nhất, dương khí cực thịnh, ra ngoài hành sự không sợ bị ma xui quỷ khiến mà làm hỏng việc.

Hoặc có một cách giải thích ngắn gọn hơn là hiệu quả tu tập【Trục Nhật Thần Bộ】lúc ấy là tốt nhất nên hắn chọn, thế thôi.

Dù là gì đi nữa thì cũng không thể khiến Triển Ngọc Đường không làm mặt quái sau lưng Bao Ngạo Thiên, hắn rất là khinh bỉ trí nhớ cá vàng của công tử nhà mình, sáng nay Công Tôn tiên sinh đã nhắc nhở rồi mà y có nghe đâu, vẫn nằng nặc đòi đi thúc chương.

Chỉ có một điều Triển hộ vệ không ngờ là Công Tôn tiên sinh lại chỉ nhắc một lần rồi cũng hùa theo Bao Ngạo Thiên, hắn làm sao biết được y làm vậy cũng vì để công tử nhà mình tiếp xúc với Từ Hiền nhiều hơn, tận dụng mọi cơ hội làm tăng tiến tình cảm đôi bên.

Trước sự chất vấn của Từ Hiền, Công Tôn Thư đương nhiên không thể làm công tử nhà mình bề mặt được, y lộ nụ cười hòa đồng, đáp lời thay Bao Ngạo Thiên:

“Từ tiên sinh không biết đó thôi, công tử nhà ta sau khi nghe được Tam Quốc Diễn Nghĩa, kinh động như gặp thiên nhân, mong nhớ thành bệnh, mất ăn mất ngủ, trong lòng cồn cào đến quên cả giờ giấc, vậy nên mới có sự nhầm lẫn này.”

‘Ta thấy không giống lắm.’ Từ Hiền nhìn vẻ mặt hồng hào, tinh thần xán lạn của Bao Ngạo Thiên, nào có chút gì là mất ăn mất ngủ, dưới cảm y còn có nọng kia kìa.

Bao Ngạo Thiên cũng không có ý định hùa theo lời ngụy biện của Công Tôn tiên sinh, lớn giọng nói rằng: “Thế nào cũng được, Bao mỗ đến cũng đến rồi, Từ tiên sinh sao còn chưa mang thành phẩm ra cho ta kiểm nghiệm một hai?”

Từ Hiền thấy y gấp gáp như vậy cũng đành dẹp nghi vấn của mình sang một bên, dù sao cũng không có gì quan trọng.

Bộp! Phạch!

Chiều theo ước muốn của Bao công tử, hắn lấy từ trong tay áo ra một quyển Bạch Xà Truyện cùng mười hai hồi đầu của Tam Quốc Diễn Nghĩa, đẩy đến trước mặt y.

Bao Ngạo Thiên không chờ đợi được nữa, vừa thấy trên mặt giấy có đề “Hồi một: Tiệc vườn đào hào kiệt kết nghĩa, chém khăn vàng anh hùng lập công”, y liền chộp lấy lật xem.

Công Tôn Thư thì lại để ý thứ khác.

“Ồ, chữ này, họa này...” Nhìn vào cái tựa Bạch Xà Truyện trên sách, y giống như nhìn thấy được một con bạch xà đang uốn lượn trong kiếp vãn, chẳng lâu sau đã hóa thành một vị bạch y nữ tử thanh lệ thoát tục.

Lại nhìn tranh minh họa trên bìa, chỉ vài nét vẽ đơn sơ, y lại giống như nhìn thấy Đoạn Kiều nơi Tây Hồ thơ mộng, Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh trùng hợp tương ngộ, gặp được nhân duyên trời định.

“Thư họa song tuyệt, tranh hay chữ đều có thể truyền thần, Từ tiên sinh quả có chân tài thực học!” Vuốt râu cảm khái, Công Tôn Thư mở ra trang đầu tiên, sau đó mới biết cái gì thật sự gọi là kinh động như gặp thiên nhân.

Ở bên cạnh, Bao Ngạo Thiên lật đến tờ bản thảo cuối cùng, phát hiện chỉ có mười hai hồi đầu, trên mặt hiện ra thần sắc thất vọng.

Nhưng lạ kỳ thay là y chỉ thất vọng vậy thôi, chứ không hề gào thét hỏi phần sau đâu, tại sao lại ít như vậy?

Nếu như nghĩ đến thân hiệu của【Truyền Đạo Bút】, lại thêm nụ cười ý nhị sâu xa đang hiện trên mặt Từ Hiền lúc này, ắt hẳn ai cũng có thể hiểu được.

Nếu tác giả nào cũng có năng lực như hắn, e là không còn sợ bị độc giả gửi dao tới nhà đòi chương.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Sát Thần triệu tập, mệnh lệnh điên cuồng

Hồn quy lai hề, tinh thần của Công Tôn Thư thoát khỏi thế giới Bạch Xà, công phu hàm dưỡng nhiều năm cũng không giúp y lắng lại được cơn địa chấn trong lòng mình.

“Thủy mạn Kim Sơn, là như thế sao...” Đại hồng thủy không chỉ làm ngập Kim Sơn của Pháp Hải, nó cũng khiến tâm trí Công Tôn tiên sinh tràn ngập sự kinh hoàng, khi mà đó là lần đầu tiên y được tận mắt chứng kiến thế nào là thần tiên đánh nhau.

Công Tôn Thư sống hơn bốn mươi năm trên đời, chưa từng thấy võ lâm thần thoại ra tay, nhưng y cho rằng dù là họ cũng không thể làm ra cảnh tượng kinh thiên động địa như thế.

Nếu có một vị kiếm thánh nào đó biết được ý nghĩ của y, e rằng lão sẽ khịt mũi bảo rằng: “Đồ nhà quê.”

Về phần Từ Hiền, hắn đến giờ vẫn chưa nhận rõ giá trị của thứ mình tạo ra.

Mặc dù không phải võ học nguyên thư, không có thể khiến người ta lĩnh ngộ võ công, nhưng việc một quyển sách có thể để người ta bước vào thế giới trong tiểu thuyết, từ xưa đến nay vẫn chưa từng có.

Năng lực thần kỳ như vậy, giá trị buôn bán nào chỉ vạn lượng vàng? Sợ là thừa sức gây dựng nên một đế quốc thương nghiệp.

Phải nói Từ Hiền quả thực may mắn, hai người từng xem qua nguyên thư Bạch Xà Truyện đều không có ác ý với hắn.

Hứa phu nhân thì danh lợi tâm đã hoàn toàn phai nhạt, chỉ còn nghĩ đến chuyện chồng con. Về phần Công Tôn tiên sinh...

Y bây giờ chỉ muốn giúp công tử nhà mình ôm chặt cái bắp đùi cơ duyên này.

‘Tông sư, tiểu thuyết tông sư, khai sáng tiểu thuyết nguyên thư, chỉ cần giữ gìn được mối thâm giao với hắn, địa vị của công tử ở Bao thị chính là Lôi Phong Tháp, vĩnh viễn không thể bị lay động.’

Chỉ trong vài hơi thở mà Công Tôn Thư đã bắt đầu suy tính đến những chuyện xa xôi ngày sau, nên làm gì để dựa vào ưu thế trời ban lúc này giúp Bao Ngạo Thiên củng cố địa vị, tăng cao quyền nói chuyện, thậm chí tranh chức gia chủ tương lai.

Gặp phải loại chủ công không có chí lớn như Bao Ngao Thiên, y thực sự là tận tụy còn hơn Gia Cát thừa tướng.

Thấy công tử nhà mình bàn thần nhìn tập giấy trong tay, Công Tôn tiên sinh đưa Bạch Xà Truyện cho y, bảo rằng: “Công tử, mau mau xem thử, ta tin ngài sẽ thích.”

Đợi y cầm rồi, Công Tôn Thư mới bắt lấy bản thảo của Tam Quốc Diễn Nghĩa vào tay, không vội đọc ngay mà bày vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dùng giọng nói hết sức chân thành khuyên nhủ Từ Hiến:

“Từ tiên sinh, quý phủ thần công của ngài, Công Tôn lần đầu được thấy, quả thật bội phục sát đất, chấn động không gì sánh được. Nhưng ta cũng xin khuyên ngài một lời, kỳ năng bậc này, chớ nên để lộ ra nữa, nếu không rất dễ rước họa vào thân.”

Từ Hiến nghe vậy, đoán được là y đang nói đến Thần Lâm Kỳ Cảnh của Bạch Xà Truyện, bèn nhướng mày hỏi lại:

“Công Tôn tiên sinh đang nói đến Thần Lâm Kỳ Cảnh? Theo tại hạ biết thì trên đời này cũng rất nhiều người làm được, chẳng lẽ họ đều sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng?”

Công Tôn Thư thờ dãi, lắc đầu bảo rằng: “Võ học nguyên thư thì có rất nhiều, nhưng tự cổ chí kim, tiểu thuyết nguyên thư thật là văn sở vị văn, do ngài nhất gia độc đại. Ý vị trong đó, tài trí như ngài ắt cũng hiểu rõ.”

Từ Hiến nghe vậy mới vỡ lẽ ra, biết mình trước đây đã quá khinh thường năng lực【Tiểu Thuyết Gia】, suýt thì tự rước họa vào người.

Nhưng cũng khó trách được Từ Hiến, bởi loại năng lực này vừa kích hoạt nghề đã có, nên hẳn mới không đủ coi trọng.

Gật đầu tỏ vẻ cảm kích, Từ Hiến chấp tay nói rằng: “Đa tạ tiên sinh nhắc nhở, tiền tài chớ lộ ra ngoài, tại hạ ngày sau tất chú ý hơn.”

‘Xem ra chỉ đành có lỗi với Tiền lão.’

Hắn đương nhiên vẫn sẽ tặng Bạch Xà Truyện cho lão thủ thư, nhưng nó sẽ không ở trạng thái vẹn toàn.

Sách hắn viết ra rất thần kỳ, nhưng sự thần kỳ đó cũng rất dễ bị phá hủy, Từ Hiến chỉ cần làm hư hại quyển sách là được.

Ví dụ như xé ra một trang, thế là không còn kỳ cảnh gì ở đây hết.

Công Tôn Thư gấp hắn nghe vào tai, vội bảo rằng không cần khách khí, sau đó bắt đầu duyệt đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tuy đã nghe kể qua một lần, nhưng khi đọc tất có một loại mùi vị khác, hưởng chi lúc Từ Hiến viết thành sách tất có khác biệt với lời kể.

Ví dụ như các bài thi từ trong sách, những giải thích chi tiết hơn về nhân vật, triều đại, v.v... những thứ này trước đó đều không có trong lời kể.

Chẳng nói đâu xa, như bài từ Lâm Giang Tiên ở phần lời dẫn của truyện, Công Tôn Thư vẫn chưa từng nghe qua, vừa đọc đã thấy ý vị vô cùng, hào phóng mà hàm súc, cao vút lại thâm trầm, so với những thiên thơ từ đỉnh cao nhất của Thi Quân cũng không hề thua kém.

“Non xanh vẫn vậy, mây độ hoàng hôn, chà chà!” Công Tôn Thư tấm tắc mãi, lại không biết rằng Triển hộ vệ ở một bên đã nhìn đến cuối trang, thầm bực bội vì sao y lại đọc chậm đến thế.

Bạch Xà Truyện trong tay Bao Ngao Thiên thì Triển Ngọc Đường lại không thèm đọc ké, bởi so với tình yêu tình báo, hắn lại càng thích xem nam nhân chém giết, chiến trận sa trường.

Trong lúc Từ Hiến ở học đường đón tiếp ba người, hắn lại không biết rằng ở một nhánh của sông Ngạn Thủy, cách tiểu trấn hơn hai trăm dặm, một đám ác quỷ trần gian đang tụ tập lại với nhau, nghe con chúa quỷ hạ đạt những mệnh lệnh đầy máu tanh.

...

Mật động tối tăm ẩn sau cánh lá rậm rạp, lấy thiên nhiên làm nguy trang nên chỉ có người hữu tâm mới phát hiện ra được.

Bên trong mật động, đèn đuốc lò mờ, không gian rộng rãi, mười mấy tên hắc y nhân tùy ý đứng ở khắp nơi, mỗi người tự giữ khoảng cách với nhau.

Tạo hình của bọn họ như một khuôn đúc mà ra, thân mặc áo choàng đen, đầu đội mũ vành rộng che khuất mặt, vừa nhìn đã biết không phải hạng lương thiện gì.

Không khó để nhận ra họ chính là các lộ đường chủ của Sát Thần Môn, Triệu Hác trước khi hóa thành nước vàng cũng có phong cách ăn diện không khác gì họ.

Đám đường chủ tuy tản mạn ở khắp nơi, nhưng đều rất ấn ý chứa ra một khoảng trống ở vách động hướng Đông Bắc, bởi đó chính là chỗ mà môn chủ thường hay đứng phát biểu.

Rừmmmm...

Vừa nghe có động tĩnh mới, cả lũ lập tức quỳ một chân trên đất, đầu cúi thật thấp, cùng hướng về một phía mà đồng thanh hô lên: “Cung nghênh môn chủ!”

Chỉ thấy vách tường trước mặt bọn họ không biết từ khi nào đã xuất hiện một lỗ hổng, từ trong bóng tối có một người chậm rãi bước ra.

Y chính là La Sinh.

Nhìn đám thủ hạ đắc lực nhất của mình chỉ còn lại chừng sáu phần lúc đầu, ánh mắt La môn chủ càng thêm rét lạnh, khiến đám đường chủ càng thêm nom nớp sợ hãi, không biết mình đã làm gì chọc y giận dữ.

“Tất cả đứng lên đi!”

La Sinh nói câu đầu tiên kể từ lúc xuất hiện, tảng đá trong lòng đám đường chủ chợt rơi xuống, thậm chí phào một hơi rồi đứng dậy, đầu vẫn cúi thấp.

Ánh mắt lướt qua một vòng, giọng của La môn chủ bỗng trở nên không lạnh lẽo như trước đây, âm thanh nghe có vài phần hoài niệm:

“Nhớ nhiều năm trước, Sát Thần Môn ta vẫn chỉ là tiểu môn tiểu phái, các huynh đệ ở đây, có người theo bản môn từ những ngày đầu, có người thì mới gia nhập một hai năm nay, nhưng dù là ai đi nữa, cũng đều là rường cột bản môn, không có các người cũng sẽ không có Sát Thần Môn như bây giờ. La Sinh ta thật may mắn biết bao, khi mà trên con đường đại nghiệp lại có chư vị huynh đệ chung tay giúp sức!”

Nói xong còn thở mạnh một hơi như có gì đó nghẹn ngào, cảm động lắm vậy.

Ngay lập tức, đám đường chủ vội vàng lớn giọng hô hào:

“Môn chủ quá lời!”

“Hết thầy đều là công lao của ngài!”

“Cũng nhờ môn chủ anh minh thần võ, chúng thuộc hạ chỉ là làm theo chỉ thị của ngài mà thôi!”

“Môn chủ đừng khóc!”

“Môn chủ cố lên!”

Hình như có cái gì đó không đúng, nhưng thôi cứ bỏ qua.

Đám đường chủ hô thì hô vậy, âm thanh nức nở như rất xúc động, nhưng thực chất trong lòng lại đang nghi ngờ La Sinh nói những lời này là có mưu đồ gì.

Sát Thần Môn khôi nghiệp từ việc buôn người, đến nay vẫn còn tiếp diễn, có thể làm cái nghề thất nhân thất đức như vậy, giữa đám súc vật này lại có tình cảm gì đáng nói?

Xung huynh gọi đệ lại càng là một trò cười.

Trong sự nghi thần nghi quỷ của đám thủ hạ, La Sinh đưa tay ra hiệu cho chúng im lặng, giọng chợt có phần kích động:

“Sát Thần Môn được như ngày nay, công lao của các huynh đệ lớn bằng trời, La Sinh ta vẫn luôn ghi khắc trong lòng. Hôm nay đại nghiệp sắp thành, bản môn sắp lên làm bá chủ một phương, các huynh đệ cũng sắp được hưởng tận vinh hoa phú quý, nhưng đáng tiếc...”

Không đợi người khác hỏi đáng tiếc điều gì, âm thanh của La Sinh bỗng trở nên vô cùng căm hận, phẫn nộ:

“...đáng tiếc có kẻ gian thọc gậy bánh xe, ý đồ phá hoại đại nghiệp bản môn, hủy diệt tiền đồ của các huynh đệ. Các người nói xem, kẻ đó có đáng chết hay không?”

“Đáng chết! Đáng chết trăm lần!”

“Ngàn lần! Vạn lần!”

“Ta muốn băm thây vạn đoạn hắn!”

“Ta muốn uống máu, moi tim của hắn!”

Đám thủ hạ bỗng trở nên kích động vô cùng, kẻ nào kẻ nấy gân xanh nổi lên, mặt đỏ như máu, trông như sắp đánh mất lý trí rồi vậy.

Đương nhiên, trong đó có bao nhiêu là thật tâm, bao nhiêu là diễn xuất, hẳn ai cũng đoán được.

Môn chủ phải triệu tập nhiều người như vậy, kẻ địch tất nhiên rất khó nhằn.

Bạn đừng chủ muốn chờ xem mục đích thực sự của La Sinh khi nói những lời này là gì, lại định ban xuống mệnh lệnh ra sao, đến lúc đó họ mới có thể tính đường xử lý phù hợp nhất với lợi ích của mình.

Cũng không để bọn họ đợi lâu, La môn chủ chẳng mấy chốc đã tiến vào chính đề, y nói...

La Sinh đã nói gì, động thái tiếp theo của Sát Thần Môn ra sao, xin chờ hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Tự mình hại mình, Sát Thần bộc phát

Đại Xương, Giả Châu, biên thù Đông Nam, Bạch Long Trấn.

Giáp Tý, Thuần Minh năm thứ tư, hôm nay mừng sáu tháng Giêng, cuối giờ Dần, trời còn chưa sáng.

Từ Hiền tỉnh tọa trên giường, tần suất hít vào thở ra cực ít, trên người giống như có mấy tia kiếm khí vô hình vờn quanh, nhưng không thể duy trì ổn định, lúc thì thành hình lúc thì vụt tắt.

Bỗng, đầu chân mày của hắn nhảy lên một cái, hai mắt mở ra, thần quang chợt hiện, tất cả kiếm khí hoàn toàn biến mất.

Thở ra một ngụm trọc khí, giống như cảm ứng được điều gì, Từ Hiền bước xuống giường, rời khỏi phòng nghỉ.

Kéo phần mái che trên trần nhà sang một bên, lập tức có một ánh bạc phóng thẳng từ trên đó về phía Từ Hiền, bị hắn giơ tay ra bắt gọn.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong tay hắn lúc này là một thanh tiểu kiếm dài một thước ba tấc, vẻ ngoài xinh xắn, điêu khắc hoa văn chẳng chịt, vô cùng tinh xảo.

Nó lúc này cũng không yên phận, nằm trong tay Từ Hiền mà vẫn rung lên bần bật, muốn thoát khỏi trói buộc. Có vẻ như việc hắn đón tiếp chậm trễ khiến cho nó rất là bức tức, làm mình làm mẩy y hết tên chủ nhân của mình.

Đây chính là【Phi Kiếm Truyền Thư】của Bao Ngao Thiên.

Mặc cho thanh tiểu kiếm vùng vẫy, Từ Hiền thờ ơ không động lòng, chỉ chờ đến lúc nó mệt, trong đầu thì nghĩ sang chuyện khác.

‘Phi kiếm hôm nay đến sớm như vậy, chẳng lẽ...’

Từ Hiền mặt trầm như nước, mấy ngày nay hắn đã liên tục nhận được tin dữ từ Bao Ngao Thiên, nói là đón Tết mà tâm trạng chẳng khác gì đang dự đám tang.

Hơn nữa còn là tang lễ của vô số người.

Ánh mắt không có tiêu cự, hắn giống như nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn oan hồn hiện ra trước mặt mình, tất cả đều là những đứa trẻ còn chưa trưởng thành, kêu gào trong tuyệt vọng, khóc than trong đau đớn.

Hai mắt tròn to, liệt hỏa thiêu đốt con ngươi, tay Từ Hiền bất giác siết lại thật mạnh.

Thanh phi kiếm giống như nhận ra được lửa giận của hắn, nó lập tức nhận sợ, trở nên yếu xìu, mặc cho hắn cầm nắm.

Hít sâu một hơi để lấy lại tinh táo, Từ Hiền xoay ngang thanh phi kiếm, nhìn vào phần chuôi của nó.

Phần chuôi này thực chất là một ổ khóa số, mỗi người nhận thư từ phi kiếm đều sẽ có một mật mã riêng, phải nhập đúng mới có thể mở ra.

2 8 0 6

Quen tay xoay khóa, từ đầu chuôi kiếm lập tức có một cuộn giấy bật ra, rơi gọn vào trong bàn tay của hắn.

Từ Hiền nhanh chóng mở thư ra xem, mắt đảo liên tục để đọc nội dung trên đó.

Mỗi một nhíp thờ trôi qua, trong lòng hắn lại có thêm một tảng đá đè nặng, sắp ép cho hắn không thở nổi.

Rốp! Rốp!

Thư không dài, chờ đến lúc đọc xong, Từ Hiền chợt buông thông hai tay.

Mặt hắn không hiện chút biểu lộ nào nhưng hai nắm tay thì bóp chặt lại, mạnh đến nỗi móng bấm vào trong da thịt, máu tươi chảy xuống lúc nào không hay.

‘Ba ngày liên tục... ba ngày liên tục, đến nay lại dừng. Là vì lương tâm trời dậy, hay lại vì... đã đủ số?’

‘Tiểu Thánh Tăng, Lý đạo trưởng, hai người thất bại rồi sao? Đến Thần Mạch cũng phải kiêng dè, nếu Sát Lục Huyền Đồng sinh ra, Nghiệp Hỏa Hồng Liên còn có thể lập kỳ tích ư?’

Từ Hiền bỗng sinh ra cảm giác thất vọng, thậm chí là có chút căm hận Vong Đức.

Trạng thái của hắn lúc này có gì đó hơi không đúng.

Nhìn chồng giấy đặt trên chiếc bàn bên cạnh, Từ Hiền chợt nở nụ cười lạnh.

Đó không phải nụ cười dành cho Sát Thần Môn, mà là nụ cười dành cho chính hắn, thậm chí là cho cả nhóm người Bao Ngao Thiên.

Chồng giấy đó chính là bốn mươi hồi của Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Những ngày này hắn tuy vẫn ra ngoài săn giết Sát Thần Môn đồ, nhưng đồng thời cũng nhín ra chút thời gian để viết tiểu thuyết.

Lúc này đây, chồng giấy đó giống như một cú tát đau điếng vào mặt hắn vậy.

Nếu Từ Hiền có thể tỉnh táo như thường ngày, hắn chắc chắn sẽ nhận rõ một điều là dù bản thân có bỏ qua chuyện viết tiểu thuyết, dồn toàn tâm toàn lực vào chuyện săn giết Sát Thần Môn đồ thì cũng không thay đổi được gì.

Con kiến muốn lay cỏ thụ, vốn chỉ là chuyện viễn vông.

Tiếc là Từ Hiền lúc này lại không có sự tỉnh táo đó, hắn muốn tu tâm, nhưng tâm của hắn lúc này lại tràn đầy nộ hỏa, không chỉ thiêu đốt ngọn đèn ma niệm mà cũng thiêu đốt chính hắn.

Vậy nên...

Choengg!!!

Kiểm khí tung hoành, hơn phân nửa số bàn học trong lớp bị cắt thành hàng chục mảnh, bốn mươi hồi Tam Quốc Diễn Nghĩa càng thê thảm hơn, bị kiểm khí như cuồng phong thổi bay ra khắp góc ngách của học đường, hóa thành bông tuyết rơi là tả.

Kiểm KHÍ Trường Giang: Tâm đã thanh khiết bất nhiễm thì kiểm khí tinh thuần chí cực, cuộn cuộn như trường giang, tích tụ bất tận, trôi chảy không dứt.

Tâm tình bộc phát,【Từ Hàng Kiểm Điện】bất chợt đạt đến Tiểu Thành, nhưng chẳng hề có gì đáng mừng.

Tâm của Từ Hiền lúc này không hề thanh khiết bất nhiễm, kiểm khí lại đang cuộn cuộn không dứt.

Đã nói cần thời gian, thế mà hắn lại vô tình đốt cháy giai đoạn, vậy kết cục sẽ thế nào?

Suốt!

Máu tươi bắn ra, trên người Từ Hiền hứng phải ba tia kiểm khí, trong đó có một tia suýt cắt trúng động mạch cổ của hắn.

Đau đớn khiến Từ Hiền tỉnh táo lại, vội vàng vận công cầm máu. Việc không tự chủ bùng phát kiểm khí khiến nội lực trong người hắn hao hơn chín thành, Đan Điện gần như trống rỗng.

Đạo thai là hư, nhưng có thể lấy hư động thực.

Nguyên thần đạo thai còn lâu mới thành, Từ Hiền tu Tĩnh mà không tĩnh, tâm vốn vô hình vô tướng, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến cái hữu hình hữu tướng như thể xác bên ngoài, khiến hắn tự tổn tánh mạng.

【Từ Hàng Kiểm Điện】tuy dung hòa tư tưởng hai nhà Phật, Đạo, nhưng đến cùng vẫn là do Địa Ni tham khảo【Thiên Ma Sách】mà sáng tạo ra, người tu luyện nếu không cẩn thận, dẫn phát Ma tính sinh ra cũng là điều tất nhiên.

Nở nụ cười cay đắng, Từ Hiền vừa băng bó vết thương vừa tự giễu:

“Từ Hiền à Từ Hiền, ủng hộ cho người tự nhận khôn ngoan, chưa học đi đã học chạy, đầy đầu chỉ nghĩ Kiếm Tâm Thông Minh, Tử Quan gì đó, giờ mới giai đoạn nhập môn đã chật vật như vậy, có còn mặt mũi hay không?”

Này cũng khó trách được hắn, thực sự là tin tức nhận được mấy ngày nay cứ như ngọn lửa dí sát sau lưng, ép cho hắn sinh lòng gấp gáp, cuối cùng dục tốc luyện công, tự mình hại mình.

Rốt cuộc là tin tức gì khiến Từ Hiền thành ra thế này, phải quay lại bốn ngày trước, lúc đám hung đồ Sát Thần Môn tụ hội mới biết được.

...

“Môn chủ, không thể như vậy được!”

“Một khi làm thế, bản môn ắt sẽ lộ ra ngoài sáng, rất nhiều huynh đệ phải chết!”

“Môn chủ, xin ngài suy nghĩ lại!”

“Môn chủ, một khi làm vậy, triều đình muốn mất nhắm mắt mở cũng không được.”

Sau khi nghe xong mệnh lệnh của La Sinh, đám đường chủ bỗng chốc nhao nhao cả lên, khuyên nhủ hết lời, cầu xin y suy nghĩ lại.

Chuyện là La môn chủ vừa ra lệnh cho họ, kể từ lúc này, toàn bộ Sát Thần môn đồ kể cả đường chủ đều không cần kiêng dè gì nữa, bất chấp tất cả thủ đoạn để bắt được nhiều hải đồng nhất có thể, giữa thanh thiên bạch nhật chạy vào phố xá đông đúc giết người cướp trẻ cũng không sao cả.

Gặp bọn thủ hạ phản đối kịch liệt như thế, La Sinh lạnh giọng:

“Chết? Các người lại có biết, hôm nay tại sao lại có hơn mười người vắng mặt? Đó là vì bọn họ đều đã chết cả rồi. Ta có thể nói cho các người biết, địch nhân lần này chính là con lừa trọc Vong Đức, ai có tự tin đánh bại được hắn, xin cứ bước ra.”

Thấy cả lũ đều bàng hoàng khi nghe danh Tiểu Thánh Tăng, La môn chủ mới gần từng chữ:

“Ngày nào chưa luyện chế thành công Sát Lục Huyền Đồng, ngày đó chính là sinh tử kiếp nạn của không chỉ các người, mà cả chính ta. Đừng nghĩ đến việc chạy trốn, các người tạo bao nhiêu sát nghiệp, chính mình tự biết. Đóa hồng liên trên trán con lừa trọc kia đại biểu điều gì, các người cũng tự rõ.”

Đám đường chủ nghe vậy, phần lớn bắt đầu trầm mặc suy tư, nhưng vẫn có người nói rằng:

“Môn chủ, chúng ta sở hữu nhiều Sát Đồng như vậy, sao không lấy số lượng đè chết hắn?”

La Sinh khịt mũi khinh thường, cho kẻ đó biết một sự thật nghiệt ngã: “Chúng đường chủ, người có biết rằng, để còn xuất hiện được ở đây, bản tọa đã phải hi sinh bao nhiêu Sát Đồng rồi không?”

Tên họ Chung và đám đường chủ còn lại nghe xong chợt lạnh cả tim gan, La Sinh tu vi Huyền Tăng, lại còn có Sát Đồng bảo vệ nên mới sống được, bọn họ thì có gì?

Không có gì cả.

Trốn không được, muốn để kẻ máu lạnh như La Sinh ban xuống Sát Đồng để bảo hộ bọn họ càng là không thể, con đường duy nhất mà đám đường chủ có thể đi chính là làm theo mệnh lệnh của y, gia tốc quá trình sinh ra Sát Lục Huyền Đồng, dựa vào nó tiêu diệt mối nguy hại Vong Đức.

Chuyến này tất nhiên sẽ có kẻ xui xẻo phải chết, cả lũ đều mong kẻ đó không phải là mình.

Chỉ cần có thể sống qua kiếp nạn này, vinh hoa phú quý đang chờ bọn họ, khi mà Sát Thần Môn có được chiến lực tối thượng như Sát Lục Huyền Đồng.

Biết rằng đã không còn đường lùi, nhưng Chung đường chủ vẫn hỏi thêm một vấn đề nữa: “Môn chủ, vậy còn triều đình thì sao, một khi bị Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ truy nã, e rằng...”

Hắn không nói hết, nhưng La Sinh và những đường chủ còn lại đều hiểu. Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ chính là bộ môn do Thuận Minh Đế đặc biệt thiết lập, không liên can triều chính mà chuyên xử chuyện giang hồ.

Thiên Từ Huyền Kiếm có Thần Mạch, một khi xuất động, Sát Lục Huyền Đồng có thể không sao, nhưng sợ là nó cũng vô lực giữ mạng cho Sát Thần môn chúng.

Có điều trên mặt La Sinh lại không có vẻ gì lo lắng, giọng điệu như đã liệu trước tiên cơ: “Triều đình không đáng để lo. Bản tọa cũng không ngại cho chư vị huynh đệ biết, cái ở trên đầu chúng ta nằm ở Bình Châu, thanh kiếm kia muốn rơi xuống cũng không được.”

Dùng ánh mắt sâu kín lướt qua bọn thủ hạ, cuối cùng dừng lại ở tên đường chủ họ Chung, La Sinh kết thúc cuộc nói chuyện:

“Cho nên, chư vị huynh đệ sao còn không mau... hành động?”

Thế là bắt đầu từ buổi chiều mừng hai cho đến đêm mừng năm Tết Giáp Tý, cả vùng biên thủy Đông Nam nổi lên gió tanh mưa máu, bách tính lầm than, oan hồn vất vưởng khắp nơi, oán khí nhuộm đen bầu trời.

Nếu Sát Lục Huyền Đồng hiện thế, ai lại có thể đứng ra ngăn con sóng dữ?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Đại hung đến Tây lâm, tiên sinh xuất tiểu trấn

Sáng sớm mưa rơi lất phất, như sương phun vào mặt, hết sức mát mẻ, khiến người ta cảm thấy có phần khoan khoái.

Tuy đêm đã tàn, nhưng thái dương bị mây mù che đi, ánh ban mai đến giờ vẫn chưa xuất hiện, báo hiệu một ngày âm u.

Giờ Thìn sắp đến, hôm nay là ngày bọn nhỏ bắt đầu trở lại học đường.

Từ Hiền không kịp sửa chữa toàn bộ những cái bàn mà hắn làm hỏng, nhưng cũng may số lượng học sinh không còn nhiều như trước, nên vẫn miễn cưỡng đủ bàn cho chúng nó ngồi.

Ngồi thần thờ cạnh chiếc bàn đen, đến giờ này Từ Hiền vẫn chưa nghĩ ra hôm nay mình nên giảng thứ gì.

Hắn đang cầm một con dao khắc, khối gỗ trong tay dưới những lần cắt gọt của hắn dần dần thành hình, lò mò có thể thấy được bộ dáng của một vị trưởng giả lão thành, vẻ mặt hiền hòa, trong nụ cười ẩn chứa đại trí tuệ.

Đó chính là Ngô lão tiên sinh, Ngô Tam Âm.

Từ Hiền chợt phát hiện điều khác gỗ có thể khiến mình bình tâm trở lại, nếu nhìn vào học gỗ ở dưới tay vịn, người ta ắt sẽ thấy được trong đó lúc này đã có không ít tượng gỗ.

Có đạo sĩ, có hòa thượng, có công tử thế gia, có văn sĩ trung niên, có thiếu niên nhân cao mã đại, có hài đồng tinh nghịch ngây thơ, v.v...

Từ Hiền đã tu【Tứ Hàng Kiếm Điển】tới Tiểu Thành, nhưng cảnh giới của hắn vô cùng phù phiếm, đạo tâm đến cả hoàn thành cũng không tính chứ đừng nói là hoàn mỹ, chưa vỡ vụn đã là số trời chiếu cố.

Với tình trạng như thế này, dù cho bây giờ có đạt được quyền tiếp theo thì hắn cũng không dám tu luyện. Bởi lúc đó chớ nói là sinh ra nguyên thần đạo thai, một khi dám cả gan tu tập, nhẹ thì trở nên điên điên khùng khùng, nặng thì tâm mạch đứt đoạn mà chết.

Vậy mới nói, tu thân thể ít ra còn an toàn hơn tu tâm tính.

Người trước ít nhất lúc bị thương vẫn giữ được thần trí bình thường, biết dùng đan dược cứu chữa. Người sau một khi nổi điên lên, chẳng những không biết tự cứu mà còn tự mình hại mình.

Từ Hiền không muốn rơi vào cảnh ấy nữa, vậy nên hắn ghi nhớ sâu sắc bài học hôm nay.

Tu luyện kiếm điển, nhất định phải từng bước từng bước đi tới.

‘Ta cứ cho rằng bản thân tu tập thứ gì cũng có thể tiến bộ mau chóng, nhưng nghĩ lại mới nhận rõ đó là nhờ thánh địa tu hành của thiên thư mà thôi, ta có tư cách gì mà bành trướng tâm thái?’

Thu con dao nhỏ vào tay áo, Từ Hiền đã khắc xong bức tượng Ngô lão tiên sinh.

Nhìn bức tượng, hắn chợt nhớ lại lúc chơi cờ cùng Ngô lão.

Những lúc ấy, hắn không hề tiến vào trạng thái Tọa Vong, nhưng trong đầu ngoại trừ suy nghĩ nước cờ ra thì chẳng còn tạp niệm gì, có phải cũng có thể xem là một loại tĩnh?

‘Tọa Vong Kinh, ta chẳng những không nên vận dụng nó, mà lúc tu tập kiếm điển, ta thậm chí cũng phải quên đi cảm giác tĩnh tọa tâm không của nó, vậy mới là chính đạo.’

‘Cái tĩnh của Tọa Vong Kinh không phải cái tĩnh của Tứ Hàng Kiếm Điển.’

‘Cái trước là tách rời thể xác và tinh thần, xuất thể mà tĩnh. Cái sau là thân tâm hợp nhất, nhập thể mà tĩnh.’

‘Tuy có thể dùng để tham khảo, hỗ trợ cho nhau nhưng về bản chất lại có sự khác biệt, ta vậy mà lẫn lộn đầu đuôi, đáng đời tẩu hỏa nhập ma.’

Như được thần trợ, linh đài không minh, ý nghĩ của Từ Hiền bỗng trở nên thông suốt, trong thoáng chốc đã nhận rõ điểm sai lầm trong tu hành, tìm được con đường sáng để bù đắp đạo tâm.

Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là không biết mình thất bại ở đâu để tìm cách vực dậy.

Thờ phào một hồi, Từ Hiền đã biết hôm nay nên giảng thứ gì, hần cầm lấy phấn chậm rãi viết lên bảng một chữ.

BẠI

Từ Hiền buông phấn xuống, đúng lúc này ngoài cửa cũng vang lên một giọng nói, âm thanh to như chuông đồng: “Tiên sinh, đệ tử đến rồi!”

Người tới chính là Lý Tự Thành, vừa bước vào cửa, nhìn thấy mấy mảnh gỗ vụn mà Từ Hiền chưa kịp thu dọn, gã liền giật dử thốt rằng: “Tiên sinh, ác nhân lại xuất hiện?”

Từ Hiền lắc đầu tỏ ý không phải, nhưng còn chưa kịp mở miệng giải thích thì bên tai chợt có một giọng nói khác truyền vào:

“Từ tiên sinh, phiền toái tới rồi. Thiếp thân chỉ có một thỉnh cầu duy nhất, đó là nhờ người đưa quan nhân nhà ta cao chạy xa bay, kiếp sau Hứa thị sẽ làm trâu làm ngựa cho người.”

Không đầu không đuôi, chỉ có một câu như vậy rồi im bật.

“Hứa phu nhân?” Từ Hiền kinh ngạc kêu thành tiếng.

“Hứa phu nhân? Tiên sinh, người muốn ta đi tìm nàng sao?”

Bỏ ngoài tai câu hỏi của Lý Tự Thành, Từ Hiền vội lấy【Tầm Hung Kính】ra quan sát, nhưng không phát hiện được gì.

Đan Điền khí chuyển, hần bắt đầu mở rộng tầm quét hình của chiếc kính.

Một thành chân khí, không có.

Hai thành chân khí, không có.

Ba thành chân khí, vẫn không có!

Bốn thành chân khí, vẫn kh... đây rồi!

Ánh mắt Từ Hiền như bị hóa đá, ở mảng địa đồ phía Tây, hần chợt phát hiện chỉ ít hai mươi chấm đỏ đang di chuyển, mục tiêu của chúng nó đều là Bạch Long Trấn.

Càng kinh khủng hơn nữa, hần phát hiện có tới ba loại cảnh giới võ đạo khác nhau được miêu tả trong kính.

Hậu Thiên, Tiên Thiên và...

Huyền Tông.

Thật là một tin tức khiến người ta tuyệt vọng.

Nhưng hoàn cảnh càng tuyệt vọng, người ta lại càng không được phép đầu hàng.

‘Mang Hứa đại phu cao chạy xa bay? Còn người thì thế nào, già trẻ lớn bé Bạch Long Trấn thì thế nào? Thật có lỗi quá, Hứa phu nhân, trong từ điển của Từ Hiền đúng là có một chữ chạy, chỉ tiếc là lúc này...’

‘...ta xé nó mất rồi!’

Thần sắc không chút hoang mang, Từ Hiền quay sang nhìn Lý Tự Thành, nghiêm giọng dặn dò gã:

“Tự Thành, người lập tức đi thông báo cho toàn trấn, kẻ thù của Từ tiên sinh giết tới rồi, không muốn bị liên lụy mất mạng thì ở yên trong nhà chờ ra, cũng báo cho các đồng học mau mau về nhà, hôm nay vẫn được nghỉ Tết.”

Nói đoạn còn rút【Trọng Đạo Xích】ra khỏi tay áo, giơ lên trước mặt gã mà bảo rằng: “Chớ có hỏi gì hết, ta nói sao làm vậy. Nếu không trực xuất sư môn!”

Vừa dứt lời liền tung người vọt lên, đâm thủng mái nhà, đập khinh công phóng về phố Nam, chẳng còn màng tới chuyện bị dân trấn phát hiện hay không.

Mục tiêu của Từ Hiên lúc này chỉ có một nơi, chính là nhà của Ngô lão tiên sinh.

Nếu tình thế bây giờ là một tòa Bát Trận Đồ vây khốn Từ Hiên, thì Sinh Môn chính đang nằm ở hướng đó.

Về phần Lý Tự Thành, thấy thái độ của tiên sinh như vậy, dù chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì gã cũng biết tình thế bây giờ có vẻ rất cấp bách, thế là không chần chờ gì mà vọt ra học đường, chạy khắp góc ngách để loan tin, chẳng bao lâu đã gào đến khản giọng.

Rất nhiều dân trấn nghe gã hô hào mà hoảng quá chừng, lại gặp Lý Tự Thành là học trò thân cận nhất của Từ Hiên, nghe xong càng tin là thật, vội vàng vàng chạy về nhà đóng cửa không ra, đến cả quầy hàng đang bày cũng mặc kệ, tính mạng trên hết.

Tuy vậy, chừng một lát sau cũng có không ít hương thân chạy đến chỗ Lý Tự Thành, người cầm dao phay, kẻ ôm gậy gộc.

Trông bộ dáng của họ như muốn tới tính sổ với gã, nhưng thực chất lại là muốn hỏi Từ tiên sinh đang ở đâu, những vị dân trấn này muốn đến giúp hấn đánh đuổi kẻ thù.

Ý nghĩ của họ thật sự quá ngu ngốc, ngu ngốc đến độ mà trong ký ức tiền kiếp của Từ Hiên về xã hội hiện đại, những người ngu ngốc như vậy thật sự hiếm tới mức gần tuyệt chủng.

May là Lý Tự Thành có thể cứu vớt được sự ngu ngốc của dân trấn, bởi chính bản thân gã lúc này cũng không biết tiên sinh nhà mình đang nơi đâu.

Từ Hiên đang nơi đâu?

Hắn lúc này đương nhiên đã đến nhà của Ngô Tam Âm, chỉ là chưa gặp được lão đã bị một tên tiểu tử chặn trước cửa.

Đồng học thông minh nhất trong lớp, Vương Tiểu Minh.

Trông thấy Từ Hiên bay xuống từ trên trời và đứng vững bằng hai chân, đồng học Tiểu Minh ngạc nhiên quá đổi.

Nhưng nhìn cây thước đen trong tay tiên sinh, lại nhớ đến lời dặn của Ngô gia gia, nó liền nhanh nhẩu nói rằng:

“Tiên sinh, tiên sinh! Ngô gia gia có dặn, nếu người đã đến, thì chớ có vào, chỉ cần nghe một câu là được.”

Từ Hiên nghe vậy, liền biết Ngô Tam Âm đã tính toán ra tình thế lúc này, hơn nữa lão cũng không có ý định giúp mình giải quyết.

Là không có năng lực trợ giúp, hay là không muốn trợ giúp?

Từ Hiên không hỏi điều thừa thãi đó, lòng có nỗi lo nhưng trên mặt hấn không hề mang vẻ bất an nào, chỉ gật đầu hỏi Vương Tiểu Minh: “Đó là câu gì, tiên sinh chờ nghe được biết!”

Đồng học Tiểu Minh lập tức học theo bộ dạng của Ngô lão đầu, ngẩng mặt vuốt râu, giọng điệu tràn đầy huyền cơ: “Xe đến trước núi, thuyền đến đầu cầu. Tự thiên hữu chí, cát, vô bất lợi.”

Vừa dứt lời, trong đôi mắt hồn nhiên ngây thơ của nó lóe lên vẻ hiểu kỳ, vội vàng hỏi Từ Hiên: “Tiên sinh, những lời này là có ý gì?”

Bộ dạng ham học hỏi của đồng học Tiểu Minh khiến Từ Hiên rất thích, nhưng hấn nào có thời gian để giải nghĩa cho nó.

Xoa đầu Vương Tiểu Minh một cái, Từ Hiên nhẹ giọng bảo: “Chờ đến lúc lên lớp, tiên sinh nhất định giải thích cho ngươi biết.”

Nói xong liền vận công phóng người đi, hướng thẳng đến Tây lâm.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường.

Quê Hòa Thiên Đại Hữu, hào Thượng Cửu có ghi: Tự thiên hữu chí, cát, vô bất lợi.

Hành sự thuận theo thiên ý, tất được thiên trợ. Cho nên đến đâu cũng gặp điềm lành, không gì có thể hại.

Mặc dù vẫn chưa nhìn ra sinh lộ nơi nào, nhưng Từ Hiên vẫn ngửa vô phản cổ tiến lên. Không vì niềm tin mù quáng vào lời nói của Ngô Tam Âm, hấn chỉ vì tín niệm của mình.

Nếu thuận theo thiên ý mà được trời phù hộ, thì đối với hấn, thiên ý chính là muốn Sát Thần Môn phải bị hủy diệt.

Vút!

Thước cũng như kiếm, bị Từ Hiên siết chặt trong tay, trên bề mặt có chân khí bám lên.

Đạo tâm của hấn như một chiếc gương có nhiều đường nứt. Ngay lúc này, quá nửa số những vết nứt đã bắt đầu liền lại.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Tiên sinh học Tiểu Hồ, một mình ta chấp hết

Từ ngoại vi phía Tây Bạch Long Trấn đi thêm mười dặm về Tây Nam, nơi đây có một rừng cây trông khá trống trải, bởi cây cối ở đây có tám chín phần đã bị tiểu phu đồn đi, cây non thì vẫn chưa kịp sinh trưởng.

Trong khung cảnh chẳng hề thơ mộng này, chim chóc thú rừng đều chẳng có con nào dám lộ diện, nhưng nhân loại thì có đến hơn hai mươi người xuất hiện tại đây.

Trong số đó, đặc biệt có một người đã chết, hắn nằm cạnh một gốc cây trụi lủi, trong ngực cắm một cây rìu cũ kỹ, hai mắt trợn trừng.

Chờ khi Từ Hiền đến đây, hắn ắt sẽ nhận ra đó là Lục đại thúc, một vị cư dân của Bạch Long Trấn lấy nghề đồn củi mưu sinh.

Nhưng lúc này lại chẳng có ai để ý đến vị Lục đại thúc xấu số ấy cả.

Hứa phu nhân không, La Sinh lại càng sẽ không, bởi vì cái chết của tiểu phu chính là do Sát Thần môn đồ gây ra.

Nhìn thân ảnh yếu điệu ở phía đối diện, trông thì có vẻ yếu đuối nhu nhược, nhưng La môn chủ không dám để bất kì một tên thủ hạ nào của mình tiến lên.

Bởi y cũng không chắc có thể cứu kẻ ngu xuẩn đó hay không.

Sát Đồng bị tiêu diệt thế nào, La Sinh đã thông qua bí pháp biết được, nhưng bản lĩnh của Hứa phu nhân sâu cạn thế nào, y vẫn cần dò xét một hai.

“Bạch Long Sứ, hơn mười năm không gặp, chẳng ngờ lại gặp được ngươi ở đây, bồn tọa có thể nói đó là duyên phận?”

Trước câu hỏi của La môn chủ, Hứa phu nhân mỉm cười, nhẹ giọng đáp lại: “Xin hỏi... ngươi là ai?”

Hỏi xong lại chợt nhíu mày, không biết là vì đang cố gắng nghĩ xem mình đã gặp qua người này chưa, hay lại vì một chuyện khác cũng không ai biết được.

Nghe lời khiêu khích gián tiếp của nàng, La Sinh giận quá mà cười, âm lượng tăng cao ba phần:

“Ha ha ha! Rất có cá tính, bồn tọa thích. Bồn tọa nghỉ lại rồi, thay vì trệ tội của ngươi, bồn tọa sẽ lấy ân báo oán, để ngươi trở thành môn chủ phu nhân của Sát Thần Môn. Thế nào, cảm thấy bồn tọa đối đãi ngươi quá tốt rồi chứ?”

Hứa phu nhân đặt hai tay hờ bên hông, tư thái dầm dề, môi vẫn giữ nụ cười hòa nhã, khẽ khàng trả lời:

“Thật ngại quá, thiếp thân nguyện theo gà theo chó cũng không nguyện ý theo ngươi. Vị đại bá này, ngươi tuổi đã cao, xin giữ tự trọng, kéo thiếp thân hô to phi lễ!”

Nụ cười trên mặt La Sinh bỗng tắt ngấm, ánh mắt âm thanh dần trở nên rét lạnh: “Bạch Long Sứ, ý ngươi là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt?”

“Ngoại trừ rượu hi lúc thành thân, đã nhiều năm rồi thiếp thân vẫn chưa uống rượu, cho nên rượu nào cũng miễn đi.”

“Tiện tỳ leo mép!”

“Hứa phu nhân, tại hạ đến rồi! Quan nhân nhà ngài, vẫn là do ngài tự quản đi thôi.”

Hai câu đầu là của Hứa phu nhân và La môn chủ, nhưng giọng nói có vài phần đùa nghịch cuối cùng lại đến từ một người khác.

Hứa phu nhân không quay đầu lại nhìn vì đã biết người đến là ai, cái nhíu mày ban nãy cũng là vì cảm ứng được kẻ đó đang chạy tới đây, biết rằng hắn đã không làm theo yêu cầu của mình.

Trong lòng nàng chợt sinh ra cảm giác bất an, lẽ chẳng may hương tiêu ngọc vẫn, quan nhân nhà nàng lại chưa cao chạy xa bay, lúc đó y lại gặp phải kết cục thế nào?

La Sinh và đám thủ hạ dưới trướng lại không có nhiều lo nghĩ như nàng, bọn chúng nhìn về hướng âm thanh truyền đến, chợt thấy ở phía đó có một tên bạch y công tử đang đâm lá khô tiến tới, trong tay cầm một thanh vũ khí kì lạ có màu đen, trông như một cây thước dài.

Chính là Từ Hiền.

“Là ngươi!” La môn chủ lạnh giọng quát lên, y đã nhìn thấy Từ Hiên qua ký ức của Sát Đồng, biết rằng kẻ này có một ngón công phu búng tay rất là lợi hại, có thể cách xa trăm bước bắn tan xác Sát Đồng Tiên Thiên.

Dò xét cảnh giới của hấn, trong lòng La Sinh chợt sinh ra cảm giác khó hiểu: “Sao lại chỉ có Hậu Thiên thập trọng?”

Y không tin là trên đời này có Hậu Thiên cảnh nào thi triển ra được công kích kinh khủng như thế, bèn kết luận Từ Hiên sở hữu một môn công phu hảo hạng để nguy tạo cảnh giới.

Người sau không biết được La môn chủ có năng lực đồng bộ ký ức với Sát Đồng, lòng thâm kinh ngạc không rõ tại sao y lại thắng thót như đã từng gặp qua mình, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ như rất là bất ngờ khi thấy y xuất hiện ở đây, trợn mắt kêu lên:

“La môn chủ, ngươi cũng đến rồi? Từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ hả?” Sau đó còn nhìn lướt qua mấy tên thủ hạ, chỉ mặt gọi tên vài người:

“Chung đường chủ, Tiền đường chủ, Tôn đường chủ, Ứng đường chủ! Bốn người các ngươi cũng theo La huynh tới đây, còn xuất động nhiều người như vậy, chẳng lẽ là có bảo tàng gì hiện thế?”

“Sao hấn lại biết danh tính của ta?” Bốn tên đường chủ cùng sinh ra một ý nghĩ như vậy khi thấy hấn gọi mình, trong lòng nghi vấn chập trùng, họ thề rằng chưa từng gặp qua tên bạch y công tử này.

Hứa phu nhân cũng chợt liếc Từ Hiên một cái, hiển nhiên từ thái độ của bốn kẻ đối diện mà nàng biết hấn gọi đúng danh tính của chúng, lòng thâm hiểu kỳ hấn làm được bằng cách nào.

Duy chỉ có La Sinh nhờ ký ức của Sát Đồng là không bị Từ Hiên lừa dối, y nở nụ cười lạnh như đã biết tông trò bịp của hấn, khịt mũi nói rằng:

“Kỳ công dị thuật dò tra danh tính? Quả nhiên thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ. Nhưng muốn qua mặt được ta, ngươi vẫn nên học hỏi thêm mười năm.”

Đám thủ hạ nghe vậy mới vỡ lẽ ra, vẻ mặt trông như được khai sáng, sự kính sợ dành cho La Sinh càng thêm sâu sắc, thảm than rừng càng già càng cay, phải có lý do thì y mới là môn chủ.

Thậm chí đến cả Hứa phu nhân cũng cảm thấy La Sinh nói có vài phần đạo lý.

Chỉ có Từ Hiên là không như vậy, khước miệng hấn giật giật như muốn cười. Trước trí tưởng tượng của La Sinh, hấn ngoại trừ bội phục cũng chỉ biết bội phục, tự thẹn không bằng.

Nhưng nếu ‘chân tướng’ đã bị phát hiện, Từ Hiên cũng thuận thế hòa theo, vẻ mặt đột ngột trở nên trầm trọng, dùng ánh mắt rất là cảnh giác nhìn La Sinh, nói rằng:

“Quả nhiên là La môn chủ, trí tuệ siêu quần. Nếu trò vật đã bị ngươi phát hiện, ta cũng lười tiếp tục bêu xấu.”

Đoạn hấn bắt đầu gio【Trọng Đạo Xích】lên ngang tầm mắt, chĩa thẳng về phía đối diện, quát lớn:

“Chúng ta cũng không cần thiết tiếp tục lá mặt lá trái, trực tiếp vào thẳng chính đề đi thôi. La môn chủ, nói ra mục đích của ngươi, vì sao lại tới chỗ này?”

Một tên Sát Thần môn đồ Tiên Thiên cảnh thấy hấn chỉ có Hậu Thiên thập trọng mà giọng điệu lại láo toét như vậy, rống lên “súc sinh ngươi dám”, sau đó định lao về phía Từ Hiên, nhưng bị La Sinh nhanh tay nắm cổ áo kéo trở về.

“Ngu xuẩn.”

Tính mạng của đám thủ hạ, La môn chủ coi rẻ.

Nhưng coi rẻ thì coi rẻ, đến cùng vẫn có giá trị, phải dùng sao cho xứng đáng nhất, có lời nhất, chứ không phải lao lên chịu chết một cách lãng xẹt.

Gặp La Sinh giữ lại tên đồng bọn, những kẻ còn lại vốn đang rục rịch cũng lập tức bình tĩnh trở lại. Môn chủ đã có hành động như thế, chẳng khác nào ám chỉ bản sự của tên bạch y công tử kia cũng không đơn giản.

Di dòi sự chú ý từ Hứa phu nhân sang Từ Hiên, La Sinh nở nụ cười đầy sát ý: “Tại sao bốn tọa lại đến đây, ngươi và Bạch Long Sứ chẳng phải nên rõ nhất sao? Phá hủy bảo bối, giết chết đường chủ của bản môn, các ngươi chết không hết tội!”

Từ Hiên nghe vậy, chợt “à” một tiếng kéo dài như đã rõ, gật gù bảo rằng: “Hóa ra là đến tính sổ, nói thẳng ra từ đầu có phải tốt không, không cần hao tổn thời gian song phương.”

【Trọng Đạo Xích】vẫn gio cao, Từ Hiên chậm rãi dùng nó quét ngang một đường, trông như đang cắt đầu từng người ở phía đối diện vậy.

Thước chỉ xuống chân, vẻ mặt hấn bỗng trở nên vô cùng cao ngạo, liếc nhìn Sát Thần Môn chúng chỉ bằng nửa con mắt, giọng nói đậm mạc vô tình:

“Ta và Hứa phu nhân đây chỉ có hai người, các ngươi lại có một đám, nhưng bọn ta cũng không yêu cầu hạng ty bì vô si như các ngươi phải tuân thủ đạo nghĩa, lấy một đổi một làm gì.”

Thái độ của hắn lúc này giống như đang nhìn sâu kiến, nhưng thực chất trong lòng hắn thì bọn chúng còn thua cả sâu kiến, đến cục phân cũng không bằng.

Bởi ít nhất thì phân cũng có thể đem đi bón cây, giúp ích được gì đó cho đời.

Bỏ qua chủ đề bốc mùi này ở đây, trước ánh mắt giận dữ như muốn xé xác mình của Sát Thần Môn chúng, Từ Hiền thân nhiên nói tiếp:

“Nếu đã thế, chi bằng như vậy.”

“La môn chủ, người cùng Hứa phu nhân quyết trận thư hùng, những kẻ còn lại...”

Nói đến đây hắn chợt ngừng lại, lắc đầu thở dài như cảm thấy chẳng đáng, nặn từng từ để kết thúc câu:

“...các người cùng lên đi.”

Nói xong liền chủ động lui về đằng xa, chọn một sân bãi khác để quyết đấu với đám hung đồ, nhường lại chiến trường chính cho Hứa phu nhân và La Sinh.

Để Hứa phu nhân đối đầu kẻ khó nhằn nhất là cao thủ Huyền Tàng, bản thân lại chọn quả hồng mềm mà bóp, nghe qua thì Từ Hiền có vẻ bi ối mặt dày, nhưng thực chất lại không phải vậy.

Bởi vì nếu không có thủ đoạn đặc biệt, so với việc Hứa phu nhân giao đấu La Sinh, tỉ lệ để hắn sống sót khi giao chiến với đám “quả hồng mềm” thấp hơn gấp trăm ngàn lần.

Trong lòng bàn tay chợt xuất hiện hai quân cờ, lưng áo Từ Hiền lúc này đã thấm đầy mồ hôi.

Mưa rơi lất phất, báo hiệu một ngày ướt đầm.

Đắm nước hay đắm máu, hoặc là cả hai?

Câu trả lời sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Thiên hạ đô bạch, duy ngã độc hắc

Vật phẩm:【Sinh Tử Cục】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ thông

Thiên hạ này đều trắng, duy chỉ có ta đen.

Nhập cục phân bại thắng, vạn quân chẳng thể xen.

Giới hạn sử dụng: 3 lần/ngày

*Chú: Thăng cấp nghề văn hóa【Kỳ Thủ】giúp tăng cao phẩm chất của【Sinh Tử Cục】

Trong tay nắm giữ hắc bạch song kỳ, Từ Hiền cực kì tự tin tuyên bố muốn một đấu một đám, trên mặt không có chút gì gọi là e ngại.

Lũ thủ hạ của La Sinh nhao nhao muốn thử, bọn chúng tuy đa phần là hạng tham sống sợ chết, nhưng cũng phải xem đối tượng là ai.

Từ Hiền có vẻ thần bí đấy, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, huống chi bên phe mình còn có bốn vị đường chủ Tiên Thiên tầng bảy tầng tám.

Trừ phi hắn là cao thủ Huyền Tàng, bằng không chớ hòng địch lại bọn họ.

Đây chỉ là ý nghĩ của mấy tên môn đồ hạ cấp, bởi nếu là La Sinh hoặc đám đường chủ thì bọn họ đều biết tệ nạn của【Sát Lục Thần Đồ】, đó là chiến lược kém xa tu vi.

Đừng nói Huyền Tàng, gặp phải một số cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong lợi hại, ví dụ như Ngũ Hành Long Sư của Thần Long Giáo, bọn họ có thể đánh ngang tay đã là tốt lắm rồi.

Và theo La Sinh, bản lĩnh của Từ Hiến hẳn cũng phải xem xét với loại cao thủ đó, nhưng y vẫn quyết định chấp nhận đề nghị của hắn.

Cũng phải, nếu không như vậy thì La môn chủ dẫn theo đám thủ hạ để làm gì? Làm đội cổ vũ sao?

Phất tay về phía Từ Hiến, theo hiệu lệnh này của y, lũ Sát Thần môn chúng lập tức ủa lên, không thèm chào hỏi gì mà rút gươm rút giáo chiến ngay.

Ánh mắt chuyển về Hứa phu nhân, La Sinh không vờ vấp giống lũ thủ hạ của mình, vẫn duy trì phong độ như bậc chúa tể nhất phương.

Mặc dù y còn chưa xứng với cái danh đó, nhưng cũng sắp rồi.

‘Cảnh giới của ả mơ mơ hồ hồ, rốt cuộc đã đến Huyền Tàng hay chưa?’ Khí tức trên người Hứa phu nhân biến ảo bất định, khiến La môn chủ khó lòng nắm bắt, nên y vẫn không dám vọng động.

Hứa phu nhân thì khác, nàng hoàn toàn không thèm nhìn La Sinh, ánh mắt dõi theo Từ Hiến, muốn biết hắn dựa vào thứ gì mà dám mạnh miệng đòi một mình chấp hết.

La môn chủ là người lạ nên không rõ, nhưng nàng đã biết Từ Hiến được mấy tháng, hiểu rõ cảnh giới võ đạo của hắn đúng là chỉ có Hậu Thiên thập trọng mà thôi, hoàn toàn chẳng che giấu gì.

Có lẽ so với không ít người cùng tu vi thì hắn có phần hơn, nhưng muốn đối đầu với nhiều người như vậy thật sự là bất khả thi, khi mà trong số đó có vài tên còn cao hơn Từ Hiến một đại cảnh giới.

Hứa phu nhân chưa thấy cảnh Từ Hiến nuốt【Tiên Thiên Đan】, nếu không nàng chắc chắn sẽ không có ý nghĩ như vậy.

Bây giờ Từ Hiến đương nhiên không có viên linh đan đất đỏ ấy để cấy vào, nhưng hắn lại có một thủ đoạn khác.

Mất nhìn về phía mục tiêu đã chọn sẵn từ trước, Từ Hiến duỗi tay trái ra dùng【Đạn Chi Thần Thông】búng viên cò trắng về phía kẻ đó.

‘Chính là người rồi.’

Lưu Bôn, năm nay hơn bốn mươi tuổi, gia nhập Sát Thần Môn được một năm, cảnh giới hiện tại: Tiên Thiên tầng hai.

Họ Lưu nhìn thấy tiểu tử lão loét kia phóng ám khí về phía mình, trong đầu lập tức sinh ra ý nghĩ né tránh, nhưng không hiểu sao cơ thể không nghe lệnh mình, thế mà lại giờ tay ra chộp lấy.

‘Tay của ta không còn nữa rồi.’ Ánh mắt đầy kinh hãi, Lưu Bôn đã tưởng rằng mình phải mất đi một cánh tay, nhưng thực tế thì hắn lại lông tóc không thương.

Nắm ám khí trong lòng bàn tay, họ Lưu phát hiện đó là một quân cờ vậy. Còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn lại nghe giọng nói của Từ Hiến vang lên:

“Thiên viên địa phương, hắc bạch tung hoành. Ta xin ra luật, người thắng thành chủ, kẻ bại thành nô, vô phương kháng cự, trời xanh chứng giám!”

Cùng lúc này, đạo của Chung đường chủ và kiếm của một tên Sát Thần môn đồ khác đã áp sát thân thể Từ Hiến, cả hai đều là cao thủ Tiên Thiên, nhất là họ Chung đã đến Tiên Thiên tầng tám, không thua gì Triệu Hác trước kia.

Nhưng Từ Hiến lại chẳng hề né tránh, vẫn cứ đứng trơ ra đó, một tay cầm【Trọng Đạo Xích】chỉ xuống đất, tay còn lại sau khi đạn chi đã chấp đến sau lưng, ngược cầm lên một góc ba mươi độ, ánh mắt tràn đầy sự coi rẻ.

‘Điên rồi?’ Lưu Bôn giống như đã nhìn thấy cảnh Từ Hiến bị chặt thành thịt nhão, nhưng thứ xảy ra lúc này lại khiến hắn chẳng thể tin vào mắt mình.

Chỉ thấy trước người Từ Hiến bỗng xuất hiện hư ảnh của một bàn cờ vây to lớn, hết thấy công kích đều bị nó chặn lại, thậm chí tạo ra phản lực khiến Chung đường chủ và tên môn đồ kia bị đẩy văng ra sau.

Không dừng lại ở đó, Tiên đường chủ và Ứng đường chủ không biết từ lúc này đã vòng ra sau lưng Từ Hiến, một người đuổi độc trào về phía gáy của hắn, một người lại vùng kiếm với ý đồ chém ngang hông, nhưng kết quả chẳng khác gì trước đó, hư ảnh bàn cờ lần lượt xuất hiện, vô hiệu hóa sát chiêu của hai người.

‘Đó rốt cuộc là kỳ công gì?’ Chung đường chủ mặt đầy hoảng hốt, nhớ đến lời khấn ban nãy của Từ Hiến, lại thêm việc chẳng hề có dấu vết của chân khí, hắn có thể xác định đó là một môn kỳ công.

Nhưng thứ kỳ công phòng ngự mạnh mẽ bậc này phải quý giá cỡ nào, lại thêm thủ đoạn dò tra danh tính vô cùng thần dị trước đó...

Họ Chung bỗng cảm thấy bản thân có phải quá xui xẻo, lúc La Sinh chọn người cùng đến Bạch Long Trấn lại điểm danh chỉ mặt mình.

Họ Chung có xui xẻo hay không thì Từ Hiền chẳng biết cũng chẳng quan tâm, thứ duy nhất mà hắn để ý lúc này chính là Lư Bôn.

Khí chuyển hạ bàn, Từ Hiền dẫm nát cành khô, dưới chân bắt đầu toát ra những làn sương nhạt màu đỏ cam, nhún người một cái liền phóng thẳng về phía họ Lư, một chiêu Tổ Nguyệt Phân Huy thẳng hướng đến mi tâm của hắn.

Nguyệt quang tán trên mặt, lấp lánh ánh bạc, hai mắt Lư Bôn như gặp phải ánh sáng chiếu thẳng vào, bị lóa nên khó nhìn rõ kiếm chiêu.

Thước đen chưa tới, kiếm khí đã đi đầu.

Từ Hiền còn cách Lư Bôn chừng một trượng, người sau đã thấy mi tâm nhoi nhoi. Cảnh giới tuy dựa vào tà công mà chất lên, nhưng họ Lư đến cùng vẫn là Tiên Thiên, phản ứng nhanh nhạy, lập tức nghiêng người tránh đi.

Xệt!

Gò má bị kiếm khí cắt qua, máu chảy không ngừng. May là Lư Bôn phản ứng kịp thời, bằng không hắn đã hôn về chín suối.

Tổ nguyệt phân huy, minh hà cộng ánh.

Trên mặt hồ, trăng kia đã tỏa hào quang, sao ngân hà có thể quên chiếu tới?

Từ Hiền chợt nhớ lại lúc Khuru Xử Cơ thi triển【Toàn Chân Kiếm Pháp】, nghĩ đến những đường phối hợp trong đó, lập tức sử dụng một chiêu Minh Hà Cộng Ánh nối tiếp Tổ Nguyệt Phân Huy, ánh kiếm càng thêm sáng ngời, dường như phân thành hai luồng ngân hà một trên trời, một dưới nước, tập kích huyệt Bách Hội và huyệt Khí Hải của Lư Bôn.

【Trọng Đạo Xích】tuy không có chút gì sắc bén, nhưng nó lại thắng ở chỗ có thể ảnh hưởng tinh thần người khác, khiến hình tượng của Từ Hiền trong mắt đối phương càng thêm cao lớn, bất giác sinh lòng kính sợ.

Hai luồng kiếm khí đâm tới gần như cùng một lúc, Lư Bôn kinh hoàng quá chừng, nội lực trong người giống như bị thứ gì đó áp chế, vận dụng không được mượt mà như lúc bình thường.

Này cũng vì【Giá Y Thần Công】có thuộc tính chí dương, lại thêm【Toàn Chân Kiếm Pháp】là võ học Đạo gia thuần chính, đương nhiên phần nào khắc chế được võ học Ma đạo như【Sát Lục Thần Đồ】.

Kỳ thật mấy thứ thuộc tính khắc chế này đều có tính tương đối, muốn phân định mạnh yếu phải xem do ai thi triển. Nếu người vận dụng【Sát Lục Thần Đồ】là ma đạo cự đầu năm xưa, e rằng kẻ bị khắc chế ngược lại chính là Từ Hiền.

So với người sáng tạo ra thần đồ, Lư Bôn chỉ là cận bã, vậy nên thấy kiếm khí sắp cắt qua người mình, hắn chỉ có thể bị động phòng thủ.

Chiêu Tổ Nguyệt Phân Huy trước đó tới quá bất ngờ nên hắn quên mất ưu thế của mình, nhưng đến chiêu Minh Hà Cộng Ánh này rồi thì hắn đã lấy lại được sự tỉnh táo.

Lấy khí đối khí, Tiên Thiên cương khí đương nhiên là tốt hơn Hậu Thiên chân khí.

Đó là thường thức của hết thầy người trong võ lâm, Lư Bôn cũng không ngoại lệ.

Nhưng ngày hôm nay, cái thường thức đó bị một thứ thần công không thuộc về thiên địa này phá vỡ.

Một trong võ lâm tứ đại kỳ thư:

【Từ Hàng Kiếm Điển】

Choengg!

Kiếm khí cắt qua, bức tường cương khí do Lư Bôn dựng nên bị Từ Hiền xuyên thủng.

Kiếm khí của Từ Hiền cũng bị cương khí triệt tiêu, nhưng thế nào là Kiếm Khí Trường Giang?

Tinh thuần chí cực, tích tụ bất tận, trôi chảy không ngừng, cuộn cuộn không dứt.

Thi Quân từng có câu thơ:

Đào hoa lưu thủy yểu nhiên khứ, biệt hữu thiên địa phi nhân gian.

Cánh hoa đào xuôi theo dòng nước, cảnh sắc này vốn chẳng tại nhân gian.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】đệ lục kiếm, đệ nhất thức: Đào Hoa Lưu Thủy.

Cương khí tán đi mà chưa kịp tụ lại, kiếm khí một đợt lại tiếp một đợt trào tới.

Phóng cao hơn trước, Từ Hiền chân không chạm đất, tư thái như trích tiên giáng trần, hạc lập kê quần, tay trái chấp ở sau lưng, tay phải dùng【Trọng Đạo Xích】chém xuống, nhắm vào cổ vai gáy của Lưu Bôn.

Trước một kiếm bảy phần hoa lệ, ba phần hiểm ác này, Lưu Bôn chỉ có thể giờ đao đón đỡ, không thể tránh né..

Ánh mắt hiện lên vẻ khó tin, Lưu Bôn chẳng thể ngờ được cả tốc độ bộc phát kiếm khí lẫn tốc độ ra chiêu của Từ Hiền đều nhanh hơn mình, khiến hắn hoàn toàn bị áp chế, chỉ có thể phản ứng chứ không thể phản công.

Ai mới là Hậu Thiên, ai mới là Tiên Thiên, những người bàng quan bên ngoài bỗng cảm thấy đầu óc lẫn lộn trước cảnh tượng này.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Từ tiên sinh là Ma đạo tà tu?

Từ Hiền lúc trước đã quá khinh thường【Từ Hàng Kiếm Điển】, cho rằng môn thần công này không thể khiến hắn thêm được bao nhiêu chiến lực.

Nhưng điều đó là sai, chẳng những Kiếm Khí Trường Giang giúp Từ Hiền bù đắp uy lực cho【Toàn Chân Kiếm Pháp】mới chỉ có Đẳng Đường Nhập Thất, kiếm điển còn hắn đúc nên đạo tâm siêu phàm thoát tục, về mặt tu vi không theo kịp nhưng lại có được tâm cảnh của cao thủ Tiên Thiên.

Cũng nhờ vậy mà Từ Hiền mới có thể lấy Hậu Thiên đè ép Tiên Thiên, bởi ngoại số lượng kinh mạch khai thông không nhiều bằng, chất lượng nội lực có phần thua sút ra thì hắn chẳng khác mấy cao thủ Tiên Thiên cảnh bình thường.

Từ Hiền lại còn mang một thân tuyệt học thần công làm tiền vốn, loại Tiên Thiên dỏm như Sát Thần Môn đồ càng khó là đối thủ.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】không khiến Từ Hiền sinh ra kiếm thế, nhưng【Từ Hàng Kiếm Điển】thì có.

Kiếm thế vô hình trên người hắn đè ép cho Lưu Bôn không thở nổi, trước mặt họ Lưu lúc này giống như xuất hiện một vị kiếm tiên đến từ thiên ngoại, y đang chỉ ba thước thanh phong vào ngực hắn, khiến cho bất kể là hô hấp, phản xạ, thậm chí là tư duy của hắn đều trở nên trì trệ.

Một chiêu Đào Hoa Lưu Thủy tuy bị Lưu Bôn giờ đao đón đỡ thành công, nhưng vì chỉ là nửa đường phản ứng nên uy lực không nhiều, đao suýt nữa thì tuột khỏi tay, hồ khẩu tóe máu.

Từ Hiền đắc thế không tha người, Đào Hoa Lưu Thủy chưa hết biến hóa thì hắn đã hoán chuyển sang một kiếm thức khác.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】đệ nhị kiếm, đệ nhất thức: Xuân Ý Lan San.

Năm mới đầu xuân, Từ Hiền sử xuất một chiêu này không thể thích hợp hơn.

Kiểm chiêu khởi đầu có hí khí của Tết xuân, giữa chừng lại trộn lẫn bi khí vì hay tin dữ, sau cùng bi hí lẫn lộn, hóa thành sát khí đòi mạng.

Trong mắt Lưu Bôn, đường kiếm của Từ Hiền vừa nhìn sơ qua như một nhánh mai nở rộ, diễm lệ mà vô hại. Nhưng chẳng mấy chốc, kiếm khí vờn quanh, đóa hoa mai trên cành đã hóa thành một thứ ám khí đòi mạng, lao vút đến yết hầu của hắn.

Họ Lưu sợ đến hồn phi phách lạc, nén cơn đau nơi hồ khẩu mà vùng đao chém tới.

Một đao này của hắn chỉ được gia trì ba thành công lực, hơn nữa tư thế xuất đao cũng tràn đầy sơ hở, trông chẳng khác gì công phu mèo ba chân của bọn tiểu tốt giang hồ.

Nhưng Lưu Bôn buộc phải làm vậy, bởi nếu không cưỡng ép phản kích, cứ để mặc cho Từ Hiền tiến công, e rằng không sớm thì muộn hắn cũng phải bỏ mạng dưới thanh kiếm kỳ lạ của người sau.

Xung quanh họ Lưu có rất nhiều đồng bọn, nhưng từ nãy đến giờ hắn chỉ cảm nhận được sự đơn độc.

Bởi lẽ dù cho những Sát Thần môn đồ còn lại muốn tham gia vào trận chiến, chúng đều bị các hư ảnh bàn cờ hiện lên ngăn lại, đẩy lùi ra xa.

Kể từ lúc Từ Hiền tiếp cận Luru Bôn, chúng thậm chí muốn đến gần trong phạm vi hai trượng cũng không được.

Nếu có được thị giác của Từ Hiền, đám Sát Thần môn đồ ắt sẽ thấy dưới chân hắn và họ Luru hiện đang có một bàn cờ vậy, diện tích chừng chín trượng.

Bàn cờ này lấy Luru Bôn làm trung tâm, chỉ cần hắn di chuyển thì nó cũng xê dịch theo, trông như có mọc chân vậy, hết sức quái dị.

Họ Luru miễn cưỡng xuất đao để tự tạo cơ hội phản công, ý nghĩ là rất tốt nhưng đáng tiếc đối thủ của hắn lại là Từ Hiền.

Từ Hiền sau khi xem【Tâm Hung Kính】liền quyết định chọn họ Luru làm mục tiêu đầu tiên, tất nhiên đã chuẩn bị vẹn toàn để đối phó tên này.

Chớ quên rằng hắn đến giờ vẫn chưa dùng đến tay trái của mình, nếu Từ Hiền bỗng nhiên rút Phi Hiệp đao ra, e rằng Luru Bôn sẽ bỏ mạng ngay tức khắc.

Nhưng giết gà sao lại dùng đến dao mổ trâu? Vẫn có một thứ tuốt xuống lòng bàn tay Từ Hiền, nhưng đó không phải một thanh đao mà là một... cây sáo.

Tiếng sáo ma mị vang lên, thể đao của Luru Bôn đi được nửa đường thì tịt.

Hắn trước tiên nhìn thấy ảo ảnh về Âm tào địa phủ, rồi chẳng mất bao lâu cũng thật sự được đi về chốn đó, khi mà【Trọng Đạo Xích】đã đánh rớt thanh đao trong tay họ Luru, sau đó dựa vào kiếm khí vô cùng sắc bén mà dễ dàng đâm xuyên qua tim hắn.

Phập!

Luru Bôn ngã xuống, Từ Hiền thu thước mà đứng, một tay chấp ra sau lưng, thần thái cao ngạo nhìn đám hung đồ còn lại, ánh mắt đầy sự khinh miệt như đang khiêu khích bọn chúng ra tay.

Bàn cờ dưới chân hắn đã biến mất theo cái chết của Luru Bôn, Sát Thần môn đồ không biết điều đó, cũng chẳng dám chủ động tiến công.

Ai cũng tiếc mạng cả.

Tổ Nguyệt Phân Huy, Minh Hà Cộng Ảnh, Đào Hoa Luru Thủy, Xuân Ý Lan San.

Chỉ bốn kiếm.

Hậu Thiên giết Tiên Thiên chỉ bằng bốn kiếm, dù rằng là loại Tiên Thiên có tiếng không có miếng thì nghe qua vẫn hết sức rợn người.

Hành động bậc này, chỉ có những đệ tử tinh anh trong tinh anh của các đại thế gia, đại tông phái mới có thể làm được, ví dụ như Hứa phu nhân năm xưa.

Triệu Hác dù qua nhiều năm vẫn còn cảm thấy kinh sợ khi nghĩ tới nàng, vậy mới biết lúc này Từ Hiền khiến đám Sát Thần môn đồ bị chấn nhiếp đến mức độ ra sao.

Chưa dừng lại ở đó, động tác kế tiếp của hắn mới khiến bọn chúng càng thêm hãi hùng.

Cười nhạt một tiếng, chỉ thấy Từ Hiền bung tay một cái, quân cờ trong tay Luru Bôn lập tức bay trở về với hắn, đồng thời...

Xác chết vùng dậy!

‘Đây lại là thứ tà công gì?’ Đó là ý nghĩ của rất nhiều người ở đây, kể cả người chung một phe với Từ Hiền như Hứa phu nhân.

【Hiệp Đạo Thiên Thư】thì thôn phệ linh hồn,【Sinh Tử Cục】thì thao túng thể xác, không thể không nói rằng mấy món kỳ vật này của hắn có năng lực rất giống với tà vật.

Nhưng chính tà do người không do vật, vậy nên Từ Hiền không chút nào chột dạ, trực tiếp dùng ý niệm điều khiển Luru Bôn vung đao về phía tên hung đồ gần nhất.

Nếu chúng đã không dám tiến công, vậy hắn cũng không ngại nắm lấy thể chủ động.

Luru Bôn chân đạp【Trục Nhật Thần Bộ】, trên người chột xuất hiện đao thể, vung đao chém xuống, tốc độ như điện, tư thế xuất đao hoàn toàn chẳng coi đám hung đồ xung quanh ra gì, oai dũng như vào chốn không người.

Tên hung đồ bị đao của Luru Bôn nhắm tới kinh hãi quá thay, hắn vốn chỉ có Hậu Thiên thập nhị trọng, đối mặt một đao của Tiên Thiên, chưa hoàn thủ đã kinh sợ ba phần, ánh mắt khiếp đảm vô cùng.

Bởi trước mặt hắn lúc này nào có Luru Bôn đâu nữa? Hắn giống như trông thấy một vị tướng quân cười bạch mã, cảm ngân thương xông về phía mình, sau đó lại thấy người ấy hóa thành một vị dũng tướng áo xanh mặt đỏ, tay vung long đao chém xuống.

Đầu rơi máu chảy, hắn đã chết, chỉ để lại 50 điểm Thiện Ác cho Từ Hiền.

Đao thức mà Lưu Bôn vừa dùng ra có tên Vô Nhân Chi Cảnh, nằm trong【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】.

Ý nghĩa của đao này ở chỗ tái hiện lên hình ảnh dũng tướng tam quốc xông pha chiến trận, ra ra vào vào chiến trường, lấy thủ cấp tướng địch trong vạn quân như chốn không người.

Cũng vì thế mà Vô Nhân Chi Cảnh gặp phải một cái giới hạn oái oăm là chỉ có thể thi triển khi kẻ địch có số đông, trong đối chiến một đấu một thì uy lực còn kém hơn cả đao pháp Hạ Thù Nhân cấp.

Điều đáng nói ở đây không phải chuyện Từ Hiến bại lộ đao thức mới, mà là người sử dụng nó lại là Lưu Bôn, một cái xác bị hấn điều khiển.

Đó là một sự thật kinh người,【Sinh Tử Cục】không chỉ khiến Từ Hiến thao túng từ thi, đến cả ngoại công chiêu thức hấn cũng có thể thông qua từ thi để sử dụng, trình độ cảnh giới đều được giữ nguyên.

Điểm hạn chế duy nhất là từ thi không thể khôi phục nội lực, một khi tiêu hao hết chân khí trong người thì cũng đồng nghĩa với việc nó đã trở nên vô dụng.

Nhưng như vậy cũng đủ bá đạo rồi, Từ Hiến làm người vẫn luôn biết đủ.

Hắn lúc này chẳng coi ai ra gì mà ngồi xuống tĩnh tọa hồi khí, nhất tâm lưỡng dụng thao túng Lưu Bôn giết vào trong đám hung đồ.

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】cảnh giới Dung Hội Quán Thông uy lực khôn lường, Lưu Bôn dựa vào một thức Vô Nhân Chi Cảnh tựa như hổ nhập bầy dê, bắt đầu lấy mạng đám hung đồ dưới Tiên Thiên, đến cả bốn tên đường chủ gặp hấn vùng đao chém tới cũng phải tạm lánh phong mang.

Không thể trách bọn chúng nhất gan, bởi sau khi Lưu Bôn ăn một đao của Chung đường chủ vào lưng mà vẫn năng động như rồng như hổ, bọn chúng đã biết tạm thời không thể trâu vào hấn.

Công có năng lực điều khiển từ thi, thủ có hư ảnh bàn cờ phòng ngự vô địch, Sát Thần Môn chúng người người bàng hoàng, cảm thấy tương lai có phần tăm tối.

Một kẻ vô danh tiểu bối đã có thực lực như vậy, Tiểu Thánh Tăng danh chấn cửu châu kia lại còn kinh khủng đến cỡ nào?

Sát Lục Huyền Đồng liệu có thực sự chống lại được y?

Trái với tâm tình hoang mang của Sát Thần Môn chúng, Từ Hiến lúc này lại bình tĩnh đến lạ, dù cho không có trạng thái Tọa Vong thì vẫn vậy.

Mặc dù vừa dùng vốn vẹn bốn kiếm giết chết một tên võ tu Tiên Thiên cảnh, loại cao thủ mà cách đây chưa đầy một tháng có thể dễ dàng lấy mạng mình, Từ Hiến lại không vui sướng như hấn từng tưởng tượng.

Có lẽ vì gặp qua các bậc hào kiệt khoáng thế như Vong Đức, Lý Nhất Nguyên, Thượng Quan Cái Mệnh, tầm mắt của hấn chẳng biết từ lúc nào đã được cất cao, không còn xem đám Tiên Thiên rách nát của Sát Thần Môn ra gì.

Ngoại trừ cao thủ Huyền Tàng, Thần Mạch, lúc này có lẽ chỉ còn những anh tài sẽ xuất hiện tại Vân Tiêu Kiếm Hội mừng năm tháng năm sắp tới mới lọt được vào pháp nhãn của hấn.

Ý nghĩ vừa lướt qua, Từ Hiến lập tức cảm thấy lông tơ dựng đứng, trong đầu vang lên tiếng chuông báo hiệu đang có đại nguy hiểm sắp ập tới mình.

Thình thịch! Thình thịch!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Nương nương xuất kiếm, long du huyết hà

Theo ước định ban đầu, Từ Hiến đối chiến đám Sát Thần môn đồ, La môn chủ và Hứa phu nhân thì đơn đã độc đấu, phân trận thư hùng, chia làm hai chiến trường riêng.

Mở đầu của chiến trường đầu tiên đã xảy ra vô cùng quý dị, nhưng diễn biến thì vẫn cực kì đẫm máu.

Lạ kỳ thay là chiến trường thứ hai lại chẳng có động tĩnh gì, bởi La Sinh chưa vội động thủ, Hứa phu nhân thì lại càng không.

Nếu La môn chủ không ra tay trước, Hứa phu nhân cũng rất vui lòng được hưởng cảnh thanh nhàn.

Nhìn Từ Hiến thi triển kiếm pháp cao minh, giết chết địch nhân hơn một đại cảnh giới, nàng không khỏi chần chừ động trong lòng.

Nhớ lúc đầu hấn còn kẹt ở Hậu Thiên tam trọng mấy tháng trời, nhưng chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã vọt đến thập trọng, dù là người được xưng võ đạo kỳ tài như Hứa phu nhân cũng phải sợ hãi than trước tốc độ ấy.

Nghĩ đến việc Từ Hiền thường hay ghé qua một ngôi nhà ở phố Nam, Hứa phu nhân cũng không cảm thấy quá bất ngờ, thậm chí: ‘Nếu là được người ấy truyền dạy, vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.’

Nàng còn nhớ nhiều năm trước, lúc Đại Hoàng bá bá đến tiểu trấn thăm nàng, sau khi tình cờ nhìn thấy Ngô lão tiên sinh thì y đã nói một câu: “Giáo chủ chỉ là ngư, mà người này... sở hữu long môn.”

Cá nhảy long môn hóa thành rồng, mà một người lại sở hữu cái long môn ấy, vậy có phải chân long đối với người đó cũng không đáng là gì?

Nếu là nhiều năm trước, Hứa phu nhân có lẽ sẽ vì cơ hội hóa rồng mà đi bái phỏng Ngô Tam Âm, nhưng bây giờ trong mắt nàng chỉ có quan nhân nhà mình cùng với đứa con tương lai của hai người.

Nghĩ tới đây, nàng bỗng vuốt nhẹ bụng mình, ánh mắt nhu hòa vô hạn, khó lòng tưởng tượng ra việc có một sinh mệnh xuất hiện trong bụng mình là cảm giác thế nào.

Hành động này của Hứa phu nhân bị La Sinh tình mắt bắt được, La môn chủ không thắc mắc vì sao nàng lại có cử chỉ lạ thường như thế, y chỉ biết đây chính là cơ hội xuất thủ của mình.

Thân hình trong chớp mắt đã hóa thành một luồng khói đen, kinh lực vận vào lòng bàn tay, cương khí tràn ra dẫn động thiên địa linh khí, sau cùng hóa thành hai dòng sông máu chảy quanh song chướng của La môn chủ, theo sự chuyển động của y mà trải dài trong không gian, tưởng chừng như huyết hà dưới địa ngục hàng lâm chốn nhân gian.

Mục tiêu của y thế mà lại là... Từ Hiền.

Hứa phu nhân bất hiển son bất lộ thủy, Từ Hiền thì đã bộc lộ không ít thủ đoạn, La Sinh đương nhiên đủ thông minh để biết chọn ai làm mục tiêu xuất thủ.

Ý tưởng của La Sinh rất không tệ, nhưng cũng giống như nhận định của y, Hứa phu nhân chưa lộ bao nhiêu bản sự, y lại dựa vào đâu mà cho rằng có thể tận dụng lúc nàng thiếu tập trung để hạ sát Từ Hiền?

Ngánnn!

Tiếng kiếm reo vang, Thái Bạch Kim Hoàng rời khỏi vòng eo mềm mại, kiếm khí bạch sắc hóa thành một con tiểu long bay về phía La môn chủ, giương nanh múa vuốt cắn tới huyết Mệnh Môn của y.

Khói đen tán đi, giao long vồ đến, La Sinh không thể không tạm gác lại việc tập kích Từ Hiền, tay trái vẽ một đường, dòng sông đỏ lờm kia hóa thân thành một con huyết xà to lớn, mở rộng miệng cắn nuốt bạch long.

Kiểm khí bị hóa giải, nhưng dòng huyết hà của La Sinh cũng nhạt đi đôi chút.

“Huyền tướng? Người đã đột phá Huyền Tầng?” Sắc mặt La môn chủ có phần hoảng hốt, nhưng trong chớp mắt đã lấy lại được sự trấn định.

Hồi tưởng lại con tiểu bạch long vừa rồi, La Sinh trầm giọng bảo rằng: “Long thân không vậy, mắt rồng chưa điểm, người chỉ mới đạp nửa bước vào Huyền Tầng.”

“Ánh mắt không tệ.” Hứa phu nhân nhẹ giọng đáp lại, sau đó không hề tiếp tục dài dòng, vẫy nhẹ cổ tay, trường kiếm màu bạch ngọc vẽ ra một con rồng.

Hứa phu nhân giờ ngang kiếm mà đứng, con bạch long bắt đầu bay quanh người nàng, từ gót chân lên tới đỉnh đầu.

Sau đó thân ảnh nửa hư nửa thực của nó bám vào thanh Thái Bạch trong tay Hứa phu nhân, long thân uốn lượn, liên tục xoay tròn, đầu hướng về mũi kiếm, đuôi xoắn lấy phần chuôi.

Con bạch long này là huyền tướng, còn con hạc của Lý đạo trưởng lúc thi triển【Phi Hạc Đăng Không】chỉ có thể coi là ảo ảnh, hai bên có sự khác biệt về bản chất.

Cái gọi là huyền tướng chính là đặc điểm nhận dạng rõ ràng nhất của cao thủ Huyền Tầng, khi mà chân khí thể nội thông qua Ngũ Hành cộng minh với thiên địa linh khí bên ngoài, hình thành một loại pháp tướng có hình hài tương ứng với thứ võ công mà họ sử dụng.

Theo cách lý giải của Từ Hiền thì đơn giản là tăng cường hiệu ứng hình ảnh, ngoại trừ gia tăng gánh nặng cho phần cứng thì không ích lợi ích thực tế gì.

Nhưng đó là do hấn còn chưa hiểu rõ về cảnh giới Huyền Tầng, bởi huyền tướng là do nội khí cộng minh với ngoại khí mà thành, cũng đồng nghĩa cao thủ Huyền Tầng có thể thông qua đó mượn sức thiên địa để gia tăng chiến lực của mình.

Thử nghĩ mà xem, giới hạn Đan Điền của mỗi người là hữu hạn mà thiên địa này lại vô hạn, trên đời này lại có thứ sức mạnh nào vượt qua được sức

mạnh tự nhiên?

Vậy nên Hậu Thiên thắng Tiên Thiên thì thoáng vẫn xảy ra, nhưng Tiên Thiên thắng Huyền Tông lại đã ba trăm năm rồi chưa gặp.

Liệu rằng đương kim thiên hạ có ai ngăn được cái ba trăm năm ấy kéo dài hay không vẫn là một điều chưa biết, chỉ biết rằng lúc này đây, tại chốn biên thùy hẻo lánh này, có hai vị cao thủ tuyệt đỉnh đang quyết trận sống mái.

Tiên hạ thủ vi cường, thân hình uyển chuyển như du long, Hứa phu nhân vọt người lên không, đường kiếm cắt ngang như vẽ ra đường chân trời, kiếm quang chói như thay thế cho ánh thái dương còn đang vắng mặt.

Hoa lệ là vậy, nhưng【Bạch Long Tinh Kim Thích】của Thần Long Giáo được cho là kiếm pháp sắc bén hiếm thấy trên đời, kẻ nào đối đầu mà dám bất cẩn, chắc chắn đã bị kiếm khí cắt thành trăm ngàn mảnh.

Tuy vậy, nhưng trước thế kiếm của Hứa phu nhân, La môn chủ vẫn có thời gian để mắng chửi đám thủ hạ: “Bọn phế vật! Bàn cờ của hần có thể tồn tại mãi sao?”

Đồng thời, đó cũng là lời nhắc nhở của y.

Nggaangg!

Bị tiếng long ngâm chấn cho lỗ tai lũng bùng, bạch quang lóa mắt, La Sinh chẳng chút nao núng, hai tay xoay tròn, vẽ ra một cái hồ máu, vận ba thành công lực thì triển một chiêu Huyết Lăng Thao Thiên để phản kích.

Đây chính là bản lĩnh giữ nhà của La Sinh, chiêu pháp Thượng Thừa Thiên cấp, cảnh giới Dung Hội Quán Thông:【Huyết Hà Thần Chưởng】

Sóng trước chưa tan, sóng sau đã tới, rồng vốn là quân vương của biển cả, nhưng gặp phải những con sóng máu tanh và hung tàn như này, nó cũng phải bị cạo cho trầy vi tróc vảy, bị nhấn chìm vào nơi huyết hà tăm tối, lạnh lẽo.

Một chiêu thăm dò, hai bên tạm thời xem như ngang tay.

La Sinh vẫn chưa tung hết sức, không biết Hứa phu nhân thì lại thế nào.

Ở chiến trường còn lại, sau khi được La môn chủ nhắc nhở, đám đường chủ cũng biết không thể để Từ Hiền an tọa quan chiến thành thoi như vậy.

Thứ kỳ công phòng ngự kia không lẽ có thể vận dụng mãi được sao? Nếu thế thì thật sự quá mức vô lý, từ trước đến nay đều chưa từng nghe qua có loại thủ đoạn nào bá đạo đến mức như vậy.

Mặc kệ đám môn đồ còn lại bị Lưu Bôn đuổi giết, họ Chung và ba tên đường chủ khác chia thành bốn phương Đông Tây Nam Bắc bao vây Từ Hiền, ý đồ hợp lực đánh giết hần trong một đòn, khiến Từ Hiền không kịp trở tay.

Nhưng đó chỉ là ý tưởng chủ quan của bọn họ. Ban nãy Từ Hiền có thể ngay lập tức cảm nhận được La Sinh muốn ra tay với mình, linh giác nhanh nhạy bậc nào, sao có thể bị bốn tên đường chủ dồn vào chỗ chết dễ dàng như thế?

Lúc La Sinh vừa buông lời mắng chửi, hần đã lấy ra một cái trống lớn từ trong tay áo, trống cao ngang hông, nên Từ Hiền cần phải đứng dậy mới có thể gõ.

Bọn Chung đường chủ đều kinh ngạc quá đỗi, không hiểu nổi bằng cách nào mà Từ Hiền lại có thể giấu được một vật lớn như vậy trong người.

Nhưng thời gian để bọn họ đặt câu hỏi là không có, bởi lúc này Từ Hiền đã vận kinh vào hai tay, bắt đầu màn độc tấu của mình.

Thùng!

Vẫn lại là Câu Hồn Khúc.

Tiếng trống vang lên, ngoại trừ bản thân Từ Hiền và Hứa phu nhân, toàn bộ Sát Thần Môn chúng kẻ cả La Sinh đều bị kéo xuống Âm tào địa phủ.

Nhưng lần này không phải Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện đến câu hồn mà chính là Âm Bình quá cảnh tới đòi mạng.

Âm khí bủa vây, hàng trăm hàng ngàn quỷ hồn xuất hiện, thân mang mũ giáp đen kịt, chân đạp hắc vân, chia thành tam quân, trận hình chỉnh tề, trái phải trái phải, đồng loạt tiến bước.

La Sinh trong chớp mắt đã phá nát Địa phủ, trở về thực tại để tránh khỏi đường kiếm hiểm hóc của Hứa phu nhân, lại dùng một chiêu Huyết Nhiễm Giang Sơn phản kích, tạo thành một biển máu ập lên đầu nàng.

Thủ hạ của y thì không dễ dàng như vậy, đám võ tu Hậu Thiên bị Lưu Bôn tiện tay cắt cổ mất hai người, hồn theo Âm Bình về đến Phong Đô.

Nhưng họ Lưu chẳng hề hảm giết, đang trong tình thế tứ diện sở ca, Từ Hiền tận dụng lúc bốn tên đường chủ bị ảo cảnh vây khốn, thao túng Lưu Bôn trở về đối phó bọn chúng.

Đạp【Trục Nhật Thần Bộ】đến sau lưng Chung đường chủ, Luru Bôn hạ đao đâm tới, đao thế hiểm ác, ý đồ dùng một thức【Thừa Hư Nhi Nhập】lấy mạng họ Chung.

Thời tam quốc, dưới trướng Viên Thiệu có một mưu sĩ đại tài tên Điền Phong. Phong từng hiến kế cho Thiệu rằng:

“Nay Tào Tháo Đông chinh đánh Luru Bị, Hứa Xương hư không, nếu ta lấy nghĩa binh thừa cơ mà vào, trên có thể hộ thiên tử, dưới có thể cứu vạn dân. Đây là cơ hội khó được, xin minh công cân nhắc.”

Viên Bân Sơ không nghe, kết cục thế nào, chắc ai cũng biết.

Nay Từ Hiến như Luru Huyền Đức, Chung đường chủ như Tào A Man, hậu tâm của họ Chung lại như Hứa Xương, Luru Bôn thì không phải Viên Thiệu, bởi hẳn biết thừa cơ mà vào.

Nhưng chịu đựng mưu là một chuyện, mưu thành hay không lại là một chuyện khác.

Chung đường chủ liệu có để mất Hứa Xương vào tay kẻ địch, táng mệnh hoàng tuyền?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Mục tiêu thứ hai, địch ta lẫn lộn

Thùngggg! Thùnggg! Tùgggg! Tùgg!

Tiếng trống vẫn tiếp tục vang lên, như trống trận hiệu lệnh quân đoàn Âm giới xuất binh ra chiến trường.

Chung đường chủ cuối cùng vẫn kịp xông ra Âm tào địa phủ, thoát khỏi sự truy đuổi của trăm ngàn Âm Binh.

Một đao Thừa Hư Nhi Nhập này của Luru Bôn tuy không thể lấy được mạng hắn, nhưng cũng kịp thọc vào hông họ Chung.

Đao nhập khá nông, chỉ có thể khiến Chung đường chủ đổ tí máu, tạo thành một vết thương không tính là vết thương.

Nhưng không dừng lại ở đó, nhân lúc bốn tên đường chủ vẫn còn bị Câu Hồn Khúc ảnh hưởng, hành động trì trệ, Luru Bôn tả xung hữu đột, một thức Vô Nhân Chi Cảnh chém phía Đông, gạt phía Tây, thân ảnh oai hùng, trong lúc nhất thời thế mà lấy một địch bốn, bảo hộ Từ Hiến ở giữa.

Luru Bôn chỉ thủ không công, cạy là từ thi nên đấu pháp liều mạng, bao nhiêu sơ hở cứ bày ra hết. Chung Tiền Ứng Tôn bốn tên đường chủ gặp vậy cũng phải chật vật đối ứng, bởi Luru Bôn đã chết rồi nhưng chúng thì vẫn chưa, tiếc mệnh vô cùng.

Bốn người cũng chẳng chật vật được bao lâu, bởi vừa qua mười ba hiệp, Luru Bôn vốn đang sinh long hoạt hổ bỗng như quả bóng xì hơi.

Đao rời tay, xác cứng lại, hắn đã hao hết nội lực dư lại lúc còn sống, giờ đã trở thành một từ thi đúng nghĩa.

Nhưng bọn Chung đường chủ muốn thừa cơ hội này để đánh giết Từ Hiến vẫn là đã trễ, bởi năm nhịp thở trước hắn đã ngừng lại màn diễn tấu của mình, chân đạp mặt trống phóng người lên cao, một lần nữa dùng【Đạn Chi Thần Thông】búng quân cờ trắng trong tay về phía mục tiêu thứ hai.

Lạc Bằng, một tên võ tu Tiên Thiên tầng ba, cũng thiện dùng đao pháp như Luru Bôn.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】chỉ mới Đăng Đường Nhập Thất, nếu không có【Từ Hàng Kiếm Điển】làm bệ phóng thì uy lực thường thường, nên Từ Hiến không hề chọn hung đồ dùng kiếm làm mục tiêu.

【Sinh Tử Cục】một ngày chỉ có thể dùng ba lần, hẳn cần phải sử dụng sao cho hợp lý.

“Thiên viên địa phương, hắc bạch tung hoành. Ta xin ra luật, người thắng thành chủ, kẻ bại thành nô, vô phương kháng cự, trời xanh chứng giám!”

Từ Hiến khản khản, bị bốn tên đường chủ áp sát cũng làm như không thấy, hết thảy công kích của bọn chúng đều bị rào chắn sinh tử hiện lên cản lại.

Rào chắn sinh tử chính là hư ảnh bàn cờ, hẳn quyết định gọi nó như thế.

Người khác nhìn vào sẽ cho rằng Từ Hiến nên tận dụng lợi thế này để giết chết đám đường chủ mới phải, nhưng làm gì có chuyện dễ ăn như thế, rào chắn sinh tử không chỉ cản lại người khác mà cũng sẽ cản lại hắn, đối tượng duy nhất mà Từ Hiến được phép tấn công chỉ có thể là mục tiêu hắn chọn nhập cuộc.

Đó chính là Lạc Bằng.

Lạc Bằng năm nay chưa đến ba mươi, diện mạo có vài phần thanh tú, nếu chỉ trông mặt thôi thì khó có thể tin được rằng y cũng thuộc loại súc sinh vô nhân tính.

Bởi lẽ để lên được đến cảnh giới Tiên Thiên, họ Lạc chắc chắn đã ăn thịt không ít đồng môn.

So với Lưu Bôn, Lạc Bằng tuy trẻ tuổi hơn nhưng đầu óc cơ linh, tâm địa giao xảo, vừa bị Từ Hiên cưỡng ép nhập cuộc, y lập tức không nói một lời liền bỏ chạy.

Đã có Lưu Bôn làm vết xe đổ trước đó, họ Lạc đương nhiên biết phải làm gì để bảo toàn mạng sống của mình.

Từ Hiên cũng bất ngờ trước phản ứng của y, thảm than một tiếng ‘khó chơi’, sau đó vận khinh công đuổi theo.

Nếu so tốc độ hẳn còn ngại, nhưng độ sức bền thì【Trục Nhật Thần Bộ】lại sợ qua ai, cùng lắm thì chờ Lạc Bằng cạn kiệt chân khí rồi giải quyết, Từ Hiên không ngại kéo dài thời gian, bởi hẳn muốn đợi thiên ý mà Ngô Tam Âm nói xảy ra.

Nhưng đáng tiếc, Từ Hiên chưa chắc đã được như ý nguyện.

“Thiên viên địa phương, hắc bạch tung hoành? Đó chẳng phải bàn cờ sao. Người thắng thành chủ, kẻ bại thành nô? Vậy nên Lưu Bôn chết rồi vẫn bật dậy... Ta hiểu rồi, thì ra thủ đoạn của hắn là thế!”

Nhìn Từ Hiên chỉ chăm chăm đuổi giết Lạc Bằng, Chung đường chủ cảm thấy mình đã đoán được chân tướng thủ đoạn của hắn.

“Đó là một ván cờ chỉ có hai quân.” Ứng đường chủ nói, hẳn và hai tên đường chủ còn lại đều không phải kẻ ngu, cũng nhìn ra được manh mối.

Bốn người nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía Lạc Bằng, trong đầu cùng xuất hiện một ý nghĩ.

Nếu bọn họ đoạt cơ hội trước Từ Hiên, ra tay giết chết Lạc Bằng thì thế nào?

Vậy có phải là bàn cờ này có bên thứ ba vươn tay vào phá hoại, không thể phân thắng bại được nữa?

Hết sức quyết đoán, Chung Tiễn Ứng Tôn bốn người đã có sự lựa chọn.

Lạc Bằng phải chết trong tay bọn chúng.

Ăn thịt đồng môn còn được, giết chết lại có đáng là gì, bọn chúng vừa ra quyết định liền thi hành ngay tắp lự.

Chung đường chủ và ba người còn lại phi thân đi xa, đáp xuống một rừng cây nằm ở phía trái của Lạc Bằng. Họ Chung vừa dừng chân đã vận công quát lớn: “Lạc Bằng, mau rút qua đây, bọn ta yểm trợ cho ngươi!”

Đuổi theo sẽ rất mất thời gian, chi bằng để Lạc Bằng tự đưa đầu vào lưới, như vậy chẳng phải tốt hơn sao.

Họ Lạc vừa nghe đúng là định chuyển hướng chạy về phía bốn tên đường chủ, nhưng ý nghĩ này vừa nháy lên đã bị y chôn vùi.

“Các ngươi muốn giết ta?” Chuyện mà bọn Chung đường chủ có thể nghĩ tới, Lạc Bằng đương nhiên cũng có thể, lập tức nhận ra rắp tâm bất lương của chúng.

Từ Hiên chợt liếc nhìn bốn người Chung Tiễn Ứng Tôn, lòng thảm than: ‘Chúng đã nhận ra? Phiền phức.’

Việc hắn lo ngại cũng đã tới, bốn tên đường chủ sau khi dụ dỗ Lạc Bằng bắt thành đã chủ động đuổi theo, tin rằng với ưu thế tốc độ của Tiên Thiên cảnh tầng bảy tầng tám, bọn chúng sẽ bắt được họ Lạc trước khi Từ Hiên kịp tiếp cận y.

Người sau cũng sinh lòng tuyệt vọng, bị cả phe địch lẫn phe ta đuổi giết, số mệnh của y coi như đã được định đoạt.

Trong lúc Lạc Bằng đang nghĩ xem có nên tự sát hay không, y chợt nghe giọng nói lạnh nhạt truyền đến từ sau lưng mình: “Muốn chết nhanh thì tiếp tục chạy, muốn chết chậm thì mau đến chỗ ta.”

Lời này là của Từ Hiên, kẻ có vẻ thích hành hiệp trượng nghĩa trong mắt họ Lạc.

Con kiến còn ham sống, cho nên Lạc Bằng như bắt được cọng rom cứu mạng, không tiếp tục đào tẩu mà co giò chạy ngược lại.

“Mẹ kiếp! Lạc Bằng, ngươi đang làm gì, muốn phản bội bốn môn?” Ứng đường chủ trông thấy hành động này của y liền cực kì phẫn nộ, vung kiếm quát lên.

Song phương nhập cuộc, Lạc Bằng đứng cách Từ Hiên chừng một trượng rưỡi, thấy người sau ra hiệu mình có thể dừng lại, y chợt quay sang nhìn Ứng đường chủ, nở nụ cười mỉa mai:

“Phản bội, tưởng ta không biết tâm tư của các ngươi sao? Đuổi giết đồng môn, rốt cuộc ai mới là kẻ phản bội đây?”

Họ Lạc vừa dứt lời, liền thấy kinh phong ập vào gáy, Tôn đường chủ không biết từ khi nào đã vòng ra sau lưng y, múa côn vỗ tới.

Côn kinh cách hơn hai trượng nhưng đã khiến Lạc Bằng kinh hồn táng đờm, tưởng rằng phải toi mạng oan uổng.

Có điều hữu kinh vô hiểm,【Sinh Từ Cục】vẫn không phụ cái danh kỳ vật của nó, rào chắn sinh tử đột ngột xuất hiện, phản chấn lại côn kinh của Tôn đường chủ, đẩy hắn lui xa mấy trượng.

Nguy cơ qua đi, Lạc Bằng liền cười lạnh bảo rằng: “Các ngươi còn ngại biện được nữa sao?”

Vừa sợ vừa giận, ánh mắt họ Lạc nhìn bốn tên đường chủ tràn đầy sát ý, nếu có cơ hội để giết bọn họ, y chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Lạc Bằng cũng rất cẩn thận, dù đang nhìn bọn Chung đường chủ nhưng dư quang vẫn để ý đến động tĩnh của Từ Hiền, sợ hắn đột ngột dùng thanh kiếm kỳ lạ kia tới giết mình.

Nhưng y chỉ đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, bởi Từ Hiền lúc này lại đang tĩnh tọa hồi khí.

Kiểm Khí Trường Giang dùng rất tốt, nhưng tiêu hao cũng cực kì kinh khủng. Đan Điền của hắn hiện giờ chỉ có thể xem là cái hồ nhỏ, còn lâu mới tới được đẳng cấp trường giang, muốn cung ứng đủ chân khí cho kiếm quyết vẫn còn là một gánh nặng khá lớn.

Từ Hiền ngồi trên đất, trông tư thế không có chút đề phòng nào, để lộ sơ hở toàn thân.

“Ta có nên thừa cơ giết hắn?” Ý nghĩ này vừa sinh ra trong đầu liền bị Lạc Bằng bôi đi.

Nhớ lại cái cách mà Lưu Bôn bị giết, dù cao hơn họ Lưu một tiểu cảnh giới thì Lạc Bằng cũng chẳng dám làm liều.

Quan trọng hơn hết là y vừa vạch mặt với bốn tên đường chủ, dù cho có lấy được mạng Từ Hiền, khả năng rất cao là bọn Chung Tiền Ứng Tôn sẽ vì bảo toàn mặt mũi mà tiếp tục ra tay với mình.

Trong cái môn phái không có lấy một con người này, chỉ có giết chóc mới giải quyết được mọi chuyện.

Uỳnh!

Tiền đường chủ không tin tã, thi triển trào công đánh về phía Từ Hiền, nhưng vẫn bị rào chắn sinh tử chặn đứng.

Đám hung đồ còn lại lúc này cũng đã hội tụ đến chỗ bốn tên đường chủ, vừa nãy nhìn thấy Lạc Bằng bị Tôn đường chủ vung côn đòi giết, không có bất cứ ai trong số chúng cảm thấy đồng tình.

Thậm chí, tất cả bọn chúng đều hiện lên vẻ mặt khát máu, mong đợi họ Lạc chết đi để có huyết thực mà ăn.

Loại môn phái với thứ tư tưởng như vậy mà cũng có thể tồn tại đến bây giờ, quả thật là một trò cười.

Sát Thần Môn chúng thay phiên nhau công kích, nhưng tất cả đều không tiến vào được bàn cờ vô hình dưới chân Từ Hiền và Lạc Bằng.

Họ Lạc thấy vậy liền thờ phào, y biết mình có thể sống tạm thêm chút thời gian.

Nhưng chút thời gian đó là đến bao giờ, khi nào thì Từ Hiền định ra tay với mình? Lạc Bằng bỗng cảm thấy cái sự chết chạp này có vẻ như cũng chẳng có ích lợi gì, thậm chí khiến bản thân y càng thêm dằn vặt.

Chết sớm chết muộn đều là chết, y cũng không nghĩ ra bản thân còn có thể làm gì trong lúc chờ chết.

Giống như nhận ra sự hoang mang của Lạc Bằng, Từ Hiền chợt nhẹ nhàng cất giọng: “Lạc Bằng, ngươi vì sao gia nhập Sát Thần Môn?”

Giọng nói từ tốn, nghe như đang hỏi chuyện một người bằng hữu bình thường chứ không phải kẻ thù.

Hai mắt vẫn nhắm nghiền, thần thái tường hòa, gương mặt bình tĩnh không gợn sóng, Từ Hiền trong mắt Lạc Bằng lúc này cứ như một vị hiền nhân đắc đạo.

Sự bồn chồn trong lòng bỗng nhiên lắng xuống, vẻ dữ tợn trên mặt họ Lạc cũng dịu đi năm phần, y chậm rãi kể ra cổ sự của mình cho hắn nghe.

Từ Hiền kỳ thật cũng không có thâm ý sâu xa gì, hắn chỉ muốn tìm chút chuyện để giải tỏa trong lúc câu giờ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Siêu Phàm Nhập Thánh, Thủy Mạn Kim Sơn

Câu chuyện của Lạc Bằng cũng không mấy khúc chiết, Từ Hiền nghe xong chỉ cảm thấy tên này có phần xui xẻo mà thôi, ngoài ra chẳng có chút đồng tình hay thương hại nào.

Theo như họ Lạc kể, y ngày xưa từng là quý tử của một hộ giàu ở Tiền Châu, tuổi trẻ mơ mộng được ngao du giang hồ, sau đó “may mắn” bái nhập Sát Thần Môn.

Chính sự may mắn này khiến Lạc Bằng dần trở nên sa đọa. Thời điểm đó Sát Thần Môn còn rất nhỏ yếu, nhân thủ thiếu thốn, chưa có【Sát Lạc Thần Đồ】nên cũng không tàn nhẫn hiếu sát như bây giờ.

Dù Lạc Bằng ban đầu rất bài xích chuyện buôn người, luôn tìm cách bỏ trốn nhưng vẫn không bị giết mà chỉ bị bắt lại. Mỗi lần như vậy, y đều bị bỏ đói mấy ngày.

Lạc Bằng trốn không được, Sát Thần Môn dù chưa từng giam nhốt y, nhưng lúc nào cũng cho người kè kè bên mình, cưỡng ép y làm những chuyện như canh giữ lồng giam, áp giải “hàng hóa” đi giao dịch.

Cứ thế riết quen, không cần ai bắt ép, Lạc Bằng dần dần cũng bị Sát Thần Môn đồng hóa, bắt đầu từ một người bình thường trở thành kẻ tiếp tay cho cái ác, rồi từ một kẻ tiếp tay chính thức trở thành ác nhân.

Đề rồi khi【Sát Lạc Thần Đồ】xuất hiện, chút lương tri còn lại của Lạc Bằng cũng chôn vùi trong miệng quỷ dữ, bán rẻ linh hồn mình cho cái gọi là vũ lực.

Lạc Bằng nói đó là do hoàn cảnh đưa đẩy, tình thế ép buộc nhưng Từ Hiền chỉ cho rằng là ngụy biện.

Ai cũng có lựa chọn của bản thân mình, thỏa hiệp hoặc không thỏa hiệp.

Từ Hiền nhớ lại lúc còn thân hãm ngục tối, ngày ngày chịu đủ tra tấn, khi ấy sự lựa chọn của hắn là không thỏa hiệp.

Từ Hiền không biết sau này nếu gặp phải thời điểm cần phải lựa chọn, ở trong hoàn cảnh hiểm nghèo hơn, oái ăm hơn trước gấp mười lần, trăm lần thì bản thân liệu có thỏa hiệp hay không.

Đề không rơi vào tình thế khó xử đó, Từ Hiền biết có một cách giải quyết, đó chính là trở nên cường đại tới mức không còn thứ gì có thể uy hiếp được mình.

Còn về Lạc Bằng, Từ Hiền không bình phẩm gì trước sự lựa chọn của y. Đối với kẻ sớm muộn cũng chết này, hắn cho rằng không cần thiết phải đòi co miệng lưỡi làm gì.

Họ Lạc không biết được ý nghĩ của Từ Hiền, y lúc này kết thúc câu chuyện của mình bằng một lời than thở:

“...ta biết mình tội nghiệt chồng chất, sớm muộn cũng phải gặp quả báo, chỉ là rời nhà nhiều năm, chưa từng có mặt mũi dám quay lại, cũng không biết song thân ở nhà có còn mạnh khỏe hay không?”

Từ Hiền nghe vậy, chợt ồ một tiếng bảo rằng: “Nói cho ta biết họ ở đâu, nếu có cơ hội, ta cũng không ngại giúp người đến xem họ một lần.”

Lạc Bằng im lặng không trả lời, chỉ quay sang nhìn đám hung đồ đang không ngừng tìm cách vượt qua rào chắn sinh tử.

Từ Hiền tức khắc hiểu được y không dám nói vì sợ bốn tên đường chủ nghe thấy, hiển nhiên Lạc Bằng vẫn cho rằng người sống đến cuối cùng không phải hắn mà là Sát Thần Môn.

Không nói đến thứ bảo bối mà trước đó môn chủ đã lộ ra cho họ Lạc và các môn đồ khác biết, chỉ riêng cảnh giới Huyền Tàng của La Sinh cũng đủ khiến y nhận định như vậy.

‘Chỉ ít vẫn còn một tí hiếu tâm’ Lòng không chút gọn sóng, Từ Hiền lấy bút mực, giấy viết ra khỏi tay áo, ném chúng về phía Lạc Bằng.

“Nếu muốn, người có thể viết một bức thư, trí nhớ của ta rất tốt, xem qua một lần sẽ không quên.” Từ Hiền lạnh nhạt nói ra.

Lạc Bằng nhận lấy giấy bút, thứ đầu tiên y nghĩ đến không phải tại sao Từ Hiền lại tốt bụng như vậy, mà là kẻ này cứ tìm cách hỏi địa chỉ nhà của mình, liệu có phải muốn đến ám hại cha mẹ mình hay không.

Họ Lạc quả nhiên đã không còn thuốc chữa, ác tính đã hoàn toàn xâm nhập vào người, khiến y nhìn mọi thứ trên đời này đều qua lăng kính màu đen.

Phải mất một lúc Lạc Bằng mới nghĩ ra là một người hành hiệp trọng nghĩa sẽ không có loại hành động như vậy, y liền an tâm viết địa chỉ ngày xưa và di thư của mình lên giấy, sau đó vò lại ném cho Từ Hiền.

Nội dung không dài, Từ Hiền xem qua liền nhớ kỹ, vụn công nghiền tờ giấy thành tro.

Uỳnhhh!

Hắn vốn định tiếp tục tiến vào trạng thái Tọa Vong hồi khí, nhưng dư âm to lớn từ chiến trường bên kia lan tới khiến hắn gác lại chuyện đó.

Huyền Tăng quyết đấu quả nhiên kinh khủng, may mà Từ Hiến đã đoán trước được vài phần tình hình đối chiến sẽ ra sao, quả đoán chọn một nơi khá xa làm chiến trường của mình, nếu không thì chỉ cần dư uy thôi cũng đủ khiến hắn ăn một chầu no.

Chẳng nói đâu xa, đám võ tu Hậu Thiên của Sát Thần Môn lúc này đều đã bật ngựa sau động tĩnh vừa rồi, độ kinh khủng có thể thấy được lắm đấy.

Dư âm đạt đến mức độ này, trận chiến giữa La Sinh và Hứa phu nhân hẳn đã tiến tới cao trào, mỗi người bắt đầu dùng tới bản sự chân chính.

Từ Hiến nhìn đến địa phương hai người quyết đấu, lúc này chỉ thấy một mảnh huyết hà che khuất bầu trời, một con bạch long lăn lộn trong đó, lúc ẩn lúc hiện, long ngâm chấn thiên, trông giống như đang rất giận dữ vì bị vây khốn.

“Bạch Long Sứ, đạp vào nửa bước thì vẫn chỉ là nửa bước. Không phải Huyền Tăng, người đấu không lại bổn tọa!” La Sinh chấp hai tay ra sau lưng, khí định thần nhàn, một bộ thần nhiên tự đắc, rõ ràng là người chiếm thượng phong trong những hiệp đấu vừa qua.

Ở phía đối diện y, Thái Bạch kiếm cắm thẳng trên đất, Hứa phu nhân dùng mũi chân đạp trên đầu chuôi kiếm, hai tay cung lại trước bụng, bạch y phiêu phiêu trong gió.

Tư thái có vẻ nhẹ nhàng, nhưng gương mặt nàng đã nhợt nhạt hơn trước đôi phần, hiển nhiên không phải dễ chịu như mặt ngoài.

Thua người không thua trận, nàng khẽ mỉm cười, ung dung đáp lại: “Vị đại bá này, xin chớ đắc ý vong hình. Đánh đến lúc này vẫn chưa làm gì được thiếp thân, cảnh giới Huyền Tăng của ngươi rốt cuộc bị rút bao nhiêu nước?”

La Sinh tặc lưỡi rồi lắc đầu, chậm rãi nói rằng: “Thiên tài ngày xưa, người bây giờ chỉ có thể tranh chút miệng lưỡi thôi sao, Bạch Long Sứ.”

Cuồng phong kéo tới, khí lưu hỗn loạn, khí thế trên người La môn chủ xông thẳng đến thương khung, nội kinh tập trung vào hai tay, huyết hà chợt hóa thành huyết hải, nhộn nhạo không ngừng, giống như biến thành một xoáy nước không lồ muốn cắn nuốt hết thảy vạn vật.

Tám mạch khai thông, cộng minh Thủy hành, cương khí và Sát Lục khí trong người La Sinh đột ngột bùng nổ, nước mưa trong phạm vi trăm thước ngược dòng mà đi, thay vì rơi xuống thì lại vọt lên, tạo thành một khung cảnh hết sức kỳ dị, khiến nắp quan tài của rất nhiều người không thể ép được nữa.

Đại chiêu còn chưa xuất ra, dị tượng đã đủ chấn nhiếp tinh thần kẻ khác, Từ Hiến dù ở cách xa thì tim cũng phải đập mạnh liên hồi.

Sát Thần môn đồ đều lộ vẻ mặt hãi nhiên, ánh mắt tràn đầy khiếp đảm, nỗi kính sợ của chúng dành cho La Sinh càng nhiều thêm mấy phần.

Kẻ đứng mũi chịu sào là Hứa phu nhân càng thêm không dễ chịu, người ngoài sẽ cho rằng nàng vốn nên thừa cơ La Sinh tự chiêu mà nhanh chóng xuất kiếm giết đối phương trước, nhưng nào có dễ dàng như vậy.

Phải ở vị trí của Hứa phu nhân, người ta mới biết được nàng bây giờ đang gánh chịu một thứ uy áp vô hình, đè ép không cho nàng ra tay.

“Thiên hạ vô công, duy khoái bất phá”, khái niệm này chỉ đúng ở những thế giới bình thường mà thôi.

Còn ở nơi mà võ đạo thông thần, vẫn chưa một ai tìm ra được thứ gì có thể vô địch tuyệt đối, ý đồ lấy khoái phá lực chỉ là viễn vông.

Nếu Hứa phu nhân cùng cảnh giới với La Sinh, ắt hẳn nàng có thể né tránh, nhưng nàng không phải.

Vậy nên trước một chiêu Huyết Yểm Thương Sinh này, Hứa phu nhân không thể tránh, cũng không muốn tránh.

Nggaangg!

Long ngâm chấn cửu tiêu, cương khí hoành hành, một con bạch long dài hơn mười trượng bay ra khỏi chuôi Thái Bạch kiếm, bay thẳng đến trời cao.

Bạch long há to cái miệng như chậu máu, nước mưa cả một vùng bị hút vào trong bụng, chỉ trong khoảnh khắc đã hóa thành một con thủy long bán trong suốt, vẻ ngoài lấp lánh như lưu ly.

Ở phía ngược lại, khí thế của La Sinh cũng đã lên đến đỉnh điểm, y hét to một tiếng không thua gì tiếng gầm của bạch long.

Hai cánh tay mở lớn rồi xoay mạnh một vòng, cương khí quanh người La Sinh hóa thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy này sinh ra một thứ lực hút kinh hoàng, nó như muốn nuốt chửng và nghiền nát mọi thứ trước mặt mình.

Trước vòng xoáy từ vong ấy, Hứa phu nhân không lùi mà tiến, bạch y phấp phới, nàng đồ người phóng về trước, gót chân chạm nhẹ vào chuôi Thái Bạch kiếm, khiến nó hóa thành một áng cầu vồng bay từ sau lưng ra trước mặt, bị nàng bắt gọn trong tay.

Đổi mặt với biển máu kinh hoàng, Hứa phu nhân không chút sợ hãi, trường kiếm đưa ngang, chém ra một luồng bạch sắc kiếm khí, kiếm quang chiếu xa ngàn thước.

Trong phạm vi hai trăm bước, tất cả những cái cây may mắn thoát được lưới riu của tiều phu đã không còn may mắn như trước, chúng nó đều bị kiếm khí sắc bén vô song của Hứa phu nhân cắt qua, cầm cự được vài nhịp thở rồi cũng gục xuống, để lộ vết cắt bằng phẳng không vết gợn.

Kiểm quang đi trước, bạch long theo hầu, sau lưng nó lại là một con đại hồng thủy áp đến, uy thế kinh thiên động địa, trông như muốn đánh tan xoáy nước chết chóc trên huyết hải, rớt rủa đi máu tanh đỏ sẫm, trả lại sự yên bình cho biển cả.

Hứa phu nhân có thể làm được điều ấy hay không, hết thảy phụ thuộc vào kiếm chiêu tuyệt sát mà nàng vừa thi triển ra.

Kiểm pháp Thượng Thừa Thánh cấp, cảnh giới Siêu Phàm Nhập Thánh:【Bạch Long Tinh Kim Thích】

Sát chiêu tự ngộ: Thủy Mạn Kim Sơn.

Võ đạo đại sư, sáng tạo không ngừng, ngộ ra chiêu thức mới thêm vào võ học, có thể phối hợp hoàn mỹ với cái cũ chính là Siêu Phàm Nhập Thánh. Đạt tới cảnh giới này, võ tu có thể phát huy đến mức gấp rưỡi uy lực tối đa của một môn võ học, hoàn toàn siêu việt người sáng tạo.

Một chiêu Thủy Mạn Kim Sơn, mười thành công lực đủ mười thành, nếu còn không thể đã bại được La Sinh, sợ là Từ Hiền và Hứa phu nhân chỉ có thể chờ chết.

Kết cục ra sao, hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Bạch long quay đầu, viện thủ Tây lai

Nửa canh giờ trước, trong một gian trạch viện tại Thanh Hà Huyện.

Ánh nến mờ mờ, Bao Ngao Thiên nằm trên ghế bố, vẻ mặt đờ đẫn, quyển Bạch Xà Truyện trong tay đang mở ra.

Đây không biết đã là lần thứ bao nhiêu y xem Bạch Xà, tuy rằng thiếu thốn âm thanh, cảnh vật cũng không đủ hoàn mỹ, nhưng cảm giác được đặt chân tới một thế giới khác thật sự quá gây nghiện.

Tường đá rêu phong, Lôi Phong Tháp sừng sững giữa hồ nước, trước cửa tháp chỉ còn một cây dù rách bám đầy bụi bẩn, không gian tĩnh lặng như chết.

Đây chính là cảnh tượng cuối cùng được miêu tả trong Bạch Xà Truyện, có phần khác với phiên bản mà Từ Hiền đã kể cho đám học trò nghe, khi mà ở phiên bản trước có kết cục tốt đẹp hơn, Bạch Tố Trinh được con trai cứu ra, cả nhà đoàn tụ.

Còn ở bản trong tay Bao Ngao Thiên, Bạch nương tử vĩnh trấn Lôi Phong Tháp.

Theo cách nói của Từ Hiền thì bi kịch mới tạo nên kinh điển, mới có thể lưu truyền muôn đời.

Công Tôn Thư lúc nghe vậy gật đầu cho rằng có đạo lý, Bao Ngao Thiên thì cho rằng Từ Hiền đang đánh rắm, kinh điển chó má gì ở đây.

Khẽ sụt sùi, Bao công tử mở mắt ra, vừa hay thấy được【Phi Kiếm Truyền Thư】bay từ ngoài cửa vào.

Đưa tay bắt lấy nó, chân mày của Bao Ngao Thiên lập tức nhíu lại.

“Tam Quốc đâu?” Gập trên thân kiếm không có cột theo bản thảo như mọi khi, y lập tức sinh ra nghi vấn.

Nhập mật mã vào chuỗi kiếm, Bao công tử mở khóa nó ra, nhưng cũng không thấy bất cứ thư từ gì do Từ Hiền gửi lại.

“Khốn kiếp! Tên này muốn quật chương sao?” Bao Ngao Thiên vô cùng tức tối, ném【Phi Kiếm Truyền Thư】ra cửa để trút giận, nhưng cũng may cho thanh kiếm tội nghiệp này là vừa ra tới cửa đã có một cánh tay thò sang bắt lấy nó.

Cánh tay đó là của ai thì chưa biết, chỉ biết là khi Bao Ngao Thiên vừa dứt lời, sau lưng y liền có một giọng nói từ tồn vang lên: “Công tử chó nên tức giận, mấy ngày nay nhận được những tin tức như vậy, sợ là Từ tiên sinh chẳng còn nhã hứng để cầm bút.”

Chủ nhân giọng nói này đương nhiên là Công Tôn Thư.

“Hừm, biết vậy đã không truyền tin cho hần biết, uống công ta dậy sớm.” Không có hồi mới của Tam Quốc Diễn Nghĩa để đọc, Bao Ngao Thiên càng

nghĩ càng thấy bức bối trong lòng, nhảy khỏi ghế bố mà nói rằng:

“Không được, bốn công tử phải đích thân tới nhà động viên hấn mới được. Chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra, dăm ba cái Sát Thần Môn, chờ người lão già phái ra tới rồi, nhất định khiến chúng biết tay.”

“Công tử, ngài phải gọi gia chủ là phụ thân.” Công Tôn tiên sinh cười khỏ một tiếng, giữ lấy tay áo của Bao Ngạo Thiên mà khuyên:

“Tâm trạng của Từ tiên sinh lúc này hấn rất tồi tệ, công tử nên để lúc khác rồi đi.”

Bao công tử liền phản bác: “Cũng vì tâm trạng hấn tệ nên ta mới phải đến khuyên nhủ, động viên hấn mau mau quay lại chấp bút.”

Nói xong liền gạt tay Công Tôn Thư ra, chân bước chữ bát tới cửa, vừa đi vừa to mồm ra lệnh: “Triển Ngọc Đường, mau mau chuẩn bị ngựa xe, bốn công tử muốn xuất hành!”

Sau đó giống như nhớ ra gì đó, lại rống thêm một câu: “Cả đám người mới nữa, cũng theo ta, bốn công tử dẫn các người đi gặp đại cao thủ.”

Công Tôn Thư thấy không khuyên được cũng chỉ đành thở dài một tiếng rồi đi theo, thầm quyết định lát nữa gặp mặt phải dốc hết tài trí nói đỡ cho công tử nhà mình, tránh cho bị đại cơ duyên phản cảm, tránh cho xôi hỏng bỏng không.

Y nào đoán được, lúc song phương gặp mặt sẽ là tràng cảnh như thế nào.

...

Vân tiêu vụn tán, sóng gió qua đi, Hứa phu nhân chống kiếm mà đứng, La môn chủ lại bị đẩy lùi ba trượng, mặt đất dưới chân y bị kéo ra hai cái rãnh dài.

Huyết hải đã không còn, nhưng huyết hà thì vẫn chảy xuôi.

Bạch long lượn trên bầu trời, nhưng thân hình đã hết sức mờ nhạt, mất đi long thể, chỉ còn long hồn.

Hiển nhiên Hứa phu nhân đã tiêu hao không ít cho một kiếm Thủy Mạn Kim Sơn này.

Đáng tiếc, Bạch nương tử đâu không lại Pháp Hải, nằng dùng đến kiếm chiêu tuyệt sát vẫn không giết được La Sinh.

Sự vượt trội về cảnh giới võ học có thể khiến nàng chiếm thượng phong ban đầu, nhưng một khi rơi vào trận chiến kéo dài, ưu thế về cảnh giới võ đạo của La Sinh sẽ dần dần đẩy nàng xuống hạ phong.

La môn chủ hiểu được điều đó, vậy nên y cười rất đắc ý: “Ha ha ha! Quả nhiên là tuyệt học Thần Long Giáo, uy lực rất bất phàm. Bạch Long Sứ a Bạch Long Sứ, quyết định ngu xuẩn nhất cuộc đời của người chính là phản bội Ly Văn Đảo.”

Hứa phu nhân vẫn chỉ lộ vẻ mặt lạnh nhạt, không nói một lời liền vùng kiếm chém về phía trước, một con tiểu long hóa thành ánh chớp bay tới cổ La Sinh, long khẩu mở to như muốn cắn chết y.

La môn chủ ung dung không vội, tay phải đưa ra để đối chiêu, cổ tay xoay nhẹ một cái, huyết hà lập tức biến thành một sợi dây trói, siết chặt từ đầu tới đuôi con rồng, sau cùng bóp nát nó thành hư không.

Tiểu long vừa tan biến, mũi kiếm Thái Bạch đã đâm đến, Hứa phu nhân hóa thành một bóng trắng tiếp cận La Sinh, kiếm trong tay nhắm đến huyết Đan Trung.

La môn chủ dùng tường chắn cương khí cản lại bạch sắc kiếm khí của Hứa phu nhân, nhưng trước thanh bảo kiếm của nàng y cũng chẳng dám chủ quan, tay trái cấp tốc đưa sang, vận chương lực võ mạnh vào thân kiếm, đẩy nó chệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Kình lực khổng lồ truyền lên thân kiếm khiến Hứa phu nhân cũng bị cưỡng ép xê dịch theo nó, nếu muốn lấy lại quyền kiểm soát chỉ có thể để kiếm rời tay.

Nàng cũng thực sự làm như thế, mũi kiếm vừa bị chệch đi liền quyết đoán buông tay, sau đó đổ người trượt về bên phải, qua đó tránh được cú tung chông đời mạng của La Sinh.

Hứa phu nhân chủ tu kiếm pháp Thượng Thừa【Bạch Long Tinh Kim Thích】, mất đi bội kiếm chẳng khác nào phế mất bảy phần võ công.

Cơ hội tốt như vậy La Sinh nào có thể bỏ qua, đặc thể không tha người tiếp tục tiến công, hóa thành một luồng khói đen theo sát nàng, huyết hà cuộn nổi sóng.

‘Không tốt.’ Từ Hiền thấy Hứa phu nhân rơi vào hiểm cảnh cũng đổ mồ hôi hột thay nàng, ánh mắt có phần âu lo.

Nhưng chẳng được bao lâu, ánh mắt của hấn đã chuyển thành ngạc nhiên và bội phục.

Lúc này chỉ thấy Hứa phu nhân vẫn mặt không biến sắc, vận khinh công cấp tốc lui lại, thân hình ngã về sau một góc bốn mươi lăm độ, tay phải duỗi về phía trước trông giống như muốn La Sinh mau mau nắm lấy nó vậy.

La môn chủ trợn mắt cười gằn, nếu nàng đã có ý mời thì y cũng không ngại ngần chi.【Huyết Hà Thần Chưởng】đặc sắc ở chỗ có thể phá hoại khí huyết của địch thủ, một khi chạm được vào người kẻ địch thì quyền sinh sát đã ở trong tay La Sinh.

La môn chủ giống như đã nhìn thấy cảnh tượng khai hoàn, nhưng một tiếng long ngâm chợt vang lên đánh vỡ ảo tưởng đó của y.

Vúttt!

Kinh phong ập đến sau lưng, Thái Bạch kiếm tựa như đã hóa thành【Phi Kiếm Truyền Thư】của Bao Ngạo Thiên, lấy tốc độ như lời đình tập kích bay tới, mũi kiếm sắc bén vô ngần nhắm thẳng vào hậu tâm La Sinh.

Bạch Long Tinh Kim – Long Hồi Đầu.

Trước một kiếm vô cùng bất ngờ như vậy, La Sinh giống như hoàn toàn chẳng kịp phản ứng.

Phập!

Thái Bạch kiếm đâm xuyên tim, Hứa phu nhân có vẻ đã đạt được thắng lợi, tinh thần nàng chợt buông lỏng một hơi.

Nhưng nụ cười âm độc vẫn hiện trên mặt La môn chủ, y giống như chẳng chịu chút ảnh hưởng nào, thừa dịp Hứa phu nhân mất đi sự tập trung cao nhất, một chiêu Huyết Bôn Vô Quy được y dùng mười thành công lực chưởng ra.

Về kinh ngạc lần đầu tiên hiện lên trên gương mặt Hứa phu nhân, né tránh đã không còn kịp, nàng chỉ có thể vận cương khí chống đỡ.

Chưởng kinh hung hăng ập vào bụng, nàng như một con giao long mắc nước cạn, hé môi thổ huyết, trên mặt không còn chút huyết sắc nào, dung nhan thâm đậm, có phần thê mỹ.

Từ Hiền cả kinh hoảng hồn, trông thấy La Sinh còn muốn hạ độc thủ, hần vội vàng lấy cung tên ra từ trong không gian trừ vật, lấp tên nhắm bắn.

Vút!

Vì trước đó kích hoạt được nghề【Thợ Săn】nên Từ Hiền đương nhiên phải chuẩn bị cung tên để trải nghiệm cảm giác đi săn, nhưng sau vài lần thì hần cũng chán do không thuận tiện bằng【Đạn Chi Thần Thông】, cuối cùng vứt chung một xó xỉnh với【Quỳ Hoa Bảo Điện】, không ngờ giờ lại có lúc hữu dụng.

Mũi tên hần bắn ra chỉ là mũi tên bình thường, cũng không có tiễn pháp, cung kỹ gì hỗ trợ, uy lực thua xa Đạn Chi, nhưng thắng ở chỗ tầm xa.

Lạ kỳ thay, mục tiêu của mũi tên này không phải La Sinh mà lại là Hứa phu nhân.

Chẳng lẽ Từ Hiền muốn giết nàng?

Câu trả lời tới ngay sau đó, chỉ thấy trước người Hứa phu nhân chợt hiện lên một hư ảnh bàn cờ, cản lại đòn kết liễu của La môn chủ.

Àmm... àmmm!

Huyết hà cuồng nộ, chưởng lực kinh người của La Sinh đập nát bàn cờ trước mắt, dễ dàng phá vỡ thứ phòng ngự siêu tuyệt trong mắt đám thủ hạ của y.

Rào chắn sinh tử không thể chống lại Huyền Tàng, nhưng nó cũng giúp Hứa phu nhân thoát được một kiếp.

Đương lúc Từ Hiền muốn bắn ra mũi tên thứ hai, hần chợt nghe có giọng nói quen thuộc gào lên:

“Yêu nghiệt phương nào, sao dám cả gan hãm hại Bạch nương nương và Từ tiên sinh? Vương Thời, Mã Tổng, Trương Sur, Triệu Phụng, mau giúp bản công tử hàng yêu trừ ma, bảo hộ lương nhân!”

Lúc giọng nói này còn chưa cất lên, trên bầu trời đã có một con Phi Thiên Thủ đập không mà tới, vung kiếm chém ngang, triệu hồi linh miêu nhảy vào tới huyết hà.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ngọc Đường Thông Huyền, tiên sinh đại phú

La Sinh bị một luồng kiếm quang ép lui ba trượng, ánh mắt tràn đầy ngưng trọng nhìn kẻ mới tới.

Bước lùi này cũng dễ lý do vì sao y không chết bởi chiêu Long Hồi Đầu, thì ra thanh Thái Bạch kiếm đúng là đã đâm trúng tim, nhưng đó không phải tim của y mà là của một đứa trẻ.

Hay nói chính xác hơn là một con Sát Đồng. La môn chủ từng thấy qua Hứa phu nhân thi triển chiêu Long Hồi Đầu mười năm trước, sao y có thể không đề phòng cho được.

【Sát Lục Thần Đồ】quả thật không hổ danh Tuyệt Học Thánh cấp, nội dung bao hàm nhiều mặt, thậm chí có các loại pháp môn không khác gì Kỳ Công Dị Thuật.

Thủ đoạn bảo mệnh mà La Sinh vừa dùng chính là một loại pháp môn như vậy, y có thể thu nhỏ Sát Đồng lại thành một con hình nộm để mang bên mình, lúc cấp bách chỉ cần tiết ra một tia Sát Lục khí khiến chúng biến trở lại như cũ.

Vút!

Hứa phu nhân ngã ngổ trên đất, bạch y thấm huyết, dung nhan tiều tụy, cánh tay nhẹ nhàng vươn về phía trước, một lần nữa triệu hồi bội kiếm về lại bên mình.

Thái Bạch quán eo, tình trạng cơ thể lúc này không cho phép Hứa phu nhân tiếp tục đối chiến với La Sinh được nữa.

Một chiêu Huyết Bồn Vô Quy kia không những khiến khí huyết của nàng trở nên suy kiệt, nội kinh của nó cũng làm cho lục phủ ngũ tạng gặp phải tổn thương, nhất là tâm tạng.

Huyền Tăng tức là cái kho tàng huyền diệu, xem ngũ tạng trong người là chỗ chứa mà cất giấu cái huyền diệu vào đó, lấy cường hóa ngũ tạng là chính.

Ngũ tạng đối ứng Ngũ Hành trong thiên địa, qua đó làm cầu dẫn cho nội khí cộng minh với ngoại khí.

Cách thức cụ thể thế nào thì ngày sau sẽ rõ, chỉ biết mỗi một tạng đều cần một môn võ học phẩm giai từ Thượng Thừa trở lên làm gốc, suy ra muốn đạt đến Huyền Tăng đệ ngũ tạng cần đến năm môn như vậy, đối với tán nhân giang hồ quả thật là khó như lên trời.

Hứa phu nhân lấy【Bạch Long Tinh Kim Thích】tiền quân Huyền Tăng, môn kiếm pháp này thuộc Kim mà tạng đầu tiên nàng chọn lại là tim, thuộc Hỏa.

Trong Ngũ Hành thì Hỏa khắc Kim, vậy thôi cũng đủ biết Hứa phu nhân tuy đã phai nhạt chuyện danh lợi, nhưng đối với võ đạo nàng vẫn có truy cầu rất cao.

Nhưng tệ nạn của cách lựa chọn này cũng không ít, sự tương khắc có thể khiến【Bạch Long Tinh Kim Thích】được mài giũa, có điều nó lại làm chậm tiến cảnh của nàng, hơn nữa việc lĩnh ngộ ra chiêu Thủy Mạn Kim Sơn cũng vô tình khiến tâm tạng dễ bị tổn thương hơn bình thường.

Kim sinh Thủy, cho nên Thủy Mạn Kim Sơn trở thành chiêu thức có uy lực lớn nhất của【Bạch Long Tinh Kim Thích】, Hứa phu nhân ngộ được một kiếm này thật khiến chiến lực tăng nhiều.

Nhưng khổ nỗi Thủy lại khắc Hỏa, cho nên tâm mạch của nàng mới chịu trọng thương.

Bây giờ trừ khi tìm được võ học Mộc hành như【Thanh Long Khô Mộc Chi】của Thần Long Giáo, hoặc cường hóa được tạng thứ hai là gan, lấy Mộc sinh Hỏa thì tệ nạn này mới được giải quyết.

Có điều tạm thời Hứa phu nhân không cần lo lắng quá về nội thương trong người, bởi nàng sở hữu một kẻ hâm mộ cuồng nhiệt mang theo không ít linh đan bảo dược.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa đang phóng đến từ phía Tây, từ trên xe có bốn bóng người phi thân về phía chiến trường của Từ Hiên.

Lúc xe ngựa dừng lại, Công Tôn tiên sinh chưa kịp nói gì thì đã thấy công tử nhà mình lao ra khỏi buồng xe, mặt đầy ân cần nhảy đến chỗ Hứa phu nhân.

“Bạch nương tử, nàng có sao...”

Về mặt của Bao Ngao Thiên cứng lại, chưa nói hết câu đã bị khóa mõm, bởi một thanh trường kiếm bạch ngọc lúc này đang gác ngang cổ y.

“Xin tự trọng.” Hứa phu nhân mắt lạnh nhìn Bao công tử, giọng nói yếu ớt.

Công Tôn Thư có thể hiểu tại sao công tử nhà mình lại vô vấp như thế, bởi y cũng không khỏi kinh ngạc khi thấy dung nhan của Hứa phu nhân, thứ dung nhan mà hai người đã được gặp trong sách.

“Bạch nương tử xin thủ hạ lưu tình, công tử nhà ta không có ác ý, chỉ là quá mức mến mộ người mà thôi.”

Công Tôn tiên sinh đi đến bên cạnh Bao Ngao Thiên, lùi nửa thân vị, chấp tay cười khổ.

Nghe y giải thích dùm mình, Bao công tử cũng vội gật đầu lia lịa.

Hứa phu nhân không vội trả lời, cảm nhận được khí tức mạnh mẽ không thua gì La Sinh ở sau lưng mình, nàng mới hạ kiếm xuống, nhẹ giọng đáp lại:

“Mến mộ gì đó, xin chờ nhắc lại. Thiếp thân là người đã có gia thất, mong công tử tự trọng.”

Bao Ngạo Thiên không vội tiếp lời, nghênh cổ nhìn ra sau lưng nàng, gào lớn: “Triển Ngọc Đường người còn chờ gì thế hả? Lãng phí tiền của, mau tiến lên chặt hắn!”

Triển hộ vệ nghe vậy liền bấu môi, nhưng thấy y đã được an toàn, hắn liền bay người trở lại tìm La Sinh.

Linh miêu nhảy nhót, kiếm khí tung hoành.

Không thể chém tên công tử khôn kiếp nhà mình, hắn chỉ có thể lấy La môn chủ ra làm vật trút giận.

Triển Ngọc Đường dám coi khinh La Sinh như vậy cũng bởi vì hắn lúc này đang có cánh giới Huyền Tăng, hết thảy đều nhờ viên Thông Huyền Đan mà Bao Ngạo Thiên ban xuống.

Việc sở hữu viên bảo đan này cũng là nguyên do vì sao trong trận đánh với Triệu Hắc hôm mừng một, Bao công tử chưa từng sợ hãi.

Linh miêu đẩy huyết hải ra xa, khiến dư uy cuộc chiến không thể lan đến gần Bao Ngạo Thiên, ở hướng ngược lại thì cũng có một trận hỗn chiến khác, chỉ riêng chỗ này là được yên bình, tạo thành một khung cảnh có phần quái dị.

Gặp Bao Ngạo Thiên sai biểu Triển Ngọc Đường, Hứa phu nhân mới biết kẻ vừa cứu nàng hóa ra là thủ hạ của tên này, khẽ khom người nói tạ: “Ân cứu mạng của công tử, thiếp thân cảm kích vô cùng.”

Dù là như vậy, nàng nói xong lại lui ra phía xa, giữ một khoảng cách với Bao công tử và Công Tôn tiên sinh, sau đó ngồi xuống chữa thương.

Nói là chữa thương, nhưng thực chất cũng chỉ là tĩnh tọa hồi khí, không dám vận công liệu thương. Hứa phu nhân không có Tọa Vong Kinh như Từ Hiền, một khi vận công mà bị quấy rầy, chắc chắn thương càng thêm thương, tật càng thêm tật.

Bao Ngạo Thiên thấy nàng xa lánh mình, không thất vọng mà lại càng thêm phần mến mộ, cảm thấy nàng đúng là biết giữ phụ đạo, hiền lương thực đức như đã gặp trong sách.

Có điều vì vậy mà y lại càng thêm ganh ghét Hứa Tiên kia, trong lòng thâm rủa xả đủ điều.

Hứa đại phu: “...”

Hết trai trẻ lại đến trai già nhắm nhe nương tử nhà mình, Hứa Tuyên biết được chắc lại phải than thở Bạch Xà Truyện hại người.

Quay lại với Bao Ngạo Thiên, thấy thảm trạng của Hứa phu nhân, y giống như nhớ ra gì đó, trèo vào trong buồng xe ngựa lấy ra một cái hộp ngọc, vẩy tay gọi nàng:

“Bạch nương tử, ta có một viên Bách Bảo Hồi Xuân Đan, được hiệu chữa thương tạm được, nếu nàng muốn trả ơn ta thì hãy nhận lấy nó đi.”

Khoan bàn về tính hợp lý trong lời nói của Bao công tử, chỉ biết viên Bách Bảo Hồi Xuân Đan mà Bao Ngạo Thiên nói là một loại linh đan trân quý vô cùng, tuy còn kém Thông Huyền Đan một bậc nhưng cũng là bảo bối ngàn vàng khó cầu, công hiệu nào có phải chỉ là “tạm được” như lời y.

Dược Vương Cốc mỗi năm chỉ bán ra chín mươi viên Bách Bảo Hồi Xuân Đan, nếu không phải Bao thị là vợ lâm đại thế gia, e rằng có là cao thủ Huyền Tăng cũng chưa chắc mua được.

Hứa phu nhân thoải ải đã lâu nhưng vẫn biết điều đấy, vậy nên chỉ lắc đầu chối từ.

Ở chiến trường bên kia, Từ Hiền nói một tiếng “vĩnh biệt” rồi tiễn Lạc Bằng về nơi chín suối. Người sau có vẻ như cũng nhìn thấu sinh tử, di ngôn cũng đã giao, không còn tiếc nuối gì nên rất bình thản để mặc cho kiếm khí xuyên tim.

Từ Hiền thao túng thi thể của Lạc Bằng gia nhập vòng chiến, bản thân thì đạp【Trục Nhật Thần Bộ】chạy về phía Hứa phu nhân, muốn biết thương thế của nàng ra sao.

Bao Ngạo Thiên gặp hắn liền kêu to: “Từ tiên sinh người tới hay lắm, mau khuyên Bạch nương tử nhận đan dược của Bao mỗ, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ!”

Từ Hiền nghe vậy cũng không vội làm theo, gặp Hứa phu nhân nhắm mắt không nói, hắn chợt nhượng mày hỏi nàng: “Đan này rất đắt?”

“Hoàng kim vạn lượng.” Hứa phu nhân khẽ khàng đáp lại.

Bao Ngạo Thiên nghe thế liền phản pháo: “Không đắt, không đắt! Bao mỗ được nó mà chẳng mất xu nào, sao có thể tính hoàng kim vạn lượng, cùng lắm mười đồng mà thôi.”

Ở Long Đằng Quận, Bao thị gia chủ đột ngột lên con đau tim.

Từ Hiền đương nhiên không thể để Bao công tử bắt hiều với cha, hần nhẹ gạt đầu, đi đến nhận hộp ngọc từ tay Bao Ngạo Thiên, nghiêm giọng nói với y:

“Tiền mua đan này, toàn bộ lợi nhuận của Bạch Xà Truyện, tại hạ từ bỏ! Nếu còn thiếu thốn, Bao huynh cứ lấy từ nhuận bút Tam Quốc.”

Chuyên mục Thiên Hạ Kỳ Văn của Giang Hồ Nhật Báo đã chạy chính thức được ba ngày, chỉ sang ngày thứ hai đã khiến lượng tiêu thụ của nhật báo tăng lên không ít, đạt được thành công ngoài sức mong đợi.

Bạch Xà Truyện xuất hiện sau Tam Quốc một ngày, số sách bán ra cũng tạm coi là khả quan, tương lai rất đáng kỳ vọng.

Theo xu thế này, Từ Hiền có thể dựa vào Bạch Xà và Tam Quốc mà kiếm núi vàng núi bạc, ăn cả đời không hết, nhưng hần nói từ bỏ là từ bỏ, chẳng có chút tiếc rẻ nào.

Bởi như đã nói, nếu có thể kiếm được tiền từ hai quyển sách này, hần sẽ không lấy nó làm lợi cho mình mà trả lại cho đời.

Hứa đại phu nhiều năm chữa bệnh miễn phí cho người cơ khổ, đại thiện cỡ nào, dùng tiền mua đan được trị thương cho nương tử nhà y hoàn toàn phù hợp với cái “trả lại cho đời” của Từ Hiền.

Ném hộp ngọc chứa Bách Bảo Hồi Xuân Đan cho Hứa phu nhân, Từ Hiền không khuyên nhủ mà chỉ trầm giọng nói rằng: “Hứa phu nhân, ngài tốt nhất mau chóng phục dụng đan được, khôi phục thương thế. Nếu không... e rằng chúng ta chẳng sống được lâu.”

Nhìn Triển Ngọc Đường bị La Sinh và năm thân hình thấp bé vây công, Từ Hiền hít một hơi thật sâu, tinh thần lại vẫn chú tâm thao túng Lạc Bàng giết địch.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Triệu hồi sư la sinh, tứ quân hợp côn trận

Tuy là bại trận, nhưng Hứa phu nhân cũng thành công trong việc làm La Sinh hao tổn không ít nội lực, khiến Triển Ngọc Đường dù chỉ là mượn được vật tạm thời đạt tới Huyền Tầng mà vẫn có thể áp chế y.

Nếu duy trì được ưu thế này, phe Từ Hiền đứng là có khả năng dựa vào xa luân chiến chậm rãi cạo chết La Sinh, nhưng đáng tiếc...

Nói về so số lượng, La môn chủ tự tin không ngần bất cứ người nào.

“Quan thiên chi đạo, chấp thiên chi hành...”

Lúc này chỉ thấy bên cạnh La Sinh lập tức xuất hiện bốn con Sát Đồng mới, phối hợp với con bị Hứa phu nhân đâm xuyên tim chính là năm.

Đám Sát Đồng phối hợp với La môn chủ vây công Triển hộ vệ, tuy hần có thể dễ dàng băm chết bọn chúng nhưng cũng bị đám cổ máy giết người này làm vướng tay vướng chân, tạo khoảng trống cho La Sinh phản công.

Huyết Yểm Thương Sinh, Huyết Bồn Vô Quy, Vạn Linh Hóa Huyết,... sát chiêu tung ra tới tấp, mặc dù đều bị kiếm pháp linh mãnh của Triển Ngọc Đường hóa giải, La Sinh lại không chút nào lo lắng, ngược lại thì vẻ đắc ý trên mặt càng lúc càng đậm, nụ cười càng thêm thâm độc.

Bởi từ ký ức của Sát Đồng trước đó, La môn chủ biết cảnh giới võ đạo của Triển Ngọc Đường kém xa biểu hiện lúc này của hần, đoán được rằng hần có thể là đang dựa vào một loại kỳ đan diệu dược nào đó mà tạm thời đạt tới Huyền Tầng.

Nếu đã nói là tạm thời, vậy chỉ cần chờ đến lúc dược hiệu qua đi là xong, khi ấy thắng lợi chắc chắn nằm trong tay y.

Nhưng rồi nụ cười trên mặt La Sinh lập tức cứng lại.

Nggaaanggg!

Long ngâm lại vang lên, kiếm khí sắc bén vô song, một con bạch long đằng không mà tới, xoắn nát hết thấy năm con Sát Đồng đang vây quanh Triển Ngọc Đường, sáng tạo cơ hội tấn công cho hần.

Triển hộ vệ cũng không làm nản thất vọng, hần từ thuở niên thiếu đã lăn lộn giang hồ, thân kinh bách chiến, hết sức nhanh nhạy trong việc chớp lấy thời cơ.

Kiểm quang hóa thành ba đường, linh miêu trong khoảnh khắc đã nhảy đến đỉnh đầu La Sinh, nếu không có cảnh giới【Thiết Đầu Công】cao thâm, e rằng y phải bỏ mạng trước một chiêu Miêu Trảo Đoạt Mệnh này.

La môn chủ không biết【Thiết Đầu Công】, nhưng y biết triệu hồi chi thuật.

Một bóng đen đột ngột xuất hiện trên đầu La Sinh, đó chính là con Sát Đồng thứ sáu. Nó thay La Sinh cản lại kiếm chiêu này, giúp y có thời gian để trả đòn.

“Vẫn còn?” Triển Ngọc Đường thu kiếm về đỡ chiêu Huyết Nộ Vân Đào, mặt trầm như nước.

Sắc mặt của La môn chủ cũng không hề dễ coi, chiêu Huyết Bồn Vô Quy của y có một đặc tính là khi kẻ địch trúng chiêu, khí huyết trong người sẽ bị hao hụt ba thành, nếu không tịnh dưỡng ít nhất một năm thì khó mà khôi phục, cơ thể lúc nào cũng sẽ trong tình trạng suy kiệt.

Nhưng nhìn Hứa phu nhân sắc diện hồng hào, huyền tướng bạch long thần tuấn kỳ vĩ, La Sinh chẳng thấy chút gì gọi là suy yếu, sao còn không đoán ra được nàng vừa ăn trúng linh đan diệu dược.

Để ý đến phục sức xa hoa trên người Bao công tử, ánh mắt của La môn chủ chợt hiện lên sự oán độc, y chán ghét vận mệnh bất công, tại sao có những kẻ sinh ra đã được ngậm thìa vàng, có gia tộc đại thế làm hậu thuẫn, có thiên phú võ đạo siêu việt hơn người, còn y lại chẳng có gì.

Chính bản thân bất tài lại đi đổ lỗi cho vận mệnh, căm hận những kẻ không liên quan, loại người như La Sinh trên cõi đời này quả thật không ít.

Những kẻ như vậy muốn có ngày làm nên chuyện quả thật hiếm thấy vô cùng, nhưng La môn chủ lại may mắn là một trong số đó, này cũng nhờ【Sát Lục Thần Đồ】mà y “vô tình” đạt được.

“Các ngươi nhất định phải chết! Ha ha ha!” Một chương Huyết Lăng Thao Thiên đẩy lùi Hứa phu nhân lần Triển hộ vệ, La Sinh đắc chí cười dài, giọng điệu ngang tàng.

“Sai lầm lớn nhất cuộc đời các ngươi chính là xía mồm vào chuyện này!” Lời này của y là dành cho Bao công tử, Hứa phu nhân lẫn Từ Hiên.

Nghĩ đến việc có thể bóp chết những kẻ được trời thiên vị này, trong lòng La môn chủ chợt dâng lên một loại khoái cảm biến thái, mỗi lúc một nhiều, khó lòng kìm nén, vẻ mặt càng lúc càng đắc ý.

La Sinh quả thật có tư cách để đắc ý, bởi không những y mà cả đám thù hạ đều đang dần chiếm thế thượng phong ở cả hai chiến trường.

Chỉ thấy ở chiến trường bên kia, Lạc Bằng do Từ Hiên điều khiển tuy như hổ nhập bầy dê, một mình độc đấu mười mấy người, mỗi hai ba hiệp lại lấy mạng một tên hung đồ, nhưng đều chỉ là hung đồ Hậu Thiên, đối với La Sinh chỉ là pháo hôi.

Ngược lại, bốn tên hộ vệ mà Bao công tử mới chiêu mộ trông có vẻ không đắc lực lắm, bị bọn Chung đường chủ lấy nhân số ngang nhau đánh cho không ngóc đầu lên được, trên thân mỗi người đều mang thương, tuy không nghiêm trọng nhưng chẳng thể giấu được việc họ đang nằm ở thế hạ phong.

Chẳng lẽ công tử dòng chính của Bao thị chọn gia thần lại kém cỏi đến thế? Kỳ thật không phải, nếu nhìn vào cảnh giới võ đạo thì mới biết bọn họ quả thật không tệ.

“Hãy!” Vương Thời nghiêng người sang trái, một cơn gát lên, dùng chiêu Tham Ba Ngạo Tuyết cản lại đao phong của Chung đường chủ.

Tuy suýt bị lưỡi đao chém bêu đầu nhưng Vương Thời chẳng có vẻ gì là sợ hãi, trên gương mặt vẫn tràn đầy thần thái cao ngạo, người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng rằng hắn mới là kẻ chiếm thượng phong.

Vương Thời diện mạo bình thường nhưng khí chất bất phàm, có một loại ngạo cốt hơn người, cảm giác như đối mặt trùng trùng hiểm nguy cũng không nguyên cúi đầu, bất khuất đến cùng.

Vương Thời, Mã Tổng, Trương Sư, Triệu Hổ đã kết nghĩa làm huynh đệ khác họ, trong bốn người này lấy Vương Thời làm đại ca.

Hắn năm nay tuổi đã ba lăm, so với kẻ nhỏ nhất là Triệu Hổ lớn hơn mười tuổi, cảnh giới Tiên Thiên tầng năm, cả về thực lực lẫn niên kỷ đều là đứng nhất, lão đại danh xứng với thực.

Vương Thời và ba tên nghĩa đệ trước đó đều là tán tu giang hồ, nhiều năm trước vốn chẳng quen biết gì nhau. Chỉ là sau một lần trùng hợp cùng tiến vào bí tàng, bốn người liền cắt máu ăn thề.

Thăm hiểm bí tàng, nếu không phải vì thân bình bảo được thì cũng vì võ học kỳ công, nếu không ai lại nguyện đi mạo hiểm.

Bí tàng năm đó đúng là có võ học cao thâm, nhưng đồng thời cũng lắm cạm bẫy ác độc. Đến cuối bí tàng, trong lúc đám tán nhân giang hồ còn lại vì tranh giành bí tịch mà quên cả tính mạng, chỉ có Vương Mã Trương Triệu bốn người là từ bỏ bí tịch, đoàn kết cùng nhau vượt qua cạm bẫy để trở về.

Kết quả thật sự buồn cười, hóa ra bí tịch kia chỉ là giả.

Sau khi vượt qua muôn vàn cạm bẫy, lúc trở lại cửa ra vào thì bọn Vương Thời mới phát hiện bí tịch thật sự đang ở đây, có ai ngờ được cơ quan kích hoạt cạm bẫy cũng là cơ quan để lộ quyền bí tịch này.

Bí tịch này ghi lại bốn loại võ học Thượng Thừa rất lợi hại, cùng xưng là【Quân Tử Tứ Côn】, chia thành Mai Côn, Lan Côn, Trúc Côn, Cúc Côn bốn

quyền, có thể phối hợp làm【Tứ Quân Hợp Côn Trận】uy lực cực cường, tiệm cận Tuyệt Học.

Này cũng là lý do vì sao Vương Thời Tiên Thiên tầng năm, Mã Hán Tiên Thiên tầng ba, Trương Sư tầng hai, Triệu Phụng tầng một lại có thể đấu với đám đường chủ Tiên Thiên tầng bảy, tám

Bốn người tụ hội với nhau, Vương Thời ở giữa, ba tên nghĩa đệ đứng bọc xung quanh, tái thiết lập trận hình.

Mai Côn – Vương Thời hét lớn một tiếng Tiền Tuyệt Tài Bãng, Lan Côn – Mã Tổng lập tức hiểu ý bù một chiêu Cô Phụng Tự Thương, Trúc Côn – Trương Sư và Cúc Côn – Triệu Phụng cũng nối tiếp hai chiêu Tiêu Sái Nhất Sinh và Đặc Lập Độc Hành ngay sau đó.

【Tứ Quân Hợp Côn Trận】: Mai Hoa Chiêu Phong Thế.

Côn ảnh trong thoáng chốc từ bốn hóa thành tám, từ tám hóa thành mười sáu, về thành một đóa hoa mai cực lớn.

Đóa hoa này không ngừng xoay tròn, côn kinh thuận theo các cánh hoa tạo thành một cối xay cương khí, không những hóa giải hết thủy khí kinh của bốn tên đường chủ, đồng thời còn sinh ra lực dẫn khiến đám đường chủ bị hút lại gần nhau.

Nguyên lý của một côn này là hợp lực bốn người nhưng lại ảnh hưởng riêng lẻ từng tên địch một, tựa như có đến mười sáu người đấu với bọn Chung đường chủ vậy.

Trừ khi bọn Chung đường chủ cũng có trận pháp hợp kích, hay là công lực mỗi người ngang ngửa hoặc vượt trội hơn công lực của cả bốn người Vương Mã Trương Triệu, bằng không muốn chống lại là chuyện bất khả thi.

【Tứ Quân Hợp Côn Trận】tuy không có ưu điểm gì quá nổi trội, nhưng cũng chẳng mang khuyết điểm gì lớn, bao hàm toàn diện, có thể ứng đối với rất nhiều hoàn cảnh chiến đấu, lấy yếu thắng mạnh, lấy ít đánh nhiều, lấy nhiều đánh ít, vây công hoặc bị vây công, v.v...

Ban nãy bị bọn Chung đường chủ bủa vây tứ phía mà Vương Thời và ba tên nghĩa đệ vẫn có thể chống cự quyết liệt, mỗi người hỗ trợ cho nhau, đánh gần sáu mươi hiệp với những kẻ hơn vài cảnh giới mà chỉ chịu vài vết thương nhẹ, chiến tích rất đáng gờm.

Nhưng Vương Mã Trương Triệu bốn người chỉ thấy xấu hổ vì điều đó, cảm thấy chiến tích như vậy không hề xứng đáng với on tri ngộ của công tử nhà mình.

Vì vậy mà họ mới dùng đến Mai Hoa Chiêu Phong Thế, khiến chiến cục từ tứ phía vây công chuyển thành song phương trực diện, cốt chỉ để tạo điều kiện thuận lợi cho việc thi triển một trong ba thế có uy lực mạnh nhất của【Tứ Quân Hợp Côn Trận】: Vạn Trúc Triều Thiên Thế.

Từ Hiện thao túng Lạc Bãng chém giết, tinh thần thì cảm nhận được uy thế đỉnh thiên lập địa từ bốn vị cao thủ côn pháp gần đó, lòng thâm kinh ngạc, thế là bèn hỏi Bao Ngạo Thiên:

“Bao huynh, đây chính là cao thủ người nhờ gia tộc phái đến?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Bao công tử là con buôn lựu đạn?

“Si Phong Lộng Nguyệt!”

Trúc Côn – Trương Sư trầm giọng quát một tiếng, côn trong tay lập tức hóa thành vô số tàn ảnh, một cơn quét qua như có hàng trăm hàng ngàn người cùng đánh, côn kinh bao phủ đầy trời đầy đất, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ba người còn lại cũng hiểu ý phối hợp, vừa nghe hân hô Si Phong Lộng Nguyệt liền biết phải dùng chiêu gì để phối hợp.

Lão đại Vương Thời thi triển Tham Ba Ngạo Tuyệt đánh từ trên xuống, lão nhị Mã Tổng một côn Không Cốc U Phóng chặn đường lui bên trái, côn trong tay lão tứ Triệu Phụng múa thành một đóa hoa cúc phong tỏa bên còn lại, chiêu số trông rất hoa lệ, được xưng Lăng Sương Phiêu Dật.

Chính diện côn ảnh ropy trời, tuy Trương Sư là Tiên Thiên tầng một, nhưng Vạn Trúc Triều Thiên Thế lấy hân làm chủ công, côn kinh được Mai Côn, Lan Côn và Cúc Côn chấp thêm vây cánh, uy lực tăng lên nào chỉ gấp mười?

Vậy nên bọn Chung đường chủ cũng ngại phải trực diện đối cứng, tìm một hướng khác để phá cục.

Bị vây công ba mặt, Chung Tiền Ứng Tôn bốn người vốn có thể tránh bằng con đường thứ tư, đó là lui về phía sau để thoát khỏi Vạn Trúc Triều Thiên Thế, nhưng sự xuất hiện của Lạc Bãng ở đằng đó khiến chúng không thể làm như vậy.

Lạc Bàng chỉ là tử thi, vốn không hề sợ chết. Nếu y bỏ qua công kích của đám hung đồ, hợp lực với bọn Vương Thời tạo thế gọng kềm vây đánh lũ đường chủ, khả năng rất cao là có thể lấy mạng được một kẻ trong số chúng.

Bọn đường chủ không ai muốn kẻ đó là mình, cho nên chỉ có thể theo ba hướng còn lại thoát vây.

Không hẹn mà cùng, bốn tên đường chủ đều chọn Triệu Phụng để phá thế, bởi lẽ hắn chính là người có cảnh giới thấp nhất ở đây, chỉ vốn vẹn Tiên Thiên tầng một.

Kỳ thật sự lựa chọn của chúng là sai lầm, mai lan trúc cúc, bốn người như một, lúc bày cơn trận có thể cộng hưởng công lực, sao có thể phán đoán theo lẽ thường.

Trong lúc thi triển Vạn Trúc Triều Thiên Thế, ngoại trừ Trúc Côn là chủ lực, côn kinh của Cúc Côn, Mai Côn, Lan Côn đều sần sần như nhau, hơn nữa Lăng Sương Phiêu Dật là chiêu thức lấy một đánh nhiều, nên bọn đường chủ rất không khôn ngoan khi chọn Triệu Phụng làm đột phá khẩu.

Hoa cúc nở rộ, Chung Tiễn Ứng Tôn bốn người trong lúc nhất thời thế mà không thoát được bóng cơn của Triệu Phụng, thậm chí còn bị ép ngược trở lại.

Tôn đường chủ cũng dùng côn, nhưng môn côn pháp Trung Thừa Nhân cấp của lão hoàn toàn chẳng đáng xách giày cho【Quân Tử Tứ Côn】, cảnh giới Tiên Thiên tầng tám cũng không giúp ích được nhiều trước cơn trận thần kỳ.

Không thể phá vây, bọn đường chủ lập tức phải đối mặt với áp lực từ chủ công của Vạn Trúc Triều Thiên Thế.

Bọn chúng lúc này cảm giác như đã rơi vào trúc lâm, cuồng phong thổi qua, vô số côn ảnh hóa thành cảnh trúc đập tới, Vương Mã Trương Triệu bốn người hiện giống như hóa thành bốn tên cao thủ cùng cảnh giới với chúng, hơn nữa âm hiệu phương thức hợp kích, đánh cho lũ đường chủ chật vật vô cùng, chỉ có thể phòng thủ mà không thể phản công.

Nhìn bốn vị thủ hạ mới thu có biểu hiện đặc lực như vậy, nghe câu hỏi của Từ Hiền, Bao Ngạo Thiên lộ vẻ mặt khoái chí: “Từ tiên sinh hiểu lầm, cao thủ thực sự vẫn đang trên đường, đoán chừng sẽ tới trong hôm nay. Còn bốn người này chỉ là thủ hạ mà Bao mỗ mới thu, biết chút bản lĩnh nhỏ, nào tính là cao thủ gì.”

Công Tôn tiên sinh thực sự không nhìn nổi biểu lộ rầm thú của công tử nhà mình, đành đứng ra giải thích lai lịch của bọn Vương Thời cho Từ Hiền được hay.

Từ Hiền nghe xong mới biết, hóa ra những người đang chống lại Sát Thần Môn không chỉ có hắn và Vong Đức, Lý Nhất Nguyên, mà vẫn còn không ít chí sĩ trượng nghĩa.

Trong những ngày gần đây, khi mà Sát Thần Môn bắt đầu không còn kiêng nể gì, trắng trợn hoành hành, các vị chí sĩ ấy cũng đều theo đó trôi lên mặt nước, chuyển chiến trường từ bóng tối ra ngoài sáng.

Vương Thời, Mã Tống, Trương Sư, Triệu Phụng chính là hạng nổi bật trong số ấy, chiến tích huy hoàng nhất của họ là hợp lực đánh giết một tên đường chủ của Sát Thần Môn.

Cũng vì vậy mà sau đó họ bị một tên đường chủ khác mang theo Sát Đổng truy sát rồi rít, trùng hợp sao gặp được bọn Bao Ngạo Thiên.

Khi ấy Triển Ngọc Đường nhờ có kinh nghiệm đối chiến qua một lần với Sát Đổng, nên biết rằng muốn bắt giặc trước phải bắt vua, nhờ một tám【Bão Nguyên Phù】mà lấy thế lôi đình giết chết tên đường chủ, sau đó cùng Công Tôn tiên sinh và bọn Vương Thời hợp lực tiêu diệt Sát Đổng.

Vương Mã Trương Triệu bốn người qua một trận này bị thương không nhẹ, Công Tôn Thư gặp họ võ nghệ bất phàm, hiệp nghĩa cao thượng, trước đó lại biết được cả bốn đều là tán nhân giang hồ, bèn lấy đan dược “rẻ tiền” của Bao Ngạo Thiên giúp họ chữa thương, lại dùng ba tác mệnh lười thuyết phục họ nhập vào dưới trướng công tử nhà mình.

Ân cứu mạng lại thêm ân ban được, hơn nữa còn được gia nhập vào võ lâm đại thế gia, Vương Thời và ba vị nghĩa đệ nào chống cự nổi, cân nhắc không quá lâu cũng gật đầu đồng ý, thế là đoàn đội của Bao Ngạo Thiên liền tăng thêm gấp đôi.

Kỳ thật Bao công tử cũng không vừa ý lắm với bốn vị thủ hạ mới của mình, lý tưởng hình của y vẫn là một tên hòa thượng cơ.

Từ Hiền nhìn rừng trúc đang vây khốn bọn Chung đường chủ, trông thì có vẻ Vương Mã Trương Triệu bốn người đang chiếm thượng phong, nhưng thông qua trạng thái Tọa Vong và đạo tâm cảm ứng của【Từ Hàng Kiếm Điển】, hắn có thể nhận ra cái thế của họ đã đến đỉnh, hiện đang bắt đầu xuống dốc.

【Tứ Quân Hợp Côn Trận】cố nhiên bất phàm, có thể khiến họ lấy yếu thắng mạnh. Nhưng nếu địch thủ không thua về nhân số mà lại có cảnh giới vượt trội hơn, sự tinh diệu của cơn trận cũng không thể bù đắp được chênh lệch trong đó.

Tài nghệ như Triển Ngọc Đường cũng chỉ có thể chia năm năm với Triệu Hác, thoáng chiếm thượng phong, bốn người Vương Thời so ra đều không bằng hắn, nhất là Trương Sư, Triệu Phụng chỉ có Tiên Thiên tầng một, tầng hai, công lực thua kém quá nhiều, dù mượn cơn trận đối chiến thì đánh lâu cũng phải thua.

Từ Hiền đã có thể nhìn ra, Công Tôn tiên sinh đương nhiên cũng có thể, y trầm giọng nói với Bao Ngạo Thiên: “Công tử, sợ là chưa tới trăm hiệp nữa, tứ quân phải bại.”

Người sau nghe vậy cả kinh: “Cái gì, sao cùi bắp dữ vậy?”

Vừa dứt lời liền chui vào trong buồng xe lục tìm gì đó, được một chốc liền lôi ra bình bình lọ lọ, hừ một tiếng bảo rằng: “Bồn tên này cũng không khiến người ta bớt phiền, trước khi xuất thủ đợi bồn công tử phát thuốc sẽ chết sao?”

“Công tử, là chính ngài lệnh cho họ mau mau lên trận.” Công Tôn Thụ nhẹ giọng nhắc nhở một câu.

Bao Ngao Thiên: “...”

Không dừng ở đó, Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “Hơn nữa cục thế hiện giờ, tứ quân tuy đang vây khốn địch, nhưng nhìn theo hướng ngược lại nào chẳng phải địch cũng đang vây khốn họ? Muốn quay lại lấy đan dược, e rằng không thể.”

Bao Ngao Thiên nhìn về phía Triển Ngọc Đường, định để hấn trở về hóa giải nguy cơ.

Nhưng gặp cả Triển hộ vệ lẫn Hứa phu nhân đang đánh nhau sống chết với La Sinh và đám Sát Đồng, tình thế hung hiểm còn hơn bên này, y chột lăm vào thế bí.

“Phải làm thế nào bây giờ, hay là ta ném Đại Phích Lịch Đan đến giải nguy?”

Đại Phích Lịch Đan uy lực vượt xa Tiểu Phích Lịch Đan, Tiên Thiên cương khí hộ thể cũng không chống nổi, dưới Huyền Tàng gặp phải chỉ có thể chạy trời chết.

Công Tôn Thụ nghe xong chột nể da gà, vội vàng can lại: “Không thể a công tử, Phích Lịch Đan không phân địch ta, rất dễ dàng ngộ thương.”

Từ Hiền nghe vậy lại chột có sáng ý, vội hỏi Bao Ngao Thiên: “Bao huynh người có Phích Lịch Đan? Không biết có loại nhỏ hay không, cả Yên Vụ Đan nữa, tại hạ đã có cách để phá cục mà không làm ngộ thương bốn vị nghĩa sĩ.”

“Có a có a, đợi ta một chút!” Bao công tử gạt đầu lia lịa, sau đó lại một lần nữa vọt vào buồng xe, lôi ra một cái hộp lớn bằng gỗ, bên trong chứa mấy chục quả lựu đạn, Tiểu Phích Lịch, Đại Phích Lịch, Yên Vụ, Độc Vụ, v.v... đủ thứ thể loại.

Từ Hiền đỏ mặt hời hợt, giấu từng này bom trên xe, hấn cũng phải thảm nê Bao Ngao Thiên gan lớn. Lấy ra năm viên Tiểu Phích Lịch, một quả Đại Phích Lịch và một quả Đại Bộc Yên Vụ Đan, Từ Hiền nói: “Vậy là đủ rồi.”

Bao Ngao Thiên tỏ vẻ khó hiểu: “Không lấy thêm sao, càng đông càng vui mà?”

Công Tôn Thụ lau một vệt mồ hôi, cười khổ: “Công tử, Từ tiên sinh ắt đã có tính toán.”

Khi này Từ Hiền đã cho y biết rằng Lạc Bằng chỉ là một tử thi do hấn thao túng, lại gặp Từ Hiền muốn dùng Phích Lịch Đan, trong đầu Công Tôn tiên sinh cũng chột sinh ra một số ý tưởng.

‘Loại tử sĩ không cần tốn thời gian nuôi dưỡng thế này, thật sự không dễ tìm. Từ tiên sinh biết nhiều Kỳ Công Dị Thuật như thế, rốt cuộc là đến từ thế lực nào đây, chẳng lẽ là ẩn tông?’

Công Tôn Thụ chỉ mong đó không phải là thế lực thù địch của Bao thị, nếu không ngày sau sẽ rất khó xử. Mấy ngày nay y đã nhiều lần sinh ra lo nghĩ về việc này, thật sự là hao hết tâm tư vì Bao Ngao Thiên.

Tạm gác lại chuyện đó, nếu Từ Hiền nói đã có cách phá cục, Công Tôn Thụ cũng liền tin tưởng.

Y đã nhiều lần được chứng kiến quỹ tài của hấn, chưa có lần nào cảm thấy thất vọng qua.

Chuyện mà Công Tôn tiên sinh cảm thấy đáng lo hơn bây giờ chính là cuộc chiến giữa Triển hộ vệ, Hứa phu nhân và La Sinh.

Phe mình tuy đang chiếm thượng phong, nhưng y biết Thông Huyền Đan là có thời hạn, một khi dược hiệu qua hết...

Nhìn Từ Hiền ôm theo Phích Lịch Đan chạy đến chiến trường, Công Tôn Thụ chỉ mong hấn có thể tiếp tục tìm ra cách phá cục.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Từ tiên sinh là một nghệ sĩ

Uyech!

Lạc Bàng vừa chém chết được thêm hai hung đồ Hậu Thiên thập nhị trọng, đao đang vung đến mục tiêu tiếp theo thì chợt dừng lại giữa đường, thân hình cứng ngắc đổ ập xuống đất.

“Chết thật rồi?”

Bọn Sát Thần môn đồ còn sống sót chợt thờ phào nhẹ nhõm, Tiên Thiên cảnh không gặp vấn đề gì chứ đám Hậu Thiên này giờ như đang nhảy nhót trên núi đao biển lửa, bởi một khi bị Lạc Bàng nhắm tới thì chúng đều không đỡ được quá ba hiệp đã đầu mình hai nơi.

Tuy là thoát được một kiếp, nhưng đám hung đồ vẫn phải tiếp tục tham gia chiến đấu, bởi Sát Thần Môn không chứa chấp những kẻ ăn không ngồi rồi, xuất công không xuất lực thì chỉ có thể trở thành huyết thực của đồng môn.

Hiện giờ có ba mục tiêu để chọn, trận chiến cấp Huyền Tầng ngay từ đầu bị chúng loại bỏ, tham gia chỉ có một con đường chết, cho nên đám hung đồ phải lựa chọn giữa việc tiến đánh phía Bao Ngạo Thiên hoặc sang hỗ trợ bốn tên đường chủ.

Hỗ trợ đối phó cơn trận thì có bọn Chung đường chủ đứng mũi chịu sào, còn muốn đối phó bên phía Bao Ngạo Thiên...

Từ Hiên đang ở cạnh y, đám hung đồ thì vẫn chưa quên nỗi kinh hoàng khi phải đối đầu với các loại thủ đoạn quỷ dị của hắn.

Cho nên chúng rất nhanh đã có quyết định, nhưng cuộc sống nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Véooo!

【Đạn Chi Thần Thông】bắn tới, khoảng cách khá xa nên chúng đều có thể tránh được, có điều mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

Bùm!

Khói đen tỏa ra cả một khu vực rộng lớn, đó là Đại Bộc Yên Vụ Đạn hiển uy, tầm ảnh hưởng của nó vượt xa Yên Vụ Đạn thông thường, có thể bao phủ cả một trạch viện cỡ nhỏ.

Vèoooo! Vèoooo!

Tay trái rồi tay phải, Từ Hiên lần lượt vận kinh bùng tay lần thứ hai, lần thứ ba, bắn thêm hai viên cầu bay vào trong đám khói.

Nhưng lần này không phải là Yên Vụ Đạn.

BÙMM! BÙM!

Tiếng nổ chói chang vang lên, bụi cát đất đá tung bay, làn khói của Đại Bộc Yên Vụ Đạn bị hai vụ nổ này xua tan đi một ít, để lộ những thân ảnh thâm không nổi nhìn sau tấm màn đen.

Ba tên Hậu Thiên cảnh bị nổ không còn hình người, chết đến không thể chết lại. Một tên võ tu Tiên Thiên vì bị đạn khói che khuất, chẳng kịp nhìn thấy hình dáng của Phích Lịch Đạn từ đâu nên khởi động cương khí chậm nửa nhịp, cũng may không gần tâm vụ nổ nên chỉ trọng thương chứ chưa đi đời.

Đám còn lại thì đều may mắn thoát chết, bởi chúng đã lập tức nhảy ra xa ngay sau khi làn khói đen xuất hiện.

Nhưng lũ Sát Thần môn đồ cũng không nhẹ nhõm được lâu, bởi lúc này Từ Hiên đang đập khình công lao về phía chúng.

“Tất cả mau chạy, đừng để hắn dùng tà thuật!” Một lão già võ tu Tiên Thiên hét lên, mặc cho những tên hung đồ khác chạy đi mất, riêng lão lại phóng nhanh về phía Từ Hiên.

Lão gọi Vạn Thiên Hận, là em ruột của Vạn Thiên Cừu đã chết dưới tay Vong Đức. Lý do Vạn Thiên Hận không lùi mà còn dám tiến lên chính bởi vì cảnh giới của lão là Tiên Thiên tầng sáu, có thể nói là một trong những môn đồ mạnh nhất dưới đường chủ.

Nhưng lão mạnh thế nào thì Từ Hiên cũng không quan tâm, vẫn thẳng tiến không lùi.

Bởi chiến thuật của hắn lúc này không phải dùng vũ lực quyết thắng thua mà là lấy tiền đề người.

Nghệ thuật là nổ tung, nổ tung chính là nghệ thuật.

Ở thế giới này, thường chỉ có phú gia đại hộ mới dám chơi nghệ thuật để hun đúc tinh thần, bình dân bá tánh mỗi ngày đều phải lo chuyện cơm áo gạo tiền, nào dám rở tới những thứ cao sang kia.

Bỏ một số tiền không nhỏ để mua thứ có hiệu năng kém xa giá thành, uy lực lớn nhưng khó lòng đánh trúng kẻ địch, vậy thì đúng là chỉ có loại công tử nhà giàu như Bao Ngạo Thiên mới chịu chi.

Nhìn thấy Tiểu Phích Lịch Đạn trong tay Từ Hiên, Vạn Thiên Hận lập tức kính như gặp ôn thần, gương mặt già nua trở nên hết sức nghiêm túc.

Nhưng cây có cương khí hộ thể, lão vẫn không hề từ bỏ việc tiếp cận Từ Hiên. Một khi song phương đến gần nhau, Vạn Thiên Hận mới là kẻ chiếm thượng phong, bởi lão có cương khí nhưng Từ Hiên thì không, một khi đạn nổ thì người ăn thua thiệt nhất định sẽ là hắn.

Từ Hiên đương nhiên biết rõ điều ấy, cho nên không đợi Vạn Thiên Hận đến gần, hắn đã thi triển【Đạn Chi Thần Thông】búng viên Tiểu Phích Lịch trong tay về phía lão.

Tiểu Phích Lịch Đạn thì Vạn Thiên Hận có thể lấy cương khí ngạnh kháng, nhưng nếu phối hợp thêm chỉ lực vô song của Từ Hiên thì lão nào dám làm vậy, dùng tốc độ nhanh nhất lách mình sang trái, né khỏi viên cầu đen chết chóc ấy.

Uỳnh!

Đất đá tung tóe, Từ Hiên thần sắc thản nhiên, chân không chạm đất vượt qua làn sương khói của vụ nổ, trông phong thái rất có nam nhân vị.

Khói bụi qua đi, Vạn Thiên Hận tắc tâm bất tử, một lần nữa tìm cách đến gần đánh giết Từ Hiên. Nhưng khi thấy trong tay hắn lại xuất hiện Tiểu Phích Lịch Đạn, lão liền tròn tròn mắt.

Đây đã là quả thứ tư, giá trị gần bằng nửa bình Toàn Chân Ngọc Thủy do Toàn Chân Giáo bán ra rồi.

Hậu Thiên cảnh có thể dùng Toàn Chân Ngọc Thủy làm trợ dược đột phá Tiên Thiên, hơn nữa võ tu Tiên Thiên vẫn có thể sử dụng nó để rèn luyện kinh mạch, là một loại kỳ trân quý giá. Lợi nhuận từ Toàn Chân Ngọc Thủy chính là một trong những nguồn thu lớn nhất của Chung Nam Sơn hằng năm.

Hao phí nhiều như vậy chỉ giết được ba tên võ tu Hậu Thiên rác rưởi, Vạn Thiên Hận khó mà hiểu được tư duy của Từ Hiên.

‘Người đã muốn đốt tiền, lao phu cũng không ngại chiều theo.’ Vạn Thiên Hận mặt không đổi sắc, hướng di chuyển một lần nữa thể hiện ý đồ muốn tiếp cận Từ Hiên của lão.

Từ Hiên cũng không ngần ngại gì búng ra viên Phích Lịch Đạn thứ tư, dù sao cũng không phải tiền của hắn. Huống chi từ đầu tới giờ Từ Hiên vẫn chưa từng làm chuyện vô nghĩa, nếu Vạn Thiên Hận cho rằng hắn đang đốt tiền thì lão mui phân sai.

Uỳnh!

Tiểu Phích Lịch Đạn tiếp tục không đánh trúng mục tiêu, nhưng Từ Hiên cũng đã đạt được mục đích của mình là chui vào trong làn khói do Đại Bộc Yên Vụ Đạn tạo ra trước đó.

Hắn chỉ dừng lại trong màn sương một nhịp, sau đó liền xuất hiện trở lại trong tầm mắt của đám hung đồ.

Bọn chúng lúc này đối với hắn chỉ biết ôm thái độ kính nhi viễn chi, hét【Sinh Tử Cục】lại đến Phích Lịch Đạn, Sát Thần Môn chúng hoàn toàn bị các loại thủ đoạn hung tàn của Từ Hiên dọa hãi.

Đám hung đồ cũng định thừa cơ hội này tới xử lý Bao Ngao Thiên và Công Tôn tiên sinh, nhưng vừa ngó sang đã thấy cả một hộp Phích Lịch Đạn bị Bao công tử ôm trong ngực, chúng lập tức nhận sợ, chỉ có thể trông mong Vạn Thiên Hận mau mau đánh chết Từ Hiên.

Nhìn thấy Từ Hiên muốn tới gần trận chiến của tám người Vương Mã Trương Triệu và Chung Tiền Ứng Tôn, Vạn Thiên Hận lập tức có phỏng đoán: ‘Lẽ nào hắn muốn nhân cơ hội hai bên giằng co thả Phích Lịch Đạn, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm?’

Lão có thể nhìn ra trận chiến giữa đám đường chủ phe mình và bọn Vương Thời đã đến thời khắc cao trào, mỗi một chiêu một thức đều có thể đòi mạng, không phải nói rút ra là rút dễ dàng như vậy được nữa.

Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Vạn Thiên Hận lập tức muốn cản Từ Hiên thực thi điều đó, không phải vì quý trọng lũ đường chủ hay gì, lão chỉ sợ lỡ như bọn chúng bị nổ chết mà tử quân lại may mắn thoát hiểm thì tính mạng của lão nguy mất.

Thế là Vạn Thiên Hận lần thứ ba muốn tiếp cận Từ Hiên, lão định dụ cho hắn sử dụng hết số Phích Lịch Đạn đang có trên người, vậy thì lo nghĩ trước đó của lão có thể được giải quyết.

Từ Hiên cũng chiều theo ý lão, bước chân đang thoăn thoắt chợt dừng, nghiêng đầu nhìn về phía lão, viên Tiểu Phích Lịch Đạn thứ năm trượt xuống lòng bàn tay.

Từ Hiên duỗi tay phải ra, chỉ lực kinh hoàng, tiếng xé gió vang lên, hắn búng vật trong tay mình bay về phía lão.

Vạn Thiên Hận mắt lộ vẻ kinh hoàng, lách mình tránh về bên trái theo thói quen.

‘Quả nhiên ngựa quen đường cũ.’ Từ Hiên thăm nhủ, trước đó thì tay trái của hắn cũng đã giơ lên.

Chíuu!

Vạn Thiên Hận hãi hùng khi phát hiện thứ lão vừa tránh đi chỉ là một viên bi sắt, còn cái đang bay tới trước mặt mới đúng là Tiểu Phích Lịch Đạn.

Nhưng đối với lão thì đó vẫn chỉ là hữu kinh vô hiểm, bởi Vạn Thiên Hận trước đó đã ước chừng phạm vi công kích của Từ Hiên, lão vẫn luôn đứng ở

đường biên của phạm vi đó, nếu kịp lùi về phía sau thì vẫn có thể tránh được, chỉ cần dùng tường chắn cương khí cản lại uy lực của vụ nổ là xong.

Chỉ là...

‘Cái gì?!’ Tròng mắt Vạn Thiên Hận như muốn nứt ra khi nhìn thấy viên Phích Lịch Đạn dễ dàng vượt qua đường biên mà bản thân ấn định, lấy tốc độ nhanh như cắt bắn về phía lão, mặc dù không thể gây thương tích nhưng lại thành công phá vỡ bức tường cương khí.

Đã đến bước này, chỉ cần để nghệ thuật làm việc của nó.

BÙMM!

Chết không toàn thây, Vạn Thiên Hận trả giá cho phán đoán chủ quan của lão.

Nhìn về hướng ngược lại, chỉ thấy Từ Hiến đang chống gối thở dốc, ngón vô danh của bàn tay trái đang co giật không ngừng.

‘Cảm giác an toàn do khoảng cách mang lại, đôi khi nó khiến người ta phải trả giá.’ Trong đầu hần chợt nhớ tới một tập phim hoạt hình, trước mắt như hiện lên hình ảnh một con mèo dám to gan chọc chó vì nó đang bị xích, lòng chợt cảm thấy có phần buồn cười.

Thở ra một ngụm trọc khí, gấp Chung đường chủ thọc một đao vào bả vai Triệu Phụng nhưng cũng bị người sau trả lại một côn bên ba sườn, Từ Hiến thâm có quyết định.

‘Chính là người rồi.’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chung đường chủ đón nhận yêu thương

Mã Tổng nghiêng người tránh thoát độc trào của Tiền đường chủ, côn trong tay quét ra một chiêu U Lan Hương Phong Viễn để phản kích, côn kinh tuy không quá cường đại nhưng thẳng ở chỗ nhiều tầng kết hợp, khiến họ Tiền phí không ít thời gian để hóa giải.

Không dừng ở đó, Mã Tổng lại tiếp thêm một chiêu Hàm Tú Ủy Vi Sương, côn ánh một hóa thành tám, phân thành tám phương vị khác nhau cùng công kích Tiền đường chủ.

Đây chính là uy năng của Vạn Trúc Triều Thiên Thế, bởi lẽ trong tình huống bình thường, Hàm Tú Ủy Vi Sương của Mã Tổng chỉ có thể đánh ra tới đa bốn côn ánh mà thôi.

Chợt nhìn hần chủ động tiến công, liên chiêu tới tấp mà tưởng rằng đang chiếm thượng phong, nếu nhìn kỹ có thể thấy rằng tuy Tiền đường chủ có vẻ đang chặt vật phòng ngự nhưng thần sắc chẳng chút nào biến đổi, đối mặt vô số côn ánh mà chưa từng trúng một đòn nào, nếu không né được thì cũng dùng thiết trào cản lại, hết sức lợi hại.

Ngược lại thì trên cánh tay phải của Mã Tổng đã có năm cái lỗ máu, hiển nhiên là trước đó đã bị Tiền đường chủ đánh trúng một đòn.

Nếu không phải Mã Tổng phản ứng đủ nhanh, lại thêm Trương Sư ứng cứu kịp thời, e rằng nơi mà năm ngón tay của họ Tiền cắm vào đã là ngực trái của hần.

Trông thấy Từ Hiến đập bộ pháp tới gần chỗ này, lại cảm nhận được tu vi chỉ có vốn vẹn Hậu Thiên thập trọng của hần, Mã Tổng gầm một tiếng gia tăng khí thế, đồng thời lớn giọng quát: “Thiếu hiệp, chớ có tới gần!”

Mã Tổng biết rằng nếu Từ Hiến can thiệp vào rất có thể làm xoay chuyển thế cục hiện giờ, giúp bốn người bọn họ tìm được điểm đột phá để đả bại bọn Chung đường chủ, nhưng đồng thời khả năng rất cao là Từ Hiến cũng phải chôn cùng chúng, tu vi của hần quá thấp.

Nếu Mã Tổng biết rằng đại cao thủ mà Bao Ngạo Thiên từng nói chính là Từ Hiến, e rằng hần lại phải kinh ngạc một phen đây.

Từ Hiến không phải đại cao thủ, dù có chiến lực vượt trội hơn tu vi thể hiện bên ngoài thì hần cũng không dám xông vào giữa lũ đường chủ.

Vậy mục đích của Từ Hiến là gì? Chỉ thấy hần đứng ngoài vòng chiến hơn sáu trượng, tay trái giờ lên.

Chớ có hiểu lầm, trong tình huống thế này thì hần cũng không dám dùng đến【Đạn Chi Thần Thông】, một là chưa chắc đã vượt qua được cương khí phòng ngự của đám đường chủ, hai là cũng rất dễ ngộ thương quân đồng minh.

Cho nên thứ tọt ra khỏi cổ tay của Từ Hiến không phải bi sắt, cũng không phải Phích Lịch Đạn mà là...

“Lạc Bằng!”

Tiếng kinh hô là của Ứng đường chủ, y một kiếm đâm thùng bấp đùi của Triệu Phụng, dư quang nơi khóe mắt vừa hay thấy được diện mạo của “người” đang lao đến chỗ này, hoặc chính xác hơn là chỗ của Chung đường chủ.

Bọn Vương Thời còn kinh hãi hơn y, bởi họ lần đầu tiên được thấy cảnh lời một người sống sờ sờ ra khỏi tay áo nhỏ bé, chẳng khác gì thủ đoạn tiên nhân, vì thế mà thoáng có chút thất thần.

Cũng may đám đường chủ cũng vì tiếng kinh hô của Ứng đường chủ mà mất tập trung, không tận dụng được sơ hở này để phá giải Vạn Trúc Triều Thiên Thế.

Nhìn thấy Lạc Bằng, lại nghĩ đến những tiếng Phích Lịch Đạn nổ vừa rồi, Ứng đường chủ chợt có liên tưởng, vội vàng cảnh báo: “Không tốt, hấn định dùng Lạc Bằng phá cục!”

“Bọn phế vật kia đâu?” Tôn đường chủ hét ầm lên, đối thủ của lão lúc này là Vương Thời.

Trước mặt hai người dày đặc cơn ảnh, mặt thi đỏ bừng mà gân xanh thì nổi lên cuộn cuộn, dùng tốc độ có lẽ là nhanh nhất đời mình để xuất cơn. Trong tình thế này, bất kỳ ai dám chậm lại một nhịp thôi cũng sẽ bị loạn cơn đập nát người.

Tôn đường chủ tức tối lắm, đến cả việc cầm chân Lạc Bằng mà đám môn đồ còn lại cũng không làm được, chờ trận chiến này qua đi, lão nhất định phải đề xuất với môn chủ biến cả lũ đấy thành huyết thực nuôi dưỡng kẻ được việc hơn.

“Lão Tôn bình tĩnh, lấy bốn đầu năm chúng ta chưa chắc đã thua, huống hồ Lạc Bằng chắc hẳn cũng không nhảy nhót được lâu, hãy nghĩ đến Lưu Bôn trước đó.”

Chung đường chủ trầm giọng nói, hấn và Tiền đường chủ vừa đối đối thủ cho nhau, đao trong tay chỉ nhắm nhẹ chém về vết thương mà Mã Tổng đã chịu trước đó.

“Hấn có Phích Lịch Đạn.” Ứng đường chủ định nói như vậy, nhưng nghĩ đến đám người mình có Tiên Thiên cương khí hộ thân, hấn là không cần quá e ngại.

Ý nghĩ vừa trôi qua, y liền thấy Lạc Bằng đã áp sát nhóm người mình, tay không tác sát, cứ thế lao đến như thiêu thân.

Ứng đường chủ không đợi Lạc Bằng vỗ tới, bản thân y đã chủ động né sang một bên, vì thế mà không tránh khỏi việc bị cơn của Triệu Phụng đánh trúng đầu gối, công phu hạ bàn giảm ba phần nhưng vẫn có thể duy trì ngang tay.

Chỉ là sự hi sinh này của Ứng đường chủ có vẻ dư thừa, Lạc Bằng giống như không ngó ngàng gì đến y, mục tiêu của cái xác chết di động này là Chung đường chủ.

Họ Ứng lập tức cảnh báo người sau, Chung đường chủ bèn phân ra một phần tinh thần để cảnh giới, chỉ cần Lạc Bằng tới gần thì hấn sẽ lập tức tránh đi, miễn là không phải công kích chí mạng thì họ Chung cũng không ngại để Mã Tổng chiếm chút lợi lộc.

Nhưng Chung đường chủ phải thất vọng, bởi tính toán luôn không theo kịp biến hóa.

Vùuu!

【Trục Nhật Thần Bộ】: Phiên Sơn Quá Hải.

Ở vị trí cũ chỉ còn lại tàn ảnh, Lạc Bằng dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận Chung đường chủ. Người sau không ngờ y lại có được thân pháp cao minh như thế, hơn nữa còn bị Mã Tổng dây dưa, cuối cùng chẳng kịp né tránh, bị Lạc Bằng áp sát.

Nhưng nội khí còn thừa lại của Lạc Bằng cũng không đến một phần ngàn.

Với tình trạng này, Lạc Bằng chẳng thể thi triển bất cứ chiêu thức nào đủ uy lực gây hại đến họ Chung, nhưng hành động tiếp theo mà y làm lại khiến ai cũng há hốc mồm.

Oap!

Lạc Bằng đột ngột như một con bạch tuộc nhảy tới quấn chặt lấy Chung đường chủ từ sau lưng, nếu họ là một đôi tình nhân nam nữ có lẽ trông còn đáng yêu, nhưng bọn họ không phải.

Vương Mã Trương Triệu bốn người và ba tên đường chủ kia đều biến sắc khi nhìn thấy cảnh này, không phải vì cảm giác buồn nôn, mà bởi vì cả bảy người đều nhìn thấy thứ mà Lạc Bằng đang ngậm trong miệng.

Theo hướng của họ nhìn lại, chỉ thấy Lạc Bằng ôm chặt Chung đường chủ không muốn xa rời, đầu kề sát bên mặt hấn, nhẹ răng há to miệng, để lộ ra thứ mà y đang cắn chặt lấy.

Đại Phích Lịch Đạn.

Tuy nói là đánh đến mức độ này đã khó lòng rút ra, nhưng nếu tất cả mọi người cùng sinh thoái ý thì đó lại là một chuyện khác.

Lấy thương đổi thương, Ưng đường chủ đâm một kiếm vào vai Triệu Phụng, Triệu Phụng lại trả một côn vào hông lão Ưng, hai bên cố ý nhận chiêu của đối phương, cốt chỉ để tạo khoảng trống thoát thân.

Tồn đường chủ, Tiền đường chủ và Vương Thời, Trương Sur không hẹn mà cùng có hành động tương tự như thế. Song phương đã đánh đến mức độ khó có thể ngừng tay, chẳng bên nào dám thu chiêu lại trước, nếu không ắt sẽ bị địch thủ khai thác sơ hở, muốn dừng lại chỉ có thể dùng biện pháp như vậy.

Trúc lâm tan biến chỉ trong một sớm một chiều, Vạn Trúc Triều Thiên Thế tự động bị hóa giải. Mất đi trận thế hỗ trợ, Mã Tổng lập tức không phải đối thủ của Chung đường chủ, chống đỡ được vài đường đã ăn liền ba đao.

Đặc biệt là đao thứ ba chém ngang ngực của Mã Tổng, nếu không phải Chung đường chủ đột ngột phân tâm thì sợ là họ Mã đã ô hô ai tai.

Mã Tổng ý chí không tệ, mặc dù trước ngực đau rát, máu chảy không ngừng nhưng vẫn giữ được tỉnh táo, không vội quan vết thương thế nào mà cứ cầm đầu chạy trước rồi tính.

Chung đường chủ muốn đuổi theo nhưng không được, bởi hắn muốn giải quyết thứ vướng víu sau lưng mình trước. Họ Chung đột ngột bị phân tâm cũng là do Lạc Bằng gây ra, hắn vừa bị người sau cho một cú đánh gót cực mạnh vào giữa hai chân.

Cương khí hộ thể thì hộ thể, nhưng chỗ yếu ớt như vậy bị tập kích nào đâu dễ chịu, nếu đổi lại người không có võ công e rằng đã nằm đo đất này giờ khi bị tấn công vào đó.

“Mau giúp ta giải quyết thứ này!” Thấy Vạn Trúc Triều Thiên Thế đã bị phe ta “phá giải”, Chung đường chủ vội tìm đến nhờ đồng môn, nhưng chỉ thấy ba tên đường chủ còn lại đang cố gắng tránh xa mình.

“Các người chạy cái gì?” Họ Chung phẫn nộ gầm lên, cương khí bùng nổ qua các huyết sau lưng, muốn chấn văng Lạc Bằng nhưng không được.

Chung đường chủ có thể làm tan nát lục phủ ngũ tạng của Lạc Bằng, nhưng không thể thoát khỏi “tình cảm chân thành” mà y dành cho hắn.

Một thứ tình cảm có uy lực to lớn vô cùng.

UỖNH!!!

Sức công phá lớn hơn không chỉ gấp mười lần Tiểu Phích Lịch, tiếng nổ kinh hồn như muốn xé rách màng nhĩ, dù cách xa hơn mười dặm vẫn vọng đến Bạch Long Trấn, khiến cho đám dân trấn đang trốn trong nhà đã sợ lại càng thêm sợ, cầu thần bái Phật cho kẻ thù của Từ tiên sinh đừng có giận chó đánh mèo mà sát hại bọn họ.

Lấy vị trí thi thể của Chung đường chủ nổ thành mảnh vụn làm tâm, trong bán kính mười trượng hoàn toàn chẳng còn dấu hiệu của sự sống.

Mấy gốc cây trụ lụi sau khi bị tiêu phu chấm dứt sinh mạng lại phải trải qua thêm một đợt tai họa, đến cả chút thân xác còn lại cũng không được yên, gốc rễ theo đất đá bị chia thành năm bè bảy mảng, sau cùng được hóa kiếp trong ánh lửa hoang tàn.

Ở cánh rừng phía Đông, Lý Tự Thành đạp【Trục Nhật Thần Bộ】tiến tới, lưng cồng một cây gậy sắt vừa to vừa dài, ngó qua đã cảm thấy không nhẹ.

Nhìn muôn chim hoảng loạn bay đi sau tiếng nổ động trời vừa rồi, thần sắc lo lắng trên mặt gã càng thêm nồng đậm, cước lực lại nhanh hơn một phần.

Chừng một phần ba khắc trước, Lý Tự Thành tuân theo lời tiên sinh mà đến phố Nam cảnh báo dân trấn, ở đây gã bắt chợt gặp phải Ngô Tam Âm.

Lúc ấy, Ngô lão tiên sinh có mỉm cười nói với gã một câu, giọng điệu hiền hòa: “Tự Thành tới tìm tiên sinh nhà người đấy ư, lão hủ nghe nói hắn đang ở bãi đốn củi thì phải, cũng không biết phải thật hay chẳng.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tiên sinh mời đệ tử nhập cuộc

Bọn đường chủ và bốn người Vương Mã Trương Triệu tuy đã bỏ chạy trước khi Đại Phích Lịch nổ, nhưng vì thời gian không nhiều nên vẫn bị dư uy của vụ nổ lan đến, khí huyết nhộn nhạo, miệng phun máu tươi.

Vương Thời và ba vị nghĩa đệ thua kém lũ đường chủ mấy tiểu cảnh giới, thương thế nặng hơn vài phần, nhưng bọn họ lại có được một vị chủ công tốt còn lũ đường chủ thì không.

Công Tôn tiên sinh đánh xe ngựa đến chỗ Từ Hiền và bọn Vương Thời, Sát Thần Môn chúng gặp xe ngựa chạy qua bên tránh như ôn thần.

Quả Đại Phích Lịch kia không chỉ mang đi tính mạng của Chung đường chủ mà còn cả lá gan của chúng.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Huych!

Xe ngựa vừa dừng lại, con ngựa ở đầu xe đã lập tức bất tỉnh, gục người xuống đất.

Nó trước đó vốn đã bị uy áp của cao thủ Huyền Tàng dọa cho run lấy bầy, sau lại bị liên tiếp những vụ nổ lớn nhỏ do Từ Hiền gây ra làm cho thất hồn thất vía, khổ nỗi còn bị Công Tôn tiên sinh giữ chặt nên không chạy đi đâu được, cuối cùng ngất xỉu tại chỗ.

Công Tôn Thư cực chẳng đã đành phải dùng một loại dị thuật tương tự như【Di Hồn Đại Pháp】để khống chế con ngựa, nhờ vậy mới có thể phóng xe đến đây.

Trong lúc ba người Tiền đường chủ vận công chữa thương một cách khổ sở, Bao Ngạo Thiên đã ôm một đồng chai nọ lọ kia từ trên xe ngựa xuống.

Trường Xuân Bồ Huyết Hoàn, Vô Cực Hồi Khí Đan, Hảo Hạng Kim Sang Dược, v.v... đủ loại đan dược đắt đỏ nhảy vào mồm bốn huynh đệ Vương Thời.

Bọn đường chủ tuy cũng có dược vật chữa thương với chất lượng khá tốt, nhưng để so với hàng của Bao công tử thì còn kém vài bậc. Bởi thứ mà người sau sở hữu có hơn một nửa là sản phẩm giới hạn, chỉ những kẻ có thể lực, có thân phận mới đủ tư cách mua.

Nhìn Vương Thời, Mã Tổng, Trương Sur, Triệu Phụng người người mang thương, Từ Hiền khom người chấp tay: “Thật có lỗi quá, tính toán sai uy lực của Đại Phích Lịch Đan, dẫn đến bốn vị thụ thương, Từ Hiền áy náy vô cùng. Chờ mưa gió qua đi, tại hạ tất sẽ tìm cách bồi tội cho chư vị nghĩa sĩ.”

Vương Mã Trương Triệu bốn người vội xua tay nói không dám, lão đại Vương Thời thay mặt các huynh đệ bảo rằng:

“Từ thiếu hiệp làm sao lại có lỗi gì, ngược lại còn có ân với bốn huynh đệ ta. Nếu không có người dùng kỳ mưu phá địch, e rằng Vương mẫu và ba vị nghĩa đệ đã hôn về chín suối, cảm ơn còn không kịp chứ nói gì đến hồi tội.”

“Đại ca nói phải!”

“Đúng là phải cảm tạ thiếu hiệp!”

“...”

Mã Tổng, Trương Sur, Triệu Phụng tỏ ý nhận đồng với lời của Vương Thời, bốn người thoa dược uống đan, cùng chấp tay vái tạ Từ Hiền rồi cũng học theo bọn Tiền đường chủ, vận công kích thích cho dược hiệu khuếch tán.

Từ Hiền thấy vậy liền không quấy rầy họ chữa thương, bản thân cũng nhận một viên Vô Cực Hồi Khí Đan từ Bao Ngạo Thiên, bắt đầu khôi phục lại tiêu hao do dùng đến pháp môn chí cao của【Đạn Chi Thần Thông】, đồng thời vẫn không quên tính toán xem sau đó phải làm gì.

Phe địch mất đi một tên đường chủ, phe ta lại không mất ai, thế trận lúc này tưởng rằng có lợi cho bọn Từ Hiền nhưng thực ra không phải vậy, bởi muốn phân định thắng thua hoàn toàn phụ thuộc vào trận chiến cấp Huyền Tàng, dưới Huyền Tàng chiến đấu trông có vẻ khốc liệt đấy nhưng về bản chất vẫn chỉ là phụ họa mà thôi.

Nhìn về phía xa, trận chiến của Triển Ngọc Đường, Hứa phu nhân cùng La môn chủ vẫn chưa đến hồi kết, nhưng cũng sắp rồi.

La Sinh đã triệu hồi đến con Sát Đồng thứ chín, chờ dược hiệu của Thông Huyền Đan qua đi thì chính là lúc y bắt đầu thu gặt tính mạng của đối thủ.

Từ Hiền có thể đoán được kết cục này, hần bình tĩnh nhìn trận chiến kinh thiên động địa ở đằng xa, trong đầu lại suy nghĩ tìm cách phá cục.

Ngoại trừ trông chờ vào thiên ý chẳng biết lúc nào sẽ đến theo lời Ngô lão, Từ Hiền muốn nghĩ xem bản thân còn có thể làm được gì.

Nhưng thời gian trôi qua, tất cả những gì hần có chỉ là một nụ cười khổ. Từ Hiền chợt phát hiện, trước thực lực tuyệt đối, hết thấy mưu ma quỷ kế đều chỉ là mây khói.

‘Nếu như ta cũng là Huyền Tàng...’ Từ Hiền siết chặt nắm đấm, lúc bắt lực hoàn thủ trước Tiên Thiên thì hần cho Tiên Thiên là cường giả. Giờ mới phát hiện Tiên Thiên chẳng là gì trước mặt Huyền Tàng thì cách nghĩ của hần lại thay đổi.

‘Huyền Tàng, Huyền Tàng! Nếu bây giờ ta muốn đạt tới Huyền Tàng, hoặc chí ít có được chiến lực bậc đó, vậy thì phải...’

Từ Hiền gọi ra cửa hàng hệ thống, rất nhiều vật phẩm hiện lên trước mặt nhưng biểu tượng của chúng đều chỉ có một màu đen, đại biểu cho việc hần không còn quyền mua bất kỳ thứ gì.

Lấy chiến đường chiến, điểm Thiên Ác của Từ Hiền giờ phút này đã gần 2800, tiếp cận với cột mốc 3000, thừa để mua được quyền trung của【Giá Y Thần Công】.

Nếu hắn có thể mua được vật phẩm tương tự như【Tiên Thiên Đan】thì tốt rồi, dù không đạt đến Huyền Tầng, chỉ cần giống lần trước có được cảnh giới Tiên Thiên tầng tám, cộng với thực lực của hắn lúc này, tin rằng có thể giúp Triển hộ vệ và Hứa phu nhân một tay.

Từ Hiền cũng hỏi Bao Ngạo Thiên có còn Thông Huyền Đan hay không, nhưng đáng tiếc rằng câu trả lời hắn nhận được là không. Loại đan dược cực phẩm như vậy, dù là ở Bao thị cũng là tài nguyên cao cấp nhất, Bao công tử có thể sở hữu một viên đã là quá mức được cưng chiều.

‘Xem ra chỉ có thể tìm tới nó.’ Thờ dài một hơi, Từ Hiền định gọi Đại Hiệp Thiên Luân, nhưng một âm thanh chợt vang lên lấy đi sự chú ý của hắn.

“Tiên sinh, đệ tử đến giúp người!”

‘Tự Thành?’ Chân mày Từ Hiền chợt nhướng lên, hắn ngó sang phía Đông liền bắt gặp thân ảnh của gã đệ tử khai môn nhà mình.

Lại quan sát khoảng cách giữa Lý Tự Thành với mình và bọn hung đồ, Từ Hiền thầm thở dài một tiếng, hết sức nhanh chóng lấy【Tầm Hung Kính】ra kiểm tra vị trí của từng người trong đám Sát Thần môn đồ.

‘Chính là người.’ Xác định được mục tiêu mà bản thân muốn, không để Sát Thần Môn chúng xuất thủ trước, Từ Hiền tiên hạ thủ vi cường, tay trái tay phải cùng đưa ra búng đi hai quân cờ trong tay mình.

Bọn hung đồ thấy Từ Hiền lại ném ám khí liền nhao nhao bỏ chạy, đến cả những kẻ có cảnh giới Tiên Thiên tầng năm cũng thế, một quả Đại Phích Lịch đã bào mòn tất cả nhục khí của chúng.

Nhưng có chạy cũng vô dụng, bởi【Đạn Chi Thần Thông】chỉ là thủ đoạn để Từ Hiền ném quân cờ đi mà thôi, trừ khi mục tiêu có thể lập tức biến mất khỏi tầm mắt của hắn, nếu không vẫn sẽ bị kéo nhập cuộc.

Trước đó cảm nhận được sát ý mà lũ hung đồ dành cho Lý Tự Thành, Từ Hiền không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể thay gã chọn một đối thủ.

Chỉ ít thì thay vì bị bọn ác quỷ trần gian ấy hội đồng, Lý Tự Thành có thể bước vào trận chiến một đấu một đầy “cân sức”... khi đối thủ của gã là một tên võ tu Hậu Thiên thập nhị trọng.

Hết cách rồi, đó là đối thủ yếu nhất mà Từ Hiền có thể chọn thay gã, số còn lại không phải Tiên Thiên thì cũng ngang tầm với kẻ đó.

Nhưng Từ Hiền cũng không phải là không có cách giúp đệ tử nhà mình thu hẹp khoảng cách với địch thủ. Rồi xa chỗ bốn huynh đệ Vương Thời chữa thương, Từ Hiền cao giọng niệm:

“Thiên viên địa phương, hắc bạch tung hoành. Ta xin ra luật, quân trắng giám ba, quân đen thêm một, vô phương kháng cự, trời xanh chứng giám!”

Lý Tự Thành nắm quân cờ đen trong tay, đến giờ vẫn chưa hiểu vì sao tiên sinh lại ném nó về phía mình.

“Ồ...” Vào thời khắc Từ Hiền niệm xong lời khấn, gã chợt phát hiện bản thân mình giống như mạnh thêm, Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh trở nên thông suốt.

Ngược lại, đối thủ mà Từ Hiền chọn cho gã lại rút liền ba tiểu cảnh giới, từ Hậu Thiên thập nhị trọng chỉ còn Hậu Thiên cửu trọng, gương mặt hoảng hốt lại càng thêm hoảng, giống như đã đoán ra nguyên nhân vì sao Lưu Bôn và Lạc Bằng lại thua cho tên bạch y công tử kia.

Hắn lại không biết rằng【Sinh Tử Cự】hiện thời chỉ có thể làm suy giảm hoặc tăng tiến cảnh giới của Hậu Thiên cảnh, đối với Tiên Thiên hoàn toàn vô dụng.

Tên hung đồ này cũng không có ý định nhắc nhở cho Sát Thần Môn chúng về phát hiện của mình, hắn nghĩ rằng bản thân kiểu gì cũng phải chết, chỉ bằng mang theo vài tên đồng môn chôn cùng cho bớt tức tưởi.

Nhưng rồi hắn chợt phát hiện Từ Hiền vẫn dậm chân tại chỗ, trông giống như không có ý định gì là muốn đuổi giết bản thân.

Chẳng những thế, hắn còn phát hiện tên to xác vừa xuất hiện ở cánh rừng phía Đông giống như mới là đối thủ của mình.

Lý Tự Thành không rõ bằng cách nào mà bản thân đột nhiên mạnh lên, gã chỉ biết đó lại là thần thông của tiên sinh nhà mình.

Chưa kịp chạy đến hỏi chuyện, gã thiếu niên vạm vỡ hơn người này liền thấy có hai tên hung nhân mặt mày ác sát lao về phía này.

Côn sắt trong tay, Lý Tự Thành chưa kịp vung lên đã gặp hư ảnh một bàn cờ vây hiện lên trước mặt, chặn lại hết thủy công kích của hai người kia đồng thời đẩy văng bọn chúng.

Tiên sinh có dạy: “đối phó địch nhân phải biết được nước lấn tới”, Lý Tự Thành dù không hiểu hư ảnh kia sao lại xuất hiện, nhưng gã vẫn tận dụng thời cơ này giương côn đập tới.

Đáng tiếc, rào chắn sinh tử không chỉ chặn lại địch nhân mà cũng chặn lại gã, Lý Tự Thành bị nó đẩy lui ba bước, về mặt trở nên ngáo ngơ.

“Tự Thành, đối thủ của ngươi ở đó!”

Lý Tự Thành lấy lại tinh táo, theo hướng chỉ của【Trọng Đạo Xích】, gã liền phát hiện mục tiêu mà Từ Hiền đã chọn cho mình, kẻ ấy lúc này cũng đang nhìn về phía gã với ánh mắt rất không thân thiện.

“Hậu Thiên ngũ trọng, ngươi chết chắc!” Tên hung đồ liếm môi một cái, hẳn không tin tên to xác này cũng có thể vượt cấp giết người như Từ Hiền.

Trên đời làm gì có lăm thiên tài như thế, lại còn thay phiên xuất hiện ở cái chốn khi ho cò gáy này?

Cảm thấy bản thân không cần phải chết nữa, tên hung đồ liền nói cho đồng bọn biết “bí mật” mà mình phát hiện. Ngay lập tức, những kẻ cảnh giới Hậu Thiên thì không nói, nhưng đám môn đồ Tiên Thiên cảnh đều đứng lại tại chỗ, nhìn Từ Hiền với ánh mắt tràn đầy sát ý.

Theo quan sát trước đó, cái dị thuật bàn cờ kia một lần chỉ có thể dùng lên một người, như vậy...

Bọn Ứng đường chủ ổn định thương thế, bắt đầu dẫn dắt đám môn đồ bủa vây nhóm Từ Hiền. Có ba tên đường chủ cầm trịch, từng tên Sát Thần Môn chúng bắt đầu lăm lại lá gan của mình.

Đại Phích Lịch Đạn thì kinh khủng đấy, nhưng trừ phi Từ Hiền có thể lấy ra thêm một tử sĩ như Lạc Bằng, nếu không cũng chẳng quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Tái nhập Tiên Thiên, thiên hàng nhất đao

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

...

[Thời vận khá khẩm, chúc mừng các hạ quay trúng ô Tập Vật! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Kỹ Nghệ! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

Sát Thần Môn chúng tên nấy mặt mày dữ tợn, ôm theo sát khí cuộn cuộn mà tới, Từ Hiền lại chẳng hề nao núng, rất là bình tĩnh xem xét những thứ mình vừa nhận được.

Lần này chẳng những không được chiết khấu, đến cả số vật phẩm quay trúng cũng chỉ có hai, hơn nữa chất lượng. . .

Vật phẩm:【**Dương Quang Tán**】

Loại hình: Tập vật

Chất lượng: Phổ Thông

Đây là một cây dù thần kỳ, có thể thu nạp ánh sáng mặt trời dự trữ bên trong cán dù, dung lượng chứa tối đa là 36 canh giờ, chỉ cần bung dù là có thể sử dụng, gọn gàng tiện lợi.

*Chú: 【**Dương Quang Tán**】tái tạo lại ánh nắng một cách chân thực nhất, xin hãy thận trọng khi dùng.

Ngoại trừ một cây dù chỉ có thể che mưa chứ không thể che nắng, Từ Hiền còn nhận thêm được một quyển【**Sách Kinh Nghiệm Họa Sĩ (Sơ Cấp)**】, tuy vẫn tính là không tệ nhưng trong tình cảnh thế này thì nó hoàn toàn vô dụng.

Hai con ngươi lạnh lùng nhìn ra phía trước, tay áo phập phồng, Từ Hiền siết chặt【**Trọng Đạo Xích**】, kiếm khí bắt đầu tràn ra.

Một lần nữa chọn quay mười lần liên tiếp, Từ Hiền rất tự biết mình, không chút do dự nhường việc đối phó bọn đường chủ cho bốn huynh đệ Vương

Thời, bản thân thì tìm đến một tên võ tu Tiên Thiên tầng hai.

Biết được “bí mật” của Từ Hiền, tên võ tu Tiên Thiên tầng hai này tràn đầy tự tin, không chút sợ hãi huơ kiếm chém về phía Từ Hiền.

Ngã người ra sau để né chiêu, Từ Hiền vừa nghe thông báo của hệ thống, vừa đáp lại một chiêu Tiêm Vân Lộng Xảo, kiếm khí xông thẳng đến yết hầu địch nhân, giọng điệu nhẹ nhàng:

“Dám dùng kiếm trước mặt truyền nhân nam tính duy nhất của Từ Hàng Tĩnh Trai, là ai cho ngươi can đảm này?”

Tĩnh ra Từ Hiền không những là truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, dựa theo sở học hiện có thì hẳn còn là đệ tử của Chung Nam Toàn Chân Giáo, Đông Hải Đào Hoa Đảo, Thiết Huyết Đại Kỳ Môn, thế lực sau lưng đều là đại môn đại phái, bá chủ một phương, khoe ra có thể hù chết người.

Đáng tiếc, bọn họ đều không tồn tại ở thế giới này, vậy nên Từ Hiền chẳng thể lấy ra dựa hơi.

“Từ Hàng Tĩnh Trai? Là Phật môn ẩn tông hay sao?” Công Tôn tiên sinh tai thính vô cùng, phóng châm đẩy lùi một tên hung đồ Tiên Thiên, trong đầu thì lục lại trí nhớ xem đã từng nghe qua môn phái này hay chưa.

Y nghĩ mãi không ra là trên đời này có tông phái Phật môn nào lại để truyền nhân nhà mình học kiếm pháp Đạo gia, hơn nữa lại còn sử dụng đao pháp có vài phần áo nghĩa nhà binh.

Từ Hiền không hề hay biết câu hỏi hóc búa mà Công Tôn Thư đang tự tìm lời giải, địch nhân của hắn lúc này lại vừa tăng thêm một tên hung đồ Tiên Thiên tầng ba.

Lấy một đấu hai, Từ Hiền chẳng chút nao núng, sáo nhỏ xuất hiện nơi tay, hắn một lần nữa tấu khúc Câu Hồn.

Sau chiêu Du Sương Mãn Địa là chiêu Bi Ca Kích Trúc, Từ Hiền tung mình lên cao né khỏi đường kiếm của tên hung đồ thứ nhất, lại đâm thọc trong tay đến huyết Bách Hội của tên hung đồ thứ hai.

Có đồng bọn để chia sẻ áp lực đến từ kiếm thế của Từ Hiền, cả hai tên hung đồ vậy mà có thể đánh đến mức có qua có lại với hắn, không hề bất lực hoàn thủ như Lưu Bôn trước đó.

Cô quang tự chiếu, can đảm giai băng tuyết.

Mình nguyệt tự sáng soi, lòng dạ như băng tuyết. Một chiêu Cô Quang Tự Chiếu quét qua, kiếm quang chói lòa, kiếm khí sắc lạnh, hai tên tung đồ bỗng nhận thấy uy áp từ kiếm thế lại tăng ba phần, lòng lang dạ sói của chúng bị thứ ý chí khiết bạch trong chiêu kiếm này chấn nhiếp, tốc độ phản ứng đột nhiên chậm đi.

Tên hung đồ Tiên Thiên tầng hai bị kiếm khí rạch qua đầu vai, hắn hét thảm một tiếng, máu phun tung tóe, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng lộ ra bên ngoài.

Nhưng đồng bọn của hắn cũng không vừa, thừa dịp Cô Quang Tự Chiếu đã qua, thế kiếm đã dứt, lập tức đáp lại Từ Hiền bằng một quyền ngay giữa bụng.

Ầm!

Như có tiếng sét đánh vang lên, Từ Hiền cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, bắp thịt đau đớn, xương cốt rã rời, nhưng nhờ có【Giá Y Thần Công】hộ thể nên vẫn chưa thương tới nội tạng, thổ ra một ngụm máu liền không sao.

Tên Tiên Thiên tầng ba kia đắc thủ một đòn, chỉ là muốn được nước sắn tới cũng khó, bởi nắm đấm của hắn sau khi chạm vào người Từ Hiền tựa như chọc vào ổ kiến lửa, cảm giác tê dại truyền tới khiến hắn không nhận được rằng mình một cái, lúc con hoảng hốt qua đi thì cũng đã để lỡ thời cơ tung ra liên chiêu.

Nhắc đến liên chiêu, Từ Hiền đương nhiên cũng có. Nội lực tuôn trào, kiếm khí chưa hết một đợt thì lại tới một đợt.

Một lần nữa, thứ kiếm pháp nhập môn nhưng tinh vi ảo diệu của Toàn Chân Giáo được hắn phát dương quang đại trong trận chiến này.

Thiên tiếp vân đào liên hiệu vụ, tinh hà dục chuyển thiên phàm vũ.

Trời tiếp biển mây, nổi liền sương sớm,

Tinh hà lay động, ngàn buồm phiêu du.

Một chiêu Tiếp Thiên Vân Đào rồi lại đến Tinh Hà Dục Chuyển, kiếm khí của Từ Hiền giờ phút này đã có phần nào đúng với cái tên Kiếm Khí Trường Giang, cuộn cuộn như thác đổ, vô số tia kiếm khí hóa thành muôn vạn con sóng ập tới địch nhân.

Hai kiếm này có thể làm tới cảnh tượng như vậy, đó cũng là vì【Toàn Chân Kiếm Pháp】đã đạt đến cảnh giới Giá Khinh Tự Thực.

Thực chiến luôn là con đường tiến bộ nhanh nhất của người tập võ.

“Sao có thể như vậy?” Đó là lời nói cuối cùng của tên hung đồ Tiên Thiên tầng hai,【Trọng Đạo Xích】vừa đâm xuyên qua cổ họng của hắn.

“Người còn có thể mạnh lên?” Âm thanh có phần kinh hoàng, tên đồng bọn giúp hắn hỏi ra nghi vấn còn chưa kịp nói trước khi chết.

Sáo nhỏ biến mất, Từ Hiền giờ ngón giữa búng vào nắm đấm đang vọt tới mặt mình,【Trọng Đạo Xích】chỉ vừa thu về nửa đường đã lập tức chém ngang, lực đạo không đủ, tốc độ không nhanh, kiếm thế cũng trở nên có vẻ ảm đạm tiêu điều, tựa như đã suy bại, xuống dốc.

Nhưng đó không phải điểm xấu gì, bởi đây chính là ảo nghĩa của【Toàn Chân Kiếm Pháp】đệ nhị kiếm, đệ nhị thức: Tây Phong Tàn Chiếu.

Bị kiếm thế ảnh hưởng, tâm cảnh của tên hung đồ đột ngột trở nên thê lương, suy sụp, lúc xuất thủ đối chiêu cũng tự động thiếu đi vài phần lực đạo và tốc độ, cuối cùng bị【Trọng Đạo Xích】cắt đứt cổ tay, máu phun như suối.

Từ Hiền xuất tiếp chiêu Thương Ba Vạn Khoảnh, ý đồ chấm dứt tính mạng của kẻ địch nhưng khó được như nguyện, lại có một tên hung đồ nữa tới viện trợ đồng môn.

Người tới có cảnh giới Tiên Thiên tầng năm, đối với Từ Hiền mà nói thật sự là một đối thủ khó nhằn. Nếu không có ngoại vật hỗ trợ, e rằng tỉ lệ thắng bại giữa hai người phải chia ba – bảy, Từ Hiền ba – địch nhân bảy.

Chợt thấy Từ Hiền giết được vài tên cao thủ Tiên Thiên mà lắm, hắn có thể dùng bốn kiếm đoạt mạng Tiên Thiên tầng ba như Lưu Bôn, nhưng đối với Tiên Thiên tầng bốn như Lạc Băng, nếu y dám dùng cầm đối chiêu với hắn, Từ Hiền cũng phải mất ít nhất trăm hiệp mới giải quyết được.

Vậy nên đương đầu Tiên Thiên tầng năm, Từ Hiền không ngần ngại gì dựa vào ngoại vật.

[Số trời chiếu cố, chúc mừng các hạ quay trúng ô Đan Dược! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

Nở nụ cười nửa miệng, mười lần quay vừa rồi tuy đến chín lần “chúc may mắn” nhưng Từ Hiền không chút nào phiền lòng, bởi hắn vừa kiếm lời gấp đôi.

【Tiên Thiên Đan】

Tỉ lệ ra phẩm chất Tuyệt Phẩm chỉ có 5%, Từ Hiền quả thật được số trời chiếu cố.

Một viên đan dược trượt xuống tay, Từ Hiền không chút chần chừ đưa nó lên miệng nuốt xuống.

Nhưng có vẻ như Từ Hiền đã dùng hết vận may của ngày hôm nay, số mạch mà hắn mở được chỉ là... hai.

Nhâm Mạch, Xung Mạch.

Như vậy chỉ đủ để Từ Hiền hóa giải nguy cơ trước mắt, muốn can thiệp vào trận chiến với La Sinh thì còn kém nhiều lắm.

“Tiếp tục.” Trông thấy điểm Thiện Ác lại vượt mốc 1000 sau khi tên hung đồ Tiên Thiên tầng hai chết đi, Từ Hiền không ngần ngại quay thêm mười vòng.

Tên hung đồ Tiên Thiên tầng năm giờ chẳng còn đáng cho Từ Hiền bận tâm, hắn chỉ dùng nửa sự tập trung để đối chiêu với địch nhân, một nửa còn lại để quan sát thế cục hiện giờ.

Vương Thời, Mã Tổng, Trương Sư, Triệu Phụng tiếp tục bày【Tứ Quân Hợp Côn Trận】đối địch, mặc dù vị trí của Chung đường chủ được thay bằng một tên môn đồ Tiên Thiên tầng ba, yếu hơn họ Chung rất nhiều.

Nhưng bốn người vẫn chưa thể chiếm được thượng phong trước lũ đường chủ, chỉ có thể đánh thành ngang tay.

Có điều đó cũng là tạm thời mà thôi, trước đó được Bao công tử mớm cho không ít thuốc, chắc hắn dựa vào chiến thuật lấy tiền đề người, thắng lợi đến với họ chỉ là điều sớm muộn.

Mặc dù cả hai bên đều thuần một sắc Tiên Thiên cảnh, nhưng nói về thanh thế lúc giao thủ lại thua xa nơi có rất đông võ tu Hậu Thiên ở gần đó.

Không vậy không được, bởi có người không coi tiền là tiền.

Công Tôn tiên sinh vừa trông chừng công tử nhà mình, vừa đối phó một tên hung đồ Tiên Thiên tầng năm khác.

Về phần Bao Ngao Thiên, vị công tử thế gia này thì thoáng lại ném ra một quả Tiểu Phích Lịch Đan, khiến đám võ giả Hậu Thiên của Sát Thần Môn phải kinh hồn táng đờm.

Cục diện tưởng chừng có vẻ khả quan, nhưng Từ Hiền lại cảm thấy cõi lòng nặng nề.

Bởi vì ở nơi chiến trường biệt lập phía xa, Triển Ngọc Đường vừa ăn một chương của La môn chủ nơi ngục.

Thân hình của hắn rơi xuống đất như điều đứt dây, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, máu ọc khỏi miệng, thoi thóp hơi tàn.

Dược hiệu của Thông Huyền Đan đã hết, thời khắc La Sinh chờ đợi cũng đã tới.

“Ha ha ha! Dám đối nghịch với bốn tọa, giờ chết của các ngươi đã đến!”

Huyết hà vậy khôn bạch long, không còn Triển hộ vệ làm vương tay, La Sinh và chín con Sát Đồng tập trung hết hỏa lực vào Hứa phu nhân.

Giao long loạn vũ, kiếm khí tung hoành.

Thanh trường kiếm trong tay Hứa phu nhân như hóa thành một dải lụa mềm, nó uốn lượn theo thân hình uyển chuyển của nàng, nhân kiếm hợp nhất, hàng ngàn hàng vạn tia kiếm khí như những con bạch long tí hon bay ra thập phương bát hướng, căn xé bọn Sát Đồng thành mảnh vụn.

Nhưng lũ Sát Đồng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ làm tấm chắn cho chủ nhân của chúng.

Chỉ thấy khói đen lướt qua, một con Sát Đồng vỡ vụn ra để lộ thân hình của La Sinh, hai dòng huyết hà cuộn cuộn, y một tay gạt đi Thái Bạch kiếm, tay còn lại vận đủ mười thành công lực chưởng đến ngực Hứa phu nhân.

Phànhh!

Hứa phu nhân giờ tay đối chưởng, nhưng cả nội lực lẫn chưởng pháp của nàng đều không sánh được bằng La Sinh, tâm mạch trong khoảnh khắc đã bị chưởng kinh đả thương, thân hình đơn bạc bị đẩy lui bảy thước, mỗi một thước lại thổ một ngụm máu.

“HA HA HA HA HAA!”

Ngửa mặt lên trời cười như điên dại, La Sinh giống như vừa bước lên đỉnh vinh quang của cuộc đời mình, căn rờ không gì sánh được.

Y cao giọng nói rằng: “Sâu kiến vĩnh viễn chỉ là sâu kiến. Chưa đến Huyền Tông, các ngươi lấy gì đấu với bốn tọa!?”

Sau đó cũng không dài dòng, La Sinh tung người về phía Hứa phu nhân, hữu chưởng đưa ra phía trước.

Vẫn là một chiêu Huyết Bồn Vô Quy, coi như bù đắp lại pha giết hụt trước đó, y định dùng lại nó lần nữa để chấm dứt sinh mệnh của Hứa phu nhân.

Chỉ là...

“Ngụy Huyền Tông mà thôi, cũng dám lớn lối?”

Không thấy nhân ảnh, tất cả những người ở đây chỉ nghe được một giọng nói rền vang hữu lực, âm thanh phiêu hốt bất định truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Mây tan mưa tạnh, phong vân biến sắc, một tia nắng chợt rọi xuống Tây lâm.

Quái dị thay, đi cùng tia nắng này lại là một tiếng sấm động trời.

ĐOÀNNHH!

“AAA!!”

Máu văng năm thước, La Sinh hét thảm, thân hình lăn lộn trên đất.

Hứa phu nhân lông tóc không thương, sắc mặt tái nhợt nhìn cánh tay đã đứt rời của La môn chủ đang co giật không ngừng trước mặt mình, ngay cạnh đó là một cây đại đao dài năm thước, mũi đao cắm vào trong đất, thân đao không nhiễm chút máu tươi, bóng loáng như gương, nàng thậm chí có thể trông thấy dung nhan của mình qua nó.

Trên thân đao thi thoảng lại truyền ra tiếng điện xẹt, rất nhỏ... rất nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Thiên ý này có gì đó không ổn

Dùng một chiêu Tự Lạc Vạn Thiên giết chết tên hung đồ Tiên Thiên tầng ba, Từ Hiến bỗng nhìn về phía cây đại đao ở đằng xa.

“Thượng Quan tiền bối?”

Chưa thấy được người, nhưng hắn có thể nhận ra được giọng nói vừa rồi là của ai.

“Chó chết, sao ngươi có thể mạnh như vậy?”

Kiểm khí cắt qua, máu me đầm đìa, trước câu hỏi tràn đầy sự tuyệt vọng của địch nhân, Từ Hiền chẳng thèm ngó tới.

“Ta giết ngươi!!!” Tên hung đồ Tiên Thiên tăng năm thét lên trong sự điên cuồng, Từ Hiền đột ngột trở nên mạnh bất thường, môn chủ lại còn bị đại cao thủ nào đó ném đao phế tay, cuộc chiến này với hắn đã hoàn toàn vô vọng.

Khí thế dâng cao ngút trời, nội lực trong người được vận hành với tốc độ cao nhất, trông như hắn định thi triển đòn át chủ bài của mình để diệt sát Từ Hiền.

Trước khí tức nguy hiểm tỏa ra từ người tên hung đồ, Từ Hiền không dám tiếp tục lơ là, dành phần lớn sự chú ý cho kẻ địch trước mắt.

Tiến nhanh ba bước, Từ Hiền lấy tốc độ cực nhanh chém xuống một kiếm, ý đồ mượn kiếm khí sắc bén vô song thâm nhập vào giữa trán của địch nhân, dọc theo đỉnh đầu xuống dưới cắt hẳn ra làm đôi.

Tiên hạ thủ vi cường, Từ Hiền không có ý định chờ địch nhân tự xong đại chiêu rồi mới làm ra biện pháp ứng đối. Đây không gọi là quân tử, đây gọi là ngu xuẩn.

Chỉ là đối thủ của hắn có vẻ như tự chiêu hơi nhanh,【Trọng Đạo Xích】vừa chém tới, cương khí trên người tên hung đồ cũng lập tức bùng nổ, uy thế khiến Từ Hiền cũng phải động dung ba phần, thậm chí lẽ nào trong Sát Thần Môn cũng có Tiên Thiên thứ thiệt?

Sau đó, hắn liền thấy địch nhân của mình tung một chiêu cực mạnh, kinh lực cường đại đến nỗi tay không chạm vào cũng đã đẩy lùi được【Trọng Đạo Xích】, kiếm khí vờn quanh đều bị đánh tan.

Lòng chợt cả kinh, Từ Hiền búng người lùi lại hơn trượng, kiếm khí một lần nữa bám lên cây thước đen trong tay.

Cổ tay vẩy nhẹ, hắn dùng【Trọng Đạo Xích】vẽ ra nửa vòng trắng, nội lực đi xuống huyết Dũng Tuyền, chuẩn bị làm tiếp hiệp thứ hai với tên hung đồ.

Chỉ có điều cao thủ Tiên Thiên “thứ thiệt” kia lại làm một hành động mà Từ Hiền chẳng thể ngờ tới. Sau khi phá được một kiếm, hắn thế mà lại...

“Chạy?” Từ Hiền bất ngờ đến nỗi kêu lên thành tiếng, tên hung đồ này đã thành công trong việc thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn.

‘Đầu sỏ vừa thất thế liền tìm cách đào tẩu, quả thật là một vị môn hạ trung thành.’ Từ Hiền thầm mỉa mai, hắn không ngờ địch nhân có thể quyết tuyệt như vậy, dù đang chiếm thượng phong nhưng thấy tình hình có biến liền dứt khoát từ bỏ cơ hội đánh giết mình.

Có điều thông qua tâm nhãn, Từ Hiền chợt phát hiện chân tướng có chút khác biệt với cách nghĩ của hắn, tên hung đồ này cũng không phải cao thủ thứ thiệt gì cho cam.

‘Hắn đang thiêu đốt nguyên khí?’ Ánh mắt Từ Hiền chợt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Nguyên khí, nói theo nghĩa rộng tức là cái bản nguyên của thiên địa vạn vật, nói theo nghĩa hẹp thì chính là thứ căn bản nhất của con người, là nguyên động lực để sinh mệnh nhân thể hoạt động.

Nguyên khí của mỗi người được cấu thành từ hai bộ phận, một là do cái khí Tiên Thiên bẩm sinh thụ hưởng từ cha mẹ khi mình được sinh ra, hai là do cái khí Hậu Thiên có từ việc hô hấp, ăn uống sau khi rời bụng mẹ.

Con người ta mỗi thời mỗi khắc đều đang tiêu hao nguyên khí, mặc dù cũng dùng cách hô hấp, ăn uống để bù đắp lại nhưng vẫn là cung nhỏ hơn cầu, đến khi nguyên khí hao hết thì cũng là lúc thọ hết, nhắm mắt qua đời.

Nói đến bản chất của người học võ, giai đoạn đầu trên cơ bản chính là không ngừng cường hóa nguyên khí tự thân, chủ yếu là thông qua sự diệu kỳ của võ học mà khiến nguyên khí gia tăng nhanh gấp hàng chục hàng trăm lần so với hô hấp, ăn uống như bình thường, khiến nguyên khí tăng nhiều hơn giảm.

Khí Hậu Thiên là cái có thể tái tạo dễ dàng mà khí Tiên Thiên lại không, bởi nó là thứ mỗi người thụ hưởng từ phụ mẫu, tiêu bao nhiêu thì mất bấy nhiêu, trừ phi ăn được kỳ trân dị quả, hoặc là tu được bí tịch cao thâm gì đó, nếu không khó lòng bù đắp lại được.

Hậu Thiên chân khí chính là cái khí Hậu Thiên trong nguyên khí, bởi nó là thứ hấp thu từ bên ngoài vào thể nội.

Nhưng Tiên Thiên cương khí thì lại chẳng giống như thế, bởi nó về mặt bản chất là do Hậu Thiên chân khí tiến hóa thành, không cùng căn nguyên với khí Tiên Thiên.

Từ Hiền nhắc đến thiêu đốt nguyên khí, nói chính xác hơn thì phải là thiêu đốt Tiên Thiên nguyên khí, đó là một loại hành vi tự tiêu hao tiềm năng, tuổi thọ của bản thân để tăng cường thực lực nhất thời, được không bù mất.

Hắn từng hai lần có hành động tương tự như vậy để cường ép thi triển pháp môn tối cao của【Đạo Chỉ Thần Thông】khi nội lực cạn kiệt, tổn thất so với tên hung đồ đang bỏ chạy kia còn kém xa lắm.

Bởi Từ Hiền dù hao tổn nguyên khí nhưng chỉ nhằm bù đắp sự thiếu thốn về nội lực, còn tên hung đồ kia thì trực tiếp thiêu đốt để đổi lấy thực lực mạnh hơn, một bên là đang ngắt hoa bẻ cành, một bên trực tiếp chặt bỏ gốc rễ, hoàn toàn chẳng thể so sánh.

Đón củi ba năm đốt một giờ, chờ cái một giờ này qua đi, tên hung đồ nhẹ thì giảm một hai tiểu cảnh giới, nặng thì trực tiếp rơi xuống Hậu Thiên, cái giả phải trả không thể nói là không đắt.

‘Sát Lục Thần Đồ...’ Từ Hiền chợt nhận ra Sát Thần môn đồ có vẻ như không sợ lắm việc rớt cảnh giới, bởi chúng chỉ cần giết chóc và ăn thịt đồng môn là có thể đột phá vào vèo.

Nhưng hẳn sẽ không cho tên hung đồ này có cơ hội đó.

Từ Hiền thi triển【Trục Nhật Thần Bộ】- Phiên Sơn Quá Hải rút ngắn khoảng cách với địch nhân, cương khí từ Đan Điền bắt đầu chuyển đến ngón vô danh.

Bạch y tung bay, tóc mai không gió tự lay, Từ Hiền duỗi tay trái về phía trước, nhẹ nhàng búng viên bi sắt trong tay về phía trước.

Oànhh!

Âm thanh như sét đánh, uy lực của【Đạn Chỉ Thần Thông】cảnh giới Lư Hỏa Thuần Thanh phối hợp cùng cảnh giới Tiên Thiên tầng hai quả thật mạnh mẽ vô cùng, viên bi gào thét bay đi, để lại một tia lửa trên đường bay của chính nó.

[Các hạ nhận được 500 Điểm Thiện Ác]

Địch nhân ngã xuống, điểm Thiện Ác của Từ Hiền lại một lần nữa vượt ngưỡng 1000, nhưng hẳn không có ý định tiếp tục tiêu xài.

Bởi vì có người kia ở đây, đại cục xem như đã định.

‘Đây là thiên ý mà Ngô lão nói sao, sao ta cứ cảm thấy quái quái.’

Từ Hiền nhìn đến chỗ cây đại đao vừa cứu Hứa phu nhân một mạng, nơi ấy không biết từ khi nào đã xuất hiện thân ảnh của một người đàn ông trung niên với tư thế oai hùng, đỉnh thiên lập địa, khí thế uy phong凛冽.

Từ Hiền nhìn y, y cũng nhìn Từ Hiền.

Một tay gác lên chuôi đao, một chân dẫm lên đầu La Sinh, Thượng Quan Cải Mệnh nở nụ cười hào sảng, lớn giọng chào hỏi: “Từ tiên sinh, hôm nay không cười con ngựa gỗ của ngươi sao?”

Âm thanh không vang vọng cả một khoảng rừng mà lại truyền thẳng đến tai Từ Hiền, vậy cũng đủ để thấy nội lực của Thượng Quan Cải Mệnh thâm hậu ra sao, trình độ khống chế lại tinh vi bậc nào.

Nghe lời móc mỉa của y, Từ Hiền biết đó chỉ là câu đùa giỡn để bày tỏ sự thân thiết. Hắn đứng từ xa chấp tay một cái xem như chào hỏi, sau đó liền quay lại trợ giúp nhóm Bao Ngao Thiên đối địch.

“Văn bối bản lĩnh nông cạn, còn chưa đủ năng lực để an tọa quyết thắng, vậy nên chỉ có dùng đến đôi chân của mình. Thượng Quan tiên bối, ngài ra tay hiệp nghĩa, chẳng những cứu được bằng hữu của văn bối mà còn bắt giữ được đại ma đầu, Từ Hiền thay mặt tất cả những người ngộ hại xin được bái tạ đại ân đại đức của ngài.”

Từ Hiền vừa nói vừa thay Công Tôn tiên sinh giao thủ với Sát Thần Môn chúng.

Hắn chỉ sử dụng âm lượng bình thường, cũng không vận dụng nội lực chi cả, trong lúc nói còn bị lẫn vào tiếng binh khí va chạm, tiếng bom đạn nổ tung, thế mà Thượng Quan Cải Mệnh vẫn nghe rõ mồn một từng chữ.

“Ác tặc làm hại nhân gian, ai ai cũng có nghĩa vụ tru diệt, Từ tiên sinh nói ân đức lại là rơi xuống hạ thừa.”

Thượng Quan Cải Mệnh vừa nói vừa rút thanh đại đao khỏi mặt đất, mũi đao đề lên cổ La Sinh.

La môn chủ tuy không nghe rõ được lời Từ Hiền nói như Thượng Quan Cải Mệnh, nhưng nhĩ lực của y cũng không tệ, âm thanh của Từ Hiền truyền vào tai y từng tiếng đứt quãng, không ngờ trùng hợp nghe được đầy đủ cái tên có bốn chữ kia.

“Ngươi chính là Nghịch Thiên Đao? Ngươi có biết hậu quả khi can thiệp vào chuyện này?”

La Sinh gần từng tiếng, thái độ của y có phần quái lạ, dường như chẳng hề sợ hãi trước uy danh của Thượng Quan Cải Mệnh, cũng không hề lo lắng cái chết sẽ đến với mình, giọng điệu bình tĩnh vô cùng.

Đám môn đồ dưới trướng thì lại không bình tĩnh như vậy, thấy môn chủ nhà mình bị người ta một đao nghiền ép, chúng bắt đầu tìm đường bỏ chạy.

Đầu tiên là lũ hung đồ Hậu Thiên cảnh, do không có ai kèm giữ nên tẩu tán nhanh nhất. Trong ba tên đường chủ thì Tiền đường chủ là kẻ sinh ra thoái ý đầu tiên, hẳn hứng chịu một cơn của Mã Tổng, cố tình nhận thương tổn để đổi lấy cơ hội đào thoát.

Nhưng tất cả chỉ là điều thừa, có vị đạo khách một tay kia ở đây, không kẻ nào có thể chạy được.

Thượng Quan Cải Mệnh liếc qua một cái, những kẻ đang tìm cách trốn chạy liền cảm thấy tim đập chân run, khí lực toàn thân giống như bị hút sạch, ngã lộn tại chỗ.

Trong lòng bọn chúng dâng lên một nỗi khiếp hãi vô tận, trên đầu giống như có một tôn đại thần đè ép, khiến cho chúng không thể cự quấy, cũng không nổi lên được tâm tình phản kháng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đó tên hung đồ kia dù đã thiêu đốt nguyên khí lại dễ dàng bị Từ Hiền búng chết.

Chỉ bằng một ánh mắt, Thượng Quan Cải Mệnh liền áp đặt đạo thể của mình lên bọn hung đồ.

Thứ nội công tuyệt đỉnh mà y tu tập có tên【Đăng Ma Chân Kinh】, nếu đã gọi là “quét sạch” (đăng) thì sao lại để cho bất kỳ một con ác ma nào thoát được?

Trước câu hỏi của La Sinh, Thượng Quan Cải Mệnh chợt nhướng mày đáp lại: “Hậu quả chỉ có một, đó là ái đạo của ta sắp một lần nữa nhuộm phải huyết nhục dơ bẩn của ngươi.”

Khí chấn cửu tiêu, trời rung đất chuyển, cương khí trong người y tràn ra, huyền tượng tạo thành một tôn đại thần đỉnh thiên lập địa, tay chống thần kiếm, hai mắt ẩn chứa thần hỏa nhìn xuống chúng sinh, trông như muốn thiêu rụi hết thầy gian tà trong thiên địa.

Chân Vũ Đại Đế, Đăng Ma Thiên Tôn.

~o0o~

Lấy máu chúng sinh uống thay nước, dùng thịt chúng sinh ăn thay cơm chính là ta Dương Thiê

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Ác tặc đã trừ, thắng lợi đã định?

BÙMMM! BÙMMM! BÙM!

Bao công tử ném liền ba quả Tiểu Phích Lịch đến chỗ đám hung đồ Hậu Thiên, mặc dù không rõ vì sao chúng đột ngột bỏ chạy rồi lại đột ngột ngã ra đất làm bia nhắm sống cho mình, y vẫn ra tay vô cùng quyết đoán, không chút chần chừ.

Hạ sát người không có năng lực phản kháng là thiếu tinh thần thượng võ gì đó y không quan tâm, bởi những kẻ vô tội mà Sát Thần Môn chúng đã giết thì có năng lực phản kháng sao?

[Các hạ nhận được 50 Điểm Thiện Ác]

[Các hạ nhận được 50 Điểm Thiện Ác]

[Các hạ nhận được 50 Điểm Thiện Ác]

...

Sáu bảy tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai Từ Hiền, lực lượng cao thủ Hậu Thiên của địch nhân xem ra đã toàn diệt... Không đúng, vẫn còn một tên.

Từ Hiền từ nãy đến giờ vẫn luôn để ý đến vô đài nhỏ của tên đệ tử nhà mình, không tính lần va chạm ngắn ngủi với con chuột tinh Liễu Tư Tài thì đây là trận chiến chính thức đầu tiên của gã.

Một chiêu Vạn Lý Phong Hầu chặt đứt cánh tay phải của địch nhân trước mặt, ánh mắt Từ Hiền thoáng hiện vẻ hài lòng, Lý Tự Thành mặc dù thiếu thốn kinh nghiệm nhưng tiến bộ cũng rất nhanh, lúc đầu còn chật vật lúng lúng mà giờ đã dần chiếm thế thượng phong.

Hậu Thiên ngũ trọng đầu Hậu Thiên cửu trọng, hơn nữa còn lại loại mặt hàng như Sát Thần Môn chúng, thân mang thiên phú Kinh Hồng, sở hữu Long Tượng thần công, nếu Lý Tự Thành còn thua được thì quả thật không còn gì để nói.

Tất nhiên, nếu địch nhân biết sử dụng các loại thủ đoạn hỗ trợ thì lại là một chuyện khác.

“Xem ám khí!” Trịnh Thất hét lớn, tay làm động tác ném ám khí.

Thân là đối thủ mà Từ Hiền giúp Lý Tự Thành lựa chọn, Trịnh Thất đã không còn sự tự tin như ban đầu, hẳn bây giờ cảm thấy trên đời này quả thật là có rất nhiều thiên tài.

Trịnh Thất có thể nhận ra gã thiếu niên to xác trước mặt vốn không có kinh nghiệm chiến đấu gì, lúc đầu còn bị mình đề ra đánh nhưng được cái phòng thủ rất nghiêm cẩn, không ăn bao nhiêu thiệt thòi.

Rồi chẳng lâu sau, tên to xác này tiến bộ thần tốc, từ hiệp thứ bốn mươi trở đi bắt đầu áp chế ngược lại họ Trịnh.

Tâm thái khinh thị ban đầu của Trịnh Thất đã hoàn toàn biến mất, tập trung toàn bộ tinh thần vào trận đấu mà hẳn cho rằng có thể quyết định sinh tử của mình, đến cả việc môn chủ sắp bị chặt chết hay đồng môn bị bom nổ chết đều không để ý thấy.

Trong mắt họ Trịnh lúc này chỉ có Lý Tự Thành, chỉ cần giết chết được gã thì chính là bóp chết được một kỳ tài võ đạo. Loại khoái cảm đó, kẻ ti tiện như Trịnh Thất rất muốn được trải nghiệm một lần.

Lý Tự Thành không quan tâm Trịnh Thất có ý nghĩ gì, cũng không quan tâm hẳn là ai, gã chỉ biết hẳn chính là đối thủ mà tiên sinh chỉ định cho mình, là kẻ mà bản thân cần đánh bại, thậm chí là đánh chết, không hơn.

Trước động tác ném ám khí của họ Trịnh, Lý Tự Thành làm như không thấy, chẳng tránh chẳng né, một côn đập tới.

Trịnh Thất thấy vậy kinh hoàng quá chừng, không hiểu tại sao Lý Tự Thành lại không bị đánh lừa bởi động tác giả của hắn, dù cho tiến bộ thần tốc cỡ nào thì kinh nghiệm chiến đấu của gã cũng không thể giả dạn đến mức như thế.

Trịnh Thất không biết, Từ tiên sinh từng dạy Lý Tự Thành rằng “kẻ nói thì không làm, kẻ làm thì không nói”.

Ám khí, ám khí, chữ “ám” có nghĩa là ngầm, lén, bí mật, tối, mờ, không rõ... ai đời sử dụng ám khí lại hét toáng lên cho kẻ địch hay biết?

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ trường hợp tương kế tựu kế, lấy thật làm giả, lấy giả làm thật.

Trịnh Thất giờ chúi trong tay đỡ lấy một côn như trời giáng của Lý Tự Thành, thần lực ngàn cân đập xuống khiến hạ bàn của họ Trịnh bắt ổn, hai chân khụy xuống, gối đập lên đất, trông như đang quỳ lạy xin Lý Tự Thành tha mạng.

“Đánh rắn phải đánh đập đầu”, Lý Tự Thành vẫn nhớ kỹ lời dạy của Từ Hiền, không vì hành động vấp lạy của Trịnh Thất mà có chút nào nương tay, côn kinh bùng cháy như ánh mặt trời, dùng một chiêu Hồng Hà Quán Nhật tức tốc đập tới thêm ba côn lên đầu họ Trịnh, trông như muốn coi hắn là cây đinh mà đóng dính hẳn xuống dưới đất.

Trịnh Thất đương nhiên không thể ở yên chờ chết, hẳn thuận theo thế quỳ mà nằm luôn ra đất, lăn người tránh khỏi chiêu Hồng Hà Quán Nhật của Lý Tự Thành, đồng thời hét lớn: “Xem ám khí!”

Bất ngờ thay lần này là thật, vậy nên Lý Tự Thành dù đã né tránh nhưng vẫn khó thoát khỏi, chỉ có thể nâng tay lên đỡ trước mặt mình.

Ngay lập tức, có ba mũi châm nhỏ xếp thành hình chữ Phẩm đâm vào cẳng tay của gã, không đau không ngứa.

Trịnh Thất tận dụng cơ hội Lý Tự Thành trúng châm, vung chùy đập về phía đầu gã. Ba cây châm mà hắn ném ra đều là độc châm, bên trên có tẩm một loại độc được làm tề liệt thần kinh, người trúng phải lúc đầu sẽ cảm thấy xương cốt rã rời, phản ứng dần trở nên trì độn, cuối cùng không thể cử động được nữa, toàn thân cứng lại như đá.

Họ Trịnh đắc thế không tha người, đầu của Lý Tự Thành lúc này trong mắt hắn hết như một quả dưa hấu, chờ thiết chùy của hắn bổ vào thì sẽ vỡ ra tan nát, ruột dưa đầm nước văng tung tóe khắp nơi.

Kanggg!

Ảo mộng tan tành, Trịnh Thất vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Lý Tự Thành vẫn phản xạ nhanh nhẹn như trước, giờ ngang côn sắt đỡ lấy thiết chùy.

“Sao có thể như thế?”

Lý Tự Thành không có câu trả lời cho họ Trịnh, gã nhân dịp này sử xuất chiêu Hoàng Thạch Nạp Lý, kinh lực lúc côn và chùy va chạm bằng một cách thần kỳ nào đó bị chuyển dời đến lòng bàn chân của gã, tiếp thêm cước lực cho bản thân.

Tay trái đưa lên, tay phải đưa xuống, Lý Tự Thành giờ chéo côn sắt trong tay gạt đi thiết chùy của Trịnh Thất, thân hình nhoáng cái đã xoay chuyển hai vòng, trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng họ Trịnh trong khi người sau vẫn chưa theo kịp cử động của gã.

Cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, bên dưới da thịt tựa như có mấy con giun đang di động không ngừng, Lý Tự Thành tròn to hai mắt, khí thế như cầu vòng, trong thoáng chốc đã xuất liền năm côn.

【Long Tượng Bát Nhã Công】tăng ba hiển uy, mỗi một côn của Lý Tự Thành đều nặng tựa vạn cân, từng côn xé gió mà tới, nhắm vào đỉnh đầu, giữa trán, vai trái, vai phải và ngực bụng của Trịnh Thất, trúng một trong năm thôi cũng đủ cho họ Trịnh ăn một châu no nê.

【Vi Đà Côn Pháp】: Thương Long Quy Hải

Trịnh Thất trầm mắng ‘chó chết’, vừa xoay người lại đã thấy côn sắt đập xuống đầu mình, thế tới như xé trời rẽ đất, trong lòng kinh hãi muốn tuyệt, hồn vĩa lên mây.

Thiết chùy giờ cao, họ Trịnh lấy chùy đỡ côn nhưng không thể vững vàng như lúc Lý Tự Thành giờ côn đỡ chùy của hắn, vậy nên chỉ nghe một tiếng sắt thép va đập vang lên đầy chói tai, cùng với đó là âm thanh cốt nhục tách lìa.

Hồ khẩu tóe máu, xương ngón cái của họ Trịnh cũng không còn nguyên vẹn, đau đớn vô cùng nhưng hắn không dám thất thần dù chỉ trong chớp mắt, bởi chiều Thương Long Quy Hải có đến năm cơn.

Rõng muốn về biển phải vượt ngũ sơn, Trịnh Thất nhìn phần đầu côn sắt chỉ còn cách mặt mình chưa đến hai tấc, tim tưởng chừng ngừng đập, thời gian giống như chậm lại vô số lần, họ Trịnh theo bản năng nghiêng đầu tránh đi, thế mà thực sự thoát được một cơn này.

Nhưng Trịnh Thất giống như đã dùng hết chút vận khí cuối cùng của mình, ba cơn tiếp theo, hắn chẳng có cơ may nào tránh thoát được nữa.

Xương tỳ bà hai bên bị côn trong tay Lý Tự Thành đập nát, Trịnh Thất không kịp hét thảm thì đã ăn côn thứ năm vào giữa ngực, cả người bị đánh bay đi hơn chục trượng, máu không ngừng trào ra khỏi miệng, nằm thoi thóp trên đất.

Lý Tự Thành chỉ đánh trúng vai và ngực họ Trịnh, nhưng thân lực của gã đầu phải nói chơi.

Ba cơn sau cùng của gã về cả ngoại kinh lẫn nội kinh đều vô cùng mạnh mẽ, ngoài trừ cổ và đầu ra thì xương cốt toàn thân Trịnh Thất đều bị đánh nát, lục phủ ngũ tạng cũng chẳng được nguyên vẹn, nếu đổi lại người bình thường e rằng đã chết ngay tắp lự.

Lý Tự Thành đánh bại kẻ địch, nhưng gã không vì thế mà tự mãn.

“Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại mọc”, nhớ lại lời tiên sinh dạy, Lý Tự Thành phi thân phóng tới, thế cơn như giao long mượn gió chồm đất bằng mà bay lượn, vẩy đuôi diệt địch.

“Kẻ địch chết rồi mới là một kẻ địch tốt”, Lý Tự Thành cảm thấy rất có lý, vậy nên gã đã biến Trịnh Thất thành người tốt bằng cánh đập vỡ đầu hắn như đập dưa hấu, cảnh tượng ruột dưa dầm nước văng tung tóe mà họ Trịnh từng ảo tưởng cuối cùng đã xảy ra.

[Các hạ nhận được 50 Điểm Thiện Ác]

Trịnh Thất chết, hai quân cờ vấy trong tay họ Trịnh và Lý Tự Thành tự động bay về chỗ Từ Hiến, rơi gọn vào lòng bàn tay của hắn.

Từ Hiến nhìn thấy vẻ cương nghị trên mặt tên đệ tử nhà mình bỗng biến mất, thay vào đó là sự hoang mang tột độ khi nhìn thấy thảm trạng của địch nhân.

Thân hình Lý Tự Thành lung lay như muốn đổ, gã phải bám chặt lấy cây côn sắt làm gãy chống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, há mồm thở hồng hộc nhưng tinh thần vẫn đề ý xung quanh, đề phòng bị đánh lén.

“Từ từ sẽ quen ấy mà.” Cười nhạt một tiếng, hắn lại nhìn về phía Thượng Quan Cải Mệnh, vừa hay thấy được cảnh Chân Vũ Đại Đế đề tay lên chuỗi thần kiếm.

Bàn tay đặt trên chuỗi đại đao của Thượng Quan Cải Mệnh cùng lúc đó cũng nhún xuống một cái, La môn chủ đã đầu mình hai nơi.

‘Kết thúc rồi?’

Chân mày Từ Hiến bỗng nhíu lại thật chặt, hắn đợi một lúc vẫn chưa nghe được bất kỳ thông báo nào khác từ hệ thống.

La Sinh... chết hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Ta có một đao, dẫn người độ kiếp

La Sinh đã chết hay chưa, Từ Hiến rất nhanh có được câu trả lời.

“Aaaa...”

“Khôngggg!”

Đây là tiếng kêu gào của những Sát Thần Môn đồ còn sống sót, thực chất cũng chẳng được bao nhiêu người, ngoại trừ ba tên đường chủ cũng chỉ còn lại hai tên môn đồ Tiên Thiên khác.

Gặp hắc khí bắt đầu toát ra khỏi người tên môn đồ trước mặt mình, Từ Hiền liền vội vàng lui lại, đề phòng có biến.

Quả thật có biến xảy ra.

Sát Lục khí bay về trời, nghe tiếng hét đầy thống khổ của địch nhân, Từ Hiền đoán chừng Sát Lục khí trong người chúng đang bị cưỡng ép hút đi.

Không dừng lại ở đó, hắn còn nhìn thấy thân hình của tên Sát Thần môn đồ trước mặt mình dần trở nên khô quắt, cuối cùng bẹp lại như một trang giấy, hóa thành một con điều hình người phiêu phiêu trong gió.

[Các hạ nhận được 500 Điểm Thiện Ác]

[Các hạ nhận được...]

Năm lần mà hệ thống thông báo chính là năm lần Từ Hiền nhìn thấy những con điều hình người bay lên, toàn bộ Sát Thần Môn chúng xuất hiện nơi đây đều đã đền tội, ngoại trừ...

“La Sinh.” Từ Hiền lạnh lùng nói ra cái tên của kẻ đầu sỏ, kiếm khí bất giác tiết ra, dọc theo đầu【Trọng Đạo Xích】mà xuyên qua mặt đất, dễ dàng cắt đôi một hòn đá bị chôn dưới đó ba thước.

Từ Hiền biết, trận chiến sắp tới không phải là chỗ mà bản thân có thể can thiệp vào.

Dù cho có【Tiên Thiên Đan】thì hắn vẫn còn... quá yếu.

Chăm chú nhìn thân ảnh vĩ ngạn của Chân Vũ Đại Đế, Từ Hiền siết chặt nắm tay, trong ngực giống như có luồng nhiệt huyết chảy qua, khiến hắn cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, mỗi một tế bào trên người như đều đang hò hét, thèm khát cảm giác được trở nên cường đại.

Toàn bộ tinh thần bị huyền tướng Chân Vũ Đại Đế của Thượng Quan Cải Mệnh hấp dẫn, thần quang xẹt qua trong mắt Từ Hiền, hắn chợt tự nhủ với bản thân mình:

“Tất sẽ có một ngày, Từ Hiền ta cũng có thể kiếm tủng cừu châu, đao hoành thiên hạ, đồ diệt yêu ma, trảm tận gian tà. Không cầu danh cầu lợi, chỉ cầu càn khôn không còn âm đạm, cầu thương sinh bớt cảnh lâm than, cầu...”

“Tiên sinh!” Tiếng gọi của Lý Tự Thành kéo Từ Hiền quay về mặt đất, khiến hắn tỉnh táo trở lại.

Thần trí thanh minh, hắn thầm cười khổ: “Từ Hiền a Từ Hiền, vừa rồi không phải là ngươi, ngươi ở đâu ra nhiều chí nguyện vĩ đại như thế? Ngươi nào có phải thánh nhân, chỉ cần không thẹn với lòng là đủ rồi, ước mơ chi cao xa như vậy?”

Lắc đầu thờ dài, tỉnh táo trở lại, Từ Hiền cũng không khỏi kinh thán trước uy năng của huyền tướng, xem ra nó không chỉ là thứ hiệu ứng hình ảnh như ý nghĩ nông cạn của hắn trước đó.

Gặp Lý Tự Thành đã chạy đến trước mặt mình, Từ Hiền bèn hỏi: “Tự Thành, sao ngươi lại biết ta ở đây mà tìm đến?”

“Bẩm tiên sinh, là Ngô lão gia nói cho đệ tử biết người ở đây.” Lý Tự Thành ăn ngay nói thật, âm thanh ồm ồm, dường như đã lấy lại được sự trấn định sau lần đầu giết người.

Ba cây độc châm do Trịnh Thất phóng tới đã bị Lý Tự Thành vút đi, có vẻ như độc tố của nó quá yếu ớt để có thể khiến gã trúng độc.

Hoặc cũng có thể là thể chất của Lý Tự Thành quá biến thái, sức đề kháng siêu việt nhân loại.

“Ngô lão...” Từ Hiền lầm bầm trong miệng, ánh mắt có phần đăm chiêu nhìn về phía thi thể của Trịnh Thất.

“Lão nhân gia ngài là muốn Tự Thành trải nghiệm cảm giác lần đầu được chém giết sao?” Nghĩ lại mục đích của Ngô Tam Âm khi liên tục ép mình đánh cờ với lão, Từ Hiền cho là lão cũng tính toán ra được công dụng của【Sinh Từ Cục】nên mới an tâm để Lý Tự Thành đến.

Một lần nữa thán phục trước sự thần cơ diệu toán của Ngô Tam Âm, Từ Hiền lại chuyển ánh mắt về phía xa.

Hứa phu nhân đáp gió bay đến, Triển Ngọc Đường thì được Công Tôn Thư nhặt về, đưa lên xe ngựa cùng công tử nhà mình, lấy bốn huynh đệ Vương Thời hộ tống hai bên, cả tám người cùng tiến đến chỗ Từ Hiền.

Từ Hiền nhìn không chớp mắt, nhưng thứ mà hắn nhìn này giờ không phải họ, mà là Thượng Quan Cải Mệnh.

Không, cũng không phải Thượng Quan Cải Mệnh, chính xác hơn hắn đang nhìn tên ma đầu lơ lửng trên khoảng trời trước mặt y.

La Sinh.

“Quan thiên chi đạo, chấp thiên chi hành. Vũ trụ tại thủ, vạn hóa sinh thân...”

“Sinh giả tử chi căn, tử giả sinh chi căn. Ân sinh vu hại, hại sinh vu ân...”

Sát Lục khí của năm tên người giấy lẫn Sát Lục khí của đám môn đồ đã chết trước đó đều bị hấp thu vào cái xác không đầu của La Sinh, khiến thân thể của y trường lên như một quả cầu.

Tựa như một tình tiết chỉ có thể xảy ra ở thế giới thần tiên, cái đầu của La Sinh chợt bay lên khỏi mặt đất, phóng tới nổi thẳng vào cổ y.

Hắc khí tràn ra, phần đầu và phần cổ ngay lập tức kết dính một cách hoàn mỹ, chẳng ai có thể nhìn ra là cách đây không lâu chúng nó vừa bị chia tách đây đầm máu.

“Bồn tọa lại trở về!” La Sinh gằn từng chữ, âm thanh trung khí mурi phần.

Thông qua cảm ứng đạo tâm, Từ Hiến phát hiện khí tức trên người y so với trước đó càng thêm âm u, càng thêm nguy hiểm, dù đứng từ xa nhìn thôi cũng cảm thấy nổi hết gai óc, tóc gáy dựng ngược, kiếm thế chưa gì đã bị suy nhược năm phần.

Sát Đồng mọc đầu sống lại, Từ Hiến còn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Bởi vì nó vốn là tử vật, hẳn có thể lý giải nó như một cỗ máy, động cơ hỏng rồi thì vẫn có thể sửa chữa lại được.

Nhưng với trường hợp của La môn chủ thì Từ Hiến không thể chấp nhận được nữa, đây rõ là một người bằng xương bằng thịt, thể mà đứt đầu rồi vẫn có thể tái sinh.

“Sát Lục Thần Đồ bản đầy đủ kinh khủng như thế sao? Nó chỉ là Tuyệt Học Thánh cấp, nếu là Chân Kinh hay thậm chí Tuyệt Thế Thần Công thì còn có uy năng bậc nào? Dời non lấp biển, phi thăng thành tiên?”

Thật ra không đến nỗi như thế, chờ đến lúc chân tướng phơi bày, Từ Hiến mới biết thủ đoạn này của La Sinh cũng không khủng bố như hắn đã nghĩ.

Còn bây giờ, hắn và Hứa phu nhân cùng nhóm người Bao Ngao Thiên chỉ có thể bàng hoàng trước năng lực như thần như ma ấy của La môn chủ, gửi hết hi vọng vào việc Thượng Quan Cải Mệnh có thể xử lý được kẻ đã không còn giống con người về cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen này.

Khí thể dâng lên như cao sơn vạn trượng, áo choàng tung bay trong gió, khí độ oai phong khó ai sánh bằng, Thượng Quan Cải Mệnh không chút động dung trước sự phục sinh của La môn chủ, chỉ nhẹ nhàng nói:

“Người không ra người, quỷ không ra quỷ, người khiến đạo của ta lại phải nhiễm uế lần nữa.”

Thượng Quan Cải Mệnh ngẩng đầu nhìn lên, Chân Vũ Đại Đế cúi đầu nhìn xuống.

Một người một thần có cùng một ánh mắt, không hề coi La Sinh là đối thủ, chỉ xem kẻ này như một u nhọt cần loại bỏ khỏi phiên thiên địa này.

Trong tất cả những người bàng quan bên ngoài, chỉ có Hứa phu nhân là đạp nửa bước vào cảnh giới Huyền Tàng, vậy nên thông qua cảm giác của mình với La Sinh, nàng có thể phần nào hiểu được tại sao Thượng Quan Cải Mệnh lại nói về họ La như thế.

“Trước đó hẳn cho thiếp thân cảm giác rất kì lạ, như còn sống lại như đã chết, sinh cơ lẫn tử khí đều hội tụ vào một thân, quái dị khó đoán. Từ tiên sinh, người có biết chuyện ẩn trong đó?”

Hứa phu nhắm mắt mà nói, giọng nghe êm dịu, nhu hòa.

Nàng hiện đang tĩnh tọa điều dưỡng thương thế, được lực của viên Bách Bảo Hồi Xuân Đan vô cùng khổng lồ, trước đó khiến nàng khôi phục lại toàn bộ khí huyết hao tổn mà vẫn còn thừa lại sáu phần, lắng đọng trong kinh mạch, giờ nàng chỉ cần kích thích cho được lực còn thừa chạy ra chữa trị tâm mạch là được.

Nghe được nghi vấn của nàng, lại thấy ánh mắt hiếu kỳ của những người khác, Từ Hiến chỉ biết lắc đầu đáp lại: “Thứ cho Từ Hiến cô lậu quả văn. Thật không giấu gì phu nhân, tại hạ đến giờ vẫn chưa hết sốc sau khi thấy được oai năng tà dị của tên ác tặc này.”

Kỳ thật Từ Hiến đã có phỏng đoán, chỉ là hắn cảm thấy phỏng đoán của mình thật sự quá khó tin nên cũng chẳng muốn nói ra làm gì.

“Nếu thật sự có thể làm vậy, thế ma đạo cự đầu của Chu quốc năm xưa...”

Dòng suy nghĩ của Từ Hiến bị cắt đứt, bởi vì lúc này đây, Thượng Quan Cải Mệnh lần đầu tiên giờ ngang thanh đại đao của y.

Toàn thân dài năm thước hai tấc, rộng chừng sáu tấc, bề mặt đao bóng loáng như gương, không có phần che tay mà trực tiếp nổi thẳng với chuôi đao, đầu chuôi một bên khắc chữ “Thiên”, bên còn lại khắc chữ “Phật”, qua đó mà thể hiện danh tính của thanh đại đao này.

Bằng nhãn lực của một【Thợ Rèn】cấp bốn, Từ Hiến có thể nhận ra thanh Thiên Phật được tạo nên từ một loại vật liệu hảo hạng, có thể nói là thần kim bảo thiết, thanh đao này cũng có thể được xưng là thần binh bảo khí.

‘Quả nhiên, có là đao khách tuyệt thế thì vẫn phải có vũ khí tiện tay. Kẻ nào dám bày phong thái cao nhân, hái hoa bẻ cành làm đao làm kiếm, gặp phải địch thủ ngang tay chắc chắn sẽ được dạy dỗ làm người.’

Trong lúc Từ Hiền nghĩ ngợi lung tung thì La Sinh cũng đã ra chiều, hai dòng huyết hà của y trước đó có màu đỏ mà giờ đã chuyển hẳn sang đen, tà khí ngút trời, khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng hít thở không thông, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, tâm sinh sợ hãi.

Thân hình hóa thành một vệt đen, thân pháp của La Sinh lúc này còn nhanh hơn trước đó ba phần, lúc Từ Hiền nhìn thấy rõ được thân hình của họ La thì y đã xuất hiện sau lưng Thượng Quan Cải Mệnh, đưa một chưởng đến thẳng hậu tâm của người sau.

Sau lưng La Sinh, huyết hà chợt hóa thành một con cự xà vô cùng hung ác, nó khè một tiếng liền nhe nanh cắn về phía cổ Chân Vũ Đại Đế.

Thượng Quan Cải Mệnh mặt không đổi sắc, ngoại trừ Hứa phu nhân và La Sinh có thể miễn cưỡng theo kịp, không một ai kể cả Từ Hiền có thể nhìn thấy y di chuyển bằng cách nào, chỉ thấy lúc này y đã xoay người lại, mũi đao Thiên Phạt nhẹ nhàng chặn lấy chưởng kinh của kẻ địch.

Không những thế, khoảnh khắc Chân Vũ Đại Đế bóp con hắc xà thành sương khói, bàn tay của La Sinh cũng theo đó rơi xuống đất, máu không chảy ra mà chỉ có hắc khí tuôn trào khiến cổ đại nhiễm phải liền trở nên khô héo.

“Đã là tà ma, thì nên gặp thiên khiển.”

Thượng Quan Cải Mệnh lạnh lùng cất lời, huyền tướng Chân Vũ Đại Đế sau lưng y thế mà cũng mở miệng ra đồng thanh nói theo, thanh âm trầm vang mà hữu lực như chuông đồng, vọng đến từ bốn phương tám hướng, tràn đầy uy nghi, khiến người khác bất giác sinh lòng kính sợ.

Lời này vừa dứt, càn khôn cũng đổi sắc, sơn lâm chấn động không ngừng, La Sinh giống như nhìn thấy mặt đất dưới chân mình bắt đầu nứt ra, dẫn đường cho ngọn lửa ẩn mình trong đại địa đến thiêu rụi thể xác lẫn linh hồn của tên ma đầu như y.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Địa hỏa hiện nhân gian, tâm kiếp vạn lộ nan

“Cuối cùng ta cũng được tận mắt chứng kiến nó, thứ đao pháp kinh hồn của Nghịch Thiên Đao.”

Cố gắng giữ vững thân mình trong cơn địa chấn, Công Tôn Thư nhìn biển lửa bao trùm Chân Vũ Đại Đế và dòng huyết hà đen kịt, trong ánh mắt không thể giấu nổi vẻ rung động, tay chân bắt gặp run lên nhẹ nhàng.

Trong bán kính ba mươi trượng, mặt đất dưới chân Thượng Quan Cải Mệnh và La Sinh thực sự đã nứt ra, mở đường cho ngọn lửa vô tận ẩn mình trong đất mẹ tiến đến nhân gian, tìm kiếm những kẻ dám khinh nhờn Thiên Đạo.

Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành Trailer

Tuy là còn kém rất xa so với cảnh tượng dâng nước ngập Kim Sơn trong Bạch Xà Truyện, nhưng Công Tôn tiên sinh biết đây chỉ là tiểu thuyết còn đây mới là đời thực, Thượng Quan Cải Mệnh có thể lấy đao thế ảnh hưởng thiên địa tự nhiên, thật sự khiến y kính phục vô cùng.

Nhìn không chuyển mắt khung cảnh tựa như tận thế ấy, Công Tôn Thư thở nhẹ một hơi, run giọng hỏi Từ Hiền: “Từ tiên sinh, ngài và Thượng Quan tông sư nhờ đâu mà quen biết, có thể giúp Công Tôn ta được thỏa lòng hiếu kỳ? Nếu không tiện nói thì xem như ta chưa hỏi vậy.”

Y ban nãy loáng thoáng nghe được đôi thoại của Từ Hiền và Thượng Quan Cải Mệnh, vậy nên mới không nhận được hỏi như thế.

Từ Hiền cũng giống Công Tôn Thư, hai mắt chỉ tập trung vào cảnh tượng đằng xa, thâm sinh lòng hướng tới, miệng thì lại đáp:

“Cũng chẳng có gì không tiện, nếu không tính lần này thì tại hạ mới chỉ gặp qua Thượng Quan tiên bối một lần, hơn nữa cũng chỉ là trùng hợp diện kiến tại nhà của một vị trưởng lão, trò chuyện đôi câu, lại được y chỉ điểm võ đạo, cũng không tính là thâm giao...”

‘Chỉ điểm võ đạo còn không tính thâm giao?’ Những người còn lại đều có cùng ý nghĩ này với Công Tôn tiên sinh, hơn nữa người sau còn để ý đến một chi tiết khác trong lời của Từ Hiền.

‘Nhà của một vị trưởng lão, đó lại là bậc cao nhân nào?’ Công Tôn Thư cảm thấy tò mò nhưng không dám đường đột hỏi thêm, vậy rất dễ khiến người ta chán ghét.

Nếu y chịu hỏi Hứa phu nhân thì sẽ có được câu trả lời, bởi nàng dễ dàng đoán ra được trưởng lão kia chính là Ngô Tam Âm.

Công Tôn Thư không nghĩ tới và cũng không kịp hỏi nàng, bởi Từ Hiền lúc này hỏi ngược lại y:

“Công Tôn tiên sinh, người vừa rồi nói đến thứ đạo pháp kinh hồn của Thượng Quan tiên bối, tại hạ rất tò mò đó là đạo pháp ra sao mà lại có thể tạo ra dị tượng bậc này. Hơn nữa người còn gọi y là tông sư, chẳng lẽ...”

Hứa phu nhân cũng sinh lòng hiếu kỳ giống hần, nàng ngày xưa sinh hoạt trên Ly Vãn Đảo, cách biệt đất liền, tin tức bẽ tắc, sau khi nhập Trung Nguyên chẳng bao lâu liền phản giáo ân cư, tuy có nghe qua đại danh Nghịch Thiên Đạo nhưng cũng chỉ dừng ở việc nghe qua mà thôi.

Ở đây có lẽ chỉ có nàng và Từ Hiên là không biết mấy thông tin về Thượng Quan Cải Mệnh, những người còn lại nếu không phải dân làm báo thì cũng là nhân sĩ giang hồ kỳ cựu, hẳn là đã nghe qua rất nhiều giai thoại về y.

Không đúng, còn có Lý Tự Thành, tên đệ tử khai môn của Từ Hiên mới đúng là chẳng biết gì sất, đến cả việc Thượng Quan Cải Mệnh là người nhiều năm trước muốn thu mình làm đồ đệ cũng bị gã quên lãng hoàn toàn.

Lý Tự Thành không biết và cũng không hề tò mò muốn biết, gã lúc này chỉ cảm thấy vị đại thúc một tay kia quả thật lợi hại, còn hiểu được phép thần thông gọi lửa.

Nhưng những lời tiếp theo của Công Tôn Thư khiến gã biết rằng đó không phải thần thông gọi lửa gì, mà là một loại đạo pháp.

Công Tôn tiên sinh thở dài một hơi, cảm khái nói rằng: “Như Từ tiên sinh ngài nghĩ, Thượng Quan tông sư sở dĩ được xưng tông sư, cũng bởi vì y tự sáng tạo ra một loại đạo pháp cao thâm có tên Độ Kiếp Tam Đạo...”

“...Độ Kiếp Tam Đạo tuy xưng là tam đạo, nhưng từ trước tới nay người ta chỉ thấy qua Thượng Quan tông sư thi triển hai đạo là dứt. Đạo thứ ba đến nay dù chưa hiện thế, nhưng đã khiến quần hùng thiên hạ phải nể sợ vô cùng, bởi y chỉ cần dùng hai đạo đầu là Địa Hóa Kiếp, Thiên Lôi Kiếp là đã có thể tung hoành thiên hạ, khiến cho ma đầu các phương nom nớp hãi hùng.”

“Tuyệt đại đa số địch nhân đều không đỡ nổi một đạo Địa Hóa Kiếp của y, những kẻ hiếm hoi chống được thì gặp phải Thiên Lôi Kiếp cũng đành chào thua, làm nền cho thần thoại bất bại lấy lòng của Nghịch Thiên Đạo.”

Công Tôn Thư kể lại với giọng điệu vô cùng thần phục, Từ Hiên dễ dàng nhận thấy được rằng y rất là kính nể và hâm mộ Thượng Quan Cải Mệnh, có thể xem là thần tượng.

Để một người đa mưu túc trí, kiến đa thức quảng như Công Tôn Thư cũng phải hâm mộ, Thượng Quan Cải Mệnh hẳn không chỉ có võ công siêu tuyệt mà chắc chắn phải còn có những điểm siêu phàm khác.

Nhưng Từ Hiên không có thời gian đề hỏi đến những điểm siêu phàm đó là gì, bởi lúc này Chân Vũ Đại Đế đã nâng thanh thần kiếm của ngài lên quá đỉnh đầu.

Huyết hà ngừng chảy như gặp phải kỷ băng hà, không có bất kỳ ai kèm giữ La Sinh nhưng y muốn nhấc chân lên cũng không được, chỉ có thể ở yên tại chỗ.

Thập nhị chính kinh, kỳ kinh bát mạch trong phút chốc liền trở nên tắc nghẽn, chỉ có thể điều động được một phần trăm nội lực trong người, toàn thân như bị gông xiềng ngàn tấn trời buộc lấy, cảm thấy nặng nề vô cùng.

Trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng đều truyền tới cảm giác đè nén, thiên địa tự nhiên như trĩu lên sát khí với La Sinh, tựa hồ đến cả ông trời cũng không muốn để y được sống tiếp.

La Sinh bắt đầu cảm nhận được sức nóng của địa hỏa, nó không chỉ thiêu đốt da thịt bên ngoài mà bắt đầu xâm nhập vào tạng phủ bên trong, nung chín cơ nhục của y, đun sôi máu chảy trong y, thậm chí tìm đến cái gọi là thức hải mà bắt đầu thiêu đốt linh hồn của y, khiến y cảm nhận được nỗi đau tàn phá không chỉ thể xác mà cả tinh thần, quần quai trong sự thống khổ tưởng chừng lớn nhất cõi đời này mà không có cách nào để phản kháng.

Gương mặt vặn vẹo đến ghê người nhưng chỉ có thể gào thét trong im lặng vì bị thiên địa đại thế đè ép, La Sinh không biết là lúc Thượng Quan Cải Mệnh thi triển【Độ Kiếp Tam Đạo】, người độ kiếp không chỉ có y mà còn có cả Thượng Quan Cải Mệnh.

Người độ kiếp ta cũng độ kiếp, kẻ thất bại vẫn là phạm nhân, người thành công chính là tiên nhân. Ta lấy đại năng của tiên nhân để giết kẻ phạm nhân, người... có thể đỡ được sao?

Đó chính là áo nghĩa của【Độ Kiếp Tam Đạo】, thứ đạo pháp lấy việc so đấu ý chí và tâm tính để quyết định thắng bại.

Trong cuộc đấu này, một tên ma đầu ti tiện sao có thể thắng được một kẻ dám nghịch thiên cải mệnh?

Huyết hà kia bị bao phủ trong biển lửa, huyền tượng của La Sinh hoàn toàn tiêu tan.

Ngược lại, Chân Vũ Đại Đế sau khi vượt qua Địa Hóa Kiếp đã chế ngự ngược lại nó, biến thứ lửa kia trở thành một đóa hoa vân nâng đỡ dưới chân, giúp ngài lãng không độ hư, thần uy càng thêm sâu dày.

Thượng Quan Cải Mệnh chỉ dao lên trời, thở dài nói rằng: “Dùng một chiêu này, quả thực sai lầm. Người, sao lại xứng độ kiếp cùng ta?”

Y vừa dứt lời, thanh Thiên Phạt trong tay cùng thanh thần kiếm của Chân Vũ Đại Đế đồng bộ hạ xuống, đao khí như muốn xẻ dọc sơn hà.

Hỏa vân bám vào thanh thần kiếm của Chân Vũ Đại Đế, khiến nó hóa thành một thanh thần hỏa cự kiếm, giống như chỉ cần chém ra là có thể tịnh hóa hết thảy ô trọc nhân gian, biến tất cả tà ma trong thiên địa trở thành tro bụi.

Đao không chạm người, nhưng thân hình của La Sinh trong chớp mắt đã bị cắt thành hai đoạn, sau đó là bốn đoạn, tám đoạn, mười sáu, ba hai... đến cuối cùng biến thành vô số mảnh vụn, bị thiêu rụi hoàn toàn khi rơi vào trong địa hỏa, đến cả tro tàn cũng không chừa.

Thượng Quan Cải Mệnh buông tay, thanh Thiên Phật tựa như có ý thức của riêng mình, lộn hai vòng rồi cắm thẳng vào đất.

Trong thoáng chốc, biển lửa hùng hực giống như nghe được kèn lệnh từ dưới lòng đất, các đốm lửa to nhỏ nối đuôi nhau rút quân, khe nứt trên mặt đất cũng dần dần khép lại, trả lại hiện trường y như cũ, đến một sợi khói trắng cũng không có.

Địa hỏa rút đi, không có bất cứ thứ gì bị nó thiêu cháy dù chỉ một nhánh cây ngọn cỏ, ngoại trừ La Sinh.

Tà ma đã diệt, Chân Vũ Đại Đế thu lại thanh thần kiếm của mình, giương mắt nhìn thiên địa, thân ảnh vĩ ngạn mờ dần cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Tay gác lên chuôi đao, trên khuôn mặt cương nghị của Thượng Quan Cải Mệnh không có chút nào mừng rỡ hay tự đắc sau khi trừ hại.

Bởi đối với y mà nói, giống như ngủ thì nhắm mắt, thức thì mở mắt, trừ ma vệ đạo từ lâu đã trở thành bản năng của y, là một hành động bình thường như ăn cơm uống nước, không có gì đáng mừng hay kiêu ngạo khi làm.

Tiêu diệt được La Sinh, Thượng Quan Cải Mệnh chỉ thầm cảm thán một câu: ‘Không có chút tiến bộ nào, Thiên Nhân Tâm Kiếp, khó ngộ.’

Nhân sĩ giang hồ ai cũng biết【Độ Kiếp Tam Đao】là tuyệt kỹ của Nghịch Thiên Đao, nhưng hiếm ai hay rằng bộ đao pháp này đến giờ chỉ mới có hai đao mà thôi.

Chín năm trước, Thượng Quan Cải Mệnh trong một lần đồn ngộ sáng tạo ra【Độ Kiếp Tam Đao】, khi ấy y chỉ lĩnh hội được Địa Hòa Kiếp, bí tịch vừa xuất thế đã là Thượng Thừa Thánh cấp.

Hai năm sau đó, trong một lần thiên địa dị tượng xảy ra, cuồng lôi loạn vũ, y lĩnh ngộ ra được đao thứ hai: Thiên Lôi Kiếp,【Độ Kiếp Tam Đao】trở thành Tuyệt Học Thiên cấp.

Truyền thuyết kể rằng, Thái Cổ thượng nhân muốn lột xác thành tiên cần trải qua ba kiếp nạn do Thiên Đạo giáng xuống: Thiên phạt là lôi, Địa phạt là hỏa, Nhân phạt là tâm.

Trực giác mách bảo Thượng Quan Cải Mệnh, một khi y lĩnh ngộ được đệ tam đao – Thiên Nhân Tâm Kiếp – tất có thể đặt chân Thần Mạch, trở thành vô lâm thần thoại.

Nhưng y tìm kiếm suốt bảy năm trời vẫn chưa ngộ ra được Thiên Nhân Tâm Kiếp, thậm chí đi khắp đại giang Nam Bắc duyệt đọc các loại Tuyệt Học, Chân Kinh để tham khảo vẫn không có ích lợi gì.

Lúc đó y đã biết, đệ tam đao không thể cưỡng cầu, chỉ có thể chờ duyên đến. Thế là y bèn tìm tới người có ân tái tạo với mình – Ngô Tam Âm – để xin lời khuyên.

Khi đó, Ngô lão tiên sinh nói với y rằng: “Chờ ngày...”

“Bao huynh cẩn thận!”

Tiếng quát của Từ Hiền thu hút sự chú ý của Thượng Quan Cải Mệnh, y quay đầu nhìn sang thì đã thấy Bao thị thế gia tứ công tử bị bắt đi, bàn tay của kẻ gian giữ lấy yết hầu gã công tử để uy hiếp những người khác.

Kẻ gian ấy chính là... La Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Âm hồn bất tán, Đại Đạo phế hữu nhân nghĩa

Lúc nào chưa nghe được tiếng thông báo của hệ thống, lúc ấy Từ Hiền vẫn còn đề cao cảnh giác.

Thấy La Sinh bị Địa Hòa Kiếp hóa thành tro mà bản thân lại chẳng nhận được thông báo nào, Từ Hiền liền biết rằng tà năng của kẻ này còn kinh khủng hơn những gì hắn từng thấy ở Sát Đổng.

Chỉ là hữu tâm vô lực, Từ Hiền dù đã cảnh giác vạn phần cũng không tài nào đoán được hành động mà La Sinh sẽ làm.

Trước đó, đương lúc Thiên Phật đao chém xuống, từ lòng bàn chân của La môn chủ liền bắt đầu có Sát Lục khí thoát ra, ẩn vào trong lòng đất, lén lút đến nỗi bậc tuyệt đỉnh cao thủ như Thượng Quan Cái Mệnh cũng không hề hay biết.

Như những chuyện ảo dị nhất mà người của thế giới này có thể nghĩ ra, luồng Sát Lục khí này chính là La Sinh, y sau khi chui xuống đất không hề nghĩ đến chuyện đào tẩu mà lại muốn bắt một người làm con tin.

Không phải La Sinh không muốn chạy mà bởi vì y chạy không được, muốn rời khỏi chỗ này, y cần phải tái tạo lại thân xác mới có thể làm vậy.

Vì đó là thiết luật của【Sát Lục Thần Đồ】, trừ khi nằm trong vật chủ, bằng không Sát Lục khí chỉ có thể lẩn vẩn ở nơi mà nó sinh ra, nếu vật chủ không còn thì Sát Lục khí cũng sẽ dần dần tiêu biến trong thiên địa.

Một phần Sát Lục khí của La Sinh lúc này là do thôn phệ bọn môn đồ mà có, thi thể của chúng đều nằm lại chỗ này nên y cũng không thể dùng dạng khí rời khỏi.

Tái tạo hình người, La Sinh không dám giết chóc lung tung mà lại bắt giữ Bao Ngạo Thiên làm uy hiếp, ý đồ khiến Thượng Quan Cái Mệnh đánh chuột sợ vỡ bình, không dám ra tay với y.

La môn chủ làm vậy cũng bởi vì bản thân y không hề bắt từ, vẫn khác biệt với Sát Đồ.

Họ La chết lần nào thì Sát Lục khí sẽ bị hao tổn lần đấy, nếu mà tiêu hao quá nhiều, dẫn đến không còn đủ Sát Lục khí để tái sinh thì y sẽ chết thật.

“Khắc khắc, các ngươi tốt nhất không nên vọng động, nếu không chờ nhật xác của hắc đi!”

Tay bóp thật chặt cổ Bao Ngạo Thiên, khiến tên công tử thế gia này cảm thấy hít thở không thông, La Sinh hí mắt nhìn bọn Từ Hiên, xong lại chuyển ánh mắt đến Thượng Quan Cái Mệnh ở phía xa, vẻ mặt có phần điên cuồng.

‘Nghịch Thiên Đao ơi Nghịch Thiên Đao, ngươi tạm thời cứ đắc ý đi. Chẳng bao lâu... chẳng bao lâu nữa thôi bọn tọa sẽ cho ngươi đối mặt với Thiên Đao. Để rồi xem thử lúc đó ngươi có còn oai phong được nữa không, hay sẽ cầu xin bọn tọa tha cho như một con chó rách? Ha ha ha ha ha!’

Lòng thầm cười như điên như dại, La Sinh cố nén không để cho ý nghĩ nội tâm của mình lộ ra bên ngoài. Y định chờ lúc “nó” đến mới thực sự cười lên thành tiếng cho thỏa thuê miễn nguyện.

“Ma đầu, ngươi cũng chớ nên vọng động, người mà ngươi đang uy hiếp chính là công tử dòng chính của Long Đẳng Bao thị, một khi ngài ấy xảy ra chút bất trắc, ngươi có chạy đến chân trời góc biển cũng đừng hòng thoát kiếp.”

Như đại nạn lâm đầu, mồ hôi lạnh trên trán Công Tôn Thư chảy không ngừng, y nghiêng răng cắn từng chữ cho La Sinh nghe, sợ tên quái vật này nghe không rõ lại gây hại cho công tử nhà mình thì y chết mười lần cũng chưa hết tội.

“Long Đẳng Bao thị...” La Sinh nghe vậy cũng cả kinh, cảm thấy lạnh cả sống lưng, bàn tay đang bóp chặt cổ Bao Ngạo Thiên cũng buông lỏng vài phần.

Phong Vân Nguyệt San, Võ Lâm Thời Đại, Giang Hồ Nhật Báo, thiên hạ đều ngầm công nhận thế lực sau lưng ba tờ báo này có cao thủ Thần Mạch, biểu tượng vũ lực mạnh nhất thế gian.

Dù cho có được “nó” thì cao thủ Thần Mạch vẫn là đối tượng mà La Sinh không nên trêu vào, đó là những gì mà người kia dặn dò lúc đưa cho y một tấm da dê cũ kĩ.

La môn chủ sinh lòng kiêng kỵ, nhưng y cũng có cách nghĩ của riêng mình: ‘Miễn là chớ ép bọn tọa đến đường cùng, nếu không đừng nói Thần Mạch, thần linh cũng đừng hòng khiến La Sinh này bó tay chịu trói.’

Thấp giọng hừ lạnh, La môn chủ liếc Công Tôn Thư một cái rồi không để ý đến nữa, mắt nhìn đắm đắm về phía Thượng Quan Cái Mệnh ở đằng xa, khàn giọng bảo rằng: “Nghịch Thiên Đao, nếu ngươi dám đến gần đây, bọn tọa sợ là không thể tiếp tục nể mặt Long Đẳng Bao thị đâu.”

Thượng Quan Cái Mệnh nghe vậy chợt bỏ đi ý đồ tiến đến chỗ bọn Từ Hiên, chân mày khẽ nhíu, ánh mắt nhìn La Sinh tràn đầy hàn ý, đao thế vô hình tỏa ra khiến họ La dù ở xa cũng thấy run rẩy tâm can.

Cùng là Huyền Tăng, nhưng chênh lệch giữa La Sinh và Thượng Quan Cái Mệnh lại như đom đóm so với trăng rằm, hoàn toàn chẳng thể so sánh.

Cũng vì thế mà La môn chủ mới không dám để cho Thượng Quan Cái Mệnh tiếp cận, y sợ bị Thiên Phật đao chém chết.

Nỗi lo sợ của La Sinh là đúng, Thượng Quan tông sư có mười phần tự tin rằng chỉ cần khoảng cách đủ gần, đao của y có thể nhanh đến mức mà họ La không thể nào phản ứng kịp.

Đáng tiếc, La Sinh cũng chẳng ngu ngốc đến mức để y được như ý nguyện.

Từ Hiên gặp Thượng Quan tiên bối bị ma đầu kèm chế, trong lòng như có người đặt một tảng đá lên.

Không sợ hung phạm sở hữu vũ trang hơn người, chỉ sợ hung phạm có con tin trong tay, nhân sĩ chính đạo ngại nhất là gặp phải trường hợp thế này.

Tạm thời chưa nghĩ ra cách gì để phá cục, Từ Hiền chỉ đành dùng tới thủ đoạn miệng lưỡi. Hắn nói:

“La môn chủ, người không chế Bao huynh uy hiếp chúng ta, chẳng phải muốn tìm cơ hội thoát thân ư? Sao đến giờ vẫn chưa đào tẩu?”

La Sinh liếc hắn một cái, mắt đầy sát khí.

Trong số những người ở đây, ngoại trừ Thượng Quan Cái Mệnh ra, kẻ khiến hắn kiêng dè nhất bất ngờ không phải Hứa phu nhân nữa bước Huyền Tàng mà là Từ Hiền Hậu Thiên thập trọng.

Các loại thủ đoạn thân dị trước đó của hắn đã khiến y có ấn tượng sâu sắc vô cùng, nếu có cơ hội, La Sinh không ngại trả một cái giá lớn để bắt hắn lại tra khảo bí mật.

Y nói: “Bỏ tọa làm việc, nhai ranh như người không đủ tư cách hỏi đến.”

Từ Hiền cười khê: “Để ta đoán xem, người có phải đang chờ một thứ gì đó?”

La Sinh trầm mặc không nói, coi hắn như không khí, dùng mười phần tinh thần để cảnh giác Thượng Quan Cái Mệnh.

Từ Hiền cũng không vì đó động nộ, tâm thái bằng phẳng, tiếp tục nói rằng: “Người có phải đang nghĩ, chờ thứ đó đến rồi, Thượng Quan tiên bối cũng không phải là đối thủ?”

La Sinh vẫn giữ im lặng, chỉ khịt mũi một cái, tỏ vẻ khinh không thèm nói chuyện với hạng tiểu bối vô tri.

Từ Hiền thấy vậy bèn cười nhạt, thân nhiên nói tiếp: “Sát Lục Huyền Đồng mà, cũng không phải đại bí mật gì, khó coi là hiếm lạ, La môn chủ cần gì che che đây đây như mèo giấu cứt?”

‘Người phải chết trước.’ La Sinh mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng thì đã quyết định chờ Sát Lục Huyền Đồng tới sẽ lập tức lấy mạng Từ Hiền, bí mật gì đó cũng không nhất thiết phải đoạt được.

Từ Hiền gặp họ La không chút lay động, biết lời nói này giờ của mình hoàn toàn vô nghĩa, bắt đầu tính sang chuyện buông lời thô tục.

Hắn định khởi đầu bằng khẩu quyết của Đạo Môn, Đường Môn hoặc Cự Lực Môn, nhưng chưa kịp sử xuất bản lĩnh “thiệt xán liên hoa”, Từ Hiền liền nghe được một âm thanh quen thuộc:

“A Di Đà Phật, tiểu tăng vì giúp thí chủ hóa giải nghiệp chướng đã vượt thiên sơn vạn thủy, thí chủ ban đầu u mê bất ngộ, chạy Đông chạy Tây, khiến tiểu tăng nhọc lòng lo lắng, ngày không ăn được, đêm không ngủ được. Nay thí chủ chịu ở yên chờ đợi, xem chừng đã đồn ngộ Bồ Đề, mình tâm kiến tính, tiểu tăng cũng thấy lòng được an ủi, công đức viên mãn rồi vậy.”

Âm thanh vô hi vô bi, không nhanh không chậm, chẳng to chẳng nhỏ, chỉ thấy tiếng mà không thấy người, nghe được giọng mà không biết vọng đến từ đâu.

Chân đạp kim liên, Phật quang phổ chiếu, từ mảng rừng phía Tây Nam, một vị tiểu hòa thượng tuấn tú vô song chậm rãi bước tới, nói là chậm mà mỗi lần y cất bước đều vượt qua khoảng cách ít nhất ba trọng, trong vài nhịp thở đã đi hơn trăm trọng, dung mạo hiện rõ trước mắt những người đang có ở đây.

Lần thứ ba gặp được Tiểu Thánh Tăng, nhìn y phong thái không đổi, khí độ xuất trần, Từ Hiền chợt thấy lòng được an yên. Hắn chấp tay hành lễ, giọng điệu tường hòa: “Vong Đức đại sư, Từ Hiền có lễ.”

“A Di Đà Phật, gặp qua Từ tiên sinh...” Hai môi mím nhẹ, Vong Đức cười như không cười, chấp tay khê bái.

“...gặp qua chư vị thí chủ.” Không chỉ Từ Hiền, y còn thi lễ với những người khác, kể cả La Sinh, sau cùng nhìn về Thượng Quan Cái Mệnh ở phía xa, nhẹ giọng nói rằng: “A Di Đà Phật, đã lâu không gặp, Thượng Quan thí chủ vẫn phong độ như xưa.”

“Tiểu hòa thượng người thì mỗi ngày đều có biến hóa.” Thượng Quan Cái Mệnh gật đầu một cái xem như chào hỏi.

Nhìn Vong Đức xuất hiện, nhớ lại quãng thời gian bị tên tiểu hòa thượng này làm cho trốn chui trốn nhủi, chẳng ngày yên thân, La Sinh bỗng thấy tâm loạn như ma.

Gặp tiểu hòa thượng chậm rãi tiến về phía này, họ La không hiểu sao lại cảm thấy bất an vô cùng, biến sắc thét to: “Con lừa trọc, không muốn tên nhãi này chết thì ở yên đó!”

Trước người y, Bao Ngao Thiên lộ vẻ mặt phiền chán, lẩm bẩm: “Hòa thượng lại không quen ta, người hù hắn có ích gì.”

Sau chợt nhớ tới ý định thu một tên hòa thượng làm thủ hạ, ánh mắt Bao công tử nhìn Vong Đức chợt có vài phần hứng thú.

‘Rất được nha.’ Từ đó hòng liên trên trán mà y nhận ra tiểu hòa thượng này là ai, cũng biết ý nghĩ của mình gần như chẳng thể thành, nhưng vẫn bắt đầu

suy tính xem nên dùng thứ gì để chiêu dụ Vong Đức.

Tánh mạng bản thân nằm trong tay La Sinh, Bao Ngạo Thiên lại không có chút gì sợ hãi.

Tâm thái như vậy, tên này nếu quay lại luyện võ, một khi vượt qua được chướng ngại trong lòng tất có thể bằng hư ngự phong, đạt được thành tựu như tên của mình.

La Sinh bị lời lầm bầm của Bao công tử dọa cho hú vía một phen, nhưng rồi y chợt thở phào khi thấy Vong Đức quả thật dừng lại sau khi nghe mình uy hiếp.

‘Quả nhiên, hòa thượng này cũng giống như đám nhân sĩ chính đạo ngu xuẩn khác.’

Còn chưa đắc ý được quá lâu, La môn chủ lại nghe Vong Đức nói: “Thiện tai, thiện tai! Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Thí chủ, ngươi đã thành Phật rồi.”

Có ý gì?

La Sinh và tất cả mọi người ở đây đều không hiểu tại sao Vong Đức lại đột ngột nói câu này, ngoại trừ Từ Hiền.

‘Thành Phật, thì cũng nên đến Tây Thiên...’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Tiểu Thánh Tăng xả thân nuôi hổ

Thời gian một nén nhang trước, cũng tại Tây lâm này.

Huyết quang nhuộm đỏ một vùng, trên mặt đất giống có người dùng máu vẽ nên một trận hình hết sức to lớn và tinh vi, phân ra một khu vực riêng với diện tích gần hai mẫu, ngoài cùng là hình vuông, tiếp theo là hình tròn rồi đến tam giác, bên trong nữa được vẽ đầy các họa tiết ngoằn ngoèo, khó nhìn ra bất cứ quy tắc gì nhưng lại không có cảm giác rối loạn, dường như phù hợp với một loại vận luật nào đó.

Lý Nhất Nguyên đưa tay chạm tới tấm màn huyết quang trước mặt, đầu ngón tay vừa đụng nhẹ vào, một luồng sát ý kinh thiên tựa như đại hồng thủy đánh thẳng vào trong tâm trí của hắn, khiến tâm thần của vị đạo sĩ này đến gần biên giới thất thủ.

“Được thân bất hoại, vì không gì hại được...”

“Quyển thuộc bất hoại, vì không gì phá được...”

“Tín tâm bất hoại, vì thuận theo bốn nghiệp...”

“Pháp hạnh bất hoại, vì tu hành kiên cố...”

“Thiện tri thức bất hoại, vì không hề lừa dối...”

Vong Đức đặt một tay lên vai Lý Nhất Nguyên, thấp giọng tụng niệm.

Nhoáng cái là qua, cuộn cuộn sát khí theo âm thanh nhỏ nhẹ của Tiểu Thánh Tăng mà rút đi như nước thủy triều, chẳng thể lay động tinh thần Lý Nhất Nguyên được nữa.

Thở ra một ngụm trọc khí, Vong Đức buông tay nói rằng: “A Di Đà Phật! Đạo sĩ, sát nghiệp vô biên, chớ nên bất cẩn phạm hiềm”

Vừa dứt lời, đóa hồng liên vốn đang tỏa quang giữa trán y chợt mờ đi, giống như vừa ăn xong thứ gì đó nên bây giờ cần nghỉ ngơi để hấp thu, tiêu hóa.

Lý Nhất Nguyên vẫy nhẹ phát trần, trên tay bỗng xuất hiện một cái hộp gỗ hình chữ nhật, hắn nói: “Vô Lượng Thiên Tôn! Bản đạo nào có bất cẩn, chỉ vì có hòa thượng người ở đây mà thôi. Hòa thượng, ma vật sắp thành, người ta cũng nên ngăn nó lại.”

Nói đoạn liền mở hộp gỗ ra, bên trong chứa một xấp bùa dày gần tấc, một con gió thổi qua, từ trong hộp có tám lá bùa bay lên, màu giấy xanh đỏ tím vàng đủ cả, lượn thành một vòng quanh người Lý Nhất Nguyên.

Vong Đức lại chẳng có động tác gì, ánh mắt không để lộ chút tâm tình nào, chỉ im lặng nhìn huyết quang trước mặt, giống như y có thể xuyên qua nó mà trông thấy chuyện gì đang diễn ra bên trong.

“Hòa thượng?” Lý đạo trưởng hươ nhẹ phát trần trước mặt Tiểu Thánh Tăng.

Ánh mắt Vong Đức vẫn không chút lay động, chỉ nhẹ giọng nói rằng: “Nam mô đại từ đại bi Quán Thế Âm Bồ Tát! Đại trận đã thành, chư đồng tranh phong, trừ phi sư phụ của tiểu tăng ở đây, chỉ dựa vào hai ta thì không thể hóa giải được nữa.”

Lý Nhất Nguyên nghe vậy chợt nhíu mày, hỏi rằng: “Vậy lại chờ ma vật thành hình?”

Vong Đức chưa vội đáp, có một thứ mà Lý Nhất Nguyên không thấy nhưng y thì thấy, đó chính là từ trong huyết quang đại trận có một sợi tơ đen xuyên ra bên ngoài, vượt qua cây cối rậm rạp mà dẫn thẳng về hướng Đông Bắc.

Vong Đức gọi nó là nghiệp căn.

Đưa mắt nhìn theo nghiệp căn, y niệm một câu Phật hiệu, từ tốn nói: “Ma vật cố nhiên là đại khủng bố, nhưng đến cùng chỉ là ngọn không phải gốc. Chỉ cần tiểu tăng từ đi phân gốc rễ, ma vật dù thành hình cũng chỉ thân cô thế cô, chưa hẳn quá khó đối phó.”

Lý Nhất Nguyên dõi theo hướng mắt của y, giống như nhận ra gì đó, bèn hỏi: “Con thỏ già kia gặp vận rủi?”

“Điều nhân bất phàm dẫn động đại thế, Bắc Đẩu chiếu xuống, chư ma ngoại đạo hiện nguyên hình.”

Nghe đến “điều nhân bất phàm”, Lý đạo trưởng tức khắc hiểu được Tiểu Thánh Tăng đang nói đến ai, chợt thán: “Vô Lượng Thiên Tôn, quả thật bất phàm vậy!”

Nhưng thần thái trên mặt lẫn giọng điệu thì vẫn bình tĩnh vô cùng. Vong Đức cũng thế, y chỉ gạt nhẹ đầu một cái rồi dặn dò:

“Đạo sĩ, ma vật hình thành tuy không thể cản nhưng có thể hãm, chỗ này giao lại cho ngươi, giữ được bao lâu thì hay bấy lâu, kéo dài thời gian cho tiểu tăng đi trừ họa căn.”

Lý Nhất Nguyên không có dị nghị, chơi phong ấn phong tỏa thì hẳn lành nghề, nhưng nói đến quyết đấu võ nghệ thì vẫn phải nhờ tiểu hòa thượng xuất thủ.

Không nhiều lời thêm, chân đạp hoa sen, Vong Đức thi triển khinh công Trung Thừa Thánh cấp【Bộ Bộ Sinh Liên】rời khỏi chỗ này, một đường hướng đến Đông Bắc.

Gặp y đi rồi, Nhất Nguyên Từ thờ dài một tiếng, tóc đen tung bay, bảy viên lam ngọc khảm trên thất tinh quan tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Lý Nhất Nguyên ném hộp gỗ trong tay lên trời, một tay chấp Tam Thanh ấn, tay còn lại vung vẩy phát trần.

Bốn phương tám hướng đều có hàn phong thổi tới, cây cối nghiêng ngả qua lại không theo một hướng nào, trông như đang nhảy múa làm nền cho Lý Nhất Nguyên.

Phù chú bay rợp trời, xếp thành một hình tròn bốn lớp, ngoài cùng có một trăm bốn bốn tờ, kế tiếp là một linh tám, sau đến bảy mươi hai, trong cùng ba mươi sáu, hết thảy ba trăm sáu mươi là bùa cầu thành một đại phù trận hết sức nổi tiếng của Bảo Nguyên Thành.

【Đại Chu Thiên Tinh Đấu Thủ Nhất Phù Trận】

Trận này cần mười hai người phối hợp bày thành, nhưng Lý Nhất Nguyên dựa vào tài trí của mình mà thay đổi một vài chi tiết họa phù, uy lực giảm xuống nhưng cũng hạ thấp điều kiện bày trận.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Ma vật a ma vật, ngươi chớ có chui ra quá sớm giúp bản đạo. Bản đạo không cần lao lực, ngươi cũng không cần phí sức, vẹn toàn đôi bên chính là đại thiện.”

...

Trở lại hiện tại, Từ Hiền thu【Trọng Đạo Xích】vào trong tay áo, trong lòng bỗng sinh ra vài phần hiếu kỳ, muốn biết Vong Đức định tiễn La Sinh đến Tây Thiên bằng cách nào, dù sao trước đó Thượng Quan Cải Mệnh đã làm đến trình độ kia mà vẫn không giết được tên môn chủ quái vật này.

Hơn nữa Bao Ngao Thiên lại còn đang nằm trong tay họ La, độ khó càng lớn, Từ Hiền chỉ mong Vong Đức thật sự có bản lĩnh thần thánh như cái danh Tiểu Thánh Tăng của y, nhất tiễn song điêu, đảm bảo tính mạng cho Bao công tử đồng thời tru diệt được La môn chủ.

Từ Hiền nhìn Vong Đức, nhưng không thấy vị thiếu niên đại sư ấy có hành động gì cao thâm, chỉ gặp y chấp tay niệm rằng:

“Ta vì chư chúng sinh pháp giới, chí cầu vô thượng Bồ Đề, khởi tâm đại bi bất khuynh động, xả thân phàm phu luyện tức...”

Phật âm vắng vắng, Từ Hiền và những người khác nghe Vong Đức tụng niệm, tinh thần như được gột rửa, hơn nữa không hiểu vì sao từ nơi đáy lòng bỗng dâng lên nỗi niềm thương cảm, tâm trạng lắng xuống.

“...Bồ Đề vốn vô hoạn vô nhiệt, bao kẻ trí giả đều yêu thích. Tam giới khổ hải chư chúng sinh, nay ta cứu vớt nguyện yên vui.”

Âm thanh vừa dứt, quanh người Vong Đức chợt xuất hiện vô số Phạn văn màu vàng ánh kim, chúng nó bao bọc lấy thân hình của y, hào quang thánh khiết tỏa ra như thể không có tà ma ngoại đạo nào xâm phạm tới được.

Gặp phải cảnh này, Công Tôn tiên sinh vội quynh lên: “Tiểu Thánh Tăng, xin ngươi chớ...”

Chưa nói hết câu, y liền im miệng, bởi vì...

Trước đó, vừa thấy Phạn văn xuất hiện trên người Vong Đức, La Sinh lập tức sợ hãi, đồng thời cũng tâm sinh sát ý, quyết định hạ độc thủ với Bao Ngao Thiên.

‘Nếu các ngươi đã muốn cá chết lưới rách, bốn tọa cũng không sợ ngọc đá cùng tan.’

Thời gian chỉ trong nhất niệm, La môn chủ vận kinh lên tay, y muốn bóp nát yết hầu tên Bao thị công tử xấu số này.

‘Ngươi chẳng phải Tiểu Thánh Tăng sao, chắc chắn có thể dùng Phật pháp hóa giải thù hận của Long Đằng Bao thị đúng không, ha ha ha!’

Không chỉ cười trong bụng, La Sinh còn cười lên thành tiếng: “Ha ha ha ha... ặc!”

Nhưng rồi tiếng cười chợt tắt, giống như y vừa tự tay bóp lấy cổ mình chứ không phải Bao Ngao Thiên.

“SAO CÓ THỂ???” Hồn vía lên mây, La Sinh gần như phát điên khi phát hiện một chuyện: Người trong ngực y không biết từ lúc nào đã chẳng phải Bao công tử mà là Vong Đức.

Vong Đức thế chỗ Bao Ngao Thiên, vậy tất nhiên Bao Ngao Thiên cũng thế chỗ của Vong Đức, y lúc này đang bị bao bọc bởi Phạn văn, bao nhiêu tạp niệm trong đầu chợt bay biến, thậm chí còn sinh ra ý nghĩ mình nên đi cạo đầu xuất gia.

‘Cái quái gì...’ Rùng mình một cái, Bao công tử lập tức xua tan ý nghĩ đó. Phạn văn hoàng kim dần tiêu tán, tư tưởng của y cũng trở lại bình thường.

‘Thủ đoạn/thần thông thật lợi hại.’ Đó là ý nghĩ của tất cả những người đang có mặt tại hiện trường, đây là lần đầu tiên mà họ được thấy loại thủ đoạn thần dị như thế.

Nếu Lý Nhất Nguyên có ở chỗ này, hẳn tất sẽ nói cho họ biết đó chính là một loại Kỳ Công Dị Thuật do Vong Đức lĩnh ngộ, độc nhất vô nhị trên đời.

Kỳ Công ngũ phẩm【Xả Thân Chú】

Hiền Ngu Kinh có ghi lại tích thái tử Tát Đóa xả thân nuôi hổ, Vong Đức nhờ đọc kinh mà đốn ngộ ra Kỳ Công【Xả Thân Chú】này, thiên tư quả thật vô song đương thời.

Thái tử Tát Đóa vì muốn cứu hổ con khỏi bị hổ mẹ ăn thịt mà hi sinh thân mình, Vong Đức vì thế chỗ cho Bao Ngao Thiên mà mất đi năm thành khí huyết trong người, gương mặt trắng trẻo thoáng chốc càng thêm nhợt nhạt.

Con hổ ăn thịt Vong Đức không phải La môn chủ, cũng không phải Bao công tử, mà là cái lòng muốn cứu người của y.

Làm ác nhân thân không gánh nặng, làm thiện nhân khổ nạn ngày ngày.

Ác nhân chỉ cần trả giá một lần trong đời, còn thiện nhân mỗi lần hành thiện đều phải trả giá.

Người tốt mệnh không dài, họa hại dễ ngàn năm.

Đã gọi là “xả thân”, tất nhiên cái giá phải trả rất đắt.

Có lẽ vì thế mà khi buộc phải lựa chọn, người ta thường ngã vào trong bóng tối.

Bởi nếu muốn tiếp cận ánh sáng, trước tiên phải gánh chịu được sức nóng của thái dương.

Vong Đức chịu được.

Nở nụ cười nhợt nhạt, y giữ chặt lấy tay La Sinh, người sau ngay lập tức như bị hóa đá toàn thân, đến cả mở miệng cũng không được, chỉ có ánh mắt vô cùng hoảng loạn.

Không hiểu sao, mặc dù Sát Lục khí còn đủ cho y tái sinh thêm vài lần, La Sinh lại cảm thấy bản thân sẽ không có cơ hội làm được điều đó.

“A Di Đà Phật! Thờ già thí chủ, xin ngươi thay mặt tiểu tăng... diện kiến ngài Phật.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Táng tận lương tâm, diệt tuyệt nhân tính

Niệm một tiếng Phật hiệu, Vong Đức vẫn dành cho La Sinh một xú sự tôn trọng, y dùng tới chiêu mạnh nhất do bản thân tự sáng tạo trong【Ngũ Giới Minh Tâm Chương】để chấm dứt tính mệnh họ La:

Sát Sinh Giới – Minh Vương Hàng Ma.

Sát nghiệp mà La Sinh tạo ra nếu hóa thành nước có thể nhấn chìm núi non, hóa thành đất có thể ngăn sông lấp biển, Vong Đức dùng chiêu Sát Sinh Giới quả thật không thể thích hợp hơn.

Tay giữ lấy tay, Vong Đức nhẹ nhàng xoay người lại, lòng bàn tay của y và La Sinh cùng áp vào nhau, trông gương mặt vẫn hết sức hiền hòa, chẳng có một chút sát khí nào.

Vong Đức khẽ đẩy một cái, một luồng gió nhẹ thoảng qua.

Y không buông tay, La Sinh vẫn đứng yên đó, chỉ là sinh cơ đã tắt ngúm.

Chưa nghe được thông báo của hệ thống, Từ Hiền bèn trầm giọng nhắc nhở: “Đại sư cẩn thận, hắn vẫn chưa chết.”

Vong Đức khẽ gạt đầu, giọng nói có ba phần suy yếu, đáp lại: “Thiện tai, tiểu tăng đã biết.”

Nói đoạn y bèn đưa một tay lên chấp trước ngực, tay còn lại vẫn giữ lấy La Sinh, nhắm mắt lại niệm rằng:

“Nam mô a di đà bà dạ, đa tha dà đa dạ, đa địa dạ tha. A di rị đô bà tỳ, a di rị đa tất đam bà tỳ, a di rị đa tì ca lan đế, a di rị đa tì ca lan đa...”

Khi Vong Đức bắt đầu niệm, trong tất cả những người đang có ở đây thì chỉ mỗi mình Từ Hiền thấy được dị tượng gì đang xảy ra.

Từng tia từng tia kim quang bắt đầu bốc lên từ huyết Bách Hội của La Sinh, chia thành nhiều phần bay đến nhập vào Thiện Ác khí sau đầu mỗi người.

Thượng Quan Cải Mệnh, Hứa phu nhân, Triển Ngọc Đường và Vong Đức nhận được phần kim quang có độ dày sần sần như nhau, ngay sau đó là tới Bao Ngạo Thiên, thấp hơn nữa là bốn huynh đệ Vương Thời, Mã Tổng, Trương Sư, Triệu Phụng, cuối cùng là Công Tôn tiên sinh.

Chỉ riêng Từ Hiền không có phần, nhưng hắn cũng không vì đó mà thất vọng, ngược lại khá là kinh ngạc.

Từ Hiền không ngờ rằng thủ đoạn tái sinh vô cùng tà dị kia hóa ra có cách khắc chế dễ dàng như vậy, chỉ cần đọc Vãng Sinh Chú là được.

‘Nhu vậy mới phải, tuy công năng diệu kỳ nhưng hạn chế rất lớn, không đạt tới mức độ quá huyền ảo. Ta cũng không cần lo lắng có một ngày đột nhiên gặp người nào đó tự xưng chân nhân Kim Đan kỳ.’

Ý niệm thoáng cái là qua, tinh thần của Từ Hiền quay trở lại với thực tại.

Nhìn thì chỉ có hắn nhìn thấy, nhưng nghe thì tất cả mọi người đều nghe được tiếng rú thảm của La Sinh.

Thân xác của y vẫn cứng đờ, nhưng âm thanh thì vẫn truyền đến tai mỗi người.

“AAAA!! Con lừa trọc, bỗ tọa... có hóa thành quỷ... cũng sẽ không tha... cho ngươi! Bỗ tọa... bỗ tọa nguyên rủa ngươi... đòi đòi... kiếp kiếp... Còn ngươi... còn ngươi... tất cả các ngươi... đều sống không... yên lành... Các ngươi tưởng giết được... bỗ tọa... là xong ư? Ha... ha ha... đừng mơ tưởng... đã chậm rồi... Sát Lục Huyền Đồng... đã sinh ra... các ngươi đều phải... chết! Bỗ tọa... chỉ là đi trước... một bước thôi...”

Bao Ngạo Thiên quay lại chỗ mọi người đang tụ tập, vuốt vuốt phần yết hầu có hơi đau đớn của mình, nhìn La Sinh với ánh mắt chán ghét: “Ma kêu quỷ gào, tên này cũng đủ om sòm...”

Trái với bộ dáng không chút sợ hãi của y, bốn huynh đệ Vương Thời lại lộ vẻ mặt nặng nề trước cảnh tượng này.

Những thứ tà dị mà họ được chứng kiến ngày hôm nay, nó quái đản còn hơn tất cả quái sự mà họ từng gặp trước đây cộng lại.

‘Đây mới là giang hồ chân chính sao?’ Bốn huynh đệ cùng có ý nghĩ như thế, cảm thấy bản thân như lũ éch vừa nhảy ra khỏi giếng, biết thế nào mới là bầu trời.

Công Tôn tiên sinh chẳng bận tâm nhiều như thế, sau khi kiểm tra tỉ mỉ xem trên người công tử nhà mình có ám thương nào không, y liền đẩy Bao Ngạo Thiên lên xe ngựa, cho vào đường bệnh chung với Triển Ngọc Đường, mặc dù Bao Ngạo Thiên đến một sợi lông cũng chưa mất.

Công Tôn Thụ đã ngộ ra rồi, Từ Hiền tuy là cơ duyên, nhưng cơ duyên luôn đi kèm với nguy hiểm, sau này nếu không có việc cần thiết, công tử nhà y tốt nhất vẫn nên giữ một khoảng cách với hắn, dùng【Phi Kiếm Truyền Thư】làm bạn qua thư từ để duy trì quan hệ là được.

Đó là phản ứng của Công Tôn Thư lúc này, về phần những người còn lại...

Nghịch Thiên Dao: "Tiểu hòa thượng quả nhiên vẫn lắm thủ đoạn."

Phản đồ Thần Long Giáo: "Không biết quan nhân thế nào rồi?"

Lý Tiểu Ngưu: "Vị mà đầu bá bá này đang sử dụng bí thuật nói tiếng bụng mà tiên sinh đã kể sao?"

Mỗi người đều có ý nghĩ riêng, chỉ Vong Đức là tâm không tạp niệm, tụng lên những từ cuối cùng để kết liễu La Sinh: "...dà di nị dà dà na, chi đa ca lệ ta bà ha."

La môn chủ giống như cũng sắp trút hơi tàn, y trần trối nốt những lời cuối cùng: "Sát Lục Huyền Đồng... tái hiện nhân gian... giết chóc... vẫn sẽ không ngừng lại... Chỉ cần... chỉ cần... người kia muốn tiếp tục... một La Sinh... ngã xuống... sẽ có một... La Sinh khác... đứng lên... Các ngươi... chẳng thể... ngăn cản được... Ha ha... haa..."

Vong Đức đã niệm xong Vãng Sinh Chú, nhưng tiếng cười ngiệt ngã của La môn chủ vẫn chưa ngừng.

Từ Hiền chợt nhíu mày lại, hẳn đang đợi thông báo của hệ thống, nhưng đợi mãi vẫn chưa nghe thấy.

"Ha ha ha! Con lừa trọc! Ngươi... không giết được... bổn tọa, ngươi không được! CẠC CẠC CẠC... CẠC CẠC CẠC!!!"

La Sinh giống như cũng nhận ra thủ đoạn của Vong Đức vẫn không thể giết được mình, y nở cười cực kì can rở, tiếng cười như điên như dại, nghe ra biến thái vô cùng, chẳng còn giống tiếng người.

Vong Đức lại chẳng hề động dung, y giữ chặt lấy tay La Sinh, hai mắt vẫn nhắm nghiền, đầu khẽ nghiêng như đang cảm nhận thứ gì đó.

Chừng mười nhịp thở sau, y chợt nhẹ giọng nói: "A Di Đà Phật! Từ thí chủ, chánh quả sắp thành, chỉ còn thiếu một bài Vãng Sinh Chú của ngươi."

Từ Hiền nghe vậy, chợt hiểu Vong Đức đang nói đến điều gì, thậm chí một câu 'hóa ra phải thế', sau đó cũng không hề chần chừ mà bước đến gần La Sinh.

Lấy【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra từ trong tay áo, Từ Hiền cho Vong Đức một ánh mắt sâu xa, giọng băng quơ: "Kỳ thật... cũng không cần Vãng Sinh Chú."

Nói là nói vậy, nhưng hẳn vẫn thấp giọng niệm Vãng Sinh Chú của Đạo gia, vừa lẩm bảm chú ngữ vừa chậm rãi mở cuộn thiên thư ra.

"Thái thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn, quý mị nhất thiết, tứ sinh triêm ân."

"Hữu đầu giả siêu, vô đầu giả thăng, thương tru đạo sát, khiêu thủy huyền thăng..."

Một tiếng hét thảm vang lên, luồng kim quang có lẽ là cuối cùng bắt đầu chui ra khỏi người La Sinh, dung nhập vào mặt giấy ố vàng của thiên thư.

[Các hạ nhận được 10000 Điểm Thiện Ác]

[Nghề【Hiệp Giả】thăng lên cấp 13]

[Nghề【Hiệp Giả】thăng lên cấp 14]

[Nghề【Hiệp Giả】thăng lên cấp 15]

[Phẩm chất【Hiệp Đạo Thiên Thư】tăng lên Hi Hữu]

[Các hạ giải tỏa...]

[Các hạ giải tỏa...]

Muôn vạn thông báo kéo tới nhắc Từ Hiền biết rằng La Sinh đã thực sự đền tội, nhưng hẳn không để ý đến, tiếp tục niệm cho hết bài Vãng Sinh Chú.

Có Vong Đức nhắc nhở, Từ Hiền đã biết chỉ cần dùng【Hiệp Đạo Thiên Thư】là có thể giải quyết La Sinh, vậy nên bài Vãng Sinh Chú mà hẳn niệm từ đầu đã không phải dành cho họ La.

Đó là dành cho những người vô tội đã bị La Sinh trực tiếp lẫn gián tiếp hại chết.

"...vi nam vi nữ, tự thân thừa đương, phú quý bản cùng, do nhữ tự chiêu."

"Sắc cứu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh. Sắc cứu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh!"

Nói là siêu sinh, thực chất là bị【Hiệp Đạo Thiên Thư】nuốt chửng linh hồn, hình thần câu diệt.

Đội Từ Hiền niệm xong, Vong Đức cũng buông thi thể của La Sinh ra, chấp tay hô một câu “A Di Đà Phật”.

Phịch!

Thi thể ngã xuống đất, chẳng biết từ khi nào, cũng không biết bằng cách chi mà giờ xác của La Sinh đã bị teo nhỏ lại, hình thể chỉ bằng một nửa lúc còn sống.

Đền kéo quần bắt đầu hiện lên, vô số cảnh tượng hành ác của La môn chủ chạy qua trước mặt Từ Hiền.

Từ lúc quê nhà y bị hủy trong khói lửa chiến tranh, bắt đầu kiếp sống lưu dân rồi dần trở thành một tên du thủ du thực, may mắn học được không ít công phu, kéo bè kéo phái thành lập Sát Thần Môn, lấy chuyện buồn người làm nghề kiếm sống.

Từ lúc chỉ buôn bán nô lệ bình thường, cho đến khi bắt đầu cưỡng ép dân lành, bắt trộm trẻ thơ làm hàng hóa, cung cấp máu mới cho các thể lực hải ngoại.

Tội ác bậc này tuy khiến Từ Hiền căm ghét nhưng vẫn chưa là gì, bởi những hình ảnh tiếp theo mà Từ Hiền thấy mới thật sự đổi mới nhận thức của hắn về ác nhân, khiến tâm can hắn dâng trào lệ hỏa.

Từ Hiền nhìn thấy, một người thần bí trao cho La Sinh một tấm da dê, dặn dò họ La đủ điều.

Từ Hiền nhìn thấy, La Sinh bắt đầu giết chóc, truyền công cho đồng môn rồi ăn thịt họ để gia tăng công lực.

Từ Hiền nhìn thấy, trong quá trình tiến đến Tiên Thiên đỉnh phong, La Sinh bắt cóc hàng trăm hàng ngàn nữ nhân về gian dâm, khiến họ hoài thai, sinh ra trăm đứa nghiệt chủng.

Từ Hiền nhìn thấy, chòu bọn nhỏ lớn lên, La Sinh dùng máu vẽ tà trận, khiến trăm đứa hài đồng ấy bắt đầu giết hại lẫn nhau.

Từ Hiền nhìn thấy, bọn nhỏ chết đi, Sát Đồng sinh ra, La Sinh bắt đầu... ăn thịt nó.

Nhìn tới đây, hắn cũng phần nào lý giải được vì sao La Sinh lại có thể tái sinh như Sát Đồng.

Tu hành Hậu Thiên cần giết người, Tiên Thiên cần thôn phệ đồng môn, Huyền Tông thì cần luyện chế thân nhân thành Sát Đồng rồi ăn thịt,【Sát Lục Thần Đồ】một lần nữa khiến Từ Hiền cảm thấy hải hùng vì nó.

‘Người chết vạn lần không hết tội, kẻ trao tà công cho người càng đáng chết hơn người, kẻ sáng chế ra phương pháp tiến giai Huyền Tông này lại càng đáng chết hơn nữa. Ta thề nhất định phải giết, giết, giết...’

Xem hết toàn bộ nhật ký làm ác của La Sinh, Từ Hiền chợt mở mắt ra, nhãn thần chứa vô cùng vô tận sát ý nhìn cái xác trên mặt đất, kiếm khí bùng phát một cách mất tự chủ, cắt chém lung tung.

“Từ tiên sinh, người...”

Những người xung quanh lập tức cả kinh, không rõ vì sao Từ Hiền lại có hành động như thế này.

Chỉ có điều, lúc kiếm khí còn chưa kịp gây thương tích cho bất kỳ ai, một đóa hồng liên đã xuất hiện trong tay Vong Đức, hút hết bọn ‘nhóc tăng động’ đó vào trong nụ hoa, đốt chúng thành hư vô.

“A Di Đà Phật! Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật. Từ thí chủ, xin hãy cẩn thận với thứ Phật môn tâm pháp mà người đang tu hành.”

Phật âm đánh động linh đài, truyền thẳng vào thức hải, sát ý trên người Từ Hiền lập tức rút đi, tinh thần tỉnh táo trở lại.

Hắn mặc kệ ánh kim quang chói lòa trên thiên thư, dứt khoát cuộn nó lại, sau đó chấp tay cáo lỗi với những người đang có ở đây: “Từ Hiền học nghệ chưa tinh, bất cẩn mạo phạm, xin chur vị rộng lòng lượng thứ cho.”

Kỳ thật cũng không tạo thành lỗi lầm gì, nên cũng chẳng ai trách cứ, chỉ mỉm cười cho qua.

Sau đó Từ Hiền lại nói với Vong Đức: “Đại sư, vừa rồi lại phiền người, thật xấu hổ quá, ta lại nợ người một ân huệ.” Sau đó liền cất thiên thư vào trong tay áo, chờ đến lúc yên bình lại lấy ra nghiên cứu.

Ngoại trừ Vong Đức nhìn thấy được trên quyển trục không có bất kỳ một chữ nào, những người còn lại đều tưởng rằng Từ Hiền nhờ nó mà đọc Vãng Sinh Chú, vậy nên không hề để ý đến.

Tại sao Từ Hiền lại lấy thiên thư ra, nó có phải bảo vật gì hay không, Vong Đức đều không hỏi, chỉ lộ ánh mắt có phần ý nhị sâu xa.

Bỏ qua chuyện đó, y khẽ lắc đầu, cho hắn một lời khuyên: “Từ thí chủ, người có thể thử duyệt đọc Phật kinh, tiểu tăng cho rằng việc đó có thể giúp ích cho tu hành của người.”

Từ Hiền nghe vậy, gật đầu một cách nghiêm túc, trầm giọng đáp lại: “Đa tạ đại sư chỉ điểm, Từ Hiền nhất định sẽ thử xem sao, có điều đó không phải lúc này.”

Về mặt bỗng trở nên nặng nề gấp bội, hắn nói tiếp: “Đại sư, ta vừa biết được La Sinh trước khi chết đã kịp bày trận luyện chế Sát Lục Huyền Đồng, chúng ta có phải nên đi ngăn cản?”

Nhưng hắn chỉ nghe Vong Đức thờ dài đáp rằng: “A Di Đà Phật! Không cần được nữa.”

Y vừa dứt lời, Từ Hiền và những người ở đây bỗng nghe được tiếng gào rú: “Hòa thượngggg! Bần đạo hết chống nổi rồi, kể tiếp giao cho người đó, oái!”

Ánh mặt trời mà Chân Vũ Đại Đế mang lại chưa được bao lâu đã bị mây đen che đi, cuồng phong thổi tới, sét đánh đi đùng, chớp mắt một cái đã mưa như trút nước, cuốn trôi hết thấy máu tanh trên mặt đất.

Ma vật còn chưa xuất hiện, nhưng thứ sát khí kinh thiên của nó đã bao trùm cả trăm dặm.

Thiên địa thất sắc, cỏ cây khô héo, chim bay trên trời bỗng rơi xuống đất chết, dã thú trong rừng bỗng nổi điên lên cắn xé lẫn nhau, tôm cá dưới sông không hiểu vì sao thay phiên nổi lên phềnh lên mặt nước, sinh mệnh tiêu vong.

Toàn thể cư dân Bạch Long Trấn bị sát khí trùng kích vào trong tinh thần, thất khiếu chảy máu, ngã xuống đất bất tỉnh.

Cả một tòa tiểu trấn, duy nhất một vị lão học cứu là không bị ảnh hưởng chút nào, lão chỉ nhìn về trời Tây mà lắc đầu cười nhạt.

“Tàn cục, thu quan...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Sát Lục Huyền Đồng hiện nhân gian

Vừa rồi Từ Hiền tái khởi tâm ma cũng là vì thứ sát khí kinh thiên ấy.

Tất cả những người ở đây, hoặc là dựa vào công lực thâm hậu, hoặc là có bảo vật hộ thân nên đều không bị ảnh hưởng.

Chỉ riêng Từ Hiền tu vi còn thấp, đạo tâm lại có sơ hở nên thất thủ trước sát khí, bị nó ảnh hưởng thần trí, cũng may là có Vong Đức đánh thức nên mới không tạo thành sai lầm.

Bỏ qua chuyện đó, nghe được âm thanh quen thuộc của Lý Nhất Nguyên, từ lời nói của hắn mà Từ Hiền hiểu được vì sao một tăng một đạo vốn luôn song hành mà ban này chỉ có mình Vong Đức xuất hiện.

‘Lấy sức một người tri hoãn đại trận, Lý đạo trưởng đúng là có thủ đoạn thâm sâu vậy.’

Ý nghĩ vừa lướt qua, Từ Hiền liền thấy từ cánh rừng Tây Nam có ánh lam quang chiếu ra, một vị đạo nhân y phục diêm dúa hoa lệ búng người đi như một con dế, mỗi lần lên xuống chính là chục trượng, sau lưng có hư ảnh của một con bạch hạc vỗ cánh theo nhịp nhún nhảy của hắn.

Đằng sau nữa là tám tám sáu mươi tư lá bùa xếp theo phương vị của sáu mươi bốn quẻ, tạo thành một tám thuẫn tròn có đường kính hơn mười thước, nó tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, che chắn cho Lý Nhất Nguyên khỏi bị thứ đang bám theo hắn đánh chết.

【Lục Thập Tứ Quái Hộ Nguyên Phù Trận】

Uỳnh!

Kinh lực vô song, tiếng nổ vang trời, giống như có một khẩu pháo thần công bắn thẳng vào【Lục Thập Tứ Quái Hộ Nguyên Phù Trận】vậy.

Cây cối, đất đá xung quanh bị dư chấn tỏa ra từ tám thuẫn hộ thân làm cho vỡ nát hết cả, đến cả những cây cổ thụ ở cách xa mấy trượng cũng bị cuồng phong thổi bật gốc rễ, uy lực có thể nói là khôn cùng, khó lòng đo đếm.

Toàn bộ số bùa chú sau lưng Lý Nhất Nguyên bị một đòn vừa rồi làm cho cháy mất hai phần ba, tám thuẫn tỏa lam quang kia lập tức trở nên ảm đạm, tàn tạ, trông như sắp tiêu tán tới nơi.

Nhất Nguyên Từ gặp cảnh như vậy, tim giật thót một cái, vội mạnh phát trần trong tay, lập tức có sáu mươi tư lá bùa khác bay ra.

Chúng nó cũng tạo thành một tám thuẫn, chỉ có điều là hình vuông, hơn nữa còn mang màu xanh lục bảo.

【Lục Thập Tứ Quái Hộ Nguyên Phù Trận】: Song Trọng Quy Nhất.

Sáu mươi tư lá bùa ban đầu xếp thành vòng tròn thì sáu mươi tư lá bùa tiếp theo xếp thành hình vuông, tròn ôm lấy vuông, lam thuẫn ôm lấy lục thuẫn, tạo thành một màn chắn hai lớp vô cùng kiên cố bảo vệ Lý Nhất Nguyên.

Nhưng Lý đạo trưởng chẳng có chút nào là đắc ý, hẳn biết có chồng thêm mười tầng khiên nữa thì cũng không thể địch lại ma vật sau lưng, to giọng cầu cứu:

“Hòa thượng, bản đạo vẫn chưa có ý định bỏ Đạo tu Phật, Tây Thiên sẽ không chào đón ta đâu, mau mau cứu mạng!”

“Đạo Thành thiếu chủ, ngươi cũng quá to mồm rồi đó. Bình tĩnh một chút, Thượng Quan mỗ đến rồi!”

Hồng liên chưa kịp nở, đại đạo đã đi đầu.

Chhoaangg!

Đằng Ma Thiên Tôn tái hiện nhân gian, đằng vân giá vụ đến gặp ma vật, Thượng Quan Cải Mệnh vung tay ném Thiên Phật, thanh đại đao xé gió bay về phía Lý Nhất Nguyên, mở đường cho chủ nhân của nó.

Thượng Quan Cải Mệnh chân đạp【Thiên Lang Bộ Pháp】, dưới chân hiện lên huyền tướng của chín ngôi sao tạo thành hình dạng cung tiễn.

Tên đã trên dây, cung đã kéo căng, Tây Bắc vọng, xạ Thiên Lang.

“Vô Lượng Thiên Tôn, thí chủ quá đáng!” Lý Nhất Nguyên bất mãn kêu lên khi thấy thanh đại đao bay sượt qua đầu mình.

Có điều hẳn cũng không kịp nói thêm câu thứ hai, bởi sau khi đòn vừa rồi thất bại, ma vật giống như thật sự nổi cơn thịnh nộ, dùng ra lực công kích mạnh gấp bội để đối phó hẳn.

Rầm!

Một trăm hai mươi tám lá bùa, hết cây đã cháy thành tro bụi.

Tám thuẫn hai lớp của Lý Nhất Nguyên hoàn toàn bị hủy diệt, hẳn tuy không gặp thương tổn gì nhưng cũng bị đánh bay xa trăm thước, trên đường bay còn bị Thượng Quan Cải Mệnh giơ chân huyếch nhẹ một cái, cuối cùng thân hình vừa hay dừng trước người Vong Đức, lưng tựa vào trong lòng bàn tay của y.

“Tiểu hòa thượng, Thượng Quan mỗ đã lâu chưa gặp đối thủ xứng tầm, ma vật này xem ra không tệ, phiền ngươi đứng một bên tụng kinh niệm Phật rồi!”

Giọng nói to trầm tràn đầy khí khái nam nhân của Thượng Quan Cải Mệnh vang vọng cả cánh rừng, sau khi Lý Nhất Nguyên bị đánh bay, phù trận tiêu tán để lộ ra một thân ảnh thấp bé đằng sau.

Toàn thân bị bao phủ trong hắc khí, gương mặt chỉ có thể áp sát lại gần mới nhìn thấy rõ, nó cầm trong tay một cặp trường kiếm có hai màu trắng đỏ, được tạo nên từ máu thịt và xương cốt của chính mình.

Sát Lục Huyền Đồng.

Vút!

Thân ảnh của nó biến mất giữa hư không.

“Đủ nhanh...” Thượng Quan Cải Mệnh dựng ngược Thiên Phật, lấy bề mặt của thanh đại đao cản lại cú đâm kiếm của Sát Lục Huyền Đồng.

Uỳnh!

“Đủ mạnh...”

Lùi liên tiếp bảy bước, Chân Vũ Đại Đế vẫn sừng sững giữa trời, gặp Sát Lục Huyền Đồng lại một lần nữa biến mất, trong mắt Thượng Quan Cải Mệnh lần đầu tiên để lộ chiến ý, hùng hực như lửa trong lò luyện.

“Chỉ không biết, ngươi có đủ tư cách để ta ngộ ra Thiên Nhân Tâm Kiếp hay chăng?”

Cổ tay huyếch nhẹ một cái, lưỡi đao Thiên Phật liền hướng về trước mặt, Chân Vũ Đại Đế từ trên cao nhìn xuống, Thượng Quan Cải Mệnh tựa như có được thị giác thượng đế, không cần ngó cũng biết Sát Lục Huyền Đồng sẽ xuất hiện trên đầu mình.

Có vay có trả, có nhận có cho, được Huyền Đồng mời một kiếm, Thượng Quan Cải Mệnh đương nhiên phải theo lễ đáp lại.

Cầm ngược Thiên Phật trong tay, đao kinh sắc bén như muốn rạch phá hư không, hiếm ai có thể kịp nhìn thấy Thượng Quan Cải Mệnh xuất đao như thế

nào, chỉ gặp lúc này y đã giờ nó cao vượt đỉnh đầu, tận dụng ưu thế về chiều dài mà đi sau tới trước, ép cho Huyền Đồng phải thu song kiếm lại chắn trước ngực.

Sát Lục Huyền Đồng không sợ chết, nhưng tái tạo thân thể lại rất tốn thời gian, cho nên nó lựa chọn đỡ đòn, thân hình bị đánh bay đi xa mấy chục trượng.

Một đao lấy lại thượng phong, Thượng Quan Cải Mệnh sẽ không thỏa mãn với chỉ nhiều đó. Huyền Đồng đã thể hiện tốc độ di chuyển phi nhân của mình, y đương nhiên cũng muốn so bì một phen.

Thân pháp Thượng Thừa Thiên cấp, cảnh giới Đẳng Phong Tạo Cực:

【Thiên Lang Bộ Pháp】- Mãn Nguyệt Điều Cung.

Hội văn điều cung như mãn nguyệt, Tây Bắc vọng, xạ Thiên Lang.

Giương cung tựa trăng tròn vành vạnh,

Nhắm về Tây Bắc, bắn Thiên Lang.

Như tiễn rời cung, chín ngôi sao dưới chân Thượng Quan Cải Mệnh thay hình đổi dạng, bản thân y chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trên đầu Sát Lục Huyền Đồng, đại đao trong tay mang theo khí thế kinh hồn tựa thiên uy, không chút do dự chém xuống đầu nó.

Từng tia lôi điện có màu vàng chạy trên thân đao, khiến Thiên Phạt đao giờ phút càng giống với một món vũ khí của thượng cổ thần linh.

Đao pháp Tuyệt Học Thiên cấp, cảnh giới Siêu Phẩm Nhập Thánh:

【Lôi Thần Lục Trảm】- Lôi Thu Chấn Nộ.

Sừng sững giữa thiên không, Bắc Phương Chân Vũ Huyền Thiên Thượng Đế giờ cao thanh thần kiếm của mình, thâu lấy một tia sét đang xẹt qua bầu trời bám vào trên thân kiếm, đâm xuống cùng lúc với nhát chém của Thượng Quan Cải Mệnh.

Một đao này không nhanh, nhưng đao thế của Thượng Quan đã kiểm tỏa hết thầy đường lui của Sát Lục Huyền Đồng, dù nó có né đi đâu cũng không thể tránh được Lôi Thu Chấn Nộ, thậm chí có thể do đó mà càng bất lợi vì không kịp phòng thủ từ trước.

Huyền Đồng tuy là tử vật, nhưng ý thức chiến đấu lại vô cùng kinh khủng, bởi lẽ nó chính là kẻ thắng cuối cùng trong trận chiến của mười vạn cỗ máy giết người.

Thập vạn đồng thi đúc bán thần, “thần” ở đây là chỉ Thần Mạch, nhưng đồng thời cũng chỉ thần linh.

Chân Vũ Đại Đế thì thế nào, sự tồn tại của ta chính là để sát thần.

Ma tính trên người Sát Lục Huyền Đồng đột ngột bộc phát, hắc khí quanh người nó không còn tụ tập toàn bộ trên thân mà bắt đầu tỏa ra, nhuộm đen cảnh vật xung quanh, trông như thể muốn kéo cả thiên địa này vào trong hắc ám vĩnh hằng.

Một luồng sát khí trước nay chưa từng có chọt bùng nổ, lên có thể xuyên thủng chín tầng trời, xuống có thể khuấy đảo mười tám tầng Địa Ngục, khiến sinh linh trong phạm vi trăm dặm đều chìm trong ý niệm giết chóc.

“A Di Đà Phật!”

Vong Đức niệm một tiếng Phật hiệu, một đóa hồng liên chọt bay lên từ đỉnh đầu y, nghiệp hỏa cháy rực, ánh hào quang tỏa ra che chở Từ Hiên, Lý Tự Thành, Lý Nhất Nguyên, Hứa phu nhân, Bao Ngạo Thiên và chư vị gia thần, ngăn cản sát ý tác động đến họ.

“Tiểu hòa thượng, đa tạ hảo ý, nhưng thiếp thân muốn thử xem thế nào.” Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng của Hứa phu nhân vang lên, nàng khẽ thi lễ cảm tạ Vong Đức, sau đó liền bước ra khỏi phạm vi bao phủ của đóa hồng liên.

Học theo nàng, Lý Nhất Nguyên moi từ trong ngực áo ra vài lá bùa, cười khi khi nói rằng: “Vô Lượng Thiên Tôn! Hòa thượng, bản đạo cũng đi thử nghiệm Nhất Nguyên Thanh Tâm Phù, có gì nhớ kéo ta lại.”

Bao Ngạo Thiên: “Bổn công tử cũng...”

Bộp!

Bao công tử chưa kịp chui ra khỏi thùng xe liền bị Công Tôn tiên sinh nhấn đầu đè vô lại. Không để ý đến tiếng la bắt măn của công tử nhà mình, Công Tôn Thư nghiêm mặt dặn dò bốn huynh đệ Vương Thời:

“Tứ quân, nhiệm vụ của các vị là không được để công tử chui ra, Công Tôn xin nhờ rồi.”

“Vâng!”

Thấy bốn người họ nghiêm túc nhận lệnh, Công Tôn Thư thầm thở phào một hơi. Ban nãy y còn định đánh xe ngựa rời xa chỗ này, may mà bị Bao Ngạo Thiên làm mình làm mẩy ngăn lại, nếu không e rằng phải gặp xui xẻo.

Nhớ lại thứ sát ý vừa xâm nhập trong đầu mình, khiến bản thân không thể ức chế được ý nghĩ giết chóc, Công Tôn Thư sờ hết cả da gà.

Từ Hiền nhìn đóa hồng liên trên đỉnh đầu, trong ánh mắt chột sinh quyết ý, khom người chấp tay nói với Vong Đức rằng: “Đại sư, nếu ta không tự giết mình hoặc gây hại đến ai, xin người cứ mặc kệ ta, Từ Hiền cảm kích bất tận.”

Vừa dứt lời liền học theo Hứa phu nhân và Lý Nhất Nguyên, thoát khỏi hào quang bảo hộ của hồng liên, tĩnh tọa trên đất, tắm mình trong màn mưa dày đặc sát ý.

Nơi tiểu trấn, Ngõ lão tiên sinh ngồi trong lương đình, tay cầm lấy một quân cờ trắng đặt vào vị trí Thiên Nguyên, sau đó thông thả nhấp một ngụm trà nóng, vẻ mặt thư thái.

Bầu trời phía trên Bạch Long Trấn giống như xuất hiện một bàn cờ cực đại, ẩn ẩn hiện hiện. Nếu có người ở trên cao nhìn xuống tất sẽ thấy các quân cờ trên đó được xếp thành một chữ ĐẠ.

Tất cả dân trấn vẫn tiếp tục hôn mê, chỉ là không có bất cứ một tia sát ý nào tìm tới được họ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Dẫn ma độ kiếp, tiên sinh phát điên

Ngồi xếp bằng trên đất, để mặc cho nước mưa rơi lên người mình, Từ Hiền trước tiên tiến vào trạng thái Tọa Vong, tạm thời không bị sát ý ảnh hưởng.

Ngẩng đầu nhìn lên, phương viên ngàn trượng đã bị hắc khí che phủ, đang là ban ngày mà lại chẳng khác gì đêm đen.

Từ Hiền có thể trông thấy một chữ SÁT khổng lồ có màu đỏ đậm như máu hiện lên giữa bầu trời, sát ý cuộn cuộn như hóa thành thực chất đang không ngừng tỏa ra từ nó, thời thời khắc khắc đều đang tìm cách trùng kích thức hải của hắn.

Lý Tự Thành không hiểu vì sao tiên sinh nhà mình đột nhiên có hành động như vậy, nhưng nếu tiên sinh đã làm rồi thì gã cũng muốn học theo.

Lý Tự Thành không biết Từ Hiền đang phải đối mặt với luồng sát ý kinh thiên của Huyền Đồng, có biết thì gã cũng không sợ.

Trước đó, vào giây phút Sát Lục Huyền Đồng xuất thế, sát khí mà nó sinh ra đương nhiên cũng ảnh hưởng đến Lý Tự Thành.

Nhưng khác với tiên sinh nhà mình, Lý Tự Thành không có cái gọi là đạo tâm, vậy nên cũng chẳng có cái gọi là sơ hở.

“Nếu thấy thần trí mê muội, hãy nhớ vận dụng Tọa Vong”, nhờ lời dặn dò của tiên sinh, gã dễ dàng chống lại được sát khí của Huyền Đồng.

Đã không có gì làm gã phải sợ, Lý Tự Thành lập tức tiến về phía Từ Hiền, nhưng vừa bước ra ba bước đã chẳng tiến được nữa, trước mặt giống như có một bức tường vô hình cản gá lại vậy.

“A Di Đà Phật! Thí chủ, sư trưởng của người đang tự mình vấn tâm, quá trình hung hiểm vô cùng, chớ nên đến gần quấy rầy, nếu không sẽ hại hán đấy.”

Âm thanh của Vong Đức truyền vào tai Lý Tự Thành, ban nãy y đã thấy gã vận dụng thứ Kỳ Công mà Từ Hiền từng thi triển, đoán được gã có thể là đồ đệ của hắn.

Nghe thấy lời của Tiểu Thánh Tăng, Lý Tự Thành liền hoảng hốt: “Hung hiểm vô cùng? Vậy... vậy ta muốn giúp tiên sinh phải làm thế nào bây giờ? Đại... đại sư người có biết, làm ơn dạy ta!”

“Thiện tai, thiện tai! Thí chủ chớ gấp, xin lại gần đây.”

Lý Tự Thành lập tức chạy đến chỗ Vong Đức, chỉ thấy người sau đặt một tay lên trán gã, nhắm mắt lại lẩm lẩm gì đó, được một lúc lại buông ra, nhẹ giọng nói rằng: “A Di Đà Phật, thí chủ có thể niệm cùng tiểu tăng, bài kinh này có khả năng giúp được Từ thí chủ phần nào.”

Lý Tự Thành nghiêm túc gật đầu đáp “vâng”, sau đó hồi tưởng lại những âm thanh vừa được truyền vào trong trí óc mình, bắt đầu lớn giọng niệm lên.

Trái với gã, Vong Đức chỉ niệm rất nhỏ, nhưng bằng một cách thần kỳ nào đó mà y có thể làm cho âm thanh của mình hòa cùng Lý Tự Thành, khiến cho tiếng tụng niệm truyền đến rất xa, rất xa.

“Ngã kiến siêu thế chí, tất chí vô thượng đạo, tư nguyện bất mãn túc, thế bất thành đẳng giác...”

“Phục vi đại thí chủ, phổ tế chư cùng khổ, linh bi chư quần sanh, trường dạ vô ưu não, xuất sinh chúng thiện căn, thành tựu Bồ Đề quả...”

Trong lúc hai người tụng niệm, khoan nói đến quá trình vận tâm của Từ Hiền như thế nào, chỉ thấy ở chiến trường phía xa, sau khi bộc phát sát ý, Sát Lục Huyền Đồng không lùi mà tiến, song kiếm đột tiến, kiếm bên trái đỡ lấy Thiên Phật đao, kiếm bên phải đâm tới vị trí nháy cảm của Thượng Quan Cải Mệnh.

Lôi đình nhập thế, từng tia sét như sinh ra linh tính, không ngừng lăn lộn trong cơ thể của Huyền Đồng, ánh chớp lóe lên liên hồi, muốn tàn phá nó từ bên trong nhưng toàn bộ đều bị Sát Lục khí ngăn cản, thậm chí cần nuốt ngược lại.

Một chiêu Lôi Thu Chấn Nộ này của Thượng Quan Cải Mệnh hoàn toàn không làm gì được Sát Lục Huyền Đồng.

Lực đạo ngàn cân của y không thể đẩy lùi được nó, Thiên Phật sắc bén của y cũng không chém đứt được cốt kiếm, hơn nữa y còn bị Huyền Đồng thừa cơ phản kích.

Gặp kiếm chiêu hiểm ác thâm độc, Thượng Quan Cải Mệnh lại không có chút gì sợ hãi.

Y tuy chỉ có một tay, nhưng hai chân vẫn còn vẹn toàn. Hơn nữa,【Thiên Lang Bộ Pháp】cũng không chỉ là một bộ khinh công bình thường.

Cửu tinh đồng hiện, Thượng Quan Cải Mệnh ra chân như điện, tên rời khỏi cung, đầu mũi chân của y như được làm bằng hợp kim, chẳng hề ngại việc va chạm với cốt kiếm trong tay Huyền Đồng.

Kenggg!

Tiếng sắt thép va chạm vang lên, Thượng Quan Cải Mệnh co chân đỡ lấy một kiếm, cương khí dưới chân hóa thành huyền tướng có hình dạng như một mũi tên, theo quỹ đạo xuất cước của y mà bắn thẳng về phía chữ SÁT trên bầu trời.

Đó chính là huyền tướng của Sát Lục Huyền Đồng. Chân Vũ Đại Đế từ nãy đến giờ vẫn đang bị uy thế từ chữ SÁT này đè ép, thần khu như phải gánh vác cả một ngọn cự sơn trên vai, khòm lưng chống kiếm, khó đứng thẳng người.

Nay có một mũi “phá sát tiên” kia tới giúp, gánh nặng mà vị đại thần này phải chịu liền giảm sút, ngai ưỡn người lên, vung thanh thần kiếm trong tay đâm tới bầu trời.

Thượng Quan Cải Mệnh một chân đạp lên cốt kiếm, mượn lực phóng người ra sau lưng Huyền Đồng nhanh như cắt, Thiên Phật trong tay gạt đi thanh cốt kiếm còn lại, theo đó thuận thế chém ngang.

Từ cú chém của y, một dải đao kinh tỏa nhiệt cực mạnh và phát ra lôi quang chói mắt bay về phía trước, nhắm thẳng đến hậu tâm của Sát Lục Huyền Đồng.

【Lôi Thần Lục Trảm】- Lôi Tác Viễn Du

Trước một chiêu này, Huyền Đồng phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, đối thủ vừa vòng ra sau lưng thì nó đã quay người theo sát, song kiếm trong tay chấp thành hình chữ thập, phân đao kinh của Thượng Quan Cải Mệnh thành hai nửa.

Tóc trên đầu nó bị sức nóng của đao kinh thiêu rụi, hai tay bị sấm sét giật đến bốc mùi khét lẹt, nhưng Sát Lục Huyền Đồng có vẻ như chẳng hề hấn gì, thân ảnh quỷ mị tiếp cận địch nhân chỉ trong chớp mắt, một kiếm đâm đến hốc mắt, một kiếm lại chém ngang ngực.

Huyền Đồng không còn công kích hạ bộ của Thượng Quan Cải Mệnh nữa, đối thủ chỉ có một tay, sau đòn đâm chỗ hiểm bất thành, nó đã nhận ra đánh nửa thân trên mới là thượng sách.

Phá sát tiên sau lần bắn đầu tiên đã tiêu tán, chữ SÁT trên bầu trời tiếp tục tạo uy áp với Đấng Ma Thiên Tôn, khiến vị đại thần này lần nữa khom lưng.

Thượng Quan Cải Mệnh nghiêng đầu né kiếm, kiếm khí xẹt qua cắt rơi một lọn tóc của y, nhưng y nào có thời gian quan tâm tới tóc tai của mình, bởi trong tay Sát Lục Huyền Đồng không chỉ có một thanh kiếm.

Choenggg!

Đao kiếm va chạm, kinh lực phản chấn khiến cả hai đều bị đẩy lùi về sau trăm bước, cùng đặt chân trở lại mặt đất.

Như một động cơ vĩnh viễn không biết ngừng nghỉ, chân vừa chạm đất, Sát Lục Huyền Đồng lập tức hóa thành quỷ ảnh lao đến, một kiếm giấu ở sau lưng, một kiếm rời tay bay về phía Thượng Quan Cải Mệnh.

Người nam nhân được xưng Nghịch Thiên Đao kia không hề nao núng.

Ngược lại, vị đao khách chỉ có một tay ấy còn ngửa đầu lên trời cười đầy thống khoái, lớn tiếng hô vang: “Tốt! Tốt! Tốt! Ngươi quả thực không tệ, xứng đáng cho Thượng Quan mỡ dẫn đi độ kiếp!”

Y vừa dứt lời, thần uy trời dậy, Chân Vũ Đại Đế đuổi thẳng lưng, giờ cao kiếm, thân hình sùng sững, đỉnh thiên lập địa.

Hai con người như ẩn chứa Thái Dương chân hỏa, ngẩng ngược lên nhìn trời, trông như thể muốn dùng ánh mắt của mình đốt cháy hắc khí đang bao phủ mảnh thiên địa này.

Đại địa một lần nữa nứt ra, mở đường cho ngọn lửa vô tận bên dưới trào lên, truy tìm những kẻ dám khinh nhờn Thiên Đạo, thiêu đốt chúng thành hư vô.

Trong lúc Địa Hỏa Kiếp tái hiện, vị tiên sinh đáng kính của đám học trò hẻm Hường Dương lúc này ra sao?

Chừng nửa nén nhang trước, Từ Hiền đã giải trừ trạng thái Tọa Vong, để mặc cho sát ý xâm lấn thức hải, ăn mòn sự tinh táo của mình.

Hậu quả rất nhanh đã tới, hần một lần nữa tẩu hỏa nhập ma, kiếm khí quanh người bắt đầu bay phóng tán loạn, cắt chém lung tung chẳng phân địch ta.

“Oái! Vô Lượng Thiên Tôn, Từ thí chủ phát điên rồi!”

Lý Nhất Nguyên nhảy dựng lên tránh né kiếm khí, ba tởm【Nhất Nguyên Thanh Tâm Phù】đang xoay tròn quanh đầu hần tuy ngăn cản sát ý thành công, nhưng lại không thể ngăn được kiếm khí sắc bén do【Từ Hàng Kiếm Điển】tạo ra.

“Thử nghiệm thành công, bản đạo rút đây.” Vừa dứt lời, Lý đạo trưởng liền tọt vào trong phạm vi bao phủ của đóa hồng liên trên đầu Vong Đức, chẳng những sát ý bị ngăn bên ngoài mà đến cả kiếm khí của Từ Hiền cũng không thể xâm nhập vào trong, vừa đến gần đã lập tức tiêu tán.

Không chỉ Lý Nhất Nguyên bị kiếm khí tập kích, đến cả Hứa phu nhân cũng thế.

Nhưng nàng chỉ khẽ nhíu mày, tay trái phát lên một cái rồi không đếm xỉa đến nữa, tiếp tục cảm ngộ thứ sát ý đang tìm đủ mọi cách làm ô nhiễm tâm trí của mình.

Bên người nàng, một con tiểu bạch long đứng ra hộ chủ, hết thầy kiếm khí của Từ Hiền như gặp phải khắc tinh, vừa bay đến liền bị nó nuốt hết vào trong bụng.

Về phần Từ Hiền, trước khi kịp tự hại mình, tiếng niệm kinh của Vong Đức và Lý Tự Thành đã truyền vào trong tai hần.

“Ngã nhược thành Chính Giác, lập danh Vô Lượng Thọ, chúng sinh văn thử hiệu, câu lai ngã sát trung...”

“Như Phật kim sắc thân, diệu tướng tất viên mãn, diệt dĩ đại bi tâm, lợi ích chư quần phẩm. Ly dục thâm chính niệm, tịnh huệ tu phạm hạnh...”

Hai trăm tia, một trăm tia, bảy mươi tia, bốn mươi tia, mười tia, sáu tia...

Kiếm khí quanh thân Từ Hiền dần voi bớt, cũng trở nên hiền dịu hơn trước, chúng nó như hóa thân thành mây, chỉ nhẹ nhàng vờn quanh người hần.

Từ Hiền không thể tự hại mình bằng kiếm khí nữa, nhưng...

Hần mở mắt ra, hai mắt đỏ bừng như máu.

Đánh mất gần như toàn bộ lý trí, Từ Hiền nhìn về chiến trường đang chìm trong ánh lửa phía xa, trong đầu xuất hiện một ý niệm vô cùng điên cuồng.

Hần đứng dậy và... chạy đến chỗ đó?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 136: Đại sư chí nguyện, tiên sinh chí nguyện?

Trông thấy tiên sinh nhà mình đột nhiên nổi điên lên chạy về phía tử địa, Lý Tự Thành lại hoảng, không niệm kinh được nữa mà quay sang kéo cà sa của Vong Đức, giọng đầy gấp gáp: “Đại sư, ngài mau xem...”

“A Di Đà Phật! Thí chủ an tâm chớ vội!” Vong Đức trấn an gãi một tiếng, sau đó chỉ nhẹ nhàng duỗi tay về phía trước, làm động tác ngoắc nhẹ.

Ngay lập tức, sau lưng Từ Hiền giống như có một bàn tay vô hình nắm lấy cổ áo và cưỡng ép kéo hần quay trở lại, hai chân bước về trước mà thân thể lại trượt về sau, trông rất là ảo diệu.

Lý Tự Thành thấy vậy liền mừng rỡ hô lên: “Đại sư ngài thật lợi hại, giống tiên sinh vậy!”

Vong Đức mỉm cười: “A Di Đà Phật! Từ thí chủ mới thật sự bất phàm, tiểu tăng tự thẹn không bằng. Thí chủ, chúng ta cũng nên tiếp tục niệm.”

Thấy kiếm khí quanh người Từ Hiên có dấu hiệu lên cơn trở lại, y nhắc nhở Lý Tự Thành một tiếng.

Người sau nghe vậy chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình, thế là vội vàng học theo bộ dạng của Vong Đức, chấp tay chữ thập, há mồm tụng Vô Lượng Thọ Kinh.

“Nguyên ngã trí huệ quang, phổ chiếu thập phương sát, tiêu trừ tam cấu minh, minh tế chúng ách nạn...”

Hai mắt bị sát khí bao phủ, tinh thần bị sát ý mê hoặc, âm thanh tụng niệm của Vong Đức và Lý Tự Thành tuy giữ cho Từ Hiên không bị rơi vào vực sâu, nhưng linh hồn của hắn lúc này vẫn đang lạc trong khu rừng của sự u muội.

“Giết, giết, giết! Chỉ có giết chóc mới có thể giải quyết tất cả! Ta phải giết... ta phải giết... ta phải giết... ai?”

Trông thấy Sát Lục Huyền Đồng tắm mình nơi địa hỏa, song kiếm trong tay phừng lên hai ngọn lửa đen, chém tới tấp về phía Thượng Quan Cải Mệnh, sát ý của Từ Hiên lại đậm thêm vài phần.

“Giết nó, giết nó, ta phải giết chết nó! Ta phải giết nó... vì... vì... vì cái gì?”

“Không... không vì cái gì cả! Giết chóc... chỉ đơn giản là giết chóc... không vì cái gì cả!”

Ngô Tam Âm từng nói với Từ Hiên, nếu không có người khống chế thì Sát Lục Huyền Đồng sẽ hành động theo bản năng duy nhất của mình, đó là giết chóc và phá hoại.

Giết chóc thì rất dễ thấy, mỗi một kiếm của Huyền Đồng lúc này đều nhắm đến việc tước đi sinh mệnh của Thượng Quan Cải Mệnh, đây chính là giết chóc.

Còn phá hoại, đó chính là năng lực dùng sát ý ảnh hưởng đến tâm trí của sinh linh, khiến muôn vật cũng chỉ muốn giết chóc giống như nó.

Năng lực phá hoại của Sát Đồng mới là thứ mà ma đạo cự đầu năm xưa vin vào, tin rằng dựa vào nó có thể giúp Đại Chu lật bàn.

Nếu không phải năng lực ấy quá mức phá hoại thiên hòa, dẫn tới cao tăng Thiếu Lâm ra tay phong ấn Sát Lục Huyền Đồng, e rằng các thế lực thù địch muốn diệt Chu quốc phải trả một cái giá rất thảm trọng.

Chuyện cũ đã qua, guồng quay lịch sử không bao giờ xoay ngược, vậy nên hết thấy đều chỉ có thể dừng lại ở một chữ “nếu”, tương lai không ai biết trước được sẽ thế nào, chỉ có hiện tại là cần đề tâm.

Nói đến hiện tại, nhìn thấy trên người Từ Hiên dần dần xuất hiện hắc khí, Vong Đức lắc đầu khe khẽ.

“Trong Phật có Ma, trong Ma có Phật, Đạo lại đứng ngoài, tụt thủ bàng quan. Tâm pháp vô song bậc này, không biết là sở tác của vị đại năng nào. Về hình vẻ thần đều có phần thiếu thốn, e là tàn thiên của một môn Tuyệt Thế Thần Công nào đó, quả thật khó lường. Thiện tai, thiện tai...”

Y có thể nhận thấy【Từ Hàng Kiếm Điển】mà Từ Hiên đang tu tập không được đầy đủ, chỉ là phần rất nhỏ của một bộ võ học hoàn chỉnh, thế mà có thể tạo ra được kiếm khí sắc bén vô song, lại còn chuyên tu tâm cảnh, tất nhiên là thần công tuyệt học nhất đẳng.

“Lần trước không thấy Từ thí chủ vận dụng thần công này, tất nhiên là đạt được chưa lâu, có thể tu tập đến trình độ như bây giờ, quả thật thiên tư thông minh, trí tuệ siêu quần. Chỉ là đáng tiếc, hắn bước vào võ đạo chưa được bao lâu, nền tảng không dày, tu luyện loại tâm pháp cao thâm như vậy thật có phần miễn cưỡng, dễ vào lỗi rồi.”

Nếu đã ngộ nhập lạc lối, vậy thì có một cách dễ nhanh chóng trở về đường ngay, nhưng cũng hết sức hung hiểm, ít ai dám thử.

Đó chính là tìm ra chỗ đột phá mới như Từ Hiên đang làm bây giờ, cảm thụ sát ý để gia tốc quá trình bù đắp đạo tâm.

Cương khí bắt đầu hội tụ trong lòng bàn tay, Vong Đức thầm nghĩ: ‘A Di Đà Phật! Bình hành hiểm chiêu, lợi về tốc độ, nhưng một khi thất bại, tất phải vào địa ngục, thiện tai, thiện tai. Từ thí chủ, tiểu tăng lại trợ ngươi một tay.’

Ý niệm vừa dứt, Vong Đức đẩy chưởng về phía Từ Hiên, một đoá hoa sen nhỏ rời khỏi lòng bàn tay của y, nó liên tục xoay tròn và bay đi với tốc độ không quá nhanh.

“...vị chúng khai pháp tạng, quảng thí công đức bảo. Như Phật vô ngại trí, sở hành từ... đại sư! Ngươi làm gì vậy?!”

Lý Tự Thành có thể cảm nhận được đoá hoa kia là do nội lực tạo thành, gã thét lên chất vấn rồi lập tức phóng về phía trước, định thay Từ Hiên hứng lấy nó.

“Thí chủ bình tĩnh, tiểu tăng vốn không ác ý, chỉ là đang giúp tiên sinh nhà ngươi thôi.” Vong Đức vẫy nhẹ cổ tay, Lý Tự Thành lập tức bị cưỡng ép kéo về vị trí cũ.

Nhìn đoá hoa sen nhập vào trong người Từ Hiên, khóe mắt Lý Tự Thành như muốn nứt ra, hai mắt đỏ bừng, nhưng còn chưa kịp rút thiết côn đòi mạng Vong Đức thì đã dẹp bỏ ý định ấy.

Gã có thể cảm nhận được sinh cơ của Từ Hiền vẫn còn, không chịu chút tổn thương nào sau khi bị Tiểu Thánh Tăng “đánh lên”.

“A Di Đà Phật! Thí chủ, chúng ta nên tiếp tục.” Nói xong lại tiếp tục niệm Vô Lượng Thọ Kinh.

Một chương vừa rồi Vong Đức dùng có tên Sát Sinh Giới – Phóng Hạ Đồ Dao, chương kinh hoàn toàn không thể gây sát thương nhưng lại có tác dụng hóa giải ý nghĩ tranh đấu, giết chóc của kẻ địch.

Tuy không có sát thương, nhưng trong thực chiến thì chiêu này lại lợi hại vô cùng. Thử nghĩ mà xem, trong đấu địch nhân không còn ý nghĩ đánh giết người, vậy hẳn có là đối thủ của người sao?

Nhờ nhiều lần hóa giải nghiệp lực và sát khí ở những nơi La Sinh bày trận luyện chế Sát Đồng, Vong Đức đã ngộ ra một chiêu này, thiên phú quả thật không cần bàn cãi, cũng chẳng phải mô tả thêm làm gì.

Đương nhiên, một chương này y chỉ dùng chưa đến nửa thành uy lực, bởi lẽ mục đích ban đầu của Từ Hiền là dùng sát ý để cảm ngộ, bù đắp đạo tâm, nếu đánh tan hết thì còn gì mà cảm với chả ngộ nữa.

“Từ thí chủ, tiểu tăng chỉ có thể giúp người tới đây.” Vong Đức nhủ thầm.

Y không biết rằng, sau khi trúng một chương Sát Sinh Giới – Phóng Hạ Đồ Dao, sát khí trong người Từ Hiền hóa thành một Từ Hiền khác, bắt đầu màn vấn đáp tinh thần với chính bản thân hẳn.

“Giết... giết... giết... Ta phải giết, phải giết chết tất cả...”

Sát ý dù đã bị Vong Đức hóa giải phần lớn nhưng vẫn khát máu vô cùng, tiếp tục dụ dỗ Từ Hiền giết chóc.

Trong khu rừng của sự u muội, một Từ Hiền khác mờ mịt hỏi rằng: “Tại sao phải giết?”

“Giết chết... tất cả... Chỉ cần... giết chóc... không có tại sao... giết chỉ là giết... giết sạch rồi... vấn đề... không còn...”

“Giết sạch rồi... vấn đề không còn ư? Vũ lực phải được giải quyết bằng vũ lực, ta đồng ý. Nhưng mọi vấn đề trên thế gian... đều có thể giải quyết được bằng giết chóc sao? Đương nhiên... không thể. Hơn nữa... giết chóc cũng cần một lý do, cần một động cơ.”

“Không... giết chỉ là giết... giết chóc chỉ vì giết chóc... thuần túy... không cần lý do... không cần động cơ...”

“Không! Người sai, giết chóc cần lý do. Con ong chích gấu, vì bảo vệ tổ, con hổ săn nai, vì cần miếng ăn. Không có sự giết chóc nào mà không cần lý do cả.”

“Người...”

“Người câm miệng! Ta cũng giết chóc... nhưng lý do của ta... là gì? Vì thiên hạ thương sinh? Không, hình như không phải... Lý do của ta... là không cố định. Ta đánh chết muỗi vì không muốn bị nó hút máu, ta giết thú rừng thì muốn lấy thịt ăn, ta tru diệt hung đồ... là vì chán ghét cái ác, là vì để bản thân có thể mạnh lên.”

“Người...”

“Người câm miệng! Trên đời này, không có một người đang sống sờ sờ nào lại sở hữu cái gọi là sự giết chóc thuần túy, trừ khi kẻ ấy bị tẩy não. Ta không phải kẻ đó, ta cũng chẳng ngại giết chóc, nhưng ta chỉ giết khi có lý do, khi có động cơ, khi không cảm thấy thẹn với lòng mình.”

“Người...”

“Người câm miệng! Giết chỉ vì giết, đó là Sát Lục Huyền Đồng, không phải ta. Ta là Từ Hiền, ta muốn giết sạch ác nhân trong thiên hạ, chỉ vì... chỉ vì...”

“Cảnh tượng ta muốn nhìn thấy, không phải ác tặc lộng hành, chúng sinh lầm than. Mà là thái bình thịnh thế, nhân gian phồn hoa.”

“Âm thanh ta muốn nghe được, không phải tiếng khóc oán than, đứt từng đoạn ruột. Mà là trẻ con cười đùa, muôn chim hót vang.”

“Mùi vị ta muốn ngửi đến, không phải huyết dịch tanh tươi, bệnh độc hôi thối. Mà là pháo đốt cay nồng, hương ngát trăm hoa.”

“Chỉ vì, ta muốn khi mình nhắm mắt, dang tay ôm lấy thiên địa này, thứ ta cảm nhận được không còn là bi thống, hận thù, ưu sầu, khổ đau, mà chỉ có hạnh phúc, yêu thương, vui vẻ, sung sướng.”

Có vẻ như Vong Đức vẫn hơi quá tay, mặc dù sát ý đã bị những ý niệm này của Từ Hiền hóa giải, nhưng bản thân hẳn vốn không có chí nguyện vĩ đại đến vậy.

Bởi vì đó thực ra là chí nguyện của... Vong Đức.

RẦẦẦM!

Một tiếng sấm vang đánh thức Từ Hiên, hần mở mắt ra, hai tròng mắt tràn đầy sự thanh minh nhìn đến khoảng trời nơi xa.

Chỗ ấy cuồng phong bạo vũ, kiếp vân che trời, thiên lôi lẫn lộn trong mây, tựa như lũ giao long trong thiên địa đều tụ tập đến chỗ này mở hội, chuẩn bị đón tiếp tiên nhân hàng thế.

Địa hỏa đã rút đi, hai thân ảnh một lớn một nhỏ lơ lửng giữa trời, không hề cựa quậy một li, trông như thể đã bị đóng đinh vào hư không.

“Đây là... Thiên Lôi Kiếp?”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Thiên lôi hội tụ, tiên sinh lạc bút

Thượng Quan Cải Mệnh nâng Thiên Phật chắn trước mặt, thân đao che mắt tầm nhìn về phía Sát Lục Huyền Đồng, nhưng y không quan tâm.

Bởi vì lúc này đây, đối thủ của y không phải nó, đối thủ của nó cũng không phải y.

Khi mà Thượng Quan Cải Mệnh dùng đến chiêu Thiên Lôi Kiếp, cả y và nó đều chỉ có một đối thủ duy nhất cần đối phó.

Đó là lão tặc thiên.

RẦmmmm!

Mây đen che khuất bầu trời, dù không bỏ đến đâu thì huyền tướng chữ SÁT của Huyền Đồng cũng phải rút cổ trước sức mạnh của thiên địa tự nhiên, bị kiếp vân cuốn cuộn nuốt trọn.

Chân Vũ Đại Đế cũng thu liễm toàn bộ thần uy của ngài, đến cả thánh nhân còn phải kính sợ trước Thiên Đạo, ngài thật không có tư cách gì phách lối.

Mây đen cuộn tròn, hình thành các vành đai phủ kín thương khung, từ ngoài vào trong hết tầng chín lớp, ở tâm là chỗ mà thiên lôi bắt đầu tích tụ.

Xẹt... xẹt...

Từng tia chớp lóe lên, lúc xanh lúc vàng, khi sáng khi tối, càng ngày càng nhiều, thậm chí còn dung hợp với nhau thành các luồng lôi điện to lớn hơn, hóa thành những con lôi long dài ngàn trượng lẫn lộn trong biển mây.

Một chiêu Thiên Lôi Kiếp có thể tạo thành dị tượng bậc này, cho dù là các bậc võ lâm thần thoại nhìn thấy cũng phải thán phục một phen, thừa nhận【Độ Kiếp Tam Đạo】là một trong số ít những môn võ học có uy lực đứng đầu đương thời.

Trông dị tượng kinh hoàng do Thượng Quan Cải Mệnh tạo thành, cảm nhận được thứ thiên uy khiến cho thân thể mình gần như cứng đờ, khó sinh ra lòng phản kháng, Từ Hiên không khỏi than thở:

“Thượng Quan tiên bối quả thật là cao thủ tuyệt đỉnh vậy. Một chiêu Thiên Lôi Kiếp này giáng xuống, sợ là Sát Lục Huyền Đồng phải bị nghiền thành tro bụi.”

“A Di Đà Phật! Từ thí chủ, tiểu tăng sợ rằng kết quả sẽ không được như ngài nói.”

Lời này của Vong Đức khiến Từ Hiên phải nhíu mày, hần không nhịn được bèn hỏi lại: “Lý nào lại thế? Thiên lôi vốn khắc tà, lại thêm trình độ đao pháp độc bộ đương thời của Thượng Quan tiên bối, lẽ nào vẫn không xử lý được Huyền Đồng?”

Ngô Tam Âm từng nói với Từ Hiên rằng Sát Lục Huyền Đồng có chiến lực nửa bước Thần Mạch, nhưng suy cho cùng thì chẳng phải vẫn là Huyền Tăng sao?

Theo giai thoại về Nghịch Thiên Đạo mà Công Tôn tiên sinh vừa nói qua khi nãy, Thượng Quan tiên bối dựa vào một chiêu Thiên Lôi Kiếp đánh Huyền Tăng khắp thiên hạ vô địch thủ, nay còn được lợi ở thuộc tính khắc chế, chẳng lẽ vẫn không thể duy trì chiến tích bất bại?

Mắt nhìn xa xăm, Vong Đức chậm rãi giải đáp cho hần: “A Di Đà Phật! Thiên lôi khắc tà quả không sai, nhưng theo tiểu tăng nhìn thấy, Sát Lục Huyền Đồng kia tuy được xưng là ma vật, phương pháp luyện chế cũng mười phần tà đạo, nhưng chính bản thân nó lại không phải.”

“Đại sư, lời này của ngài, lại hiểu thế nào?” Nghe ra có mùi huyền cơ, Từ Hiên liền không ngại nhận dốt, muốn hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng chỉ nghe Vong Đức nói rằng: “Thí chủ tự thân trải nghiệm sát ý, hấn có linh ngộ, cần chi phải hỏi tiểu tăng. Tiểu tăng chỉ có thể nói, người sáng tạo ra Sát Lục Thần Đồ này quả thật có đại trí tuệ, tự ma phi ma, tà đến cùng cực lại hóa không, ẩn chứa vài phần ý nhị siêu thoát trong đó. Người này nếu muốn lấy Ma nhập Phật, e rằng chỉ cần một ý niệm là có thể trở thành đại đức thánh tăng, tiểu tăng tự thẹn không bằng.”

Từ Hiền nghe vậy, chợt im lặng tự suy ngẫm. Ma đạo cực đầu năm đó, mục đích ban đầu mà y sáng chế ra【Sát Lục Thần Đồ】nào có phải vì tác nghiệt đơn thuần? Y vốn là muốn cứu lấy Đại Chu quốc đó chứ.

【Sát Lục Thần Đồ】của bây giờ là tà công hại đời, nhưng【Sát Lục Thần Đồ】của ngày xưa, đối với con dân Đại Chu chính là hộ quốc thần công, có thể cứu vớt ngàn vạn sinh mệnh vô tội.

Tùy theo thời thế mà biến đổi, có thể chính có thể tà, thể hiện rõ quan điểm thị phi không có tuyệt đối. Những cái này Từ Hiền đều đã hiểu, cũng tán đồng, nhưng vẫn chưa thể nghĩ thông vì sao Vong Đức lại nói Sát Lục Huyền Đồng không phải tà vật, nó rõ ràng...

‘Khoan đã!’ Từ Hiền giống như đã nhận ra gì đó, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu nhớ lại màn vấn đáp với chính mình ban nãy.

‘Giết chỉ là giết, chỉ vì giết, không cần lý do, không cần động cơ. Sự giết chóc của Huyền Đồng lúc này, không vì làm ác mà giết, không vì hành thiện mà giết, không có thiện ác, không có chính tà, thuần túy bất nhiễm, vậy nên cũng không coi là tà vật?’

‘Xem ra lấy mạng La Sinh thể mà lại là thất sách. Nếu như hấn còn sống để điều khiển Sát Lục Huyền Đồng, mang ác niệm mà thao túng Huyền Đồng giết người, e rằng nó lúc ấy chính là tà vật, ắt sẽ bị Thiên Lôi Kiếp khắc chế gắt gao.’

Từ Hiền bỗng sinh ra một ý tưởng, nếu bản thân hấn lấy thiện niệm thao túng Sát Lục Huyền Đồng, vậy nó lúc ấy có khi nào được xem như tường vật, thậm chí có thể khắc chế tà ma?

‘Hơ, ta nghĩ gì cơ chứ, Huyền Đồng vẫn nên bị hủy diệt thì hơn.’ Hấn khẽ cười lắc đầu, xua tan đi ý nghĩ viển vông của mình.

Thứ được đức nên từ cái chết của mười vạn hài đồng vô tội, Từ Hiền của bây giờ đúng là không dám nghĩ tới việc sử dụng, lương tâm hấn không cho phép.

Hủy diệt Sát Lục Huyền Đồng, nói thì dễ mà làm mới khó, Từ Hiền nhìn kiếp vân không lồ đang tích tụ trên bầu trời, hấn có thể nhận thấy uy thế của nó sắp đạt tới đỉnh điểm, lôi phạt đã gần đến thời khắc giáng xuống.

‘Vong Đức đại sư là kỳ tài ngàn năm có một, nhận định của y khó mà sai được. Nhưng nếu Thiên Lôi Kiếp còn không đánh hạ được Huyền Đồng, e rằng Thượng Quan tiên bối có dùng đến Thiên Nhân Tâm Kiếp cũng chưa chắc làm nên chuyện. Địa Hóa Kiếp gọi hóa, Thiên Lôi Kiếp gọi lôi, tâm kiếp, tâm kiếp, vừa nghe đã là chiêu thức công kích tâm thần, nhưng... Huyền Đồng có cái gọi là tâm sao?’

Hấn còn không biết Thượng Quan Cải Mệnh vẫn chưa ngộ ra Thiên Nhân Tâm Kiếp, nếu không tâm trạng sẽ càng thêm phần trầm trọng.

‘Chỉ có thể trông chờ vào một đòn này. Nếu đã không thể dựa vào thuộc tính khắc chế, vậy chỉ đành gia tăng uy lực của Thiên Lôi Kiếp lên.’

Ánh mắt lộ rõ sự quyết tâm, Từ Hiền bắt đầu tìm kiếm một ít vật phẩm trong không gian trữ vật của mình.

‘Mong là đủ.’ Trên tay hấn chợt xuất hiện hai quyển trục có vẻ ngoài xưa cũ, chúng nó chính là vật phẩm mà hấn kiếm được từ những lần quay Hiệp Đạo Thiên Luân ban nãy.

【Sách Kinh Nghiệm Họa Sĩ (Sơ Cấp)】x2

Không chút chần chừ, Từ Hiền trải hai quyển trục trong tay ra, ngay tức khắc có vô số hình vẽ bay khỏi quyển trục và chui vào trong mi tâm của hấn.

Những hình vẽ đó có hoa, có lá, có cá, có chim, có mai lan cúc trúc, có thủy mặc sơn thủy, v.v...

‘Lại là quyển trục.’ Vong Đức một lần nữa bị Từ Hiền khơi gợi sự hiếu kỳ, nhưng y định lực như sơn, chỉ trong một ý niệm đã xua tan sự tò mò khỏi tâm trí, làm như không thấy.

Cũng trong lúc đó, Từ Hiền đã hồi thần, trong mắt chứa đầy sự tự tin.

Số trời chiếu cố, nghề【Họa Sĩ】của hấn đã lên đến cấp độ năm, điều đó đồng nghĩa với việc hấn sẽ nhận được một món kỳ vật mới.

Vật phẩm:【Thông Linh Chi Tập】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ Thông

Tập giấy thần kỳ, tái tạo vô hạn.

Mực rơi trên nền trắng, vụn vật nhập vào tranh. Thư họa năng truyền thần, đan thanh nhân nhập thánh.

*Chú: Thăng cấp nghề văn hóa【Họa Sĩ】giúp tăng cao phẩm chất của【Thông Linh Chi Tập】

Trên tay Từ Hiền chợt xuất hiện một chiếc ống dài bằng gỗ, bề mặt chạm trổ sơn hà, điêu khắc muôn chim bách thú, một đầu bị bịt kín, một đầu thì để rỗng, nhìn vào chỉ thấy một màu đen kịt, có rọi ánh sáng cỡ nào cũng không thể nhìn rõ được bên trong chứa gì.

【Truyền Đạo Bút】cũng có thể dùng làm bút vẽ,【Thông Linh Chi Tập】cũng có thể dùng để viết thư pháp, kỳ vật của nghề【Thư Pháp Gia】và【Họa Sĩ】thế mà lại bổ trợ được cho nhau.

Tranh vẽ có thể phác họa tâm cảnh, thư pháp có thể biểu đạt ý chí.

Từ Hiền chợt đứng thẳng người dậy, tựa như làm ảo thuật mà kéo từ trong ống đựng ra một cuộn giấy lớn. Đã gọi là【Thông Linh Chi Tập】, hiển nhiên cuộn giấy này có thể gọi là giấy Thông Linh.

Lại chọn hai cán【Truyền Đạo Bút】lớn nhất, Từ Hiền đi đến chỗ Lý Tự Thành, đưa cuộn giấy cho gã, nói rằng: “Tự Thành, trải nó ra, cũng cảm chắc giúp ta.”

“Vâng, tiên sinh!” Lý Tự Thành không hiểu tiên sinh nhà mình muốn làm gì, nhưng gã biết mình chỉ cần nghe lời là được.

Soạt!

Lạ kỳ làm sao, gã vừa mới trải ra, tờ giấy Thông Linh lập tức cứng lại như một tấm sắt, hai mặt bằng phẳng vô cùng, khiến Từ Hiền có thể dễ dàng đặt bút lên vẽ mà không cần kê lên bề mặt cứng.

Lý Tự Thành có thể kinh ngạc, nhưng Từ Hiền thì không, bởi hắn đã biết tường tận giấy Thông Linh có thể làm được gì.

Xác định được hình ảnh mà mình muốn vẽ ra, Từ Hiền hai bút cùng múa, tốc độ như điện, tay trái tay phải để lại vô số tàn ảnh.

Chỉ trong vài nhịp thở, một cảnh tượng rung động nhân tâm đã dần hiện trên mặt giấy.

Mồ hôi tuôn ra như suối, Từ Hiền bước lên cuộc đua với thời gian, hắn không dừng lại dù chỉ một hơi.

‘Ta nhất định phải hoàn thành nó trước. Nhất định phải!’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Tự mình là kiếp, cần gì phải độ?

“Từ tiên sinh...” Công Tôn Thư há hốc mồm nhìn Từ Hiền biểu diễn, nhất tâm nhị dụng lại thêm tốc độ tay nhanh đến mức để lại tàn ảnh, thế mà kết cấu của bức họa hoàn toàn không bị rối loạn, vẫn đầu vào đó tựa như đã có sẵn thành phẩm trong đầu, chỉ cần sao y bản chính là xong.

Thân là một người cũng am hiểu cảm kỳ thư họa, Công Tôn tiên sinh tất nhiên cũng có năng lực thẩm định.

Theo y thấy, bức tranh mà Từ Hiền đang vẽ mặc dù không thể xưng là tuyệt tác, còn chưa sánh được với các bậc danh gia họa đạo, nhưng bản về tốc độ thì Công Tôn Thư chưa thấy ai có thể vẽ nhanh như vậy, dù là mấy ông đồ có thâm niên vẽ tranh đạo vài chục năm cũng không so được.

Nhưng chẳng lâu sau, y lại chợt lắc đầu tự giễu: ‘Công Tôn Thư à Công Tôn Thư, Từ tiên sinh nào phải phạm tục? Cái gọi là danh gia, cùng lắm chỉ đến như thế, mấy người có thể truyền thần?’

Công Tôn Thư nhớ lại cảm thụ lúc trông thấy tranh minh họa trên bìa Bạch Xà Truyện, lại nghĩ đến cảm thụ diệu kỳ lúc này khi nhìn bức họa còn đang dang dở kia, cảm thấy bản thân thật nóng cạn.

Càng nhìn càng mê mẩn, càng xem càng rung động, Công Tôn tiên sinh và những người xung quanh đều bị hành động lúc này của Từ Hiền hấp dẫn, Hứa phu nhân, Lý Nhất Nguyên, và kể cả Vong Đức cũng không ngoại lệ.

Tại sao Từ Hiền lại đột nhiên muốn vẽ tranh? Tại sao hắn không cần chất màu vẫn có thể vẽ? Tại sao tờ giấy vẽ của hắn lại có thể cứng như vậy, tại sao nó không bị nước mưa thấm lên, v.v... Ngoại trừ Vong Đức, Nhất Nguyên Tử và Hứa phu nhân rất nhanh xóa bỏ được sự tò mò khỏi lòng mình, những người còn lại có không ít nghi vấn.

Nhưng trông thấy Từ Hiên chú tâm quá độ, họ chỉ có thể giữ im lặng quan sát.

So với bọn họ, mối quan tâm của một vị công tử thế gia lại hoàn toàn khác biệt.

‘Cha chả, cha chả! Múa bút nhanh như vậy, còn dùng được hai tay, thế mà đến giờ vẫn chưa chịu hoàn thành Tam Quốc, rõ là lười biếng đây mà.’ Bao Ngao Thiên thò đầu qua cửa sổ nhìn Từ Hiên vẽ vờ, lòng thầm tức tối.

Nhưng trông thấy sắc mặt tái nhợt của Từ Hiên sau màn mưa, Bao công tử lại cảm thấy bản thân đã hiểu lầm hắn, có lẽ để đạt tốc độ như vậy cũng phải trả giá không nhỏ, y cho rằng như thế.

“Bao huynh, người hiểu lầm tại hạ quá sâu.” Từ Hiên hắn sẽ nói thế nếu biết ý nghĩ của Bao công tử, nhưng hắn không biết.

Giờ phút này, Từ Hiên mặc kệ mọi ánh nhìn kinh ngạc và thán phục của những người xung quanh, trong mắt của hắn lúc này đây chỉ có bức tranh trước mặt mình, trong đầu chỉ có một ý niệm là phải hoàn thành nó nhanh nhất có thể.

Rầmm! Àmm!

Đi đừng! Đi đừng!

Sét đánh liên hồi, lôi quang chiếu sáng một góc trời, Thiên Lôی Kiếp sắp đạt tới đỉnh điểm.

Nếu như lôi điện trên bầu trời biết đếm, e rằng bây giờ nó đang đếm ngược từng tiếng trước khi lao mình xuống tấn cho hai kẻ vô pháp vô thiên dưới kia một trận.

Cách!

Một cán bút rơi xuống, Từ Hiên không thèm nhặt lên, hắn lúc này đang tập trung toàn bộ tinh thần vào việc đề chữ cho bức họa của mình.

Đúng vậy, tranh thì đã thành, nhưng tác phẩm vẫn chưa hoàn tất.

Thần quang xẹt qua trong mắt, khói trắng bay lên từ huyết Bách Hội, nắm chặt cán bút trong tay, Từ Hiên dốc hết toàn bộ tinh thần của mình vào một chữ này, sắc mặt của hắn kém đi trông thấy, mỗi lần hạ một nét thì sắc mặt lại nhợt nhạt thêm một phần.

Sắc diện thì nhợt nhạt mà màu mực lại càng đậm, hương mực lại càng nồng. Lúc hoàn thành nét bút cuối cùng, tinh lực của Từ Hiên gần như cạn kiệt, đầu đau như búa bổ, tay không giữ nổi bút, lão đảo hai bước rồi ngã lăn ra đất.

“Từ tiên sinh...”

“Tiên sinh...”

Khoát tay tỏ vẻ không sao, Từ Hiên cố gắng bình ổn hô hấp của mình, thều thào nói với Lý Tự Thành rằng: “Tự Thành... đưa tranh cho... Vong Đức đại sư.”

Đoạn lại nhìn về phía Vong Đức, giọng đầy hư nhược: “Đại sư, người có thể... chứ?”

Từ Hiên không nói là có thể cái gì, nhưng tất cả những người ở đây ngoại trừ Lý Tự Thành đều biết hắn muốn Vong Đức làm gì.

Bởi vì tất cả bọn họ đều nhìn qua bức họa, cũng xem qua thư pháp đề trên nó.

“A Di Đà Phật, như ý nguyện của thí chủ.”

Vong Đức nhận lấy cuộn tranh từ Lý Tự Thành, tay trái khẽ nâng lên, một luồng gió thổi qua mang theo cuộn tranh bay về phía bầu trời, vượt qua cuồng phong bạo vũ, hết sức xảo diệu lơ lửng trước mặt Thượng Quan Cái Mệnh, hơn nữa còn tự động mở ra, phơi bày trước mặt y.

“Thượng quan thí chủ, Từ thí chủ có lễ, xin hãy nhận lấy.”

Thượng Quan Cái Mệnh vốn đang nhắm mắt dưỡng thần để chuẩn bị độ kiếp, nhưng nghe được giọng nói bí hi không lộ của Vong Đức ngang tai mình, y lại mở mắt ra.

Y buông lỏng nắm tay, Thiên Phật lập tức bay lên cao, khiến bức họa của Từ Hiên đập vào trong tầm mắt.

‘Đây...’ Tròng mắt co rút, tinh thần Thượng Quan Cái Mệnh như gặp phải một cơn chấn động to lớn không gì sánh được, thân ảnh của Chân Vũ Đại Đế sau lưng y bất chợt lung lay không ngừng.

Rốt cuộc Từ Hiên đã vẽ gì, đã viết chi mà Thượng Quan Cái Mệnh lại có phản ứng lớn đến vậy?

Theo hướng nhìn của y, chỉ thấy trên mặt giấy kia là hình ảnh một bóng người nhỏ bé đang đứng trên đỉnh cao son, trên đầu người đó lại có một luồng

thần lôi thô to gấp chực lần hình thể của hấn đánh xuống.

Lên trên nữa là bầu trời, kiếp vẫn một màu đen kịt, nếu đếm kỹ có thể thấy còn tới ba mươi lăm luồng thần lôi ẩn ẩn hiện hiện trong mây, chờ tới lượt mình xuống hỏi tội kẻ phạm nhân dưới kia, trừng trị hấn vì dám khinh nhờn Thiên Đạo.

Nội dung bức tranh chỉ có vậy, rất đơn giản nhưng...

Xet! Xet!

Đùngggg... đùnggggg...

Thượng Quan Cải Mệnh nghe thấy tiếng sấm, nhưng đó không phải là tiếng sấm từ dị tượng Thiên Lôi Kiếp do y bày ra, mà nó truyền đến từ trong bức họa.

Tranh của Từ Hiền, có thể phát ra âm thanh. Không những phát ra âm thanh, sự vật trong tranh còn có thể chuyển động.

Lôi vân nhộn nhạo, Thượng Quan Cải Mệnh nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhoi, đơn độc trên đỉnh núi kia ngẩng mặt lên nhìn trời, không chút sợ hãi hò hét:

“Thiên kiếp mà thôi, sao đủ thành đạo? Thắng thì lên trời xuống biển, vô sở bất năng. Thua thì hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu. Chỉ đến như thế, lấy gì khiến ta e ngại?”

Vừa dứt lời liền chủ động phóng lên đón lấy luồng lôi kiếp đầu tiên, sau đó vọt thẳng tới thương khung, lao vào trong biển mây vật lộn với ba mươi lăm luồng lôi kiếp còn lại, khí thế bá đạo vô song, chấn thiên động địa.

Thay vì ngồi yên chờ lôi kiếp tới, sao không chủ động tiến lên, thậm chí đảo khách thành chủ, nghịch phạt lôi kiếp?

Ý cảnh mà Từ Hiền truyền vào bức “Tu Sĩ Trúc Cơ Và Tứ Cửu Thiên Kiếp” này khiến Thượng Quan Cải Mệnh cảm thấy rung động.

Y tuy không dám nhận cái danh Nghịch Thiên Đạo, cũng coi nghịch thiên là đại nghịch bất đạo, nhưng cái ý chí bất khuất không sợ trời, không sợ đất của tu sĩ trong tranh thật sự khiến y cảm phục, bất tri bất giác dung nhập vào trong đạo thể của mình.

Thân hình sừng sững như núi, Chân Vũ Đại Đế ngửa mặt nhìn trời, ánh mắt không khinh miệt cũng không kính cẩn, chỉ như đang nhìn một kẻ đồng đẳng với mình, không hơn không kém.

Từ Hiền vốn không có ý chí bất khuất nghịch thiên đến vậy, nhưng lúc nạp tâm ý làm mực cho【Truyền Đạo Bút】, hấn đã hồi tưởng lại khoảng thời gian hóa thân Khoa Phụ, nên cuối cùng mới có cơ sự như thế.

Trong tranh có chữ, nếu đã xem xong tranh tất nhiên phải nhìn đến chữ.

THIÊN

Đó là chữ duy nhất mà Từ Hiền viết cho Thượng Quan Cải Mệnh, cũng là thứ tiêu hao phần lớn tinh lực của hấn để viết ra.

Nguyên nhân là vì...

‘Nếu đã không muốn nghịch thiên, chi bằng hóa thân Thiên Đạo?’ Nhìn vào chữ THIÊN này, Thượng Quan Cải Mệnh giống như nghe được có người nói với mình như thế.

Trên người y bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác huyền diệu khó tả, linh hồn như đã siêu thoát khỏi giới hạn của thiên địa này, đạt tới một độ cao hoàn toàn mới, sánh tầm Tạo Hóa mà nhìn xuống tam giới, xem vạn vật sinh sinh diệt diệt.

Giống như trường hợp của tranh vẽ, Từ Hiền vốn cũng không có loại ý chí huyền diệu đến vậy, lại còn đòi hóa thân làm Thiên Đạo.

Hấn chỉ là hồi tưởng lại lúc tham ngộ【Tọa Vong Kinh】, khi ấy linh hồn và thể xác của hấn được hòa cùng vạn vật, muốn đi đến vũ trụ tinh không cũng chỉ trong một ý niệm, không cần mượn nhờ bất cứ thứ gì, chẳng khác nào đã sánh tầm Thiên Đạo?

‘Ý cảnh như vậy... sao ta không sớm nghĩ ra? Nếu bản thân là kiếp, ta cần chi phải độ?’

Thiên Nhân Tâm Kiếp chưa thấy đầu mối, nhưng dựa vào một chữ THIÊN này của Từ Hiền, Thượng Quan Cải Mệnh đã có linh ngộ mới về Thiên Lôi Kiếp, chắc chắn không bao lâu sau là có thể sáng chế tân biến hóa, tạo ra đạo chiêu đạt tới mức độ Tuyệt Học Thánh cấp.

‘Đáng tiếc, thời gian không đủ. Nhưng với ý cảnh lúc này cũng đủ khiến uy lực Thiên Lôi Kiếp gia tăng gấp bội, coi như Thượng Quan mở sơ nghiệm tân chiêu.’

Tâm niệm vừa dứt, trên mặt y bỗng hiện lên một nụ cười đầy tự tin và cao ngạo.

Kinh phong thổi qua, cuộn tranh của Từ Hiền theo gió bay về chốn cũ, thanh Thiên Phạt một lần nữa rơi vào trong tay Thượng Quan Cải Mệnh.

Y giờ nó lên, chỉ thẳng về phía Sát Lục Huyền Đồng.

Rààmm... ààmm... .

Sét đánh vang trời, nhưng người độ kiếp lúc này chỉ còn lại một mình Huyền Đồng.

Bởi vì Thượng Quan Cải Mệnh lúc này đã trở thành kẻ thao túng lôi kiếp.

Uỳnhh! Uỳnhhh!

Chân Vũ Đại Đế phóng thẳng lên trời cao, bảy lôi long bay đến chỗ ngài, hóa thành một thanh lôi kiếm mặc cho ngài điều khiển.

“Từ tiên sinh, đa tạ chỉ điểm. Một đạo này tuy chưa kịp hoàn thiện, nhưng ta tin chắc sẽ không khiến người thất vọng.”

Khí thế bề ngễ thiên hạ, âm thanh hào hùng vạn trượng truyền khắp Tây lâm, thân ảnh của Thượng Quan Cải Mệnh chợt biến mất, chỉ có ánh đao là chiếu thẳng chín tầng trời, lấp át cả lôi quang.

Sát Lục Huyền Đồng... liệu có vượt qua được một đạo này?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Vượt ra Tam giới, không trong Ngũ Hành

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!

Theo động tác vung kiếm của Chân Vũ Đại Đế, kiếp vân mở rộng trải đường cho thiên lôi đánh xuống, hàng trăm hàng ngàn tia điện li ti xem thanh lôi kiếm trong tay để quân là thống lĩnh, gấp nó bay đến đâu liền bám theo đến đấy, tạo thành một con lôi long dài mấy ngàn trượng cắt ngang bầu trời.

Lôi long chia bình hai đường, đầu rồng há mồm cắn nuốt Sát Lục khí đang làm ô nhiễm thương khung, đuôi rồng lấy uy thế quét ngang thiên hạ mà vẩy về phía Sát Lục Huyền Đồng.

Ở cuối phần đuôi lôi long chính là thân ảnh của Thượng Quan Cải Mệnh, thanh Thiên Phật tẩm mình trong lôi điện, y lấy uy áp của thiên địa mà chế ngự Sát Lục Huyền Đồng, khiến cho nó không thể động đậy, lại dùng uy lực của thiên lôi mà chém xuống đầu nó, bắt nó phải độ kiếp trong tư thế không được phòng ngự.

Tu sĩ muốn độ kiếp phải bày trận pháp, dùng linh bảo, cắn nuốt đan dược đủ đường mà vẫn phải cẩn thận từng li từng tí trước lôi kiếp, Huyền Đồng lại hoàn toàn chẳng có chút chuẩn bị nào, nó có thể vượt qua được sao?

Dường như không thể.

ĐÙÙÙGGG!

Xẹt... xẹt...

Thiên lôi hàng thế, càn khôn vốn đang âm u bỗng nhiên bị chiếu rọi bởi một luồng hào quang sáng rực, tựa như thái dương trên kia thu liễm lại nhiệt độ của mình mà ghé thăm nhân gian, vạn vật dung hòa cùng ánh dương quang, chìm đắm trong thứ ánh sáng chói lóa đến nỗi không ai có thể mở mắt ra nhìn.

Tí... tách... tí... tách...

Mặt trời ló dạng, nắng nhẹ chiếu xuống, mưa đã tạnh từ lúc nào không hay, để lại nước đọng trên các kẽ lá.

Trên một cây sồi nọ, hai con sóc vốn đang vật lộn sống chết bỗng dung ngừng lại, bốn mắt ngơ ngác nhìn nhau, sau đó liền ai về nhà nấy, tự liếm vết thương.

Trở lại chiến trường nơi bãi đốn củi, Chân Vũ Đại Đế đã quay về thiên cung trấn Bắc phương, chỉ để lại Thượng Quan Cải Mệnh chống đao mà đứng hiên ngang trên đại địa.

Lấy y làm tâm điểm, đất đá trong bán kính ngàn bước đều bị xói tung lên, hết cây cối dù lớn hay nhỏ đều không có lấy một cây nào còn đứng vững, nếu không phải đang bắt lửa tự thiêu thì cũng đã cháy đen thành than, không ít những con vật xấu số nếu chẳng chết vì tự giết nhau thì cũng bị lôi điện nướng chín, khó lòng toàn mạng.

Thượng Quan Cải Mệnh thở ra một hơi dài, vừa có linh ngộ mới y liền vận dụng vào đao chiêu, dẫn tới lúc xuất đao có phần mất khống chế, không dự

đoán được uy lực lẫn tiêu hao, cuối cùng khiến cho tinh khí thần suy kiệt quá độ, thực lực tạm thời giảm sút không ít.

‘Xem ra ta quá liều lĩnh, thiên uy là thứ có thể dễ khống chế như vậy sao? Hóa thân Thiên Đạo đến cùng chỉ là một loại tinh thần, cũng không đại biểu cho ta có được thứ quyền uy đó, một chiêu này còn phải tinh nghiên dài dài. Cũng may là vẫn hoàn thành sứ mệnh, không phụ sự nhờ vả của Ngô lão.’

‘Chờ ngày tiên hiệp Bắc phương du, tâm kiếp hóa thân trong sớm chiều. Ngô lão ơi Ngô lão, mặc dù ta vẫn chưa hiểu huyền cơ trong lời ngài nói, nhưng đao của ta cuối cùng đã có tiến bộ rồi. Thậm chí... chưa cần lĩnh ngộ tâm kiếp, ta cũng có thể nhòm ngó Thần Mạch.’

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Cái Mệnh quay đầu nhìn về phía Từ Hiến, trong con ngươi chợt lóe lên một tia thần bí, ánh mắt giống như đã có quyết định gì đó.

Định đến hội họp với bọn Từ Hiến, y rút Thiên Phạt lên khỏi mặt đất, nhưng vừa nhích được một bước liền ngừng lại, chân mày nhíu chặt.

Thượng Quan Cái Mệnh nghiêng đầu nhìn xuống, chỉ thấy sau khi y rút thanh bảo đao của mình lên, một luồng hắc khí chợt bay lên từ khe hở bên dưới, càng lúc càng nhiều.

“Còn chưa chịu thua?” Thượng Quan Cái Mệnh thấy lòng trầm xuống, cảm giác thật sự khó chơi vô cùng.

Nếu phải đánh thêm một trận với tình trạng hiện tại, e rằng y không còn là đối thủ của Sát Lục Huyền Đồng.

“Ra ngoài Tam giới, không trong Ngũ Hành, bắt từ bắt bại, vô sinh vô diệt. A Di Đà Phật, Thượng Quan thí chủ, Sát Lục Huyền Đồng, vô phương tận trừ. Tiểu tăng tuy đạo hạnh nông cạn, nhưng cũng thử phong ấn ma vật xem sao.”

Nghe được giọng nói của Vong Đức, Thượng Quan Cái Mệnh chợt ngẩng đầu nhìn lên, không chỉ Tiểu Thánh Tăng mà Từ Hiến những người còn lại đều đang tiến về chỗ này.

Hay tin Huyền Đồng còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, Công Tôn tiên sinh vốn định quay ngược đầu xe, nhưng gặp Vong Đức nói có thể phong ấn ma vật, y cũng không vội làm vậy, chỉ là thả chậm tốc độ của xe ngựa lại.

Thượng Quan Cái Mệnh không quan tâm đến điều đó, nghe Vong Đức bảo rằng muốn phong ấn ma vật, y bèn nói: “Tiểu hòa thượng, ngươi nắm chắc mấy phần?”

Y đã làm tốt tư tưởng, chuẩn bị sẵn sàng cho việc thiêu đốt nguyên khí để đối phó Sát Lục Huyền Đồng.

“A Di Đà Phật!” Một tiếng Phật hiệu vang lên, kim liên mọc trên đất, Vong Đức đã xuất hiện ngay bên cạnh Thượng Quan Cái Mệnh.

Ánh mắt không vui không buồn nhìn Sát Lục khí tụ lại thành hình người, Vong Đức chợt bảo rằng: “Tiểu tăng nắm chắc...”

Nói đến đây, đóa hồng liên giữa trán chợt rực cháy dữ dội, nghiệp hỏa bùng phục, sau lưng y bỗng xuất hiện một tôn Bồ Tát hóa thân, chân đạp lên hoa chín tầng, Phật quang chiếu rọi thập phương chứng sinh.

“...mười phần.”

“Hòa thượng ngươi điên rồi!”

Vang lên cùng với lời khẳng định của Vong Đức chính là tiếng quát đầy giận dữ của Lý Nhất Nguyên, bạch hạc giương cánh, hấn trong nháy mắt bùng nổ ra thứ tốc độ vượt xa cảnh giới của mình, đáp xuống bên cạnh y.

Đưa tay ra nhẹ nhàng cản lại lá bùa mà Lý Nhất Nguyên muốn dán lên trán mình, Vong Đức khẽ mỉm cười, âm thanh vô hi vô bi: “Phật nói, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Đạo sĩ, tiểu tăng không chết được.”

“Ngươi không chết được cái rắm!” Lý Nhất Nguyên chỉ thẳng vào mặt y mà chửi, tay hóa thành tàn ảnh, chưa từ bỏ ý định dán lá bùa lên trán y, nhưng đều bị Tiểu Thánh Tăng hơi hốt cản lại.

Nhất Nguyên Từ biết, đừng nhìn Vong Đức vẻ mặt nhẹ nhàng, nhưng thực tế thì lúc này đây, bản thân y đang phải chịu nỗi thống khổ kinh khủng nhất trần đời này, dù là võ lâm thần thoại cũng chưa chắc chịu nổi.

Người mang thiên phú【Nghiệp Hỏa Hồng Liên】thời thời khắc khắc đều phải chịu nỗi khổ “nghiệp hỏa phần tâm”, trong người như có một ngọn lửa thổi không tắt, dập không hết đang thiêu đốt từng li từng tấc da thịt, kinh mạch, lục phủ ngũ tạng... Sự thống khổ không gì sánh được đó sẽ kéo dài mãi cho đến khi ý chí tan rã mà chết.

Trong lịch sử, chưa từng có trường hợp nào ghi chép lại việc người sở hữu thiên phú này sống qua được mười năm, ngoại trừ Vong Đức.

Đó cũng là bởi vì Vong Đức thiên tư ngút trời, học võ chưa được hai năm đã tự sáng tạo ra môn nội công【Hồng Liên Chú Ấn Đại Pháp】để phong ấn nghiệp lực, chẳng những bảo toàn được uy năng của thiên phú, mà còn chậm rãi chuyển hóa ác nghiệp thành thiện nghiệp, giảm thiểu nỗi đau mà thiên phú mang đến cho mình.

Nhưng như đã nói, “chậm rãi chuyển hóa”, chậm rãi ở đây tức là cực kỳ, cực kỳ chậm, cần thời gian rất dài.

Thế mà Vong Đức lúc này lại đốt cháy giai đoạn, vì một khắc huy hoàng mà giải trừ phong ấn, dẫn đến nghiệp lực tích tụ nhiều năm bộc phát cùng một lúc, chẳng khác nào trăm ngàn con sóng nhỏ bỗng chốc hợp lại thành một con đại hồng thủy diệt thế, mang theo nộ khí nhiều năm bị phong ấn mà ập đến hủy hoại thần trí của y.

Nhưng Vong Đức không thể không làm như vậy, theo như Từ Hiên từng kể, ba trăm năm trước, vào lúc Sát Lục Huyền Đồng hoành hành thiên hạ, vô lâm thần thoại cũng không làm gì được chúng nó, phải nhờ tới cao tăng Thiếu Lâm độ hóa, phong ấn.

Thiên phú của Vong Đức chắc chắn không thua những người người được gọi là cao tăng kia, thậm chí khả năng còn hơn, nhưng y lại có một thứ vừa là ưu điểm, vừa là khuyết điểm khi so với họ: Tuổi tác của y.

Vong Đức còn quá trẻ tuổi, tiềm năng của y chắc chắn là vô song đương thời, nhưng đó là tiềm năng, không phải thực lực.

Linh đài rung động, trực giác mách bảo Vong Đức rằng y vẫn chưa đủ công lực để có thể phong ấn Huyền Đồng, cho nên cực chẳng đã y cũng đành đánh liều một phen, mở khóa ấn ký hồng liên để tạm thời đạt tới cảnh giới siêu việt.

Một lần nữa gạt đi cánh tay của Lý Nhất Nguyên, Vong Đức nói rằng: “A Di Đà Phật! Nước đổ khó hốt, nếu không muốn tiểu tăng mức nước đã tràn, người cũng nên giúp tiểu tăng một tay, đạo sĩ.”

“Giúp người... hừ! Được lắm hòa thượng, lần này người thắng. Chờ đó, lần sau bản đạo nhất định trả đủ vốn lẫn lời.”

Lý Nhất Nguyên hừ lạnh một tiếng, buông lời uy hiếp đầy mạnh mẽ, nhưng cũng không làm trễ nãi thời gian, lấy từ trong tay áo ra chín lá bùa màu đen.

Nhìn thấy Sát Lục Huyền Đồng sắp hoàn thành quá trình tái tạo nhân thể, chỉ còn thiếu lông tóc trên mình, hấn lập tức lẩm nhẩm vài câu khẩu quyết, tay trái kết Đạo ấn, tay phải xuất thủ như điện, dùng chín lá bùa dán vào cửu khiếu của Huyền Đồng.

Hốc mắt, lỗ tai, lỗ mũi, hậu môn, chỗ hiểm và miệng.

【Cửu Cung Ách Tà Phù Trận】

Phù trận này lấy tà khí trong người tà vật làm nguồn duy trì, chỉ cần tà khí vẫn còn thì phù trận sẽ tiếp tục vận hành.

Đương nhiên, vì bản chất của Sát Lục Huyền Đồng không phải tà vật, nên sau khi hiệu lực ban đầu của phù trận qua đi thì nó cũng trở nên vô dụng. Nhưng cũng chẳng quá quan trọng, bởi chủ lực trong màn phong ấn này không phải Lý Nhất Nguyên.

“Quán tự tại Bồ Tát, hành thâm bát nhã ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách...”

Phật tăng đồng niệm, Vong Đức và huyền tướng Bồ Tát sau lưng y cùng nhau tụng niệm Tâm Kinh, âm thanh không lớn không nhỏ nhưng lại truyền thẳng đến tâm linh mỗi người.

Trước mặt y, Sát Lục Huyền Đồng đã tái sinh hoàn tất, nhưng hắc khí quanh người nó đã hoàn toàn thu hết vào trong, hóa thành một bộ hắc bào cỡ nhỏ khoác lên mình.

Không động không dậy, hai mắt nhắm nghiền, lồng ngực đập trùng trùng như đang thở, Phạn văn hoàng kim bao phủ từ đầu tới chân Huyền Đồng, hào quang nhấp nháy theo từng nhịp thở của nó.

Kết cục thế nào, hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Vân tiêu vụ tán, nhạc hết người đi

“Xả lợi từ, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thụ tướng hành thức, diệp phục như thị...”

“Xả lợi từ, thị chư pháp không tướng, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung vô sắc, vô thụ tướng hành thức...”

Hai mắt nhắm lại tựa như đã ngủ, Vong Đức chấp tay niệm kinh, âm thanh khiến lòng người nhẹ nhõm như lá trôi trên mặt hồ phẳng lặng, như gió thổi hiu hiu ngày thu dịu mát, làm cho hết thảy những ý nghĩ tạp nham, những táo bạo trong tâm hồn mỗi người đều được lắng xuống.

Nhưng tình trạng của Vong Đức lúc này không được nhẹ nhàng như tiếng niệm của y, Từ Hiên có thể nhìn thấy cả sa của y đã ướt đẫm, mồ hôi không ngừng tuôn ra từ các lỗ chân lông.

Trước đó dù mưa to đến cỡ nào thì trên người Vong Đức vẫn không nhiễm một giọt nước, nhưng nay chỉ vừa giải khóa chú ấn chưa được bao lâu thì y đã ướt như chuột lột, mồ hôi đổ như sông như suối, đủ để thấy nỗi khổ “nghiệp hóa phần tâm” mà y đang phải chịu lớn đến nhường nào.

Nhưng đừng nói đến rên rỉ, đến cả nhú mảy thì Vong Đức cũng chưa từng nhú một cái, Tiểu Thánh Tăng thật không phải hư danh.

Sau lưng y, liên hoa chín tầng dưới chân Bồ Tát cũng bắt đầu bùng lên nghiệp hỏa, thiêu đốt hóa thân của ngài, nhưng cũng chẳng hề khiến Bồ Tát mảy may di động.

Diện mục tường hòa, Bồ Tát nhìn về phía Sát Lục Huyền Đồng với ánh mắt tràn đầy xót thương.

Vì muốn độ hóa Huyền Đồng trở về đường ngay, không biết bằng cách nào mà trong tay ngài chợt xuất hiện một đóa tiểu hồng liên, ngài một tay nâng nó lên để ngang trước ngực, tay còn lại thu ra đằng sau đóa hoa, nhẹ nhàng chưởng nó bay về phía Huyền Đồng.

Mỗi một đóa tiểu hồng liên bay đi sẽ có một đóa khác lập tức xuất hiện thay vào, chúng nó vừa chạm đến ngực Sát Lục Huyền Đồng liền dung nhập vào trong, hết thảy chín đóa.

Vong Đức không rõ cao tăng Thiếu Lâm năm xưa dựa vào thứ gì phong ấn Huyền Đồng, nhưng y cũng có cách riêng của mình.

【Ngũ Giới Minh Tâm Chưởng】: Sát Sinh Giới – Phóng Hạ Đồ Đạo.

Sát Lục Huyền Đồng được tạo nên từ giết chóc, cũng lấy giết chóc làm hoạt động duy nhất của mình, vậy nên giết chóc có thể xem là thứ làm nên ý nghĩa tồn tại của nó.

Dùng Sát Sinh Giới – Phóng Hạ Đồ Đạo để hóa giải sát ý của Huyền Đồng, đó chính là phương thức phong ấn mà Vong Đức nghĩ ra.

Đương nhiên, uy lực của chiêu này mặc dù đã vượt khỏi phạm vi hiện tại của **【Ngũ Giới Minh Tâm Chưởng】** là Thượng Thường Thiên cấp, đạt tới Thánh cấp, nhưng để có thể phong ấn tạo vật được luyện chế theo mật pháp tối cao trong Tuyệt Học Thánh cấp như **【Sát Lục Thần Đồ】** thì còn chưa đủ tư cách.

Vì vậy mới có chuyện Vong Đức tự thân vào địa ngục, không màng đến sự hung hiểm của “nghiệp hóa phần tâm” cũng phải mở khóa hồng liên chú ấn, mượn đại lượng nghiệp lực dồi dào thực lực kinh người, đạt tới trình độ có thể phong ấn Sát Lục Huyền Đồng.

“...Bồ Đề tát đóa, y bát nhả ba la mật đa cố, tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố, viễn ly điên đảo mộng tưởng, cứu cánh niết bàn. Tam thế chư Phật, y bát nhả ba la mật đa cố...”

Thân ảnh của Bồ Tát dần dần mờ đi, tiếng tụng niệm Tâm Kinh thì vẫn vang vọng trong không gian.

Thân hình của Vong Đức cũng lung lay không ngừng, trông như sắp ngã, chỉ có nét mặt vẫn không thay đổi chút nào, tĩnh lặng nhu hòa.

Chín đóa hồng liên nhập thể, nét mặt lạnh lẽo như hàn băng vạn năm của Huyền Đồng cũng theo đó mà hòa tan, ít đi ba phần dữ tợn, nhiều thêm ba phần dịu hiền.

Giữa trán nó cũng xuất hiện một ấn ký hồng liên tương tự Vong Đức, chỉ là của người sau thì đã nở còn của nó thì chưa.

Hắc bào trên người Sát Lục Huyền Đồng chẳng biết từ lúc nào mà đã chuyển thành cả sa hắc sắc, mặc dù có phần kỳ dị, nhưng nếu người nào không biết vẫn sẽ lầm tưởng nó là một tiểu Sa Di chứ không phải loại ma vật có thể gieo rắc thiên tai.

“...Yết đế, yết đế! Ba la yết đế, ba la tăng yết đế! Bồ đề tát bà ha!”

Vong Đức niệm hết bài Tâm Kinh, Phạn văn quanh người Huyền Đồng theo đó mà hòa tan vào trong người nó, ấn ký giữa trán cũng chậm rãi phai nhạt, sau cùng chỉ trông như một vết bớt thông thường.

“A... Di... Đà... Phật... Tiểu tăng không phụ sứ mệnh... Phong ấn... thành công. Trong mười năm tới, chỉ cần không gặp chuyện gì... ngoài ý muốn... ma vật sẽ không thể gây hại... thế gian.”

Thời gian phong ấn mười năm tưởng chừng rất ngắn, nhưng cũng phải xem là đối với ai.

Tiểu Thánh Tăng mười sáu tuổi Huyền Tăng, chờ qua mười năm, e rằng Sát Lục Huyền Đồng đối với y cũng chẳng đáng là gì, đến lúc đó thì Sát Lục Thần Đồ mới thực sự là đối thủ xứng tầm.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Vong Đức có thể sống tới lúc đó.

Huych!

Thứ tín niệm để chèo chống y đứng vững đã không còn, thân hình của Vong Đức cứ thế thẳng tắp ngã về sau, mặt hướng lên trời, hai tay vẫn chắp trước ngực.

Trông thì tưởng rằng Tiểu Thánh Tăng chỉ bị hư nhược quá độ, nhưng Lý Nhất Nguyên biết rõ tình trạng của y lúc này tồi tệ đến mức nào, bởi vì hắn có thể nhìn thấy mệnh đăng của y.

Trong mắt Nhất Nguyên Từ, mệnh đăng của Vong Đức lúc bấy giờ như ngọn nến trước gió, chỉ mảnh treo chuông, có thể dập tắt bất cứ lúc nào, một chân đã bước hẳn vào Quỷ môn quan, chân còn lại cũng theo được nửa đường.

Câu “ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục” lúc này đã ứng nghiệm lên người y.

“Vô Lượng... chết tiệt! Hòa thượng ngươi chớ gấp đi tìm Phật Tổ, thế nhân chẳng phải nói bản đạo muốn dụ dỗ ngươi bỏ Phật nhập Đạo sao, chớ ta dẫn ngươi đi tìm Lão Quân học Đạo, đừng có bị Như Lai mê hoặc.”

Vong Đức bất tỉnh, lúc này đã không còn ai cản tay Lý Nhất Nguyên, vậy nên hắn rất dễ dàng dán được lá bùa trước đó lên trán y.

Chỉ là Lý Nhất Nguyên biết lúc này đã muộn, “ngiệp hóa phần tâm” đã hoàn toàn bùng nổ, thâm nhập vào thể xác của Vong Đức, hắn làm như thể cũng chỉ là trụ ngọn không trụ gốc.

Thế nên Lý Nhất Nguyên không dừng lại ở đó, hắn tiếp tục lấy ra chín lá bùa khác, cấp tốc niệm quyết, kết ấn rồi lướt lướt dán vào cửu khiếu của Vong Đức.

Chớ hiểu lầm, mặc dù khá giống với【Cửu Cung Ách Tà Phù Trận】, nhưng thứ hắn đang dùng lúc này thực ra có tên là【Cửu Cung Tục Mệnh Phù Trận】, thay vì phong ấn, phù trận này có tác dụng khiến một người rơi vào trạng thái chết giả, làm chậm tốc độ hao mòn sinh cơ đến mức thấp nhất, ít nhất cũng kéo hơi tàn được chín ngày.

Phù trận vừa thành, lại lấy ra hai tờ【Thần Hành Phù】dán vào hai bên đùi, Lý Nhất Nguyên chẳng nói chẳng rằng, khom người cõng Vong Đức lên lưng mình, bạch hạc giương cánh, lấy hết tốc lực phóng về phương Bắc.

Ô Long Viện, Lý Nhất Nguyên biết muốn cứu Vong Đức chỉ có thể đưa y về tìm sư phụ của y – trụ trì Ô Long Viện – Duy Tâm thiền sư.

“Vô Lượng Thiên Tôn, bản đạo đi rồi!” Bóng người biến mất, âm thanh của Lý Nhất Nguyên mới vang bên tai những người ở đây.

“Đạo Thành thiếu chủ quả nhiên vẫn không thay đổi, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, tới lui chỉ trong nháy mắt, không câu chấp lễ giáo thế tục. Còn tiểu hòa thượng, chỉ mong hắn có thể qua được kiếp này.”

Thượng Quan Cải Mệnh nhìn theo bóng lưng của Lý Nhất Nguyên, giọng nói có phần bình thản. Y đã nhìn quen chuyện sinh sinh tử tử, tuy là khâm phục trước sự xả thân của Vong Đức, nhưng cũng không vì thế mà lo lắng cho người sau quá nhiều.

Thân là người trong giang hồ, ngày mai chết hay trăm năm sau chết, đối với y đều giống nhau.

Từ Hiền không được như vậy, nhờ Vong Đức giúp một tay mà hắn có thể thuận lợi bù đắp đạo tâm của mình, cũng trong quá trình đó mà hiểu được chí nguyện vĩ đại của y.

Một người như vậy nếu yếu mệnh chết đi, đối với cả thiên hạ này chính là một mất mát to lớn.

‘Vong Đức đại sư, ngươi nhất định phải sống!’ Từ Hiền thầm cầu phúc cho Vong Đức, hắn không rõ lắm y đã trả giá bao lớn để phong ấn Sát Lục Huyền Đồng, nhưng từ phản ứng của Lý Nhất Nguyên, hắn đoán rằng đó chính là cả sinh mạng.

Nhớ lại thái độ hào hiệp, không một chút nào do dự của Vong Đức ban nãy, sự kính trọng mà Từ Hiền dành cho y lại càng tăng thêm gấp bội.

Ngươi có thể khỏe mạnh lớn lên, lại không biết có bao nhiêu y sư vì thù độc mà chết.

Ngươi có thể an bình mà sống, lại không biết ngoài kia có bao nhiêu anh hùng vô danh ngã xuống.

Ngươi có thể không tán đồng cái gọi là thánh mẫu, nhưng cũng không có tư cách gì để khinh khi những con người như thế, những con người dám bỏ cả tánh mạng vì thiên hạ thương sinh.

Bởi vì nếu không có họ, thế gian này không biết lại tăm tối đến cỡ nào, tuyệt vọng đến cỡ nào.

‘Ở những nơi ta không biết, lại có bao nhiêu chí sĩ ngã xuống vì chống lại Sát Thần Môn?’

Từ Hiền mắt nhìn xa xăm, vẻ mặt như có ngàn vạn suy nghĩ.

Chợt thở dài, hắn lấy một cây cỏ cầm ra khỏi tay áo, ngồi bệt xuống đất, không thèm để ý đến Sát Lục Huyền Đồng ở ngay cạnh mình.

Bao Ngạo Thiên ôm bình bình lọ lọ nhảy xuống xe ngựa, ngoác nhìn quanh, ngêch mặt ra hỏi Công Tôn tiên sinh: “Hòa thượng kia đâu, ta cho hắn uống thuốc.”

Công Tôn Thư chỉ lắc đầu.

Đúng lúc này, Câu Hồn Khúc bỗng vang lên, âm thanh réo rắt thê lương, câu hồn sứ giả hành tẩu nhân gian, chỉ là lần này họ không đến để trừ ác linh.

Họ đến, là để dẫn dắt anh linh của các vị chí sĩ vô danh về nơi an nghỉ, chuyển thế đầu thai.

Hỏi những ai đã thăm lạng hiển đi sinh mệnh của mình, nguyện cho các người mười tám năm sau vẫn là một trang hào hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Một cái long luân, hai cây họa kích

Tịch... Tangg~

Khúc chung nhân tán, Hứa phu nhân lặng yên nghe hết Câu Hồn Khúc, cũng không nói một lời mà đi.

Nàng muốn trở về tìm quan nhân nhà mình, có lẽ sẽ kinh ngạc, sẽ đau lòng khi thấy Hứa đại phu xui lăn ra đất, nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

Thượng Quan Cải Mệnh cũng có ý rời đi, nhưng trước khi đi, y có vài chuyện cần giải quyết.

“Từ tiên sinh, ma vật này người định xử lý thế nào? La Sinh kia đoán chừng chỉ là con rối, đằng sau chuyện này, chín không rồi mười là có một con cự ma ẩn mình trong tối. Dựa vào thực lực của người bây giờ, sợ là không thủ được ma vật.”

Thượng Quan Cải Mệnh vừa nói vừa lấy Thiên Phạt đao vỗ nhẹ lên người Huyền Đồng, kiểm tra xem nó có động tĩnh gì không.

Vong Đức trước lúc ngã xuống đã nói rằng trong mười năm nếu không gặp biến cố thì ma vật không thể gây hại.

Hiển nhiên biến cố mà y nói nếu như xảy ra, khả năng rất cao là đến từ hắc thủ của kẻ đã giao【Sát Lục Thần Đồ】cho La Sinh.

Từ Hiền nhớ lại cảnh tượng được thấy trong nhật ký phạm tội của La Sinh, hẳn biết chuyện này chỉ là tạm có một kết thúc, ngày nào chưa giải quyết được kẻ sau màn, Sát Thần Môn sụp đổ thì sẽ có Sát Tiên Môn, Sát Thánh Môn trỗi lên, vô số hải đồng trong thiên hạ sẽ không có ngày được bình an.

Từ Hiền nhắm mắt, cố gắng hồi tưởng lại bộ dáng của kẻ đã trao tám da dê cho La Sinh, để ý kỹ từng chi tiết từ đầu đến chân kẻ đó.

Thượng Quan Cải Mệnh cho là hẳn đang bị vấn đề của mình làm khổ não, bèn nói: “Chi bằng để ta mang theo ma vật vậy. Thượng Quan ta vân du tứ phương, không ở yên chỗ nào, hắc thủ sau màn muốn tìm đến ta cũng không phải dễ.”

Y vừa dứt lời, Bao Ngạo Thiên cũng chen mồm vào: “Vẫn là đưa bốn công tử bảo đảm cho. Cao thủ Huyền Tàng lão già phải ra sẽ đến trong hôm nay, không kịp tham gia chiến đấu, bốn công tử cũng chỉ có thể đề họ áp giải ma vật về giam giữ trong tộc địa, chỗ đó cao thủ như mây, Thần Mạch nếu dám cả gan xông vào, ta dám chắc hẳn có đến mà không có về.”

Công Tôn Thư lập tức níu tay áo công tử nhà mình, thấp giọng khuyên nhủ: “Công tử, ngài phải gọi gia chủ là phụ thân. Hơn nữa chuyện giam giữ ma vật, Công Tôn cho rằng ngài nên suy nghĩ thấu đáo hơn.”

Chưa rõ thế lực đứng sau Sát Thần Môn là ai mà đã rước cái của nợ này về, khiến gia tộc đột ngột có thêm một kẻ thù giấu mặt, Công Tôn Thư tuy khuyên Bao Ngạo Thiên nên suy nghĩ lại, nhưng thực ra là muốn nhắc nhở y chớ nên có cái quyết định bất trí như vậy.

Thượng Quan Cải Mệnh biết Công Tôn tiên sinh ý tại ngôn ngoại, y đã trải biết bao nhiêu chuyện mới có ngày hôm nay, mấy chuyện cong cong quán quán đều hiểu cả, cũng đồng ý rằng lời nói của Bao Ngạo Thiên có phần ấu trĩ.

Nhìn thoáng qua chiếc lệnh bài đeo bên hông Bao công tử, Thượng Quan Cải Mệnh lập tức biết kẻ này là chính là con cháu Long Đăng Bao thị, hơn nữa theo lời Công Tôn Thư thì còn là hậu nhân của gia chủ đương thời.

Bao thị gia chủ có năm người con, có thể nói ra mấy lời ấu trĩ như kia sợ là không phải Bao thị tứ kiệt, thân phận của Bao Ngạo Thiên lập tức trần trụi trong mắt Thượng Quan Cải Mệnh.

“Bao tứ công tử, vị tiên sinh này nói phải, người vẫn là đừng có giành với ta. Ma vật này liên lụy không ít bí ẩn, người mang về chỉ có thể dẫn tới phiền phức cho Bao thị.”

Thượng Quan Cải Mệnh tính tình ngay thẳng, Công Tôn Thư còn nói theo kiểu ẩn ý, y thì trực tiếp nói toạc móng heo ra, hoàn toàn chẳng kiêng nể gì.

Bao Ngạo Thiên thế mà không giận, chỉ tặc lưỡi lắc đầu: “Phiền phức? Long Đăng Bao thị lại sợ qua ai? Thượng Quan đại hiệp, chớ có cho rằng trên đời này chỉ có mỗi mình người là được phép thể thiên hành đạo.”

Thượng Quan Cải Mệnh khịt mũi cười một tiếng, đáp lại: “Thượng Quan ta đương nhiên làm gì có quyền hành ngăn cấm ai, nhưng này Bao tứ công tử, theo ta biết thì ngươi cũng không đủ tư cách quyết định những đại sự như vậy đâu.”

“Có tư cách hay không cũng là chuyện của ta, không nhọc Thượng Quan đại hiệp ngươi quan tâm.” Bao Ngạo Thiên lạnh lùng đáp lại, thái độ chẳng chút khoan nhượng.

Thực ra y chỉ là bản tính trẻ con chứ nào phải ngu ngốc? Ngược lại còn là một kẻ thông minh tài trí, nếu không đã chẳng nghĩ ra chuyện mực mới làm thay đổi Giang Hồ Nhật Báo.

Bao Ngạo Thiên sao lại không biết nếu mạng ma vật về tộc địa sẽ khiến Bao thị có thêm một kẻ thù ẩn hình? Nhưng nhìn Sát Lục Huyền Đồng nằm trên đất, nghĩ đến sự ra đời của nó phải đổi bằng cái chết của mười vạn đứa trẻ vô tội, y lại nhớ về chuyện của mình năm xưa.

Bao Ngạo Thiên của năm đó bị gian nhân bắt đi, nhưng y có mẫu thân liều chết bảo vệ, có phụ thân tới cứu kịp thời, cho nên thoát được một kiếp.

Nhưng ngàn ngàn vạn vạn đứa trẻ trên đời này, có bao nhiêu là sinh ra trong võ đạo thế gia như y, lại có bao nhiêu chỉ thuộc gia đình bình thường, một khi gặp phải chuyện như vậy, kết cục sẽ như thế nào?

Bao Ngạo Thiên có thể đoán được, vậy nên mục đích thực sự của y là muốn mượn sức mạnh của gia tộc để giải quyết kẻ đứng sau chuyện này. Như y đã nói đó, Long Đăng Bao thị... sợ qua ai?

Khoảng thời gian vừa qua tuy ngắn, nhưng gặp phải nhiều chuyện như vậy, từ đấu với Triệu Hắc, quen biết Từ Hiên, nhận được kỳ thư, biết được tội ác của Sát Thần môn,... lại thêm những gì vừa xảy ra, tâm tính của Bao công tử trong lúc bất tri bất giác đã sinh ra chút thay đổi.

Phần lớn thời gian y chỉ là kẻ đứng ngoài quan sát, nhưng có đôi khi đứng ngoài xem mới có thể nhìn nhận vấn đề một cách tốt nhất, có được cảm thụ rõ ràng nhất.

Cảm giác được luồng chân khí yếu ớt trong Đan Điền, mỡ thừa và cơ bắp lỏng lẻo trên người mình, Bao Ngạo Thiên đã có một quyết định mà chỉ riêng y biết.

Bao công tử không hay một điều, tuy rằng Công Tôn Thư cho rằng ý nghĩ của y là bất trí, nhưng cả Công Tôn tiên sinh lẫn bốn huynh đệ Vương Thời cũng vì vậy mà càng thêm trung thành với y.

Có một vị chủ công như vậy, mặc dù tiền đồ của họ chưa chắc sẽ quá tốt đẹp, nhưng ít nhất cũng không cần lo Bao Ngạo Thiên sẽ đối xử tệ bạc với mình.

Trong lúc Thượng Quan Cải Mệnh còn muốn nói gì đó, Từ Hiên lại mở mắt bảo rằng: “Thượng Quan tiên bối, Bao huynh, hai vị không cần tranh chấp, cũng không cần phiền lòng. Sát Lục Huyền Đồng, Từ Hiên có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.”

Thượng Quan Cải Mệnh nghe vậy, trầm giọng hỏi hần: “Từ tiên sinh, ngươi là định nhờ đến Ngô lão?”

Từ Hiên lắc đầu: “Không phải.”

Sau đó chưa vội giải thích, chỉ dùng một tay nắm lấy đầu Huyền Đồng, sau đó nhét nó vào trong... tay áo.

Cho đến khi hai bàn chân của Huyền Đồng hoàn toàn biến mất ở phần cổ tay của mình, hần mới nói tiếp: “Cho dù ta thần hình câu diệt, cũng không ai có thể tìm thấy nó.”

Thượng Quan Cải Mệnh chợt sinh ra ý niệm có nên chặt hần chết thử xem có đúng như vậy không, Bao Ngạo Thiên cũng có ý nghĩ tương tự.

Bốn huynh đệ Vương Thời trợn mắt há mồm trước thủ đoạn Từ Hiên vừa phô diễn, Lý Tự Thành thì xem đã quen nên hoàn toàn chẳng có cảm xúc, chỉ có Công Tôn tiên sinh là khẽ thán:

“Quả nhiên là Tụ Lý Càn Khôn. Ta vốn chỉ nghe nhắc đến thứ kỳ công này trên cổ tịch, trước đây vẫn tưởng là truyền thuyết không có thật, nay mới hay chính mình cô lậu quả văn.”

Lúc Từ Hiên lấy cổ cầm ra đàn là y đã ngờ ngợ, chỉ là khi ấy bị âm điệu mê lương của Câu Hồn Khúc đánh lạc hướng, bây giờ mới được lên tiếng bình luận.

Nhưng Công Tôn Thư không biết là bản thân y đã hiểu lầm, Từ Hiên vốn chẳng hề biết Kỳ Công【Tụ Lý Càn Khôn】như y nói, hần chỉ là sử dụng không gian trừ vật của mình thôi.

Thượng Quan Cải Mệnh chưa từng nghe qua “tụ lý càn khôn” gì đó, hơn nữa y cũng không quá quan tâm nó ảo diệu thế nào. Gặp Từ Hiên đã có thể đảm bảo ma vật, y cũng yên lòng gật đầu nói rằng: “Nếu Từ tiên sinh ngươi đã có diệu pháp, Thượng Quan ta cũng yên tâm.”

Dám yên tâm giao ma vật cho một tên lính mới giang hồ Hậu Thiên thập trọng đảm bảo, thay vì nói Thượng Quan Cải Mệnh tin tưởng Từ Hiên, chẳng bằng nói y là tin tưởng ánh mắt của Ngô lão tiên sinh.

Bao công tử lại vẫn chưa cam tâm: “Từ tiên sinh, người vẫn nên giao cho Bao mỗ thi hơn. Người phải tin tưởng thực lực của Bao thị.”

Từ Hiền chỉ mỉm cười lắc đầu, hần chợt xé một mẩu giấy Thông Linh ra, bắt đầu dùng bút vẽ lên trên đó thứ mà mình phát hiện trong nhật ký phạm tội của La Sinh.

Cũng không có gì phức tạp, chẳng mấy chốc trên mặt giấy đã xuất hiện một cái vòng tròn do một con giao long cuộn lại mà thành, giữa vòng có hai cây phượng thiên họa kích bắt chéo nhau, tạo thành hình chữ thập.

Thu hồi Truyền Đạo Bút, Từ Hiền đưa hình vẽ ra hỏi những người đang có ở đây: “Chư vị, xin cho ta hỏi có ai biết cái dấu hiệu này đại biểu cho thứ gì?”

Ngoại trừ Lý Tự Thành, hết thấy đều đồng thanh: “Bình Châu Long thị.”

Công Tôn tiên sinh nói thêm: “Đây là gia huy của Bình Châu Long thị, cả võ lâm đều biết. Từ tiên sinh, ý của người là...”

Từ Hiền không nói gì, chỉ nâng phần tay áo mà hần vừa nhét Huyền Đồng vào, vỗ nhẹ ba cái.

Công Tôn tiên sinh lập tức biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Một dòng sông lại chứa hai con rồng?

Hạ tay áo xuống, Từ Hiền chợt nhíu mày nói: “Đây là gia huy của Bình Châu Long thị?”

Đoạn hần lại lật ra mặt sau của mẩu giấy, tiếp tục múa bút vẽ một hình ảnh khác, đưa lên hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ta tưởng đây mới là gia huy của Long thị?”

Chỉ thấy thứ hần vừa vẽ cũng có hình dạng tương tự trước đó, một con rồng cuộn thành hình tròn.

Nhưng lần này thay vì hai cây phượng thiên họa kích bắt chéo nhau thì chỉ có một thanh kiếm treo ở giữa, hai phần ba thân kiếm nằm trong vòng tròn, một phần thân kiếm và chuôi lời hần lên trên. Nhìn vào bức họa, có một số ít người sẽ tưởng rằng thanh kiếm kia sắp rơi xuống cắt đứt cổ con rồng vậy.

Hình vẽ này, Từ Hiền từng thấy trong một quyển sử ký ngày xưa, chỗ chú thích đề là gia huy của Long thị.

Công Tôn tiên sinh ngó qua, y trầm giọng giải đáp: “Đây cũng là gia huy của Long thị, có điều là hoàng tộc Long thị, cũng là biểu trưng của Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ.”

‘Bình Châu Long thị, hoàng tộc Long thị, Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ... Vùng nước đục này... rất sâu.’

Nhìn ánh mắt có phần ý nhị sâu xa của Từ Hiền, Công Tôn Thư đoán chừng hần cũng ngộ ra được vài điều, y thờ dãi nói tiếp:

“Nếu Bình Châu Long thị được xem là Tông gia thì hoàng tộc Long thị chỉ có thể coi là Phân gia, từng có lời đồn rằng hoàng đế Đại Xương đến gặp Long thị gia chủ cũng phải hành lễ quỳ, đến nay vẫn chưa biết có phải thật hay không.”

‘Nhất quốc chi quân...’

Ánh mắt Từ Hiền chợt xẹt qua một tia sắc bén, hần cúi xuống nhìn hình vẽ biểu trưng của hoàng tộc Long thị trong tay mình, trong đầu xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Công Tôn Thư cắt ngang ý nghĩ của hần, y nói: “Từ tiên sinh, người dựa vào đâu mà xác định hắc thủ sau màn là Long thị?”

Từ Hiền lẽ nào trực tiếp lộ ra hệ thống【Hiệp Đạo Thiên Thư】nọ kia? Nhưng hần lại không muốn lừa dối người khác làm gì, nên chỉ đáp: “Ta có một món bảo vật, là nó giúp ta xác nhận chuyện này.”

Công Tôn tiên sinh thông qua【Cảm Tâm Quyết】mà biết hần nói thật, cũng nhận ra Từ Hiền không muốn nhắc đến món bảo vật kia, y ngầm hiểu nên không hỏi rõ.

Và lại, chuyện quan trọng bây giờ không phải tò mò xem bảo vật của Từ Hiền ra sao, mà là nên đối ứng thế nào trước thông tin hần vừa đưa ra.

Nếu là Bình Châu Long thị đứng sau tấm màn đen này, vậy có là Long Đăng Bao thị cũng phải hết sức dè chừng. Cùng là võ lâm đại thế gia, nhưng Bao thị so với Long thị vẫn là kém hơn vài phần.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc hoàng tộc Long thị - kẻ thống trị một phần ba sơn hà Trung Nguyên – chỉ có thể xem là Phân gia cũng đủ để thể hiện sự kinh khủng của gia tộc này.

Bao Ngạo Thiên nãy giờ im lặng không nói, y vẫn muốn mượn sức gia tộc tiêu diệt hắc thủ sau màn, nhưng cũng biết khi chuyện này đã dính dáng tới Long thị thì bản thân muốn ra sức cũng không được, bởi Bao thị gia chủ còn phải nghĩ cho cả gia tộc.

Siết chặt nắm tay, Bao công tử biết nói gì cũng đều là thừa, chỉ có quyết tâm trước đó lại càng thêm kiên định. ‘Gia tộc không được, vậy chỉ có thể mượn sức chính ta.’

Thượng Quan Cải Mệnh thì không có chút gì là nhùn chân khi nghe đến Bình Châu Long thị, y vẫn giữ thái độ trời sập xuống cũng không biến sắc của mình, cũng không hề trào phúng Bao Ngạo Thiên, chỉ lớn tiếng nói rằng:

“Bao tứ công tử, Thượng Quan mỗ không hi vọng nhìn thấy tên của Từ tiên sinh xuất hiện trên Giang Hồ Nhật Báo, những người khác cũng vậy. Chuyện này tốt nhất chỉ có Thượng Quan Cải Mệnh là đủ rồi.”

Nghe giọng điệu có phần đanh thép của y, Bao Ngạo Thiên không có phản ứng gì quá khích, trái lại chỉ gật đầu: “Thượng Quan đại hiệp chớ lo, bản công tử biết phải làm gì.”

Từ Hiền nghe hai người trao đổi, hần chợt nhíu mày đặt nghi vấn: “Bao huynh muốn cho chuyện này lên báo? La Sinh và lũ môn đồ đều đã châu Diêm vương, chuyện nơi đây chỉ có chúng ta biết, tại sao không giấu kín, như vậy hắc thủ muốn tra ra cũng khó.”

Bao Ngạo Thiên lại lắc đầu trả lời: “Chỉ giấu được nhất thời, chờ qua vài ngày chắc chắn Phong Vân Nguyệt San và Vô Lâm Thời Đại sẽ biết chuyện, còn không bằng để Giang Hồ Nhật Báo đăng tin phủ đầu, tránh bị chúng bối lông tìm vết, đào sâu chân tướng, thế thì rách việc.”

Từ Hiền vốn định hỏi hai tờ báo kia biết tin bằng cách nào, nhưng còn chưa hỏi ra thì đã tự có câu trả lời.

Thế gian này vốn cũng không chỉ có võ học là thủ đoạn siêu phàm duy nhất.

Nghe Thượng Quan Cải Mệnh nói muốn giấu đi danh tính của của hần, để y một mình gánh vác chuyện này, lý trí nói cho Từ Hiền biết rằng đó là quyết định hợp lý nhất, hần bây giờ còn quá yếu để lộ diện trước mặt con quái vật khổng lồ như Bình Châu Long thị.

Nhưng Từ Hiền không chỉ có lý tính mà còn có cả cảm tính, cho nên hần tỏ vẻ thân nhiên mà nói với Bao Ngạo Thiên rằng: “Nếu đã thế, Bao huynh cũng không cần giúp ta giấu giếm làm gì. Sát Thần môn đồ, Từ Hiền này đã giết rất nhiều, không nhất thiết phải giấu đầu lòi đuôi.”

Cơ đầu rụt cổ như thừng chết nhất để bảo đảm mạng sống, mặc cho Thượng Quan tiền bối – người đã chỉ điểm đao pháp và cứu Từ Hiền một mạng - hứng mũi chịu sào thay mình, hần làm không được.

Hơn nữa bị một con quái vật như Long thị để mắt tới vừa là nguy cơ nhưng cũng vừa là cơ hội tôi luyện của Từ Hiền.

Những gì mà hần đạt được sau cuộc chiến lần này không phải là ít, chỉ cần kẻ địch không trực tiếp phái cao thủ Thần Mạch tới bóp chết mình, hần tin rằng...

Hình như có một thanh đao chợt cắt đứt dòng suy nghĩ của Từ Hiền, mà cũng không phải hình như nữa khi nó là sự thật, Thượng Quan Cải Mệnh đang gác Thiên Phạt lên cổ hần, nhướn mày nói từng từ:

“Từ tiên sinh, nếu ngươi có thực lực như ta, Thượng Quan mỗ cũng mặc xác ngươi, nhưng ngươi không có. Ngươi đã tự xưng văn bối, vậy thì nên nghe theo lời của kẻ tiền bối như ta. Muốn sinh anh hùng, chờ ngươi đủ lông đủ cánh, không cần địch nhân điều tra ta cũng trực tiếp báo cho chúng biết ngươi là kẻ chúng cần giết.”

Cảm giác tê dại truyền tới từ bả vai khiến Từ Hiền lạnh cả vai gáy, nhưng hần không hề tỏ vẻ sợ hãi mà chỉ cười khỏ: “Thượng Quan tiền bối, ngươi vì muốn bảo vệ văn bối nên lấy mạng sống của ta ra uy hiếp ta? Tiền bối không thấy có gì đó sai sai sao?”

Thượng Quan Cải Mệnh khịt mũi cười, khí khái hào hùng mà đáp rằng: “Không có gì sai. Thay vì để ngươi chết một cách nhục nhã vì sự ngu xuẩn của mình, ta sẽ cho ngươi một cái chết đầy vinh quang, khi mà thanh đao giết ngươi là Thiên Phạt, kẻ lấy mạng ngươi là Thượng Quan Cải Mệnh.”

“...”

Từ Hiền không biết phải nói gì hơn, hần bị sự tự tin của Thượng Quan Cải Mệnh chiết phục.

Nói năng hùng hồn bá đạo mà lại khiến hần cảm thấy đó là sự thực chứ không phải tự cao tự đại, e rằng chỉ có bậc tuyệt thế đao khách như y mới làm được.

Cũng vì bị y chiết phục mà Từ Hiền mới ngẫm lại ý nghĩ trước đó của mình, hần chọn để lộ danh tính thực sự là quyết định đúng đắn sao?

Từ Hiền lúc này bỗng nhớ tới thế giới mà hần đang sống không phải tiểu thuyết, nó là hiện thực.

Và hiện thực thì tàn khốc.

Rất có thể kẻ thù của Từ Hiền sẽ không cử từng tên từng tên có tu vi tăng dần lên đến đối phó hần như trong tiểu thuyết, rất có thể hần sẽ phải trực tiếp đối mặt với Thần Mạch và bị bóp chết như một con kiến cũng chưa biết chừng.

Có lẽ Ngô Tam Âm sẽ bảo vệ được hần, nhưng Từ Hiền chịu ru rú mãi ở nơi tiểu trấn sao? Kẻ thù của hần vẫn còn đang ung dung sung sướng ở cố thổ xa xôi, nếu hần không nhanh chóng mạnh lên, sợ là chưa kịp trả thù thì cừu nhân đã qua đời, để lại tiếc nuối như đại tông sư Hoàng Thường.

Nhìn Thượng Quan Cải Mệnh bằng ánh mắt nghiêm túc, Từ Hiền khom người chấp tay nói rằng: “Là vãn bối suy nghĩ nông cạn, cô phụ hảo tâm của tiền bối. Thượng Quan tiền bối, quyết định trước đó của ngài, ta xin thuận theo vậy.”

Cạch!

Thượng Quan Cải Mệnh thấy hần thành khẩn, bèn thu đao lại, lắc đầu than thở: “Thanh niên bao đời, lúc nào cũng vậy. Nói năng nhỏ nhẹ chẳng bao giờ nghe, phải lấy đao kiếm hầu hạ mới chịu vào khuôn khổ.”

Từ Hiền: “...”

Bao công tử nghe vậy chợt thấy sồn cả da gà, y bỗng nhớ tới vừa rồi mình còn đối co một trận với vị Nghịch Thiên Đao này.

Một lời không hợp liền gác đao hăm dọa, quả thật là đối tượng y không thể trêu vào, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

“Hmm... hmm...”

Không giống với y, lúc này hai vai Lý Tự Thành run run, vẻ mặt đỏ bừng, bộ dạng như vậy chứng tỏ rằng gã đang nín cười rất là khổ sở.

Không vậy không được, tên to xác này nhìn cảnh tượng Từ Hiền bị Thượng Quan Cải Mệnh lấy đao răn dạy, chợt nhớ tới việc tiền sinh cũng rất thích lấy【Trọng Đạo Xích】ra uy hiếp gã, sự trùng hợp này sao lại không khiến gã cảm thấy buồn cười, cảm thấy hả dạ cho được.

Tiền sinh từng dạy gã từ “quả báo”, Lý Tự Thành cảm thấy có lẽ đây chính là một ví dụ sống sờ sờ.

Ở đây không có ai hiểu được tại sao gã lại thấy buồn cười, ngoại trừ Từ Hiền. Lòng thầm ghim lại vụ này, Từ Hiền phát tay: “Muốn cười thì cười, chẳng ai cản ngươi.”

Hần vừa nói như vậy, Lý Tự Thành lại không cười được, gã “hự” một tiếng rồi lập tức trở lại vẻ chất phác, ngu ngơ thường ngày.

Thượng Quan Cải Mệnh thấy bộ dáng của gã có vẻ khùng khùng điên điên, lại lắc đầu thở dài: “Thanh thiếu niên ngày nay... àiii...”

Y chợt cảm thấy an ủi phần nào vì chuyện thu hột đồ đệ năm xưa.

Hoài niệm tới nhanh đi cũng nhanh, Thượng Quan Cải Mệnh nghiêm mặt lại, nhìn Từ Hiền mà nói: “Nói lời phải giữ lấy lời, Từ tiền sinh.”

Sau đó liền buông đao, đưa tay trái lên ôm quyền với hần và những người khác, lớn giọng mà rằng: “Giang hồ hội ngộ, quý ở từng đồng cam cộng khổ, không phải do tuế nguyệt ngắn dài. Chư vị, non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, Thượng Quan mỗ đi trước.”

Xong cũng không đợi người khác đáp lễ, tay nhanh như chớp rút lấy thanh Thiên Phạt, ném nó bay thẳng về Bắc phương, Thượng Quan Cải Mệnh búng đi như một mũi tên, trong nháy mắt đã không còn thân ảnh.

Nhìn theo hướng y rời đi, Công Tôn tiền sinh xuất xoa than thở: “Thiên hạ hào kiệt nhiều vô kể, vô song độc nhất Nghịch Thiên Đao.”

Ai cũng tán đồng, kể cả Bao Ngao Thiên cũng khẽ gật đầu, cho rằng là phải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Tiên sinh phải biết nghe lời lão nhân

Giờ Tỵ qua được hai khắc, đoàn người của Bao Ngao Thiên cũng đã lên đường trở về Thanh Hà Huyện.

Trước khi rời đi, Bao công tử có gửi lại【Phi Kiếm Truyền Thư】cho Từ Hiền, y vẫn chưa quên mục đích ban đầu đến tìm hần là vì đòi chương.

Hứa sẽ sớm gửi đủ bản thảo cho Bao công tử, Từ Hiền tiễn vị ôn thần này đi, bãi chiến trường giờ chỉ còn lại hần và Lý Tự Thành.

Đại nguy cơ đã qua, nhưng phiền phức của Từ Hiền vẫn chưa xong.

Trước đó sự cấp tòng quyền, Từ Hiến có lệnh cho Lý Tự Thành tung tin đồn nhảm để tránh dân trấn đi lại lung tung kéo ngộ thương, bây giờ thì nó đã trở thành vấn đề làm hấn phải đau đầu.

Nhưng tình cảnh của hấn lúc này chính là đứng quần dính bùn, không phải phân cũng là cứt.

Vì tiểu phu họ Lục chết rồi.

Chết ở chỗ này, chết bởi độc thủ của Sát Thần Môn, cái thế lực được xem là kẻ thù của hấn.

“Kẻ thù của Từ tiên sinh tới trả đũa, Lục tiểu phu bị liên lụy chết rồi!”

Từ Hiến biết, dù không thẹn với lòng, dù là người chỉ có ân chứ không có tội với Bạch Long Trấn, thì cái tiếng xấu này hấn chắc chắn phải mang.

“Ta đã thăm lạng bảo hộ Bạch Long Trấn”, “ta đã đánh đuổi lũ ác nhân muốn hại các ngươi”, “ta đã bảo vệ hài đồng trong trấn tránh khỏi độc thủ của hung đồ”, “ta vì tiểu trấn mà xuất sinh nhập tử”, v.v...

Từ Hiến sẽ không nói bất cứ câu nào trên đây. Hấn không thể giải thích và cũng không muốn giải thích.

“Ta cũng sắp đi rồi, để lại ô danh trong lòng dân trấn, đáng là gì?”

Tự nhủ một câu, Từ Hiến bảo với Lý Tự Thành rằng: “Tự Thành, ngươi công Lục đại thúc, chúng ta về trấn.” Bản thân hấn thì đi nhặt xác của đám hung đồ.

Kỳ thật cũng không còn được mấy xác, phần lớn đều bị hủy sau khi Địa Hỏa Kiếp, Thiên Lôi Kiếp bùng nổ, chỉ còn một số rất ít là may mắn được vẹn toàn, trong đó có La Sinh.

Thân thể của y xem ra rất không tầm thường, mặc dù không bị Thiên Lôi Kiếp nhắm tới, cũng không nằm ở vị trí trung tâm đòn oanh sát của Thượng Quan Cải Mệnh, nhưng đến cùng vẫn bị vài tia lôi điện đánh trúng, thế mà lại còn nguyên như thường.

Từ Hiến lượn qua một vòng, xét thấy đã không còn bỏ sót một cái xác nào, sư đồ nhà hấn bắt đầu quay trở lại Bạch Long Trấn.

Tĩnh lặng như chết.

Bước vào tiểu trấn, Từ Hiến chợt nhảy dựng trong lòng, may là sau khi vận dụng【Tọa Vong Kinh】hấn có thể cảm giác được sinh cơ trong trấn vẫn còn.

Ánh mắt đêm chiều, hấn ngẩng đầu lên nhìn trời, sau đó nói với gã đệ tử của mình: “Tự Thành, ngươi về nhà xem Lý đại thúc thế nào rồi, giao Lục đại thúc cho ta.”

“Vâng tiên sinh.” Lý Tự Thành giọng đầy gấp gáp, vội vàng chạy về tiệm rèn, gã hiển nhiên cũng cảm thấy bầu không khí kỳ lạ hiện giờ của tiểu trấn.

Cồng theo di thể của tiểu phu họ Lục, Từ Hiến đạp khinh công đến nhà Ngô lão tiên sinh. Gặp phải chuyện bản thân không có kinh nghiệm xử lý, cứ hỏi trưởng bối là chắc ăn nhất.

Dừng chân trước cửa, Từ Hiến chưa kịp có hành động gì thì đã nghe giọng của Ngô Tam Âm vang lên: “Vào đi.”

Đẩy cửa mà vào, hấn không chần chừ mà bước tới gần lương đình, lần nào Từ Hiến đến tìm thì lão đều tiếp đón tại chỗ ấy, chưa bao giờ ngoại lệ.

Đương nhiên, vì đang công trên lưng một người chết nên Từ Hiến chỉ đứng dưới bậc tam cấp, chấp tay thi lễ mà trình bày vấn đề của mình: “Ngô lão, Lục đại thúc vốn một thân một mình, nay chẳng may ngộ hại, nên xử lý ma chay thế nào?”

Đúng vậy, nên xử lý tang lễ của tiểu phu họ Lục như thế nào mới là chuyện Từ Hiến quan tâm lúc này, còn vấn đề ô danh của mình thì hấn đã vứt ra sau đầu từ trước.

Ngồi trong lương đình, Ngô Tam Âm cũng không tiếp tục bắt ép Từ Hiến phải đánh cò với lão mới cho hấn câu trả lời.

Trong mắt xẹt qua một tia hải lòng, lão hít một hơi lại nhấp một ngụm trà, sau đó lắc đầu cười xòa: “Ngày ngày đồn cùi, tất bị rừng già ghi hận, yểm nguyên sát kiếp. Lão đầu ta đã dặn dò từ trước, bảy ngày đầu năm chó nên hành nghề, đến cùng vẫn chứng nào tật nấy, bỏ cả tính mạng. Người già khuyên không nghe, hối hận thì đã muộn.”

Thở dài một tiếng, Ngô Tam Âm chỉ tay lên cái ghế dài trong lương đình, bảo rằng: “Đặt hấn nằm lên đấy, lão phu sẽ xử lý, Từ tiên sinh ngươi không cần bận tâm.”

Từ Hiến làm theo, cẩn thận đặt di thể của Lục tiểu phu lên ghế, sau đó hỏi: “Ngô lão, văn sinh kế tiếp lại nên làm gì?”

Ngô Tam Âm khoát tay nói: “Việc duy nhất mà ngươi cần làm bây giờ là dựng lại căn nhà tranh trên đồi. Sau đó chuẩn bị những bài giảng tốt nhất để dạy cho lũ trẻ trong mấy ngày còn lại, hoàn thành những chuyện mà ngươi còn dang dở, sau đó ra đi khi lòng không vương bận.”

Giải quyết xong Sát Thần Môn thì hấn sẽ rời trấn, đó là dự định trước đó của Từ Hiến, đến nay vẫn thế.

Hắn cũng không hề bất ngờ trước việc Ngô Tam Âm đoán được mình sẽ rời đi, như Lý Tự Thành đã quá quen thuộc với “thần thông” của hắn, hắn cũng quá quen thuộc với sự thần cơ diệu toán của lão.

Vậy nên Từ Hiền mới cười khổ hỏi rằng: “Ngô lão, nếu ngài đã biết văn sinh phải ra đi, vậy còn khuyên ta dựng nhà làm gì? Hôm nay sợ là Từ Hiền phải cuốn gói rời khỏi tiểu trấn, muốn đến học đường cũng không được nữa, còn nói gì đến chuyện giảng bài? Ngài vẫn là nói cho ta biết nên xử lý hậu sự của Lục đại thúc như thế nào đi thôi.”

Ngô Tam Âm không nhiều lời với hắn, ánh mắt ý vị thâm trường, lão nhẹ giọng lặp lại câu nói cách đây không lâu: “Người già khuyên không nghe, hối hận thì đã muộn.”

“Ây...” Từ Hiền bị một câu này chặn họng, nhìn thái độ này của lão, hắn đoán chừng lão đã có diệu kế để hắn không phải cuốn gói.

Từ Hiền nghĩ mãi không ra diệu kế của lão là gì, nhưng gặp lão không có ý định giải thích, hắn cũng chỉ đành khom người tỏ ý nhờ: “Nếu Ngô lão đã nói thế, văn sinh cũng nguyện nghe theo. Hậu sự của Lục đại thúc, đành nhờ ngài rồi.”

Ngô Tam Âm chỉ khoát tay: “Đi thôi, đi thôi. Nhà tranh của Từ tiên sinh người, nhớ dựng lại cho thật đẹp, vật dụng cũng phải đầy đủ. Lão phu gần đây bắt đầu tìm được thú vui nơi sông nước, sau này tất ghé Ngạn Thủy thường xuyên, chờ người đi rồi, ta còn muốn trưng dụng nơi đó để làm chỗ nghỉ tạm đây.”

Từ Hiền nghe vậy dờ khóc dờ cười, bèn chấp tay nói rằng: “Vậy thì thật là vinh hạnh của văn sinh.”

Sau đó liền bái biệt Ngô lão tiên sinh, rất biết nghe lời mà trở về dựng nhà tranh. Lúc ngang qua tiệm rèn chỉ thoáng dừng lại xác nhận an nguy của Lý Đại Ngưu, biết y không sao liền an tâm đi tiếp, cũng chẳng ghé vào làm gì.

Về phần Ngô Tam Âm, đợi Từ Hiền khuất bóng đi xa, tầm mắt của lão mới chuyển đến đi thể của Lục tiểu phu, chân mày hơi nhướn lên, cười như không cười.

“Ây dà... Đã lâu chưa dùng, không biết kỹ thuật của bộ xương già này có còn được như xưa...”

...

Đại Xương, Tiền Châu, kinh đô Trường An.

Trong một gian mật thất, đèn đuốc mập mờ, vách trần đen kịt mang theo hàng trăm điểm sáng mờ mờ lung, tựa như sao trên trời, rải rác bất quy tắc, trông như tái hiện lại tình không buổi đêm.

Bên dưới màn trời đêm giả tạo ấy, có một người khoác trên mình một bộ hắc bào sang trọng, y ngửa mặt nhìn lên, chỉ thấy bóng lưng, khí chất vừa thần bí lại vừa cao quý, kiêu ngạo.

Phủ phục dưới đuôi trường bào của hắn là một tên hắc y nhân mặc đồ bó sát, từ đầu tới chân chỉ lộ ra đôi mắt của mình, khiến người ta liên tưởng kẻ này giống như một cái bóng của y vậy.

“Chủ nhân, La Sinh chết.” Cái bóng báo cáo, giọng nói không nghe ra chút cảm xúc nào, chẳng khác gì một cỗ máy móc.

Trái với cái bóng, chủ nhân của hắn vẫn có cảm xúc trong lời nói, mặc dù thứ cảm xúc đó chỉ là lạnh nhạt.

“Giống trông khua chiêng, kết cục dễ đoán. Thế còn Sát Lục Huyền Đồng?”

“Hòa thượng Vong Đức phong ấn mười năm, bỏ nửa cái mạng, được Đạo Thành phế vật cống đi, chín thành khả năng là chạy về Ô Long Viện tìm hòa thượng Duy Tâm cứu trị.”

Khẽ ồ một tiếng, tên chủ nhân bình luận: “Khá khen cho chúng. Chuyện này, lại còn ai can dự vào?”

Thái độ của y không buồn không vui, có vẻ như chẳng hề tức giận khi kế hoạch bị phá hoại.

“Ly Văn Đào phản đồ Bạch Long Sứ, Long Đăng Bao thị tứ công tử, Thượng Quan Thanh Phong...”

Nghe được mấy cái danh hiệu này, giọng của tên chủ nhân thế mà bộc lộ vài phần vui vẻ: “La Sinh chết không oan, đội hình này đúng là khó cho hắn. Thượng Quan Thanh Phong a, từ lúc thay cái tên mới, không chỉ bản thân mà kẻ này còn muốn giúp bách tính Trung Nguyên cải mệnh... chắc chắn, ghé góm nhường nào?”

Tên chủ nhân tặc lưỡi khen nhưng thái độ thì trào phúng, có điều chỉ trong thoáng chốc giọng nói của y đã trở lại lạnh nhạt như trước.

“Thất bại thì thất bại, cũng không quan trọng lắm. Đây dù sao cũng chỉ là một thử nghiệm nhỏ, nếu không giải quyết được phong ấn ở Thiếu Lâm, vậy đến cùng vẫn là công dã tràng.”

Cái bóng không bình luận gì, hắn biết chủ nhân chỉ là đang độc thoại chứ không phải trò chuyện với mình. Chờ y dứt lời, cái bóng mới nói tiếp:

“Chủ nhân, kẻ can dự còn có hai người thần bí, Lăng chân nhân hao tổn mười năm thọ nguyên cũng chỉ tính ra được cảnh giới võ đạo, còn bị thiên cơ cản trở, bất tỉnh không dậy nổi. Đáng chú ý là hai kẻ đó chỉ có tu vi Hậu Thiên.”

“Lại có chuyện thú vị như thế?” Âm lượng của tên chủ nhân bắt giác tăng cao, trong giọng nói thể hiện rõ sự kinh ngạc.

Biết mình thất thố, y lập tức lấy lại sự lạnh nhạt trước đó, ra lệnh cho cái bóng: “Ngươi lui xuống đi thôi. Lại đến khổ phòng lấy một viên Tạo Hóa Hồi Nguyên Đan cho Lăng chân nhân, nói cho lão biết, nếu có thể tính toán ra được thân phận của hai kẻ thần bí, bản tọa nhất định có trọng thưởng.”

“Nô tài tuân lệnh.” Lời vừa dứt, cái bóng cũng biến mất, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian.

Trong gian mật thất chỉ còn lại một mình tên chủ nhân, y trút bỏ bộ dạng lạnh nhạt của mình, ngoác mồm cười lớn: “Ha ha ha, thú vị, thú vị! Hậu Thiên cảnh có thể che giấu thiên cơ, xem ra đây chính là cơ hội của ta. Nổi ô nhục mấy trăm năm... chờ đó, cứ chờ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ngô lão tiên sinh là thần tiên

Mùng sáu tháng giêng, Từ Hiến bỏ cả ngày trời chỉ để dựng lại gian nhà tranh của mình, hoàn toàn chẳng còn quan tâm đến bất kỳ chuyện gì khác.

Tuân theo hứa hẹn phải làm cho thật đẹp, nói là nhà tranh nhưng thực chất từ mái đến sàn đều làm bằng gỗ, vì vậy tuy bé xíu xinh xinh nhưng khó lòng hoàn thành trong một sớm một chiều, mà đó là nhờ Từ Hiến còn có võ công phụ trợ rồi đây, nếu đổi lại người bình thường thì không biết đến bao giờ mới xong.

Mà có dựng xong nhà vẫn chưa tính là hoàn thành, bởi Ngô lão tiên sinh còn muốn vật dụng đầy đủ, nên cả nội thất lẫn gia cụ Từ Hiến cũng sẽ tự tay chuẩn bị.

Chờ ngôi nhà hoàn thành mỹ mãn thì cả nghề【Thợ Rèn】lẫn【Thợ Mộc】của hắn chắc hẳn sẽ có tiến bộ không nhỏ.

Lúc nghĩ tới đây, Từ Hiến giống như đã nhận ra mục đích của Ngô Tam Âm khi bắt mình dựng lại căn nhà. 【Sinh Từ Cục】đã giúp ích cho hắn rất nhiều trong trận chiến với Sát Thần Môn, Từ Hiến chợt sinh ra vài phần chờ mong trước hai món kỳ vật sắp tới.

Ôm theo sự mong đợi đó, Từ Hiến dẹp hết những lo toan, chỉ chú tâm vào việc dựng nhà, mãi cho đến khuya mới chịu ngừng tay.

Dựng một cái lều ở tạm, hắn không hề nghỉ ngơi mà bắt đầu chuyển sang “sáng tác” Tam Quốc Diễn Nghĩa. Từ Hiến cũng không muốn hôm sau lại thấy Bao Ngao Thiên chạy đến hỏi tội mình.

Một đêm mưa bụi không ngừng, đến gần sáng Từ Hiến mới ngừng lại.

Buộc xấp bản thảo dày cộm vào【Phi Kiếm Truyền Thư】gửi đến chỗ Bao Ngao Thiên, hắn sau đó liền dùng【Tọa Vong Kinh】nghỉ ngơi một canh giờ, khi mở mắt ra thì chẳng còn thấy vẻ mặt nhọc nhằn, mặt mày xán lạn, tinh thần sáng khoái.

Dù đã nghe Ngô Tam Âm nói bóng nói gió, nhưng Từ Hiến vẫn chuẩn bị sẵn tâm lý phải đối mặt với sự chất vấn của dân trấn.

Lấy ra chiếc xe lăn trong tay áo của mình, Từ Hiến trượt đi như gió, trên gương mặt chỉ có sự bình thản.

Cuối giờ Mão, Từ Hiến chậm rãi lăn bánh vào trong tiểu trấn.

Những người e ngại Từ Hiến thì vẫn tránh né hắn như mọi khi, những người yêu mến Từ Hiến thì vẫn chào hỏi hắn như mọi lúc, phản ứng của họ đều hết như mấy ngày trước đó, tuyệt nhiên không có một người nhắc đến chuyện ngày hôm qua.

“Bọn họ làm sao thế này?” Từ Hiến thầm tự hỏi, kỳ thực hắn đã có một ít phán đoán, chỉ là cảm thấy quá khó để tin.

Tiến thêm một đoạn, Lý Tự Thành xuất hiện như thường lệ, thay hắn đẩy xe lăn tiến về hẻm Hường Dương.

Cúi đầu thấp xuống, gã nhỏ giọng thì thầm vào tai Từ Hiến: “Tiên sinh, hôm qua đệ tử phát hiện một chuyện lạ lắm.”

“Thế nào?” Đoán được gã đang nhắc đến chuyện gì, Từ Hiến dù đã phát hiện nhưng vẫn không nói toạc ra, tỏ ý muốn cho gã nói tiếp.

Lý Tự Thành bảo: “Cha của đệ tử giống như bị mất trí nhớ, cho rằng ngày hôm qua mình đang nghỉ Tết, được ở nhà nghỉ ngơi cả một ngày. Không chỉ cha đệ tử, cả mấy vị thúc thúc thăm thăm gần nhà đều như vậy, thế mà họ lại chẳng nghĩ ngờ chút gì, kỳ lạ vô cùng tiên sinh à.”

Từ Hiền khẽ cười, gật đầu chào một vị đại thúc bán hàng rong dọc đường, trong ánh mắt lại không thể giấu được vẻ chấn động trước lời nói của Lý Tự Thành. Lúc tới ngã tư đường, hắn chậm rãi nhìn quanh một vòng, cảm thấy cả thân thể mình đều đang run rẩy.

Hắn muốn nói cho gã đệ tử khai môn nhà mình biết, Lý Đại Nguru không phải mất trí nhớ mà nói đúng hơn phải là bị thay đổi ký ức.

‘Có thể sửa đổi ký ức của hàng trăm người, Ngô lão... Ngài là thần tiên sao?’

Đi được thêm một đoạn, lúc nhìn thấy tiểu phu họ Lục xách rìu tiến về Tây lâm, Từ Hiền đã hoàn toàn chết lặng, không còn suy nghĩ gì thêm được nữa.

Lý Tự Thành cũng nhìn thấy, kinh hồn táng đờm, âm thanh bắt gặp trở nên lắp bắp: ‘Ti... tiên... tiên... sinh... đó... đó... ó... là... là... Lục... Lục... đại... đại... đại... thú... úc?’

Hít sâu một hơi, Từ Hiền lấy lại sự bình tĩnh, nghiêm giọng nói với gã: ‘Tự Thành, chuyện ngày hôm qua, ngươi chớ có nói cho bất kỳ ai biết kể cả Lý đại thúc, được chứ?’

Giọng nói trầm ấm của hắn giống như khiến Lý Tự Thành xua tan được nỗi sợ hãi, giọng chỉ còn hơi run run: ‘Và... ăng tiên sinh, đệ tử... sẽ không nói với bất kỳ ai.’

‘Mà e rằng ngươi có nói ra sợ là cũng không ai tin.’ Từ Hiền thầm nhủ, hắn đoán chừng đến cả bãi chiến trường ở Tây lâm cũng đã bị Ngô lão thi triển thần thông nào đó hoàn nguyên lại như cũ rồi cũng nên.

Kỳ thật Từ Hiền có thể lấy lại bình tĩnh nhanh như vậy cũng vì suy đoán trước đó của hắn còn kinh khủng hơn nhiều. Hắn thậm chí đã cho rằng Ngô Tam Âm có thể lui ngược được dòng chảy thời gian của tiểu trấn cơ đây, so với ý nghĩ táo bạo đó thì nhiều đây vẫn chưa đáng là gì.

Chẳng mấy chốc đã đến học đường, để Lý Tự Thành thu dọn mớ gỗ vụn trong lớp, Từ Hiền nghiêng đầu nhìn lên bảng, trên đó vẫn còn chữ BẠI mà hắn đã viết hôm qua.

Thế là bắt đầu từ ngày hôm nay, Từ Hiền đã dạy cho đám nhỏ biết thế nào là THẮNG, BẠI, VINH, NHỤC, THỊNH, SUY, THIÊN, ÁC.

Hắn giảm đi những bài giảng về toán, nếu không dạy chữ thì chuyển sang kể chuyện ngụ ngôn, còn không nữa thì giúp bọn nhỏ giải đáp mười vạn câu hỏi vì sao của chúng.

Hắn cũng chuyển lịch dạy từ xen kẽ sáng – chiều sang hẳn buổi sáng, bởi vì hắn định sẽ lên đường vào hoàng hôn của một ngày chưa biết, để lúc mà người khác về nhà thì cũng là lúc hắn rời đi.

Thời gian cứ thế dần dần trôi qua.

Mùng tám tháng giêng, Từ Hiền hoàn thành một phần ba căn nhà gỗ, Hứa phu nhân có ghé qua một lúc, nàng đưa cho hắn một quyển sách cũ.

Tối hôm đó, Từ Hiền trải【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra, ngân quang ập hiện trong lều nhỏ.

Mùng chín tháng giêng, căn nhà gỗ của Từ Hiền đã đi được phân nửa tiến độ hoàn thành. Trong lúc luyện công, hắn không ngừng vận chân khí điễm lên các huyết đạo của mình.

Ngày hôm đó, hắn đã hoàn thành đủ một trăm hai mươi chương của Tam Quốc Diễn Nghĩa, gửi cho Bao Ngạo Thiên.

Vì không hóa Tam Quốc thành sách hoàn chỉnh, nên lúc đó nghề【Tiểu Thuyết Gia】của hắn chẳng hề được thăng cấp.

Đến buổi chiều, nghề【Tiểu Thuyết Gia】lại đột ngột tăng lên đến cấp độ ba, khiến Từ Hiền hoàn toàn không hiểu vì sao.

Chỉ vài canh giờ sau đó, hắn nhận được【Phi kiếm Truyền Thư】của Bao Ngạo Thiên, báo rằng lượng tiêu thụ của Bạch Xà Truyện đã đạt tới mốc một vạn.

Ngoài ra, vị Bao công tử này cũng đòi hắn một bản Tam Quốc Diễn Nghĩa có hiệu ứng Thần Lâm Kỳ Cảnh, Từ Hiền không từ chối, vui vẻ đồng ý.

Hắn vui vẻ là vì đã biết được thêm một cách để nghề【Tiểu Thuyết Gia】thăng cấp, đó chính là tăng lên theo lượng sách tiêu thụ được của hắn.

Mùng mười tháng giêng, Từ Hiền hoàn thành được hai phần ba căn nhà gỗ, nghề【Thợ Mộc】cũng theo đó thăng lên đến cấp độ năm, chẳng những tay nghề tăng cao mà hắn còn nhận được một món kỳ vật phụ trợ rất tốt.

Thừa thế xông lên, Từ Hiền đẩy nhanh tiến độ, hoàn thành căn nhà gỗ trong đêm.

Rạng sáng mười một tháng giêng, cảnh giới võ đạo của Từ Hiền đạt tới Hậu Thiên thập nhất trọng.

Chờ dạy xong tiết học buổi sáng, hắn đã trở thành hảo thủ Hậu Thiên thập nhị trọng, chỉ chờ đột phá Tiên Thiên.

Ngày hôm đó, hắn bắt đầu chế tạo các vật dụng bằng gỗ cho ngôi nhà của mình, từ bàn, ghế, giường, tủ, ấm, chén uống trà, bình phong, tượng điêu khắc, hàng mỹ nghệ trang trí, v.v... đều đủ cả.

Có nghề【Thư Pháp Gia】và【Họa Sĩ】, Từ Hiền cũng tự tin sáng tác các loại thư họa để treo trong nhà, trong đó có bức tranh chân dung toàn thân mà hần đã tự nhủ phải vẽ cho Ngô lão tiên sinh khi nghề【Họa Sĩ】đạt tới cấp độ năm.

Mười hai tháng giêng, Từ Hiền đến tiệm rèn chế tác nốt các loại gia cụ bằng kim loại cho gian nhà của mình, vào ngày hôm sau thì nghề【Thợ Rèn】của hần cũng đạt tới cấp độ năm như【Thợ Mộc】.

Trong những ngày này, lúc tu luyện võ công, Từ Hiền bắt đầu chuyển sang múa quyền.

Sáng mười bốn tháng giêng, dựa vào nhất tâm nhị dụng và tốc độ tay siêu thần của mình, Từ Hiền lần nữa hoàn thành một trăm hai mươi hồi của Tam Quốc Diễn Nghĩa, cũng hóa nó thành sách hoàn chỉnh.

Có lẽ vì đây là một trong tứ đại danh tác trong ký ức tiền kiếp, hoặc cũng có thể vì số lượng từ của nó dài gấp mấy lần Bạch Xà Truyện, Từ Hiền nhảy lên hai bậc,【Tiểu Thuyết Gia】đạt đến cấp độ năm.

Chuyện tốt thành đôi, Bao Ngao Thiên trùng hợp gửi phi kiếm đến đòi sách, hơn nữa còn gửi đến cho hần tiền nhuận bút của Bạch Xà Truyện và Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Trong thư, Bao công tử có nói rõ viên Bách Bảo Hồi Xuân Đan mà Hứa phu nhân phục dụng không cần trừ bạc từ nhuận bút, bởi lúc đó họ là chiến hữu, cùng một chiến tuyến, sử dụng đan dược cũng là vì thắng lợi chung, sao có thể tính toán chi li vậy được?

Từ Hiền nghe cũng thấy xuôi, bèn chấp nhận lời này.

Tối hôm đó, Từ Hiền một lần nữa viết lại Bạch Xà Truyện với nghề【Tiểu Thuyết Gia】cấp độ năm, hần đã từng nói muốn dùng nó báo ân Hứa phu nhân.

Hôm sau, mười lăm tháng giêng, rơi vào Tết Nguyên Tiêu.

Đây cũng là ngày mà Từ Hiền quyết định sẽ lên đường rời khỏi Bạch Long Trấn.

Ngày hôm nay, hần dạy cho bọn nhỏ trong trấn một chữ cuối cùng, mặc dù chính bản thân hần vẫn cảm thấy mù mịt khi nghĩ về nó.

HIỆP

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 145: Tiết dạy cuối cùng của tiên sinh

Thế nào là hiệp?

Từ Hiền có hàng trăm câu trả lời, nói mãi không hết.

Nhưng những câu trả lời đó đều không phải thứ hần muốn, thứ hần muốn biết là tiên hiệp.

Là thần tiên thích hành hiệp trượng nghĩa? Vậy thì trên bản chất có khác gì với hiệp giả thông thường đâu, chỉ là chênh lệch về vũ lực mà thôi.

Đương nhiên, Từ Hiền cũng biết “thế nào là tiên hiệp” là thứ mà hần cần tự tìm cách trả lời, cho nên câu hỏi hần dành cho lũ trẻ phải thiếu đi một từ.

Thế nào là hiệp? Một đứa học sinh năm nay đã mười một tuổi tên là Tiểu An giờ tay xin trả lời.

Gặp Từ Hiền cho phép, nó đồng dạng đáp rằng: “Thưa tiên sinh, giống như Nghịch Thiên Đạo, Thượng Quan đại hiệp chính là hiệp.”

Trận chiến ở Tây lâm đã qua được chín ngày, tin tức về trận chiến đó thì tám ngày trước đã xuất hiện trên Giang Hồ Nhật Báo.

Tờ báo phơi bày ra việc Sát Thần Môn chính là tập đoàn tội phạm đang hoành hành ở vùng biên giới Đông Nam, chúng đã thực thi tội ác khủng khiếp cỡ nào để chế tạo Sát Lục Huyền Đồng, Nghịch Thiên Đạo Thượng Quan Cải Mệnh một mình ngăn con sóng dữ ra sao, Tiểu Thánh Tăng Vong Đức hi sinh thế nào để phong ấn ma vật.

Tin này vừa ra, lượng tiêu thụ của Giang Hồ Nhật Báo ngày hôm đó tăng nhanh đột biến, hiệu quả còn tốt hơn việc đăng Tam Quốc Diễn Nghĩa lên chuyên mục mới.

Cả giang hồ chấn động, danh vọng của Nghịch Thiên Đạo và Tiểu Thánh Tăng cao lại càng cao, được xưng là gương sáng cho toàn cõi võ lâm Trung Nguyên.

Chẳng lâu sau đó, bao nhiêu đại hiệp, lão hiệp, thiếu hiệp, nữ hiệp bắt đầu rộn ràng lùng bắt khắp nơi trên cửu châu, truy tìm tung tích của Sát Thần môn đồ.

Trong số đó, bao nhiêu người là vì thật tâm hành hiệp, bao nhiêu người là vì mua danh chuộc tiếng thì chẳng ai biết được.

Chỉ biết bá tánh ở vùng biên thùy hẻo lánh nơi Đại Xương này đều coi Thượng Quan Cái Mệnh, Vong Đức đại sư là thần tượng. Mười đứa trẻ con thì có đến mười một đứa quơ cành cây tự xưng Nghịch Thiên Đạo, đứa nào đầu ít tóc thì giả giọng ông cụ non niệm A Di Đà Phật.

Tóc trên đầu Tiểu An khá nhiều, lại thêm nó vừa nhắc tới Thượng Quan Cái Mệnh, Từ Hiến đoán rằng nó cũng là một trong những đứa quơ cành cây.

“Không biết sau này sẽ có đứa trẻ nào chỉ vào đầu mình tự xưng Nghịch Thiên Hệ Thống hay không?” Thầm tự giễu, hắn hỏi tiếp: “Tại sao đồng học Tiểu An nghĩ Nghịch Thiên Đạo là hiệp?”

Tiểu An đáp: “Bẩm tiên sinh, ngài Nghịch Thiên Đạo võ nghệ cao cường, tiêu diệt ác nhân, nên học sinh nghĩ ngài ấy là hiệp.”

Từ Hiến nghe vậy khẽ gật đầu một cái, nói: “Nghịch Thiên Đạo đúng là hiệp vậy, nhưng tiên sinh còn muốn hỏi người một câu. Tiểu An đồng học, theo người thấy thì chỉ có người võ công cao cường mới là hiệp, vậy những người võ nghệ thấp kém, thậm chí không biết võ công thì có thể làm hiệp hay không?”

Tiểu An ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời rằng: “Thưa tiên sinh, học sinh cho rằng không thể. Nếu võ nghệ không tốt, thậm chí không biết, vậy sẽ không đánh lại ác nhân. Mà không diệt trừ được cái ác thì không thể xưng là hiệp.”

Từ Hiến cho nó một ánh mắt khen ngợi, giọng điệu nhẹ nhàng nói với cả lớp: “Đồng học Tiểu An nói phải, muốn làm hiệp thì phải có thực lực.”

“Hiệp giả, phải lấy thực lực làm cơ sở.”

“Người không có thực lực, dù thật lòng muốn hành hiệp trượng nghĩa, nhưng lực bất tòng tâm thì cũng không làm nên trò trống gì, khó xem là hiệp.”

Nhưng Từ Hiến chưa dừng lại ở đó, vỗ nhẹ thanh【Trọng Đạo Xích】trong tay, hắn tiếp tục đặt câu hỏi: “Nhưng thực lực ở đây là chỉ mỗi võ công hay sao? Nếu một người giỏi về câu cá, một người giỏi về kinh thương, một người giỏi về bơi lội nhưng đều không biết võ công, họ có được xem là hiệp không?”

Đồng học Tiểu Bình ngồi cạnh Tiểu An vội giơ tay cướp quyền trả lời: “Thưa tiên sinh, học sinh cho rằng những người đó đều không phải hiệp, chỉ là người bình thường mà thôi.”

Từ Hiến nghe vậy, khẽ khàng lắc đầu.

“Một người ngư phủ thiện nghệ, ngày câu được cả rổ cá. Gặp phải ăn mày tàn tật, nghèo khổ khốn cùng, y nếu có thiện tâm, động lòng trắc ẩn, tặng cá cho người, giúp họ được một bữa no, sao không xem là hiệp?”

“Một người giỏi về bơi lội, nếu gặp phải có kẻ sắp chết đuối, dựa vào tài bơi của mình mà cứu được kẻ ấy, sao không xem là hiệp?”

“Một người thương nhân giỏi giang, gia tài vạn lượng. Quê nhà nếu gặp hạn hán, nạn đói hành hoành, y lại góp bạc mua lương thực cứu trợ nạn dân, khiến biết bao người không cần chết đói, sao không xem là hiệp?”

Hắn đưa ra ví dụ để hỏi liền ba câu, một số đồng học nghe xong giống như hiểu ra gì đó, nhưng đa số vẫn có phần mờ mịt.

Như đồng học Tiểu Bình, nó tỏ vẻ khó hiểu: “Nhưng thưa tiên sinh, vậy thì họ là thiện nhân chứ đâu phải hiệp ạ? Học sinh thấy rằng họ đâu có tiêu diệt được cái ác, tại sao lại được xem là hiệp?”

“Bởi vì hành thiện cũng như hành hiệp.” Từ Hiến thông dong đáp lại, đoạn lại giải thích rõ hơn:

“Diệt trừ ác nhân, hành động đó của hiệp giả có ích lợi thế nào? Đó chính là khiến ác nhân không thể gây hại cho người vô tội, làm cho bách tính lương thiện không bị uy hiếp về sinh mạng, không phải sợ hãi, khốn khổ, có thể được sống yên vui, hạnh phúc, vậy thì là hiệp.”

“Đồng lý như thế, hành động của ngư phủ, của thương nhân, của người giỏi bơi lội đều mang lại ích lợi như vậy, tại sao không thể xem là hiệp?”

Có nghề【Lão Sư】lẫn【Trọng Đạo Xích】làm phụ trợ, năng lực tư duy và lý giải của bọn học trò đều vượt trên người cùng lứa, nghe Từ Hiến giải thích rõ ràng, chúng nó ai cũng đều thông hiểu.

Mặc dù đã hiểu, nhưng cũng vì vậy mà đồng học Tiểu Bình lại có nghi vấn mới: “Thưa tiên sinh, hành thiện cũng như hành hiệp, học sinh đã hiểu. Nhưng học sinh có một thắc mắc, vì sao lúc ta đọc báo, chỉ thấy người ta gọi nhân sĩ giang hồ là đại hiệp, không thấy gọi những người làm việc thiện là hiệp?”

Bởi vì thế giới này lấy võ đạo vi tôn, đem trình độ võ công ra làm thước đo so sánh của rất nhiều thứ, che lấp đi ánh hào quang của những giá trị khác.

Từ Hiến sẽ không trả lời như vậy, hoặc chính xác hơn là sẽ không trả lời như vậy vào lúc này. Hắn chỉ cười nhạt đáp rằng: “Bởi vì cách mà người đời hiểu về hiệp không giống với cách hiểu của ta, họ cũng như người và Tiểu An trước đó, nghĩ rằng chỉ có võ công cao cường mới là hiệp.”

Nghe vậy, bọn nhỏ trong lớp lập tức nhìn Từ Hiền bằng ánh mắt hết sức sùng bái, không ngờ rằng tiền sinh nhà mình lại là người duy nhất trên đời này hiểu đúng thế nào là hiệp.

Không đúng, bây giờ còn có cả bọn chúng nữa, thế là không ít đứa lộ ra ánh mắt có phần đắc ý.

Từ Hiền làm như không thấy, hần tiếp tục nói: “Hiệp, có ở khắp mọi nơi, không phân tuổi tác, người lớn có thể làm hiệp, trẻ nhỏ cũng có thể làm hiệp.”

Nghe đến đó, cả lớp lập tức dùng ánh mắt hau háu nhìn Từ Hiền, bởi vì chúng muốn biết làm sao để bản thân trở thành hiệp.

Mất lộ ý cười, Từ Hiền nhẹ giọng bảo rằng: “Trẻ nhỏ học giỏi toán, có thể làm hiệp.”

???

Ngoại trừ Vương Tiểu Minh chẳng mấy chốc đã ngộ ra, phần còn lại trong lớp đều mang theo dấu chấm hỏi trên mặt.

Nhất là đồng học Tiểu Hồ, nó mặc dù đã quyết chí làm bé ngoan, nỗ lực học hành, nhưng điều đó vẫn không thể làm nó hết ghét môn toán. Thế là nó liền phồng má bĩu môi, giọng nói rất thiếu tin tưởng: “Tiền sinh, tại sao học giỏi toán lại có thể làm hiệp? Ta không tin đâu.”

Nhìn thấy bộ dạng hoài nghi của nó, Từ Hiền khẽ bật cười, ra ví dụ: “Có một vị đại thẩm đầu óc không được sáng suốt lắm đi chợ mua cá, bị người bán cá thối tiền thiếu mất năm đồng, sau khi về nhà mới phát hiện ra thì đã muộn. Khi ấy, chẳng phải vị đại thẩm đó sẽ khổ sở hay sao?”

“Giả sử khi ấy mà có đồng học Tiểu Hồ ngồi ở bên, tính toán ra được người bán cá thối tiền sai, nhắc nhở cho nàng biết, vậy há chẳng phải vị đại thẩm ấy sẽ không cần khổ sở nữa. Giúp cho người khác không phải chịu nỗi khổn khổ, vậy sao không thể xem là hiệp?”

Triệu Tiểu Hồ nghe xong, há mồm “ồ” một tiếng, lớn giọng đáp lại: “Tiền sinh, ta hiểu rồi.”

Từ Hiền khẽ lắc đầu cười, nói tiếp: “Không chỉ giỏi toán, mà trẻ nhỏ nếu biết phụ giúp, biết nghe lời cha mẹ thì cũng là hiệp. Đồng học Tiểu Hồ, người có thể trở thành một hiệp giả chứ?”

“Đương nhiên rồi tiền sinh. Tiểu Hồ nhất định sẽ là đại đại hiệp!” Tên nhóc con trả lời rất là đồng dạc, vỗ ngực tự tin vô cùng.

Nghe được lời của Triệu Tiểu Hồ, đồng học Tiểu Minh bất ngờ giơ tay nêu ý kiến: “Tiền sinh, tại sao đã có hiệp, người ta còn gọi đại hiệp?”

Từ Hiền từ tốn đáp lại: “Hiệp vốn không phân lớn nhỏ, công một lão ông già yếu qua sông là hiệp, cứu được trăm người bị bắt cóc là hiệp. Vốn chẳng ai cao quý hơn ai, nhưng con người là một loài động vật rất thích so sánh thành tích, vậy nên mới có phân lớn nhỏ.”

Tiểu Minh hỏi: “Thưa tiền sinh, vậy trong mắt người đời, đại hiệp chính là loại hiệp giả tôn quý nhất sao?”

Từ Hiền đáp: “Phải, có người nói rằng, có thể vì nước vì dân chính là đại hiệp cao cả nhất thế gian.”

Tiểu Minh lại hỏi: “Nhưng thưa tiền sinh, nếu có hai nước giao chiến, đại hiệp nước này vì bảo vệ quốc gia ra sức giết địch, vậy đối với nước kia, đại hiệp đó còn là hiệp sao?”

Từ Hiền chợt nhìn nó thật kỹ, chợt lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy thưa tiền sinh, đến cả đại hiệp cũng không thể là hiệp của tất cả mọi người, thế thì sao có thể là hiệp giả tôn quý nhất được? Có phải trên đại hiệp, vẫn còn một loại hiệp giả tôn quý hơn, có thể là hiệp của tất cả mọi người trên đời?”

“Trí tuệ cỡ này...” Ánh mắt Từ Hiền có phần rung động, hần giống như nhìn thấy bản thân mình lúc nhỏ. Vẫn giữ vẻ thản nhiên trên mặt, hần đáp: “Có, ta gọi nó là tiên hiệp.”

Hai mắt đồng học Tiểu Minh sáng lên, vội hỏi: “Tiền sinh, thế nào là tiên hiệp?”

Lần này, Từ Hiền im lặng hồi lâu. Một lúc sau, hần chợt lộ cái nhìn xa xăm, giọng có phần sâu kín: “Tiểu Minh...”

“...tiên sinh cũng đang tìm câu trả lời.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Người khác vui lễ hội, ta lặng lẽ đi rồi

Đại Xương năm Thuần Minh thứ tư, Tết Nguyên Tiêu năm Giáp Tý.

Cuối giờ Dậu, trời đã về đêm.

Lũ hung đồ hoành hành vùng biên giới Đông Nam đã bị lôi ra ngoài sáng, tên đầu sỏ và không ít môn hạ đắc lực đều bị tiêu diệt, bách tính trong vùng đều thấy hả lòng hả dạ, tâm được an bình, bởi vậy ăn lễ còn vui hơn cả Tết Nguyên Đán.

Bạch Long Trấn mở hội Nguyên Tiêu, đèn đuốc lung linh, lớp thanh niên, trung niên trong trấn bày đủ các loại trò chơi dân gian, ăn bánh uống trà, chơi đèn rồng, đi cà kheo, múa sư tử, đốt đèn trời, thả thuyền giấy, v.v... vui đến quên cả đất trời.

Vốn dĩ nếu có thể, dân trấn lên tham gia lễ hội trên huyện thì không khí ắt sẽ náo nhiệt hơn, có nhiều tiết mục vui chơi hơn, nhưng khổ nỗi lộ trình không gần, hơn nữa đi đêm có nhiều bất tiện, nên chỉ đành thôi.

Và chẳng tiết mục cây nhà lá vườn tuy không náo nhiệt bằng nhưng cũng có phong vị riêng, người người đều chơi hết sức vui vẻ.

Ngoại trừ một số ít người.

Phụng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ.

Trong gian nhà mới của Từ Hiền, đèn đuốc rã rời, tiểu trấn có bao nhiêu rộn ràng, nơi đây có bấy nhiêu tiêu điều.

Sau khi kết thúc buổi dạy cuối cùng của mình ở học đường, Từ Hiền đã lần lượt ghé thăm từng nhà. Từ nhà Ngô lão tiên sinh, Vương lão trưởng trấn, đến Bảo An Đường của Hứa đại phu, tiệm rèn của Lý đại thúc.

Từ Hiền chỉ thăm hỏi như bình thường, không nhắc gì đến việc hôm nay sẽ là ngày mà hấn rời Bạch Long Trấn sau gần nửa năm ở lại nơi đây.

Có người đoán được rằng đây là lời chào từ biệt của hấn, có người thì không. Người sau thì không nói làm gì, người trước giống như cũng ngầm hiểu ý mà vô như không biết.

Không một tiếng động mà tới thì cũng không một tiếng động mà đi, đây chính là cách nghĩ của Từ Hiền. Nhón nhón nháo nháo, bịn rịn chia tay, đó không phải điều hấn muốn.

Những chuyện còn đang dang dở, Từ Hiền đã hoàn thành tất cả, cũng để lại rất nhiều quà cho những người có quan hệ không cạn với hấn ở nơi này.

Cả căn nhà gỗ cho Ngô Tam Âm, Bạch Xà Truyện kèm theo một bức “Thủy Mạn Kim Sơn Đồ” cho Hứa phu nhân, một bức thư pháp chữ Y để Hứa đại phu treo tường, ngoài ra còn có rất nhiều món đồ chơi nhỏ bằng gỗ do hấn làm cho lũ trẻ ở học đường, v.v...

Đến cả Lưu trại chủ ở lò sát sinh cũng được Từ Hiền gửi cho một bộ dao sắc, Tiền lão thủ thư ở Đan Dương Thư Viện cũng được hấn tặng cho một quyển Tam Quốc Diễn Nghĩa, tất nhiên là không có hiệu quả Thần Lâm Kỳ Cảnh.

Nếu nói còn có thứ gì làm Từ Hiền vương bạn, vậy chỉ có thể là tên đệ tử khai môn của hấn: Lý Tự Thành.

Con đường vô đạo của gã chỉ mới bắt đầu không lâu, nếu thiếu đi người sư phụ dẫn đường là hấn, sợ là đoạn đường kế tiếp sẽ không dễ đi.

Nhưng Từ Hiền cũng không quá lo lắng, bởi hấn đã nhờ và Ngô lão tiên sinh giúp mình trông nom tên đệ tử khờ khạo này.

Từ Hiền tin rằng với bản lĩnh thâm sâu khó lường của Ngô lão, Lý Tự Thành sẽ nhận được sự dạy dỗ tốt hơn gấp bội lần những gì mà hấn – một kẻ cũng chỉ là gà con giang hồ – có thể truyền thụ cho gã.

Hơn nữa Từ Hiền tin rằng không được bao lâu thì hấn và Lý Tự Thành cũng sẽ gặp lại nhau trên giang hồ, thân mang thiên phú tam giai Kinh Hồng, tên đệ tử của hấn từ lúc sinh ra đã được chú định phải tung hoành vô lâm.

Nếu không được nữa, cùng lắm thì chờ qua năm năm Từ Hiền sẽ tiếp tục tự tay dạy dỗ gã vậy, hấn vẫn chưa quên lời hứa với Triệu Tiểu Hồ, chắc chắn sẽ có ngày hấn quay lại tiểu trấn.

Từ Hiền của khi ấy nhất định sẽ là một Từ Hiền rất khác biệt.

Phụt!

Thôi tắt ngọn nến, Từ Hiền bước ra khỏi cửa, chỉ để khép hờ chứ không cài khóa làm gì.

Thư họa treo trong nhà đều được đề chữ, vẽ tranh bằng【Truyền Đạo Bút】, trong đó có không ít bức sở hữu tác dụng chấn nhiếp kẻ gian xâm nhập, trừ khi là cao thủ giang hồ, hoặc là người có tâm chí kiên định, bằng không chắc chắn bị thư họa đuổi đi.

Kết!

Đóng cửa lại, Từ Hiền nhìn thoáng qua toàn cảnh ngôi nhà, có chút tiếc vì chưa ở được lâu đã phải rời khỏi. Lại chuyển tầm mắt về Tây, nhìn đèn trời bắt đầu bay lên từ tiểu trấn, hấn chỉ lộ một nụ cười nhạt.

Lấy ra một chiếc xe lăn kiểu mới từ trong tay áo, Từ Hiền vận vận mấy cái chốt xoay ở phần sau xe, sau đó mới ngồi lên.

【Tầm Hung Kính】nằm gọn trong tay, hần chợt ngoái đầu nhìn tiểu trấn một lần nữa trước khi thẳng tiến về Đông.

“Ta đi rồi.” Giọng Từ Hiền lưu lại trong gió, không chút vẩn vương, có chỉ là sự nhẹ nhàng.

“Từ tiên sinh, đi đâu mà vội mà vàng?”

Có điều xe lăn vừa tự động tiến lên năm thước, hần đã nghe được một giọng nói già nua mà ấm áp truyền đến bên tai mình.

“Ngô lão?” Từ Hiền theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ở đằng xa không chỉ Ngô Tam Âm mà còn có không ít người đang xách đèn lồng đi đến chỗ mình.

Có ông cháu Vương trưởng trấn, có phu thê Hứa đại, có cha con Lý Đại Ngu, cũng có cả nhà đồng học Tiểu Hồ.

Ngô lão tiên sinh đi ở sau cùng, bằng nhãn lực siêu phàm của mình, Từ Hiền có thể nhìn thấy lão đang ôm trong ngực một con hươu non trông có phần mũm mĩm, vẻ ngoài đáng yêu, sừng còn chưa nhú.

“Tiên sinh, người muốn bỏ đệ tử mà đi sao?” Âm thanh bờ rỗng của Lý Tự Thành lấy đi sự chú ý dành cho con hươu của Từ Hiền, gã bắt giác vận dụng【Trục Nhật Thần Bộ】chạy đến chỗ hần, nhoáng cái đã tới giữ chặt lấy chiếc xe lăn, giống như sợ tiên sinh nhà mình bỏ chạy vậy.

Chẳng mất bao lâu, đoàn người của Ngô lão tiên sinh cũng đến trước căn nhà gỗ.

“Từ tiên sinh, người muốn rời đi cũng không nói một tiếng, lại còn chọn lúc trời tối thế này, rốt cuộc là có ý gì?” Lý Đại Ngu nói với vẻ hết sức bất mãn.

Vương lão trưởng trấn cũng nói: “Lão hù cũng đoán được Tiểu Hiền người muốn đi, nhưng không ngờ...” Lão không nói tiếp, thở dài lắc đầu.

“Ta chỉ là không muốn làm phiền người khác đưa tiễn, chur vị lượng thứ cho.” Từ Hiền cười khổ, chỉ biết chấp tay cáo lỗi.

Hồ ma ma nghe vậy, lập tức lên tiếng: “Từ tiên sinh ngài có ơn với cả nhà chúng ta, phiền là phiền thế nào cho được?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Con tiểu hồ béo kia lập tức to mồm kêu lên phụ họa, sau đó rất nhanh bị Hồ ba ba bịt mồm.

Đồng học Tiểu Minh thì lại quan tâm chuyện khác, nó mở to đôi mắt hiếu kỳ: “Tiên sinh, sao người lại rời đi vào buổi tối, người không sợ bị ác quỷ ăn thịt sao?”

“...” Từ Hiền chợt liếc nó một cái, sau đó mới từ tốn đáp lại: “Bởi vì buổi tối ác quỷ mới dám hiện hình, tiên sinh nếu muốn tiêu diệt chúng nó, chỉ có thể chọn lúc này.” Hần chợt siết nhẹ chiếc kính nhỏ trong tay mình.

“Ừm...” Vương Tiểu Minh nghe xong gật gù, cũng không biết nó có hiểu thâm ý của hần không, hay chỉ là tỏ vẻ tình tượng.

Lúc này thì đồng học Tiểu Hồ đã thoát được khỏi vòng tay của cha mình, nó lật đật chạy tới chỗ Từ Hiền, ôm chặt chân của hần, meo meo rặng:

“Tiên sinh, người không muốn dạy ta nữa sao? Tiểu Hồ biết nghe lời rồi, ta nhất định sẽ làm bài tập về nhà, sẽ nghe lời cha mẹ. Người đừng đi có được không, Tiểu Hồ không muốn bị thất học đâu!”

“...”

Từ Hiền dở khóc dở cười, vừa xoa đầu nó vừa đáp: “Thất học là chỉ khi người không muốn học, không phải do có thầy dạy hay không. Hơn nữa tiên sinh cũng đã hứa với Tiểu Hồ nếu người làm được ba điều tiên sinh từng nói, vậy thì ta sau đó sẽ còn dạy vô cho người.”

Triệu Tiểu Hồ nghe vậy liền ngược đầu lên, mở to mắt nhìn hần: “Tiên sinh nói thật chứ?”

“Thật đến không thể thật hơn.” Từ Hiền gật đầu khẳng định.

Đúng lúc này, Vương Tiểu Minh cũng chạy tới hỏi: “Tiên sinh cũng sẽ dạy cho Tiểu Minh nữa chứ?”

“Sẽ, nếu như người biết nghe lời gia gia.”

“Chuyện nhỏ như con thỏ.” Đồng học Tiểu Minh tỏ vẻ quá dễ, nó đắc chí gật đầu một cái rồi bỗng nhiên hỏi: “Tiên sinh, người chính là tiên hiệp sao?”

Từ Hiền chợt nhướn mày, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: “Tiên sinh không phải.”

“Vậy người sẽ trở thành tiên hiệp sao?”

Nhìn ánh mắt thiên chân vô tà của đồng học Tiểu Minh, Từ Hiền chợt hít sâu một hơi, ánh mắt sáng ngời, thần thái tự tin, giọng điệu mười phần nghiêm túc: “Phải, tiên sinh nhất định sẽ trở thành tiên hiệp.”

“Vậy Tiểu Minh sau này sẽ là tiểu tiên hiệp.” Vương Tiểu Minh kiêu ngạo tuyên bố.

Đồng học Tiểu Hồ nghe vậy không phục, nó buông chân Từ Hiền ra, đứng dậy vỗ ngực kêu rằng: “Ta mới là tiểu tiên hiệp. Tiểu Minh ngươi chỉ có thể là tiểu tiểu tiên hiệp.”

Đồng học Tiểu Minh nghe vậy chỉ biết lắc đầu, giọng cao nhân: “Àiii, tiểu bối vô tri, lấy gì tương xứng?” Nói xong liền quay mặt đi, trở lại bên cạnh Vương lão trưởng trấn.

???

Vương Tiểu Hồ mặc dù nghe không quá hiểu nó nói gì, nhưng cũng biết là đang khinh thường mình, thế là liền chạy theo hỏi tội: “Ngươi nói gì hả...”

Tạm thời không nói đến bọn chúng, lúc này Lý Tự Thành vẫn giữ chặt xe lăn của Từ Hiền, giọng đầy ảm ức: “Tiên sinh, người muốn bỏ đệ tử mà đi thật sao?”

Từ Hiền vỗ vai trấn an gã, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tự Thành à, tiên sinh đi rồi cũng có ngày trở lại. Trong thời gian đó, nếu tập võ có vấn đề gì ngươi có thể xin nhờ Ngô lão chỉ điểm. Ngô lão ấy à, bản lĩnh còn hơn tiên sinh vạn lần, ngươi chớ có...”

Lý Tự Thành còn chưa kịp nói gì, Ngô Tam Âm đã lên tiếng: “Từ tiên sinh à Từ tiên sinh, đệ tử của ai thì vẫn nên do người đó dạy đi thôi, lão đầu ta cũng già rồi.”

“Nhưng mà...” Từ Hiền chợt nhìn sang Lý Đại Nguru, ý muốn đề y khuyên bảo con trai của mình, nhưng lại chỉ nghe y nói:

“Từ tiên sinh, ngươi từng nói với ta, Tự Thành cũng có sự lựa chọn của nó, có lý tưởng nhân sinh của riêng mình, ta không thể quyết định thay mãi được.”

“Cái này...” Từ Hiền không nói được gì thêm, hắn vừa nhìn thấy Lý đại thúc ném một cái tay nài cho Lý Tự Thành.

Hành động này có ý nghĩa gì, ai cũng đoán ra được.

Thở dài một hơi, Từ Hiền nghiêng đầu nhìn gã đệ tử khai môn của mình, nhẹ giọng hỏi: “Tự Thành, ngươi thật muốn đi theo tiên sinh sao? Vậy ngươi phải rời xa Lý đại thúc đây.”

“Tiên sinh, Tự Thành cũng muốn dẫn cha đi theo, nhưng cha không chịu, nên chỉ có đệ tử đi theo người mà thôi.” Lý Tự Thành trả lời thật thà, gã và Lý Đại Nguru trước đó đã có một buổi nói chuyện dài mà Từ Hiền không biết.

Có điều trông thái độ này của gã, Từ Hiền có thể đoán được hai người đã trao đổi rõ ràng với nhau.

Hắn thật ra cũng muốn được tiếp tục chính tay dạy dỗ Lý Tự Thành, nếu Ngô lão tiên sinh cũng cho rằng nên như vậy, thế thì Từ Hiền chỉ có thể gật đầu.

Mọi chuyện đến đây có lẽ đã hết, nhưng Từ Hiền vẫn chưa được đi, bởi Ngô Tam Âm không biết lấy từ đâu ra rất nhiều đèn trời, vuốt râu nói rằng:

“Đêm Nguyên Tiêu, không thả thiên đăng cầu phúc sao được?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Tiên sinh lần đầu nuôi sủng vật

“Tiên sinh, người cầu điều gì?”

“Thiên hạ thái bình.”

“Tiên sinh thật cao thượng.”

“Không cao thượng, bởi vì ta cũng là một phần của thiên hạ. Đừng nói ta, Tự Thành, thế còn ngươi?”

“Đệ tử cầu cho gia gia, phụ thân được sống lâu trăm tuổi, mọi người trong trấn có thể vui vẻ, hạnh phúc.”

“Ước nguyện không tồi. Tiểu Minh, ngươi lại cầu điều gì?”

“Tiên sinh, ta cầu cho mình mau mau lớn lên, cưới Bạch nương tử làm vợ.”

“Tiểu Minh, tiên sinh có một số tranh chữ muốn tặng ngươi.”

Soạt... soạt...

“Xong rồi. Ghi nhớ, mỗi ngày nhất định phải lấy ra xem. Tiểu Hồ, ngươi lại cầu điều gì?”

“Tiên sinh, Tiểu Hồ cầu ngày mai chính là năm năm sau, vậy ta có thể học võ rồi, trở thành võ lâm cao thủ, đánh toi bởi con trâu bự.”

“Ước nguyện thật... nông cạn. Tiểu Hồ, ta bắt đầu suy nghĩ lại việc có nên tuân thủ hứa hẹn hay không.”

“Tiên sinh!”

“...”

Gió thổi hiu hiu, ánh lửa tung bùng, trăng tròn vàng vạc rọi xuống nơi nhà gỗ, như thể đang làm nhân chứng cho cuộc trò chuyện giữa Từ Hiền và bọn họ.

Nhưng cuộc vui nào rồi cũng phải đến lúc tàn, nhìn xem đèn trời đã biến mất hoàn toàn trên tinh không, Từ Hiền cũng biết mình nên đi rồi.

Thoải mái đón nhận chút quà vật mang theo đi đường của Vương lão trưởng trấn và nhà Tiểu Hồ gửi cho, Từ Hiền lại nhận thêm không ít bình bình lọ lọ từ Hứa đại phu, bên trong đều là thuốc bột cả, nào là thuốc tiêu chảy, thuốc hạ sốt, thuốc giải cảm, v.v... Tuy đều không phải linh đan diệu dược gì, nhưng hấn cảm trên tay lại như đang cầm lấy trân bảo.

“Từ tiên sinh, thượng lộ bình an.” Từ đầu chí cuối, đây là câu duy nhất mà Hứa Tuyên nói với Từ Hiền, Hứa phu nhân càng là không nói một tiếng nào, chỉ có ánh mắt nhìn hấn mang theo sự chúc phúc.

“Hứa đại phu, Hứa phu nhân, hai vị cũng bảo trọng.” Từ Hiền chấp tay thi lễ, vẫn là thứ lễ nghi kỳ lạ của riêng hấn.

Hứa đại phu hiểu ý cười một tiếng, đáp lễ tương tự. Đồng học Tiểu Minh và đồng học Tiểu Hồ thấy thú vị cũng bắt chước theo, bầu không khí vẫn hết sức nhẹ nhàng, vui vẻ, không có gì là nặng nề.

Trước lúc Từ Hiền lặn bánh, Ngô Tam Âm mới bước đến gần, giao con hươu non còn đang ngủ trong ngực mình cho hấn.

Trong miệng con hươu còn đang ngậm một khúc gỗ nhỏ có màu sắc sặc sỡ, hai mắt nhắm nghiền mà miệng thì mút mút, trông như một đứa trẻ sơ sinh đang bú sữa vậy.

“Ngô lão, ngài đây là muốn ta nuôi lớn lại thịt sao?” Từ Hiền không suy nghĩ gì mà ôm lấy con hươu, vừa vào tay liền cảm thấy mát lạnh vô cùng, giống như con vật nhỏ này vừa mới được rửa đồng vậy. Da lông trên người nó mềm mềm nhưng nhưng, cảm giác sờ vuốt rất thích tay.

Hệ thống có thông báo gì đó, nhưng Từ Hiền tạm thời không để tâm đến.

“Chờ tiểu tử này lớn, ngươi chắc chắn không nỡ làm thịt nó.” Ngô Tam Âm lắc đầu khe khẽ.

Nói xong lại hô biến ra một chén rượu đưa cho Từ Hiền, sau đó bảo rằng: “Từ tiên sinh, hôm nay từ biệt, không biết đến ngày nào mới gặp lại, lần đầu ta có một chén rượu tiễn biệt, vừa chua vừa chát, không thơm không nồng, nhưng mong ngươi chớ có chê.”

“Văn sinh nào dám.” Từ Hiền đón lấy chén rượu, không chần chừ gì mà uống ngay vào, hấn sợ Ngô lão tiên sinh vốc một nắm cát bỏ vào thì rách việc, đến lúc đó e rằng phải nhờ Vong Đức đại sư giúp mình xuống tóc, quy y thụ giới.

Đương nhiên, đó đến cùng chỉ là ý nghĩ vẩn vơ của Từ Hiền.

Lúc này đây, rượu cũng uống xong, hươu cũng nhận rồi, đèn trời đều thả, lời từ biệt cũng đã nói hết, hấn không còn lý do gì để nán lại nữa.

“Chư vị bảo trọng, Từ Hiền xin cáo biệt tại đây.” Từ Hiền nói xong liền quay xe rời đi, hai tay để yên trên tay vịn, không cần Lý Tự Thành đẩy giúp mà vẫn có thể di động về trước.

“Từ tiên sinh, bảo trọng!”

“Tiểu Nguru bảo trọng, nhớ nghe lời Từ tiên sinh!”

“Lên đường bình an!”

“Từ tiên sinh...”

“Tiên sinh...”

Lý Tự Thành bám sát theo xe lăn của Từ Hiền, thấy tiên sinh nhà mình không hề quay đầu lại, gã cũng muốn học theo, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được, thi thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau, mãi cho đến khi chẳng còn thấy được thân ảnh của ai nữa.

Từ Hiền đã thật sự rời khỏi Bạch Long Trấn, bước lên con đường tuy có phần vô định, nhưng cũng không phải là không có mục đích.

Hắn muốn xem giang hồ võ lâm phong vân cuộn trào, muốn luyện được bản sự hơn người để báo cừu tuyết hận, cũng muốn tìm ra lời giải thể nào là tiên hiệp.

Từ Hiền không thể lẳng lặng rời đi, nhưng buổi chia ly này cũng không hề nặng nề như hắn tưởng tượng.

Rồi một ngày không xa, sẽ có lúc hắn quay trở lại.

...

Đại Xương, Già Châu, Vị Uyên Quận.

Thuần Minh năm thứ tư, ngày mười lăm tháng ba.

Giờ Thân hai khắc.

“Giang hồ tiểu, tiêu tan ân oán~”

“Người so chiêu, tiểu lý tàng đao.”

“Cười hồng trần, âm đạm tịch liêu...”

“Lòng quá cao, chẳng thể nào với tới~”

Dưới ánh thái dương có phần gay gắt, trên quan đạo đầy sỏi đá vắng vắng tiếng ca tiêu dao tự tại, có hai người đang chậm rãi tiến lên, bóng đen in nghiêng nơi mặt đường.

Trong đó, người đầu tiên là một vị thiếu niên da thịt màu đồng, lưng hùm vai gấu, đầu đội mũ đàn tre, mặc trên mình một bộ y phục màu đen, sau lưng khoác một cái áo choàng màu đất đỏ.

Thiếu niên này một tay nắm côn sắt gác lên vai, một tay cầm dù che nắng cho người đang đi cùng mình.

Chỉ thấy người đang đi cùng thiếu niên không sóng vai với gã mà ngồi trên một chiếc xe lăn có cấu tạo phức tạp, hắn thân mặc bạch y đơn giản, kiểu tóc gọn gàng không cầu kỳ, búi tóc cổ định bằng một cây trâm có vẻ ngoài tinh xảo.

Tóc mai không gió tự lay, tay áo phấp phồng, kẻ này diện mạo bất phàm, phong lưu xuất trần, thần thái thân nhiên, bộ dạng nhàn nhã tự đắc, không hề bức bối với cái nóng ban trưa.

Hắn ôm trong ngực một con hươu nhỏ, tay cầm một khúc gỗ mớm cho nó làm thức ăn, hai mắt khép hờ, miệng ngâm điệu hát, trông hết sức thoát tục như người thế ngoại.

Không phải Từ Hiền thì còn ai vào đây, thiếu niên cao to lực lưỡng đi cùng hắn tất nhiên là Lý Tự Thành.

Nhìn tiểu tổ tông trong ngực mình, sau lần đầu tiên cho nó ăn, Từ Hiền đã biết tại sao Ngô lão tiên sinh muốn hắn phải dựng lại ngôi nhà tranh.

Bởi nếu nghe【Thợ Mộc】không lên đến cấp năm, hắn thật sự là không cung cấp nổi cao lương mỹ vị cho con linh thú có hình dạng giống hươu này.

Vật phẩm:【Vạn Mộc Nguyên Hạp】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ thông

Linh hạp huyền diệu, diễn hóa vạn mộc, sinh sinh bất tức.

Số lượng linh mộc: 1/3

+ Tụ Linh Mộc

*Chú: Thăng cấp nghề chế tạo【Thợ Mộc】giúp tăng cao phẩm chất của【Vạn Mộc Nguyên Hạp】

【Vạn Mộc Nguyên Hạp】chính là món kỳ vật mà Từ Hiền nhận được khi nghề【Thợ Mộc】đạt tới cấp độ năm, hình dạng là một chiếc hộp do sáu loại gỗ

quý hợp thành.

Ở phẩm chất Phở Thông,【Vạn Mộc Nguyên Hạp】cho phép hấn cất chứa ba loại linh mộc bên trong nó. Dựa vào món kỳ vật này, hấn có thể chuyển hóa bất kỳ loại vật liệu gỗ nào thành thứ linh mộc mà mình đang có trong hộp.

Nếu mà gỗ sau khi chuyển hóa có thể giao dịch thì chiếc hộp này chẳng khác gì một cái Tủ Bảo Bồn, đáng tiếc là nó không thể.

Linh mộc do【Vạn Mộc Nguyên Hạp】chuyển hóa thành chỉ có thể do Từ Hiền sử dụng, một khi rơi vào tay kẻ khác thì sẽ mất đi diệu dụng ấy.

Ví dụ như Tủ Linh Mộc có công dụng thần kỳ là hội tụ linh khí trong thiên địa, nếu hấn dùng【Vạn Mộc Nguyên Hạp】chuyển hóa một khúc gỗ sồi thành Tủ Linh Mộc thì nó cũng sẽ có ngoại hình và công dụng của Tủ Linh Mộc.

Nhưng nếu hấn đưa nó cho người khác, thì lúc ấy khúc gỗ đó sẽ mất đi tác dụng hội tụ linh khí và độ cứng của Tủ Linh Mộc, ngoại trừ vẻ ngoài ra thì nó sẽ bị trả về bản chất vốn có.

Đương nhiên, Từ Hiền cũng có thể dựa vào cái vẻ ngoài này mà đi lừa gạt người đời, chắc hấn sẽ có không ít người bị mê muội mà cúng tiền cho hấn.

Nhưng nếu làm vậy thì Từ Hiền đã không phải là Từ Hiền.

Bất chấp thủ đoạn để kiếm lợi cho mình, hấn không hèn hạ như vậy được. Nhưng mọi chuyện không có tuyệt đối, nếu là kiếm lợi từ lũ ác nhân, Từ Hiền cũng không phải là người không biết biến báo.

Quay trở lại với chuyện đang nói dở, con hươu trong ngực Từ Hiền thật ra không phải hươu, tiểu tử này có kích cỡ nhỏ hơn nhưng cũng mập mạp hơn, đặc biệt là kén ăn vô cùng.

Dựa vào lời nhảm mà Ngô Tam Âm để lại trên khúc Tủ Linh Mộc trong miệng nó, Từ Hiền đã biết tên của nó là Nghê Diêu, một loại linh thú chuyên ăn linh mộc để trưởng thành.

Ngô lão tiên sinh có nhắc cho hấn biết, nếu không có linh mộc cung cấp, tiểu tử này có thể ăn sạch cả một cây cỏ thụ lâu năm chỉ để lót bụng cho một bữa. Nhưng đây cũng chỉ là để giải tỏa con đói, nếu muốn trưởng thành thì Nghê Diêu bắt buộc phải ăn linh mộc.

Khoác lên mình bộ lông vàng như bao con hươu thông thường, trước ngực Nghê Diêu có một dải lông trắng như tuyết, lại thêm da thịt mềm mại vô cùng, Từ Hiền dựa vào đó mà đặt cho nó cái tên Đậu Phụ.

Nuôi Đậu Phụ được hai tháng, ngày nào cũng cho ăn gần hai mươi cân Tủ Linh Mộc, nhưng hình dáng của nó vẫn chẳng to thêm được bao nhiêu, sừng trên đầu cũng chỉ nhú thêm chưa tới một tấc.

Muốn để nó trưởng thành, sợ rằng trên đời này đúng là chỉ có mỗi mình Từ Hiền mới cung ứng nổi nhu cầu thức ăn của Đậu Phụ.

Cũng may là hai tháng trước hệ thống mở khóa chức năng Sừng Vật, cho nên Tủ Linh Mộc mà Đậu Phụ ăn vẫn giữ được chất lượng sau khi chuyển hóa.

Hai mắt lim dim, để mặc cho xe lăn tự động trượt đi, trước mặt Từ Hiền lúc này là giao diện thông tin của hấn.

Sau trận chiến với La Sinh, nó đã có rất nhiều thay đổi, hơn nữa còn là thay đổi rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Thập ngũ chính kinh, đệ cửu kỳ mạch

Danh tính: Từ Tiên Hiệp (Từ Hiền)

Danh hiệu: Phật Ác Tiểu Hiệp Sĩ

Danh vọng: Tiểu Hữu Danh Khí

Nghề văn hóa:

【Cầm Sư (Cấp 7)】

【Kỳ Thủ (Cấp 6)】

【Thư Pháp Gia (Cấp 6)】

【Họa Sĩ (Cấp 5)】

【Lão Sư (Cấp 8)】

【Tiểu Thuyết Gia (Cấp 9)】

Nghề thu thập:

【Ngư Phu (Cấp 3)】

【Thợ Săn (Cấp 3)】

Nghề chế tạo:

【Thợ Rèn (Cấp 5)】

【Thợ Mộc (Cấp 5)】

【Đầu Bếp (Cấp 4)】

Nghề võ đạo:【Hiệp Giả (Cấp 17)】

Nội lực: 18.7 năm công lực

Cảnh giới võ đạo: Hậu Thiên thập nhị trọng

Thiên phú:

【Hiệp Đạo Thiên Nhân】

【Hiệp Đạo Thiên Mạch】

+ Ngoại công:

【Trục Nhật Thần Bộ (Lư Hỏa Thuần Thanh)】

【Giải Nguru Tam Đoạn Thức (Lư Hỏa Thuần Thanh)】

【Toàn Chân Kiếm Pháp (Lư Hỏa Thuần Thanh)】

【Phong Tẫn Thập Nhị Lưu (Dung Hội Quán Thông)】

【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên (Dung Hội Quán Thông)】

【Đạn Chi Thần Thông (Lư Hỏa Thuần Thanh)】

【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo (Dung Hội Quán Thông)】

+ Nội công:

【Giá Y Thần Công (Như Ý)】

【Tứ Hàng Kiếm Điển (Tiểu Thành)】

+ Kỳ công dị thuật:

【Tọa Vong Kinh】

【Côn Bằng Độ Hư Thuật】

Quan hệ sư đồ (1/1): Lý Tự Thành

+ Võ học cộng hưởng:【Long Tượng Bát Nhã Công (Nhập Môn)】

Rương chứa đồ:【Rương Ngũ Hành】– 【Rương Ngũ Hành】– 【Rương Tứ Tượng】

Điểm Thiện Ác: 22801

Nghề phụ đều không có thay đổi gì quá nhiều, ngoại trừ việc lượng tiêu thụ của Bạch Xà Truyện khiến cho【Tiểu Thuyết Gia】đạt tới cấp độ chín, trở thành nghề phụ có đẳng cấp cao nhất của Từ Hiên hiện giờ.

Tam Quốc Diễn Nghĩa đã đăng hoàn tất được nhiều ngày, Bao Ngao Thiên đương nhiên cũng nhận đó mà đẩy ra bản sách hoàn chỉnh, ý đồ lại kiểm thêm một đợt.

Bao công tử trước đó cũng đã nhiều lần gửi phi kiểm tới đòi bộ tiểu thuyết tiếp theo để đăng báo, Từ Hiên cũng không có lý do gì từ chối, gửi lại cho y một quyển Thiên Nữ U Hồn.

Yêu cầu của Từ Hiên cũng không khác mấy trước đó, phần tên tác giả không được để danh tính của hắn mà phải là Bồ Tùng Linh.

Hắn từng muốn gửi một bản viết tay Thiên Nữ U Hồn cho Lý Nhất Nguyên làm quà đáp lễ Định Phong Trâm, chỉ tiếc lần trước Vong Đức nguy trong sớm tối, Lý đạo trưởng vì mang y về Ô Long Viện cứu chữa mà không thể nán lại.

Từ Hiên không biết lần tiếp theo tương phùng đã là lúc nào, vậy nên lần này hắn học khôn, cứ viết sẵn trước một bản chờ đến lúc tái ngộ chỉ cần đưa ra là được.

Thiên Nữ U Hồn do Từ Hiên viết kỳ thật có độ dài chỉ tương đương với Bạch Xà Truyện, so với Tam Quốc Diễn Nghĩa thì không sánh được, vậy nên đoán chừng ít ngày nữa hắn sẽ bị Bao Ngao Thiên gửi kiểm đòi tân tác.

Đối với chuyện này, Từ Hiên đã có đối sách, hắn trực tiếp cải biên một số thiên truyện ngắn trong Liêu Trai Chí Dị thành tiểu thuyết trường thiên, đảm bảo dư sức cho Giang Hồ Nhật Báo đăng tám tháng, một năm.

Mặc dù thành tích chắc chắn sẽ kém xa những gì Tam Quốc Diễn Nghĩa mang lại, nhưng cũng không vì thế mà chuyên mục Thiên Hạ Kỳ Văn sụp đổ cho được.

Bao Ngao Thiên đã mở chuyên mục này được hơn hai tháng, nếu đến giờ này Thiên Hạ Kỳ Văn vẫn dựa vào mỗi Từ Hiên để duy trì, vậy y có thể trực tiếp cáo lão hồi hương, chẳng cần làm báo gì nữa, trực tiếp về nhà báo gia đình là được.

Hai tháng nay, dọc đường Từ Hiên cũng mua không ít Giang Hồ Nhật Báo, lật đến Thiên Hạ Kỳ Văn, ngoại trừ Tam Quốc ra cũng có không ít giai tác, dù cho hắn “hết thời” thì chuyên mục này vẫn sống khỏe mà thôi.

Tạm gác lại những chuyện liên quan đến nghề【Tiểu Thuyết Gia】ở đây, biến hóa quan trọng nhất của Từ Hiên phải kể đến những gì mà hắn có được sau khi【Hiệp Giả】đạt tới cấp độ mười lăm.

Đầu tiên là cách tính số năm công lực đã thay đổi, từ 1 cấp độ tương đương 1 năm công lực thì nay đã là 1 cấp độ bằng với 1.1 năm công lực.

Điều này đồng nghĩa với việc hắn muốn đạt tới cột mốc ba mươi năm công lực – Thiên Lý Truyền Âm – thì chỉ cần thăng cấp nghề【Hiệp Giả】đến cấp độ hai mươi tám là được.

Kế tiếp là sự thay đổi của thiên phú,【Hiệp Đạo Thiên Nhân】giờ đây giúp đôi mắt của hắn có thêm chức năng giám định. Tuy rất hữu dụng, nhưng so với sự xuất hiện của tân thiên phú thì chẳng đáng là gì.

Từ xưa tới nay, thiên hạ tuy đã từng vài lần biết đến sự giáng lâm của thiên phú ngũ giai Nhập Thần, nhưng việc một người sở hữu song thiên phú thì lại chưa từng có tiền lệ.

Trường hợp của Từ Hiên đoán chừng có thể nói là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Trừ phi sau này cũng có một kẻ mang theo hệ thống xuất hiện.

Thiên phú:【Hiệp Đạo Thiên Mạch】

Giai vị: Xuất Trần

Trời ban cho kinh mạch thần kỳ, khắc hết thầy tà ma trong thiên địa.

【Hiệp Giả】thức tỉnh thiên mạch, tu luyện Hiệp khí, trở thành khắc tinh của tội ác.

【Hiệp Đạo Thiên Mạch】xuất hiện, khiến Từ Hiên ngoại trừ thập nhị chính kinh còn sinh ra thêm đường chính kinh thứ mười ba, mười bốn, mười lăm, xưng là “hiệp kinh”, ngoại trừ kỳ kinh bát mạch còn sinh ra thêm đệ cửu kỳ mạch, xưng là “hiệp mạch”.

Sau khi có được【Hiệp Đạo Thiên Mạch】, Từ Hiền chẳng những có thể tu tập thêm môn võ học nhập đạo thứ năm, mà còn có thể dùng nó chuyển hóa chân khí trong người mình thành Hiệp khí.

Công dụng của Hiệp khí rất đơn giản, nó không khác gì chân khí bình thường, ngoại trừ việc có thể khuếch đại gấp đôi uy lực chiêu thức của Từ Hiền lên ác nhân.

Nghề【Hiệp Giả】cấp mười lăm cũng khiến phẩm chất của【Hiệp Đạo Thiên Thư】tăng lên đến Hi Hữu, có được thêm một số tính năng cực kì hữu dụng, nhưng tạm thời chưa nhắc tới vội.

Ngoài ra Từ Hiền còn học được thêm không ít bản lĩnh mới, trên đường cũng liên tiếp hoàn thành thêm năm vòng nhiệm vụ Trừ Gian Diệt Bạo, đạt được vài cái【Rương Tam Tài】để hợp thành【Rương Ngũ Hành】, không gian trữ vật càng thêm rộng rãi.

Điểm Thiện Ác cũng vượt mức hai vạn điểm, một con số khổng lồ. Nhưng sau trận chiến với La Sinh, hắn vẫn chưa hề động tới Đại Hiệp Thiên Luân.

Từ Hiền không vội tiêu xài, hắn định chờ Danh Vọng của mình đạt tới mức tiếp theo, tỉ lệ phẩm chất phần thưởng tăng lên rồi hẵng dùng cho đáng.

Hắn thật lòng không muốn lại nhìn thấy mấy thứ như【Nền Thần Kỳ】hay【Duong Quang Tán】giống một lần nào nữa.

Chẳng phải chờ quá lâu đâu, ngày mà Danh Vọng của Từ Hiền tăng lên mốc kế tiếp đã cận kề, bởi vì cái nhiệm vụ dài hơi mà hắn nhận được hơn ba tháng trước sắp hoàn thành.

Nhiệm vụ trừng ác: Hãm hại hài đồng, thiên lý bất dung

Đan Dương Huyện xuất hiện tập đoàn tội phạm chuyên bắt cóc trẻ nhỏ, lương tri chẳng còn, di hại vô cùng. Đến nay đã có hàng trăm đứa trẻ rơi vào tay bọn chúng, sinh tử chưa biết.

Yêu cầu: Tra rõ mục đích của thế lực thần bí, tiêu diệt hết thấy người tham gia.

Thù lao:

+ Nếu phát hiện chân tướng:【Tâm Hung Kính】

+ Đánh giết, hỗ trợ đánh giết hung đồ Hậu Thiên: 50 Điểm Thiện Ác / tên

+ Đánh giết, hỗ trợ đánh giết hung đồ Tiên Thiên: 500 Điểm Thiện Ác / tên

+ Đánh giết, hỗ trợ đánh giết hung đồ Huyền Tầng: 10000 Điểm Thiện Ác / tên

+ Lượng lớn danh vọng khi nhiệm vụ hoàn thành.

*Nhắc nhở: Chân tướng sự thật chỉ có những kẻ cầm đầu mới biết, nhưng phần lớn sự vật trên đời này đều có thể tìm thấy ở trong sách.

Từ Hiền tự tin như vậy cũng là có nguyên do, chuyện là sau khi La môn chủ bị hắn dùng【Hiệp Đạo Thiên Thư】giết chết, hắn không ngờ rằng【Tâm Hung Kính】lại tự động nâng cấp.

Nó vẫn giữ nguyên công hiệu như cũ, nhưng còn có thêm hai tính năng mới.

Một là giờ đây【Tâm Hung Kính】sẽ thể hiện số Sát Thần Môn chúng còn sống sót lên trên mặt kính, cập nhật theo thời gian thật, mỗi khi có hung đồ ngã xuống thì nó sẽ báo cho Từ Hiền biết.

Hai là【Tâm Hung Kính】có thêm công năng chỉ đường cho Từ Hiền, khiến hắn chỉ cần đi theo hướng mũi tên thể hiện trên mặt kính là có thể tìm tới hung đồ, số lượng mục tiêu và khoảng cách đều có mô tả ra, tiện dụng vô cùng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ban đầu Từ Hiền lại chọn rời tiêu trần từ hướng Đông, dọc theo Ngạn Thủy, bởi vì phần lớn mục tiêu mà【Tâm Hung Kính】chỉ đến đều ở hướng đó.

Nhìn Đậu Phụ nhắm mắt lịm dim, miệng thì vẫn say sưa gặm Tụ Linh Mộc, Từ Hiền dùng một câu “tiêu sái như gió nhẹ bay bay” kết thúc bài ca giữa trời nắng của mình, mỉm cười vuốt ve nhúm lông trên trán của nó.

Hắn nuôi Đậu Phụ hai tháng, số lần mà nó tỉnh dậy cộng lại vẫn chưa được quá hai bàn tay, hơn nữa mỗi lần chưa đến nửa canh giờ, có thể nói là thánh ngủ.

“Giang hồ tiểu, tự tại tiêu diêu. Cầm hòa tiêu, cùng chén rượu nồng... Ấy, tiên sinh, người không hát nữa sao?”

Lý Tự Thành vốn đang thấp giọng ngâm theo, chợt không được được tiếng ca của tiên sinh nhà mình nữa bèn quay đầu lại hỏi.

Từ Hiền đưa ngón trỏ lên trước miệng làm tiếng “suyt”, chỉ chỉ Đậu Phụ trên đùi, sau đó khẽ liếc xuống chiếc kính nhỏ trong tay, ung dung nói với gã đệ tử của mình rằng:

“Không hát nữa, đến giờ gặt lúa rồi. Tự Thành, Tây Bắc hai mươi dặm, ba thừa.”

Lý Tự Thành lập tức ha hả cười to, khiến Từ Hiền phải vuốt ve an ủi Đậu Phụ cho nó khỏi giật mình.

Nhoáng cái hắn đã không còn thấy bóng dáng của gã, chỉ nghe giọng nói vang rền truyền lại từ đằng xa:

“Tiên sinh, lần trước người đã gặt hết, giờ đến lượt đệ tử rồi.”

Từ Hiền chỉ lắc đầu cười khẽ, trên mặt lại không chút lo lắng nào.

“Ồi! Ba thừa lúa ời ba thừa lúa, các ngươi cố mà chống đỡ tới lúc ta đến...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Tiểu bối hậu thiên đuổi giết tiên thiên

Sùng Vật Trân Thú (1/2):

+ Nghê Điều (Linh thú kỹ: 0/2)

Từ Hiền cho Đậu Phụ vào trong tay áo, chớ hiểu lầm, hắn không thể bỏ vật sống vào không gian trữ vật được, đó thật ra là một không gian riêng khác, được dùng để chứa linh thú sau khi đã kích hoạt tính năng Sùng Vật.

Đứng dậy khỏi xe lăn, Từ Hiền cũng cho nó vào luôn trong rương chứa đồ. Nghê【Thợ Mộc】cấp năm tuy giúp hắn chế tạo ra được động cơ cho chiếc xe, nhưng cũng chỉ có thể dùng đi đường bình thường, muốn so tốc độ với khinh công thì vẫn còn kém xa lắm.

Nếu mà giờ hắn còn ngồi xe, sợ là chưa kịp đến nơi thì Lý Tự Thành đã gặt sạch hết lúa.

Bạch y tung bay, Từ Hiền nhún người phóng đi, thân ảnh thoáng cái cũng đã biến mất, so với Lý Tự Thành còn nhanh hơn vài phần.

Sur đồ hai người tuy cùng có【Trục Nhật Thần Bộ】cảnh giới Lur Hóa Thuần Thanh, nhưng Từ Hiền thắng ở chỗ cảnh giới võ đạo cao hơn hai trọng, công lực cũng thâm hậu hơn Lý Tự Thành khá nhiều với gần hai mươi năm, quan trọng hơn hết là nội công tâm pháp của hắn tốt hơn gã đệ tử nhà mình.

【Long Tượng Bát Nhã Công】tuy giúp Lý Tự Thành luyện được ngoại kinh chấn thiên động địa, nhưng về rèn luyện nội khí lại không có gì đặc sắc. Ngược lại,【Giả Y Thần Công】giúp Từ Hiền luyện được thứ chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát đầy bá đạo, chất lượng chân khí hoàn toàn siêu việt thường nhân.

Nội lực chính là cái gốc của khinh công, biết bao nhiêu cao thủ tuyệt đỉnh đều chẳng học được khinh công gì quá tốt, nhưng lại được xưng “lai vô ảnh, khứ vô tung” cũng là vì vậy.

Vù... vù...

Cảnh vật xung quanh lấy tốc độ chóng mặt lùi về phía sau, Từ Hiền chẳng mất bao lâu đã vượt qua hai mươi dặm đường.

Trong tầm mắt vừa xuất hiện vài nhân ảnh mờ mờ, hắn đã nghe được thông báo của hệ thống.

[Các hạ nhận được 50 Điểm Thiện Ác]

Hậu Thiên thập trọng,【Vi Đà Côn Pháp】cảnh giới Lur Hóa Thuần Thanh, Lý Tự Thành xưa đâu bằng nay?

Từ Hiền chỉ chậm trễ một chút thôi mà gã đã dùng tốc độ lôi đình đánh chết một tên hung đồ Hậu Thiên, đồng thời cũng lấy một đầu hai, so chiêu ngang tài ngang sức với hai tên hung đồ Tiên Thiên, thậm chí là chiếm phần thượng phong.

Thần quang xẹt qua trong mắt, Ác khí cuộn cuộn thì không nói làm gì, không cần dựa vào【Tâm Hung Kính】Từ Hiền còn nhìn thấu cảnh giới của chúng.

Tiên Thiên tầng hai và Tiên Thiên tầng ba, có thể xem là tầng lớp trung kiên của Sát Thần Môn.

Hơn nữa từ lộ số chiêu thức của chúng, không khó để Từ Hiền nhận ra hai kẻ này còn yếu hơn vài phần so với bọn đồng môn cùng cảnh giới, có thể nói là tệ đến không thể tệ hơn.

Một chiêu Đầu Tiên Đoạn Lưu đánh xuống hạ bàn, côn kinh ầm ầm như sóng dậy. Hai tháng nay theo Từ Hiền gặt lúa, kinh nghiệm chiến đấu của Lý Tự Thành đã có tiến bộ vượt bậc, biết nên xử lý ra sao trong từng trường hợp riêng biệt.

Lấy một địch hai, nhưng gã mới là kẻ mạnh hơn, nên cũng hiểu được phải làm gì với thân phận kẻ mạnh của mình.

Đó chính là không để cho đối thủ có cơ hội chạy trốn.

Đầu Tiên Đoạn Lưu chính là côn thức có thể giúp Lý Tự Thành thực hiện mục đích ấy, dùng côn kinh quấy nhiễu chân khí truyền xuống hạ bàn, hai chân địch nhân như dẫm vào vũng lầy, muốn vận khinh công bỏ chạy sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Từ Hiền đứng ngoài cuộc chiến năm mươi bước, thấy đệ tử nhà mình ứng đối có chương có pháp, hần khê gật đầu hài lòng.

Nhưng hài lòng thì hài lòng, Từ Hiền sẽ không vì Lý Tự Thành là đệ tử của hần mà nhượng nhịn, nên cướp lúa thì vẫn sẽ cướp lúa.

Một viên bi sắt trượt xuống, Từ Hiền dùng hai ngón trỏ và giữa kẹp lấy, ống tay áo pháp phòng không ngưng, nội kinh mạnh mẽ khiến cho không khí xung quanh liên tục bị khuấy động.

Một tia sáng lóe lên, mắt chợt hiện hần ý, tay trái duỗi thẳng, cuồng phong thổi mạnh, trước đó đã là tiếng pháo nổ vang vọng mười dặm núi rừng.

“Tiên sinh, người lại chơi ăn gian rồi!”

Nhìn thấy trên đầu tên hung đồ Tiên Thiên tầng hai xuất hiện một cái lỗ máu, Lý Tự Thành chẳng có chút gì bất ngờ, chỉ gầm lên tỏ vẻ bất mãn.

Hai mắt tròn to, vì để tránh bị tiên sinh nhà mình cướp luôn thừa lúa còn lại, Lý Tự Thành lại tăng cường thêm ba thành công lực, một chiêu Hồng Hà Quán Nhật đập tới, ra liền ba cơn, khí thế như mặt trời ban trưa, dọa cho tên hung đồ duy nhất còn lại sợ đến hồn vía lên mây.

Có điều lên mây rồi cũng xuống đất, mặc dù không kịp xuất chiêu ứng đối, nhưng tên này vẫn còn những thủ đoạn khác có thể dùng đến.

Tay trái đưa ngang ra chắn trước mặt, trước tam côn liên hoàn của Lý Tự Thành, từ cái vòng có họa tiết Âm Dương nơi cổ tay của tên hung đồ chợt xuất hiện một chùm sáng xanh nhạt, trong thoáng chốc đã hóa thành một lá chắn hình tròn giúp chặn lại chiêu Hồng Hà Quán Nhật.

Tuy là nó cũng vỡ vụn sau khi đỡ một chiêu này, nhưng lá chắn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình, bảo vệ tên hung đồ khỏi một bàn thua trông thấy.

Cái vòng tay của hần chính là【Hộ Thuần Tự Cường Thủ Hoàn】, một loại Đạo Khí có tác dụng gia cố cương khí hộ thể của cao thủ Tiên Thiên, cũng là một trong số những mặt hàng bán chạy nhất của Bảo Nguyên Thành.

Này cũng là lý do vì sao tên hung đồ Tiên Thiên này so với đồng môn cùng cảnh giới còn yếu hơn, thay vì đầu tư vào bí tịch, đan dược thì hần quyết định mượn nhờ ngoại vật để bù đắp chênh lệch giữa mình với những cao thủ Tiên Thiên không phải Sát Thần môn đồ.

Dựa vào tình huống vừa rồi cũng có thể thấy quyết định này là đúng đắn cỡ nào, đám đường chủ như Triệu Hác, họ Chung, họ Tiên xem chừng còn không sáng suốt bằng hần.

Hần và hai tên đồng bọn của mình đều có chung suy nghĩ như vậy, nếu không phải vì bị đánh úp quá bất ngờ nên không kịp lấy “đồ chơi” ra, e rằng hai tên kia chưa chắc đã chết nhanh đến thế.

Hơn nữa thay vì tự giết lẫn nhau như những môn đồ khác, bọn chúng lại kết phùng làm bầy với nhau, lấy liên minh ba người để hoạt động, yểm trợ cho nhau trước những hung đồ mạnh hơn, cùng đi săn những hung đồ lạc đàn yếu hơn, chia sẻ huyết thực cho nhau, có thể xem là hiện tượng lạ trong Sát Thần Môn.

Với phương châm chiến lược của mình, nếu cho ba tên này đủ thời gian, đoán chừng chúng có thể thực sự làm nên chuyện.

Nhưng đáng tiếc, sự xuất hiện của【Tâm Hung Kính】đã vẽ nên dấu chấm hết cho tương lai của chúng, có chạy đến chân trời góc biển thì cũng không thoát được tử kiếp.

Bùm!

Ném xuống một quả Yên Vụ Đan, khói bụi mịt mù, tên hung đồ thừa cơ hội này co giò bỏ chạy, đồng thời cũng không quên trả lại chỗ Lý Tự Thành một quả Tiểu Phích Lịch Đan.

Lấn lộn Sát Thần Môn khiến hần kiếm được không ít tiền, nhưng Đại Phích Lịch thì hần vẫn không dám mua, chỉ cần một quả thôi cũng đủ bảo trọn một nửa gia tài của hần.

Tầm cỡ mua bom chẳng khác gì mua kẹo như Bao Ngạo Thiên, trong thiên hạ này vẫn thuộc hàng thiếu số.

Mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, lúc Yên Vụ Đạn vừa bùng nổ thì Lý Tự Thành đã lập tức tiến vào trạng thái Tọa Vong, quả Tiểu Phích Lịch bị hấn vung cơn đập bay trong tích tắc.

Àmm! Àm!

Đạn nổ nhưng không thể gây tổn thương gì cho Lý Tự Thành, tên hung đồ đã hoang phí cả Phích Lịch Đạn lẫn Yên Vụ Đạn, bởi Lý Tự Thành vẫn nắm bắt được hành tung của hắn một cách rõ ràng.

Nhưng có thể đánh lạc hướng Lý Tự Thành dù chỉ trong phút chốc, tên hung đồ cũng cảm thấy đủ rồi.

Hắn vốn không nghĩ đến việc hai quả lựu đạn có thể kiến tạo kỳ công gì, hắn chỉ muốn dùng chúng nó để câu giờ cho cho bản thân chạy đi mà thôi.

Lấy hai tờ【Thần Hành Phù】dán lên đùi, tên hung đồ tựa như bị chó đuổi, chạy thực mạng về chỗ rừng rậm phương Bắc.

Sau lưng hắn chừng ba trượng, Lý Tự Thành ráo riết đuổi theo, quyết phải bắt cho bằng được.

“Gian tặc, chớ hòng chạy thoát!” Gã gầm lên, nhưng vì không có【Thần Hành Phù】bổ trợ như địch nhân nên tốc độ không khỏi thua kém, mỗi vài hơi thở thì lại bị bỏ xa thêm một, hai thước.

Ở sau lưng gã, Từ Hiền vẫn giữ nét mặt thản nhiên không vội, ung dung đạp bước theo sau.

【Trục Nhật Thần Bộ】không thiện tốc độ nhưng thắng ở lâu dài, chờ【Thần Hành Phù】hết thời gian tác dụng thì mọi việc vẫn sẽ đầu vào đấy.

Như đã nói, có【Tầm Hung Kính】trong tay, số phận của Sát Thần Môn chúng đều nằm trong sự sắp đặt của Từ Hiền.

Nhưng tên hung đồ này lại một lần nữa khiến sư đồ hai người phải kinh ngạc.

Hắn nhảy vào trong một bụi rậm, ngay sau đó chỉ thấy từ trong bụi rậm có một cỗ chiến xa bốn bánh phóng ra, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Cỗ chiến xa này là do cả ba tên hung đồ cùng chung tay góp gạo mà mua, đất đỏ vô cùng.

Nó không có ngựa kéo, đủ chỗ cho bốn người ngồi, bánh xe xoay tròn tạo thành bốn cái Thái Cực Đồ luân chuyển không ngừng, thành xe phía sau có đề hai chữ Đạo Khí.

Lại là một món hàng nửa tới từ Bảo Nguyên Thành:【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】

VÉOOO!!!

Nhanh như chớp giật,【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】mang hung đồ thoát khỏi hiểm nguy, chỉ trong mười nhịp thở đã làm Lý Tự Thành phải hít khói, kéo dài khoảng cách đến bốn, năm mươi trượng.

Địch nhân đã hóa thành một điểm đen, nhưng Lý Tự Thành vẫn cứ hi hục đuổi theo.

Sau lưng gã, Từ Hiền hí mắt lại, khí tức trên người bỗng trở nên huyền diệu khó tả.

“Các hạ đã có lòng hiến xe, tại hạ cũng vui lòng nhận lấy.”

Thân hình của hắn bỗng vút thẳng lên không trung, sau lưng xuất hiện hư ảnh của một con cá lớn.

“Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...”

Âm thanh vắng vắng sâu xa, Từ Hiền khẽ niệm một câu, con cá lớn nhào lộn một vòng, hắn liền bốc hơi giữa hư không, đến cả tàn ảnh cũng không hề để lại.

【Côn Bằng Độ Hư Thuật】

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Tiên sinh dẫn người đi hóng gió

Biển Bắc có cá, tên gọi là Côn, nó lớn không biết mấy ngàn dặm. Côn hóa thành chim, tên gọi là Bằng, lưng chim Bằng cũng lớn không biết mấy ngàn dặm. Bằng vỗ cánh mà bay, cánh nó sè ra như mây, che rợp một phương trời. Lúc biển động, chim Bằng bèn bay sang biển Nam, chỗ ấy xưng là Thiên Trì.

Vật phẩm:【Côn Bằng Độ Hư Thuật】

Loại hình: Kỳ công dị thuật

Phẩm chất: Tuyệt Phẩm

Côn đại kỳ thiên lý, dương kỳ khí nhật tăng. Nhất thời nga hóa vũ, vạn cổ ký vi Bằng.

Lân tộc trù năng bỉ, Long Môn bất tức đẳng. Thiên Trì tương chuyển tỷ, vân dục khoái phi đẳng.

Quái hĩ Tề Hải Chí, tráng tai Trang tẩu xung. Diên phi dữ ngư dục, tăng bất sự khoa cằng.

(Côn lớn mấy nghìn dặm, khoe vẫy dưới mặt trời. Khoảnh khắc thay lông vũ, vạn cổ xưng là Bằng.

Lân tộc nào so được, Long Môn chẳng cần đẳng. Chuyển đi đến Thiên Trì, chỉ cần vui vỗ cánh.

Tề Hải ghi chuyện lạ, Trang Chu bảo kinh ghê. Chim bay, cá nhảy vọt, có gì để khen chê?)

Bổn kỳ công do Hậu Thiên thập nhị trọng Tử Tiên Hiệp tham ngộ, người học được có thể trong sát na vượt qua một khoảng cách dài. (Hậu Thiên cảnh tối đa mười dặm, Tiên Thiên trăm dặm, Huyền Tăng ngàn dặm, Thần Mạch vạn dặm)

Số lần được phép sử dụng trong ngày: 3 (Làm mới vào đầu giờ Tý mỗi ngày)

*Chú: Nếu người học【Côn Bằng Độ Hư Thuật】sở hữu vảy cá Côn hoặc lông vũ chim Bằng trên người thì không còn bị giới hạn số lần sử dụng.

【Côn Bằng Độ Hư Thuật】có tiềm năng đạt đến Sử Thi.

Đại điều gương cánh, Tử Hiền đột ngột xuất hiện đẳng trước đầu xe,【Đạn Chi Thần Thông】một lần nữa hiển uy, tên hung đồ đã hồn lìa khỏi xác.

Như tiên nhân giáng trần, Tử Hiền từ trên mười trượng cao chậm rãi đáp xuống mặt đất, vận kinh vào hai tay chặn lấy chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】vừa mất đi người lái.

Mặc dù có【Giá Y Thần Công】và【Long Tượng Bát Nhã Công】tiếp thêm đảm lược, nhưng hấn dám làm như vậy cũng là nhờ cổ chiến xa đã mất đi kẻ điều khiển, tốc độ giảm dần đi.

Bằng không, trong lúc nó đang phóng với mã lực cao nhất, sợ là chỉ có thần lực trời sinh như Lý Tự Thành mới đủ gan dạ mà nhảy ra chặn đầu xe.

Phànhh!!

Hai tay của Tử Hiền và phần đầu chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】chạm nhau, cổ chiến xa theo quán tính ùi thẳng về phía hấn với lực đẩy khổng lồ, khiến chân của Tử Hiền để lại hai đường rãnh dài đến mấy mươi thước trên mặt đất.

Trượt đi chừng hơn chục trượng, cổ chiến xa cuối cùng cũng chịu ngừng lại trước mặt Tử Hiền, trở thành chiến lợi phẩm của hấn và Lý Tự Thành.

Nhìn gã đệ tử nhà mình đang hí hục chạy tới từ xa, Tử Hiền lắc đầu cười nhạt, trực tiếp thu xác của tên hung đồ vào trong tay áo, sau đó bắt đầu nghiên cứu cách điều khiển【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】.

Ngồi trong thùng xe, nhìn gần mười cái chót cơ quan trước mặt mình, Tử Hiền cảm thấy không nên ẩn lung tung chính là quyết định sáng suốt nhất.

Hấn đoán rằng trên người bọn hung đồ kiểu gì cũng có hướng dẫn sử dụng, nếu mà soát không thấy nữa thì hẵng “tìm tòi khám phá” cũng không muộn.

Xe này chẳng mất tiền mua, có hư có hại chẳng thua lỗ gì.

Lý Tự Thành lúc này cũng đuổi kịp theo hấn, về mặt có phần bất cam vì dù hạ thủ trước nhưng vẫn bị tiên sinh nhà mình hót tay trên. Có điều Lý Tự Thành cũng không hề oán giận, trước bản lĩnh xuyên qua hư không của tiên sinh nhà mình, gã thua tâm phục khẩu phục.

Lý Tự Thành chưa từng chất vấn, thậm chí là chưa từng nghĩ đến việc tại sao Tử Hiền lại không dạy thứ bản lĩnh đó cho mình, đây chính là điểm đáng quý của gã.

“Tự Thành, người ở đây trông xe, ta trở lại chỗ cũ nhặt xác hai tên kia.” Tử Hiền nhảy khỏi thùng xe, dặn dò Lý Tự Thành.

Àm!

Người sau dậm mạnh côn sắt trong tay xuống đất, đồng dặc đáp lại: “Tuân mệnh, tiên sinh! Xe còn người còn, xe mất người mất!”

Từ Hiền bật cười: “Nói bậy cái gì.”

Sau đó liền đập【Trục Nhật Thần Bộ】trở lại chiến trường ban đầu, thu xác hai tên hung đồ đã chết trước đó vào không gian trữ vật.

【Côn Bằng Độ Hư Thuật】một ngày chỉ được phép sử dụng ba lần, nếu không gặp tình huống cần kíp thì Từ Hiền cũng không dám thi triển phung phí.

Chẳng mất bao lâu thì hắn đã quay lại chỗ【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】, giữ từ trong tay áo ra thì thể vẫn còn nóng hôi hổi của ba tên hung đồ.

Từ Hiền không nói gì, chỉ cho Lý Tự Thành một ánh, người sau lập tức hiểu ý, xắn áo chạy đến, bắt đầu giúp hắn soát thi.

Hai tháng trời theo tiên sinh lăn lộn, gã đối với mấy việc như này cũng không còn xa lạ gì, thậm chí thủ pháp còn rất là thông thạo.

Loạt xoạt! Loạt xoạt!

Xe nhẹ đường quen, Từ Hiền chẳng mất bao lâu đã tìm tới quyển sách hướng dẫn sử dụng của【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】trên người tên hung đồ Hậu Thiên cảnh duy nhất.

Cũng phải, trong ba tên hung đồ thì cảnh giới của kẻ này là thấp nhất, vậy nên nhiệm vụ lái xe hẳn là thuộc về hắn, ôm sách hướng dẫn sử dụng cũng là điều dễ hiểu.

Chẳng mấy chốc đã lột sạch vật có giá trị trên người ba tên hung đồ, Từ Hiền lại cho xác chúng vào trong không gian trữ vật, mấy món chiến lợi phẩm thì để Lý Tự Thành mang lên để trong thùng xe.

Xong xuôi, hắn bắt đầu chuyển sự quan tâm đến quyển sách nhỏ trong tay mình.

Trong ký ức tiền kiếp của Từ Hiền, thường thì sách hướng dẫn sử dụng là thứ rất hay bị vứt đi, nhưng cả võ lâm Trung Nguyên hiếm ai mua Đạo Khí của Bảo Nguyên Thành mà dám vứt sách hướng dẫn sử dụng.

Bởi vì nó còn kèm luôn cả phiếu bảo hành cho Đạo Khí đã mua, một khi mất đi mà Đạo Khí có hỏng hóc gì thì đừng mơ Đạo Thành bảo dưỡng cho.

Từ Hiền mở sách ra, đập vào mắt hắn đầu tiên không phải là phần hướng dẫn lái【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】mà là hàng tá trang giới thiệu về các loại Đạo Khí đang kinh doanh của Bảo Nguyên Thành, mô tả công năng, giá tiền, thời gian bảo hành đều đủ cả.

Mặc dù thứ này có phần không hợp với bối cảnh thế giới nhưng Từ Hiền nhìn đã quen rồi, nên chẳng thấy có gì quái dị cả.

Soạt... soạt...

Xem giới thiệu đến hoa mắt ù tai, Từ Hiền thế mà cũng chọn được vài món Đạo Khí mình muốn, chò đến phân hội Đạo Thành gần nhất, hắn nhất định sẽ ghé vào xem xét một hai.

Thân là một đại tác gia có hai bộ sách bán chạy bậc nhất, tiền đối với Từ Hiền không phải là vấn đề.

Hơn nữa tiền dùng mua Đạo Khí cốt chỉ để hắn có thể hành hiệp giúp người dễ dàng hơn mà thôi, vẫn được xem là đem tiền trả lại cho đời, không tính là trái với hứa nguyện ban đầu.

Có lẽ vậy, ai biết được, khụ khụ.

Soạt!

‘Đây rồi.’

Lật đến gần cuối, Từ Hiền mới tìm thấy được phần hướng dẫn lái【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】, nó chỉ chiếm vón vẹn nửa trang, so với phần giới thiệu sản phẩm thì chẳng đáng là gì.

Hai mắt lia qua, Từ Hiền đọc nhanh như điện, chẳng mấy chốc đã tiếp thu toàn bộ nội dung của phần hướng dẫn.

‘Phanh, gia tốc... ừm, rẽ trái, ngoặt phải, đi lùi... Cũng không có gì phức tạp.’ Từ Hiền đang ngâm cứu cách điều khiển【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】thì bỗng nghe Lý Tự Thành la lên một tiếng “oái”.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy tên đệ tử to xác nhà mình đang dùng một tay giữ lấy thành xe, ngăn không cho nó trôi đi.

Lắc đầu cười nhạt, Từ Hiền khép quyển sách trong tay lại, sau đó liền tung người nhảy tới, đập gọn vào trong thùng xe.

Tìm đến thanh sắt có màu đen nằm giữa hai ghế trước, hần liền nắm nó kéo ra phía sau một đoạn ngắn, lập tức nghe được tiếng bánh răng va chạm vang lên dưới gầm xe.

Quay đầu lại nhìn Lý Tự Thành, hần nhẹ giọng bảo gã: “Được rồi, buông ra đi.”

Lý Tự Thành buông tay,【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】thế mà không bị trượt đi.

Cảm thấy khó hiểu, gã chợt đưa tay lên gỡ đầu, về mặt thành thật hỏi Từ Hiên: “Tiên sinh, người làm hư nó rồi ư?”

“Không phải, cái này gọi là phanh.” Từ Hiên từ tốn đáp lại, sau đó đẩy tay phanh ra đằng trước, đoạn mới nói tiếp: “Người đẩy thử một cái sẽ biết.”

Sau đó giống như nhớ tới điều gì, vội bổ sung thêm “Nhẹ thôi.”

“Vâng, tiên sinh.” Lý Tự Thành đẩy “nhẹ” một cái, quả nhiên【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】lập tức trôi đi.

Từ Hiên lần này không kéo tay phanh, hần đưa chân đạp xuống một cơ quan ngay dưới chỗ ngồi của mình, cỗ chiến xa liền thẳng lại tại chỗ.

Lý Tự Thành nhìn cảnh này, về mặt giống như nhận ra gì đó, gã lớn giọng hỏi: “Tiên sinh, thứ này cũng giống với Thiên Cơ Xa của người đẩy ư?”

“Không giống.” Từ Hiên khề khàng lắc đầu, sau đó tiếp tục nói: “Nếu chiếc Bảo Nguyên Cực Tốc Xa này là một con hổ thì Thiên Cơ Xa của ta chẳng khác nào một con mèo bệnh, không thể so sánh được.”

Từ Hiên đặt tên cho chiếc xe lăn của mình là Thiên Cơ Xa, nhưng tính năng của nó thì còn lâu lắm mới xứng được với cái tên đó, tối thiểu cũng phải chờ nghề【Thợ Mộc】tăng thêm vài cấp mới miễn cưỡng dùng được hai chữ Thiên Cơ.

Ngày mà chiếc xe của Từ Hiên xứng với cái tên mà hần đặt cho nó kiểu gì cũng sẽ tới, nhưng không phải bây giờ.

Bây giờ là lúc Từ Hiên lái thử con “bảo mã” mới tới tay mình.

Từ Hiên lấy từ trong không gian trữ vật ra một tấm bản đồ, lại đối chiếu với tin tức hiển thị trên【Tầm Hung Kính】, hần chợt phát hiện thừa lúa kế tiếp đã nằm ngoài Vị Uyên Quân của Giả Châu, muốn tới gặt phải tiến vào Kinh Thạc Phủ thuộc địa hạt Tiền Châu.

Thu lại bản đồ, Từ Hiên triệu hồi Đậu Phụ ra, tên tiểu tử này vẫn đang ngủ ngon lành, nhắm nháp Tụ Linh Mộc, không màng thế sự.

Đặt nó xuống ghế cạnh bên, hần quay đầu lại nói với Lý Tự Thành: “Tự Thành, lên xe, tiên sinh mang người đi hóng gió.”

Sau đó trong một buổi chiều nắng không quá nhẹ, bụi đất mịt mù, hai người một hươu cưỡi trên một con quái thú được làm từ sắt và gỗ, phóng như bay về địa bàn Kinh Thạc Phủ.

Nơi đây... có lẽ sẽ là khởi đầu cho một câu chuyện khác?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Tử lâu, tiểu nhị, thanh sam khách

Trong Kinh Thạc Phủ có Phục Quang Thành, ngoài thành Phục Quang lại có một tử lâu, xưng là Đoạn Nghĩa Lâu.

Đoạn Nghĩa Lâu nằm ngoài Phục Quang Thành hai mươi dặm, cạnh bên chính lộ, gần nơi hoang dã, bốn bề hoang vắng, nhưng chuyện làm ăn nơi đây lại khó gặp cảnh thâm đạm.

Bởi lẽ, một cái tử lâu dám mở ở nơi trệ an bằng không như thế này chỉ có thể là tử lâu giang hồ, khách nhân mà nó đón tiếp cũng chỉ có thể là nhân sĩ vô lâm.

Tiểu nhị của loại tử lâu này, có thể lau bàn lau ghế, cũng có thể từng liếm máu lưỡi đao.

Đầu bếp của loại tử lâu này, có thể thái rau chặt thịt, cũng có thể từng cửa cổ vài người.

Ông chủ của loại tử lâu này, có thể tính tiền ăn ở, cũng có thể từng nhận bạc mua hung.

Tóm lại, chính là không có ai đơn giản.

Đoạn Nghĩa Lâu cao ba tầng, diện tích rộng lớn, bên hông có chuồng để ngựa cho khách giang hồ gửi tạm, bề ngoài trông có phần cũ kỹ, bụi bặm, ước

chùng đã nhiều năm chưa được tu sửa.

Có điều nhờ vậy, Đoạn Nghĩa Lâu cũng khiến cho người ta cảm thấy nó có vẻ gì đó xưa cũ, tang thương khó tả thành lời, khiến người ta dễ sinh ra cảm giác hoài niệm.

Như một vị khách ngồi cạnh cửa sổ lầu hai, thân mặc một bộ thanh sam rộng rãi, tóc để xõa tung không chút ràng buộc, tay cầm chén rượu mà mắt thì hướng ra bên ngoài, ngắm nhìn hoàng hôn nơi phía xa, trong hai con ngươi như ẩn chứa ngàn vạn tâm tư, cất giấu nỗi ưu phiền không biết tỏ cùng ai.

Hoặc cũng có thể đơn giản là y đang phê vì rượu ngon.

Ánh mắt đờ đẫn, hơi men chệnh choáng, người đàn ông mặc thanh sam tuổi chừng ba mươi này đưa chén rượu chỉ còn non nửa lại gần miệng, nhưng lúc cách môi chỉ chừng hai ngón tay thì y bỗng dừng lại.

Bằng dư quang nơi khóe mắt, y có thể nhận ra từ phương Nam có một con dã thú không bằng xương bằng thịt đang lao nhanh đến chỗ này, trên lưng nó còn cồng theo hai vị hảo thủ giang hồ.

“Thú vị...” Y thấp giọng lẩm bẩm, sau đó uống cạn chén rượu trong tay.

Xoàngg!

Giống như cảm thấy uống bằng chén không đã nghiền, y vút nó xuống qua cửa sổ, trực tiếp cầm lấy chum rượu mà nốc.

Nói là nốc, nhưng vừa đưa tới miệng, y giống như lại thấy luyến tiếc không nỡ uống nhiều, chỉ nhấp từng ngụm nhỏ, đến một giọt cũng không dám để tràn ra ngoài.

Một tên tiểu nhị của tửu lâu chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện cạnh bàn y đang ngồi, nở nụ cười cầu tài mà nói rằng: “Khách quan, một chén rượu tám văn tiền.”

Thanh sam khách vẫn ngoái nhìn hoàng hôn, không thèm nói một lời, chỉ đưa tay vào trong áo lấy ra mười đồng tiền ném cho tiểu nhị, khoát tay xua đuổi hần.

Tiểu nhị không hề cảm thấy bị khinh thường, ngược lại có chút vui vẻ, dù sao kiếm lời hai đồng tiền bo. Hắn chỉ mong vị khách quan này tiếp tục ném thêm mấy cái chén, như vậy tiểu kim khố của hắn sẽ có một bữa no nê.

Đáng tiếc, ước nguyện đó của tiểu nhị không thể thành, thanh sam khách sau đó không còn ném vỡ một cái chén nào nữa.

Chống khuỷu tay lên thành cửa sổ, cảm nhận được mấy ánh mắt rất thiếu hảo ý đang găm vào lưng mình, y chỉ nở nụ cười khẩy.

“Thiên trường lạc nhật viễn, thủy tịnh hàn ba lưu.”

Thái dương hạ xuống trời xa, dòng sông trong vắt chảy qua lạnh lùng. Thanh sam khách cao giọng ngâm hai câu thơ, hoàng hôn thì đã có, nhưng còn sóng lạnh chảy xuôi... y sợ rằng nó sẽ nóng chứ không lạnh, hơn nữa cũng chẳng được trong trong xanh, sạch sẽ gì cho cam.

Ánh dương quang càng lúc càng yếu, sự lạnh lẽo lại càng lúc càng dâng cao, không chỉ trong không khí, mà còn trong cả ánh mắt của một số người.

Thanh sam khách di dời tầm nhìn của mình khỏi ráng chiều, chuyển sang dòm ngó chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】đang phóng tới từ phương xa.

Gặp chiếc xe ấy lúc thì lao nhanh như gió lúc thì chậm như rùa bò, khi thì tiến lên khi thì lui lại, đâm trái rẽ phải tứ tung, trên mặt thanh sam khách không kìm được sự thích thú.

Khoảng cách quá xa nên khó nhìn rõ, nhưng y đoán chừng là chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】vừa mới đổi người điều khiển nên mới xảy ra cơ sự như vậy.

Sự thật cũng như thanh sam khách đã đoán, Từ Hiến sau khi phóng được năm trăm dặm đã hoàn toàn mất đi cảm giác mới mẻ, lúc này mới giao quyền điều khiển lại cho Lý Tự Thành, bắt đầu dạy gã lái xe.

Chỉ là trên đời này không phải ai học thứ gì cũng có thể nhanh giống Từ Hiến, nhất là một kẻ ngốc ngếch như tên đệ tử khai môn của hắn.

Thế là...

“Đừng có gạt cái cơ quan đó, chúng ta đi thẳng, không cần rẽ phải.”

“Đệ tử biết rồi.”

“Đó là rẽ trái!”

“...”

“Nhanh quá rồi, giảm tốc!”

“Vâng tiên sinh.”

“Đó là tăng tốc, không phải giảm.”

“...”

“Ấy là cơ quan mở cửa, đừng ấn bậy!”

“Tiên sinh, Đậu Phụ bay lên trời rồi!”

“...”

“Tiên sinh, lái xe thật khó!”

“...”

“Tiên sinh, đằng trước có ngôi nhà hoang to lắm!”

“Không phải nhà hoang, người không nhìn thấy cả bầy ngựa sao? Rẽ phải, tránh xa nó ra.”

“Vâng, tiên sinh.”

“Đó là rẽ trái...”

Từ Hiền vỗ tay lên trán, một tay ôm chặt lấy Đậu Phụ vào ngực, sau đó nhanh chóng kéo phanh xe ra đằng sau, cưỡng ép chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】phải dừng lại, cứu cho bọn ngựa trước mặt mình khỏi cảnh máu thịt bết nhè.

Đương nhiên, sau khi làm vậy thì hậu quả là hấn, Đậu Phụ cùng với Lý Tự Thành đều bị đá văng ra khỏi thùng xe, nhưng với những kẻ có công phu như bọn họ thì không tính là gì.

Dựa vào kinh nghiệm độ Lur Hóa Thuần Thanh, Từ Hiền dễ dàng chuyển hướng trên không trung để tránh khỏi việc đập mặt vào ngôi nhà “hoang” trước mặt.

Lộn người một vòng, lúc hấn đáp đất thì đã ngồi lên cổ xe lăn của mình, Đậu Phụ nằm gọn trên đùi hấn, vẫn trong trạng thái say giấc nồng và gặm linh mộc.

Lý Tự Thành cũng quay lại bên cạnh hấn, gãi đầu cười khò, lần đầu tiên lái xe của gã thật sự kinh hoàng, suýt nữa thì tông chết mấy con ngựa vô tội.

Từ Hiền chỉ biết thở dài lắc đầu, hấn còn chưa kịp mở miệng răn dạy điều gì thì đã thấy từ trong ngôi nhà “hoang” có một vị tiểu nhị vọt đến, bước chân thoăn thoắt, thái độ nhún nhường, khom mình nhẹ nhàng cười mà bảo rằng:

“Hai vị khách quan, không biết là các ngài muốn ở trọ hay chỉ dừng chân ăn uống?”

Về mặt trông có phần nịnh hót, chẳng vì Từ Hiền ngồi xe lăn mà sinh ra bất cứ ánh mắt dị dạng nào.

Nhưng cũng dễ hiểu thôi, có thể cười【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】đều là khách sộp cả, hầu hạ còn không kịp chứ nói gì đến mắt chó coi thường người, bởi chỉ cần phục vụ chu đáo tận tình thì khó mà thiếu được tiền bo.

Từ Hiền nghe tiểu nhị hỏi, lại nhìn lên tấm biển phụ treo dọc trước cửa, gặp ba chữ “Đoạn Nghĩa Lâu” trên đó, sao còn không biết đây chẳng phải nhà hoang gì mà là một tòa tửu lâu.

Mất lộ thần quang, Từ Hiền lập tức phát hiện tên tiểu nhị trước mặt mình có phần không bình thường.

‘Hậu Thiên cửu trọng làm tiểu nhị, cái tửu lâu này...’ Nhìn xung quanh một mảnh hoang vu, ngoại trừ Đoạn Nghĩa Lâu thì chẳng còn bất cứ kiến trúc nào, trong lòng Từ Hiền chợt sinh ra một vài suy đoán vớ vẩn.

‘Đây lẽ nào là ác điểm trong truyền thuyết, chuyên lừa người ở trọ để đánh cướp tiền của, thậm chí lấy mạng khách nhân làm bánh bao nhân thịt người đó chẳng?’

Nhìn thần sắc giống như cháu trai gặp ông nội của tên tiểu nhị, hấn cảm thấy rằng khả năng đó là có đấy chứ.

Nhưng người tài cao thì gan lớn, nếu thật như vậy thì Từ Hiền lại càng không bỏ qua được, hấn quyết định ở lại một đêm xem sao, có cơ hội thể thiên hành đạo lại càng tốt.

Và chẳng công năng chủ yếu của【Hiệp Đạo Thiên Nhân】không phải tra xét cảnh giới mà là soi Thiện Ác khí, Từ Hiền có thể nhìn thấy Thiện khí của tiểu nhị không nhiều, Ác khí cũng không ít, cả hai luồng khí đều sần sần như nhau.

Hơn nữa độ dày của chúng cũng bình thường, đều không tới mức đại thiện hay đại ác, cướp của có thể có nhưng giết người thì chắc là không.

Muôn vàn ý nghĩ chỉ lướt qua trong thoáng chốc, Từ Hiền chưa vội đáp mà trước tiên hỏi tiểu nhị: “Xin hỏi, gửi xe ở đâu?”

Lòng thầm hét một tiếng “trúng mánh”, nụ cười trên mặt tên tiểu nhị càng thêm vui sướng, giọng đầy nịnh nọt đáp lại:

“Quý khách yên tâm, đằng sau Đoạn Nghĩa Lâu chúng ta có một khu đất trống, tường rào cẩn thận, còn có người trông coi, lau rửa miễn phí, bảo đảm quý khách để mười ngày nửa tháng cũng không cần bận lòng.”

Từ Hiền nghe vậy, khẽ gật đầu rồi nói: “Cũng được. Người biết lái chứ?” Sau đó liền chỉ về phía cỗ chiến xa đang bám đầy bụi đất sau một đoạn đường dài.

Tiểu nhị mỉm cười lắc đầu: “Ta không biết thừa quý khách, nhưng có người biết, xin ngài chờ một chút.”

Nói xong liền chạy thẳng xuống cuối chuồng ngựa, hò hét: “A Tam, có khách quý gửi Bão Nguyên Xa, người mau tới lái đi!”

“Đến ngay đây.” Lập tức có một giọng nói nghe hơi thiếu sức sống đáp lại.

Không để Từ Hiền phải chờ lâu, tên tiểu nhị kéo một người đàn ông bộ dạng lồi thối lếch thếch với quả đầu xù và bộ y phục màu cháo lòng tới, kẻ này chính là A Tam.

‘Tiên Thiên tàng một.’ Từ Hiền thầm nhủ một câu, nhưng cũng chẳng quá lo ngại, bởi hắn nhìn thấy Thiện khí của A Tam nhiều hơn Ác khí không ít.

“A Tam huynh đệ, làm phiền rồi.” Từ Hiền gật đầu chào hỏi, dù gì cũng là cao thủ Tiên Thiên.

“Không phiền... Oáp.” A Tam ngáp một cái, lấy tay gãi gãi đầu cho gàu bay xuống, sau đó liền leo tọt lên chiếc【Bão Nguyên Cực Tốc Xa】để lái nó đi, trông bộ dạng rất là thành thạo.

Từ đầu đến cuối, hai mắt của hắn đều đang trong trạng thái nhập nhèm, chẳng thèm mở mắt nhìn ai.

“Quý khách, A Tam thiếu ngủ nên thái độ không tốt, mong ngài đừng chấp nhặt với hắn.” Tên tiểu nhị thấy A Tam đi rồi mới nói.

Từ Hiền lắc đầu nói rằng: “Không sao, tại hạ không để tâm. Tiểu nhị, tại hạ và đệ từ nhà mình muốn ở lại một đêm, người có phải là nên đón chúng ta vào trong? Mặt trời cũng sắp lặn rồi.”

Hai mắt tiểu nhị lập tức sáng lên, lấy tay vỗ vỗ đầu mình, cúi người đáp rằng: “Ôi chao, khách quan xem đầu óc của ta này, thật là đáng trí quá. Mời ngài vào trong, mời ngài vào trong!”

Nói xong liền khom lưng giới tay chỉ đường, thỉnh Từ Hiền và Lý Tự Thành bước vào đại môn Đoạn Nghĩa Lâu.

Trên tầng hai, thanh sam khách thấy vậy chỉ nở nụ cười nhạt rồi không để ý đến nữa, tiếp tục đắm mình trong hoàng hôn dần tàn.

~o0o~ Chư vị đồng đạo đọc truyện xin hãy Đánh Dấu, Đánh Giá, Tặng Hoa và Bình Luận cho truyện, sử dụng Kẹo miễn phí để tặng quà cho Phạm Nhân nhé. Nếu chư vị đã tự chủ về tài chính hoặc có dư dả, cảm thấy truyện xứng đáng thì xin hãy Tặng Quà thêm cho truyện để ủng hộ người viết có thêm động lực, Phạm Nhân chân thành cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 152: Có kẻ gian để mắt tiên sinh

Từ Hiền và Lý Tự Thành theo tên tiểu nhị tiến vào trong Đoạn Nghĩa Lâu, tán gẫu vài câu, Từ tiên sinh của chúng ta cũng biết được tên tiểu nhị này gọi là A Thất.

‘A Tam, A Thất... Xem ra có ít nhất bảy người, hơn nữa cũng có thể đánh số càng thấp thì tu vi càng cao.’ Từ Hiền vừa đoán vừa đảo mắt nhìn khung cảnh bên trong lầu, cảm giác đầu tiên của hắn chính là nơi này thật nhộn nhịp.

Bên tay phải là quầy tính tiền của Đoạn Nghĩa Lâu, chỗ ấy có một cái kệ gỗ khá to bày biện các loại chum, vại đựng rượu, ngang dọc ước chừng hơn trăm, cũng không biết trong đó có hảo tửu gì không hay chỉ bài trí cho vui.

Từ Hiền không thấy người đứng quầy, nhưng bằng vào linh giác của mình, hắn có thể cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ ở hướng đó, đoán rằng có thể quầy đang nằm trên võng hay ghế gì đó đằng sau, bỏ bê công việc.

Tạm bỏ qua người đó, quay trở lại với khung cảnh trong tửu lâu thì ở chính diện lẫn bên tay trái hẳn đều là chỗ ngồi của khách, chiếm chừng ba phần tư diện tích sảnh tầng một, với khoảng hai mươi mấy ba mươi bộ bàn ghế cũ kĩ bằng gỗ, mỗi bộ chỉ đủ cho bốn người ngồi.

Lại nhìn đến cuối sảnh, Từ Hiên có thể nhìn thấy một cái thang lầu bắt lên tầng hai, cạnh đó còn có một lối đi nhỏ với màn che, tám chín phần mười chính là phòng bếp của tửu lâu.

Đoạn Nghĩa Lâu trang trí thật sự rất đơn giản, hay nói chính xác hơn là hoàn toàn chẳng hề trang trí, trên các cột trụ, vách tường, trần nhà đều không có treo tranh, đề chữ hay chạm khắc bất cứ thứ gì, nhưng lại không hề khiến hẳn đơn điệu.

Bởi vì thứ tô điểm cho tòa tửu lâu này trở nên đặc sắc chính là đủ loại khách giang hồ đang hiện diện nơi đây.

Với chừng sáu bảy mươi người, từ trẻ đến già, đàn ông đàn bà, hòa thượng, đạo sĩ, phú ông, thư sinh, tam giáo cửu lưu đủ loại thành phần có mặt, đao, thương, kiếm, kích kẻ theo bên mình, ngồi tùm nập ba tán gẫu đủ loại chuyện lớn chuyện nhỏ trong võ lâm, cần miếng thịt lớn, uống ngụm rượu nồng, quả thật giống với một trong số những khung cảnh về giang hồ mà Từ Hiên từng tưởng tượng trong đầu.

Mất lộ thần quang, Từ Hiên bắt đầu tra xét Thiện Ác khí của đám khách giang hồ này, đồng thời kiểm tra Thiện Ác khí của bọn họ để tìm kiếm mục tiêu nhiệm vụ.

Lúc đứng trước đại môn Đoạn Nghĩa Lâu thì hệ thống đã giao cho hẳn vòng thứ mười, mười một và mười hai của nhiệm vụ Trừ Gian Diệt Bạo, hiển nhiên là trong tòa tửu lâu này đang có không ít ác nhân ẩn mình.

Không cần nhiệm vụ hệ thống, bằng【Hiệp Đạo Thiên Nhân】Từ Hiên cũng có thể thấy được điều đó, đảo mắt qua một vòng hẳn liền thấy được không dưới mười người có Ác khí vượt trội hơn Thiện khí, hơn nữa cũng khá dày đặc, hiển nhiên là làm không ít chuyện ác.

Dựa vào dữ kiện mà nhiệm vụ cho, lại đối chiếu với giới tính, binh khí, cảnh giới võ đạo của từng người, Từ Hiên rất nhanh đã tìm ra ba mục tiêu mà hẳn cần xử lý.

Hắn cũng có một phát hiện thú vị là toàn bộ những khách trong lầu một đều là võ tu Hậu Thiên, đến cả một cao thủ Tiên Thiên cũng không có, khiến hẳn tưởng về việc “Tiên Thiên đi đầy đất” của hẳn được xóa bỏ.

Cũng không trách được Từ Hiên có sự ngộ nhận như vậy, bởi dù là ai đi nữa, chỉ cần gặp phải những chuyện mà hẳn đã gặp lúc còn ở Bạch Long Trấn đều sẽ giống thế.

Hẳn là loại cao thủ Hậu Thiên có thể chặt Tiên Thiên, Lý Tự Thành dù kém hơn một chút nhưng cũng có thể làm được, muốn hoàn thành ba vòng nhiệm vụ mới được giao thật rất dễ dàng, nhưng Từ Hiên chưa vội ra tay.

Dù sao Đoạn Nghĩa Lâu là chỗ người ta làm ăn, nếu hẳn không nói không rằng mà chém giết ở đây thì thật quá thiếu lễ nghĩa, huống hồ có thể dùng cao thủ Tiên Thiên làm người giữ xe, chủ nhân tửu lâu tất có lai lịch bất phàm, hẳn cũng không muốn tùy tiện đắc tội nhân vật như vậy.

Cho nên Từ Hiên định chờ mục tiêu rời tửu lâu hẵng xuất thủ cũng không muộn, bây giờ chuyện hẳn cần làm hơn đó chính là thuê hai căn phòng để ở lại đêm nay, sẵn ăn một bữa để lấp đầy bụng.

Hai tháng nay mảnh trời chiếu đất, tuy việc ăn uống có nghề【Đầu Bếp】giúp hẳn giải ưu, nhưng để có một bữa đằng hoàng với cơm canh đầy đủ thì đã lâu chưa gặp.

Thế là Từ Hiên chợt nói với tiểu nhị: “A Thất huynh đệ, tại hạ muốn thuê hai phòng, chỉ là không biết chương quầy nơi đâu?”

Hắn đưa tay chỉ về phía cái quầy trống trơn ở bên tay phải mình.

Tiểu nhị A Thất nở nụ cười nịnh, cúi người đáp rằng: “Quý khách không cần lo lắng, chuyện thuê phòng ở trọ này A Thất có thể làm chủ.”

“Phòng của Đoạn Nghĩa Lâu không có phân chia hảo hạng, thượng hạng gì đó, hết thấy đều giống nhau, chung một giá duy nhất, bốn trăm văn cho một ngày một đêm, nếu quý khách ở lại ba ngày có thể chỉ cần giao một lượng bạc là được, đồ ăn tính tiền riêng, trà uống miễn phí, đặc biệt là mỗi ngày cung cấp một thùng nước nóng cho quý khách rửa ráy. Không biết quý khách muốn chọn phòng ở lầu hai hay lầu ba?”

A Thất trình bày rõ ràng không vấp một chữ nào, hiển nhiên là đã nói đi nói lại rất nhiều lần, thuộc nằm lòng toàn bộ.

Từ Hiên nghe xong, khẽ gật đầu đáp rằng: “Thế thì lầu hai đi, ta muốn coi thử phòng trước xem sao.”

“Xin mời ngài theo ta.” A Thất lập tức đi trước dẫn đường, Từ Hiên và Lý Tự Thành chậm rãi theo hẳn đến chỗ cầu thang dẫn lên tầng hai.

Đứng dưới chân cầu thang, Từ Hiên từ chối hảo ý giúp đỡ của A Thất, hẳn vỗ nhẹ vào hai bên tay vịn của Thiên Cơ Xa một cái, khiến nó lập tức ngừng đầu lên, thân xe vì thế mà nâng lên một góc gần sáu mươi độ.

Thiên Cơ Xa tự động trượt tới, Từ Hiên vận kinh vào hai tay, hẳn bám vào thành cầu thang, tiếp thêm lực đẩy cho chiếc xe lăn dễ dàng leo lên mấy bậc thang trước mặt.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Chỉ trong thoáng chốc, Từ Hiền đã vọt đến tầng hai một cách nhẹ nhàng, hơn nữa động tĩnh mà hắn tạo ra cũng không quá lớn, có điều vẫn thu hút sự chú ý của đám nhân sĩ giang hồ.

Có một điều mà Từ Hiền không biết, ngay từ lúc hắn tiến vào Đoạn Nghĩa Lâu thì đã bị một vài người chú ý đến.

Gặp Lý Tự Thành cũng đi lên tầng hai, một tên bạch y thư sinh ngồi ở góc Tây Bắc từ lâu chợt quay sang thì thầm với lão già cùng bàn mình: “Chiếc xe lăn đó, ngươi thấy chứ?”

Lão già ấy trông tuổi đã hơn sáu mươi, quần áo lam lũ. Trước câu hỏi của tên thư sinh, lão không nói gì, bóc hạt đậu phộng bỏ vào mồm nhai, đầu gật nhẹ một cái.

Bàn này còn có một người, đó là một gã đàn ông da dẻ đen nhem, thân cao gần sáu thước, lưng hùm vai gấu, đặt trên đùi một thanh chiến phủ.

Hắn vốn quay lưng về phía Từ Hiền, vậy nên cũng không biết hai tên đồng bọn của mình đang nói về cái gì, thế là chồm đầu tới hỏi: “Cái gì đấy?”

Không giống với thân hình to tướng của mình, giọng nói của hắn lại nhỏ như muỗi kêu, hiển nhiên là đã hạ giọng xuống mức thấp nhất có thể.

Lão già lam lũ vẫn yên lặng nhai đậu phộng, tên thư sinh cũng không nói gì, chỉ ra hiệu cho gã đàn ông cao to đen kìa đưa bàn tay ra, sau đó lấy đầu ngón tay làm bút, lần lượt viết ba từ vào trong lòng bàn tay của hắn.

“Thật vậy chứ?” Tên thư sinh vừa thu tay lại, ánh mắt của hắn lập tức sáng lên, miệng nở nụ cười độc địa, vẻ tham lam hiện rõ trên mặt.

Tên thư sinh gật đầu khẳng định: “Toàn bộ, thuần chất.”

“Khặc...” Gã đàn ông cao to đen cổ nín lại nụ cười dơ bẩn của mình, kín đáo liếc nhìn xung quanh, muốn tìm xem có ai cũng phát hiện ra điều mà bọn họ phát hiện hay không.

Nhấp một ngụm rượu đục, lão già lam lũ bây giờ mới lên tiếng: “Đừng nhìn lung tung, ở đây hẳn phải có vài kẻ biết hàng, ắt cần tranh đoạt.” Giọng của lão khàn khàn như vương đầy đờm trong miệng, nghe rất là khó chịu.

“Chúng ta tiên hạ thủ vi cường?” Gã đàn ông cao to đen nghe lão nói xong, liền cúi đầu thấp giọng hỏi ý.

Lão già lam lũ nhắm mắt lắc đầu, bộ dạng như không muốn tiếp tục nói chuyện với kẻ ngu si, đần độn này.

Tên thư sinh đồng cảm với lão già, nhưng cũng biết tên đồng bọn này của mình lần đầu tới Đoạn Nghĩa Lâu, có rất nhiều thứ chưa rõ, vậy nên chỉ có thể tiếp tục viết chữ vào lòng bàn tay hắn để nhắc nhở.

“Từ lâu, không chọc được?” Gã đàn ông cao to đen lộ vẻ hiểu ra, gật đầu một cái rồi nhỏ giọng nói tiếp: “Vây, chờ?”

Tên thư sinh lắc đầu, viết vào trong lòng bàn tay hắn thêm bốn chữ.

“Đêm nay, có biến.” Gã đàn ông cao to đen thầm đọc bốn chữ đó, sau đó liền ngẩng đầu nhìn tên thư sinh với ánh mắt nghi vấn, người sau cũng lập tức đáp lại hắn bằng ánh mắt khẳng định.

Nhận được hồi đáp của thư sinh, hắn chợt cảm thấy bồn chồn trong dạ. Từ lâu này bọn họ không thể chọc, thế mà đêm nay nó sẽ xảy ra biến cố, lẽ nào...

Gã đàn ông cao to đen đưa tay xuống nắm chặt thanh chiến phủ của mình, trong ánh mắt bỗng lóe lên một tia khát máu.

Từ Hiền không rõ những gì đang xảy ra ở tầng dưới, hắn và Lý Tự Thành vừa mới nhận phòng xong, giao hắn hai lượng bạc để ở lại ba ngày.

Dù sao hắn không biết mục tiêu nhiệm vụ khi nào sẽ rời đi, có thuê dài ngày một chút cũng không sao.

Đã giao tiền phòng, Từ Hiền bắt đầu nghĩ đến chuyện ăn uống.

Thang lầu ngăn cách không gian tầng hai thành hai phần riêng biệt, bên phải là dãy phòng trọ cho khách ở lại, bên trái là chỗ cho khách ngồi uống rượu nhấm thịt.

Để cho A Thất đem vài món lên đây, dọc theo hành lang, Từ Hiền cùng Lý Tự Thành bắt đầu tìm chỗ ngồi ăn tối.

Ngoại trừ phòng trọ cho khách nghỉ lại, Đoạn Nghĩa Lâu không có gian riêng, thầy trò hai người chỉ có thể chung phòng với những người khác.

Nhưng vậy cũng hợp với mục đích nghe ngóng chuyện giang hồ của Từ Hiền nên hắn không có ý kiến gì, ngược lại càng thêm thích ý.

Chỉ là khi vừa vén màn tiến vào sảnh ăn trên tầng này, ý nghĩ “Tiên Thiên đi đầy đất” lại một lần nữa hiện lên trong đầu hắn.

~o0o~ Chư vị đồng đạo đọc truyện xin hãy Đánh Dấu, Đánh Giá, Tặng Hoa và Bình Luận cho truyện, sử dụng Kẹo miễn phí để tặng quà cho Phàm Nhân nhé. Nếu chư vị đã tự chủ về tài chính hoặc có dư dả, cảm thấy truyện xứng đáng thì xin hãy Tặng Quà thêm cho truyện để ủng hộ người viết có thêm động lực, Phàm Nhân chân thành cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Một vò rượu đục, năm trăm lượng

Từ Hiền đảo mắt nhìn qua liễn thu hết cảnh tượng lầu này vào mắt, so với sảnh ăn lầu dưới thì diện tích nơi đây chỉ bằng bốn, năm phần mười, số bàn ghế càng ít hơn, chỉ có mười hai bộ.

Có điều so với lầu một thì chỗ này cũng có chút vật trang trí đấy, nên trông cũng không quá trống trải.

Chỉ là nhìn mấy vết ố vàng, mấy mảng bẩn màu đen bám dính vào những bức tranh thủy mặc đang treo trên tường, Từ Hiền sợ là nhiều năm rồi không ai thêm chăm chút cho chúng nó, có bức thì bị mất góc, có bức thì chỉ còn lại vòn vẹn một nửa, xem dấu vết rất có khả năng là do đạo kiếm gây ra.

‘Hóa ra như vậy.’ Từ Hiền coi như hiểu được dưới lầu tại sao lại không có bất cứ vật trang trí gì, xem ra tòa Đoạn Nghĩa Lâu vẫn thường xảy ra chém giết.

‘Vậy có phải ông chủ ngầm cho phép khách giang hồ thanh toán nhau... Hmm, ta vẫn chớ nên vọng động thì hơn.’

Nhớ lại luồng khí tức khá cường đại mà bản thân cảm nhận được khi ngang qua nhà bếp, Từ Hiền cảm thấy yên lặng theo dõi kỳ biến mới là thượng sách lúc này... Ừm, còn cả việc tìm một chỗ để an tọa nữa.

【Hiệp Đạo Thiên Nhân】soi xét chứng sinh, kết quả Từ Hiền nhận được chính là thứ khiến hắn một lần nữa sinh ra ngộ nhận về võ tu Tiên Thiên.

Nếu tính cả hắn và Lý Tự Thành, lầu hai này có mười hai người. Trong đó, số cao thủ Tiên Thiên cảnh đang hiện diện là... sáu người.

Chiếm một phần hai, thử hỏi sao Từ Hiền lại không làm tường cho được.

Trong sáu vị cao thủ Tiên Thiên, có bốn người ngồi cùng một bàn ở góc lầu Đông Nam, chau đầu ghé tai, ánh mắt như có như không thì thoàng lại nhìn về phía người nào đó.

Vị cao thủ Tiên Thiên thứ năm là một đạo sĩ già, lão và hai vị tiểu đạo sĩ khác ngồi cùng chiếc bàn ở góc lầu phía Tây Bắc, trông giống như cố ý tránh xa nhóm bốn cao thủ Tiên Thiên kia.

Vị cao thủ Tiên Thiên thứ sáu và cũng là cuối cùng chính là kẻ đang bị nhóm bốn người kia theo dõi, thanh sam khoác người, trường kiếm bên hông, y một mình một bàn, ngồi cạnh cửa sổ, uống rượu tiêu sầu, mắt nhìn thái dương hạ chân trời, đợi chờ minh nguyệt chiếu Tây sơn.

Trông thấy bộ dạng phiêu diêu tự tại của thanh sam khách, lại nhìn hai luồng Thiên Ác khí một thì lớn như cột đình mà một thì bé như cây nhang sau đầu y, Từ Hiền chợt mỉm cười.

‘Huynh đài, tại hạ chọn người.’ Lòng thầm nhủ một câu, hắn liền điều khiển Thiên Cơ Xa lăn đến bàn... bên cạnh thanh sam khách.

Dù sao không quen không biết, Từ Hiền cũng không muốn đường đột yêu cầu ngồi chung. Huống chi thanh sam khách trông có vẻ như đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, hắn cũng không muốn làm phiền y chỉ cho thất lễ.

Trong lầu bỗng nhiên xuất hiện thêm hai người, những kẻ còn lại đều phân ra một tia tinh thần để thám thính một hai.

Phát hiện chỉ là hai thanh niên Hậu Thiên cảnh, trong đó còn có một thằng đang giả què, nhóm bốn cao thủ Tiên Thiên cảnh liền mất đi hứng thú, quay trở lại với việc nhòm ngó thanh sam khách. Chiếc xe lăn làm hoàn toàn từ Tụ Linh Mộc kia có vẻ đắt đỏ đấy, nhưng nó không đáng giá tới mức để họ phải ra tay vào lúc này.

So với mục tiêu ban đầu của họ, giá trị của Thiên Cơ Xa còn lâu mới so sánh nổi.

Đạo sĩ già và hai vị đệ tử của lão càng chẳng thêm quan tâm, từ đầu tới giờ cả ba đều chỉ cúi đầu ăn cơm, thái độ thanh tĩnh vô vi, đến việc liếc Từ Hiền một cái cũng không có.

Ngược lại, hai tên cao thủ Hậu Thiên thập nhị trọng có thân hình mập mạp đang ngồi ở chỗ gần hành lang lại khác, lúc Từ Hiền vừa xuất hiện thì hai người đã để ý đến hắn, hoặc nói chính xác hơn là Đậu Phụ trên đùi hắn.

Tụm đầu lại với nhau, hai tên mập thì thăm

“Đại ca, đủ béo chứ?”

“Ừc! Quá đủ, lại còn non.”

“Quay?”

“Nướng mới là thượng sách!”

“Vậy thêm hạt dổi?”

“Ngu ngốc, bỏ vào cho hồng cả à, thứ ấy có gì mà ngon?”

“Đại ca mới ngốc, thật không biết thưởng thức, tinh hoa ẩm thực cả đấy!”

“Cút, chả hiểu nổi mi.”

“...”

Đậu Phụ đang say sưa ngủ bỗng như gặp phải ác mộng, bốn cái chân nhỏ giật giật. Từ Hiền không biết tiểu tử này bị làm sao, chỉ có thể vuốt nhẹ vào gáy nó để an ủi.

“Thức ăn tới rồi!” Đúng lúc này thì giọng nói hồ hởi của tiểu nhị A Thất vang lên.

Lách người mà vào, hai tay của hắn mỗi bên mang theo ba đĩa thức ăn, hết thảy sáu món, vai trái đỡ lấy một bát canh, vai phải đỡ lấy một chum rượu, bước chân nhanh nhẹn như gió mà lại không làm rơi vãi bất cứ một miếng ăn hay giọt rượu nào, trong hết sức điệu nghệ.

Đến trước bàn của Từ Hiền, A Thất đột ngột hụp người xuống, trước tiên xoay người người sang phải sau đó lại xoay người sang trái, món ăn cứ thế trượt từ tay hắn lên mặt bàn, sáu đĩa thức ăn xếp thành hình tròn, bát canh ở giữa, chum rượu thì đặt riêng ra.

Các món đã được bày biện trên bàn, lúc này Từ Hiền mới thấy thì ra trong chum rượu chỉ có com trắng chứ nào có rượu gì, ở giữa còn cắm một cái vá để xới com.

“A Thất huynh đệ, nồi com của quý lâu cũng thật đặc biệt đấy.” Từ Hiền mỉm cười cảm khái, chợt hiểu kỳ muốn biết cái trò dùng vai rượu đựng com này có huyền cơ gì không, hay chỉ là làm màu cho vui.

Không khiến Từ Hiền thất vọng, A Thất lập tức giải đáp cho hắn: “Quý khách mới đến nên có điều chưa rõ, đây chính là một trong những món đặc sắc của tề lâu đấy ạ. Ngài chỉ cần ngửi thử sẽ biết, A Thất nói ra lại mất hay.”

“Vậy sao...” Từ Hiền nghe vậy, khẽ gật đầu một cái. Sau đó nhẹ nhàng bảo rằng: “Đậu Phụ nhà ta có cái mũi linh lắm, để xem nó có ngửi ra gì hay không.”

Hắn không tự mình thử trước mà nâng Đậu Phụ lên, đưa mũi nó kê đến gần chum đựng com, trong lúc đó còn bắt động thanh sắc để nó ngửi qua một lượt các món ăn trên bàn.

Gặp nó không có động tĩnh gì, hắn liền cảm thấy an tâm trong lòng, khẽ lắc đầu nói: “Xem ra tiểu tử này không hiểu được cái đặc sắc của quý lâu, ta lại đích thân thử xem sao.”

Nói xong liền ôm Đậu Phụ đặt lại xuống đùi, sau đó chồm người về phía chum đựng com, muốn ngửi xem nó có huyền cơ gì mà tiểu nhị A Thất lại ra vẻ bí ẩn như vậy.

Mặc dù cảm thấy hành vi trước đó của vị khách quý ngồi xe lăn này có phần thần kinh, trên mặt A Thất lại không có bất cứ dị dạng nào, cung cung kính kính, âm thanh mùi phẫn nịnh nọt mà rằng: “Khách quan, nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng.”

Đưa mũi lên trước miệng chum, Từ Hiền khẽ hít một hơi, mùi rượu thơm nồng lập tức xộc vào mũi hắn, mùi hương lẫn theo làn hơi ấm nóng từ khoang mũi chui vào cổ họng rồi truyền thẳng đến hai lá phổi, khiến hắn cảm thấy toàn thân bỗng trở nên hết sức thoải mái, ấm áp.

“Đây là com rượu sao?” Từ Hiền hỏi.

A Thất không đáp, chỉ nói: “Khách quan, ngài ăn thử một muôi xem thế nào.”

Từ Hiền cũng thuận theo, lấy một đôi đũa ra khỏi ống đựng trên bàn, bới lấy một nắm com nhỏ bỏ vào miệng mình, nhai chậm chậm.

Ngay lập tức, mùi thơm của rượu một lần nữa lan tỏa trong khoang miệng của hắn, so với trước đó còn nồng hơn gấp bội.

Nhưng đây không phải com rượu, Từ Hiền có thể nhận ra nó vẫn là com được nấu bình thường, chỉ là ngọt hơn bình thường, hơn nữa còn mang theo mùi hương nồng nặc của rượu.

Cảm giác giống như đang uống rượu, chỉ là không thể nào say được.

Từ Hiền cảm thấy món này có chút thú vị, hần gật đầu tỏ vẻ miễn ý: “Quả thật đặc sắc.”

Mặc dù không khiến Từ Hiền trợn mắt há mồm, kinh động như gặp thiên nhân, nhưng món com này cũng đủ làm hần cảm thấy hài lòng, cho rằng không phí thời gian khi dừng chân ở Đoạn Nghĩa Lâu.

Xới com ra chén, Từ Hiền liền nói với Lý Tự Thành ngồi ở đối diện rằng: “Tự Thành, người cũng xới com ăn đi.”

Dứt lời, hần bắt đầu động đũa gấp thức ăn trên bàn, mùi vị đều thật không tệ, sắc hương vị đủ cả, so với tay nghề【Đầu Bếp】cấp bốn của hần còn tốt hơn.

A Thất gặp thái độ Từ Hiền có vẻ hài lòng, bèn thừa thế xông lên, ngọt giọng nói rằng:

“Khách quan, chắc hẳn ngài cũng nhận ra sự đặc sắc của món com này không nằm ở com mà ở phần hương rượu chứ. Không giấu gì ngài, đây thật ra là mùi hương của Đoạn Nghĩa Tửu, đặc sản chiêu bài của Đoạn Nghĩa Lâu do chính tay ông chủ nấu ra, nhìn khắp cửu châu cũng chỉ độc nhất tề lâu mới có.”

Nhìn vẻ mặt hăm hở của tên tiểu nhị, Từ Hiền chợt nghĩ: ‘Vào vấn đề rồi sao. Cũng không biết được trích bao nhiêu phần trăm mà lại năng nổ như thế.’

Lòng thầm buồn cười, ngoài mặt vẫn thản nhiên như thường, hần nuốt xuống thức ăn trong miệng, “ồ” một tiếng rồi hỏi: “Đoạn Nghĩa Tửu? A Thất huynh đệ, cái tên này có vẻ như không được tốt cho lắm.”

Từ lúc nhìn thấy biển hiệu của tòa tửu lâu này là Từ Hiền đã có thắc mắc như vậy rồi. Thường chỉ nghe Tự Nghĩa Lâu, Phù Nghĩa Lâu, Bái Nghĩa Lâu, nào lại nghe qua Đoạn Nghĩa Lâu bao giờ? Đặt tên như vậy, gặp người mê tín, ai lại dám mời huynh đệ đến ăn com? Ông chủ không sợ phá sản sao?

A Thất nghe được nghi vấn của hần chỉ biết tùm tùm mà cười, thấp giọng đáp rằng: “Khách quan, tên là do ông chủ đặt, A Thất cũng không rõ lắm nguyên do trong đó.”

“Hóa ra là vậy.” Từ Hiền nhẹ gật đầu, tỏ vẻ lý giải, hần cảm thấy trong chuyện này ít có sự uẩn khúc, nhưng trông A Thất có vẻ như không phải là người biết chuyện, nên đành bỏ qua, chỉ hỏi: “A Thất huynh đệ, Đoạn Nghĩa Tửu kia, một vò lại bao nhiêu bạc?”

Từ Hiền hỏi trước, nếu đã là món chiêu bài, giá cả chắc chắn không rẻ, hần cũng không muốn vung tay quá trán.

Quả nhiên, con số mà tiểu nhị A Thất nói ra làm hần phải lắc đầu.

Năm trăm lượng bạc!

Từ Hiền có, nhưng dùng để uống rượu thì hần thấy không đáng. Huống chi bản thân hần cũng không hề yêu thích việc rượu chè.

Gặp Từ Hiền từ chối, A Thất lòng đầy thất vọng, hần không ngờ rằng một người sở hữu【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】lại “keo kiệt” như vậy.

Có điều không chờ hần mặt dày chèo kéo, một giọng nói chợt vang lên khiến A Thất phấn khởi mười phần, đầy máu phục sinh.

“Tiểu nhị, thêm một vò Đoạn Nghĩa Tửu. Để bàn bên hai chén, ta mời.”

Âm thanh nhẹ nhàng mà sâu lắng, nghe như gió thổi hiu hiu trong một chiều thu thiếu nắng, như chiếc lá khô cuối cùng lìa cành, mang theo một nỗi ưu sầu khó tả.

Không phải thanh sam khách thì còn ai vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Chân trời sao lấp kẻ tha hương

Từ Hiền để mắt đến thanh sam khách, nhưng làm sao biết được thanh sam khách từ trước đó đã để ý đến hần rồi.

Hậu Thiên cảnh cười【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】, ngồi xe lăn làm bằng linh mộc quý giá, lại thêm con sủng vật bị nghi là linh thú có hình dáng giống hươu kia, nhiều đây đủ để thấy Từ Hiền không đơn giản.

Huống hồ không dừng lại ở đó, đám khách giang hồ ánh mắt nồng nặc không nhìn ra bản sự của Từ Hiền nhưng thanh sam khách thì có.

Sở hữu một thân khinh công xảo diệu, lại thêm nội lực thâm hậu vượt xa phần lớn người đồng lứa, tuy là Hậu Thiên thập nhị trọng, nhưng y cho rằng người mới vào Tiên Thiên mà đựng độ Từ Hiên rất có khả năng phải nuốt hận.

Đến cả người bị thanh sam khách hiểu lầm là tên hầu cận – Lý Tự Thành – cũng rất không đơn giản, từ lần đáp đất khi văng khỏi Bão Nguyên Xa ban nãy, y đã nhìn ra được gã mang trong mình một thứ man lực kinh hồn, tay không nắm chết hổ cũng chẳng nói chơi.

Nhưng tất cả đều không phải là lý do mà thanh sam khách mời sư đồ Từ Hiên mỗi người một chén Đoạn Nghĩa Tửu.

Thanh sam khách yêu rượu như mạng, từ trước tới nay, nguyên nhân mà y mời một kẻ nào đó uống rượu chưa bao giờ liên quan đến thân phận, địa vị hay võ công của kẻ ấy.

Trên đời này, có ba loại người được y mời rượu:

Một là bằng hữu, hai là người làm được những chuyện khiến y phải khâm phục, ba là kẻ làm cho y cảm thấy vui vẻ.

Thanh sam khách và sư đồ Từ Hiên chưa từng gặp mặt lần nào, đương nhiên không phải bằng hữu.

Theo yêu cầu của Thượng Quan Cải Mệnh, Giang Hồ Nhật Báo ẩn giấu danh tánh Từ Hiên khỏi chiến dịch Sát Thần Môn, hắn đến bây giờ vẫn là một kẻ vô danh, đương nhiên cũng không có thành tựu gì khiến thanh sam khách cảm thấy khâm phục.

Cho nên nguyên do thanh sam khách mời rượu đã rõ, màn tập lái xe của Lý Tự Thành chính là câu trả lời.

Một vò Đoạn Nghĩa Tửu năm trăm lượng bạc, hai chén rượu ánh chừng một phần mười vò, vị chi là năm mươi lượng, đủ cho một hộ bá tánh bình dân sống sung túc rất lâu.

Tiền phí năm mươi lượng chi vì một lý do đơn giản như thế, nếu mà Từ Hiên hay được hắn sẽ phải dờ khóc dờ cười, không biết nên nói thanh sam khách ngu ngốc hay là hào phóng đây.

Nhưng Từ Hiên không biết điều đó, điều duy nhất mà hắn biết chính là kẻ có khí chất thoát tục, Thiên khí dồi dào, tu vi cao nhất lầu hai này chính là thanh sam khách.

Dựa vào những điều trên, dù chưa nghĩ đến việc giao hảo, nhưng để tìm một người có thể tán gẫu trong lúc ở lại tửu lâu, Từ Hiên cảm thấy y chính là lựa chọn tốt nhất.

Xoay người hướng về phía thanh sam khách, hắn dùng đến thủ thế đặc trưng của mình chấp tay chào y, nhẹ giọng nói rằng: “Đa tạ huynh đài khoan đãi, cùng là dị khách lưu lạc thiên nhai, tại hạ cũng không sĩ diện cái lão, xin nhận chén rượu Đoạn Nghĩa của người vậy.”

Lý Tự Thành thấy tiên sinh nhà mình nói tạ, cũng vội vàng học theo, liên tục nói ba tiếng “tạ”. Gã từ nhỏ tới giờ vẫn chưa được Lý đại thúc cho phép uống rượu, hôm nay có lẽ sẽ là lần đầu được trải nghiệm.

Nghe một câu “dị khách lưu lạc thiên nhai”, thanh sam khách lại thầm nhủ một tiếng ‘thú vị’, hơi nâng chum rượu trong tay lên coi như chào hỏi, sau đó không nói không rằng uống một ngụm, phong thái tiêu sái khó tả thành lời.

Từ Hiên cũng không vồn vã, chò tiểu nhị A Thất mang rượu lên hắn mới định tiếp tục bắt chuyện, bây giờ cứ lấp đầy cái bụng trước đã.

Gắp một miếng đậu que xào bỏ vào mồm, Từ Hiên nhai kỹ nuốt chậm, dư quang nơi khóe mắt bỗng bắt gặp được cái nhìn thèm thuồng của hai huynh đệ mập mạp hướng về phía mình.

Không đúng, hắn phải là hướng về phía Đậu Phụ trên đùi hắn.

Đề ý thấy thân hình đồ sộ của hai người, Từ Hiên lập tức đoán được mục đích của họ là gì, lòng thầm buồn cười.

Hắn cũng đã soi xét qua Thiên Ác khí của hai huynh đệ, đều khá ít ỏi, ước chừng chỉ phạm mấy chuyện ác nhỏ như trộm gà bắt chó là cùng.

Nhưng tiểu ác cũng là ác, lại còn dám đánh chủ ý lên Đậu Phụ nhà hắn, Từ Hiên nhất định sẽ tìm cơ hội dạy dỗ họ một trận ra trò.

Tốc độ phục vụ của Đoạn Nghĩa Lâu cũng thật mau mắn, Từ Hiên vừa gắp được vài đĩa, ăn được ba miếng cơm thì tiểu nhị A Thất đã quay trở lại với vò rượu ngon trên tay.

Rót rượu vào hai cái chén đã để sẵn trên bàn Từ Hiên trước đó, A Thất lập tức chạy sang đưa vò Đoạn Nghĩa Tửu cho thanh sam khách, thái độ cung kính vô cùng, gia gia của hắn không còn là Từ Hiên nữa mà đã đổi thành y.

Có điều người sau không muốn thu đứa cháu trai này, nhận rượu rồi lấy năm tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa lại cho A Thất, sau đó liền khoát tay xua đuổi hắn, đến nhìn cũng không thèm nhìn một cái, khiến hắn chỉ có thể ôm lòng ai oán mà lui xuống.

Từ Hiên không thèm quan tâm A Thất có uất ức gì hay không, hắn lúc này nâng chén rượu lên kính thanh sam khách, lạnh lạnh mà rằng:

“Tại hạ Từ Hiên, nhân sĩ Đan Dương Giả Châu, ngụ nơi tiểu trấn biên thùy. Trước đó là người dạy võ lòng cho lũ trẻ trong trấn, cơ duyên xảo hợp học

được chút công phu nông cạn, cùng đệ tử nhà ta hành tẩu giang hồ đã được hai tháng. Nay nhân duyên tề hội, gặp được huynh đài, chẳng hay có thể cho tại hạ biết được quý danh, dạng dễ bề xưng hô?”

Thanh sam khách nghe xong, trước tiên nhấp một ngụm rượu, không vội trả lời câu hỏi của Từ Hiền, ngược lại hỏi hần một câu có vẻ không ăn nhập gì:

“Hóa ra là Từ tiên sinh, hạnh ngộ rồi. Ta nhìn các hạ phú quý có thừa, một vò Đoạn Nghĩa năm trăm lượng, chắc hẳn không làm khó được người, có sao nghe tiểu nhị báo giá xong lại vội lắc đầu?”

Từ Hiền nghe vậy, lập tức biết rằng muốn thanh sam khách đồng ý nói ra tên của y thì bản thân hần trước phải trả lời câu hỏi này, nếu mà hợp ý đối phương thì mới có thể tiếp tục trò chuyện, còn không thì chẳng có gì để nói nữa, có thể xem là một khảo nghiệm nho nhỏ.

Hần cũng không vì thế mà cảm thấy phần nộ hay muốn tìm cách đoán ý của thanh sam khách làm gì, ung dung đáp lại theo đúng nội tâm của mình:

“Thứ nhất là vì Từ Hiền này không hề yêu thích việc uống rượu. Thứ hai là vì tại hạ cho rằng, tiền không phải gió lớn thổi tới, muốn có là có, nên không phải cứ cạy có nhiều tiền mà tiêu xài hoang phí, vứt qua cửa sổ chỉ vì cái gọi là sĩ diện hão. Chớ nói năm trăm lượng, một vò rượu năm lượng với tại hạ cũng là đắt, nhưng nếu vì cứu lại một người sắp chết đói, năm vạn lượng một nắm xôi tại hạ cũng tuyệt không nhúu mày.”

Thanh sam khách nghe xong liền bật cười, giọng trở nên có phần hài hước: “Nếu mà là ta, có lẽ trước tiên sẽ để người kia cắn cỏ cạp đất cảm ơn, sau đó tranh thủ thời gian đi mời đại phu rồi mới mua cho kẻ đó một phần ăn thịnh soạn. Năm vạn lượng một nắm xôi, thứ cho Lý Bất Mặc này cũng không dám hào phóng tới vậy, khả khả!”

Y nói xong giống như cảm thấy buồn cười quá thế, cười đến rũ rượi, ho sảng sặc vì không dám nhổ rượu trong miệng ra ngoài.

Giọng điệu của thanh sam khách tuy có phần đùa giỡn, nhưng y thật ra đã ngầm tán đồng Từ Hiền, trong lời nói đã tiết lộ cho hần biết tên của mình.

“Lý Bất Mặc?” Nghe được cái tên này, chân mày của Từ Hiền bỗng nhướn lên, hai con ngươi chợt trở nên sáng ngời.

Cầm chén rượu trên tay, Từ Hiền quên cả việc thưởng thức hảo tửu của Đoạn Nghĩa Lâu, âm lượng giọng bắt giác tăng cao năm thành, vội hỏi:

“Huynh đài chẳng lẽ chính là Vạn Thế Thi Từ, Bút Mặc Phong Quân, Thi Quân Lý Bất Mặc?”

Nói là hỏi, nhưng Từ Hiền đã có tám phần khẳng định người trước mắt chính là Thi Quân Lý Bất Mặc. Thần thái tiêu sái thoát tục như vậy, trên đời này hiếm người có được.

Hơn nữa có lời đồn rằng Thi Quân vốn là kẻ yêu rượu như mạng, nhìn trên bàn thanh sam khách trước đó đã có hai vò Đoạn Nghĩa Tửu, lại thêm vò mới gọi nữa là ba, hết thấy một ngàn năm trăm lượng, tiêu pha chỉ trong một lần phẩm tửu, há chẳng phải không bàn mà hợp với lời đồn hay sao.

Quả nhiên, lúc này hần liền nghe được thanh sam khách – Lý Bất Mặc – buông lời khẳng định: “Đều là chút hư danh, Từ tiên sinh người nếu muốn gọi ta, họ Lý này đành chiếm chút tiện nghi, người cứ xưng ta Lý huynh là được.”

Nói xong còn tỏ vẻ ngán ngẫm: “Thi Quân gì đó có hay ho cái chi đâu, nghe cứ như đâm vào tai, còn chẳng bằng danh hào ta tự nghĩ ra.”

Từ Hiền chợt thấy buồn cười. Thi Quân, Thi Quân, thi từ để quân, đến cả loại tôn xưng này mà Lý Bất Mặc cũng cảm thấy khó nghe, hẳn thật không biết phải gọi thế nào thì y mới hài lòng.

Thi Tiên? Thi Thánh? Thi Phật? Thi Thần? Thi Quỷ?

Ý nghĩ vu vơ thoáng cái là qua, hần lúc này lại bị câu nói sau cùng của Lý Bất Mặc hấp dẫn.

“Được xưng Thi Quân là Lý huynh, đó là cái hạnh của Từ Hiền này, ngược lại là ta chiếm tiện nghi của người mới đúng. Lý huynh, danh hào tự nghĩ mà người nói, tiêu đệ đây có chút hiếu kỳ, chẳng hay có thể được biết?”

Trước sự tò mò của Từ Hiền, Lý Bất Mặc cũng không giấu giếm gì, nhấp một ngụm rượu rồi khẽ lắc đầu đáp lại:

“Chuyện còn con mà thôi, có chi trịnh trọng như thế? Thiên Nhai Dị Khách, thuở xưa vừa ra giang hồ, ta luôn tự xưng như thế, khổ nỗi chẳng được mấy người nhớ tới, tới bây giờ thế nhân cứ Thi Quân, Thi Quân mà gọi, ta nghe đến cũng phiền.”

Thiên Nhai Dị Khách, đọc bốn chữ này chắc ai cũng hiểu vì sao trước đó Lý Bất Mặc lại cảm thấy thú vị khi nghe lời cảm tạ của Từ Hiền.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Tọa vong dị khách và sấm vương

Thơ từ kinh điển truyền vạn thế, nâng bút vẩy mực phong đế quân.

Đối với chư vị thi nhân, tài tử trong thiên hạ, có thể họ không biết đương kim thánh thượng danh tánh là chi, nhưng chắc chắn phải biết Thi Quân Lý Bất Mặc là ai.

Thi Quân mười hai tuổi xuất đạo, tính đến nay cũng được mười tám năm, nhưng đã suốt mười lăm năm ròng không một ai dám đấu thơ với y.

Bởi vì trong ba năm đầu tiên, bao nhiêu kẻ tự xưng tài cao bát đầu đều đã gục ngã trước thi tài chấn cổ thước kim của Lý Bất Mặc.

Từ xuân hạ thu đông, mai lan cúc trúc, phong hoa tuyết nguyệt, nhân thần quỷ yêu, ái hận tình thù, chiến tranh khói lửa, v.v... dù đề thi là gì, kẻ chiến thắng vẫn luôn là Lý Bất Mặc.

Mười lăm năm trước, sau khi Thi Vương Tô Vĩnh bề gãy cán bút nhận thua, tự nhận không xứng làm thơ từ, thề rằng sẽ phong bút hết quãng đời còn lại, Lý Bất Mặc cũng được đẩy lên thần đàn.

Ban đầu vốn không có cái danh Thi Quân, câu “Vạn thế thi từ, bút mực phong quân” thật ra là “Vạn thế thi từ, bút mực phong vương”.

Thuở ấy, chữ “phong” vốn dĩ có nghĩa là phong ấn, phong tỏa chứ không phải được dùng theo nghĩa phong chức, phong tước như bây giờ.

Nhưng thứ gì đi qua miệng lưỡi con người mà không biến dạng? Người đời bắt đầu hiểu nhầm rằng câu nói kia là để chỉ việc Lý Bất Mặc được phong Thi Vương, dù có kẻ biết chuyện đích chính lại nhưng vẫn không tạo được bọt sóng gì quá lớn, lâu dần cái sai lại thành cái đúng, cái đúng lại thành cái sai.

Lý Bất Mặc tài hoa bậc nào, trong thiên hạ này, kẻ mến mộ y lại nhiều biết bao nhiêu cho kể? Họ cảm thấy nếu đã lỡ sai thì phải sai sao cho đáng, y là người khiến Thi Vương phải phong bút tự nhận không xứng làm thơ, sao có thể dùng lại cái danh hiệu của kẻ đã bị mình đánh bại cho được, nhờ vậy mới có cái danh Thi Quân như hiện giờ.

Vì tài làm thơ từ thiên hạ vô song, cho nên dù là một cao thủ có kiếm thuật tuyệt luân, thế nhân thường chẳng nhắc gì tới trình độ võ công của Lý Bất Mặc, thậm chí phần lớn người trên đời này còn tưởng rằng y chỉ là một thi nhân tay trời gà không chặt nữa cơ.

Lý Bất Mặc chưa từng phiền lòng về điều đó, y vốn là kẻ tâm tính tùy hứng, chỉ thích tiêu dao tự tại, thi từ hay kiếm đạo đối với y đều chỉ có thể coi là sở thích, nếu mất đi thiên phú với hai thứ ấy, e rằng y cũng không ngần ngại gì mà vứt bỏ, tìm thứ khác làm niềm vui.

Chỉ có hai thứ mà Lý Bất Mặc không vứt bỏ được: Rượu và bằng hữu.

Tại sao lại để rượu trước mà bằng hữu sau, chẳng lẽ y là người còn coi trọng rượu hơn bằng hữu? Thật ra không phải vậy, bởi đối với Thi Quân, một người bằng hữu hợp tính cũng giống như một chén rượu hảo hạng vậy, hơn nữa còn là phần độc nhất vô nhị trên đời.

Cho nên ngoại trừ làm thơ và múa kiếm, y còn có ba thú vui khác: Một là uống rượu, hai là kết giao bằng hữu, ba là kết giao bằng hữu để cùng uống rượu.

Từ Hiên không thích uống rượu, một và ba coi như thôi, nhưng vẫn còn hai. Lý Bất Mặc cảm thấy cách hán nói chuyện khá hợp ý mình, là đối tượng mà y có thể tính đến chuyện giao hữu.

Thi Quân không biết một điều rằng Từ Hiên cũng có chung suy nghĩ như vậy, nghe được danh hào tự nghĩ của y, hần bèn hỏi: “Thế sao Lý huynh không tiếp tục xưng cái danh ấy ra cho người đời biết đến? Ta tin rằng với danh vọng của Lý huynh bây giờ, chỉ cần nhắc qua vài lần sẽ có rất nhiều người ghi nhớ.”

Lý Bất Mặc hất nhẹ tay áo, lắc đầu mà đáp: “Ồi thôi chớ nhắc lại nữa, nếu là mấy năm trước ta còn suy nghĩ, nhưng giờ... ta tự biết với mình là được vậy.”

“Có chi lại thế?” Từ Hiên tỏ vẻ hiếu kỳ.

Lý Bất Mặc cười nhạt đáp lại: “Bởi vì những năm gần đây, trong võ lâm xuất hiện một vị tân tú xưng là Thiên Nhai Quân Tử. Thiên Nhai Dị Khách, Thiên Nhai Quân Tử, kẻ không biết chuyện e rằng sẽ tưởng ta với người kia cùng một bọn mất, trong khi Lý mỗ và hần nào có quen biết gì nhau?”

Nói xong liền khịt mũi lắc đầu, lại nở nụ cười hóm hỉnh mà nói với Từ Hiên rằng:

“Cho nên việc này cứ để gió cuốn đi thôi. Từ tiên sinh, nhắc đến cái chuyện danh hiệu giang hồ, Lý mỗ nghe người nói đã ra hành tẩu được hai tháng, liệu đã lấy cho mình danh hiệu nào hay chưa? Chớ cười ta mà, ra giang hồ phải có một danh hiệu thì mới xem là nhân sĩ giang hồ chân chính.”

“Có tự giới thiệu mình cũng không cần dài dòng, trực tiếp hô danh hiệu rồi xưng họ tên, sau kèm thêm một câu hạnh ngộ là xong. Như người cũng nói đó, cùng là dị khách lưu lạc chân trời, ai lại quan tâm gì chuyện người xuất thân nơi đâu.”

Mặc dù giọng điệu của Lý Bất Mặc có chút đùa giỡn, nhưng Từ Hiên lại thấy vài phần có lý, nên hần liền bắt đầu trầm ngâm, suy nghĩ thử xem nên lấy

danh hiệu gì.

Thiên Thủ Nhân Đồ? Quỷ Môn Long Vương? Vạn Lý Độc Hành? Thiết Chương Thủy Thượng Phiêu?

Đều không phải, ngẫm lại sở học của mình, lại nghĩ đến việc bản thân cũng là kẻ dị khách tha hương, Từ Hiên đã nghĩ ra xưng hào để dùng trong giang hồ.

“Tọa Vong Dị Khách, Từ Hiên, gặp qua Lý huynh.” Hắn nâng chén rượu trong tay lên kính Lý Bất Mặc, dùng danh hiệu mình vừa nghĩ ra để giới thiệu lại lần nữa với người sau.

Nghe được danh hiệu của hắn, phát hiện một danh từ mới, Lý Bất Mặc liền tỏ vẻ thích thú mà hỏi: “Tọa Vong? Ngồi mà quên chăng, nghĩa là thế nào?”

Từ Hiên từ tốn đáp lại: “Hủy đi tứ chi cường kiện, bỏ đi thính giác linh mẫn và thị lực rõ ràng, thoát ly thân hình cũng quên đi trí tuệ, nhờ đó tương thông với đại Đạo mà hòa thành nhất thể. Đây chính là Tọa Vong.”

Lý Bất Mặc nghe xong, gật đầu hô một câu “hóa ra là vậy” rồi không hỏi gì nữa, y có thể nhận ra đó là một loại tâm pháp võ học nào đấy, nên cũng biết không thích hợp để đào sâu thêm.

Lại nhấp một ngụm Đoạn Nghĩa Tửu, y chợt phát hiện Lý Tự Thành từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, hơn nữa mặt ửng mầu, giống như gặp phải vấn đề nan giải gì đó, thế là bèn nhắc nhở Từ Hiên:

“Từ tiên sinh, đệ tử nhà ngươi có vẻ như đang có tâm sự gì thì phải.”

Từ Hiên nghe vậy, bèn quay sang nhìn Lý Tự Thành, nhẹ giọng gọi: “Tự Thành?”

Thấy gã ngẩng đầu nhìn mình, hắn mới hỏi: “Ngươi đang bận tâm điều chi đấy ư?”

Lý Tự Thành thành thật đáp lại: “Tiên sinh, Tự Thành đang nghĩ mình nên lấy danh hiệu gì thích hợp. Chi là đệ tử ngu ngốc, nghĩ mãi cũng không ra.”

Vừa dứt lời, gã giống như nghĩ tới chuyện gì đó, hai mắt sáng lên, dùng ánh nhìn trông đợi mà hỏi Từ Hiên: “Tiên sinh, người lợi hại như vậy, có thể giúp đệ tử nghĩ ra một danh hiệu hay không?”

“Có thể.” Từ Hiên cười nhạt gật đầu, vuốt nhẹ tóc mai, ngược mắt lên ra chiều suy nghĩ.

Cũng chẳng mất bao lâu, mắt chứa tiểu ý, hắn chợt dùng giọng điệu có phần ý nhị sâu xa cho Lý Tự Thành câu trả lời: “Chi bằng gọi Sấm Vương, ngươi thấy thế nào?”

Tên đệ tử khai môn của Từ Hiên không hiểu vì sao hắn lại lấy danh hiệu này cho mình, nhưng gã lại may mắn có Lý Bất Mặc ở một bên giải thích cho nghe.

“Sấm, tức xông pha vậy. Sấm Vương... Từ tiên sinh, kỳ vọng của ngươi giành cho đệ tử nhà mình cũng thật cao đó. Có điều kẻ này quả thật thiên tư bất phàm, hẳn sẽ không khiến ngươi thất vọng.”

“Sấm Vương, ta là Sấm Vương, đa tạ tiên sinh.” Lý Tự Thành nghe xong mừng lắm, gã trước tiên cảm ơn tiên sinh nhà mình, sau đó cũng học theo cách hắn mới dùng để tự giới thiệu với Lý Bất Mặc:

“Sấm Vương, Lý Tự Thành, gặp qua Lý... thúc thúc.”

Lý Bất Mặc: “...”

Ta già lắm sao? Có lẽ đây chính là tiếng lòng của y lúc này.

Thấy Lý Bất Mặc như bị hóa đá, Từ Hiên lòng thầm buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường, không chút biến sắc, giúp tên đệ tử nhà mình sửa giọng: “Tự Thành, ngươi gọi Lý tiên bối là được.”

“Vâng tiên sinh.” Lý Tự Thành nghiêm túc nghe theo, tự giới thiệu lại lần nữa: “Sấm Vương, Lý Tự Thành, gặp qua Lý thúc... tiên bối.”

Lý Bất Mặc nghe gã nói vấp, cũng chỉ biết phì cười, khoát tay bảo rằng:

“Được rồi, được rồi, ta đã biết. Mà này Lý... hai ta chung họ, ta đường đột gọi tên ngươi vậy. Tự Thành tiểu huynh đệ, cái danh hiệu này tuy là kỳ vọng của Từ tiên sinh giành cho ngươi, nhưng nó cũng rất dễ đắc tội với người. Ngươi tuy thiên tư bất phàm, nhưng bản lĩnh vẫn chưa đủ xứng với danh, chớ nên lơ là việc khổ luyện võ nghệ đâu đấy.”

Lý Tự Thành nghe xong, cũng học theo Từ Hiên nâng chén nói tạ: “Tự Thành xin đa tạ Lý tiên bối đã nhắc nhở, ta chắc chắn sẽ không để tiên sinh phải thất vọng.”

“Ừmm...” Lý Bất Mặc gật đầu đáp lại bằng giọng mũi, lại vừa hay bắt gặp chén rượu của hai thầy trò Từ Hiên vẫn còn y nguyên, thế là bèn vỗ bàn một cái, tặc lưỡi nói rằng:

“Chắc chắc chắc! Ôi chào, hai người này giờ vẫn chưa thử Đoạn Nghĩa Tửu hay sao? Thật là không có tuệ nhãn thức châu, hảo tửu bậc này, người nào lại có thể nhẫn nhịn không uống cho được, Tử tiên sinh người...”

Nói đến đây y chợt vỗ trán lắc đầu, thờ dài nói tiếp: “...Ta quên mất người không thích uống rượu, đúng là có thể nhịn được. Hời ôi thương thiên trên kia, cõi đời này sao lại có người không thích rượu, thứ quỳnh tiên ngọc dịch tuyệt diệu nhất thế gian này?”

Tử Hiền gặp y làm quá như vậy, về mặt khóc cười không xong, bảo rằng: “Lý huynh xin chớ than trời, tiểu đệ uống còn không được sao?”

Nói xong liền đưa chén tới miệng, ung dung nhấp một ngụm. Lý Tử Thành gặp Tử Hiền đã uống, cũng bắt chước theo, ực một hơi vào bụng.

Sau đó mặt Lý Tử Thành liền nhăn lại như con khỉ, còn về phần tiên sinh của gã, hần giống như đã hiểu tại sao rượu này lại gọi là Đoạn Nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Vừa nghe có biến, tẩu tán tứ phương

Chạm môi thì ngọt, đến đầu lưỡi thì đắng, tới cuống lưỡi lại ngọt, vào họng rồi lại đắng, đến lúc xuống bụng chính là lần thứ ba vị ngọt lên ngôi, nhưng dư vị sau cùng chỉ còn là đắng chát.

Ngọt đắng thay phiên nhau xuất hiện ba lần, ba lần của vị ngọt thì đều ngọt như nhau, nhưng ba lần của vị đắng thì mỗi một lần lại càng đắng hơn gấp bội.

Trong lúc uống, Đoạn Nghĩa Tửu luôn cho Tử Hiền một thứ cảm giác cay nóng, hùng hực như ngọn lửa. Nhưng chờ dư vị qua đi, thứ mà hần cảm nhận được chỉ còn là cái lạnh, không phải lạnh trong mát lạnh, mà là lạnh lẽo, lạnh lùng, lạnh nhạt.

Trái tim nóng rực bị vút xuống nơi lạnh lẽo, tâm tính dần trở nên lạnh lùng, sau cùng dùng ánh mắt lạnh nhạt để đối đãi thế gian này.

“Bởi vì cứ tin tưởng rồi lại bị bội nghĩa, cho nên quyết định đoạn nghĩa với đời sao? Ông chủ của Đoạn Nghĩa Lâu, rốt cuộc là người như thế nào?” Một lần nhấp môi đã khiến Tử Hiền sinh lòng hiếu kỳ về thân phận của chủ nhân tòa tửu lâu giang hồ này.

Đặt chén rượu xuống bàn, Tử Hiền cảm thán: “Rượu này quả thật bất phàm, có thể xưng là kỳ tửu, tiểu đệ phải đa tạ Lý huynh đã hào phóng rồi.”

Không dừng lại ở đó, hần cũng thừa dịp này nhờ Lý Bất Mặc giải đáp sự tò mò của mình: “Thử qua Đoạn Nghĩa Tửu, ta cũng đoán được tại sao nó lại có cái tên này. Lý huynh, cố sự đằng sau vỏ rượu đất giá này, người có biết hay chăng, liệu có thể giúp tiểu đệ đây được thỏa chút tò mò?”

Lý Bất Mặc lại lắc đầu đáp rằng: “Ta quả thật biết, nhưng đó là chuyện của bậc tiền bối, Lý mỗ cũng không muốn nghị luận lung tung, mong người chớ có nhắc lại nữa.”

“Là ta đường đột.” Tử Hiền nghiêm giọng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Và chẳng, dù không hỏi ra được câu chuyện ẩn đằng sau, nhưng hần cũng có thêm một dữ kiện về thân phận của ông chủ Đoạn Nghĩa Lâu.

Có thể được Lý Bất Mặc gọi là tiền bối, Tử Hiền đoán rằng đó hẳn là một bậc cao nhân võ lâm.

Thi Quân không biết hần đang đoán già đoán non, y khoát tay một cái bảo rằng: “Không đường đột.” Sau đó liền nâng chum rượu lên uống, mắt thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoàng hôn đã tắt nắng, trăng dần hiện nơi phía trời Tây, y nâng Đoạn Nghĩa Tửu mời mình nguyệt, trong ánh mắt xa xăm xuất hiện một nỗi cô liêu nhân nhạt.

Tiểu nhị A Thất không biết từ lúc nào đã lên đây thấp đèn, sẵn tiện hỏi đám khách nhân lâu hai xem có muốn gọi gì thêm không, nhưng thứ hần nhận được đều là những cái xua tay, chỉ có thể ôm theo một bụng oán khí đi xuống lầu một.

Dưới ánh nến mờ lung, Tử Hiền nhìn vào bóng lưng của Lý Bất Mặc, chẳng hiểu sao hần lại cảm nhận được một nỗi sầu man mác, một thứ cảm giác cô độc dù đang giữa chốn đông người, như một kẻ còn tỉnh khi thế nhân đều đã say.

Không kim được, hần bèn hỏi: “Lý huynh, người thường ngày vẫn cứ độc ẩm thế này sao, có từng cảm thấy cô quạnh hay chăng?”

Lý Bất Mặc nghe vậy liền ngửa mặt cười rộ lên, y phất tay chỉ mặt trăng trên trời, sau đó lại chỉ đến bóng mình đang in trên vách tường, tiêu sái đáp lại:

“Cửu bôi yêu mình nguyệt, đối ảnh thành tam nhân. Ta vốn chưa bao giờ cô độc, huống chi lúc này còn có hai vị cộng ẩm nơi đây, cùng với không ít phương đầu trộm đuôi cướp rình mò, đông đúc náo nhiệt vô cùng, lấy gì quạnh quẽ cho được?”

Nâng chén mời trắng sáng, thêm bóng thành ba người, ca hát có trăng bồi hồi, nhảy múa có bóng cuồng quay, lúc tỉnh thì cùng nhau vui đùa, lúc say thì phân tán mỗi nơi.

Chiều theo cách mà Lý Bất Mặc nói, vậy thì y quả thật chưa bao giờ biết đến quanh què là gì.

Trên đời này, có những người ở nơi đông đúc vẫn chỉ cảm thấy cô đơn, ngược lại có những người luôn đơn thân một mình lại chưa từng thấy cô độc.

Cô độc hay không là do tâm, không phải do hoàn cảnh. Một người nếu biết tự tạo niềm vui, dù cho một mình thanh tu nơi đỉnh cao sơn cũng có thể khoái hoạt đến quên cả đất trời.

Hiển nhiên, Lý Bất Mặc rất có thể là một người như vậy.

Có điều nghe y nhắc đến “đầu trộm đuôi cướp rình mò”, Từ Hiền dùng khoe mắt liếc qua nhóm bốn tên cao thủ Tiên Thiên ở bàn bên kia, ngấm lại số Thiện Ác khi mà mình soi được ban nãy, hần chột nhếch môi cười, một nụ cười có phần ý nhị sâu xa.

“Nếu đã là đầu trộm đuôi cướp, sợ rằng không khí vui tươi thì cũng bị chúng làm cho chướng khí ngột ngạt, Lý huynh có cần ta giúp một tay tổng cổ chúng đi?”

Nghe Từ Hiền hỏi vậy, Lý Bất Mặc cười khi đáp rằng: “Từ tiên sinh ngươi trông vậy mà táo bạo hơn người, thật sự không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Có điều đây là chuyện của Lý mỗ, vẫn nên do ta tự tay giải quyết thì hơn, dù sao chỉ là chút vấn đề còn con.”

Nói xong liền vỗ trán, tỏ vẻ thất ý: “Ôi chao, biết vậy ta đã không bắt chuyện với ngươi.”

Ban nãy vừa trò chuyện được dăm câu, Lý Bất Mặc mới ngó ra trong lầu này đang có gian tặc rình mò mình, lúc đó y đã thấy có chút hối hận vì hành động mời rượu Từ Hiền, bởi có thể dẫn tới việc hần có thể bị liên lụy vào.

Giờ thì hay rồi, gian tặc còn chưa làm gì, Từ Hiền đã chủ động gây hấn trước, Lý Bất Mặc cảm thấy quả thật hết nói nổi.

Nhưng nhìn vẻ mặt không kiêu không vội, ung dung tự đắc của Từ Hiền, y lại nghĩ rằng hần hẳn phải có thứ gì đó để dựa vào mới dám thể hiện thái độ như vậy.

Ở chỗ bàn gần hành lang, hai huynh đệ mập mạp sau khi nghe câu nói của Từ Hiền liền gác lại vấn đề nướng hươu sao cho ngon, thì thầm to nhỏ:

“Đại ca, hình như sắp có biến.”

“Cần ngươi nhắc sao? Mẹ kiếp, xem ra tạm thời không ăn thịt nướng được rồi.”

“Vậy làm thế nào?”

“Còn hỏi, chạy chứ sao!”

“Vậy còn hươu...”

“Chớ lo, lát nữa ta và ngươi xuống dưới lầu đợi, khoan hãy chạy xa. Chờ xảy ra đánh nhau, chắc hẳn tên què kia không lo được cho con súc sinh, sẽ có khả năng nó bị rơi xuống lầu, chúng ta chỉ cần làm ngư ông là được.”

“Đại ca, lỡ như hươu không rơi xuống thì sao?”

“Thì... thì nhịn chứ sao. Ôm cây đợi thỏ đã khó, giờ chúng ta đợi hươu còn khó hơn, tất nhiên phải chấp nhận rủi ro trắng tay.”

“Được, lần này đại ca nói có vẻ có lý, ta nghe ngươi.”

“Tổ sư, đại ca ngươi lúc nào không có lý. Đi, chuẩn thôi.”

Gió cuốn mây tan, hai huynh đệ lấy khí thế tựa như Thao Thiết thôn sơn hà, nhaoáng cái đã bào sạch sẽ thức ăn trên bàn, sau đó liền nâng bụng chạy xuống lầu một tính tiền.

Không có loại mỹ đức tiết kiệm như bọn họ, đạo sĩ già và hai tên đệ tử của lão ăn được giữa chừng liền buông đũa, lão hô một tiếng “đi” là hai tên tiểu đạo sĩ liền phui áo đi theo, hoàn toàn chẳng chút chân chừ.

Thấy có biến liền chạy, đây chính là cách xử sự thường thấy của nhân sĩ giang hồ, không phải ai cũng thích lo chuyện bao đồng hóa giải ân oán của người khác, nếu muốn thể thiện hành đạo, hoặc là thọc gậy bánh xe cũng phải tự xem bản thân có bao nhiêu cân lượng rồi tính.

Từ Hiền trong mắt bốn tên cao thủ Tiên Thiên kia có vẻ như chẳng được bao nhiêu cân lượng, chúng hoàn toàn không thèm để ý đến hần.

Tên già nhất trong bọn chúng – một người đàn ông tuổi chừng ngũ tuần với hai cây đoản kích giắt sau lưng – hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói rằng:

“Lý Bất Mặc, ngươi chỉ biết sinh miệng lưỡi thôi sao? Chờ Trác huynh tới đây, ta xem ngươi có còn mạnh miệng được nữa hay không.”

Người không liên quan đều đã đi hết, kẻ mới bị liên lụy thì vẫn còn ở lại, cho nên bốn tên cao thủ Tiên Thiên cũng không định che che giấu giấu nữa, trên mặt bốn người đều thể hiện rõ địch ý, mặt mày ác sát nhìn về phía Lý Bất Mặc.

Tuy thái độ bọn chúng giống như không thèm để mắt đến Từ Hiên, nhưng sự thật lại chẳng phải vậy.

Nhìn như không coi hấn ra gì, kỳ thực trong âm thầm bọn chúng lại hết sức đề phòng hấn.

Bởi lẽ, đối với một kẻ chỉ có cảnh giới Hậu Thiên mà dám tự tin nói ra câu muốn giúp Lý Bất Mặc tống cổ chúng đi, phản ứng đầu tiên của bốn tên cao thủ Tiên Thiên không phải là “tiểu tử này phải chết”, đòi chém đòi giết hấn một cách vô tri.

Thứ đầu tiên họ nghĩ tới là tiểu tử này dựa vào cái gì mà dám nói ra câu đó, chẳng lẽ hấn có lá bài tẩy gì đó sở hữu uy lực kinh nhân? Hay là hấn đang ẩn giấu cảnh giới? Bên cạnh hấn có cao thủ ẩn nấp bảo vệ? Hấn có đại môn đại phái làm chỗ dựa?

Rất, rất nhiều nghi vấn được đặt ra, vậy nên chúng mới không dám vọng động.

Không giống như Sát Thần Môn chúng dựa vào tà công dễ dàng đạt tới Tiên Thiên, bốn người này đều là kẻ có chân tài thực học, tâm trí và tầm nhìn đều theo kịp cảnh giới tu vi, chẳng phải phùng giá áo túi cơm bị sự đồ Từ Hiên săn giết như gặt lúa.

Có điều lần này bọn chúng thật sự nghĩ nhiều rồi. Nếu mà Từ Hiên biết được ý nghĩ của bốn tên cao thủ Tiên Thiên, hấn chắc chắn sẽ cảm thấy đáng tiếc thay chúng, đề phòng đủ đường mà lại chẳng có cái nào chính xác.

Nhưng hấn không biết ý nghĩ của bốn tên cao thủ Tiên Thiên, Lý Bất Mặc lại càng không biết.

Nhấp một ngụm rượu, Thi Quân nhẹ nhàng đáp lại: “Sính miệng lưỡi?”

Phi cười thành tiếng, y nói tiếp: “Thứ cho ta không nhịn được cười. Miệng lưỡi của Lý Bất Mặc này, một là để thưởng thức rượu ngon trong thiên hạ, hai là để ngâm tụng thi từ, ba là để tán gẫu cùng tri kỷ. Về phần các người... thật sự không xứng để ta hao phí miệng lưỡi của mình.”

Bốn tên cao thủ Tiên Thiên nghe vậy giận lắm, nhưng còn chưa kịp mắng chửi gì thì đã có một giọng nói già nua vang lên giành trước: “Nói hay, nói hay. Không hổ là Thi Quân... khụ khụ... khụ khụ...”

Âm thanh sâu kín, cảm tưởng không biết từ đâu vọng lại, còn mang theo tiếng ho của tuổi già.

“Trác lão!”

“Trác huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Một ván cược dẫn tới phiền phức

Từ ngoài hành lang, một lão già mặc áo bào xám chống gậy bước vào, râu tóc muối tiêu nhưng tinh thần quắc thước, chiều cao khiêm tốn nhưng sừng lưng thẳng tắp, dù lão chưa hề có hành động gì quá đáng, Từ Hiên đã cảm nhận được thứ khí tức khiến hấn cảm thấy đè nén tỏa ra từ người lão.

Tiên Thiên tăng bảy.

Đó là cảnh giới mà Từ Hiên mượn【Hiệp Đạo Thiên Nhân】nhìn ra, mặc dù hấn từng đối đầu với kẻ có cảnh giới còn cao hơn, ví dụ như Triệu Hác, nhưng so với lão già áo bào xám này thì họ Triệu chẳng đủ để so sánh, còn Sát Đồng Tiên Thiên thì hấn là vẫn nhìn hơn lão một chút, có điều vẫn rất khó nói, phải đánh qua mới biết được.

Tiên Thiên tăng sáu, đây lại là cảnh giới võ đạo của Lý Bất Mặc hiện giờ, thấp hơn lão già áo bào xám một cảnh giới nhưng lại hoàn toàn nội liễm, cho Từ Hiên một cảm giác hư vô phiêu miểu, nếu không phải có thiên nhân tra xét, chỉ dựa vào mắt trần xác thịt thì sợ là hấn không thể nhìn ra y sâu cạn thế nào.

So với hai người, bốn tên cao thủ Tiên Thiên kia lại kém hơn rất nhiều, người có cảnh giới cao nhất trong bọn chúng chỉ là Tiên Thiên tăng ba, hơn nữa không phải gã đàn ông nhiều tuổi nhất dùng song kích kia, mà là một tên nam nhân tuổi chừng ba mươi có bộ dạng làm li vô hại, trên người cũng không mang theo thứ vũ khí nào.

Nhưng cũng vì vậy mà ngoại trừ lão già áo bào xám ra, tên nam nhân này chính là đối tượng mà Từ Hiên cảnh giác nhất.

Cảnh giác thì cảnh giác, Từ Hiên vẫn bình chân như vại, Lý Bất Mặc càng là chẳng thèm quan tâm, bộ dạng cả lơ phất phơ, giống như chẳng hề biết đang có cường địch bao vây, nên uống rượu thì uống rượu, nên thưởng trăng thì thưởng trăng.

Duy chỉ có Lý Tự Thành là đã rút côn sắt sau lưng ra, siết chặt trong tay, chỉ cần tiên sinh nhà mình ra ám hiệu, ví dụ như ném võ chén rượu gì đó, gã sẽ lập tức xông pha tuyến đầu.

Lão già áo bào xám được gọi là Trác lão kia vẫn giữ nụ cười hiền hòa trên gương mặt, ra hiệu cho bốn tên cao thủ Tiên Thiên còn lại thu hồi thái độ giương cung bạt kiếm của mình, lão chậm rãi tiến đến bên một cái bàn nằm giữa hai phe, thông thả ngồi xuống ghế.

Cộp!

Dậm nhẹ cây mộc trượng trong tay xuống sàn, lão ho khan hai tiếng rồi hòa khí nói với Từ Hiến:

“Vị công tử này, lão hủ Trác Thủy Phân, người giang hồ xưng một tiếng Lão Thuyết Thư, ở hai phủ Kinh Thạc, Diêu Hành cũng có chút danh mỏng. Lão hủ nhìn công tử cũng thuộc bậc sang quý, chắc hẳn không muốn lợi cái vùng nước đục này, chỉ bằng người chịu khó di dời một phen, chờ lão hủ giải quyết xong ân oán lại đến bồi tội, hai bên đều vui, người thấy vậy có được chăng?”

“Lão Thuyết Thư?” Từ Hiến chợt thấy có chút thất vọng, theo cách nhìn của hắn, có thể dùng loại xưng hào kiêu này vốn nên là cao nhân tiền bối, kỳ nhân dị sĩ, không phải Thần Mạch thì chí ít cũng phải Huyền Tông, nào ngờ một lão già Tiên Thiên cảnh đã dùng rồi.

Từ Hiến thất vọng ra mặt, Trác Thủy Phân gấp hắn nghe xong lời của mình lại có biểu lộ như vậy, dù sống hơn sáu mươi năm cuộc đời lão cũng không đoán ra nổi tại sao hắn lại thế, nhưng còn chưa kịp nói gì thêm thì đã nghe hắn cất giọng hỏi rằng:

“Vị Trác tiên bối này, theo tại hạ thấy, Lý huynh tính tình tiêu dao tự tại, làm người quang minh lỗi lạc, tự ngu tự nhạc, khó mà đắc tội đến ai. Các người lại thấy y thân cô thế cô, ý đồng vậy ít, liệu có phải không được hợp đạo nghĩa cho lắm?”

Trác Thủy Phân chờ hắn nói xong, thở dài một tiếng mà rằng: “Vị công tử này, người nói đúng một chuyện, Thi Quân đúng là không đắc tội đến ai, nhưng đáng tiếc, hắn lại giữ thứ vốn không nên giữ. Khụ khụ... thiên hạ rộn ràng đều vì lợi, ta không sai, hắn không sai, chỉ sai ở chỗ món đồ kia nằm trên người của hắn.”

Từ Hiến chợt nhếch môi cười, lắc đầu chế giễu: “Hóa ra là tham tài vật của người nên muốn đoạt lấy? Trác tiên bối quả thật xứng với danh Lão Thuyết Thư, kể chuyện rất hay, việc giết người cướp của cũng có thể nói đến thoát tục như thế, người không sai, ta không sai, sai là do bảo vật quá mê người? Lời này thật diệu làm sao, khiến tại hạ được đại khai nhãn giới rồi.”

Trác Thủy Phân bị hắn giễu cợt nhưng lại không chút phẫn nộ, ho khụ khụ đáp lại: “Ây dà... Chuyện này quả thật không thể trách lão hủ, chỉ có thể trách Tàng Vân Kiếm Trang mà thôi. Quy tắc mà họ mới ban bố ba ngày trước, khụ khụ... đã khiến toàn thể cao thủ Tiên Thiên của Trung Nguyên sôi trào, chẳng ai có thể cưỡng lại được, lão hủ cũng chỉ thuận theo dòng nước.”

“Tàng Vân Kiếm Trang? Lại là đám người tự cho là siêu việt ấy? Ba ngày trước...” Hắn chợt ngẫm lại tin tức mà mình xem thấy trên báo mấy ngày nay, lập tức nhớ ra quy tắc mới ban bố kia là gì.

Nếu một người sở hữu hai mươi bốn cái Tàng Vân Lệnh màu trắng bạc, hắn có thể dùng nó để đổi một cái Tàng Vân Lệnh hoàng kim sắc, thứ vốn chỉ nằm trong tay cao thủ Huyền Tông.

Khác với Tàng Vân Lệnh màu cổ đồng và màu trắng bạc, Tàng Vân Lệnh hoàng kim sắc ngoại trừ là tấm phiếu rút thăm có cơ hội đạt được một món thần binh, người sở hữu nó còn được quyền chọn một môn võ học từ Thượng Thừa Thánh cấp trở xuống của Tàng Vân Kiếm Trang để học.

Thử nghĩ mà xem, với quyền lợi như vậy, ngoại trừ cao thủ Tiên Thiên của các đại môn đại phái ra, những kẻ còn lại làm sao không điên cuồng cho được?

Nghĩ đến những trận gió tanh mưa máu mà quy tắc này đem lại, sự chán ghét của Từ Hiến giành cho Tàng Vân Kiếm Trang lại tăng thêm ba phần.

Khẽ nhíu mày, hắn nghiêng đầu sang hỏi Lý Bất Mặc: “Lý huynh, người thật sự giữ hai mươi tư cái Tiên Thiên Tàng Vân Lệnh?”

Hắn chợt sinh lòng hiếu kỳ, muốn biết y bằng cách nào nắm giữ nhiều Tàng Vân Lệnh tới vậy. Dựa vào Ác khí ít ỏi sau đầu y, tất nhiên là không phải thông qua đánh giết cướp đoạt.

“Từ tiên sinh người nói thứ này?” Lý Bất Mặc lấy cái hồ lô treo bên hông mình ra, dốc nó xuống đổ thứ đựng bên trong lên bàn.

Leng keng! Leng keng!

Không phải rượu cũng chẳng phải nước, hai mươi tư đồng xu nhỏ màu bạc lẫn lốc trên mặt bàn, bề mặt có khắc hình một thanh kiếm đâm xuyên qua đụn mây.

Quả thật là Tàng Vân lệnh.

Gặp Lý Bất Mặc không thèm đề phòng, phơi bày Tàng Vân Lệnh ra trước ánh sáng, ánh mắt Trác Thủy Phân lập tức trở nên sắc bén, bốn tên cao thủ Tiên Thiên càng không giấu được sự tham lam của mình, mấy con người hiện lên vẻ hau háu như muốn lập tức vô tội, dù là tên nam nhân có bộ dạng làm li vô hại cũng đứng ngồi không yên.

Nhưng đến cùng thì bọn chúng và lão già họ Trác vẫn chưa dám vọng động, sợ đây là cái bẫy của Lý Bất Mặc, nên muốn tiếp tục quan sát một lúc coi sao.

Lý Bất Mặc thì chẳng thèm quan tâm lũ gian tặc này có ý nghĩ gì, nhấp một ngụm rượu, y lắc đầu tỏ vẻ rầu rĩ, nói rằng:

“Ôi cái đồng của nợ này thật chẳng được tích sự gì, làm ta không có chỗ chứa rượu đã là tội lỗi tày trời, thế mà còn dụ chó tới cắn ta, quả thật không thể khốn nạn hơn được nữa.”

Nghe y than thở, Từ Hiền nhìn mớ Tàng Vân Lệnh nằm trên bàn, ánh mắt vẫn thản nhiên như không, coi như đang nhìn thấy mấy đồng xu bình thường chứ chẳng phải Tàng Vân Lệnh gì đó.

Đối với thứ này, hần muốn tham cũng tham không được. Võ học Thượng Thừa Thánh cấp? Thần binh? Từ Hiền chỉ có thể nói xin lỗi với chúng, vì hần thật sự khinh thường chúng.

Không nói đến võ học kỳ công của hệ thống, chỉ tính riêng võ học của thế giới này thì hần đang sở hữu một bộ Tuyệt Học Thánh cấp đây này. Thần binh thì hần tạm thời chưa có, nhưng thần vật thì có một đồng, công dụng đều hết sức huyền diệu, quả thật không thêm cái gọi là thần binh của Tàng Vân Kiếm Trang.

Huống chi chờ nghe【Thờ Rèn】lên đến cấp cao, thần binh đối với hần e rằng chỉ còn là một con số, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cho nên Từ Hiền đúng là không coi Tàng Vân Lệnh ra cái cóc khô gì, hần giữ lại chúng trong người cũng chỉ vì để diện kiến quần hùng thiên hạ mà thôi, rút thăm trúng thưởng gì đó chẳng đáng một đồng.

Với tâm thái như vậy, Từ Hiền rất là thản nhiên khi hỏi Lý Bất Mặc rằng: “Nếu đã như thế, sao Lý huynh không vứt chúng đi?”

Giọng điệu thờ ơ như thể đang nói đến việc vứt một cục rác, bốn tên cao thủ Tiên Thiên nghe được chỉ cười lạnh, cho rằng hần đang giả bộ nguy hiểm, nói điện nói xàm.

Trác Thủy Phân thì không như vậy, lão bán tín bán nghi, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển liên miên, tính toán xem Từ Hiền phải là con cháu nhà nào mà có thể nói ra được câu đấy.

Lý Bất Mặc thì chẳng nghi ngờ gì, chỉ vỗ trán than rằng: “Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng không thể làm được. Biết vậy đã không cược với tên Tiểu Đồ Quý, ai mà ngờ hần lại chơi ta như thế!”

Than trách một câu, y bắt đầu nói cho Từ Hiền biết đầu đuôi có sự.

Thật ra cũng không có gì khúc chiết, chuyện là ít ngày trước Lý Bất Mặc đang ở Diêu Hành Phủ, Hồng Lộ Thành nghe hát, bỗng có người mang theo một bình rượu tới tìm y, tự xưng là Tiểu Đồ Quý, kẻ mà cả cuộc đời không thích thứ gì khác ngoài đánh cược.

Tiểu Đồ Quý nói, trước đó hần nghe được rằng Thi Quân Lý Bất Mặc yêu rượu như mạng, ném qua trăm ngàn loại rượu trên đời này, có thể xưng là tửu tiên, chưa cần uống cũng có thể nghe ra rượu ngon hay dở.

Vì lẽ đó, Tiểu Đồ Quý muốn đánh cược với Lý Bất Mặc, hần cược rằng y nhất định sẽ đoán sai mùi vị trong bình rượu mà hần mang đến.

Tự nhận là một bậc siêu phàm về rượu, Lý Bất Mặc đương nhiên không nhận được sự khiêu khích này, thế là chấp nhận đánh cược với Tiểu Đồ Quý.

Sau đó...

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Mặc Thi Quân, tiên sinh tính đường chạy?

“Sau đó thế nào?” Mặc dù từ lời nói trước đó của Lý Bất Mặc, Từ Hiền đoán được rằng y đã cược thua tên Tiểu Đồ Quý kia, nhưng hần vẫn cứ hỏi thành câu.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hần, Lý Bất Mặc đáp: “Ta cược thua. Tên kia mở nắp bình rượu, hương bay mười dặm, Lý mỗ vừa ngửi liền nghe ra đây là Tuyệt Hoa Lộ, một loại hảo tửu hiếm thấy trên đời, do Bắc Vực truyền tới chứ Trung Nguyên không hề có.”

Từ Hiền chợt nhướn mày, tỏ vẻ khó hiểu: “Nếu đã nghe ra là hảo tửu, Lý huynh sao lại thua? Chẳng lẽ nguoi lo sợ có trá, nên trả lời ngược lại, đoán là dở?”

Lý Bất Mặc “xì” một tiếng, lắc đầu bảo rằng: “Lý mỗ uống bao nhiêu rượu, ngửi mùi biết vị, sao lại nghe sai cho được, ta vẫn đoán là là rượu ngon.”

“Nếu vậy...”

“Phải, lúc ta uống vào thì lại là dở, chua chát vô cùng, còn tệ hơn cả nước lã.” Vẻ mặt của Lý Bất Mặc ra chiều cay cú lắm, nhớ lại mùi vị lúc ấy, y vẫn cảm thấy ghê tởm.

Cũng không có gì lấy làm lạ, đối với một người sành rượu, yêu rượu như mạng, việc uống phải một thứ rượu dở tệ quả thật chẳng khác chi ăn phải phân, khó chịu vô cùng.

“Hương của rượu ngon mà vị lại trái ngược? Lý huynh, ta rất hiếu kỳ Tiểu Đồ Quý đó bằng cách nào làm được việc ấy.” Từ Hiền chợt liếc đến cái vại rượu đựng com trên bàn mình, thầm đoán liệu có phải Tiểu Đồ Quý cũng là người của Đoạn Nghĩa Lâu hay không.

Nhưng lời nói tiếp theo của Lý Bất Mặc khiến Từ Hiền bỏ đi suy nghĩ đó.

“Nhắc lại thêm tức, tên lưu manh ấy không biết kiếm đâu ra cái bình rất quái dị, bên trong chia làm hai ngăn, một ngăn hẩn rót Tuyết Hoa Lộ, ngăn còn lại chứa thứ rượu dở kia, mỗi ngăn đều có nắp riêng, được điều khiển bằng cơ quan hết sức tinh vi.”

“Lúc cho ta ngửi, hẩn chuyển ngăn có Tuyết Hoa Lộ lên trên, mùi hương phung phức. Lúc cho ta uống, hẩn liền đảo ngược ngăn có Tuyết Hoa Lộ xuống, thế là ta liền uống phải thứ khốn kiếp kia.”

Nghe Lý Bất Mặc nói xong, Từ Hiền liền tỏ vẻ ngạc nhiên: “Tiểu Đồ Quý kia chơi xấu như thế, không sợ bị đâm chết?”

Lý Bất Mặc hừ nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: “Hắn cũng tự biết thiếu đạo nghĩa, cho nên đồng nhận thua với Lý mỗ. Trả tiền đặt cược cho ta bằng phần Tuyết Hoa Lộ trong bình, cũng nhờ vậy mà ta mới biết bí mật trong đó.”

“Vậy tiền đặt cược của Lý huynh là gì, sao lại liên quan đến mó Tàng Vân Lệnh này?” Từ Hiền cảm thấy có phần khó hiểu, nếu Tiểu Đồ Quý đã thua cược cho Lý Bất Mặc một phần hảo tửu, vậy sao y còn nhận được thêm hai mươi tư cái Tàng Vân Lệnh?

Lý Bất Mặc một lần nữa thở dài, vuốt vuốt thái dương, giọng điệu có phần kỳ quái, giống như vừa bực mình lại vừa buồn cười:

“Hắn cược thua thì phải đưa ta một bình rượu hảo hạng, ta cược thua thì phải giúp hắn bảo đảm đóng của nợ này. Cái tên lưu manh ấy, hắn tự nhận bản thân võ công thấp kém, sợ không thủ được chúng nó, thế nên mới bày trò cá cược này để ta giữ hộ, đến mừng năm tháng năm, Lý mỗ còn phải đến Văn Tiếu Kiếm Hội trả lại cho hắn, quả thật gian trá vô cùng.”

“Này chẳng phải gặp lừa bịp tay người sao?” Từ Hiền lắc đầu khe khẽ, cảm thấy Tiểu Đồ Quý kia quả thật làm người chẳng ra gì.

Nhưng cũng nhờ biết được chuyện này, hắn lại càng thấy kính nể Lý Bất Mặc, không chỉ vì tài thơ kinh thiên địa khiếp quỷ thần mà còn vì nhân phẩm cũng như bản lĩnh của y.

Tiểu Đồ Quý kia gian trá như vậy, thế mà lại tin tưởng giao Tàng Vân Lệnh cho Lý Bất Mặc đảm bảo chỉ qua một ván cược, há chẳng phải hắn đang khẳng định rằng Lý Bất Mặc chính là một người coi trọng chữ tín, hơn nữa còn có võ công siêu quần hay sao.

“Tiểu Đồ Quý...” Lầm nhẩm cái danh xưng này, Từ Hiền thấp giọng than thở: “Tiểu Đồ Quý đã xảo quyết như vậy, không biết Đồ Quý sẽ còn lợi hại ra sao!”

Trác Thủy Phân này giờ gặp hắn và Lý Bất Mặc trò chuyện qua lại như chỉ có hai người ở đây, hoàn toàn coi lão và những người khác như không khí, sao mà nhin được? Nghe Từ Hiền nhắc đến Đồ Quý, lão lập tức chen lời vào: “Khụ khụ, Đồ Quý quả thật lợi hại vô cùng, cho nên y chết rồi.”

Thấy Lý Bất Mặc im lặng uống rượu ngắm trăng, không có ý định tiếp lời, Từ Hiền bèn hỏi: “Ồ, lời này giải thích thế nào?”

“Bởi vì Đồ Quý dám cược mạng, khụ khụ...” Trác Thủy Phân khàn giọng đáp lại.

“Y cược thua rồi?”

“Không hề. Khụ khụ, Đồ Quý cả đời có mười ba lần lấy tính mạng ra cược, toàn bộ đều thắng.”

“Vậy sao y lại chết?”

“Bởi vì lần thứ mười ba, khụ khụ... Đồ Quý cược với võ lâm thần thoại, khụ khụ...”

“...” Từ Hiền chợt im lặng.

Chơi dao cũng có ngày đứt tay, có mưu ma chước quỷ cỡ nào, gặp phải thực lực tuyệt đối cũng đều thành vô dụng.

Trong một cuộc chơi, khi người gặp phải người có vũ lực vượt trội hơn, kẻ thiết lập quy tắc chưa bao giờ là người cả.

Gặp Từ Hiền trầm mặc, Trác Thủy Phân tiếp tục cảm thán: “Tuy Đỗ Quý chết rồi, nhưng vô lâm thần thoại kia cũng không sống thêm được lâu. Vô Lâm Minh kết tội hấn làm trái đạo nghĩa giang hồ, bị phó mình chủ suy tính thiên cơ, tìm đến sào huyệt ẩn náu, mình chủ tự mình xuất thủ đánh chết, đây được xem là đại sự kiện làm rung động vô lâm Trung Nguyên hai mươi năm trước.”

‘Lại là suy tính thiên cơ.’ Từ Hiền đồ mồ hôi hột, lòng dâng hàn ý.

Kẻ thù của hấn, Đoàn thái thú kia thân là bá chủ một quận, lại còn là bào đệ của Tả tướng Đoàn Bất Dung, dưới trướng sợ rằng có không ít kỳ nhân dị sĩ, chẳng may trong đó có người thông hiểu chiêm bặc, bói toán. . .

Nếu mà Ngô lão tiên sinh ở Bạch Long Trấn biết được ý nghĩ này của hấn, e rằng lão sẽ nháp một ngụm trà nói rằng: “Từ tiên sinh người an tâm kê cao gối mà ngủ đi thôi, chớ có lo nghĩ chuyện không đâu.”

Nhưng Ngô Tam Âm không biết, Trác Thủy Phân dù ở ngay cạnh cũng không biết, lão chỉ tiếp tục giảng:

“Cho nên dù Đỗ Quý đã chết nhiều năm rồi, Tiểu Đỗ Quý cũng chỉ tự xưng là Tiểu Đỗ Quý, thấp hơn một bậc, bởi vì hấn không dám cược mạng.”

Nghe lão nói đến đây, Từ Hiền tạm gạt đi âu lo trong lòng, cười nhạt gật đầu: “Trác tiên bói giúp ta được thêm kiến thức, xin tạ người rồi.”

“Từ công tử khách khí, khụ khụ. Lời cảm tạ thì không cần, chỉ cần người chớ can dự vào chuyện này thì đã là ân huệ lớn nhất rồi.”

Ho khan vài tiếng, Trác Thủy Phân trầm giọng hỏi hấn: “Từ công tử, đề nghị ban đầu của lão hủ, người suy nghĩ thế nào rồi? Vũng nước đục này, lão hủ chân thành khuyên người chớ lội vào, không được lợi gì lại còn vạ phải sinh lây, ô uế một thân.”

Từ Hiền lòng thầm cười nhạt một tiếng, ngoài mặt lại bỗng lộ vẻ do dự bất quyết, giống như gặp phải nan đề nào đó.

Giả đo đắn suy nghĩ một hồi, hấn chợt cắn răng một cái, tựa như phải ra một quyết định rất là khó khăn.

Hít một hơi thật sâu, Từ Hiền lộ vẻ mặt bất nhẫn, trầm giọng nói rằng: “Được tướng tận đầu đuôi sự việc, tại hạ cảm thấy quả thật mình không nên dính vào chuyện này. Nhưng khổ nỗi Lý huynh là người mà tại hạ từ lâu đã kính trọng vô cùng, nếu lúc này tại hạ bỏ đi thì có phần không hợp đạo nghĩa.”

Đoạn hấn liền thở dài thành tiếng giống như phiền muộn lắm, xong lại nói tiếp:

“Chi bằng thế này, nghe Trác tiên bói xưng danh Lão Thuyết Thư, người hấn phải có tài kể chuyện rất tài tình. Chi bằng tiên bói người bây giờ giảng một cổ sự, nếu cách kể chuyện của người có thể khiến tại hạ cảm thấy vừa tai thích ý, vậy họ Từ này nghe xong sẽ đi ngay, không nhúng tay vào ân oán này, tiên bói thấy thế nào?”

Nghe hấn nói xong, Lý Bất Mặc hoàn toàn không có phản ứng gì, bốn tên cao thủ Tiên Thiên thì nở nụ cười lạnh, không hề giấu giếm ánh mắt khinh bỉ của mình dành cho Từ Hiền.

Trác Thủy Phân thì không hiển lộ chút dị sắc nào, vẫn giữ nụ cười hòa khí trên mặt, gật đầu đáp: “Nếu Từ công tử đã có nhã hứng như thế, lão hủ đương nhiên không nỡ khiến người thất vọng.”

Lấy từ bên hông ra một cây quạt lông ngỗng, lão tăng háng một tiếng, từ tốn hỏi: “Không biết công tử người có nghe nói qua Tam Quốc Diễn Nghĩa?”

Khóe miệng Từ Hiền giật nhẹ một cái, hấn gật đầu đáp lại: “Tại hạ từng nghe nói qua cũng đã đọc qua, quả thật là thần tác, La Quán Trung kia đúng là tài tình vậy. Chi là hồ thẹn với tài tình của y, tại hạ không tránh khỏi tục sự quán thân, đến nay cũng chỉ đọc được mười tám hồi đầu, đáng tiếc làm sao, đáng tiếc làm sao!”

Nghe hấn nói vậy, Trác Thủy Phân phe phẩy quạt trong tay, ho khan hai tiếng rồi nói: “Nếu Từ công tử đã xem qua mười tám hồi, vậy lão hủ cũng không nhắc lại từ đầu, trực tiếp kể hồi thứ mười chín vậy, công tử thấy thế nào?”

“Có thể.” Từ Hiền gật đầu đồng ý.

Hấn diễn xuất như thần, kẻ già đời như Trác Thủy Phân cũng chẳng thể nào nhìn ra người trước mặt mình nào có phải kẻ chỉ xem qua vài hồi Tam Quốc? Sợ là kêu hấn đọc ngược từng chữ từ hồi cuối cùng đến hồi đầu tiên, Từ Hiền cũng có thể làm được.

Không hay biết bản thân đang múa rìu qua mắt thợ, lão Trác háng giọng vào đề: “Tam Quốc Diễn Nghĩa, hồi thứ mười chín. Hạ Phi Thành, Tào Tháo dụng binh. Bạch Môn Lâu, Lữ Bố vẫn mệnh.”

“Lại nói Cao Thuận dẫn Trương Liêu đánh trại Quan Công, Lữ Bố đánh trại Trương Phi. Quan, Trương hai người cùng ra nghênh chiến, Huyền Đức dẫn binh tiếp ứng hai đường. . .”

Giọng nói già dặn mà sâu lắng của lão chậm chậm vang lên, Từ Hiền nghe được một đoạn lại gạt gù ra vẻ thích thú.

Này không phải hấn giả bộ mà thật sự như vậy.

Có thể lấy Lão Thuyết Thư làm danh hiệu, Trác Thủy Phân đúng là có chân bản lĩnh, chất giọng khàn khàn, khi trầm khi bổng của lão quả thực có khả năng cảm nhiễm người nghe, dẫn nhân nhập thắng.

‘Bao huynh hẳn sẽ thích.’ Từ Hiền thăm nhủ, hẳn lại không hay rằng Bao Ngạo Thiên từ lúc biết đến “phim truyền hình” đã hoàn toàn mê mẩn, thú vui nghe kể chuyện đã bị y vút xó từ lâu.

Trác Thủy Phân không biết Từ Hiền đang nghĩ kể bán lão làm nô cho Bao công tử, vẫn say sưa với câu chuyện đang kể.

“...Lữ Bố đứng dưới thành nắng chửi Trần Đăng. Đăng ở trên thành chỉ Bồ mắng rằng, ta vốn Hán thần, sao chịu theo phản tặc nhà người? Bồ giận dữ, đang định công thành, chợt nghe sau lưng có tiếng reo hò...”

Trăng dần lên cao, gió lạnh thổi qua cảnh liễu.

Vì vu, vì vu.

Sắp đến lúc Tào Mạnh Đức xử tử Lữ Phụng Tiên, bầu không khí nơi lầu hai cũng dần trở nên túc sát.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên

“...đúng là, Lữ Bố kêu van không người cứu, Trương Liêu mắng tặc lại được tha. Muốn biết kẻ cứu Trương Liêu là ai, xin chờ hạ hồi phân giải.”

Trác Thủy Phân kể xong hồi này, ho khụ khụ liên hồi, tên nam nhân bộ dạng vô hại có cảnh giới Tiên Thiên tầng ba nhanh tay nhanh mắt, bưng một chén trà sang cho lão giải khát.

“Đã biết tai to hạn vô nghĩa, nhắc chuyện Viên môn cũng bằng thừa.” Lý Bất Mặc uống một ngụm rượu trợ hứng, nghiêng đầu ngẫm khẽ hai câu.

Hai câu này của y có ý thay Ôn hầu mắng mắng Lưu Huyền Đức bất nghĩa, không nhớ ân Viên môn xạ kích cứu nguy. Trong tình huống này, người khác nghe vào sẽ tự hỏi Lý Bất Mặc có phải cũng đang mắng Từ Hiền bất nghĩa hay không?

Trác Thủy Phân không bình phẩm gì, nét mặt như thường, chỉ có ánh mắt của bốn tên cao thủ Tiên Thiên lại tăng thêm ba phần khinh khi.

Nhưng chúng cũng biết mục đích của Trác Thủy Phân là muốn để kẻ này rời khỏi nơi đây, vậy nên cũng không dám nói gì quá đáng, ánh mắt khinh thường chỉ thoáng hiện lên liền ẩn giấu đi.

Từ Hiền vẫn thản nhiên như không, nghe lão Trác kể xong, hẳn tặc lưỡi thán rằng: “Trác tiên bối quả thực không hổ danh Lão Thuyết Thư, tài kể chuyện sinh động như thật, khiến tại hạ như lâm kỳ cảnh, chỉ biết thán phục mà thôi.”

Trác Thủy Phân hô một tiếng “quá khen”, mỉm cười nói rằng: “Khụ khụ, vậy Từ công tử người...”

Từ Hiền chấp tay gật đầu với lão: “Trác tiên bối yên tâm, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, tại hạ tất nhiên sẽ làm theo ước định.”

Đoạn lại quay sang nói với Lý Tự Thành: “Tự Thành, người cứ thông thả, chừng nào ăn sạch thì thôi. Ta trở về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Vâng, tiên sinh.” Lý Tự Thành buông cái đùi gà đang gặm dở trong tay xuống, gật đầu đáp lại.

Trác Thủy Phân chợt nhíu mày, tên cao thủ Tiên Thiên dùng song kích càn là trọn mắt quát: “Họ Từ, người có ý gì? Nể mặt mà không cần, đừng tưởng chúng ta không dám...”

Trác Thủy Phân đưa tay lên ngắt lời hẳn, khàn giọng mà rằng: “Sài lão đệ chớ nên to tiếng, Từ công tử không hề làm trái ước định.”

Lão vẫn nhớ rõ, ban nãy lúc đưa ra hứa hẹn Từ Hiền chỉ nói là hẳn nghe xong sẽ đi ngay, không hề bảo là sẽ dẫn theo tùy tùng rời đi, cho nên việc hẳn để Lý Tự Thành tiếp tục ở lại chỗ này không có gì sai trái cả.

Hơn nữa theo Trác Thủy Phân, Từ Hiền mới là đối tượng mà lão cảm thấy e ngại, có thể tiến được hẳn đi là đủ rồi, một tên Hậu Thiên thập trọng nhìn có vẻ khờ khạo ở lại cũng không tạo được bọt sóng gì, mặc dù khí huyết của gã có vẻ sung mãnh dồi dào, vượt xa thường nhân đấy.

“Từ công tử, chờ giải quyết xong ân oán nơi đây, lão hủ nhất định đến bồi tội cho người. Khụ khụ!” Trác Thủy Phân chấp tay tiễn Từ Hiền đi, bồi tội trong lời của lão có ẩn ý gì khác hay không thì chỉ mỗi lão biết.

Từ Hiền gật đầu bồi lễ: “Vậy tại hạ đi trước, chur vị ở lại chơi đùa vui vẻ.”

Trước khi lăn bánh rời đi, hắn còn nói với Lý Bất Mặc một câu: “Lý huynh, có duyên lại gặp.”

Người sau khoát tay ra hiệu đã biết, thái độ như kiểu hắn muốn đi đâu thì đi thôi, đừng làm phiền y ngắm cảnh đêm, thưởng thức trăng sao.

Từ Hiền cười nhạt, mặc cho Lý Tự Thành tiếp tục chiến đấu với cơm nước trên bàn, hắn ôm Đậu Phụ rời khỏi sảnh ăn, dọc theo hành lang trở về phòng trọ của mình.

Trác Thủy Phân nghiêng đầu vênh tai, nghe được âm thanh bánh xe càng lúc càng xa, nghe được tiếng mở cửa vào phòng rồi đến tiếng đóng cửa khóa chốt, ánh mắt hiền hòa của lão dần trở nên sắc lẹm, nhìn chăm chăm về phía Lý Bất Mặc và hai mươi tư cái Tàng Vân Lệnh đang nằm trên bàn y, bốn tên cao thủ Tiên Thiên cũng có cùng ánh nhìn như thế.

Lý Bất Mặc than nhẹ: “Chớ cứ rình mò, ta phải thu lại thôi.”

Sau đó liền vỗ nhẹ lên bàn một cái, đồng Tàng Vân Lệnh như bị cái hồ lô đựng rượu của y hút vô, leng keng, rào rào mấy tiếng liền chui hết cả vào trong.

Lý Bất Mặc lấy nắp bịt lại miệng hồ lô, kế tiếp giắt vào bên hông mình, sau đó lại tiếp tục uống Đoạn Nghĩa Tửu, ngắm trăng tròn ngày rằm.

“Thi Quân, lão hủ biết ngươi trọng chữ tín, nhưng Tiểu Đồ Quỷ là kẻ tiểu nhân âm hiểm, hắn bày mưu hèn kế hạ lừa ngươi giữ hộ Tàng Vân Lệnh, dụng ý thâm độc nhường nào, không đáng cho ngươi phải như vậy. Lão hủ cho rằng, dù ngươi có không tuân hứa hẹn với hắn cũng chẳng hề trái đạo nghĩa, người trong võ lâm chắc chắn sẽ không vì đó mà khinh thường ngươi.”

Trác Thủy Phân trước tiên nói lời đảm bảo danh dự cho Lý Bất Mặc, sau đó mới tiến vào mục đích chính của mình:

“Lão hủ biết Thi Quân coi danh lợi như mây khói, Tàng Vân Lệnh với ngươi chẳng phải vật đáng quý gì. Nếu đã như vậy, sao Thi Quân không giao nó lại cho lão hủ, như vậy lão hủ đạt được thứ mình muốn, ngươi cũng không phải lo ngại phiền phức quần thân, giữa hai chúng ta cũng không cần đại động can qua, há chẳng tuyệt thay?”

Lý Bất Mặc nhấp một ngụm rượu, ngoảnh đầu nhìn lại, đây là lần đầu tiên y trực tiếp đối mặt với đám đầu trộm đuôi cướp sau lưng mình.

Cười khẩy một tiếng, y nói với giọng có phần giễu cợt: “Người khác càng già càng sáng suốt, ngươi thì càng già càng dơ. Trong võ lâm không ai khinh thường ta? Người khác khinh thường ta có quan trọng sao, ta khinh thường ta là đủ rồi.”

Cộp!

Mộc trượng dậm nhẹ xuống, sàn nhà dưới chân Trác Thủy Phân bắt đầu xuất hiện vết nứt, giọng lão trở nên lạnh hơn vài phần: “Ý của ngươi là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt?”

Tóc xanh bay múa, Lý Bất Mặc lắc đầu cười ha hả mà rằng: “Lý mỗ yêu rượu như mạng, chẳng quản rượu mời hay rượu phạt, chỉ cần là rượu ngon, có bao nhiêu ta uống bấy nhiêu.”

Một tia sát ý xẹt lên trong hai con ngươi đục ngầu, Trác Thủy Phân khẽ lắc đầu than rằng: “Sài lão đệ nói quả không sai, Thi Quân đúng là chỉ biết sính miệng lưỡi.”

Lý Bất Mặc nghe vậy, nhếch mép cười một tiếng, tay xách lấy thanh trường kiếm dựng bên vách tường lên đặt trên bàn, hai mắt nhắm nghiền, giọng điệu trở nên lạnh lùng:

“Ý của ngươi là muốn ta sính võ công? Thế cũng được thôi. Thơ và rượu, Lý mỗ chỉ đem ra tiếp bằng hữu, gặp phường ác cầu, ta cũng chỉ có thể dùng kiếm đón chào.”

“Thi Quân a Thi Quân, nếu nói về làm thơ tác từ, thiên hạ này đều phải cam bái hạ phong, tôn ngươi thành đế thành quân. Nhưng luận đến võ công... khụ khụ, thứ cho lão hủ nói một câu không dễ nghe, ngươi không được!”

Khàn giọng mĩa mai, nét mặt Trác Thủy Phân bắt đầu trở nên có phần hung ác, chẳng thể nhìn ra bộ dạng lão gia gia hiền lành thích kể chuyện ban nãy nữa.

Cộp!

Chống gậy đứng dậy, lão nói với bốn tên cao thủ Tiên Thiên sau lưng mình rằng: “Thi Quân vang danh thiên hạ, chắc không biết gì đến mấy kẻ vô danh như chúng ta. Chư vị huynh đệ còn không tranh thủ xưng tên ra, để Thi Quân còn biết ai là người lấy mạng mình, đó là vinh dự lớn biết bao cơ chứ.”

Vừa nghe Trác Thủy Phân nói vậy, kẻ được lão gọi là Sài lão đệ lập tức đứng ra báo danh: “Băng Hỏa Song Đầu Xà, Sài Thoái!” Cảnh giới của hắn là Tiên Thiên tầng hai.

“Đoạn Nhạc Kiếm, Hách Tiểu Thông!” Đây là tên kiếm khách duy nhất trong bốn người, tu vi Tiên Thiên tầng một.

“Truy Phong Dao, Điền Minh!” Có kiếm thì có đao, hai thứ vũ khí phổ biến nhất trong giang hồ.

Tên họ Điền này cũng như Hác Tiểu Thông, cũng là cao thủ Tiên Thiên tầng một.

Khác ở chỗ họ Điền bước vào Tiên Thiên đã ba năm, còn họ Hách thì chỉ được ba tháng, tuổi của hai người đều đã qua bốn mươi, nếu không gặp thiên đại kỳ ngộ, cả đời này đoán chừng chỉ khai phá được thêm ba, bốn kỳ mạch là cùng.

“Vô Hại Tri Chu, Ân Hợp.” Tên nam nhân có bộ dạng lăm lè vô hại là người xưng danh cuối cùng, giọng nói của hắn bình bình đạm đạm, khó nghe ra sát ý trong đó, mặc dù ánh mắt hắn nhìn Lý Bất Mặc lại vô cùng lạnh lẽo.

Danh hiệu của hắn là “con nhện vô hại”, tức là con nhện không có độc. Nhưng những người từng chết dưới tay Ân Hợp đều biết, con nhện này không phải không có độc, chỉ là nó giấu độc quá sâu mà thôi.

Chờ đám địch nhân giới thiệu xong, trong bầu không khí giương cung bạt kiếm, sát ý tràn đầy thế này, Lý Bất Mặc lại chẳng hề có chút âu lo nào, từ nét mặt cho đến nội tâm đều chỉ có sự ung dung tự tại, an nhiên thích ý.

Nằm hẳn ra bàn, một chân y co lại gác lên thành cửa sổ, chân còn lại đong đưa giữa khoảng không, đầu ngửa về sau, tay thì dựng ngược vò Đoạn Nghĩa Tửu, dốc hết chút rượu ít ỏi còn lại vào trong mồm mình.

Khà một tiếng đã đời, ánh mắt mông lung, hai con ngươi như được lấp thêm một lăng kính nghệ thuật, thi hứng dâng cao, sáng ý tuôn trào, Lý Bất Mặc cười to ngâm rằng: “Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên, ngọc bàn trân tu trị vạn tiền. Đình bôi đầu trợ bất năng thực, bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên.”

Bình vàng, rượu trong, mười ngàn đấu,

Mâm ngọc, món ngon, đáng vạn quan.

Ngừng ly, ném đĩa, ăn không được,

Vung kiếm nhìn quanh, dạ hoang mang.

Giọng điệu khoáng đạt, tự nhiên, âm thanh khí khái, hùng hồn, Thi Quân bắt lấy ba thước thanh phong, kiếm chỉ tứ phương.

Nói là lòng hoang mang, nhưng bộ dáng của y lúc này nào có chút chột dạ, ngược lại chỉ thấy thanh cao thoát tục, sáng lãng, phóng khoáng vô cùng.

Có lẽ kẻ phải cảm thấy chột dạ, bàng hoàng mà Thi Quân nói đến ở đây chính là đám gian tặc lòng mang ý xấu với y cũng nên.

Choengg!

Kiếm đã rời vỏ, không chờ địch nhân tới trước, Lý Bất Mặc đã chủ động tiến công.

Kẻ mà mũi kiếm hướng tới đầu tiên, không ngoài ai khác chính là Lão Thuyết Thư, Trác Thủy Phân.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Bạc phong nhã ngâm thơ múa kiếm

Lý Tự Thành gặp vị thi nhân cùng họ với mình đang nói năng lung tung lại đột ngột rút kiếm đâm người, gã khá giật mình, nhưng nhớ lời tiên sinh vừa dặn phải ăn cho hết, hơn nữa từ nhỏ cũng nghe cha dạy không được bỏ bữa thức ăn, thế là trực tiếp nhấc cái bàn chạy đến góc hành lang ăn tiếp, tránh xa cuộc ẩu đả.

Mặc dù Lý Tự Thành nhận ra thái độ của tiên sinh nhà mình đối với Lý Bất Mặc rất hảo hữu, đối với đám người kia thì lạnh nhạt, xa lánh, nhưng không có sự ra hiệu của Từ Hiến, gã sẽ không tùy tiện can thiệp vào chuyện này.

Ít nhất thì lúc này vị Lý tiên bối kia trông có vẻ như không cần người khác giúp đỡ.

Vút!

Mũi kiếm đâm tới nhanh như tia chớp, kiếm khí sắc bén cắt rơi một nhúm tóc nhỏ, Trác Thủy Phân lại không hề có chút nao núng nào, nghiêng người sang trái nửa thân vị tránh khỏi.

Gặp kiếm chiêu của Lý Bất Mặc biến đổi thần tốc, lưỡi kiếm xoay ngang chém tới yết hầu mình, lão chỉ cười nhạt một tiếng, thần sắc bình thản như đã dự đoán được từ trước, nâng một trượng lên đỡ lấy một kiếm này.

Nói là mộc trượng, nhưng có vẻ như thứ nguyên liệu làm nên cây gậy này của Trác Thủy Phân không phải hàng thông thường, sợ rằng cũng là loại trân bảo như Tụ Linh Mộc của Từ Hiền, thậm chí còn quý giá hơn cũng chưa biết chừng.

Vậy nên lưỡi kiếm sắc bén của Thi Quân chém vào chẳng hề khiến mộc trượng suy yếu chút nào, lúc y thu kiếm lại, chỗ lưỡi kiếm chạm vào gần như không để lại được hậu quả gì, chỉ có một vết ngân màu trắng nhạt tồn tại được vài hơi thở rồi cũng hoàn toàn biến mất.

Lý Bất Mặc đoạt trước tiên cơ nhưng lại không chiếm được thượng phong, có điều Trác Thủy Phân tựa như cũng không muốn thừa thế xông lên.

Ngược lại, lão nhân lúc y thu kiếm mà nhún người nhảy về phía sau, để cho bốn tên cao thủ Tiên Thiên: Đoạn Nhạc Kiếm, Truy Phong Dao, Vô Hại Tri Chu và Băng Hòa Song Đầu Xà cùng tiến lên vây đánh Lý Bất Mặc.

Nếu phải tự mình đối quyết với Thi Quân, vậy Lão Thuyết Thư còn mời bốn người bọn chúng đến trợ giúp làm gì.

Phải, bốn tên cao thủ Tiên Thiên này là do Trác Thủy Phân cố ý mời đến. Để thỉnh bọn chúng đến trợ giúp mình cướp đoạt hai mươi tư cái Tàng Văn Lệnh, có lẽ cái giá mà lão hứa trả cho những kẻ này không được nhẹ nhàng gì cho cam.

Nhưng đất rẻ thế nào là chuyện chỉ người trong cuộc biết, cũng là chuyện của quá khứ. Còn ở hiện tại, sau khi lão Trác lui ra, Đoạn Nhạc Kiếm – Hách Tiểu Thông đã rút thanh đại kiếm của mình ra khỏi vỏ, giờ cao bỏ tới, trở thành tiên phong của nhóm bốn người.

Cái danh hiệu mà Hách Tiểu Thông tự xưng cũng chính là tên của bộ kiếm pháp mà đang sử dụng.

Kiểm pháp Trung Thừa Thiên cấp, cảnh giới Dung Hội Quán Thông:【Đoạn Nhạc Kiếm Pháp】

Có người nói “nhất tắc trường, nhất tắc cường”, thanh kiếm trong tay Lý Bất Mặc tuy đã dài hơn trường kiếm bình thường, nhưng so với đại kiếm của họ Hách thì vẫn kém hơn nửa thước, so về bề rộng lại càng chỉ bằng một phần ba, liệu y có vì thế mà gặp bất lợi?

Câu trả lời là: Không thể nào.

Chênh lệch đến năm tiểu cảnh giới, Hách Tiểu Thông có dài... đại kiếm của Hách Tiểu Thông có dài thêm ba mươi thước cũng không đủ để bù đắp lại được.

Huống chi, cả về trình độ kiếm thuật thì Đoạn Nhạc Kiếm hoàn toàn không đủ tư cách xách gậy cho Thiên Nhai Dị Khách.

Choenggg!

Kiểm quang lấp lóe, đối thủ hoàn toàn chẳng thể nhìn thấy Lý Bất Mặc đã ra chiêu thế nào, chỉ thấy lúc này y đã dùng mũi kiếm chống thẳng vào phần che tay của thanh đại kiếm, ép cho nó không cách nào tiến thêm được dù chỉ một tắc.

Keng!

Dễ dàng gạt thanh đại kiếm sang phải giúp bản thân chặn lại lưỡi đao của Truy Phong Dao – Điền Minh, Lý Bất Mặc đột nhiên chồm người tới trước, trường kiếm trong tay đâm thẳng đến giữa mi tâm Hách Tiểu Thông.

Kiểm pháp Thượng Thừa Thiên cấp, cảnh giới Siêu Phàm Nhập Thánh:【Phong Nhã Kiếm Pháp】

Nói Hách Tiểu Thông không đủ xách gậy cho Lý Bất Mặc là còn đề cao hấn, bởi lẽ không những tu luyện kiếm pháp có phẩm giai tốt hơn, tu tập tới trình độ cao hơn,【Phong Nhã Kiếm Pháp】còn là bộ võ học do chính Lý Bất Mặc tự sáng tạo ra.

Đúng vậy, y tự sáng tạo ra nó, hơn nữa không phải mới gần đây mà là hơn tám năm trước.

Tám năm trước, hai mươi hai tuổi, ngoại trừ cái danh Thi Quân mà thiên hạ đều hay, Lý Bất Mặc còn sở hữu một danh xưng khác mà chỉ có chính y biết được.

Võ đạo tông sư.

Năm đó【Phong Nhã Kiếm Pháp】chỉ có phẩm chất Hạ Thừa Địa cấp, trải qua tám năm mài dũa, nó đã đạt tới Thượng Thừa Thiên cấp, hơn nữa cách Thánh cấp cũng chẳng còn bao xa.

Kinh khủng hơn nữa là nó không phải môn võ học duy nhất mà Lý Bất Mặc sáng tạo ra được.

Hách Tiểu Thông không qua nổi hai chiêu trước y, gặp trường kiếm đâm tới, hấn đã không còn kịp phản ứng, giống như chỉ có thể chờ chết.

Nhưng họ Hách không quá sợ hãi, bởi hấn không phải đang chiến đấu một mình.

Kangge!

Sải Thoái giờ hai cây đoản kích của mình thành hình chữ thập, ra tay như điện, rất là chuẩn xác kẹp lại mũi kiếm của Lý Bất Mặc, không cho nó tiến thêm một li một tắc nào.

Đã có hấn đứng ra kiểm chế đối phương, kẻ duy nhất còn chưa ra tay trong bốn tên cao thủ Tiên Thiên tất nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Vô Hại Tri Chu – Ân Hợp không biết từ lúc nào đã vòng đến sau lưng Lý Bất Mặc, một tay của hấn chấp ra đằng sau, tay còn lại để ở bên hông, cổ tay vẩy nhẹ một cái liền thôi.

Mặc dù vô thanh vô tức, nhưng thiên địa có thể làm chứng cho Ân Hợp là hấn đã xuất thủ rồi.

Hơn nữa không cần đến thiên địa, phản ứng tiếp theo của Lý Bất Mặc sau cú vẩy tay của họ Ân cũng đủ để chứng minh điều đó.

Vận kinh vào tay cầm kiếm, Lý Bất Mặc xoay mạnh chuôi kiếm, khiến ba thước thanh phong trong tay không ngừng xoay tròn, kiếm khí xoắn tít cả vào nhau, gạt mở song kích của Sài Thoái, thoát đi một cách dễ dàng.

Nhưng không hề ham chiến, vừa thu hồi được binh khí, y nấc một hơi đầy men, bước chân loạng choạng như đã say bí tỉ, xiêu bên trái, vẹo bên phải, lúc thì ngã ngửa ra sau, lúc thì chúi đầu tới trước, cước bộ hoàn toàn chẳng có chút chương pháp gì, thế mà lại nhẹ nhàng tránh khỏi đòn kiếm chém, cú đao chặt của Hách Tiểu Thông và Điền Minh.

Hơn nữa thân là người ra đòn hiểm nhất, Ân Hợp biết y vừa mới không chỉ né được hai đòn mà chính xác phải là ba. Cú vẩy tay nhẹ nhàng mới nẩy của hấn thật ra là thủ pháp thi triển của một loại ám khí độc môn, xưng là【Thổ Ti Tuyệt Mệnh Châm】, có phẩm giai đạt đến Thượng Thừa Hạ cấp, tán nhân giang hồ thường cũng chỉ dám mơ đến võ học cấp độ này mà thôi.

Nhưng so với thứ bộ pháp say xin của Lý Bất Mặc, loại châm pháp này lại hoàn toàn không đủ sánh vai.

Thân pháp Tuyệt Học Nhân cấp, cảnh giới Đẳng Phong Tạo Cực:【Túy Tiên Bộ Pháp】

Đây chính môn võ học còn lại mà Lý Bất Mặc đã sáng tạo, nói ra có vẻ khó tin, nhưng cách mà y lĩnh ngộ ra được môn khinh công Tuyệt Học này thật sự chẳng có gì diệu kỳ, chỉ đơn giản là sau nhiều lần say rượu đi lại lung tung bỗng ngộ ra mà thôi.

Loạng chà loạng choạng, không hổ là thân pháp Tuyệt Học, tốc độ của Lý Bất Mặc nhoáng cả đã tăng lên chóng cả mặt, trong lầu khắp nơi đều có tàn ảnh của y, cái thì ngã lộn ra sàn, cái thì chống hông lên trời, chẳng có một cái nào có bộ dạng ra hồn.

Nếu không nói ra, sợ rằng chẳng ai có thể tin được đây lại là biểu hiện lúc thi triển của một bộ võ học cao thâm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, giá trị cốt lõi của võ học đến cùng vẫn nằm ở chỗ nó có hiệu quả thực chiến thế nào, không phải hoa lệ ra sao.

Hiển nhiên, với việc bốn tên cao thủ Tiên Thiên bị【Túy Tiên Bộ Pháp】làm cho hoa mắt chóng mặt, đây quả thật là một môn thân pháp nhất đẳng.

“Ngã túy quân phục lạc, đào nhiên cộng vong cơ.”

Ta nguoi kẻ xin người say, lằng lằng hơn hờ mặc thây chuyện đời.

Lý Bất Mặc cao giọng ngâm thơ, kiếm thế của y bất chợt bùng lên, bao phủ không gian lầu hai, làm cho tất cả những người đang có ở đây bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, phản xạ trở nên trì độn, tinh thần không còn được minh mẫn như lúc bình thường.

Thừa cơ mà nhập, Lý Bất Mặc tận dụng ưu thế lúc này, một chiêu Trường Hà Băng Tắc Xuyên đâm về phía Hách Tiểu Thông, mũi kiếm lạnh lẽo nhắm thẳng vào Đan Điền của hấn.

Những người còn lại, không ai có thể giải cứu cho họ Hách lúc này, ngoại trừ một người.

Lão Thuýet Thư – Trác Thủy Phân.

Lắc đầu một cái để giải tỏa cảm giác chénh choáng, lão hừ lạnh một tiếng, đồng thời ném mạnh cây mộc trượng trong tay về phía Lý Bất Mặc, ý đồ vây Ngụy cứu Triệu.

Kinh phong mạnh mẽ ập tới, lão Trác quả thật đã được như nguyện, Lý Bất Mặc kiếm ra nửa đường đã phải thu về chắn lại đòn ném gậy của lão.

Kanggg!

Trượng và kiếm va chạm, mặc dù không có chủ nhân tiếp thêm sức lực nhưng cây mộc trượng vẫn đủ sức đẩy lùi đối thủ.

Thân hình của Lý Bất Mặc trượt về phía sau, nhưng trông y không có chút gì là nao núng, ngược lại ngửa đầu cười ha hả, thuận theo đường lui mà giờ kiếm chém về phía Điền Minh.

Kiểm quang bao phủ đỉnh đầu người sau, y cao giọng mà ngâm rằng: “Cao sơn tuyết ám thiên!”

Cây mộc trượng của Trác Thủy Phân sau khi đẩy lùi Lý Bất Mặc liền theo quỹ tích cũ bay trở lại bên cạnh lão, nhưng đồng thời điểm đó thì chiêu Cao Sơn Tuyết Ám Thiên cũng đã tới đời mạng Điền Minh, họ Trác muốn một lần nữa cứu nguy cho đồng bọn cũng không kịp rồi.

Liệu Truy Phong Dao có phải là kẻ đầu tiên ngã xuống dưới kiếm của Thi Quân trong trận chiến nơi Đoạn Nghĩa Lâu, xin chờ hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên

Điền Minh không chết được, bởi sau một đoạn thời gian ngắn, mặc dù vẫn bị ảnh hưởng bởi kiếm thế của Lý Bất Mặc, nhưng hắn cũng đã thích nghi phần nào với nó.

Chiêu số của họ Điền tuy thiếu đi vài phần linh động, có điều đến cùng vẫn có thể dùng ra để ứng đối tình cảnh trước mắt, không đến mức đứng lạng chờ chết như Hách Tiểu Thông.

Chết thì chẳng chết được, nhưng bị thương là điều không thể tránh khỏi.

Truy Phong Dao, vừa nghe danh hiệu đã biết họ Điền là kẻ chuyên dùng khoải đao, trọng về tốc độ, kiếm thế của Lý Bất Mặc lại khiến phản ứng của hắn trở nên trì độn, quả thật là đánh thẳng vào sở trường, bẻ gãy ưu thế lớn nhất của hắn.

Kengge!

Đao kiếm vừa chạm nhau, Lý Bất Mặc lập tức biến chiêu, trường kiếm giờ ngang, xẹt qua sống mũi của đối thủ.

Xung là truy phong, nhưng có vẻ như trước kiếm chiêu như cuồng phong chớp giật của Thi Quân, đao của Điền Minh không có cách nào đuổi kịp.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tạo vương, họ Điền biết không thể kịp thu đao về đỡ một kiếm này, cho nên hắn đành học Trác Thủy Phân, ôm lòng vây Ngụy cứu Triệu mà thuận thế chém về phía Lý Bất Mặc.

Cách ứng đối này của hắn tuy là đúng đấy, nhưng để đạt được chiến quả thì lại là chuyện không thể nào. Bởi so với lão Trác có tu vi Tiên Thiên tầng bảy, Điền Minh chỉ có tầng một, thực lực hai bên không tương đồng, cùng một ý nghĩ, người này có thể thực hiện thành công nhưng người kia thì chưa chắc.

Huống hồ so với kiếm của Lý Bất Mặc, đao của họ Điền lại ngắn hơn một đoạn, hơn nữa còn là kẻ ra chiêu sau, mặc dù chỉ chênh nhau một khoảnh khắc thôi nhưng cũng đủ để tạo ra sự khác biệt.

Máu tươi phun ra, kiếm khí cắt ngang qua sống mũi của Điền Minh, nếu không phải có Ân Hợp kịp thời phóng châm đến gạt đi lưỡi kiếm đòi mạng, e rằng không chỉ sống mũi thôi đâu mà cả nửa phần sọ trên của hắn cũng bị Lý Bất Mặc gọt mất.

Đau như muốn chết, ý chí của Điền Minh coi vậy mà cứng cỏi hơn người, miệng thì hét thảm mà đao thì vẫn không thu về, tiếp tục chém về phía Lý Bất Mặc.

Nhưng nỗ lực của hắn chỉ là vô dụng, Lý Bất Mặc nắc một tiếng, thân hình vắn vẹo một cái đã dễ dàng tránh thoát được lưỡi đao, đồng thời né khỏi đòn đâm kích của Sài Thoái.

Vận công cảm máu, trị thương, Điền Minh tạm thời không thể hô hấp như bình thường, trên mặt dính đầy máu tươi, khoang mũi bị thương, hắn chỉ có thể há miệng hút vào thở ra, bộ dạng khổ sở như một con chó.

Nhưng không ai rảnh đâu mà lo lắng cho họ Điền, Sài Thoái lúc này trở thành kẻ tiên phong đi đầu, dựa vào ưu thế sử dụng hai binh khí có thể vừa công vừa thủ mà chủ động đứng ra trực diện Lý Bất Mặc, hắn vọt tới như một con rắn đang săn mồi, đoản kích trong tay phải để thủ trước ngực, đoản kích trong tay trái thì đâm về phía yết hầu địch nhân.

Cảm nhận được luồng cương khí nóng rực phía trước, Lý Bất Mặc lại không chút nao núng, thậm chí còn cao giọng ngâm rằng: “Mộ tông bích sơn hạ, sơn nguyệt tùy nhân quy.”

Bóng chiều xuống với non xanh, trăng nơi đỉnh núi theo khanh về nhà.

Kích đâm trúng yết hầu nhưng chỉ là tàn ảnh, Lý Bất Mặc không biết từ lúc nào đã vòng sang bên hông Sài Thoái, kiếm chiêu biến ảo hai đường, một đâm đến lỗ tai, hai chém xuống hạ bả, khiến người khác không biết đường nào mà lẩn.

【Phong Nhã Kiếm Pháp】, phong nhã, phong nhã, hai chữ này nói đến người tức để chỉ kẻ phong tư tài mạo xuất trần, ngôn ngữ thanh cao thoát tục, nói đến sự vật chính là để chỉ văn thơ vậy.

【Túy Tiên Bộ Pháp】nếu là do uống rượu nhiều mà ngộ ra thì【Phong Nhã Kiếm Pháp】chính là tác phẩm mà Lý Bất Mặc đúc kết được sau hàng trăm bài thơ từ của mình.

Mỗi một hai câu thơ chính là một chiêu của kiếm pháp, sau tám năm mài dũa, bộ kiếm pháp này sở hữu đến mấy trăm chiêu thức, hơn nữa vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, có thể xem là môn võ học ngoại công nhiều chiêu số nhất thiên hạ, dù cho Từ Hiền bổ sung đầy đủ【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Dao】sợ là cũng không sánh nổi về mức độ đồ sộ.

Lấy câu thơ làm kiếm chiêu, cho nên lúc thi triển【Phong Nhã Kiếm Pháp】, Lý Bất Mặc ngâm tụng, đọc tên chiêu thức thành tiếng vốn không phải để làm màu, mà bởi vì ngâm thơ chính là chuyện phong nhã vậy, là chân ý của bộ kiếm pháp này, có thể khiến cho kiếm pháp đạt được uy lực cao nhất.

Kiểm chiêu hòa cùng vận luật của lời ngâm, Sài Thoái cảm giác như bản thân mình bị đẩy vào trong ý cảnh của câu “mộ tông bích sơn hạ, sơn nguyệt tùy nhân quy”, Lý Bất Mặc không phải kẻ địch nữa mà đã trở thành người cùng hân xướng núi khi chiều tàn, ngắm trăng dần lên cao.

Nhưng【Phong Nhã Kiếm Pháp】đến cùng vẫn không phải loại võ học kỳ dị như Tam Quốc Bách Dao, chẳng thể khiến kẻ địch sinh ra ảo giác, cũng không sở hữu công hiệu thần kỳ, cho nên sau một thoáng nhăm nhích thành bạn, họ Sài vẫn kịp lấy lại tinh thần, xoay kích đón đỡ kiếm chiêu.

Kích pháp Trung Thừa Thánh cấp, cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh:【Băng Hòa Song Kích】

Đây là một bộ võ học có vài phần ảo diệu, người học được có thể sử dụng song kích đánh ra hai loại khí kinh khác nhau, một cái thì nóng rực như liệt hỏa, có thể đánh tan cương khí của đối thủ, một cái thì lạnh lẽo như hàn băng, có thể phong tỏa kinh mạch của kẻ địch, quả thật lợi hại vô cùng, trong số các loại võ học cùng phẩm giai thì vẫn đủ khả năng xếp vào top đầu.

Nhưng vẫn chẳng đáng là gì với Lý Bất Mặc. Nếu Sài Thoái có tu vi sánh ngang y, lại tu tập【Băng Hòa Song Kích】đến Đẳng Phong Tạo Cực, có lẽ hắn sẽ làm khó y được bảy, tám mươi hiệp. Còn như hiện tại. . .

Một chiêu Lục Trúc Nhập U Kính, Thanh La Phát Hành Y chém tới, trường kiếm trong tay Lý Bất Mặc như hóa thành sợi dây leo phơ phất, trông tưởng yếu ớt mà lại dễ dàng gạt phăng hai thanh đoản kích đang một trước một sau đâm về phía y, cuối cùng còn hóa thành một cành trúc biếc chìa thẳng đến huyết Đan Trung của Sài Thoái.

Ba hồn còn hai, bảy vía còn năm, họ Sài trong con điện quang hỏa thạch chợt có phản xạ xuất thần, kịp thời thu một kích về gạt trường kiếm lên trên, đồng thời nhanh chóng huy người xuống tránh khỏi mũi kiếm.

Sài Thoái thoát được một kiếp, nhưng kiếm khí của Lý Bất Mặc cũng kịp gọt qua da đầu hắn, lấy đi một mảng tóc lớn, khiến hắn cảm thấy đau rất, khó chịu vô cùng.

May mắn thoát được lần này không có nghĩ là sẽ thoát được lần sau, nhưng Sài Thoái cũng không cần phải lo lắng về điều đó nữa, bởi Hách Tiểu Thông và Điền Minh lúc này đã trở lại vòng chiến.

Ba người vây một, kẻ này gặp nguy thì có hai kẻ còn lại ứng cứu, mặc dù vẫn ở thế hạ phong, không tránh khỏi bị thương nhưng cũng coi là đánh có qua có lại với Lý Bất Mặc.

Hơn nữa ngoài vòng còn có Ân Hợp phóng châm đánh lên, khiến Lý Bất Mặc dù nhiều lần có cơ hội dứt điểm một người, nhưng đến cùng vẫn không thể đạt thành mục đích vì bị quấy phá.

Y không phải người ngu, trong tình thế này, tất nhiên biết nên diệt họ Ân trước thì sau đó muốn xử ba tên kia thế nào cũng được, cho nên thân hình loạng choạng một cái đã thoát khỏi vòng chiến, trong chớp mắt đã áp sát con nhện chỉ biết đứng ngoài phun tơ kia.

“Phi lưu trực há tam thiên xích, nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên!”

Nước bay thẳng xuống ba ngàn thước, tường sông Ngân tuột khỏi chín tầng.

Kiểm khí tung hoành tứ phương, kiếm quang rọi soi tám hướng, bao phủ toàn bộ không gian lầu hai, Lý Bất Mặc giờ cao trường kiếm, phong tỏa toàn bộ phương vị mà Ân Hợp có thể né tránh.

Kiểm khí như bọt nước, bắn tung tóe khắp nơi, bàn ghế trong lầu cái thì bị cắt gãy chân, cái thì bị bỏ làm đôi ba mảnh, hiếm cái nào còn nguyên vẹn như trước. Đến cả bức tranh thủy mặc đã ố vàng, trước đó chỉ còn lại một nửa nay cũng bị xé thành chục mảnh, hoàn toàn không thể treo lên được nữa.

Loảng xoảng!

Cái chum rượu đựng com vỡ nát, may là mới này Lý Tự Thành đã kịp bào sạch com trong đó nên không có gì phí phạm.

Phập!

Nghiêng đầu sang trái để né tránh, Lý Tự Thành đưa cái đùi gà trong tay lên đỡ trước mặt mình, chớp mắt một cái đã thấy nó một phần thành hai, gã nhanh tay lẹ mắt chớp lấy phần bị rơi xuống.

Như không có gì xảy ra, Lý Tự Thành tiếp tục gặm thịt gà, nhìn khung cảnh đang xảy ra lúc này, lại nhớ đến cảnh tượng tiên sinh nhà mình nổi điên trong trận chiến ở Tây lâm, gã gật gù nghĩ thầm:

‘Chẳng trách tiên sinh có hứng thú với Lý tiên bối, hai người hắn có không ít tiếng nói chung.’

Khoan nói đến việc Từ Hiền và Lý Bất Mặc có tiếng nói chung hay không, quay trở lại với chiêu Phi Lư Trục Hả Tam Thiên Xích, Nghi Thị Ngân Hà Lạc Cửu Thiên này, đến cả người và vật không liên quan đều bị kiểm khí tàn phá như thế, vậy kẻ đứng mũi chịu sào trước nó còn gặp phải áp lực lớn nhường nào?

Choenngg!

Như thiên hà chảy xuống trần gian, trường kiếm trong tay Lý Bất Mặc hóa thành một luồng sáng bạc dài ba trượng, chém thẳng xuống đầu Ân Hợp, ý đồ cắt người sau thành hai nửa, chết đến không thể chết thêm.

Nhưng Ân Hợp lại không hề hoảng sợ chút nào, trên gương mặt phổ thông vô hại của hắn là một nụ cười bình đạm, chỉ có hai con ngươi là xẹt qua một vết gian trá.

“Thì Quân, Ân mỗ chờ ngươi đã lâu.”

Nhẹ nhàng nói một câu, cổ tay trái phải cùng vẩy về phía dải Ngân Hà, thần sắc của kẻ thắng lợi bỗng hiện lên khuôn mặt Ân Hợp.

【Thổ Tì Châm Pháp】, thổ ti tức là phun tơ.

Con nhện nhả tơ không phải chỉ để cho vui, mà dùng để giăng lưới bắt mồi.

Lúc này đây, con mồi của họ Ân đã rơi vào bẫy của hắn.

Không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau, trên mặt Ân Hợp và Trác Thủy Phân bỗng hiện lên nụ cười hiểu ý.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Hóa Thiên Hồ, tiên sinh xuất đao

Đoạn Nghĩa Lâu, tầng một.

Tên thư sinh, lão già lam lũ và gã đàn ông cao to đen đen nghe được động tĩnh ở lầu trên, ánh mắt bọn chúng lập tức trở nên hung ác.

Xung quanh bọn chúng, trước đó vốn còn đang đông đúc khách giang hồ mà nay chỉ còn le que mấy mống, hiển nhiên là sợ bị vạ lây cho nên rất nhiều người đã rời đi, những kẻ ở lại nếu không phải là gan rất lớn thì cũng là lòng ôm ý xấu, muốn đục nước béo cò.

Sư đồ ba người đạo sĩ già cũng chưa đi, sau khi bỏ bữa ăn còn đang dang dở tầng trên, họ lại tiếp tục tìm một góc ở tầng dưới uống trà, mỗi người lại có mỗi vẻ mặt khác nhau.

Đạo sĩ già thì hỉ nộ không lộ, bình tĩnh đạm nhiên.

Hai tên đồ đệ của lão, một người thì trông cũng có vẻ bình tĩnh, nhưng mồ hôi trên trán đang tỏ cáo rằng hắn chỉ cố tỏ ra trấn định mà thôi. Người còn lại còn tệ hơn, hoàn toàn không có cái gọi là công phu hàm dưỡng, tay bụng chèn trà mà run rẩy không ngừng, bộ dạng thấp thòm không yên.

Một già hai trẻ, ba vị đạo sĩ này ắt có mục đích gì đó mới ở lại Đoạn Nghĩa Lâu.

Tiểu nhị A Thất bùng một phần đậu rang đến cho ba người, theo thói quen hỏi bọn họ có cần gì thêm không, gặp đạo sĩ già lắc đầu, hắn cũng không hề tỏ ra thất vọng, có vẻ như đã quen với điều ấy, bắt đầu xách khăn đi thu dọn bát đĩa ở những bàn khác.

Phụ giúp hắn thu dọn còn có tên tiểu nhị đã đòi tám văn tiền của Lý Bất Mặc trước đó, nghe hai người nói chuyện với nhau thì tên này chính là A Lục, nếu Từ Hiền dùng thiên nhãn soi qua ắt sẽ phát hiện A Lục có cảnh giới Hậu Thiên thập nhất trọng.

Về phần A Ngũ, tên tiểu nhị có cảnh giới Hậu Thiên thập nhị trọng này hiện đang đứng ở trước cửa chính, đề phòng hai tên mập dờ hơi nào đấy làm trò gì đó đối bại với cái chuông ngựa của Đoạn Nghĩa Lâu.

Sau quây tính tiền, cái võng đang dùng đưa qua lại thì cứ tiếp tục dùng đưa qua lại, người nào đang nằm ngủ trên đó thì vẫn cứ tiếp tục nằm ngủ, vờ như chẳng cảm nhận được những luồng khí kinh mạch mẽ đang không ngừng hoành hành ở lầu trên.

Trong phòng bếp, một vị đầu bếp tuổi chừng bốn mươi, thân hình béo ị đang chặt một phần heo quay nguyên con, đao ra như điện, trong thoáng chốc đã phân con heo thành hơn trăm mảnh.

Bốc một miếng thịt vuông vức bỏ vào miệng nhai chóp chép, cắn lóp da giòn nghe rộp rộp, trên gương mặt phúc hậu của hắn chợt hiện lên thần sắc vui sướng.

Lấy ra một bình rượu ngon cất giấu đã lâu, vị đầu bếp dọn phần thịt quay ra một đĩa riêng, lại chuẩn bị thêm chút đồ chấm, hấn lùi thui đến góc bếp, trái rom rạ ra xong rồi ngồi lên, vừa ăn thịt uống rượu, vừa thưởng thức trận đánh ở lầu trên.

Ừc! Khààà!

Uống một ngụm đã đòi, vị đầu bếp ngẩng mặt nhìn lên trần, ánh mắt vừa có vẻ tập trung vừa có vẻ hớn hỏ, chép chép miệng ra chiều thỏa mãn.

Rượu hấn đang uống mặc dù không sánh được Đoạn Nghĩa Tửu nhưng cũng không quá tệ, quan trọng nhất là nó không có giá năm trăm lượng một vò, hấn có thể mua được.

Về phần Đoạn Nghĩa Tửu, trừ khi lão đại mời, nếu không vị đầu bếp chỉ có thể ôm thái độ kính nhi viễn chi với nó.

Rộp rộp! Rộp rộp!

Miệng nhai lấy nhai để, hấn đưa bình rượu lên định uống, nhưng chưa kịp cho vào mồm thì chợt dừng lại, khẽ ồ một tiếng, thần sắc thoáng ngạc nhiên rồi tỏ ra có phần đáng tiếc, lắc đầu ngao ngán.

Ừc!

Uống một hớp lớn, vị đầu bếp thấp giọng bình phẩm: “Nhện rét bày mưu thịt chim sẻ, ngờ đâu chim sẻ hóa đại bàng. Không biết chờ con độc cấp đến thì cục diện lại xoay chuyển thế nào.”

“Chep, nhắc mới nhớ, đã lâu chưa ăn chim sẻ nướng lá chanh, mai phải bày vài con mới được.”

Trong lúc hấn đang tư tưởng đến mùi vị chim sẻ nướng, bên ngoài Đoạn Nghĩa Lâu, hai huynh đệ có thân hình vạm vỡ không thua gì hấn đang lấp ló trong chuồng ngựa, dùng một đoạn vải đen bịt mặt lại như hai thằng ăn trộm. Người khác không biết còn tưởng rằng hai tên này đang định làm chuyện gì xấu xa, nào có biết họ làm vậy chỉ vì mùi phân ngựa quá thúi mà thôi.

Nhưng mà hai tên này đúng là đang định làm chuyện xấu thật, mặc dù chuyện xấu đó có vẻ hơi bị khó xảy ra.

“Đại ca, chỗ thúi như vậy mà đại ca cũng rủ ta vào được.”

“Ngu ngốc, không nhần việc nhỏ, sao mưu việc lớn? Đại ca mi đã tính toán kỹ rồi, chỗ này chính là vị trí có khả năng cao nhất con súc sinh kia sẽ rơi xuống.”

“Đại ca tính bằng cách nào đấy?”

“Thiên cơ bất khả lậu, nói ra mất linh.”

“Ta mới không tin, đại ca đoán bừa đúng không?”

“Mi thì biết cái gì, đây là diệu pháp bí truyền của nhà ta do cha truyền lại.”

“Cha đại ca cũng là cha ta, sao ta chưa từng nghe qua diệu pháp gì đó?”

“Cái này... có thể là do mi quá ngốc nên cha mới không truyền thụ đấy.”

“Đại ca mới ngu ngốc, tưởng gạt được ta hả, không dễ đâu. Nói đi, có phải đại ca đặt được kỳ ngộ nhưng giấu ta đúng không?”

“Im miệng! Mi càng nói càng ngu.”

“Đại ca mới ngu.”

“Mi...”

“Đại ca...”

Uych! Uych!

Hai tên mập đang lòi qua tiếng lại bỗng đứng im bất, thân hình đổ ập về phía trước, trùng hợp sao lại có sẵn hai đồng phân ngựa ngay bên dưới chỗ hai người úp mặt vào, làm tấm đệm bảo vệ “chính sảnh” của họ.

Sau khi họ ngã xuống liền để lộ một thân ảnh mặc hắc y ở phía sau, hắc y nhân thu hai cánh tay ra sau lưng, nhìn xuống lắc đầu than nhẹ: “Cả hai người đều ngu ngốc.”

Có điều hấn cũng không có động tác gì thêm, để hai người này ăn phân đã là một bài học thích đáng cho họ.

Giống như không chịu nổi mùi phân ngựa nồng nặc chỗ này, hắc y nhân sau khi thay trời hành đạo liền tung mình nhảy lên, trong tay xuất hiện một thanh đao đen thui.

Mục đích của hắn là lầu hai Đoạn Nghĩa Lâu, nơi có đối tượng cần phải dùng đến đao để dạy dỗ.

...

Đoạn Nghĩa Lâu, tầng hai.

Lý Tự Thành buông cục xương gà trong tay xuống, thay vào đó nắm lấy cây thiết côn của mình.

Nhìn tình thế lúc này, gã cảm giác có lẽ không kịp chờ tới lúc tiên sinh ném ám hiệu rồi.

Chỉ thấy giờ đây, thanh trường kiếm trong tay Lý Bất Mặc chém ra được nửa đường đã không tiến thêm được nữa, một chiêu Phi Lư Trục Hả Tam Thiên Xích, Nghi Thị Ngân Hà Lạc Cửu Thiên vốn uy thế ngút trời, nay lại như khối xương mắc ở trong họng, nuốt vào không được mà phun ra cũng không xong, muốn lấy mạng Ân Hợp chỉ còn là chuyện viễn vông.

“Thủ đoạn không tệ.” Cười khế một tiếng, Lý Bất Mặc híp mắt nhìn quanh, dựa vào thị lực Tiên Thiên cảnh, y có thể trông thấy trong không gian lầu hai cắm đầy mấy ngọn tiểu châm gần như vô hình của Ân Hợp, trước sau, trái phải, trên dưới đều có.

Không những thế, từ phần đầu của mỗi ngọn châm, Lý Bất Mặc còn cảm giác được những tia cương khí tuy mỏng manh mà lại hết sức dẻo dai đang kết dính lại với nhau thành một tấm lưới dày, chẳng những giữ chặt thanh trường kiếm trong tay y mà còn trói lại tứ chi của y, khiến y dù có khinh công siêu tuyệt thì cũng khó lòng động đậy.

Trông thấy Lý Bất Mặc còn muốn cựa quậy, Ân Hợp lại búng ra thêm sáu mươi sáu ngọn châm, khiến tấm lưới tơ càng thêm bền chắc, bảo đảm có hai Lý Bất Mặc cũng đừng hòng thoát được.

“Thi Quân, chớ giãy giụa vô ích, trận chiến này ngươi đã thua rồi.”

Ân Hợp cao giọng tuyên bố, thần sắc xanh xao tái nhợt nhưng vẻ mặt lại rất là đắc chí.

Mặc dù không thể động đậy, nhưng Lý Bất Mặc lại chẳng có chút nào lo sợ, chỉ hiếu kỳ hỏi rằng: “Cương khí dày đặc như vậy, quả thật khiến Lý mỗ có vài phần bất ngờ. Ta rất muốn biết ngươi làm được bằng cách nào, với cảnh giới Tiên Thiên tầng ba của ngươi, công lực cũng chẳng thâm hậu tới đâu, e rằng xa xa không đủ.”

Nghe Lý Bất Mặc nói vậy, Ân Hợp cũng không hề cảm thấy bản thân mình đang bị si nhục, bởi những gì y nói chính là sự thật.

Nghiêng đầu nhìn về phía Trác Thủy Phân, thấy lão nhẹ gật đầu một cái, hắn mới cười rộ lên đáp lại: “Ngươi đoán không sai, dựa vào công lực của ta tất nhiên không đủ, nhưng nếu có Bảo Nguyên Phù lại thêm thứ này nữa thì sao?”

Nói xong Ân Hợp liền kéo tay áo của mình lên, để lộ một chiếc vòng màu xanh ngọc đang ôm lấy cổ tay của hắn, bề mặt có khắc tám mảnh ngọc hình Âm Dương mang hai sắc hắc bạch.

Lý Bất Mặc nhìn thấy, lập tức lộ vẻ mặt như muốn nói “hóa ra là thế”, gật đầu bảo rằng: “Nếu là Bảo Nguyên Phù lại thêm Trừ Khí Thủ Hoàn, ta cũng không còn nghi vấn gì nữa.”

Sau đó lại liếc mắt về phía Trác Thủy Phân, tặc lưỡi than nhẹ: “Chi vì mớ của nợ này, có đáng hay không? Cái giá mà ngươi bỏ ra, sợ rằng cũng đủ mua một môn võ học Thượng Thừa rồi chứ.”

Trác Thủy Phân nghe vậy chỉ cười gằn: “Đáng hay không? Đương nhiên đáng. Khụ khụ khụ, mua được võ học Thượng Thừa? Cũng phải có người bán mới được, huống chi còn là Thượng Thừa Thánh cấp.”

Cốp!

Chống gậy đứng lên, sắc mặt trở nên vô cùng hồng hào, lão Trác mở to mắt nhìn về phía Lý Bất Mặc, trong hai con ngươi tràn đầy vẻ tham lam.

“Nhiều lời vô ích! Thi Quân a Thi Quân, nếu ngươi muốn toàn mạng rời khỏi chỗ này, trước nên tự phế kinh mạch, sau đó giao ra bí tịch võ công của ngươi, lão hủ có thể đảm bảo sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

Lý Bất Mặc giống như không nghe được lời uy hiếp của lão, y lúc này nghiêng đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài, thở dài than rằng: “Có thơ có rượu có bạn hữu, chẳng tranh chẳng đấu chẳng phải hèn. Thế gian sao lắm người ngu xuẩn, vì chút vinh hoa mất mạng quên.”

Trác Thủy Phân nghe vậy chỉ hừ lạnh.

“Ngu xuẩn mất khôn!”

Quát lớn một tiếng, cây mộc trượng rời khỏi tay lão, bay thẳng đến Đan Điền của Lý Bất Mặc, ý đồ phế tận võ công của y.

Nhưng ông trời đã chú định lão sẽ không được như nguyện, chẳng cần Lý Tự Thành xuất côn ứng cứu, một thanh đao đen thùi lúi từ ngoài cửa sổ bay vào, mũi đao rất chuẩn xác chém thẳng vào đầu trượng.

Mộc trượng bị đẩy lui, thanh đao cũng bay ngược về sau, rơi vào trong tay chủ nhân của nó: Một tên hắc y nhân che giấu diện mạo bằng một chiếc mặt nạ có hình vẽ khá kỳ lạ.

“Ngươi là ai?” Trác Thủy Phân khàn giọng hỏi, ánh mắt có phần trầm trọng.

Kẻ này đến vô thanh vô tức, hơn nữa tu vi mà lão cảm nhận được chỉ có Hậu Thiên thập nhị trọng, thế mà lại có thể phi đao đẩy lui mộc trượng, quả thật khiến người ta vừa nghĩ đến đã thấy sợ hãi.

Nở một nụ cười có vẻ tự phụ, hắc y nhân cất giọng ngả ngón đáp rằng: “Thiên Hồ Hiệp, kẻ đến lấy mạng ngươi vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Thi Quân nào cần ai trợ giúp

Người tới không phải Từ Hiền thì còn ai vào đây. Mặc dù khi sử dụng hóa thân Thiên Hồ, hắc chi có thể che giấu diện mạo chứ không thể che giấu cảnh giới của mình, nhưng ở đây ngoại trừ Lý Tự Thành đã biết từ trước ra thì chẳng còn ai đoán được chân thân của hắn.

Bởi lẽ khí chất của Từ Hiền và Thiên Hồ thật sự quá trái ngược nhau, một bên khiêm tốn hữu lễ, thanh cao nhã nhặn, một bên lại có vẻ ngang tàng, bất cần, vừa xuất hiện đã đòi lấy mạng người này người kia.

“Thiên Hồ Hiệp?” Trác Thủy Phân lục tung trí nhớ, nhưng lão chẳng thể tìm ra bất cứ thông tin nào liên quan đến cái xưng hào này.

Lão Trác cho rằng đây rất có thể là đệ tử thiên tài của đại phái hoặc lão quái vật nào đó, lần đầu xuống núi lịch luyện, vì muốn ăn tàng thân thể nên mới lấy bừa một cái danh hiệu mà thôi, còn dùng mặt nạ để che che giấu giấu.

Cho rằng đã đoán được chân tướng, Trác Thủy Phân bèn nói: “Các hạ hẳn là cao đồ của bậc võ lâm danh túc nào đó, chẳng hay có thể báo sư thừa cho hay, để lão hủ còn biết là vị nào đang bày tỏ kính trọng. Khụ khụ, lại nói lão hủ xưa nay vẫn luôn hành sự phải phép, sợ là chưa từng đắc tội tôn sư, không biết sao các hạ lại đòi sát hại lão hủ, có thể cho lão hủ được minh bạch hay không?”

Từ Hiền nghe vậy chợt ngược cầm lên cười như được mùa, một tay ôm bụng, một tay chống đao giống như gặp phải chuyện gì buồn cười lắm.

“Có phải càng già thì trí tưởng tượng của người ta càng tốt hay không? Ôi chao cái lão già, tại hạ cũng chiều theo ngươi vậy. Ngươi nói đúng lắm, sư phụ tại hạ chính là võ lâm danh túc vậy, hơn nữa còn là võ lâm thần thoại, người đời gọi là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại. Chính là sư phụ lệnh cho tại hạ đến lấy mạng ngươi đây, lão nhân gia ngài ấy nói rằng muốn bỏ đầu ngươi ra xem bên trong chứa thứ gì, sao trí tưởng tượng lại bay xa đến thế.”

Chờ hắn nói xong, gương mặt của Trác Thủy Phân đã tràn đầy hàn ý, khàn giọng nói rằng: “Các hạ là đang đùa nghịch lão hủ?”

Mặc dù Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại nghe rất có phong thái của võ lâm thần thoại, nhưng lão đó giờ chưa từng thấy ai nhắc tới cái danh này, đương nhiên biết là Từ Hiền bịa ra để giỡn mặt mình.

Từ Hiền cũng không lá mặt lá trái, cất giọng cười nghe đầy châm biếm, hắn nói: “Lão già cũng không quá ngu, biết là tại hạ đang đùa nghịch ngươi. Đây chỉ có thể tự trách ngươi thiếu năng, suy đoán lung tung vô căn cứ, tại hạ chỉ là thuận theo ý ngươi mà thôi.”

Sau đó Từ Hiền nâng đao lên chỉ thẳng mặt Trác Thủy Phân, “chặc chặc” vài tiếng, lắc đầu mà rằng: “Tại hạ nói muốn lấy mạng ngươi chính là muốn lấy mạng ngươi. Còn lý do vì sao, quả thật quá dễ đoán, ta đã lấy hiệp xưng danh, đương nhiên là vì trừ ma vệ đạo, hành hiệp cứu người rồi. Uông cho ngươi sống đến từng tuổi này vẫn không khôn ra được, có bấy nhiêu cũng không nhìn ra.”

“Lắm mồm thật sự!” Hách Tiểu Thông hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Từ Hiền rất là bất thiện.

Diên Minh, Sài Thoái và Ân Hợp cũng giống như vậy, bởi chúng có một điểm chung là đều chán ghét lũ nhân sĩ chính đạo suốt ngày hô hào hành hiệp trượng nghĩa, ra vệ đạo mạo, sau lưng chưa biết chừng còn dơ bẩn hơn bọn chúng.

Cũng đều vì danh vì lợi như nhau, có ai cao quý hơn ai, sao một bên chỉ cần phơi ra bộ mặt giả tạo là được người người mến mộ, một bên sống thật với bản chất thì lại bị người người xua đuổi?

Rất nhiều người đều biết câu trả lời, những kẻ vì mua danh chuộc tiếng mà hành hiệp đúng là chưa chắc tốt đẹp hơn bọn chúng, nhưng ít nhất những kẻ đó cũng đã làm được những điều có ích, còn bọn chúng thì hoàn toàn không.

Chính bọn chúng cũng biết câu trả lời, chỉ là cố tình lảng tránh mà thôi.

Quay trở lại với cục diện lúc này, tuy cảm thấy Từ Hiên rất là chướng mắt, nhưng bốn tên cao thủ Tiên Thiên tạm thời không có ý định gây hấn với hắn.

Thứ nhất là vì một đao vừa rồi của hắn khiến chúng cảm thấy hết sức dè chừng, hai là vì kẻ mà hắn đang gây sự là Trác Thủy Phân chứ không phải bọn chúng.

Bốn người cũng có suy đoán tương tự như lão Trác, cho rằng Từ Hiên là môn đồ của đại phái, danh tức nào đó, nếu không cần thiết thì không nên đắc tội kẻ này.

Trên hết là Trác Thủy Phân chỉ trả thù lao để chúng đối phó Lý Bất Mặc chứ không phải Thiên Hồ Hiệp. Nếu không, chẳng quản người là hoàng tộc, thế gia hay là danh môn đại phái, chỉ cần lợi ích đủ lớn, chúng chắc chắn không ngại gì xông lên đòi chặt.

Người trong giang hồ, liêm máu trên đầu lưỡi đao chính là chuyện thường như cơm bữa, lúc nào cũng cụp đuôi làm người thì khó mà lẫn lộn đến giờ này.

Trác Thủy Phân già rồi, càng già càng sợ chết, nhưng dù huyết tính không bằng thời trai trẻ thì nó vẫn còn tồn đọng trong người lão.

Chôn giang hồ đao quang kiếm ảnh, gặp mâu thuẫn không thể xóa bỏ, vậy chỉ có thể lấy máu rửa trôi.

“Nếu các hạ đã muốn tìm chết, lão hủ cũng đành chiều theo.” Trác Thủy Phân mất lộ hàn quang, trưng giấu sau lưng, phi thân đến chỗ Từ Hiên.

Ra tay như điện, lão vung một trượng như trời giáng xuống đỉnh đầu của hắn, đồng thời quát lớn: “Lão hủ cảm chân kẻ này, chư vị tranh thủ lấy mạng Lý Bất Mặc.”

Chỉ dám dừng đến hai chữ “cảm chân”, hiển nhiên là sau lần va chạm nhẹ ban nãy, Trác Thủy Phân cho rằng Từ Hiên chính là loại thiên tài tuyệt đỉnh có thể lấy tu vi Hậu Thiên đấu với cao thủ Tiên Thiên lão luyện như mình.

Trác Thủy Phân nào có hay rằng, hắn vừa rồi có thể ném một đao cân tài cân sức với lão hoàn toàn là dựa vào thần hiệu của đao thức Bá Trọng Chi Gian, chứ dễ vượt bảy, tám tiểu cảnh giới mà vẫn đánh ngang với lão thì Từ Hiên cho là bản thân mình vẫn còn kém một chút.

Trượng pháp của Trác Thủy Phân có tên【Thông U Trượng Pháp】, là võ học phẩm giai Thượng Thừa Nhân cấp, nếu đối chiếu với võ học hệ thống của Từ Hiên thì coi như ngang với phẩm chất Tuyệt Phẩm.

Bá Trọng Chi Gian chỉ hữu dụng khi phẩm chất võ học kẻ địch dùng không cao hơn【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】, nói đến đây chắc ai cũng hiểu phẩm chất của bộ đao pháp này đã đạt tới cấp độ nào.

Này cũng là lý do vì sao hơn hai tháng trôi qua mà Tam Quốc Đao Thức vẫn ở cảnh giới Dung Hội Quán Thông, bởi lẽ phẩm chất tăng lên thì đồng nghĩa với việc độ khó tu tập cũng tăng lên gấp bội, Từ Hiên có thiên phú hơn người cũng không thể luyện đến Lư Hóa Thuần Thanh trong thời gian ngắn, trừ phi hắn một lần nữa bước vào thánh địa tu hành ở không gian trắng xóa.

Bây giờ không phải là lúc Từ Hiên có thể tơ tưởng đến chỗ đó, trước một gậy như thiết bản ngàn cân của Trác Thủy Phân, khung cảnh lầu hai trong mắt hắn hoàn toàn biến thành một màu đen, một sợi tơ vắt ngang qua trước mặt hắn, nó tỏa ra ánh sáng màu đỏ, lấp lóe như muốn dụ dỗ hắn cắt đứt mình.

Từ Hiên làm người quyết đoán, đương nhiên không hề do dự mà vung đao chém tới, trong tình thế lấy yếu đối mạnh thế này, một thức Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập quả thật không thể thích hợp hơn.

Trời ban cho kinh mạch thần kỳ, khắc hết thấy gian tà trong thiên địa.

Chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát cuộn trào trong Đan Điền, lấy uy thế vô cùng hung mãnh xông ra thập nhị chính kinh, chúng nó vốn vô hình vô sắc, nhưng sau khi chui vào ba đường Hiệp kinh có phủ đầy kim quang, những luồng chân khí này như hóa thành kim sa, sau khi bám lên Phi Hiệp đao lập tức làm cho thân đao lấp lánh ánh kim, khiến vẻ ngoài của nó trở nên hết sức huyền bí, hoa lệ.

Hóa thân Đại Hiên Lương Sư, Từ Hiên nhìn Trác Thủy Phân như đang nhìn Hán Linh Đế, đao thế chém ra uy mãnh vô song, miệng thì quát lớn: “Hôn quân vô đạo! Sao còn chưa mau đền tội, trả cho bách tính được ngày an yên!?”

Giống như bị tiếng quát của Từ Hiên làm chấn động tâm can, lão Trác thế mà đột ngột phun ra một búng máu tươi, tốc độ lẫn lộn lúc xuất trượng đều bị giảm đi ba phần, khí thế suy sụp không ít.

Quan trọng hơn hết là sắc mặt của lão vốn đang hồng hào bỗng trở nên trắng bệch, tinh khí thần kiệt quệ, trong thoáng chốc tựa như đã già thêm mười tuổi, gần đất xa trời.

Hán Linh Đế ăn chơi sa đọa, tuổi mới ba mươi ba thì thân thể đã bị mọc rỗng, buông tay qua đời. Nay Trác Thủy Phân tuổi hơn gấp đôi mà rơi vào cảnh như vậy, dù có tu vi võ đạo chèo chống cũng khó lòng chịu thấu, thiết đao và mộc trượng vừa chạm vào nhau, lão lại ối thêm một ngụm máu.

Phànhh! Phànhh! Rầmm! Rầm!

Dù là như vậy, Từ Hiên cũng không dễ chịu sau đòn vừa rồi, khí huyết trong người hắn nhộn nhạo hết cả lên, thân hình không tự chủ được bị đẩy lui về phía sau, dẫm nát không ít bàn ghế, thậm chí đến cả sân nhà cũng không thoát được kiếp số, bị hắn đạp thủng lỗ chỗ.

Cả cánh tay trái run lên không ngừng, da thịt trong lòng bàn tay rách ra tứa máu, Từ Hiên phải cắn răng dốc sức mới giữ cho Phi Hiệp đao không bị tuột khỏi tay mình.

Một hiệp cứ thế mà qua, cũng không biết ai là kẻ chịu phần thiệt nhiều hơn.

Nhưng cuộc chiến của hai người chỉ là phụ gia mà thôi, Từ Hiên muốn giúp Lý Bất Mặc, Trác Thủy Phân thì muốn giết Lý Bất Mặc lấy Tàng Vân Lệnh, y mới là món chính của bữa tiệc này.

“Lý tiên bối, ta đến giúp ngươi!”

Chẳng lâu trước đó, vừa nghe Trác Thủy Phân lệnh cho đám Ân Hợp lấy mạng Lý Bất Mặc, tên đệ tử khai môn của Từ Hiên lập tức quơ côn đập tới, một chiêu Bình Địa Long Phi quét ngang quân thù, lấy một địch ba cản lại kiếm của Hách Tiểu Thông, đao của Điền Minh và kích của Sài Thoái, uy thế hùng hồn vô cùng, còn kinh mãnh liệt vô song.

Nhe răng cắn lấy ngọn tiểu châm mà Ân Hợp phóng tới, Lý Bất Mặc cười khê: “Tự Thành tiểu huynh đệ, vừa nãy xem như ta nói nhảm, bản lĩnh của ngươi đúng là đủ xứng danh Sấm Vương vậy.”

Vừa dứt lời, quanh người y bỗng xuất hiện một tầng sương màu trắng nhạt, cản lại toàn bộ phi châm mà Ân Hợp mới vừa phóng thêm, tấm lưới cương khí cũng dần dần bị tầng sương này hòa tan.

Trong thoáng chốc, nơi lầu hai, hương rượu nồng nàn, bao trùm không gian.

“Thơm quá... nức!” Lý Tự Thành bỗng thấy xây xẩm mặt mày, ban nãy trực tiếp uống rượu vào bụng gã còn không say, nhưng giờ chỉ vừa ngửi mùi thôi đã thấy đầu óc choáng váng, đủ để thấy hương rượu này bá đạo ra sao.

Đưa trường kiếm đến trước mặt, Thi Quân soi mình qua thân kiếm, chỉnh lại vài sợi tóc rối, lắc đầu than nhẹ: “Rượu a rượu, ngươi chẳng những giúp Lý mỗ tầm hoan tác nhạc, còn giúp Lý mỗ tu võ luyện công, quả thật là tri kỷ cả đời của ta vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Đo ni đóng giày, Tử Thần Quyết

“Ngươi là La Quán Trung?!” Trác Thủy Phân nhổ ra một ngụm máu, nhìn Từ Hiên với thần sắc tràn đầy sự kinh ngạc.

Theo như lão biết, Tam Quốc Diễn Nghĩa mới xuất hiện hồi tháng giêng năm nay, thời gian đầu cũng chỉ phát hành trên Giang Hồ Nhật Báo ở Trường An, đến đầu tháng hai mới phổ biến rộng rãi khắp cửu châu, trọn bộ sách cũng chỉ mới được phát hành vài ngày trước.

Có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mượn Tam Quốc sáng tạo võ học, dựa vào trí tưởng tượng của lão thì ngoại trừ võ lâm thần thoại, chỉ có người sáng tác ra bộ danh thư này – La Quán Trung – mới làm được mà thôi.

Một chiêu Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập vừa xuất, nhuệ khí của Trác Thủy Phân lập tức giảm một nửa, trong lòng chán kinh không thôi.

Chỉ có thể nói là Từ Hiên đã quá khinh thường chính bản thân mình, cũng xem nhẹ uy lực của【Tam Quốc Diễn Nghĩa Bách Thức Đao】.

Mỗi một chiêu một thức của đao pháp này đều sinh ra linh tính, ẩn chứa cố sự bên trong, khổng chế tinh thần đối thủ.

Bởi vậy, nếu đối thủ của Từ Hiên từng đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa, thậm chí còn nghiên cứu sâu quyền danh tác này, chẳng phải cái “Linh” của đao pháp sẽ càng mạnh mẽ hơn bội phần khi hắn dùng nó đối địch hay sao?

Vô tình cảm liễu, liễu mọc xanh, lúc trước Từ Hiên để Giang Hồ Nhật Báo đăng Tam Quốc vốn không hề nghĩ đến chuyện này, nay vừa nghe Trác Thủy Phân chất vấn, hắn lập tức ngộ ra tiền căn hậu quả trong đó, trong bụng mừng thầm.

‘Hóa ra là thế. Chỉ dựa vào Giải Ngưu đệ nhất đoạn và Hiệp khí vẫn chưa đủ địch nổi Tiên Thiên tầng bảy, nhưng nếu Tam Quốc Bách Thức cũng được gia tăng uy lực thì lại là chuyện khác.’

Từ Hiên cũng không nói chắc có thể chiến thắng, hắn tự tin chứ không tự phụ, mặc dù dựa vào thiên phú【Hiệp Đao Thiên Mạch】, cảnh giới của hắn có thể xem là Hậu Thiên thập ngũ trọng chưa từng có trong lịch sử, vượt qua khỏi Hậu Thiên thông thường, lại còn chiếm đủ loại ưu thế như đã nói phía trên, nhưng có thể lẫn lộn đến giai đoạn cuối của Tiên Thiên làm gì có ai là đơn giản, nhất là loại người đã sống đến gần tuổi cổ lai hy như Trác Thủy Phân?

Chớ thấy lão bị đánh cho thổ huyết mà làm, nếu Từ Hiên dám đắc chí vong hình, sợ là hắn đến việc mình chết như thế nào cũng không biết.

Mà có vẻ như hần cũng không có cơ hội để đắc chí, bởi vì sau khi mùi rượu ngào ngạt lan tỏa trong không gian, đối tượng mà Trác Thủy Phân phải đề chừng hơn chính là Lý Bất Mặc.

Dậm chân một cái liền trở lại bên cạnh Ân Hợp, trông lão Trác lúc này nào có tí gì là hư nhược? Hai lần thổ huyết trước đó nhìn thì có vẻ nghiêm trọng, nhưng thực chất Trác Thủy Phân không hề chịu phải tổn thương gì quá lớn, chờ ảnh hưởng của đao thức qua đi thì lão lại tinh thần quắc thước như cũ.

Hiển nhiên là trong màn va chạm ngắn ngủi vừa rồi, Từ Hiền chính là kẻ chịu nhiều thiệt thòi hơn.

Nhưng đối với hần cũng chẳng đáng là gì, nội lực dồi dào lại thêm nhiều môn thần công cường hóa thể chất, chẳng mấy chốc Từ Hiền đã bình ổn khí huyết trong người, vết thương nơi lòng bàn tay cũng đã ngừng chảy máu.

Người mùi rượu thom nồng trong không khí, hần cảm nhận được một loại hương vị như do hàng trăm loại hảo tửu trộn lẫn với nhau, nghe thì có vẻ tạp nham nhưng thực chất lại dễ ngửi vô cùng, tựa như những thứ rượu ấy đã cùng tìm được điểm chung trong hương thơm của mỗi loại, dựa vào đó mà trung hòa lại với nhau, tạo ra một mùi hương mới độc nhất trên đời, khiến người ta vừa ngửi đã say.

Nhìn tăng sương trắng lượn lờ quanh người Lý Bất Mặc, bất giác phong thái phiêu phiêu như tiên của y, Từ Hiền lập tức có thể đoán được đây chính là một loại thần công, diệu quyết cao thâm của vị Thi Quân này.

‘Quả không hổ danh yêu rượu như mạng, đến cả tuyệt học thi triển ra cũng liên quan đến rượu, sợ là không ai có thể tranh cái danh này với y được nữa.’

【Tửu Thần Quyết】

Đây chính tên của ngón nội công tâm pháp mà Lý Bất Mặc tu luyện, nó vốn là tàn thiên của một môn võ học có phẩm giai Chân Kinh, tên đầy đủ là【Tửu Thần Đại Pháp】, bao gồm【Tửu Thần Quyết】ghi lại tâm pháp tu luyện và một phần phương pháp luyện chế Thần Tiên Túy - loại rượu giúp cho【Tửu Thần Đại Pháp】có thể đạt tới cảnh giới Viên Mãn, Tự Nhiên.

Nghe đến đây chắc ai cũng có thể đoán ra cách tu luyện【Tửu Thần Quyết】chính là uống rượu, đây có thể xem là một môn võ học lại Kỳ Công Dị Thuật, bởi lẽ người tu tập【Tửu Thần Quyết】không cần dựa vào việc vận hành chân khí để rèn luyện nội công, họ chỉ cần biết uống là được.

Cách mà Lý Bất Mặc đạt được【Tửu Thần Quyết】cũng không có gì ly kỳ, y chỉ vô tình nhặt được một vò rượu rỗng tại di tích của một quán rượu, sau khi khui miếng vải bịt thì phát hiện bí kíp nằm ở trong đó mà thôi, nếu mà kể ra chắc sẽ khiến vô số người tức chết vì ghen tị.

Điều đáng nói ở đây là không phải vì【Tửu Thần Quyết】mà Lý Bất Mặc mới thích uống rượu, y thực chất đã nghiện rượu từ trước rồi mới nhặt được quyền bí tịch kỳ dị này, có thể nói là thiên ý có tình khiến y có được môn võ công sinh ra như để dành riêng cho mình.

Sau khi luyện【Tửu Thần Quyết】đến cảnh giới Đại Thành, lúc Lý Bất Mặc vận công sẽ tỏa ra một loại sương trắng mang theo mùi hương nồng nặc của những loại rượu mà y từng uống, người khác ngửi vào sẽ trở nên say xín, cảm thấy đầu óc choáng váng, tinh thần chậm chạp, phản ứng trì trệ.

Ngược lại, người thi triển【Tửu Thần Quyết】sẽ được cường hóa toàn diện, tuổi thọ tăng lên, tinh thần trở nên minh mẫn hơn trước, độ linh xảo và nhanh nhạy của cơ thể cũng được tăng cao tùy theo trình độ tu luyện, đồng thời hóa giải toàn bộ độc tố đang có trong người.

Ngoài ra, nếu người tu tập uống được càng nhiều loại rượu ngon thì chất lượng nội khí mà【Tửu Thần Quyết】tinh luyện ra được lại càng cao cấp, mùi rượu lại càng thơm càng nồng, đây cũng là lý do vì sao Lý Bất Mặc vừa vận công thì tâm lưới cương khí của Ân Hợp liền bị hòa tan.

Dựa vào【Trữ Khí Thủ Hoàn】, họ Ân đúng là có thể mượn cương khí Tiên Thiên tầng bảy của Trác Thủy Phân để gia tăng uy lực của【Thổ Tì Châm Pháp】, lấy cương khí của lão để áp chế Lý Bất Mặc.

Nhưng tiếc là đối mặt với Tửu Thần cương khí, một nửa số gia sản mà lão Trác bỏ ra để mua【Trữ Khí Thủ Hoàn】nay đã trôi theo dòng nước.

Lão trăm tính ngàn tính để tìm kế hạ Lý Bất Mặc, cướp đoạt Tàng Văn Lệnh, nhưng đến cùng vẫn không tính được ý trời, nào có ngờ được Lý Bất Mặc lại mang một thân võ học kinh thiên động địa như vậy.

Chỉ kiếm xuống đất, hai mắt thanh minh, Lý Bất Mặc nhìn về phía Trác Thủy Phân, lắc đầu khẽ thở: “Hại Lý mỗ trở nên tinh táo thể này, người nói xem ta nên đối đãi người thế nào?”

Người tập võ vốn đã khó say, nay【Tửu Thần Quyết】vừa thi triển liền khiến y trở nên minh mẫn gấp bội, Trác Thủy Phân quả thật khó từ tội lỗi.

Người sau không đáp lại câu hỏi của y, lão ho khù khụ liên hồi như đã sắp không qua khỏi, ngửa mặt nhìn lên mà than thở rằng: “Thiên Đạo bất công, Thiên Đạo bất công! Khụ khụ khụ!”

Uất ức khó nén, Trác Thủy Phân ho ra cả máu, đủ để thấy sự bi phẫn của lão lớn đến nhường nào.

Thuê mướn cao thủ, mua sắm bảo bối, hết【Trữ Khí Thủ Hoàn】lại đến【Bảo Nguyên Phù】, để chuẩn bị cho ngày hôm nay, lão gần như đã dốc sạch súc tích mấy chục năm, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn đổi lấy một cơ hội học tập võ học Thượng Thừa.

Trong khi đó, có kẻ không cần làm gì, chỉ cần dựa vào kỳ ngộ liền đạt được võ học cao thâm, thử hỏi sao Trác Thủy Phân không trách than ông trời cho được.

Vút!

Lý Bất Mặc nâng kiếm chỉ về phía trước, tặc lưỡi mà rằng: “Thiên Đạo bất công hay không ta chẳng biết, chỉ biết là nguoi... hôm nay tất vong.”

Cộp!

Trác Thủy Phân dặm mạnh một trượng xuống sàn, khàn giọng cười lớn, gần từng tiếng: “Lão hủ chết hay là nguoi chết, đánh qua mới biết được!”

Nói xong liền ném một trượng bay về phía Lý Bất Mặc, thân hình đồng thời phóng tới theo sau.

Lúc này là trận chiến một đôi một giữa lão và y, có muốn trốn tránh cũng không được, cho nên chỉ bằng chủ động tiến công.

Đây là trận một đấu một đúng nghĩa, bởi lẽ ngoại trừ Trác Thủy Phân dựa vào công lực thâm hậu mà chống lại được ảnh hưởng của【Tửu Thần Quyết】, bọn Ân Hạp, Sài Thoái, Điền Minh và Hách Tiểu Thông đều không tránh khỏi cảnh say xỉn, phải ngồi xuống vận công kháng cự tửu hương, nào còn rảnh tay giúp lão đối địch.

【Tửu Thần Quyết】hoàn toàn không phân địch ta, vậy nên sư đồ Từ Hiến cũng gặp phải chuyện tương tự. Có điều cả Từ Hiến lẫn Lý Tự Thành đều học được【Tọa Vong Kinh】, trong tình huống thế này chỉ cần tiến vào trạng thái Tọa Vong là có thể dễ dàng hóa giải cảm giác say.

Một viên bi sắt xuất hiện trong tay Từ Hiến, nhìn về phía luồng Ác khí dày đặc sau đầu Ân Hạp, hần quyết định “con nhện vô hại” này sẽ là kẻ đầu tiên phải chết trong trận chiến đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Thiên trường địa cửu hữu thời tận

Từ Hiến muốn lấy mạng Ân Hạp, nhưng còn chưa kịp ra tay thì hần bỗng nhiên đổi ý.

Không phải hần muốn tha cho con nhện này một mạng, mà bởi vì thông qua trạng thái Tọa Vong, hần cảm nhận được sự xuất hiện của một kẻ khác ngoài cửa sổ.

May là vị trí của Từ Hiến lúc này đã không còn ở gần chỗ đó, bằng không rất có thể hần đã bị kẻ chưa rõ là địch hay ta này đánh lên.

Từ Hiến không dám ra tay cũng là vì vậy, dựa vào【Tọa Vong Kinh】nên hần có thể tạm thời ẩn giấu bản thân trước kẻ này, chứ một khi dám vọng động ắt sẽ bị chú ý đến.

Căn cứ vào thứ khí tức vô cùng mạnh mẽ tỏa ra từ trên người mục tiêu, Từ Hiến không cho là bản thân mình có thể là đối thủ của kẻ này.

‘Nhìn hơn Trác Thủy Phân, chỉ ít cũng là Tiên Thiên tầng tám.’ Lòng thâm suy đoán cảnh giới của kẻ đang ẩn mình, Từ Hiến quan sát chiến cuộc trước mắt, trong đầu chợt sinh ra một vài ý nghĩ.

‘Kẻ tôi chưa rõ là địch, là bạn, hay là phe thứ ba, ta cứ tính theo trường hợp xấu nhất, người này nếu cùng một giuộc với họ Trác... Lý huynh võ nghệ trác tuyệt, nhưng nếu lấy một địch hai, e rằng không phải thượng sách.’

Nhìn Lý Bất Mặc dựa vào một chiêu Khước Cổ Sở Lai Kinh, Thương Thương Hoành Thúy Vi suýt chút thì đâm thủng yết hầu Trác Thủy Phân, Từ Hiến không cho rằng y có thể ung dung chiếm thượng phong giống vậy nếu có kẻ thứ ba nhập cục.

Nói tới nhập cục, hần chợt nghĩ đến【Sinh Tử Cục】có thể sẽ giúp ích được trong tình huống thế này.

Nhưng việc chọn ai là đối thủ của Lý Bất Mặc cũng cần Từ Hiến suy tính một phen.

“Tri tri chung cổ sơ trường dạ, cảnh cảnh tinh hà dục thụ thiên.”

(Tiếng canh tới từng từng điểm trống,

Năm canh dài chẳng giống đêm xưa.

Ngân Hà lấp lánh sao thưa,

Trời như muốn sáng, sao chưa sáng trời.)

Lúc này đây, Lý Bất Mặc cao giọng mà ngâm, kiếm xuất chậm rì rì mà Trác Thủy Phân lại thấy lòng rét căm căm, nhìn vô vàn tia kiếm khí hóa thành ánh

sao lấp lánh, lão chỉ thấy trước mặt mình một mảng tối tăm

Kiểm đến rất chậm, nhưng động tác của Trác Thủy Phân hiện giờ còn chậm hơn cả đường kiếm này, lão có muốn mình nhanh hơn cũng không được, bởi kiếm thế của Lý Bất Mặc đã đạt đến trạng thái cực thịnh, kiếm hãm khí cơ toàn thân của lão.

Đôi mắt kiếm chiêu hoa lệ mà lại lạnh lẽo vô tình, Trác Thủy Phân giống như nghe được từng tiếng trống canh thông thả, báo hiệu đây mới chỉ là khoảng đầu của đêm dài, nhưng đã là khoảng cuối sinh mệnh của lão.

‘Lý huynh thân mang kiếm pháp cao thâm bậc này, sợ rằng có cùng cảnh giới thì ta cũng không so kiếm được với y.’

Từ Hiền thâm nghĩ, đây là hấn còn chưa thấy lúc Lý Bất Mặc thi triển Phi Lưu Trục Hả Tam Thiên Xích, Nghi Thị Ngân Hà Lạc Hà Cửu Thiên, nếu không thì ‘sợ rằng’ đã phải đổi thành ‘chắc chắn’.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, kiếm pháp của Lý Bất Mặc có nhiều lợi hại, nhưng Trác Thủy Phân cũng không phải đèn cạn dầu. Sống hơn nửa đời người, lăn lộn giang hồ mấy chục năm, nếu thủ đoạn của lão chỉ có nhiều đó thì đúng là vô lý.

Chĩa cây mộc trượng trong tay về phía Lý Bất Mặc, Trác Thủy Phân ấn nhẹ vào một cái chốt lồi trên thân gậy, cơ quan khởi động, phần đầu cây mộc trượng bỗng nhiên dẽ lộ ra một khe hở, từ bên trong có một vật đen không rõ hình dáng lấy tốc độ cực nhanh bay về phía Lý Bất Mặc.

Ý cảnh của chiêu Trì Trì Chung Cổ Sơ Trường Dạ, Cảnh Cảnh Tinh Hà Dục Thụ Thiên này cốt ở chữ ‘chậm’, nay gặp phải ám khí phóng về phía mình, Lý Bất Mặc đương nhiên không thể duy trì ý cảnh đó nữa, thu kiếm về đỡ, sát chiêu tự phá.

Kengg!

Tiếng sắt thép va chạm vang lên, Lý Bất Mặc bị đẩy lui ba bước, nhưng được cái lông tóc không thương.

Chợt liếc xuống đất, lúc này y liền phát hiện ra thứ ám khí vừa tập kích bất ngờ chính là một ngọn chùy sắt màu đen, ngoài ra còn tinh mắt phát hiện một ít bột trắng bám trên phần đầu nhọn, chẳng cần nghĩ quá nhiều cũng có thể đoán được kết cục của mình sẽ ra sao nếu trúng phải thứ này.

‘Lão cũng thâm độc có thừa đấy!’ Bất gặp Trác Thủy Phân quét mộc trượng đến ngang hông mình, Lý Bất Mặc không chút nao núng,【Túy Tiên Bộ Pháp】đắc lực vô cùng, y chỉ nghiêng người một cái liền dễ dàng tránh thoát, đồng thời còn vòng đến sau lưng Trác Thủy Phân, đầu ngựa lên trời, tay duỗi ngang vai, nhẹ nhàng đâm một kiếm tới hậu tâm của lão.

Người sau giống như cũng đã đề phòng từ trước, khom lưng tránh thoát, chân trái co lên lấy chân phải làm trục, cấp tốc xoay nửa vòng một trăm tám mươi độ, thuận theo thế quét trước đó của mộc trượng mà công kích về phía hạ bàn của Lý Bất Mặc.

【Phong Nhã Kiếm Pháp】mặc dù uy lực khó lường, nhưng Trác Thủy Phân đã nhìn ra【Túy Tiên Bộ Pháp】mới là thứ khiến cho Lý Bất Mặc chiếm thế thượng phong trước mình, vậy nên nếu có thể kìm hãm được môn khinh công say xin này của y, lão mới có khả năng tìm thấy cơ hội chiến thắng.

Nhưng nói thì dễ mà làm mới khó,【Túy Tiên Bộ Pháp】là Tuyệt Học Nhân cấp, lại thêm Lý Bất Mặc đã tu tập đến trình độ Đăng Phong Tạo Cực, trừ phi Trác Thủy Phân vẫn còn là bài tây chưa thi triển ra như ngọn đuôi ban nãy, nếu không ý tưởng của lão vĩnh viễn chỉ có thể là ý tưởng, không cách nào hiện thực hóa.

Có ý lãnh một chiêu Tinh Xuyên Lịch Lịch, Phương Thảo Thê Thê, mặc cho đầu vai mình đang phún máu, Trác Thủy Phân thừa cơ hội này thọc một gậy đến mắt cá chân của Lý Bất Mặc, mộc trượng tựa như một con măng xà đã tìm thấy mục tiêu, nó vọt đến như lời đình, chuẩn xác cắm vào mạch máu con mồi, tiết ra nọc độc.

Keng!

Chỉ là mục tiêu của nó có vẻ khá cứng, nanh độc vừa chạm vào liền không thể tiến sâu hơn được, bị cản lại bởi một lớp giáp xác rắn rỏi.

‘Chân của ta còn chưa đi hết thiên hạ đâu, sao có thể dễ dàng phế mất cho được?’ Lý Bất Mặc vừa nói vừa cười, trường kiếm trong tay hướng xuống đất, dẽ lên đầu gậy của Trác Thủy Phân, thân hình của y thì lại lững lờ trên không trung, thanh sam bỗng bành, tóc đen rũ rượi, trọng tâm dồn hết vào mũi kiếm.

Này là một chiêu Bạch Vân Thiên Tài Không Du Du, được y sáng chế ra chuyên dùng để phòng ngự hạ bàn, hiển nhiên là Thi Quân cũng biết điểm mạnh của bản thân nằm ở đâu nên mới luyện chiêu này để phòng.

Đã không chế được binh khí của địch thủ, Lý Bất Mặc đương nhiên không thể bỏ qua ưu thế lúc này, duỗi một chân đạp xuống cây mộc trượng của Trác Thủy Phân, y đâm ngược thanh trường kiếm trong tay từ dưới lên, sử xuất một chiêu Thừa Chu Mộng Nhật Biên để lấy mạng lão.

Theo quỹ tích này, trông có vẻ như mũi kiếm sẽ xuyên qua cổ họng họ Trác và đâm thủng sọ não của lão.

Kiểm chiêu đến quá bất ngờ, kiếm khí cuồng loạn cắt vào lồng ngực Trác Thủy Phân, dù gặp phải cương khí hộ thể thì chúng nó vẫn đủ khả năng rạch phá da thịt, thoáng chốc đã làm cho lão máu tươi đầm đìa.

Nhưng so với nguy cơ sinh tử trước mắt, chút vết thương này thật chẳng đáng là gì.

Biết không thể kịp thu gậy về đón đỡ nữa, Trác Thủy Phân vừa thấy Lý Bất Mặc biến chiêu liền quyết đoán buông bỏ mộc trượng, ngã người về sau để kéo dài khoảng cách với mũi kiếm.

Đứng trước sinh tử huyền quan, lão cũng đánh liều một phen, vận mười thành công lực vào tay, song chưởng xuất ra như điện, chắp lại trước mặt, dùng hai bàn tay nhấn neoh, gân guốc của mình kẹp lấy thân kiếm.

Chưa đến ba phân, đó chính là khoảng cách từ mũi kiếm đến mắt trái Trác Thủy Phân, dù chỉ chậm một ý niệm thôi thì sợ là trường kiếm của Lý Bất Mặc đã xuyên qua hốc mắt và phá hủy não bộ của lão, có thể nói là hung hiểm tột đỉnh.

Nhưng Trác Thủy Phân cũng không thể tránh khỏi cảnh đổ máu.

Hai mắt có thể xem là một trong những bộ vị yếu ớt nhất trên cơ thể người, cương khí hộ thể ở mắt cũng là mỏng manh nhất, nếu không tu tập được một loại võ học đặc thù nào đó, một khi bị công kích trực tiếp vào thì khó lòng bảo toàn.

Trác Thủy Phân không có tu tập võ học đặc thù, vậy nên lúc này con ngươi của lão đang bắt đầu đổ máu, từng tia từng tia kiếm khí nhỏ bé mà sắc bén truyền ra từ đầu mũi kiếm, không phí bao nhiêu sức lực đã rạch phá được cương khí bảo hộ, tàn phá mắt trái của lão.

Đau đớn khôn cùng, nhưng Trác Thủy Phân không dám có chút phân tâm, bởi lão biết chỉ cần thiếu đi một phần ngàn sự tập trung thôi thì Lý Bất Mặc cũng có thể lập tức lấy mạng mình.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, chỉ trong thời gian một hơi thở, Thi Quân đã khiến Lão Thuyết Thư biến thành Lão Chột Mắt, người sau đương nhiên sẽ không nữa dẫn co với y trong tư thế này, môi lão hơi hé ra, phun mạnh một thứ gì đó trong mồm về phía y.

Hết gậy đến mồm, Lý Bất Mặc chợt sinh ra chút hứng thú về việc Trác Thủy Phân còn có thể giấu ám khí ở đâu.

Học theo họ Trác, Lý Bất Mặc buông kiếm trong tay, nghiêng người một cái liền dễ dàng tránh thoát thứ ám khí mà lão mới phun ra.

Thấy vậy, Trác Thủy Phân lập tức lui về sau mười bước, trong tay vẫn giữ chặt thanh trường kiếm. Không bàn mà hợp, Lý Bất Mặc lúc né tránh ám khí cũng hất nhẹ mũi chân một cái, đoạt lấy cây mộc trượng của lão, hai người vô tình trao đổi vũ khí cho nhau.

“Ồ, đúng là gừng càng già càng cay!” Liếc qua cây cột nhà bên cạnh, Lý Bất Mặc không nhịn được cảm thán thành tiếng, này cũng là vì y đã nhìn thấy được hình dáng của thứ ám khí mà họ Trác dùng để công kích mình, nó đang bám dính trên cây cột chứ đâu.

Một cái răng đã ố vàng.

Trước sự thán phục của Lý Bất Mặc, Trác Thủy Phân lại không có chút nào tự đắc.

Máu nơi mắt trái đã ngừng chảy, những vết máu bám lại trên khuôn mặt già nua khiến bộ dạng họ Trác lúc này trông hết sức ghê rợn, nhưng lão hoàn toàn chẳng quan tâm đến điều đó.

Trút một hơi dài, âm thanh mang theo sự cam chịu trong nỗi uất hờn, lão nói với giọng như đã buông xuôi vì bất lực: “Hàn lão huynh, Trác Thủy Phân này chịu thua, khụ khụ! Ta... ký...”

Lão vừa nói xong, Từ Hiền lập tức được nghe kẻ ẩn mình ngoài cửa sổ cất tiếng:

“Khạc khạc khạc! Trác lão đệ a Trác lão đệ, nếu người thuận theo từ đầu đã chẳng phải chặt vật thể này.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Hàn lão ma nấu độc mời Thi Quân

Rộp rộp! Rộp rộp!

Vị đầu bếp béo ị của Đoạn Nghĩa Lâu nằm lăn ra đất, miệng nhai thịt quay, bộ dạng hết sức lười biếng.

Dốc rượu vào mồm, hần khà một tiếng đã đòi, hai mắt lim dim, miệng thì lẩm bẩm: “Con cóc kia vào trận, kèo này khó cho con sâu rượu rồi đây. Ái chà chà, thật muốn đi lên xem quá!”

Thờ dài một tiếng, hần lại thấp giọng tự nhủ: “Không được, không được. Bỏ bê phận sự đi hóng chuyện, lão đại nhất định sẽ trừ lương ta nữa mất!”

Nghe qua có vẻ hần rất có trách nhiệm với công việc của mình, nhưng nếu để ý đến chữ “nữa” trong lời hần nói thì chắc ai cũng hiểu vị đầu bếp này chưa hần đã chịu ngoan ngoãn ở yên.

Sự thật cũng là như vậy, biết sai mà vẫn phạm, chẳng lâu sau đó, thân ảnh của hắn không biết từ khi nào đã biến mất khỏi phòng bếp, chỉ để lại một đĩa thịt còn dư chút vụn xương mà một bình rượu đã rỗng.

...

Đoạn Nghĩa Lâu, tầng hai.

Từ Hiền nép mình vào trong góc tường, sinh cơ tất ngủm tựa như một người đã chết, kể cả Lý Tự Thành cũng rơi vào tình trạng tương tự.

Sự đồ hai người đã loại bỏ được cảm giác say từ lâu, nhưng vì sự xuất hiện của địch nhân mới nên không vội giải tỏa trạng thái Tọa Vong.

Từ Hiền là vì muốn tinh quan kỳ biến, sợ bút dây động rừng, còn Lý Tự Thành chỉ đơn thuần là thấy tiên sinh nhà mình không giải tỏa nên gã cũng bắt chước theo mà thôi.

Kẻ được Trác Thủy Phân gọi là Hàn lão huynh bước vào trong lầu, khi thân hình kẻ này rơi vào phạm vi tầm nhìn của Từ Hiền, người sau lập tức kích hoạt【Hiệp Đạo Thiên Nhân】để soi xét thông tin của lão.

Nhưng trước tiên đập vào mắt hắn chính là ngoại hình của Hàn lão huynh, một ông già mặc lục bào với thân hình mập mạp không thua gì hai huynh đệ bị hắn cho ăn phân, đầu tóc bạc phơ, sắc mặt xanh xanh hồng hồng, từ mặt xuống cằm nổi vài cái hạch tròn, lại thêm nụ cười muốn hiền mà hiền không nổi, diện mục của lão khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng có cảm giác rợn người.

Nhìn từ bên ngoài, lão có vẻ không mang theo bất cứ thứ vũ khí nào, nhưng hai bàn tay giấu trong phần tay áo rộng thùng thình đó có cất giấu cái gì không thì chẳng ai biết được.

‘Tiên Thiên tàng tám, tiểu thiện không làm, tội ác tày trời, kẻ này đáng giết.’ Thần quang chiếu rọi, Từ Hiền lập tức cho ra nhận định.

Về phần Lý Bất Mặc, gặp vị Hàn lão huynh này xuất hiện, y khẽ nhướn mày, thái độ có vẻ hơi bất ngờ nhưng giọng nói thì vẫn đạm nhiên như thường: “Ồ, Lý mỗ biết ngươi. Ngươi có phải là Bách Độc Lão Ma, Hàn Phá hay không?”

Hàn Phá – Hàn lão huynh – nghe vậy liền cười phá lên, âm thanh ông ổng vô cùng chói tai, nghe như tiếng kêu ồm ộp của mấy con cóc ghè: “Có thể được Thi Quân biết đến, đó quả thật là vinh hạnh của lão Hàn ta rồi, khạc khạc khạc!”

Lý Bất Mặc lắc đầu nguây nguây: “Không thể không biết được, có một người bằng hữu từng dặn dò Lý mỗ, nếu gặp phải ngươi thì nên tránh xa ra, kéo bị nhiễm một thân hôi thối.”

Nói xong bèn khịt mũi mấy cái, dùng gương mặt có vẻ khó hiểu nhìn Hàn Phá: “Lý mỗ thấy cũng không thú mà, phải chăng trong chuyện này có hiểu lầm gì đó?”

Nghe đến đây, nếu Hàn Phá không biết Lý Bất Mặc đang mỉa mai mình thì lão thật sự quá ngu xuẩn. Có điều sống đến từng tuổi này, lão cũng không vì đó nổi giận, ngược lại còn nở nụ cười hết sức khoái trá, gật đầu đáp rằng:

“Thi Quân đúng là có một vị bằng hữu tốt, hắn đã cho ngươi một lời khuyên rất đúng đắn đấy, chỉ có điều giờ ngươi không còn cơ hội gặp hắn để nói lời tạ ơn rồi, đáng tiếc, đáng tiếc!”

Giống như không nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Hàn Phá, Lý Bất Mặc tặc lưỡi thành tiếng, nghiêng đầu hỏi rằng: “Vì sao lại thế?”

Nhưng câu hỏi này không được trả lời, bởi Hàn Phá cũng không muốn tiếp tục lá mặt lá trái với y, trong mắt lóe lên một vết sát ý, lão gằn giọng nhắc nhở: “Thi Quân, ngươi tốt nhất nên đóng nắp bình rượu của mình lại, ngoại trừ việc làm hao tổn nội lực của ngươi, nó hoàn toàn vô dụng với lão Hàn ta, thân là bậc tiền bối, ta cũng không muốn chiếm chút tiện nghi này.”

Lý Bất Mặc cũng biết lão nói đúng, để hương rượu có thể bao trùm không gian lầu hai, mỗi thời mỗi khắc y đều tiêu hao không ít nội lực mới làm được việc đó, nếu cứ duy trì tình trạng thế này thêm một khắc đồng hồ nữa, sợ là Đan Điền của y sẽ hóa thành một bình rượu rỗng.

Thế là chỉ trong chớp mắt, hương rượu thơm nồng bỗng nhiên nhạt đi vô số lần, nếu có ai muốn tiếp tục ngồi chỉ có thể đến gần Lý Bất Mặc trong phạm vi ba thước, vì duy trì hiệu quả cường hóa nên y chỉ giảm phạm vi tác dụng của【Tửu Thần Quyết】xuống chứ không hề triệt tiêu hoàn toàn.

Cảm giác say xin bỗng bay biến đi đâu mất, bốn tên cao thủ Tiên Thiên thay phiên nhau tỉnh táo lại, kẻ đầu tiên lấy lại được sự minh mẫn chính là Ân Hợp.

Vừa mở mắt ra, họ Ân liền quỳ một chân trên đất, cúi đầu trước Hàn Phá, giọng điệu kính cẩn: “Đồ nhi tham kiến sư phụ.”

Hàn Phá gật đầu, hừ nhẹ một tiếng coi như đáp lại, lạnh lùng nói rằng: “Cút sang một bên.”

Sau đó thân hình mờ màng của lão lập tức hóa thành một vệt sáng xanh, nhোáng cái đã tiếp cận được Lý Bất Mặc.

Lôi đình tập kích, lão giơ một chưởng vỗ về phía ngực của y, chưởng phong gào thét, dư kinh bùng nổ, thể hiện rõ cái oai mà cao thủ Tiên Thiên tàng tám nên có.

Cảm giác áp lực còn nặng hơn bảy phần so với việc đối chiêu cùng Trác Thủy Phân, Lý Bất Mặc lại chẳng hề hoang mang hay run sợ, gặp chưởng kinh mạnh mẽ vô song của Hàn Phá, y không lùi mà tiến, chẳng tránh chẳng né, dùng mộc trượng trong tay làm kiếm, đâm tới một chiêu Xuân Phong Bát Tương Thức.

Gió xuân nếu đã không quen biết, sao còn len lỏi vào màn che.

Một kiếm này lực sát thương không cao, nhưng Lý Bất Mặc sáng chế ra nó cốt để nhằm vào việc phá chiêu thức của đối thủ, kiếm khí không sắc bén mà thay vào đó lại trở nên mềm mỏng, dẻo dai, tìm đường dung nhập vào kinh mạch mục tiêu, làm thay đổi quỹ tích vận hành chân khí, khiến chiêu thức của kẻ địch mất đi uy lực vốn có, thậm chí làm cho chiêu số chưa kịp sử ra đã bị đánh tan.

Lấy Xuân Phong Bát Tương Thức phá chiêu, sau đó nhân lúc địch nhân bất ngờ lại tung sát chiêu nối tiếp, nghe ra có vẻ là một đòn liên hoàn khá hữu dụng, chỉ tiếc rằng Lý Bất Mặc không thể làm được như vậy.

Bởi vì trong tay y lúc này không còn là thanh trường kiếm thân thuộc mà là cây gậy của Trác Thủy Phân, việc này khiến cho hiệu quả của Xuân Phong Bát Tương Thức không thể được như kỳ vọng, chưởng kinh đúng là bị suy yếu, nhưng uy lực của nó vẫn còn khá là mạnh mẽ.

Lòng bàn tay đang bốc khói xanh của Hàn Phá trực tiếp vỗ lên cây mộc trượng, chấn nó tuột khỏi tay Lý Bất Mặc, đồng thời thông qua chưởng kinh truyền tán độc khí vào trong kinh mạch của y.

Chẳng dừng lại ở đó, tay còn lại của Hàn Phá thò ra, lòng bàn tay phùng lên một ngọn lửa đỏ rực, tiếp tục tung chưởng về phía lồng ngực Lý Bất Mặc.

Chiêu thức ngoại công của Lý Bất Mặc nằm hết ở kiếm pháp, nay mất đi vũ khí tiện tay quả thật bất lợi vô cùng, chỉ có thể chấp hai ngón tay làm kiếm, quét ra một chiêu Phi Sương Tảo Tích Lịch để ứng đối.

Uỳnh!

Chưởng kinh và kiếm khí chạm nhau, không cần đoán cũng biết Lý Bất Mặc là kẻ ăn phần thua thiệt, tay phải nhúc nhối, mắt nổi đom đóm, khí huyết nhộn nhạo, tạng phủ lung lay, y biết nếu tiếp tục trực diện thêm vài chưởng thì bản thân chắc chắn phải thua, vậy nên cổ chân khẽ xoay, đầu ngửa ra sau, thân hình lao đảo một cái liền tránh thoát cú chưởng thứ ba mang theo khói xanh của Hàn Phá.

Một xanh một đỏ, đây chính là môn bản lĩnh giữ nhà của Bách Độc Lão Ma, phẩm giai đạt tới Thượng Thừa Địa cấp, xưng là【Hỏa Độc Liên Chưởng】, là một loại độc chưởng vô cùng lợi hại.

Muốn luyện thành chưởng pháp này, người tu tập trước hết phải hấp thụ trăm loại độc được khác nhau vào trong Thủ Quyết Âm Tâm Bảo Kinh và Âm Duy Mạch, đồng thời dựa vào yếu quyết bí tịch ghi lại mà luyện ra một loại chân khí gọi là Chử Độc Dương Viêm trong Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh và Dương Duy Mạch.

Một khi【Hỏa Độc Liên Chưởng】đã luyện thành, lúc dùng chưởng pháp đối địch, người sử dụng【Hỏa Độc Liên Chưởng】nên triển khai đầu pháp theo hướng đánh nhanh thắng nhanh, trong thời gian ngắn cần tung được càng nhiều chưởng càng tốt, hơn nữa tuy nhanh mà không được loạn, phải có quy tắc rõ ràng.

Quy tắc đó chính là sau mỗi một chưởng dùng độc thì lập tức phải đến một chưởng dùng lửa, bởi chỗ tinh túy của【Hỏa Độc Liên Chưởng】nằm ở chỗ nó có thể khuếch đại uy lực của chất độc mà người tu tập truyền tán.

Chân khí Chử Độc Dương Viêm không giống với chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát của Từ Hiền, không có tác dụng hộ thân bất hoại hay làm tê liệt kẻ địch, nhưng chỗ diệu kỳ của nó là có thể “nấu độc” trong người kẻ địch trúng chưởng, làm cho độc tố càng thêm mạnh mẽ, đồng thời rút ngắn thời gian ngấm độc của đối thủ.

Bởi vậy, nên dù【Tứ Thần Quyết】khiến Lý Bất Mặc có thể miễn dịch đi độc tố ban đầu, nhưng sau khi được nấu luyện thêm một lần, độc khí trong người y như kẻ bắt lực gặp thuốc tráng dương, lập tức từ vô dụng hóa thành hữu dụng, làm cho y cảm thấy xây xẩm mặt mày.

Này chỉ là màn dạo đầu của Bách Độc Lão Ma mà thôi, chờ lão xuất thêm vài chục chưởng, độc khí dồn độc khí, e rằng Thi Quân của chúng ta từ một con sâu rọu sẽ biến thành một con độc trùng, hơn nữa còn là loại trùng chỉ biết tự hạ độc chết chính mình.

【Tứ Thần Quyết】có thể hóa giải độc tố trong người kẻ tu tập, điều đó không sai. Nhưng cũng giống như câu chuyện về mâu và thuẫn, trên đời này lại có thứ gì là tuyệt đối? Từ Hiền hiểu rõ điều đó, hẳn chỉ không ngờ rằng chiến lược của Lý huynh lại sa sút đến vậy khi mất đi trường kiếm.

Gặp Lý Bất Mặc dùng【Tứ Tiên Bộ Pháp】lướt đến gần mình, hắn lập tức phát tay áo về phía y, thấp giọng quát: “Thi Quân các hạ, tiếp kiếm!”

Đồng thời trong lòng bàn tay hắn cũng chợt xuất hiện hai quân cờ, một trắng một đen.

Về làm thơ tác từ, Từ Hiền cảm thấy mình có xách gậy cho Thi Quân cũng không xứng, nhưng nói đến phá giải thế cờ, đặc biệt là thế sinh tử thì người sau cũng chẳng thể nào sánh kịp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Sinh Tử Cục lại lập công lao

Nghe Từ Hiền đột ngột lên tiếng, gặp hấn chẳng biết lấy từ đâu ra một thanh kiếm mà ném cho Lý Bất Mặc, Hàn Phá không dám lơ mãng công tới.

Buồng thông hai tay, mượn tay áo rộng thùng thình che khuất song chường, lão híp mắt lại nhìn Từ Hiền, nói rằng: “Lão phu thể mà trước đó không có chút ân tượng nào với ngươi, ân mình tốt đấy. Mặt nạ của ngươi... mấy sợi ria này, chắc, ngươi là chuột à?”

“Là do con cóc ghè nào đó đui mù mà thôi.” Từ Hiền buông lời chế nhạo, hấn không biết rằng “con cóc ghè” mà hấn nói vừa hay lại là cái danh hiệu người khác dùng để miệt thị Hàn Phá.

Nếu biết, hấn cũng chỉ có thể nói với người nghĩ ra danh hiệu này một câu “anh hùng sở kiến đồng lực”.

Hàn Phá lại không có vẻ gì là tức tối khi nghe một tên tiểu bối gọi mình bằng cái danh xưng xấu xí đó, lại còn dám mắng mình là đui mù, lão chỉ cười toe toét.

Hàn lão mà không nói gì, nhưng tên đồ đệ của lão thì không thể im lặng, hấn phải đứng ra thể hiện sự hiếu thảo của mình, chỉ tay vào mặt Từ Hiền, giọng đầy sát ý mắng rằng:

“Tập chúng đáng chết, có cha sinh không có mẹ dạy. Chẳng biết cao nhân ở trước mặt, lại dám buông lời ô uế, sao còn không mau quỳ xuống chuộc tội hã, biết đâu sư phụ ta rú chút lòng thương, cho ngươi chết được toàn mạng.”

Ân Hợp mắng thì mắng, nhưng không dám có hành động gì thật chất, con nhện này cũng tinh lắm, ban nãy gặp Từ Hiền có thể giao thủ một, hai hiệp ngang tay với Trác Thủy Phân, hấn cũng tự biết mình chưa chắc đã là đối thủ, nên chỉ dám dùng võ mồm chứ không dám dùng võ công.

Từ Hiền mặc dù tuổi trẻ, nhưng hấn lúc này cũng giống kẻ già đời như Hàn Phá, không vì mấy câu chửi vô thưởng vô phạt mà lòng lộn lên.

Qua khe hở của chiếc mặt nạ, liếc thấy cây mộc trượng đang nằm tro tro trên đất, lại gặp Trác Thủy Phân vẫn còn giữ lấy trường kiếm của Lý Bất Mặc, ý niệm trong đầu khẽ xoay chuyển, Từ Hiền đã biết nên mời hai vị nào vào ván cờ sinh tử của mình.

Thế là hấn liền mặc kệ họ Ân sủa bậy, cất cao giọng nói: “Tại hạ có vấn sinh tử cục, kính mời chư vị cùng chứng kiến!”

Vừa dứt lời, Từ Hiền lập tức vận dụng【Đạn Chi Thần Thông】búng hai quân cờ trong tay mình về phía Lý Bất Mặc và Hàn Phá, miệng khẽ nhảm rằng: “Thiên viên địa phương, hắc bạch tung hoành. Ta xin ra luật, hai khắc vừa qua, thắng bại bất phân, song phương thế hòa, Sinh Tử Cục giải!”

Với phẩm chất Phổ Thông, hiện giờ Từ Hiền chỉ có thể thiết lập ba luật cho【Sinh Tử Cục】, hơn nữa cũng gặp không ít hạn chế.

Luật đầu tiên giúp hấn có thể thao túng thi thể địch nhân, là luật mà Từ Hiền chỉ được phép đặt khi một trong hai người nhập cục là hấn.

Luật thứ hai giúp hấn có thể tăng hoặc giảm tu vi võ đạo của người nhập cục, nhưng【Sinh Tử Cục】phẩm chất Phổ Thông chỉ có thể điều chỉnh tu vi của Hậu Thiên cảnh mà thôi.

Luật thứ ba thì Từ Hiền vừa sử dụng, cũng là luật kém cỏi nhất trong ba luật, hấn chỉ có quyền quyết định thời gian duy trì tối đa của cuộc quyết đấu, hơn nữa hạn mức cao nhất cũng chỉ là hai khắc đồng hồ.

Nhưng Từ Hiền cho rằng hai khắc đồng hồ cũng đủ rồi, chỉ cần Lý Bất Mặc có thể cầm chân Hàn Phá, hấn có lòng tin sẽ giải quyết được những người còn lại.

Véoo!

Véooo!

Hai quân cờ đen trắng lần lượt bay về phía Thi Quân và Bách Độc Lão Ma, người trước theo bản năng đập【Túy Tiên Bộ Pháp】né tránh, người sau trực tiếp vung chường định đánh bay ám khí, nhưng đến cùng đều là vô dụng.

Chộp lấy quân cờ trong tay, trong đầu Lý Bất Mặc và Hàn Phá cùng lúc nhảy lên một ý nghĩ: ‘Kỳ dị!’

Từ Hiền không quan tâm hai người có ý nghĩ gì, gặp bọn họ đã nhập cuộc, hấn liền nâng đao đứng dậy, một đoạn côn dài bỗng tuột ra từ trong ống tay áo, hấn dùng nó nói thẳng vào chuỗi Phi Hiệp, biến Phi Hiệp thành một thanh trường đao đứng ngĩa.

Với nghề【Thợ Rèn】cấp độ năm, Từ Hiền đã có thể tạo ra phần cán nói dài hoàn hảo cho Phi Hiệp đao, chỉ ít là nó sẽ không dễ dàng đứt gãy chỉ sau một thức Tam Quốc Đao như trước.

Không quan tâm ánh nhìn kinh ngạc của những người khác, Từ Hiền chân đạp【Trục Nhật Thần Bộ】xông tới, trường đao trong tay chém thẳng xuống

đỉnh đầu Trác Thủy Phân, đao thế bá đạo vô song, dáng vẻ không giống cao thủ giang hồ, ngược lại có vài phần bóng dáng của đại tướng sa trường.

“Bồn tướng đến rồi, lão tặc nạp mạng!”

Bộ dạng ngang tàn không coi ai ra gì, thân vị của Từ Hiền lúc này để lộ sơ hở mười mười, hơn nữa đều nằm ở hướng mà Hàn Phá có thể dễ dàng khai thác, quả thật trông như đang mời gọi Hàn lão ma đánh lên hấn vậy.

“Thú vị!” Cười khẩy một tiếng, gặp Trác Thủy Phân giờ kiểm lên chặt vật đỡ lại một đao của Từ Hiền, Hàn Phá ứng theo lời mời gọi, xuất chiêu vỗ đến hậu tâm của hấn.

Lý Bất Mặc đến giờ vẫn không rõ vì sao Thiên Hồ Hiệp kia lại ném cho mình một quân cờ, nhưng y có thể xác định hấn lúc này tạm xem đồng minh của mình, nên thấy vậy liền xuất kiếm đâm về phía Hàn lão ma để ứng cứu.

“Thiên Hồ tiên sinh, cẩn thận sau lưng!”

Giống như không nghe được lời cảnh báo của Lý Bất Mặc, Từ Hiền hoàn toàn để mặc cho chiêu phong ập đến sau lưng mình, tiếp tục tả xung hữu đột, một thức Vô Nhân Chi Cảnh đánh lui Hách Tiểu Thông và Điền Minh, sau đó lại vung đao chém tới cổ vai của Trác Thủy Phân, trông chẳng khác gì một kẻ liều mạng.

Đấu pháp hiện giờ của Từ Hiền quả thật giống với tướng sĩ trên chiến trường, quân lệnh như sơn, từ chiến không lùi.

Lý Tự Thành tựa như cũng bị khí thế oai hùng của tiên sinh nhà mình ảnh hưởng, gầm lên một tiếng như hổ khiếu sơn hà, thân hình xông đến như chúa sơn lâm dốc toàn lực vô mỗi, gã vung một côn Hồng Hà Quán Nhật đập xuống đầu Ân Hợp.

“Ác tặc mau đền tội!”

“Tiểu bối vô tri.” Ân Hợp cười lạnh, mặc dù vừa rồi hấn cũng được thấy Lý Tự Thành lấy một địch ba giải nguy cho Lý Bất Mặc, nhưng họ Ân không cho rằng gã có thể là đối thủ của mình.

Lòng bàn tay chột hiện khói xanh, kẻ này hiển nhiên là được sư phụ mình truyền lại môn【Hỏa Độc Liên Chương】kia rồi.

Có điều Ân Hợp mới chỉ học được phần độc chương mà thôi, chân khí Chử Độc Dương Viêm thì hấn vẫn chưa luyện được. Bởi lẽ với cảnh giới Tiên Thiên tầng ba, tam mạch mà hấn đã khai thông là Nhâm – Đốc hai mạch cùng Âm Duy mạch, Dương Duy chưa mở nên không thể luyện thành.

Nhưng nhiều đó cũng đủ rồi, đến cả Thi Quân Lý Bất Mặc còn bị sư phụ hấn đánh cho xây xẩm mặt mày, Ân Hợp không cho là tên tiểu bối Hậu Thiên thấp trọng này có thể đỡ được độc chương của mình.

Trên hết là thứ độc mà họ Ân đang giấu từ đầu đến giờ vẫn chưa một lần hiển lộ, nếu gặp phải biến số, hấn còn có thể dùng tới nó để lật bàn.

Học theo Hàn lão ma, Ân Hợp xuất chiêu đón đỡ thiết côn, độc khí thông qua chương kinh xâm nhập kinh mạch của Lý Tự Thành, nhưng bản thân hấn cũng không dễ chịu gì cho cam.

Oành!

Côn kinh uy mãnh vô biên, cự lực không lồ tựa đá tảng ngàn cân truyền tới, Ân Hợp cảm giác như cánh tay phải của mình đã bị phế đi vậy. Trong lúc nhất thời, hấn vậy mà không còn cảm nhận được sự tồn tại của cánh tay này nữa.

Nhưng họ Ân cũng biết yếu quyết của【Hỏa Độc Liên Chương】nằm ở chữ “liên”, cho nên sau thoáng chốc chân chử liền đưa tay phải ra vỗ một chương đến giữa mặt Lý Tự Thành.

Độc tố nhập vào người, dù có thể chất phi nhân thì Lý Tự Thành cũng cảm thấy hơi choáng váng, nhưng tiên sinh từng dạy rằng lúc tranh đấu sinh tử không được phân tâm, nên gã liền dựa vào ý chí mạnh mẽ cưỡng ép bản thân phải tỉnh táo, đưa côn cân lại trước mặt, lại dùng một chiêu Hoàng Thạch Nạp Lý để chuyển dời kinh lực đến lòng bàn chân, tiếp thêm cước lực cho bản thân.

Nhiễm độc thêm nặng, sắc mặt Lý Tự Thành có hơi xanh đi, nhưng gã không chút nào bận tâm đến điều đó, dựa vào Hoàng Thạch Nạp Lý mà đột ngột tăng tốc, gã vòng sang bên hông Ân Hợp xuất một chiêu Đầu Tiên Đoạn Lưu thọc tới, côn kinh như hóa thành mũi khoan, đánh tan cương khí hộ thể của địch nhân.

Ân Hợp lại chẳng chút nao núng, mắt lộ vẻ đắc ý như đã đề phòng từ trước.

“Ngươi còn quá non.” Búng tay một cái, côn của Lý Tự Thành lúc này cách ba sùn của hấn chỉ chưa đến nửa thước, nhưng nó cũng chẳng thể nào tiến thêm được nữa.

Nếu ngưng mắt nhìn kỹ, Lý Tự Thành ắt sẽ thấy dưới sàn không biết từ khi nào đã có tám cây châm nhỏ cắm xuống, từng tia cương khí như những sợi tơ nhện dẻo dai tiết ra từ đầu mũi châm, bám chặt lấy cây thiết côn của hấn.

“Chết đi!” Tước đi binh khí của đối thủ, phần thắng giống như đã nằm chắc trong tay Ân Hợp, hấn cũng không muốn đem dài lăm mòng, dùng【Thổ Tì Châm Pháp】phóng ba mũi châm đến trước mặt Lý Tự Thành, ngay sau đó liền vọt thẳng lên cao, vỗ một chương xuống huyệt Bách Hội của gã.

Trên gương mặt hàm hậu không hề có chút khiếp sợ nào, nếu có cũng chỉ là vẻ kiên nghị, Lý Tự Thành trực tiếp buông thiết côn, trên mu bàn tay chợt xuất hiện hai dấu ấn lấp lánh màu ngọc bích, ở tay trái là một chiếc lá còn ở tay phải là một đốm lửa.

“Bộ quyền pháp này, ta dạy ngươi để học cái đạo dưỡng sinh. Nhưng nếu gặp lúc cấp bách, ngươi cũng có thể dùng nó tàn hại tánh mạng kẻ thù.”

Lý Tự Thành nhớ lại lời tiên sinh từng nói với mình, trong mắt là đầu chí ngút trời, ngọn lửa quyết tâm cháy hừng hực.

Ngẩng đầu nhìn lên, đến một tia khiếp nhược cũng có không có, gã trực tiếp vung nắm đấm đón lấy độc chưởng của Ân Hợp.

Uỳnh!

“Sao có thể?”

Họ Ân kinh ngạc thốt lên, trùng hợp thay đây cũng là ba chữ mà sư phụ của hắn vừa kêu ra khi bị rào chắn sinh tử chắn lui.

Sự việc tới quá bất ngờ, Hàn Phá dù lão luyện tới đâu cũng không lường trước được chuyện này, cũng vì vậy mà phải trả giá.

Một chiêu Thương Mang Vân Hải Gian, kiếm trong tay Lý Bất Mặc đâm xuyên qua hông Hàn Phá, máu chảy ròng ròng, nếu không phải lão kịp lấy lại tinh thần để né tránh thì e là Khí Hải đã bị hủy hoại.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Khi trẻ đồ đốn, về già hối hận

“Ngươi rút cuộc đã dùng yêu thuật gì?” Hàn Phá gằn giọng hỏi Từ Hiến, ngữ điệu vô cùng âm u, trong ánh mắt chỉ còn lại sự tàn độc.

Trước đó, nhìn thấy hư ảnh bàn cờ xuất hiện và bị nó hại cho một vỏ, Hàn Phá giống như đã đoán ra quân cờ trong tay mình rất có thể là vật mỗi giới của Kỳ Công Dị Thuật nào đó, chỉ có điều quân cờ này bám dai như đĩa, lão đã làm hết mọi cách đều không thể vứt nó đi được.

Trước nghi vấn của Hàn lão ma, Từ Hiến hoàn toàn không thêm đếm xia đến, một thức Vô Nhân Chi Cảnh đánh lui song kích của Sài Thoái, sau đó nghiêng người tránh thoát đại kiếm của Hách Tiểu Thông, cuối cùng sử ra tân đao thức Tham Nang Thủ Vật, thân hình nhoáng cái đã vút qua đỉnh đầu Điền Minh.

Phi Hiệp quét ngang, lưỡi đao đen nhánh được gia trì Hiệp khí kim sắc, đao còn chưa chém tới mà kinh phong đã ập đến trước ngực Trác Thủy Phân, khiến lão cảm thấy hít thở không thông, da dẻ đau rát.

Tham Nang Thủ Vật có nghĩa là “lấy đồ trong túi” vậy.

Thời kỳ tam quốc, trong trận Quan Độ, Viên Thiệu cử Nhan Lương làm tiên phong, xuất lĩnh mười vạn tinh binh tiến đánh Bạch Mã thành.

Lương vốn vũ dũng có thừa, đương lúc Tào Tháo cử tướng ra đấu, Lương mất chưa tới ba hiệp liền đâm Tống Hiến ngã ngựa, trong một hiệp liền chém chết Ngụy Tục, khiến Tháo mất liền hai tướng.

Đến cả Từ Hoảng ra đấu được hai mươi hiệp rồi cũng phải thua chạy, làm cho tướng Tào đều phải ghê sợ. Lúc này mới có Trình Dục hiến kế cho Tháo, xin cử Quan Công ra trận.

Chờ lúc Nhan Lương đến khiêu chiến, Quan Công nhảy phắt lên ngựa, cưỡi ngược Thanh Long Đao, chạy xuống dưới núi, mắt phượng trợn lên, mây tằm dựng thẳng, xông thẳng vào trận địa phe địch, đi đến đâu cũng khiến quân địch tự rẽ tránh như sóng ở trong nước.

Nhan Lương đứng dưới lòng, thấy Quan Công vọt tới, chưa kịp hỏi gì thì Xích Thổ đã sớm chạy đến trước mặt. Nhan Lương trở tay không kịp, bị Vân Trường một đao chém rơi dưới ngựa, lấy đầu về dâng cho Tào Tháo, Tháo mới nói: “Tướng quân quả thực là thần nhân vậy!”

Lúc bấy giờ Quan Vũ mới đáp: “Mỗ nào đáng gì! Ngõ đệ Trương Dực Đức có thể lấy đầu thượng tướng ở trong trăm vạn quân dễ như lấy đồ trong túi.”

Quan Vân Trường khiêm tốn nói thế, nhưng chính bản thân y chẳng phải cũng có cái bản lĩnh Tham Nang Thủ Vật đó hay sao.

Đứng trong tử lâu, Trác Thủy Phân lúc này lại có cảm giác như đang đứng giữa sa trường, hóa thân thành Hà Bắc đại tướng Nhan Lương.

Phía đối diện lão, cái mặt nạ yêu dị trên mặt kẻ tự xưng là Thiên Hồ Hiệp lúc này đã biến mất, thay vào đó là diện mạo của một kẻ dù chưa từng gặp qua nhưng lại rất quen thuộc với lão.

Mặt đỏ như gấc, mắt phượng mày tằm, râu dài hai thước, oai phong凛冽, trong tay xách theo Thanh Long Yển Nguyệt Dao, há chẳng phải Quan Vũ, Quan Vân Trường thì còn ai vào đây?

Chưa đánh đã sợ ba phần, lại còn mất đi binh khí thuận tay, lúc trước Trác Thủy Phân còn không ngừng tấm tắc khen ngợi Tam Quốc Diễn Nghĩa là thần tác, kỳ thư hiếm có, nhưng bây giờ lão chỉ ước gì mình chưa từng đọc qua một chữ nào về bộ tiểu thuyết ấy.

Một thức Tham Nang Thủ Vật giúp Từ Hiến dễ dàng vượt qua vòng vây của địch, hươu đao uy hiếp tánh mạng của Trác Thủy Phân.

Hắn từ nãy đến giờ áp dụng đấu pháp tấn công dồn dập, không ngừng không nghỉ, hơn nữa không hề thay đổi mục tiêu, chỉ chăm chăm vào việc lấy mạng Trác Thủy Phân, chủ yếu là không muốn cho họ Trác có cơ hội nhặt lại cây mộc trượng của mình, ý đồ tận dụng ưu thế binh khí mà dứt điểm lão trong thời gian ngắn.

Có điều Từ Hiến khó mà được như nguyện,【Thông U Trượng Pháp】đúng là môn võ học đặc ý nhất của Trác Thủy Phân, điều đó không sai nhưng cũng không đồng nghĩa với việc lão chỉ biết mỗi môn trượng pháp đó.

Cũng như Lý Tự Thành buông côn dùng quyền, lão Trác vút đi trường kiếm của Lý Bất Mặc, sau đó liền đuổi ngón trở ra chọt vào lưỡi đao sắp chém ngang ngực mình.

Coong!

Lại là tiếng sắt thép va chạm, Trác Thủy Phân bị chém bay ngược về sau, đâm nát không ít bàn ghế, nhưng lão đã thành công đón đỡ một đao này, đầu ngón tay đến một giọt máu cũng không chảy ra.

Đây chính là môn chi pháp Trung Thừa Thiên cấp có tên【Phá Thiết Chi】, sau mấy chục năm trui rèn của họ Trác, nó đã đạt tới trình độ Đăng Phong Tạo Cực.

Nhớ lại ngày xưa, khi ấy lão còn chưa học được【Thông U Trượng Pháp】,【Phá Thiết Chi】chính là môn võ học có phẩm cấp tốt nhất của lão lúc đó, uy lực của nó vốn chỉ thường thường, nhưng lại được không ít nhân sĩ giang hồ tìm học, bởi sau khi luyện thành, chỉ kinh của【Phá Thiết Chi】có thể giúp người tu tập phá hư binh khí đối thủ, quả thực diệu dụng vô cùng.

Nhưng có vẻ mới một chỉ thôi thì chưa đủ làm hư hại Phi Hiệp đao của Từ Hiến.

Từ Hiến thu đao ra sau lưng, liếc thấy một vết ngăn màu trắng trên lưỡi đao, hắn có thể đoán được chi pháp của Trác Thủy Phân có tác dụng ra sao.

Sài Thoái, Điền Minh và Hách Tiểu Thông lúc này đã vây quanh Từ Hiến, cùng Trác Thủy Phân ở phía đối diện hắn tạo thành trận thế phong tỏa tứ phương.

Bốn Tiên Thiên vây đánh một Hậu Thiên, kể ra cũng khó tin nhưng sự thật chính là như vậy. Hơn nữa dù nhìn có vẻ hoàn toàn trong thế thua thiệt, Từ Hiến lại chẳng hề chi nao núng.

Liếc một cái đến cuộc giao thủ của Lý Tự Thành và Ân Hợp, gặp tên đệ tử nhà mình tuy ở hạ phong nhưng còn chưa gặp thương tổn gì quá lớn, Từ Hiến bèn nói:

“Chư vị, nếu tại hạ đoán không sai, lão già này chỉ trả thù lao cho các người đối phó Thi Quân thôi đúng không. Nếu đã như vậy, các người tới giúp lão đối địch với ta chẳng phải là lỗ vốn rồi?”

Trác Thủy Phân lập tức lạnh giọng quát rằng: “Khích bác ly gián, người tưởng ai cũng là kẻ ngu sao?”

Sau đó liền trầm giọng khuyên nhủ bọn Sài Thoái: “Chư vị, chớ nên bị yêu ngôn của kẻ này mê hoặc, một khi chúng ta chia rẽ, tạo thời cơ cho hắn đánh tan từng bộ phận thì nguy. Chỉ cần các người và lão hù đoàn kết một lòng, chờ Hãn lão huynh thu phục Lý Bất Mặc, hắn cũng không nổi thêm được chút bọt sóng gì.”

Lão nói xong liền ho khò khè.

Sau khi lão dứt lời, Từ Hiến thấy Sài Thoái, Điền Minh và Hách Tiểu Thông lộ ánh mắt âm tình bất định, hắn bèn cười khẩy một tiếng, nhẹ giọng mỉa mai: “Đúng vậy a, chờ đến lúc đó chẳng còn ai có thể tạo sóng gió được nữa. Lão cũng khá lắm, chuẩn bị nhiều dự phòng châm như vậy, khi không lại xuất hiện một Bách Độc Lão Ma, chẳng biết có còn mưu đồ sâu xa gì chẳng, quả thực gừng càng già càng cay vậy!”

Nói xong hắn liền không cho lão có cơ hội tiếp lời, lấy tốc độ nhanh như một con báo săn phóng tới gần lão, trường đao trong tay giơ cao lên trời, lần nữa hóa thân thành Đại Hiến Lương Sư, dùng một thức Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập chém xuống giữa trán Trác Thủy Phân.

Bọn Sài Thoái vì lời nói trước đó của hắn mà lâm vào suy nghĩ, không kịp ra tay cản trở, vậy nên lần này Từ Hiến xuất đao càng thêm thông thuận, không cần mượn đến thức Tham Nang Thủ Vật cũng có thể dễ dàng tiếp cận Trác Thủy Phân.

‘Lại là nó!’ Sắc mặt lão Trác trắng bệch, giao đấu được vài hiệp với Từ Hiến, cũng gặp qua vài thức khác nhau trong【Tam Quốc Diễn Linh Bách Đao Thức】, nhưng dù là Tham Nang Thủ Vật hay Vô Nhân Chi Cảnh đều không khiến lão kiêng kỵ như Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập.

Bởi vì lão già rồi, mà người già thì rất sợ bệnh, bởi một con sốt nhẹ cũng có thể khiến họ đi đòi nhà ma.

Trác Thủy Phân là cao thủ Tiên Thiên tầng bảy, lão hoàn toàn miễn dịch với mấy thứ bệnh vật vãnh, nhưng cái linh tính trong đao thức của Từ Hiến lại có thể cưỡng ép làm lão bị bệnh, khiến lão từ cao thủ võ lâm trở thành một tên Hãn Linh Đế thân thể tàn tạ, khí huyết suy kiệt.

Nhìn đến chiến trường riêng lẻ của Lý Bất Mặc và Hàn Phá, chỉ gặp người sau xuất chiêu liên miên, uy thế như cầu vòng, mặc dù trên thân trúng vài kiếm nhưng cũng bơm được càng nhiều độc khí vào trong kinh mạch của Lý Bất Mặc, quả thực là mình chứng sống cho câu già mà gân.

Dù chỉ kém hơn một tiểu cảnh giới, cái thân của Trác Thủy Phân lại bị Hàn Phá bỏ xa mấy con phố, người trước là càng già càng dẻo dai, người sau là càng già càng suy sụp, dù cho bị đao thức ảnh hưởng, nhưng có sao chênh lệch lại lớn đến như vậy?

Câu trả lời cũng chính là nguyên nhân của việc tại sao Trác Thủy Phân muốn cướp đoạt Tàng Vân Lệnh trên người Lý Bất Mặc.

Đó là vì lão tu luyện một môn nội công gọi **【Nhiên Huyết Đại Pháp】**, môn võ công này không yêu cầu người tu tập phải tàn hại bất cứ ai, nhưng vẫn được xem là tà công bởi vì nó muốn người ta phải tàn hại chính mình.

【Nhiên Huyết Đại Pháp】 sau khi luyện thành chẳng có công hiệu gì nổi bật, không cải thiện thể chất cũng chẳng cường hóa chân khí, bách độc bất xâm hay gia tăng tuổi thọ gì đó càng là xa vời.

Trác Thủy Phân chấp nhận tu luyện môn nội công này chỉ vì một công hiệu duy nhất: Đột phá cảnh giới.

Theo đó, khi tu hành gặp phải bình cảnh, lão có thể thiêu đốt một phần khí huyết của mình để vượt qua nan quan, tấn thăng đến cảnh giới cao hơn.

Nghe rất bá đạo, nhưng hậu quả cũng nặng nề, bởi phần khí huyết đã mất đi vĩnh viễn cũng không thể bù đắp lại được.

Nếu là lúc còn trẻ, khí huyết dồi dào thì không sao.

Nhưng Trác Thủy Phân giờ đã già, tệ nạn của **【Nhiên Huyết Đại Pháp】** lúc này mới lộ ra.

Tuổi thọ giảm sút.

Trác Thủy Phân cảm giác được cái gọi là gần đất xa trời, nhiều khi ngồi yên một chỗ lão cũng cảm thấy mệt mỏi, không vì lý do gì mà cảm thấy đau nhức toàn thân.

Trong trận chiến đêm nay, tại sao ngay từ đầu lão không gia nhập vòng chiến mà lại để bọn Sài Thoái lên trước, còn không tiếc hao tiền tốn của mua sắm bảo vật cho Ân Hợp dùng, mượn **【Thổ Tì Châm Pháp】** của hãn không chế Lý Bất Mặc, đến cuối cùng mới chịu xuất thủ đầu với y?

Đó là bởi vì tinh lực và thể lực của lão đều đã kiệt quệ, Hàn Phá có thể đánh lâu không mệt, nhưng lão thì chỉ có thể duy trì võ lực đỉnh cao trong thời gian ngắn mà thôi, nếu rơi vào trận chiến dai dẳng, lão sẽ càng lúc càng yếu đi.

Để thoát khỏi tình cảnh này, lão bốn ba tứ phương tìm giải pháp, cuối cùng vào ba năm trước, lão nghe ngóng được một loại nội công tâm pháp thượng thừa, công dụng của nó có thể bổ sung khí huyết cho người tu tập.

Lúc ấy Trác Thủy Phân mừng lắm, nhưng khi nghe được phẩm giai của môn nội công đó là Thượng Thừa Thánh cấp, lão liền lâm vào tuyệt vọng.

Ba năm trôi qua, lúc tưởng chừng như đã chấp nhận số phận thì Tàng Vân Kiếm Trang bỗng thấp lên cho ánh sáng hi vọng cho Trác Thủy Phân, lão có cơ hội để đạt được quyền bí tịch mà mình trăm mong ngàn nhớ, chỉ cần...

‘Chỉ cần hai mươi bốn cái Tàng Vân Lệnh, chỉ cần hai mươi bốn cái Tàng Vân Lệnh, chỉ cần hai mươi bốn...’

Trác Thủy Phân liên tục lẩm bẩm câu này trong đầu, đến cả việc vừa mới bị đao thế của Từ Hiến làm thổ huyết, lão cũng không thèm bận tâm.

Người nào cản lão cướp lấy Tàng Vân Lệnh thì chính là tử địch.

Từ Hiến chính là tử địch.

Sự tàn độc bao trùm trong đôi mắt đục ngầu, thần thái của Trác Thủy Phân lúc này lạnh lùng như một xác chết, chẳng chút cảm tình.

Không lùi mà tiến, **【Phá Thiết Chi】** tái hiện, lão vận đủ mười thành công lực vào đầu ngón tay, chuẩn xác chọt vào mũi đao Phi Hiệp.

Trác Thủy Phân bị đẩy lùi nhưng lần này... Từ Hiến cũng lùi.

‘Mạnh như vậy, liệu mạng rồi?’ Thảm than một tiếng, hai tay của hãn đã trở nên tê rần.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Thuyền cỏ mượn tên, mai rùa cứu mạng

Chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát lưu chuyển toàn thân, Từ Hiên chớp mắt một cái liền hóa giải cảm giác tê dại ở hai cánh tay, nắm chặt cán đao, hấn ngưng mắt nhìn quanh, bày ra tư thế phòng ngự, cẩn thận đề phòng.

Những lời xàm ngôn vừa rồi của hấn chỉ có thể đánh lạc hướng bọn Sài Thoái trong phút chốc, chứ muốn khiến chúng quay đầu bỏ đi chỉ là chuyện viễn vông mà thôi.

Hiển nhiên, so với việc nghe theo lời ly gián của địch nhân, chúng càng ủng hộ kẻ đã trả thù lao hậu hĩnh cho mình là Trác Thủy Phân.

Nhưng cũng như Từ Hiên đã nói, thù lao đó là để bọn Sài Thoái đối phó Lý Bất Mặc chứ không phải hấn, vậy nên lúc này muốn chúng làm quân chủ lực là không thể nào, nếu Trác Thủy Phân dám ôm ý định ngồi mát ăn bát vàng thì cũng đừng trách chúng tự thủ bàng quan.

Trác Thủy Phân lau máu nơi khóe miệng, liếc qua vẻ mặt của Sài Thoái, Điền Minh, Hách Tiểu Thông, lão hoài nghi rằng rất có thể chúng sẽ góp công không góp sức, nên muốn quyết thắng bại vẫn phải phụ thuộc vào lão.

‘Lão phu nhớ kỹ chuyện hôm nay.’ Trác Thủy Phân thầm ghim lại việc này, chờ ngày sau đòi lại.

Lão bây giờ đã là chó cùng rứt giậu, vì Tăng Văn Lệnh mà chấp nhận ký kết khế ước bán mạng cho Hàn Phá, chuyện đã đến nước này, họ Trác chỉ cho phép mình thành công chứ không được phép thất bại.

“Tiểu bối, hôm nay ngươi phải chết!” Quát lạnh một tiếng, Trác Thủy Phân chủ động tiến công, dậm chân một cái liền xuất hiện trước mặt Từ Hiên.

Thấy người sau đưa đao chém xuống, lão bèn duỗi đầu ngón tay ra đỡ lấy, nhưng vì chỉ dùng đến sáu thành công lực nên bị đao kinh chấn đến tê dại, cả cánh tay như gặp phải lôi điện truyền qua, co giật không ngừng.

Trác Thủy Phân kìm nén lại cảm giác khó chịu, lão cố ý chịu thiệt trước một đao này cốt chỉ để mượn lực vòng sang bên hông kẻ địch, đồng thời nhân lúc Từ Hiên chưa kịp thu đao về mà dùng【Phá Thiết Chi】đâm tới động mạch cổ của hấn.

Từ Hiên giống như đã đánh mất đi năng lực phản xạ của mình, hai chân mở ngang, lưỡi đao chỉ xéo xuống đất, vẫn giữ tư thế vung đao chém địch như ban nãy.

Hách Tiểu Thông và Điền Minh còn chưa kịp xuất thủ yểm trợ Trác Thủy Phân thì đã thấy cảnh này, trong đầu hai người và lão cùng xuất hiện một ý nghĩ: ‘Có trò lừa?’

Nhưng họ Trác cảm thấy không phải, bởi lúc này ngón tay của lão đã chọc vào cổ Từ Hiên.

‘Chờ đã!’ Trác Thủy Phân bỗng nhận ra điều bất thường, bởi cảm giác từ đầu ngón tay truyền tới không phải là cảm giác chạm vào máu thịt, thứ lão chạm đến chỉ có không khí mà thôi.

Không chỉ như thế, lão còn nhận thấy nội khí trong người mình đang không ngừng bị hút đi qua đầu ngón trỏ, chỉ trong khoảnh khắc đã hao hụt mất ba phần công lực.

Ánh mắt hoang mang, thân ảnh của Từ Hiên trong mắt lão dần hóa thành một làn sương mù dày đặc, đòn chỉ pháp của lão lại như biến thành một chỉ tiễn, một phân thành mười, mười phân thành trăm, thoáng chốc đã chia ra đến hơn mười vạn chỉ, bắn thẳng đến chiếc thuyền chạt đầy cỏ sau màn sương kia.

‘Mạng ta nguy rồi, đây là thuyền cỏ mượn tên!’ Trác Thủy Phân hoảng hốt kêu lên, lão lập tức nhận ra đao thức mà Từ Hiên vừa sử dụng ứng với tình tiết nào trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Mượn tên của Tào để phá Tào, nào có đạo lý để đó không dùng? Nửa đoạn trước của thức Thảo Thuyền Tá Tiễn đã qua, Từ Hiên lập tức triển khai nửa đoạn sau: Lấy đao của người trả lại cho người.

Chỉ gặp sương mờ tan đi, Trác Thủy Phân vừa nẩy vòng sang hông Từ Hiên để ám toán hấn, nay hấn còn triệt để hơn, trực tiếp xuất hiện ở sau lưng lão, xoay đao nửa vòng, hàn quang lóe sáng, đao kinh tuông ra uy mãnh không gì sánh được, chẳng những mang theo Hiệp khí trừ ác mà còn bám theo phần cương khí đã mượn được từ đối thủ.

Một đao này tuy không khiến Trác Thủy Phân bị suy yếu như Thương Thiên Di Từ Hoàng Thiên Đương Lập, nhưng uy lực lại không kém cạnh gì, hơn nữa còn là đao thức phòng ngự tuyệt hảo, công thủ toàn diện, là một trong ba thức chủ lực của Từ Hiên bên cạnh Đào Viên Tam Kết Nghĩa và Bá Trọng Chi Gian.

Như vậy cũng phải, bởi nhờ ngộ ra Thảo Thuyền Tá Tiễn mà【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】mới thăng lên đến phẩm chất Tuyệt Phẩm, nếu uy năng quá kém cỏi thì rõ vô lý.

Một đao chém đến giữa lưng, có vẻ như Từ Hiên đã nắm chắc thắng lợi trong tay... nhưng không!

Ngay lúc này đây, Trác Thủy Phân giống như cũng học theo hành động trước đó của hắn, lão đứng im bất động, để mặc cho lưỡi Phi Hiệp đao chém vào lưng mình.

Khác biệt ở chỗ là trước đó ngón tay của họ Trác không chọt trúng cổ Từ Hiên, nhưng lúc này đao của Từ Hiên lại chặt trúng lưng của lão.

Hay nói chính xác hơn là cái mai rùa vừa mới xuất hiện trên lưng lão.

Kỳ Công bát phẩm【Quy Bối Thuật】

Rắc!

Mai rùa vỡ toang thành mấy chục mảnh, tiêu tán trong không khí, Trác Thủy Phân lại lông tóc không thương. Vừa hay lúc này, Sài Thoái bỗng quát: “Trác huynh tiếp lấy!”

Bặc!

Cây mộc trượng thân thương lại trở về tay, Trác Thủy Phân lộ nụ cười hài lòng, bỏ tên Sài Thoái ra khỏi danh sách đen của mình.

‘Hum...’ Nhưng rồi nụ cười trên mặt lão liền tắt ngấm, một con nhói truyền đến từ tim khiến lão biết bản thân không thể duy trì được lâu.

‘Mười hiệp, tôi đa hai mươi hiệp, lão phu nhất định phải giải quyết kẻ này, nếu không...’ Liếc thấy trận giao thủ dài hơi, không ai chiếm được ưu thế trước ai của Hàn Phá và Lý Bất Mặc, lão hiểu rằng một khi mình yếu đi thì mọi chuyện coi như chấm hết.

Tốc chiến tốc thắng, nội khí vận chuyển khắp toàn thân, sôi trào không ngừng không dứt, Trác Thủy Phân tròn to hai mắt, nhún người một cái liền vọt lên trên đỉnh đầu Từ Hiên, thân ảnh từ một hóa thành ba, một chiêu Khiếu Quý Thần lấy tam trọng liên hoàn đập đến Bách Hội và hai bên huyệt Thái Dương của hắn, hư hư thực thực khó mà phân rõ.

Từ Hiên chẳng hề hoang mang, gặp phải chiêu thức biến ảo khó lường như vậy,【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】cũng có thủ đoạn tương ứng để đối phó.

Đỏ người về sau để kéo giãn khoảng cách, Từ Hiên xoay tay một cái, Phi Hiệp đao lập tức tách thành hai phần như cũ, tay trái hắn nắm lấy chuôi đao, tay phải cầm chặt phần cán nổi dài, xuất đao như cuồng phong bạo vũ, hai tay cùng múa, chém ra vô số tàn ảnh.

Đào Viên Tam Kết Nghĩa – Thư Hùng Song Cổ Biến.

Đao ảnh xuất hiện khắp nơi, đao quang cuồng loạn, lấp lóe không ngừng, Từ Hiên không chỉ cản lại liên hoàn tam trọng của Trác Thủy Phân, cùng lúc đó hắn còn phải đối phó với đao, kiếm của Điền Minh, Hách Tiểu Thông và song kích của Sài Thoái.

Hóa giải được chiêu Khiếu Quý Thần của họ Trác, đao trong tay Từ Hiên như từng đợt sóng vỗ tới không dứt ngoài biển cả, chưa hết lớp này đã thấy lớp khác, ngũ đao liên hoàn nối liền nhau chặt bay thanh khoái đao trong tay Điền Minh, bộ dạng như muốn dạy cho người sau biết như thế nào mới là “khoái” thực sự.

Àmm!

Trên sàn nhà xuất hiện một kẽ hở dài nửa trượng, Từ Hiên thuận thế nằm thẳng xuống đất, lăn lộn hai vòng tránh khỏi một chiêu Khai Sơn Đoạn Nhạc của Hách Tiểu Thông, đồng thời giờ cán đao lên gạt đi một kích của Sài Thoái.

Cương khí băng hàn len lỏi vào trong kinh mạch, Từ Hiên cảm thấy nội lực trong người mình như gặp phải hiện tượng tắc nghẽn, tốc độ vận hành chột giậm đi vô số lần.

‘Người muốn so nội lực?’

Hậu Thiên đầu Tiên Thiên, chân khí đầu cương khí, nghe thì có vẻ Từ Hiên tuyệt đối nằm ở thế hạ phong, nhưng có ai ngờ rằng chân khí của hắn chuyên dùng để khắc chế ác nhân, uy lực mạnh gấp đôi khi đối đầu với cái ác?

Không dừng lại ở đó, với gần mười chín năm công lực, lại thêm【Giá Y Thần Công】tiệm cận cảnh giới Đại Thành, trừ phi Sài Thoái đã tu tập【Băng Hóa Song Kích】tới trình độ Siêu Phẩm Nhập Thánh, nếu không thì việc dùng hàn băng cương khí phong tỏa kinh mạch của Từ Hiên chỉ là ảo tưởng xa vời.

Uỳnh!

Trong người Từ Hiên, từng tia cương khí lạnh lẽo như những con băng xà đang chen chúc vào kinh mạch của hắn, chặn đường không cho chân khí đi qua.

Nhưng chúng không thể lấn lộn được lâu, từ trong Đan Điền, một luồng chân khí Huyền Nguyên Thiên Cương Địa Sát chạy qua ba đường Hiệp kinh, hóa thành một dòng chảy hoàng kim sắc mang theo lôi điện cuốn tới chỗ bọn băng xà, dễ dàng luyện hóa chúng thành tro bụi.

“Chân khí của người sao có thể bá đạo như vậy?!” Sài Thoái gặp Từ Hiền dễ dàng phá giải bằng kinh liên cả kinh hết lớn, vẻ mặt khiếp hãi vô cùng.

Nhưng kinh hải thì kinh hải, lão vẫn không quên thọc kích còn lại đến bụng dưới của hắn, khí kinh nóng hừng hực như ngọn lửa gào thét mà tới.

Từ Hiền lại chẳng lo ngại tí nào, băng xà hay hỏa xà trong mắt hắn đều là những con giun vô hại, chỉ cần dẫm nhẹ là có thể hủy diệt.

Đổi mặt cao thủ Tiên Thiên tầng hai, Từ Hiền đến cả Tam Quốc Dao cũng không thềm dừng, thần quang nhất chuyển, trong mắt hắn lập tức xuất hiện năm đường tơ hồng.

Tay nâng dao xuất, Từ Hiền chọn lấy sợi tơ mỏng nhất ở trước ngực Sài Thoái, hắn lộn nhào một cái liền bắt người dậy tránh khỏi mũi kích, dao khí đã gần chạm đến cổ họ Sài.

‘Mạng ta xong rồi!’

Sài Thoái tưởng như phải chết, nhưng trong thời khắc tối hậu quan đầu, Trác Thủy Phân kịp thời thọc gậy bánh xe, dùng mộc trượng gõ lên thân dao của Từ Hiền, khiến lưỡi dao chệch đi, cuối cùng chỉ chém trúng đầu vai của hắn.

Máu văng tung tóe, họ Trác chẳng hơi đâu quan đến thương thế của họ Sài, lão nhân cơ hội này quơ ngang mộc trượng, sử xuất một chiêu Mộng Hồi Phong Đô, kinh phong lạnh lẽo lập tức ập đến ngay mặt Từ Hiền.

Hách Tiểu Thông cũng nhân lúc này xông tới đâm ra một chiêu Phá Nhạc Tầm Khê, đại kiếm trong tay lấy uy thế không gì không thể đục thủng vọt thẳng đến hậu tâm Từ Hiền, nếu không thể tái thì triển Thảo Thuyền Tả Tiến, e rằng mạng hắn khó toàn.

Nhoáng cái tình hình trận chiến đã đến hồi khốc liệt nhất, chỉ trong vài hơi trôi qua, đã mấy lần có người suýt phải bỏ mạng, thoát chết chỉ trong gang tấc.

Ở hai chiến trường còn lại, Lý Tự Thành và Ân Hợp rơi vào triển đấu, ai cũng không làm gì được ai, nhưng trận sinh tử cục giữa Lý Bất Mặc với Hàn Phá thì đã đạt tới đỉnh của sự hung hiểm.

Thi Quân sắc mặt tím tái, ấn đường đen thui, hai mắt vàng vọt, từ các lỗ chân lông không ngừng có máu đen chảy ra, hiển nhiên là đã trúng độc cực sâu, kiếm trong tay cũng bị bẻ mất một đoạn, mười phần còn bảy, mũi kiếm bằng phẳng.

Bách Độc Lão Ma cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu, trên người lão nhìn sơ qua đã thấy bảy, tám vết thương do kiếm gây ra, phần lớn ở ngực và bụng, đặc biệt ở yết hầu có một vết cắt dài hơn tấc, máu vẫn không ngừng rỉ ra, sợ là nếu sâu thêm một phân nữa thôi thì mạng lão đã không còn.

Liếc thấy Từ Hiền lấy một địch bốn, lại nhìn quân cờ trắng vẫn còn bám dính vào tay mình, Hàn Phá bỗng sinh lòng hối hận khi nhúng tay vào vùng nước đục này.

Ai mà ngờ được, tên tiểu bối Hậu Thiên kia lại có bản lĩnh thâm sâu đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Côn Bằng tập sát, thay mệnh đổi đào

Không chỉ Từ Hiền có bản lĩnh thâm sâu, đến cả tên đệ tử khai môn nhà hắn cũng không phải hạng xoàng xĩnh gì cho cam. Hậu Thiên thập trọng đối đầu Tiên Thiên tầng ba, Lý Tự Thành có thể cầm cự đến giờ đúng là nhờ vào thiên phú Kinh Hồng, nhưng cũng không thể không kể đến công lao của bộ quyền pháp mà gã đang sử dụng.

Vật phẩm:【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Hi hữu

Sinh lực của ta thì hữu hạn, mà Võ Đạo thì vô hạn. Lấy cái hữu hạn để chạy theo cái vô hạn, chính là nguy vậy! Đã biết thế, lại không dừng, càng nguy hơn nữa.

Vì thiện vô cận danh, vì ác vô cận hình.

Hiếu được dưỡng sinh, có thể bảo thân, có thể toàn sinh, có thể dưỡng thân, có thể tận niên.

Võ học nhập đạo, loại hình quyền pháp, do võ tu Tử Tiên Hiệp tham ngộ mà thành.

【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】không trọng sát phạt, tinh diệu ở chỗ có thể cường hóa sinh mệnh người tu tập, gia tăng thọ nguyên, bài trừ tạp chất, cải thiện căn cốt. Khi đánh quyền, khí huyết trong người tiến vào trạng thái Dưỡng Sinh, giúp chữa trị thương tổn đồng thời hóa giải các loại độc tố.

Võ Căn: Tiến độ thông thạo của tất cả võ học loại hình quyền, cường được tăng thêm 3 thành, giảm 3 thành chân khí tiêu hao khi thi triển võ công.

*Chú: 【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】có tiềm lực đạt đến Thần Thoại thông qua việc nâng cao cảnh giới tu tập. (Đặng Phong Tạo Cực (Tuyệt Phẩm), Siêu Phẩm Nhập Thánh (Sử Thi), Xuất Thần Nhập Hóa (Truyền Thuyết), Phản Phác Quy Chân (Thần Thoại))

Đây có thể xem như môn võ học cao thâm nhất mà Tử Tiên Hiệp ngộ được từ trước tới giờ, tiềm lực trực tiếp đạt tới mức độ cao nhất là Thần Thoại, so với【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】và【Tọa Vong Kinh】còn cao hơn một bậc.

【Tử Hằng Kiếm Điển】không tính, bởi lẽ đó là võ học có sẵn từ hệ thống, không phải do hắn mượn kim quang trong thiên thư để lĩnh ngộ.

Cùng với【Côn Bằng Độ Hư Thuật】,【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】chính là quyền bí tịch thứ hai mà Tử Tiên đạt được sau khi tiêu xài kim quang hấp thụ từ La Sinh, tất nhiên còn có không ít lần tiến vào thế giới Tam Quốc để【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】tiến giai Tuyệt Phẩm nữa.

Nên nhớ rằng, đối với kim quang trên người La Sinh, Tử Tiên chỉ đạt được một phần rất nhỏ thôi, thế mà đã lĩnh ngộ được nhiều đây thứ. Hắn tin rằng nếu tổng hợp hết toàn bộ thì việc ngộ được mật tịch Sử Thi, thậm chí Truyền Thuyết cũng không phải xa vời.

Nhưng Tử Tiên không hề mong chỉ đến việc gặp thêm những kẻ có nhiều kim quang như vậy, bởi nếu một kẻ có thể đạt đến mức độ đó, tội ác mà chúng tạo ra đến cả “thiên lý bất dung” cũng chẳng đủ để mô tả.

Tạm gác lại chuyện ấy sang một bên, lúc này đây, đối mặt với đường gầy quý quyết của Trác Thủy Phân và lưới grom đòi mạng của Hách Tiểu Thông, việc của Tử Tiên là phải vượt qua một kiếp này trước đã.

Thảo Thuyền Tá Tiên đúng là lợi hại, nhưng cũng vì lợi hại mà hạn chế của nó có phần oái oăm vô cùng. Cái oái oăm đó chính là: Để thi triển lại Thảo Thuyền Tá Tiên, Tử Tiên cần lấy cung tên bắn kẻ mà hắn đã sử dụng đao thức này để đối phó, mặc kệ kẻ đó còn sống hay đã chết.

Ngụ ý của nó là khuyên người ta đã có mượn thì tất nhiên phải có trả, há chẳng phải rất nhân văn hay sao?

Cũng vì cái sự nhân văn này mà Tử Tiên không thể tái sử dụng Thảo Thuyền Tá Tiên, nhưng bản lĩnh của hắn không chỉ có nhiều đó, đâu thể nào vì không thi triển được một hai chiêu thức liền bó tay chịu trời.

Gặp Sài Thoái vì bị thương mà phản nộ, giờ kích hợp công cùng với Trác Thủy Phân và Hách Tiểu Thông, trong mắt Tử Tiên chợt hiện lên một tia trêu cợt, khoe miệng vênh lên đằng sau lớp mặt nạ.

‘Cũng nên tới lúc kết thúc.’ Ý nghĩ này vừa chớp qua trong đầu, sau lưng hắn lập tức xuất hiện hư ảnh của một con cá lớn.

“Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...” Tử Tiên thấp giọng niệm chú pháp, ánh mắt hoàn toàn chẳng hề đếm xỉa tới công kích của Sài Thoái, Hách Tiểu Thông và Trác Thủy Phân.

“Sao có thể như vậy?!”

“Mau tránh ra!”

“Mạng ta xong rồi!”

Côn ngư lộn một vòng, Tử Tiên lập tức bốc hơi giữa hư không, mặc trạng trong tay Trác Thủy Phân chỉ có thể quét vào trong không khí, sau đó đánh trúng đại kiếm của Hách Tiểu Thông.

Người sau gặp phải biến cố quá bất ngờ, trở tay không kịp, binh khí bị lão Trác đánh bay đi, kinh khủng hơn nữa là song kích của Sài Thoái lúc này cũng đang đâm về phía hắn.

Hách Tiểu Thông hồn vía lên mây, hai mắt trừng lớn như muốn nứt ra. Đương lúc hắn cho rằng bản thân đã hồn về chín suối, liền thấy một thanh đoản đao chém tới, gạt đi mũi kích chỉ còn cách bụng mình chưa đến hai tấc.

Kẻ giữ Đoạn Nhạc Kiếm ở lại nhân gian chính là Truy Phong Đạo – Điền Minh, lúc hắn nhặt về thanh khoải đao của mình thì đã chậm nhịp hợp công với bọn Trác Thủy Phân, nhưng cũng nhờ vậy mà kịp thời ra tay cứu mạng Hách Tiểu Thông.

“Điền huynh, ta nợ ngươi một mạng!” Kéo được hồn phách trở về thân xác, trên mặt họ Hách hiện lên thần sắc mừng rỡ như điên, cảm tạ Điền Minh rồi rút.

Điền Minh giúp hắn vượt qua lần ranh sinh tử, nhưng Điền Minh lại không thể giúp được một kẻ khác.

“Không tốt!” Trắc Thủy Phân hai mắt tròn tròn, thất thanh kêu to.

“Súc sinh nguoi dám!” Cùng lúc đó Hàn Phá cũng gầm lên, âm thanh chói tai vô cùng, sắc mặt hung tợn không khác gì một con dã thú đã hoàn toàn nổi điên.

Vận đủ mười thành công lực, lão vươn hai tay ra, chưởng kinh vừa âm độc vừa uy mãnh ào ào vỗ tới trước người Lý Bất Mặc, khiến y phải huơ kiếm đỡ lấy một cách rất là chật vật, thanh sam rách tung tóe, hai chân không tự chủ được lui hơn bảy bước, mỗi một bước đều đạp thùng sán nhà.

Một đòn chiếm thượng phong, nhưng Hàn Phá lại không thừa thế xông lên đòi mạng Lý Bất Mặc, thay vào đó lão lại nhắm về phía Lý Tự Thành, thân hình to mọng hóa thành một vết lục quang phóng thẳng đến chỗ gã.

Hoặc nói đúng hơn là chỗ Ân Hợp.

Nhưng thật đáng tiếc, dù kinh công của lão có nhanh tới đâu thì cũng chẳng thể nào nhanh hơn được kẻ sử dụng thủ đoạn xuyên qua không gian như Từ Hiến.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra mà Hàn Phá đến cả việc đánh giết Lý Bất Mặc cũng phải bỏ qua, ngược lại như hóa rồ hóa dại xông đến chỗ Ân Hợp?

Này phải nói đến chừng mười nhịp thở trước đó, khi mà thân ảnh của Từ Hiến vừa biến mất giữa vòng vây kẻ địch.

“...Nam Minh hữu điều, kỳ danh vi Bằng.”

Âm thanh hư vô phiêu miểu truyền đến từ trên đầu Ân Hợp, về mặt của hắn vốn đang rất hên mồn và đắc chí khi được hành hạ Lý Tự Thành, nhưng vừa nghe được âm thanh này liền đổi bằng nét cả kinh, hốt hoảng.

Một chương đầy lui Lý Tự Thành, Ân Hợp cấp tốc ngừng đầu nhìn lên, ngay trước mắt hắn là một con đại điều có hình dạng vô cùng kỳ vĩ, nó vỗ cánh một cái, họ Ân liền thấy Thiên Hồ Hiệp kia đột ngột xuất hiện ngay trên đầu mình.

Phi Hiệp đao một lần nữa được nối dài, Thiên Hồ Hiệp lập tức biến mất, thay vào đó là sự xuất hiện một vị đại tướng quân mặc lục bào, khoác áo giáp, mặt đỏ râu dài, khí thế hùng hồn không gì tả được.

Họ Ân cũng từng đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa, gặp tạo hình này, trong đầu của hắn lập tức vang lên bốn chữ “Hán Thọ đình hầu”, cảm thấy phong thái của đại tướng quân trước mặt càng thêm uy phong凛凛, trong lòng chợt dâng lên mấy phần e ngại, khiếp sợ.

Nỗi sợ vừa dâng lên liền không xóa đi được, chẳng hiểu sao, Ân Hợp giống như vừa trông thấy Hán Thọ đình hầu nở nụ cười với mình.

Bất tri bất giác, Ân Hợp cũng mỉm cười đáp lại. Nhưng khi khóe môi vừa vênh lên, hắn liền không còn thấy được nụ cười trên mặt Quan Vân Trường nữa, thay vào đó chỉ thấy Quan Vũ tròn mắt như ong mầy, cấp Thanh Long Đao nhảy bổ về phía mình.

Trong một sát na, đao quang vụt qua, ngoại trừ hai chữ ‘nhanh quá’ nhảy lên trong đầu, Ân Hợp chẳng còn kịp đưa ra bất cứ hành động gì để ứng đối.

Thân hình của hắn chậm rãi ngã xuống, để lộ bóng lưng của Từ Hiến, bóng lưng đơn bạc mà lại ẩn giấu vài phần oai hùng, ngạo nghễ.

Một thức Đào Viên Tam Kết Nghĩa – Thanh Long Yển Nguyệt đón hạ một cao thủ Tiên Thiên hàng thật giá thật, Phi Hiệp đao vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Từ Hiến theo bản năng đưa tay lên định vuốt chòm râu giả tưởng của mình, nhưng được nửa đường liền cứng lại giữa không trung.

Đầu của Ân Hợp chưa rơi.

Bụp!

Khói trắng bốc lên, Từ Hiến vừa xoay người nhìn lại đã thấy sương khói dần tan đi, thi thể của họ Ân hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một con hình nộm nhỏ làm bằng rom.

Kỳ Công Dị Thuật thất phẩm:【Lý Đại Đào Cuong】

Thuật này cho phép người học có thể chế tạo hình nhân thể mạng cho bản thân, khi gặp phải nguy hiểm tất tử có thể nghịch thiên cải mệnh, chuyển tử thành sinh.

Công hiệu thần kỳ và bá đạo như vậy, nhưng【Lý Đại Đào Cuong】lại bị xếp vào thất phẩm cũng bởi vì nó chỉ có tác dụng duy nhất một lần trong đời, quá trình chế tác hình nộm cũng vô cùng rườm rà, tốn thời gian.

Hơn nữa, sau khi được thể mạng, người sử dụng【Lý Đại Đào Cuong】cũng không hề hoàn hảo vô khuyết mà sẽ rơi vào trạng thái trọng thương hấp hối, một khi bị kẻ thù tìm tới thì sợ là chẳng còn cơ hội sống lần hai.

Uỳnh!

Hàn Phá vỗ một chưởng tới đỉnh đầu Từ Hiền, người sau không né không tránh, bởi hắn biết đã có rào chắn sinh tử cản lại giúp mình.

Thân hình to tướng của Hàn lão ma bị chấn ngược về sau, Lý Tự Thành bị bỏ qua, lão phân ra một tia cảnh giác đề phòng Lý Bất Mặc tập kích, hai con ngươi chất chứa oán độc nhìn thẳng vào mắt Từ Hiền, khàn giọng nhấm từng từ: “Mau giải trừ thứ này, lão phu lập tức đi ngay, không can thiệp vào chuyện nơi đây!”

Lời Hàn Phá nói là thật, lão bây giờ chỉ còn đề ý đến an nguy của Ân Hợp mà thôi, những thứ khác đều chẳng còn quan trọng.

Nhưng một khi lão đi rồi, há chẳng phải tâm huyết của Trác Thủy Phân cũng trôi theo dòng nước?

Lão Thuyết Thư sẽ có đối sách thế nào, xin chờ hạ hồi phân giải.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Có người chạy, cũng có người chết

Từ Hiền nhìn gương mặt tràn đầy ý lạnh của Hàn Phá, lại liếc đến hình nộm trên đất, tạm thời chỉ giữ im lặng.

Dựa vào thái độ trước đó của lão, hắn thầm đoán rằng: ‘Tên kia hẳn là chưa chết, nhưng có lẽ cũng rơi vào tình trạng nguy kịch. Trước đó con cóc ghè này chịu ra tay cũng vì lão già kia chấp nhận ký thứ gì đó, xem ra có thể là khế ước bán mình có ký hiệu tương tự Ma Đạo Huyết Thư. Nếu vậy...’

Dùng ngón trỏ vuốt nhẹ hai cái lên chuôi đao, mày trái khẽ nhếch lên, Từ Hiền bỗng sinh ra một ý nghĩ mà hắn cũng thấy hoang đường: ‘...đến cả việc trọng yếu như thu phục một tên cao thủ Tiên Thiên tầng bảy cũng bị gác lại, là vì tình sự đồ sao?’

Nhìn luồng Ác khí đục ngầu phía sau Hàn Phá, Từ Hiền cảm thấy bản thân hắn thật có khiếu hài hước, khóe môi giật nhẹ, nửa như muốn cười nửa lại không.

Trái ngược với hắn, Trác Thủy Phân lúc này lại không cười nổi.

Bởi một khi Hàn Phá rời đi, họ Trác ngoại trừ giữ được thân tự do ra thì coi như mất cả chì lẫn chài.

Đường sinh mệnh của lão đã gần đến điểm cuối, Vân Tiêu Kiếm Hội lại năm, mười năm mới có một lần, hơn nữa lần sau cũng chưa chắc có quy tắc giống như năm nay, một khi bỏ qua cơ hội thì sau đó... sẽ không có sau đó nữa.

Tự do thì đáng quý thật đấy, nhưng nếu không có mạng để mà hưởng, vậy thì tự do để làm gì?

Thế là trong lúc Từ Hiền còn nghĩ Đông nghĩ Tây, Trác Thủy Phân lập tức bước đến gần Hàn Phá, chấp tay khom người, giọng đầy chân tình khuyên bảo họ Hàn: “Hàn lão huynh, lão hủ đã chấp thuận việc ký khế ước, Lý Bất Mặc xem qua cũng không phải là đối thủ của ngươi, giờ là thời khắc mấu chốt, chỉ cần giết được hắn là đại sự đã thành, xin lão huynh đừng nên từ bỏ!”

Hàn Phá còn chưa kịp nói gì, tiếng cười tiêu sái của Lý Bất Mặc đã vang lên. Trường kiếm hướng xuống đất, y tựa lưng vào cột nhà, lắc đầu ngâm khê: “Trường phong phá lãng hội hữu thời, trực quai vân phạm tể thương hải.”

Sẽ có lúc thừa phong phá lãng, treo thẳng buồm mây vượt biển xanh.

“Đời ta không có chí hướng gì cao xa, chỉ nguyện một lần có thể cùng những người bằng hữu tốt nhất, mang theo những bình rượu ngon nhất cùng giăng buồm ra biển, ngao du vô định, đối ẩm tán dốc, hết say lại tỉnh, hết tỉnh lại say, thế là thỏa nguyện.”

“Thừa phong phá lãng” đề hình dung chí hướng cao xa, Lý Bất Mặc lại nói mình không có chí hướng cao xa gì, Từ Hiền vừa nghe liền thấy lời này của Thi Quân thú vị quá chừng, nghe đến đoạn sau lại thấy y quả thật là một con người tiêu sái lạc quan, tràn ngập lãng mạn tình thú.

Lý Bất Mặc không biết Từ Hiền nhận định như thế về mình, nếu biết cũng chỉ cười nhạt một tiếng mà thôi. Lúc này, y khẽ nhắm đôi mi, sương trắng quanh người dần dần rút vào trong cơ thể, trước đó còn có chút hương rượu thoang thoảng thì bây giờ đến một hơi cũng không sót lại.

“Lý mỗ còn chưa hoàn thành nguyện vọng đó, sao có thể bị người khác sát hại cho được?”

Vừa dứt lời, y liền mở mắt ra, mùi rượu thom nồng một lần nữa phát tán trong không khí, sương vòn quanh người, hết thấy độc tố trong cơ thể cũng theo làn sương đó bay ra, sắc mặt y lập tức hồng hào trở lại, sáng láng như cũ, chẳng còn vẻ xanh xao, vàng vọt như vừa nãy.

Liếc mắt thấy được Lý Bất Mặc dễ dàng hóa giải độc chưởng của mình, trong lòng Hàn Phá chợt sinh ra vài phần kiêng kỵ, cảm thấy bản thân sai cang

thêm sai khi nhúng tay vào vũng nước đục này, khi không lại kết thêm thù địch.

Nhưng lão không hề thể hiện sự hối hận ra ngoài mặt, chỉ hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ khinh thường, hai con ngươi độc địa vẫn nhìn chăm chăm Từ Hiền, chờ đợi quyết định của hắn.

Về phần Trác Thủy Phân, Hàn Phá hoàn toàn không thêm đếm xỉa đến.

Đối diện với ánh mắt âm độc của Hàn lão ma, trong lòng Từ Hiền cũng sinh ra vài phần áp lực, dù sao thì hắn chính là kẻ lấy mất nửa cái mạng của đồ đệ nhà lão, so với Lý Bất Mặc, e rằng lão càng muốn giết chết hắn hơn.

Nhưng Từ Hiền cũng không mấy sợ hãi, thủ đoạn bảo mệnh của hắn nhiều lắm.

Liếc thấy thanh kiếm mà mình đưa cho Lý Bất Mặc đã bị y vứt trên đất, ánh mắt Từ Hiền không chút gọn sóng, tay phải hơi đưa về phía trước, lòng bàn tay mở ra, miệng thì lầm nhảm gì đó mà không ai nghe rõ.

Lúc môi hắn vừa mím lại, hai quân cờ trong tay Bách Độc Lão Ma và Thi Quân lập tức bay vào trong lòng bàn tay của hắn, giải trừ ván cờ còn đang dang dở của hai người.

Vụt!

Cờ vừa rời tay, Hàn Phá lập tức phóng đến trước mặt Từ Hiền, vận mười thành công lực vỗ một chưởng vào đầu hắn.

Từ Hiền chẳng chút nao núng, hắn đã đề phòng từ trước, Phi Hiệp đao xoay nhẹ nửa vòng, mũi đao gọn gàng đỡ lấy bàn tay của Hàn Phá, đao kinh và chưởng kinh quần quýt, triệt tiêu lẫn nhau, ai cũng không làm gì được ai.

Từ Hiền lùi ba bước, Hàn Phá lui ba thước, trông thấy người trước giờ tay lên giống như định búng hai con cờ trong tay ra, người sau lập tức lấy tốc độ nhanh nhất của bản thân chạy đi, thân hình bề tượng hóa thành một mảnh lục quang, trong chớp mắt đã nhảy qua cửa sổ, phóng mình đi thật xa.

“Hàn lão huynh, người...” Trác Thủy Phân còn chưa kịp nói gì thì thân ảnh của Bách Độc Lão Ma đã biến mất trong màn đêm.

Không chỉ vậy, Hàn Phá vừa đi, Sài Thoái cũng biết bại cục đã định, không nói một tiếng liền tung người ra cửa sổ, thể hiện rõ khurou giác nhạy bén của một kẻ lặn lội giang hồ lâu năm.

Phụt!

Hỏa khí công tâm, Trác Thủy Phân lại thổ huyết lần nữa, mặc dù rất không cam lòng nhưng lão cũng hiểu rằng bây giờ muốn cướp đoạt Tàng Vân Lệnh đã là chuyện xa vời.

Mục đích ban đầu của lão cũng chỉ để kéo dài tánh mạng bản thân, nếu còn tiếp tục ở lại đây thì sợ là khó sống qua đêm nay, nói gì đến trường thọ.

Mặt nhăn như khi, Trác Thủy Phân dùng lý trí của một lão nhân để kìm lại con chó điên trong người mình, mặc cho bao nhiêu tâm huyết trôi theo dòng nước, mặc cho gia sản cả đời tiêu hao vô ích, lão làm ra quyết định có lẽ là sáng suốt nhất lúc này.

Chạy!

Ném xuống đất một thỏi vàng, Sài Thoát chân trước vừa đi, Trác Thủy Phân chân sau liền theo đến, không để lại lời đe dọa, hăm he gì, tức tốc xoay người bỏ chạy.

Nhưng lão không nói thì không có nghĩa là người khác cũng như vậy.

“Lão già, đừng quay đầu lại!”

Nghe Từ Hiền quát lớn, Trác Thủy Phân thể mà làm ngược lại, vừa quay đầu liền nhìn thấy một mũi tên bay thẳng về phía mình.

Một lần bị rần cần, mười năm sợ dây thừng.

Trác Thủy Phân trước đó đã bị đủ loại thủ đoạn tình diệu của Từ Hiền dọa khiếp, tâm lý lúc này như chim sợ cành cong, trông thấy cung tên lập tức liền tưởng đến Viên Môn Xạ Kích, nào dám đón đỡ, chỉ cố lách người tránh đi, mong sao giữ được mạng quèn.

Phập!

Đến cả cương khí hộ thể cũng không dám vận dụng, dành hết nội lực trong người vào việc tăng tốc khinh công, lúc mũi tên găm vào trong gót chân, máu chảy ròng ròng, Trác Thủy Phân vẫn không rên một tiếng, trong ba hơi đã biến mất khỏi tầm mắt của Từ Hiền.

Từ Hiền: “???”

Nhìn cây cung trên tay, hắn chợt sinh ra ý nghĩ lẽ nào bản thân mình đã ngộ ra võ học tiền pháp gì đó rất cao thâm, tùy ý bắn một mũi tên cũng có thể làm thương tổn cao thủ Tiên Thiên?

Nhưng đó thật ra chỉ là ý nghĩ bông đùa của Từ Hiên mà thôi, gặp Điền Minh và Hách Tiểu Thông lúc này mới hoàn hồn, học theo những người đi trước mà chạy về phía cửa sổ thoát thân, hần cười khê lắc đầu: ‘Chậm rồi.’

“Bác Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...” Cá lớn lộn nhào, Từ Hiên dùng nốt lượt sử dụng cuối cùng trong ngày hôm nay, thi triển【Côn Bằng Độ Hư Thuật】bám theo hai người Điền, Hách.

“...Nam Minh hữu điều, kỳ danh vi Bằng.”

Đại điều giương cánh, Từ Hiên đột ngột hiện ra ngay trên đỉnh đầu Điền Minh và Hách Tiểu Thông, đao quang chiếu sáng một góc trời, tiếng hô gào chấn động tứ phương.

Đào Viên Tam Kết Nghĩa – Trọng Bát Điểm Cương.

Đao kinh cương mãnh, bá đạo vô song, Hiệp khí sắc bén hóa thành một vầng kim nguyệt bay tới trước mặt hai người Điền, Hách, ý đồ nhất tiễn song điêu, một đao lấy hai thủ cấp.

Hách Tiểu Thông cả kinh muốn chết, gào lên một tiếng để tiếp thêm dũng khí cho chính mình, đại kiếm trong tay vẽ thành một vòng tròn, sử một chiêu Kinh Phong Đoạn Nhạc chống đỡ đao kinh.

“Điền huynh, chúng ta...” Hách Tiểu Thông định kêu gọi Điền Minh hợp sức với mình chống lại địch nhân, nhưng còn chưa nói dứt lời liền vĩnh viễn im bật.

Bởi vì không biết từ lúc nào, Điền Minh đã vòng ra sau lưng của hần, tung một cước ngay giữa hậu tâm, đá hần bay đến chỗ Từ Hiên, khiến hần hứng trọn một thức Đào Viên Tam Kết Nghĩa, đồng thời cản chân Từ Hiên trong thoáng chốc để bản thân họ Điền có thể đào tẩu.

Một xác phân hai, Hách Tiểu Thông chết không nhắm mắt, máu chảy lênh láng, nội tạng trong người bị đao kinh xoắn nát, hóa thành vô số mảnh vụn lẫn theo máu tươi trào ra ngoài.

Từ Hiên đạp một chân lên thành cửa sổ,【Côn Bằng Độ Hư Thuật】chờ đến giờ Tý đêm nay mới được dùng lại, hần đã không còn thủ đoạn để đuổi theo Điền Minh.

‘Đáng tiếc...’ Thở dài một hơi, hần còn chưa kịp cảm thấy thất vọng thì chợt nghe một tiếng hét thảm truyền đến từ dưới lầu.

“AAA!” Đó là giọng của Điền Minh.

Từ Hiên chồm người ra ngoài cửa sổ, cúi đầu xuống liền thấy hai chân Điền Minh đã lìa khỏi người hần, lăn lộn trên đất, kêu rên không ngừng.

Ở bên cạnh hần, ba vị đạo sĩ một già hai trẻ chấp kiếm mà đứng, đạo sĩ già mặt lạnh như tiền, hai vị đạo sĩ trẻ, một tên thì mím môi mím lợi, tay chân lẩy bẩy nhưng hung quang đầy mặt, tên còn lại thì run như cây sậy, vừa nhìn thấy thảm trạng của Điền Minh liền mặt cắt không còn hột máu.

Từ Hiên than nhẹ một tiếng, cấp đao trở về.

‘Ân, oán, tình, thù. Giang hồ a...’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: A Nhị và quy tắc của tử lâu

Điền Minh cứu Hách Tiểu Thông một mạng, cũng giết Hách Tiểu Thông một mạng, trước sau cách nhau chưa đến một khắc đồng hồ, cuối cùng kết cục của hai kẻ này đều chẳng khác nhau mấy.

Điền Minh còn chưa chết, nhưng cơ hội để hần sống cũng hoàn toàn xa vời.

Từ Hiên không có ý định tự tay giết chết họ Điền, càng không có nhu cầu đòi lại thi thể của họ Điền lúc tên Truy Phong Đao này chết.

Từ lúc【Hiệp Đạo Thiên Thư】đạt tới phẩm chất Hi Hữu, quyển thiên thư này đã có thể tự mình hấp thụ kim quang từ xa, hồi chiêu hần giữ thi thể của bọn Sát Thần môn đồ lại cũng chỉ vì không muốn vứt rác bừa bãi ngoài đường.

Cát Phi Hiệp đao vào không gian trữ vật, Từ Hiên vừa xoay người lại thì đã thấy Lý Bất Mặc ngồi bệt ra sàn, đầu tựa vào cột nhà, nhắm mắt thờ đốc, sắc diện nhợt nhạt.

Hiển nhiên là y đã sức cùng lực kiệt, vừa rồi dám mạnh miệng như vậy cũng chỉ để uy hiếp địch nhân mà thôi.

Một vị kiếm thuật đại sư bỏ kiếm không cầm, Từ Hiền liếc mắt một cái liền biết ẩn ý trong đó.

Trong lâu lức này chỉ còn lại Lý Bất Mặc và sư đồ Từ Hiền, nhưng Lý Tự Thành vẫn đứng trơ ra đó, vờ như không quen biết gì Thiên Hồ Hiệp này.

Tiên sinh trước đó đã dặn phải giả bộ như hai người không liên quan gì đến nhau, Lý Tự Thành tất nhiên ghi khắc trong lòng, nhất nhất làm theo.

“Thiên Hồ tiên sinh, người vẫn định che che giấu giấu à?” Nhắm mắt dưỡng thần, Lý Bất Mặc chợt nói, giọng điệu bình bình, nghe như đã đoán ra được thân phận của Từ Hiền.

Từ Hiền khẽ cười: “Thì Quân các hạ có lẽ hiểu lầm, tại hạ nào có che giấu thứ gì.”

Chỉ đáp một câu, hần cũng không nhiều lời, hai chân bước nhanh ra ngoài hành lang, tìm kiếm con mồi mà bản thân vừa phát hiện được thông qua【Tọa Vong Kinh】.

‘Các người đã tự đưa tới cửa, nếu ta không thu nhận vậy cũng quá thất lễ.’

Bước đi như bay, Từ Hiền nhoáng cái đã quay lại khu phòng trọ, dễ dàng thấy được ba bóng người đang lấp ló gần cửa phòng mình.

‘Thủ đoạn không tệ, có thể tìm được đến phòng ta.’ Nở nụ cười nửa miệng, Từ Hiền ngó trái ngó phải, gấp không có ai hần liền xoay người một cái, hắc y lập tức hóa thành bạch y, mặt nạ không biết từ lúc nào đã chui vào trong tay áo, chiếc Thiên Cơ Xa làm hoàn toàn bằng Tụ Linh Mộc lại xuất hiện dưới móng, trong lòng ngực là con thú cứng Đâu Phụ.

【Trọng Đạo Xích】thò một đoạn ngắn ra khỏi tay áo, Từ Hiền ho nhẹ một tiếng, Thiên Cơ Xa chậm rãi tiến về phía đám gian nhân.

Nghe được động tĩnh bất chợt sau lưng mình, bọn gian nhân lập tức quay đầu lại nhìn, hóa chẳng phải là tên thư sinh, lão già lam lũ và gã đàn ông cao to đen ở lầu dưới đây sao.

Nhìn thấy là Từ Hiền, lại ngó thấy chiếc xe lăn dưới thân hần, hai mắt của gã đàn ông cao to đen lập tức sáng lên, vẻ tham lam hiện rõ trên mặt, thiếu điều lấy mực ghi hần chữ Tham lên giữa trán.

Không giống như hần, nét mặt của tên thư sinh và lão già lam lũ lại có phần trầm trọng, hai người chẳng ngờ được Từ Hiền lại có thể không một tiếng động xuất hiện sau lưng mình.

Bọn chúng đã nhận ra có gì đó sai sai ở đây.

Thiên Cơ Xa lăn bánh thật chậm, thật chậm, Từ Hiền nở nụ cười hiền hòa, giọng điệu ôn tồn: “Chư vị, các người...”

Tay trái vuốt nhẹ chỗ nhưng mềm trên đầu Đâu Phụ, một phần ba đoạn thước lộ ra ngoài tay áo, hần nhẹ nhàng hỏi rằng: “...là đang tìm ta sao?”

Ừc!

Nuốt một ngụm nước bọt, gã đàn ông cao to đen lúc này cũng đã nhận ra có điều gì đó không đúng.

Bốn bề kín gió, nhân cao mã đại, người khỏe như vâm, nhưng không hiểu sao lúc này hần lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Bầu không khí như bị đóng băng, hàn khí tràn trề.

...

Thời gian chưa đến một nén nhang sau đó, vẫn tại tầng hai Đoạn Nghĩa Lâu.

Sau khi hoàn thành nốt vòng thứ mười hai của nhiệm vụ Trừ Gian Diệt Bạo, khiến không gian trừ vật mở rộng đến bảy mươi lăm ô, Từ Hiền ngồi xe lăn trở lại sảnh lầu, phát hiện ngoại trừ đệ tử nhà mình và Lý Bất Mặc ra thì còn có sự xuất hiện của người thứ ba.

Một vị đầu bếp béo ị với nụ cười không thấy mặt trời.

Thần quang chiếu rọi, trong lòng Từ Hiền lập tức dâng lên sự cảnh giác khi phát hiện vị kẻ này là cao thủ Tiên Thiên tầng tám.

Có điều khi nhìn thấy hai luồng Thiện Ác khí cân bằng và không quá dày đặc sau đầu hần, Từ Hiền liền giảm bớt phần nào sự đề phòng, nhưng cũng không vì đó mà đánh mất đi sự cảnh giác của mình.

Gặp Lý Bất Mặc đang ôm vò Đoạn Nghĩa Tửu thứ tư chậm rãi uống, Từ Hiền bèn hỏi: “Lý huynh, không biết vị này là...”

Hần thầm đoán vị đầu bếp này liệu có phải là chủ nhân của Đoạn Nghĩa Lâu, nhưng không chờ Lý Bất Mặc lên tiếng, đầu bếp đã tự mình bác bỏ suy đoán của hần:

“Vị công tử này, người có thể hỏi thẳng ta mà, cần gì phiền đến Thi Quân đại nhân cơ chứ! Không giấu gì công tử, tên béo ta đây chính là nhân vật số hai của Đoạn Nghĩa Lâu, nắm quyền sinh sát trong tay, người có thể gọi ta là A Nhị.”

Vị đầu bếp – A Nhị – híp mắt lại nói, trông thân hình cục mịch mà miệng mồm nhanh nhẩu vô cùng, vẻ mặt lúc nói chuyện trông cũng rất hóm.

‘A Nhị là Tiên Thiên tăng tám? Nếu vậy A Đại có thể là... Huyền Tăng? Và lại, trên A Đại còn có ông chủ, hay ông chủ chính là A Đại?’

Từ Hiền đoán già đoán non trong bụng, ngoài mặt lại chấp tay thi lễ: “Hóa ra là A Nhị bếp trưởng, Từ Hiền hạnh ngộ.”

Nắm quyền sinh sát trong tay, há chẳng phải bếp trưởng thì là gì.

‘Bếp trưởng?’ Nụ cười trên mặt A Nhị lại càng đậm, khe hở nơi mí mắt càng khép nhỏ hơn, hẳn rất là thích thú với cái danh bếp trưởng mà Từ Hiền vừa gọi, mặc dù trong phòng bếp chỉ có một mình hắn quán xuyến.

‘Được lắm, từ bây giờ ta chính là A Nhị bếp trưởng, Từ Hiền này thật biết nói chuyện, mai ta nướng chim sẽ nhất định sẽ chia cho hắn một ít.’

A Nhị khoái chí nghĩ thầm, dựa vào vẻ mặt đang rất phớn của hắn, dù là kẻ khờ khạo như Lý Tự Thành cũng có thể nhìn ra tên mập này trong lòng đang phê.

Ở đây chỉ có Lý Bất Mặc không nhìn ra, hoặc nói chính xác hơn là y từ nãy đến giờ đều không thèm ngó ngang đến bất cứ ai, chỉ tập trung vào việc thưởng thức vò rượu ngon trong tay mình.

Này không phải Thi Quân nổi chứng khó ở hay gì, thực ra y đang tranh thủ thời gian khôi phục nội lực đây.

Nhắc đến việc này không thể không nói tới【Tứ Thần Quyết】, môn nội công diệu kỳ này đã lấy uống rượu để tu tập thì đương nhiên lúc khôi phục cũng phải dựa vào uống rượu, không thể giống như những môn nội công thông thường, lấy việc tĩnh tọa vận công để hồi khí.

Nhìn thấy gương mặt của Lý Bất Mặc dần trở nên hồng hào, cảm nhận được khí cơ trong người y bắt đầu sống động trở lại, Từ Hiền lập tức đoán được ý nghĩa trong việc uống rượu của y, thầm thán một tiếng ‘diệu kỳ’.

Không làm phiền y khôi phục nội lực, gặp A Nhị đùa nghịch thôi văng trong tay mình, Từ Hiền chợt nhớ tới việc Trác Thủy Phân trước khi đào tẩu đã để lại một thôi văng, xem chừng chính là nó. Thế là hắn bèn hỏi: “A Nhị bếp trưởng, văng này là...”

Từ Hiền để lưng câu nói cho A Nhị trả lời, ấn tượng ban đầu của người sau đối với hắn cũng rất tốt, cho nên liền cười tí tøn giải đáp: “Khi khi, đây chính là tiền thuê sân bãi của lão già kia đấy.”

Từ Hiền khề ồ một tiếng, hỏi tiếp: “A Nhị bếp trưởng, lời này phải hiểu thế nào, không biết người có thể giải đáp cho tại hạ được hay?”

A Nhị gạt đầu một cái, cười đáp: “Cũng không phải bí mật gì, đương nhiên là được rồi.”

Đoạn lại tung thôi văng lên cao rồi chop lấy, sau đó mới nói tiếp: “Từ công tử người cũng thấy đó, Đoạn Nghĩa Lâu là tửu lâu giang hồ, có đến chín phần chín khách nhân là người giang hồ. Mà người giang hồ a, quả thật lắm kẻ rồ dại, ân ân oán oán không ngày nào dứt, thích nhất là gây sự, thường thường khịa nhau một câu cũng có thể dẫn đến sinh tử quyết đấu...”

Từ Hiền gạt đầu, tỏ vẻ đồng cảm.

Chính bản thân hắn chẳng phải cũng là một kẻ rồ dại hay sao?

Có người muốn hãm hại thiện nhân? Giết.

Thiên nhân soi một cái, Ác khí quá nhiều? Giết.

Nhiệm vụ thông báo, kẻ kia tội lỗi tày trời? Giết.

Hoàn toàn chẳng cần đắn đo suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần xác nhận là ác nhân, Từ Hiền lập tức cấp đao, xách thước, búng bi sắt tới đòi mạng.

Có phần vì hệ thống yêu cầu, có phần vì tư lợi bản thân, cũng có phần vì cái gọi là hành hiệp. Nhưng dù là vì cái gì đi chăng nữa, sự thật là từ lúc ra giang hồ đến giờ, Từ Hiền chưa bao giờ chần chừ khi phải xuống tay, hắn luôn hạ sát thủ một cách quyết đoán, quyết đoán đến lạnh lùng.

‘Có lẽ bản tính của ta vốn bạc bẽo?’ Từ Hiền cười thầm tự giễu nhưng vẫn chú tâm nghe A Nhị nói tiếp.

“...sinh tử quyết đấu a, suốt ngày chém chém giết giết, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, bàn ghế bát đĩa đều bị đánh vỡ, khách nhân đều bị dọa chạy, thế thì còn làm ăn gì, công tử người thấy đúng chứ?”

Gặp Từ Hiền gạt đầu tán đồng, A Nhị liền tiếp tục giảng: “Cho nên lão đại nhà chúng ta mới nghĩ ra một diệu kế... Ày, các người muốn đánh thì đánh, chỉ cần giao ra một lượng vàng, trong vòng ba canh giờ, người muốn đánh sập tửu lâu cũng được.”

Nói đến đây, hắn còn bổ sung thêm: “Đương nhiên, nếu mà sập thật thì cái giá phải trả không chỉ đơn giản là một lượng vàng.”

“Thế nào, công tử ngươi thấy diệu kế của lão đại nhà ta ra sao?” A Nhị nói xong liền hỏi ý kiến của Từ Hiên, vẻ mặt hăm hở, vừa nhìn cũng biết hẳn rất thần tượng lão đại nhà mình.

“Quả thật biết làm ăn.” Từ Hiên nghe xong liền cảm thấy dở khóc dở cười, ngoài mặt lại gật gù tỏ vẻ khâm phục: “Đúng là diệu thay!”

Hắn còn chưa kịp khen thêm tiếng nào thì đã nghe một giọng nói khác chen vào: “A Nhị chết tiệt, ngươi dám bỏ bê bếp núc, còn giành việc của ta? Lão đại biết được, ngươi, chết, chắc!”

Người chưa xuất hiện mà tiếng đã tới trước, âm thanh hùng hồn như tiếng thủy triều vỗ lên ghềnh đá, rất có thể kẻ này đã tu tập được một môn âm công cao thâm nào đó.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Sửa chữa thay tiền, ai lỗi ai lời?

A Nhị vừa nghe được âm thanh này, trên mặt lập tức hiện lên thần sắc khinh bỉ, hừ một tiếng đáp lại:

“A Tứ chết giàm, bốn bếp trưởng làm gì cần người lắm mồm sao, lão đại muốn xử trí thế nào thì là việc của lão nhân gia ngài ấy, liên quan ngươi cái chim!”

Lời nói móc mỉa còn mang theo thô tục, nhưng giọng điệu lại hết sức tùy ý như đang tán chuyện với thân bằng hảo hữu, hiển nhiên là quan hệ giữa A Nhị với A Tứ trong lòng của hắn rất chi là keo sơn.

‘A Tứ? Có lẽ là hắn...’ Từ Hiên chợt nhớ tới thứ khí tức mạnh mẽ mà hắn cảm nhận được ở quây tính tiền dưới lầu một.

Cạch!

Ý nghĩa của hắn vừa xẹt qua, một người nam nhân trạc tuổi A Tam nhưng bộ dáng chín chu hơn gấp chục lần vén màn bước vào, so với A Nhị, A Tam và bọn tiểu nhị, y phục của tên này có thể nói là thượng hạng, áo gấm thêu hoa, đầu đội khăn quăn, tay còn đeo nhẫn ngọc, quả thật chênh lệch như trời với đất.

Bọn A Nhị lại không có ý kiến gì, khác với đám du thủ du thực như bọn họ, A Tứ miễn cưỡng xem như là người đọc sách, hơn nữa lão đại còn nói, chương quây chính là bộ mặt của tửu lâu, ăn mặc ra dáng một chút cũng là việc nên làm.

Nếu biết đến khái niệm người đọc sách của trên dưới Đoạn Nghĩa Lâu chính là biết tính sổ sách, Từ Hiên sợ là đám hủ nho trong thiên hạ sẽ chạy đến dạy đám cao thủ giang hồ này cách làm người.

‘Tiên Thiên tàng ba? A Tam lại là Tiên Thiên tàng một... Cách đánh số của bọn họ lẽ nào không liên quan đến cảnh giới võ đạo? Nếu vậy... là theo chiến lược thực tế?’

Vừa dùng thiên nhãn soi xét A Tứ, trong đầu Từ Hiên liền sinh ra một vài suy đoán mới về thực lực của nhân sự Đoạn Nghĩa Lâu.

Dưới ánh nhìn như có như không của hắn, A Tứ bỗng nhảy xổ đến chỗ A Nhị, giật lấy thỏi vàng từ tay người sau, lấy vạt áo chùi chùi rồi đưa lên miệng cắn một cái kiểm tra thật giả, xong liền “phì” một tiếng, héch mắt lên nói:

“Cái giò heo của ngươi chỉ nên chặt thịt xào rau, chớ có động vào bảo bối của bốn chương quỹ. Còn có, bếp trưởng là cái quý gì? Phòng bếp chỉ có một mình ngươi, ngươi trưởng với ai chứ hả?”

A Nhị nghe vậy liền tròn mắt hăm dọa: “Phòng bếp ta làm chủ, không phải bếp trưởng sao? Ngươi thì quý lắm cơ, cần thận một ngày ta nhét bã trong com của ngươi!”

‘Quả thật thân thiết.’ Từ Hiên gặp hai người này cứ thế móc mỉa nhau như hai đứa trẻ to xác, lòng thầm dở khóc dở cười, cả gan xen mồm vào để cắt đứt màn đầu khẩu của họ: “Hai vị, chỗ này giờ tan hoang ra vậy, xác người nằm kia, tiếp tục tán dóc ở đây có vẻ không thích hợp lắm.”

Vừa có kẻ thứ ba cắt ngang, hai người liền dừng lại. A Nhị cho Từ Hiên một nụ cười cầu tài, A Tứ thì hừ một tiếng, mắt nhìn Từ Hiên như đang nói “chính là ngươi rồi”, xong liền xòe tay ra trước mặt Từ Hiên, bảo với hắn rằng:

“Vị khách quan này, ngươi vừa mới thù tiêu mất ba vị khách quý của tề lâu, có phải là cũng nên thanh toán tiền thuê sân bãi?”

Từ Hiền nghe vậy, bèn cười nhạt đáp lại: “A Tứ chương quỹ, tại hạ dọn dẹp ba con rệp kia rất gọn gàng, không hề khiến quý lâu hư hao dù chỉ một miếng ván gỗ, phải chăng có thể châm chước?”

Một lượng vàng. Từ Hiền đương nhiên có, nhưng kẻ có bản tính tiết kiệm đáng quý như hắn không hề thích việc tiêu xài hoang phí a.

Dọn rác giùm thiên hạ còn phải trả tiền, đâu lại có chuyện vô lý như thế.

Nhưng A Tứ chính là kẻ vô lý như vậy, Đoạn Nghĩa Lâu không nói chính tà, chỉ nói tiền bạc, hắn lắc đầu một cách lạnh lùng, giọng điệu cũng lạnh lùng: “Không có châm chước gì ở đây cả. Khách quan, đó là quy tắc của tề lâu.”

Nói xong lại liếc từ đầu đến... bánh xe của Từ Hiền, vuốt cằm nói rằng: “Ta nhìn khách quan cũng là bậc đại phú quý, hẳn là không tiếc chi một lượng vàng chứ?”

Từ Hiền lắc đầu cười nhạt: “Kim ngân có chất thành núi, nhưng nếu không biết tiêu xài hợp lý thì đến núi cũng lở. Hơn nữa ta nghĩ với bản lĩnh của A Tứ chương quỹ, chắc người cũng biết là ba tên kia có ý xấu trước với tại hạ chứ? Tại hạ cũng chỉ là xuất thủ tự vệ mà thôi.”

A Tứ phản bác: “Tự vệ? Khách quan, đừng tưởng ta không biết người là kẻ ra tay trước.”

Từ Hiền lại hỏi: “Thế chẳng lẽ phải chờ ác tặc gác đao lên cổ, tại hạ mới được trả đòn hay sao, mất mạng rồi lại biết đi đâu đòi công bằng bây giờ? Địa phủ ư?”

Nếu bọn thư sinh, lão già lam lũ và gã đàn ông cao to đen còn sống để nghe được câu trả lời của A Tứ, có lẽ chúng sẽ hối hận đến xanh ruột vì ý định đục nước béo cò, tự cho là thông minh của mình.

“Khách quan không mất mạng được. Chỉ cần người còn ở trong tứ lâu, một khi có kẻ chưa đăng ký thuê bãi mà đã dám vọng động, tề lâu nhất định dạy chúng làm người, đảm bảo vạn vô nhất thất cho tính mạng và tài sản của khách quan.”

“Tức là đăng ký rồi thì mấy người sống chết mặc bay? Chẳng quản nhân sĩ chính nghĩa hay là ma đạo ác nhân, báo thù rửa hận hay là mưu đoạt tài sản, chỉ cần giao tiền là xong chuyện?”

Từ Hiền thăm tự hỏi, xong cũng tự có câu trả lời: “Cũng phải, đây là giang hồ, không phải chỗ từ thiện, trừ mấy kẻ thích lo chuyện bao đồng như ta, ai lại hỏi đầu ngo ngàng gì đến chuyện sinh tử của người khác.”

Thăm tự giễu bản thân, ngoài mặt hắn lại nhẹ gật đầu một cái, nói với A Tứ rằng: “Nếu A Tứ chương quỹ đã nói đến thế, tại hạ cũng đành chấp nhận. Nhưng một lượng vàng, tại hạ vẫn cho rằng không đáng, chi bằng...”

Trước ánh mắt sắp mất hết kiên nhẫn của A Tứ, Từ Hiền nhìn lướt qua một vòng không gian lầu hai, sau đó chỉ xuống Thiên Cơ Xa, nói cho dứt lời:

“...tại hạ giúp quý lâu tu sửa lại chỗ này, không biết người thấy thế nào? Cũng chẳng giấu gì A Tứ chương quỹ, tại hạ không có bản lĩnh gì ghê gớm, chỉ có chút tay nghề làm mộc, chiếc xe này cũng là do tại hạ tự tay chế tác mà thành.”

Nói xong hắn còn lấy từ trong tay áo ra một đoạn gỗ, khiến A Nhị và A Tứ bật thốt: “Tự lý can khôn!?”

Lý Bất Mặc nghe xong, đến liếc cũng không thèm liếc một cái, trước đó thấy Thiên Hồ Hiệp nói dài Phi Hiệp đao, sau còn thu đao vào trong tay áo, y bây giờ đã chẳng còn chút bất ngờ nào với việc đó.

Y chỉ không rõ là tại sao Từ Hiền muốn giúp mình còn phải ra ngoài cái trang một chuyến, không lẽ lúc giả dạng làm Thiên Hồ Hiệp thì chiến lực của hắn sẽ được gia tăng hay sao?

Lý Bất Mặc không biết rằng, nguyên nhân lớn nhất để Từ Hiền có hành động kỳ quặc như vậy không phải ai khác chính là y.

Thi Quân danh truyền thiên hạ, bao nhiêu sự kiện từ lớn đến nhỏ về y đều bị các trang báo tranh nhau đăng lên, trận chém giết nơi Đoạn Nghĩa Lâu này cũng không ngoại lệ, huống hồ còn có sự can dự của đông đảo cao thủ Tiên Thiên, không lên trang đầu mới lạ.

Nếu mà Từ Hiền lấy thân phận thực sự của mình để tham gia vào trận chiến này, mười phần chắc mười rằng tên của hắn sẽ xuất hiện trên báo chí ngày mai, đó là chuyện mà Từ Hiền hoàn toàn không muốn xảy ra.

Một là vì hắn không ham nổi danh, hai là vì để tránh bị kẻ thù tính toán.

A Tứ và A Nhị không biết Từ Hiền có nhiều lo nghĩ như thế, sau một thoáng kinh ngạc vì thần thông “tự lý can khôn” của hắn, hai người lại chú ý đến đoạn gỗ có màu sắc sặc sỡ hắn vừa lấy ra, bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lánh đến góc xa, châu đầu ghé tai.

“Người thấy thế nào?”

“Tự Linh Mộc á.”

“Sửa xong chỗ này, chắc chắn vượt xa một lượng vàng.”

“Lão đại nhất định khen ngợi chúng ta biết làm ăn.”

“Không, chỉ khen ngợi ta mà thôi, liên quan gì đến tên xào rau như ngươi?”

“Cút!”

“...”

Xi xào! Xi xào!

Hai người thương lượng, hoặc cũng có thể nói là cãi lộn một hồi, A Tứ lập tức quay trở lại bên cạnh Từ Hiền, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, nụ cười câu tãi treo trên mặt, giọng điệu khắp khời:

“Khách quan nếu đã có nhã ý giúp sửa chữa từ lâu, vậy còn gì quý bằng? Ngài nói phải, chỗ này giờ tan hoang như vậy, quả thật không thích hợp nói chuyện. Hay là giờ khách quan cứ trở về phòng nghỉ ngơi, ngủ một giấc cho tinh thần sáng khoái, ngày mai chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn việc tu sửa?”

Có tiền có thể xui ma khiến quỷ, huống chi là thay đổi thái độ của một người? Từ Hiền lại lấy từ trong tay áo ra một đoạn Tụ Linh Mộc còn dài gấp đôi trước đó, kèm theo búa, rìu, cưa, đục, v.v... các loại công cụ, sau đó lắc đầu một cái rồi thông thả đáp rằng:

“Tay nghề của tại hạ thì bình thường, nhưng được cái tốc độ rất nhanh, có thể xong liền trong đêm.”

Nói đoạn lại chỉ về phía thi thể của Hách Tiểu Thông, nghiêng đầu nói tiếp: “Trong lâu có xác chết, tại hạ muốn ra tay cũng thấy bất lành, cảm giác như tu sửa mộ cho người chết vậy, không biết chừng quỷ có thể...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, A Nhị liền vỗ ngực cất ngang: “Công tử không cần nhờ tới hắn, việc này ta lãnh nghề.”

Nói xong liền gỡ túi vải nhỏ bên hông xuống, dốc từ trong đó ra một nắm hạt nhỏ màu trắng nhìn giống như muối.

Bước đến cạnh xác Hách Tiểu Thông, A Nhị bắt đầu rắc muối, động tác vẩy cổ tay trông rất nghệ.

Chẳng mấy chốc, huyết nhục trên sàn bắt đầu tiêu biến, ngoại trừ thanh đại kiếm và chút ít bạc vụn trong người ra thì Hách Tiểu Thông và y phục của hắn đều bốc hơi khỏi nhân gian, đến một vũng nước vàng cũng không để lại.

A Tứ phóng đến như một con gió, nhặt lấy thanh đại kiếm và chút bạc vụn. Nhe răng cười một tiếng, hắn nói: “Vị khách quan này đi gấp quá để quên đồ đạc, tề lâu chi đành giữ giúp hắn vậy.”

Sau đó lại trừng mắt nhìn A Nhị một cái, giống như chất vấn hắn vì sao không lục soát đã rồi hãy hủy thi diệt tích.

A Nhị cũng trừng lại A Tứ, trước đó hắn nhìn ra đã có người lục soát rồi nên mới vậy đó chứ.

Trông thấy hai người phòng mang tròn má nhìn nhau, Lý Tự Thành đứng một bên chỉ biết gãi đầu cười.

Này chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn, sau khi giúp Từ Hiền thu dọn xác chết, A Nhị và A Tứ lần lượt cười nói xin cáo lui, bảo rằng cần gì cứ gọi tiểu nhị, sẽ có người đến phục vụ ngay.

Nói xong, cả hai lục tục đi xuống tầng một, bước chân không biết là cố tình hay là hữu ý mà rất là trùng hợp đạp vào mấy khe nứt trên sàn, khiến cho lỗ hổng càng to hơn.

‘Hắc điểm a.’ Từ Hiền lắc đầu phì cười, sau đó nhặt lấy búa, tính toán xem nên bắt đầu sửa từ chỗ nào.

Lý Tự Thành đứng một bên chờ hắn phân phó, sai bảo.

Còn Thi Quân, y vẫn bận bịu với việc bổ sung nội lực cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Thế nhân mong tỉnh táo, ta nguyện cả đời say

Giữa giờ Hợi, trăng đã lên cao.

Trong ánh nến chập chờn, Từ Hiền sửa nốt phần vách gần cửa sổ mà Lý Bất Mặc ngồi ban nãy, con ngươi lộ vẻ đắm chiêu.

Đoạn Nghĩa Lâu rõ ràng nhiều năm không tu sửa, các lớp sơn đều tróc hết cả ra.

Ai cũng có thể nhìn thấy được, màu sắc của Tự Linh Mộc và của thứ gỗ kiến tạo nên Đoạn Nghĩa Lâu rõ ràng không cùng tông, nếu phải sơn lại toàn bộ thì cũng thật dở hơi, bởi ông chủ tửu lâu rõ ràng chẳng thèm quan tâm gì đến vụ sơn siếc này.

Dưới sàn còn có thể dùng thảm để phủ lên, còn trên vách tường...

Ôm ý nghĩ đưa Phật đưa đến Tây Thiên, Từ Hiền bèn lấy【Thông Linh Chi Tập】ra khỏi ống tay áo, xé liền một mạch bốn trang giấy, lại dùng【Truyền Đạo Bút】để chữ lên đó, mỗi trang là một chữ.

Tâm, Bình, Khí, Hòa.

Lại mài một vài đoạn gỗ làm trục cuộn cho các bức chữ của mình, Từ Hiền để Lý Tự Thành dùng đinh treo chúng nó lên tường, che đi những chỗ mà hắn đã dùng Tự Linh Mộc đắp vào.

Cách hai thầy trò gần một trượng, Lý Bất Mặc nằm vật ra sàn, không biết lấy từ đâu ra một cái gối để đệm đầu, quanh người lăn lóc mấy vò rượu, nếu tính luôn cả trước khi giao thủ với đám người Trác Thủy Phân thì đếm sơ qua đã đến bảy, tám vò, trong miệng y lúc này còn đang ngậm một cái ống hút tre, nhâm nhi vò Đoạn Nghĩa Từ thứ chín.

Một đêm uống gần năm nghìn lượng bạc, thể giới của kẻ nghiện rượu, Từ Hiền giờ hai tay biểu thị bản thân không đủ trình độ để hiểu.

Nhìn khắp thiên hạ, kẻ có tiền thực ra rất nhiều, nhưng để tiêu xài hoang phí cỡ Lý Bất Mặc thì chẳng có bao nhiêu.

Nói đi cũng phải nói lại, đối với kẻ sở hữu môn【Tứ Thần Quyết】ảo diệu vô song như y, tiêu tiền uống rượu sao có thể nói là hoang phí cho được?

Chẳng cần mình chứng đâu xa, ngay lúc này đây, Lý Bất Mặc ngửa đầu ra sau nấc một tiếng, khí tức trên người lập tức thâm hậu thêm mấy phần, cương khí đó ào ào vào Đới mạch, khiến kỳ mạch này từ tuổi nhỏ hóa thành dòng sông, bản thân y đảo mắt một cái đã trở thành cao thủ Tiên Thiên tầng bảy.

Khai thông được Đới mạch giúp cho quá trình vận hành nội khí của Lý Bất Mặc nhanh chóng và trơn tru hơn trước đó gấp bội, lúc này nếu phải giao đấu với Hàn Phá, tốc độ ra đòn và uy lực chiêu thức của y tất sẽ khiến cho con cóc ghè ấy phải kinh ngạc vạn phần.

Bát mạch Tiên Thiên, mỗi một mạch được khai thông chính là một thiên địa khác, càng về sau lại càng chênh lệch, cho nên Lý Bất Mặc có thể lấy cách biệt hai cánh giới mà không thua trước Hàn Phá đã rất giỏi rồi, dù sao không phải ai cũng biến thái như Từ Hiền, từ đầu tới chân đều là thần công tuyệt học.

Lý Bất Mặc cũng không quan tâm Từ Hiền có biến thái hay không, y chỉ biết là vị Từ tiên sinh mới quen được vài canh giờ này là một kẻ thú vị vô cùng.

Theo y thấy, thân là người có đủ loại bản lĩnh thần kỳ, nhưng Từ Hiền lại ôm lòng đam mê với cái nghề thủ công có vẻ thông thường như thợ mộc, há chẳng phải kỳ nhân?

Nằm xem Từ Hiền bận rộn đã lâu, Lý Bất Mặc dù không hiểu làm mộc nhưng vẫn có thể nhận ra tay nghề của hắn rất không tệ, vừa nhìn đã biết là phải bỏ ra rất nhiều thời gian, công sức mới có được trình độ như bây giờ.

Khi người ta thực sự giỏi trong một việc gì đó, dù người không có chút hiểu biết gì về thứ đó, người vẫn sẽ bị hấp dẫn lúc họ làm nó.

Vậy nên Lý Bất Mặc mới có thể nằm trên sàn xem hơn hai canh giờ mà không biết chán. Gặp Từ Hiền bỗng lấy giấy ra đề chữ, cái cảm giác thích thú trong người Lý Bất Mặc lại càng thêm dồi dào.

Nhìn đến bức chữ TÂM mà Lý Tự Thành vừa treo lên tường, hai mắt y chợt mở to, chân mày nhướn lên ra chiều ngạc nhiên.

Lý Bất Mặc có thể cảm nhận được ý chỉ ẩn chứa bên trong bức thư pháp, nhận thấy được sự tác động của nó lên tâm trí bản thân.

“Tâm bình khí hòa, ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh, có gì từ từ nói, không nên tranh đấu, không nên chém giết...”

Lắc đầu một cái xua tan đi âm thanh trong thức hải, Lý Bất Mặc kêu lên thành tiếng: “Thú vị, thú vị!”

Y nhìn qua các bức chữ BÌNH, KHÍ, HÒA, đều cảm nhận được loại ý chí tương tự như bức chữ TÂM, vẻ mừng rỡ hiện rõ lên trên mặt.

Không nhịn được nữa, y bật người lên chạy đến chỗ Từ Hiền, nắm chặt lấy tay của hắn, tình thâm ý thiết mà cầu cạnh hắn:

“Từ tiên sinh, người nhất định phải viết một chữ cho Lý mỗ, một chữ có thần hiệu cũng như mấy chữ này, nhưng ý cánh phải khác đi. Tốt nhất là loại chữ có thể khiến ta được say ấy, từ lúc đột phá Tiên Thiên đến giờ, từ lúc học cái môn Tứ Thần Quyết chết tiệt này đến giờ, Lý mỗ không biết đã bao nhiêu năm chưa được một lần say đúng nghĩa!”

Than thở một chút, Lý Bất Mặc bóp tay Từ Hiền càng thêm chặt, hai mắt sáng còn hơn kim ngân châu báu, giọng điệu thấm thiết:

“Giờ gặp được Từ tiên sinh người, quả thật là ông trời sắp đặt để ta tìm thấy tri kỷ! Từ tiên sinh, người nhất định phải giúp Lý mỗ, chỉ cần Lý Bất Mặc này có thể say, sau này dù là bất cứ thứ rượu ngon gì, chỉ cần ta đạt được, nhất định chia lại cho người một nửa!”

Lý Bất Mặc yêu rượu như mạng, thế mà nguyện ý chia một nửa số rượu ngon cho Từ Hiên, ấy thế đủ để biết y thèm khát cái cảm giác được say một cách đúng nghĩa như thế nào.

Từ Hiên gặp Thi Quân bỗng chốc hóa thành kẻ thần kinh, lại nghe được yêu cầu có vẻ hết sức hoang đường của y, hần chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Giật tay ra khỏi gong kim của Lý Bất Mặc, nam nam công thụ bất thân, vì để tránh những tiếp xúc tay chân không đáng có, Từ Hiên vội gật đầu đồng ý: “Lý huynh chớ gấp, việc nhỏ mà thôi, ta đương nhiên sẽ không từ chối, lập tức viết một bức cho người ngay đây.”

Nói rồi bèn xé một đoạn giấy Thông Linh ra, nâng bút long phi phượng vũ, ngang dọc lên xuống mười lăm nét, khi bút rơi cũng là lúc hần để lại một chữ TÚY lên mặt giấy trắng ngà.

Thế theo yêu cầu của Thi Quân là muốn lúc nào cần cũng có thể say, Từ Hiên chỉ dùng một mẩu giấy nhỏ chừng nửa nắm tay để viết chữ này, thuận tiện cho y có thể mang theo bên mình, lồng vào khung kính làm thành thẻ bài đeo cổ, bội sức hoặc bỏ túi đều được.

Từ Hiên vừa thu hồi【Truyền Đạo Bút】, Lý Bất Mặc liền không nhìn được nữa đưa tay chớp lấy mẩu giấy, đồng tử mở to, trong mắt chỉ còn lại một chữ TÚY.

Mặc cho ý chí trên bức chữ xâm lấn tâm trí bản thân, chẳng mấy chốc mà ánh mắt của Lý Bất Mặc đã trở nên mờ lung, mặt đỏ như táo, thân hình lao đảo, không nhìn được ợ lên một hơi chứa đầy men rượu.

“Ha ha ha, ha ha haa!”

Ngửa mặt lên trời cười to, khoe mất y thể mà chảy xuống một giọt lệ, giọng nói có phần nghẹn ngào: “Ta say... Ta, ta say rồi! Say rồi!”

Chạy đến trước cửa sổ, đón từng cơn gió lạnh luồng vào cổ áo, thanh sam tung bay, Lý Bất Mặc dang tay ra như muốn ôm lấy tình không trước mặt, cất cao giọng ngâm rằng:

“Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, đăn nguyện trường túy bất nguyện tỉnh. Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh...”

Chuông trống cổ ngọc nào đáng quý?

Chẳng nguyện chi, chi nguyện được say.

Thánh hiền bật tiếng xưa nay,

Còn người uống rượu danh hay ngàn đời.

“Chỉ nguyện được say, không nguyện tỉnh... Chỉ nguyện được say... không nguyện tỉnh, ha ha ha!”

Lý Bất Mặc cười như rồ như dại, tay ôm vò Đoạn Nghĩa Tửu, vút bỏ ống hút tre, y đưa lên miệng uống một ngụm lớn, thể nghiệm hết thấy ngọt đắng trong bình rượu ngon, khà một tiếng đầy sáng khoái.

Hôm nay ngày rằm, nhìn ánh trăng vằng vặc trên trời, Lý Bất Mặc đưa vò rượu lên tỏ vẻ mời, sau đó thu về uống thêm một ngụm, tay trái chỉ trăng, cười đầy sáng khoái mà rằng:

“Ta vốn một lòng hướng trăng sáng, nào ngờ trăng sáng chiếu máng mương. Giờ ta thỏa nguyện được say, nếu đã như vậy, Lý mỗ cũng không cần vẩn vương gì mình nguyệt, từ nay lấy rượu để tương tư, cùng tri kỷ phân ưu giải sầu.”

Nghe âm thanh khoái lạc, thân nhiên của y, Từ Hiên có thể cảm giác được rằng Lý Bất Mặc trước đó vốn tâm tồn khúc mắc, nhưng giờ thì đã không còn nữa, tảng đá trong lòng đã bị y vứt đi, thứ ở lại chỉ còn là sự nhẹ nhõm, tự tại.

Như người điên lại như thần tiên, đối với Từ Hiên, đó chính là phong thái hiện giờ của Lý Bất Mặc, tiên phạm lẫn lộn, có thể ăn khói lửa trần gian, cũng có thể siêu thoát nơi thế ngoại.

Nhìn tới chỗ Tụ Linh Mộc duy nhất còn chưa được che đậy, vị trí gần cửa sổ nơi Thi Quân đang đứng, lại nhớ tới hai câu thơ y ngâm lúc Hàn Phá còn ở đây, trí tưởng tượng của Từ Hiên chợt phác họa ra hình ảnh mà hần muốn.

Nghĩ đến liền làm, Từ Hiên lấy một cuộn giấy thông thường ra khỏi tay áo,【Truyền Đạo Bút】nơi tay, hần bắt đầu vẽ ra khung cảnh đang ở trong đầu mình.

Đêm vừa tàn, bình minh ló dạng, lênh đênh trên nước, cánh buồm kéo căng, một chiếc thuyền hướng về phía thái dương ở đường chân trời, xung quanh là hải dương bao la, trên bầu trời là hải âu, mây trắng.

Ngay trước cánh buồm, một vị tiên nhân ngự kiếm phi hành, người mặc thanh sam pháp phới trong gió, hai tay chấp ở đằng sau, mặt nhìn đến Đông phương xa xôi, chỉ để lại cho thế nhân một bóng lưng phong hoa tuyệt đại.

Tranh vừa thành, Từ Hiên nhìn qua với ánh mắt hết sức hài lòng, tay lại chọn một cán【Truyền Đạo Bút】khác, bắt đầu đề thơ ở khoảng trời bên phải của

bức họa.

Trường phong phá lãng hội hữu thời,

Trực quải vân phạm tế thương hải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Ảo tưởng của A Tứ chương quý

“Phục Quang thành ngoại, Đoạn Nghĩa Lâu. Tọa Vong Dị Khách tặng Thiên Nhai.”

Viết mười bốn chữ này ở mặt sau, Từ Hiến lại lật về mặt trước của bức thư họa, cảm thấy có phần hài lòng với tân tác của mình.

Lý Bất Mặc sau một hồi thi hứng tràn lan, uống rượu ngâm thơ thì cũng đã tỉnh táo trở lại, nghe【Thư Pháp Gia】của Từ Hiến chỉ mới cấp độ sáu... giờ là cấp bảy mà thôi, chưa đạt tới trình độ có thể viết một chữ khiến y say nửa đời.

Gặp Từ Hiến tự tay treo bức họa lên tường, che lại phần gỗ khác màu, Lý Bất Mặc nghiêng đầu nhìn sang, trước tiên đọc được hai câu thơ của mình, sau đó lại quan sát nội dung của bức tranh.

Tiêu dao tự tại, ý cảnh trong bức Thiên Nhai Dị Khách Du Hải Đồ này chỉ có bốn chữ ấy, đơn giản mà bình phàm.

Bức họa này chẳng những có tranh minh họa, số lượng tự cũng là nhiều nhất, nhưng thứ ý chí nó ẩn chứa lại là nhạt nhất, như có như không. So với những bức đơn điệu đến nỗi chỉ có mỗi một chữ như TÂM, BÌNH, KHÍ, HÒA, năng lực ảnh hưởng đến tâm trí người khác của nó còn thấp hơn, loại cảm giác trái ngược này quả thật có phần thú vị.

Nhưng Lý Bất Mặc cảm thấy như vậy mới đúng, bởi tiêu dao tự tại phải là do mỗi người tự tìm thấy, nếu bị ngoại vật ảnh hưởng đến, tâm trí bị thay đổi mới được như vậy, thế còn là tiêu dao tự tại đúng nghĩa sao?

Nhìn thấy bóng lưng của mình ở trong tranh, Lý Bất Mặc khẽ thán: “Ngự kiếm phi hành, môn kỳ công này nghe đâu thất truyền đã lâu, cũng không biết có thật sự tồn tại trên đời hay chăng!”

Lắc đầu một cái bày tỏ tiếc nuối, y lại quay sang chấp tay nói tạ với Từ Hiến: “Có thể trở thành nguồn cảm hứng cho Từ tiên sinh trở tài đàn thanh, tạo nên điệu tác bực này, Lý mỗ vinh hạnh rồi!”

Từ Hiến thấy vậy bèn đáp lễ lại, sau đó lắc đầu cười nhạt, bảo rằng không dám nhận.

Lý Bất Mặc cười bảo: “Khiêm tốn quá mức chính là kiêu ngạo.”

Sau đó lại trở lên bức tranh, nói ra nghi vấn trong lòng y lúc này: “Từ tiên sinh, tranh này của người đã rất tốt, Lý mỗ nhìn đâu cũng không thấy khuyết điểm, nhưng trong lòng vẫn luôn có cảm giác thiếu thiếu gì đó. Đây chỉ là chút cảm thụ nông cạn của Lý mỗ, hẳn Từ tiên sinh người cũng không nhỏ mọn đến mức vì vậy mà ghét bỏ ta chứ?”

Nghe giọng điệu nửa đùa nửa thật của y, Từ Hiến chỉ biết lắc đầu khoát tay, nở nụ cười tỏ vẻ bản thân sẽ không vì đó bận lòng.

Đồng thời cũng thầm cảm khái trước thứ trực giác kỳ diệu của Lý Bất Mặc, bởi vì hẳn biết cảm thụ của y là đúng.

Bức Thiên Nhai Dị Khách Du Hải Đồ xác thực có thiếu thốn, bởi lẽ nó vốn dĩ có thể chuyển động, nhưng vì Từ Hiến không dùng giấy Thông Linh mà lại dùng giấy thường để vẽ cho nên mất đi loại kỳ hiệu ấy.

Có điều hẳn làm vậy là chính xác, bởi Từ Hiến muốn để bức vẽ này ở lại Đoạn Nghĩa Lâu, nếu mà hẳn dám làm cho tranh trên giấy có thể chuyển động...

Sợ là chưa quá ba ngày, hẳn sẽ bị truy lùng trên khắp cửu châu mất.

Từ Hiến từ lâu đã có quyết định, trừ khi bản thân có thực lực chí ít là Huyền Tàng, bằng không thì đối với những thứ thần dị như tranh vẽ có thể chuyển động, tiểu thuyết thần lâm kỳ cảnh, hẳn chỉ có thể giấu nhem đi, ngoại trừ một số ít người được xem là hảo hữu ra thì không ai được phép biết tới.

“Chắc là Lý huynh nói thứ này.” Cười nhạt một tiếng, Từ Hiến lấy từ trong ống tay áo ra một cái ấn nhỏ làm bằng ngọc thạch, ngoại hình vuông vức, mặt trên có tạc một con long quy đang nằm yên giấc, lưng cõng một viên ngọc châu.

Vật phẩm:【Truyền Linh Ấn】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ thông

Kỳ thư và diệu sách, mấy ai được đọc qua?

Tiểu ấn tàng thần linh, truyền pháp đến mọi nhà.

*Chú: Thăng cấp nghề văn hóa【Tiểu Thuyết Gia】giúp tăng cao phẩm chất của【Truyền Linh Ấn】

Ấn này diệu dụng vô cùng, nhưng bây giờ Từ Hiền hoàn toàn không dám dùng đến cái diệu đó, chỉ có thể sử dụng như một con dấu thông thường.

Tâm ý hóa thành chu sa, Từ Hiền đóng nhẹ【Truyền Linh Ấn】lên góc dưới của bức tranh, ấn chương in ra có nét chữ trắng trên nền đỏ, nếu ai thông hiểu được văn tự trước cả thời Đại Diễn hai ngàn năm ắt sẽ đọc ra được hai chữ Tiên Hiệp.

Một bức thư họa mà thôi, Từ Hiền trực tiếp dùng tên thật của mình in lên, nếu mà thù nhân có thể tìm đến Đoạn Nghĩa Lâu và trông thấy dấu ấn này, lại dựa vào đó liên tưởng và tìm tới hắn, hắn cũng chỉ có thể hiểu là ông trời muốn tuyệt đường sống của mình.

Ấn chương đã đóng lên, trông bức Thiên Nhai Dị Khách Du Hải Đồ càng thêm hoàn chỉnh, chỉ là Lý Bất Mặc vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nhưng y không tiếp tục nói ra.

Có một số việc điểm tới là thôi, đào sâu thêm chỉ làm mất hòa khí.

Gặp Thi Quân chỉ im lặng thưởng thức rượu ngon, Từ Hiền cũng không hỏi xem cảm thụ của y lúc này thế nào, hắn biết một con dấu không thể nào mà qua mặt được bậc kỳ nhân như vậy.

Đào mắt nhìn thành quả sau hơn hai canh giờ lao động của mình, Từ Hiền cảm thấy khá là hài lòng.

Tất cả những chỗ hư hại trên sàn, trên tường đều được hắn sửa lại như mới, hơn nữa còn hoàn hảo hơn trước, đến cả mấy bộ bàn ghế đã hỏng cũng được làm lại toàn bộ, từ mặt bàn đến chân ghế đều do Tụ Linh Mộc cấu thành, màu sắc sặc sỡ, khiến độ sang quý của chúng được tăng lên mấy cấp bậc khi so với những vật xung quanh.

Đương nhiên, cái gọi là Tụ Linh Mộc này chỉ có công dụng hội tụ linh khí khi Từ Hiền, Đậu Phụ hoặc Lý Tự Thành sử dụng nó. Còn nếu là người khác, nó chỉ có thể xem như thứ phàm mộc mang vẻ ngoài của linh mộc mà thôi.

Thu【Truyền Đạo Bút】,【Thông Linh Chi Tập】và các loại công cụ hành nghề vào trong tay áo, Từ Hiền chưa kịp đánh tiếng chào hỏi Lý Bất Mặc để trở về phòng nghỉ ngơi thì đã thấy A Nhị, A Tứ và ba tên tiểu nhị A Ngũ, A Lục, A Thất thò đầu vào từ ngoài hành lang, đôi mắt lão liên nhìn khắp nơi.

Bộp!

A Tứ nhảy vào trước tiên, gấp những mảng có màu sắc sặc sỡ trên sàn nhà, lại trông thấy không ít bàn ghế có cùng tông màu đó, hắn chỉ còn biết ngoác mồm ra, cười đến không khép miệng lại được.

Bọn A Nhị và A Ngũ, A Lục, A Thất lúc này cũng phóng vào, vén mấy bức thư pháp, thư họa lên, thấp giọng kinh hô:

“Đây còn có nè!”

“Ở đây cũng có!”

“Chu choa mạ ơi!”

“Biết bao nhiêu tiền a...”

“Ta có nên gỡ đem đi bán?”

“...”

Chẳng lâu sau đó họ cũng bị mớ tân tác của Từ Hiền ảnh hưởng đến, lại là một phen xuýt xoa thần kỳ.

A Tứ mặt đầy cảm kích, âm thanh mừng rỡ như điên, giữ lấy tay áo của Từ Hiền mà rằng: “Từ công tử, lần sau người có muốn trả thù ai, hoặc là bị ai truy sát, nhớ phải chạy đến Đoạn Nghĩa Lâu đây! Tệ lâu nhất định sẽ không thu phí sân bãi của người, người có đánh nát cả tòa nhà cũng không sao, chỉ cần nhớ tu sửa là được, khặc... khặc khặc!”

A Tứ nở nụ cười đầy nham nhở, trong đầu đã tưởng tượng đến viễn cảnh từ cửa đến nóc của Đoạn Nghĩa Lâu đều được làm bằng Tụ Linh Mộc, đến lúc đầy chắc phải đổi tên gọi là Tụ Linh Lâu... nếu mà lão đại đồng ý.

Tên này phồn quá rồi, hần cũng không nghĩ thử việc một người sở hữu số lượng Tụ Linh Mộc khổng lồ đến vậy là khả thi sao?

Tất nhiên, đối với Từ Hiến thì điều đó hoàn toàn khả thi, dựa vào【Vạn Mộc Nguyên Hạp】hần muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chỉ là nghe được đề nghị của A Tứ, Từ Hiến liền dờ khóc dờ cười, hỏi rằng: “Nhờ chẳng may tại hạ bị đánh chết rồi thì làm sao tu sửa bây giờ?”

A Tứ thu hồi nụ cười, nhìn trái nhìn phải rồi vỗ ngực đảm bảo: “Đoạn Nghĩa Lâu mặc dù không can dự vào ân oán của người khác, nhưng nếu gặp lúc cần thiết... cũng có thể châm chước một hai mà! Khả khả, khả khả...”

Gặp tên chương quỹ này hạ giọng xuống cười đầy khả ố, Từ Hiến một lần nữa mắng thầm ‘hắc điểm’, sau đó gật đầu đáp: “A Tứ chương quỹ đã có lòng đến thế, tại hạ cũng xin nghe theo. Nếu gặp phải chuyện như vậy, Từ Hiến này nhất định sẽ tìm tới Đoạn Nghĩa Lâu.”

A Tứ cười đầy mãn ý: “Vậy mới phải chứ, khắc khắc!”

Trong khi đó, tên hảo hữu oan gia của A Tứ là A Nhị lại có phần bất mãn, không phải với Từ Hiến mà là với Lý Bất Mặc:

“Thi Quân nha Thi Quân, bốn bếp trưởng biết nguoi tài hoa xuất chúng rồi, nhưng có cần phải như vậy không chứ!”

Lỗ mũi “phì” một tiếng rõ to, A Nhị chỉ đến bốn bức thư pháp TÂM, BÌNH, KHÍ, HÒA, trợn mắt chất vấn Lý Bất Mặc:

“Nguoi viết mấy thứ này là có ý gì, khuyên nhủ nguoi ta không nên tranh đấu, chém giết? Bốn chương quỹ không biết từ khi nào con sâu rọu nhà nguoi lại trở nên thiện lương như vậy, muốn học làm thánh nhân chăng?”

Trước đó nói chuyện với Từ Hiến còn rất khách khí, nhưng khi nói chuyện cùng Lý Bất Mặc, A Nhị lại không thêm nề mặt dù nguoi sau đã tiêu phí cực nhiều cho Đoạn Nghĩa Lâu.

Một là hai người có thù hằn, hai là quan hệ không cạn.

Từ nét mặt của A Nhị, Từ Hiến cảm thấy có thể là trường hợp sau.

Gặp A Nhị hiểu lầm Lý Bất Mặc là chủ nhân của mấy bức chữ này, Từ Hiến định lên tiếng đính chính để giải vây cho y, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị y cắt lời trước.

“Lý mỗ chính là thích viết như vậy đấy, mỗ heo nguoi lại làm gì được Lý mỗ? Ôi, một mảnh hảo tâm lại bị heo gặm mất!”

Nghe Lý Bất Mặc tự nhận là người viết nên mấy bức chữ, Từ Hiến chợt nhú mày, lòng thầm suy đoán vì sao y lại nói như vậy.

Chưa được vài hoi, chân mày hần liền giãn ra, thậm chí một tiếng ‘lở mồm’, sau đó dùng ánh mắt cảm kích nhìn Lý Bất Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Con nhện vô hại định gây hại

A Nhị phản ứng như vậy cũng hợp lý mà thôi, bởi lẽ nếu khách tới từ lâu đều bị chữ của Từ Hiến “độ hóa”, vậy còn ai chịu bỏ tiền ra thuê sân bãi chém giết nữa? Thế chẳng phải khiến Đoạn Nghĩa Lâu mất đi một phần thu nhập không nhỏ hay sao.

Nhưng A Tứ lại không nghĩ như vậy, hần chợt nở nụ cười cáo lỗi với Lý Bất Mặc rồi kéo A Nhị sang một bên, hai người lại châu đầu nói nhỏ.

“Nguoi ngu thế, đây là bút tích của Thi Quân đó, đem ra đấu giá không biết lại bị xào lên mấy ngàn lượng, ở đây có tới năm bức, giá trị liên thành, rõ là chúng ta kiếm lời, nguoi còn câu gắt cái gì hả?”

“Nguoi mới ngu, thế chuyện làm ăn của chúng ta thì sao? Một lần một lượng vàng, treo chừng mấy năm thì chẳng phải lỗ tới nhà bà ngoại?”

“Đàn độn, nguoi làm như ai cũng phải vào từ lâu mới chém giết được vậy, nghĩ lại mà xem cả năm trời được mấy trận? Huống chi nhiều Tụ Linh Mộc như thế, có mấy bức thư họa này kìm lại máu điên trong nguoi đám khách giang hồ, vậy cũng không cần sợ chúng nó bị hư hại.”

A Tứ bấm vào cái bụng mờ của A Nhị một cái để tiêu khiển, gặp nguoi sau trợn mắt lên, hần liền nói tiếp:

“Và lại nguoi nghĩ mà xem, Đoạn Nghĩa Lâu nào chỉ có mỗi lầu hai a? Từ giờ chỉ cần chịu khó một chút, gặp tên nào muốn thuê bãi thì nhờ hần hành sự ở

tầng dưới là được, không cần lên lầu trên, há chẳng phải vẹn toàn?”

“Thế nhờ chẳng may mục tiêu của tên đó lại đang ở lầu hai thì sao?” A Nhị phồng má chất vấn.

“Thì để cho hắn chờ a, chúng ta cũng biến báo một chút, nói lỏng thời gian một chút, thay vì ba canh giờ thì cho hắn thuê năm, sáu canh giờ.” A Tứ đáp.

A Nhị lại đặt giả thuyết về một trường hợp khác: “Vậy nếu hắn không muốn chờ thì sao? Cảm thấy phải lên lầu đánh phần thắng mới cao thì sao?”

“Thì ta sẽ... mẹ kiếp! A Nhị chết tiệt, ngươi là muốn gây chuyện đúng không?” A Tứ nói không được nữa, bèn sử xuất Ngát Nút Long Trảo Thủ, nhéo lấy hai khối mỡ trước ngực A Nhị xoắn qua xoắn lại.

A Nhị giống như không hề hấn gì trước đòn hiểm chiêu của A Tứ, hừ một tiếng đầy khinh thường, sau đó nhẹ nhàng cho người sau một đấm vào bụng.

Huych!

“Ừ...” A Tứ lập tức buông tay, gục người xuống ôm lấy bụng mình, hai con mắt tròn to như muốn lòi hết ra ngoài.

Lộ ra một ánh mắt “cao xúr bất thắng hàn”, A Nhị dùng giọng điệu ngạo nghễ mà rằng: “Ôi hũ chao, Thiết Nhũ Công của ta đã đến đại thành từ lâu! A Tứ này A Tứ, ngươi vẫn chưa chịu học khôn sao?”

“Khụ... khụ... Khá lắm A Nhị, lần này... ngươi đã ám toán được... bốn chương quỹ. Cứ chờ đó, núi không hồi cái... nước giếng chảy hoài, ta tất báo thù này!”

Nhìn hai tên cao thủ Tiên Thiên diễn kịch thiếu nhi, Từ Hiền nín cười đến mệt. Nhưng đêm cũng đã khuya, hắn cũng không muốn tốn thêm thời gian xem bọn họ biểu diễn, quyết định mau mau nói xong chính sự rồi tranh thủ về phòng ngủ nghỉ.

Vừa nãy giao thủ với nhiều Tiên Thiên cảnh như vậy, hắn cũng học thêm được ít nhiều, nên muốn tìm chỗ yên tĩnh tổng kết kinh nghiệm chiến đấu.

“A Tứ chương quỹ, trên vách tường thì đã có thư họa của tại h... của Lý huynh che đi, dưới sàn ngươi có thể dùng thảm che lại, như vậy sẽ không có ai nhìn ra dị dạng.”

Nghe lời Từ Hiền nói, A Tứ chợt ngừng lên, lắc đầu nguầy nguậy: “Cần chi phải che a, lấy Tụ Linh Mộc làm sàn nhà, thế chẳng phải khách nhân sẽ thấy tệ lâu rất cao đại thượng hay sao. Từ công tử, sao ngươi lại cho ta chú ý thất sách như thế chứ?”

“Tụ Linh Mộc?” Từ Hiền chợt nhướn mày, sau đó “à” một tiếng hết sức nhẹ nhàng, cười nhạt bảo rằng: “A Tứ chương quỹ ngươi hiểu lắm, đây chỉ là gỗ thông thường mà thôi, nào có phải Tụ Linh Mộc gì.”

“Không thể nào!” A Tứ vừa lắc đầu tỏ vẻ không tin, ba tên tiểu nhị liền xác thực lời nói của Từ Hiền, báo tin dữ cho hắn:

“A Tứ, đúng là không phải Tụ Linh Mộc!”

“Chỉ là phẩm mộc có vẻ ngoài giống Tụ Linh Mộc mà thôi, thật thần kỳ!”

“Thật phí thời gian, ta đứng đây này giờ mà chẳng hít được miếng linh khí nào tẩm bổ!”

Một người còn có vẻ là giả, nhưng nhiều người nói thì rất có thể là thật, mắt của A Tứ lại một lần nữa lồi ra, vội vàng nhảy đến phần sàn nhà có màu sắc sặc sỡ gần nhất, nằm sấp xuống áp mũi vào hít hít.

Ngoại trừ cát bụi và vụn gỗ, hắn quả nhiên chẳng cảm nhận được một tẹo linh khí nào.

Mặt mũi vẩn vơ, A Tứ lập tức sùng cò lên, hùng hùng hổ hổ đi đến trước mặt Từ Hiền hưng sư vấn tội, giọng điệu hết sức bất thiện: “Từ công tử, ngươi dám gạt ta?”

Tu vi Tiên Thiên tầng ba bộc phát, so với Ân Hợp còn thâm sâu hơn gấp bội.

Nhưng Từ Hiền lại chẳng cảm thấy có bao nhiêu áp lực, hắn chỉ khẽ lắc đầu một cái, thông thả đáp lại: “A Tứ chương quỹ hiểu lắm, tại hạ nào từng gạt ngươi điều gì.”

“Ngươi nguy tạo Tụ Linh Mộc, thế còn nói là chưa gạt ta ư?” A Tứ giận quá mà cười.

Từ Hiền mở to mắt nhìn hắn, không hề né tránh, cười nhạt một tiếng rồi nói: “Tại hạ vốn chưa từng bảo đó là Tụ Linh Mộc. Nếu khiến A Tứ chương quỹ hiểu lắm, vậy Từ Hiền này cũng chỉ có thể nói một câu cáo lỗi rồi.”

“Ngươi...”

“Được rồi, còn chưa đủ mắt mặt sao?” A Nhị kéo A Tứ sang một góc, bắt đầu khai mở đại hội châu đầu ghé tai lần thứ ba.

“Hắn đúng là chưa từng nói đó là Tụ Linh Mộc, vụ này ngươi không cãi được đâu, chịu thua đi.”

“Mẹ kiếp, dám chơi chiêu bốn chường quỷ, ta nhớ kỹ hần rồi.”

“Người nhớ kỹ cái chim, muốn bị lão đại phạt đi dọn cứt cho A Đại sao? Chớ quên tiểu tử ấy trừ lão đại ra chỉ thân thiết với mỗi A Tam, hơn nữa nó còn ghét nhất là người đó.”

“Móa...” A Tứ có vẻ như rất e ngại A Đại kia, giọng của hắn thoáng cái liền xù đi khi nghe A Nhị nhắc tới.

“Biết đủ đi thôi, mặc dù người bị chơi một vố, nhưng có mớ thư họa này của con sâu rượu, coi như kiếm lời rồi.”

“Ta vẫn là không cam tâm, hừ.”

“Cam tâm và hốt phân, người cứ chọn một đi.”

“Móa...”

Hai người xì xà xì xỏ một hồi, không thèm để ý đến mọi chuyện xung quanh, chờ đến lúc quay đầu lại thì đã không còn thấy thân ảnh của thầy trò Từ Hiền.

“Con sâu rượu, người đâu rồi?” A Nhị thấy Lý Bất Mặc cũng sắp đi khỏi chỗ này, bèn vội vàng hỏi y.

Người sau không thèm quay đầu, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng tiêu sái, giọng điệu vô tư mà rằng: “Từ tiên sinh và đệ tử hần về phòng nghỉ ngơi rồi. Đêm đã khuya, Lý mô cũng không bồi tiếp.”

Trước khi vén màn bước ra hành lang, Lý Bất Mặc giống như nhớ ra gì đó, móc từ trong ngực ra mấy tờ ngân phiếu rồi ném về phía sau, thanh sam khuất bóng, chỉ để lại một câu nói:

“Một vò Đoạn Nghĩa Từ tới phòng ta, không cần đồ nhắm.”

A Nhị nhanh tay lẹ mắt chớp lấy lũ ngân phiếu đang bay lơ lửng, thấp giọng xia xói: “Có tiền thì ghê gớm lắm sao?”

A Tứ thì vẫn chưa hết bức dọc, gặp bọn A Ngũ, A Lục, A Thất bị mấy bức thư pháp tẩy não, im lặng ngồi ngệt mặt ra thương thức Thiên Nhai Dị Khách Du Hải Đồ, hần liền càng thêm bức bối, vận âm công đánh tỉnh bọn họ:

“Còn trơ ra đó làm gì hả... Hà... HẢ... HẢ... Ầ?... Ầ?... Cút xuống dưới hết, tìm mấy tấm thảm lên trải sàng cho lão tử!”

Âm thanh vang vọng trong đầu A Ngũ, A Lục, A Thất, nghe to như tiếng chuông đồng, nhưng lại chỉ giới hạn quanh người bọn họ, không hề truyền tán ra ngoài làm ảnh hưởng đến khách nhân ở trọ.

Vừa tìm được thú vui mới liền bị hần quấy rầy, A Ngũ, A Lục, A Thất đồng loạt đứng dậy, cũng đồng loạt tiến bước về phía hành lang.

Lúc đi ngang qua bên cạnh A Tứ, mỗi người đều thở dài một hơi, thay phiên nhau nói một câu.

A Ngũ: “Nhân sinh này biết bao nhẹ nhàng, người lại biết bao nặng nề? Đáng tiếc thay...”

A Lục: “Thiên hạ đầy chuyện khoái lạc, người lại chỉ tìm đến khổ đau? Đáng tiếc thay...”

A Thất: “Thái dương ban cho nắng ấm, người lại bung dù che đi? Đáng tiếc a đáng tiếc...”

A Tứ: “...”

Lúc này chỉ còn lại bản thân hắn và A Nhị ở đây, sắc mặt đỏ bừng, trông A Tứ giống như đã gần đến biên giới phát nổ.

Chống eo thở phì phò, hần giận quá mà cười: “Bọn này làm phản hết rồi, phản hết rồi!”

A Nhị lắc đầu, thở dài một tiếng, cũng bắt đầu theo chân bọn tiểu nhị, ôm ý định trở lại góc bếp thân yêu của mình.

Trước khi rời khỏi, hần giống như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại nói rằng:

“Màn đêm này sao mà tĩnh lặng, ai thả chó inh ỏi không ngừng? Đáng tiếc...”

A Tứ: “...”

...

Phục Quang Thành, trong một gian hầm nhỏ.

Một người đàn ông nằm liệt trên giường, toàn thân run rẩy, mặc dù rất nhẹ nhưng lại kéo dài không ngừng, tựa như gặp phải một chứng bệnh thần kinh

có thời gian lên con rất dai dẳng.

Mặt mày hốc hác, hai mắt trũng sâu, trên mặt hấn đến một chút huyết sắc cũng không có, hai con ngươi mở thao láo, tràn đầy tơ máu, trông cực kì dọa người.

Ở cạnh giường, một lão già mập mạp, từ mặt đến cổ nổi đầy hạch, râu tóc bạc phơ đang ngồi trông chừng cho hấn, tay lão nắm lấy cổ tay của hấn, truyền qua từng dòng chân khí.

Không phải hai thầy trò Hàn Phá và Ân Hợp thì còn ai vào đây?

Nửa nén nhang trôi qua, thần sắc của Hàn Phá đã kém đi ít phần, lão chợt thu tay lại, thò ra một ngum trọc khí.

Như có dòng điện xẹt qua, tay chân Ân Hợp bỗng co giật liên hồi với cường độ cao trong thoáng chốc, sau đó hấn bắt đầu thờ đốc, mồ hôi ướt đầm toàn thân.

“Sur... sur... phụ, thù... thù... này, đồ nhi... đồ nhi... nhất định... định... phải trả!” Giọng the thé, âm thanh đứt quãng, họ Ân như đã gần đất xa trời.

Hàn Phá nhắm mắt thờ dài, âm thanh của lão lúc này hết sức trầm âm, chẳng còn giống một kẻ ác nhân: “Hợp nhi, dựa vào bản lĩnh của ta, sợ là không báo thù được cho ngươi.”

Ân Hợp nghe vậy chẳng hề thất vọng, ngược lại còn nở nụ cười như ma như quỷ: “Khự... khự... khự, sur phụ... không nhọc đến ngài... đồ nhi... đồ nhi có thể... tự... báo thù. Di... di sản... của phụ mẫu... cũng nên... nên... đến lúc... hiện... thế!”

Hàn Phá nghe hấn nhắc đến di sản của phụ mẫu, dù là cao thủ Tiên Thiên tầng tám kỳ cựu như lão cũng không nhận được biến sắc động dung, đôi độc chưởng giấu sau tay áo bất giác run lên nhè nhẹ.

Lão nhìn vào mặt hấn, hai con ngươi đỏ ngầu đó lúc này chứa vô tận quyết tâm, cũng chứa vô tận điên cuồng và tàn độc, đến cả ma quỷ cũng không đủ để miêu tả.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Giai Nhân Tiểu Các, quân tử và tú tài

Đại Vinh, Giai Châu, đế đô.

Thiên Trường Phủ, Lăng Vân Các.

Trời đã vào đêm tại đế đô, hiện tại đang là cuối giờ Hợi, gần đến nửa đêm, nhưng trên nhiều con phố vẫn còn sáng đèn, không ít người đi đi lại lại.

Vì để đảm bảo trị an, triều đình Đại Vinh đúng là có ra lệnh cấm đi lại ban đêm, nhưng do quốc lực cường thịnh nên cũng nói lỏng phần nào, từ giữa giờ Tý trở đi mới bắt đầu thi hành cấm lệnh, cho nên đời sống về đêm của con dân đế đô cũng khá là phong phú.

Nghe hát, uống rượu, đánh bạc, ngồi thuyền, chơi gái... à không có chơi gái, chỉ là xem gái mà thôi. Chừng bốn trăm năm trước, sau khi một vị thiên tử thời đó cải trang vi hành, “khám phá” đời sống của bách tính nhưng chẳng may bị bách tính phát hiện, tất cả thanh lâu đều bị cấm chỉ hành nghề ở đế đô từ ngày đó.

Thế mới thấy, kẻ gây họa là vua, nhưng người lãnh nhận hình phạt lại là bá tánh.

Nói đến xem gái, không thể không nhắc đến Giai Nhân Tiểu Các, một thế lực có tiếng trong võ lâm, thực lực của họ nhìn khắp Trung Nguyên đều có thể coi là nổi bật, nhưng không có bất kỳ kẻ nào coi họ là một môn phái giang hồ cả, kể cả chính Giai Nhân Tiểu Các cũng vậy.

Khi nói về Giai Nhân Tiểu Các, gần như chẳng ai có thể định nghĩa một cách chính xác nên gọi thế lực này là gì, không phải môn phái giang hồ, cũng không phải thanh lâu, gái hát, họ chỉ có thể nói rằng đây là một thế lực giàu có, lấy việc nuôi dưỡng tài nữ, thần nữ làm mục đích của mình.

Trong tên gọi đã có “giai nhân”, vậy đương nhiên những tài nữ, kỳ nữ kia đều là trang tuyệt sắc ngàn dặm có một, hơn nữa không chỉ có sắc đẹp, đảm giai nhân này còn thông hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông, võ công cũng thuộc hạng bất phàm, nghe đâu chưa đến Tiên Thiên thì không được phép diện thế xuất đạo.

Một khi xuất đạo, chư vị tài nữ, kỳ nữ này sẽ được đưa đến những nơi lầu vàng gác ngọc do Giai Nhân Tiểu Các thiết lập trong khắp các thành phủ trên cửu châu biểu diễn tài nghệ, ai muốn vào xem đều phải mua vé từ trước, hơn nữa còn không được phép mang theo đồ ăn thức uống, muốn ăn uống gì đều phải bỏ tiền ra tiêu phí vào cái thực đơn cắt cổ của Giai Nhân Tiểu Các.

Dùng tiền nhiều như vậy, nhưng đừng nói đến chợ... e hèm, tới cả việc tiếp xúc, giao lưu với giai nhân cũng là một việc khó, thường thì các vị tài nữ, kỳ nữ chỉ biểu diễn xong tài nghệ liền lánh đi sau màn, ngoại trừ những buổi hội ngộ do Giai Nhân Tiểu Các tổ chức vài ba lần trong một năm, đám người mến mộ chẳng có mấy cơ hội được trò chuyện với nữ thần của lòng mình.

Tất nhiên, những buổi hội ngộ này vẫn thu phí như thường.

Có điều không biết dựa vào thủ đoạn gì, tuy là hút máu còn ghê hơn đĩa muối, khách nhân của Giai Nhân Tiểu Các lại ngày một nhiều.

Mặc dù chỉ có thể xem không thể chạm, còn chẳng trò chuyện được mấy câu, nhưng sự cuồng nhiệt của bọn họ không những giảm đi mà còn tăng thêm, tôn vị giai nhân mà bản thân mến mộ lên hàng nữ thần, địa vị so với thần nhân, bằng hữu còn cao hơn.

Chẳng nói đâu xa, như Thiên Thượng Minh Nguyệt – vị giai nhân nổi tiếng nhất lúc này của Giai Nhân Tiểu Các – chính là một ví dụ điển hình.

Người mến mộ của nàng phải lên đến mấy ngàn vạn, lấy nam nhân là phần đông nhưng cũng không thiếu nữ nhân, dù là kẻ chưa từng biết đến Giai Nhân Tiểu Các cũng phải nghe qua tên nàng mấy lần, thanh danh truyền khắp cửu châu.

Đầu năm nay, Phong Vân Nguyệt San xếp hạng lại Phong Vân Bách Hoa Bảng, đứng hàng đệ tứ chính là Nam Phương Nữ Thần – Thiên Thượng Minh Nguyệt.

Phải biết, Phong Vân Bách Hoa Bảng không đơn giản chỉ là xếp hạng nhan sắc mỹ nhân trong thiên hạ, nó còn xét đến các yếu tố như phẩm hạnh, thành tựu và võ công của người lên bảng, võ công là thứ thêm điểm nhiều nhất chỉ sau nhan sắc.

Trong đó, hai mươi hạng đầu của Bách Hoa Bảng thuần một sắc Huyền Tông, chỉ có mỗi mình Thiên Thượng Minh Nguyệt là ngoại lệ duy nhất, đủ để thấy cô nàng này là hạng hồng nhan họa thủy bậc nào.

Trung Thu năm ngoái, Thiên Thượng Minh Nguyệt đến thành Trường An hiến nghệ mừng lễ, nghe đâu chỉ lên đài ca múa một nén nhang mà đã nhận lễ hơn vạn lượng vàng, quả thật chính là cây rụng tiền của Giai Nhân Tiểu Các.

Giai Nhân Tiểu Các đây ra tranh chân dung của nàng, còn kèm theo bút tích ký tặng? Mua.

Thư họa, tập thơ do Thiên Thượng Minh Nguyệt tự tay sáng tác? Mua.

Cái lược, cái ghế mà Thiên Thượng Minh Nguyệt từng dùng được đem ra đấu giá? Năm vạn lượng bạc? Mười vạn lượng bạc? Mua.

Dưới sự mù quáng của đám người mến mộ, dường như Thiên Thượng Minh Nguyệt chỉ cần thờ một cái thoi cũng có thể ra tiền.

Người đời không biết phải định nghĩa Giai Nhân Tiểu Các là loại thế lực gì, nhưng nếu là Từ Hiên thì hẳn có thể lập tức trả lời ngay là công ty giải trí, và những người như Thiên Thượng Minh Nguyệt kia được gọi là thần tượng.

Vị thần tượng đang có mặt ở đây đó không phải Thiên Thượng Minh Nguyệt, danh xưng của nàng là Ngọc Diệp, hiện đang là vị giai nhân tọa trấn Phù Hương Các.

Đêm nay Phù Hương Các mở cửa đón khách, Ngọc Diệp đích thân lên đài hiến nghệ, hấp dẫn rất nhiều cao thủ giang hồ lẫn quyền quý trong đế đô đến xem.

Cũng vì vậy mà chuyện làm ăn của Lăng Vân Các ngay cạnh đó hết sức ảm đạm, chỉ có vài ba vị khách ngồi uống rượu tán dóc.

Trong số đó, có hai người ngồi ở lâu năm vừa uống rượu vừa ngó sang Phù Hương Các, nhìn đèn đuốc rực rỡ ánh vào trong mắt, kẻ ở phía Tây cao giọng bắt bình:

“Đời phong bại tục, không ra thế thống gì. Con hát mà thôi, lại được tôn lên chỗ cao như vậy, không thấy hổ với thánh hiền thời xưa, thẹn với vĩ nhân thời này hay sao?”

Kẻ này ăn mặc như thư sinh, trông tuổi chừng ba mươi, tuy đang bắt bình nhưng nét mặt vẫn ôn hòa, sau lưng giắt theo một thứ có thể nói là quái lạ: Một cái cần câu xanh biếc như ngọc.

Phía đối diện hẳn là một người trông tầm hai lăm, hai sáu, đầu mang băng đeo trán, râu ngọc cài tóc, trên mình khoác một bộ lam y bằng tơ lụa thượng hạng, hông đeo trường kiếm tinh xảo, tay cầm quạt giấy, gương mặt tuấn tú kèm theo nụ cười mỉm mỉm, nom bộ dạng có phần phong lưu phóng khoáng, nhất biểu nhân tài.

Nghe được lời của người đối diện, y lắc đầu cười khề mà rằng: “Tiêu huynh cần chi động nộ? Tồn tại tức là hợp lý, Giai Nhân Tiểu Các đã mở hơn mười năm, ba năm trước còn trở thành thành viên của Võ Lâm Minh, thân phận chính quy, mặc dù hơi kim tiền có đậm một chút, nhưng cũng không phải tà ma ngoại đạo gì, có thể châm chước cho qua.”

Tiêu huynh kia không đồng ý lời này, hần lắc đầu phản bác: “Lập Đình hiền đệ nói vậy không xác đáng, gia nhập Võ Lâm Minh chưa chắc không phải bàng môn tả đạo. Hiền đệ người chó quen Võ Lâm Minh to lớn bậc nào, quản lý đến cùng vẫn có chỗ lỏng lẻo, nếu không đã chẳng có chuyện một số bang phái ác ôn mượn danh nghĩa liên minh làm xằng làm bậy nhiều năm nay.”

Tiêu huynh – Tiêu Thùy và Lập Đình hiền đệ - Khang Lập Đình, nói hai cái tên này ra thì sợ là hiếm ai biết rõ họ là người nào, nhưng nếu nhắc thêm Bích Can Tú Tài và Thiên Nhai Quân Tử thì ắt hẳn những người đọc qua báo chí giang hồ đều biết đến.

Bởi lẽ Bích Can Tú Tài và Thiên Nhai Quân Tử đều từng có tên trên Phong Vân Tân Tú Bảng của Phong Vân Nguyệt San, người trước được đề danh cách đây bảy năm, người sau là cách đây năm năm.

Không những thế, cho đến bây giờ thì hai người vẫn là khách quen trên bảng xếp hạng cao thủ Tiên Thiên của Phong Vân Nguyệt San: Phong Vân Tiềm Long Bảng.

Tiêu Thùy xếp hạng thứ mười ba, Khang Lập Đình ở ngay sau đó, xếp hạng thứ mười bốn.

Mấy tháng trước, sau khi hưởng ứng lời mời gọi của Phiên Vân Đại Hiệp, cùng y đến Bắc Vọng Quan giải cứu hậu nhân của cố hữu, mặc dù suốt mấy tháng trời vẫn tìm không thấy người, nhưng trong thời gian đó còn cùng nhau hành hiệp trượng nghĩa, Tiêu Thùy và Khang Lập Đình tuy mới gặp mà như đã quen từ lâu, nhanh chóng kết mối thâm tình, trở thành một đôi hảo hữu.

Vì bị Phiên Vân Đại Hiệp từ chối chuyện đồng hành đến Tuyết Vực, lại nhận được lời mời tham dự Vân Tiêu Kiếm Hội của Tăng Vân Kiếm Trang, Tiêu Thùy và Khang Lập Đình tạm thời cũng chưa có chuyện gì cần làm, thế là quyết định kết bạn cùng đi tham gia kiếm hội, cho nên mới có chuyện họ xuất hiện với nhau ở Lăng Vân Các lúc này.

Đã quyết định tham gia, cả hai đương nhiên phải đặt ra mục tiêu cần đạt được tại kiếm hội lần này.

“Tiêu huynh, nói chuyện thiên hạ cũng không có cái thú gì, chỉ bằng tán gẫu chuyện của chúng ta! Còn chưa tới hai tháng nữa là mùng năm tháng năm, kiếm hội mở ra. Lần này ta người diện kiến quân hào thiên hạ, tất là một phen triển lộ bản lĩnh. Chờ đến khi kiếm hội kết thúc, một kỳ mới của Tiềm Long Bảng đăng lên, người có lòng tin cùng ngu đệ đây tiến vào trước mười hay không?”

Khang Lập Đình vừa hỏi vừa xem dòng người dần rút khỏi Phù Hương Các, thái độ như cười như không.

Nhìn đèn đuốc Phù Hương Các dần tàn, ánh mắt Tiêu Thùy mới hơi dịu đi. Nghe Khang Lập Đình hỏi thế, hắn liền dốc cạn chung rượu trong tay, vỗ án mà rằng:

“Hiền đệ coi thường ngu huynh sao? Tiêu Thùy ta trước giờ hành sự vì nghĩa cũng vì danh, nay đã có cơ hội giương danh tốt đến thế, ngu huynh sao lại chịu an phận trước mười, ít nhất cũng phải trước năm mới được.”

Thấy Tiêu Thùy hào khí dâng cao, Khang Lập Đình liền nở nụ cười hiểu ý, vỗ trán một cái rồi rót đầy ly rượu cho hắn lẫn mình, nâng chén cáo lỗi:

“Tiêu huynh nói phải! Người... không đúng, phải là hai ta. Hai ta lần này ít nhất phải vào trước năm, thậm chí trước ba mới xứng với một thân bản lĩnh này, là Lập Đình nói sai, ngu đệ xin được uống chén rượu phạt!”

“Ha ha, ta cũng sai. Hiền đệ người nói đúng lắm, hai ta phải vào trước ba mới phải, ta cũng tự phạt một chén!”

Ừc! Ừc!

Hai người uống liền mấy chén, nói cười vui vẻ, đàm luận cao thủ trong thiên hạ, chỉ ra xem ai có thể là đối thủ xứng tầm với mình, tuyệt nhiên không nhắc tới vị trí số một của Tiềm Long Bảng.

Bởi vì trừ khi người ấy tấn giai Huyền Tăng, nếu không thì đó là đỉnh cao son chẳng ai có thể lay động.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Tiên Thiên bí truyền, Đào Hoa tuyệt học

Đêm đã khuya, vạn vật đều yên, trước cửa Đoạn Nghĩa Lâu vẫn sáng đèn, hơn nữa cũng chỉ khép lại một bên cửa, bên còn lại thì đang có A Thất bất ghé ngồi chờ khách.

Từ lâu giang hồ không có khái niệm đóng cửa, bởi khách giang hồ hành tẩu nào có phân biệt ngày đêm, canh ba canh tư tìm đến là chuyện bình thường.

Ở lầu trên, Lý Bất Mặc, Lý Tự Thành và Từ Hiền ai về phòng nấy, người trước ở trong phòng uống rượu luyện công, hai người sau thì không uống rượu nhưng vẫn luyện công, kẻ đồ đệ quan tướng Long Tượng Công, tên tiên sinh thì tu hành Giả Y.

Nhờ có【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】giúp cải thiện tư chất, tốc độ tu hành của Từ Hiền đã gia tăng đáng kể so với trước, từ một canh giờ được mười vòng tiểu chu thiên tăng lên tới mười lăm, mười sáu vòng, quả thật xưa không bằng nay.

Mặc dù số năm công lực của hắn hoàn toàn không phụ thuộc vào tốc độ tu hành mà dựa hết vào cấp độ của nghề【Hiệp Giả】, Từ Hiền vẫn cảm thấy đây là một điều đáng mừng, bởi tốc độ vận hành chân khí tăng lên thì đồng nghĩa với việc thời gian vận công chữa thương, khôi phục nội lực đều sẽ được rút ngắn.

Nhất là khi tu tập một môn nội công có năng lực khôi phục bá đạo như【Giá Y Thần Công】thì đây quả thật là tin vui đối với hắn.

Phải vậy, thứ nội công Từ Hiền đang tu hành trong đêm nay không phải【Tứ Hàng Kiếm Điển】mà chính là【Giá Y Thần Công】, nếu lúc trước còn ngại phải tu đến Đại Thành thì hắn bây giờ chỉ muốn mau mau đột phá tới cảnh giới đó ngay thôi.

Bởi vì hắn đã đạt được【Giá Y Thần Công (Trung)】.

Son cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, vốn tưởng rằng mất đi quyền mua cuối cùng trong cửa hàng hệ thống thì【Giá Y Thần Công (Trung)】đã tuyệt duyên với mình, nhưng việc【Hiệp Đạo Thiên Thư】đạt tới phẩm chất Hi Hữu lại mở ra cho Từ Hiền một hi vọng mới.

Sau khi phẩm chất của thiên thư tăng lên, Võ Đạo Tinh Hoa chẳng những có thể dùng để đổi lấy võ công từ hệ thống, nó vậy mà còn có thể sử dụng cho việc bù đắp thiếu hụt của các loại võ học, thậm chí là biến các bản bí tịch sao chép trở thành nguyên thư, quả thật diệu dụng vô cùng.

Nhớ tới hơn hai tháng trước, sau khi nhật xác của bọn Sát Thần Môn chúng về phân hủy, Từ Hiền đã đạt được tám da ghi lại toàn bộ【Sát Lục Thần Đồ】trên người La Sinh, “trên người” theo đúng nghĩa đen.

Không biết La Sinh đã sử dụng thủ đoạn gì mà tám da ghi lại bí kíp đã trở thành một phần da thịt của y, Từ Hiền đoán chừng đây cũng là độc thủ của kẻ đã cải tiến【Sát Lục Thần Đồ】, nhờ vào sử dụng tám da này khiến La Sinh có thể tái sinh vô hạn.

Nhưng đó đều là chuyện của quá khứ, bây giờ có nghiên cứu thêm thì cũng chẳng được gì.

Cái mà Từ Hiền được bây giờ, chính là sau khi lấy【Sát Lục Thần Đồ】bản hoàn chỉnh đổi ra Võ Đạo Tinh Hoa, hắn không chỉ dùng nó để đạt được【Giá Y Thần Công】quyển trung, mà còn giúp Lý Tự Thành học được thêm tâm pháp từ tầng năm đến tầng chín của【Long Tượng Bát Nhã Công】, cuối cùng còn hóa quyển bí tịch mà Hứa phu nhân tặng cho mình trở thành nguyên thư.

Tên của nó là【Phong Tẩn Thập Nhị Lư】, một môn chỉ pháp được hệ thống đánh giá có phẩm chất Hi Hữu, đồng thời cũng là một môn võ học nhập đạo.

【Phong Tẩn Thập Nhị Lư】có uy năng tuyệt diệu vô cùng, nếu sử dụng thủ pháp điểm chỉ của môn võ học này lên bản thân, Từ Hiền có thể tạm thời gia cố và mở rộng thập nhị chính kinh trong cơ thể, khiến tốc độ luyện công được tăng thêm vài phần.

Như lúc này đây, sau khi điểm qua hai mươi tám huyệt vị trên người, số vòng tiểu chu thiên hắn tu được trong một canh giờ đã tăng lên đến hai mươi vòng.

Còn nếu mà Từ Hiền thi triển môn chỉ pháp này để đối địch, hắn có thể dựa vào nó để phong tỏa thập nhị chính kinh của đối thủ, quả thật bá đạo vô cùng.

Hậu Thiên cảnh chủ tu thập nhị chính kinh, người học được【Phong Tẩn Thập Nhị Lư】chẳng khác nào đã bắt bại ở cảnh giới này.

Lại thêm Võ Căn tăng ba thành tiến độ thông thạo và một thành uy lực của chỉ pháp, mặc dù không quá nổi trội nhưng coi như là bù đắp được tâm nguyện mấy tháng nay của Từ Hiền, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn.

Quan trọng hơn hết là Từ Hiền đã tìm đủ bốn môn võ học nhập đạo đối ứng thập nhị chính kinh, đến môn võ học nhập đạo thứ năm cho ba đường Hiệp kinh cũng có【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】trám vào, đủ điều kiện để có thể bắt đầu dòm ngó cảnh giới Tiên Thiên.

Theo lý thì chờ【Phong Tẩn Thập Nhị Lư】đạt tới trình độ Lư Hóa Thuần Thanh, Từ Hiền có thể trực tiếp ném thủ đột phá Tiên Thiên, nhưng sau vài lần thư từ qua lại cùng Bao Ngao Thiên, trò chuyện không ít vấn đề võ đạo với y, hắn đã biết được thêm một vài bí quyết trong việc đột phá cảnh giới.

Bí quyết đó là một con đường, một con đường gian nan và khó khăn hơn bình thường, nhưng nếu có thể kiên trì đi tiếp, thành quả mà nó mang lại cũng ngọt ngào vô cùng.

Con đường đó chính là áp chế cảnh giới ở Hậu Thiên đỉnh phong, tu tập một môn nội công Thượng Thừa đến cảnh giới Đại Thành, bốn môn võ học nhập đạo đến trình độ Đẳng Phong Tạo Cực.

Đến lúc ấy, một khi đột phá từ Hậu Thiên lên Tiên Thiên, Từ Hiền có thể trực tiếp khai thông bốn mạch cùng một lúc, một hơi nhảy từ Hậu Thiên thập nhị trọng lên Tiên Thiên tầng bốn, chẳng khác nào cá vượt Long Môn hóa thành rồng.

Cho nên Từ Hiền quyết định bước chân lên con đường ấy.

Hắn muốn báo thù, để có thể kịp trả thù trước khi cừu nhân chết già, hoặc là để có đủ thực lực ứng đối khi bị kẻ thù tìm đến, đạp chân lên con đường tắt mà không tắc ấy là lựa chọn sáng suốt nhất hắn có thể đưa ra.

Bước đầu tiên là【Giá Y Thần Công】phải đạt tới cảnh giới Đại Thành, vậy nên Từ Hiền không lãng phí bất cứ một phút giây nào, từ lúc về phòng liền vận dụng【Phong Tẩn Thập Nhị Lư】mở rộng kinh mạch, tức tốc tiến vào trạng thái Tọa Vong để tu luyện nội công.

Một chu thiên, hai chu thiên, ba chu thiên,...

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ cứ thế trôi qua.

Không ngừng không nghỉ, chân khí luân chuyển liên hồi, đợt này chưa qua liền có đợt khác nối tiếp, đến lúc Từ Hiến thở ra một ngụm trọc khí, bắt đầu thu công thì ngày mới cũng đã vào đầu giờ Mão.

Nhìn xuống sàn, gập Hóa Thi Phấn đã khô lại, Từ Hiến lấy chân khí gom chúng lại thành một nắm rồi bỏ vào trong lọ chứa, cất vào trong tay áo của mình.

Hắn bắt đầu cảm thấy phiền hà với loại độc phấn này rồi, tuy lưu độc vô cùng nhưng cách sử dụng quả thật có hơi phiền phức, dùng xong còn phải chờ phơi khô mới có thể thu lại.

Nhớ đến loại muối mà A Nhị dùng đêm qua, Từ Hiến chợt nghĩ thầm: ‘Ta có lẽ nên mua trữ vài chục cân, nếu có thể biết được phối phương thì càng tốt hơn.’

Vừa nghĩ Từ Hiến vừa lúi【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra khỏi ống tay áo, trải quyền trục ấy ra trước mặt mình.

Đêm qua, trước khi về phòng thì Lý Tự Thành có trao lại cho hắn mấy quyển bí cấp tìm thấy trên người Hách Tiểu Thông, Từ Hiến cũng định mượn chút vận khí lúc bình minh để chuyển hóa chúng thành Võ Đạo Tinh Hoa, xem có đổi được môn võ học nào ra hồn hay không.

[Số lượng Võ Đạo Tinh Hoa hiện tại của các hạ có thể đổi được một bộ võ học Hi Hữu ngẫu nhiên, phải chăng quy đổi?]

Từ Hiến xác nhận có, tên đồ đệ nhà hắn đến giờ vẫn còn đang thiếu một môn võ học nhập đạo, thân là sư phụ hắn đương nhiên phải giúp gã tìm kiếm một môn thích hợp.

[Chúc mừng các hạ nhận được bí tịch phẩm chất Hi Hữu, võ học nhập đạo, loại hình cước pháp: Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp!]

Cầm bí tịch trên tay, Từ Hiến khẽ nói một câu ‘không tồi’.

【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】là loại thoái công do Đông Tà Hoàng Dược Sư sáng chế thời trẻ, cũng coi như một trong những môn tuyệt học của Đào Hoa Đảo, mặc dù cái gọi là Đào Hoa tuyệt học có rất nhiều, nhiều tới không đáng tiền.

【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】, một chân đạp đất, chân còn lại có thể liên hoàn quét ngang mấy vòng, lấy mười sáu chữ ‘khôn cùng chi địch, kích bì chi khẩu, tấn phong chân diệp, tu du tấn táo’ làm yếu quyết.

Thoái pháp dựa vào ‘nhANH’ mà giương danh thiên hạ, chiêu trước vừa ra, chiêu sau đã đến, chiêu chiêu tương liên, chặt chẽ từng vòng.

Hoàng Dược Sư về già còn vì bộ thoái pháp này sáng chế nội công bí quyết đi kèm, người bị thương tật ở chân nếu chịu dựa theo bí quyết đã tọa luyện khí, chỉ cần siêng năng chịu khó, trong năm sáu năm sẽ dần dần khôi phục lại năng lực hành tẩu.

Đi qua hệ thống cải tiến lại, mặc dù trước đó phần nội công bí quyết này hoàn toàn không ăn khớp với thoái pháp, thì lúc này cũng đã dung hòa một cách hoàn mỹ vào trong, làm cho người tu tập【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】chẳng những luyện được một môn công phu hạ bàn rất mạnh khi đối chiến, mà còn có thể dựa vào nó để cường hóa hai chân, khiến cơ bắp và xương cốt hạ bàn càng thêm dẻo dai, cứng chắc, khó bị thương tổn.

Môn võ học này quả thật không tồi, nhưng Từ Hiến cũng không vui mừng quá sớm.

Bởi hắn biết, võ học tốt là một chuyện, có thích hợp với Lý Tự Thành hay không lại là một chuyện khác, hắn vẫn chưa quên hệ thống có một tính năng thông báo về cái gọi là ‘độ tương hợp’.

‘Không trên chín mươi phần trăm, ta cũng không ngại để Tự Thành tiếp tục chờ.’

Từ Hiến thầm nhủ, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ nghĩ lại mà kinh, hắn vẫn nhớ như in lúc mình truyền thụ môn【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】cho Lý Tự Thành, độ tương hợp mà hệ thống báo lại chính là 100%, đánh giá Hoàn Mỹ.

Bản thân hắn lại chỉ có 82% mà thôi, mặc dù đạt được đánh giá Cực Cao, nhưng so với đệ tử nhà mình lại chẳng khác nào đom đóm với ánh trăng, hoàn toàn không có mặt mũi nào khoe ra.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Từ tiên sinh lại trở tài họa thánh

Thu【Hiệp Đạo Thiên Thư】và【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】vào trong tay áo, Từ Hiền vurun vai một cái, rời giường rửa ráy thay y phục.

Trong không gian trừ vật của hắn có chứa cả nước sạch lẫn thau đồng, hoàn toàn không cần làm phiền tiểu nhị mang nước tới cho mình.

Mặc dù không có nước nóng, nhưng thân là người luyện võ nào còn quan tâm gì chuyện nóng lạnh, chỉ cần sạch sẽ là được.

Đổi một bộ bạch y mới, Từ Hiền dùng một cây lược làm bằng Tụ Linh Mộc chải đầu, ánh mắt khê liếc đến chỗ tắm tắm Đậu Phụ đang nằm, xem nó ngậm khúc Tụ Linh Mộc trong miệng và gặm trong vô thức, nhớ tới phản ứng ngày hôm qua của A Tử, trong lòng hắn chợt thấy buồn cười, khỏe mỗi bất giác vênh lên.

Cách tốt nhất để khởi đầu một ngày mới chính là tự tạo cho mình một niềm vui nho nhỏ, Từ Hiền cảm thấy làm như vậy tinh thần của hắn sẽ càng thêm thoải mái, tỉnh táo. Nhưng có tác dụng đối với người khác hay không thì hắn không biết.

Ngồi lên Thiên Cơ Xa, Từ Hiền ôm lấy Đậu Phụ, đẩy cửa ra khỏi phòng.

Phòng của Lý Tự Thành ở ngay bên cạnh hắn, Từ Hiền chẳng cần đi đâu xa, từ phòng mình đi ra ngoặt phải, tiến thêm vài bước liền tới.

“Tự Thành!” Âm lượng bình thường, Từ Hiền gọi một tiếng rồi đưa tay gõ cửa ba lần.

Chẳng để Từ Hiền phải đợi lâu, chỉ nghe tiếng soàn soạt vang lên trong phòng, chưa đến ba nhịp thở đã thấy Lý Tự Thành đẩy cửa ra, cười khờ chào hắn: “Tiên sinh, buổi sáng tốt lành!”

Từ Hiền gật nhẹ đầu một cái coi như đáp lại, sau đó cũng không nhiều lời, trực tiếp ném【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】đến chỗ gã, cười nhạt bảo rằng: “Người xem thử thế nào!”

Lý Tự Thành đón lấy, chẳng cần nhìn cũng biết là võ học, cũng không hỏi gì thêm, gã đã quá quen với việc tiên sinh thi thoảng lại moi võ công bí kíp ra đưa cho mình bảo xem thử, thường thường chỉ cho gã lật một hai trang liền thu về.

Nhưng lần này lại là một ngoại lệ.

[Độ tương hợp của mục tiêu với【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】là 91%]

[Đánh giá: Kiệt Xuất]

[Các hạ xác nhận để mục tiêu tiếp tục lĩnh ngộ?]

[Có/Không]

‘Rất tốt.’ Từ Hiền chợt lộ ánh mắt hài lòng, khoát tay một cái ra hiệu cho Lý Tự Thành trở vào phòng lĩnh hội tân võ học.

Bí tịch mà hệ thống cho cái gì cũng tốt, chỉ không tốt ở chỗ đều là hàng dùng một lần, lĩnh hội xong liền tan biến, cho nên Từ Hiền không muốn để người khác phát hiện bí mật này, tránh một số phiền phức không đáng có.

Gặp tên đệ tử khai môn nhà mình đã đóng cửa lại, Từ Hiền mới bắt đầu điều khiển Thiên Cơ Xa rời khỏi.

Lúc đi ngang qua phòng Lý Bất Mặc, tựa như Từ Hiền đã kích hoạt phải một công tắc nào đó, cánh cửa trước phòng tự động mở ra, vị Thi Quân mặt dày vẻ nóng nảy đột ngột phóng ra chớp lấy phần lưng xe của Từ Hiền, không cho hắn tiến thêm một bước nào, hơn nữa chẳng nói chẳng rằng kéo cả người lẫn xe vào trong phòng mình, đóng sập cửa lại.

Lý Bất Mặc kéo Từ Hiền về phòng, không lẽ là định giờ trò đòi bại gì với hắn?

“Từ tiên sinh, Lý mẫu không say được nữa.”

Ngồi trên ghế đầu, Lý Bất Mặc than ngắn thở dài, tay đưa mẫu giấy có chữ TÚY mà Từ Hiền viết cho mình ra trước mặt hắn.

Từ Hiền nghe vậy mới biết y vội vội vàng vàng, làm như ăn trộm ăn cướp hóa ra là vì chuyện như vậy, chỉ biết nở nụ cười câm nín.

Nhưng gặp vẻ sầu não trên mặt vị Lý huynh đây, hắn cũng biết chuyện này đối với y mà nói lại rất nghiêm trọng, cho nên ý cười nhoáng cái là qua, bắt đầu nghiêm túc nhận lấy mẫu giấy của mình, tìm xem có vấn đề gì.

‘Vấn thế.’ Từ Hiền có thể cảm nhận được ý cảnh mà hắn truyền vào chữ TÚY vẫn không hề thay đổi, như vậy vấn đề chỉ có thể nằm ở...

“Lý huynh, bản sự này của tiểu đệ còn chưa tới nơi tới chốn, nếu người tâm sinh phản kháng, vậy thì có thể dễ dàng vô hiệu hóa công dụng của bức chữ, không say được cũng là lẽ thường.”

Nghe Từ Hiền giải thích xong, Lý Bất Mặc lại cười khổ lắc đầu:

“Lý mỗ đương nhiên cũng hiểu huyền diệu trong đó, vậy nên chưa từng sinh lòng chống lại. Không giấu gì Từ tiên sinh, Lý mỗ mượn bảo bối này của ngươi để say ba lần, lần sau thời gian say lại ngắn hơn lần trước, đến lần thứ tư thì hoàn toàn không say được nữa, ta cũng chẳng hiểu vì sao lại thế.”

“Lại có chuyện như vậy?” Ánh mắt ra chiều suy tư, các ý nghĩ trong đầu Từ Hiền bắt đầu xoay chuyển, chẳng mất bao lâu hẳn đã suy đoán được phần nào nguyên nhân trong chuyện này.

Đầu khê gật gù, Từ Hiền thều thào: “Ta giống như đã biết được lý do.”

Không đợi Lý Bất Mặc thắc mắc, Từ Hiền cười nhạt một tiếng, giọng điệu thung dung: “Lý huynh, ngươi đúng là không hề có ý chống lại, nhưng tâm trí lại tự động làm điều đó thay ngươi.”

Lý Bất Mặc khẽ nhú mày: “Bản năng?”

Từ Hiền gật đầu, tiếp tục giải thích:

“Đúng là như vậy. Tựa như bị điện giật thì co người, bị đánh đau thì rút tay lại, những hành động như vậy nào có phải ngươi nghĩ xong mới làm, đều là do cơ thể tự động phản ứng cả. Hiên nhiên, tâm trí của Lý huynh tự mình nhận thấy được thứ thủ đoạn nhỏ của ta có thể gây hại cho ngươi, cho nên nó cũng tự sinh ra phản ứng chống lại.”

“Vậy ta nên làm thế nào đây?” Lý Bất Mặc dùng ánh mắt trông mong nhìn Từ Hiền, loại kỳ năng lấy thư pháp truyền ý động tâm này là của hắn, y cho rằng hẳn nhất định có biện pháp giải quyết vấn đề của mình.

Từ Hiền nghe vậy, lắc đầu cười một tiếng rồi nói: “Sao Lý huynh không coi đây là một loại tu hành? Ngươi có thể thông qua nó tiến tới việc rèn luyện và làm chủ tâm trí bản thân, chờ đến ngày ngươi thấy say khi nhìn vào bức chữ, tiểu đệ đoán rằng đó cũng là lúc ngươi không cần mượn nhờ đến nó nữa, chỉ cần một ý niệm là có thể khiến bản thân mình say, há chẳng tuyệt thay?”

Lý Bất Mặc nghe vậy cười khổ: “Từ tiên sinh à Từ tiên sinh, có sao chuyện chi ngươi cũng có thể liên tưởng đến việc tu hành hết vậy? Võ công cảnh giới đối với Lý Bất Mặc ta đây, chỉ cần đủ dùng là được. Cái mà Lý mỗ thực sự muốn, là có được hảo tửu để uống, trải được cảm giác say rượu như bao người.”

Từ Hiền nghe xong, khẽ ngẫm nghĩ rồi gật đầu, hẳn biết mỗi người đều có chí hướng riêng, không ai có thể áp đặt tư tưởng của mình lên kẻ khác. Vậy nên chuyện mà hắn nghĩ đến bây giờ chính là làm sao giúp Lý Bất Mặc được thỏa nguyện.

Hai người xem như từng cùng trải qua sinh tử chém giết, đối với một số vấn đề không quá phức tạp, Từ Hiền có thể giúp được thì sẽ giúp.

Hết cách, ai bảo hắn cũng là văn nhân, mà nói đến văn nhân trong khắp thiên hạ này, ngoại trừ những kẻ ghen ăn tức ở hoặc có thù với thi từ ra, không có ai là không tôn sùng Thi Quân.

Nhìn ánh mắt có phần khẩn thiết cũng có phần tùy ý của Lý Bất Mặc, nhớ tới phong thái siêu thoát xuất trần của y đêm qua, Từ Hiền nhẹ nhàng bảo rằng: “Nếu Lý huynh đã nói thế, ta lại thử một phen xem sao.”

Nói xong liền bày【Truyền Đạo Bút】và【Thông Linh Chi Tập】ra bàn, xé một trang giấy Thông Linh khổ lớn rồi trải nó ra, chọn lấy một cán bút nhỏ và bắt đầu... vẽ.

Cảnh tượng đêm qua thoáng cái đã hiện lên rõ ràng trong đầu Từ Hiền, hẳn múa bút như bay, chẳng mấy chốc đã vẽ ra một khung cửa sổ, đứng trước cửa sổ chính là một vị hiệp khách thanh sam đang dang tay đón gió, ngửa đầu nhìn đến tình không bao la bên ngoài.

Trên bầu trời, minh nguyệt khi ẩn khi hiện sau màn mây, thi thoảng lại có một ngôi sao băng vụt qua rồi biến mất, vị hiệp khách thanh sam nhấp một hợp rượu nhỏ, ánh mắt mông lung, gò má đỏ bừng, miệng nhấp nháy như đang ngâm, niệm một bài thơ, từ nào đó.

“Cái này...” Lý Bất Mặc tròn tròn mắt, thư pháp có thể ảnh hưởng tâm trí người khác đã đủ kinh người, nhưng tranh vẽ có thể chuyển động lại khiến cho y càng thêm khiếp hãi, nét mặt cứng ngắt như hoàn toàn không thể tin được vào hai mắt của mình.

Ý lúc này cũng đã biết thứ mình cảm thấy thiếu khi xem Thiên Nhai Dị Khách Du Hải Đồ tối qua là gì.

“Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đẫn nguyệt trường túy bất nguyệt tình.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.”

Không để ý đến sự kinh ngạc của Thi Quân, Từ Hiền lấy một cán bút khác để đề thơ lên bức họa, trên trán đã rịn mồ hôi, hiên nhiên là tiêu hao không ít tinh thần vào bức tân tác này.

Viết xong một câu cuối cùng, Từ Hiên trả bút về lọ, sau đó thò vào trong tay áo lấy【Truyền Linh Ấn】ra ngoài, đóng ấn chương vào góc dưới của bức tranh.

Chẳng dừng ở đó, hắn còn dùng đến cán bút nhỏ nhất ghi ở bên dưới rằng:

“Thuần Minh năm thứ tư, mười sáu tháng ba, Đoạn Nghĩa Lâu, Từ tiểu đệ thân tặng Lý huynh.”

Xong xuôi, Từ Hiên ghép bức tranh vào một thanh trục đã chuẩn bị sẵn từ trước, lại lấy ra một cái hộp gỗ để bỏ họa trục vào trong, cuối cùng dùng hai tay nâng ngang chiếc hộp gỗ, đưa đến trước mặt Lý Bất Mặc, trầm giọng bảo rằng:

“Lý huynh, mặc dù không biết có hiệu quả hơn hay không, nhưng đây chính là thứ tốt nhất mà ta có thể làm ra để giúp ngươi lúc này, mong Lý huynh chớ chê.”

Trước khi Từ Hiên cuộn bức Thi Quân Âm Tửu Đồ lại, Lý Bất Mặc đã đứng nhìn rất lâu, cảm giác lâng lâng bao phủ từ đầu đến chân y, y đã say, say khướt, say còn thật hơn lúc mượn chữ TÚY để tẩy não mình.

Nắc một tiếng, Thi Quân lắc lắc đầu để cố lấy lại sự tỉnh táo, trịnh trọng dùng hai tay nhận lấy chiếc hộp gỗ, chân thành nói rằng:

“Từ tiên sinh vốn không nợ gì Lý mỗ, nay lại vì yêu cầu hoang đường của Lý mỗ mà tặng ta kỳ trân bậc này, ta cảm kích còn không kịp chứ sao lại dám chê!”

Nói đoạn y lại nghiêm túc hứa hẹn: “Từ tiên sinh, Lý mỗ không tin chuyện thề thốt, nhưng ta dám đảm bảo với ngươi rằng trừ khi ta chết, nếu không sẽ chẳng có người thứ ba được nhìn qua bức họa này.”

Hiển nhiên là y cũng biết một khi lộ ra chuyện tranh vẽ có thể chuyển động thì sẽ có những loại phiền phức nào tìm đến Từ Hiên.

Từ Hiên gật đầu đáp lại, tỏ vẻ nguyện ý tin tưởng Lý Bất Mặc. Cũng phải, nếu không tin tưởng thì hắn đã chẳng tặng bức họa này cho y.

Hai người lại hàn huyên một hồi, đến khi mở cửa bước ra liền gặp được ba kẻ tuy không lạ mặt nhưng lại nằm ngoài dự đoán, không hiểu vì sao bọn họ lại trông có vẻ như đang cố ý chờ mình.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Môn hạ Toàn Chân trải khắp cửu châu?

Ba vị đạo sĩ, một già hai trẻ đứng ngay trước cửa phòng bên cạnh, trông bọn họ có vẻ như đang chờ Lý Bất Mặc và Từ Hiên, hoặc có thể nói chính xác hơn là chờ Lý Bất Mặc.

Thông qua việc ánh mắt của họ ngay lập tức tập trung vào Lý huynh khi hai người ra cửa, Từ Hiên có thể dễ dàng đoán được điều đó.

Tiên Thiên tăng bốn, Hậu Thiên tăng chín và Hậu Thiên tăng năm, đây chính là cảnh giới võ đạo của sư đồ ba người trước mặt, Từ Hiên đã soi ra từ hôm qua.

Chớ thấy đạo sĩ già chỉ có Tiên Thiên tăng bốn mà nhảm, Từ Hiên tuy có thể đánh ngang tay với cao thủ Tiên Thiên tăng bảy như Trác Thủy Phân, nhưng chưa chắc đã có thể đánh thắng được đạo sĩ già.

Bởi dựa vào Thiện Ác khí sau đầu lão mà hắn thấy được, công hiệu gia tăng chiến lực của danh hiệu Trừ Ác Tiểu Hiệp Sĩ và thiên phú【Hiệp Đạo Thiên Mạch】đều trở nên vô dụng, thực lực của Từ Hiên sẽ giảm sút cực nhiều nếu phải đối đầu với lão.

Nhưng cũng vì đạo sĩ già không phải ác nhân nên Từ Hiên cũng chẳng có lý do gì để đối địch cả, hắn lúc này chỉ hiểu kỳ một chuyện là lão và hai tên đồ đệ tìm Lý Bất Mặc có chuyện gì thôi.

Hiển nhiên, từ hành động đứng dậy bỏ đi của ba người vào tối qua, Từ Hiên không cho là bọn họ có quen biết gì với Lý Bất Mặc.

Không bày Tam Thanh quyết mà chỉ ôm quyền chấp tay như nhân sĩ giang hồ thông thường, lão đạo sĩ cũng chẳng hô “Vô Lượng Thiên Tôn”, trực tiếp tự giới thiệu để chào hỏi:

“Bần đạo Ất Hư Tử, Toàn Chân Thất Diệu Quán quán chủ, gặp qua Lý Thi Quân và Từ công tử.” Mặc dù mục đích của lão chủ yếu là muốn tìm Lý Bất Mặc, nhưng trí nhớ của Ất Hư Tử hiển nhiên cũng không tệ, vẫn nhớ được Từ Hiên tên gì.

Hai tên tiểu đạo sĩ gặp lão sư phụ nhà mình hành lễ, ngay lập tức vội vàng học theo: “Tiểu đạo Dương Thanh Quân/ Dương Thanh Phong gặp qua Thi Quân và Từ công tử.”

‘Là huynh đệ ruột thịt sao...’ Nghe tên của hai người, lại xét thấy diện mạo của hai gã đạo sĩ trẻ này có vài phần tương đồng, Từ Hiền cảm thấy suy đoán của mình có lẽ là đúng.

“Lý Bất Mặc gặp qua ba vị đạo trưởng.”

Nghe Lý huynh lên tiếng chào hỏi, Từ Hiền lập tức hoàn hồn, cũng chấp tay thi lễ: “Từ Hiền gặp qua ba vị đạo trưởng.”

Dứt lời hần liền khiến Thiên Cơ Xa lui về sau nửa thân vị, tỏ vẻ sẽ không can thiệp vào cuộc nói chuyện của sư đồ Ất Hư Từ và Lý Bất Mặc.

Gặp Từ Hiền lịch sự hữu lễ như vậy, Ất Hư Từ mỉm cười cho hần một ánh mắt cảm kích, sau đó bèn thò tay vào trong ngực áo lấy ra một quyển bí tịch đưa cho tên đồ đệ có tu vi cao hơn là Dương Thanh Quân, người sau giờ hai tay nhận lấy rồi đi đến trước mặt Lý Bất Mặc, dâng bí tịch lên và khom người nói rằng:

“Thưa Thi Quân, nhờ có ơn ngài dẫn dụ ác tặc mà Thanh Quân và xá đệ Thanh Phong mới có thể rửa được thù nhà, huynh đệ chúng ta không biết lấy gì để báo đáp ân này, chỉ có một quyển bí cấp võ công tìm thấy trên người ác tặc, xin dâng lại cho ngài để tỏ lòng cảm kích, mong Thi Quân đừng chê!”

Nói là dâng bí tịch trả ơn, nhưng thực tế thì sau khi giết chết Điền Minh đêm qua, đạt được【Truy Phong Đạo Pháp】trên người hần, sư đồ Ất Hư Từ đã sao chép lại một bản rồi, có điều trên giang hồ thì đây cũng chỉ là hành động bình thường, không có gì đáng chê trách cả.

Cái đáng chê trách ở đây, là rõ ràng có chung kẻ thù, nhưng khi xung đột giữa Lý Bất Mặc và bọn Điền Minh diễn ra, Ất Hư Từ và hai tên đồ đệ nhà lão lại tranh thủ chạy trước, một chút do dự cũng không có.

Đương nhiên, cũng có thể giải thích là do Dương Thanh Quân và Dương Thanh Phong võ nghệ thấp kém, vì bảo vệ hai người nên Ất Hư Từ mới đành ra quyết định như vậy, nhưng về mặt đạo nghĩa giang hồ thì đến cùng vẫn là chưa trọn.

Từ Hiền lại không bình phẩm gì, giang hồ hiểm ác, hành động đêm qua của thầy trò Ất Hư Từ đối với mà nói không đúng cũng không sai, dù sao họ và Lý Bất Mặc vốn chẳng quen biết gì, không có nghĩa vụ phải đồng sinh cộng tử với y.

Bản thân Từ Hiền thì khác, hần muốn kết giao bằng hữu với Lý Bất Mặc, cũng muốn trừng trị ác nhân, vậy nên mới quyết định ra tay trợ giúp.

Hơn nữa so với nhân phẩm của ba người Ất Hư Từ, cái hần càng quan tâm hơn lúc này là môn phái của họ.

“Toàn Chân Thất Diệu Quán, là trùng hợp hay là bọn họ thật sự có quan hệ gì với Toàn Chân Giáo?” Ánh mắt đăm chiêu, Từ Hiền vuốt cằm tự hỏi.

Trong lúc đó, Lý Bất Mặc đã nhận lấy quyển bí tịch từ tay Dương Thanh Quân, nhìn hần và đồ đệ của hần khom người bái tạ mình, y bèn cười nhạt một tiếng, lắc đầu bảo rằng:

“Lý mỗ chỉ như một miếng thịt thơm dẫn dụ bọn chó tơi mà thôi, không có công lao gì đáng kể. Nói đến người giúp hai vị báo được thù nhà, ta không thể không nhắc tới Thiên Hồ Hiệp, vị đại hiệp thần bí này mới là người mà hai vị đạo trưởng nên cảm tạ.”

Sau đó đến liếc cũng không thèm liếc một cái, Lý Bất Mặc liền đưa lại quyển bí tịch trong tay mình cho Từ Hiền, ánh mắt chợt hiện lên vài phần ý nhị, giọng điệu cợt nhả bảo rằng:

“Lý mỗ vốn ghét đao thích kiếm, quyển Truy Phong Đạo Pháp này đối với ta coi như vô dụng, chi bằng tặng lại cho Từ tiên sinh người.”

Gặp qua Thiên Hồ Hiệp dùng đao, Lý Bất Mặc cho rằng Từ Hiền sẽ thích món quà này của mình.

Từ Hiền dở khóc dở cười với y, không biết làm sao, chỉ có thể nói một câu “cung kính không bằng tuân mệnh”, thu【Truy Phong Đạo Pháp】vào trong tay áo của mình.

Hần đã gặp qua Điền Minh thi triển loại đao pháp này, cảm thấy lộ số của nó có phần không hợp với phong cách dùng đao của mình.

Bởi lẽ đao của Từ Hiền thuộc về trường phái quý tinh bất quý đa, tốc độ xuất đao đương nhiên phải nhanh, nhưng là thuộc dạng nhanh đến độ nhất đao tất sát, chứ không phải theo kiểu lấy số lượng nhất đao chém ra để áp đảo địch thủ như Truy Phong Đao.

Gặp Lý Bất Mặc vừa cảm tới bí tịch họ dâng đã vội trao tay lại tặng cho người khác, Dương Thanh Phong chợt thấy có phần tức tối, cảm giác như Thi Quân này đang khinh thường mình vậy.

Có điều kẻ này trời sinh bản tính nhất gan, yếu đuối, nên trong mắt chỉ thoáng hiện lên một vết bất mãn liền cúi thấp đầu che đi, không dám hó hé một câu nào.

Huynh trưởng của hần Dương Thanh Quân không có ý kiến gì, dù sao thì họ cũng đã chép lại bí tịch, tặng thì cũng tặng đi rồi, xử trí thế nào là chuyện của Lý Bất Mặc, không đáng để hần tiếp tục bận tâm.

Về phần Ất Hư Từ, lão chợt chuyển sự chú ý sang phía Từ Hiền, muốn dùng đôi hỏa nhãn kim tinh của mình nhìn xem kẻ này là thần thánh phương nào, sao chỉ vừa mới kết bạn tối qua mà nay đã thân thiết tới độ khiến Lý Bất Mặc tùy ý tặng bí cấp võ công, hơn nữa còn được y mời vào phòng gấp riêng.

Nhưng lão cũng biết mình không thể trực tiếp hỏi vì sao hai người lại kết thân nhanh như thế được, nên chỉ có thể chôn sự tò mò xuống đáy lòng.

Nghĩ tới cái danh hào mà Lý Bất Mặc vừa nhắc đến, Át Hư Tử bèn hỏi: “Không biết Thi Quân nhắc đến Thiên Hồ Hiệp là thần thánh phương nào, có sao kẻ này lại là người mà sư đồ bản đạo nên cảm tạ?”

Lý Bất Mặc cười nhạt một tiếng, chậm rãi giải đáp cho lão hay:

“Nói thật với đạo trưởng là Lý mỗ cũng không rõ Thiên Hồ Hiệp kia là ai, có lẽ giống như danh hiệu của hần, Thiên Hồ Hiệp chính là một vị tiên hồ do trời phái xuống để hành hiệp cũng chưa biết chừng.”

Bị ra một câu chuyện cười, y nói tiếp: “Nhớ đêm qua, đương lúc Lý mỗ bị lâm vào thế khó, song quyền nan địch tứ thủ, chính Thiên Hồ Hiệp này đã ngự đao hàng thế, giúp ta giải nguy trong lúc đại nạn lâm đầu, ác nhân chính là do hần dọa chạy đây, quả thật là chân hào kiệt vậy!”

Nói đến đây, Lý Bất Mặc lộ ra nét mặt nghĩ lại mà kinh, kể rằng: “Đoạn Nhạc Kiếm và Truy Phong Đao cùng nhau chạy trốn, người trước bị Thiên Hồ Hiệp một đao lấy mạng, kẻ sau thì kịp thoát được một kiếp, nhưng sau đó kết cục thế nào thì chắc đạo trưởng và hai vị ái đồ rõ hơn Lý mỗ.”

Mặc dù Thi Quân hoàn toàn không có thâm ý gì khi kể lại chuyện này, nhưng nghe được “song quyền nan địch tứ thủ”, “giải nguy trong lúc đại nạn lâm đầu”, “chân hào kiệt”, Át Hư Tử vẫn cảm thấy mặt mồm nóng rất.

Có điều lão đạo này sống đã nhiều năm, da mặt đủ dày, cho nên chỉ cười khan một tiếng rồi giả bộ cảm thán: “Không nghe Thi Quân nói lại thì bản đạo cũng không biết ân nhân của bọn ta không chỉ có một người, đa tạ Thi Quân đã cáo tri cho hay!”

Khom người chấp tay nói tạ, lão lập tức chuyển sang đánh bài chuẩn: “E rằng Lý Thi Quân và Từ công tử còn có chuyện riêng, sư đồ chúng ta cũng không tiếp tục làm phiền nhị vị, xin được cáo lui vậy!”

Nói xong, lão và hai tên đồ đệ nhà mình một lần nữa nói lời cảm ơn Lý Bất Mặc, trình trọng thi lễ rồi không dừng lại một phút giây nào, vọt thẳng xuống lầu dưới.

“Thật hiểu lễ nghĩa, trên giang hồ cũng không thấy nhiều.” Lý Bất Mặc gật gù khua tay nói hành lang, bèn khẽ cảm thán một câu.

Từ Hiền không bình luận gì, cũng vờ như chưa từng nghe Lý Bất Mặc nhắc đến Thiên Hồ Hiệp gì đó, hần chỉ nhẹ giọng hỏi y:

“Lý huynh, ta nghe Át Hư Tử đạo trưởng xưng là đến từ Toàn Chân Thất Diệu Quán, không biết có liên quan gì đến Chung Nam Toàn Chân Giáo hay không? Lý huynh nếu biết, xin hãy giúp tiểu đệ được tỏ tường một hai!”

Lý Bất Mặc mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ có thể. Chỉ là còn chưa kịp nói ra chữ đầu tiên, một giọng nói to như chuông đồng đã chặn họng y: “Tiên sinh, đệ tử lĩnh ngộ xong rồi!”

Chẳng phải Lý Tự Thành thì còn ai vào đây? Gấp gả chạy ra khỏi phòng, phát hiện Túc Quyết Âm Can Kinh, Túc Thiếu Âm Thận Kinh và Túc Thái Âm Tỳ Kinh của gã đã được khai phá, quán thông đủ thập nhị chính kinh, trong mắt Lý Bất Mặc thoáng hiện lên một vệt kinh ngạc, nhưng y không hỏi han gì, chỉ đánh tiếng chào gã rồi tiếp tục giải đáp thắc mắc của Từ Hiền.

“Toàn Chân Thất Diệu Quán đúng là có liên quan đến Toàn Chân Giáo, hoặc có thể trực tiếp nói Thất Diệu Quán chính là Toàn Chân Giáo cũng được. Đề lý giải thì phải nói đến...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Toàn Chân Giáo chính là tà giáo?

“...cũng vì thế mà Toàn Chân Giáo được xưng có môn nhân trong khắp thiên hạ. Thân là một thành viên của Vô Lâm Minh, nằm trong nhóm Lục Đại Phái có địa vị cao nhất trong liên minh, số lượng môn hạ Toàn Chân chiếm một phần ba tổng nhân lực của tất cả môn phái thành viên, nếu có ngày bọn họ tuyên bố rời khỏi, Vô Lâm Minh ắt phải dao động căn cơ.”

Trời tờ mờ sáng, vẫn là vị trí cạnh cửa sổ nơi lầu hai, Từ Hiền và Lý Bất Mặc ngồi đối diện nhau, Lý Tự Thành thì ngồi ở một bên, im lặng lắng nghe tiên sinh nhà mình và Lý tiên bối tán gẫu chuyện giang hồ.

“Toàn Chân Giáo...” Đọc lên ba từ này, Từ Hiền nhìn màn sương ngoài trời, khẽ thán: “Quả thật là quái vật khổng lồ vậy!”

Nghĩ lại những gì vừa nghe được từ miệng Lý Bất Mặc, Từ Hiền cho rằng sự thán phục của mình không có gì là quá, thậm chí còn cảm thấy nói Toàn Chân Giáo là quái vật khổng lồ cũng không đủ.

Nguyên nhân thì phải nhắc lại lúc Từ Hiền hỏi về quan hệ giữa Thất Diệu Quán và Toàn Chân Giáo, Lý Bất Mặc đã nói cho hần biết rằng Thất Diệu

Quán cũng là Toàn Chân Giáo, hoặc có thể nói chính xác hơn là phân đà của Toàn Chân Giáo.

Trên khắp Trung Nguyên, loại phân đà như Thất Diệu Quán có đến hàng ngàn hàng vạn, nói lớn thì có phân đà sở hữu lên tới mấy trăm, mấy ngàn đệ tử, đến cả cao thủ Huyền Tăng cũng có, cát cứ một vùng.

Nói nhỏ thì có thể nhỏ đến chỉ có mười mấy người đệ tử, cao thủ đứng đầu chỉ là Hậu Thiên cảnh, mở một tiểu đạo quán đón khách hành hương.

Những phân đà này có thể do Chung Nam Toàn Chân Giáo tự mình thành lập và bồi dưỡng, cũng có thể là các tiểu môn tiểu phái nhìn thấy tin tức chiêu mộ phân đà trên Võ Lâm Thời Đại mà tự mình tiến cử, sau khi vượt qua được quá trình khảo sát liền trở thành một phần của Toàn Chân Giáo.

Theo đó, các phân đà này được quyền lấy cái danh môn hạ Toàn Chân mà tự xưng chính mình, cũng được truyền cho một vài loại võ học độc môn của Toàn Chân Giáo, có thể nói là danh lợi song thu.

Đương nhiên, Toàn Chân Giáo cũng không phải tổ chức từ thiện, môn nhân của núi Chung Nam nếu có ra ngoài hành sự, chỉ cần nắm giữ tín vật môn phái trong tay, họ có thể đạt được quyền điều động nhân thủ của tất cả phân đà trong vùng trợ giúp mình, nhất hồ bách ứng dễ như trở bàn tay.

‘Không hổ danh một trong Đạo Môn Tam Thái Thượng, Võ Lâm Minh Lục Đại Phái, về quy mô chẳng hề thua kém khi so với Cái Bang trong trí nhớ của ta. Nếu mà Vương Trùng Dương cũng có được thế lực bậc này, e rằng y có thể giúp Tống lật Kim...’

Từ Hiền bồng lắc đầu phủ định ý nghĩ của mình, một quốc gia đã mục nát không thể thoát khỏi kết cục diệt vong, chẳng có bất cứ thế lực võ lâm nào có thể thay đổi thứ định mệnh đó.

Lý Bất Mặc không biết Từ Hiền đang nghĩ đến mấy chuyện viễn vông trong tiểu thuyết, gặp hấn đột nhiên lắc đầu, y bèn hỏi: “Từ tiên sinh, ngời còn có điều gì vương mắc chăng?”

Nghe vậy, Từ Hiền thuận thế gật đầu, khẽ hỏi: “Tiểu đệ quả thật có chút nghi vấn, Toàn Chân Giáo quảng truyền võ học môn phái, không sợ bị tiết lộ cho thế lực thù địch hay sao?”

Lý Bất Mặc liếc đến bức Thiên Nhai Dị Khách Du Hải Đồ, cảm thấy khoan khoái trong lòng, vui vẻ giúp Từ Hiền giải hoặc:

“Võ học môn phái bị truyền ra ngoài, ai mà không sợ cơ chứ? Nhưng Toàn Chân Giáo lại không vậy e ngại chuyện đó, một là vì võ học mà họ dạy cho đệ tử phân đà tối cao cũng chỉ là Thượng Thừa, hai là vì Toàn Chân Chú Ấn.”

“Cũng chỉ là Thượng Thừa”, chín thành tán nhân giang hồ nhất định sẽ trợn mắt lên khi nghe được lời này của Lý Bất Mặc.

Trùng hợp thay, Từ Hiền và đồ đệ nhà mình không nằm trong số đó, hấn lúc này chỉ tò mò với cái danh từ mới vừa xuất hiện trong câu nói của Thi Quân.

“Toàn Chân Ấn Chú? Lý huynh, đây lại là loại tuyệt học gì?” Từ Hiền hỏi.

Lý Bất Mặc đáp: “Đó là một môn kỳ công tứ phẩm do tổ sư Toàn Chân Giáo sáng chế, chỉ có Toàn Chân Thất Tử các đời được phép học tập, dù là chương giáo cũng không thể nói đến.”

Sương trắng tiết ra khỏi đầu ngón tay, Lý Bất Mặc mượn nó vẽ nên hình dạng thất tinh đồ, cười nhạt bảo rằng:

“Dựa vào Toàn Chân Ấn Chú, Toàn Chân Thất Tử có thể gieo Thất Tinh Ấn lên người kẻ được họ truyền thụ võ công. Những kẻ này nếu truyền thụ võ học của Toàn Chân Giáo cho ai thì người đó cũng sẽ tiếp tục bị gieo Thất Tinh Ấn, nếu còn tiếp tục truyền thụ thì ấn chú sẽ tiếp tục lan truyền, vĩnh viễn không có điểm dừng.”

Từ Hiền chợt nhíu mày: “Này chẳng phải tà giáo hay sao?”

Lý Bất Mặc nghe vậy liền cười ha ha: “Từ tiên sinh ngời chớ có nói vậy, Toàn Chân Giáo là danh môn chính phái đường hoàng, nếu không cũng đã chẳng được xưng Tam Thái Thượng.”

Sau đó lại gật gù tấm tắc: “Nhưng đúng là có hơi giống tà giáo thật, nhưng cũng chỉ là hơi giống mà thôi. Bởi Thất Tinh Ấn hoàn toàn không gây hại gì cho người bị gieo, chỉ là một khi ấn chú còn trên người thì họ không thể dùng võ học của Toàn Chân Giáo để đối phó môn hạ Toàn Chân, cũng như một khi bị Toàn Chân Thất Tử thu hồi ấn chú thì họ cũng sẽ quên hết võ học của Toàn Chân Giáo.”

Từ Hiền nghe xong mới vỡ lẽ ra, cảm thấy như vậy mới phải. Chứ nếu mà Toàn Chân Ấn Chú lại được dùng để khống chế sinh tử người khác, e rằng Toàn Chân Giáo cũng không có tư cách gì xưng Đạo môn chính tông.

Chỉ có điều, lúc nghĩ đến một trong hai hạn chế của người bị gieo Thất Tinh Ấn, Từ Hiền chợt liên tưởng tới bọn sư đồ Triệu Chí Kính, Lộ Thanh Đốc, thế là bèn hỏi:

“Người bị gieo ấn chú không thể dùng võ học Toàn Chân đối phó môn hạ Toàn Chân, vậy nếu có đệ tử Chung Nam Sơn cậy điều đó ức hiếp đệ tử phân đà, thế chẳng phải người sau chỉ có thể nín nhịn chịu hiếp đáp?”

Lý Bất Mặc nghe Từ Hiền hỏi vậy liền cho hấn một ngón tay cái, gật đầu khen rằng: “Từ tiên sinh quả nhiên tâm tư nhạy bén, rất nhanh đã nhìn ra vấn đề trong đó.”

Sau đó lại nói: “Chuyện mà ngươi vừa nói tôi, quả thật trong quá khứ đã có không ít trường hợp như vậy, nhưng đến ngày nay thì đã không còn xảy ra bất cứ một lần nào nữa.”

“Sao lại thế chứ?” Lý Bất Mặc tự hỏi, sau đó cầm lấy một cái chén trên bàn ném ra cửa sổ, chờ cho tiếng loảng xoảng vang lên, y mới mỉm cười đáp rằng:

“Bởi vì tất cả những kẻ dám ức hiếp đồng môn, kết cục của họ chính như cái chén vừa rồi vậy!”

“Khách quan, ngươi tán gẫu thì tán gẫu, xin đừng ném chén bát lung tung, nếu chẳng may rơi trúng đầu khách nhân khác thì tệ lâu sẽ rất khó xử!”

Tiểu nhị A Lục vừa nói vừa bung thức ăn vào, cũng không có gì nhiều, chỉ có một nồi cháo to cùng mấy cái mìn thầu, trên trán đỡ lấy một vò Đoạn Nghĩa Tửu.

Lý Bất Mặc cười nhạt: “Lý mỡ là muốn nhắc nhở ngươi mau mang rượu lên cho ta đó, ai bảo các ngươi lè mà lè mè như vậy.”

Nói xong liền lấy từ trong ngực ra năm tờ ngân phiếu một trăm lượng cùng mười văn tiền lẻ đưa cho A Lục. Năm tờ ngân phiếu là mua rượu, tám văn tiền đền chén, còn hai văn tiền là để bo cho tiểu nhị.

Sáng sớm đã kiếm lời chút tiền phi nghĩa, nụ cười của A Lục lập tức trở nên hèn mọn, đặt thức ăn lên bàn, khui vò Đoạn Nghĩa Tửu, hẩn hơi khom người xuống, hi hã nói rằng:

“Này quả thật là lỗi của tệ lâu, khiến Thi Quân phải đợi rồi, A Lục xin được bồi tội với ngài. Có điều đây quả thật không phải do ta chậm chạp, mà đều vì đầu bếp A Nhị thừa khách quan! Tên này không biết hôm nay giờ chúng gì, bảo là phải ra ngoài bắt chim sẻ về nướng để mời vị Từ công tử đây một bữa, cho nên mới ra cơ sự thế này.”

Lý Bất Mặc nghe xong liền “ồ” một tiếng, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Tên mỡ heo kia còn có hảo tâm như thế?”

Đoạn lại cười hí hửng, rót cho Từ Hiến và đệ tử của hắn mỗi người một chén rượu, giọng điệu đùa cợt: “Từ tiên sinh a Từ tiên sinh, xem tên mỡ heo kia coi trọng ngươi rồi, đến cả thứ hắn yêu thích nhất là đồ ăn cũng định chia sẻ với ngươi, quả thật là chân tình thấm thiết!”

Từ Hiến: “...”

Lý Tự Thành thấy Lý Bất Mặc rót rượu cho mình, nhớ tới vị đắng ngày hôm qua, gãi thềm kêu khô, nhìn chén rượu mà mặt nhăn như khi, chẳng biết nên uống hay không nên uống bây giờ.

Từ Hiến cũng càng thêm cầm nín, vừa sáng ra đã uống rượu, hắn quả thật không biết nên nói thế nào với con sâu rượu này.

Gặp y nâng chén rượu chờ mình, Từ Hiến chỉ có thể liếc nhìn mình bồi quân tử, nhưng cũng nói trước một câu: “Lý huynh, cạn chén này rồi thôi, ngươi cũng biết ta không thích uống rượu.”

Sau đó hắn liền nâng chén lên.

Lý Tự Thành thấy vậy, cực chẳng đã cũng đành học theo, chờ tiên sinh nhà mình và vị Lý tiền bối đáng ghét kia hô một tiếng “cạn”, gãi liền nhắm tịt mắt lại rồi uống sạch chén rượu trong tay, mặt mày nhăn nhó còn hơn uống phải thuốc đắng.

Chợt bắt gặp ánh mắt Từ Hiến nhìn mình, Lý Tự Thành không cần hỏi cũng hiểu ý tiên sinh, lần lượt móc ra ba chén cháo cho hắn, cho Lý tiền bối rồi sau cùng mới đến lượt mình, kẻ đó liền kính cẩn mời hai vị bề trên dùng điểm tâm.

Thấy Từ Hiến đã bắt đầu ăn, gã cũng liền xi xụp húp cháo, bóc mìn thầu nhai lấy nhai để.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Đang tận hưởng phần cháo nóng hổi, Từ Hiến chợt nghe có tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới từ phía Bắc, dựa vào những gì mà mình nghe được, hắn đoán chừng phải có đến mấy chiếc xe ngựa cùng tới, thùng xe còn chở rất nặng.

Lý Bất Mặc cũng nghe được, hơn nữa trông thần sắc của y giống như biết rõ đám xe ngựa đó chở gì.

Nhấp một ngụm rượu, cười nhạt một tiếng, y lắc đầu tự giễu: “Lần này không biết Lý mỡ có lên trang bìa hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Thượng Quan tiên bồi lại lên trang bìa

Tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, những chiếc xe ngựa kia có chiếc đi tiếp, có chiếc dừng lại, hơn nữa sau khi dừng lại không lâu cũng liền tức tốc lên đường, theo những gì Từ Hiên nghe được thì điểm đến tiếp theo của bọn chúng rất có khả năng là những huyện, trấn xung quanh Phục Quang Thành.

Nghe Lý Bất Mặc tự hỏi bản thân y liệu có lên trang bìa nữa hay không, Từ Hiên có thể lập tức đoán được nhiệm vụ của đoàn xe ngựa là đi giao báo chỉ cho các đại lý bán lẻ.

Việc làm ăn của Đoạn Nghĩa Lâu tốt như vậy, hơn nữa đón tiếp rất nhiều khách giang hồ, đương nhiên là đối tượng tốt nhất để được chọn làm đại lý.

‘Không biết là Vô Lâm Thời Đại hay Giang Hồ Nhật Báo?’ Từ Hiên thầm đoán. Trong ba tờ báo lớn thì hẳn không hề kể đến Phong Vân Nguyệt San, bởi tờ báo này chỉ phát hành một lần duy nhất vào ngày đầu tháng.

Cũng chẳng để Từ Hiên phải đoán già đoán non, vừa húp được thêm bốn thìa cháo, tiểu nhị A Thất đã ôm theo một rổ báo giấy lên lầu, nở nụ cười cầu tài hỏi ba người:

“Giang Hồ Nhật Báo, Vô Lâm Thời Đại số mới nhất đã ra lò, xin hỏi ba vị muốn mua mấy tờ?”

Lý Bất Mặc nhâm nhi chén rượu, đầu không thèm ngoảnh lại, chỉ nói: “Cho ta ba Vô Lâm Thời Đại!”

Từ Hiên vội sửa lời: “Một Vô Lâm Thời Đại thôi, còn lại lấy hai Giang Hồ Nhật Báo.”

Nghe hắn nói vậy, vẻ mặt của A Thất từ vui hớn hờ trong chớp mắt đã chuyển thành vui bình thường, hai con ngươi nhìn hắn ra chiều ám ức lắm.

Lý Bất Mặc chợt buông chén rượu, ánh mắt có phần ngạc nhiên nhìn Từ Hiên, sau đó giống như nghĩ tới gì đó liền vỗ trán một cái bảo rằng: “Lý mỗ quên mất Từ tiên sinh ngươi không thích tiêu xài hoang phí. Vậy được, cứ làm theo ý của ngươi, một tờ Vô Lâm, hai tờ Giang Hồ.”

Nghe Lý Bất Mặc nói vậy, ánh mắt của A Thất chuyển từ ám ức sang u oán, hắn lấy ba tờ báo ra khỏi rổ đựng đưa cho Lý Tự Thành, gượng cười bảo rằng: “Hai tờ Giang Hồ Nhật Báo mười văn, Vô Lâm Thời Đại chín mươi văn, hết thấy một trăm văn.”

Lý Bất Mặc vẫy nhẹ cổ tay một cái, một khối bạc vụn lập tức rơi vào trong tay A Thất, khiến tâm trạng của người sau lập tức đổi buồn thành vui.

Bởi lẽ một khối bạc vụn có thể đổi chừng một trăm linh tám đến một trăm mười lăm văn tiền đồng tùy chỗ, hẳn có thể kiếm lời không ít.

Thấy Lý Bất Mặc khoát khoát tay xua đuổi mình, A Thất lập tức vui vẻ lui xuống, nhưng lúc sắp bước ra hành lang lại bị Từ Hiên giữ lại:

“A Thất huynh đệ, tại hạ nghe nói A Nhị bếp trưởng đã ra ngoài bắt chim, nên có chút hiếu kỳ muốn biết cháo này là do ai nấu, mùi vị quả thật không tệ.”

A Thất lập tức quay đầu lại nhìn hắn, ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt đầy tự hào đáp rằng: “Nào chi không tệ, quả thật là mỹ vị nhân gian đó! Bởi vì đây chính là cháo do lão đ... ông chủ đích thân xuống bếp chế biến, quý khách cứ chậm rãi mà tận hưởng đi thôi, A Thất xin phép cáo lui!”

Vừa dứt lời liền đi mất.

Lý Bất Mặc không quan tâm chuyện A Thất đi đâu, thứ y quan tâm lúc này là câu mà hắn vừa mới nói.

Buông chén rượu xuống, Lý Bất Mặc lần đầu tiên nhìn thẳng vào chén cháo trước mặt mình, vẻ mặt chợt dâng lên vài phần nghiêm túc, chậm rãi dùng thìa múc ăn, nhép miệng từ từ, hai mắt ngược lên như đang cảm nhận gì đó.

Từ Hiên gặp thái độ của y bỗng trở nên kỳ lạ như vậy, thế là bèn hỏi: “Lý huynh, chẳng lẽ cháo này có vấn đề gì?”

Vừa rồi hắn còn cẩn thận cho Đậu Phụ ngửi qua nôi cháo một lần, rõ ràng không có độc, không hiểu sao Lý Bất Mặc lại phản ứng như vậy.

Lý Bất Mặc lắc đầu cười nhạt: “Cháo đương nhiên không có vấn đề, Lý mỗ chỉ là đang nhớ lại hương vị của món ăn từng được nếm ngày xưa, lại so với hương vị của cháo này để xem tay nghề của Trù Thần tiên bối có khác trước hay không mà thôi.”

Múc thêm một thìa cho vào miệng, y thán rằng: “Quả nhiên vẫn là phong cách đó, bề ngoài không bắt mắt, hương vị ẩn bên trong, phải nếm thử mới biết được mùi vị chân thật.”

‘Trù Thần?’ Từ Hiên thầm kinh ngạc khi nghe được loại danh hiệu này, nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng là thực chí danh quy, chỉ một món cháo hầm xương thông thường thôi đã có thể khiến hắn coi là mỹ vị, quả thật không hổ danh Trù Thần.

Có lẽ do biết được người nấu là Trù Thần, Từ Hiên cảm thấy chén cháo trước mặt mình bỗng nhiên thơm ngon thêm vài phần, tốc độ đưa thìa vào miệng trở nên nhanh hơn không ít.

Lý Bất Mặc cũng gác lại chuyện uống rượu, tạm thời chuyển mục tiêu sang tiêu diệt nôi cháo trên bàn, lâm vào một cuộc chiến không tiếng động cùng sư đồ Từ Hiên.

Thời gian ước chừng một nén nhang sau, cháo trong nồi đã hoàn toàn sạch bong, kết cục cũng không khó đoán, kẻ giành thắng lợi trong trận chiến tranh ăn này chính là Lý Tự Thành.

Uống một hớp trà nóng, Từ Hiền lấy tờ Võ Lâm Thời Đại trong tay Lý Tự Thành đưa cho Lý Bất Mặc, bản thân thì cầm lấy tờ Giang Hồ Nhật Báo, nhưng không vội lật xem mà hỏi y rằng:

“Lý huynh, vị Trù Thần tiền bối mà ngươi nói tới, phải chăng cũng chính là người ừ ra Đoạn Nghĩa Từ?”

Lý Bất Mặc không nói gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó chỉ chỉ lên trên trần, cuối cùng dùng thứ chân khí đầy hương rượu của mình viết ba chữ ra trước mặt Từ Hiền, nói với hắn:

“Từ tiên sinh ngươi nếu tò mò có thể tự tìm hiểu, ta nghĩ rằng dựa vào quan hệ của ngươi với Giang Hồ Nhật Báo, muốn biết một vài tin tức hẳn cũng không khó.”

Nhìn tờ Giang Hồ Nhật Báo trong tay hắn, lại nhớ đến Trác Thủy Phân tối qua từng thốt lên rằng Thiên Hồ Hiệp là La Quán Trung, chẳng khó để Lý Bất Mặc đoán được một vài chuyện ẩn trong đó.

‘Bào Đoạn Nghĩa...’ Thầm ghi nhớ cái tên này, Từ Hiền không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó bắt đầu nghiên cứu số mới nhất của Giang Hồ Nhật Báo.

“Ồ?” Nhìn đến nội dung trang bìa, trên mặt hắn chợt hiện lên thần sắc kinh ngạc, lộ ra ánh mắt giống như nhìn thấy người quen.

Nhưng người quen đó không phải Lý Bất Mặc, vị Thi Quân này đã đoán nhầm, kẻ lên trang bìa ngày hôm nay không phải y.

“Ngịch Thiên Dao Thượng Quan Cải Mệnh lĩnh ngộ tân thức của Độ Kiếp Tam Dao, chính thức vô địch thủ cảnh giới Huyền Tàng, tiến thêm một bước đến gần bảo tọa vô lâm thần thoại, chắc chắn chắc!”

Thấy không phải là mình lên trang bìa, Lý Bất Mặc cũng mừng được thanh nhàn, lật ra trang sau của tờ Võ Lâm Thời Đại, tiếp tục đọc cặn kẽ hơn.

“Ái chà, theo tính toán của Võ Lâm Minh phó minh chủ, Thượng Quan đại hiệp là bởi vì xem qua một bức kỳ họa nên mới lĩnh ngộ ra được tân thức, quả thật phúc duyên thâm hậu, ngộ tính cao siêu.”

Thông tin mà Thi Quân vừa đọc, Từ Hiền tìm không thấy trên Giang Hồ Nhật Báo, hiển nhiên là Long Đăng Bao thị không có loại kỳ nhân suy tính thiên cơ lợi hại như Võ Lâm Minh phó minh chủ.

Nghe đến “bức kỳ họa”, Từ Hiền bất động thanh sắc, tinh thần khẽ liếc đến bức “Tu Sĩ Trúc Cơ Và Tứ Cứu Thiên Kiếp” bị hắn vứt trong xó xỉnh của không gian trữ vật, trên mặt hiện lên một nụ cười ý nhị, thấp giọng cảm thán: “Thượng Quan tiền bối đúng là võ đạo kỳ nhân vậy!”

Lý Bất Mặc nghe giọng của hắn giống như có quen biết gì với Thượng Quan Cải Mệnh chứ không phải chỉ gọi tiền bối suông, y chợt cúi đầu xuống nhìn chiếc hộp gỗ đang bọc trong lớp vải dày, được quấn chặt vào eo lưng của mình, nghĩ tới quyền họa trực cất chứa trong đó, trong mắt chợt hiện lên một tia tinh quang, tựa như đã ngộ ra điều gì.

“Từ tiên sinh cũng đúng là thần nhân vậy!” Nhấp một ngụm rượu, y cảm khái một câu không đầu không đuôi, nhưng Từ Hiền nghe hiểu.

Hắn biết Lý Bất Mặc đã đoán được huyền cơ, nhưng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu cười nhạt cho qua chuyện mà thôi.

Lý Bất Mặc hiểu ý, chẳng bình luận gì thêm, bỏ qua hàng loạt những lời tán tụng cũng như nhắc lại quá khứ của Thượng Quan Cải Mệnh trên báo, bắt đầu đọc đến các tin kế tiếp.

Từ Hiền thì tìm đọc chuyên mục Thiên Hạ Kỳ Văn, hắn dạo này đang theo dõi một bộ tiểu thuyết gọi là Võ Phá Vân Tiêu, nhân vật chính đạt được một chiếc bảo giới ẩn chứa linh hồn của một vị vô lâm thần thoại thời Thượng Cổ, nhờ y chỉ điểm mà tu tập đủ thứ Tuyệt Học, Chân Kinh, luyện được các loại đan dược thất truyền, bá đạo đến không thể bá đạo hơn.

Từ Hiền nhất tâm nhị dụng, lúc đọc đến tình tiết nhân vật chính cười trên người một con rắn lớn, hắn cũng được nghe Lý Bất Mặc nói tới tin tức mới nhất về Sát Thần Môn chúng.

“Chắc, hang ổ của Sát Thần Môn tại vùng dịch Trận Châu bị phát hiện, năm mươi ba tên môn đồ Hậu Thiên và bảy tên môn đồ Tiên Thiên đã đền tội, ba con Sát Đồng cũng bị cao tăng Kim Huyền Tự thu phục, thật là một tin tức khiến người ta đại khoái nhân tâm. Khààà!”

Lý Bất Mặc nói xong liền nhấp một ngụm rượu như để uống mừng tin này, y khả một tiếng đã đời, thần sắc khoan khoái.

【Tâm Hung Kính】bỗng trượt ra khỏi tay áo, Từ Hiền trông thấy số lượng Sát Thần môn đồ đã rơi xuống hàng ba chữ số, hơn nửa chữ số đầu còn là 1, trong mắt xuất hiện một tia vui mừng.

Khép trang báo lại, ánh mắt nghiêm nghị, Từ Hiền thầm nghĩ có lẽ một lát nữa nên chia tay Lý huynh ở đây thôi, việc hắn cần làm nhất lúc này vẫn là tranh thủ thời gian diệt tận gốc Sát Thần Môn.

Có điều Từ Hiền cũng không vội đến thế, hắn còn đang chờ đĩa chim sẻ nướng lá chanh của A Nhị bếp trưởng đây.

Nếu đã được giao trọng trách tọa trấn phòng bếp của Trù Thần, món mà A Nhị cố ý mời hân ất hân sẽ rất không tề, hân cũng không muốn từ chối thịnh tình của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Tư mã vô tình, âu dương vô địch

Đầu giờ Tý, trên một con đường mòn, chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】lấy vận tốc chưa tới tám mươi dặm một giờ thông thả tiến về phía trước, không dám phóng nhanh chẳng phải vì đường xấu, mà chỉ vì người đang điều khiển nó là một tên to xác tay chân vụng về.

Điều khiển “con khoái mã” với tốc độ nửa bộ, Lý Tự Thành lại phải gồng hết cơ bắp toàn thân, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, vẻ mặt căng thẳng chẳng khác gì tảo bón.

Chỉ vừa mới một ngày mà tay lái của Lý Tự Thành đã tiến bộ như vậy, đó cũng là nhờ vào cây thước màu đen mà Từ Hiền đang gác đằng sau gáy gã.

Vuốt ve cái đầu nhỏ của Đậu Phụ, Từ Hiền ngẩng mặt nhìn trời, ánh mắt ra chiều suy nghĩ.

Chừng một canh giờ trước, hân đã được ăn vào món chim sẻ nướng lá chanh của A Nhị bếp trưởng, quả thật mỹ vị vô cùng, nhưng cũng không đủ để hân đến giờ này vẫn nhớ mãi không quên.

Từ Hiền là đang nghĩ đến một chuyện khác.

“Từ tiên sinh, người thế mà biết Toàn Chân Kiếm Pháp, không lẽ chính là môn hạ Toàn Chân? Nhưng nếu như thế, người còn hỏi Lý mã về Toàn Chân Giáo làm gì?”

Đây chính là lời của Lý Bất Mặc khi y nhìn thấy Từ Hiền dùng kiếm khí biểu diễn vài thức【Toàn Chân Kiếm Pháp】của mình, lúc đó hân thật sự đã lạng người một lúc.

Từ Hiền không rõ là ký ức tiền kiếp của mình có vấn đề hay là thế giới này có vấn đề. Hoặc là... cả hai?

Nhưng dù là gì đi nữa thì bây giờ hân cũng chỉ là một tên võ tu Hậu Thiên cảnh nhỏ yếu, có lẽ phải chờ đến Thần Mạch cảnh hoặc thậm chí cao hơn mới có tư cách dòm ngó tới.

Chuyện trước mắt, chính là giải quyết tàn dư Sát Thần Môn.

Liếc qua【Tầm Hung Kính】một cái, Từ Hiền khẽ nhẹ【Trọng Đạo Xích】lên vai Lý Tự Thành, thông dong bảo rằng: “Tự Thành, tăng tốc, năm dặm nữa thôi!”

“Vâng, tiên sinh!” Âm thanh căng cứng, nét mặt căng thẳng, Lý Tự Thành lớn giọng đáp lại, thi triển một loạt thao tác như thần khiến vận tốc của chiếc Bảo Nguyên Xa tăng từ tám mươi dặm một giờ lên... tám mươi một dặm một giờ.

Từ Hiền thở dài lắc đầu, trực tiếp bẻ một mảnh gỗ nhỏ từ khúc Tụ Linh Mộc trong mồm Đậu Phụ, sau đó lấy【Đạn Chi Thần Thông】búng nó đi, chuẩn xác đánh vào cơ quan tăng tốc của chiếc chiến xa.

【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】chẳng mấy chốc đã phóng nhanh gấp hai lần trước đó, tiến gần hơn đến chỗ mục tiêu của Từ Hiền.

Vềo!

Bụi đất tung bay, hai con người của Lý Tự Thành như bị lé, một con thì đề ý đường đi, một con thì nhìn chăm chăm vào phanh xe.

Hai mắt cay cay, sợ là nếu tình trạng này kéo dài quá lâu thì gã sẽ bị lé thật luôn mất.

Nhưng may mắn làm sao, những thừa lủa mà Lý Tự Thành và tiên sinh của gã muốn gạt không biết vì lý do gì cũng đang di chuyển đến gần chỗ hai người, chẳng mấy chốc đã xuất hiện trong tầm mắt của gã.

“Tiên sinh, đằng trước có người!” Lý Tự Thành hô lên.

Từ Hiền cũng nhìn thấy, hân lại búng một mảnh gỗ nhỏ vào cơ quan giảm tốc, đồng thời trầm giọng bảo: “Dừng xe.”

Kítt!

Trượt đi thêm một đoạn ngắn, chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】dừng lại giữa đường, hơn nửa thân xe còn vừa hay xoay ngang lại chắn trước mặt những kẻ đang lao tới từ hướng đối diện.

Nhìn hai tên võ tu đầy mỡ đang nhảy nhót ở đằng trước, Lý Tự Thành nhảy khỏi xe, thiết côn vào tay, về mặt ngờ ngợ nói với Từ Hiền rằng: “Tiên sinh, đệ tử hình như đã gặp hai người này ở đâu rồi.”

Từ Hiền vẫn ôm Đậu Phụ ngồi trên xe, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện một viên bi sắt. Nhìn hai thân ảnh mập mạp kia, hắn liền cười nhạt: “Hai vị này ngày hôm qua cũng ở tửu lâu, người đương nhiên đã gặp qua.”

“Vậy kẻ địch của chúng ta chính là bốn kẻ sau lưng họ sao tiên sinh?” Lý Tự Thành vừa hỏi vừa thủ thế, nắm đầm gươm lên trước ngực, trường côn dựng chéo sau lưng, hai chân mở rộng bày ra thế quét lá.

Lý Tự Thành không hiểu rõ, nhưng gã bất tri bất giác dung hòa ba loại võ học gồm côn pháp, quyền pháp và thoái pháp vào trong một tư thế, thiên tư võ đạo cao siêu có thể thấy được lỏm đóm.

Từ Hiền nhìn qua, gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó trông bộ dáng chạy trốn chết của hai tên mập mạp kia mà lầm bầm rằng: “Bị bốn tên hung đồ Tiên Thiên truy sát mà còn có thể chạy, hai kẻ này cũng không đơn giản.”

Trong lòng chợt sinh ra vài phần hứng thú với đôi huynh đệ mập mạp kia, Từ Hiền nói một tiếng “phải” để đáp lời Lý Tự Thành, sau đó lại bảo:

“Lên thôi Tự Thành, cũng vừa hay có đối tượng cho người luyện tập thoái pháp. Nhớ lấy, nếu không cần thiết thì không nên thi triển những võ học khác, dù sao muốn kiếm được mục tiêu đối luyện tốt như thế cũng không dễ dàng.”

Thái độ thân nhiên khi nói ra lời này, rõ ràng là Từ Hiền không coi bọn hung đồ Tiên Thiên này vào đâu, cũng phải khi mà kẻ có cảnh giới cao nhất trong bọn chúng chỉ là Tiên Thiên tầng ba.

“Vâng, tiên sinh!” Nghe được lời hắn, Lý Tự Thành ứng thanh đáp lại, sau đó hai chân liền đạp【Trục Nhật Thần Bộ】chạy tới đằng trước.

Còn giữ sau lưng, trong ánh mắt kinh hãi và ngờ ngợ của hai huynh đệ mập mạp, Lý Tự Thành nhún người nhảy vọt qua đỉnh đầu cả hai, cước như kinh phong, hai chân cất chéo, cùng một lúc đá thẳng mặt hai tên hung đồ Tiên Thiên ở trước nhất.

Hai tên mập kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng chân không dừng lại dù chỉ một khắc, đợi đến khi không còn cảm nhận được sự truy đuổi của bọn man rợ kia nữa, hai kẻ này mới chịu dừng lại thở dốc.

Huych!

Ngồi bệt ra đất, béo đệ đệ hỏi béo ca ca: “Thần thánh phương nào vậy, đại ca biết không?”

“Sao mà biết chứ? Nhưng có thể ngồi được thứ này..., chắc chắc!” Người sau gõ tay lên bánh xe của chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】, giọng điệu xuýt xoa.

“Hai vị, người mà các ngươi đang nói tới chính là đồ đệ của tại hạ.” Một giọng nói bất chợt vang lên, hai huynh đệ mập mạp hoảng hốt nhìn lên, lập tức trong thấy được khuôn mặt tuần lãng, hiền hòa cùng nụ cười tự tiếu phi tiếu của Từ Hiền.

‘Là hắn!’ Hai người quay mặt nhìn nhau, tức khắc nhận ra đây chính là chủ nhân của món nai nướng mà cả hai từng chảy nước miếng ảo tưởng về nó.

Đáng tiếc, ảo tưởng đó giờ đã xa vời.

Nghĩ đến việc tối qua bị một kẻ thần bí vô thanh vô tức làm cho mình ăn phân, hai huynh đệ liền đoán ra Từ Hiền rất có thể chính là kẻ đó, hắn chơi họ một vỏ thú như vậy cũng vì biết được cả hai dám đánh chủ ý lên con sủng vật của mình.

Suy ra được tiền căn hậu quả trong đó, béo ca ca và béo đệ đệ không hèn mà cùng nở nụ cười nịnh nọt nhìn Từ Hiền, thái độ khúm núm, đồng thanh nói rằng: “Tiên bối, tạ ơn ngài cứu mạng huynh đệ bọn ta, Tư Mã Vô Tình/ Âu Dương Vô Dịch cảm kích vô cùng.”

“Ân của ngài như núi cao vời vợi!” Béo ca ca – Tư Mã Vô Tình ngược đầu nhìn lên trời, tay trái đưa lên múa minh họa.

“Đức của ngài như biển cả mênh mông!” Béo đệ đệ - Âu Dương Vô Dịch cúi đầu nhìn xuống, tay phải đưa ngang nửa vòng diễn tả đại dương.

Nói xong hai câu này, Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Dịch tiếp tục đồng thanh: “Đại ân đại đức, như sơn như hải, bao la vô tận, thâm sâu khôn xiết, huynh đệ bọn ta không biết lấy gì báo đáp mới xứng đáng với ân đức này, chỉ đành khắc ghi vào trong tâm khảm, đến chết cũng mang theo.”

Từ Hiền: “...”

Véo!

Một viên bi sắt rời tay, trợ giúp Lý Tự Thành đánh lui tên hung đồ Tiên Thiên đang định ám toán gã, Từ Hiền nhìn về mặt tình thâm ý thiết của hai kẻ dờ hơi trước mặt mình, bỗng cảm thấy có phần đau đầu.

Nhất tâm nhị dụng, hấn phân một nửa tinh thần ra để ý đến chiến cuộc của Lý Tự Thành, giúp đỡ đệ của mình lược trận, một nửa tinh thần còn lại để ứng đối hai tên mập trước mặt.

Hấn cũng đến ạ với trình độ vô sỉ của họ.

“Nhị vị, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, đó chẳng phải đạo nghĩa giang hồ sao, nào đến mức ân như cao sơn, đức như đại hải mà các người làm quá lên. Hơn nữa, trông tại hạ thật sự có già đến mức để bị gọi là tiền bối ư?”

Lại búng đi thêm một viên bi sắt, Từ Hiền giả bộ cười khổ mà hỏi hai huynh đệ mập mập.

Hai tên mập đồng loạt lắc đầu.

Tư Mã Vô Tình nói: “Sư phụ ta có dạy...”

Âu Dương Vô Địch tiếp lời: “...rằng đạt già vi tiên!”

Tư Mã Vô Tình: “Ai võ nghệ bậc thầy...”

Âu Dương Vô Địch: “...đương nhiên là tiền bối!”

Sau đó Tư Mã Vô Tình còn phản bác câu trước của Từ Hiền: “Hơn nữa đối với huynh đệ ta mà nói, sinh mệnh lớn bằng trời. Vậy nên người nào cứu được tánh mạng của bọn ta, trong mắt bọn ta chẳng khác nào vừa hóa giải thiên địa đại kiếp vậy, nói ân đức như núi như biển còn là kém lắm thay!”

Âu Dương Vô Địch gật gù tán đồng: “Đúng vậy, đúng vậy, lý phải như thế!”

Từ Hiền: “...”

PHỤC! PHỤC! PHỤC! ngoại trừ cho bọn họ một chữ phục nhấn mạnh ba lần, Từ Hiền cũng không biết nên dùng gì để diễn tả tâm tình của mình trước đôi “kỳ nhân dị sĩ” này.

Cảm nhận được có hai tên hung đồ Tiên Thiên thoát khỏi Lý Tự Thành mà vung đao múa kiếm xông tới chỗ mình, bi sắt lại trượt khỏi tay áo, rơi vào trong lòng bàn tay của Từ Hiền.

‘Không biết là mình sư bậc nào dạy dỗ ra được hai vị nhân tài như vậy, họ Từ này cũng muốn được diện kiến một lần.’

Hấn nghĩ thầm.

Trường An Thành, trong Ngự thiện phòng nơi cấm cung đại nội, tít trên xà nhà, một thân ảnh thấp bé chợt đưa tay lên gãi mũi.

‘Quái tai, suýt nữa thì bại lộ! Chẳng lẽ là hai thằng ôn con trời đánh đang chửi lên sau lưng lão phu? Hừm, kệ cha chúng nó, Thất Thái Long Tiên Ngự sắp lên đũa rồi, lão phu phải liếm thừ cái rồi tính.’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Tuyệt Vực có người tìm tiên sinh

Thấy Từ Hiền búng tay hai cái liền đánh chết hai tên cao thủ Tiên Thiên, khóe mắt gật gật, Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Địch lập tức chụm đầu lại thăm thì to nhỏ.

“Đại ca, Từ tiên sinh này và đệ tử của hắn đều lợi hại như vậy, có phải chính là võ đạo kỳ tài mà lão già nát rượu nói?”

“Đương nhiên, rành rành ra đây, còn có gì đáng để hỏi đâu.”

“Vậy là cha mẹ gat chúng ta rồi, còn nói chúng ta cũng là võ đạo kỳ tài. Người ta thì miếu sát địch nhân, ta và đại ca lại phải chạy trốn chết.”

“Chớ ngu, cha mẹ không gat mi, lão già nát rượu cũng khẳng định điều đó rồi, không thể sai được. Mi đừng quên, nếu chúng ta mà giảm cân, muốn làm gỏi bốn tên kia cũng chẳng khó gì.”

“Đại ca nói phải, ta quên mất. Nhưng mà đại ca phải gọi sư phụ là sư phụ chứ, đừng gọi lão già nát rượu nữa, lần trước hại ta bị ăn đòn lây, nghĩ lại vẫn thấy đau đây này.”

“Ngu ngốc, lần trước chỉ là không cẩn thận, bị lão già bi ối đó nghe lén. Giờ lão không có ở đây, mi sợ cái gì hả?”

“Sợ chứ, sợ chứ! Bản lĩnh của lão... sư phụ, chúng ta còn lạ sao? Nói chung đại ca cứ cẩn thận đi, đừng có quen mồm quen miệng lại hại ta một vố nữa.”

“...”

Gặp hai tên mập này lại châu đầu ghé tai nói chuyện bí mật, Từ Hiền giống như nghĩ tới gì đó, nâng Đậu Phụ lên trước mặt mình, hai mắt mang theo ý cười, cất giọng gọi họ:

“Tur Mã thiếu hiệp, Âu Dương thiếu hiệp, nhị vị đang tính xem nên nướng hay nên quay tiêu tử này sao?”

Nghe vậy, Tur Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Dịch lập tức rung mình một cái, cái mũi giống như lại ngửi được mùi phân ngựa, cả hai vội xua tay, lắc đầu nguây nguây, liên tục nói mấy tiếng “không dám”

Từ Hiền nhìn thần sắc kinh hoàng của bọn họ, mỉm cười nín cười, ôm Đậu Phụ về lại đùi mình, cảm thấy trên chộc hai kẻ dở hơi này nhiều đó là đủ rồi.

[Các hạ nhận được 500 điểm Thiện Ác]

[Các hạ nhận được 500 điểm Thiện Ác]

Trong lúc Từ Hiền tám nhăm với hai huynh đệ mập mập, ở cách chỗ hấn hơn chục trượng, Lý Tự Thành tận dụng sơ hở của địch, sử xuất nhất chiêu Thương Long Quy Hải, tung liên năm côn đánh chết một tên hung đồ Tiên Thiên tầng hai.

Không dừng ở đó, óc của địch nhân vừa vỡ ra, gã liền ném thiết côn trong tay qua một bên, nghiêng người sang bên còn lại tránh đi một kích của kẻ địch sau cùng.

Lấy chân trái làm trụ, chân phải của Lý Tự Thành mang theo tàn ảnh tung liên bốn cước vào ngực địch nhân, mỗi một cước đều khiến hấn thổ ra một ngụm huyết, ngụm sau nhiều hơn ngụm trước, cuối cùng đến cả vụn nội tạng cũng trào ra.

Thấy địch nhân đã hoàn toàn không còn sức chống cự, nằm trên đất thoi thóp hơi tàn, Lý Tự Thành cũng không muốn hành hạ hấn thêm, chân trái co về phía sau, thoái kinh tập trung vào đầu mũi chân, lấy sáu thành công lực sút thẳng vào huyết Bách Hội của địch nhân, khiến hấn chết ngay tắp lự, hai mắt trợn ngược, không khép lại được.

Huynh đệ Tur Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Dịch mắt sắc thấy được cảnh ấy, không kìm được rung mình một cái, lập tức cho rằng bản thân quả là may mắn khi được Từ Hiền cho ăn phân ngựa, trong lòng càng thêm cảm tạ ân đức của hấn, cảm thấy hấn quả thật là hạng người nhân nghĩa vô song trên đời này.

Không biết bản thân vừa dọa hai huynh đệ mập mập một vố, Lý Tự Thành giắt thanh thiết côn vào lưng mình, ở đây có một phần cơ quan làm bằng Tụ Linh Mộc do Từ Hiền thiết kế, có tác dụng giữ chặt cây côn của gã.

Nghe một tiếng “tách” vang lên, Lý Tự Thành xe nhẹ đường quen, bắt đầu cúi thu thập chiến lợi phẩm trên người địch nhân, soát xong hai tên hung đồ ở gần mình lại chạy đến soát hai tên hung đồ bị Từ Hiền búng chết, nhanh tay lẹ mắt, chẳng mấy chốc đã bào sạch những vật có giá trị.

Gom thi thể của bốn tên Sát Thần Môn chúng lại với nhau, Lý Tự Thành lúc này mới quay lại phục mệnh với Từ Hiền, giọng điệu có chút gì đó không cam “Tiên sinh, người lại đoạt lúa nữa rồi! Toàn Phong Tảo Diệt Thoái của đệ tử chỉ kịp lên tới Đẳng Đường Nhập Thất mà thôi.”

Từ Hiền dang tay, nhún vai đáp lại: “Là bọn chúng tự lao đầu vào, ta cũng chịu thôi.”

Nghe giọng điệu của hai người, Tur Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Dịch có thể đoán được rằng họ chỉ coi bốn tên hung đồ này là đối tượng luyện tập võ công, trong lòng bỗng dâng lên vài phần khiếp sợ, kính nể.

Sau đó nụ cười trên mặt hai huynh đệ lập tức cứng ngắc khi thấy Lý Tự Thành chỉ đến họ và nói rằng: “Tiên sinh, còn hai người này lại nên xử lý thế nào?”

Béo ca ca và béo đệ đệ chợt cảm thấy lòng đầy hàn ý, cuối cùng từ đầu đến chân như đóng băng khi nghe gã tiếp thêm một câu: “Người có cần đệ tử tiễn họ một đoạn?”

Dục vọng cầu sinh dâng trào một cách mãnh liệt, lòng bàn chân Tur Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Dịch như được bôi dầu trơn, nhaoáng cái đã chạy thực mạng đến tí đáng xa, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn gấp bội.

Trước khi bọn họ khuất bóng, Từ Hiền loáng thoáng nghe được giọng nói run rẩy của hai huynh đệ.

“Không thể trâu vào, không thể trâu vào.”

“Ta thể sau này không ăn thịt nai nữa!”

“Chuyện này ta không ý kiến, chết cũng phải nghe theo đại ca.”

“...”

Lý Tự Thành thấy hai người này mập như thế mà chạy lại nhanh như vậy, khẽ ồ một tiếng trầm trồ thán phục, gãi đầu cười khò, giọng điệu chất phác bảo rằng: “Bọn họ có lẽ thích chạy bộ hơn ngồi xe rồi tiên sinh, xem ra không cần chúng ta tiến một đoạn.”

“...” Từ Hiền nhìn hình bóng Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Định đã hóa thành hai chấm đen, lại quay sang nhìn về mặt thành thật của Lý Tự Thành, trong lúc nhất thời cũng phải cầm nín không biết nói gì.

Một lát sau, hần mới cười khò một tiếng, gật gù bảo rằng: “Đúng là không thể trêu vào.”

Từ Hiền nói rất nhỏ, nhưng Lý Tự Thành vẫn nghe được, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, gãi liền hỏi: “Tiên sinh, thứ gì không thể trêu vào?”

Sau đó liền lộ về mặt cảnh giác, mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, trầm giọng hô lên: “Chẳng lẽ lại có cường địch?”

Từ Hiền lắc đầu khoát tay, nói một câu “không có gì” rồi chẳng giải thích thêm chi, chân đạp【Trục Nhật Thần Bộ】đến chỗ thi thể bốn tên hung đồ Tiên Thiên, lấy từ trong tay áo ra một lọ muối, bắt đầu rắc muối lên người chúng.

Mặc dù không trừ được vài chục cân, nhưng A Nhị bếp trưởng giống như thật sự rất ưa thích Từ Hiền, thế mà hết sức hào phóng tặng cho Từ Hiền mười cân, khiến cho A Tứ chường quỹ và Lý Bất Mặc phải kinh ngạc một phen, mắt chữ O mồm chữ A.

Hoàn thành quá trình hủy thi diệt tích, Từ Hiền thu lọ muối cũng như mớ chiến lợi phẩm mà Lý Tự Thành giao lại vào trong tay áo, phóng người trở lại trên【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】, ung dung tựa lưng vào ghế mềm, bảo với đệ tử nhà mình: “Tiếp tục xuất phát thôi Tự Thành, lần này ngươi cố gắng đạt tới trăm dặm một giờ.”

Về mặt của Lý Tự Thành lập tức còn sốt sắng hơn người sắp ra chiến trường, giọng nói căng thẳng: “Đệ tử... đệ tử nhất định cố gắng... hết sức, thừa tiên sinh!”

Từ Hiền lắc đầu không nói, chỉ đợi Lý Tự Thành ngồi vào ghế lái liền đưa【Trọng Đạo Xích】gác lên cổ gãi, âm thanh biêng nhác: “Có ta làm hậu thuẫn sau lưng, Tự Thành ngươi cứ nỗ lực đi thôi.”

Chừng một nén nhang sau đó...

“Tự Thành, ta bảo ngươi tăng tốc, sao lại giảm tốc hả?”

“Tiên sinh, đệ tử lại ần nhâm cơ quan rồi!”

“Tăng tốc, tăng tốc... Trời ạ! Tự Thành, con rùa già vượt mặt chúng ta rồi!”

“Tiên sinh, rùa ở đâu? Đệ tử sợ đâm phải nó mất.”

“Tự Thành, tốc độ này của ngươi còn chậm hơn chúng ta đi bộ đó.”

“Tiên sinh nói phải. Hay là người lấy thần thông thu chiếc xe này lại, ta và người tiếp tục bộ hành giống lúc trước?”

“...”

Cứ thế, trải qua sự dạy dỗ chu đáo của Từ Hiền và năng lực học tập “thần tốc” của Lý Tự Thành, tay lái của gã càng lúc càng tiến bộ, chỉ “mới” giữa trưa là đã tìm được mảnh ruộng tiếp theo cần gặt hái.

...

Cửu châu ngoại địa, Tuyết Vực Bắc phương.

Thiên địa bao trùm trong một mảnh trắng xóa, chẳng có mấy loại thực vật sinh tồn được trong điều kiện khắc nghiệt nơi đây, nếu có thì cũng đã bị tuyết lạnh phủ kín người, ẩn mình một cách hoàn hảo giữa vạn vật xung quanh.

Vùu! Vù!

Gió tuyết thổi qua, sắc bén như đao kiếm, rét lạnh như lòng người, nó sẵn sàng hóa đá bất cứ một sinh vật sống nào chỉ bằng một cái sờ nhẹ của mình, ngoại trừ một số đối tượng đặc biệt.

Vụt!

Một vật thể màu đen bỗng xuất hiện trên nền tuyết trắng, phá bỏ đi sự hài hòa vốn có của mảnh không gian đơn sắc này.

Vật thể đó tựa như một quả bóng da, nhảy tung tung, nhấp nhô lên xuống, mỗi một lần nhấp nhô liền vượt xa hơn chục trượng.

Giống như chướng mắt việc vật thể màu đen này làm phá hỏng sự tinh khiết của vùng thiên địa này, năm vật thể màu đỏ đột ngột phóng lên từ dưới nền

tuyết, tạo thành vòng vây phong tỏa bước tiến của vật thể màu đen, ép cho nó phải dừng lại.

Lúc này mới thấy, vật thể màu đen kia nào có phải là thứ dị vật gì, đó thực ra là một kẻ có khinh công cao tuyệt mà thôi.

Kẻ ấy trông tuổi tầm bốn mươi, khuôn mặt chữ điền, dưới cằm có một chòm râu rậm, ánh mắt sắc bén như ẩn tàng đao kiếm, trên thân mặc một bộ y phục kết hợp giữa lông gấu nâu và lụa màu đỏ sẫm, sau lưng khoác áo choàng đen, giắt theo một thanh trường kiếm, trông hết sức uy phong.

Ánh mắt liếc sang hai bên, nhìn thấy là năm tên đàn ông mặc áo đỏ đang cản địa mình, y hất mạnh áo choàng làm tuyết trên đất tung bay là tã, khịt mũi một cái, nở nụ cười nửa miệng, giọng nói âm vang hữu lực mà rằng:

“Huyết Y Giáo các ngươi đối phó Lãnh Hàn Cung đã phải sút đầu mẻ trán, thật không biết các ngươi lấy đâu ra can đảm mà còn dám tới gây chuyện với bọn đại hiệp.”

Không để đám người mặc áo đỏ có cơ hội nói gì, y rút thanh bảo kiếm rời vỏ, thân ảnh trong chớp mắt đã biến mất, chỉ để lại giọng nói hư vô mờ mịt vương trong gió lạnh.

“Ta còn phải đi tìm Từ hiền chất, không có hơi đâu đối co với các ngươi. Vậy nên... các ngươi có thể lên đường.”

Vừa dứt lời, ngân quang ngàn trượng vạch qua một góc trời, ánh kiếm còn sáng chói hơn nền tuyết kia.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Máu đẫm nền tuyết lạnh lòng ai?

“...Huyết Y Giáo là một trong tam đại thế lực của Tuyết Vực nơi cực Bắc, trong giáo có đông đảo cao thủ, Tiên Thiên gần trăm, đứng đầu nhất là chính vị Huyết Y Giáo Chủ và một vị Huyết Y Đại Tể Tư, cả mười người đều là cao thủ Huyền Tầng, cùng nhau thống trị giáo phái chứ không có một vị giáo chủ tối cao.”

Dưới một cây cổ thụ cành lá sum sê, hai thầy trò Từ Hiền trải thảm mà ngồi, sau lưng mỗi người là một chiếc ghế ngồi bệt làm bằng Tụ Linh Mộc có chỗ dựa, trước mặt mỗi người là một quả dưa tươi ngon mọng nước mua từ Đoạn Nghĩa Lâu, Từ Hiền dùng một chiếc nồi thần nấu bữa trưa, Lý Tự Thành thì đọc báo cho hắn nghe, Đậu Phụ nằm ngủ ngay bên cạnh, cái gọi là hưởng thụ sợ rằng cũng chỉ đến thế.

Không mâm vàng cổ ngọc, không cung điện xa hoa, không gan rỗng tùy phượng, tất cả những điều nghe chừng rất trân quý ấy đều không cần, bởi nhiều khi những thứ bình đạm, giản dị mới là thứ quý giá nhất.

Rột! Rột!

Dùng một cái ống hút cũng làm bằng Tụ Linh Mộc để hút nước dưa, Từ Hiền tựa lưng vào ghế, đầu ngửa ra sau, mắt nhìn cành lá rậm rạp che hết nắng nóng, nghe Lý Tự Thành đọc tin tức về Huyết Y Giáo, hắn nhẹ giọng bình luận:

“Nhiều người thống trị ngang cấp như vậy, có cái hay cũng có cái dở. Huyết Y Giáo này có thể phát triển đến mức này, hẳn là phân chia lợi ích rất đồng đều.”

Lý Tự Thành nghe cái hiểu cái không, chỉ có thể tiếp tục chú tâm vào tờ Võ Lâm Thời Đại mà tiên sinh nhà mình dùng một tờ Giang Hồ Nhật Báo đổi lấy từ vị Lý tiên bối kia trước lúc chia tay.

Hai tháng trời theo Từ Hiền bốn ba, hết xem hắn soạn bản thảo tiểu thuyết lại đến đọc báo học từ mới, Lý Tự Thành đã nhận biết được rất nhiều mặt chữ, việc đọc trôi chảy một tờ báo đối với gã bây giờ hoàn toàn không có gì khó khăn.

Cũng học tiên sinh nhà mình hút một ngụm nước dưa để thấm giọng, Lý Tự Thành tiếp tục: “Trần môn chi bảo của Huyết Y Giáo là một con linh thú gọi Băng Ti Huyết Tầm Vương, điều dụng nhiều mặt, trong đó có một loại công dụng thường thấy nhất là để chế tạo bảo y...”

“...Băng Ti Huyết Tầm Vương nhả ra một loại tơ tằm cực phẩm có màu đỏ như máu, lạnh như băng, y phục được chế tác từ loại tơ này có thể co giãn tùy ý, đao kiếm không thương, tự động tẩy uế, nhiều loại công năng hữu dụng.”

Từ Hiền nghe đến đây liền tắc lưỡi cảm thán: “Tơ lạnh như băng? Chắc, vậy chỉ cần mặc vào thì không cần sợ nóng. Nhưng sợ là cũng chỉ người tập võ mới có tư cách khoác lên, người bình thường mà không có nội công hộ thể, e rằng mặc được một hai hôm là có thể châu thổ tiên vì chết rét.”

Lý Tự Thành lại gãi đầu thắc mắc: “Tiên sinh, nếu là người tập võ thì không sợ nóng lạnh, vậy loại công năng này chẳng phải vô dụng sao?”

Từ Hiền lắc đầu một cái, cười nhạt giải thích: “Không sợ nóng lạnh chẳng đồng nghĩa với việc ngươi sẽ không cảm thấy khó chịu vì nhiệt độ, như ta ngươi lúc này chẳng phải cũng đang tìm nơi bóng mát tránh nắng hay sao?”

Rột!

Làm tí nước dừa, hần còn nói: “Và lại... người xem tên môn phái này là gì? Là Huyết Y Giáo, đoán chừng mỗi người trong giáo phái này đều khoác một bộ bảo y như thế. Họ sinh sống ở Tuyết Vực, đã quen với loại khí hậu rét lạnh, khắc nghiệt nơi đó. Nếu mà bước vào Trung Nguyên, gặp phải thời tiết oi bức thế này, ta tin rằng loại công năng kia chính là thứ bọn họ cảm thấy đáng giá nhất của bộ bảo y trên người.”

“Đa tạ tiên sinh, Tự Thành thụ giáo!”

Lý Tự Thành vãi Từ Hiền một cái, tỏ vẻ bản thân nhờ hần mà được thêm kiến thức, sau đó đọc tiếp tin tức trên báo:

“Kẻ thù của Huyết Y Giáo cũng là một trong tam đại thế lực của Tuyết Vực, xưng là Lãnh Hàn Cung. Lãnh Hàn Cung tuy nhân số không nhiều nhưng cao thủ đông đảo, nổi tiếng với...”

Đọc một số tin tức đường viên về Lãnh Hàn Cung, đoạn gã lại tiếp tục với tin chính:

“...thù hận giữa Huyết Y Giáo và Lãnh Hàn Cung đã kéo dài hơn trăm năm, cứ mỗi hai, ba mươi năm lại có một lần đại chiến. Trong nửa tháng đổ lại đây, có vẻ như cái thời hạn hai ba mươi năm đó lại đến, xung đột giữa hai phái liên tục leo thang, cao thủ Tiên Thiên từ vòng hơn chục người, đến cả Huyền Tăng cũng đã tham chiến nhiều trận, thời điểm xuất hiện thương vong ở cấp độ này e rằng cũng không còn xa.”

“Theo như tính toán của Võ Lâm Minh phó minh chủ, nguyên nhân sâu xa cho những trận xung đột này là do sự xuất hiện của một loại kỳ vật gọi Thiên Niên Băng Phách. Nếu có ai muốn biết thứ kỳ vật ấy công dụng ra sao, hình dáng thế nào, có thể lên đường đến Tuyết Vực trực tiếp tìm xem. Tu vi kiến nghị là Huyền Tăng đệ tam tạng trở lên, nội công Tuyết Học cảnh giới Đại Thành.”

Từ Hiền không nhịn được phì cười: “Võ Lâm Minh phó minh chủ này cũng đủ xấu tính, này là muốn dụ dỗ mấy kẻ ngu xuẩn đi chịu chết sao?”

Trong đầu thì nghĩ: “Võ Lâm Minh và Lãnh Hàn Cung kia e rằng có quan hệ gì đó. Rõ ràng là chuyện xung đột giữa hai phái, nhưng thông tin về Huyết Y Giáo thì nhiều mà Lãnh Hàn Cung lại ít, ẩn sự trong này... chắc chắn.”

Có điều cũng nhờ chút thông tin ít ỏi này mà Từ Hiền mới biết được, thứ kỳ tửu Tuyết Hoa Lộ mà Lý Bất Mặc từng nhắc khi kể đến chuyện đánh cược với Tiểu Đồ Quý chính là đặc sản của Lãnh Hàn Cung.

Lý Tự Thành không biết tiên sinh nhà mình đang nghĩ đến chuyện rượu bia, nghe lời vừa rồi của hần, gã bèn hỏi: “Tiên sinh, vậy phó minh chủ kia chính là ác nhân sao? Chúng ta có phải nên tiêu diệt người này, tránh cho kẻ khác bị hại?”

“Tiêu diệt hay bị tiêu diệt đây?”

Từ Hiền lắc đầu thăm tự giễu, không trả lời mà chỉ kể một câu chuyện: “Tự Thành à Tự Thành, giả sử có một ngày tiên sinh đi vào rừng, bất ngờ phát hiện một cây linh chi ngàn năm mọc bên vách đá cheo leo, xung quanh còn có độc xà ẩn hiện. Tiên sinh lúc ấy không biết võ công, nên dù rất muốn hái cây linh chi đó, nhưng vì sợ có hại đến tính mệnh nên không dám, chỉ có thể hậm hực quay về.”

Đưa một tay lên gác sau cổ, hần lại kể tiếp: “Lúc tiên sinh về làng, dân làng thấy vẻ mặt của ta cau có khó chịu, thế là xúm lại hỏi ta vì sao lại thế? Lúc ấy ta liền kể lại chuyện mình phát hiện linh chi ngàn năm cho bọn họ nghe, cũng khuyên rằng chỗ đó rất nguy hiểm, nếu không có bản lĩnh thực sự thì chớ nên ham hồ đồ rồi tự mình hại mình.”

“Nhân tính là thứ khó đoán nhất trên đời này, con người hơn con vật ở chỗ không chỉ có bản năng mà còn có lý trí, nhưng khi lòng tham quá lớn trời dẫy thì người hay vật cũng đều như nhau, vì cái béo bở trước mắt mà bỏ cả tánh mạng của mình. Dù đã được tiên sinh khuyên răn từ trước, cuối cùng cũng có ba vị dân làng không tin tã, tìm đến chỗ vách đá với ý định thử vận may một phen.”

“Người thứ nhất rất giỏi leo trèo, nhưng lúc leo đến gần chỗ linh chi thì bị độc xà núp dưới gốc linh chi cắn chết. Người thứ hai rất giỏi đối phó rắn, tự chế tạo được bột phấn có thể xua đuổi độc xà, nhưng lúc trèo xuống vách đá thì lại bị trượt chân mà chết.”

“Người thứ ba chẳng giỏi điều gì, thấy hai người kia chết không toàn thân, y sợ hãi quá chừng, quay đầu bỏ chạy về làng. Chừng ba ngày sau, nỗi sợ qua đi, lòng tham của y lại trỗi dậy, một lần nữa vào rừng để hái linh chi.”

“Chỉ là lần này còn chưa kịp đến chỗ vách đá, y đã xui xẻo gặp phải một con hổ đói, trở thành bữa trưa của nó, kết thúc cuộc đời mình một cách lẳng xẹt.”

“Con người là một loại sinh vật rất khó hiểu, biết thức đêm không tốt nhưng vẫn thức đêm, biết uống rượu hại thân nhưng vẫn uống rượu, biết không học sẽ dốt nhưng vẫn ham chơi, chỉ vì không khống chế được dục vọng của bản thân mà nhận đủ loại quả đắng, hại chính mình, hại thân nhân, hại thiên hạ.”

Kết thúc câu chuyện, Từ Hiền chợt hỏi gã đệ tử khai môn nhà mình: “Tự Thành người nói xem, trong câu chuyện vừa rồi, tiên sinh có phải là ác nhân không?”

Lý Tự Thành gãi đầu đáp lại: “Tiên sinh không phải ác nhân, cái chết của ba vị dân làng kia là do họ tự mình chuốc lấy. Người không ác, nhưng có lỗi, lỗi của người nằm ở chỗ đã kể lại câu chuyện về linh chi, nếu người không kể thì mọi chuyện đã không diễn ra. Chỉ là nếu tiên sinh lỗi một thì ba vị dân làng phải lỗi đến chín mươi chín, bởi kẻ ra quyết định có nên đi hái linh chi hay không cuối cùng vẫn là họ, không có ai bắt ép cả.”

Từ Hiền gật đầu tỏ vẻ tán đồng với câu trả lời của gã, thán một câu “trẻ nhỏ dễ dạy”. Có điều còn chưa kịp nói gì thêm thì đã nghe Lý Tự Thành cười khò hời rằng:

“Tiên sinh, vậy đến lúc người học được bản lĩnh thần thông rồi có đi hái cây linh chi đó chưa? Chắc là người đã ăn rồi nhỉ, có thơm không tiên sinh?”

Từ Hiền: “...”

Lắc đầu một cái, hắn cười khổ đáp lại: “Không ăn được, lúc đó đã có một vị cao thủ võ lâm đi ngang qua hái trước rồi.”

Lý Tự Thành nghe vậy cũng không bất ngờ, lộ ra vẻ mặt như đang nói “quả nhiên là thế”, thấp giọng lầm bầm: “Cũng phải, nếu mà ăn được linh chi thì tiên sinh đã không bị què.”

Từ Hiền: “...”

Ăn linh chi có thể chữa què, e rằng ở thế giới này thì việc ấy đúng là có thể xảy ra, nhưng nghe vào vẫn thấy sai sai chỗ nào đó.

Từ Hiền không muốn bị tên đệ tử nhà mình làm cho cảm nín thêm lần thứ ba, vậy nên hắn vội lảng sang chuyện khác, rời xa linh chi ngàn năm.

“Hắn là ăn được rồi.” Nói một câu vô thưởng vô phạt, Từ Hiền bắt đầu đưa tay về phía cái nồi trước mặt mình, một cái nồi có tạo hình hết sức kỳ lạ.

Nó chính là phần quà mà hắn bất ngờ nhận được sau khi chứng kiến A Nhị bếp trưởng làm món chim sẻ nướng lá chanh.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Hai vị long sứ lên thuyền rời đảo

Vật phẩm:【Thực Thần Tiểu Táo】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ thông

Thiên địa vạn vật thành nguyên liệu, luyện chế kỳ trân thảo bụng thần.

Công thức của Thực Thần: 1/3

+ Tam Thiên Bao (Một loại bánh bao có thể khiến người ta no suốt 36 canh giờ)

*Chú: Thăng cấp nghề chế tạo【Đầu Bếp】giúp tăng cao phẩm chất của【Thực Thần Tiểu Táo】

Trước mặt Từ Hiền lúc này là một cái nồi đất tròn cao khoảng hơn thước, đường kính ước chừng một vòng tay của hắn.

Thay vì nói nó là một cái nồi đất, hình dạng của【Thực Thần Tiểu Táo】trông càng giống một tác phẩm nghệ thuật.

Đập vào mắt là hai quai cầm có tạo hình hết sức bắt mắt: Một con rồng quấn quanh miệng nồi, quai bên trái là phần đuôi rồng, bên phải là phần đầu rồng, chi tiết đến từng miếng vảy, con mắt.

Bề mặt nắp nồi điêu khắc hai con thần điêu một phụng một hoàng đang đuổi bắt nhau, tạo thành một vòng tròn, phần tay nắm trên nắp cũng được khắc chạm tinh xảo hình ảnh một cặp Âm Dương Ngự, đại biểu cho sự dung hòa.

Trên thân nồi mới thật sự đồ sộ, từ bầu trời cho đến biển cả, cầm tú sơn hà, cỏ cây hoa lá, muôn chim bách thú từ trên đất liền cho đến dưới nước đều có, đủ các loại hình vẽ lấp đầy thân nồi, tựa như chỉ cần có chỗ trống là họa sư liền múa bút lấp vào, nhưng tổng thể lại không hề hỗn loạn, cho người ta một thứ cảm giác hài hòa khó tả.

Cái nồi này chính là món kỳ vật Từ Hiền đạt được lúc nghề【Đầu Bếp】lên đến cấp độ năm, sau khi hắn chứng kiến quá trình nấu nướng của A Nhị bếp trưởng.

Đó chính là một cách khác để Từ Hiền nâng cấp nghề phụ, thay vì tự mình thực hành, hắn có thể thông qua việc quan sát, học hỏi hay được cao nhân dạy bảo để gia tăng độ thông thạo, tương tự như lúc hắn được Thượng Quan Cài Mệnh chỉ điểm đạo pháp, không có gì khác biệt.

Mặc dù tiến độ của nghề【Đầu Bếp】trước đó cũng rất gần với ngưỡng thăng cấp, nhưng có thể khiến Từ Hiền đạt được bước tiến lớn như bây giờ, tay nghề bếp núc của A Nhị đủ để xưng là xuất thần nhập hóa.

Từ Hiền chỉ tiếc là không được tự mình thấy Trù Thần xuất thủ, nếu không hẳn tin là nghề【Đầu Bếp】sẽ còn tăng thêm một hai cấp nữa.

Nhưng được xem A Nhị ra tay đối với hắc mà nói cũng quá có lời rồi, bởi không chỉ giúp hắc thăng cấp nghề【Đầu Bếp】, A Nhị bếp trưởng còn giúp Từ Hiền hoàn thành một nhiệm vụ đã bị treo mấy tháng, yêu cầu hắc phải xem qua quá trình nấu nướng của một vị trù nghệ đại sư, phần thưởng nhiệm vụ chính là công thức của món ăn mà hắc dùng để mở hàng cho 【Thực Thần Tiểu Táo】: Tam Thiên Bao.

Xèo!

Từ Hiền mở nắp, khói bốc lên nghi ngút, có lẽ người khác cho rằng dùng một cái này to như này thì hắc phải nấu món gì đó hoành tráng lắm... nhưng không, trong nồi chỉ có hai cái bánh bao mà thôi.

Từ Hiền cũng bất ngờ, nhớ lại khi này, hắc đã bỏ vào trong nồi hai con thỏ, một con gà rừng, một con hoẵng, không ít nấm và rau dại cùng với vài hòn đá, cứ tưởng sẽ nấu được hai cái bánh bao ngoại cỡ, ai biết chỉ là hai cái bánh bao nhỏ, một bàn tay cũng dư sức ôm hết.

“Cái này thật sự có thể no ba ngày sao?” Từ Hiền tự hỏi, chẳng mấy chốc hắc liền bỏ đi nghi vấn trong đầu mình, bởi hệ thống chưa bao giờ khiến hắc thất vọng cả.

“Ăn thôi, Tự Thành.” Gọi tên đệ tử nhà mình dùng bữa, Từ Hiền liền bốc lấy một cái Tam Thiên Bao lên, nhân lúc còn nóng mà cắn một miếng vừa miệng.

Nhai được vài ba lần, ánh mắt của hắc lập tức trợn lên, không phải vì bánh này có vấn đề gì, mà bởi vì mùi vị của nó nằm ngoài sự mong đợi của hắc.

“Ăn ngon.” Chỉ đơn giản như thế, ngoại trừ hai chữ này, Từ Hiền cũng không muốn diễn tả dài dòng thêm, bởi vì việc hắc muốn làm lúc này là tiếp tục cắn thêm một miếng.

Lý Tự Thành gãi gãi đầu nhìn cái bánh bao còn lại trong nồi, nét mặt có hơi nhăn nhó, giống như không biết có nên ăn hay không. Gã chẳng thể nào lý giải được bằng cách nào mà bỏ vài con thú rừng cùng đá cuội vào nồi lại cho ra bánh bao.

Trông thấy tiên sinh nhà mình ăn ngon lành như vậy, Lý Tự Thành chỉ có thể một lần nữa quy công cho loại thần thông nào đấy của hắc, sau đó cũng lấy cái bánh duy nhất còn lại trong nồi bỏ vào mồm nhai.

Ba bảy hăm một, như trâu nhai mẫu đơn, Bát Giới ăn Nhân Sâm Quả, gã nhai vài cái liền nuốt cả cái bánh vào bụng, sau đó không nhịn được ợ một tiếng rõ to, chếp chếp miệng ra chiều thòm thèm.

Xoa xoa bụng mình, Lý Tự Thành không hiểu sao một cái bánh nhỏ như vậy lại có thể khiến gã hơi có cảm giác no, hai con người nhìn【Thực Thần Tiểu Táo】như trông thấy quái vật.

Trái với gã, sau khi giải quyết xong mẫu Tam Thiên Bao cuối cùng, Từ Hiền nhìn cái nồi thần của mình với ánh mắt rất là hài lòng.

Bản thân hắc vốn cũng không quá yêu thích việc nấu ăn, lâu lâu mở tiệc nướng một lần còn được, chứ ngày nào cũng phải đốt củi nhóm lửa như hai tháng nay thì hắc cũng thấy hơi phiền, may là bây giờ không phải vậy nữa.

Không cần củi lửa cũng chẳng cần nêm nếm, tẩm ướp gia vị gì, chỉ cần đáp ứng được yêu cầu nguyên liệu của công thức, Từ Hiền cứ thế vút hết vào nồi cho【Thực Thần Tiểu Táo】tự nấu.

【Thực Thần Tiểu Táo】có lẽ tôn thờ cái gọi là “vạn vật đồng căn”, vậy nên Từ Hiền có bóc một nắm đất bỏ vào thì cái nồi này cũng có thể nấu ra thức ăn cho hắc, có thể nói nó chính là bảo bối tuyệt hảo nhất cho việc sinh tồn.

Cảm giác no căng cả bụng, Từ Hiền thu【Thực Thần Tiểu Táo】vào trong tay áo, sau đó lấy【Tầm Hung Kính】ra xác định mục tiêu kế tiếp của hai thầy trò.

156, 155, 154...

Nhìn số lượng Sát Thần môn đồ lại giảm đi hai, Từ Hiền không hề cảm thấy bức bối khi bị cướp quái, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ mới lạ kỳ.

Một là vì hắc chỉ mong bọn ác ôn này chết càng sớm càng tốt để đỡ hại người, hai là vì...

“Chờ nhiệm vụ hoàn thành, ta cũng nên tiêu xài một phen, mong là mức danh vọng mới sẽ không khiến ta phải thất vọng.”

Nghĩ đến hơn hai mươi lăm ngàn điểm Thiện Ác mà mình đang sở hữu, Từ Hiền giống như đã nhìn thấy viễn cảnh bản thân chơi vòng quay đến cạn kiệt tinh thần, trong kho đồ chất đầy bảo bối, võ học phẩm chất Tuyệt Phẩm, Sử Thi.

Càng tưởng tượng càng thấy háo hức, Từ Hiền cảm thấy không thể chờ được nữa, thu dọn đồ đạc rồi bảo Lý Tự Thành: “Tự Thành, xuất phát. Ta đã tính toán rồi, nếu hiệu suất tốt thì chúng ta có thể gạt được tối thiểu hai mươi thừa trước giờ Tuất, cho nên người nhất định phải nhanh hơn, chớ phụ kỳ vọng của ta!”

Giống như cảm nhận quyết tâm cháy bỏng ẩn sau vẻ mặt bình thản của tiền sinh nhà mình, Lý Tự Thành gật đầu thật mạnh, lớn giọng hô hào: “Đệ tử nhất định không làm tiền sinh phải thất vọng!”

Cuốn thảm, xếp ghế, ôm Đậu Phụ, sư đồ hai người không hề lãng phí một phút một giây nào, nhảy tọt lên chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】, lấy vận tốc một trăm hai mươi dặm một giờ phóng về hướng mà Từ Hiền chỉ định, chỉ để lại một mảnh khói bụi mờ mờ sau lưng.

...

Đồng Hải, Ly Vãn Đào, Tiềm Long Sơn.

Kim Lâm Các, Tiềm Long Hồ.

Vẫn là tòa tiểu đình ở giữa hồ, vẫn là giáo chủ Tư Đồ Kim Lý và Xích Long Sứ Nhiên Minh, nhưng lần này còn có thêm một người khác.

Tuổi chừng ba mươi, dung mạo diễm lệ, khí chất dịu dàng như nước, khoác trên mình một bộ cung trang có màu đen huyền, viền áo thêu lam tuyến có họa tiết hình sóng nước, dưới chân mang một đôi ủng có màu xanh nhạt, lấy chỉ đen thêu họa tiết hình rồng, chiếc bên phải có thêu hai chữ “Hắc Đế”, chiếc bên trái thì thêu hai chữ “Thủy Diệu”, cả hai đều nằm ở má trong, không dễ để người khác nhìn thấy.

Nữ nhân này chính là người có địa vị ngang bằng với Nhiên Minh, một trong Ngũ Hành Long Sứ của Thần Long Giáo, cũng là cao thủ Tiên Thiên tầng thứ tám, Hắc Long Sứ Tịch Nhu.

Trong lương đình, mắt nhìn mặt hồ tĩnh lặng, trên mặt mang theo mỉm cười, Tịch Nhu cùng Nhiên Minh phân biệt đứng hai bên trái phải của giáo chủ, không nói một lời, chỉ im im nghe hai người còn lại trò chuyện.

Tư Đồ giáo chủ hôm nay ăn mặc có phần rất cầu kỳ, trông còn hoa lệ hơn so với thường ngày.

Hắc y ở trong, kim bào khoác ngoài dài quét đất, đầu đội kim quan lấp lánh, trên người đeo đầy trang sức xa hoa, nom bộ dạng sang quý vô cùng.

Tư Đồ Kim Lý cố ý ẩn bệnh như vậy, cũng bởi vì hôm nay là ngày mà đoàn sứ giả của Ly Vãn Đào bắt đầu lên thuyền vào Trung Nguyên, tham gia Vân Tiêu Kiếm Hội ngày mừng năm tháng năm sắp tới.

Trước khi Nhiên Minh chỉ huy đại thuyền rời đảo, lão tất nhiên phải lên đài diễn thuyết một phen, khích lệ tinh thần người ra đi.

“Hai vị đi chuyến này, có đạt được thân binh hay không, không quan trọng. Chuyện chủ yếu ở đây, là phải tìm đến đối tượng kết minh, mở đường cho giáo ta phát triển ở Trung Nguyên.”

Hai mắt khép hờ, tay chấp sau lưng, giọng điệu trầm thấp, Tư Đồ Kim Lý chậm rãi dặn dò hai vị long sứ.

Tịch Nhu vẫn giữ nụ cười mỉm, nhu thuận gật đầu, tỏ ý nghe theo.

Chỉ có Nhiên Minh là không nhịn được hỏi: “Thưa giáo chủ, nói đến chuyện kết minh này, chẳng phải chính Tàng Vân Kiếm Trang đã tỏ thành ý rồi sao, chúng ta có cần thiết phải tìm thêm đồng minh hay không?”

Tư Đồ Kim Lý lắc đầu khẽ đáp: “Tàng Vân Kiếm Trang... không đáng tin. Trang chủ của bọn chúng, Công Dương Thánh Đức lại càng không đáng tin. Đối với kẻ này, kết minh ngoài mặt thì được, nếu muốn bắt tay cùng có lợi, giáo ta vẫn phải tìm bậc cao minh khác.”

Nhiên Minh nghe xong liền cúi đầu xuống, kính cẩn báo rằng: “Giáo chủ sáng suốt, là thuộc hạ ngu muội, không biết gian ngay. Xin hỏi giáo chủ, vậy đối tượng để chúng ta kết minh, trong lòng ngài phải chăng đã có ứng cử viên?”

Tư Đồ Kim Lý gật gù, vuốt râu mà nói: “Xích Long Sứ tâm tư linh mẫn, bốn giáo chủ quả thật đã có đối tượng. Ta từng nghe giáo chủ đời trước cảm khái rằng Đoàn thị Đại Lý trọng tín như mạng, chuyến này ngươi và Hắc Long Sứ có thể tìm hiểu xem sao, nếu thực như thế...”

Lão đề lừng không nói tiếp, nhưng Tịch Nhu và Nhiên Minh đều biết có ý gì, rất là nghiêm túc gật đầu đáp lại: “Thuộc hạ đã rõ, nhất định cẩn tuân theo lời giáo chủ!”

Ừm một tiếng tỏ vẻ hài lòng, Tư Đồ Kim Lý phát tay áo xoay người, thân hình nhoáng cái đã biến mất khỏi lương đình, chỉ để lại một câu nói văng vẳng bên tai hai người Tịch, Nhiên.

“Chính Ngộ cũng tới, hai vị long sứ theo ta thượng đài đi thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Huyền Kiếm Vệ và môn hạ Nga My

Thái dương ngả về Tây, một khắc cuối cùng của giờ Thân sắp hết.

“Dừng!”

Nhìn vào【Tầm Hung Kính】, Từ Hiền ra hiệu cho Lý Tự Thành dừng xe trong một bụi cây, thần sắc bỗng trở nên có phần ngưng trọng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì mục tiêu lần này của sư đồ nhà hắn là một tên Sát Thần Môn chúng với tu vi Tiên Thiên tầng tám, rất có khả năng là một trong số ít vị đường chủ còn may mắn sống sót trên đời.

Đương nhiên nếu chỉ có vậy thì không đủ làm cho Từ Hiền e ngại, nhưng một số thông tin khác về kẻ này trên【Tầm Hung Kính】mới là thứ khiến hắn phải dè chừng.

Một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay Từ Hiền, hình dạng giống hệt thanh kiếm mà hắn đã ném cho Lý Bất Mặc để giúp y đối phó Hàn Phá.

Cẩn tắc vô áy náy, trong không gian trữ vật của Từ Hiền còn đến mười ba thanh giống vậy nữa, đảm bảo không sợ thiếu vũ khí tiện tay.

Cho Đậu Phụ vào không gian chứa linh thú, Từ Hiền đổi cây trầm làm bằng Tụ Linh Mộc trên đầu mình thành Định Phong Trâm mà Lý Nhất Nguyên đã tặng, đồng thời búi tóc lên thật cao.

Chuẩn bị xong xuôi, Từ Hiền chấp kiếm sau lưng, trầm giọng bảo: “Đi thôi!”

Vừa dứt lời hắn liền nhảy khỏi【Bảo Nguyên Cực Tộc Xa】, chân đạp khinh công phóng nhanh về phía mặt trời lặn. Lý Tự Thành thấy vậy cũng lập tức vận dụng【Trục Nhật Thần Bộ】theo sát sau lưng tiên sinh nhà mình.

Từ chỗ sư đồ hai người dừng chân đến chỗ mục tiêu cách nhau gần hai dặm, Từ Hiền cố ý đậu xe ở chỗ xa như thế chính là vì tránh tạo ra động tĩnh quá lớn, hắn không muốn để tặc nhân biết được hành tung của họ quá sớm.

Vụt! Vụt!

Cây cối thưa dần, cỏ cây héo hon, khung cảnh xung quanh bắt đầu ít đi sắc xanh của thực vật mà đổi thành màu nâu đỏ của đất đá, mặt đất dưới chân hai thầy trò cũng trở nên khô cứng hơn trước rất nhiều.

Lại băng qua một bãi đá tảng, loáng thoáng nhìn thấy được cái miệng hang ẩn sau những hàng cây đã trụi lá, chỉ còn lại thân, Từ Hiền hạ cước lực của bản thân xuống, mắt nhìn chăm chăm đến chỗ ấy, lòng thầm nghĩ: ‘Hầm mỏ bỏ hoang? Dương Văn Quảng ơi Dương Văn Quảng, người cũng thật biết chọn nơi ẩn núp. Ừm? Đó là...’

Chân mày khẽ nhướn lên, Từ Hiền lúc này còn nhìn thấy vài con ngựa đang đi qua đi lại một cách vô định trước cửa hầm mỏ, trên lưng bọn chúng đều có yên cương, hiển nhiên không phải ngựa hoang mà có chủ nhân của mình.

‘Là đồng bọn của họ Dương, hay là...’ Hắn chợt nghĩ tới chuyện rất nhiều giang hồ hào kiệt cũng đang săn lùng Sát Thần Môn, không loại trừ trường hợp mấy con ngựa này là vật cưỡi của bọn họ.

Bịch!

Vọt lên ngọn cao, Từ Hiền đuổi chân trái ra sau, mũi chân đạp vào thân cây để mượn lực phóng tới chỗ có thềm đá nhô ra trước miệng hầm mỏ, đồng thời đưa tay lên ra hiệu cho Lý Tự Thành khoan hãy tiến vào.

Trước tiên hắn muốn xác định chủ nhân của đám ngựa là địch hay bạn đã rồi mới có thể tính tiếp. Bởi nếu chẳng may những kẻ này là đồng bọn của Dương Văn Quảng, không rõ cảnh giới võ đạo của bọn chúng ra sao mà cứ xông bừa vào, e rằng sư đồ hai người phải táng mạng lại nơi đây.

Hoặc chính xác hơn là chỉ có Lý Tự Thành thôi, Từ Hiền vẫn còn【Côn Bằng Độ Hư Thuật】để đào thoát nếu gặp nguy cơ sinh tử.

Chỉ gặp Xích Thổ đã biết là Lữ Bố ra trận, chỉ cần xem ngựa cũng có thể xác định được người, ngồi xỏm trên thềm đá, Từ Hiền bắt đầu dùng đôi mắt tinh tường của mình quan sát lũ ngựa này.

Một, hai, ba, bốn con ngựa, một đen, một nâu, hai trắng, hơn nữa yên cương phục sức mà chúng mang cũng đều có đặc điểm riêng.

Hai con ngựa đen có vẻ như đến từ cùng một thế lực, không chỉ màu lông giống nhau, trang bị trên người chúng từ đầu tới chân cũng hoàn toàn không có gì khác biệt.

Mặc dù chỉ đơn giản che được phần trán, cổ và chi trước, nhưng con ngựa đen này thậm chí còn được mang giáp sắt cơ đấy.

Một thanh kiếm treo ở giữa, một con giao long cuộn mình thành vòng tròn, nhìn vào họa tiết được khắc ở phần giáp trên trán ngựa, Từ Hiền tức khắc nhận ra đây chính là gia huy của hoàng tộc Long thị.

Hoặc trong trường hợp này có thể nói chính xác hơn là biểu trưng của Thiên Tử Huyền Kiếm Phù.

Huych!

Hai chân nhẹ nhàng đáp đất, Từ Hiền chậm rãi tiến lại gần một con ngựa đen, sau đó dựa vào【Tọa Vong Kinh】để xóa tan sự cảnh giác của nó, vươn tay kéo lấy một chiếc vó ngựa, dùng chân khí gạt đi bùn đất bám bên dưới bộ guốc của nó.

Nhìn thấy hai chữ “Huyền Kiếm” được khắc trên cái móng sắt của con ngựa, trong mắt Từ Hiền hiện lên một vệt tinh quang, lộ ra thần sắc như muốn nói “quả nhiên là thế”.

Bốn con xác định được hai, Từ Hiền lập tức chuyển ánh nhìn về phía hai con ngựa còn lại, chúng không được trang bị giáp trụ, kiểu dáng yên cương cũng chỉ là loại thông thường, hơn nữa còn chẳng hề đồng bộ, nhưng trên thân vẫn có điểm đặc biệt để Từ Hiền có thể xác nhận chủ nhân của chúng là ai.

Đặc điểm đó chính là cái mộc bài được treo bằng một sợi chỉ dày màu đỏ ở trước cổ chúng.

Nhìn hình tượng một tôn đại Phật tay trái đỡ Dương, tay phải đỡ Âm được khắc trên tấm mộc bài, Từ Hiền khẽ nhắm mắt lại, lục lại ký ức của mình, chừng mười nhịp thở sau liền tìm thấy được tin tức liên quan đến hình ảnh này.

Đó chính là môn huy của một trong Phật Môn Tam Từ Bi – Nga My Phái.

Nga My lấy Phật Đạo đồng tu, cho nên mới có hình tượng môn huy đặc biệt như thế này, đạo tràng của Nga My tọa lạc ở Nga My Sơn, một ngọn danh sơn bậc nhất tại Bình Châu, Đại Xương.

Ngoài ra, môn phái này còn chia ra Nam Tông và Nữ Tông, Nữ Tông ở tại trên đỉnh Nga My, Nam Tông thì trụ lại dưới chân núi, hơn nữa nếu không có lệnh của chương môn thì bị cấm chỉ lên đỉnh.

Ngoại trừ giới tính – đương nhiên rồi – thì cách tốt nhất để phân biệt Nga My Nam Tông và Nga My Nữ Tông chính nằm ở môn huy, khi mà môn huy của Nam Tông thì sẽ có hình tượng Phật đa tay trái đỡ Dương, tay phải đỡ Âm, còn của Nữ Tông thì ngược lại, tay trái đỡ Âm, tay phải đỡ Dương.

Việc một môn phái đồng tu Phật Đạo lại có thể được xếp vào Phật Môn Tam Từ Bi, Từ Hiền đến giờ vẫn nghĩ mãi không ra vì sao lại được, chỉ có thể tự vẽ ra một trò đùa làm câu trả lời: ‘Có lẽ Nga My chính là gián điệp do Phật Môn cài vào Đạo Môn nên mới có đặc quyền như vậy.’

Chờ đến sau này Từ Hiền mới biết được nguyên do sâu xa trong đó, còn chuyện bây giờ mà hắn biết được chính là chủ nhân của bốn con ngựa này là bạn không phải địch, hắn và đệ tử nhà mình có thể yên tâm bước vào hầm mộ.

Suy nghĩ của Từ Hiền kỳ thực có chút không chu toàn, bởi vẫn còn một khả năng là có kẻ gian đã giết chết chủ nhân của bốn ngựa và cưỡng chiếm bọn chúng để sử dụng. Nhưng cũng may là chuyện đó chưa từng xảy ra, và chẳng lâu sau đó Từ Hiền cũng nhận thấy được sơ sót này, tự rút kinh nghiệm cho bản thân.

“Đi thôi, Tự Thành!” Từ Hiền giải trừ trạng thái Tọa Vong, việc hắn đột ngột đứng dậy khiến cho con ngựa ở ngay sát đó bị kinh hoảng, hai chân sau của nó có lên đá một cái nhưng chỉ đá trúng không khí, bởi thân ảnh của Từ Hiền lúc này đã biến mất trong bóng tối của hầm mộ.

Lý Tự Thành vốn đang ngồi xõm trên đất đùa kiến, gặp Từ Hiền không đợi mình mà đã đi trước, gã lập tức lẩm bầm trách cứ tiền sinh lại muốn đoạt lửa với mình, hai chân giẫm mạnh một cái liền vọt thẳng vào trong hầm mộ, tạo thành kinh phong dọa cho lũ ngựa chạy tán loạn khắp nơi.

Tiến vào sâu hơn hai trượng, Từ Hiền dựa vào nhãn lực siêu phàm của mình nên vẫn nhìn rõ mọi vật xung quanh, gặp mấy chiếc xe cút kít đã hư hại hoàn toàn đang nằm trên đất, hắn đoán rằng hầm mộ này bị bỏ hoang ít nhất cũng phải hai mươi năm.

Vùù!

Chợt có gió mạnh ập tới, Từ Hiền không cần quay đầu lại cũng biết là Lý Tự Thành.

Dừng chân bên cạnh hắn, Lý Tự Thành có vẻ như cũng không hề bị bóng tối làm khó, ngàng đầu nhìn lên trần động, gã thấp giọng kêu lên: “Tiên sinh, có doi.”

Từ Hiền ừm một tiếng tỏ vẻ đã biết, cũng ngược đầu lên xem, lòng thì đang nghĩ xem có nên bắt vài con bỏ vào nồi hay không.

Dù sao【Thực Thần Tiểu Táo】nấu được vạn vật, hắn cũng không cần sợ bị nhiễm bệnh độc gì đó.

Từ Hiền thậm chí từng nghĩ đến việc thay vì phân hủy xác của địch nhân, hắn có thể... Nhưng rồi cũng thôi, bởi vì đạo đức và khẩu vị của Từ Hiền vẫn chưa suy đồi đến mức đó.

【Tâm Hung Kính】trong tay, liếc thấy khoảng cách giữa sư đồ nhà mình cùng Dương Văn Quảng vẫn còn gần sáu mươi trượng, Từ Hiền tiện tay nhặt vài hòn đá nhỏ trên mặt đất, sau đó không nói không rằng búng về phía bọn doi trên trần, tước đi sinh mạng của chúng.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Xác doi rơi la liệt trên đất, có những con may mắn không bị Từ Hiền nhắm tới cũng sợ hãi kêu lên léo nhéo, tung cánh bay đi tìm đường trốn.

Vạn sự chừa một đường, Từ Hiền không đuổi tận giết tuyệt, búng hết đá trong tay đi liền nói với Lý Tự Thành: “Giúp ta thu thập chúng lại.”

Nói xong liền lấy cái nồi thần của mình ra khỏi tay áo, mở nắp ra cho Lý Tự Thành bỏ xác doi vào trong.

Tam Thiên Bao có thể khiến người ta no ba ngày, Từ Hiền tin rằng hệ thống không lừa mình. Nhưng no ba ngày cũng chỉ là một cách gọi, tiếp theo đây hai thầy trò nhà hán phải trải qua một trận đánh ác liệt, mức tiêu hao sợ là đủ để triệt tiêu cái gọi là no ba ngày kia, nên hán quyết định chuẩn bị trước lương thảo để bổ sung thể lực tiêu hao.

Không vội nấu liên bây giờ, Từ Hiền cho【Thực Thần Tiểu Táo】vào lại không gian trữ vật, sau đó cùng Lý Tự Thành tiến sâu vào hầm mỏ.

Ngoại trừ tiếng bước chân của hai người, khu hầm bỏ hoang này tĩnh lặng như chết, điều đó khiến Từ Hiền cảm thấy có chút nặng nề trong lòng.

“Không có âm thanh chém giết truyền tới, phải chăng những người kia đều đã ngộ hại?” Từ Hiền vừa thận trọng tiến lên từng bước, vừa suy đoán về tình trạng của chủ nhân lũ ngựa trước cửa hầm mỏ.

Khi cách vị trí của Dương Văn Quảng chỉ còn chưa tới ba mươi trượng, tiện tay nhặt một khối quặng thô bị vứt bên vách hầm, trên mặt Từ Hiền chợt xuất hiện thần sắc ngạc nhiên khi nghe được tiếng thông báo của hệ thống.

[Các hạ...]

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Từ tiên sinh hôm nay đã khác

[Các hạ thành công mở khóa nghề Thợ Mỏ, đăng cấp hiện tại: 1]

[Các hạ nhận được 1 nhiệm vụ mới, xin kiểm tra giao diện nhiệm vụ để biết rõ chi tiết!]

“Tiên sinh?” Thấy Từ Hiền đột nhiên đứng lại và cầm lấy một tảng đá không buông, Lý Tự Thành chả có cách nào lý giải hành động này của hán, chỉ có thể thấp giọng gọi một tiếng.

Nghe được giọng của gã đệ tử, Từ Hiền lập tức tỉnh thần, vứt khối quặng thô trong tay sang một bên, tiếp tục tiến bước đến chỗ Dương Văn Quảng.

Hán không vội xem xét nhiệm vụ mới là gì, chuyện quan trọng nhất bây giờ là giải quyết tên Sát Thần môn đồ bị nghi là đường chủ kia.

Mười lăm trượng...

Mười ba trượng...

Mười trượng...

Tám trượng...

Càng vào sâu thì lối đi lại càng rộng hơn, từ lúc đầu chỉ vừa cho bốn người dàn hàng ngang mà nay đã đủ cho một hàng mười lăm, mười sáu người tiến bước.

Từ Hiền có thể nhận ra đây là một hầm mỏ cỡ lớn, từ này đến giờ hán và Lý Tự Thành đã đi qua ba, bốn cái ngã rẽ, hơn nữa còn phát hiện những lối đi thông đến hướng khác, nhưng nhờ có【Tầm Hùng Kính】nên hai thầy trò vẫn cứ thế đến gần vị trí của Dương Văn Quảng, chẳng phải lo tìm không thấy địch nhân.

Khi khoảng cách chỉ còn sáu trượng, Từ Hiền chợt nhướn chân mày lên, đi sát lại và áp tai vào vách hang. Hán giống như loáng thoáng nghe thấy một vài âm thanh gì đó, nhưng dù cố lắng cũng chỉ nghe được mấy tiếng “lục đục” vô cùng tối nghĩa, không cách nào nhận rõ đây là âm thanh phát ra từ thứ gì.

Bốn trượng, ngoặt vào một lối rẽ ở bên phải, Từ Hiền nhìn về phía trước, thần quang xẹt qua trong mắt, hán lập tức hiểu vì sao mình không nghe được động tĩnh chiến đấu rồi.

Sư đồ hai người đồng loạt dừng bước.

Lý Tự Thành cũng nhìn thấy khung cảnh trước mắt, gã lại gãi đầu, trên mặt hiện đầy vẻ khó hiểu mà thốt rằng: “Tiên sinh, đây hình như là... ngộ cut?”

Đúng vậy, trước mặt gã và Từ Hiền chính là một ngõ cụt, một ngõ cụt do vô số các hòn đá lớn nhỏ, đủ loại kích cỡ tạo thành.

Gã nghĩ rằng có lẽ đây là lần đầu tiên phép thần thông của tiên sinh nhà mình xuất hiện sai lầm, nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Mục tiêu của hai thầy trò – Dương Văn Quảng – chính đang nằm ở phía sau đồng đá vụn này.

Trước nghi vấn của Lý Tự Thành, Từ Hiền không giải thích bất cứ gì, hần chỉ tiến lại gần đồng đá vụn, vung tay đâm nhẹ vào hòn đá gần mình nhất.

Bịch! Bịch!

Đưa tay lên vuốt cằm, Từ Hiền thầm đoán: ‘Có thể ngăn không cho âm thanh truyền đi, e rằng chỗ này cũng phải dày chục thước.’

Trong lúc này, Lý Tự Thành cũng tiến lại gần, thấy tiên sinh nhà mình lấy tay đập đá, gã cũng bắt chước theo tung hai nắm.

Rầm! Rầm!

Hai hòn đá lớn cỡ con bê trước mặt gã lập tức vỡ toang, nát ra thành mấy chục hòn nhỏ văng ra lung tung.

Thấy gã định tung thêm vài cú nắm, Từ Hiền liền đưa tay cản lại, hần cũng không muốn sư đồ nhà mình bị nhấn chìm trong dòng lũ đá trôi.

“Mục tiêu ở đằng sau đồng đá này.” Từ Hiền trầm giọng giải thích một câu, kiếm trong tay đã chỉ xuống mặt đất.

“Vậy tiên sinh cứ để đệ tử đập vỡ nó là được!” Lý Tự Thành nói một câu đầy khí phách, đưa tay ra sau lưng rút lấy thiết côn.

Từ Hiền vốn định nói rằng không dễ đến thế, có điều nghĩ đến thiên phú【Lực Khả Bạt Sơn】của tên đệ tử khai môn này, hần liền rút lại ý nghĩ ban đầu của mình.

Nhưng dù biết Lý Tự Thành đúng là có thể đánh xuyên qua đồng đá vụn, Từ Hiền vẫn không dám để cho gã làm vậy. Như vừa mới nói ban nãy, hần không muốn bị nhấn chìm trong biển đá.

Thế là Từ Hiền vung tay trái ra cản trước thiết côn, lắc đầu bảo rằng: “Rất nguy hiểm, chẳng may chúng nó cùng nhau lăn tới, có là cao thủ Tiên Thiên cũng đừng hòng toàn mạng.”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ, tiên sinh?” Lý Tự Thành nhăn mặt lại hỏi.

Từ Hiền nói: “Trong hầm mộ này tất nhiên còn có lối khác dẫn đến chỗ tên ác tặc, nhưng nếu muốn tìm tới e rằng phải mất không ít thời gian, hơn nữa cũng không bài trừ có cơ quan mật thất, nếu thật vậy thì khó càng thêm khó. Cho nên...”

Từ Hiền quay đầu lại nhìn Lý Tự Thành, trầm giọng nói tiếp: “...Một mình ta vào trong là đủ rồi, Tự Thành ngươi cứ ở đây canh chừng. Chờ tiên sinh giải quyết xong hung đồ, lập tức đi ra hội hợp với ngươi.”

Vừa dứt lời, hần liền nhún người một cái nhảy lên trần động, miệng niệm chú ngữ: “Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...”

“Như vậy sao được...” Lý Tự Thành còn chưa nói xong thì cá Côn đã lộn nhào một vòng, biến mất giữa hư không, đồng thời mang đi tiên sinh nhà hần.

Siết chặt trường côn trong tay, Lý Tự Thành tròn to mắt nhìn đồng đá vụn trước mặt mình, trong hai con ngươi bắt đầu xuất hiện nộ hỏa.

Lý Tự Thành rất rất rất không thích cái thứ đang cản địa không cho gã theo kịp bước chân của tiên sinh.

Đối với những thứ như vậy, Lý Tự Thành cho rằng bọn chúng chỉ nên có một kết cục duy nhất.

Đó là hủy diệt.

...

“...Nam Minh hữu điều, kỳ danh vi Bằng.”

Đại điều giương cánh, Từ Hiền đột ngột xuất hiện giữa hư không, nhẹ nhàng đáp đất bằng hai chân.

Đảo mắt một vòng, hần lập tức phát hiện mình đang xuất hiện trong một căn hầm khá là rộng rãi, ngang dọc phải hơn trăm trượng vuông, chỗ trần động cao nhất tính từ mặt đất lên cũng phải đến hơn ba trượng, bốn bề treo đầy bó đuốc, vậy nên dù hoàn cảnh phong bế nhưng ánh sáng lại khá đầy đủ.

Ở phía đằng xa, Từ Hiền phát hiện có ba nhân ảnh đang giao thủ, hoặc nói chính xác hơn là có hai người liên hợp với nhau cùng đối phó một người, nhưng dù vậy thì tình cảnh của họ cũng không quá khá khẩm, ai nhìn qua cũng dễ dàng thấy được hai người đó đang nằm trong thế hạ phong.

Vốn đã có nhãn lực siêu phàm, lại thêm không gian nơi đây đủ sáng, Từ Hiền dễ dàng thấy được hai người nọ ngoại trừ diện mạo bất đồng ra thì thứ gì trên người họ cũng đều giống hệt nhau.

Trong tay mỗi người là một thanh trường kiếm có màu đen huyền từ phần mũi cho đến phần chuôi, họ cũng đang mặc trên mình một bộ cẩm y màu đen có kiểu dáng chẳng khác gì nhau, sau lưng thêu lấy biểu trưng của Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ, trên ngực trái thêu lấy ba thanh tiểu kiếm bất chéo nhau, tạo thành hình bông tuyết.

Hạ Cấp là một kiếm, Trung Cấp là hai kiếm, Cao Cấp là ba kiếm, Từ Hiền nhờ đó mà lập tức đoán được hai người này chính là Huyền Kiếm Vệ Cao Cấp, tu vi đều đạt tới Tiên Thiên tầng một, chỉ cần lập đủ quân công thì có thể tham gia khảo hạch Huyền Kiếm Đội Trưởng, trở thành nhân vật thực quyền có số có má.

Nhưng điều kiện tiên quyết là hai người có thể sống qua được kiếp nạn này đã rồi tính, bởi vì đối thủ của họ - Dương Văn Quảng – chính là một tên cao thủ Tiên Thiên tầng tám, mặc dù cái tầng tám này có đến bốn năm phần là nước.

Dựa vào【Tọa Vong Kinh】nên Từ Hiền có thể giấu giếm được sự xuất hiện của mình trước hai vị Huyền Kiếm Vệ và Dương Văn Quảng, nhưng đối với kẻ trực tiếp nhìn thấy được mình thì hẳn cũng đành bó tay,【Tọa Vong Kinh】không có công năng giúp ẩn tàng hình.

“Ngươi, ngươi là ai?” Ở ngay bên chân hắn, một vị thiếu niên nào đó vừa lấy sạch can đảm để hỏi ra câu này, dù cố gắng hết mức có thể rồi nhưng vẫn không giấu đi được sự run rẩy trong âm thanh của mình.

“Hậu Thiên thập nhất trọng, không tệ.” Từ Hiền cúi đầu nhìn xuống, mỉm cười hiền hòa, giọng điệu thung dung: “Người tới cứu các vị.”

Hắn không hề vì tạo hình kỳ dị của thiếu niên này cùng với kẻ đang bất tỉnh trong ngực gã mà lộ ra chút dị sắc nào, thái độ thân hòa, âm thanh ảm áp như gió xuân thổi nhẹ.

Nói là kỳ dị, đó là vì thiếu niên này đầu thì cạo trọc, giữa trán thì có một chấm chu sa, diện mạo tuấn tú, trắng trẻo, trông qua tưởng chừng là hòa thượng nhưng trên người gã lại không hề khoác cả sa, ngược lại là một bộ cẩm phục có nhan sắc hết sức nổi trội, với màu hồng làm chủ đạo và màu tím làm điểm xuyết.

Nam nhân nếu dám mặc y phục có loại màu sắc này rất dễ bị kẻ khác trêu chọc là bán nam bán nữ, nhưng Từ Hiền lại chưa từng sinh ra ý nghĩ đó. Bởi vì hắn biết, một người có phải đàn ông chân chính hay không nằm ở việc họ đã làm được những gì, không phải ở việc họ mặc quần áo màu gì.

Huống hồ đây còn là đồng phục của một trong Phật Môn Tam Từ Bi – Nga My, đại thế lực nằm trong nhóm Lục Đại Phái của Võ Lâm Minh, những kẻ dù tư cách lấy chuyện này ra đùa giỡn họ quả thật chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhìn thanh trường kiếm bên cạnh thiếu niên, ngó thấy phần đuôi chuôi kiếm được làm theo hình chữ Vạn nằm trên nền Thái Cực Đồ, lại thêm tạo hình của gã và hai con ngựa ngoài hăm mô, Từ Hiền có thể chắc chắn mười phần gã chính là môn hạ Nga My Nam Tông.

Đương nhiên, cả tên cao thủ Tiên Thiên tầng hai đang nằm bất tỉnh, trông giống như là sư huynh của thiếu niên cũng thế.

Liên tưởng đến vết máu bên khóe miệng Dương Văn Quảng mà bản thân vừa thấy mới nãy, Từ Hiền đoán được rất có thể tên sư huynh này đã thi triển thủ đoạn đặc biệt nào đó để dả thương Dương đường chủ, cũng vì vậy mà phải trả một cái giá đắt, trọng thương hôn mê.

Bằng không, dù【Đại Diễn Tung Hoành Kiếm Trận】của Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ có lợi hại tới đâu, Từ Hiền cũng không cho là hai vị kiếm vệ Tiên Thiên tầng một có thể chống được quá ba mươi hiệp trước Dương Văn Quảng.

Nhưng tình trạng của hai người đó lúc này cũng chẳng mấy lạc quan.

Trường thương đâm tới như độc xà phun lưỡi, Dương Văn Quảng cúi người né khỏi lưỡi kiếm của tên kiếm vệ sau lưng mình, đồng thời đâm trúng bả vai của tên kiếm vệ trước mặt, mũi thương xuyên thủng bờ vai người sau, khiến hắn chảy máu ròng ròng.

Từ Hiền biết mình không thể bàng quan được nữa, hai tên Huyền Kiếm Vệ sắp chống hết nổi rồi.

“Tiểu huynh đệ, mời xem tại hạ ngăn con sóng dữ.” Từ Hiền bỗng cười nhạt, thấp giọng đùa gã đệ tử Nga My một câu.

Trong đầu bỗng nhảy lên cảnh tượng lúc đoàn người Bao công tử tới cứu mình trong đêm giao thừa, Từ Hiền mắt lộ tiếu ý, trường kiếm giờ ngang, giọng lạnh lạnh hô vang:

“Thanh thiên bạch nhật, càn khôn sáng láng, ác tặc to gan, sao dám lộng hành? Có Tọa Vong Dị Khách Từ Hiền ở đây, ta nhất định phải bắt ngươi về quy án!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 189: Bồi phạt có thể đè chết người

【Đại Diễn Tung Hoành Kiếm Trận】chính là trận pháp sát phạt chuyên dụng của Phá Vũ Quân, một đội quân khét tiếng của Đại Diễn năm xưa.

Bởi vì kiếm trận không thích hợp với chiến trường, vậy nên trọng trách của Phá Vũ Quân không phải ra trận đánh giặc, mà nhiệm vụ của đạo quân này chính là đối phó các thế lực giang hồ chống đối triều đình.

Đại đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín.

【Đại Diễn Tung Hoành Kiếm Trận】lấy bốn mươi chín người hợp thành trận là tối ưu nhất, nhưng nếu trong trường hợp thiếu thốn nhân thủ thì chỉ cần hai người, một “tung” một “hoành” cũng có thể thành trận.

Để phối hợp cùng trận này, ngoài trừ phải học tâm pháp vận dụng, cũng như nhận rõ các phương vị đặc biệt để di chuyển theo trận hình, người nhập trận còn phải học thêm một bộ【Tung Hoành Kiếm Pháp】có phẩm giai Thượng Thừa Thiên cấp.

【Tung Hoành Kiếm Pháp】tuy có phẩm giai không tệ, nhưng chiêu số thực sự rất đơn giản, xuất kiếm hoặc ngang hoặc dọc, không có thể chiêu hiểm hóc, nhưng bù lại biến hóa rất nhiều, nhất là khi phối hợp với những ai học chung bộ kiếm pháp này, càng nhiều người thì uy lực lại càng cường đại, nếu như còn bày thêm【Đại Diễn Tung Hoành Kiếm Trận】thì chỉ có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Ngày xưa, triều đình Đại Diễn từng phái chín tổ Phá Vũ Quân với toàn cao thủ Tiên Thiên vây quét một tên ma đầu Thần Mạch cánh.

Mỗi tổ gồm bốn mươi chín người tạo thành【Đại Diễn Tung Hoành Kiếm Trận】, sau đó thông qua một món thần binh mà kết thành【Đại Diễn Tung Hoành Kiếm Trận – Cửu Cung Biến】với bốn trăm bốn mươi một vị cao thủ Tiên Thiên cùng thi triển ra【Tung Hoành Kiếm Pháp】, phong tỏa hết thấy đường lui của ma đầu.

Sau ba ngày ba đêm, Phá Vũ Quân cuối cùng mới chết được ma đầu Thần Mạch cánh, hoàn thành một lần hành động vĩ đại, kinh hải thiên hạ, chấn nhiếp Trung Nguyên, dọa cho chín thành chín cao thủ Cửu Châu phải co đầu rút cổ, thần phục trước thánh uy của Đại Diễn hoàng triều.

Đáng tiếc, sau khi Đại Diễn vong quốc, món thần binh kia cũng đã thất lạc hơn sáu trăm năm, e rằng tráng cửu kinh thế năm xưa sẽ không có ngày tái hiện.

Nhưng muốn thực hiện tráng cửu cũng phải dựa vào nhiều người, chứ nếu chỉ có hai tên Huyền Kiếm Vệ Tiên Thiên tăng một như lúc này đây, một tên đường chủ Sát Thần Môn cũng đủ khiến bọn họ ăn một chầu.

Một tung một hoành, tên Huyền Kiếm Vệ phụ trách tung kiếm bỏ một nhát xuống đầu Dương Văn Quảng, không chút nào bận tâm đến thương thế của đồng bạn ra sao.

Này chẳng phải là hấn máu lạnh vô tình hay gì, bởi đây chính là tính kỷ luật mà hấn đã rèn luyện được khi tham gia vào Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ. Trong lúc thi hành nhiệm vụ, đối chiến hung phạm, bất cứ một tên Huyền Kiếm Vệ nào cũng không được phép để bản thân bị phân tâm, dù là vì chuyện gì đi chăng nữa.

Bởi vậy, dẫu cho tên đồng bạn có chết đi thì hấn cũng sẽ không nhú mảy một cái. Đau thương khóc lóc gì đó đều phải chờ giải quyết xong địch nhân rồi mới có thể tính tới.

Tên Huyền Kiếm Vệ còn lại đương nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, mặc cho cảm giác đau đớn truyền tới từ đầu vai, hấn không rảnh đâu để ý đến thương thế của chính mình.

Lúc này đây, hấn chỉ biết là mũi thương của Dương Văn Quảng đã bị bắp thịt của mình giữ lại, trong chớp mắt khó mà thu hồi, vậy nên đây cũng là cơ hội tuyệt hảo nhất để hấn và đồng bạn có thể tận dụng để giải quyết họ Dương.

Chẳng cần nhìn nhau một lần nào, hai tên Huyền Kiếm Vệ một trước một sau phối hợp không chút kê hở. Tên ở sau lưng Dương đường chủ vừa bỏ kiếm xuống thì kẻ ở trước mặt cũng nhện đầu chém ngang, thanh huyền kiếm trong tay hóa thành một vệt đen cắt tới cổ Dương Văn Quảng.

Tung hoành phối hợp, hai luồng kiếm khí, một ngang một dọc, một trước một sau, tạo thành hình chữ thập ép Dương Văn Quảng vào giữa, ý đồ một đòn phân họ Dương thành bốn mảnh.

Kiểm pháp Thượng Thừa Thiên cấp cố nhiên lợi hại, nhưng tu vi Tiên Thiên tăng tám dù có bốn năm phần là nước thì vẫn là tăng tám, dựa vào cương khí hộ thể thôi cũng đủ để triệt tiêu tám, chín thành uy lực của kiếm khí.

Một, hai thành còn lại, Dương Văn Quảng trực tiếp thi triển Kỳ Công Dị Thuật cửu phẩm【Thạch Hóa Thuật】để chống đỡ.

【Thạch Hóa Thuật】có diệu dụng giúp Dương đường chủ biến một phần cơ thể y trở nên cứng như đá, so với các loại công phu hoành luyện như【Thiết Đầu Công】,【Thiết Bó Sam】thì kém xa tít tắp, nhưng thắng ở chỗ không cần khổ luyện ngày đêm như những loại võ học đó, hơn nữa tùy một vài trường hợp mà có thể tạo được hiệu quả bất ngờ.

Như lúc này đây, Dương Văn Quảng lập tức thạch hóa phần cổ họng của mình, lại vận dụng thêm cương khí hộ thể, trực tiếp hứng chịu đòn hoành kiếm của kẻ trước mặt mà lông tóc không thương.

Chẳng dừng ở đây, Dương đường chủ vừa hứng kiếm vừa không quên phóng người về trước, dựa vào đó mà tránh thoát được đòn công kích của tên Huyền Kiếm Vệ sau lưng mình.

Lòng bàn tay vận đủ mười thành công lực, họ Dương tung một chưởng như trời giáng vào đầu chuôi thương, dưới chân y như được tiếp thêm sức gió, và một tiếng đã vọt qua đỉnh đầu tên Huyền Kiếm Vệ trước mặt mình, đưa tay ra bắt lấy thanh trường thương vừa đâm xuyên qua bả vai của kẻ địch từ mũi thương cho đến tận cán thương.

Cũng trong lúc này, giọng nói lạnh lạnh của Từ Hiền đúng lúc vang lên, ngay sau đó là âm thanh không khí bị xé rách kèm theo tiếng pháo nổ, một viên bi sắt lấy tốc độ kinh hồn bắn thẳng tới huyết Đản Trung của Dương Văn Quảng.

“Từ lúc nào...” Họ Dương gầm lên, nhưng chưa nói hết câu liền phải ngậm miệng nếu không muốn bị cục sắt nhỏ mà có võ kia kết liễu tính mạng của mình.

Không lùi một bước, ngân thương trong tay xoay như chong chóng, Dương Văn Quảng thành công đẩy văng viên bi sắt của Từ Hiền, nhưng y cũng cảm nhận được sự chấn động nơi cổ tay mình khi viên bi chạm vào cán thương.

‘Chỉ lực bậc này, chẳng lẽ là Đoàn thị? Không đúng, Đoàn thị chỉ pháp tập trung hết vào nội khí, không cần thông qua vật dẫn.’

Dương Văn Quảng mặt đầy u ám, một tên võ tu cảnh giới Hậu Thiên lại có thể thần không biết quỷ không hay lên vào đây, lại còn sở hữu chỉ pháp mạnh mẽ vô song, y chẳng tin là Từ Hiền sẽ không có át chủ bài gì đang ẩn giấu.

Trước đó bị tên Nga My Nam Tông kia ám toán một phen khiến Dương đường chủ suýt thì lật thuyền trong mương, nên lúc này đây y đã trở nên cảnh giác vạn phần, vừa thấy Từ Hiền thân thủ bất phạm lập tức nghi thần nghi quỷ.

Nhưng khoảng trống để Dương Văn Quảng có thể bình tâm suy nghĩ là không có, hai tên Huyền Kiếm Vệ chẳng thèm quan tâm Từ Hiền xuất hiện ở đây bằng cách nào, bọn họ chỉ để ý đến chuyện có giết được địch nhân hay không mà thôi.

“Ngươi là...” Họ Dương một lần nữa bị ngắt lời, tên Huyền Kiếm Vệ bị y đâm thủng đầu vai mặc kệ phần cánh tay gần như sắp phế bỏ của mình, tiếp tục giờ kiếm chém ngang hông Dương Văn Quảng.

Chỉ cần không phải tay cầm kiếm bị thương, chỉ cần vẫn còn dùng được【Tung Hoành Kiếm Pháp】thì đối với hắn mà nói bản thân mình vẫn đang trong trạng thái toàn thịnh.

Loại đấu chí này, hoặc là nói tính kỷ luật này, dù là Từ Hiền cũng cảm thấy có vài phần khâm phục.

“Muốn chết!” Dương Văn Quảng thấy tên Huyền Kiếm Vệ kia không lui đi ôn đường vết thương mà còn dám tấn công mình, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, mang theo lửa giận quét ngang một thương về phía hắn.

Phẩm giai thương pháp của họ Dương không sánh được【Tung Hoành Kiếm Pháp】nhưng y lại thắng ở chỗ tu vi chênh lệch, kiếm khí chống đỡ không quá hai nhịp thở liền bị thương kinh đánh tan, hơn nữa thể thương chỉ giảm ba phần, tiếp tục quét đến chỗ Huyền Kiếm Vệ, trông như sắp rách phá bụng của hắn để moi ruột ra ngoài.

Nhưng có hoành tảo phải có tung, có công tất phải có thủ,【Đại Diễn Tung Hoành Kiếm Trận】nếu chỉ công không thủ thì làm sao vẹn toàn, làm sao xứng được với hai chữ “Đại Diễn”?

Thế là đương lúc ngàn cân treo sợi tóc, vào thời điểm mà mũi thương của Dương Văn Quảng chỉ còn cách da thịt của đồng bọn chưa tới nửa tấc, tên Huyền Kiếm Vệ còn lại xuất thủ như điện, huyền kiếm trong tay quét một đường từ dưới lên, khí kinh thay vì sắc bén lại trở nên dày nặng, hóa thành kiếm thuẫn chặn lại một thương này của họ Dương.

Cũng trong lúc đó, gót chân Từ Hiền chợt xuất hiện một chút sưng mò có màu đỏ cam, đồ người phóng về trước, hắn thoáng cái đã tiếp cận Dương Văn Quảng trong phạm vi sáu thước, duỗi tay đâm kiếm.

【Từ Hàng Kiếm Điển】: Kiếm Khí Trường Giang.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】: Tổ Nguyệt Phân Huy.

Trường kiếm còn chưa tới, kiếm khí tinh thuần chí cực đã đi đầu, thẳng hướng đến giữa trán Dương Văn Quảng, khiến người sau cảm thấy nhói nhói nơi mi tâm, trong đầu bỗng nhiên cảm thấy đau nhức lạ thường.

Nguyệt quang chiếu sáng, xem hai con người của Dương đường chủ như hai hồ nước mà rọi thẳng vào, khiến y bất ngờ bị lóa mắt, khó lòng nhìn rõ kiếm chiêu của Từ Hiền.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】sau khi được【Đại Tông Sư Thạch】cải tiến còn có thêm thuộc tính khắc tà, vậy nên khi gặp phải kẻ tu luyện【Sát Lục Thân Đồ】như Dương Văn Quảng, kiếm chiêu của Từ Hiền sẽ càng thêm lợi hại, đó cũng là lý do mà hắn không dùng thân phận Thiên Hồ Hiệp để đối chiến với y.

Thiên Hồ Đại Hiệp dùng đao, Tọa Vong Dị Khách dùng kiếm, Từ Hiền tạm thời không có ý định tự và mặt mình.

Từ Hiền có tự và hay không thì đó là chuyện của sau này, còn bây giờ thì chuyện vừa xảy ra chính là Dương Văn Quảng vừa tránh được mũi kiếm đòi mạng của hắn.

Gặp Từ Hiền nói tiếp một chiều Minh Hà Cộng Ảnh, khoan nhắc đến họ Dương đối ứng ra sao, chỉ nghe gã thiếu niên đệ tử Nga My ở đằng xa hô lên: “Hóa ra Từ sư diệt là Toàn Chân cao đồ?”

Nghe được câu này, Từ SU’ DIỆT suýt chút nữa để tuột trường kiếm trong tay mình.

Từ Hiền: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Chuyện cũ Toàn Chân, tiên sinh giải thích

Từ Hiền nghe gã đệ tử Nga My gọi mình là “sư diệt”, trên mặt lập tức hiện lên thần sắc dờ khóc dờ cười, nhưng một thức Minh Hà Cộng Ảnh vẫn thi triển trôi chảy như thường, không có vẻ gì là bị ảnh hưởng từ việc ấy.

Nhất tâm nhị dụng, tay thì vung kiếm đâm tới huyết Thái Dương lẫn Đan Điền của Dương Văn Quảng, trong đầu Từ Hiền thì lại nghĩ đến một vài lời đồn về Toàn Chân Giáo và Nga My Phái mà hắn nghe được từ Lý Bất Mặc sáng nay.

“...Từ tiên sinh, nhắc đến Toàn Chân Giáo, Lý mỗ cũng có một chuyện khá thú vị muốn nói cho người biết. Đây là một sự thật, nhưng ai cũng lan truyền rằng nó là một lời đồn, vậy nên người cứ xem nó như một lời đồn đi, chớ coi là thật.”

“Lời đồn này bắt đầu từ bốn mươi năm trước, nhân vật chính liên quan đến chương môn Nga My khi đó, cùng một vị sư thúc của đương kim chương giáo và Toàn Chân Thất Tử ngày nay.”

“Năm ấy, hai vị này đều đã trở thành cao thủ Thần Mạch cảnh, vinh danh xưng hào võ lâm thần thoại, nhưng từ lúc còn niên thiếu đã tính tình không hợp, liên tục hẹn đánh nhau từ lúc còn Hậu Thiên cho đến Tiên Thiên, rồi đến Huyền Tông, tính sơ cũng hơn nghìn trận, thắng thua sàn sàn như nhau, ai cũng chẳng phục ai.”

“Người chắc cũng biết đó, Hậu Thiên, Tiên Thiên quyết đấu còn không sao, nhưng từ Huyền Tông trở lên, chân khí thể nội cộng minh với thiên địa linh khí bên ngoài hình thành pháp tướng, khả năng ảnh hưởng đến môi trường xung quanh quả thật không nhỏ, lực phá hoại lại càng ghê gớm vô cùng. Mà nếu Huyền Tông đã vậy, Thần Mạch còn kinh khủng đến cỡ nào, hẳn là người cũng có thể tưởng tượng ra được.”

“Lâu lâu đánh một còn không sao, đằng này chương môn Nga My và sư thúc Toàn Chân cứ ba ngày lại hẹn nhau đánh một trận nhỏ, năm ngày đấu một trận lớn. Kể từ ngày tấn cấp Thần Mạch, trong phương viên năm trăm dặm nơi họ quyết đấu suốt một năm đã chẳng còn chút sự sống nào, đến cả cỏ cũng không mọc nổi, quả thật có hại thiên hòa.”

“Trước hậu quả nghiêm trọng do hai người tạo ra, sư thúc Toàn Chân thì thấy không sao nhưng chương môn Nga My thì thấy có sao, bởi chỗ mà cả hai hẹn ra đánh nhau chính là ở cánh rừng sau núi Nga My – Diệt Tuyệt Lâm. Mặc dù diện tích Diệt Tuyệt Lâm rất rộng lớn, nhưng sợ là chờ qua mười, hai mươi năm thì hậu sơn của Nga My cũng phải biến thành sa mạc mất.”

“Thế là chương môn Nga My mới nghĩ ra một biện pháp hay, đó chính là chuyển võ đài của hai người từ Diệt Tuyệt Lâm sang... Chung Nam Sơn. Nhưng đó chỉ có thể là ý nghĩ hảo huyền của chương môn Nga My mà thôi, nhìn thấy Diệt Tuyệt Lâm sắp rơi vào thảm cảnh như chính cái tên của nó, sư thúc Toàn Chân mặc dù rất không đáng tin cậy nhưng đến cùng vẫn biết bảo vệ gia viên môn phái. Diệt Tuyệt Lâm có thể phá, nhưng Chung Nam Sơn không thể phá, sư thúc Toàn Chân chính là khôn ngoan như vậy.”

“...Diệt Tuyệt Lâm thì đối thủ không chịu đánh, Chung Nam Sơn thì bản thân y không chịu đánh, mà đánh ở những chỗ khác thì dễ ngộ thương kẻ vô tội, thậm chí gây thù chuốc oán với người khác. Nếu mà rời Trung Nguyên đến ngoại vực đánh nhau cũng có thể, nhưng chương môn Nga My còn phải lo liệu sự vụ môn phái, thế là đối sách này cũng bị gạt qua một bên.”

“Không đánh được nữa, chương môn Nga My bắt đầu quay lại tập trung vào chuyện phát triển môn phái, ý nghĩ hơn thua với sư thúc Toàn Chân cũng chậm rãi phai nhạt đi. Nhưng sư thúc Toàn Chân thì lại không như vậy, mặc dù bối phận rất cao, nhưng y ở Chung Nam Sơn chính là kẻ vô công rồi nghề, ngoại trừ võ đạo ra thì chẳng cần quan tâm gì khác, nên quyết tâm phân rõ thắng thua với chương môn Nga My vẫn cháy hừng hực trong y.”

“Thế là sư thúc Toàn Chân Giáo đã đưa ra một quyết định khiến cho đám hậu bối của Chung Nam Sơn bị y hố một vô không nhẹ, di chứng để lại đến năm mươi năm sau.”

“Theo đó, sau một năm chuẩn bị chu toàn, y và chương môn Nga My sẽ chỉ đấu thêm một trận cuối cùng để phân rõ thắng bại đôi bên, người nào thắng trong cuộc đấu này sẽ là kẻ thắng lợi vĩnh viễn, kẻ thất bại thì cũng đồng lý như thế, đạt được thành tựu bại trận trọn đời.”

“Một trận đấu có ý nghĩa trọng đại như thế, sư thúc Toàn Chân cảm thấy không có tiền đặt cược thì không được, thế là liền kêu gào đòi giao kèo với chương môn Nga My, còn lập ra khế ước để người thua phải tuân thủ giao kèo.”

“Lòng hơn thua của chương môn Nga My dù đã nhạt đi, nhưng trước đối thủ truyền kiếp của mình thì sao nàng lại có thể e dè cho được? Chương môn Nga My đồng ý ký khế ước, hơn nữa còn chủ động đặt ra tiền cược, kẻ nào thua trong trận này thì phải chịu thấp hơn người kia một bồi phạt, nếu dám làm trái giao kèo thì lòng mảy sẽ bị rụng hết, trong một năm không mọc lại được.”

“Sư thúc Toàn Chân đồng ý, nhưng cảm thấy tiền đặt cược này quá nhỏ, nên quyết định làm một vố lớn. Không thèm nói trước với chương môn Nga My một tiếng nào, giao kèo kẻ nào thua trong trận này phải thấp hơn người kia một bồi phạt bị y bác bỏ, đổi thành người nào thua trong trận này thì cả môn phái của người đó phải chịu thấp hơn môn phái của đối phương một bồi phạt.”

“Hơn nữa nếu dám làm trái giao kèo, xưng hô không đúng theo bồi phạt đã thay đổi thì sẽ bị đánh rắm suốt một ngày, mỗi lần gọi sai lại cộng dồn thêm một ngày. Ngoài ra, sư thúc Toàn Chân còn đổi thời hạn của khế ước từ một năm sang năm mươi năm, thể hiện rõ quyết tâm đã chơi thì phải chơi cho tới cùng y.”

“Đến ngày giao đấu, chương môn Nga My do đã quá tin tưởng sư thúc Toàn Chân nên không xem lại nội dung khế ước, cứ thế mà ký, đến lúc biết được y tự tiện thay đổi giao kèo thì đã muộn. Nhưng may mắn làm sao, nàng thắng rồi. Có điều dù đã qua bốn mươi năm, diễn biến của trận quyết đấu này ra sao thì đến nay vẫn chưa ai được biết, chỉ biết chương môn Nga My là người giành được thắng lợi sau cùng.”

“Kể từ ngày đó, mỗi lần môn hạ Toàn Chân gặp phải đệ tử Nga My, dù là Toàn Chân Thất Tử hay môn hạ phổ thông đều như hóa thành cao tăng đắc đạo, tạo nghệ Bể Khẩu Thiên của người nào người nấy đều cực kì cao thâm, dẫu có lúc bắt buộc phải lên tiếng thì cũng vô cùng kiệm lời, cố gắng để cho câu nói của mình ngắn gọn hết mức có thể.”

...

【Toàn Chân Kiếm Pháp】đệ ngũ kiếm, đệ lục thức: Bi Hận Tương Tục.

Niệm văn tích, phồn hoa cạnh trục.

Thán môn ngoại lâu đầu, bi hận tương tục.

(Nhớ khi xưa, phồn hoa cao ngất. Than ôi ngoài cửa trên lầu, đau thương chồng chất.)

Hồi ức tàn đi, trở lại hiện thực, một thức Bi Hận Tương Tục khiến ba thước thanh phong trong tay Từ Hiền từ một kiếm hóa thành bảy kiếm, sáu lớp hư ảnh nối đuôi theo lưỡi kiếm sắc bén của hắn dồn về phía Dương Văn Quảng, muốn ép cho người sau phải va vào mũi nhọn tấn công của hai tên Huyền Kiếm Vệ.

Cũng trong lúc đó, Từ Hiền còn rảnh miệng để đáp lời gã đệ tử Nga My: “Tiểu huynh đệ, tại hạ cũng không phải môn hạ Toàn Chân, chớ gọi ta sư diệt.”

Mặc dù không phải người trong cuộc, nhưng Từ Hiền lúc này cũng cảm thấy bất bình thay cho đám mũi trâu ở Chung Nam Sơn, thậm chí vị sư thúc kia quả thật là sâu mọt của Đạo môn, cây gậy quấy phân của Lục Đại Phái.

“Chẳng lẽ Từ sư diệt người là đệ tử phân đà? Nhưng vậy cũng không đúng nha, bởi dù là đệ tử của Chung Nam Sơn hay phân đà đều có thể xưng là môn hạ Toàn Chân, sao Từ sư diệt người lại bảo không phải?”

Miệng còn hôi sữa, ánh mắt ngây thơ, trong lúc vô tình, gã thiếu niên kia hoàn toàn không để ý được rằng Từ Hiền đang phải giao thủ với địch nhân nên hạn chế việc làm phiền hắn, cứ thế tiếp tục hỏi ra nghi vấn của mình.

May cho gã là Từ Hiền nhờ luyện thành【Tọa Vong Kinh】và【Từ Hiền Kiếm Điển】nên tâm cảnh vượt xa người đồng lứa, nhất tâm nhị dụng, có thể vừa nói chuyện với gã mà vừa ra chiêu đối địch một cách vô cùng ung dung. Chứ nếu chẳng may Từ Hiền vì phân tâm mà bị thương thậm chí tử vong, e rằng gã đệ tử Nga My phải sống trong sự hối hận cả đời, trong trường hợp gã có thể sống sót khỏi đây nếu hắn chết.

Trường kiếm thu về, tay áo phấp phới, Từ Hiền dùng tay trái thi triển【Đạn Chi Thần Thông】để cứu nguy cho tên Huyền Kiếm Vệ bị trọng thương nơi đầu vai, giúp hắn thoát khỏi việc suýt nữa thì bị mũi thương của Dương Văn Quảng đâm xuyên qua cổ họng.

Từ Hiền vừa rồi dùng chiêu Bi Hận Tương Tục là muốn tạo cơ hội cho hai tên Huyền Kiếm Vệ giải quyết họ Dương, nhưng xem tình hình này có lẽ hắn không thể trông cậy được vào hai người bọn họ, chỉ có thể tự mình giải quyết mà thôi.

Hiệp khí tràn ra, cuộn cuộn như trường giang chảy xiết, tinh thuần không chút tạp chất, bám lên toàn bộ thân kiếm trong tay Từ Hiền, khiến nó trông như như được đúc từ vàng ròng chứ không phải những thứ sắt thép thông thường.

Tay trái chấp lại thành kiếm chỉ, Từ Hiền vận dụng thủ pháp của【Phong Tẩn Thập Nhị Lưu】điểm lần lượt vào ba huyệt Thiên Liêu, Thiên Tinh và Dương Trì của Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh nơi tay phải mình, mở đường cho nội khí chảy đến càng nhiều vào chính kinh này.

“Tiểu huynh đệ, Từ Hiền này xin nhắc lại lần nữa, chớ gọi tại hạ là sư diệt. Tại hạ không phải môn hạ Chung Nam, cũng chẳng phải môn hạ phân đà, giữa tại hạ và Toàn Chân Giáo hoàn toàn không có quan hệ gì.”

Nghe Từ Hiền nói đầy quả quyết, nhưng nhìn hắn thi triển một chiêu Tiềm Vân Lộng Xảo đâm tới yết hầu Dương đường chủ, gã đệ tử Nga My lập tức phản bác: “Nhưng người đang dùng Toàn Chân Kiếm Pháp cơ mà?”

Phản bác thì phản bác, gã thiếu niên coi như cũng chịu nghe lời, không còn gọi Từ Hiền là sư diệt nữa.

“Ha!”

Từ Hiền khịt mũi cười một tiếng, tái xuất một chiêu Thái Chu Vân Đạm chém đến đỉnh đầu Dương Văn Quảng, giọng điệu xởi lởi mà rằng:

“Dùng Toàn Chân Kiếm Pháp thì sẽ là môn hạ Toàn Chân sao? Huống hồ tiểu huynh đệ ngươi nhìn cho thật kỹ, kiếm pháp của tại hạ thật sự là Toàn Chân Kiếm Pháp mà ngươi biết sao?”

Vừa dứt lời, kiếm thế của Thái Chu Vân Đạm chưa qua, Từ Hiền đã biến chiêu sang Nhạn Đáo Thư Thành, gạt đi trường thương, kiếm xuất như điện, thọc tới khuỷu tay của của Dương Văn Quảng.

Trong lúc nhất thời, hàn quang bắn ra tứ phía, ánh lửa của tất cả những bó đuốc treo trên vách hầm đều bị kiếm quang lấn át, chẳng đủ cùng tranh tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Cặn bã tiên nhân, bảo vật phạm nhân

Nghe được lời vừa rồi của Từ Hiền, gã đệ tử Nga My quả nhiên làm theo, hai mắt mở to, thật lâu không chớp một cái nào, để ý kỹ từng chiêu từng thức mà hẩn thi triển.

Sơ Tinh Đạm Nguyệt, Bạc Vụ Nùng Vân, Tắc Hạ Thu Phong, Tiểu Tiếp Khinh Chu, Biển Chu Nhất Diệp, Tà Phong Tế Vũ, Dạ Vũ Tiêu Tiêu.

Xem Từ Hiền xuất liên tục bảy kiếm, kiếm khí sắc bén vô song, lấy tu vi Hậu Thiên cảnh ép cho Tiên Thiên cảnh không có cơ hội phản kích, gã thiếu niên dù thiếu thốn kinh nghiệm giang hồ cũng có thể nhận ra vị Từ “sư diệt” này quả thật là bản lĩnh siêu quần, có thể xưng kỳ tài võ đạo, thiên phú bậc này có lẽ ở Nga My Nam Tông cũng đủ để xếp vào trước ba.

“Nhưng rõ ràng là Toàn Chân Kiếm Pháp mà, sao lại chối đây chối đấy cơ chứ?” Gã thiếu niên cúi đầu lẩm bẫm, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

Lúc này thì gã cũng nhớ lại được một trong các bài dạy của sư trưởng là trong lúc chiến đấu không được phân tâm, cũng không được khiến đồng bọn phân tâm, cho nên chỉ nói cho chính mình nghe chứ không tiếp tục chất vấn Từ Hiền.

Gã chỉ muốn nói cho chính mình nghe, nhưng lại không ngờ còn có một người khác nghe được lời này.

“Khụ... khụ... Rất giống Toàn Chân Kiếm Pháp, nhưng lại không phải Toàn Chân Kiếm Pháp, hoặc có thể nói... là võ học cải tiến từ Toàn Chân Kiếm Pháp.”

Một giọng nói suy yếu bỗng vang lên bên tai mình, gã thiếu niên không hề kinh hoàng, chỉ vui vẻ kêu lên: “Liên Thành sư huynh, ngươi tỉnh rồi!”

Chỉ ừm một tiếng để đáp lại, trong lồng ngực của gã thiếu niên, với cái đầu trục, chu sa giữa trán cùng một bộ cảm phục tím hồng mộng mơ, một phiên bản lớn tuổi hơn của gã nhìn chăm chú trận chiến đằng xa, tiếp tục nói rằng:

“Toàn Chân Kiếm Pháp và Toàn Chân Tâm Pháp vốn trung bình công chính, hài hòa nhiều mặt, không có điểm nổi bật cũng không có chỗ thiếu sót. Trái với đó, kiếm pháp của kẻ này lại nhiều thêm vài phần sát khí, gần chữ Kiếm hơn so với chữ Đạo. Kiếm khí tuy có cái tự nhiên, tinh thuần của Đạo gia, nhưng đồng thời còn có cái hư không, thanh tịnh của Phật gia, trên hết còn ẩn chứa ý cảnh sát lục, hủy diệt của Ma đạo, quả thật rất khác với đường lối võ công của Toàn Chân Giáo.”

Sư huynh của gã thiếu niên – Trần Liên Thành nói xong thì cũng đã tự mình ngồi dậy, tránh khỏi lồng ngực của gã, đưa tay bắt lấy thanh trường kiếm trên đất.

Kiếm ở trong tay, nhưng Trần Liên Thành không có ý định tới hỗ trợ, một là vì nếu bây giờ hẩn xen vào chỉ có thể làm vướng tay Từ Hiền chứ không giúp ích được gì, hai là vì tình trạng cơ thể của hẩn vẫn còn khá suy nhược, ba là vì Trần Liên Thành có một loại dự cảm bất lành, hẩn cảm nhận được vẫn còn một loại nguy hiểm đang tiềm tàng, nên muốn thủ bên cạnh bảo vệ sư đệ mình hơn là gia nhập vòng chiến.

So với sư huynh đệ Trần Liên Thành, kinh nghiệm chiến đấu của hai tên Huyền Kiếm Vệ càng dày dặn hơn, vậy nên cả hai cũng nhìn ra bọn họ có tiếp tục can dự vào chiến cuộc cũng chẳng giúp ích được gì.

Thấy Từ Hiền quét một thức Hạnh Hoa Sơ Ảnh đến hạ bàn của Dương Văn Quảng, hai người lập tức tìm được cơ hội để thu tay, lập tức nhún người một cái nhảy ra khỏi vòng chiến, chạy đến hội hợp với sư huynh đệ Trần Liên Thành.

“Trần thiếu hiệp, Chu thiếu hiệp, xem ra lần này chúng ta quá lỗ mãng, nếu không phải có vị Tọa Vong Dị Khách này xuất hiện tương cứu, e rằng bốn người chúng ta đều chôn thây chỗ này.”

Tên Huyền Kiếm Vệ không bị thương vừa nói vừa giúp cho đồng bọn của mình thoa thuốc, quần băng cầm máu vết thương nơi bả vai.

Không còn chiến đấu, hẳn lúc này mới thể hiện sự lo lắng của mình dành cho đồng bọn: “Lão Lý, người cảm thấy ra sao?”

Lý kiếm vệ há mồm cười ha ha, mặt mày tái nhợt nhưng giọng vẫn đầy trung khí: “Không chết được!”

Chu thiếu hiệp, Chu Hồng – gã thiếu niên – thấy máu thấm đẫm cả vai lẫn ngực áo của Lý kiếm vệ, trong mắt hiện lên một chút khiếp hãi, nhưng gã vẫn cắn răng một cái để tiếp thêm can đảm cho bản thân, lấy từ trong ngực áo ra một cái hộp nhỏ, lại bóc từ trong hộp ra một viên thuốc đen thui nhưng mùi lại rất thơm đưa cho Lý kiếm vệ, lí nhí bảo rằng:

“Lý, Lý đại ca, người uống vào đi, có lẽ sẽ khá hơn... đó.”

Lý kiếm vệ không vội nhận lấy, ánh mắt chợt hiện lên vẻ kinh ngạc, ồ lên rằng: “Đây lẽ nào chính là Thanh Ngu Dưỡng Khí Hoàn trứ danh của Nga My?”

Thấy Chu Hồng gật đầu xác nhận, Lý kiếm vệ cảm động trong lòng, nhưng đồng thời cũng thán rằng thiếu niên ngây thơ.

‘Chỉ quen biết ta và lão Trương chưa tới nửa tháng, cùng nhau trừ ác được đôi ba lần mà đã không nghĩ ngợi gì đem thuốc quý ra tặng. Tính tình của tiểu tử này, e rằng sau này phải chịu nhiều thua thiệt.’

Có điều nhìn đến gương mặt non choẹt của Chu Hồng, hẳn liền nghĩ lại.

‘Mà cũng phải, còn trẻ người non dạ thế này, khó trách được. Nay cũng chẳng phải lý do mà tiểu tử này xuất hiện ở đây hay sao, trường bối Nga My Nam Tông rõ ràng là muốn cho hắn ra ngoài rèn luyện, mài dũa tâm tính.’

Thế là Lý kiếm vệ nhìn nhin chỗ đau nơi đầu vai, dùng cả hai tay nhận lấy viên Thanh Ngu Dưỡng Khí Hoàn từ Chu Hồng, không vội uống vào mà trước tiên chấp tay cảm tạ:

“Chu thiếu hiệp chịu dùng đan dược trân quý thế này tặng ta, ta quả thật không biết lấy gì để báo đáp lại, chỉ có thể khắc ghi trong tâm khảm. Nếu ngày sau người có gì muốn nhờ ta trợ giúp, chỉ cần không có công vụ bên người, họ Lý này tất việc nghĩa chẳng từ nan.”

Lý kiếm vệ hứa hẹn như vậy, nếu như lời của hắn là chân tâm thì đó quả thật là một lời hứa rất nặng. Bởi việc mà có thể làm khó đệ tử Nga My, e rằng một tên Huyền Kiếm Vệ nho nhỏ như hắn ngoại trừ tính mạng ra thì chẳng còn gì có thể cống hiến.

Nhưng đây há chẳng phải là cái gọi là đạo nghĩa giang hồ ư, có thể vì một chuyện tưởng chừng không đáng mà người ta tình nguyện dốc hết tâm can đáp lại.

Năm xưa, vì một trận đánh cuộc mà Giang Nam Thất Hiệp tình nguyện bỏn ba đại mạc, trụ lại nơi đất khách quê người mười sáu năm không phải cũng giống vậy sao?

Thấy Chu Hồng ngượng ngừng xua tay, lấp bắp nói “không dám, không dám”, Lý kiếm vệ chỉ cười, thấy viên Thanh Ngu Dưỡng Khí Hoàn vào trong miệng.

Vừa vào liền tan, chẳng bao lâu sau, một loại cảm giác thanh mát tản ra khắp toàn thân họ Lý, khiến hắn cảm thấy như có hàng trăm cánh tay đang nhẹ nhàng xoa dịu cơ thể mình, làm cho khí huyết trong người bình ổn trở lại, lỗ thủng nơi đầu vai cũng ngừng chảy máu, từ cảm giác đau đớn khôn người chỉ còn lại hơi chút nhức nhối, thậm chí có phần ngứa ngứa do miệng vết thương đang chậm rãi khép lại, máu thịt mới sinh ra.

Kiểm chế không để cho mình đưa tay lên gãi vết thương, Lý kiếm vệ thầm thán: ‘Không hổ là Thanh Ngu Dưỡng Khí Hoàn, quả thật đáng giá một năm bổng lộc của ta. Lúc đầu còn chê là cặn bã súc sinh, nay ta mới biết bản thân ếch ngồi đáy giếng, chỉ có thể tự nhủ một câu... thật là thơm.’

Kỳ thật Lý kiếm vệ nói Thanh Ngu Dưỡng Khí Hoàn là cặn bã súc sinh là có cơ sở rõ ràng, bởi vị thuốc chính của viên đan dược này có nguồn gốc từ thứ mà một con trâu phun ra.

Chỉ là con trâu đó không phải gia súc thông thường mà là một con linh thú gọi Linh Thần Khai Hoa Thiết Phật Thanh Ngu, tên gọi tắt Thanh Ngu, thần thú trấn sơn của Nga My Phái.

Lấy thực vật làm thức ăn, Thanh Ngu đương nhiên có thể ăn cỏ, nhưng món khoái khẩu của con trâu này lại là các loại thảo mộc, thảo dược.

Chiến lực của Thanh Ngu ra sao thì còn là một ẩn số, nhưng những ích lợi khác mà nó đem lại cho Nga My thì rõ như ban ngày.

Trước tiên phải nói đến lông của nó, Thanh Ngu mọc lông rất nhanh và rụng lông cũng nhanh. Mỗi ba ngày, những phần lông rụng của nó sẽ được đệ tử Nga My nhặt lấy, thông qua một số phương pháp bí mật mà chỉ cao tăng môn phái mới biết luyện thành một loại kim châm gọi là Thanh Ngu Châm, lực xuyên thấu của Thanh Ngu Châm đủ để một tên võ tu Hậu Thiên phá đi cương khí hộ thể của cao thủ Tiên Thiên.

Tiên hiền Nga My còn vì loại kim châm này mà sáng chế ra một loại thủ pháp độc môn đi kèm gọi【Thanh Ngu Châm Pháp】, phẩm giai xếp vào hàng Thượng Thừa Địa cấp.

Kể tiếp phải nói đến phân của Thanh Ngu, ăn nhiều thì bài tiết cũng nhiều, do nguồn thức ăn chủ yếu là các loại thảo dược, lại thêm bản thân là một con linh thú nên có vẻ Thanh Ngu cũng sở hữu một cái “linh môn”, phân của nó nếu dùng để bón còn có thể thúc đẩy thực vật sinh trưởng, rút ngắn thời gian trưởng thành, đồng thời khiến thảo dược càng thêm tươi tốt, khỏe mạnh.

Nếu hỏi đám tán nhân số khổ trên giang hồ liệu có chấp nhận ăn phân của Thanh Ngu hay không, e rằng sẽ có không ít người trả lời là có.

Nói đến lông, nói đến phân, giờ quay trở lại Thanh Ngu Dưỡng Khí Hoàn.

Chủ dược của loại thuốc này chính là những loại thảo mộc, thảo dược mà Thanh Ngu nhai lại.

Không biết trong dạ dày của Thanh Ngu có huyền cơ gì mà sau khi nuốt thức ăn vào bụng, lúc ợ lên nhai lại, dược tính của mớ “thức ăn” đó bỗng mạnh hơn gấp mấy chục lần, hơn nữa còn sinh ra công hiệu chữa thương cực cường.

Tuy thế nhưng đệ tử Nga My sẽ không canh lúc Thanh Ngu nhai lại liền chạy đến moi thức ăn trong mồm nó ra, một là vì họ không vô si tới mức đó, hai là chưa chắc đã được toàn mạng nếu dám làm vậy.

Ba là vì không cần thiết, bởi Thanh Ngu sẽ tự nhổ thứ mình nhai lại ra ngoài nếu nó đang... ngủ.

Đúng vậy, con trâu này cũng có năng lực vừa ngủ vừa ăn.

Lúc Từ Hiền nghe Lý Bất Mặc nói về Thanh Ngu, nhìn đến Đậu Phụ trên đùi mình, hần liền tự hỏi liệu có phải bọn linh thú móng guốc đều có năng lực ăn trong lúc ngủ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Từ tiên sinh kiếm tảo hung đồ

Gặp Chu Hồng tặng Thanh Ngu Dưỡng Khí Hoàn cho Lý kiếm vệ, Trương kiếm vệ và Trần Liên Thành đều không có phản ứng gì quá lớn, ánh mắt chỉ thoáng hiện lên chút bất ngờ rồi thôi.

Trong Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ, các Huyền Kiếm Vệ không những là đồng liêu, là thượng cấp, hạ cấp mà còn là huynh đệ với nhau, tình cảm bền chặt, nếu không cũng khó mà phối hợp ăn ý khi bầy【Đại Diễn Tung Hoàn Kiếm Trận】.

Vậy nên Trương kiếm vệ hoàn toàn chẳng mấy ghen tị khi thấy Lý kiếm vệ được trao thuốc quý, ngược lại còn có chút vui mừng vì đồng bọn của mình đạt được kỳ được chữa thương, cũng thăm thán Chu Hồng thiếu niên ngày thơ.

Về phần Trần Liên Thành, hần vẫn ghi nhớ kỷ lời sư phụ dặn, trong chuyến lịch luyện giang hồ này hãy để cho Chu Hồng tự chủ quyết định việc gã muốn làm, đừng phán xét cũng đừng thay đổi gì. Chờ đến khi chỉ có hai sư huynh đệ với nhau, chỉ cần nhắc nhở một tiếng để Chu Hồng có thể tự mình xem xét lại việc bản thân đã làm.

Nếu xem xét lại nhiều lần rồi mà vẫn không có tiến bộ gì, vậy chỉ có thể đưa sang cho các vị sư thúc sư bá bên Nữ Tông dạy dỗ.

Vừa nghĩ tới điều đó, dù không khí trong hẻm rất nóng như Trần Liên Thành cũng không khỏi rung mình một cái, vội vàng xua tan đi ý nghĩ kinh khủng đó.

Quay trở lại chính đề, mặc dù đây là lần đầu Trần Liên Thành được sư phụ căn dặn như vậy, nhưng bản thân hần cũng không xa lạ gì chuyện này, bởi vào khoảng năm năm trước, chính bản thân hần cũng từng ở vị trí của Chu Hồng như bây giờ, cũng lần đầu ra ngoài lịch luyện, cũng có một vị sư huynh đi theo quan sát mình.

‘Sư phụ ơi sư phụ, đệ tử lần này đã phụ lòng ngài, suýt nữa thì sư đệ vì ta mà chết yểu, cũng may...’ Trần Liên Thành trong lòng tự trách, nhìn Từ Hiền thông dong ứng đối mười ba thương liên hoàn của Dương Văn Quảng, đồng thời trả lại một chiêu Tiếp Thiên Vân Đào, lấy nhẹ cái tai bên phải họ Dương, hần nhớ lại lời vừa rồi của Trương kiếm vệ, chỉ biết sâu sắc chấp nhận.

Nếu không có vị Tọa Vong Dị Khách này xuất hiện tương cứu, e rằng bốn người bọn họ đều chôn thân chỗ này, Trần Liên Thành chỉ có thể gật đầu đồng ý, không cách nào phản bác.

Hần nhìn Trương kiếm vệ, cười khổ mà rằng: “Ta quả thật lỗ mãng, cứ cậy có đạn tín hiệu để cầu cứu sư môn mà không thêm suy tính trước sau, đến lúc bị tặc nhân dẫn dụ đến chỗ này thì hối hận cũng đã muộn.”

Vừa nói xong, Trần Liên Thành liền ngộ ra một chuyện, hóa ra chuyến lịch luyện này không phải chỉ là thử thách của mỗi Chu Hồng, mà nó còn là thử thách của chính hần.

Nghĩ đến chuyện bản thân mình cũng có thể bị đưa sang Nữ Tông dạy dỗ, Trần Liên Thành hồi hận càng thêm hồi hận.

Rầm... ầm...

Chưa kịp nói gì thêm, Trần Liên Thành, sư đệ của hắn và hai tên Huyền Kiếm Vệ giống như phát hiện mặt đất dưới chân mình vừa xảy ra một cơn chấn động nhẹ, nhẹ đến nỗi không thể xác định, còn tưởng rằng đó chỉ là ảo giác của bản thân, dù là Hậu Thiên cảnh như Chu Hồng hay Tiên Thiên cảnh như ba người còn lại đều thế.

Có điều lúc nhìn thấy vẻ mặt bán tín bán nghi của những người đối diện, bọn họ lập tức hiểu được đó không phải ảo giác của mình mà là sự thật.

“Sư huynh, không lẽ căn hầm này sắp sập rồi?” Chu Hồng run giọng hỏi, không giấu được vẻ bàng hoàng trên mặt.

Trần Liên Thành cười khò: “Ta cũng không biết.”

Trương kiếm vệ và Lý kiếm vệ hai mặt nhìn nhau, người trước nhìn về phía đồng đá vụn sau lưng hai tên đệ tử Nga My, trầm giọng nói rằng: “Dựa vào biểu hiện ban nãy của hung đồ, hẳn cực kì quyết đoán lấp lại lối đi dù đã nắm chắc việc đối phó được chúng ta, hiển nhiên là biết rõ cách rời khỏi chỗ này. Nếu vậy...”

Lý kiếm vệ tiếp lời: “...Trong căn hầm này, có ít nhất một cơ quan bí mật dẫn tới đường ra.”

Trần Liên Thành ngưng mắt nhìn hai người, sau đó chợt nghĩ đến trận chiến của Từ Hiên và Dương Văn Quảng, thấy họ Dương lại bị Từ Hiên đâm một kiếm xuyên thủng qua đùi, hẳn bèn trầm giọng xuống hỏi rằng: “Nếu vậy... Nhân lúc vị Tọa Vong Dị Khách kia cầm chân tặc nhân, có phải ta và nhị vị nên cùng nhau đi tìm cơ quan ẩn đó?”

Trương kiếm vệ lắc đầu đáp: “Thật ra không cần như vậy, có một cách khác thuận tiện hơn rất nhiều.”

Thấy Chu Hồng và Trần Liên Thành cùng lộ ánh mắt hiếu kỳ, Trương kiếm vệ không nói, Lý kiếm vệ lại nhẹ nhàng cười đáp rằng:

“Cách đó chính là bắt lại tên hung đồ này. Trần thiếu hiệp và Chu thiếu hiệp cũng biết, Huyền Kiếm Vệ chúng ta là người của Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ, về bản chất cũng tương tự như cơ quan Hình bộ của triều đình, có nhiệm vụ tróc nã hung phạm và tra khảo, kết án.”

Trương kiếm vệ lúc này nói thêm: “Hơn nữa nói đến tra khảo, Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ cũng có một chút phương thức và kỹ xảo đặc thù, đảm bảo hung phạm biết gì khai đó, không dám giả dối.”

Nói đến đây hai người liền ngậm mồm lại, cũng không giải thích phương thức tra khảo của bọn họ đặc thù ở chỗ nào.

Trần Liên Thành ngầm hiểu ẩn ý trong đó nên không nói gì, Chu Hồng thì hiếu kỳ muốn biết, nhưng thấy hai tên kiếm vệ lẫn sư huynh đều không nói thêm nữa, chỉ có thể để sự tò mò ở lại trong miệng của mình.

Trước nguy cơ sập hầm, Trần Liên Thành không còn hơi sức đâu mà để ý đến nét mặt của sư đệ nhà mình. Nghe xong biện pháp của hai tên kiếm vệ, hắn không suy tính gì thêm, chỉ giờ tay trở về phía trận chiến đằng xa, trầm giọng mà rằng:

“Nếu đã thế, có lẽ chúng ta nên mau báo cho vị Từ dị khách kia biết để hắn nương tay lại, ta thấy tặc nhân sắp không chịu được thêm nữa đâu.”

Lý kiếm vệ và Trương kiếm vệ nghe vậy lập tức quay đầu lại, ngay sau đó liền thấy được cảnh Từ Hiên vòng ra sau lưng Dương Văn Quảng, trường kiếm trong tay đâm đến hậu tâm họ Dương nhưng người sau may mắn né được.

Có điều tránh được mùng một cũng không thoát được mười lăm, Từ Hiên tái sử dụng đòn kết hợp Tô Nguyệt Phân Huy, Minh Hà Cộng Ảnh, kiếm chiêu nửa đường biến hóa, vừa đâm huyệt hậu tâm lập tức thay đổi quỹ tích, gọn gàng đâm xuyên qua xương tủy bả của kẻ địch.

Hai tên Huyền Kiếm Vệ có thể nhìn ra được,【Toàn Chân Kiếm Pháp】của Từ Hiên mặc dù bất phàm, nhưng để có thể xuất chiêu thần tốc, biến hóa khôn lường như vậy, công lớn chủ yếu là nhờ thứ kiếm khí tinh thuần chí cực, sắc bén vô song, cuộn cuộn không dứt kia.

‘Hắn là một bộ nội công kiếm quyết cao thâm, ít nhất cũng phải xếp vào Tuyệt Học, so với Tuyệt Kiếm Quyết hay Diệt Kiếm Quyết của Nga My hẳn cũng chỉ thua kém hai ba phần.’

Hai người không hẹn mà cùng xuất hiện suy nghĩ này, nếu để Từ Hiên biết sợ là không thiếu được một phen chê cười.

Hắn không phủ nhận【Diệt Kiếm Quyết】và【Tuyệt Kiếm Quyết】của Nga My đúng là nội công tâm pháp thượng hạng, nhưng để so sánh với【Từ Hàng Kiếm Điển】thì hoàn toàn chẳng đủ đẳng cấp.

Bởi dù hai quyền kiếm quyết kia đều có có phẩm giai Chân Kinh, nhưng cũng “chỉ” là Chân Kinh Nhân cấp, so với võ học phẩm chất Thần Thoại, sánh ngang Tuyệt Thế Thần Công như【Từ Hàng Kiếm Điển】thì quả thật thua chị kém em, không đủ sánh vai.

Chỉ là Từ Hiên không có cơ hội chê cười, bởi hai tên Huyền Kiếm Vệ không hề nói ra ý nghĩ trong lòng mình, câu đầu tiên mà họ nói với hắn là: “Từ thiếu hiệp, kiếm hạ lưu nhân, xin người chờ lấy tánh mạng hung đồ, kẻ này tạm thời vẫn còn hữu dụng.”

Chu Hồng cũng lấy can đảm kêu lên: “Từ sư đi... Từ đại ca! Chỗ này muốn sập rồi, Lý đại ca và Trương đại ca muốn bắt sống kẻ này để tra khảo lối

ra, người đừng giết hấn kéo hống việc.”

Từ Hiền nghe vậy chợt nhún mày lên, vừa nãy lúc mặt đất chấn động hấn cũng có cảm nhận được, còn tưởng rằng là Lý Tự Thành không nhìn được táy máy tay chân, mắt công lo lắng cho gã một phen, nay nghe Chu Hồng bảo vậy hấn mới cảm thấy cũng rất có khả năng là trường hợp như gã vừa nói.

‘Sập hầm... vậy không dễ chơi.’ Từ Hiền thoáng thất thần, kiểm chiêu bắt giác chậm đi, tạo khoảng trống cho Dương Văn Quảng có cơ hội phản kích.

Họ Dương bị đề lên đánh từ nãy tới giờ, vậy nên rất quyết tâm chộp lấy cơ hội này, ánh bạc lóe lên, cán ngắn thương trong tay y về ra những đóa ngân hoa vô cùng hoa lệ, trong chớp mắt đã đâm ra bảy thương đến bảy huyết vị khác nhau trên người Từ Hiền.

Kiên Liêu, Nhu Hội cùng Tiêu Lạc ở hai tay, Đản Trung, Kỳ Môn ở trên ngực và Thần Khuyết, Khí Hải ở dưới bụng.

Nhưng Từ Hiền tu tâm đến mức độ nào, lại trải qua bao nhiêu trận, hấn sẽ thật sự thất thần sao?

Khóe môi nhếch lên tỏ ý khinh khi, trong lúc Dương Văn Quảng còn đang vận kinh xuất chiêu, Từ Hiền đã bắt đầu lẩm nhẩm trong miệng một câu chú ngữ.

Lúc mũi thương lạnh lẽo của họ Dương áp sát trong gang tấc, Từ Hiền cũng nhắm xong câu chú ngữ của mình.

“Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...”

Cá Côn lộn nhào một vòng, thân ảnh của Từ Hiền đột ngột biến mất giữa hư không, đòn sát chiêu mà Dương Văn Quảng cố ý chuẩn bị cho hấn chỉ có thể đâm vào trong không khí.

“...Nam Minh hữu điêu, kỳ danh vi Bằng”

Cảm giác hụt hẫng và kinh hoàng vừa dâng lên trong lòng, họ Dương liền nghe một tiếng cười khẽ vang lên sau lưng mình.

“Hơ, ta ở đây.”

Đó là âm thanh của Từ Hiền, Dương Văn Quảng cả kinh muốn chết, muốn xoay người lại đối mặt với hấn nhưng không thể.

Bởi vì lúc này Dương Văn Quảng đã nằm sấp trên đất, một chân của Từ Hiền đã đè nặng lên giữa lưng y. Tứ chi của y cũng không thể nhúc nhích, bởi vì mỗi một chi đều đang bị một thanh trường kiếm đâm xuyên qua, ghim chặt lấy, máu chảy lênh láng, nhuộm đen mặt đất.

Cựa quậy không xong, đến cả việc vận công cảm máu đối với Dương Văn Quảng mà nói cũng vô cùng trắc trở. Ngoại trừ kỳ kinh bát mạch, thứ cương khí chứa đầy tạp chất của y muốn lưu thông ra thập nhị chính kinh đều bị một loại chân khí hoàng kim sắc cản lại, vừa chạm vào liền bị đông hóa, quả thật bá đạo vô cùng.

“Đây...rất cuộc... là... chỉ pháp... gì? Ngươi... ngươi giấu... kiếm... ở đâu?” Hộc ra một ngụm máu, Dương Văn Quảng gằn giọng hỏi.

Từ Hiền vận khí điểm vào hai huyết Phong Trì và Thiên Tông của họ Dương, nghe được y hỏi, hấn chỉ cười nhạt một tiếng, thần nhiên đáp lại:

“Phong Tẩn Thập Nhị Lưu là do nương tử của một vị đại phu tặng cho. Còn kiếm, đương nhiên là tại hạ giấu trong tay áo.”

Vừa dứt lời, hai tay của Từ Hiền lại xuất hiện thêm hai thanh kiếm mới, hấn dùng nó đâm xuyên qua đầu vai của Dương Văn Quảng, mũi kiếm ngập sâu xuống đất ba phân.

Trên mặt chợt hiện lên vẻ hài lòng, Từ Hiền lại nói thêm một câu:

“Chẳng phải có câu nuôi ong tay áo đó sao? Tại hạ cảm thấy rất thú vị, cũng muốn thử nuôi một phen nhưng lại sợ bị ong chích, chỉ đành chuyển sang nuôi kiếm.”

Từ Hiền có nói thật hay không thì Dương Văn Quảng không biết, y chỉ biết ngày này năm sau e rằng chính là ngày giỗ của mình.

Mặt trầm hơn nước, lòng lạnh hơn băng, Dương đường chủ quyết định...

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Thủ đoạn cuối cùng của đường chủ

Thời gian chưa tới nửa nén nhang trước.

Oành!

Lý Tự Thành giắt côn sau lưng, vung tay đâm vỡ hòn đá vừa bay tới trước mặt, sau đó tiếp tục vận kinh vào hai tay, dùng cặp Kỳ Lân tỳ của bản thân đào xuống đồng đá trước mắt.

Gã không có bản lĩnh xuyên qua không gian như tiên sinh nhà mình, vậy nên chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc này để tìm tới hắn.

Mặc dù nhớ lời cảnh báo của Từ Hiến nên Lý Tự Thành rất cẩn thận mà đào, nhưng đến cùng vẫn không thể tránh khỏi việc lũ đá trước mặt kết phùng bạo loạn, cũng may là chỉ có một phần nhỏ trong số chúng lăn xuống mà thôi, bằng không thì hậu quả mà gã lãnh nhận không chỉ đơn giản là mấy vết u, vết bầm trên trán, trên mặt.

Có điều dựa vào thể chất siêu nhiên của mình, những tổn thương ngoài da của Lý Tự Thành hồi phục rất nhanh, mấy chỗ tím tím xanh xanh chẳng mấy chốc đã nhạt đi rất nhiều, máu bầm cũng tự động tan đi.

Không nhìn lại đồng đá vụn sau lưng, Lý Tự Thành chỉ hướng về phía trước, khom người bò tới, hai cánh tay mạnh mẽ đào xuống, gạt từng hòn đá cản đường mình ra đằng sau, ánh mắt vô cùng chuyên chú.

“Tiên sinh, gạt lùa một mình là không tốt...”

...

Quay trở lại hiện tại, Từ Hiến trực tiếp ngồi xếp bằng trên lưng Dương Văn Quảng, ép cho người sau đến thở cũng thấy khó khăn, hai tay thì thoảng lại xuất chỉ điểm lên các huyết đạo thuộc thập nhị chính kinh của họ Dương, duy trì Hiệp khí phong tỏa trong kinh mạch của y.

Lấy Hậu Thiên thập nhị trọng đã bại Tiên Thiên tàng tám, trông Từ Hiến không có vẻ gì là vừa hoàn thành được tráng cử kinh người đó, thần sắc vẫn thản nhiên như không. Nhìn về phía hai tên Huyền Kiếm Vệ, hắn chỉ cười nhạt một tiếng, dang tay phải ra làm động tác mời, nói một câu hết sức ngắn gọn:

“Nhị vị, thỉnh!”

Lý Kiếm vệ và Trương kiếm vệ mặc dù vô cùng chấn động trước vũ lực của Từ Hiến, nhưng hai người họ cũng biết việc cần kíp lúc này là gì, vậy nên không có thời gian đầu để sợ hãi than thở, gạt đầu một cái liền phóng đến chỗ hắn và Dương Văn Quảng.

Trần Liên Thành cũng một lần nữa ước lượng lại chiến lực, thiên phú của Từ Hiến.

Mặc dù trước đó nhờ có hắn thi triển bí pháp làm Dương đường chủ suy yếu đi ba phần, nhưng có thể lấy cảnh giới Hậu Thiên thập nhị trọng chiếm thượng phong trước Dương Văn Quảng vẫn là chuyện vô cùng khó khăn, đánh bại được đã khó, muốn giết chết lại càng khó hơn.

Mà đạt đến trình độ có thể bắt giữ, khống chế sinh tử như Từ Hiến, Trần Liên Thành cảm thấy tốp ba Nga My Nam Tông chưa chắc đã xứng với thiên phú của hắn.

‘Nếu so thiên phú, e rằng mấy vị chân truyền Nữ Tông mới có thể ép hắn một đầu.’ Trần Liên Thành trầm nghĩ, đương nhiên là hắn chỉ đang nói đến những người trong cùng thế hệ.

Từ Hiến không biết Trần Liên Thành ba lần bảy lượt đem mình ra so sánh với đám võ đạo kỳ tài của Nga My, hết Nam Tông lại đến Nữ Tông, mà có biết thì hắn cũng sẽ không bận tâm.

Từ Hiến không có ý định so hơn thua với bất cứ ai, ngoại trừ chính bản thân mình. Hắn của hôm nay muốn so với hắn của quá khứ, hắn của tương lai muốn so với hắn của hiện tại, chỉ như vậy mà thôi.

Gặp hai tên Huyền Kiếm Vệ đã tới trước mặt mình, hắn cười khẽ bảo rằng: “Nhị vị, không ngại để cho tại hạ ngồi đây chứ? Một khi tại hạ rời đi, sợ rằng tên này cũng không chịu tiếp tục nằm yên.”

【Phong Tẫn Thập Nhị Lưu】chỉ có thể phong tỏa thập nhị chính kinh, không tác động được đến kỳ kinh bát mạch, nên Dương Văn Quảng vẫn có khả năng điều động cương khí từ bát mạch ra giải tỏa các đường chính kinh, vì thế mà Từ Hiến mới phải liên tục tiếp thêm Hiệp khí để giữ cho hiệu quả phong ấn không biến mất.

Trước đề nghị của Từ Hiến, Lý kiếm vệ và Trương kiếm vệ đều tỏ vẻ không thành vấn đề, hơn nữa còn cảm thấy có hắn đề lên Dương Văn Quảng lại càng thuận tiện cho việc tra khảo của bọn họ.

Sư huynh đệ Trần Liên Thành và Chu Hồng lúc này cũng chạy đến, người trước chấp tay khom người vái một cái cảm tạ ân cứu mạng của Từ Hiến, người sau thì lại lộ ra bộ mặt tràn đầy hiếu kỳ hỏi rằng:

“Từ đại ca, tại sao ngươi chỉ hơn ta có một tiểu cảnh giới mà lại mạnh như vậy, chênh lệch giữa thập nhất trọng và thập nhị trọng lớn đến thế sao?”

Trần Liên Thành nghe vậy liền định nhắc nhở gã đừng hỏi lung tung, nhưng chợt nhớ tới lời dặn của sư phụ, bèn mím môi lại không nói gì.

Trừ phi là thân bằng quyến thuộc, sư đồ với nhau, bằng không thì trên giang hồ, việc hỏi chuyện liên quan đến võ đạo của người khác chính là tối kỵ, dù là bất cứ vấn đề gì đi chăng nữa. Bài học này sư phụ của Chu Hồng đã từng dạy qua rồi, hiển nhiên là gã thiếu niên này tạm thời lại quên mất.

Nhưng may mắn cho Chu Hồng là người gã hỏi lại là Từ Hiền, một kẻ có tính tình khá dễ chịu.

Hơn nữa bản thân hắn cũng không thấy câu hỏi của Chu Hồng có gì nhạy cảm, vậy nên rất là thoải mái giải đáp cho gã: “Đó là bởi vì ta cố ý áp chế cảnh giới ở Hậu Thiên thập nhị trọng, ngươi hẳn phải nghe qua khái niệm cực hạn đột phá chứ?”

Chu Hồng nghe vậy liền gật đầu liên tục, nhanh nhẩu đáp lại: “Ta đương nhiên nghe qua, luyện một môn nội công tâm pháp Thượng Thừa đến cảnh giới Đại Thành, lại tu tập bốn môn võ học nhập đạo đến trình độ Đẳng Phong Tạo Cực, sau đó mới tiến giai Tiên Thiên cảnh, vậy chính là cực hạn đột phá.”

Nói xong, ánh mắt của gã chợt hiện lên vài phần sùng bái, nhìn Từ Hiền mà rằng: “Thì ra Từ đại ca là muốn đi con đường này nên mới áp chế cảnh giới, người cũng thật lợi hại!”

Từ Hiền lắc đầu cười nhạt: “Không có gì lợi hại, cũng chỉ là đi lại con đường của người khác.”

Sau đó lại nhướn nhướn chân mày, giọng điệu có phần hề hước: “Tiểu huynh đệ, vừa gặp ngươi đã muốn thu ta làm sư đệ, nhưng ta đến giờ vẫn chưa biết tên của ngươi đấy.”

Chu Hồng lập tức cuống quýt nhận lỗi: “A... đó chỉ là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm, xin Từ đại ca bỏ qua cho ta. Ta, ta là Chu Hồng, đây là sư huynh của ta Trần Liên Thành, sư phụ của bọn ta là Động Thiên Tử, người là đệ tử Nga My đời thứ ba mươi lăm, chúng ta là đời thứ ba mươi sáu, ngoài ra...”

“Hóa ra là cao đồ của Động Thiên chân nhân, Từ Hiền hạnh ngộ rồi! Ta trực tiếp gọi ngươi là Chu Hồng, như vậy không có vấn đề chứ?” Từ Hiền mướt mồ hôi hột, may là hắn nhanh trí lên tiếng cắt lời tiểu tử này, nếu không rất có khả năng gã sẽ giới thiệu hết gia phả nhà mình ra mất.

Thấy Chu Hồng gật đầu bảo “có thể”, sau đó mấp máy môi như định nói gì thêm, Từ Hiền tập tức quay sang nhìn Trần Liên Thành, chấp tay thi lễ rồi nói: “Cũng hân hạnh được gặp Trần huynh!”

Người sau vội vàng đáp lễ, trịnh trọng bảo rằng: “Là Liên Thành hân hạnh mới phải, may mà nhờ có Từ thiếu hiệp ngươi kịp thời ứng cứu, bằng không sư huynh đệ ta đều phải bỏ mạng nơi đây.”

Ở sau lưng Từ Hiền, nghe được lời này của Trần Liên Thành, Lý kiếm vệ liền cười ha ha tỏ vẻ đồng ý: “Trần thiếu hiệp nói đúng, nếu không có Từ thiếu hiệp ngươi, chẳng những Trần thiếu hiệp và Chu thiếu hiệp, mà kể cả Lý mỗ lẫn lão Trương cũng không thể nhìn thấy ngày mai.”

“Ừm, ừm, ừm...” Chu Hồng liên tục gật đầu tán đồng, chỉ có Trương kiếm vệ là không nói gì, bởi hắn đang bận giải quyết Dương Văn Quảng.

Mặc kệ họ Dương có đau hay không, Trương kiếm vệ rất là thô bạo xoay đầu của y ngang qua để đối mặt với mình.

Trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm, Trương kiếm vệ mặt đầy hung thần ác sát, một tay bóp lấy cằm Dương Văn Quảng mà hỏi:

“Nếu không muốn chịu thêm nhiều đau khổ, mau nói cho ta biết cơ quan bí mật ở đâu?” Vừa dứt lời, hai con ngươi của hắn giống như sáng lên một cái, ánh thẳng vào đồng tử của Dương đường chủ.

“Ồ... ờ...” Tựa như bị thôi miên, hai mắt Dương Văn Quảng đại ra, trong miệng lẩm bẩm mấy tiếng khó mà nghe rõ.

Trương kiếm vệ lại không có hành động gì thêm, chỉ chăm chú đối mặt với họ Dương, hết sức kiên nhẫn trong việc đợi tên hung đồ này nói ra thứ mình muốn biết.

“Ồ... cơ quan... bí mật... ờ... ờ...” Trương chừng như đã thành công, nhưng những gì mà Trương kiếm vệ moi ra được từ miệng Dương Văn Quảng lại là:

“Ồ... dưới... địa... ngục! Ha ha ha, ha ha ha!!!” Y gằn từng chữ, sau đó cười như điên dại, máu tươi tràn ra theo khoeo miệng.

Thủ đoạn tra khảo đầu tiên thất bại, Trương kiếm vệ lại không hề thất vọng chút nào, bởi như mới nói, đó chỉ là thủ đoạn đầu tiên của hắn mà thôi.

Cười lạnh một tiếng, Trương kiếm vệ cho Dương Văn Quảng một tát, thấp giọng quát rằng: “Chấp mê bất ngộ! Mềm mỏng ngươi không chịu, vậy lão Trương ta chỉ có thể đối biện pháp mạnh, ngươi chớ hối hận!”

“Ha ha ha! Biện pháp... mạnh? Không cần... thật không cần... bởi vì ta cũng biết kết cục của mình... sẽ ra sao. Đến gặp... đến gặp Diêm Vương gia mà thôi... mà thôi... Tất nhiên, buổi gặp mặt đó... cũng sẽ có các ngươi... theo cùng!”

Càng nói về mặt của Dương Văn Quảng càng trở nên dữ tợn, sắc mặt cũng càng lúc càng hồng hào, một phần vì máu, một phần là vì hồi quang phản chiếu.

“Quan thiên chi đạo, chấp thiên chi hành. Vũ trụ tại thủ, vạn hóa sinh thân!”

Thieu đốt toàn bộ nguyên khí trong người, Dương Văn Quảng gần như gằm lên khi niệm câu chú ngữ này. Lúc mà y dứt lời thì cũng là lúc khí tuyệt, vị

đường chủ cuối cùng của Sát Thần Môn chết không nhắm mắt, nhưng lại mang theo nụ cười hết sức thỏa mãn xuống Địa Ngục trả nghiệp.

Rừmm... rừmm...

Ở hướng ba giờ của căn hầm, phần vách đá tường chừng do tự nhiên mà thành chợt chuyển động một cách nặng nề, dần dần để lộ một cái hốc tối đen như mực đằng sau nó.

Chu Hồng thấy vậy không nghĩ gì nhiều, mừng rỡ reo lên: “Lối ra kia rồi!”

Nói xong liền co giò lên chạy đến chỗ đó, nhưng vừa tiến được một bước thì đã bị Trần Liên Thành nắm lấy cổ áo giữ lại.

“Sư huynh?”

Trước vẻ mặt tội nghiệp của gã, Trần Liên Thành lắc đầu không nói. Bằng linh giác nhạy bén của mình, hắn có thể nhận ra cảm giác như bị nguy hiểm rình rập trước đó của mình chính là có nguồn gốc từ “lối ra” này.

Hoặc nói chính xác hơn là từ cái thứ đang ẩn mình trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Cầm kiếm song tuyệt Từ tiên sinh

Từ Hiền chăm chú nhìn vào trong hốc tối, sắc mặt bình thản nhưng lòng lại thầm tự trách bản thân sơ suất, đáng lẽ nên giết Dương Văn Quảng trước rồi hẵng tính những chuyện còn lại.

Hầm mộ có lẽ sẽ sập, nhưng chuyện đó còn chưa xảy đến, họ vẫn có thời gian để tìm kiếm đường ra.

Nhưng nếu để Dương đường chủ triệu hồi con quái vật kia, vậy thì sợ là đến cả cơ hội tìm cũng không có.

Và chữ nếu ấy đã thành sự thật, có điều nói rằng đến cả cơ hội cũng không có thì rõ ràng là nói quá, bởi vì Từ Hiền trước khi tiến vào hầm mộ đã xác định được Dương Văn Quảng sở hữu những lá bài tẩy nào.

Đã biết trước được nguy cơ tiềm tàng, nếu không có cách đối phó thì Từ Hiền cũng chẳng lao đầu vào đây.

“Lý lão ca, Trương lão ca, Trần huynh, Chu Hồng, tại hạ cho là chur vị nên lùi lại thì hơn.”

Soạt! Soạt!

Rút từng thanh trường kiếm đang cắm trên thi thể Dương Văn Quảng lên, sau đó thu vào trong tay áo, Từ Hiền từ tốn nói rằng: “Đương nhiên, sự đề phòng là không thể thiếu, tốt nhất là nên thủ sẵn binh khí trong tay, vận sẵn công lực trong người, dùng hai trăm phần trăm sự tập trung để yểm trợ cho nhau. Bởi vì tại hạ sợ rằng không đủ nhanh để cứu các người.”

Chỉ để lại một thanh trường kiếm, ba thước thanh phong nơi tay, Từ Hiền hơi nghiêng đầu sang trái, dùng dư quang nơi khóe mắt để nhìn đến chỗ bọn Chu Hồng sau lưng mình, không biết nghĩ gì mà lại nói thêm một câu: “Nếu có thể, niệm chút kinh Phật cũng không tệ, ví dụ như Tâm Kinh.”

Keng!

Vừa dứt lời, một bóng đen chợt bay vút đến trước mặt Từ Hiền, hàn quang lóe lên, hắn không kịp thấy đó là gì, lông tơ cả người dựng đến hết lên, theo phản xạ đưa kiếm đón đỡ.

Ngay sau đó, Từ Hiền liền cảm nhận được một luồng kinh lực khổng lồ đánh vào thân kiếm, hơn nữa còn tạo thành một làn sóng chấn động truyền từ trường kiếm đến phần tay cầm của hắn, khiến cả cánh tay bắt đầu run lên, khí huyết chạy ngược, gân cơ rung động liên hồi như muốn xé toạc da thịt nhảy ra.

‘Khó chơi.’

Biết rằng nếu tiếp tục lấy cứng đối cứng thì bản thân mình không phải đối thủ, Từ Hiền nhân lúc bóng đen thu hồi vũ khí của nó lại liền duỗi tay trái ra, lấy tám thành công lực thì triển【Đạn Chỉ Thần Thông】búng một viên bi sắt đến giữa mặt nó.

Không thừa thế tiến công, Từ Hiền chấp hai ngón tay thành kiếm quyết, vận chỉ lực điểm vào các huyệt Quan Môn, Thái Ất, Phục Thổ, Phong Long của Túc Dương Minh Vị Kinh và các huyệt Kỳ Môn, Khúc Tuyền, Tắt Quan, Thái Xung của Túc Quyết Âm Can Kinh ở cả hai chân, sử dụng【Phong Tẩn Thập Nhị Lưu】cường hóa hai đường chính kinh này, khiến cho lượng nội khí trong Đan Điền có thể truyền xuống hai chân càng thêm ào ạt.

Làm như vậy sẽ khiến cho chân khí trong người Từ Hiền tiêu hao càng nhiều, nhưng cũng nhờ đó mà tốc độ của【Trục Nhật Thần Bộ】sẽ càng nhanh, khiến hắn có thể dễ dàng hơn trong việc tránh né các đòn tấn công của Sát Đồng.

Đúng vậy, bóng đen đang đối chiến với Từ Hiền chính là Sát Đồng, hẳn là từ lúc Dương Văn Quảng niệm chú thì ai cũng có thể đoán ra được.

Từ Hiền đã gặp qua không ít Sát Đồng, từ trận chiến với Triệu Hắc cho tới lúc gặp phải La Sinh môn chủ, đến cả loại quái vật tiếp cận vô lâm thần thoại như Sát Lục Huyền Đồng cũng có, thậm chí trong không gian trừ vật của hắn vẫn còn đang phong ấn nó đây này.

Gặp qua nhiều thì nhiều, nhưng để nói đến trực diện chiến đấu chỉ có một lần mà thôi, đó là khi Triệu đường chủ bất chợt tìm đến hắn trong đêm giao thừa.

Lúc đó, Sát Đồng còn có họ Triệu điều khiển.

Nhưng bây giờ, con Sát Đồng trước mặt Từ Hiền đã mất đi chủ nhân của mình, nó lúc này hoàn toàn chỉ còn lại bản năng giết chóc và phá hoại mà thôi, so với loại Sát Đồng có người điều khiển còn nguy hiểm hơn ba phần.

Một đòn【Dạn Chi Thần Thông】không thể làm khó được Sát Đồng, chẳng cần né tránh, nó tùy ý hươ thanh đoản kiếm trong tay một cái, tiếng sắt thép va chạm vang lên, viên bi sắt lập tức bị Sát Đồng gạt đi một cách dễ dàng.

Nhưng giống như không thể tha thứ cho việc một tên võ tu kém cỏi như Từ Hiền lại dám công kích mình, Sát Đồng giờ thanh kiếm vừa ngắn vừa rỉ trong tay lên quá đầu, thân hình lại hóa thành một vệt khói đen, chớp mắt một cái đã bay vọt tới trước mặt Từ Hiền, vung đoản kiếm bổ xuống giữa mặt hắn.

Thân ảnh thấp bé nhưng lại ẩn chứa sức mạnh của người khổng lồ, Từ Hiền sau đòn đầu tiên bị thua thiệt nào còn dám trực diện chống đỡ? Lòng bàn chân như được bôi dầu, thân pháp của hắn so với trước đó còn nhanh hơn vài phần, tức tốc dõ người ra sau để né đòn.

Nhất thứ nhất bị đỡ, nhất thứ hai bị hụt, sát khí trong cặp mắt đen kịt của Sát Đồng càng thêm dày đặc, nó chắc chắn không tha người, thừa lúc Từ Hiền đang trong tư thế ngã ngửa về sau mà tiếp tục giờ kiếm chém tới hạ bàn của hắn, lưỡi guom đầy vết rỉ nhăm ngay giữa đùi quàn, đảm bảo mục tiêu của nó sẽ lập tức bị nhiễm trùng nếu để trúng phải nhất chém.

‘Nhóc con cũng đủ thâm độc.’ Còn có thời gian rảnh để bình luận, hiển nhiên là đòn này của Sát Đồng không thể làm khó được Từ Hiền.

Thân hình thẳng tắp của Từ Hiền và mặt đất tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, cổ chân xoay nhẹ một cái, hắn lập tức chuyển thân nửa vòng sang trái tránh đi đòn hiểm chiêu này, đồng thời còn giờ kiếm phản kích.

Chỉ thấy hàn quang chớp lên, tia lửa điện bắn ra tung tóe, nếu không phải Từ Hiền kịp thời hươ kiếm chém ngược về sau, e rằng thanh đoản kiếm trong tay Sát Đồng đã găm vào bờ mông của hắn.

Hết đánh của quý lại đến bờ mông, chiêu số vô lại như vậy khiến Từ Hiền bất chợt nghĩ tới Vi tước gia.

Vi tước gia lúc đánh nhau thường chỉ dùng ba loại thần thông, một là dùng độc, hai là ám khí, ba là gọi người. Hai cái đầu Từ Hiền cũng biết, nhưng để đối phó Sát Đồng thì gần như vô dụng, loại thứ ba thì ở chỗ này hắn muốn dùng cũng không được.

Ngô lão tiên sinh, Thượng Quan tiên bối, Hứa phu nhân, Bao công tử, những người mà Từ Hiền có thể ôm đùi đều không có ở đây để hắn triệu hồi.

Vậy nên hắn chỉ có thể tự sáng tạo ra loại thần thông thứ tư để đối phó Sát Đồng: Âm nhạc.

Suốt!

Cây sáo ngắn tự chế rơi vào trong tay, Từ Hiền lập tức đưa nó lên miệng thổi.

Sát Đồng không phải người sống, không thể bị ảo ảnh mê hoặc, vì vậy mà Câu Hồn Khúc của hắn vô dụng với nó.

Vậy nên lúc này hắn muốn thổi một khúc nhạc hoàn toàn mới, một khúc nhạc không tập trung vào việc tạo ảo ảnh, mà thay vào đó chú trọng tác dụng xoa dịu tinh thần, xua tan sát khí của người khác.

Vật phẩm:【Bách Gia Cẩm Phô】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ Thông

Tự tiên âm trầm nhà, tấu một khúc thần ca.

Số lượng nhạc phổ: 2/3

+ Câu Hồn Khúc

+ Cực Lạc Khúc

*Chú: Thăng cấp nghề văn hóa【Cầm Sur】giúp tăng cao phẩm chất của【Bách Gia Cầm Phở】

Nghe theo lời khuyến nghị của Vong Đức, vì tu tập【Tứ Hàng Kiểm Điện】nên Từ Hiền đã duyệt đọc không ít kinh điển Phật gia.

Việc tụng niệm kinh Phật này quả thật có tác dụng không nhỏ cho sự tiến bộ của kiểm điện, mặc dù vẫn là cảnh giới Tiểu Thành, nhưng đạo tâm của hắn sau hai tháng đã trở nên vững chắc vô cùng, hơn xa lúc trước.

Từ Hiền tin rằng chỉ cần đạt được quyền kiểm điện tiếp theo, chẳng cần mất bao lâu hắn cũng có thể tu đến cảnh giới Như Ý.

Hơn nữa trong thời gian tụng kinh niệm Phật, Từ Hiền còn nhận được một niềm vui bất ngờ.

Chuyện này phải nhắc đến chừng hai mươi ngày trước, đương lúc Từ Hiền đang nghiên cứu Diệu Pháp Liên Hoa Kinh, hắn có ngâm nga một đoạn Chú Đại Bi, không ngờ nhờ vậy mà hoàn thành được một nhiệm vụ ẩn của nghề【Cầm Sur】, Cực Lạc Khúc chính là phần thưởng của nhiệm vụ đó.

Vong Đức dựa vào một chương Sát Sinh Giới – Phóng Hạ Đồ Dao mà đánh tan sát khí của Sát Lục Huyền Đồng, qua đó phong ấn được ma vật này.

Từ Hiền thì không có năng lực bậc đó, nhưng đối thủ của hắn cũng chỉ là Sát Đồng mà thôi.

Sát Lục Huyền Đồng do vô tận sát khí kết thành, vượt ra Tam Giới, không trong Ngũ Hành, bắt từ bắt diệt, không phụ thuộc vào người điều khiển, có thể tự động hấp thụ sát khí để duy trì thân, trên đời này tạm thời không ai có bản lĩnh tiêu diệt được nó.

Nhưng Sát Đồng lại không được như vậy, bằng chứng là cao thủ nửa bước Huyền Tàng như Hứa phu nhân cũng có thể đánh nó tan thành mây khói, miễn là người thao túng Sát Đồng đã chết.

Dương Văn Quảng chết rồi, cho nên con quái vật này bây giờ cũng chỉ có một mạng mà thôi.

Một khi bị Từ Hiền đánh tan xác, nó chết chắc.

Lạch phạch!

Bạch y tung bay, hai chân Từ Hiền thay phiên đạp lên mặt đất, nhaoáng cái đã phóng vọt lên cao, thân hình vừa lộn một vòng liền xuất hiện ngay sau lưng Sát Đồng, kiểm trong tay đâm thẳng đến hậu tâm của nó.

Từng tia kiếm khí tinh thuần hội tụ hết ở đầu mũi kiếm, khiến một chiêu Vạn Lý Phong Hầu này của hắn giống như có thể xuyên phá được hết thảy các loại phòng ngự trên đời.

Nhưng đó chỉ là ảo giác của Từ Hiền mà thôi, với phản xạ siêu cường của mình, kiếm của Từ Hiền đâm ra chưa được nửa đường thì Sát Đồng đã quay người lại, lấy ánh mắt lạnh lẽo không chút cảm tình nhìn Từ Hiền, lại nhìn đến kiếm quang trước mặt.

Đương lúc nó giờ lên thanh đoản kiếm trong tay, định vùng một kiếm hồi hột mà phá đi chiêu Vạn Lý Phong Hầu của Từ Hiền...

Người sau mắt lộ ý cười, hơi bật ra khỏi miệng, tiếng sáo lạnh lạnh bất chợt vang lên.

Nhẹ nhàng mà vui tươi, không u ám, mà mị như Câu Hồn Khúc, đây chính là Cực Lạc Khúc, một khúc nhạc có thể khiến người ta cảm thấy yên vui, tìm được sự thanh bình trong tâm hồn.

Động tác của Sát Đồng bỗng nhiên chậm lại. Không ai có thể thấy được, màu sắc đen kịt trong đồng tử của nó lúc này đã nhạt đi ít nhiều, nơi khóe mắt bắt đầu xuất hiện một chút trắng xám.

Keng!

Song kiếm va chạm, tuy Từ Hiền vẫn ở thế hạ phong, nhưng không còn kém cỏi tới mức chỉ chạm một lần đã suýt để tuột vũ khí khỏi tay, chỉ hơi tê dại nơi hồ khẩu mà thôi.

‘Như vậy mới chơi tiếp được chứ.’ Thầm nhủ một tiếng, Từ Hiền vẫn duy trì tiếng sáo liên tục.

Chân vừa chạm đất, hắn lập tức nghiêng người né khỏi đường gươm chết chóc nhắm vào Khí Hải của mình, đồng thời trả lại một thức Đào Hoa Lưu Thủy, tay nâng ba thước thanh phong chém tới vai gáy của Sát Đồng, kiếm khí cuộn cuộn như sông dài bất tận, lớp lớp trào tới, không nghỉ không ngừng.

Ầm! Ầm! Rầm... ầm...

Ngay lúc này, tựa như có động đất xảy ra, một loạt âm thanh kinh hoàng liên miên bùng nổ, lẫn át cả tiếng sáo của Từ Hiền.

Chờ khói bụi qua đi, tất cả những người ở đây mới nghe được một giọng nói ồm ồm có phần chất phác, thành thật vang lên.

“Tiên sinh, đệ tử tới rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Lấy mẫu trị tử, tiên sinh khó bại

Chu Hồng kinh hoàng nhảy lên, vô ý thức đã thi triển ra ngón khinh công độc môn Thượng Thừa Nhân cấp【Phong Lăng Bộ Pháp】của Nga My, nhờ đó mà tránh được đồng đá vụn sứt nửa rơi xuống trên đầu mình.

Hậu Thiên thập nhất trọng như gã còn có thể xoay trở kịp thời, Trần Liên Thanh và hai tên Huyền Kiếm Vệ tất nhiên còn phản ứng nhanh hơn, nhẹ nhàng thoát khỏi chỗ nguy hiểm.

“Hầm mỏ muốn sập rồi sao?!” Thoát thì thoát được, nhưng Chu Hồng lúc này chỉ cảm thấy tâm tình khủng hoảng, gã nghĩ rằng mình và sư huynh phải chết ở chỗ này mất thôi.

Cảm giác tiêu cực bao phủ tinh thần Chu Hồng, cho đến khi gã nghe được giọng nói của con trâu ngốc cứng đầu kia.

Động tĩnh to lớn như vậy, Từ Hiền đương nhiên cũng phát hiện, dù là âm thanh sạt lở của đồng đá chặn cửa hay là tiếng hô của tên đệ tử khai môn nhà mình, hẳn đều nghe được rõ ràng, cũng đoán được có lẽ căn hầm mỏ bỏ hoang này sẽ không sập xuống.

‘Phù, thế thì càng thoải mái, ta có thể tập trung vào cuộc chơi này.’ Từ Hiền thở phào, nỗi lo sập hầm biến mất khiến tảng đá ở trong lòng hẳn cũng rơi xuống, có thể chú tâm hơn trong việc đối phó Sát Đồng.

Còn chuyện Lý Tự Thành không chịu nghe lời mình, Từ Hiền chỉ có thể chờ giải quyết xong phiền phức lúc này rồi mới tính sổ với gã sau.

Nhưng nói thì nói như vậy, nhưng chờ đến lúc đó Từ Hiền chưa chắc đã có biện pháp gì với gã đệ tử nhà mình. Dù sao thì Lý Tự Thành chỉ có ý tốt, hẳn có trách phạt kiểu gì thì gã cũng sẽ vui vẻ chấp nhận, nhưng có hồi cái hay không thì lại là một chuyện khác.

Còn trực xuất sư môn, trừ khi Lý Tự Thành làm chuyện gì khiến nhân thần cộng phẫn, bằng không Từ Hiền sẽ chẳng bao giờ nhắc đến hai chữ “trục xuất”. Thiên phú tam giai Kinh Hồng, may mắn lắm mới thu được tên đồ đệ xịn như vậy, ai lại dại gì đuổi đi.

Một thức Tiếp Thiên Vân Đào vừa ra liền bị Sát Đồng đưa ngang kiếm chắn lại, Từ Hiền không chút nao núng, lập tức biến chiêu, không chút trở ngại lấy uy thế chưa tàn của Tiếp Thiên Vân Đào làm nền cho Tinh Hà Dục Chuyển, kiếm khí sắc bén chồng chất lên nhau, hóa thành lớp lớp sóng trào ập tới trước ngực địch nhân.

Tiếp thiên vân đào liên hiệu vụ, tinh hà dục chuyển thiên phạm vũ.

So với Tổ Nguyệt Phân Huy, Minh Hà Cộng Ảnh, hai thức liên kiếm Tiếp Thiên Vân Đào, Tinh Hà Dục Chuyển càng thích hợp hơn khi đối phó Sát Đồng, bởi cổ máy giết chóc vô cảm này sẽ không bị kiếm chiêu hoa lệ đánh lừa, chỉ có lấy đao thật thương thật ra đối phó nó mới là hành động sáng suốt nhất.

Ở bên kia, Lý Tự Thành sau khi hoàn thành công trình đào hang tìm thấy của mình liền xuất hiện sau lưng bọn người Chu Hồng. Mặc kệ tro bụi dính đầy người, gặp Từ Hiền đang đối chiến với cường địch, gã lập tức rút thanh thiết côn sau lưng ra, chuẩn bị đề khí phóng tới chiến trường.

Gặp khí thế trên người Lý Tự Thành chợt dâng lên, một tên Huyền Kiếm Vệ tức khắc đứng ra ngăn trước mặt gã, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy tên thiếu niên to xác này quơ côn đập tới, côn kinh hết sức uy mãnh bá đạo, lực tựa ngàn cân.

“Vị thiếu hiệp... ời!” Trương kiếm vệ thấy Lý Tự Thành có tu vi Hậu Thiên thập nhất trọng, hơn nữa nghe xưng hô liền biết được gã chỉ là đồ đệ của Từ Hiền, còn tưởng rằng võ nghệ xoàng xĩnh nên chỉ tùy ý giờ kiếm đón đỡ.

Chờ đến lúc kiếm côn va chạm, lão Trương mới biết hối hận là gì.

‘Lực lớn như vậy, trâu cày thành tinh sao?’ Cánh tay tê rần, cảm giác của Trương kiếm vệ lúc này chẳng khác nào Từ Hiền lúc đón đỡ kiếm chiêu của Sát Đồng.

Thấy Lý Tự Thành xoay côn biến chiêu, trường côn chọc thẳng đến yết hầu của mình, Trương kiếm vệ cả kinh giờ ngang huyền kiếm, không dám khinh thường như trước nữa mà lấy hết công lực ra đón đỡ một đòn này, đồng thời gấp gáp nói rằng:

“Hiểu lầm, hiểu lầm! Vị thiếu hiệp này, chúng ta và Từ thiếu hiệp là cùng phe, chớ nên đánh nữa!”

Gọi Từ Hiền là thiếu hiệp, cũng gọi đệ tử của hắn là thiếu hiệp, Trương kiểm vệ mặc dù cảm thấy có hơi ngượng mồm, nhưng trong tình huống này không có thời gian để hắn suy nghĩ chuyện xưng hô, chỉ có thể trước tìm cách định chiến rồi tính sau.

Lý Tự Thành nghe vậy quả nhiên thu hồi thiết côn, nhưng không vì thế mà mất cảnh giác, ánh mắt đề phòng xung quanh, thủ thế bày sẵn.

“Nếu là cùng phe, tại sao ngươi lại cản đường ta?” Trợn mắt nhìn Trương kiểm vệ, Lý Tự Thành to giọng chất vấn.

Trương kiểm vệ giấu cánh tay phải đang không ngừng run rẩy ra sau lưng, cười khổ đáp lại: “Bởi vì ta lo rằng ngươi sẽ làm ảnh hưởng đến Từ thiếu hiệp đấy thôi, trước đó hắn cũng không cho bọn ta can thiệp vào.”

“Thật ra là có thể can thiệp vào đấy, chỉ là không phải bằng võ công thôi.” Trần Liên Thành lúc này chọt xen vào một câu, nhớ tới lời dặn dò cuối cùng của Từ Hiền trước đó, nghe được tiếng sáo lúc này, hắn giống như đã hiểu tại sao Từ Hiền lại có đề nghị quái dị như thế, bảo bọn họ nên tụng niệm kinh Phật.

“Sur huynh, ta giống như nhìn thấy thế giới cực lạc, ngươi có nhìn thấy hay không, chúng ta sắp tới Tây thiên rồi sao?” Về mặt của Chu Hồng lúc này hết sức an tường, ánh mắt mê ly, chìm đắm trong tiếng sáo của Từ Hiền.

“...” Mặc dù câu hỏi của gã sư đệ nhà mình nghe qua rất gờ mồm, nhưng Trần Liên Thành lại không có gì để phản bác, chỉ biết im lặng chấp nhận.

“Từ thiếu hiệp, tiếng sáo này của ngươi... quả thật tà môn.” Hắn giống như nhìn thấy được Như Lai Phật Tổ, chư phương Phật Đà, Bồ Tát, La Hán, v.v... hiện lên trước mắt mình cùng nhau niệm tụng kinh văn, Phật âm vang vọng chư giới, Phật quang chiếu rọi chúng sinh, khiến tâm tình của hắn trở nên yên bình đến lạ, bao nhiêu sát ý trong đầu đều bay biến.

“Sư đệ, Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh, ngươi đã thuộc nằm lòng hay chưa?” Vận nội khí vào âm thanh để đánh tỉnh Chu Hồng, Trần Liên Thành nhẹ nhàng hỏi gã sư đệ nhà mình một câu.

Tiếng sáo của Từ Hiền dù thần kỳ, nhưng để có thể duy trì ảnh hưởng lâu dài với cao thủ Tiên Thiên vẫn còn kém lắm, có lẽ phải chờ【Bách Gia Cầm Phở】lên tới phẩm chất Hi Hữu thì mới khác.

Nghe tiếng gọi của Trần Liên Thành, Chu Hồng chẳng mấy chốc liền tỉnh táo lại, hai mắt thanh minh, gật đầu đáp: “Đương nhiên đã thuộc nằm lòng. Ta phải chép phạt bao nhiêu lần, sư huynh còn không rõ sao?”

Đưa tay ngăn lại ý định kẻ khổ của gã, Trần Liên Thành trầm giọng nói tiếp: “Vậy thì tốt. Chắc ngươi cũng còn nhớ lời vừa rồi của Từ thiếu hiệp, nếu hai ta cùng nhau niệm Tâm Kinh, hắn có thể giúp đỡ được cho hắn phần nào.”

Chu Hồng nghe vậy, về ám ức trên mặt khi nhớ về ngày tháng chép phạt thoáng cái liền tan biến, vội vàng gật đầu đồng ý đề nghị của sư huynh nhà mình.

Gã vẫn luôn muốn trợ giúp vị Từ đại ca mới quen này đối chiến cường địch, lúc này đã có cơ hội, đương nhiên không thể bỏ qua.

Thế là trong tiếng sáo thanh khiết, trầm bổng du dương của Từ Hiền chợt xuất hiện tiếng niệm kinh đồng điệu của hai vị đệ tử Nga My Nam Tông.

“Quán tự tại Bồ Tát, hành thâm bát nhã ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách...”

Thấy hai người này bắt đầu niệm Tâm Kinh, Lý kiểm vệ đứng ở một bên bỗng trở nên hơi quẩn bách.

Trước khi gia nhập Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ thì hắn chỉ là con nhà nông bình thường, nào có cơ hội tiếp xúc kinh Phật gì? Sau khi trở thành Huyền Kiếm Vệ lại càng bận rộn công vụ, có thể nhìn ra chút thời gian đọc báo đã là quý lắm rồi, Kim Cương Kinh, Lăng Già Kinh gì đó chỉ là biết được tên mà thôi.

Không thuộc Tâm Kinh để niệm, Lý kiểm vệ mất đảo một vòng, lập tức biết mình cần làm gì.

Phật gia chẳng phải có một câu mà thiên hạ đều biết hay sao, Lý kiểm vệ đương nhiên cũng biết.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...” Mặc kệ có tác dụng hay không, cứ tham gia trước rồi tính.

Lý Tự Thành: “...”

Trương kiểm vệ: “...”

Thấy ba người kia bắt đầu tụng kinh niệm Phật, lão Trương tra kiểm vào vó, giang tay ra bày vẻ mặt bất đắc dĩ mà rằng: “Thiếu hiệp cũng thấy đó, Từ thiếu...”

Nhớ tới cách mà Lý Tự Thành gọi Từ Hiền, mặc dù không rõ vì sao không gọi “sư phụ” mà lại gọi “tiên sinh”, nhưng Trương kiểm vệ coi như cũng tìm ra xưng hô thích hợp hơn rồi, thế là nói tiếp:

“...Từ tiên sinh không cho bọn ta nhúng tay, chỉ để bọn ta ở một bên niệm kinh mà thôi.”

“Có lẽ là do mấy người quá yếu, cho nên tiên sinh mới nói như vậy chẳng?” Lý Tự Thành chợt đưa tay gỡ đầu, lộ vẻ mặt hỏi dò.

“...” Trương Kiểm vệ lúc này thật muốn biết Từ Hiền đã dùng phương thức gì để dạy dỗ ra cái tên này.

Lý Tự Thành không quan tâm vị đại thúc áo đen này muốn biết cái gì, gã chỉ biết là bản thân mình muốn giúp tiên sinh một tay mà thôi.

Thấy Trương Kiểm vệ im lặng như đã cam chịu, dưới chân Lý Tự Thành chợt xuất hiện một làn sương nhạt màu đỏ cam, dấu hiệu cho thấy gã sắp thi triển【Trục Nhật Thần Bộ】với công suất cao nhất.

Oành một tiếng, Lý Tự Thành trong khoảnh khắc đã vọt qua đỉnh đầu lão Trương, thiết côn trong tay theo động tác vung vẩy của gã mà gào thét liên hồi, khí lưu quanh người thi thoảng lại xẹt lên mấy tia lửa điện, 【Long Tượng Bát Nhã Công】tăng bốn đỉnh phong phát huy đến mức tối đa, thần lực kinh người phối hợp cùng mười thành công lực, một chiêu Bình Địa Long Phi lấy uy thế hung mãnh vô song quét đến sau lưng Sát Đồng, thể hiện rõ ý đồ cướp quái ngay trước mặt tiên sinh của gã.

Nếu có thể, Từ Hiền chỉ muốn nói với tên đồ đệ nhà mình một tiếng “ngươi còn non lắm” nhưng không được, bởi miệng lưỡi của hắn lúc này phải dùng để nói một câu khác.

Một câu chú pháp.

“Thiên tính, Nhân dã. Nhân tâm, cơ dã. Lập thiên chi đạo, dĩ định nhân dã!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Từ tiên sinh là kẻ đào mỏ

Đạt được toàn thư của【Sát Lục Thần Đồ】từ tấm da trên người La Sinh, Từ Hiền tuy khinh thường học võ công trong đó nhưng cũng không trở ngại việc hắn duyệt đọc nội dung thần đồ để tìm cách khắc chế Sát Thần Môn.

Hoặc có thể nói chính xác hơn là Sát Đồng, bởi theo cái cách mà Từ Hiền vừa làm gói Dương Văn Quảng ban nãy, trừ khi là La Sinh sống lại, bằng không thì đám tàn dư của Sát Thần Môn chẳng phải vấn đề gì quá to tát với hắn.

Trong người Từ Hiền không có Sát Lục Khí, nên dù biết đủ loại bí pháp thì hắn vẫn không thể điều khiển được Sát Đồng, nhưng để gây tổn hại cho nó thì quả thật không có gì khó.

Và chỉ cần chớp được thời cơ, hắn muốn tiêu diệt Sát Đồng cũng là chuyện khả thi.

Tiếp Thiên Vân Đào, Tinh Hà Dục Chuyển vừa bị Sát Đồng phá giải, Từ Hiền liền đổi sang chiêu Mộ Vân Hợp Bích tấn công nó.

Hắn chồm người tới trước, kiếm trong tay lấy một quỹ tích vô cùng kỳ dị, chia thành ba đoạn biến hóa để xuất chiêu.

Đoạn thứ nhất, kiếm của hắn đâm tới ngực Sát Đồng, nhưng được nửa đường lại chuyển sang đoạn thứ hai, nhắm đến yết hầu.

Chờ lúc mũi kiếm chỉ còn cách nửa thước liền thấy máu, kiếm chiêu đột ngột thay đổi sang đoạn thứ ba, lấy một góc độ hết sức quỷ dị đâm đến mi tâm của mục tiêu, quả thật khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng đó là nhận định của hai tên Huyền Kiếm Vệ, còn đối với Sát Đồng mà nói, thủ đoạn này của Từ Hiền chỉ là trò trẻ con.

Dựa vào thứ thân pháp có tốc độ vượt xa tốc độ xuất kiếm của Từ Hiền, Sát Đồng trong chớp mắt đã hụp người xuống né khỏi chiêu Mộ Vân Hợp Bích này.

Hai cái chân ngắn chuyển động nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh, thân hình của nó bỗng chốc hóa thành một làn khói đen, nhoáng cái đã vòng đến sau lưng Từ Hiền.

Sát Đồng ngồi xổm xuống, trong con điện quang hóa thạch, nó dùng đoản kiếm trong tay tặng cho Từ Hiền một phát Thiên Niên Sát.

Lông tơ dựng đứng, trán đổ mồ hôi lạnh, Từ Hiền quả thật bị độc thủ của Sát Đồng dọa điếng hồn, trong khoảnh khắc ấy hắn đã vượt qua giới hạn tốc độ của bản thân, thuận theo tư thế chồm người mà lộn một vòng về phía trước, né được đòn hiểm chiêu này của nó.

Hai chân vừa chạm đất, cảm nhận được kinh phong ập tới sau lưng, dù suýt nữa thì phải hét “hoa cúc tàn, bi thương trái đầy sán” nhưng Từ Hiền vẫn chẳng hề nao núng, cả thân mình xoay ngang nửa vòng rồi lập tức ngã người ra sau, vừa tránh được cú đâm nhắm vào hông mình từ Sát Đồng, vừa trả lại cho nó một chiêu Xuy Mai Định Oán.

Lạc nhật dung kim, mộ vân hợp bích, nhân tại hà xứ?

Nhiễm liễu yên nùng, xuy mai địch oán, xuân ý tri kỷ hứa?

Ánh chiều tà như hoàng kim nóng chảy, chạng vạng mây bỗng hợp lại thành trăng, ta lại đang ở nơi nào?

Cảnh liễu thắm đậm sắc khói nồng, ai thổi Mai Hoa Lạc, tiếng sáo nghe ai oán, xuân ý liệu còn được mấy hôm?

Một chiều Xuy Mai Địch Oán nối tiếp một chiều Mộ Vân Hợp Bích, kiếm khí trước đó chưa tan, nay lại phối hợp cùng một kiếm này của Từ Hiền để tấn công địch nhân, binh chia hai đường, cùng chém xuống tay trái tay phải của Sát Đồng.

Sát Đồng vốn dĩ có thể dễ dàng tránh đi, nhưng đúng lúc này, Từ Hiền bất chợt ngưng lại việc thổi sáo, thay vào đó lại lẩm nhẩm một câu chú ngữ mà hắn đã chuẩn bị từ lâu.

Khói đen vừa bốc lên đã biến mất, chân trái của Sát Đồng vừa nhấc lên nửa đường liền cứng lại, đoản kiếm trong tay cũng không kịp vung ra đỡ đòn, trong khoảnh khắc này, Sát Đồng đánh mất đi ưu thế tốc độ của mình, trở thành bia nhắm sống trước hai luồng kiếm khí mỏng manh nhưng vô cùng sắc bén của Từ Hiền.

Bịch! Bịch!

Leng keng!

Hàn quang lóe lên, máu không chảy ra, chỉ có hắc khí lượn lờ, hai cánh tay của Sát Đồng rơi trên đất, không còn thuộc về cơ thể của nó nữa.

Từ Hiền không dám đắc ý vong hình, bởi ngày nào chưa phế được năng lực di chuyển của nó thì ngày đó Sát Đồng vẫn còn nguy hiểm.

Vậy nên thừa lúc Sát Đồng còn chưa hết bị chú ngữ ảnh hưởng, Hiệp khí trong Đan Điền lập tức chạy lên tay phải, theo các đầu ngón tay bám vào trên lưỡi kiếm, Từ Hiền xuất tiếp một chiêu Cô Quang Tự Chiếu, gạt mất hai chân của Sát Đồng.

Đúng lúc này, Lý Tự Thành cũng phi thân mà tới, trường côn quét ngang tạo thành kinh phong thổi tung y phục của hắn, côn thể uy mãnh vô song, tựa như một con mãnh long quá giang đang gào thét đầy giận dữ, đánh bay hết thảy những thứ dám cản đường mình.

Từ chi của Sát Đồng bị cuồng phong thổi văng lên cao, nó lúc này đã thoát khỏi ảnh hưởng của chú ngữ nhưng khổ nỗi muốn lết cũng không được, chỉ có thể nằm im chịu trận, hứng trọn một thức Bình Địa Long Phi của Lý Tự Thành.

OÀNH!

Khói đen phọt ra ngoài, dù có Sát Lục khí hộ thể, phần lưng của Sát Đồng vẫn bị Lý Tự Thành đánh lõm vào trong nửa đoạn, đủ để thấy gã thiếu niên to xác kia sở hữu thứ sức mạnh kinh hồn đến mức nào.

Nhưng gã lại không có chút nào kiêu ngạo vì chuyện ấy, gặp Sát Đồng bị Từ Hiền gạt mất tứ chi, gã biết con quái vật này coi như đã phế, bây giờ có đánh chết nó thì cũng chẳng có gì để tự hào, trên mặt xuất hiện một chút hậm hực vì cướp quái không thành.

Từ Hiền mặc kệ tên đồ đệ nhà mình tự hào hay không tự hào, như một hình phạt cho việc gã không chịu nghe lời, hắn chỉ vào các phần thân xác của Sát Đồng và nói với gã rằng: “Tự Thành, đập chúng nó cho ra bã thì thôi.”

Mất đi chủ nhân thì Sát Đồng không thể tái sinh, nhưng Từ Hiền vì cẩn thận nên vẫn muốn nghiền nó thành tro mới chịu an tâm.

“Vâng, tiền sinh.” Được tiền sinh giao phó trách nhiệm, Lý Tự Thành chỉ có thể nghe theo, mười thành công lực đủ mười thành, gã liên tục vung hơn trăm côn đập xuống đầu, mình, tay, chân của Sát Đồng.

Hai mắt gã tròn to, mặt mũi đỏ bừng, trông như có thù oán mấy trăm đời với con quái vật này vậy.

Lúc này thì sư huynh đệ Trần Liên Thành và Chu Hồng đã niệm xong bài Tâm Kinh, thấy đại cuộc đã định, họ và hai tên Huyền Kiếm Vệ cùng nhau chạy tới hội hợp với Từ Hiền.

Thương Long Quy Hải!

Thương Long Quy Hải!

Thương Long Quy Hải!

Thấy cảnh Lý Tự Thành vung côn đập đất như giã chày vào cối, nghe âm thanh phành phành phành liên tục đánh vào màn nhĩ, Chu Hồng chợt sinh ra vài phần sợ hãi trước vị thiếu niên to xác bằng tuổi mình, dùng vẻ mặt e dè hỏi Từ Hiền: “Tự đại ca, vị đồ đệ này của người... đang làm gì thế?”

Từ Hiền thu kiếm vào trong tay áo, bắt gặp nét mặt của gã, hắn bèn cười khẽ đáp lại: “Diệt cỏ tận gốc.”

Chu Hồng nghe vậy liền nhớ tới những tin tức về Sát Thần Môn mà sư huynh đã nói với gã, ồ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu. Nhưng hiểu thì hiểu, bộ dạng hung

bạo của Lý Tự Thành lúc này vẫn khiến gã cảm thấy kinh khủng vô cùng, chỉ có thể ôm thái độ kính nhi viễn chi.

Trương kiếm vệ cũng có thái độ giống như Chu Hồng, sau lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, tưởng tượng tới cảnh Lý Tự Thành cũng có thể xử trí mình như cách mà gã đang giải quyết Sát Đồng lúc này, hẳn chỉ cảm thấy da gà nổi lên khắp người, sống lưng lạnh toát.

Rùng mình một cái, Trương kiếm vệ vội xua tan đi hình ảnh khủng bố trong đầu, chấp kiếm vái Từ Hiên mà rằng: “Từ tiên sinh, nếu không có sự xuất hiện của ngươi, e rằng hai người bọn ta cùng với Trần thiếu hiệp, Chu thiếu hiệp đều phải bỏ mạng nơi đây. Đại ân đại đức quả thật không cách nào nói hết!”

Lý kiếm vệ và Trần Liên Thành cũng chấp kiếm lên bái, Chu Hồng thấy ba người họ đều hành lễ rồi mới luống cuống học theo, không cảm ngược mà lại cảm thuận chuôi kiếm, trông giống như đang lấy kiếm làm nhang để cúng bái Từ Hiên.

Ý cười hiện lên trong mắt Từ Hiên, hẳn chợt cảm thấy thiếu niên này cũng thật thú vị, hẳn là ở Nga My có không ít người thích trêu chọc gã.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ trong nhất niệm mà thôi, chuyển ánh mắt đến ba người còn lại, Từ Hiên lập tức cười nhạt một tiếng mà rằng:

“Nào có ân đức gì, các vị chó nên cung kính như thế, Từ Hiên này thật không dám nhận lấy. Ác đồ gây hại nhân gian, người người đều có nghĩa vụ tru diệt, tại hạ cũng chỉ làm chuyện trong phận sự, quả thật không đáng gọi là ân đức.”

Bọn Chu Hồng cũng không cúi lâu, nghe hẳn nói xong liền ngẩng đầu lên. Thấy vẻ mặt hẳn thân nhiên như không, ánh mắt thanh minh sáng láng, Lý kiếm vệ lập tức hiểu được những lời Từ Hiên mới nói đúng là chân tâm thực ý, bèn cất giọng than thở:

“Đức độ bậc này, Từ tiên sinh không những là kỳ tài võ đạo, mà còn là hạng người cao khiết vậy!”

Những người còn lại cũng gật đầu bảo “lời này chí phải”, còn Từ Hiên thì lại là một phen lắc đầu bảo rằng “không dám nhận, không dám nhận”.

Nhưng khen ngợi, nịnh hót suông như vậy quả thật không có nghĩa lý gì, vậy nên Trần Liên Thành mới đề nghị với hẳn rằng:

“Từ tiên sinh, ngươi làm người khiêm tốn, thi ân bất cầu báo, nhưng bọn ta cũng không thể làm kẻ vong ân bội nghĩa được. Chi bằng thế này, mời ngươi và quý đồ cùng theo ta đến gặp sư trưởng, có sự chứng kiến của trưởng bối, ta và sư đệ lại chính thức cảm tạ ân cứu mạng của ngươi, hẳn cũng thành một phen giai thoại, nếu truyền điắt được giang hồ tán tụng, ngươi thấy vậy có được chăng?”

Cái gọi là “chính thức cảm tạ” tất nhiên sẽ không chỉ là cảm ơn suông mà còn dính dáng đến vật chất, mà dựa vào độ giàu có của Nga My thì chỉ cần Từ Hiên gật đầu, không gian trữ vật của hẳn bảo đảm sẽ mập lên trông thấy.

Đó là còn chưa kể đến danh vọng mà Từ Hiên có thể đạt được thông qua chuyện này.

Võ đạo kỳ tài vượt cấp giết địch, tiêu diệt Sát Đồng, giải cứu môn hạ Nga My, dựa vào những dữ kiện này lại thêm địa vị của Nga My trên giang hồ, ắt hẳn chẳng mất mấy hôm là Từ Hiên có thể tự xưng danh nhân võ lâm, ngôi sao mới của ngày mai.

Nhưng đó hoàn toàn không phải điều hẳn muốn.

Nụ cười chợt tắt, Từ Hiên xụ mặt, âm thanh đột nhiên trầm xuống: “Trần huynh chẳng lẽ nghĩ Từ Hiên này cần giang hồ tán tụng hay sao? Cần ngươi mời trưởng bối làm chứng hay sao?”

Phất tay áo một cái, Từ Hiên quay lưng lại với bọn Trần Liên Thành, giọng điệu lạnh lùng: “Tại hạ chỉ nói một lần này thôi, nếu các vị còn muốn nhắc tới cảm ân, cảm tạ gì đó, vậy chúng ta coi như không quen biết, chỉ trách họ Từ này không xứng kết giao với các ngươi vậy.”

Con giận dữ của Từ Hiên có vài phần là thật, kẻ khác lúc nào cũng muốn vang danh thiên hạ nhưng hẳn thì không, bởi hẳn còn chưa muốn chết nhanh như vậy.

Người sợ nổi danh heo sợ mập, trước khi con heo thành tinh, Từ Hiên chỉ có ý định làm một tên giang hồ tiểu tốt.

Trần Liên Thành lại muốn giúp hẳn nổi danh, mặc dù chỉ là ý tốt, nhưng chẳng phải trong lúc vô tình cũng đẩy hẳn vào chỗ chết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Từ tiên sinh là kẻ đào mỏ

Giả đồ oán giận một phen, giọng điệu của Từ Hiên chẳng mấy chốc cũng hòa hoãn trở lại: “Chuyện ân đức xin chó nhắc lại. Đến cả việc tại hạ diệt sát kẻ này...”

Hắn chỉ vào thi thể của Dương Văn Quảng, sau đó lại trở đến đồng bụi nhùi dưới cón Lý Tự Thành: "... và nó, cũng xin bốn vị chó truyển đi cho."

Người ta lẫn lộn giang hồ là vì cái gì? Chẳng phải cũng vì hai chữ danh lợi, vì có thể nổi bật hơn người, vì sự sùng bái, mến mộ của kẻ khác hay sao.

Từ Hiền bảo không cần đền đáp ân đức, người khác nghe vào còn có thể nghĩ là giả tạo, nhưng đến cả chuyện hành hiệp trừ ác cũng không nguyện để lộ ra ngoài, bọn Trần Liên Thành ngoại trừ "hạng chí nhân coi danh lợi như mây khói" ra thì chẳng còn biết lấy gì khác để hình dung hắn, trong mắt tràn đầy sự khâm phục và kính nể, tự nhận mình không sánh được.

Trần Liên Thành nhìn bóng lưng của Từ Hiền, bỗng nghiêm nghị gật đầu một cái, khom người lễ bái, trầm giọng bảo rằng: "Là Trần Liên Thành ta người trần mắt thịt, không thấy được cái chí cao xa của bậc thế ngoại như Từ tiên sinh, vô tình lấy thứ tục vật phạm nhân ra để làm nhục người, quả thật xấu hổ quá thay!"

Sau đó liền không nhắc gì đến chuyện cảm tạ ân đức nữa, lấy từ trong người ra một cái mộc bài có tạo hình tương tự như chuỗi kiếm của mình, về mặt nghiêm túc dùng hai tay đưa nó về phía Từ Hiền, đoạn lại nói:

"Ở đây ta có một cái Bạch Viên Lệnh, Từ tiên sinh nếu có ghé ngang phân đà bốn phái cũng có thể trình ra, tất được môn hạ bốn phái đối xử như thượng khách. Dù là ở địa bàn Võ Lâm Minh, Bạch Viên Lệnh cũng có thể giúp người được chút tiện lợi."

Nói tới đây, không để cho Từ Hiền có cơ hội từ chối, Trần Liên Thành trình trọng mà rằng: "Từ tiên sinh, vật này ta tặng người, không phải vì báo đáp ân cứu mạng, mà là vì muốn cùng người kết giao bằng hữu, nghĩ rằng nó có thể giúp cho bằng hữu của ta bớt được một chút phiền hà, chi thế mà thôi. Nếu người mà không chịu nhận, vậy tức là khinh thường Trần Liên Thành này vậy!"

Thấy hắn dùng chiêu gây ông đập lưng ông mà nói ra những lời này, Từ Hiền chỉ có thể dờ khóc dờ cười, quay lưng lại nhìn Trần Liên Thành một cái thật sâu, tựa như nhìn thấy đối thủ khó nhằn.

Gặp người sau cũng không hề chớp mắt đối nhãn với mình, hắn chợt cười nhạt một tiếng, cũng dùng hai tay nhận lấy Bạch Viên Lệnh từ đối phương, nhẹ giọng đáp rằng: "Trần huynh đã nói đến thế, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh, chỉ có thể nhận lấy hảo ý của người vậy."

Chu Hồng thấy thế bèn học theo sư huynh nhà mình, gã lấy cái hộp chứa Thanh Ngu Dường Khí Hoàn ra, trong đấy vẫn còn hai viên, đưa cả cái hộp cho Từ Hiền rồi nói:

"Từ, Từ đại ca, Chu Hồng cũng muốn cùng người kết giao, kết giao bằng hữu. Ở đây ta có hai viên bảo được muốn tặng cho người, không... không phải vì đền đáp ân đức, chỉ là muốn để bằng hữu của ta có, có vật để phòng thân."

"Được, được, ta nhận còn không được sao." Từ Hiền thấy gã lấp ba lấp bắp cũng tội, chỉ đành mặt dày mày dạn nhận lấy. Hai viên Thanh Ngu Dường Khí Hoàn, vừa hay hắn và Lý Tự Thành mỗi người một viên.

'Ân nghĩa gì đó xin chó nhắc đến, danh tiếng gì đó xin đừng nói lại, trả tiền là được rồi.' Ý nghĩ như vậy chắc chắn không phải của vị Từ tiên sinh bản tính cao khiết, coi danh lợi như mây khói đâu.

Quần từ ái tài, thủ chi hữu đạo, hết lệnh bài môn phái rồi đến đan dược bảo mệnh, Từ Hiền cũng biết đủ, thế là bèn trầm giọng nói với hai tên Huyền Kiếm Vệ rằng: "Hai vị cũng chó có lấy danh nghĩa kết giao bằng hữu ra bắt cóc ta."

Gặp hắn chặn họng mình trước, Trương kiếm vệ và Lý kiếm vệ chỉ im lặng gật đầu chấp nhận.

Bởi lẽ họ cũng không có bảo bối gì để lấy ra, đồ trên người đều thuộc sở hữu của Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ, nói là thuộc về mình cũng chỉ có mấy đồng bạc vụn mà thôi.

Thế là lão Trương liền chấp tay lên nói rằng: "Từ tiên sinh chó lo, ta và lão Lý vốn cũng muốn học theo Trần thiếu hiệp và Chu thiếu hiệp, khổ nỗi trên thân ngoại trừ cái mạng quèn này thì không có gì đáng giá, kể ra cũng hổ thẹn."

Lý kiếm vệ cũng gật đầu phụ họa.

Từ Hiền nghe vậy, lập tức lắc đầu nói rằng: "Bước ra giang hồ, kết giao bằng hữu quan trọng nhất là ở tấm lòng, không ở vật chất. Chỉ cần có một mảnh chân tâm thì còn đáng giá hơn vạn lượng vàng, có gì lại cho đó là hổ thẹn?"

Vừa dứt lời, hắn liền bất động thanh sắc cho Bạch Viên Lệnh và Thanh Ngu Dường Khí Hoàn vào trong ống tay áo.

Không để ý đến hành động này, Trương kiếm vệ nghe hắn nói xong liền gật gù liên tục, cho là lời hay.

Cả hắn và lão Lý bỗng nhớ lại cảnh tượng Từ Hiền nhận lễ vật từ Trần Liên Thành và Chu Hồng mới nãy, nhất thời không biết có nên xin Từ Hiền cho bọn họ dùng tấm lòng của mình đổi lấy mấy thứ đó hay không, dù gì cũng đáng giá hơn vạn lượng vàng, hắn là thừa sức trao đổi Thanh Ngu Dường Khí Hoàn.

Đúng lúc này, tiếng phành phành do Lý Tự Thành tạo ra bỗng bật đi, sau một thức Thương Long Quy Hải không biết là lần thứ năm mươi hay sáu mươi của mình, thân thể của Sát Đổng đã bị gã giã thành bột phấn, từ trạng thể thâm không thua gì con Sát Đổng bị Hứa phu nhân lấy kiếm khí hủy diệt vào đêm giao thừa.

“Tiên sinh, đệ tử đã hoàn thành nhiệm vụ, đảm bảo ma vật chết đến không thể chết thêm”

Lý Tự Thành mặt đầy nghiêm túc báo cáo với Từ Hiền, sau đó liền xé lấy một mảnh y phục của Dương Văn Quảng để lau chùi thanh thiết côn của mình, được một lúc mới cảm thấy hài lòng, giắt nó trở lại sau lưng.

Kế tiếp, Lý Tự Thành lại bắt đầu lục soát thi thể của Dương đường chủ, không hề để ý đến ánh mắt dị dạng của hai tên Huyền Kiếm Vệ và hai vị đệ tử Nga My.

Từ Hiền cũng cảm thấy hết sức bình thường, người là do hấn giết, Lý Tự Thành thân làm đệ tử, giúp hấn soát thi tìm chiến lợi phẩm quả thật là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không có gì đáng trách.

Trần Liên Thành dòm tầm nhìn khỏi Lý Tự Thành, cũng thu hồi ánh mắt dị dạng của mình, nở nụ cười điềm nhiên mà rằng:

“Từ tiên sinh, gian tặc cũng trừ, ma vật cũng diệt, nếu người không có chuyện khác cần làm, chỉ bằng cùng theo ta và sư đệ trở về quán trọ gặp sư trưởng, để người cũng có thể nhận thức được vị giang hồ anh kiệt như người, sư huynh đệ chúng ta cũng có thêm nhiều thời gian lĩnh giáo, học hỏi tài năng của người, làm sâu sắc tình hữu nghị, vậy có được chăng?”

Chu Hồng cực kì đồng ý với đề nghị này của sư huynh nhà mình, lập tức lộ vẻ mặt trông mong nhìn Từ Hiền, chờ đợi câu trả lời từ hấn.

Đáng tiếc, sự mong mỏi của gã không được đền đáp. Từ Hiền cho mấy món chiến lợi phẩm nhận được từ Lý Tự Thành vào không gian trữ vật, trên mặt hấn lộ vẻ tiếc nuối, lắc đầu một cái rồi nhẹ giọng từ chối:

“Thật có lỗi quá, tại hạ đúng là vẫn còn có việc khác cần làm, không thể theo Trần huynh và Chu Hồng tiểu huynh đệ gặp tiền bối của quý phái được, chỉ có thể hẹn lại lần sau vậy.”

Chu Hồng lập tức lộ vẻ mặt sốt sắng mà hỏi: “Từ đại ca người còn có việc bận, lẽ nào là phát hiện tung tích khác của Sát Thần Môn hay sao? Nếu vậy ta cùng với sư huynh, Trương đại ca và Lý đại ca có thể hỗ trợ người một tay!”

Có【Tâm Hung Kính】trong tay, Từ Hiền đúng là nắm rõ tung tích của đám tàn dư Sát Thần Môn, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ bản thân mới nhận được khi nãy, hấn lắc đầu đáp rằng: “Hành tung của hung đồ, ta quả thực có biết. Nhưng chuyện ta muốn làm lúc này tạm thời không liên quan đến diệt sát bọn chúng.”

Nhiệm vụ nghề nghiệp: Ta Là Kẻ Đào Mỏ

Thợ Mỏ gà mờ Từ Tiên Hiệp vừa mới vào nghề, cần không ngừng rèn luyện để nâng cao tay nghề đào mỏ.

Yêu cầu: Đào được ít nhất 100 cân quặng thô trong hầm mỏ bỏ hoang.

Thù lao:

+ Lượng lớn thông thạo nghề【Thợ Mỏ】

+【Thiên Luyện Tinh Thiết】x10

*Chú: Đào được càng nhiều, thù lao nhiệm vụ càng cao.

(【Thiên Luyện Tinh Thiết】=>???. Nghề【Thợ Mỏ】thăng lên cấp độ 2)

Có thể nói đây là nhiệm vụ nghề nghiệp tân thủ tốt nhất mà Từ Hiền từng được nhận, có thể trực tiếp khiến nghề thăng cấp khi hoàn thành, trước nay chưa từng có tiền lệ như vậy.

‘Lẽ nào là vì ta đang ở trong hầm mỏ, nên hoàn cảnh môi trường cũng ảnh hưởng đến chất lượng nhiệm vụ?’ Từ Hiền cảm thấy đây có lẽ là cách giải thích xác đáng nhất.

Đương nhiên, để hoàn thành được nhiệm vụ này e rằng cũng không hề dễ dàng, bởi vì trữ lượng sản vật nơi đây sợ là chẳng còn bao nhiêu, nếu không nó đã chẳng bị bỏ hoang nhiều năm.

Nhưng Từ Hiền không hề lo lắng, hấn rất tự tin vào bản thân mình, hoặc nói chính xác hơn là tự tin vào năng lực của hệ thống.

Giống như nghĩ đến chuyện gì đó, Từ Hiền chợt phân một tia tinh thần nhìn vào trong không gian giữ vật, sau đó nói với bọn Chu Hồng rằng:

“Tuy rằng không thể phân thân truy lùng hung đồ, nhưng tại hạ nghĩ rằng chư vị hấn rất sẵn lòng làm việc đó. Vừa hay lúc này tại hạ đang nắm giữ hành tung của một tên, không biết Trần huynh, Chu Hồng và hai vị kiếm vệ đại nhân có muốn biết hay không?”

Không để Trần Liên Thành và hai tên Huyền Kiếm Vệ mở miệng, Chu Hồng đã giành đáp: “Đương nhiên muốn, đương nhiên muốn, bọn ta có mặt ở đây không phải còn vì diệt trừ ác nhân hay sao!”

Sau đó gã liền lộ vẻ mặt khó hiểu, lớn giọng hỏi Từ Hiền: “Cơ mà Từ đại ca, người còn bận chuyện gì quan trọng đến nỗi cả việc trừ gian diệt ác cũng phải bỏ qua vậy hả?”

“Không phải đang ở trong hầm mỏ hay sao, vậy nên...”

Từ Hiền giẫm nhẹ lên đất một cái, miệng nở nụ cười, từ tốn đáp rằng: “...ta bận đào mỏ.”

Chu Hồng: “...”

Trần Liên Thành: “...”

Trương kiếm vệ: “...”

Lý kiếm vệ: “...”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Đệ tử luyện võ, tiên sinh thám mộ

Sư huynh đệ Trần Liên Thành và hai tên Huyền Kiếm Vệ lên đường rồi đi, mục tiêu kế tiếp của bọn họ chính là một nơi cách hầm mỏ ba mươi dặm về Tây, vị trí cụ thể thì đã có địa đồ đơn sơ do Từ Hiền chính tay vẽ ra.

Đối với việc Từ Hiền muốn ở lại chỗ này đào mỏ, cả bốn người đều chẳng cách nào lý giải, chỉ có thể than thở rằng kỳ nhân quả thật là kỳ nhân, có làm cũng phải làm chuyện dị sự chẳng giống ai trên đời.

Đương nhiên, trước khi đi thì Trần Liên Thành cũng có báo cho Từ Hiền biết vị trí quán trọ bọn họ đang ở tạm, mong rằng nếu Từ Hiền đào mỏ chán chê rồi thì có thể tới đó tìm họ, cùng nhau kết phường làm bậy... không đúng, phải là đồng tâm hiệp lực hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổn phò nguy.

Thấy Từ Hiền gật đầu bảo rằng xong việc sẽ tới, bốn người Trần, Chu, Trương, Lý mới thỏa mãn rời đi. Khi được Từ Hiền hỏi có cần mình chỉ đường hay không, bởi ngõ ngách trong hầm mỏ cũng khá phức tạp thì Trương kiếm vệ lại từ chối, hấn bảo rằng đã để lại ký hiệu lúc vào hầm rồi, cho nên có thể dễ dàng tìm được đường ra.

Nghe đến đó, Từ Hiền chợt hồi tưởng lại những quãng đường mình đã đi qua trong hầm mỏ, chẳng hề phát hiện một dấu vết khả nghi nào, lập tức hiểu được hai tên Huyền Kiếm Vệ đã sử dụng thủ đoạn đặc thù nào đó của Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ để làm dấu, thậm chí một tiếng lợi hại.

Nếu bọn họ đã có thể tự tìm đường ra, Từ Hiền cũng không giả bộ khách khí làm gì, nói lời báo trọng rồi đưa mắt nhìn họ chui vào đường hầm nhỏ do chính tay Lý Tự Thành đào ra.

Từ đầu chí cuối, bọn Trần Liên Thành không hề hỏi tại sao Từ Hiền có thể giấu kiếm trong tay áo, tại sao hắn lại biết được tung tích của hung đồ một cách rõ ràng như vậy, sư thừa của hắn là ai, môn phái chỗ nào, sao lại sở hữu nhiều võ công cao thâm như thế, còn cái tiền được【Toàn Chân Kiếm Pháp】của Toàn Chân Giáo, v.v... .

Rất nhiều bí ẩn khiến người ta tò mò, nếu Từ Hiền chịu nói ra thì bọn họ không được lợi gì, còn nếu hắn không chịu nói thì lại khiến giao tình mới lập của hai bên sứt mẻ, vậy chỉ bằng không hỏi còn hơn, bọn Trần Liên Thành đều nghĩ như vậy.

Ngoại trừ Chu Hồng, gã thiếu niên này đơn giản là không nghĩ gì cả, mấy thứ mà sư huynh và hai vị kiếm vệ đại ca cho là bí ẩn đáng tò mò, gã lại cảm thấy hết sức bình thường.

Này là do Chu Hồng còn chưa được trải đời nhiều, chờ qua mấy năm, nghĩ lại những thứ mà Từ Hiền thể hiện ngày hôm nay, gã ắt phải cảm thán bản thân của ngày xưa quá ngây thơ.

Bốn người rời đi, Lý kiếm vệ đi ở sau cùng, nhìn thân ảnh của hắn cuối cùng cũng biến mất, Từ Hiền bèn lấy lọ muối hóa thi mà A Nhị bếp trưởng tặng ra, rắc một nhúm nhỏ lên thi thể của Dương Văn Quảng.

Chọn một chỗ tạm cho là sạch sẽ ngồi xuống, Từ Hiền lập tức tiến vào trạng thái Tọa Vong để khôi phục nội lực, thể lực.

Lý Tự Thành thấy vậy cũng học theo, màn giả chày vừa rồi lấy đi của gã khá nhiều nội lực, trừ lượng chân khí trong Đan Điền chỉ còn lại chưa tới một

phần năm.

Bầu không khí trong hầm mộ lập tức trở nên tĩnh lặng, ngoại trừ âm thanh tanh tách phát ra từ những bó đuốc trên vách thì đến cả tiếng thở cũng không có.

Chừng nửa canh giờ sau, sư đồ Từ Hiền lần lượt mở mắt, không hện mà cùng thở ra một ngụm trọc khí, khí sắc hồng hào tươi tỉnh, tinh thần xán lạn phơi phới.

“Tiên sinh, giờ đệ tử nên làm gì?” Lý Tự Thành vừa hỏi vừa xắn tay áo lên như sắp đánh nhau tới nơi.

Từ Hiền thấy vậy bèn hỏi: “Ngươi làm gì đấy?”

Lý Tự Thành tỉnh như ruồi đáp rằng: “Tiên sinh chẳng phải bảo muốn đào mộ sao? Tự Thành đương nhiên phải giúp người một tay rồi.”

Từ Hiền tặc lưỡi một cái, lắc đầu nói rằng: “Đào mộ đối với ta mà nói cũng như đang luyện võ vậy, chỉ có thể tự mình ra sức, làm sao mà nhờ tới ai?”

Đoạn lại xua tay mà nói: “Vậy nên ngươi không giúp được đâu. Hơn nữa tiên sinh cũng có bài tập giao cho ngươi đây Tự Thành.”

Lý Tự Thành nghe vậy liền cúi đầu ôm quyền, lớn giọng hô to: “Đệ tử sẵn sàng chờ nghe người dạy dỗ!”

Từ Hiền ừm một tiếng, tỏ vẻ hài lòng trước thái độ của gã, trầm giọng bảo rằng: “Ta muốn dạo qua hầm mộ này một vòng để tìm chỗ đào, ngươi cứ ở đây luyện tập【Toàn Phong Tảo Diệt Thoái Pháp】cho thành thạo, nếu mà cảm thấy đói...”

Nói đến đây, Từ Hiền bỗng thò vào trong tay áo lấy【Thực Thần Tiểu Táo】ra ngoài.

Đào mắt nhìn quanh, hần tiện tay nhặt mấy hòn đá ở gần chỗ mình bỏ vào trong nôi, chờ đến lúc thỏa mãn được nhu cầu nguyên liệu của hai cái Tam Thiên Bao liền dừng tay, sau đó đóng nắp nôi lại, mặc niệm một tiếng “nấu”.

“Trong đá thể mà có nhiều chất dinh dưỡng như vậy, quả nhiên là có nôi thần sỏi đá cũng thành cơm, cổ nhân không lừa ta.”

Bỏ qua ý nghĩ nhảm nhí trong đầu mình, Từ Hiền chỉ vào cái đầu rồng ở quai cầm bên phải, dặn dò gã đệ tử rằng: “Chừng nào thấy miệng rồng mở ra, tức là bánh bao đã chín. Ngươi có thể lấy ăn lúc nào cũng được, rõ rồi chứ?”

“Rõ, thưa tiên sinh!”

Thấy Lý Tự Thành nghiêm túc đáp lại, Từ Hiền bèn gật đầu bảo một tiếng “được”, sau đó liền để gã đệ tử khai môn nhà mình ở lại chỗ này luyện tập thoái pháp, bản thân thì tiến đến chỗ mật thất mà Sát Đồng chui ra, bắt đầu tìm kiếm bí ẩn của căn hầm mộ này.

Nơi đây không thuộc vùng biên giới Đông Nam Già Châu, vốn không phải địa bàn hoạt động của Sát Thần Môn, vậy nên cũng chưa chắc là cứ điểm do bọn chúng thiết lập từ trước, thế mà tồn tại cơ quan môn, rất có khả năng không phải một hầm mộ bỏ hoang thông thường.

Khoan hãy nói đến hai vị đệ tử Nga My Nam Tông, Từ Hiền chẳng tin là hai tên Huyền Kiếm Vệ không nhận ra được điều này. Nếu đã nhận ra mà lại chấp nhận rồi đi một cách quyết đoán như thế, vậy thì có ba trường hợp có thể xảy ra:

Một là hai người ấy biết rõ hầm mộ này không có giá trị gì, hai là muốn báo ân cho Từ Hiền nên quyết định mặc kệ bí mật nơi đây, ba thì là vì cảm thấy võ lực không sánh bằng hần, cho nên chỉ có thể nhịn đau từ bỏ lợi ích.

Nếu như là trường hợp thứ ba...

Từ Hiền đạp chân vào trong hốc tối, ánh mắt lạnh nhạt không chút cảm tình, trong đầu thầm nghĩ: ‘Nếu là như vậy, ta không cần các ngươi nhớ ân, chỉ mong các ngươi đừng báo oán là được. Mồm miệng, tốt nhất là nên kín kẽ một chút.’

Hần vừa tự nhủ vừa hồi tưởng lại hai luồng Thiện Ác khí sau đầu Lý kiếm vệ và Trương kiếm vệ, Thiện không nhiều mà Ác cũng không ít, trạng thái cân bằng giống với phần lớn người trong thiên hạ, dễ dàng ngã về phía hắc ám nếu gặp được lợi ích đủ lớn.

Cái gọi là giang hồ hảo hữu, đại ân cứu mạng gì đó nhiều khi chẳng đáng một đồng, một quyền bí tịch Thượng Thừa có thể dễ dàng biến ân nhân thành cừu nhân, sư huynh đệ đồng môn trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Xua đi ý nghĩ có phần u ám trong đầu, Từ Hiền bắt đầu quan sát kỹ nơi hần vừa mới bước vào, sau đó lập tức nhận ra trước mặt mình vẫn còn một lối đi khá dài, dẫn đến nơi sâu hơn của hầm mộ, chỗ cơ quan này chỉ xem như một cái cửa chặn mà thôi, chưa phải là mật thất gì hết.

Nhìn thấy bên tay trái mình có một phần đá hình tròn gồ ra, trông như một cái núm xoay, Từ Hiền liền đưa tay nắm lấy nó, dùng lực xoay về bên trái thử xem sao.

Núm xoay không nhúc nhích, hần lập tức vặn nó về bên phải, thế là lại được, cánh cửa đá sau lưng hần chậm rãi khép lại.

Từ Hiền thấy vậy lại vặn núm xoay làm cho cửa mở ra, quả nhiên thấy được gương mặt lo lắng của Lý Tự Thành. Báo với gã một tiếng rằng bản thân mình không có chuyện gì, Từ Hiền lập tức mất đi hứng thú với cơ quan môn, bắt đầu tiến lên khám phá đoạn đường trước mặt.

Ánh mắt của hắn lúc này so với trước khi kích hoạt nghệ【Thợ Mỏ】quả thật có không ít chênh lệch.

Trước đó thì nhìn đá chỉ là đá, còn bây giờ thì lại khác, Từ Hiến có thể nhìn ra được một vài tính chất trên các bề mặt đá mà hắn nhìn thấy, xác định một cách đại khái về số năm mà chúng hình thành, đã trải qua những biến đổi gì, qua đó phần nào dự đoán được chủng loại và số lượng khoáng vật ẩn mình bên dưới.

‘Thiên địa vốn vẫn vậy, chỉ là khi người ta hiểu được càng nhiều tri thức, thế giới trong mắt họ lại càng mới mẻ, càng xa lạ.’

Từ Hiến mới là【Thợ Mỏ】cấp một, muốn xác định xem một chỗ nào đó có quặng để khai thác hay không thì hắn cần mất không ít thời gian, chưa thể đạt đến mức độ chỉ cần liếc qua là biết chỗ nào có vàng, bạc, chỗ nào có sắt, đồng.

Nhiệm vụ “Ta Là Kẻ Đào Mỏ” không có giới hạn thời gian, vậy nên Từ Hiến cũng không vội tìm chỗ vung cuốc, hắn lúc này càng hứng thú hơn với chuyện nghiên cứu bí mật của hầm mỏ.

Chậm rãi tiến về phía trước, Từ Hiến mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, để ý kỹ từng chi tiết trên vách động, hắn không muốn bỏ sót bất cứ một cơ quan bí mật nào.

Nhưng đáng tiếc là dù chú tâm cỡ nào, Từ Hiến hoàn toàn không phát hiện được cơ quan gì mới lạ, chỉ tìm thấy một ngã rẽ nằm bên tay phải mà thôi, hơn nữa đó còn là một ngõ cụt dài chưa tới mười thước.

‘Quái lạ.’ Từ Hiến nhìn Đông nhìn Tây, nhìn trên nhìn dưới, không phát hiện chỗ nào khả nghi, ngoại trừ một cái trụ đá cao chỉ chừng một thước nằm ngay sát vách trước mặt.

Thân nó tròn không chút gồ ghề, bề mặt nhẵn mịn như được người ta cắt gọt tỉ mỉ, quả thật khả nghi đến không thể khả nghi hơn.

Có điều Từ Hiến đã thử xoay trái, xoay phải, kéo lên, đập xuống đều chẳng thể khiến nó suy chuyển dù chỉ nửa li, tựa như cái trụ này vốn chính là một phần của mặt đất dưới chân hắn vậy.

Thử đủ cách không được, Từ Hiến trực tiếp ngồi lên trụ đá để suy nghĩ, hắn vuốt nhẹ cảm, ngược nhìn cái trần bằng phẳng trên đầu mình, trong mắt chợt lóe lên một vệt tinh quang.

‘Có lẽ như thế...’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Tiên sinh ôm cột xoay một vòng

Soạt!

Một con dao găm chọc tuột ra từ trong tay áo, Từ Hiến cầm ngược nó trong tay, nhún người một cái liền nhảy lên áp sát trần hang, kiểm khí tinh thuần truyền vào trong lưỡi dao, dễ dàng cắm nó ngập vào trong vách đá sát bên mình.

Hai chân đạp vào vách làm điểm tựa, một tay nắm chặt dao găm, Từ Hiến dễ dàng đu người giữa không trung, bắt đầu nghiên cứu cái trần hang ngay trên đầu mình.

Nếu là chừng một canh giờ trước, có lẽ Từ Hiến chỉ có thể bó tay bó chân, nhưng vào lúc này đây, dựa vào ánh mắt của một kẻ đào mỏ, Từ Hiến có thể nhận thấy được cái trần này có chỗ nào đó bất thường.

Điểm bất thường đầu tiên thì không cần ánh mắt của kẻ đào mỏ hắn cũng có thể nhìn ra, đó chính là nó quá bằng phẳng rồi, mặt dù trên bề mặt vẫn có chỗ gồ ghề, nhưng khi đưa tầm mắt lên gần ngang bằng với nó, Từ Hiến mới thấy ngoại trừ số ít những chỗ lồi ra hoặc lõm vào, nó chẳng khác gì một cái trần do người thợ tự mình đo đạc xây nên, hoàn toàn nằm song song với nền đất bên dưới.

Đưa tay quét đi một lớp tro bụi bám ở bên dưới, Từ Hiến áp sát mắt vào, nhìn rõ chân diện mục của bề mặt đá trên trần.

Hắn đưa ngón trỏ mon trón lên nó, sau đó lại dùng tay gõ mạnh vào mấy cái, cuối cùng lấy thêm một con dao găm khác ra, truyền kiểm khí bám vào thân dao rồi khoét một cái lỗ nhỏ trên trần, bắt đầu kiểm tra kết cấu bên trong lớp đá.

Nhân lực có siêu phẩm tới đâu thì Từ Hiến cũng phải thấp sáng một ngọn nến, dựa vào ánh lửa mới nhìn thấy được rõ ràng hình dạng bên trong lớp đá.

Người bình thường nhìn vào sẽ không có phát hiện gì, nhưng hắn lại khác.

‘Chỗ này từng có nước chảy qua?’ Một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Từ Hiền lập tức kẻ sát tai mình vào trần hang, nhưng đáng tiếc là không nghe ra chút động tĩnh nào.

‘Có lẽ nó quá dày.’ Hắn cũng không hề nản chí, vịn vài phần kinh lực vào tay rồi đám nhẹ hai cái lên trần, ngoại trừ làm tro bụi rơi xuống thì chẳng thể khiến trần hang suyuyển mây may.

Bịch!

Rút con dao khỏi vách đá, Từ Hiền đặt chân lên mặt đất, trực tiếp ngồi trên cái trụ đá để suy tư.

‘Trong hầm mộ phong bế thế này, mượn sức gió để khống chế cơ quan hoàn toàn không khả thi, nếu vậy chỉ có thể là nước mà thôi. Nhưng bằng cách nào...’

Từ Hiền ngửa mặt nhìn lên, hai mắt híp lại, tay trái đột ngột vận khí tung một chưởng lên trần, tay phải thì đưa ngang mặt, dùng y phục che đi ngũ quan của mình.

Hắn không dùng bao nhiêu lực, vậy nên chưởng kinh chỉ có thể tạo ra một làn gió mạnh thổi cho đồng tro bụi tích tụ trên trần bay mù mịt.

Được một lúc sau, chờ cho bụi bặm lắng xuống, Từ Hiền mới bỏ cánh tay che mắt xuống.

Nếu không có ánh sáng từ ngọn nến mới thắp, sợ là hắn lúc này cũng không nhìn thấy được một đường tròn cực kì mờ nhạt ở trên trần, vừa hay đối xứng với cái trụ đá mình đang ngồi.

Từ Hiền lập tức đứng dậy, hai tay khoanh lại trước ngực ra chiều suy tư, lúc thì ngẩng đầu nhìn lên, lúc thì cúi mặt nhìn xuống, trong đầu chợt sinh ra một vài ý nghĩ.

‘Nếu nó đã không thể xê dịch, vậy tác dụng của cái trụ này... là để chống đỡ trần hang? Bề mặt của nó hẳn mịn như vậy, là có cao thủ kiếm đạo cố ý gọt đi, phá hủy cột trụ?’ Từ Hiền hỏi như không hỏi, bởi vì hắn đã đoán được câu trả lời.

“Đã như thế...” Từ Hiền dùng một cái thước dây tự chế đo đạc đường kính của trụ đá, sau đó lại xác định khoảng cách giữa nó và trần hang.

Làm xong hai chuyện này, hắn bèn lấy từ trong tay áo ra một khúc cây to, vì muốn làm nó cứng cáp hơn mà hắn còn dùng【Vạn Mộc Nguyên Hạp】chuyển hóa nó thành Tụ Linh Mộc, tiêu tốn thời gian gần một nén nhang.

Đến đây chắc ai cũng có thể đoán được Từ Hiền định làm gì. Đúng vậy, hắn định dùng khúc Tụ Linh Mộc này của mình để bù đắp phần trụ đá đã bị gọt mất trước đó.

Để tiết kiệm thời gian, thay vì tự mình bào chế, Từ Hiền có một biện pháp tốt hơn đó chính là dùng món kỳ vật mà hắn đạt được khi nghề【Thợ Rèn】đạt tới cấp độ năm.

Vật phẩm:【Thiên Công Phưong】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Phổ thông

Nho nhỏ trong tay một nhà xưởng, thân bình bảo giáp có lạ gì.

*Chú: Thăng cấp nghề chế tạo【Thợ Rèn】giúp tăng cao phẩm chất của【Thiên Công Phưong】

Chớp mắt một cái, trên tay Từ Hiền đã xuất hiện một cái đe nhỏ, đen thui thùi lùi, bề mặt không hề được trạm trổ bất cứ thứ gì, thậm chí còn có phần thô ráp, kích cỡ chỉ lớn chừng lòng bàn tay, hoàn toàn chẳng có gì bắt mắt để xưng là kỳ vật.

Bởi vì cái gọi là thân kỳ của nó đều giấu hết ở bên trong. Bên trong cái đe nhỏ bé này có ẩn chứa một tiểu thiên địa, hay nói chính xác là một nhà xưởng với đủ loại công cụ cần thiết mà chỉ Từ Hiền có thể tiến vào.

Đương nhiên cũng chỉ là dùng tinh thần tiến vào mà thôi,【Thiên Công Phưong】cũng như ruộng chứa đồ, từ chối tiếp nhận người sống, hơn nữa ngoại trừ nguyên liệu rèn đúc, làm mộc ra thì những thứ khác nó cũng không chứa chấp, dù vậy thì vẫn giúp cho không gian trừ vật của Từ Hiền tiết kiệm được một vài ô chứa đồ.

Ý niệm xoay chuyển một cái, Từ Hiền lập tức phân một nửa tinh thần của mình tiến vào【Thiên Công Phưong】, đi cùng với hắn còn có khúc Tụ Linh Mộc to bự mà hắn vừa mới chuyển hóa thành.

Chỉ để lại một phần tinh thần để cảnh giới thân thể, Từ Hiền lúc này giành phần lớn sự chú ý vào trong căn nhà xưởng thân kỳ của mình.

Trên đầu là trời xanh mây trắng, bốn phương là núi non hùng vĩ, sông dài, biển rộng, hai con đường lát đá dài chừng sáu trượng giao nhau ở giữa, phân bố các loại kiến trúc trong【Thiên Công Phưởng】ra thành bốn khu riêng biệt.

Tây Bắc là khu rèn đúc gọi Luyện Thiết Phòng với lò nung, lò tinh luyện, búa, đe, đá mài, khuôn đúc, hồ nước, v.v... đủ loại công cụ để Từ Hiến có thể làm việc.

Ở Tây Nam thì lại một chỗ nhà kho rộng lớn để hẩn có thể chứa các loại nguyên liệu dù đã qua hay chưa qua tinh luyện, chỉ bằng một ý niệm là hẩn có thể lấy bất cứ thứ gì chứa trong đó tới trên tay mình, không cần lãng phí thời gian đi qua đi lại.

Cũng theo kết cấu này, ở hai khu còn lại nằm tại hướng Đông Bắc và Đông Nam chính là khu làm mộc gọi Chế Mộc Phòng cùng với nhà kho chứa gỗ, cũng là nơi mà Từ Hiến muốn tìm đến sau khi【Thiên Công Phưởng】.

Đứng giữa ngã tư đường, Từ Hiến không chút chần chờ, nhanh chân bước vào Chế Mộc Phòng.

Làm việc ở【Thiên Công Phưởng】không tiêu hao thể lực mà tiêu hao tinh thần của Từ Hiến, hơn nữa còn bắt đầu tiêu hao từ lúc hẩn vừa bước chân vào chỗ này, vậy nên hẩn không muốn lãng phí thời gian vào chuyện ngắm trời ngắm đất.

...

Chưa tới nửa nén nhang sau đó, tinh thần của Từ Hiến đã trở về ngoại giới, thần sắc vẫn hồng hào như thường, không có vẻ gì là mệt mỏi. Cũng phải thôi, chuyện hẩn cần làm chỉ là cura cho đoạn Tụ Linh Mộc có được độ dài mà mình muốn, sau đó lại bảo tròn nó cho khớp với đường kính của trụ đá.

Trong Chế Mộc Phòng có một cái máy tiện cột gỗ, tuy nó chạy bằng sức người, nhưng Từ Hiến cũng chỉ việc đứng quay tay một lúc là đã có được thành phẩm, chẳng những đường kính vừa khớp, đến cả bề mặt cũng được bảo hết sức nhẵn mịn, mặc dù việc đó là không cần thiết.

Lấy cây cột làm bằng Tụ Linh Mộc ra khỏi tay áo, Từ Hiến ôm nó nhét vào giữa trần hang và cái trụ đá, quả nhiên vừa khớp, cái đường tròn mờ nhạt ở trên trần bao khít xung quanh phần đầu của cây cột, không thừa không thiếu một tẹo nào.

Từ Hiến nhìn cây cột với ánh mắt có phần hài lòng, cảm thấy bản thân mình thật là cơ trí. Nhưng chẳng lâu sau đó, nét mặt của hẩn liền cứng lại.

‘Kế tiếp ta nên làm gì?’

Nhìn lên trần, ngó đến đường viền xung quanh cây cột gỗ của mình, lại nghĩ đến cái núm vặn điều khiển cơ quan môn, trong đầu Từ Hiến lập tức nhảy ra một chữ.

“Xoay?”

Có manh mối mới, ý nghĩ của hẩn lập tức trở nên thông suốt.

‘Đúng rồi, cũng bởi vì phần trên của trụ đá có thể xoay được, cho nên người kia mới chém đứt, thậm chí là đã phá hủy nó hoàn toàn. Mục đích của y là không muốn kẻ khác biết được cơ quan mở khóa chỗ này.’

Bộp!

Đưa tay vỗ nhẹ lên cây cột, trong đầu Từ Hiến xuất hiện một vài giả thiết.

‘Nếu vậy, trước đó rất có thể đã có người vào đây thám hiểm, phát hiện bí mật này, cũng dùng biện pháp tương tự như ta để kích hoạt cơ quan, tìm được bảo tàng trong hầm mộ?’

Vừa nghĩ tới đây, hẩn liền lắc đầu phủ định: ‘Cũng không đúng, nếu đã lấy được bảo bối rồi, sao kẻ đó còn phải tiêu hủy dấu vết làm gì?’

‘Chỉ có hai khả năng, một là không có kẻ nào phát hiện được cơ quan mật thất, còn hai thì rất có thể là kẻ đó vẫn chưa lấy được bảo bối trong mật thất, vậy nên mới xóa bỏ vết tích để che giấu bí mật nơi đây, định chờ ngày tìm được lời giải cho câu đố trong mật thất lại đến?’

Mất lộ tinh quang, Từ Hiến độc thoại thành tiếng: “Dựa vào mức độ bụi bám ở chỗ này, tỉ lệ xảy ra của khả năng một cao hơn rất nhiều, hơn nữa...”

Đưa hai tay ôm lấy cây cột Tụ Linh Mộc, xoay chuyển nó một cách chậm rãi, Từ Hiến chợt cười nhạt một tiếng, khẽ thốt: “...dù là khả năng nào đi nữa, thì cái gọi là bảo bối... vẫn còn nơi đây.”

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Cây cột gỗ xoay đúng một vòng, Từ Hiến vừa dứt lời, mặt đất dưới chân hẩn bỗng nhiên rung động không ngừng, bụi bặm một lần nữa bay múa khắp nơi.

Dựa vào bản lĩnh võ công, Từ Hiến có thể dễ dàng giữ vững được thân mình. Nhưng chân mày hẩn lại nhíu chặt, bởi Từ Hiến có cảm giác như mặt đất dưới chân hẩn đang... chìm xuống?

Chương 200: Một căn phòng nhỏ, một bức huyết thư

‘Thang máy?’ Gặp ba mặt vách động xung quanh mình đều không hề suy chuyển, chỉ có lối vào ở sau lưng là đang chậm rãi dâng cao lên, trong đầu Từ Hiền lập tức xuất hiện một hình ảnh lập thể:

Với các bức vách được mài nhẵn bóng bao quanh bên ngoài, một chiếc hộp khổng lồ làm bằng đá cùng chính hần ở bên trong, bên dưới chiếc hộp có nước nâng đỡ, bên trên chiếc hộp lại có nước đổ vào, ép cho chiếc hộp chậm rãi chìm xuống dưới.

‘Chờ đã, nếu vậy bên ngoài chẳng phải sẽ ngập nước hay sao?’ Vừa nghĩ tới đây, Từ Hiền chợt ngừng đầu nhìn lên, đoán rằng kết cấu của cái ‘thang máy’ này hẳn phải có gì đó đặc biệt để ngăn không cho nước tràn ra.

‘Hoặc cũng có thể kẻ xây dựng nơi này thích chèo xuồng.’ Hần bịa ra một câu chuyện cười không đáng cười, cả thân thể ôm chặt lấy cây cột làm bằng Tụ Linh Mộc, dốc hết toàn bộ chân khí trong người gia trì lên bề mặt của cây cột.

Mặc dù dựa theo kết cấu hình hộp của cái ‘thang máy’, trần của nó gần như chẳng thể nào sập xuống, nhưng Từ Hiền không dám đánh cược tính mạng của mình vào loại công trình đã bị bỏ hoang lâu năm thế này, cho nên mới lấy chân khí cường hóa cây cột, đảm bảo nó sẽ không bị gãy nếu chẳng may trần hang sập xuống, ép dẹp hần như con tép.

Chẳng mất bao lâu, mặt đất dưới chân Từ Hiền cũng dừng rung rinh, hần ước chừng bản thân mình được đưa xuống không quá ba trượng, tính ra cũng chỉ hai, ba tầng lầu bình thường mà thôi.

Chậm rãi buông cây cột đang ôm ra, Từ Hiền vừa xoay lưng lại lập tức phát hiện một lối đi mới.

Một lần nữa thấp sáng ngon nên trong tay, Từ Hiền bước chân ra khỏi ‘thang máy’, cúi người thấp xuống quan sát thật kỹ mặt đất bên ngoài, nhưng vẫn chẳng thể phát hiện bất kỳ một giọt nước nào đọng lại.

‘Rốt cuộc là thủ đoạn chống nước thần kỳ nào đó, hay là... thứ nước được dùng làm động lực của cái thang này không phải phạm thủy?’

Từ Hiền chợt nhíu mày suy tư, nhưng không có manh mối gì nên chỉ có thể vứt nghi vấn này ra sau đầu. Chuyện mà hần quan tâm hơn bây giờ đó chính là ở dưới này liệu có bảo bối gì hay không.

Vẫn nguyên tắc cũ, hai mắt mở to, Từ Hiền chậm rãi tiến lên, để ý kỹ từng chi tiết trên vách, trên trần, chỉ sợ bản thân bỏ qua một cơ quan hay dấu vết đặc biệt nào đó.

Nhưng sự thật là chẳng có gì đặc biệt, chỗ mà ‘thang máy’ dẫn hần tới cũng tương tự như ở tầng trên, chỉ là một lối đi bình thường chứ không phải mật thất chi cả, chiều dài cũng xấp xỉ như nhau, ở cuối đường cũng có một cái cơ quan môn điều khiển bằng núm xoay.

Xe nhẹ đường quen, Từ Hiền vận núm xoay về bên trái, bức tường đá trước mặt hần lập tức nhích thân hình nặng nề của nó sang một bên, mở đường cho Từ Hiền bước vào thế giới mới: Một căn hầm nhỏ.

So với căn hầm phía trên thì diện tích chỗ này chỉ lớn bằng một phần mười, nhưng thay vì dùng đuốc thấp sáng, nó lại dùng một thứ cao cấp hơn rất nhiều là nguyệt quang thạch.

Đã có nguyệt quang thạch soi rọi, Từ Hiền bèn thôi tắt ngọn nến trong tay mình và cho lại vào trong tay áo, bắt đầu quan sát căn hầm nhỏ.

So với căn hầm phía trên, chỗ này nhỏ hơn, nhưng đồ vật lại phong phú hơn rất nhiều.

Đập vào mắt Từ Hiền trước tiên là một bộ bàn ghế làm bằng đá, trên bàn có chén bát để lung tung, mấy bình rượu không nằm lẫn lốc, đĩa, thìa bị ném loạn xạ, ba cái ghế đầu cũng một đứng hai nằm, lộn xộn chẳng đâu ra đâu.

Ở góc trái của căn phòng là một cái giá sách làm bằng gỗ, các quyển thư tịch, các tờ báo chí đặt trên giá đều đã ô vàng, bám bụi, chỉ riêng nó là vẫn sáng bóng như mới, một chỗ mực cũng không có, một vết dơ cũng chẳng bám vào.

Mặc dù không nhận ra là chủng loại nào, nhưng Từ Hiền đoán rằng cái giá sách này rất có thể làm bằng một loại linh mộc nào đó.

‘Xem ra Vạn Nguyên Mộc Hạp sắp có thêm loại linh mộc thứ hai có thể chuyển hóa.’ Từ Hiền thầm nhủ. Hần muốn xác nhận lại ý nghĩ của mình, thế là liền vận dụng công năng giám định của【Hiệp Đạo Thiên Nhân】, trong mắt lập tức hiện lên một tia kim quang, nhìn thẳng đến chỗ giá sách.

Mặc niệm một tiếng ‘giám’, Từ Hiền ngay tức khắc nhìn thấy xung quanh giá sách xuất hiện một tầng hào quang màu trắng mờ mờ ảo ảo, làm lu mờ đi hết thảy đồ vật ở bên cạnh nó.

‘Phẩm chất phổ thông, coi như không tệ.’ Từ Hiền gật gù một cái tỏ vẻ hài lòng, đến đây là hẳn đã cảm thấy một chuyến này không lỗ, kế tiếp dù có phát hiện hay không phát hiện bảo bối khác thì cũng chẳng cần thất vọng.

Thu hồi thiên nhãn, Từ Hiền tiếp tục quan sát những vật dụng còn lại trong căn phòng này.

Cái giường ở góc phòng bên phải, tủ quần áo đặt ở cạnh nó, cả hai thứ này đều chỉ được làm bằng phẩm mộc, bọn nó cùng với chấn mền trên giường và y phục trong tủ đều đã bám đầy bụi bẩn, hơn nữa cũng mục nát không chịu nổi, chẳng thể sử dụng được nữa.

Hai thanh trường kiếm rỉ sét bị vứt trên đất, một cái bỏ đoàn bị thủng lỗ chỗ, cùng với ba cái rương sắt đặt ở cuối phòng, đây là tất cả những thứ còn lại mà Từ Hiền có thể nhìn thấy.

Phành!

Từ Hiền búng một viên bi sắt xuống sàn, sau đó lại thò một chân vào phòng, ló đầu vô nhìn trái nhìn phải, xác định không có cơ quan cạm bẫy nào kích hoạt, thế là yên tâm bước hẳn vào trong.

Này cũng là do ký ức tiền kiếp hại hẳn, xem quá nhiều tiểu thuyết, vừa nghe tới mật thất là lập tức nghĩ ngay đến nào là đá lăn, nào là độc tiễn, nào là hầm chông, nào là ổ răn, v.v... đủ loại cạm bẫy nguy hiểm chết người.

Đã bước vào phòng, Từ Hiền lập tức đi đến chỗ giá sách, không vội thu nó vào trong không gian trữ vật mà trước tiên lật xem mấy cuốn sách nằm trên giá.

Mùi nấm mốc xộc vào mũi, Từ Hiền lập tức vận chân khí ngăn chặn, sau đó chậm rãi lật từng trang sách trên tay mình, động tác nâng niu nhẹ nhàng, bởi hẳn sợ mình chỉ hơi dùng lực một tí thì chúng cũng sẽ rách toang ra mất.

Lật xong một quyển tiểu truyện không có gì đặc biệt, Từ Hiền lại duyệt xem thêm hai quyển thi tập, một quyển dị chí, một cuốn giang hồ kỳ văn, nhưng đều chẳng phát hiện được thứ gì đặc biệt, chủ nhân của mấy quyển sách này có vẻ như chưa từng sờ tới chúng nó, hoặc có lẽ thói quen đọc sách của y không giống với người thường, chẳng thêm để lại bút ký dù chỉ một chữ.

Cẩn thận lật cuốn giang hồ kỳ văn trở lại chỗ cũ, Từ Hiền bèn đổi một loại phương pháp khác, thay vì lật đọc từng trang, hẳn lúc này muốn xem qua một lượt bìa ngoài của đồng thư tịch trên giá sách, như vậy có lẽ sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian hơn.

‘Kim Bình Mai’, ‘Phạm Nhân Tu Vô Ký’, ‘Thi Vương Tuyển Tập’, ‘Động Huyền Tử Tam Thập Lục Thức’, ‘Tổ Nữ Kinh’, ‘Bí sự giữa giáo chủ phụ nhân và Vương chương môn ở núi bên cạnh’, v.v...

Từ Hiền đảo qua chừng hai mươi quyển sách dày mỏng khác nhau, sau cùng dừng lại ở một cuốn sách nhỏ gọi ‘Thất Diệp Môn Quy’.

‘Môn quy? Thất Diệp Môn? Đây có lẽ là môn phái của người này.’ Từ Hiền lấy quyển Thất Diệp Môn Quy ra khỏi giá sách, bắt đầu nghiên cứu nội dung bên trong.

Kỳ thật cũng chẳng có gì để nghiên cứu, nó cũng tương tự như môn quy của những thế lực giang hồ khác, nào là không được khi sư diệt tổ, không được hãm hại đồng môn, không được cạy vỡ hiếp người, phải biết hành hiệp trọng nghĩa, v.v... cùng hàng trăm điều quy củ nhỏ nhặt.

Chủ nhân của mật thất cũng chẳng để lại bút ký gì trên cuốn môn quy này, ngoại trừ xác định được Thất Diệp Môn là môn phái chính đạo ra thì Từ Hiền chẳng có thêm thông tin nào khác.

Trả quyển môn quy về vị trí của nó, Từ Hiền tiếp tục xem xét những quyển sách còn lại, cuối cùng chỉ phát hiện một đồng tạc thư, không có quyển nào liên quan gì đến Thất Diệp Môn cả.

Nhìn đến chồng Vô Lâm Thời Đại nằm ở tầng trên cùng của giá sách, Từ Hiền vươn tay kéo chúng nó xuống, bất ngờ phát hiện có một vật gì đó rơi ra, hẳn lập tức nhanh tay chớp lấy, phát hiện là một phong thư không được đề tựa bên ngoài.

‘Năm mươi năm trước sao? Xa xôi như thế...’ Chất lượng in của Vô Lâm Thời Đại quả nhiên không tệ, thời gian qua lâu đến vậy mà chữ in trên giấy chỉ bị mờ đi ba, bốn phần.

‘Tháng sáu từ chối gia nhập Vô Lâm Minh, tháng bảy theo cô hồn trở về Âm phủ. Uẩn khúc diệt môn của Thất Diệp, mời chư vị đồng đạo theo Thủy Hoa Thần Bộ vạch trần bí mật!’ Lâm nhảm tiêu đề nhìn thấy trên trang bìa, Từ Hiền khẽ nhướn mày, hẳn không ngờ rằng Thất Diệp Môn này năm mươi năm trước đã bị hủy diệt.

‘Thật biết như đọc giả.’ Tạm gác lại sự tò mò của mình về nội dung trên báo, Từ Hiền trước tiên đặt chồng Vô Lâm Thời Đại sang một bên, sau đó mở phong thư trong tay mình ra.

Hai con người của Từ Hiền lập tức co rụt lại, dù chưa mở thư ra xem, nhưng hẳn đã phát hiện lá thư trong tay mình có đầy những vết lem màu đỏ sậm.

Đây là một bức huyết thư.

“Nghịch đồ, trốn đi, đừng quay lại, nhất định sống, truyền hương hỏa, Thất Diệp Môn, không tuyệt, kẻ thù, Bình, Long.”

Từ Hiền mở lá thư ra chậm rãi mà đọc, lập tức phát hiện nội dung của nó rất ngắn, câu chữ tối nghĩa khó hiểu, hiển nhiên là vào lúc viết bức thư này, người gửi đã trong tình trạng hấp hối, chỉ cố gắng truyền đạt được nhiều ý nhất trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại của sinh mệnh.

“Có thể trong thời khắc sinh tử truyền đi bức thư này, vị lão sư phụ này cũng là hạng phi phạm, hơn nữa...”

Từ Hiền cẩn thận gấp bức huyết thư lại bỏ vào trong phong thư, nét mặt ẩn chứa vài phần lạnh lẽo, giọng điệu ý nhị, sâu kín mà rằng: “... lại là Bình Châu Long thị?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Bị giết cả nhà còn đi chơi gái?

Từ Hiền trả bức huyết thư trở lại vị trí cũ, sau đó cầm lấy tờ Võ Lâm Thời Đại có tiêu đề rất bắt mắt kia lên, bắt đầu nghiên cứu.

Nhưng hần phải thất vọng rồi, ngoại trừ đưa ra một vài chứng cứ, lập luận chứng minh thảm án diệt môn của Thất Diệp Môn không liên quan gì đến Võ Lâm Minh, lại đặt ra nghi vấn rằng có người muốn vu vạ tội lỗi cho Võ Lâm Minh ra, Từ Hiền thấy Thủy Hoa Thần Bộ kia quả thật có tiếng mà không có miếng, không xứng với hai chữ “thần bộ”.

‘Cũng không hẳn... Nếu như có người chịu đưa tiền bịt miệng, vị Thủy Hoa lão tiền bối này sợ là cũng không ngại che giấu vài thứ. Dù sao Cửu Châu Bộ Khoái Hội kia ngoài mặt cũng chỉ là tổ chức tự do không thuộc về triều đình, có vài hoạt động mờ ám cũng là lẽ thường.’

Nói đến nguồn gốc của Cửu Châu Bộ Khoái Hội phải kể đến từ hơn sáu trăm năm trước, khi mà triều đình Đại Diễn vừa tàn lụi, Đại Vĩnh và Đại Xương mới vừa lập quốc.

Nhớ thời Đại Diễn còn trị vì, cũng tương tự như Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ của Đại Xương ngày nay, bên cạnh một đạo Phá Vũ Quân đảm nhiệm lực lượng vũ trang, Đại Diễn còn thiết lập một cơ quan gọi là Lục Phiến Môn.

“Nha môn lục phiến khai, hữu lý vô tiền mạc tiến lai” (Nha môn có sáu cánh cửa, có lý mà không có tiền thì chớ vào)

Tất nhiên không phải là loại Lục Phiến Môn này.

Đại Diễn Lục Phiến Môn thường chỉ tiếp nhận điều tra, giải quyết các sự kiện chém giết của bang phái giang hồ, truy nã trọng phạm của quan phủ, đồng thời có giao tình không cạn với các đại môn phái giang hồ - ví dụ như các đại phái của Võ Lâm Minh, dù là trong triều đình hay ngoài võ lâm đều sở hữu quyền lực rất lớn.

So với Phá Vũ Quân chỉ chuyên đảm đương tay đấm, nhân thủ của Lục Phiến Môn ngoại trừ một thân võ nghệ bất phàm ra còn phải tinh thông tra án, am hiểu các loại thủ đoạn truy tung, thổi miên, lấy lời khai, phân biệt thật giả, v.v... mỗi một vị bộ khoái đều được đào tạo hết sức bài bản, chín thành chín hưng phạm trên giang hồ ngày ấy đều khiếp đảm thần hồn khi nghe thấy danh tự của họ, nhất là Kim Bài Thần Bộ.

Đồng Bài, Ngân Bài, Kim Bài, đây là phân cấp bộ đầu được giang hồ biết đến nhiều nhất về Lục Phiến Môn, còn về các phân chia chức vụ bộ khoái thông thường, phó bộ đầu, tổng bộ đầu, v.v... trong Lục Phiến Môn ra sao thì chẳng có bao nhiêu người quan tâm.

Vào thời Đại Diễn, một tên bộ đầu muốn có quyền mạng Kim Bài, được tôn xưng là Thần Bộ thì tu vi võ đạo ít nhất cũng phải Huyền Tàng, giải quyết được vài chục vụ án lớn, mấy trăm vụ án nhỏ, hơn nữa còn học được năm, mười loại Kỳ Công Dị Thuật có hỗ trợ cho việc điều tra, phá án.

Trong mắt bọn ác đồ hung phạm, mỗi một vị Thần Bộ đều là một tôn sát thần đòi mạng, vừa nghe phong thanh về họ là chúng lập tức bỏ chạy thực mạng.

Nhưng đối với đám thiếu hiệp giang hồ thì Thần Bộ của Lục Phiến Môn chính là minh tinh thần tượng, mỗi lần gặp được đều phải thể hiện một phen ân cần, so với lúc gặp kỳ nữ của Giai Nhân Tiểu Các còn cuồng nhiệt hơn vạn lần.

Dù sao thời đại đó cũng chưa xuất hiện Giai Nhân Tiểu Các, lời này không sai được.

Đáng tiếc, sau khi Đại Diễn vong quốc thì Lục Phiến Môn cũng theo đó biến mất.

Đại Vĩnh Thái Tổ không rõ vì lý do gì mà sau khi xưng đế lại không tái thiết lập Lục Phiến Môn, chẳng biết đây có phải là nguyên nhân sâu xa dẫn đến hoàn cảnh khốn khổ của Lý Triều Thánh bây giờ hay không.

Đại Xương mặc dù cũng xây dựng cơ quan chuyên biệt để đối phó các vấn đề trong giang hồ, nhưng vì muốn làm nhạt đi dấu vết của tiền triều mà bỏ không dùng cái tên Lục Phiến Môn, thay vào đó chính là Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ như ngày nay.

Mãi cho đến ba trăm năm trước, sau khi Đại Lý Đoàn thị thành công mượn sức Đại Xương phản Đại Vinh rồi lại bắt ngờ cắn ngược Đại Xương, ăn cả hai đầu, chiếm được một nửa địa giới Hành Châu, dựng thành lập quốc, cái tên Lục Phiến Môn mới bắt đầu xuất hiện trở lại, Đại Lý thể hiện rõ ý đồ mượn nhờ uy danh của Lục Phiến Môn thời Đại Diễn mà chiêu dụ nhân tài.

Đáng tiếc, do tướng ăn khó coi của Đoàn thị trước đó mà rất nhiều người trong thiên hạ đều không xem Đại Lý là một nước chính thống, cho nên ý đồ mượn ba chữ Lục Phiến Môn để chiêu dụ nhân tài coi như phá sản, hơn nữa còn thúc đẩy sự hình thành của một tổ chức giang hồ gọi là Cửu Châu Bộ Khoái Hội.

Cửu Châu Bộ Khoái Hội là tập hợp của những vị nhân sĩ võ lâm tôn sùng Đại Diễn Lục Phiến Môn, yêu thích điều tra phá án, ngoại trừ tên cũng như không có triều đình đứng sau chống lưng, Cửu Châu Bộ Khoái Hội và Đại Diễn Lục Phiến Môn không khác gì nhau cả.

Họ dùng lại phân cấp Đồng Bài, Ngăn Bài, Kim Bài của Lục Phiến Môn, làm những việc trong phận sự của Lục Phiến Môn, cũng có quy trình đào tạo bộ khoái bài bản, điều kiện xét Kim Bài Thần Bộ cũng khắc nghiệt chẳng kém gì Lục Phiến Môn.

Đến cả giao tình với đại môn phái giang hồ, Cửu Châu Bộ Khoái Hội cũng có, hơn nữa còn thiết lập quan hệ không cận với Võ Lâm Minh, thường xuyên tiếp nhận phòng vấn độc quyền của Võ Lâm Thời Đại.

Nhưng Cửu Châu Bộ Khoái Hội đến cùng vẫn chỉ là một tổ chức giang hồ tự phát, nhân sĩ võ lâm không cho là năng lực và uy vọng của họ sánh được với Lục Phiến Môn ngày xưa, mãi cho đến một ngày...

Trên Võ Lâm Thời Đại xuất hiện một bài báo về việc Đại Lý Đoàn thị bí mật cử cao thủ Thần Mạch đến tập kích tổng đà Cửu Châu Bộ Khoái Hội, một tràng lý luận và chứng cứ được đưa ra chiếm đầy cả một trang báo khiến Đại Lý Đoàn thị hết đường chối cãi, thừa nhận là vì sự xuất hiện của Cửu Châu Bộ Khoái Hội làm cản trở kế hoạch phát triển Đại Lý Lục Phiến Môn nên mới đành như thế.

Lúc bấy giờ người ta mới biết, Cửu Châu Bộ Khoái Hội có lẽ cũng không kém gì Lục Phiến Môn ngày xưa, đến cả cao thủ Thần Mạch cảnh cũng có thể bị họ tra ra, năng lực phá án có thể xưng là thông thiên.

Thế là những vị Kim Bài Thần Bộ của Cửu Châu Bộ Khoái Hội cũng trở thành đối tượng sùng bái của đám thiếu hiệp giang hồ, nhận được sự mến mộ cuồng nhiệt hơn cả kỳ nữ của Giai Nhân Tiểu Các.

Vẫn câu nói cũ, Giai Nhân Tiểu Các lúc đó vẫn chưa xuất hiện, lời này không sai được.

‘Một con quái vật có thể qua mặt cả Đại Vinh lẫn Đại Xương lại gây kích dễ dàng trước một thế lực giang hồ? Tổ chức tự phát không có người chống lưng? Nếu có một ngày phát hiện ra kẻ ở sau lưng bọn họ chính là Đoàn thị, e rằng thiên hạ lại được một phen kinh ngạc.’

Từ Hiền buông tờ báo trong tay xuống, trong đầu sinh ra một vài suy đoán không được hay ho cho lắm về Cửu Châu Bộ Khoái Hội, sau khi nhớ lại những gì mình mới đọc được khi nãy trong quyển giang hồ kỳ văn cũ kĩ.

Tạm gác việc nghiên cứu mở sách báo còn lại trên giá sang một bên, Từ Hiền bước nhanh đến chỗ giường ngủ và tú quần áo, trước tiên xốc chăn lên tìm kiếm manh mối trên giường, sau đó lại cúi người xuống nhìn dưới gầm giường, cuối cùng trực tiếp xách nó lên để ra giữa phòng, xem xét kỹ càng từ đầu giường cho đến chân giường, nhưng vẫn chẳng có phát hiện gì mới.

Hắn cũng không thất vọng, bắt đầu chuyển sang lục tìm trong tủ quần áo.

Rốt cuộc thì manh mối Từ Hiền muốn tìm là gì? Bằng chứng phạm tội của Bình Châu Long thị ư? Hay là tung tích sống chết của chủ nhân căn phòng? Thân phận thật sự của y?

Tất cả đều không phải, cái hắn muốn tìm lúc này là bí kiếp võ công của Thất Diệp Môn. Chẳng phải trên bức huyết thư của vị lão sư phụ có nhắc đến việc truyền hương hỏa của Thất Diệp Môn sao, nếu chủ nhân căn phòng này là đệ tử của lão thì y hẳn phải sở hữu vài quyển bí tịch môn phái mới đúng.

Đã không có trên giá sách, vậy thì lẽ giấu trong tủ quần áo là rất cao.

Nhưng đáng tiếc, Từ Hiền chưa hề được như nguyện, trong cái tủ mộc nát này ngoại trừ mấy bộ y phục không thể mặc được nữa ra thì chẳng còn gì khác, đừng nói bí kiếp, đến một tờ giấy chùi móng cũng không có để mà tìm.

Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít nhất thì Từ Hiền đã biết được môn huy của Thất Diệp Môn có hình dạng ra sao.

Một cái phi tiêu có bảy cánh, mỗi cánh có hình dạng giống như nửa chiếc lá cong cong, mềm mại, nhưng phần đầu lại hết sức bén nhọn, tựa hồ sẵn sàng xé rách bất cứ thứ gì bị nó chạm vào.

Nhìn cái môn huy này, không hiểu sao Từ Hiền có cảm giác mình đã thấy nó ở đâu rồi, hơn nữa còn là trong quãng thời gian ở lại Bạch Long Trấn.

Nhắm mắt lại, Từ Hiền bắt đầu hồi tưởng những hình ảnh trong quá khứ ở tiểu trấn, cũng chỉ chừng nửa năm mà thôi, vậy nên chẳng mất bao lâu trong đầu hắn đã hiện ra một cái tên.

Triệu Thất Hoa.

‘Thất Diệp Phi Hoa, hóa ra là nó. Có thể trở thành tên môn phái lẫn môn huy của Thất Diệp Môn, ngón thủ pháp ám khí này xem ra không chỉ Trung

Thừa Nhân cấp.’

Đã có đối tượng cụ thể, Từ Hiền liền ngấm lại những thông tin mình biết được khi thiên thư tái hiện nhật ký phạm tội của lão yêu bà, trong đó có một đoạn giới thiệu sơ sài về thân thế của mẹ, lúc Triệu Thất Hoa còn làm kỹ nữ ở ... Tiền Châu, Kinh Thạc Phủ.

Bí kiếp【Thất Diệp Phi Hoa】là do mẹ trộm được từ trên người một tên khách làng chơi?

Nghĩ tới đây, Từ Hiền chợt nghiêng đầu nhìn đến chỗ bức huyết thư trên giá sách, không nhịn được cười khổ mà rằng: “Thất Diệp Môn tiền bối a Thất Diệp Môn tiền bối, sự phụ của người gọi người nghịch đồ quả thật không sai.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Vượt qua thời không để gặp người

Đối với việc vị tiền bối Thất Diệp Môn kia dạo chơi thanh lâu, còn chơi đến để mất cả võ học môn phái, Từ Hiền chỉ cảm thán một câu rồi không bình phẩm gì thêm.

Hắn chợt nghĩ cũng có thể đây là do y quá bi thương trước sự diệt vong của Thất Diệp Môn, mục đích tới chốn phong nguyệt cũng chỉ để tiêu sài, quên hết thống khổ trên đời cùng nên.

Xua tan đi mấy ý nghĩ tạp nham trong đầu, Từ Hiền lần lượt kiểm tra cái bồ đoàn, hai thanh kiếm gỗ, bộ bàn ghế đá cùng những vật phẩm còn lại trong phòng, nhưng chẳng phát hiện thêm được manh mối gì.

Thế là tầm mắt của hắn lập tức hướng tới thứ vật phẩm duy nhất mình chưa kiểm tra: Ba cái rương lớn ở cuối phòng.

Cái rương đầu tiên nằm bên tay trái hoàn toàn không có khóa, vậy nên Từ Hiền có thể dễ dàng mở nó ra, lập tức phát hiện bên trong cất chứa rất nhiều nén bạc, chỉ là đã voi mất một nửa, hiển nhiên là chủ nhân của căn phòng đã tiêu xài không ít, dù sao y cũng là một vị khách làng chơi.

Đóng lại chiếc rương này, Từ Hiền lại mở chiếc rương thứ hai ra. Lần này thì có khóa, nhưng cũng không làm khó được Từ Hiền, hắn tiện tay nhặt lấy một thanh kiếm gỗ sét đang nằm trên đất lên, giá trị chân khí lên thân kiếm rồi dụng lực chém mạnh vào ổ khóa.

Đắt!

Một âm thanh chói tai vang lên, tia lửa điện bắn ra, cái ổ khóa bị Từ Hiền chém đứt làm đôi, thanh trường kiếm trong tay hắn còn thâm hại hơn, trực tiếp gãy thành bốn đoạn.

Vứt chuôi kiếm sang một bên, Từ Hiền bật tung nắp rương, phát hiện đồ vật bên trong lại chẳng có bao nhiêu, chỉ chừng khoảng mười mấy chiếc lọ, chiếc hộp to to nhỏ nhỏ được đặt lung tung ở dưới đáy rương, chiếm chưa đến một phần mười không gian chứa.

Từ Hiền cầm lên nhìn, sau đó liền phát hiện...

“Hỗ Tiên Cao”, “Cực Dương Hoàn”, “Uyên Ương Hòa Hợp Tán”, “Phong Vân Tái Khởi Đan”, v.v.. đủ các loại dược phẩm tráng dương và phục vụ chuyện phòng the.

Cẩn thận đặt chúng nó trở vào trong rương, Từ Hiền chỉ có thể thảm than một tiếng “chuyên nghiệp”, sau đó nhẹ nhàng đóng lại nắp rương, mượn【Thiên Công Phưởng】sửa lại cái ổ khóa rồi cài then đóng chốt cho nó thật đàng hoàng.

Mớ “bảo bối” này Từ Hiền không có ý định thu lấy, chẳng phải vì sợ dược vật đã biến chất khi bị để qua mấy chục năm, lý do chỉ vì bản thân hắn là một người hết sức chính trực mà thôi, hừm, nhất định là vậy.

Mặt đây chính khí, ánh mắt chính trực, Từ Hiền đưa tay về phía chiếc rương cuối cùng.

Cũng như chiếc rương đầu tiên, nó không hề có khóa.

Cạch!

Bên trong trống trơn, ngoại trừ một vết lõm hình tròn ở giữa đáy rương, Từ Hiền không phát hiện được bất cứ thứ gì khác.

‘Lại nữa sao?’ Từ Hiền nắm lấy miệng rương, hắn muốn kéo nó khỏi vị trí hiện tại, nhưng bất ngờ thay là dù bên trong hoàn toàn trống rỗng, hắn lại chẳng thể làm nó nhúc nhích một li nào.

Từ Hiền thử làm vậy với hai cái rương còn lại, phát hiện bọn chúng cũng giống như bị dính chặt trên mặt đất, kéo mãi bất động.

Nhìn vết lõm tròn ở đáy chiếc rương thứ ba, ước lượng đường kính của nó, trên tay Từ Hiền lập tức xuất hiện một khúc Tụ Linh Mộc cỡ nhỏ, tay còn lại cầm lấy một con dao sắc, hấn xuất thủ như điện, hai tay để lại vô số tàn ảnh, trong thoáng chốc đã bào khúc Tụ Linh Mộc kia thành hình trụ tròn.

Thu dao vào tay áo, Từ Hiền khom người đặt khúc gỗ vào trong chỗ lõm hình tròn, ép nó chặt xuống rồi xoay thật mạnh về bên trái một vòng.

Không có chuyện gì xảy ra, Từ Hiền chẳng chút hoang mang, lại xoay ngược một vòng về bên phải.

Vẫn không có động tĩnh gì.

Chân mày khẽ nhíu lại, Từ Hiền biết cách nghĩ của mình có vẻ sai rồi, thế là bèn thu khúc Tụ Linh Mộc vào không gian trữ vật, bắt đầu tìm kiếm biện pháp khác.

‘Rốt cuộc phải làm thế nào?’ Từ Hiền nhìn kỹ vết lõm trong rương, sau đó lại ngó ngang ngó dọc, chuyển ánh mắt đến các vật phẩm còn lại trong căn phòng để tìm gợi ý, cuối cùng chợt sáng mắt lên khi nhòm đến môn huy của Thất Diệp Môn.

‘Có lẽ là nó, vừa hay ta vẫn còn giữ lại.’ Trên tay Từ Hiền chợt xuất hiện một đoá phi tiêu bảy cánh, nó chính là Thất Diệp Phi Hoa, món ám khí tuyệt vời nhất thì tước đi tánh mạng của hắn, vậy nên Từ Hiền vẫn giữ lại để làm kỷ niệm.

Từ Hiền đặt Thất Diệp Phi Hoa vào trong chỗ lõm của chiếc rương, đường kính quả nhiên vừa khớp, chỉ là sau đó cũng không có chuyện gì xảy ra.

Từ Hiền lại không hề nóng nảy, đưa tay đặt lên đoá phi hoa, kinh lực bám trên các đầu ngón tay, hấn nắm lấy nó xoay thật mạnh về bên phải, khiến Thất Diệp Phi Hoa lập tức quay tít như chong chóng.

‘Không biết là đặc thù môn phái hay sở thích cá nhân mà cứ phải xoay mới được, kể cũng thú vị.’ Từ Hiền lắc đầu cười nhạt, nếu hắn được nhìn thấy một số món đồ chơi phòng the mà vị tiền bối Thất Diệp Môn này từng sưu tập, ắt hẳn sẽ tự có lời giải cho nghi vấn của mình.

Ghừmmmm...

Âm thanh có phần nặng nề vang lên, sau khi đoá Thất Diệp Phi Hoa bắt đầu xoay tròn, ba chiếc rương lớn trước mặt Từ Hiền bắt đầu tự động chuyển dịch khỏi vị trí cũ của nó. Rương ở giữa tiến về phía trước, hai rương còn lại thì chậm rãi nhích sang hai bên, để lộ một cầu thang bằng đá dẫn xuống dưới mặt đất.

Liếc mắt thấy không gian bên dưới có vẻ tối tăm, Từ Hiền chợt nhảy lên trần gỗ viên nguyệt quang thạch lớn chừng quả trứng gà kia ra, giữ nó trong tay rồi mới bước xuống cầu thang, tiến vào nơi có lẽ là mật thất đúng nghĩa như hắn tưởng tượng.

“HA HA HAA HAA HA!!!”

Chân chưa kịp chạm đất, thân hình Từ Hiền khẽ run lên một cái khi đột ngột nghe được một tiếng cười đầy kinh tởm và điên cuồng, da gà nổi hết cả lên.

Âm thanh vừa chói vừa lớn đánh thẳng vào màn nhĩ của Từ Hiền, khiến hắn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, phải vận【Giá Y Thần Công】hộ thể mới cảm thấy khá hơn.

Từ Hiền còn tưởng rằng có ma đầu nào đó ẩn núp trong mật thất định tập kích mình, nhưng khi nghe được giọng nói kể sau tiếng cười thì hắn mới biết là mình đa nghi.

“Thế nào hả? Tiểu tử, tiểu cô nương, hay bất cứ một kẻ chết tiệt nào đó vừa mò được tới đây, tiếng cười của lão tử có phải khiến ngươi cảm thấy rất động lòng hay không, khả khả khả!”

Một giọng nói đầy đê tiện, ngả ngớn và một tiếng cười đầy khà ó, dâm đẳng, nếu chủ nhân của câu nói vừa rồi định nghĩa động lòng chính là như vậy thì Từ Hiền sẽ gật đầu đồng ý với y.

Nguyệt quang thạch nơi tay, dựa vào ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra từ nó, Từ Hiền có thể nhìn thấy trên trần của căn mật thất này cũng được khảm một hòn đá, nhưng không phải nguyệt quang thạch mà là【Lưu Âm Thạch】- một loại Đạo Khí bán cực chạy của Bảo Nguyên Thành.

Tên như công dụng,【Lưu Âm Thạch】có thể lưu giữ lại âm thanh, là món vật phẩm thường được chư vị trưởng lão truyền công của các môn phái giang hồ mua sắm.

Đặc biệt, thứ này rất được Giai Nhân Tiểu Các ưa chuộng, bởi họ thường đặt mua số lượng lớn【Lưu Âm Thạch】từ Bảo Nguyên Thành rồi bắt đầu tô vẽ thêm vài chi tiết của mình, dùng chúng nó thu âm tiếng hát của các vị giai nhân rồi bán ra với giá hết sức đắt đỏ, vậy mà lần nào cũng cháy hàng, khiến các bậc hủ nho chỉ có thể than một tiếng thể phong nhật hạ.

Từ Hiền nhìn viên【Lưu Âm Thạch】bị khảm trên trần, đoán rằng rất có thể vị tiền bối Thất Diệp Môn này đã cài tiến nó, khiến hòn đá này có thể tự động phát ra âm thanh lưu trữ sẵn bên trong khi có người tiến vào mật thất.

‘Thiết lập cơ quan kiến trúc, tự mình chế lại Đạo Khí của Bảo Nguyên Thành, võ công đoán chừng cũng không tệ... à mà còn am hiểu chuyện phòng the, sở học của vị tiền bối này cũng thật tạp.’

Từ Hiền tĩnh tâm định thần, vừa nghe mấy lời nhảm nhí truyền ra từ trong【Luru Âm Thạch】, vừa quan sát toàn cảnh căn mật thất này.

Nhỏ còn hơn căn phòng phía trên, ngang dọc chừng một trượng, trần cao không quá sáu thước, đến cả đồ vật cũng hết sức thiếu thốn.

Không có bàn ghế, không có giường, tủ, gian mật thất này hết sức trống trải, ngoại trừ viên【Luru Âm Thạch】đính ở trên trần, một dòng chữ bằng máu được viết ở trên tường, một cái bồ đoàn cũ nát với một bộ xương khô ngồi ở trên, cùng một chiếc rương nhỏ đặt trước mặt bộ xương ấy, nơi đây chẳng còn gì.

“... ô hô, mạng ta cũng chẳng được dài lâu, chỉ bằng bỏ chút thọ nguyên ra xem xem kẻ nào vừa mới tới. À há, hóa ra là một tiểu tử, không tệ, không tệ! Tuy rằng không phải tiêu cô nương, nhưng cũng tốt hơn mấy tên già khú khốn kiếp, khốn kiếp như sư phụ của ta vậy.”

Từ Hiền nghe tới đây, âm thầm bỏ thêm “tài bói toán” vào trong danh sách sở học của vị tiền bối này.

“Cũng không đúng! Nếu chẳng may tiểu tử ngươi là kẻ thù thì còn khốn kiếp hơn sư phụ của ta nữa. Ta lại xem thêm một chút, xem thêm một chút... Khục, ôi chào! Ho ra cả máu này, mà kẹ, mà kẹ. Ôi cha cha bỏ la, con mẹ nó đại vận, không những không phải kẻ thù, mà còn là kẻ thù của kẻ thù mới tài chứ! KHÀ KHÀ KHÀ, KHÀA... KHẶC... ẶC... ặc...”

Từ Hiền ngồi xuống bậc thang, mắt nhìn bộ xương khô ở phía đối diện, nghe được tiếng ho sảng sặc truyền đến từ trên trần, hần chột lo rằng nội dung của【Luru Âm Thạch】tới đây thì phải đứt mắt.

Cũng may, giống như vượt qua mấy chục năm mà đoán được ý nghĩ của hần, vị tiền bối Thất Diệp Môn này bỗng nói: “Khụ... khụ... Chớ lo, lão tử không chết được. Ặc, cũng không đúng lắm, đoán chừng lúc ngươi đang có mặt ở đây thì lão tử đã chết con mẹ nó rồi, sợ rằng xương cũng đã mục ruỗng.”

Mím cười nhìn bộ xương trước mặt mình, Từ Hiền chột mím cười gật đầu, khề khàng đáp một câu:

“Tiền bối liệu sự như thần, văn sinh bội phục.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Cơ trí vô song An tiền bối

Từ Hiền vừa dứt lời, hần liền nghe được lời nói tiếp theo của tiền bối Thất Diệp Môn vang lên: “Tiểu tử ngươi có phải đang cười nhạo lão tử? Hừ, nhất định là vậy, ngươi chắc chắn là đang ngồi ngay trước mặt ta, nhìn vào bộ xương khô khốn khổ này với ánh mắt si nhục chứ gì, chớ hòng lừa người chết!”

Từ Hiền nghe vậy chỉ biết lắc đầu cười, lẳng lặng chờ y nói tiếp. Dù sao đi nữa thì dung lượng của【Luru Âm Thạch】cũng chỉ có hạn, hần không tin là vị tiền bối này sẽ chỉ dùng để nói nhảm.

Quả nhiên như hần đoán vậy, giọng của y tới đây bắt chợt trầm xuống: “Tiểu tử, lão tử nghĩ chắc hần ngươi xuống được tới đây là muốn tìm võ công bí kiếp chứ gì, ta xin trân trọng nói cho ngươi biết là không có bí kiếp gì sất...”

Nghe đến đây, Từ Hiền chỉ im lặng, hần có thể đoán ra đằng sau vẫn còn một chữ “nhưng”.

“...nhưng nếu ngươi chịu quỳ xuống, dập đầu bái ta một ngàn lần thì lão tử sẽ truyền dạy võ học cho ngươi, thế nào hả?”

Trước giọng điệu mời gọi vừa ngao mạn lại vừa đắc chí của tiền bối Thất Diệp Môn, Từ Hiền không có động tác gì, chỉ thầm nghĩ: “Ta không phải Đoàn Dự, tiền bối ngươi cũng không phải thần tiên tỷ tỷ, thứ cho Từ Hiền này khó lòng tuân mệnh rồi.”

Từ Hiền chợt đứng dậy đi tới chỗ cái rương nhỏ ở trước mặt bộ xương, hần không động vào nó mà dùng chân cách đó hai thước, sau đó liền ngồi xổm xuống bắt đầu tìm xem liệu trên mặt đất có cơ quan nào hay không.

Nhưng rõ là không có, Từ Hiền lấy chường kinh thời sạch tro bụi nhưng không hề phát hiện một dấu vết nào, lấy chân giẫm xuống cũng không phát hiện chỗ nào bất thường.

‘Một ngàn lần chạm sao...’ Từ Hiền chợt ngó đến cái đe nhỏ trong không gian trữ vật, hần không biết mình có nên vào Chế Mộc Phòng tạo ra một cái máy dập đầu tự động hay không.

Đúng lúc này, giọng nói của vị tiền bối xấu tính kia lại tiếp tục vang lên: “Thôi bỏ đi, có thể mò được tới chỗ này, tiểu tử ngươi coi như cũng có chút khôn vặt, nhất định sẽ tìm cách gì đó ăn gian qua cửa chứ không thành tâm dập đầu cho ta.”

Cho bộ xương khô một ánh mắt bội phục, Từ Hiền trực tiếp tọa thiền trên đất, hai con ngươi lạnh nhạt nhìn thẳng vào hốc mắt trống rỗng nơi hộp sọ.

“Thời gian của lão tử cũng không còn nhiều, chỉ bằng tán gẫu với người chút chuyện vụn vặt.”

“???” Từ Hiền không rõ tính hợp lý trong lời này, nhưng hẳn biết bản phận của mình chỉ là lắng nghe mà thôi, thế là lấy từ trong tay áo ra một trái dưa to, dùng dao khoét một lỗ nhỏ rồi cắm ống hút tre vào để nhắm nháp, chờ đợi chuyện vặt mà tiền bối Thất Diệp Môn sắp kể.

Như hẳn mong đợi, giọng của y trầm lại càng trầm, nghe giống đang hồi tưởng lại ngày xưa: “Ta gọi An Lăng, thủ đồ của Thất Diệp Môn, môn phái của ta nằm ở Phi Hoa Phong, Hoàng Lăng Phủ, Bắc Chu. Theo lời sư phụ nói, ta chính là truyền nhân xuất sắc nhất mà môn phái từng có, dù là tổ sư khai phái cũng không sánh nổi.”

“Lời của sư phụ khiến ta tin tưởng không chút nghi ngờ, bởi lão già xấu tính này chính là tổ sư khai phái của Thất Diệp Môn, tính ra thì chờ ta quy tiên cũng có thể được đám đồ tử đồ tôn gọi là tổ sư đời hai của môn phái ấy chứ.”

Giọng nói của tiền bối Thất Diệp Môn – An Lăng – vốn đang hăm hở bỗng trở nên vô cùng day nhien: “Nhưng cái con mẹ nó! Bỗng một ngày đẹp trời, khi ta còn đang ở bên ngoài lịch luyện, một đám trời đánh thánh đám nào đó đột nhiên chạy tới Phi Hoa Phong, chỉ trong một đêm giết sạch già trẻ lớn bé cả nhà họ An này, đến cả con chó cưng An Pha của lão tử bọn chúng cũng không tha, quả thật khốn nạn.”

Cách y nói rất bình thường, tựa như chỉ đang phàn nàn chuyện nhà mình bị lũ trẻ con hàng xóm phá phách, nhưng Từ Hiền lại có thể nghe ra trong âm thanh của vị An tiền bối này ẩn chứa nỗi hận thấu xương, hàn ý rét người.

Hắn để ý thấy được An Lăng không gọi Thất Diệp Môn là Thất Diệp Môn, y gọi nó là nhà. Cả nhà mình bị người ta diệt tuyệt, nỗi hận này phải sâu đến tận tâm can.

“...mà khốn nạn hơn cả, là vào lúc đó ta lại không có ở Phi Hoa Phong. Tin tức diệt môn, ta lại biết được thông qua miệng người khác, người nói có trớ trêu hay không hả, tiểu tử? Ha ha...”

An Lăng cười nhưng Từ Hiền không cười, mặt hắn lúc này trầm như nước, hai con ngươi ngập tràn hàn ý.

“Quả thật trớ trêu...” Từ Hiền khẽ thăm thì, hoàn cảnh của hắn chẳng phải cũng như thế sao? Từ gia bị xét nhà diệt tộc, phụ thân mình bỏ mạng trong ngục tối, những chuyện này hắn cũng chỉ biết được khi nghe kẻ khác nói đến.

“Khụ khụ khụ!” Giống như lại ho ra máu, giọng nói của An Lăng lúc này nghe có vẻ suy yếu khá nhiều: “Lúc biết được tin này, chuyện đầu tiên mà ta làm không phải là chạy về Phi Hoa Phong, mà là trốn đi thật xa. Bởi vì ta biết, sư phụ của ta sẽ không chết dễ dàng như thế được. Hoặc ít nhất... lão già chết tiết ấy sẽ không chết trước khi báo cho ta biết kẻ thù là ai.”

“Quả nhiên, ba ngày sau đó, lão tử đã tự tay nhận được bức tuyệt thư của sư phụ, tiểu tử người hẳn cũng xem qua rồi.” Giọng nói của An Lăng bỗng trở nên có phần thương cảm, dù gọi Thất Diệp môn chủ là lão già chết tiết, nhưng hiển nhiên là cảm tình mà vị An tiền bối này dành cho lão lại rất sâu, rất đậm.

“Ta muốn báo thù, cho nên ta không thể chết được. Biết được kẻ thù của mình là ai, thay vì chạy đến phương Bắc để tránh né, ta lại trực tiếp ẩn mình trong địa bàn của bọn chúng. Thế nào hả, người có đồng ý rằng An tiền bối nhà người đúng là thông minh tuyệt đỉnh, tài trí vô song hay không?”

Tựa như muốn làm nhạt đi sự thương cảm trước đó, giọng điệu của An Lăng lúc này lại trở nên có phần tí tởn, hóm hỉnh.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, loại đạo lý này rất nhiều người đều biết, tiền bối chỉ có thể xem là hơi hơi thông minh, tài trí khá được mà thôi.” Giống như An Lăng, Từ Hiền cũng muốn xua tan đi hồi ức u ám trong đầu, vậy nên mới làm một chuyện ngớ ngẩn là đùa co với người đã chết.

Đáng tiếc, bởi vì là người đã chết, vậy nên An Lăng không thể phản bác lại lời này của hắn, y tiếp tục với câu chuyện của mình.

“Lão tử quả thực là thiên tài, lũ trời đánh thánh đám kia quả nhiên không nghĩ ra ta lại trực tiếp nấu mình trong địa bàn của chúng, suốt ba năm trời chẳng hề phát hiện được tung tích của lão tử.”

“Hoặc cũng có thể bọn chúng không coi tiền bối người là nhân vật gì quan trọng.” Từ Hiền thăm mĩa mai, sau đó nghe An Lăng nói tiếp:

“Vấn đề an toàn tạm thời coi như được giải quyết, nhưng An tiền bối nhà người lại là nhân vật bậc nào? Tâm tư tinh tế, cẩn thận tỉ mỉ, vậy nên mới có chỗ mật thất mà người may mắn phát hiện được lúc này. Mà cũng không hẳn là may mắn, bởi tiểu tử người rất có thể là con cháu gì đó của lão tử, bằng không cũng chẳng biết dùng Thất Diệp Phi Hoa mở khóa lối đi xuống mật thất.”

“Con cháu?” Từ Hiền chột nhứ mày, hẳn không rõ lời này của y phải giải nghĩa làm sao.

An Lăng giống như cũng biết Từ Hiền sẽ có nghi vấn về chuyện này, vậy nên những lời tiếp theo truyền ra từ【Lư Âm Thạch】sẽ giúp hắn giải đáp thắc mắc.

“Chớ không phục, lão tử quả thật có thể là cha người đó. Người có nhớ trong bức tuyệt thư, sư phụ của ta có để lại di ngôn rằng phải truyền tiếp hương hỏa của Thất Diệp Môn không? So với việc báo thù, chuyện này đúng là dễ dàng hơn rất nhiều, ta chỉ cần tìm mấy tên đệ tử, dạy võ công cho chúng, thế là xong việc.”

“Nhưng An tiền bối nhà người lại là nhân vật bậc nào? Đã làm thì ta quyết phải làm cho tốt nhất. Thế là lão tử chột nghĩ, thu đệ tử bên ngoài thì thiên phú tốt xấu lẫn lộn, mà ta thì lại thiên tư vô song như vậy, há chẳng phải hậu nhân của ta cũng có thể thừa hưởng vài phần? Chẳng cần bọn chúng sánh được

với ta, chỉ cần kế thừa được một phần mười, một phần trăm thiên tư của An Lăng này, vậy cũng đủ tung hoành thiên hạ.”

Từ Hiền không biết thiên tư của An Lăng kinh khủng đến mức độ nào, nhưng nói về trình độ tự luyện, hẳn cũng phải thừa nhận rằng vị An tiên bối này hoàn toàn có thể vấn đỉnh võ lâm, độc tôn giang hồ.

Trên mặt bày ra vẻ cam báo hạ phong, Từ Hiền hút một ngụm nước dừa, tập trung tinh thần nghe An Lăng nói tiếp:

“Ý chí đã tỏ, vì sự trường tồn của Thất Diệp Môn, vì hoàn thành di nguyện của lão già chết tiệt, An Lăng ta quyết định hi sinh thân thể ngọc ngà của mình, tuyệt không hối hận.”

“Tiểu tử ngươi có biết cái gì gọi là ‘vạn hoa từng trung quá, phiến diệp bất triêm thân’ hay không? Đó chính là lão tử ngươi đây. Suốt chục năm trời, hơn ba ngàn ngày, ngày nào ta cũng công hiến tinh hoa cho đời, hơn nửa đời với mỗi một đóa hoa được ta sủng hạnh, An Lăng này đều để lại cho họ một, hai bộ võ học của Thất Diệp Môn.”

“Vờ như sợ y bỏ quên, nhưng thực chất là ta cố tình lưu lại. Nếu họ vẫn cam nguyện kiếp số thì thôi, nhưng nếu có người muốn thay đổi vận mệnh, tu tập võ công Thất Diệp Môn, vậy chờ hậu nhân của ta được sinh ra, lý nào họ không dạy lại cho chúng đúng không nào? Cứ như vậy, hương hỏa đời sau của Thất Diệp Môn tất phải thịnh vượng, có lẽ không ai trong số chúng biết mình thuộc Thất Diệp Môn, nhưng chỉ ít thì Thất Diệp võ học cũng không thất truyền, xem như ta đã hoàn thành mỹ mãn tâm nguyện của sư phụ, lão ở dưới suối vàng hẳn cũng được an ủi.”

“...” Từ Hiền nghe xong chỉ biết câm nín, hẳn không biết là vị lão sư phụ kia liệu có đội mồ sống dậy khi nghe được kế hoạch truyền hương hỏa vô cùng “hoàn mỹ” này của An Lăng hay không.

Từ Hiền không thắc mắc gì về chuyện An Lăng làm cách nào khiến cho gái lâu xanh mang thai, bởi hẳn tin rằng dựa vào sở học hết sức phức tạp của mình, chuyện đó không khó gì với y. Nghi vấn của hẳn nằm ở một chuyện khác.

‘An tiên bối, nếu đối tượng mà ngươi công hiến tinh hoa đều là nữ tử phong trần, vậy liệu bọn họ sẽ chấp nhận sinh đứa nghiệt chủng mà họ không biết của ai ra sao?’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Lão tử đẻ ra một môn phái

“...tất nhiên, lão tử cũng không thể đảm bảo đám đàn bà kia sẽ làm đúng theo kế hoạch của ta, vậy nên ta mới phải đi gieo hạt khắp nơi. Chỉ cần một phần mười, thậm chí một phần trăm trong số đó diễn ra giống như những gì ta nghĩ, vậy cũng đủ rồi.”

Từ Hiền không biết sư phụ của An Lăng đã làm gì để bị y gọi là lão già chết tiệt, nhưng dựa theo những gì mà vị An tiên bối này vừa mới nói, hẳn rất muốn gọi y là một lão già khôn kiếp, lão ác ôn khôn nạn, khôn nạn từ đầu tới chân.

Có lẽ thiên tài thường đi đôi với lập dị, cho nên cách nghĩ của An Lăng sẽ có chút gì đó khác người, nhưng đối với hành động “rải hạt giống” rồi sống chết mặc bay này của y, Từ Hiền không cách nào chấp nhận được.

Sẽ có bao nhiêu đứa trẻ chết từ lúc còn là phôi thai? Lại sẽ có bao nhiêu đứa trẻ sau khi sinh ra bị vứt bỏ? Bao nhiêu đứa trẻ chỉ có mẹ không có cha?

Nét mặt trở nên lạnh lùng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, Từ Hiền lạnh nhạt mà rằng: “An tiên bối, nếu không phải ngươi đã chết, sợ là kiếm của văn sinh đã phải nhuộm máu ngươi rồi.”

An Lăng để lại di ngôn trong【Lưu Âm Thạch】có lẽ là còn nguyện vọng gì đó chưa hoàn thành, Từ Hiền đoán thế.

Hắn trước đó còn nghĩ đến chuyện sẽ giúp y hoàn thành tâm nguyện, nhưng sau khi biết được câu chuyện “vụn vặt” này của An Lăng, Từ Hiền lập tức bỏ đi ý định ấy, kể cả khi quyết định này có thể khiến hẳn mất đi cơ hội đạt được bảo bối trong mật thất.

“Được rồi, tiểu tử. Tán chuyện tới đây thôi, lão tử thấy mệt rồi. Nếu mà ngươi muốn tìm bí tịch võ công, vậy thì cứ mở cái rương trước mặt ra là được, cái ngươi muốn đang ở trong đó, cứ việc lấy đi, ta cũng không có thù trách gì yêu cầu ngươi hoàn thành, ngươi cũng không cần phải trả thù cho Thất Diệp Môn, việc đó đã có ta lo rồi.”

“HA HA HAA! Ai bảo An Lăng ta tài năng siêu phàm cơ chứ, mệnh phạm lao lực cũng là chuyện đương nhiên.” Nụ cười như điên như dại lần nữa vang vọng trong mật thất, An Lăng nói một câu đầy tự luyện, ý đồ kết thúc di ngôn của mình ở đây.

Nhưng chưa được vài nhịp thở, đương lúc Từ Hiền bắt đầu tìm cách mở chiếc rương đang trước ra, giọng nói của An Lăng lại một lần nữa vang lên:

“Suýt thì lão tử quên mất, trong rương chỉ có bí kiếp võ công thông thường của Thất Diệp Môn mà thôi. Chìa khóa trong rương cùng với phần địa đồ mà ta để lại trên tàn thiên Thất Diệp Phi Hoa, dựa vào hai thứ này ngươi mới có thể đạt được mật tịch trấn phái của Phi Hoa Phong, đây xem như một trò

chơi nhỏ ta giành cho người, không tệ đúng không, khả khả...”

Âm thanh đến đây chợt dừng, Từ Hiền ngồi yên bất động, chờ thêm nửa nén nhang nữa vẫn không nghe được lời nói tiếp theo, hần mới xác định những lời mà An Lăng lưu trữ trong【Lưu Âm Thạch】đã phát xong toàn bộ.

Rút một thanh trường kiếm ra khỏi tay áo, Từ Hiền lấy mũi kiếm chạm nhẹ vào chiếc rương trước mặt mình, thấy không có gì ngoài ý muốn xảy ra, hần vẩy thanh kiếm trong tay một cái, mượn nhờ chân khí sắc bén mà dễ dàng phá vỡ phần chốt khóa của rương.

Mũi kiếm hẩy nhẹ lên trên, nắp rương lập tức bật ra, Từ Hiền vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để tránh né ám tiễn, khৌ độc gì đó, nhưng sự thật chứng minh là hần quá đa nghi, chẳng có biến cố gì xảy ra cả.

Có điều cũng chẳng trách Từ Hiền cẩn thận như vậy, đối với một kẻ mà hần nhận định là tính tình quái dị, bạc bẽo như An Lăng, gài một số trò chơi khăm “không quá” nguy hiểm đúng là chuyện mà y có thể làm ra được.

Choang!

Kiểm quang lóe lên, Từ Hiền chém đứt phần nắp rương, sau đó dùng mũi kiếm lật ngang chiếc rương, khiến hần có thể dễ dàng nhìn thấy được vật phẩm chứa ở bên trong.

Hai quyển sách cổ và thứ đang lăn đến chỗ của hần: Một quả cầu thủy tinh lớn chừng quả trứng đà điểu.

“Đây chính là cái chìa khóa mà y nói?” Tạm gác sự chú ý với hai quyển sách cổ sang một bên, Từ Hiền đưa kiếm chặn lại quả cầu thủy tinh, xác định không có nguy hiểm gì mới khêu nó lăn đến chỗ mình, nhẹ nhàng cầm lên quan sát.

Cảm giác đầu tiên là nặng, cảm giác thứ hai là độ trong suốt không đủ, hơn nữa phần ruột bên trong cũng có hình thù khá kỳ lạ, trông như thể bên trong quả cầu này có rất nhiều tấm kính hình tam giác chồng chéo lộn xộn lên nhau.

“Ta có nên bỏ nó ra không?” Ý nghĩ này vừa lóe lên liền bị Từ Hiền dập tắt. Nếu đã là chìa khóa, vậy cũng phải chờ tìm thấy bảo tàng rồi mới tính đến chuyện kể tiếp.

Nhưng nghĩ tới chuyện địa đồ bị An Lăng ẩn giấu trong tàn thiên【Thất Diệp Phi Hoa】, Từ Hiền cảm thấy cơ hội để mình đạt được mật tịch trấn phái của Thất Diệp Môn nhỏ đến đáng thương.

“Rốt cuộc thì y đã để lại bao nhiêu bản tàn thiên cơ chứ?” Hơn ba ngàn ngày tâm hoa vẫn liêu, Từ Hiền tạm ước chừng mỗi ba ngày An Lăng lại thay một người gieo hạt thì chỉ ít cũng có một ngàn người, lại giả dụ cứ mỗi hai người có một người nhận được bí kiếp【Thất Diệp Phi Hoa】thì tính ra cũng đến năm trăm bản võ học.

Giả sử trên mỗi một bản đều có vẽ lại địa đồ, hơn nữa nội dung hết như nhau thì còn đỡ.

Nếu mà chẳng may năm trăm bản【Thất Diệp Phi Hoa】đó chỉ có một vài hay thậm chí một bản duy nhất là vẽ địa đồ thật, hoặc là địa đồ cần toàn bộ những bản tàn thiên【Thất Diệp Phi Hoa】đó ghép lại mới ra, vậy Từ Hiền chỉ có thể bó tay chịu thua, hần không có nhiều thời gian đến vậy để chơi trò đi tìm kho báu.

Thờ dài lác đác, Từ Hiền cho quả cầu thủy tinh vào trong tay áo, thấp giọng lầm bầm: “Xem ra chỉ có thể để người làm bạn với Quỷ Hoa Bảo Điện, chiếc chìa khóa vô dụng ạ.”

Đoạn hần lại nhìn đến chỗ hai quyển sách cổ trong rương, tay đưa kiếm tới, miệng thì nói rằng: “Đến lượt người rồi.”

Vút! Rắc!

Phịch! Phịch!

Một kiếm vung lên, Từ Hiền hất văng chiếc rương đến vách tường bên phải, khiến hai quyển sách cổ rơi xuống trên mặt đất.

Tay áo phát lên, thiết kiếm đi vào, một kiếm đi ra, vì sợ làm hư hại bí tịch, Từ Hiền trong chớp mắt đã đổi sang dùng kiếm gỗ, lấy mũi kiếm chạm nhẹ vào góc một quyển sách cổ, sau đó lật nó ra.

“Có lẽ ta quá đa nghi rồi.” Cầm ngược chuôi kiếm, Từ Hiền đứng dậy bước đến chỗ quyển sách. Hần khom người xuống định nhặt nó nhưng được nửa đường liền dừng lại.

Triệu hồi Đậu Phụ ra từ không gian linh thú, Từ Hiền đưa mũi của con vật nhỏ này tới gần sát hai quyển bí tịch. Thấy nó không hắt hơi, hần liền cho nó quay về chỗ cũ, an tâm nhặt lấy quyển bí tịch trên đất.

“Hự...” Ngay khi đầu ngón tay vừa chạm vào mặt giấy óng vàng, Từ Hiền cảm giác được có một luồng điện thông qua đầu ngón tay chạy vào trong cơ thể của mình, lan truyền đến tứ chi bách hài, khiến hần không kìm được co giật suốt một lúc mới chịu dừng lại.

Cảm giác tê dại qua đi, trên mặt Từ Hiền không có chút nào phẫn nộ, bởi kẻ chơi khăm hần bây giờ chỉ còn là một bộ xương, hần cũng không thể mắng chửi hay đánh đập gì cho được.

Nhớ lại thông báo mới này của hệ thống, Từ Hiền xác định chuyển hóa quyền bí tịch trong tay thành Võ Đạo Tinh Hoa, không ngờ lại nghe được một thông báo mới.

[Bí tịch các hạ định chuyển đổi là võ học nguyên thư phẩm chất Tuyệt Phẩm, sau khi chuyển đổi sẽ giáng cấp thành võ học bình thường, các hạ có xác nhận chuyển đổi hay không?]

[Có / Không]

Gặp được thông báo này của hệ thống, trên mặt Từ Hiền chợt hiện lên vẻ bất ngờ, hần lập tức chọn không.

‘Nguyên thư? Đây có lẽ là lần đầu tiên ta gặp được nguyên thư không có xuất xứ từ hệ thống.’ Nghĩ đến đóa phi hoa biến hóa khó lường trong tay Triệu lão yêu bà, Từ Hiền không vội chuyển hóa, bởi nếu làm như vậy sẽ khiến quyền bí tịch này mất đi hiệu quả thần lâm kỳ cảnh, làm cho tiến độ học tập【Thất Diệp Phi Hoa】của hắn giảm đi rất nhiều.

‘Học xong rồi chuyển hóa, vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường?’ Từ Hiền thầm nhủ một câu, sau đó bắt đầu lật xem bí tịch.

Ngay lập tức...

[Độ tương hợp giữa các hạ và【Thất Diệp Phi Hoa】là 61%]

[Đánh giá: Khá]

[Các hạ xác nhận tiếp tục lĩnh ngộ?]

[Có/Không]

Từ Hiền vừa chọn “có”, ánh mắt của hắn liền bị bao phủ bởi bóng tối.

...

Trận Châu, Thanh Mộc Quận.

Mặt trời ngả về Tây, trong một sơn cốc vắng người qua lại, gió chiều thổi hiu hiu, một thân ảnh thon dong bước trên đường mòn, miệng ngâm nga làn điệu dân ca, trông có phần nhàn nhã, tự tại.

Trên đầu quấn khăn, khoác lên người áo vải thô màu trắng đơn giản, không chút cầu kỳ, từ đầu đến chân không có một cái trang sức nào, sau lưng đeo một cái gói thuốc. Diện mạo không tuấn tú cũng không xấu xí, lại có cảm giác hết sức hài hòa, gương mặt không biểu lộ mấy cảm xúc nhưng lại cho người ta cảm giác yên bình, thanh tĩnh, ánh mắt như ẩn chứa tiếc thương.

Y chính là đối tượng ám sát của một tên hắc y nhân đang dùng Kỳ Công Dị Thuật thất phẩm【Độn Thổ Thuật】trốn trong đất.

Ba trọng...

Một trọng...

Hai thước...

Một thước...

Đương lúc y vượt qua đỉnh đầu của hắc y nhân, người sau trong chớp mắt liền trôi lên khỏi mặt đất, chúi thủ trong tay hắn vô thanh vô tức đâm tới sau gáy của y.

Khi mũi dao sắc nhọn chỉ còn cách da thịt của y chưa tới một li, hắc y nhân cười lạnh: “Dữ Thương Sinh, vĩnh...”

Âm thanh kẹt ở yết hầu, nét mặt hoàn toàn cứng lại, đối tượng ám sát của hắc y nhân – Dữ Thương Sinh – bỗng hóa thành hư ảnh, con dao của hắn không đâm trúng y, nhưng mũi châm của y thì đã xuyên qua tử huyệt của hắn.

Huych!

Hắc y nhân ngã xuống đất, Dữ Thương Sinh chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt liếc qua hắn một cái liền không nhìn tới nữa, lắc đầu than rằng: “Nếu lần sau vẫn là những kẻ như vậy, e rằng Dữ mỗ phải kết thúc đợt ôn dịch này trước tháng tư.”

Thò tay vào trong gói thuốc sau lưng lấy ra vài cọng thảo dược, Dữ Thương Sinh mượn nội lực vò nát rồi trộn chúng nó lại với nhau, sau đó rắc lên thi thể của hắc y nhân.

“Bộ mặt thật của các ngươi, ta đã nghe ra được từ lâu, sao không trực tiếp xuất động Thần Mạch, hà tất giả nhân giả nghĩa...”

Chưa đến năm nhíp thờ trôi qua, dưới ánh chiều tà, trên con đường mòn chỉ có thân ảnh của Dữ Thương Sinh đang ung dung tiến bước, tên hắc y nhân kia tựa như chưa từng xuất hiện ở nơi này.

“...già nhân giả nghĩa, humm, chỉ mong người không bị tìm tới, chỉ mong vậy... ha.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Nguyên nhân diệt môn, phi hoa, huyết tự

Quay trở lại với mật thất tại hầm mỏ bỏ hoang, Từ Hiền buông quyền bí tịch trong tay xuống, hai mắt nhắm chặt, bắt đầu hồi tưởng lại những gì mình được Thất Diệp Tổ Sư dạy dỗ.

Ngắm lại mấy chỗ yếu quyết trong thủ pháp, các đầu ngón tay của hắn bắt tri bất giác cử động, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện một vòng xoáy chân khí, lúc thì nhanh mà lúc lại chậm, khi thì phình to khi thì teo nhỏ, vận vẹo trong giới hạn của năm ngón tay, trạng thái trông có vẻ không ổn định, khó lòng nắm bắt.

Nhưng đây không phải dấu hiệu xấu, bởi【Thất Diệp Phi Hoa】lợi hại ở chỗ có thể biến hóa khôn lường, khiến đối thủ khi gặp phải liền vô pháp dự đoán được quỹ tích của phi hoa, muốn né cũng né không được, muốn tránh cũng tránh không xong, chả biết đường nào mà lần.

Tàn thiên【Thất Diệp Phi Hoa】mà Triệu lão yêu bà “trộm” được từ trên người An Lăng, luyện đến cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh có thể khiến một đóa phi hoa chuyển vị bảy lần trên đường bay.

Còn đối với phiên bản【Thất Diệp Phi Hoa】mà Từ Hiền vừa học, hắn dễ dàng làm được việc đó nếu luyện tới trình độ Giá Khinh Tự Thực.

Còn khi đạt đến giới hạn của Lư Hòa Thuần Thanh, Từ Hiền có thể cùng một lúc khiến bảy đóa phi hoa mỗi đóa chuyển vị bảy lần, dựa vào đó một mình bày【Thất Sát Phi Hoa Trận】tiêu diệt địch thủ, uy lực phải nói là lợi hại vô cùng.

Nhưng để đạt tới cảnh giới đó, nếu không có hai, ba năm tu hành chăm chỉ thì Từ Hiền sợ là khó mà làm được, bởi thiên phú sử dụng ám khí của hắn cũng không phải là quá tốt.

‘Từ khi ta có thể một lần nữa tiến vào nơi đó.’

Thầm nghĩ, Từ Hiền nhìn xuống quyền【Hiệp Đạo Thiên Thư】đang trải trước mặt mình, trong đầu một lần nữa sinh ra ý niệm muốn chuyển hoá【Thất Diệp Phi Hoa】thành Võ Đạo Tinh Hoa.

[Bí tịch các hạ định chuyển đổi là võ học phẩm chất Tuyệt Phẩm, các hạ có xác nhận chuyển đổi hay không?]

[Có / Không]

Từ Hiền vừa định xác nhận “có”, nhưng vào phút chót hắn liền nhận ra có gì đó không đúng, thế là lập tức dừng lại.

‘Không còn là nguyên thư? Lẽ nào võ học nguyên thư chỉ có thể lĩnh ngộ một lần liền mất đi thân hiệu vốn có?’ Từ Hiền chợt nhíu mày, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với nguyên thư ngoài hệ thống, có rất nhiều bí ẩn đều không rõ.

‘Cũng không đúng, nghe nói các đại phái khi truyền dạy cho đệ tử có công với môn phái đều dùng võ học nguyên thư, mà tổ sư gia của bọn họ hiển nhiên không thể sống đến giờ này để ghi chép bí tịch, huống hồ cũng chỉ có bản chép tay đầu tiên mới có thể hóa thành nguyên thư mà thôi, nếu vậy...’

Mất lộ tinh quang, Từ Hiền chợt nhớ lại Hứa phu nhân từng nói sau khi lĩnh ngộ nguyên thư, trình độ của môn võ công mà hắn mới học sẽ lập tức đạt tới cảnh giới Dung Hội Quán Thông, nhưng cảnh giới【Thất Diệp Phi Hoa】của Từ Hiền lúc này lại chỉ là Sơ Khuy Môn Kính.

Dựa vào dữ kiện này, Từ Hiền giống như đã đoán ra được nguyên nhân vì sao Thất Diệp Môn lại diệt vong.

‘Chế tạo nguyên thư, thánh thủ bậc này... Dù là Thất Diệp Tổ Sư hay là An Lăng tiền bối tìm ra phương pháp, khoan bàn đến nhân phẩm thế nào, nhưng tài năng của họ quả thực có thể xưng là quán tuyệt cổ kim, thiên hạ vô song.’

Từ Hiền thầm cảm khái, sau đó vẫn chưa vội chuyển hóa bí tịch thành Võ Đạo Tinh Hoa, bởi hắn muốn tìm cách khiến【Thất Diệp Phi Hoa】khôi phục lại thành nguyên thư.

‘Đặt trường hợp không phải hàng dùng một lần, lại giả định nó sở hữu cơ chế tiêu hao năng lượng để đạt được hiệu quả thần lâm kỳ cảnh, vậy hẳn phải có cách để sạc lại cho quyền bí kiếp.’

Từ Hiền đưa tay vuốt cằm, sau đó ngó tới chỗ chiếc rương nhỏ dùng để cất chứa bí tịch, bèn dùng một kiếm khêu chiếc rương đó tới chỗ mình.

Lấy nguyệt quang thạch rọi vào, Từ Hiền lập tức nhận ra được thứ vật liệu làm nên phần đáy của chiếc rương là gì, bởi đó một loại vật liệu gỗ cực kì quen thuộc với hắn.

‘Có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng quả thật rất hợp lý, nạp năng lượng mà... Dù sao chẳng mất mát gì, ta cứ thử tạm một tháng, nếu không được lại chuyển hóa cũng chẳng sao.’

Vừa nghĩ đến đó,【Thiên Công Phưởng】thuận theo ý niệm mà xuất hiện trong tay Từ Hiền, sau đó tinh thần của hắn lập tức tiến vào bên trong, co chân chạy đến Chế Mộc Phưởng.

Đến khi trở lại thực tại, trên tay Từ Hiền đã cầm theo một cái hộp nhỏ, sau lưng là một chiếc quan tài có hình dáng đơn giản, nhưng chất liệu làm nên lại không đơn giản chút nào.

‘Không biết hệ thống sẽ phán định thế nào?’ Vô nhẹ lên nắp quan tài, Từ Hiền giống như nghĩ đến chuyện gì thú vị, khóe miệng bắt gặp vênh lên.

Từ Hiền trước tiên cho hai quyển bí tịch vào trong chiếc hộp Tụ Linh Mộc mà hắn mới làm, thu về không gian trữ vật, sau đó liền quay sang mở nắp quan tài.

Phành!

Đặt nắp quan tài qua một bên, Từ Hiền xoay người lại nhìn bộ xương khô, không cúi mình cũng không quỳ bái, sống lưng thẳng tắp, nét mặt nghiêm túc, trầm giọng mà rằng:

“An tiên bối, nếu như ngươi còn tại thế, Từ Hiền này tất lấy kiếm tương ngộ, khiến ngươi trả giá cho tội nghiệt của mình. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, cũng nhờ ngươi mà ta học được võ công cao thâm, ân huệ này Từ Hiền vĩnh viễn ghi nhớ, cho nên cũng có quả trả lễ cho ngươi, tin rằng ngươi sẽ thích.”

Vừa dứt lời, hắn liền bước lại gần bộ xương khô, cũng không ngại ghê tởm mà đưa tay chạm vào, sau đó lấy nội lực trong người mình phủ lên bộ xương một tầng chân khí, dựa vào đây mà giữ cho khung xương được nguyên vẹn, cuối cùng đưa bộ xương khô vào trong quan tài một cách hết sức cẩn thận.

Cạch!

Nhẹ nhàng đóng lại nắp quan tài, đây nó sát lại chỗ vách tường bên phải, Từ Hiền lúc này mới để tâm đến dòng chữ được viết bằng máu trên đó.

“KHÔNG PHẢI RỒNG MUỐN GIẾT NGƯỜI, LÀ TRỜI MUỐN GIẾT NGƯỜI”

‘Không phải rồng, là trời... An tiên bối, hết bản đồ kho báu lại đến câu đố khó hiểu, ta rút cuộc nên nói ngươi ham chơi hay là thích tỏ vẻ huyền bí đây?’

Lắc đầu thờ dài, Từ Hiền chỉ có thể để dòng chữ máu này phủ bụi trong biển ký ức của mình.

Đào mất một vòng mật thất, nơi đây có lẽ không còn bí mật gì để hắn có thể tìm kiếm, Từ Hiền cho rằng mình nên chuyển sang hoàn thành nhiệm vụ đào khoảng kia rồi.

Giơ viên đá trong tay lên cao, Từ Hiền vốn định phóng người lên gỡ khối【Lư Âm Thạch】ở trên trần xuống, nhưng một vệt phản quang xẹt qua mắt khiến hắn phải tạm gác ý định đó lại.

Nguyệt quang thạch đưa qua đưa lại, Từ Hiền chợt phát hiện ánh sáng phản chiếu không ngờ lại xuất phát từ chỗ cái bò đoàn mà bộ xương khô ngồi lên.

Gập vậy, Từ Hiền bèn bước đến chỗ cái bò đoàn, thông qua những vết rách, vết thủng mà hắn nhìn thấy được giống như có thứ gì đó làm bằng kim loại giấu bên trong nó.

Chúi thủ tuột xuống tay, hắn nhẹ nhàng vạch một đường giữa cái bò đoàn, chỉ bung tung tóe, để lộ một đồng Thất Diệp Phi Hoa màu trắng bạc.

Nguyệt quang thạch rọi qua, Từ Hiền đếm được có hết thảy mười đóa phi hoa xếp thành một vòng tròn, đóa nào đóa nấy sáng bóng như gương, dù là một chút gì sét cũng không có.

“Bảo bối!” Từ Hiền hai mắt sáng ngời, khi dùng【Hiệp Đạo Thiên Nhân】giám định, hắn lập tức phát hiện mười cái Thất Diệp Phi Hoa này đang tỏa hào quang màu xanh lục bích, theo hệ thống bình xét thì đây chính là màu sắc của vật phẩm Hi Hữu.

‘Chất lượng này... Xem ra phải chờ rất lâu nữa ta mới cần tự tay chế tạo Thất Diệp Phi Hoa.’ Từ Hiền mở cò trong bụng, nghề【Thợ Rèn】của hắn bây giờ chỉ có thể chế tác được vật phẩm Phổ Thông mà thôi, cho nên mười cái Thất Diệp Phi Hoa phẩm chất Hi Hữu trong khoảng thời gian này quả thật có thể xem là bảo bối.

Nghĩ tới thủ pháp cách không thu hồi phi hoa mà mình vừa mới học được, Từ Hiền giữ khoảng cách năm thước với cái bò đoàn, tay trái duỗi về phía trước, chân khí trong kinh mạch vận hành theo một quỹ tích hết sức đặc biệt, nơi lòng bàn tay chợt xuất hiện một vòng xoáy vô hình.

Leng keng! Leng keng!

Vòng xoáy này không hề sinh ra gió, đến cả không khí xung quanh đều chẳng hề bị nó ảnh hưởng, chỉ có mười đóa Thất Diệp Phi Hoa trên bờ đoàn chọt run lên bần bật, sau đó trong chớp mắt hóa thành một dải sáng màu bạc, tụ hết lại trong lòng bàn tay của Từ Hiền, xếp thành một đóa hoa bảy cánh khá dày.

Lạnh còn hơn băng, đây là cảm giác duy nhất của Từ Hiền khi cầm lấy Thất Diệp Phi Hoa, xem ra đó chính là đặc tính của thứ vật liệu rèn nên món ám khí này.

Đúng lúc này, khối【Lư Âm Thạch】tương chừng đã bật tiếng lại một lần nữa truyền ra âm thanh, mở đầu vẫn là tiếng cười đầy khả ố của An Lăng.

“Khắc khắc khắc! Nhân phẩm không tệ, hoặc cũng có thể nói là người rất cẩn thận nha, tiểu tử! Nếu mà vừa rồi người dám đập phá di thể của lão tử, vậy không cần người thi triển thủ pháp thu hồi, đám tiểu bảo bối của ta cũng sẽ tự tìm đến người. Thế nào hả, nghe xong có phải sợ đến tè ra quần không? Khử khử...”

Từ Hiền mặt không biểu tình, ngẩng đầu nhìn lên, xem ra【Lư Âm Thạch】bị An Lăng cải tiến còn nhiều hơn những gì hắn nghĩ.

“Thôi nhé tiểu tử, An tiên bối nhà người thật sự ngậm miệng lại đây. À mà phải rồi, nói cho người biết, thật ra chìa khóa mới là bản đồ, còn bản đồ chính là chìa khóa. Lão tử cảm đây, hô hô hô...”

Rắc! Loảng xoảng!

Tiếng cười ngưng bật, khối【Lư Âm Thạch】cũng theo đó rơi xuống đất vỡ tan tành, cũng đánh vỡ ý đồ lấy nó dứt túi của Từ Hiền.

‘Chìa khóa là bản đồ, bản đồ là chìa khóa... An tiên bối, người càng nói lại càng khiến ta giảm đi hứng thú với mặt tịch trần phái của Thất Diệp Môn đây.’

Từ Hiền khe khẽ thở dài, hắn quyết định chuyện tiếp theo mình phải làm là vùng vẫy xóa đi ám ảnh về An Lăng trong đầu.

Vậy nên ở bước đầu tiên, Từ Hiền cần trở lại Luyện Thiết Phòng để tạo ra một cây cuốc chim.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Tư Mã Ý, biểu tợ Vô Tình

Mười chín tháng ba, năm Thuận Minh thứ tư, sau hai ngày ba đêm ăn doi trộn đất, một người thì chân đá lung tung, một người thì vùng vẫy khắp nơi, sư đồ Từ Hiền cuối cùng cũng chịu chui ra khỏi hang nhìn ánh nắng mặt trời, tiếp tục chuyến Bắc hành xa xôi của mình.

Nghề thu thập:

【Thợ Mỏ (cấp 2)】

Dựa vào sự nỗ lực... mà cũng không cần quá nỗ lực, Từ Hiền đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ “Ta Là Kẻ Đào Mỏ”, chẳng những nghề【Thợ Mỏ】thăng đến cấp độ hai, kho nguyên liệu luyện sắt trong【Thiên Công Phưong】của hắn cũng có thêm không ít quặng thô, còn về khối vật liệu thần bí nhận được từ phần thưởng nhiệm vụ, hắn đã biến nó thành một phần của thanh Phi Hiệp đao.

Chỉ là một phần chứ không phải một thanh Phi Hiệp đao hoàn toàn mới, cũng hết cách, ai bảo hệ thống keo kiệt như vậy, chỉ cho hắn một cục sắt lớn chừng nắm tay, muốn rèn thành chủy thủ còn khó chứ nói gì đến đại đao, trường đao.

Dù vậy thì việc dung nạp một khối vật liệu mới vào Phi Hiệp đao cũng tiêu hao của Từ Hiền rất nhiều tinh thần để sử dụng【Thiên Công Phưong】, khiến hắn không thể không nghỉ ngơi một phen sau khi cải tạo lại thanh bảo đao của mình.

Mà nói đến tiêu hao thì sau cái Tam Thiên Bao thứ hai vào ba ngày trước, Từ Hiền vẫn còn thấy no đến sáng hôm nay, vậy nên trong lĩnh vực ăn doi trộn đất thì Lý Tự Thành mới là chủ lực, dù sao gã gần như đã luyện tập【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】không ngừng nghỉ suốt hơn hai ngày nay, một cái Tam Thiên Bao không thể nào cung cấp đủ năng lượng trong ngắn ấy thời gian hoạt động ở cường độ cao.

Luyện tập điên cuồng cũng đồng nghĩa với việc tiến cảnh sẽ rất nhanh, Toàn Phong Tảo Diệp của Lý Tự Thành hôm nay đã đạt tới trình độ Giá Khinh Tụ Thực, Từ Hiền tin rằng nếu Hoàng đảo chủ biết được bản thân có một tên truyền nhân vượt giới thiên phú siêu quần như vậy, ắt hẳn lão nhân gia ngài ấy cũng cảm thấy lòng được an ủi.

Thiên Cơ Xa lăn bánh rời hầm mỏ, Lý Tự Thành long hành hổ bộ theo sau, nhìn ánh mặt trời chói chang bên ngoài, gã không đoán mà trực tiếp hỏi Từ Hiền: “Tiên sinh, người có biết hiện tại là giờ nào hay không?”

Từ Hiền không quay đầu lại, nhưng vẫn nhẹ giọng trả lời cho gã: “Giờ Thìn ba khắc, rất thích hợp để lên đường.”

“Vậy hôm nay chúng ta tiếp tục gặt lúa sao tiên sinh?”

“Ừm.” Gật đầu một cái, Từ Hiền còn nói thêm: “Trước tiên đi đón con khoái mã của chúng ta đã!”

Lý Tự Thành nghe vậy liền gãi đầu: “Khoái mã? Tiên sinh, đệ tử và người hình như chưa từng mua ngựa, ở đâu ra khoái mã đây?”

Từ Hiền không trả lời, một đường lăn bánh đến chỗ rừng cây cách hầm mỏ bỏ hoang gần hai dặm, ánh mắt ngó nghiêng như muốn tìm cái gì đó.

Lý Tự Thành lúc này cũng tự hiểu con khoái mã mà tiên sinh nhà mình nói tới là gì, chỉ vào một bụi cây có không ít dấu vết gầy xéo, gã tròn mắt hô to: “Tiên sinh, chiếc xe ta đậu ở đây đột nhiên biến mất rồi!”

Từ Hiền chỉ biết lắc đầu, thở dài một tiếng nói rằng: “Không phải biến mất, là có người lái đi rồi.”

Sau đó hần lại than: “Có lẽ lần sau gặp mặt, ta nên kiến nghị với Lý đạo trưởng về việc thiết kế bộ phận chìa khóa cho xe. Lúc đầu nhìn thấy Bảo Nguyên Cực Tốc Xa ta đã thấy thiếu thiếu chi đó, giờ mới vỡ lẽ ra là gì.”

‘Nhưng mà Bảo Nguyên Thành sẽ không nghĩ tới chỗ quan trọng như khóa xe hay sao? Liệu có phải... họ cố ý bỏ sót?’ Từ Hiền thầm đoán một hồi, nhưng chẳng mấy chốc liền vứt vấn đề này ra sau đầu, bởi đó cũng không phải chuyện quan trọng gì.

Nếu【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】là do hần tự bỏ tiền túi ra mua, có lẽ Từ Hiền sẽ đau lòng một chút, nhưng cỗ chiến xa này lại chỉ là chiến lợi phẩm kèm theo khi sư đồ nhà hần đi gặt lúa mà thôi, đạt được thì vui mà mất đi cũng chẳng đáng buồn.

“Bị trộm thì thôi, người chớ có quan tâm nữa, chúng ta tiếp tục lên đường.” Từ Hiền nói xong liền điều khiển Thiên Cơ Xa thẳng tiến về Bắc, dựa theo tin tức mà【Tầm Hung Kính】báo cho thì mục tiêu gần nhất cũng phải cách chỗ này trăm dặm, hần không có ý định tiếp tục hao tổn thời gian ở đây.

Lý Tự Thành lại tỏ vẻ không cam lòng: “Chúng ta thật sự không đi tìm sao tiên sinh? Để mặc cho kẻ trộm được đắc ý sao tiên sinh?”

Thiên Cơ Xa không dừng lại, Từ Hiền chỉ phất tay bảo rằng: “Người trộm chó có ngày mắc bệnh dại, kẻ trộm xe có ngày bị xe tông, thiện ác cuối cùng sẽ có báo, mặc dù không phải lúc nào cũng linh nghiệm, nhưng người cứ tin như vậy đi.”

Gặp tiên sinh không thêm chờ mình, Lý Tự Thành vội vàng tăng tốc đuổi theo, hai chân thoăn thoắt, miệng không thờ gập, cao giọng mà hỏi: “Tiên sinh, mặc dù ăn trộm là xấu, nhưng theo đệ tử thấy cũng không xấu tới độ phải bị xe tông chứ?”

Nghĩ đến cảnh một người bị【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】đâm vào, Lý Tự Thành cho là chỉ có vị đại thúc cao thủ võ lâm có chiêu đao pháp xẹt điện kia mới sống nổi thôi.

Ở nơi xa xôi, có vị tiên bối nào đó chột hất hơi một tiếng.

Từ Hiền không rõ cao thủ Huyền Tàng đỉnh phong cận Thần Mạch liệu có thể bị cảm cúm hay không, hần cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề như vậy. Trước câu hỏi của tên đệ tử nhà mình, Từ Hiền hết sức bình thản đáp lại:

“Đương nhiên là không xấu quá mức, vậy nên chỉ bị tông gãy tay, gãy chân chứ chẳng chết được, Tự Thành người thấy có hợp lý không?”

Lý Tự Thành lộ vẻ mặt như vừa bùng tỉnh, gật đầu như mỗ thóc: “Hóa ra là như vậy, quả thật vô cùng hợp lý thừa tiên sinh.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Từ Hiền khẽ gật đầu một cái, tay thì nhẹ nhàng nựng cằm của Đậu Phụ trong lúc nó đang lim dim, cũng không biết là lời vừa rồi hần nói với Lý Tự Thành hay với nó nữa.

...

Ở một nơi vẫn thuộc Tiền Châu, nằm trong địa phận Diêu Hành Phủ, cách vị trí của sư đồ Từ Hiền hai ngàn dặm về phía Bắc.

Trong một khe núi hoang dã, hai thân ảnh mập mạp châu đầu ghé tai bàn chuyện đại sự.

Sau lưng bọn họ là bốn tên nhân sĩ giang hồ đang nằm sùi bọt mép trên đất, bị kiến lửa đốt trứng cũng không tỉnh, đằng trước bọn họ thì chính là thứ “đại sự” mà hai người đang bàn về: Một chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】đang nằm lật giữa đường.

Dựa vào thân hình đầy mỡ của hai người này, trong giang hồ thật sự chẳng có tổ hợp thứ hai có thể nặng ký bằng bọn họ, họ chính là Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Định, hai kẻ to xác nhưng gan bé bị một câu nói của Lý Tự Thành dọa chạy mất hút.

“Đại ca, giờ tính sao với chiếc xe này?”

“Tính gì, đương nhiên là chạy mấy vòng đã nghiệm chứ sao.”

“Đại ca điên rồi, đây là xe của Từ tiên sinh kia đấy, đại ca muốn dẫn theo ta đi chết hả!?”

“Nói mi nhát như chuột lại tự ái, bị tên kia ám ảnh tới giờ này sao? Học đại ca mi nè, đừng cảm lên! Làm như trên đời này chỉ có mỗi Từ tiên sinh là chạy Bảo Nguyên Xa ấy, hừm hừm.”

Trước giọng điệu khinh bỉ của Tư Mã Vô Tình, Âu Dương Vô Dịch lại không phản bác gì, chỉ đơn giản trở ngón tay về phía hình vẽ một con vật nhỏ ở đầu xe, thấp giọng hỏi ngược lại: “Nhưng mà đại ca, đại ca không thấy cái hình vẽ này trông rất quen sao?”

“Hình vẽ gì...” Tư Mã Vô Tình vừa chuyển mắt nhìn tới đầu xe liền cứng họng, hắn sao có thể không nhận ra được con vật đó chứ, một con hươu non béo ú thích gặm linh mộc, từng là mục tiêu mà hai huynh đệ khao khát cho vào nồi, sau đó liền bị họ liệt vào danh sách cấm kỵ không thể ăn vào ba ngày trước.

Thấy đại ca nhà mình bỗng hóa thành pho tượng bất động, Âu Dương Vô Dịch bèn vận lực gõ đầu hắn mấy cái, gấp người sau quay sang định trả đòn, Âu Dương mập mập lập tức lên tiếng đánh lạc hướng: “Đại ca, vậy chúng ta còn chạy vài vòng đã nghiệm nữa không?”

Quả nhiên, nghe được vấn đề này, Tư Mã Vô Tình liền quên đi chuyện trả đũa, bắt đầu vắt óc suy nghĩ kế sách, gương mặt hình tấm thớt nhẵn lại như đang tảo bón.

Chừng nửa nén nhang sau đó, sau khi đã vận dụng hết toàn bộ trí tuệ của mình, Tư Mã Vô Tình chợt hóa thân thành Tư Mã Trọng Đạt, lấy giọng làm râu, đưa tay lên vuốt lấy vuốt để mà rằng: “Ý ta đây... đã có diệu kế ứng đối.”

Nói đoạn lại xoay người lại, trở hai ngón tay tới chỗ bọn võ lâm tiểu tốt còn đang hôn mê, tiếp tục lên giọng bảo rằng: “Bốn tên này rõ ràng thuộc phường tôm tép nhãi nhép, đề mà đoạt được Bảo Nguyên Cực Tốc Xa từ tên Từ tiên sinh kia, còn có gã đồ đệ hung tàn bạo ngược của hắn, bọn chúng chỉ có thể sử dụng một thủ đoạn duy nhất, đó là trộm. Vậy cho nên...”

“Cho nên?” Âu Dương Vô Dịch lộ ánh mắt hết sức mong đợi nhìn Tư Mã Vô Tình, hắn thề rằng chưa bao giờ thấy đại ca nhà mình có vẻ thông minh như bây giờ.

“Cho nên chuyện mà đại ca với mi cần làm là... mặc kệ.”

“Mặc... kệ?” Kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, hào quang trí tuệ mà Âu Dương Vô Dịch vừa nhìn thấy nhoáng cái đã biến mất sạch sẽ, Tư Mã Ý đột nhiên hiện nguyên hình là Tư Mã bí.

Trông ánh mắt tràn đầy thất vọng của đệ đệ nhà mình, Tư Mã Vô Tình cảm thấy bản thân cần phải gỡ gạc lại hình tượng trí giả vô song, thế là bèn nói thêm: “Đương nhiên, không phải mặc kệ hoàn toàn, mà huynh đệ chúng ta cũng cần đề lại một chút ân ký của mình.”

“???” Âu Dương Vô Dịch lặng im không nói, đợi Tư Mã Vô Tình tiếp tục biểu diễn.

Người sau một lần nữa hóa thân Tư Mã thái phó, vuốt giọng mà rằng: “Hai ta cần...”

Nhưng chưa kịp nói gì nhiều đã bị một số kẻ vừa mới tỉnh dậy cắt ngang.

“Khụ khụ khụ...”

“Khụ, đau đít quá...”

“Là ai... là ai... đánh lên chúng ta? Ôi...”

Trong mắt ánh lên một vệt nguy hiểm, béo ca ca nhìn béo đệ đệ, im miệng không nói tiếng nào, chỉ làm một động tác cắt cổ.

Người sau gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, gương mặt núc ních thịt chợt trông có phần biến thái.

Mặt trời chói chang, gió không hề thổi, nhưng bốn tên tiểu tốt đang nằm trên đất không hiểu sao lại cảm thấy lạnh đến run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Tiên sinh ghé lại Hồng Phúc Lâu

Rầm!

Hồng học! Hồng học!

Sau một trận hành hung đầy máu tanh, mặc dù thứ chảy ra chỉ là máu mũi, Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Địch ra tay vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp phế bỏ võ công rồi lột sạch y phục của bốn tên giang hồ tiểu tốt xấu số, lấy chính quần áo của bọn chúng để trói chúng lại, sau cùng lật chiếc【Bảo Nguyên Cực Tộc Xa】lên rồi vứt cả bốn vào thùng xe.

Giải quyết xong bọn tặc trộm xe, Tư Mã Vô Tình nhặt lấy cây chủy thủ của của một tên trong bọn chúng, hắn vừa này ra một chủ ý hết sức “cao minh”, đó chính là dùng cây chủy thủ này để ấn ký lên chiếc xe của vị Từ tiên sinh kia.

“Tư Mã Vô Tình đã từng ngao du đến đây.”

“Âu Dương Vô Địch đã từng ghé lại chỗ này.”

Hết béc ca ca liền đến phiên béo đệ đệ, đôi huynh đệ mập mạp dờ hoi này lần lượt khắc lại hai dòng chữ trên lên thành xe, xiêu xiêu vẹo vẹo, lúc khắc xong còn cùng nhau đứng ngắm, tặc lười ra chiều tâm đắc lắm với trình độ thư pháp cao siêu của mình.

“Khụ khụ... Đại ca, huynh đệ ta để lại lưu bút, làm chuyện như vậy, ý nghĩa ở đâu?” Âu Dương Vô Địch giờ giọng nguy hiểm, đưa tay lên vuốt nọng hai cái, ánh mắt hiện vẻ thâm trầm, chấp tay hành lễ bái, bộ dạng như đang thỉnh giáo cao nhân.

Tư Mã Vô Tình nhập vai còn trước tên đệ đệ nhà mình, hắn ngược đầu lên một góc ba mươi độ, hai mắt híp lại, ém giọng cho khàn, chậm rãi đáp rằng: “Ý nghĩa ở chỗ... ta mi có thể báo cho Từ tiên sinh kia biết, bốn tên gian tặc này, chính là Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Địch giúp hắn bắt lại, như vậy...”

Lấy tay phe phẩy một cây quạt lông vốn không tồn tại, hắn nói tiếp:

“...huynh đệ chúng ta coi như cũng giúp hắn một lần, ân cứu mệnh lần trước và ân cứu xe lần này triệt tiêu cho nhau, hai bên không ai nợ ai, đã thế... nếu lần sau có gặp mặt, hắn đương nhiên không thể không biết xấu hổ, mặc cho tên đệ từ bạo lực giờ trở hành hung, hai ta có thể nhân đó hóa thù thành bạn, giải thích rõ hiểu lầm chuyện thật nài kia, há chẳng phải là thượng sách?”

“Hóa ra như thế, diệu kế của đại ca, Vô Địch xin bái phục sát đất, tự thẹn không bằng!”

Âu Dương Vô Địch phát tay áo một cái rồi khom lưng vái Tư Mã Vô Tình, người sau chậm rãi xoay chuyển thân hình bỏ tượng sao cho ánh mặt trời chiếu vào bóng lưng của mình, trên mặt là nụ cười ra vẻ thâm sâu.

Diễn được một hồi, hai huynh đệ cũng tự cảm thấy mắc mệt với kiểu nói chuyện của mình, thế là Tư Mã thái phó và Âu Dương tướng quân theo đó đi ra phía sau cánh gà, trả Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Địch về với hiện thực.

“Đại ca, vậy giờ chúng ta làm gì nữa?”

“Đương nhiên là tới Hồng Lộ Thành chơi một chuyến, lão già nát rượu từng nói phở Bạch Ngọc ở Hồng Lộ Thành có thập đại món ngon. Mặc dù nhân phẩm không ra sao nhưng bàn đến chuyện ăn uống, ta vẫn là tin tưởng miệng lưỡi của lão.”

“Thế mặc kệ bốn tên này sao? Ưc...”

“Đương nhiên. Bị phế võ công, còn dính phải chiêu trói bánh tét bí truyền của nhà ta, chúng chấp cánh cũng khó thoát, chỉ có thể chờ Từ tiên sinh kia tới thu thập mà thôi. Có lời nhắn trên xe, không sợ họ Từ kia không biết là ta với mi giúp hắn bắt bọn chúng lại.”

“Ưc! Vậy... đi thôi?”

“Đi!”

Bỏ lại bốn tên giang hồ tiểu tốt xấu số nơi khe núi, béo ca ca và béo đệ đệ đi theo tiếng gọi của bao tử, thẳng tiến đến tòa thành phồn hoa nhất Điều Hành Phủ: Hồng Lộ Thành.

Còn về kế hoạch của hai người, bọn họ có vẻ như không hề tính tới một vấn đề cốt lõi là sư đồ Từ Hiến chắc chắn sẽ đi ngang qua chỗ này sao? Chẳng may có người nhanh chân tới trước, lái chiếc【Bảo Nguyên Cực Tộc Xa】đi mất thì lại phải làm sao?

Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Địch không biết, vì “diệu kế” của hai huynh đệ mà cổ chiến xa này trong vòng ba ngày đã qua tay hơn hai mươi người khác nhau, dẫn tới cái chết của mười ba vị hảo thủ Hậu Thiên, ba vị cao thủ Tiên Thiên trọng thương bỏ chạy, cuối cùng rơi vào tay của một ác bá Tiên Thiên tăng sáu.

Trùng hợp làm sao, tên ác bá đó vào thời điểm này cũng đang ở cùng một tòa thành với hai người.

...

Thuần Minh năm thứ tư, ngày hăm hai tháng ba.

Từ Hồng Lộ Thành, dọc theo quan đạo mà đi về Nam hơn trăm dặm, người ta tất sẽ thấy một cây đại thụ cao đến năm sáu trượng, cành lá rậm rạp án ở giữa đường, chỉ chừa một lối nhỏ cho thương đội đi qua.

Trên cây có treo một tấm bảng lớn đề ba chữ “Hồng Phúc Lâu”, chính là tên của quán rượu duy nhất tồn tại trên ba ngàn dặm đường đến Diêu Hành Phủ.

Nói là tồn tại duy nhất, bởi vì Hồng Phúc Lâu chính là một chuỗi chứ không chỉ một quán rượu đơn lẻ.

Nhìn tòa nhà to lớn ẩn sau cây cổ thụ, mỗi năm trăm dặm lại có một cái, Từ Hiền đếm được đây chính là cái Hồng Phúc Lâu thứ sáu mà hắn gặp được trên suốt chặng đường từ Kinh Thạc Phủ đến đây.

Ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đã khuất bóng nơi dãy núi phía Tây, lúc này đang là nửa cuối của giờ Dậu, xem ra đêm nay sự đồ nhà hắn chỉ có thể ngủ lại nơi này.

‘Thôi vậy, năm lần trước ta đã không vào, chủ yếu là vì thời gian không thích hợp. Nay vừa hay đêm tới gặp tửu lâu, có lẽ cũng là cái duyên.’

Tay ôm Đậu Phụ, Từ Hiền hí hóp mắt nhìn Hồng Phúc Lâu, trong đầu thì nhớ lại cảnh tượng chém giết ở Đoạn Nghĩa Lâu.

‘Chỉ mong sẽ không có biến cố gì xảy ra. Dù sao hai mươi tư cái Tiên Thiên Tàng Văn Lệnh quả thật hi hữu, hơn nữa không phải ai cũng là người ham rượu như Lý huynh mà dẫn tới phiền phức quần thân.’

Cười nhạt một tiếng, Từ Hiền ngồi trên Thiên Cơ Xa tiến về phía cây đại thụ, không cần vòng qua mà bánh xe trực tiếp lăn trên rễ cây to, đưa Từ Hiền đến thẳng trước cửa Hồng Phúc Lâu.

Lý Tự Thành lững thững theo sau, gặp tiên sinh nhà mình không đi thẳng luôn mà lại dừng trước cửa chính của quán rượu, trên gương mặt chất phác của gã chợt hiện lên vài phần mừng rỡ.

Không mừng mới lạ, cả tuần trời chỉ được ăn bánh bao, mặc dù không phải là người kén cá chọn canh nhưng nếu có cơ hội đổi món khác, Lý Tự Thành đương nhiên cũng vui vẻ đồng ý.

“Tiên sinh?” Lý Tự Thành đứng lại bên cạnh Từ Hiền, thấy hắn không tiến vào mà chỉ dừng ở ngoài cửa, gã lo rằng liệu tiên sinh có phải chỉ muốn ngắm nghĩa coi sao chứ không có ý định tiến vào? Liệu có phải đêm nay gã vẫn phải gặm bánh bao như mọi ngày?

Kỳ thật không phải vậy, Từ Hiền chỉ là đang chờ người mà thôi, nhưng có vẻ như hắn phải thất vọng.

‘Đến cùng không phải Đoạn Nghĩa Lâu, tiểu nhị nơi đây e rằng chỉ là người bình thường.’ Khẽ kháng lắc đầu, Từ Hiền không chờ nữa, tự mình tiến vào cửa chính của Hồng Phúc Lâu, gã đệ tử nhà hắn lập tức leo đèo theo sau.

Xi xô! Xi xào!

Quả nhiên như hắn đã đoán, tiểu nhị của Hồng Phúc Lâu hoàn toàn không có tu vi võ đạo, chỉ được cái là nhân số rất nhiều, đảo mắt một vòng đã thấy chừng mười tên đang chạy ngược chạy xuôi, đầu đầy mồ hôi đưa thức ăn đến bàn cho khách.

Nói tới khách, đây có vẻ là chỗ duy nhất mà Hồng Phúc Lâu có thể sánh được với Đoạn Nghĩa Lâu, chỗ ngồi gần như chật kín, số ghế trống còn lại chưa đến một thành, già trẻ lớn bé, tam giáo cửu lưu, tùm nập tùm ba trò chuyện với nhau, người uống trà, kẻ uống rượu, người gặm mán thầu, kẻ cạp thịt dê.

【Hiệp Đạo Thiên Nhân】lướt qua, Từ Hiền phát hiện chỉ có hai phần khách nhân là nhân sĩ võ lâm, số còn lại chỉ là người bình thường không biết võ công, có thư sinh tay trái gà không chặt, có bình dân áo vải đơn sơ, cũng có phú thương y phục lụa là.

Nói tới điểm mà Hồng Phúc Lâu có thể hơn được Đoạn Nghĩa Lâu, theo Từ Hiền thấy chỉ có hai điểm:

Một là mặc dù không hề lộng lẫy, nhưng chỉ ít không gian trong quán rượu này cũng được trang hoàng đầy đủ, tranh, lụa treo tường, thư pháp, bình phong đều có, không quá đơn điệu, chán mắt.

Hai là Hồng Phúc Lâu vẫn có người đứng quầy, hơn nữa còn là người biết võ công, mặc dù cảnh giới chỉ là Hậu Thiên tầng bốn nhưng ít ra không lười biếng như A Tứ chương quỹ.

Từ Hiền lăn bánh về phía quầy, không đợi hắn mở miệng, vị chương quỹ với thân hình lùn nhưng không mập lạp tức nở nụ cười cầu tài, giọng điệu niềm nở mà rằng: “Không biết bí nhân có thể giúp được gì cho khách quan?”

Thấy trời đã tối, mặc dù đoán được Từ Hiền có thể là muốn trọ lại, nhưng chương quỹ vẫn theo thói quen hỏi một câu khách sáo.

Quả nhiên, chỉ nghe Từ Hiền từ tốn đáp lại: “Tại hạ muốn thuê hai phòng ở tạm một đêm, không biết giá cả thế nào?”

Mắt sắc thấy được vẻ mặt mong mỏi của tên đệ tử nhà mình, hắn còn bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, trước đó tại hạ cũng cần giải quyết bữa tối.”

Nghe hắn nói xong, nụ cười trên mặt chương quỹ lại càng đậm, miệng đầy lưu loát báo cho hắn biết giá thuê trọ: “Thưa khách quan, phòng trọ ở tệ lâu chia thành ba loại Giáp, Ất, Bính. Với phòng chữ Bính, khách quan cần trả...”

Nhất tâm nhị dụng, Từ Hiền vừa nghe chuông quỹ giới thiệu phí ở trọ, vừa chia một phần tinh thần vào giao diện nhiệm vụ của hệ thống.

Thấy không có vòng “Trùng Gian Diệt Bạo” nào mới kích hoạt, Từ Hiền cho rằng đêm nay sẽ là một đêm an bình, chẳng cần phải gặp máu tanh.

Sau khi thuê hai phòng chữ Át, nghe chuông quỹ hỏi bọn họ có muốn ăn tối ở gian riêng hay không, Từ Hiền lập tức biết giá cả nhất định sẽ khác, vậy nên chỉ cười nhạt từ chối, ung dung đáp rằng: “Tại hạ không yêu cầu gì nhiều, vậy nên cứ ở sảnh này là được rồi.”

Chuông quỹ không hề lộ vẻ thất vọng, nụ cười vẫn giữ trên mặt, phất tay gọi một tên tiểu nhị dẫn sư đồ Từ Hiền tới chỗ còn bàn trống.

Gọi bốn món thông thường, một bình trà nóng, lúc Từ Hiền tưởng rằng có thể tận hưởng một đêm yên bình nơi quán rượu, hán chợt nghe có tiếng quát vọng vào từ ngoài cửa: “Cao Đoán Cung, mau mau ra nhận cái chết!”

Cùng lúc đó, hệ thống cũng rất là kịp thời thông báo cho hắn biết về nhiệm vụ mới của mình.

“Tại sao chứ, ài...” Thấy có một vị nhân sĩ vô lâm phòng mang trợn má xước thương phóng ra ngoài, Từ Hiền chỉ biết vỗ trán thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Từ tiên sinh ba lần thất thủ

Mặc dù trên người không có võ công gì, nhưng có vẻ như tiểu nhị của Hồng Phúc Lâu đã quen thấy nhân sĩ giang hồ thanh toán nhau, tay bưng khay trà không chút run rẩy, hai chân đảo như rang lạc, vượt qua khe hẹp giữa những chiếc bàn chật kín chỗ ngồi mà lẹ tới chỗ sư đồ Từ Hiền, vừa bày ấm rót trà vừa nói:

“Hai vị khách quan xin chịu khó chờ chút, thức ăn sẽ dọn lên ngay thôi!”

Nghe tiếng đao thương va chạm truyền vào từ ngoài quán rượu, lại nhìn nụ cười vô cùng tự nhiên của tiểu nhị, Từ Hiền chỉ còn biết than thở rằng kẻ này thật là to gan.

‘Nhưng có thể làm việc ở chỗ thế này, quả thật không to gan thì không cách nào làm nổi.’ Nhìn đám tiểu nhị còn lại chạy tới chạy lui bỏ cả hơi tai, nhưng tuyệt nhiên không có người nào lộ ra thần sắc sợ hãi, hẳn ngoại trừ bội phục cũng chỉ còn biết bội phục.

‘Xem ra, trong lúc chờ thức ăn tối, ta cũng nên tận dụng thời gian trống này làm chút món khai vị.’ Từ Hiền liếc ra ngoài cửa, nhưng còn chưa kịp động thân thì bất ngờ nhận được thông báo mới của hệ thống.

[Nhiệm vụ trừng ác: Trùng Gian Diệt Bạo (13) đã thất bại, thù lao của các hạ bị thủ tiêu, thật đáng xấu hổ!]

‘Thất bại?’ Từ Hiền khẽ nhíu mày, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện nhiệm vụ thất bại, mà điều đáng nói hơn cả là hắn chỉ vừa mới nhận nhiệm vụ mà thôi.

Nhìn ra ngoài cửa, Từ Hiền giống như đã biết lý do tại sao nhiệm vụ lại thất bại.

Âm thanh binh khí chạm nhau đã không còn, vị thương khách Hậu Thiên cửu trọng được gọi là Cao Đoán Cung kia xước thương trở vào, mũi thương chỉ xuống đất, khiến từng giọt từng giọt máu tươi nhỏ xuống, tạo thành một chuỗi hạt châu màu đỏ trên sàn nhà.

‘Ta bị cướp quái rồi?’ Từ Hiền thầm cười khổ. Quanh năm bán nhận, rốt cuộc có ngày bị nhận mỏ mù mắt, này coi như là quả báo của hắn khi ba lần bảy lượt cướp lùa của Lý Tự Thành chăng?

Vốn dĩ, Từ Hiền tưởng rằng tên ác đồ kia dám lớn lối tới đòi mạng người ta thì hẳn phải có vài phần bản lĩnh, cho nên mới không vội ra tay. Nhưng hắn chẳng tài nào ngờ được tên kia lại kém cỏi đến như thế, chưa được mấy hiệp đã chết trong tay vị thương khách họ Cao.

‘Thôi vậy, coi như việc này chưa từng xảy ra, đêm nay vẫn là một đêm an bình.’ Từ Hiền vừa mới tự an ủi một câu, bên ngoài Hồng Phúc Lâu lại chợt vang lên tiếng quát:

“Cao Đoán Cung, ông nội nhà ngươi tới rồi, còn không mau ra đây bái kiến!”

“Khinh người quá đáng!” Hai mắt trợn lên, thương xoay một vòng, Cao Đoán Cung còn chưa kịp ngồi vào bàn thì đã nghe được âm thanh lão toét này. Dưới chân như có gió đỡ lấy, long hành hổ bộ, y đập hai ba bước đã xuất hiện ở cửa quán rượu.

“Tặc tử nạp mạng!” Gầm lên một tiếng để tiếp thêm dũng khí, Cao Đoán Cung vùng thương phóng tới chỗ địch nhân, thân ảnh một lần nữa biến mất trong ánh mắt ngơ ngàng của đám khách nhân nơi quán rượu.

“Hồi ời giang hồ...” Không biết là học theo ai, Lý Tự Thành giả bộ thâm trầm, nhấp ngụm trà rồi khẽ thán một câu, cổ bày ra vẻ mặt tang thương nhưng mãi cũng không rặn ra được cái nét tang thương, ềnh ương thì lại có vài phần giống.

Từ Hiền cũng híp mắt lại nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng than: “Giang hồ à... không đúng!”

“Tiên sinh?”

Không hơi đâu quan tâm đến ánh nhìn khó hiểu của tên đồ đệ nhà mình, Từ Hiền tròn mắt lên nhìn ra ngoài cửa quán rượu, hần lại vừa được hệ thống báo cho biết có nhiệm vụ mới, hơn nữa vẫn là vòng thứ mười ba của “Trừ Gian Diệt Bạo”.

“Tự Thành người ở đây chờ tiểu nhị dọn thức ăn lên, tiên sinh đi thư giãn gân cốt một tí.”

Lo rằng chuyện ban nãy lại tiếp tục tái diễn, Từ Hiền lần này không hề chần chừ một phút một giây nào, vừa ngó qua giao diện nhiệm vụ liền đuổi hai chân giẫm mạnh xuống sàn, tay thì đặt lên vai Lý Tự Thành để mượn lực, khiến cho cả người lẫn xe vọt qua đỉnh đầu của đám khách nhân trong quán rượu.

Phành!

Bánh xe vừa chạm đất, Từ Hiền xoay ngoắt một góc chín mươi độ, mắt nhìn về phía cửa, tay ôm thú cưng Đậu Phụ, điều khiển Thiên Cơ Xa phóng nhanh đến đứng trước.

Khi cách bậc cửa chỉ chừng năm thước, khi trong lòng bàn tay đã nắm chặt một viên bi sắt, hần lại được nghe cái thông báo không mấy hay ho vừa xuất hiện mới nãy.

[Nhiệm vụ trừng ác: Trừ Gian Diệt Bạo (13) đã thất bại, thù lao của các hạ bị thủ tiêu, thật đáng xấu hổ!]

Từ Hiền một lần nữa nhú mảy, Cao Đoàn Cung sau khi giải quyết địch nhân cũng xách thương trở vào trong quán rượu, vừa hay bắt gặp khí thế chưa tan trên người hần.

Lùi ra sau bậc cửa, hai tay siết chặt trường thương, Cao Đoàn Cung tròn to mắt nhìn Từ Hiền, trên mặt đầy vẻ cảnh giác, trầm giọng mà rằng: “Thiếu hiệp đứng... ngồi chặn giữa đường, lẽ nào cũng muốn lĩnh giáo Lang Nha Thương của Cao ỗ?”

Qua giọng nói của Cao Đoàn Cung, Từ Hiền nghe ra được ba phần hư nhược trong hơi thở của y, hiển nhiên là vị thương khách họ Cao này mặc dù giải quyết thủ rất nhanh nhưng tiêu hao cũng không ít.

Nghe y lớn giọng chất vấn, Từ Hiền chỉ cười nhạt một tiếng, lùi xe tránh sang một bên, ung dung đáp lại: “Đương nhiên không phải, thương thuật của Cao đại hiệp quả thật cao minh, nhưng tại hạ cũng không có ý định lĩnh giáo.”

Dựa vào Thiện Ác khí sau đầu Cao Đoàn Cung, Từ Hiền cảm thấy người này cũng có thể xem là hiệp, vậy nên rất là khách sáo gọi một tiếng đại hiệp, chỉ có điều người sau không hề lĩnh tình.

Mặt đầy cảnh giác, Cao Đoàn Cung nhú mảy hỏi: “Người biết ta?”

Y không cho là một tên võ tu Hậu Thiên cảnh như mình có thể nổi tiếng đến độ người người đều biết, nhất là đối với một kẻ trông vẻ có rất không đơn giản như Từ Hiền.

“Vừa mới biết.” Thấy vị thương khách này nhìn mình bằng ánh mắt đề phòng, Từ Hiền thành thật đáp lại, nhưng rơi vào tai người trước lại như một lời đùa bỡn.

Nghe hần nói vậy, Cao Đoàn Cung liền hừ lạnh một tiếng, nội lực trong người vừa lắng xuống lại sôi trào lên, mắt tròn càng lớn, gần giọng chất vấn: “Nếu đã vừa mới biết, sao người lại cho rằng thương thuật của ta cao minh?”

“Bởi vì đó là lời khách sáo. Cao đại hiệp, sự chất phác của người đủ để ganh đua với đệ tử nhà ta đấy!”

Đây là tiếng lòng của Từ Hiền. Còn ngoài mặt, hần chỉ cười khẽ một tiếng, bình thản đáp rằng:

“Đó là bởi vì, chỉ trong vòng mười hiệp, lần lượt giải quyết một tên hảo thủ Hậu Thiên cửu trọng, sau lại đến Hậu Thiên thập trọng. Thương thuật như vậy... còn chưa đủ xưng cao minh ư?”

Từ Hiền có ba phần thật tâm, bảy phần dối lòng khi nói ra câu này, nhưng vì không muốn gây chuyện nên hần quyết định dùng lời ngon ngọt để giữ gìn hòa khí, coi như cũng hiểu vài phần đối nhân xử thế.

Từ Hiền lại không biết rằng khi nghe hần nói như vậy, Cao Đoàn Cung lại càng cảnh giác hơn nữa.

‘Cao thủ!’ Có thể ngồi trong quán rượu mà nghe ra cảnh giới võ đạo của người bên ngoài, vị thương khách tính tình thẳng tuột này tự nhận bản thân không có bản lĩnh đây.

Nhưng Cao Đoàn Cung cũng nhận thấy được rằng uy thế trên người tên cao thủ què chân này đã rút đi hoàn toàn, xem chừng hần quả thật không có ý

định xuất thủ với mình.

Bịch!

Bịch!

Thế là y bắt đầu thận trọng tiến từng bước vào trong quán rượu, mắt không chớp một cái, vẫn nhìn chăm chăm vào người Từ Hiền, như thể chỉ cần vừa thấy được dị động từ hấn là y sẽ lập tức vùng thương ứng đối ngay tắp lự.

‘Ta rốt cuộc là rắn rết hay là hùm beo đây, có cần phải đề phòng đến thế?’ Lòng thâm dờ khóc dờ cười, Từ Hiền buông thông cả hai tay, bày ra một bộ dạng hoàn toàn vô hại, cốt chỉ để giảm bớt sự đề phòng của Cao Đoán Cung giành cho mình.

Có điều người sau không hề lĩnh tình, vẫn cứ tròn to mắt nhìn hấn thật kỹ, bước từng bước thật chậm rãi trở về bàn của mình.

‘Tình tình cứng nhắc, nhưng lại rất cẩn trọng, e rằng đây chính là lý do vì sao hấn có thể lẫn lộn tới giờ này với loại tính cách đó.’

Từ Hiền im lặng cho ra lời bình, đương lúc hấn định nói lại câu “đêm nay vẫn là một đêm bình yên”, đương lúc Cao Đoán Cung cách chỗ ngồi của mình chưa đến ba thước, một tiếng ngựa hí chọt vọng vào từ ngoài Hồng Phúc Lâu, theo sau đó là tiếng cười sang sảng của một người đàn ông:

“Há há há, Cao Đoán Cung, lão tử tới rồi!”

Lần này không đợi Cao Đoán Cung xách thương chạy ra, Từ Hiền nhoáng cái đã phóng vèo ra cửa, ba thước thanh phong trượt ra từ trong tay áo.

Nhanh mắt tìm thấy mục tiêu, hấn không nói không rằng, trực tiếp giơ kiếm đâm thẳng về phía gã đàn ông râu quai nón vừa mới bước xuống ngựa, hấn quang bắn ra tứ phía.

“Chó chết!”

“Tặc tử nguoi dám!”

Tiếng trước là của gã đàn ông râu quai nón, tiếng sau là của Cao Đoán Cung.

Cheng!

Xoay thân nửa vòng, kiếm của Từ Hiền đâm chưa tới mục tiêu liền thu về, lưỡi kiếm hóa thành một vầng trăng khuyết chém ngược ra sau, dễ dàng gạt đi mũi thương hấp tấp của Cao Đoán Cung.

Một chỉ búng roi trường đao của gã đàn ông râu quai nón, chắn cho kẻ này ngã ục xuống đất, hấn còn chưa kịp chất vấn vì sao y lại đánh lên mình, Cao Đoán Cung đã hùng hổ lên tiếng trước: “Dám đánh lên huynh đệ của ta, nguoi trước đó còn già vờ già vệt?”

‘Huynh đệ?’

Keng!

Lại một kiếm tiện tay gạt đi trường thương của Cao Đoán Cung, Từ Hiền lập tức giải thích: “Cao đại hiệp bớt giận, tại hạ vừa rồi tưởng rằng vị huynh đài này cũng thuộc phường ác tặc như hai kẻ trước đó, nên muốn giúp nguoi đối địch mà thôi.”

Giơ tay búng một cái lên cán thương, đẩy Cao Đoán Cung lui về sau liền năm bước, hấn vút trường kiếm sang một bên, giọng điệu chân thành mà rằng: “Nay tại hạ mới biết là bản thân hiểu lầm, quả thật xấu hổ vô cùng, chỉ mong Cao đại hiệp và vị huynh đài đây rộng lòng tha thứ cho!”

Nói xong còn chấp tay lại bái một cái, gương mặt giấu đằng sau tay áo chọt hiện lên một nụ cười khổ.

‘Quá mất mặt...’

Hấn lúc này mới để ý đến chuyện là hệ thống này giờ không hề thông báo có nhiệm vụ mới, gã đàn ông râu quai nón này đúng là bằng hữu của thương khách họ Cao kia.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Cô gái, hộ vệ, lão gia gia

‘Chỉ kinh mạnh như vậy...’

Gã đàn ông có râu quai nón chống đao đứng dậy, tay cầm đao đến giờ vẫn còn không kìm được run rẩy, hổ khẩu nhức nhối vô cùng.

Thấy Cao Đoàn Cung còn muốn vung thương công kích Từ Hiên, hấn vội vàng chạy tới ngăn cản, há mồm hô lớn: “Dừng tay đi Cao Đoàn Cung, vị thiếu hiệp này đã nói là hiểu lầm, ta cũng không chịu phải vết thương nào, ngươi còn muốn nổi điên cái gì?”

Cán thương bị râu quai nón nắm chặt lấy, Cao Đoàn Cung muốn đâm về phía Từ Hiên cũng không được, chỉ có thể giận dữ quát lên: “Kẻ nào chỉ kiếm vào người bằng hữu của ta, vậy cũng là đang chỉ kiếm vào ta vậy. Triệu Văn Trường, ngươi nói Cao mỗ có nên nổi điên hay không hả!”

Gã đàn ông râu quai nón – Triệu Văn Trường – nghe vậy, trên mặt lập tức ra vẻ cảm động, giọng điệu cũng hòa hoãn trở lại, nhẹ giọng khuyên ngăn:

“Được, được! Lão Triệu ta đây biết Cao Đoàn Cung ngươi nghĩa khí vô song, trọng tình huynh đệ. Nhưng vị thiếu hiệp này chẳng phải giải thích rồi sao, hấn cũng là có ý tốt, chỉ là hiểu nhầm ta có ác ý với ngươi nên mới ra tay sai chỗ, kể ra ngươi còn nên cảm tạ hấn mới phải.”

Cao Đoàn Cung nghe xong chỉ khịt mũi hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, híp mắt lại nói rằng: “Giang hồ hiểm ác, giả nhân giả nghĩa lại biết bao kẻ? Triệu Văn Trường ngươi dễ tin người như vậy, cẩn thận sau này bị người ta lừa bán.”

Từ Hiên: “...”

‘Cao đại hiệp, tại hạ không có nhu cầu lừa ngươi, hơn nữa cũng chẳng nghĩ ra phải bán ngươi đi đâu. Thanh lâu ư?’

Triệu Văn Trường không biết ý nghĩ này của Từ Hiên, thấy Cao Đoàn Cung giờ giọng âm dương quái khí, vị đao khách râu quai nón này chỉ còn biết lác đầu bảo rằng: “Thôi, thôi. Giang hồ đương nhiên hiểm ác, nhưng nào kinh khủng đến mức như ngươi nói, đi đâu cũng gặp gian nhân? Vị thiếu hiệp này thân thủ siêu quần, nếu muốn hãm hại ta ngươi thì đã ra tay từ lâu, cần chi dùng hoa ngôn xảo ngữ cho thêm phiền toái.”

Đoạn hấn lại kéo con ngựa của mình tới, vỗ vai Cao Đoàn Cung một cái rồi nói: “Chuyện nên qua thì cũng đã qua. Nay ngươi hẹn ta đến đây không phải để uống rượu sao, mừng Lang Nha Thương Pháp của ngươi đạt tới Dung Hội Quán Thông. Nào nào, mau dẫn Triệu lão ca nhà ngươi tới chuồng ngựa, bảo bồi nhà ta khỏ nhọc suốt mấy trăm dặm đường, nó đang thèm cỏ khô, thèm nước ngọt lắm đây.”

Vừa nói dứt lời, Triệu Văn Trường nở nụ cười hào sảng nhìn Từ Hiên, không nói gì mà chỉ gật đầu một cái coi như đánh tiếng chào, sau đó liền choàng vai bá cổ của Cao Đoàn Cung, một tay kéo y một tay dắt ngựa đi ra sau lưng Hồng Phúc Lâu.

Hiên nhiên, tuy nói là muốn họ Cao dẫn mình tới chuồng ngựa, nhưng trông điệu bộ này của hấn thì Triệu Văn Trường rõ ràng không phải lần đầu tới Hồng Phúc Lâu.

Từ Hiên thu hồi hai cánh tay đang trong tư thế vái chào của mình, Đậu Phụ sau khi bị thu vào không gian linh thú lúc vừa ra cửa nay đã xuất hiện lại ở trên đùi của hấn.

Rút thanh trường kiếm đang cắm trên đất ra, hấn phát nhẹ một cái liền khiến nó trượt vào trong tay áo, một động tác mà đám trẻ con nếu nhìn thấy đều sẽ không kìm được thốt lên “thật ngầu!”.

Trông theo bước chân của hai người một ngựa ở phía xa, ánh mắt của Từ Hiên đầu tiên rơi vào bóng lưng của Cao Đoàn Cung, sau đó chuyển đến con tuấn mã, cuối cùng lại nhìn tới Triệu Văn Trường.

Thần quang xẹt qua trong mắt, Từ Hiên im lặng không nói gì, chờ bọn họ đi đến chỗ ngoặt, hấn cũng để Thiên Cơ Xa lăn bánh trở vào Hồng Phúc Lâu.

Phô diễn vài đường kiếm, nói mấy câu gỡ gạc mặt mũi, này cũng coi như Từ Hiên đã thành công trong việc làm nóng tay chân, miệng lưỡi của mình, có được sự chuẩn bị hoàn hảo nhất để... ăn tối.

Cũng vừa hay, lúc hấn trở lại bàn thì tiểu nhị của quán rượu cũng đã lục tục bưng thức ăn tới, ba món một canh, thịt rau đều có, món nào món nấy đều nóng hôi hổi, khói bốc nghi ngút.

Lý Tự Thành tự giác đảm nhiệm công việc của kẻ bề dưới, xới cho Từ Hiên một chén cơm xong rồi mới đến phiên mình.

Từ Hiên ôm Đậu Phụ lên cho nó ngủi qua các món trên bàn, thấy không có vấn đề gì, nhìn gương mặt thành thật nhưng không giấu được phần háo hức của gã đệ tử khai môn, hấn cũng chẳng làm chuyện rùm rả gì thêm mà trực tiếp cầm đũa lên.

Đúng lúc này, Cao Đoàn Cung và Triệu Văn Trường sau khi gửi ngựa xong cũng đi vào quán rượu, thấy Từ Hiên bày vẻ mặt hiền hòa ra chào mình, người trước chỉ hừ một tiếng liền không thèm ngó đến, người sau thì đáp lại Từ Hiên bằng một cái gật đầu.

“Tiên sinh?” Lý Tự Thành chép miệng một cái, tay nâng đũa giữa không trung nhưng không dám gấp, gã phải chờ Từ Hiên động đũa trước rồi mới có thể lấy thức ăn.

“Ăn đi.” Thu hồi ánh mắt có phần ý nhị, Từ Hiên gấp lấy một miếng măng xào bỏ vào trong miệng mình, chậm rãi nhai đôi ba lần, chẳng gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Hấn cũng biết không phải ai cũng có trình độ đại sư nấu nướng như A Nhị, càng không có một vị lão đại Trù Thần giống vị bếp trưởng béo ú này, vậy nên không hề tỏ ra thất vọng với tay nghề của đầu bếp Hồng Phúc Lâu, mặc dù vị đầu bếp này so ra còn kém hấn một bậc.

‘Trình độ này ước chừng có cấp ba, cấp bốn, để hành nghề ở đây coi như thừa sức.’ Ăn một miếng cơm trắng, lại gấp một miếng thịt kho bỏ vào miệng. Từ Hiền chớp mắt một cái liền tiến vào trạng thái Tọa Vong, bắt đầu tĩnh tâm ngưng thần lắng nghe tiếng trò chuyện xung quanh.

Tựa như hoàn toàn không biết chuyện vừa mới có hai người chết ngoài cửa Hồng Phúc Lâu, phần lớn khách nhân trong quán sau một thoáng sững sốt lại tiếp tục trò chuyện như thường.

Có phú thương than khóc thảng rồi mình làm lỡ một món hàng, lỡ biết bao nhiêu là bạc, có thợ săn khoe khoang rằng hôm trước vừa săn được một con hổ, ngâm được một bình rượu tráng dương thần lực, cũng có sĩ tử lo lắng không biết năm nay vào kinh ứng thí liệu có thể đề danh bảng vàng, rạng rỡ tổ tông hay không.

Giờ mới cuối tháng ba mà khoa cử thường đến giữa tháng sáu mới bắt đầu, nhưng Từ Hiền không hề lấy làm lạ vì sao sĩ tử lại xuất hành sớm như vậy.

Một là bởi vì cần làm quen trước với không khí nơi kinh thành, tránh cho việc không hợp thủy thổ lại ảnh hưởng đến trình độ phát huy.

Hai là vì đường đến Trường An thật sự quá dài, nếu không đi sớm mấy tháng thì sợ rằng trễ mất.

Này cũng dễ hiểu, bởi nếu Từ Hiền có món pháp bảo gọi Lượm Thiên Xích trong tay, vậy hẳn chắc chắn sẽ biết được một điều rằng: Khoảng cách từ cực trên của Trung Nguyên cửu châu nơi Bắc Vọng Quan, cho đến cực dưới nơi tiếp giáp Thập Vạn Đại Sơn còn dài hơn lộ trình thành kinh của Đường Tam Tạng.

Nhập kinh ứng thí, bốn chữ này gọi lên một vài ký ức không vui của Từ Hiền, vậy nên hắn rất nhanh bỏ qua mấy lời than vãn của bọn sĩ tử, đôi thuận phong nhĩ chuyển đến cuộc trò chuyện của nhóm người ngồi cách hắn ba bàn.

“Lang Nha Thương Cao Đoàn Cung, quả thật xứng với một chữ cao, trong khoảnh khắc thể mà giết liền hai tên hảo thủ.”

Một giọng nữ vang lên, Từ Hiền lập tức nhận ra người nói lời này chính là một cô gái chừng mười sáu, mười bảy tuổi, võ công cũng không tệ, có tu vi Hậu Thiên tầng sáu.

Dựa vào phục sức trên người nàng, hắn có thể dễ dàng nhận thấy cô gái này chính là một vị thiên kim nhà giàu, người đàn ông trung niên tu vi Hậu Thiên thập trọng có bộ dáng như hộ vệ ngồi gần nàng càng hiển lộ rõ điều đó.

‘Nói đến giết chóc mà giọng không ngập ngừng, mặt không lo sợ. Vị cô nương này xem ra luyện võ chẳng phải để chơi, không phải hoa trong nhà kính.’ Từ Hiền vừa bình phẩm vừa húp một thìa canh bí đỏ, sau đó lại nghe vị cô nương kia nói tiếp:

“Vệ sư phụ, nếu đấu với Cao Đoàn Cung, không biết ngài có mấy phần nắm chắc bắt lại hắn?”

Lời này của nàng là nói với vị hộ vệ Hậu Thiên thập trọng kia, theo cách mà nàng gọi, xem ra họ Vệ này cũng không phải hộ vệ đơn thuần, rất có thể là môn khách mà gia tộc của cô nương này nâng đỡ, địa vị hẳn không thấp.

Nghe nàng hỏi, Vệ sư phụ trầm giọng đáp lại: “Bẩm tiểu thư, nếu để ta đấu với Cao Đoàn Cung, xem chừng chỉ có thể chia năm năm. Nếu mà đối chiến lâu dài, e rằng ta mới là người bị hắn giết chết. Lang Nha Thương Pháp, quả thật không thể khinh thường.”

Cô gái kia kinh ngạc thốt lên: “Thật sự ghê gớm đến thế sao? Đến cả Vệ sư phụ cũng phải nhận thua.”

Họ Vệ chỉ cười buồn: “Đúng vậy. Chỉ có thể nói Cao Đoàn Cung tốt số, năm ngoái ai mà ngờ rằng hắn lại được cao thủ Tiên Thiên như Lang Nha Lão Tổ thu làm đồ đệ, còn được truyền cho môn thương pháp Trung Thừa Thiên cấp như Lang Nha Thương.”

“Thiên cấp? Ta cũng nghe qua Lang Nha Thương Pháp là võ học Trung Thừa, tưởng rằng chỉ là Nhân cấp như võ học trấn phái của nhà ta, không ngờ lại là bí cấp cao thâm tới mức độ này. Quả như Vệ sư phụ nói, Cao Đoàn Cung thật may mắn quá chừng!” Cô gái kia nghe xong liền than thở một tràng.

“Trần phái? Cao thâm?” Nét mặt Từ Hiền chợt có phần quái dị, nửa như muốn cười nửa lại không.

‘Đứng trong cái vòng tròn lớn hơn, ta cũng bắt đầu coi những thứ ở vòng nhỏ là thấp bé.’ Từ Hiền gạt ý niệm khinh thường ra khỏi lòng mình, tiếp tục lắng nghe bọn họ nói chuyện, mặc cho việc thức ăn trên bàn đã bị Lý Tự Thành bào mất bảy thành.

Ngoài cô gái và Vệ sư phụ, lúc này lại có giọng nói của người thứ ba vang lên. Đó là một âm thanh vừa nghe vào đã thấy già cỗi, lạnh nhạt.

“Nhu nhi, Vệ đầu lĩnh, so với Cao Đoàn Cung, lão già hòm hèm này thấy vị bạch y công tử kia mới thật sự là cao.”

Hậu Thiên tầng bốn, tuổi khoảng sáu, bảy mươi, ăn mặc như phú gia đại hộ, người vừa mới nói xem chừng rất có thể là ông nội, ông ngoại gì đó của cô gái được gọi Nhu nhi kia.

Lời tiếp theo của nàng cũng chứng thực suy đoán này của Từ Hiền, chỉ nghe nàng nói: “Gia gia, người muốn nói đến gã công tử chân có tật đấy ư? Ngoại trừ chiếc xe lăn sắc sỡ cùng với nuôi một con nai làm sủng vật ra, Nhu nhi không thấy hắn có gì đặc biệt cả.”

Trong lòng nàng còn thêm “diện mạo tuần tú” vào sau hai chữ “ngoại trừ”.

“Đây là muốn chuyển chủ đề sang ta rồi?” Từ Hiền nhếch môi cười nhạt, tranh thủ gấp vài miếng đồ ăn vào chén trước khi bị gã đệ tử nhà mình dọn hết.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Tiên sinh lại gặp Tàng Vân Lệnh

“Chỉ hai thứ đó thôi cũng đủ rồi.” Gia gia của Nhu nhi cô nương khàn giọng nói một câu, sau đó không giải thích gì thêm, chỉ bung chén trà nguội trước mặt lên uống.

Có điều Nhu nhi cô nương cũng không cần gặng hỏi, bởi một người đàn ông trung niên ăn mặc như văn sĩ, được nàng gọi là tứ thúc và có cảnh giới võ đạo đạt tới Hậu Thiên thập nhị trọng đã lên tiếng giúp nàng giải hoặc:

“Cha nói rất phải, chỉ hai thứ ấy cũng đủ rồi. Chiếc xe lăn kia, nếu ta nhìn không nhầm thì được làm hoàn toàn từ Tụ Linh Mộc, giá trị liên thành. Hơn nữa con vật nhỏ trong tay hân chủ không rời mười chính là linh thú, mặc dù còn chưa trưởng thành, nhưng giá trị chắc chắn cũng không thấp.”

Nói xong y cũng học theo cha mình uống một ngụm trà lạnh, phe phẩy quạt giấy trong tay rồi còn nói thêm: “Trên hết là võ nghệ của hân chủ cũng không phải tầm thường, tu vi Hậu Thiên thập nhị trọng hết sức vững chắc, xem chừng tí lệ đột phá đến Tiên Thiên cảnh là rất cao, hơn nữa còn là trước ba mươi tuổi.”

Nghe y nói vậy, không khó để Từ Hiền nhận ra vị tứ thúc này hẳn là học được một môn kỳ công có thể tra xét cảnh giới võ đạo của người khác.

“Lợi hại như thế?” Nhu nhi cô nương kinh ngạc thốt lên, không nhịn được nghiêng đầu nhìn lên Từ Hiền.

Người sau không có phản ứng gì, vờ như không biết, nhưng tên đệ tử của hân chủ lại không như vậy.

Lý Tự Thành vốn đang cúi đầu nhai thức ăn, thông qua giác quan nhạy bén của mình mà cảm giác được có người nhìn tới, thế là lập tức ngẩng đầu lên, miệng thì nhai lấy nhai để mà mắt thì mở to hết cỡ, cứ thế nhìn thẳng đến chỗ Nhu nhi cô nương.

Cô gái này mặc dù có thể coi là trưởng thành sớm nhưng đến cùng cũng chỉ là một thiếu nữ, thấy bộ dạng bặm trợn này của gã liền hoảng sợ quá chừng, vội vàng rút đầu lại không dám nhìn thêm. Dựa vào thị giác thượng đế của【Tọa Vong Kính】mà thấy được một màn này, Từ Hiền bỗng có chút buồn cười.

Tứ thúc kia giống như nắm rất chuẩn thời cơ, lúc này liền nói: “Kẻ thô kệch đi cùng hân chủ cũng lợi hại như vậy, cũng mang trong người tu vi Hậu Thiên thập nhị trọng, hơn nữa khí huyết hết sức hùng hồn, sợ là trình độ luyện thể rất thâm sâu.”

Nhu nhi cô nương bị dọa một thoáng liền lấy lại can đảm, nhưng cũng không dám nhìn đến bàn của Từ Hiền nữa, thấp giọng hỏi tứ thúc của nàng: “Tứ thúc, hai người này bản sự bất phàm, đêm nay lại trùng hợp xuất hiện ở Hồng Phúc Lâu, có phải cũng là vì Tàng Vân Lệnh trên người Cao Đoàn Cung?”

Nhưng chỉ thấy y lắc đầu đáp lại: “Ta đoán... hẳn là không phải. Ban này hân chủ và họ Cao cùng đi ra ngoài, dựa vào cảnh giới Hậu Thiên thập nhị trọng của hân chủ, Cao Đoàn Cung dù có dùng tới Lang Nha Thương cũng khó là đối thủ, nhưng lúc đi vào, hai người đều lông tóc không thương.”

Thông thả đưa quạt lên xuống, y nói với giọng điệu như thể nắm hết mọi chuyện trong lòng bàn tay: “Rất có thể bạch y công tử kia không có ý định ra tay cướp đoạt Tàng Vân Lệnh, hoặc là hân chủ kiêng dè Lang Nha Lão Tổ, muốn chờ đến lúc kẻ khác xuất thủ trước rồi lại cướp từ kẻ đó cũng không muộn.”

Nghe xong những lời này, Từ Hiền lúc bấy giờ mới vỡ lẽ ra vì sao lục tục có hai tên đầu đất tới khiêu khích Cao Đoàn Cung, hóa ra là do vị thương khách tính thẳng như ruột ngựa này giữ trong tay một cái Tàng Vân Lệnh “quý giá”.

Từ Hiền không quên chuyện bọn người Triệu Thất Hoa vì mấy cái lệnh bài rách nát này mà giết bao nhiêu người, làm bao nhiêu chuyện xấu, bôn ba vất vả truy tìm đến Bạch Long Trấn chỉ vì cái Tàng Vân Lệnh mà hân chủ thấy trên người Lý Phú Sinh.

Mà nhắc đến chuyện này, Từ Hiền chợt nhớ tới thành viên duy nhất có lẽ còn sống sót trong băng đảng “Con chuột, con rết, lão yêu bà”, nó là chiến lợi phẩm duy nhất mà hân chủ đã để xống từ lúc hành hiệp tới này.

Chít! Chít!

Ở nơi Bạch Long Trấn xa xôi, một con linh thú có bộ dáng giống chuột lang đang chạy lung tung trong sân nhà họ Triệu, giúp đồng học Tiểu Hồ tìm lại đồng bi mà tên nhóc mập này vừa làm văng mất, quả thật là nhân tài... chuột tài không được trọng dụng, nói đến cũng chỉ là nước mắt.

Truy Tung Thử hận lắm, nếu như không phải bị một lão đầu hóm hèm nào đó gài bẫy, sao nó lại lưu lạc tới cảnh trở thành nô lệ của con tiểu hổ béo kia chứ.

Gác lại chuyện hùm nô dịch chuột này sang một bên, Từ Hiền lúc này lại nghe vị gia gia của Nhu nhi cô nương một lần nữa cất lời:

“Sợ rằng không chỉ như thế. Thịnh Minh người chẳng lẽ quên chuyện Tiểu Lộc Nữ Hiệp đã tuyên bố Hồng Phúc Lâu là do nàng bảo hộ hay sao, nếu có kẻ dám khơi chuyện giết người cướp của ở đây, nàng tất dùng thanh đại kiếm của mình lấy đầu hắn làm gương cho kẻ khác.”

“Tiểu Lộc Nữ Hiệp, đó lại là ai?” Nghe tới cái danh xưng này, Từ Hiên đang nhai thức ăn bỗng nhìn xuống Đậu Phụ trên đùi mình, hẳn trước đó đã kiểm tra qua rồi, tiểu tử này là con đực, không dính dáng gì tới cái gọi là nữ cả.

“Lấy một cái danh xưng trẻ con nhưng lại có thể khiến người ta kính sợ khi nói đến, vị nữ hiệp này xem ra thân thủ bất phàm, phẩm hạnh cao minh. Cũng không biết Thiện Ác khí của nàng ta có xứng với chữ hiệp này hay không.”

Chỉ bằng một hai câu nói ngắn ngủi của vị lão gia gia kia mà Từ Hiên chợt sinh ra vài phần hứng thú với Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nghe nói nàng là người bảo hộ của Hồng Phúc Lâu, hẳn cũng sinh ra vài phần mong chờ được thấy nàng xuất hiện ở quán rượu này vào đêm nay.

Hơn nữa Từ Hiên cho rằng khả năng để điều đó xảy ra là rất cao, bởi một quả nam châm hút phiến phức cực to là Tàng Vân Lệnh đang ở tại nơi đây.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp kia nếu thật sự là hiệp, vậy nàng tất nhiên chẳng thể bỏ mặc chuyện này không quản.

Gấp miếng măng duy nhất còn sót lại trên đĩa bỏ vào miệng, Từ Hiên lúc này nghe vị tứ thúc được gọi là Thịnh Minh kia lên tiếng:

“Hài nhi sao dám quên Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nếu không có nàng thì Cố gia ta cũng không tồn tại được đến hôm nay, Thịnh Minh có chết cũng không dám quên!”

“Nhưng cha à, nhà ta lấy kinh thương làm gốc gác phát triển, người lại càng lão thủ trong đó, lẽ nào không rõ thứ bùa mê thuốc lú được gọi là lợi ích kia ghê gớm cỡ nào sao? Chỉ cần lợi ích đủ lớn, một vị thương nhân cũng có thể liều cả mạng sống, huống hồ là những kẻ còn điên cuồng hơn thương nhân như đám khách giang hồ?”

Nghe Cố Thịnh Minh nói vậy, Cố lão gia tử không phản bác, thờ dãi chấp nhận: “Thịnh Minh người nói phải, là lão đầu này già rồi lắm cảm, không còn nhận rõ nhân tâm. Xem ra đêm nay, Hồng Phúc Lâu không tránh khỏi một phen mưa gió.”

Vệ sư phụ này giờ im lặng không lên tiếng, nhưng nghe Cố lão gia tử nói đến chuyện này, hẳn bèn cung kính hỏi rằng: “Thưa lão gia, vậy chúng ta có cần tránh đi trong đêm? Các huynh đệ theo chuyện này đều là hảo thủ, dù là dùng chân nơi hoang dã cũng không quá đáng ngại.”

Cố lão gia tử chỉ lắc đầu: “Không cần tránh đi. Mặc dù Cố gia chúng ta có lẽ chẳng giúp được bao nhiêu, nhưng quan trọng là ở thái độ. Nhờ ân của Tiểu Lộc Nữ Hiệp mà lão đầu này mới sống được tới hôm nay, Cố gia mới có thể tồn tại đến bây giờ, nếu mà lúc này bỏ đi, ta tự vẫn lòng không làm được, lương tâm không cho phép, àiii...”

Vệ sư phụ nghe xong, lập tức cúi đầu thỉnh tội: “Là Vệ Phục nói sai, xin lão gia trách phạt!”

Cố lão gia tử cười xòa đỡ hấn dậy, khàn giọng bảo rằng: “Vệ đầu lĩnh chỉ là lo cho an nguy của ba đời nhà ta, nào có lỗi làm gì để trách phạt?”

“...”

“Gia chủ biết trọng nghĩa tri ân, hiểu được uống nước nhớ nguồn, gia nhân cũng tận với chức trách, xem ra Cố gia này cũng không tệ.” Từ Hiên nhủ thầm trong bụng, sau đó ăn nốt phần cơm cuối cùng trong chén, uống một ngụm trà để súc miệng.

Chén đĩa trên bàn lúc này đều sạch bong, đến cả một miếng rau thừa cũng không có, một giọt canh cạn cũng không để lại.

Này cũng là nhờ sức ăn Thao Thiết của Lý Tự Thành, có đến tám thành đồ ăn là do một mình gã giải quyết, nếu không phải Tam Thiên Bao vẫn còn chưa tiêu hóa hết, e rằng Từ Hiên phải gọi thêm com nếu không muốn đói cả đêm.

Com nước xong xuôi, lại ngồi thêm một lúc để nghe mấy lời đồn thổi vị tứ thúc sinh trong quán rượu, nhìn kẻ đến người đi không ngớt, chờ đến khắc thứ hai của giờ Tuất, Từ Hiên mới gọi tiểu nhị đến dẫn hấn và Lý Tự Thành đi nhận phòng.

Điểm tiểu nhị giống như không hề thắc mắc Từ Hiên sẽ đi lên bằng cách nào, nở nụ cười nịnh nọt dẫn hấn tới chỗ cầu thang lên tầng trên.

Trùng hợp làm sao, nhóm hai người Cao Đoàn Cung và Triệu Văn Trường lúc này cũng đi tới thang lầu, nhưng nhìn bình rượu cấp dưới vách và nghe lời tán gẫu qua lại của họ, Từ Hiên xem chừng hai kẻ này định vào gian riêng để ăn nhậu cho xả láng một trận đây.

“Nhị vị có cần đến phòng bếp mượn chút gia vị đặc biệt để trợ hứng?” Trong lòng tuôn ra một câu đùa cợt, Từ Hiên mỉm cười ra hiệu cho hai người có thể đi trước.

Triệu Văn Trường ôm quyền một cái tỏ vẻ cảm ơn, ôm vai Cao Đoàn Cung đi lên. Người sau lúc này cũng đã tự mình giải tỏa hiểu lầm với Từ Hiên, nhưng muốn họ Cao bày sắc mặt tốt thì là chuyện không thể nào, y trực tiếp coi hấn như không khí.

Từ Hiên thấy vậy chỉ nhún vai một cái, gặp bóng dáng của hai người kia đã biến mất khỏi đầu cầu thang, hẳn lúc này mới khiến Thiên Cơ Xa phóng vọt lên, vào một cái liên xuất hiện ở tầng hai, nhưng không dừng lại ở đây mà tiếp tục đi lên tầng ba mới thôi.

Sau đó thì Lý Tự Thành và tiểu nhị cũng lên đến, người sau niềm nở dẫn người trước cùng tiên sinh nhà gã đến hai căn phòng mà họ đã thuê, dặn dò vài

thứ rồi lập tức khom người cáo lui.

Gặp tiểu nhị đã rời khỏi, Từ Hiền phát tay với Lý Tự Thành một cái, sau đó liền lăn bánh vào gian phòng của mình rồi đóng cửa lại.

Trông bộ dạng này của hắn, có vẻ như Từ Hiền bỏ đi ý định gặp mặt Tiểu Lộc Nữ Hiệp kia rồi thì phải, nhưng thật ra không phải vậy.

Hắn vừa nãy có nghe được từ miệng một tên giang hồ khách trong quán rượu về diện mạo của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nghe đầu nàng chưa từng để lộ mặt thật, lúc nào cũng xuất hiện với chiếc mặt nạ vẽ hình Mai Hoa Lộc bên trên, vậy nên mới nghĩ ra một chủ ý...

‘Diện kiến Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Thiên Hồ Đại Hiệp đương nhiên thích hợp hơn Từ tiên sinh.’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Phạt môn thần chú, vận khí gia tăng

Bạch y đối hắc y, Từ Hiền cầm mặt nạ trên tay, chưa kịp đeo lên thì một tiếng thông báo của Hiệp Đạo Giang Hồ khiến hắn phải dừng động tác ấy lại.

Liếc qua giao diện của hệ thống, Từ Hiền tuy có chút bất ngờ nhưng lại chẳng quá kinh ngạc, bởi hắn đã đoán trước được rằng nhiệm vụ này sẽ hoàn thành trong năm, mười ngày nữa thôi, chỉ là không ngờ lại tới sớm hơn hắn dự tính.

[Các hạ hoàn thành Nhiệm vụ trừng ác: Hãm Hại Hải Đồng, Thiên Lý Bất Dung]

[Đạo cụ nhiệm vụ【Tầm Hung Kính】chuyển hóa thành kỳ vật.]

[Uy danh tăng cao, Danh Vọng của các hạ thăng cấp từ Tiểu Hữu Danh Khí thành Phong Mang Sơ Hiện, chấn nhiếp đạo chính, bình dân kính phục!]

[Tỉ lệ phẩm chất phần thưởng trong Đại Hiệp Thiên Luân xuất hiện thay đổi, xin thiếu hiệp tự chủ kiểm tra để biết thêm chi tiết!]

Chỉ trong hai canh giờ trước Từ Hiền còn thấy có đến mười ba tên Sát Thần môn đồ tồn tại trên【Tầm Hung Kính】, chỉ là khoảng cách giữa chúng với hắn đều ít nhất ngàn dặm, tưởng rằng phải tốn thêm chút thời gian để tìm đến diệt sát, nào ngờ đã có người hảo tâm giúp hắn giải quyết mối họa này.

‘Trong thời gian ngắn ngủi mà gặt hơn mười thừa, xem ra có không ít hung đồ ôm đoàn sười ảm. Đáng tiếc, có lẽ cái lạnh mà chúng gặp phải lại là kỷ băng hà.’

Cười trên sự đau khổ của bọn ác nhân, Từ Hiền chưa vội tìm tới vòng quay “may mắn”, hắn trước tiên kiểm tra xem【Tầm Hung Kính】sau khi chuyển hóa thành kỳ vật thì có diệu dụng gì.

Vật phẩm:【Tầm Hung Kính】

Loại hình: Kỳ vật

Phẩm chất: Hi Hữu

Vào giữa giờ Tị, Mão, Ngọ, Dậu,【Tầm Hung Kính】tự động quét hình trong bán kính 5 dặm, làm lộ vị trí, danh tính, cảnh giới, võ học của toàn bộ ác nhân nằm trong phạm vi quét hình.

*Chú: Truyền vào nội lực có thể tăng tầm quét hình của【Tầm Hung Kính】, tối đa 100 dặm

---

‘Rất tốt, mặc dù mất đi công năng định vị từ xa, cũng bị hạn chế số lần sử dụng, nhưng đối tượng quét hình không bị giới hạn trong Sát Thần môn đồ. Đảm bảo chỗ mà ta đi qua, ác nhân không một kẻ sống sót... Trừ phi ác nhân đó quá mạnh.’

Thu【Tầm Hung Kính】lại vào trong tay áo, Từ Hiền lúc này mới chuyển sang món chính, cái món ăn mà gần ba vạn điểm Thiên Ác của hắn từ lâu đã khao khát, thèm thuồng.

‘Chờ đã, vậy là ăn hay bị ăn?’ Từ Hiền cảm thấy có gì đó sai sai ở đây, nhưng việc đó không quan trọng. Thầm mặc niệm bốn chữ “Đại Hiệp Thiên Luân”, cái giao diện vòng quay quen thuộc lập tức xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Ba mươi sáu ô vật phẩm hết thấy như cũ, không có thay đổi gì, chỉ có mấy dòng thông tin giải thích cơ chế quay thưởng giữa vòng quay là xảy ra một số

thay đổi nhỏ.

[Tỉ lệ phẩm chất phần thưởng: Phổ Thông 30% - Hi Hữu 40% - Tuyệt Phẩm 25% - Sừ Thi 5% - Truyền Thuyết 0% - Thần Thoại 0%]

[Điểm Thiện Ác tiêu hao mỗi lần quay: 1000]

[Điểm Thiện Ác hiện có: 28031]

[Nhắc nhở: Danh vọng càng cao, phẩm chất phần thưởng càng cao, điểm Thiện Ác tiêu hao càng nhiều]

Tỉ lệ quay ra vật phẩm Phổ Thông giảm mạnh từ 70% xuống còn 30%, Hi Hữu tăng từ 25% lên 40%, Tuyệt Phẩm càng tăng mạnh gấp năm lần, từ 5% lên 25%, trên hết là giờ đã có tỉ lệ quay ra vật phẩm Sừ Thi, mặc dù chỉ là 5%, nhưng có còn hơn không.

Nhưng Từ Hiền không thể vội mừng, bởi vì...

‘Giá cả trực tiếp tăng lên gấp mười? Một lần quay mất đến một nghìn điểm Thiện Ác?’ Mặc dù công phu hàm dưỡng không tệ, nhưng giờ phút này trên mặt hắn vẫn không thể giấu được vẻ bàng hoàng khi thấy điểm Thiện Ác mình cần tiêu hao mỗi lần quay.

Trước đó hắn còn nghĩ chờ Danh Vọng tăng cao, mình có thể chơi một lần đã đời, quay số từ sáng sớm đến tối mịt, nhưng hiện giờ xem ra đó chỉ còn là ảo vọng hão huyền.

Mặc dù lúc xem qua cửa hàng hệ thống, Từ Hiền phát hiện giá trị của vật phẩm Tuyệt Phẩm không có món nào dưới một nghìn, có vật phẩm còn cao tới gần vạn.

Theo lý thuyết, chỉ cần quay ra một món như vậy, hắn vẫn có thể lời tới chảy máu, thậm chí nếu trúng vào vật phẩm Sừ Thi thì lời nhuận cao còn hơn đi ra ăn cướp, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn có thể quay trúng mới tính.

Nhìn vào năm ô Chúc Các Hạ May Mãn Lần Sau, Từ Hiền cảm nhận được một loại ác ý vô cùng sâu đậm đến từ Hiệp Đạo Giang Hồ.

Nhưng Từ Hiền không có lựa chọn, ngoại trừ việc để móc meo đồng điểm Thiện Ác của mình, chờ đến rằm Trung Thu lúc cửa hàng hệ thống đổi mới, hắn chỉ có thể tiêu phí vào Đại Hiệp Thiên Luân mà thôi.

Chân mày khẽ nhíu, Từ Hiền quyết định quay thử một lần xem xem thời vận thế nào.

Hay là nhờ Danh Vọng thăng cấp mà tỉ lệ quay trúng ô Chúc Các Hạ May Mãn Lần Sau sẽ giảm xuống cũng chưa biết chừng.

Mặc niệm một tiếng ‘quay’, cũng như lần đầu tiên hắn quyết định tiêu phí chơi vòng quay, một thông báo mới chợt nhảy ra từ hệ thống.

[Danh Vọng của thiếu hiệp vừa đạt tới Phong Mang Sơ Hiện, thiếu hiệp có một cơ hội được nhận năm thành chiết khấu nếu chọn quay 20 lần liên tục, xin mời lựa chọn hình thức mong muốn!]

[Quay 1 lần: -1000 điểm Thiện Ác] [Quay 20 lần: -10000 điểm Thiện Ác (Giá gốc: 20000)]

[Thành ý nhắc nhở, thời gian lựa chọn chỉ có 60 giây, nếu bỏ qua cơ hội lần này, thiếu hiệp cần chờ đến lần thăng cấp Danh Vọng tiếp theo mới nhận được chiết khấu, xin hãy suy nghĩ cẩn trọng!]

‘Cảm thấy ần chắc ta rồi sao?’ Thầm than một tiếng, nhưng Từ Hiền biết mình không có lựa chọn nào khác ngoài thuận theo.

Nếu đã không thể kháng cự, vậy thì hãy cứ hưởng thụ, dù sao người được lợi cũng là chính hắn, mặc dù cái cảm giác bị áp đặt này không quá dễ chịu.

Nhưng cảm giác cũng chỉ là cảm giác, nhịn một chút chờ nó qua thì không sao rồi. Đại trượng phu, không nhần việc nhỏ, tất hư việc lớn.

Chọn phương thức quay hai mươi lần, nhìn 10000 điểm Thiện Ác của mình bốc hơi không một tiếng động, Từ Hiền không có thời gian để đau lòng, hai mắt nhìn chăm chăm vào khung thông báo của hệ thống, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Đầu tiên là...

[Chúc Các Hạ May Mãn Lần Sau]

‘Không sao, chuyện thường ở huyện.’ Sắc mặt chẳng chút gợn sóng, Từ Hiền cảm thấy không hề hấn gì.

[Chúc Các Hạ May Mãn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mãn Lần Sau]

Lần thứ hai, lần thứ ba cũng hết như vậy, Từ Hiền vẫn không hề biến sắc, bởi hắn đã từng trải qua sáu lần liên hoàn “may mắn” cơ, đây chỉ có thể xem như mưa bụi.

Nhưng rồi...

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

Bốn, năm, sáu, bảy, thiếu một câu nữa là được một bài thất ngôn bát cú, Từ Hiền còn chưa kịp tự an ủi mình thì bài thơ này cũng đã hoàn thành.

[Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau]

Không thể giữ được vẻ bình thản nữa, nét mặt của hắn lúc này đã cứng lại như đá, sau đó trực tiếp biến thành nham thạch vụn vỡ khi nghe được âm thanh “may mắn” thứ chín và thứ mười.

Xong rồi, năm thành chiết khấu mà hệ thống “chân thành” tặng cho Từ Hiền nhoáng một cái đã trở về túi của nó.

Hít sâu một hơi, Từ Hiền định niệm vài câu khẩu quyết của Đường Môn, Chân Lý Môn, Cự Lực Ma Môn, nhưng chưa kịp xuất khẩu thành thơ thì đã nghe...

[Thời vận khá khẩm, chúc mừng các hạ quay trúng ô Kỹ Nghệ! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Đan Dược! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

[Vận khí thường thường, chúc mừng các hạ quay trúng ô Tạp Vật! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

“Quả thật là ác ma thao túng lòng người!” Liên tiếp ba lần gặp được may mắn đúng nghĩa, Từ Hiền ngoại trừ cười khổ cũng không biết phải nói gì thêm.

Giống như nghe được hắn nể mình là ác ma, Đại Hiệp Thiên Luân sau đó lại nhảy ra thêm một bài thơ tứ tuyệt, bốn câu bảy từ giống hệt nhau như muốn trêu ngươi Từ Hiền.

Nhưng Từ tiên sinh của chúng ta lúc này đã khám phá hồng trần, tứ đại giai không, tâm cảnh kiên định không gì có thể dao động, trong miệng lầm nhảm Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh.

Xem chừng nếu mà hắn chịu cạo tóc, hẳn là có thể giành đua danh hiệu Tiểu Thánh Tăng với Vong Đức.

Bài Tâm Kinh tựa như một câu thần chú có thể tăng cao vận khí của Từ Hiền, ba lần quay cuối cùng hoàn toàn không xuất hiện một từ “may mắn” nào.

“...xá lợi tử, thị chư pháp không tướng, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm...”

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Đan Dược! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

“...Cổ tri bát nhã ba la mật đa, thị đại thần chú, thị đại minh chú, thị vô thượng chú, thị vô đẳng đẳng chú, năng trừ nhất thiết khổ, chân thật bất hư...”

[Số trời chiều cổ, chúc mừng các hạ quay trúng ô Trang Bị! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

“Yết đế, yết đế! Ba la yết đế, ba la tăng yết đế! Bồ đề tát bà ha!”

[Phúc khí vô song, thời vận kinh hồng, chúc mừng các hạ đã quay trúng ô Đại Thương, xin hỏi có nhận thưởng ngay hay không?]

[Có/ Không]

Tụng xong bài Tâm Kinh, nghe đến chỗ này, Từ Hiền chấp tay chữ thập, nhẹ giọng niệm một câu A Di Đà Phật, tự hỏi liệu mình có nên bỏ hiệp đạo để nhập Phật môn hay không?

“Vi tài vật mà mong được chèo đến bờ bên kia, e rằng vị Bồ Tát muốn đón tiếp ta không phải Quán Thế Âm mà là đức Địa Tạng Vương... Tội lỗi, tội lỗi!”

Vuốt nhẹ lọn tóc rủ xuống bên tai, Từ Hiền cảm thấy bản thân mình vẫn nên tiếp tục lênh đênh trên khổ hải, tìm kiếm cái gọi là tiên hiệp thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Bảo bồi mới của Từ tiên sinh

Tuệ căn vừa lóe lên đã bị dập tắt, nghe được thông báo cuối cùng của hệ thống, Từ Hiền thầm xác nhận một tiếng “có”.

[Đại Thuồng đã được mở ra, chúc mừng các hạ may mắn nhận được quyền loại bỏ 18 ô trên Đại Hiệp Thiên Luân trong 3 lượt quay kế tiếp!]

“Ồ, đại thuồng lần này lại khác trước?” Từ Hiền không giấu được sự kinh ngạc, còn nhớ lần trước quay vào ô Đại Thuồng, quyền lợi mà hắn có là được phép trực tiếp chỉ định một ô trên vòng quay để nhận thưởng, hoàn toàn không giống với đại thuồng lần này.

‘Hắn là vẫn còn những loại đại thuồng khác?’ Từ Hiền thầm đoán, trong lòng có chút được vui được tiên, tự hỏi sao không cho hắn quyền loại bỏ ba mươi lăm ô luôn chứ chỉ mười tám thì còn ít quá.

Sở hữu quyền hạn bậc này, nếu không làm ngay cho nóng thì quả thật có lỗi với lương tâm, Từ Hiền tiếp tục chọn quay Đại Hiệp Thiên Luân.

Hắn mặc niệm một tiếng “quay”, Đại Hiệp Thiên Luân không hề chuyển động mà cả ba mươi sáu ô trên vòng quay đều nhấp nháy lên ánh sáng màu xanh.

Cùng lúc đó, hệ thống cũng báo cho Từ Hiền biết rằng hắn có thể chọn ra mười tám ô vật phẩm để loại bỏ, muốn loại ô nào chỉ cần ấn ngón tay vào vị trí của ô đó là được.

Không chút chần chừ, Từ Hiền lập tức chọt tay vào năm ô Chúc Các Hạ May Mắn Lần Sau và năm ô Tụ Vật, chỉ xuất như điện, ra chiều còn nhanh hơn lúc đối phó địch nhân.

Năm ô đầu thì không cần nói, còn năm ô sau, Từ Hiền mãi vẫn chưa quên hai vật phẩm【Nén Thần Kỳ】và【Duang Quang Tán】đâu, đối với những thứ mang diệu dụng “siêu phẩm” như vậy, hắn cảm thấy có một hai cái là đủ rồi.

Chớp mắt đã loại bỏ mười ô, còn lại tám ô cần quyết định, Từ Hiền đắn đo một hồi lại loại bỏ năm ô Kỹ Nghệ ra khỏi vòng quay.

Hắn trước giờ chỉ quay ra sách kinh nghiệm nghề phụ ở ô này, mặc dù rất hữu dụng nhưng tạm thời không thể giúp chiến lực của hắn tăng lên quá nhiều, mà thực lực lại là thứ mà Từ Hiền có nhu cầu cao nhất trong giai đoạn này, nên chỉ có thể tạm gác Kỹ Nghệ qua một bên.

Những ô còn lại, Bí Tịch, Đan Dược, Kỳ Vật, Trang Bị, Đại Thuồng, Từ Hiền cân phải chọn nốt ba ô trong số này để loại ra, đây quả thật là một thử thách đối với hắn.

Chỉ trong một ý niệm, bên cạnh giao diện quay thưởng lại xuất hiện thêm giao diện nhân vật, Từ Hiền nhìn tới nhìn lui, xét thấy số lượng võ học mà mình đang có, do dự một hồi, hắn cuối cùng cắn răng loại bỏ đi ba ô Bí Tịch, chỉ chừa lại hai.

Cứ thế, hai lần quay tiếp theo Từ Hiền cũng lựa chọn loại bỏ những ô như vậy. Những ô vật phẩm bị loại bỏ đều biến thành màu đen, ánh sáng đỏ của vòng quay trực tiếp bỏ qua chúng mà chạy đến những ô còn lại, cuối cùng thì thứ mà Từ Hiền nhận được sau ba lần quay là:

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Đan Dược! Vật phẩm đã được chuyển về rương đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Kỳ Vật! Vật phẩm đã được chuyển về rương đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

[Thời vận khá khẩm, chúc mừng các hạ quay trúng ô Bí Tịch! Vật phẩm đã được chuyển về rương đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

‘Hai trên mười sáu, thế mà vẫn trúng vào bí tịch.’ Lần quay thứ ba kết thúc, Từ Hiền có chút ngạc nhiên với kết quả cuối cùng, nhưng nghĩ đến tỉ lệ năm trên ba mươi sáu mà trước đó hắn vẫn mười lần liên tục trúng vào một ô, thế là chẳng còn lấy gì làm lạ nữa.

Đóng lại Đại Hiệp Thiên Luân, tinh thần của Từ Hiền lúc này tiến vào không gian trữ vật, bắt đầu kiểm tra những chiến lợi phẩm mà mình đạt được sau một màn may rủi đan xen đầy cảm xúc.

Với ý nghĩ miêng ngon phải để sau cùng, hắn trước tiên gạt đi những thứ khác mà tìm tới vật phẩm quay trúng từ ô Tụ Vật: Bốn khối băng vô cùng lạnh lẽo.

Vật phẩm:【Nước Đá Vĩnh Cửu】

Loại hình: Tụ vật

Chất lượng: Phổ Thông

Ném vào dung nham cũng không tan.

(“Khách quan, ngài có muốn làm tí rượu nho ướp lạnh?”)

*Chú: Rửa sạch trước khi tái sử dụng.

Mô tả hết sức ngắn gọn.

“Thứ này... có vẻ không tệ?” Ấn tượng tệ hại của Từ Hiền đối với Tập Vật chợt có chút thay đổi, xem ra vật phẩm loại này vẫn có thứ hữu dụng chứ không phải toàn phế phẩm.

Nghĩ đến chuyện bắt đầu từ ngày mai có thể ăn bánh bao, uống trà đá, Từ Hiền có chút hài lòng cất lại mấy viên nước đá vào trong tay áo, sau đó chuyển đến vật phẩm quay được từ ô Kỹ Nghệ, quả nhiên vẫn không có gì mới mẻ cho lắm.

Vật phẩm:【Sách Kinh Nghiệm Cầm Sur (Trung Cấp)】

Loại hình: Kỹ nghệ

Phẩm chất: Phổ Thông

Quyển trục ẩn chứa tinh hoa của nghề【Cầm Sur】, sau khi sử dụng có thể khiến nghề này tiến bộ. (mức độ tăng tiến là ngẫu nhiên)

*Chú: Quyển trục Trung Cấp chỉ có thể dùng cho nghề【Cầm Sur】từ cấp 5→9

5 quyển trục Trung Cấp có thể hợp lại thành 1 quyển trục Cao Cấp.

Tâm tình không chút nào dao động, Từ Hiền trực tiếp mở quyển trục trong tay ra, lập tức nghe được âm thanh các loại nhạc cụ hợp tấu bên tai.

Chờ đến lúc tiếng nhạc qua đi, quyển trục cũng đã hoàn toàn tiêu tán vào hư không, nghề【Cầm Sur】của Từ Hiền cũng theo đó đạt tới cấp độ tám.

‘Coi như không tệ.’ Cảm nhận được trình độ đàn ca tấu nhạc của mình có chút ít tiến bộ, Từ Hiền khẽ gật gù coi như hài lòng.

Hơn nữa dựa vào chú thích của【Sách Kinh Nghiệm Cầm Sur (Trung Cấp)】, hắn coi như cũng nhận được thêm một gợi ý về cấp độ của nghề phụ.

‘Hiệp Giả cần lên tới cấp độ mười lăm mới xuất hiện một lần chất biến, nhưng xem ra nghề phụ thì chỉ cần tới cấp độ mười.’

Từ Hiền thấy vậy cũng hợp lý, bằng không thì dựa vào tốc độ thăng cấp hiện nay của hắn, chờ【Hiệp Đạo Thiên Thư】tiến hóa tới phẩm chất Thần Thoại, sợ là những món kỳ vật khác lại vẫn còn lẹt đẹt ở Hi Hữu, Tuyệt Phẩm mất.

Kiểm lại dục vọng gây đàn thổi sáo, Từ Hiền lấy quyển bí tịch duy nhất mà mình trúng được ra khỏi tay áo, lập tức phát hiện đó là một môn võ học gọi【Thái Nhạc Tam Thanh Phong】, một bộ kiếm pháp phẩm chất Hi Hữu.

‘Ngoại trừ để ta được gặp Nhạc chương môn một lần, bộ kiếm pháp này thật chẳng có bao nhiêu giá trị.’ Từ Hiền lắc đầu than nhẹ.

【Toàn Chân Kiếm Pháp】sau khi được【Tông Sư Thạch】cải tiến đã là võ học phẩm chất Hi Hữu, hoàn toàn không thua kém【Thái Nhạc Tam Thanh】bao nhiêu, còn nếu sợ chỉ có mỗi【Toàn Chân Kiếm Pháp】sẽ khiến chiêu số kiếm đạo quá đơn điệu thì Từ Hiền cũng đã giải quyết được chuyện đó lúc tiến vào mật thất của An Lăng rồi.

Nên nhớ, bí kiếp mà hắn tìm thấy trong rương không chỉ một mà đến hai quyển, một quyển là【Thất Diệp Phi Hoa】, quyển còn lại cũng không hề thua kém, được hệ thống phán định là võ học có phẩm chất Tuyệt Phẩm, tên gọi:

【Phi Hoa Phi Vụ Lai Khứ Vô Hình Kiếm】

Nhưng nói【Thái Nhạc Tam Thanh】hoàn toàn vô dụng với Từ Hiền thì cũng không đúng, dù sao đây cũng là kiếm pháp do Hoa Sơn Khí Tông Nhạc Bất Quần nghĩ ra, chủ trương dĩ khí ngự kiếm, hắn có thể tham khảo môn võ học này để khiến trình độ vận dụng kiếm khí【Từ Hàng Kiếm Điển】của mình càng thêm mượt mà.

Mở bí tịch ra đồng thời xác nhận học tập, Từ Hiền lập tức xuất hiện nơi đỉnh Hoa Sơn, cùng Quân Tử Kiếm uống trà đàm đạo, nói chuyện kiếm – khí.

Đó kỳ thật chỉ là ảo tưởng của Từ Hiền, Nhạc lão nhi trên căn bản không nói câu nào, mặt lạnh như tiền, vừa thấy hắn tới liền diễn luyện kiếm pháp, diễn luyện xong liền đập【Kim Nạn Công】chạy đến Tư Quả Nhai, như thể y vốn đang bận sấm hối thì bị hắn tới làm phiền vậy.

Đỉnh Hoa Sơn chẳng mấy chốc đã khuất sau làn sương trắng, Từ Hiền cũng theo đó mờ mắt ra, nghĩ đến thái độ vừa rồi của Nhạc Bất Quần, hắn chỉ biết lắc đầu cười nhạt.

‘Tính khí khó chịu như vậy, Nhạc chương môn mà ta vừa gặp xem ra đã luyện Tịch Tà.’

Bỏ ra thời gian một cái chớp mắt để tiếc thương cho Nhạc lão nhị, Từ Hiền chuyển ánh nhìn đến ba viên đan dược mình mới đạt được khi này, vẻ vui mừng lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt hắn.

Hai viên【Tiên Thiên Đan】thì đã quá quen thuộc, nhưng viên thứ ba thì lại là một loại hoàn toàn mới.

Vật phẩm:【Tru Huyền Tán – Hiệp】

Loại hình: Kỳ dược

Phẩm chất: Tuyệt Phẩm

Bột phấn kịch độc, trong trạng thái bình thường nếu nuốt hoặc hít phải thì không có tác hại gì, nhưng nếu dùng lửa đốt lên sẽ sản sinh ra một luồng khói vô hình, kẻ nào hít trúng nhất định phải trả giá nặng nề.

(Võ tu dưới cảnh giới Huyền Tông tất chết trong ba hơi thở, cao thủ Huyền Tông hít phải thì sẽ lập tức rơi vào trạng thái hôn mê, kéo dài tối đa mười hai canh giờ. Sau khi thức tỉnh, ngũ tạng suy kiệt, trong vòng mười năm không được phép vận dụng huyền tướng, một khi vận dụng ắt khó sống qua ba ngày.)

Bị vô hiệu hóa bởi trạng thái Bách Độc Bất Xâm, miễn dịch bởi võ tu cảnh giới Thần Mạch trở lên.

*Chú:【Tru Huyền Tán – Hiệp】chỉ có tác dụng với mục tiêu có Ác Khí cao hơn Thiện Khí (Muốn không bị hạn chế này, cần tìm【Tru Huyền Tán】thay thế)

“Đại sát khí!” Từ Hiền không giấu được sự chấn động trong lòng, trực tiếp thốt lên thành tiếng khi cảm chiếc lọ nhỏ chỉ chứa chút bột phấn ít ỏi trong tay.

Ngoại trừ “đại sát khí”, hắn tạm thời không nghĩ ra thêm được từ ngữ gì để miêu tả lọ độc phấn này.

Mặc dù có không ít hạn chế, ví dụ như phải đốt lên cho địch thủ hít, ví dụ như không thể chống lại cái gọi là Bách Độc Bất Xâm, nhưng đối với Từ Hiền thì【Tru Huyền Tán – Hiệp】vẫn là một loại độc dược hết sức bá đạo, nếu tự mình bình xét thì phẩm chất Sử Thi hắn cũng thấy xứng đáng với nó.

Dù cho hai mươi lần quay vừa rồi chỉ trúng mỗi mình lọ độc phấn này, không có những thứ khác, Từ Hiền vẫn sẽ cảm thấy bản thân kiếm lời.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 213: Bộ quần áo mới của tiên sinh

Có【Tiên Thiên Đan】cộng thêm【Tru Huyền Tán – Hiệp】làm át chủ bài, thủ đoạn đối địch của Từ Hiền nay lại càng thêm phong phú, trừ phi gặp phải một số thể loại quái thai, trên cơ bản là hắn có thể đi ngang ở giới Tiên Thiên.

Cẩn thận thu lọ độc phấn vào trong tay áo, đặt nó ra một ô đồ riêng biệt để tránh việc lấy nhầm trong lúc nguy cấp, Từ Hiền bắt đầu xem xét đến món kỳ vật duy nhất mà hắn quay trúng trong đêm nay.

Vật phẩm:【Chân Gà Thần Chi】

Loại hình: Kỳ trân

Phẩm chất: Tuyệt Phẩm

Món chân gà rang muối được chế biến từ chân của loài linh kê thượng cổ đã tuyệt chủng hơn chục vạn năm, đồn rằng ăn vào có thể cải tiến tư chất của một người, khiến kẻ đó càng thích hợp để tu tập võ học loại hình chỉ pháp.

【Chân Gà Thần Chi】có thể khiến độ tương hợp của người ăn với tất cả võ học loại hình chỉ pháp đạt tới mức Cao (70% – 79%)

*Chú: 【Chân Gà Thần Chi】phẩm chất Tuyệt Phẩm không giới hạn số lần sử dụng, nhưng không thể khiến tư chất một người đạt tới mức Cực Cao,

muốn vượt qua giới hạn này cần【Chân Gà Thần Chi】phẩm chất Sử Thi.

Nhìn túi chân gà trong tay mình, ánh mắt của Từ Hiến toát ra sự hài lòng.

Nhớ lúc học【Phong Tầm Thập Nhị Lưu】thì hẳn đã biết tư chất của mình chỉ vừa suýt soát vượt qua Trung Bình, đạt tới Khá mà thôi.

Nay có món chân gà thần kỳ này trong tay, chỉ cần chịu khó gặm một chút là có thể đạt tới tầm cao mới, sao lại không vui mừng cho được.

‘Tuyệt chủng hơn mười vạn năm mà vẫn còn có thể đem ra rang muối, ăn vào sẽ không bị Tào A Man truy sát chứ?’ Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vì có thể mạnh lên, Từ Hiến vẫn là quyết tâm lấy thân phạm hiểm.

Rộp!

‘Hừm, không tệ. Lượng muối cũng vừa đủ, trình độ này xem ra cũng có Đầu Bếp cấp năm giống ta.’

Nhai nuốt không thừa xương, Từ Hiến làm tạm một cái chân gà, sau đó đặt túi giấy sang một bên, ánh mắt chuyển đến món tân vật phẩm cuối cùng trong rương đồ, đồng thời cũng là loại hình vật phẩm hoàn toàn mới mà hắn quay được từ Đại Hiệp Thiên Luân: Trang Bị.

Vật phẩm【Thiên Vân Bảo Y】

Loại hình: Y phục

Phẩm chất: Sử Thi

Tuyệt học thần binh còn dễ thấy, bảo y hiếm có trị liên thành.

【Thiên Vân Bảo Y】thế gian độc nhất, nguyên liệu dệt thành chủ yếu từ tơ của một loại linh tằm vương đã tuyệt tích trên đời, lại phối hợp cùng sợi của mười loại linh thụ và lông của mười loại linh thú quý hiếm, sau cùng trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày phù phép mà thành, công năng đa dạng khó lường, thiên hạ vô song.

(Thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, nhẹ tựa lông hồng, thanh khiết bất nhiễm, trừ ô tẩy uế, kiểu cách biến hóa, hồi chân phục khí, co giãn tùy ý, ngự không phi hành, thu liễm khí tức, cảnh giới bất minh, tàng thân ẩn hình, tự hành chữa trị, thần hành gia tốc)

*Chú: Đừng làm mất!

‘Sử thi...’ Từ Hiến không biết phải nói gì hơn, hắn chợt tự hỏi liệu có phải mình đã trách oan hệ thống rồi hay không, nó có vẻ không hề keo kiệt như là hắn nghĩ.

Cho gọi Đại Hiệp Thiên Luân ra, nhìn ba mươi sáu ô vật phẩm đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt như muốn mời mình quay số, Từ Hiến chợt lắc đầu một cái, vòng quay lập tức biến mất.

【Tru Huyền Tán – Hiệp】lại thêm【Thiên Vân Bảo Y】, hẳn cho rằng mình đã xài hết vận khí tích tụ được trong mấy tháng nay rồi, giờ mà quay tiếp sợ rằng chỉ có từ lỗ lỗ nặng mà thôi.

Khóa kín cửa nẻo, Từ Hiến không kìm được sự háo hức của mình với bộ y phục mới nữa, lấy tốc độ âm thanh trút bỏ hắc y trên người, sau đó dùng tốc độ ánh sáng mặc vào【Thiên Vân Bảo Y】, đứng trước gương đồng soi moi một phen.

Mặc như không mặc, đây là cảm giác đầu tiên của【Thiên Vân Bảo Y】giành cho Từ Hiến, hẳn hoàn toàn không cảm nhận được chút trọng lượng hay vướng víu nào, xem ra đây chính là cái công năng được gọi là “nhẹ tựa lông hồng” kia.

Thanh thiên bạch vân, sắc áo màu lam nhạt phối hợp cùng các họa tiết hình mây rải rác từ cao xuống thấp, hoa lệ mà không diêm dúa, sang quý mà không phô trương, nếu có thêm một cây quạt trong tay, tin rằng dù cho Từ Hiến không lộ ra gương mặt tuần láng của mình, ai nhìn thấy hắn cũng đều sẽ than một câu “công tử thế vô song”.

Y phục đẹp ai cũng đều thích, nhưng mặc đẹp đến thế này thì không hợp với tâm ý của Từ Hiến, bởi vì hắn chẳng hề muốn trở thành tiêu điểm cho người khác soi mói.

Ý niệm này vừa xẹt qua, một chuyện hết sức thần kỳ liền xảy ra ngay sau đó,【Thiên Vân Bảo Y】từ trời xanh mây trắng liền chuyển hóa thành đêm đen mây mờ, nhan sắc biến hóa chỉ trong ba nháy mắt.

‘Ảo diệu như vậy?’ Từ Hiến mở to mắt lộ vẻ ngạc nhiên, tính trẻ con nhiều năm không gặp nay bỗng dung lại trở dậy trong lòng hắn.

Thế là mười sáu triệu tám trăm ngàn màu, xanh, đỏ, tím, vàng, cam, nâu, đen, trắng, v.v... đủ các loại nhan sắc biến hóa trên【Thiên Vân Bảo Y】, nếu bộ y phục này mà có thêm tính năng dạ quang thì trông Từ Hiên hiện giờ chẳng khác gì một cái đèn khiêu vũ ở quán rượu thời hiện đại.

Nhưng cuộc vui của Từ Hiên cũng kéo dài không được bao lâu, chưa tới nửa nén nhang thì hần đã chuyển màu【Thiên Vân Bảo Y】trở lại như cũ.

【Thiên Vân Bảo Y】có thể thay đổi màu sắc, cũng có loại công năng như “thanh khiết bất nhiễm, trừ ô tẩy uế”, xem chừng nếu không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, sợ là Từ Hiên có thể cho đồng y phục của mình về hưu từ lúc này.

Có điều, khi nhìn các họa tiết hình mây đặc trưng trên bộ bảo y, Từ Hiên lo rằng nếu có người tâm tư tinh tế để ý đến, thì dù hần có biến màu như tác kẻ hoa cũng rất dễ bị kẻ khác nhận ra nếu dùng thân phận Thiên Hồ Hiệp.

Nhưng【Thiên Vân Bảo Y】không hồ là trang bị Sứ Thi, ý nghĩ của Từ Hiên vừa mới thoáng qua, các đám mây trên áo lập tức biến mất, những chi tiết, kiểu dáng cầu kỳ nơi cổ áo, tay áo, vạt áo, v.v... đều trở nên đơn giản hóa, ngoại trừ phần chất liệu thượng hạng vẫn không giấu được ra, trông kiểu cách của【Thiên Vân Bảo Y】lúc này chẳng khác mấy những bộ y phục cũ của hần.

‘Bảo bối!’ Hai con ngươi hiện đầy vẻ thích thú, Từ Hiên lấy tay mon trón lên vạt áo, cảm giác mát lạnh, trơn mượt truyền tới từ đầu ngón tay khiến hần cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhưng vui chơi thế là đủ rồi,【Thiên Vân Bảo Y】công năng đa dạng, hần tạm thời gác lại chuyện lấy thân phận Thiên Hồ Hiệp hiện thân trong quán rượu, tiếp tục ở trong phòng nghiên cứu những diệu dụng còn lại của bộ y phục mới này.

Bụp!

Một ý niệm xẹt qua trong đầu, thân ảnh của Từ Hiên đột ngột biến mất giữa hư không, hơn nữa dù có cao thủ Huyền Tàng ở đây cũng chưa chắc cảm nhận được khí tức của hần, dù hần không hề tiến vào trạng thái Tọa Vong.

“Thu liễm khí tức, tàng thân ẩn hình”, ai cũng có thể đoán được hần vừa dùng đến hai công năng này của bộ bảo y.

Chỉ dựa vào công năng này thôi là có thể bù đắp được hai môn kỳ công【Liễm Tức Thuật】và【Ẩn Thân Quyết】, quả xứng danh bảo bối.

Giải trừ trạng thái ẩn thân, cứ thế trong hơn một khắc đồng hồ tiếp theo, Từ Hiên chỉ tập trung nghiên cứu những diệu dụng còn lại của【Thiên Vân Bảo Y】, tưởng tượng đến những tình huống, hoàn cảnh mà hần có thể dùng đến các loại công năng này trong lúc sinh hoạt thường ngày, lúc đi đường, lúc chém giết, đấu võ, lúc truy sát cũng như khi bị truy sát, v.v...

...

Trăng treo trên đầu cành đại thụ, nhạn bay về tổ yên giấc nồng, chỉ còn chừng nửa canh thì đến giờ Hợi.

Gió thổi hiu hiu khiến lá cây xào xạc, dế ẩn bụi rậm kêu róc róc không ngớt, lượng khách nhân ngồi trong sảnh chính của Hồng Phúc Lâu chỉ còn lại một nửa trước đó, phú ông sau một trận no nê đã lên giường ngủ nghỉ, sĩ tử thì về phòng chong đèn tiếp tục dùi mài kinh sử, ôn luyện văn chương.

Người của Cố gia vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi, ngoại trừ ba ông cháu nhà họ Cố cùng Vệ sư phụ Vệ Phục, mười tên hộ vệ dưới trướng cũng đều có mặt đủ cả, chia thành tốp năm ngồi ở hai bên cạnh bốn người.

Một cơn gió lạnh chợt thổi vào trong quán rượu từ cửa chính, Cố gia tiểu thư Cố Ngọc Nhu bất giác run rẩy một cái. Đây không phải vì nàng lạnh, bởi dù không có thân thể cường tráng thì nàng cũng mang cảnh giới võ đạo Hậu Thiên lục trọng cơ mà.

Chỉ có thể nói, sự run rẩy này là xuất phát từ một loại cảm giác, cảm giác của võ tu yếu hơn khi gặp phải cao thủ võ đạo xuất hiện.

Rốt cuộc là ai ngênh ngang như thế, đến cả khí thế trên người cũng không thêm thu liễm, thậm chí còn phô trương ra cho mọi người đều biết?

Với ý nghĩ này trong đầu, chủ tớ nhà họ Cố cùng một số vị khách giang hồ cùng chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa Hồng Phúc Lâu.

Chỉ thấy từ trong màn đêm, một thân ảnh cao gầy bận hắc y bất chợt xuất hiện, chân đạp lên bậc chặn cửa mà vào, như thể muốn nói cho người ta biết rằng anh hùng hào kiệt gì đó đều chỉ có thể nằm dưới chân hần, nom bộ dạng có phần kiêu căng, ngạo mạn.

Sau lưng giắt một thanh trường đao cũng có màu đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ có hình vẽ kỳ lạ, chỉ che từ mũi trở lên, kẻ này cầm trong tay một cái túi giấy, tay bốc chân gà trong túi bỏ vào miệng nhai rôm rốp, đến cả xương cũng không thềm nhả ra mà nuốt hết vào bụng.

Tạo hình và khí chất thế này, chẳng phải Thiên Hồ Hiệp thì còn ai vào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Thôn Thiên Long Vương, Khai Thiên Đao Tôn

Chọn lấy một chiếc bàn trống ở sát cửa ra vào, Từ Hiền ung dung ngồi xuống, thanh trường đao sau lưng được hấn để dựa vào vách tường, miệng thì nhai chân gà, tay thì ngoắc gọi tiểu nhị.

“Khách quan, ngài là muốn thuê phòng hay...”

Tên tiểu nhị gần nhất chạy tới, lom khom dò hỏi, nhưng còn chưa nói dứt lời thì đã bị Từ Hiền cắt đứt: “Ồ trọ thì miễn, không cần nhiều lời, một bình trà, một đĩa đậu rang, nếu có khoai tây chiên thì cũng mang tới.”

Tiểu nhị nghe xong liền gật đầu tỏ vẻ đã rõ, sau đó vội vàng chạy đến phòng bếp. Mặc dù cảm thấy tên khách giang hồ này có vẻ hơi khó gần, nhưng hấn làm ở Hồng Phúc Lâu cũng được vài năm, thứ đầu trâu mặt ngựa gì cũng gặp qua rồi, nên không hề thấy khó chịu trước thái độ của Từ Hiền.

Cố gia lão tử Cố Thịnh Minh gặp kẻ mới tới này có phần bí hiểm khó lường, thế là bèn dùng môn Kỳ Công Dị Thuật của mình lên tra xét cảnh giới của hấn, nhưng bất ngờ thay kết quả mà y nhận được là kẻ này hoàn toàn không có tu vi võ đạo, vốn chỉ là một người bình thường mà thôi.

Cố Thịnh Minh sẽ tin vào điều đó nếu y là một đứa con nít ba tuổi, còn ở cái tuổi đã qua bốn mươi với kinh nghiệm trải đời của mình, tứ thức của Cố Ngọc Nhu lập tức hiểu được kẻ đeo mặt nạ này am hiểu một môn công phu có thể che giấu cảnh giới, hoặc là tu vi võ đạo của hấn đã đạt tới Huyền Tầng.

Cố Thịnh Minh thiên về trường hợp trước hơn, nhưng y lại không biết rằng dù là trường hợp nào thì cũng đều sai cả, hoặc chính xác hơn là trường hợp một vừa đúng lại vừa sai.

Từ Hiền rõ ràng không phải Huyền Tầng【Tọa Vong Kinh】mà hấn đã học đúng là cũng có thể giấu giếm tu vi võ đạo, nhưng hấn lúc này không hề thi triển môn kỳ công này mà chỉ dựa vào diệu dụng “cảnh giới bất minh” của【Thiên Vân Bảo Y】mà thôi.

Trái với tứ thức của mình, Cố Ngọc Nhu tạm thời không hề để tâm đến cảnh giới võ đạo của Từ Hiền, nàng lúc này đang bị họa tiết trên chiếc mặt nạ của hấn hấp dẫn.

Được làm bằng【Thiên Luyện Tinh Thiết】với kỹ thuật của【Thọ Rèn】cấp năm, trang trí bằng【Truyền Đạo Bút】thông qua tay nghề【Họa Sĩ】cấp sáu, mang theo một loại ý cảnh cao xa khiến người ta không dám nhìn thẳng vào mặt người đeo, chiếc mặt nạ này là một trong số ít những vật phẩm do Từ Hiền chế tác được hệ thống phán định có phẩm chất Phổ Thông, có thể coi là một món bảo bối không tệ.

Tất cả những thứ trên, Cố Ngọc Nhu đều không biết.

Thứ duy nhất mà cô nàng này biết đó chính là hình vẽ trên mặt kia giống như chính là hình vẽ yêu hồ nàng từng thấy trong Liêu Trai, một bộ tiểu thuyết được đăng dài kỳ trên Giang Hồ Nhật Báo.

Mặc dù không hiểu vì cái gì mà bản thân mình lại không dám dòm thẳng đến mặt kẻ này, nhưng Cố Ngọc Nhu biết mình không hề nhìn lầm.

‘Lẽ nào đây chính là uy thế của cao thủ Tiên Thiên hay sao?’ Nàng không phải chưa từng thấy qua cao thủ Tiên Thiên, nhưng đó chỉ là từ xa mà thôi, gần như thế này lại là lần đầu tiên.

Cố Ngọc Nhu chưa kịp lên tiếng hỏi trường bối, động tác tiếp theo của Cố Thịnh Minh đã khiến cho nàng cảm thấy ý nghĩ của mình là đúng.

Chỉ thấy y đưa ngón trỏ lên trước miệng ra hiệu cho mọi người im lặng, thần sắc bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc, sau đó chấm nước trong chén trà nguội viết lên bàn một cụm từ: “có thể là Tiên Thiên”.

Cố Ngọc Nhu cũng biết tứ thức tại sao lại không nói thành tiếng mà lại viết ra bàn, bởi nàng từng nghe đồn rằng giác quan của cao thủ Tiên Thiên vượt xa người thường, có thể nghe được tiếng muỗi kêu ở cách xa mấy chục thước.

Sự xuất hiện của Từ Hiền khiến cho đoàn người Cố gia có chút lo nghĩ, trong lòng Cố lão gia từ càng là sinh ra một chút hối hận vì kiên quyết ở lại Hồng Phúc Lâu.

Lão già rồi, vì trả ân mà chết cũng được. Nhưng nếu vì vậy mà hại đến tánh mệnh của con cháu thì quả thật là hồ đồ, bất trí.

Nhưng nghĩ đến chuyện Tăng Văn Lệnh trên người Cao Đoán Cung hấn chỉ là màu đồng, Cố lão gia từ chợt cảm thấy có phần yên lòng, bởi nếu kẻ bí ẩn này thật sự là cao thủ Tiên Thiên thì không có lý do gì ra tay cướp đoạt Tăng Văn Lệnh của họ Cao cả.

Còn nếu là Hậu Thiên, Cố gia họ người đông thế mạnh, chưa chắc đã không đối phó được hấn.

Cố lão gia từ nghĩ chuyện cướp đoạt, Cố tiểu thư thì mơ mộng tới Liêu Trai, chỉ riêng Cố Thịnh Minh là đoán được gần chân tướng nhất.

‘Cũng đeo mặt nạ xuất hành, hơn nữa còn ngênh ngang xuất hiện nơi đây. Trông bộ dạng này, lẽ nào hấn đang chờ Tiểu Lộc Nữ Hiệp xuất hiện?’ Dùng dư quang nơi khóe mắt liếc Từ Hiền một cái liền thu về, Cố tứ thức cảm thấy suy đoán của mình rất khả thi.

‘Tăng Văn Lệnh hiện ở Hồng Phúc Lâu, vậy tất có các lộ giang hồ hào kiệt, lục lâm thảo khấu tới tranh giành. Hấn là kẻ này cho rằng Tiểu Lộc Nữ Hiệp

sẽ vì chuyện này mà đến Hồng Phúc Lâu, thế nên mới cố tình tới chờ sẵn, còn ăn bận trang phục như thế này.’

Cố Thịnh Minh cho rằng giả thiết của mình khó lòng mà sai được, giờ y chỉ vương mắc ở chỗ là tên đeo mặt nạ này muốn gặp Tiểu Lộc Nữ Hiệp để làm gì, nếu là chỉ muốn diện kiến một lần, dựa hơi nàng để nổi danh thì không sao, còn nếu như là để gây sự quyết đấu thì Cố gia nhà họ đúng là rơi vào thế khó, không giúp thì trái lương tâm mà giúp mà mạng sống khó bảo toàn.

‘Tốt nhất là cái trước, còn nếu là cái sau... chỉ có thể mong kẻ này không phải là đối thủ của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, hoặc có vị đại hiệp nào đó hào tâm đi ngang qua giết chết hắn là tốt nhất.’

Tâm tình Cố Thịnh Minh lúc này có hơi bi quan, nhưng công phu hàm dưỡng của y quả thật không tệ, thần sắc nhìn qua vẫn thản nhiên như thường, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

Có lẽ như trời cao nghe được tiếng lòng của Cố lão tứ, đồng thời cũng chấp thuận ước nguyện của y, vào lúc này đúng là có một vị đại hiệp đi ngang qua, chỉ là có vẻ như vị ‘đại hiệp’ này không có ‘hiệp’ mà chỉ có ‘đại’, giọng của hắn quả thật là rất lớn, chưa thấy người mà âm thanh đã truyền thẳng vào trong Hồng Phúc Lâu, khiến ai ai cũng đều nghe được.

‘Sa Đà Huyền, Thôn Thiên Long Vương chính là ta vậy! Nghe đâu kẻ nắm giữ Tàng Vân Lệnh đang trốn chui trốn nhủi ở chỗ này, còn không mau ra đây quy xuống dập đầu, nộp lên bảo bối, biết đâu bọn đại gia sẽ rủ lòng từ bi mà tha mi khỏi chết!’

Từ Hiền vừa mới ăn xong túi chân gà của mình, vốn đang cầm lấy miếng khoai chiên nóng hổi định bỏ vào miệng thì nghe phải tiếng gào thét tai nhức óc của Thôn Thiên Long Vương kia, nhất thời liền cảm thấy miếng ăn trước mặt không còn ngon miệng nữa.

Cùng với đó, theo sự tiếp cận của Thôn Thiên Long Vương với Hồng Phúc Lâu mà hệ thống lần thứ ba giao cho hắn nhiệm vụ ‘Trừ Gian Diệt Bạo (13)’, hiển nhiên là tên to mồm chưa lộ mặt kia cũng không phải phường tốt lành gì.

‘Ồn ào.’ Giọng điệu lạnh tanh, không chút cảm tình, Từ Hiền buông miếng khoai chiên xuống, tay trái đưa ngang bắt lấy thanh Phi Hiệp đao, hông lắc nhẹ một cái liền nhảy vọt khỏi bàn, nâng trường đao phóng thẳng ra ngoài cửa quán rượu.

‘Người chính là Cao...’

Phập!

Thôn Thiên Long Vương nói chưa thành câu thì đã đã vĩnh viễn không nói được nữa.

Không đến hai mươi nhịp thở sau, trong lúc đám khách nhân của quán rượu đoán già đoán non chuyện gì đã xảy ra ngoài kia thì đã thấy Từ Hiền xách đao trở vào, trong tay trái là thanh trường đao với màu đen huyền bí, nơi tay phải là một chiếc túi vải hình tròn thắm không ít máu tươi.

Thản nhiên như không có gì xảy ra, Từ Hiền đặt chiến lợi phẩm của mình ra một góc bàn, Phi Hiệp đao lại dựng bên vách tường, tiếp tục chiến đấu với món khoai chiên đang đang dở.

Nhưng lần này hắn không dùng tay bốc mà thông qua đũa gấp, mặc dù đã mượn công năng trừ ô tẩy uế của【Thiên Vân Bảo Y】để làm sạch, Từ Hiền vẫn cảm thấy không nên trực tiếp dùng đôi tay vừa mới giết người để ăn thì hơn.

Rộp! Rộp!

Nhai liền vài miếng khoai chiên, cảm nhận được ánh mắt như có như không của khách nhân trong quán dành cho mình, Từ Hiền chợt nghiêng đầu lại nhe răng ra cười, khiến không ít kẻ nhát gan trong số họ giật bắn cả mình.

‘Xưa có Quan Vân Trường hăm rượu chém địch tướng, nay có Thiên Hồ Hiệp ta gặm khoai trăm tiểu tốt, chư vị chớ có lấy đó làm ngạc nhiên, chút thao tác cơ bản mà thôi.’

Nói ra câu này với giọng điệu có ba phần tí tởn, ba phần tùy hứng, bốn phần kiêu ngạo và không có chút nghiêm túc nào, Từ Hiền cầm chén trà trong tay như đang cầm chén rượu, nâng lên làm động tác mời với đám khách nhân trong quán, sau đó cũng không thèm đợi người khác mời lại đã uống cạn, khả một tiếng như thể vừa uống được hảo tửu gì vậy.

Trước những ngôn hành cử chỉ có phần quái dị này của hắn, có người cảm thấy Từ Hiền quả thật là bậc hiệp khách tiêu dao thoát tục, nhưng cũng có một số người cảm thấy hắn điên khùng dở hơi, giống một vai hề hơn là một vị đại hiệp.

Về phần Cố Ngọc Nhu, sau khi nghe Từ Hiền nhắc đến Quan Vũ, lại thêm cái mặt nạ của hắn, nàng đã có thể chắc chắn rằng vị Thiên Hồ Hiệp đây cũng là một trong những độc giả trung thành của Thiên Hạ Kỳ Văn giống mình.

‘Trảm địch lấy thủ cấp, người này cũng thật mê muội Tam Quốc Diễn Nghĩa.’ Nhìn cái túi vải nhuộm máu nơi đầu bàn, không khó để Cố tiểu thư có thể đoán được thứ gì ở trong đó.

Từ thức của nàng, Cố Thịnh Minh thì lại nghĩ đến vấn đề càng sâu hơn.

‘Thôn Thiên Long Vương kia nghe đồn là ác bá lâu năm ở Sa Đà Huyền, cảnh giới có Hậu Thiên thập nhất trọng. Mà dựa vào động tĩnh vừa nãy, đoán chừng là một đạo bêu đầu, thực lực kẻ này... thâm bất khả trắc, nếu không phải Tiên Thiên thì cũng là Hậu Thiên đỉnh phong kỳ cựu.’

Giống như muốn giúp Cố tử thúc xác định rõ ràng trình độ võ công của Từ Hiền, bên ngoài Hồng Phúc Lâu lại một lần nữa vang lên tiếng quát:

“Thanh La Huyện, Khai Thiên Đạo Tôn ở đây, Cao Đoàn Cung còn không mau ra đây nạp mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Thiên Hồ Hiệp phát hiện án mạng

“Khai Thiên Đạo Tôn? Là ai?”

“Ngươi chắc mới đến vùng này đúng không, chẳng biết hắn cũng phải. Thật ra... ta cũng không biết.”

“Ta biết, tên này mười năm trước đã tới Thanh La Huyện lẫn lộn, tính cách vô cùng tàn nhẫn, hiếu sát. Nghe nói vì tuyên bố muốn Thanh La Huyện chỉ có mình được phép dùng đao, hắn đã từng chém đứt tay cầm đao của hơn ba mươi vị đạo khách.”

“Nghe đâu từng có năm vị giang hồ thiếu hiệp không nhìn được hành vi này của hắn mà lên tiếng trách cứ, cuối cùng bị giết cả năm.”

“Không dừng lại ở đó, một người trong số năm vị thiếu hiệp ấy có trưởng bối ở nhà là cao thủ Tiên Thiên, vì trả thù cho hậu bối mà truy sát Khai Thiên Đạo Tôn, thế mà hắn vẫn cứ sống đến ngày hôm nay, còn vị trưởng bối ấy nghe đâu đã mắc bệnh tuổi già, không ngày xuống giường.”

“Kinh khủng như vậy, đến cả cao thủ Tiên Thiên cũng không làm gì được?”

“Hắc hắc, lão phu có mật tin mà chắc chắn các ngươi không biết. Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ đã từng ba lần hành động bất ngờ, che giấu hành tung tới Thanh La Huyện để trừ hắn về quy án, nhưng không hiểu sao lần nào Khai Thiên Đạo Tôn cũng như đoán trước được, đến nay vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.”

“Ai cha, lão huynh! Ngươi kể ra cơ mật này, không lẽ muốn hại bọn ta chôn cùng với ngươi?”

“Không thể trâu vào, không thể trâu vào!”

“Khắc khắc...”

“...”

Nhờ vào âm thanh bàn luận của đám khách giang hồ nơi góc xa, Từ Hiền không cần hệ thống thông báo thì cũng biết được tội lỗi của tên Khai Thiên Đạo Tôn này.

Phải, mặc dù qua lời nói của người khác thì Khai Thiên Đạo Tôn rất tàn ác, nhưng Hiệp Đạo Giang Hồ cũng không giao cho Từ Hiền vòng “Trừ Gian Diệt Bạo” thứ mười bốn, xem chừng tên này không đạt đủ tiêu chuẩn nào đó của nhiệm vụ, hoặc cũng có thể là hắn chẳng gian ác đến mức như lời thể nhân.

Có điều dù là thế nào đi nữa, đối với Từ Hiền mà nói cũng không quá quan trọng, thân mang【Hiệp Đạo Thiên Nhân】soi xét Thiện Ác, dù cho chẳng có bằng chứng thì hắn cũng sẽ không giết lầm kẻ thiện, tha nhầm kẻ ác.

Nhìn hắn xách đao ra cửa, có người cảm thấy Từ Hiền vẫn sẽ tiếp tục duy trì thành tích nhất đao phong hầu, có người nghĩ rằng hắn có thể đánh bại Khai Thiên Đạo Tôn nhưng không thể bắt lại được người sau, cũng có kẻ cho rằng hắn sẽ bị tên Khai Thiên Đạo Tôn kia chặt đứt tay cầm đao.

Mà bởi vì dùng trường đao, cho nên Từ Hiền nhất định sẽ bị chặt đứt hai tay.

Chín người mười ý, ai cũng cho mình là đúng, chỉ là còn chưa kịp đánh cược với nhau thì sau khi Từ Hiền mượn thiên nhân soi xét Thiện Ác khí của Khai Thiên Đạo Tôn, tự thân hắn đã kết thúc mọi chuyện.

“Ngươi không phải Cao...”

Phập!

Chẳng lâu sau đó, Từ Hiền một lần nữa trở vào, tay trái cầm trường đao chỉ thẳng xuống đất, trong tay phải có thêm một cái túi vải thấm máu.

Khai Thiên Đạo Tôn này quả thật có mấy phần bản lĩnh, nếu như là người bình thường thì hắn còn có thể qua được vài ba hiệp với Từ Hiền. Nhưng đáng tiếc, luồng Ác khí to như cột đình sau đầu Khai Thiên Đạo Tôn khiến chiến lực của Từ Hiền gia tăng gấp bội, trực tiếp một đao tiễn hắn tới địa ngục A Tỳ.

Trước chiến tích này của Thiên Hồ Hiệp, Cố Thịnh Minh không hề nói gì, một lần nữa đưa tay chấm nước viết lên mặt bàn, nhưng bỏ đi hai chữ “có thể” mà chỉ còn lại ba từ “là Tiên Thiên”.

Mỗi người ngồi chung bàn với y sau khi thấy được ba chữ này đều có phản ứng khác nhau.

Vệ sư phụ lộ vẻ mặt hướng tới, Cố lão gia tử thì thở phào nhẹ nhõm, còn Cố Ngọc Nhu thì trong mắt cô gái này ánh lên sự quyết tâm, tin rằng có một ngày bản thân mình cũng sẽ là bậc cao thủ như vậy.

Về phần đám khách giang hồ còn lại trong quán rượu, sau khi được biết đến bản sự cao cường của Từ Hiến, không ít kẻ bắt đầu nghĩ đến chuyện thấy sang bắt quàng làm họ, nhưng vừa nhìn hai cái túi đặt ở đầu bàn thì lại dẹp đi ý định này.

Theo họ nghĩ, loại quái nhân tính tình kỳ dị mà lại vũ lực bất phàm như vậy, nếu bản thân mình không có vài phần thực lực thì chớ nên tiếp xúc là hơn.

Thế là Từ Hiến cũng vui được thanh nhàn, an vị trên ghế uống trà, nhai đậu, gặm khoai chiên, chờ đợi vị Tiểu Lộc Nữ Hiệp kia xuất hiện.

Nhưng ông trời tựa hồ không muốn để cho hắn được như ý, cho đến tận khắc cuối cùng của giờ Tuất, ngoại trừ Đậu Phụ đang nằm trong không gian linh thú của mình thì một con nai hần cũng không thấy, chớ nói chi là nữ hiệp.

Đầu trâu mặt ngựa thì xuất hiện không ít, số lượng túi vải trên bàn của hắn đã lên tới con số năm, xếp thành một hàng, trung bình cứ mỗi một nén nhang trôi qua lại thêm một túi.

Khách nhân trong Hồng Phúc Lâu cũng giảm dần, lúc này chỉ còn lại một nửa so với vừa rồi, một ít kẻ trong số đó vốn cũng có ý đồ tranh đoạt Tàng Văn Lệnh, nhưng sau khi chứng kiến võ lực của Từ Hiến, họ biết mình không có cơ hội nào nên đều quyết định từ bỏ.

“Thật không biết Cao Đoán Cung nên cảm thấy may mắn hay là xui xẻo đây, bao nhiêu người tới khiêu chiến hắn đều bị kẻ này chặn giết, nhưng chính hắn e chừng cũng không giữ được Tàng Văn Lệnh, trừ khi Lang Nha Lão Tổ hay tin đến cứu.”

“Họ Cao coi như cũng kiếm lời rồi, gặp cường địch tới liền học khôn, co đầu rút cổ không ra, để cho Thiên Hồ Hiệp kia giải quyết thay mình, nếu không có khi đã phơi thây ngoài đồng.”

“Người nói cũng phải.”

“...”

Mượn【Tọa Vong Kinh】mà nghe được loáng thoáng từ xa âm thanh trò chuyện của hai vị khách giang hồ vừa rời quán rượu, Từ Hiến vốn đang cầm chén trà đưa lên miệng uống nhưng được nửa đường liền dừng lại giữa không trung.

“Với tính tình của Cao Đoán Cung, hắn sẽ chịu co đầu rút cổ?” Đặt chén trà trong tay xuống, Từ Hiến xách đao đứng phắt dậy, bước đi như bay về phía cầu thang.

Đằng sau lớp mặt nạ, thần sắc của Từ Hiến trở nên có phần ảo não, tự trách mà rằng: ‘Sao ta lại ngu xuẩn đến thế, từ lúc con trùng chỉ kia tới kêu gào thì nên nhận ra chỗ bất thường rồi mới phải.’

Từ Hiến không cho rằng gian riêng của Hồng Phúc Lâu có thể cách âm tốt đến đâu, Cao Đoán Cung ban nãy tất nhiên nên nghe được tiếng hô hào của Thôn Thiên Long Vương mới phải.

Mà dựa theo biểu hiện trước đó của vị thương khách họ Cao này, e rằng tên trùng vương kia chưa nói hết câu thì y đã vùng thương đâm tới rồi.

‘Ít nhất ba khắc đồng hồ đã qua, sợ là Cao Đoán Cung đã...’ Tâm tình có chút âm u, Từ Hiến vọt thẳng lên lầu hai, lúc này trước khi lên tầng trên nữa để nhận phòng thì hắn có để ý đến nhà gian mà Cao Đoán Cung cùng Triệu Văn Trường bước vào.

Vậy nên không cần tốn thời gian tìm kiếm, ký ức chưa phai, Từ Hiến trực tiếp tìm tới gian riêng của hai người, tung một cước đập cửa tiến vào.

Bàn ghế còn nguyên, vật dụng chỉnh tề, trông giống như không có biến số gì diễn ra, nhưng hai cái xác nằm trên đất lại phủ định điều đó.

Hoặc nói chính xác hơn là một cái xác và một người đang hôn mê bất tỉnh.

Không ngoài dự đoán của Từ Hiến, Cao Đoán Cung đã chết rồi, dòng máu chảy dài trên mặt sàn cùng con dao đang găm giữa ngực y có thể chứng minh điều đó.

Vậy nên kẻ hôn mê bất tỉnh chính là Triệu Văn Trường.

Từ Hiến chống đao đứng sừng sững trước cửa, ánh mắt lạnh lùng, nhìn Cao Đoán Cung, nhìn Triệu Văn Trường, lại nhìn ra phía cánh cửa sổ đang mở toang, biết bao ý nghĩ xoay chuyển trong đầu.

Như đã nói, cách âm của Hồng Phúc Lâu không thể nào quá tốt, vậy nên âm thanh do hắn đập cửa gây ra đã kinh động đến cả tiểu nhị lẫn khách nhân, không ít người bắt đầu chạy tới gian phòng này xem xem có chuyện gì xảy ra.

“Khách quan, ngài... ngài giết người ngoài tề lâu thì không sao, nhưng... nhưng...” Cũng không biết nên nói là ngu xuẩn hay là dũng cảm, một tên tiểu nhị thế mà dám đứng ra chất vấn Từ Hiên, mặc dù hấn run như cày sấy, lắp ba lắp bắp chẳng thành câu.

“Không phải ta làm.” Từ Hiên lạnh lùng đáp lại, ánh mắt đậm mực vô tình liếc qua đám khách nhân đang tụ tập đến chỗ này, tựa hồ muốn tìm ra hung thủ đang ẩn mình trong đó.

Giống như có nhiều người thì được tiếp thêm sức mạnh, tiểu nhị một lần nữa tìm đường chết, bày gương mặt khó coi ra uy hiếp Từ Hiên: “Ngươi... ngươi cứ chờ Tiểu Lộc Nữ Hiệp đến... đến rồi nói với ngài ấy. Xem, xem ngài ấy có tin hay không?”

Trong lúc Từ Hiên đang đắn đo suy nghĩ có nên điểm huyết cam của tên tiểu nhị này hay không, Cổ gia lão tứ Cổ Thịnh Minh đã đứng ra giải vây cho hần: “Tiểu nhị ca, quả thật không phải Thiên Hồ Đại Hiệp gây nên, ngươi cũng chớ có nhạ sự thêm phiền.”

Sau lưng y là bốn người Cổ tiểu thư và Vệ sư phụ, cùng với mấy tên hộ vệ của nhà họ Cổ.

Lúc nhìn thấy thi thể của Cao Đoàn Cung, Cổ Thịnh Minh cũng như Từ Hiên mới nãy, lập tức đoán ra tiền căn hậu quả trong chuyện này.

Họ Cao đã chết cách đây ít nhất ba khắc đồng hồ, đó cũng là thời điểm mà Thiên Hồ Hiệp tiến vào Hồng Phúc Lâu. Nhưng nếu người là do hấn giết, vậy sao không nhân lúc thần không biết quỷ không hay trốn đi cho rồi, còn giống trống khua chiêng chỉ để mọi người đều biết?

Ôm ý nghĩ đó, Cổ Thịnh Minh mới dám chắc tám, chín phần rằng sự tử vong của Cao Đoàn Cung không phải do Từ Hiên gây ra.

Một, hai phần còn lại rơi vào trường hợp Từ Hiên là một kẻ có thần kinh không bình thường.

Mà dựa vào biểu hiện từ lúc vào Hồng Phúc Lâu đến giờ của hần, Cổ Thịnh Minh cho rằng Thiên Hồ Hiệp này tuy có hơi quái dị, phô trương, nhưng cũng không hề có dấu hiệu của một kẻ gặp vấn đề về trí óc.

Vậy hung thủ có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 216: Tiên sinh hóa Thiên Hồ, Thiên Hồ Hóa thần bộ

Nghệ xong lời giải thích của người không liên quan gì tới Từ Hiên là Cổ Thịnh Minh, đám khách nhân xung quanh bắt đầu xì xào “thì ra là vậy”, “hóa ra như thế”, “sao ta không nghĩ đến”, v.v...

Mặc dù Từ Hiên khinh thường việc giải thích hiểu lầm, nhưng nếu Cổ Thịnh Minh đã có ý tốt đứng ra giải vây giúp mình, hần cũng không thể coi như không có gì xảy ra, nhẹ gật đầu nói một tiếng “ạ” với y, sau đó tiếp tục suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ai là người giết chết Cao Đoàn Cung.

Kỳ thật đối với mấy chuyện đưa hung thủ ra ánh sáng, truy tìm chân tướng, phá giải mê án này Từ Hiên vốn không hề ham hố gì, nhưng cực chẳng đã hần lại bị hệ thống quảng cho một cục nợ mới, thế là đành phải hóa thân thành một vị danh bộ bất đắc dĩ.

Nhiệm vụ trừng ác: Sát nhân đoạt lệnh, đó là ai?

Lang Nha Thương – Cao Đoàn Cung được sư phụ Lang Nha Lão Tổ tặng cho một cái Tăng Vân Lệnh, vì đó mà gặp họa sát thân tại Hồng Phúc Lâu.

Yêu cầu: Tra ra hung thủ sát hại Cao Đoàn Cung, đồng thời khiến hung thủ lấy mạng đền mạng.

Thù lao:

+ 200 điểm Thiện Ác.

+【Hiệp Giả】+1 cấp.

+ Quyền loại bỏ 3 ô vật phẩm trong một lượt quay Đại Hiệp Thiên Luân.

+ Một chút danh vọng.

+ Mạnh mỗi tội ác Tăng Vân Kiếm Trang.

*Nhắc nhở: Trộm long tráo phụng.

Đây chính là cái cục nợ của hắn, mặc dù thù lao nhìn qua thì có vẻ phong phú đấy, nhưng nếu suy đi tính lại thì chỉ là giả tượng mà thôi.

Hai trăm điểm Thiện Ác, nếu là lúc trước thì còn coi như đáng giá, nhưng sau khi Từ Hiền mở khóa mức Danh Vọng 2: Phong Mang Sơ Hiện, số điểm Thiện Ác này chỉ đủ nhét kẽ răng.

Thăng một cấp nghề【Hiệp Giả】đúng là không tệ, nếu có thể để dành cơ hội thăng cấp này cho giai đoạn sau, lúc mà hắn đã đạt tới một cấp độ nhất định thì quả thật không thể tuyệt vời hơn. Nhưng đối với bản tính gian tà của Hiệp Đạo Giang Hồ, Từ Hiền biết là nó sẽ chẳng bao giờ cho hắn được như ước nguyện.

Về ba phần thưởng còn lại, đầu tiên nói đến quyền loại bỏ ô vật phẩm, Từ Hiền tin chắc là một ô Chúc Các Hạ May Mãn Lành Sau với năm ô Chúc Các Hạ May Mãn Lành Sau sẽ chẳng khác gì nhau đâu, hắn có mà loại bỏ thì vẫn sẽ ăn thất ngôn tứ tuyệt, thất ngôn bát cú như thường thôi, đằng này còn chỉ cho loại bỏ một lượt, quả thật là thưởng như không thưởng.

Một chút danh vọng? Một chút là bao nhiêu? Có đủ để hắn lên tới mức Danh Vọng 3? Mà nếu chẳng may lên tới mức độ đó, chi phí quay số lại tăng lên gấp mười thì rốt cuộc là lỗ hay lời?

Phần thưởng cuối cùng: Mạnh mối tội ác Tàng Vân Kiếm Trang, ngoại trừ nghề【Hiệp Giả】được thăng một cấp ra thì đây chính là thứ thù lao khiến Từ Hiền chấp nhận nhiệm vụ.

Hắn vẫn chưa bao giờ bỏ đi ý nghĩ sẽ lật tung cái thế lực luôn tự cho là siêu việt hơn người này.

‘Trộm long tráo phụng? Rốt cuộc là có ý gì cơ chứ...’ Từ Hiền hoàn toàn không có kinh nghiệm phá án, vậy nên hắn chỉ có thể dựa vào nhắc nhở của nhiệm vụ, nhưng cái nhắc nhở này chỉ có thể khiến hắn càng thêm rối trí.

‘Chường quỹ? Sao xảy ra sự cố mà hắn đến lúc này mới tới?’ Nhìn chường quỹ của Hồng Phúc Lâu đầu đầu đầy mồ hôi chạy tới, Từ Hiền bỗng cảm thấy y có chút đáng nghi, nhưng chẳng được bao lâu liền tự mình bác bỏ nghi ngờ.

‘Không thể là hắn.’ Khẽ lắc đầu một cái, Từ Hiền giắt đao ra sau lưng, không tiếp tục đứng chặn ở cửa nữa mà tiến lại gần bàn tiệc của Cao Đoàn Cung và Triệu Văn Trường.

Cố Thịnh Minh thấy vậy cũng thuận thế đi vào theo, nếu lão gia tử nhà mình quyết tâm muốn báo ân cho Tiểu Lộc Nữ Hiệp, vị Cố tứ thúc này chỉ có thể tận chút tài mọn điều tra vụ án này.

Dù sao để vô thanh vô tức giết chết được một hảo thủ Hậu Thiên cảnh, ngoại trừ cao thủ Tiên Thiên ra thì ở chỗ này chỉ có người của Hồng Phúc Lâu là đáng nghi nhất, bởi nơi đây chính là sân nhà của họ.

Nếu cái chết của Cao Đoàn Cung là do Hồng Phúc Lâu gây ra hay do một kẻ thần bí nào đó muốn giá họa, thì kết quả dẫn tới cũng chỉ có một mà thôi, đó chính là uy vọng của Tiểu Lộc Nữ Hiệp sẽ gặp phải sự đả kích không nhỏ.

Cho nên việc của Cố Thịnh Minh muốn làm chính là tra ra chân tướng sau chuyện này, nếu phát hiện có kẻ chủ mưu muốn hãm hại Hồng Phúc Lâu thì y sẽ bộc lộ ra cho người người đều biết, còn nếu là do người của chính quán rượu gây ra...

Cố Thịnh Minh bèn phải tìm cách giúp họ lấp liếm chuyện này, sau đó lại mật báo cho Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Sinh ra từ gia đình có truyền thống kinh thương, Cố Thịnh Minh có thể nghĩ đến chuyện báo ân đã là tốt lắm rồi. Đối với y mà nói thì chính nghĩa của người nhà, của bản thân mới là thật sự là chính nghĩa.

Còn chính nghĩa của người khác... mắc mớ gì đến y?

Liếc thấy Cố Thịnh Minh theo mình vào phòng, Từ Hiền không nói gì. Hắn cảm thấy vị Cố tứ thúc này cũng có chút năng lực suy luận, biết đâu lại có thể giúp mình hoàn thành nhiệm vụ thì sao.

Nhưng mấy người còn lại thì không có đãi ngộ như vậy.

Một tên tán nhân giang hồ Hậu Thiên tầng tám vừa nhắc một chân lên định bước qua thanh chặn cửa, lưỡi đao đen nhánh của Phi Hiệp đao đã kề ngay sát cổ hắn, kèm theo đó là giọng nói có phần ngả ngớn nhưng lại không thiếu lạnh nhạt của Từ Hiền: “Khu vực nguy hiểm, người không phận sự miễn vào!”

Không cảm nhận được sát khí trong lời nói của hắn, tên tán nhân giang hồ lập tức lên giọng chất vấn: “Người cũng đều chết hết, hung thủ có khi đã cao chạy xa bay từ lâu, nguy hiểm gì chứ!”

Nụ cười tắt ngấm, mắt lộ hàn quang, đao thế sắc bén khôn cùng như muốn khai thiên liệt địa bùng lên, lại thêm uy vọng từ Phong Mang Sơ Hiện, Từ Hiền không hề có hành động gì, nhưng chỉ nói một câu đã khiến tên tán nhân giang hồ ngã ngối trên đất:

“Ta chính là nguy hiểm”

Giọng nói trầm trầm, không bổng không trầm, không nhanh không chậm, chẳng hề mang theo ý vị uy hiếp, nhưng đồng thời cũng không chứa bất cứ cảm tình nào trong đó.

Đạo không nhích một li, khí kinh cũng chẳng tiết một giọt, nhưng tán nhân giang hồ lại cảm thấy như vừa dạo qua một vòng Quỷ Môn Quan, mồ hôi lạnh chảy khắp toàn thân.

Dựa vào chút can đảm còn lại trong người, hần khê ngược đầu lên, vừa hay bắt gặp đôi thần mục đậm đậm vô tình của Từ Hiền nhìn xuống, thế là bao nhiêu gan dạ đều bay biến, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài hành lang, sau đó vèo một mạch xuống tầng dưới rồi ra thẳng chuồng ngựa sau tòa nhà, rồi khỏi Hồng Phúc Lâu ngay trong đêm.

Đối với loại vai hề này, Từ Hiền chẳng thêm quan tâm, cầm thẳng thanh Phi Hiệp đao xuống sàn, hần chỉ để lại bốn chữ “nguy hiểm, chớ vào”, sau đó lại tiếp tục hóa thân thành Thiên Hồ Thần Bộ.

Lúc này thì Cố Thịnh Minh đã bắt đầu kiểm nghiệm đến đồ ăn thức uống trên bàn, vân vê cây châm bạc trong tay, thấy Từ Hiền quay trở vào, y liền chủ động nói ra phát hiện của mình: “Không có độc.”

Gật đầu tỏ vẻ đã biết, Từ Hiền nhìn ra ngoài cửa, đưa tay ngoắc gọi vị chương quỹ lùn mà không mập của Hồng Phúc Lâu vào.

Chỉ một vòng quanh phòng, Từ Hiền hỏi y: “Chương quỹ, chắc hẳn ngươi đối với phòng ốc của Hồng Phúc Lâu đều rất quen thuộc chứ?”

“Vâng thưa đại hiệp, bi nhân tiếp quản tể lâu đã được mười lăm năm, đối với mỗi góc ngách đều rất quen thuộc.” Chương quỹ vừa lau mồ hôi trán vừa đáp lại, hiển nhiên là năm cái túi vải dưới lầu cộng thêm một màn “nguy hiểm” vừa rồi khiến y khá là kính sợ Từ Hiền.

“Tốt.” Gật đầu một cái, Từ Hiền lại nói: “Vậy ngươi chú tâm nhìn xem một vòng, coi thử có chỗ nào bất thường hay không. Nhớ, đừng động tới bọn họ.”

Nói đoạn lại chỉ xuống thi thể của Cao Đoãn Cung và “thi thể” của Triệu Văn Trường.

“Bi nhân không dám trái lời.” Chương quỹ ngoan ngoãn nghe theo, bắt đầu đi lại ngó nghiêng từng đồ vật trong phòng, ánh mắt chú tâm vô cùng, đến cả chóp cũng không dám chóp.

Y cũng biết một khi không tra ra hung thủ thì Hồng Phúc Lâu tất mang tiếng xấu. Chương quỹ không ngại mấy chuyện đó, nhưng nếu vì vậy mà làm ảnh hưởng đến uy vọng của ân nhân thì lại là chuyện khác, cho nên khi biết Thiên Hồ Hiệp này muốn truy tìm chân tướng, y vô cùng tình nguyện phối hợp theo hần.

Đúng vậy, chương quỹ này cũng chịu ân Tiểu Lộc Nữ Hiệp giống người của Cố gia.

Đi tới đi lui, nhìn trên nhìn dưới, ngó trái ngó phải, chương quỹ chẳng hề tìm ra được một chỗ nào bất thường trong căn phòng, ngoại trừ cửa sổ.

“Đại hiệp, chỗ này hôm qua vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bây giờ...” Nói tới đây thì thôi, bởi chương quỹ đã trực tiếp chỉ vào vết lõm và những phần gỗ bị nứt ra ở thành cửa sổ, nếu đặt một chiếc gậy của nam nhân trưởng thành vào có lẽ sẽ vừa với vết lõm ấy.

Nhưng phát hiện này đối với Từ Hiền mà nói chẳng có chút giá trị nào, hần lắc đầu bảo rằng: “Có thể vô thanh vô tức giết người, hung thủ sẽ để lại sơ hở thấp kém như thế sao?”

Đoạn lại nói với chương quỹ: “Ngươi đã hết phận sự ở đây, nhưng ta vẫn còn một chuyện cần làm phiền. Chương quỹ, ta muốn ngươi gọi hết nhân sự của Hồng Phúc Lâu lên đây, bất kể là tiểu nhị, đầu bếp hay giữ ngựa đều phải có mặt.”

Đoạn hần lại đi ra cửa phòng, ánh mắt đảo qua mấy tên tiểu nhị đang có mặt, chỉ vào bọn họ và nói: “Trong lúc những người kia ở trên đây, ngươi có thể để mấy vị tiểu nhị ca này đứng ra trông quán. Hơn nữa cũng không mất bao lâu, ngươi có thể yên tâm.”

“Vâng, vâng.” Chương quỹ nghe xong liền vội vàng làm theo lời của Từ Hiền, vắt giò lên cổ chạy xuống dưới lầu kiếm người.

Mặc dù bị phong thái trước đó của Từ Hiền chiết phục, nhưng nghe hần cho chương quỹ đi gọi người lên, Cố Ngọc Nhu hoàn toàn không hiểu vị Thiên Hồ Hiệp này là có ý đồ gì.

Như thường lệ, Cố tử thúc một lần nữa là người giúp nàng giải hoặc.

“Thiên Hồ đại hiệp, ngài là muốn xác nhận xem hung thủ có phải người của Hồng Phúc Lâu hay không ư? Nhưng bằng cách nào?” Y nhũn mày hỏi.

Từ Hiền ra vẻ thần bí đáp lại: “À ha, nói cho các hạ một bí mật, ta có môn thần thông Hòa Nhân Kim Tinh, có thể soi ra đâu là chính đâu là tà chỉ bằng một ánh mắt.”

Nói xong liền đá nhẹ một cái vào đùi Triệu Văn Trường đang nằm trên sàn, giọng điệu hí hửng: “Triệu đại hiệp chớ có giả chết, làm vậy ngươi cũng không thể chết theo HẢO huynh đệ của mình được đâu. Nguyên chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, Tam Quốc gì đó chỉ là hư cấu thôi, chớ tin là thật!”

Chương 217: Sư phụ đi trước, đệ tử theo sau?

“Hóa Nhân Kim Tinh? Nghe danh xưng này, là Kỳ Công Dị Thuật có thể hỗ trợ điều tra phá án sao?”

“Thiên Hồ đại hiệp này có lẽ nào là danh bộ của Cửu Châu Bộ Khoái Hội không?”

“Nghe người nói vậy, ta thấy cũng có thể lắm.”

“Có lẽ không phải đâu. Nếu là người của Cửu Châu Bộ Khoái Hội, sao trên người hắn lại không đeo lệnh bài phân cấp. Thường chỉ có Thần Bộ là không cần dựa vào lệnh bài chứng minh thân phận, nhưng các người đã từng nghe qua Thiên Hồ Thần Bộ sao?”

“Có thể người ta không thích đeo thì sao? Ai biết được.”

“Ai chà! Nghe các người nói này giờ, ta chợt nhớ lại chút tin tức về Thiên Hồ Hiệp này, hắn đã có một lần xuất hiện trên Võ Lâm Thời Đại rồi đấy!”

“Người nhắc ta mới nhớ, hình như chính là kẻ đã cùng Thi Quân đánh lui sáu cao thủ Tiên Thiên, trong số đó còn có bậc danh túc như Lão Thuyết Thư, Bách Độc Lão Ma?”

“Nào chỉ như thế, nghe nói hai tên cao thủ Tiên Thiên là Đoạn Nhạc Kiếm và Truy Phong Dao đều bị người này đánh chết, đồ đệ của Bách Độc Lão Ma là Vô Hại Tri Chu cũng bị hắn lấy nửa cái mạng, chính bản thân lão ma cũng chỉ có thể đánh ngang tay với hắn.”

“Tiên Thiên tăng tám mà chỉ có thể đánh ngang tay? Kinh... kinh khủng như thế?”

“Nghe đâu không phải vậy, lúc đó Bách Độc Lão Ma đã đánh một trận với Thi Quân trước rồi, không còn ở trạng thái toàn thịnh.”

“Vậy cũng đủ ghê gớm rồi, thừa sức dùng một đầu ngón tay nghiền chết chúng ta. Thôi xong! Ta chợt nhớ lại cao thủ Tiên Thiên có thánh giác rất cao minh, chúng ta này giờ vọng luan hắn, liệu có bị trừng phạt?”

“Ày... Ta thấy cũng không cần quá lo lắng. Thiên Hồ Hiệp này có thể kết bạn với Thi Quân, hắn không đến nỗi... như vậy chứ?”

“...”

Cố Ngọc Nhu nghe đám tán nhân giang hồ xung quanh kẻ đầu sát vai, thấp giọng bình luận, nhờ đó mà hiểu thêm một chút về Thiên Hồ Hiệp này, trên mặt không giấu được vẻ kinh ngạc, thần phục.

Trước đã từng nhắc nàng có một lần bắt gặp cao thủ Tiên Thiên từ xa, trùng hợp làm sao, tên cao thủ đó chính là Đoạn Nhạc Kiếm – Hách Tiểu Thông, kẻ đã bị Từ Hiền nhất đao trăm hạ, sau đó bị A Nhị bếp trưởng hủy thi diệt tích.

Cố Ngọc Nhu đã từng thấy Hách Tiểu Thông ra tay, đến nay vẫn nhớ như in một thức Khai Sơn Đoạn Nhạc vô cùng kinh khủng của hắn, cho rằng đó là một trong những chiêu số ghê gớm nhất trên đời rồi. Nhưng nay nghe được đám tán nhân giang hồ bàn luận, nàng mới biết là mình ếch ngồi đáy giếng.

Cố tiểu thư cũng có thắc mắc như đám tán nhân giang hồ xung quanh, liệu rằng Thiên Hồ Hiệp này có ra tay trừng phạt bọn họ hay không?

Nhưng có một việc mà cả nàng lẫn đám tán nhân giang hồ đều không biết, đó là Từ Hiền nào phải cao thủ Tiên Thiên gì, thánh giác của hắn cũng thường thôi, nếu không mượn【Tọa Vong Kinh】thì khó lòng mà nghe được lời bọn họ thì thầm với nhau.

Hơn nữa lúc này mối quan tâm của Từ Hiền cũng không phải là những người ngoài phòng, mà chính là vị “hảo huynh đệ” Triệu Văn Trường vừa tỉnh dậy mới đây.

Nhìn vào thi thể của Cao Đoán Cung, trong mắt họ Triệu tràn đầy bàng hoàng và kinh sợ, nhưng lại hoàn toàn không có thương cảm và đau buồn.

Từ Hiền ngồi xổm trước mặt Triệu Văn Trường, trước ánh mắt ý vị thâm trường và cái mặt nạ khiến người ta không dám nhìn thẳng vào của hắn, họ Triệu khàn giọng mà rằng: “Không phải ta giết.”

Triệu Văn Trường kỳ thật đã tỉnh từ lúc Từ Hiền đập cửa tiến vào, cảm nhận được khí thế bất phàm của hắn, họ Triệu không dám vọng động, vậy nên trực tiếp mượn【Quy Túc Công】để giả chết nhằm ý đồ tìm cơ hội đánh lén, một đòn sấm sét giải quyết hắn.

Đáng tiếc, sau khi vào phòng, việc đầu tiên Từ Hiền làm thế mà không phải tới kiểm tra thi thể, cho nên độc kế hiểm ác mà đơn giản của Triệu Văn Trường mãi vẫn chưa được thực thi, đến khi những người khác bắt đầu tùm tùm lại chỗ này thì kế hoạch của họ Triệu trực tiếp bị tuyên cáo thất bại.

Mà dù không có những người khác thì Triệu Văn Trường cũng chẳng thể nào đánh lên được Từ Hiền, bởi vì ngay từ đầu hắn đã xác nhận Triệu Văn Trường không hề chết, chỉ là đang giả chết mà thôi.

Đáng lý ra Từ Hiền sẽ không thể biết được họ Triệu đã tỉnh hay chưa, nhưng thông minh quá sẽ bị thông minh hại, chính việc thi triển【Quy Tứ Công】của Triệu Văn Trường đã hại hắn.

Khoan nói đến việc trên người Triệu Văn Trường không có một vết thương nào, chỉ riêng hai luồng Thiện Ác khí ở sau đầu họ Triệu đã hoàn toàn bán đứng hắn rồi.

Từ Hiền không thể nhìn thấy Thiện Ác khí của người chết, theo những gì mà hắn giao lưu với Vong Đức và Lý Nhất Nguyên, cái mà người chết giữ lại chỉ có nghiệp lực mà thôi.

Đương nhiên, cũng nhờ Thiện Ác khí sau đầu của Triệu Văn Trường mà Từ Hiền biết được một chuyện.

“Người không phải nguoi giết, ta biết, không cần giải thích.” Từ Hiền trực tiếp giúp họ Triệu coi thoát tình nghi, nhưng cũng vì vậy mà khiến bản thân càng thêm đau đầu.

Kỳ thật vào lúc đoán được chuyện Cao Đoàn Cung đã bị ngộ hại, đối tượng tình nghi số một của Từ Hiền chính là Triệu Văn Trường.

Bởi dựa vào hai luồng Thiện Ác khí không phải của người tốt sau đầu họ Triệu, từ khi gặp mặt lần đầu ngoài cửa Hồng Phúc Lâu, Từ Hiền đã cho rằng kẻ này tiếp cận Cao Đoàn Cung với mục đích không thuần.

Lúc biết được Cao Đoàn Cung sở hữu Tàng Vân Lệnh, hắn càng kiên định với suy đoán của mình.

Nhưng ai mà ngờ được, lần này nhìn lại, Từ Hiền khá là kinh ngạc khi phát hiện hai luồng Thiện Ác khí của Triệu Văn Trường hoàn toàn không có biến đổi gì, điều đó cũng đồng nghĩa với việc Cao Đoàn Cung không phải là do hắn giết.

Bởi luồng Ác khí của Triệu Văn Trường có đường kính cỡ một lòng tay, việc giết chết một người bình thường thôi cũng đủ khiến Ác khí của hắn tăng lên rõ rệt, huống hồ còn là kẻ có Thiện khí dồi dào như Cao Đoàn Cung.

Tương tự như vậy, trước đó Từ Hiền quyết đoán cho rằng chương quỹ Hồng Phúc Lâu không phải hung thủ cũng là nhờ quan sát Thiện Ác khí.

“Tại sao hung thủ chỉ giết Cao Đoàn Cung mà không giết nốt họ Triệu? Rủ lòng từ bi sao?” Từ Hiền nghĩ mãi không rõ.

Đúng lúc này, chương quỹ một lần nữa hốt ha hốt hải chạy lên lầu hai, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt xanh xao, sau lưng là bọn tiểu nhị, đầu bếp, người rửa bát, kẻ giữ ngựa của Hồng Phúc Lâu, nhìn sơ qua có mười lăm, mười sáu người, này là còn chưa tính bọn tiểu nhị bị cử xuống tầng dưới trông quán.

“Đại... đại... hiệp, người... bi nhân đã mang đến đủ, mời... mời ngài tra khảo!” Một bờ hơi tai, thờ hỏn hà hỏn hỏn, chương quỹ không dám bước vào mà chỉ đứng ở ngoài phòng khom người đưa tay mời Từ Hiền.

Ủm một tiếng tỏ vẻ hài lòng với hiệu suất làm việc của chương quỹ, Từ Hiền đứng thẳng người dậy định bước tới cửa phòng, nhưng vừa nhấc chân lên giống như nghĩ tới gì đó, thế là liền dừng lại.

Bặc! Bặc! Bặc!

Gió cuốn mây tan, Từ Hiền bất ngờ xuất chỉ như lời đinh, vận dụng thủ pháp đặc biệt của【Phong Tẩn Thập Nhị Lưu】mà điểm huyết Triệu Văn Trường, khiến người sau chẳng cách nào động đậy, muốn mượn chân khí trong người giải tỏa huyết đạo cũng không được, chỉ có thể chờ Từ Hiền giải huyết.

“Nguoi có ý gì?” Triệu Văn Trường khàn giọng chất vấn, nhưng cũng không dám buông lời gắt gỏng, bởi hắn tự biết mình bây giờ chính là thịt cá trên thớt dưới dao, sinh tử trong tay người ta.

Từ Hiền đến cả trả lời cũng không thèm, bộ pháp như quỷ mị, vài ba bước đã tới cửa, nhẹ giọng hỏi chương quỹ: “Tất cả ở đây? Có thiếu ai không?”

Gặp chương quỹ kính cẩn đáp rằng không thiếu ai, Từ Hiền lúc này cũng đã soi qua hết Thiện Ác khí sau đầu đám nhân viên Hồng Phúc Lâu, ngoại trừ Ác khí của một tên đầu bếp có hơi đậm một chút ra thì còn lại đều bình thường.

Trò ngón tay về phía tên đầu bếp đó, Từ Hiền hỏi chương quỹ: “Người này thường ngày cũng phụ trách việc giết mổ sao?”

“Vâng thưa đại hiệp, A Phúc trước đây là đồ tể. Sau khi vào Hồng Phúc Lâu thì đa phần chuyện mổ heo, giết gà đều do hắn phụ trách.”

Nghe chương quỹ nói xong, Từ Hiền gật đầu một cái rồi phát tay bảo: “Được rồi, hung thủ không phải nguoi của quán rượu, nguoi có thể yên tâm để họ tiếp tục làm việc.”

“Đa tạ đại hiệp, đa tạ đại hiệp!” Chương quỹ hết sức cảm kích đáp lại, sau đó liếc thân ảnh cứng đờ của Triệu Văn Trường một cái, nhiệt tình hỏi rằng Từ Hiền có cần mình giúp gì nữa không.

“Nguoi, hết phận sự.” Lắc đầu một cái, Từ Hiền lại quay trở vào nhà gian, một lần nữa ngồi xổm trước mặt Triệu Văn Trường, miệng không thốt một chữ, chỉ có hai mắt vẫn dăm dăm nhìn vào hắn.

Hay nói chính xác hơn là nhìn vào luồng Ác khí sau đầu hắn.

Không hiểu sao khi đối diện với đôi thần mục vô tình của Từ Hiền, Triệu Văn Trường liền cảm thấy nhói nhói hai con ngươi, trong lòng dâng lên một nỗi sợ không tên, chỉ có thể nhắm mắt lại mới cảm giác đỡ đi phần nào.

“Ngươi có ý gì?” Vẫn là câu này, và Từ Hiền vẫn giữ thái độ cũ, không thèm trả lời.

Chừng năm nhịp thở sau, Từ Hiền khép đôi mi lại, trong đầu hắn hiện lên hai luồng Ác khí, một là của Triệu Văn Trường trước khi vào Hồng Phúc Lâu, hai là của hắn bây giờ.

Thân là đáng tối cao trong thức hải của chính mình, Từ Hiền ra lệnh cho hai luồng Ác khí ấy nói lại với nhau, sau đó lập tức có phát hiện mới.

“Mặc dù chỉ rất nhỏ, rất nhỏ thôi. Nhưng vẫn là... nhiều hơn?” Từ Hiền đột ngột mở mắt, thần quang thoáng hiện.

“Tên này cũng được coi là đồng phạm gây ra sự tử vong của Cao Đoàn Cung? Chỉ là có khi chính hắn cũng không biết...”

Bắt lấy cái ghế đầu ở góc phòng để ngồi lên, chân trái vắt chéo, tay trái chống cằm, Từ Hiền chếp miệng một cái, giọng điệu ung dung hỏi Triệu Văn Trường ở phía đối diện:

“Nói đi, ngươi trước đó định làm thế nào để hãm hại Cao đại hiệp? Ta cũng nhắc nhở trước, chớ có nguỵ biện. Ta biết ngươi không phải kẻ giết hắn, nhưng trong tình cảnh thế này, nếu không nói thật ra thì chịu thiệt chỉ có ngươi mà thôi.”

“...”

Triệu Văn Trường nhắm mắt nín thở tựa như đã chết, Từ Hiền hỏi xong cũng không có động tác gì thêm, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Cũng chẳng mất bao lâu, hắn liền nghe họ Triệu nói ra một câu, giọng nghe đầy sâu kín:

“Lang Nha Lão Tổ... chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Thật thật giả giả Tàng Vân Lệnh

Lang Nha Lão Tổ chết rồi, mặc dù cái chết của một vị cao thủ Tiên Thiên cũng có thể coi là tin tức giật gân, nhưng nó lại liên quan gì đến chuyện Triệu Văn Trường hãm hại Cao Đoàn Cung?

Không ít người đứng ngoài phòng nghe họ Triệu nói mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, may là có Cố Thịnh Minh giải đáp cho họ. Ngồi xôm xuống bên cạnh thì thế vị thương khách họ Cao, y nhẹ giọng đặt ra nghi vấn:

“Viết biết Lang Nha Lão Tổ chết rồi, không sợ bị lão trả thù, nên ngươi mới dám hạ quyết tâm hại Cao Đoàn Cung? Vậy thì có một chuyện lạ đây, sự phụ của mình chết mà Cao Đoàn Cung không hề hay biết, trái lại thì ngươi mới là kẻ biết trước?”

Cố Thịnh Minh định động vào con dao găm trên ngực họ Cao, nhưng nghĩ đến chuyện Từ Hiền có lẽ sẽ không thích mình phá hư hiện trường, thế là lại đành thôi.

Bước đến chỗ Từ Hiền và Triệu Văn Trường, giữ khoảng cách với mỗi người chừng ba thước, Cố Thịnh Minh cười hỏi: “Không lẽ Triệu Văn Trường ngươi định nói cho ta và Thiên Hồ đại hiệp biết, ngươi là tận mắt nhìn thấy Lang Nha Lão Tổ bị người ta đánh chết hay sao?”

“Sự thật chính là như vậy, ta tận mắt thấy.” Triệu Văn Trường tựa hồ không nghe ra giọng điệu châm biếm của Cố Thịnh Minh, ngược lại còn gật đầu xác nhận y đoán đúng, khàn giọng đáp trả.

“Ta không cần biết ngươi vì cái gì mà hạ quyết tâm sát hại Cao đại hiệp, ta chỉ biết một sự thật rành rành ngươi vì muốn cướp đoạt Tàng Vân Lệnh là được.”

Từ Hiền vừa nói vừa đưa tay lên ra hiệu cho Cố lão tứ đừng xen vào, sau đó khoanh tay lại hỏi rằng: “Nói thử xem, rốt cuộc thì ngươi định dùng mưu kế gì để thực hiện mục đích?”

Triệu Văn Trường muốn gật đầu, nhưng lúc này thì trên người hắn chỉ có đôi mắt và miệng lưỡi là cử động được mà thôi, vậy nên chỉ có thể đáp một tiếng “được”, sau đó mới kể rằng:

“Ngày hôm qua, sau khi tận mắt chứng kiến Lang Nha Lão Tổ chết đi, ta dựa vào Quy Tức Công nên không bị kẻ thù của lão phát hiện, may mắn thoát được một kiếp. Ta vốn cho rằng hôm nay sẽ thấy tin về cái chết của Lang Nha Lão Tổ trên báo, nhưng chuyện đó hoàn toàn không xảy ra, người giết chết Lang Nha Lão Tổ giống như không hề khoe khoang với ai, tựa hồ hẳn muốn chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, chính mình biết.”

“Lúc ấy, ta đã nhìn thấy được cơ hội của mình. Không có Lang Nha Lão Tổ làm chỗ dựa, vậy dù chuyện ta giết chết Cao Đoàn Cung có bại lộ ra thì cũng không cần sợ bị trả thù.”

Nói tới đây, ánh mắt của Triệu Văn Trường đầy vẻ bạc bẽo, đoạn lại kể tiếp: “Tranh thủ lúc tin tức còn chưa đến tai người khác, lại vừa hay gặp Cao Đoàn Cung mời ta uống rượu mừng việc hãn tu luyện Lang Nha Thương tới Dung Hội Quán Thông. Ta tương kế tựu kế, chuẩn bị hai bình rượu độc tới, định thừa dịp này chuốc chết hãn, đáng tiếc...”

Nghe tới đây, Từ Hiền chột gờ tay ngắt lời Triệu Văn Trường, nói ra nghi vấn của mình: “Rượu độc? Theo ta được biết thì Cô tiên sinh vừa mới lấy châm bạc kiểm nghiệm rượu thịt trên bàn, hoàn toàn không có độc tính gì cả.”

Đây cũng là nghi vấn của Cố Thịnh Minh, y thề rằng dù mình đã tuổi trung niên nhưng mắt vẫn còn tinh lắm, chẳng lẽ châm bạc có đổi màu hay không còn chẳng biết?

Lúc này chỉ nghe Triệu Văn Trường cười lạnh: “Đó chính là lý do ta mang theo hai bình. Bởi ta biết Cao Đoàn Cung cẩn thận lắm, ngoài miệng thì xưng huynh gọi đệ, nhưng lần nào ăn uống gì của ta hẳn cũng đều kiểm tra xem có độc không mới dám bỏ vào miệng.”

“Hai bình rượu của ta, nếu uống riêng lẻ từng bình thì không sao. Nhưng nếu trong vòng nửa canh giờ uống xong bình thứ nhất rồi lại uống tiếp bình thứ hai, vậy thì chất độc sẽ tự động hình thành trong bụng hãn, có dùng Giải Độc Đan cũng không kịp rồi. Đáng tiếc, ta còn chur kịp chuốc cho hãn hết bình rượu đầu tiên.”

Nói tới đây, Triệu Văn Trường dùng ánh mắt sắc lạnh liếc Cố Thịnh Minh một cái, giọng điệu khinh thường: “Nếu không tin, vị Cố tiên sinh này có thể thử pha trộn bình rượu còn đầy trên bàn vào chén của Cao Đoàn Cung rồi uống thử xem tư vị thế nào.”

Cố Thịnh Minh nghe vậy cũng không giận, y lúc này chỉ muốn xác nhận xem lời nói của họ Triệu có đúng hay không, thế là mở nắp bình rượu còn chưa khai ra đổ vào trong chén của Cao Đoàn Cung, dùng đũa khuấy lên cho đều rồi đưa châm bạc vào kiểm nghiệm.

Một thoáng chốc sau, lúc y rút châm bạc ra khỏi chén, quả nhiên thấy được phần châm tiếp xúc với rượu trong chén đã biến thành màu đen đậm.

“Quả thật có độc!”

Nghe báo cáo của Cố Thịnh Minh, Từ Hiền gật đầu một cái, sau đó khoát tay ra hiệu cho Triệu Văn Trường nói tiếp.

“Chưa kịp chuốc sang bình rượu thứ hai, ta liền thấy đầu vàng mắt hoa, lập tức nhận ra mình đã bị trúng mê dược. Lúc ấy ta vội vàng lấy Giải Độc Đan trong người ra uống, nhưng hoàn toàn vô ích, chỉ cảm thấy đầu mình càng nặng thêm.”

Trong mắt của Triệu Văn Trường hiện lên một vết khiếp hãi, hãn nói: “Trước khi bất tỉnh, ta vốn tưởng rằng Cao Đoàn Cung đã phát hiện ta muốn hại hãn, cho nên mới tiên hạ thủ vi cường. Nhưng ai mà ngờ...”

Tới đây thì dừng, nhưng Từ Hiền biết là hãn muốn nói ai mà ngờ Cao Đoàn Cung lại chết rồi cơ chứ.

Nhớ lại lời Cao Đoàn Cung từng nói lúc xảy ra hiểu lầm với mình ở trước cửa Hồng Phúc Lâu, Từ Hiền cười nhạt: “Quả thật là giang hồ hiểm ác.”

Không ít tán nhân giang hồ đứng ngoài cửa đều gật đầu đồng cảm trước câu nói này của Từ Hiền, mặc dù Triệu Văn Trường không thành công, nhưng họ đều bị thủ đoạn âm độc này của hãn chấn nhiếp, cũng bắt đầu sinh ra một chút hoài nghi đối với những kẻ được gọi là huynh đệ giang hồ của mình.

“Tiếc thay cho Cao Đoàn Cung, chỉ bãi sư Lang Nha Lão Tổ vài tháng đã luyện được Lang Nha Thương tới Dung Hội Quán Thông, tư chất có thể thấy được lỏm đóm.”

“Ài, không phải sao? Tu tập võ học Trung Thừa Thiên cấp mà có thể tiến bộ thần tốc như vậy, nói rõ Cao đại hiệp chính là truyền nhân tốt nhất của Lang Nha Thương Pháp, nào ngờ...”

“Sư phụ chết hôm qua, đệ tử chết hôm nay, Lang Nha Thương tuyệt hậu, giang hồ lại có thêm một môn võ học cao thâm bị thất truyền.”

“Ài, thế đạo gian nan!”

“...”

Này thì lại là âm thanh bàn luận của một số người khác.

Nhưng Từ Hiền không quan tâm lắm, có được khẩu cung của Triệu Văn Trường, tạm thời cứ cho là họ Triệu không hề nói dối đi, hãn vẫn chưa nghĩ ra lý do nào khác để hung thủ chỉ giết Cao Đoàn Cung mà tha mạng cho Triệu Văn Trường, ngoại trừ...

Hung thủ muốn giả họa cho họ Triệu.

Mà để giả họa, nhất định phải có tang chứng, một thứ tang chứng mà dù họ Triệu có khẩu tài thiệt xán liên hoa cũng không cách nào chối cãi.

Mất lộ tinh quang, Từ Hiền quay sang nhìn Cố Thịnh Minh với ánh mắt nhờ vả, hần nói: “Cố tiên sinh, phiền các hạ lục soát người kẻ này giúp ta!”

Cho rằng Thiên Hồ Hiệp là cao thủ Tiên Thiên, Cố Thịnh Minh đương nhiên không dám làm phật ý hần, mỉm cười đáp lại: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Thiên Hồ đại hiệp, xin giải huyệt cho ta, ta có thể tự làm.” Triệu Văn Trường thấp giọng cầu khẩn, hần không có sở thích đặc biệt của Long Dương, vậy nên cũng chẳng hề muốn bị một người nam nhân sờ soạn tới lui trên người mình.

Nhưng Từ Hiền mặc kệ họ Triệu cầu khẩn hay cầu tiêu, hần chỉ lắc đầu cười khê: “Không được, ngươi bây giờ chính là kẻ phạm tội, không có quyền tự do hoạt động, ở yên đó hưởng thụ sự phục vụ của Cố tiên sinh đi thôi!”

Cố Thịnh Minh: “...”

Ba vết đen xuất hiện trên trán, nét cười trên mặt Cố tứ thúc bỗng cứng đơ, nghe xong lời này của Từ Hiền, y không biết mình có nên tiếp tục soát người Triệu Văn Trường hay không.

Nhưng đó không còn là vấn đề mà người sau quan tâm lúc này, nghe Từ Hiền nói mình là kẻ phạm tội, họ Triệu lập tức tỏ vẻ khó hiểu: “Thiên Hồ đại hiệp, ngươi nói ta phạm tội là có ý gì? Không phải chính đại hiệp đã xác nhận ta không phải người giết Cao Đoàn Cung rồi sao!”

Lắc đầu một cái, Từ Hiền tặc lưỡi mà rằng: “Chắc chắn, ta nói ngươi không phải hung thủ, nhưng điều đó cũng không đồng nghĩa với việc ngươi vô tội. Nghĩ lại đi, Triệu Văn Trường ngươi vốn là có ý định sát hại Cao đại hiệp, đồng thời cũng đã thực hiện mưu đồ giết người của mình, chỉ là bất thành mà thôi, chứ làm thì cũng đã làm, nhiều đó đủ để kết tội ngươi rồi.”

Đoạn hần lại nói với Cố Thịnh Minh: “Cố tiên sinh, phiền ngươi tìm kỹ một chút!”

Cố Thịnh Minh: “...”

Nhìn ra chỗ lão cha và cháu gái nhà mình ở ngoài cửa, lại ngó tới thanh Phi Hiệp đao đang cắm thẳng trên sàn nhà, Cố tứ thúc chỉ có thể nhịn xuống cảm giác bứt rứt trong lòng, nhắm mắt đưa tay.

‘Không được, không thể nhắm mắt.’ Rùng mình một cái, Cố Thịnh Minh lập tức nhận ra mình cần mở to mắt ra mà nhìn, tránh việc nhắm phải thứ không nên nhắm, bóp phải thứ không nên bóp.

Soạt soạt soạt!

Một vài âm thanh lạ vang lên, một trận lục soát tang chứng vốn có thể cực kì bình thường nhưng vì lời nói vô tình của Từ Hiền mà trở nên có phần dị dị xảy ra, chẳng mất quá lâu, Cố gia lão tứ đã moi ra hết những thứ có thể moi ở trên người Triệu Văn Trường.

Bỏ qua mấy món như ngân phiếu, bạc vụn, lọ thuốc, chùy thủ, v.v... các loại đồ chơi nhỏ mà họ Triệu cất giấu, Từ Hiền lúc này phát hiện được hai vật phẩm có thể đẩy Triệu Văn Trường vào chỗ chết.

Đó là hai đồng xu màu cổ đồng, trên bề mặt có khắc hình một thanh cổ kiếm đâm xuyên qua đụn mây.

Tàng Vân Lệnh!

Lúc lấy hai thứ này ra ngoài, con ngươi của Cố Thịnh Minh lập tức co rụt lại, không còn tâm trí đâu mà bận tâm đến chuyện bản thân vừa mới mò nắm một gã đàn ông nữa.

Ở ngoài cửa phòng trọ, đám khách giang hồ vừa thấy được Tàng Vân Lệnh liền trở nên nhón nháo, nhưng nhìn đến cây trường đao cắm ở trước phòng, tất cả bọn họ liền bình tĩnh trở lại.

“Hai cái? Sao có thể...” Triệu Văn Trường lúc này cũng là khiếp sợ vô cùng, không cách nào giấu được sự hoang mang trong mắt.

Ngoại trừ những người không phải nhân sĩ giang hồ trong đám quần chúng vây xem, duy chỉ có Từ Hiền là vẫn thản nhiên khi thấy hai cái Tàng Vân Lệnh này.

Cúi người nhặt chúng lên, vừa cầm vào tay, Từ Hiền lập tức nhú chân mày lại.

‘Trọng lượng khác nhau...’ Thân là kẻ sở hữu không ít Tàng Vân Lệnh, hần có thể xác định trọng lượng của đồng của nợ này là như nhau.

Hai mươi tư cái Tàng Vân Lệnh màu bạc của Lý Bất Mặc hần cũng cầm qua rồi, tuy là có nặng hơn cái màu đồng của hần đôi chút, nhưng nếu trùng sắc thì cả trọng lượng lẫn kích cỡ của chúng đều như nhau.

Khê nhếch môi cười, Từ Hiền giơ hai cái Tàng Vân Lệnh trong tay ra trước mặt Triệu Văn Trường, sau đó vận kinh lên các đầu ngón tay, dễ dàng bóp méo đồng xu bên tay phải.

“Cái này hẳn là của ngươi chứ? Nói đi Triệu Trung Quốc, rốt cuộc là nguyên nhân sâu xa nào đã thôi thúc ngươi tạo nên cái hàng nhái này.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Giả chính là giả, nhưng thật cũng là giả?

“Chỉ lực mạnh quá!”

“Cái gì? Tàng Vân Lệnh là giả?”

“Thiên Hồ đại hiệp tùy ý phá hư như vậy, không giả còn gì.”

“Chưa chắc, Thiên Hồ Hiệp có thể tùy tiện làm hỏng bởi vì hắn là cao thủ Tiên Thiên, Hậu Thiên Tàng Vân Lệnh đối với hắn mà nói không hề đáng giá.”

“Chớ đoán già đoán non, xem Triệu Văn Trường kia trả lời thế nào.”

“Công phu hàm dưỡng của vị Triệu huynh này cũng mạnh quá, bị cao thủ Tiên Thiên giáp mặt chất vấn mà sắc diện hoàn toàn bất biến.”

“Không phải do hắn bị điểm huyết sao?”

“Ặc...”

“...”

Triệu Văn Trường không biết trong đám quần chúng ngoài cửa có người đang khen ngợi mình, cũng không biết vì sao Từ Hiến lại cố ý gọi sai tên của hắn, hắn chỉ biết một điều là bản thân quả thật sở hữu một cái Tàng Vân Lệnh hàng rơm.

Cường ép thu hồi sự chú ý của mình vào cái Tàng Vân Lệnh hàng thật, Triệu Văn Trường cố gắng bình tâm lại, khàn giọng đáp: “Ngươi Tàng Vân Lệnh đúng là của ta. Mục đích của ta khi tạo ra nó...”

Họ Triệu nói tới đây liền ngập ngừng, không biết có nên nói ra cho Từ Hiến được rõ hay không.

Thấy vậy, đao thế sắc bén của Từ Hiến lập tức bùng lên, Cố Thịnh Minh dù không phải kẻ hứng mũi chịu sào cũng phải lui lại ba bước.

Chẳng biết có phải ảo giác của bản thân hay không mà y giống như vừa mới nhìn thấy bóng dáng của Giang Đông Mãnh Hồ - Tôn Kiên lướt qua trước mặt mình.

Nhớ tới mấy quyển Tam Quốc Diễn Nghĩa cất trong túi hành lý, Cố tứ thức tự hỏi liệu có phải quãng thời gian này y đã quá mê muội Tam Quốc?

Cố Thịnh Minh còn như vậy, kẻ trực tiếp đối mặt với đao thế của Từ Hiến như Triệu Văn Trường phải chịu ảnh hưởng như thế nào? Khi mà bản thân hắn cũng là người luyện đao pháp, đặc biệt là cũng từng đọc qua toàn thư Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Lúc này trước mặt họ Triệu nào còn Thiên Hồ Hiệp đâu nữa, cũng không phải Tôn Văn Đài mà thay vào đó là mười vạn đại quân Khăn Vàng, đi đầu là Thiên Công Tướng Quân, Đại Hiền Lương Sư, Thái Bình Đạo Chủ Trương Giác, tiếng trống trận, tiếng tù và, tiếng binh sĩ hò hét, tiếng chiến mã hí vang dồn dập bên tai Triệu Văn Trường, ép cho hắn không cách nào thở nổi, tinh thần gần như suy sụp hoàn toàn.

Mặt mũi hiền hòa, giọng điệu trầm ấm, ý chỉ trách trời thương dân đông đầy hai mắt, Đại Hiền Lương Sư hỏi Triệu Văn Trường: “Mục đích của ngươi là gì?”

Linh tính mạch bảo họ Triệu rằng chỉ cần chịu trả lời, Đại Hiền Lương Sư sẽ giúp hắn giải tỏa thứ áp lực nặng như sơn trong lòng, vậy nên hắn không dám giấu giếm gì nữa, lấy tốc độ nhanh nhất đáp lại rằng:

“Cái Tàng Vân Lệnh giả này, ta dùng nó là để dụ dỗ người trong giang hồ tranh đoạt chém giết. Cứ thế, chờ cho lũ ngu xuẩn đó đánh nhau đã đời, trọng thương gần chết, lần nào ta cũng là người đi ra thu thập tàn cuộc, kiếm lời đầy bòn đầy bát.”

Nếu không phải cơ miệng không thể cử động quá mức, có lẽ Triệu Văn Trường đã không kìm được nụ cười âm lãnh của mình, hắn nói: “Mặc dù chỉ dùng qua vài lần, nhưng đến nay ta đã kiếm được hơn ba ngàn lượng hoàng kim từ việc bán chiến lợi phẩm, quả thật không thể không cảm tạ Độc Cước Đại Sư đã chịu giúp ta chế tạo ra nó.”

“Độc Cước Đại Sư? Là ai?” Từ Hiến thoáng có chút thắc mắc khi nghe được một danh hào mới lạ, và hắn cũng không cần thắc mắc quá lâu, bởi đám quần chúng ngoài cửa ngay lập tức đã giúp hắn giải đáp.

“Trời ạ, không ngờ lại là Độc Cước Đại Sư!”

“Mẹ kiếp, tên này cũng quá may mắn đi!”

“Đó là ai thế?”

“Ngươi vậy mà không biết? Vênh tai lên nghe nè, Độc Cước Đại Sư vân du cửu châu, hành tung bất định. Những kẻ may mắn gặp được lão nhân gia ngài ấy đều được xưng là người hữu duyên.”

“Độc Cước Đại Sư tuy là người nơi cửa Phật, nhưng tay nghề rèn đúc lại thuộc hàng bậc thầy. Chỉ cần tự chuẩn bị vật liệu, mỗi tên người hữu duyên đều được quyền nhờ đại sư tạo cho một món binh khí, áo giáp hoặc là bất cứ thứ gì hần muốn, miễn là lão nhân gia ngài ấy có thể làm được.”

“Biết bao nhiêu danh kiếm bảo binh nhờ vậy mà ra đời, không ngờ tên họ Triệu này lại chỉ cần một cái Tàng Vân Lệnh hàng giả, quả thật phung phí cơ hội trời ban.”

“Phung phí? Ngươi vừa nãy có nghe hần nói gì không đó, Triệu Văn Trường đã kiếm được mấy ngàn lượng vàng chỉ nhờ cái Tàng Vân Lệnh giả đó.”

“Đúng vậy. Hơn nữa trừ khi cơ duyên xảo hợp, bằng không tán nhân giang hồ số khổ như chúng ta làm sao có thể chuẩn bị được vật liệu tuyệt hảo trong thời gian ngắn chứ?”

“Nếu chỉ dùng tới sắt thép bình thường thì đừng nói Độc Cước Đại Sư, dù cho thủ tịch Chú Kiếm Đường của Tàng Vân Kiếm Trang cũng chẳng tạo ra nổi danh kiếm.”

“Vậy tính ra tên họ Triệu này thế mà khôn!”

“Chà chà, đổi lại là ta chắc cũng không nhanh trí được như hần, thật biết tận dụng thời cơ.”

Nghe xong lời bình của chư vị quần chúng, trong lòng Từ Hiền cũng chợt sinh ra vài phần chờ mong được gặp Độc Cước Đại Sư, trở thành người hữu duyên hay không chẳng quan trọng, quan trọng là nếu có thể tận mắt thấy quá trình rèn đúc của lão, hần cho rằng nghề【Thợ Rèn】của mình ắt sẽ có không ít tiến bộ.

Nhưng chuyện ấy chỉ có thể trông chờ vào vận số, việc quan trọng hơn lúc này là giải quyết vụ hung án của Hồng Phúc Lâu.

Nghe Triệu Văn Trường kể xong tội lỗi của mình, Từ Hiền coi như biết được luồng Ác khí của tên này là từ đâu ra. Có lẽ đối với phần lớn nhân sĩ giang hồ thì tội của họ Triệu không đến mức phải chết, nhưng Từ Hiền trong âm thầm đã phán cho hần một cái án tử.

Có điều Từ Hiền tạm thời không thể lộ ý định đó ra được, trước khi Triệu Văn Trường hết giá trị lợi dụng, tên này vẫn chưa được phép chết.

Dựa vào ý chí coi như không tệ của mình, hoặc là vì Từ Hiền đã thu hồi đao thế, Triệu Văn Trường lúc này không còn thấy Trương Giác hay quân Khăn Vàng đâu cả.

Tinh thần tỉnh táo trở lại, họ Triệu không giấu được vẻ khiếp hãi trong mắt, cao giọng thảng thốt: “Ngươi là La...”

Bạc!

Từ Hiền điểm vào á huyết của Triệu Văn Trường, khiến người sau không thể nói được nữa, nhưng hành động này của hần lại khiến đám quần chúng hiểu rằng họ Triệu đã biết được thân phận của Thiên Hồ Hiệp.

Họ La, có thể là ai?

Cổ Thịnh Minh tự hỏi, sau đó nghĩ đến ảo giác vừa rồi của mình, lại thêm hành động giết địch lấy thủ cấp của Thiên Hồ Hiệp ở dưới lầu, về hiểu ra chợt xuất hiện trên nét mặt của y.

“Lẽ nào là vị danh gia thần bí của Giang Hồ Nhật Báo, tác giả của quyển kỳ thư Tam Quốc Diễn Nghĩa, La Quán Trung?”

Cho rằng bản thân đã đoán trúng chân tướng, Cổ Thịnh Minh không giấu được ý cười trong mắt, y bắt đầu nghĩ xem nên bán tin tức này cho Võ Lâm Thời Đại với giá bao nhiêu mới tốt đây.

Từ ngày chuyên mục Thiên Hạ Kỳ Văn xuất hiện trên Giang Hồ Nhật Báo, mặc dù lượng tiêu thụ của Võ Lâm Thời Đại vẫn không hề giảm sút, nhưng bản về danh tiếng lại hoàn toàn bị Giang Hồ Nhật Báo lấn át.

Về mặt địa vị, Võ Lâm Minh giống như cũng bị Long Đăng Bao thị áp chế phần nào, thậm chí có xu thế bị vượt qua.

Võ Lâm Thời Đại đương nhiên không thể nào chấp nhận chuyện đó, vậy nên cũng lập ra chuyên mục Võ Lâm Dị Sự để tranh đua với Thiên Hạ Kỳ Văn.

Đáng tiếc, nếu so về chất lượng tác phẩm, đừng nói là thiên cổ kỳ thư như Tam Quốc Diễn Nghĩa, dù là các loại tình phẩm như Bạch Xà Truyện lúc trước hay Liêu Trai Chí Dị đang được đăng lúc này, đám danh gia của Võ Lâm Dị Sự đều không viết ra được thứ có thể sánh bằng.

Cũng bởi vậy mà cách đây không lâu, Võ Lâm Thời Đại quyết định treo thưởng cho nhân sĩ giang hồ đi tìm La Quán Trung.

Nếu bất kỳ kẻ nào có thể mời, hoặc “mời” được La Quán Trung tới Võ Lâm Minh, vậy thì võ học từ Hạ Thừa tới Thượng Thừa trong tàng thư các của Võ Lâm Minh tùy hấn chọn bốn môn.

Đương nhiên, nếu trong quá trình “mời” mà phát hiện La Quán Trung có võ công quá cao, vậy thì dù là một môn Tuyệt Học cũng có thể trở thành tiền thưởng.

Cố Thịnh Minh không dám mơ cao Tuyệt Học hay Thượng Thừa, nhưng chỉ cần tin tức của mình có thể đổi được Trung Thừa Địa hoặc Thiên cấp, y cũng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Từ Hiền không biết Cố lão tử đang tính đường bán hấn lấy tiền, hấn lúc này đang áp sát lại gần Triệu Văn Trường, giọng điệu lạnh nhạt mà rằng: “Ta hỏi, ngươi nói. Những chuyện không liên quan, chớ nhắc. Được, hay không?”

Giọng đầy hằn ý, mắt đầy sát khí, đây là những thứ họ Triệu có thể nhìn ra trên mặt Từ Hiền, hấn vội vàng “ừm, ừm” mấy tiếng, ánh mắt chân thành tỏ ý sẽ tuân mệnh nghe theo.

“Tốt.”

Bặc!

Giải huyết cho Triệu Văn Trường, Từ Hiền đưa cái Tàng Vân Lệnh hàng thật ra trước mặt hấn, sau đó bèn hỏi: “Có phải của ngươi hay không?”

“Không phải.” Họ Triệu đáp lại cực nhanh.

“Ta xác nhận lại một lần nữa, rằng trước khi hôn mê, ngươi có trộm được Tàng Vân Lệnh của Cao Đoàn Cung hay không?”

“Không hề. Cao Đoàn Cung rất cẩn thận, chưa từng để lộ Tàng Vân Lệnh ra trước mặt ta, ta cũng không biết hấn giấu ở chỗ nào để mà trộm, chỉ biết là hấn luôn mang theo trên người thôi.”

“Ừm...”

Từ Hiền bắt đầu lâm vào trầm tư, trước mặt là giao diện nhiệm vụ, hai con ngươi tưởng như đang thất thần của hấn thật ra đang xoáy sâu và bốn chữ “trộm long tráo phụng”, suy đoán thâm ý trong đó.

“Trộm long tráo phụng, lấy giả đổi thật, nhưng cả thật cả giả đều ở đây, lẽ nào hung thủ đơn thuần chỉ vì giết Cao Đoàn Cung giá họa cho Triệu Văn Trường mà thôi, hấn không cần Tàng Vân Lệnh?”

Từ Hiền bóp mạnh cái Tàng Vân Lệnh trong tay, nhưng đến cả một vết xước hấn cũng không thể tạo thành, đủ để thấy kỹ thuật rèn đúc của Tàng Vân Kiếm Trang ghê gớm cỡ nào.

“Chờ đã, cái Tàng Vân Lệnh này chắc chắn là thật. Nhưng đối với hung thủ, có khi nào giá trị của nó... chỉ xứng với một món...”

Thần quang xẹt qua trong mắt, Từ Hiền cảm giác như mình vừa nắm được một manh mối quan trọng.

“...hàng giả?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Từ tiên sinh tiếp cận chân tướng

Tùy ý ném cái Tàng Vân Lệnh trong tay lên trên bàn, Từ Hiền đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Triệu Văn Trường, lạnh nhạt hỏi rằng: “Ngươi và Cao Đoàn Cung quen biết được bao lâu?”

“Chín năm.” Họ Triệu đáp lại ngắn gọn, giống như không quá thích nói đến chủ đề này.

Từ Hiền cũng không hỏi thêm, hấn vốn chẳng quan tâm tình cảm huynh đệ keo hồ của Triệu Văn Trường với Cao Đoàn Cung, hỏi như vậy chỉ để xác định một chuyện mà thôi.

“Vì lợi ích bản thân, chín năm giao tình huyễn trong sớm tối, Triệu đại hiệp quả có phong thái của bậc anh hùng.” Cố Thịnh Minh cười mỉa mai, Triệu Văn Trường chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Đám quần chúng ngoài kia có người lên tiếng mắng mỏ họ Triệu, nhưng cũng có người im lặng không nói.

Bởi những kẻ như vậy đều nghĩ rằng, nếu gặp phải lợi ích đủ lớn, đừng nói là huynh đệ giang hồ, dù cho tay chân ruột thịt thì họ cũng có thể bán đứng.

“Đến cả vị hảo huynh đệ biết nhau chín năm mà Cao đại hiệp cũng chưa từng một lần cho xem bảo bối, vậy có cơ sở gì để nói cái Tàng Vân Lệnh này chính là cái vốn thuộc về y?” Từ Hiền chậm rãi bước đến chỗ thi thể của Cao Đoãn Cung, ánh mắt có phần đăm chiêu khi liếc qua cái đồng xu nhỏ nằm trên bàn.

“Tàng Vân Kiếm Trang a Tàng Vân Kiếm Trang, mặc dù nhờ các người mà ta có không ít nhiệm vụ để làm, nhưng cũng vì các người mà biết bao nhiêu người đã chết rồi chứ? Những kẻ ác ôn thất đức, chuộng danh háms lợi chết thì cũng thôi đi, một kẻ làm không ít thiện sự, có tiềm năng đột phá Tiên Thiên cũng bị các người gián tiếp hại chết, thiên hạ này lại tổn thất một vị hiệp giả tương lai.”

Có thể trong vòng vài tháng luyện một môn thương pháp Trung Thừa Thiên cấp đến Dung Hội Quán Thông, theo Từ Hiền thấy thì dựa vào tư chất bậc này, chuyện Cao Đoãn Cung có thể đột phá Tiên Thiên chỉ là sớm muộn, cho nên mới thăm cảm khái như vậy.

Từ Hiền rút con dao trên ngực Cao Đoãn Cung ra, kiểm tra trông mắt lần đầu lưỡi của vị thương khách này, có thể xác nhận là y không chết do trúng độc.

Đương nhiên, cũng có thể loại độc mà hung thủ dùng có phần đặc biệt, vậy nên không có biểu hiện như các loại độc thông thường cũng chưa biết chừng.

Nhưng nguyên nhân tử vong đối với Từ Hiền mà nói không hề quan trọng, bởi vì theo lời Triệu Văn Trường nói thì mười phần chắc chắn là Cao Đoãn Cung bị giết trong lúc hôn mê, không trải qua quá trình đấu võ nào, vậy nên muốn dựa vào vết thương trên người họ Cao để xác định lộ số chiêu thức, cảnh giới võ đạo của hung thủ chỉ là chuyện viễn vông.

Roẹt!

Xé rách áo ngoài của Cao Đoãn Cung, Từ Hiền kiểm tra da thịt ở phần thân trên của y, rõ ràng là ngoại trừ vết thương do dao găm vào thì không còn thương tích nào khác, cả một chỗ bầm cũng không có chứ đừng nói chướng ấn, quyền ấn.

Hai viên bi sắt trượt xuống lòng bàn tay, Từ Hiền cách không đã huyệt, dùng thủ pháp của【Phong Tẫn Thập Nhị Lưu】giải huyệt cho Triệu Văn Trường, nhưng Đan Điền của người sau vẫn bị hấn phong ấn, tránh cho một số phiền phức không đáng có.

Từ Hiền giải huyệt cho họ Triệu đương nhiên là có mục đích, ngoắc vị “hảo” huynh đệ này đến chỗ mình, hấn vỗ bàn một cái rồi hỏi: “Trước khi hôn mê bất tỉnh, người có còn nhớ mình và Cao đại hiệp ngồi ở vị trí nào hay không? Thử dựng lại hiện trường lại ta xem.”

Đồ vật trên bàn lần ghế ngồi dưới bàn đều bị làm lộn xộn, vậy nên hẳn không thể dựa vào đó mà xác định vị trí ngồi của hai người, chỉ có thể nhờ tới họ Triệu.

Triệu Văn Trường không nói gì, chỉ gật đầu một cái rồi chấp hành theo yêu cầu của Từ Hiền. Dựng đứng mấy cái ghế đang nằm lẫn lộn trên sàn, Triệu Văn Trường đặt mông ngồi xuống, sau đó chỉ tay về phía đối diện rồi nói: “Ban nãy ta ngồi ở đây, Cao Đoãn Cung ngồi ở kia, từ đầu tới cuối chưa từng rời chỗ.”

“Được, ta đã rõ.” Từ Hiền nói xong lại điểm huyệt họ Triệu, khiến tên này thay vì ngồi đờ dưới đất thì giờ có thể chuyển lên trên ghế.

“Theo vị trí này, không có ai trực diện với cửa sổ, nếu có người có thể vô thanh vô tức đu ở mép cửa, nhân lúc người trong phòng đang chề chén say sưa mà thổi khói mê vào, vậy khó lòng mà bị phát hiện cho được.”

Từ Hiền mặc kệ ánh mắt ám ức của Triệu Văn Trường, bỏ qua thi thể của Cao Đoãn Cung mà bước đến gần cửa sổ, thò đầu ra ngoài đón gió.

“Chỗ này không bị đại thụ che chắn...” Hắn đưa tay kéo cánh cửa bên phải vào, quả nhiên thấy được trên phần thanh gỗ có bốn vết lõm, đặt các ngón tay vào thì hoàn toàn vừa khớp, chứng thực cho suy đoán trước đó của bản thân.

Buông cửa sổ ra, viên nguyệt quang thạch trưng dụng được trong mật thất của An Lăng xuất hiện trên tay Từ Hiền, hắn đưa nó rọi sát vào chỗ hư hại trên thành cửa sổ, đồng thời cúi người xuống nhìn kỹ.

Bị ký ức tiền kiếp ảnh hưởng, hẳn trước đó cho rằng đây chỉ là manh mối giả do hung thủ dùng để đánh lạc hướng, nhưng sau một hồi bắt tay vào tra án, Từ Hiền mới lĩnh ngộ ra một điều rằng manh mối giả cũng là manh mối, hẳn có thể dựa vào đó để hiểu rõ hơn về hung thủ cơ mà.

Án nhẹ vào phần bề mặt gỗ bị hư hại, dựa vào nhãn lực của một người【Thợ Mộc】cấp sáu, Từ Hiền đứng là có phát hiện quan trọng sau một hồi nghiên cứu cái manh mối “giả” này.

Nắm chặt viên nguyệt quang thạch trong tay, sống lưng thẳng tắp, Từ Hiền lui ra đằng sau ba bước, sau đó đột nhiên vận khinh công bay ra ngoài cửa sổ, chân khí đi xuống huyệt Dũng Tuyền ở chân trái, vững vàng đạp lên thành cửa sổ để mượn lực.

Tiếng động mà hắn tạo ra cũng không nhỏ, nhưng để truyền xuống lầu một thì e rằng không thể.

Vụt!

Phi thân trở lại gian phòng qua khung cửa sổ, Từ Hiền lấy nguyệt quang thạch rọi vào chỗ thành cửa sổ bị mình đập hỏng, sau đó nhìn lại chỗ do hung thủ gây nên, gật gù tỏ vẻ hài lòng, cho ra kết luận:

Kết cấu bên trong bị hao tổn nghiêm trọng, quả nhiên là do Tiên Thiên cương khí gây ra. Hung thủ là võ tu Tiên Thiên cảnh.

Câu sau được hắn nói lên thành tiếng, lập tức dẫn phát âm thanh xôn xao của quần chúng vây xem

“Cái gì, lại là cao thủ Tiên Thiên?”

“Làm sao có thể xác định?”

“Nhìn ra cửa sổ đi, chẳng phải ban nãy chường quỹ có xác nhận chỗ đó mới bị hao tổn hay sao, đoán chừng chính là hung thủ gây ra. Vừa rồi Thiên Hồ đại hiệp vận khinh công nhảy ra cũng cố ý đập lên thành cửa sổ, e chừng chính là muốn dựa vào vết tích hư hại để xác nhận trình độ võ công của hung thủ.”

“Hóa ra là thế, thụ giáo rồi huynh đài!”

“Nhưng có điểm vô lý nha các ngươi, cao thủ Tiên Thiên lại đi cướp Hậu Thiên Tàng Văn Lệnh làm gì? Hơn nữa cuối cùng còn để lại giá họa cho Triệu Văn Trường, không lẽ mục đích của hung thủ chỉ có vậy?”

“Này cũng dễ hiểu thôi. Chẳng phải Triệu Văn Trường có nói Lang Nha Lão Tổ bị cừu nhân đánh chết rồi sao? E rằng tên cừu nhân đó có mối thâm thù rất nặng với Lang Nha Lão Tổ, không chỉ muốn trả thù lão mà còn muốn trả thù cả đệ tử lão là Cao Đoàn Cung, thậm chí đến cả bằng hữu của Cao Đoàn Cung, kẻ đó cũng không có ý định buông tha.”

“Thử nghĩ mà xem, tại sao sau khi giết chết được Lang Nha Lão Tổ, tên cừu nhân kia lại không loan tin cho người người cùng biết chiến tích của mình? Rất có thể là hắn đã phát hiện Triệu Văn Trường nhìn lên, cho nên tương kế tựu kế, vờ như không biết để dẫn dụ họ Triệu ra tay với hảo huynh đệ của mình. Khiến Cao Đoàn Cung bị chính huynh đệ của mình phản bội, này chẳng phải là cách trả thù rất ngọt ngào sao?”

“Vậy tại sao người giết Cao Đoàn Cung vẫn là hắn chứ không phải Triệu Văn Trường?”

“Này có gì khó hiểu đâu, đơn giản là cuối cùng hung thủ cảm thấy vẫn nên do bản thân tự tay giết chết đệ tử của kẻ thù mới tốt. Còn về Triệu Văn Trường, e rằng tên hung thủ này chính là vì kiêng kỵ Tiểu Lộc Nữ Hiệp, vậy nên mới giá họa cho họa Triệu, tẩy thoát hiềm nghi của mình.”

“Ồi chao, nghe quân một buổi như đọc sách mười năm, tại hạ trước giờ không phục ai, nhưng hôm nay nguyện xưng huynh đài là trí giả.”

“Quá khen, quá khen! Ngươi không biết đó thôi, ta lăn lộn Sa Đà Huyện mười năm, từ trước đến nay luôn được gọi là Sa Đà tiểu Gia Cát. Suy đoán phá án gì đó với ta chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

“Huynh đài, hình như Gia Cát tiên sinh mới sinh ra hồi đầu năm nay thôi?”

“À, ha ha...”

Nghe vị Sa Đà tiểu Gia Cát ở ngoài cửa suy luận cả buổi, Từ Hiền chỉ biết cười nhạt.

Cầm thanh dao găm nhuộm máu lên tay, múa may chơi đùa, hắn quay lại ngồi xuống bàn rượu, nhìn thẳng vào mắt Triệu Văn Trường, thân nhiên hỏi rằng:

“Triệu Phụng Tiên, ngươi dám chắc là trước khi đến Hồng Phúc Lâu, chỉ có một mình ngươi biết chuyện Lang Nha Lão Tổ đã chết rồi không?”

Một lần nữa bị Từ Hiền gọi sai tên, họ Triệu giận mà không dám nói gì, khàn giọng đáp: “Đương nhiên, nếu người giết chết lão không nói cho kẻ khác biết, vậy trên đời này cũng chỉ còn ta biết chuyện ấy thôi.”

Từ Hiền gật gù, hắn cảm thấy mình đã cách chân tướng rất gần rồi, nhưng vẫn thông thả hỏi tiếp: “Vậy Cao đại hiệp có từng nói cho ngươi biết, hắn có được Tàng Văn Lệnh bằng cách nào hay chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Nghi vấn cuối cùng của tiên sinh

Sau khi đã loại bỏ tất cả những điều bất khả thi thì trường hợp còn lại, dù có vô lý đến đâu, vẫn chính là chân tướng.

Đó là lỗi suy luận của một bậc thầy phá án, cốt lõi nằm ở chỗ triệt tiêu được càng nhiều khả năng xảy ra càng tốt.

Từ Hiền hiển nhiên không có loại tài nghệ này, nhưng hắn có hệ thống hỗ trợ, huống hồ đối thủ của hắn cũng không phải loại hung phạm siêu phàm gì.

Thứ siêu phàm duy nhất chỉ nằm ở chỗ hung thủ có vũ lực Tiên Thiên cảnh, nhưng may mắn làm sao, Từ Hiền cũng có loại năng lực siêu phàm ấy.

Vậy nên chỉ cần xác định được hung thủ là kẻ nào, Từ Hiền có thể tuyên bố vụ án này đã được phá.

Cũng sắp rồi, chỉ cần Triệu Văn Trường giúp hắn trả lời một vài câu hỏi.

“...Cao Đoàn Cung được Lang Nha Lão Tổ trao cho Tàng Văn Lệnh hồi mừng một năm nay, nghe hắn nói, đó chính là quà Tết, cũng như phần thưởng khích lệ hắn vì đã chăm chỉ khổ luyện Lang Nha Thương đến cảnh giới Giá Khinh Tự Thực.”

Triệu Văn Trường khàn giọng đáp lại, nhắc tới chuyện này, trong mắt hắn chợt hiện lên mấy phần không cam lòng, có phần ghen tức với việc Cao Đoàn Cung tốt số được cao thủ Tiên Thiên thu làm đồ đệ.

Từ Hiền nhìn thấu ánh mắt đó, chỉ cảm thấy kẻ này đã hết thuốc chữa. Nhưng chẳng sao, bởi hắn cũng không định giúp họ Triệu chữa bệnh, nếu có phải dùng tới, liều thuốc duy nhất của hắn sẽ là một viên thuốc được làm bằng sắt.

Thấy họ Triệu tránh né ánh mắt của mình, Từ Hiền cũng không tiếp tục làm khó hắn, cười nhạt một tiếng rồi chuyển ánh nhìn đến con dao mà mình vừa cầm lên bàn.

Hoặc nói chính xác hơn là chuôi dao, phần chuôi to tròn như một cán thương.

Coong!

Tiếng sắt thép va chạm vang lên, Từ Hiền đưa tay búng nhẹ vào chuôi dao khiến nó rung lắc không ngừng, miệng thì tiếp tục hỏi Triệu Văn Trường:

“Triệu đại hiệp, trước ngày hôm nay, Cao Đoàn Cung có thường gặp phải chuyện nhân sĩ giang hồ tới đánh cướp Tàng Văn Lệnh hay không?”

“Hắc, sau lưng hắn có Lang Nha Lão Tổ, làm gì có kẻ đuôi mù nào dám tới tìm chết, chừng mười ngày nửa tháng mới có một thứ ngu xuẩn như vậy mà thôi.” Triệu Văn Trường nói như đang mỉa mai.

Từ Hiền chỉ lắc đầu cười nhạt, giọng điệu ý nhị mà rằng: “Vậy người có điều không biết, nội trong tôi nay thôi, đã có bảy thứ ngu xuẩn thay phiên xuất hiện rồi đấy.”

“Sao có thể như thế?!”

Triệu Văn Trường thảng thốt, Cố Thịnh Minh và một số người đầu óc nhanh nhạy đứng ngoài cửa cũng nhận ra chỗ đáng nghi trong chuyện này.

“Có gì không thể đâu nào. Chỉ cần những kẻ ấy cũng giống người, cũng là người duy nhất chứng kiến cái chết của Lang Nha Lão Tổ, cũng đều sinh ra ý nghĩ nhân lúc chưa ai biết tin mà ra tay giết người, thế là được rồi.”

Từ Hiền vừa dứt lời, tay phải của hắn cũng buông thõng xuống. Vào lúc này, dù không ai thấy được, nhưng có một sự thật là thanh Phi Hiệp đao cắm ở trước cửa đang run lên nhè nhẹ.

“Cố tiên sinh, phiền người giúp ta mang thanh trường thương của Cao đại hiệp lại đây.”

Nghe hắn nhờ vả, Cố Thịnh Minh gật đầu một cái rồi đưa mũi giày hất cán thương đang nằm trên sàn lên, bắt gọn vào tay rồi bước đến đưa cho Từ Hiền.

Nâng cao thanh trường thương, nhìn phần chuôi bị khoét rỗng ở đầu cán thương, Từ Hiền điềm đạm cất giọng, âm thanh không chút cảm tình:

“Cây thương này làm bạn Cao đại hiệp đã bao lâu rồi, người liệu có biết?”

“Ta biết. Cao Đoàn Cung từng nói với ta, đây chính là lễ vật nhập môn của Lang Nha Lão Tổ dành cho hắn, tuy không phải tác phẩm của danh gia, nhưng cũng là do một vị thợ rèn thâm niên chế tạo, có thể xem là tinh phẩm. Cao Đoàn Cung quý nó lắm, đến cả tôi nhà xí hắn cũng phải mang theo, đi ngủ cũng phải xách cùng lên giường, hơn nữa chưa bao giờ cho người khác chạm vào.”

Họ Triệu nói một mạch cho xong.

“Câu hỏi cuối cùng, người có ấn tượng gì với thứ này hay không, người có từng thấy qua nó?” Từ Hiền một lần nữa búng nhẹ vào con dao trên bàn.

Nghe được đây là câu hỏi cuối cùng, Triệu Văn Trường trầm thờ phào nhẹ nhõm, xem ra hắn không cần phải chịu thứ áp lực nặng nề khi đối diện với Từ Hiền nữa.

Hai mắt chăm chú nhìn thật kỹ, chừng mười hơi thở sau, họ Triệu thành thật đáp rằng: “Ta chưa từng gặp qua nó.”

Đáp xong, thấy Từ Hiền chỉ im lặng gật gù, hắn chợt cảm giác được có gì đó không đúng ở đây.

Câu hỏi cuối cùng, câu hỏi cuối cùng... Câu hỏi cuối cùng?!

Cảm giác lạnh lẽo bao phủ toàn thân, mạch máu từ đầu đến chân cứng ngắc như đã hóa thành hàn băng, Triệu Văn Trường kinh hãi bật thốt:

“Thiên Hồ đại hiệp...”

Phập!

Họ Triệu chỉ kịp kêu lên thân phận thứ hai của Từ Hiền liền bật tiếng, bởi lẽ đầu của hắn lúc này đã không còn nằm ở trên cổ.

Phi Hiệp đao nơi tay, lưỡi đao không nhiễm chút máu, Từ Hiền lẳng lặng nhìn thi thể không đầu của Triệu Văn Trường, ánh mắt chẳng có một chút cảm tình.

Chờ ba nhịp thở qua đi, thân hình của họ Triệu đổ ầm xuống sàn, máu từ phần cổ lúc này mới bắt đầu chảy ra, vừa hay tạo thành một dòng suối đỏ bất chèo qua vết máu của Cao Đoàn Cung.

Đặt Phi Hiệp đao cạnh cây thương ở trên bàn, Từ Hiền lúc này chẳng hề ngại bẩn, đi tới chỗ thi thể Triệu Văn Trường, xé lấy y phục của họ Triệu, sau đó dùng nó quấn lại cái thủ cấp đang nằm lộn lốc trên sàn.

Nhờ có【Thiên Văn Bảo Y】trên người, từ đầu chí cuối hắn chẳng hề nhiễm phải bất kỳ máu tanh.

“Sáu.” Để chiến lợi phẩm của mình lên một cái ghế đầu, Từ Hiền thản nhiên như không có gì xảy ra, một lần nữa ngồi lại vị trí cũ, tay trái cầm con dao, tay phải nâng cán thương, tìm cách... nối hai thứ này lại với nhau?

Cũng không có gì khó khăn, một tiếng “cách” vang lên sau khi Từ Hiền ấn mạnh vào chuôi dao, lưỡi đao lập tức được giấu một cách hoàn hảo vào trong cán thương, nếu chỉ dựa vào mắt thường thì khó nhìn ra chỗ khớp nối.

Cũng may là Từ Hiền có trí nhớ siêu phàm, khi giao thủ với Cao Đoàn Cung thì hắn đã nhớ kỹ được hình dạng của thanh trường thương trong tay y.

Cho nên vào lúc nhìn thấy hiện trường vụ án, hắn lập tức phát hiện con dao cắm trong ngực y chính là phần đầu cán thương.

Cố Thịnh Minh hết sức bất ngờ trước phát hiện này của Từ Hiền, hơn nữa từ mấy câu vấn đáp ngắn ngủi của hắn và Triệu Văn Trường, y giống như đã nhận ra đối tượng mà Từ Hiền hoài nghi là ai.

Mặc dù kinh hãi thầm hô một câu ‘Sao có thể?’, nhưng Cố Thịnh Minh cũng biết tất cả đầu mâu lúc này đều đang chia về phía người kia.

Trái với Cố tứ thúc, đám quần chúng ngoài cửa lại càng kinh ngạc hơn với thủ đoạn vừa rồi của Từ Hiền.

“Mới nãy... là cách không lấy vật?”

“Nghĩ ngờ gì nữa, người chẳng phải tận mắt chứng kiến rồi sao, thanh trường đao tự động bay vào trong tay hắn.”

“Hoặc là nội lực vô cùng thâm hậu, hoặc là học được Kỳ Công Dị Thuật, dù là trường hợp nào đi chăng nữa... Thiên Hồ đại hiệp, thâm bất khả trắc.”

“Hơn nữa người có thấy không, đao vừa rồi...”

“Ừm, nhanh quá, hoàn toàn chẳng thể theo kịp. Nếu đổi lại là ta, e rằng cũng bị một đao chém chết.”

“Không thể trâu vào...”

“...”

Đám quần chúng ngoài cửa bàn luận xôn xao, nhưng họ không hề biết Từ Hiền chẳng hề có cái gọi là nội lực vô cùng thâm hậu, hay là học được Kỳ Công Dị Thuật nào cả.

Hắn có thể cách không thu hồi Phi Hiệp đao, đơn giản chính là cây vào khối kim loại mà hắn đã dung nhập vào nó mấy ngày trước:【Quy Chủ Lữ】.

Đó là một thứ kim chất màu trắng bạc, nếu như được dùng để rèn đúc binh khí, trong quá trình tôi luyện lại nhỏ huyết nhận chủ, vậy thì dù không có nội lực siêu cường hay thủ đoạn đặc dị, Từ Hiền vẫn có thể thu hồi binh khí từ xa chỉ bằng một ý niệm.

Phẩm chất, hàm lượng【Quy Chủ Lữ】càng cao, khoảng cách mà hắn có thể thu hồi càng xa.

Một trượng, tạm thời thì đó là khoảng cách tối đa mà Từ Hiền có thể thu hồi Phi Hiệp đao. Hết cách rồi, ai bảo hệ thống keo kiệt như thế chứ, chỉ cho một khối【Quy Chủ Lữ】bé tẹo.

Nhưng bây giờ không phải lúc để Từ Hiền lên án Hiệp Đạo Giang Hồ, chuyện quan trọng lúc này là hắn đã xác minh được hung thủ là ai.

Cách!

Một lần nữa tháo rời chuỗi dao khỏi cán thương, Từ Hiền lấy từ trong tay áo ra một cây chủy thủ với phần lưỡi dài hơn, dùng mũi chủy thủ cạo mạnh phần khoang rỗng trong cán thương, âm thanh “ken két, ken két” đầy chói tai vang lên.

Được một lúc hần mới rút chủy thủ ra, lập tức phát hiện ở đầu lưỡi dao xuất hiện một chút bột phấn có màu cổ đồng, thứ nhan sắc hoàn toàn trùng khớp với màu của Hậu Thiên Tàng Vân Lệnh.

Nghĩa lại con dao của Cao Đoàn Cung, thật trùng hợp làm sao, ở phần đầu mũi dao cũng có loại màu sắc như vậy.

Quay sang nhìn Cố Thịnh Minh, bắt gặp ánh mắt như có điều hiểu ra của y khi thấy cây chủy thủ trong tay mình, Từ Hiền khẽ cười bảo rằng: “Cố tiên sinh có phải đã phát hiện gì đó, chỉ bằng nói ra cho mọi người cùng biết.”

Trái với những lần trước, sau khi nghe được yêu cầu này của Từ Hiền, Cố Thịnh Minh không răm rắp làm theo mà bắt đầu đắm chiêu suy nghĩ.

Bởi vì chuyện này chẳng những liên quan đến tính mạng của y mà còn... cả nhà họ Cố.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Lấy giả làm thật, lấy thật làm giả (1/2)

Từ Hiền nhìn ra sự chán chường của Cố Thịnh Minh, biết y phải lo nghĩ cho bản thân lẫn gia tộc, vậy nên cũng không ép.

Vì đề chân tướng càng có sức thuyết phục, cho nên Từ Hiền muốn nó sẽ được nói ra từ miệng kẻ khác, nhưng nếu điều đó có thể gây hại cho họ thì đành thôi vậy, tự bản thân hần cũng có thể.

“Hung thủ giết chết Cao đại hiệp, giá họa cho Triệu Văn Trường, chính là Lang Nha Lão Tổ.”

Nghe Từ Hiền lấy giọng điệu thản nhiên như không nói ra điều này, ngoại trừ Cố Thịnh Minh đã đoán được phần nào, đám quần chúng đứng ngoài cửa phòng đều đột nhiên biến sắc, nét mặt kinh hãi, trong lòng như có sóng to gió lớn nổi lên, chấn động không cách nào kể xiết.

“Sao có thể như vậy?”

“Trời ạ, ta lúc đầu nghe Sa Đà tiểu Gia Cát giảng xong còn cảm thấy mình đã hiểu rõ mọi chuyện, nhưng giờ chỉ thấy đầu óc quay cuồng mà thôi!”

“Phải đó tiểu Gia Cát huynh, chuyện này rốt cuộc là thế nào, ngươi mau mau giải hoặc giúp bọn ta.”

“Cái này... Khả khả, chân tướng chuyện này ta đã rõ, nhưng Thiên Hồ Hiệp đã lên tiếng trước, ta cũng không bao biện làm thay, chỉ bằng các ngươi chờ nghe hần nói là được rồi.”

“Ngươi nói cũng phải, để ta chờ xem Thiên Hồ đại hiệp nói thế nào. Nếu mà hần giải thích không hợp lý, ta nhất định sẽ, sẽ... bỏ đi.”

“Xi, chết nhất! Nếu đổi lại là ta, nhất định phải giậm chân một cái mới hả giận.”

“Huynh dài gan dạ!”

“Quá khen, quá khen...”

“...”

Từ Hiền không quan tâm đến mấy vai hề ở ngoài cửa, ngoắc tay cho gọi chương quỹ của Hồng Phúc Lâu vào phòng nghe giảng, hần bắt đầu nói ra những thứ mà bản thân suy luận được.

“Tại sao ta lại cho rằng hung thủ chính là Lang Nha Lão Tổ? Chuyện này phải nói đến sơ hở đầu tiên của lão, đó chính là dấu đạp chân nơi cửa sổ. Dựa vào vết tích mà lão gây ra, ta có thể khẳng định rằng hung thủ có cánh giới Tiên Thiên, và cũng chỉ có một người. Bởi vì lấy Tiên Thiên đối phó Hậu Thiên, một người là đủ rồi, huống hồ lão còn dùng đến thuốc mê.”

“Đương nhiên, cao thủ Tiên Thiên trong thiên hạ nhiều biết bao nhiêu cho kể, nội trong địa bàn một quận, thậm chí một phủ cũng có khối người, sao nhất định phải là Lang Nha Lão Tổ?”

Từ Hiền đặt ra nghi vấn, sau đó từ tốn giải thích cho tất cả cùng nghe: “Nói tới vấn đề này, nhất định phải nhắc tới cách mà hung thủ giết chết Cao đại hiệp.”

Cầm con dao găm trên tay, Từ Hiền giả vờ làm động tác đâm về phía chưởng quỹ khiến y sợ hết cả hồn, sau đó nhấc lấy thanh trường thương lên, nói con dao một cách gọn gàng vào đầu chuôi thương.

“Đây cũng chính là sơ hở thứ hai của Lang Nha Lão Tổ, đó là việc lão dùng chính món binh khí mình tặng cho Cao Đoàn Cung để giết chết y. Thử nghĩ mà xem, đến cả người hảo hữu chín năm như Triệu Văn Trường cũng không hề biết về sự tồn tại của con dao ẩn trong cán thương, thế mà hung thủ lại biết để dùng nó đâm chết Cao đại hiệp, như vậy...”

“...ngoại trừ chính người đã tặng thanh trường thương này cho y, cùng với vị thợ rèn đã chế tạo ra nó, làm gì còn có ai biết được bí mật này.”

“Đặt trường hợp vị thợ rèn này cũng có tu vi võ đạo Tiên Thiên cảnh, thế thì đối tượng tình nghi cũng chỉ còn hai người mà thôi.”

Bốc lấy mấy hạt đậu rang muối ở trên bàn, cũng không chê đây là đồ ăn của hai kẻ vừa mới chết, Từ Hiền bỏ vào mồm nhai chóp chép, sau đó tiếp tục nói:

“Việc chúng ta cần làm bây giờ là xác định giữa Lang Nha Lão Tổ, cùng vị thợ rèn chưa biết tên đột nhiên bị lôi vào chuyện này, ai mới là hung thủ thật sự. Mà cách để xác nhận cũng rất dễ, đó là tìm ra động cơ tại sao hung thủ phải giết Cao đại hiệp, lão muốn gì ở Cao đại hiệp?”

“Nguyên nhân của phần lớn các vụ sát nhân thường chỉ có ba điều sau đây, một là để báo thù, hai là để đạt được lợi ích, và ba là để thỏa mãn ham muốn giết chóc đơn thuần.”

“Trường hợp thứ ba không thường thấy, có thể tạm bỏ qua không nói đến, còn hai trường hợp còn lại, chúng ta bắt đầu nói đến trường hợp một trước, đó là báo thù.”

Đặt mông ngồi xuống ghế, Từ Hiền ra hiệu cho Cố Thịnh Minh và chưởng quỹ cũng lấy ghế mà ngồi, sau đó mới tiếp tục với buổi diễn thuyết của mình.

“Ban nãy có vị Sa Đà tiểu Gia Cát nói đến trường hợp này, nếu đặt giả thuyết kẻ báo thù đó chính là vị thợ rèn, vậy thì nghe vào cũng có phần hợp lý...”

Tiểu Gia Cát của Sa Đà Huyện nghe tới đây, chưa kịp lên mặt thì đã bị Từ Hiền tạt cho một gáo nước lạnh.

“...nhưng nếu nghĩ kỹ lại, phần vô lý lại chiếm nhiều hơn. Tại sao lại nói như vậy, đó là bởi vì nếu chỉ đơn thuần muốn báo thù Lang Nha Lão Tổ, hung thủ có cần thiết phải nhiều lần diễn đi diễn lại cảnh mình giết chết lão hay không, hơn nữa lần nào cũng trùng hợp để lộ chuyện này cho đúng một người biết mà thôi?”

“Hay là thù hận của hung thủ với Lang Nha Lão Tổ quá sâu, vậy nên mới nhiều lần diễn lại cảnh giết chết lão để hạ nhục kẻ thù? Nhưng nếu vậy, thà rằng hung thủ lột sạch y phục lão rồi treo xác thị chúng, có phải vừa nhanh gọn lại vừa hiệu quả hơn không?”

Nghe Từ Hiền miêu tả, Cố Ngọc Nhu chợt tưởng tượng nếu có ngày mình bị giống như vậy, sợ là... Nàng không dám nghĩ tiếp, trong lòng không khỏi cảm thấy rét run, thầm trách Thiên Hồ Hiệp kia nói chuyện dọa người.

Từ Hiền không biết mình vừa bị người ta oán trách một cách hết sức vô lý, hần lúc này điềm nhiên tiếp tục với câu chuyện đang dang dở.

“...cho nên, với những hành động có phần quái dị này của hung thủ, trường hợp giết người vì lợi ích là có tính khả thi cao nhất. Đó là vì hung thủ muốn tạo chứng cứ ngoại phạm, để khi lão đạt được mục đích là giết chết Cao Đoàn Cung, đoạt lấy bảo bối trên người y, sẽ không có ai nghi ngờ đến việc lão là người ra tay... hoặc chính xác hơn là sẽ không ai nghĩ rằng bảo bối đang nằm trên người lão.”

Nghe Từ Hiền nói đến đây, chưởng quỹ bỗng chấp tay cúi người tỏ vẻ thỉnh giáo: “Thưa đại hiệp, bị nhân có một thắc mắc. Nếu hung thủ là vì báo oán, thì tại sao y lại để Tăng Văn Lệnh ở lại nơi này? Hơn nữa như ngài nói đó, hung thủ là cao thủ Tiên Thiên, nhưng lại vì một cái Hậu Thiên Tăng Văn Lệnh mà hao tâm tốn trí đủ điều, này... này...”

Này chẳng phải đánh rắm sao? Kính nể trước vũ lực của hần, chưởng quỹ không dám nói hết câu, nhưng bản thân Từ Hiền sao lại chẳng nghe ra ý mà người sau muốn nói.

Kỳ thật đôi lại là Từ Hiền, nếu không có nhắc nhở của nhiệm vụ, e rằng hần cũng không khác gì chưởng quỹ của quán rượu, nhưng một câu “trộm long tráo phụng” đã khiến hần nhìn ra thứ mà người khác không thể nhìn ra.

Vốn dĩ trước đó Từ Hiền còn không hiểu cái nhắc nhở này có ý nghĩa thế nào, nhưng sau khi trông thấy cái Tăng Văn Lệnh hàng nhái của Triệu Văn Trường, hần lập tức nhận ra một điều là Tăng Văn Lệnh cũng có thể bị làm giả.

Nói đến vấn đề này, Từ Hiền không thể không thán rằng Lang Nha Lão Tổ quả thật cao tay.

Nếu nói dùng hàng giả để làm hàng giả là Hạ Thừa, thì cách mà lão lấy hàng thật để làm hàng giả quả thật còn hơn cả Thượng Thừa.

Lang Nha Lão Tổ có hai cái Tăng Văn Lệnh, một màu đồng và một màu bạc, vì muốn che giấu việc mình sở hữu cái màu bạc, lão mới nghĩ ra một mưu kế hết sức thâm sâu, hiểm độc.

Đầu tiên, lão cần thu một vật hi sinh làm đồ đệ, và vật hi sinh đó chính là Cao Đoàn Cung.

Để khiến người đời hiểu nhầm rằng lão thu đồ đệ là vì thật tâm, Lang Nha Lão Tổ hoàn toàn không tiếc truyền thụ【Lang Nha Thương Pháp】cho Cao

Đoàn Cung ngay khi y nhập môn, mặc dù theo Từ Hiên thấy thì đây cũng có thể coi là điểm khả nghi.

Chờ đến thời cơ thích hợp, nhằm khiến cho người khác cảm thấy chuyện mình làm là hợp tình hợp lý, Lang Nha Lão Tổ bèn đợi tới Tết Nguyên Đán mới tặng một cái Tàng Vân Lệnh cho Cao Đoàn Cung.

Hắn là vào lúc này lão mới phát hiện ra chuyện Cao Đoàn Cung tu luyện thương pháp thần tốc, trong thời gian ngắn ngủi đã luyện Lang Nha Thương tới Giả Kinh Tự Thực.

Lúc bấy giờ, đáng lý ra Lang Nha Lão Tổ có thể tìm một vật hi sinh khác, và chính thức coi Cao Đoàn Cung như đệ tử chân truyền mà đối đãi, để y kế thừa y bát của mình.

Nhưng không, lang nha, lang nha, vị lão tổ này đúng là có sự ngoan độc và máu lạnh của sói, “nào có ai sẽ lấy truyền nhân ra làm vật hi sinh cơ chứ?”, đến lão cũng nghĩ vậy thì người ngoài còn như thế nào, sẽ có ai nghi ngờ nếu lão giết Cao Đoàn Cung đây?

Chính vì ý nghĩ này mà Lang Nha Lão Tổ mới càng kiên định rằng Cao Đoàn Cung phải chết.

Cái Tàng Vân Lệnh mà lão tặng, hoặc nói chính xác hơn là để Cao Đoàn Cung giữ hộ, thực chất chính là một món hàng giả: Lão dùng Tiên Thiên Tàng Vân Lệnh giả làm Hậu Thiên Tàng Vân Lệnh.

Phần bột sắt màu cổ đồng mà Từ Hiên cạo ra được là chứng cứ cho điều đó, cái khoang rỗng trong cây thương chính là nơi Cao Đoàn Cung dùng để giấu Tàng Vân Lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Lấy giả làm thật, lấy thật làm giả (2/2)

Sau khi lấy cái Tàng Vân Lệnh tuy giả mà thật từ trong cán thương về tay, Lang Nha Lão Tổ lại dùng cái Tàng Vân Lệnh tuy thật mà giả để giả họa cho Triệu Văn Trường.

Cách mà lão chọn thời cơ để Cao Đoàn Cung thực hiện sứ mệnh bắt đắc dĩ của mình cũng rất vi diệu, đó chính là thừa lúc y vừa mới tu tập【Lang Nha Thương Pháp】tới cảnh giới Dung Hội Quán Thông.

Làm gì có ai sẽ nghĩ đến chuyện vào thời điểm này, Lang Nha Lão Tổ lại cam lòng đem một tên đồ đệ bảo bối như vậy ra làm vật hi sinh?

Lại nói đến việc lão nhiều lần tái hiện lại cảnh tượng mình bị kẻ thù đánh chết, theo Từ Hiên thấy thì đây vừa là một nước cờ hay nhưng đồng thời cũng là một pha cờ dở của lão, do nó có không ít sơ hở.

Nhưng cũng không thể trách được lão, bởi nếu Lang Nha Lão Tổ có thể một thân một mình bày bố ra một trận âm mưu kinh thiên, hoàn mỹ vô khuyết, vậy đối thủ của lão cũng không phải tay ngang như Từ Hiên mà là đám Thần Bộ của Cửu Châu Bộ Khoái Hội.

Cái dở thì thì Từ Hiên cũng đã nói rồi, nó khiến Lang Nha Lão Tổ bại lộ mục đích thật sự của mình, đồng thời nếu những “khán giả” mà lão đã lựa chọn có dịp trao đổi tin tức với nhau, việc lão “chết” quá nhiều lần lập tức sẽ bị lộ ra.

Còn nói đến cái hay, nước cờ này của Lang Nha Lão Tổ sẽ giúp lão có thể giả họa cho Triệu Văn Trường, đồng thời mượn dao giết người, nhờ tay kẻ khác thủ tiêu luôn họ Triệu, như vậy thì lão có thể loại bỏ toàn bộ những sơ hở trước đó.

Thử nghĩ mà xem, nếu không có Thiên Hồ Hiệp đột nhiên xuất hiện phá bình, vậy lúc Thôn Thiên Long Vương tới khiêu khích Cao Đoàn Cung, chuyện gì sẽ xảy ra?

Có phải là tên này sẽ vẫn toàn thân toàn mạng, hùng hùng hổ hổ tiến vào Hồng Phúc Lâu tìm Cao Đoàn Cung, và cũng chứng kiến cảnh tượng Cao đại hiệp chết, Triệu Văn Trường hôn mê?

Thôn Thiên Long Vương không phải Từ Hiên, vậy nên chuyện hấn làm cũng cũng sẽ không là điều tra phá án, mà là lục soát thi thể của Cao Đoàn Cung tìm Tàng Vân Lệnh.

Tìm không thấy trên người Cao Đoàn Cung, hấn tất nhiên sẽ mò sang Triệu Văn Trường, chỉ cần hấn mò thấy, và chỉ cần lúc đó có ít nhất một người vây xem, chuyện họ Triệu giết huynh đệ đoạt bảo chính là vấn đề đã đóng thuyền.

Hơn nữa, thân là một kẻ không chuyên ác nào không làm, đủ điều kiện kích hoạt nhiệm vụ “Trừ Gian Diệt Bạo” của Từ Hiên, Thôn Thiên Long Vương sẽ tha cho họ Triệu một mạng sao? Thế là manh mối tới đây cũng bị cắt đứt.

Không thể không nói, cách mà Lang Nha Lão Tổ chọn “khán giả” cũng rất đáng kháo cứu, đều là phường ác ôn chó má, Từ Hiên mỗi lần giết bọn chúng

đều nhận không dưới năm mươi điểm Thiện Ác.

Triệu Văn Trường chết, lúc bấy giờ thì sơ hở duy nhất còn lại chính là chuyện đám “khán giả” này đều biết về cái chết của Lang Nha Lão Tổ, mặc dù tỉ lệ không cao, nhưng khả năng bọn chúng phát hiện chuyện lão giả chết vẫn là có.

Tạm thời chưa biết bằng cách nào mà lão có thể khống chế thời gian xuất hiện của lũ “khán giả”, nhưng dựa theo thời điểm mà Khai Thiên Đạo Tôn tìm đến Hồng Phúc Lâu, mười phần chắc chắn là cây dao cùn này sẽ đánh một trận sống chết với con trùng chi kia vì Tàng Văn Lệnh.

Khai Thiên Đạo Tôn võ lực không tệ, theo Từ Hiền ước tính, sợ rằng khoảng thời gian mà kẻ này bỏ ra để giết chết Thôn Thiên Long Vương, hẳn cũng là vừa khốp để tên “khán giả” thứ ba xuất hiện.

Nói tới đây, Từ Hiền cũng không thể không khen nhãn lực cay độc của Lang Nha Lão Tổ, đám “khán giả” mà lão chọn, kẻ sau mạnh hơn kẻ trước, tên cuối cùng đã có thể xưng là nửa bước Tiên Thiên rồi cơ, nếu không phải bị hấn can thiệp vào thì rất có thể đã tạo thành cục diện:

Bính giết chết Đinh, Ất vừa hay tới kịp giết chết Bính, sau đó Giáp cũng thành linh xuất hiện sau khi Bính chết, ra tay đánh chết Ất.

Chờ bọn “khán giả” này lần lượt ngã xuống, cho tới khi chỉ còn một người, e rằng đó cũng là lúc Lang Nha Lão Tổ xuất hiện thu thập tàn cuộc, kết liễu kẻ cuối cùng biết chuyện lão đã từng “chết”, thu hồi cái Tàng Văn Lệnh màu đồng.

Qua đó, Lang Nha Lão Tổ lại tạo cho người ta một ấn tượng là trong tay lão chỉ có Hậu Thiên Tàng Văn Lệnh mà thôi, không có cái Tiên Thiên Tàng Văn Lệnh nào cả.

Phiền phức duy nhất mà lão cần giải quyết chỉ là việc đắc tội Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Mà theo Từ Hiền thấy thì đó có lẽ không phải việc gì quá khó khăn với Lang Nha Lão Tổ, dựa vào trí mưu hiểm độc của mình, lão hẳn là có thể giải quyết êm xuôi với nàng, hoặc đơn giản hơn là lão rất tự tin vào vũ lực của mình.

Chỉ có một điều duy nhất mà Từ Hiền còn lẩn tránh, đó chính là chỉ vì một cái Tiên Thiên Tàng Văn Lệnh, mà Lang Nha Lão Tổ cần phải bày lăm chiêu trò như vậy sao?

Nếu như lão có mười cái tám cái, hoặc thậm chí hai mươi tư cái như Lý Bất Mặc thì còn nói thông.

‘Hay là...’ Từ Hiền chợt sinh ra một suy đoán lớn mật, nhưng hẳn cảm thấy điều đó thật bất khả thi.

Sau khi chứng kiến Chân Vũ Đại Đế, dù cho đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng tám, hẳn cũng không cho là bản thân mình có thể trực diện tuyệt đỉnh cao thủ Huyền Tầng cảnh.

Giấu cái huyền bí trong tạng phủ, sinh thành huyền tướng cộng minh thiên địa linh khí, đó không phải là loại năng lực cao thủ Tiên Thiên cảnh có thể chống lại.

Các vị quân chúng của quán rượu không biết gì về suy đoán này của Từ Hiền, cũng không nghe được nghi vấn cuối cùng của hắn, nhưng những thứ còn lại thì họ đều được làm sáng tỏ, người tròn mắt dẹt, kẻ há hốc mồm, nhìn Từ Hiền như nhìn nhân vật thần tiên.

“Thần bộ của Cửu Châu Bộ Khoái Hội, e rằng cũng chỉ đến thế này chứ?”

“Quá kinh khủng! Sợ là ta ợ một cái, Thiên Hồ Hiệp cũng biết ba ngày trước ta ăn món gì.”

“Tráng thay Thiên Hồ đại hiệp, Sa Đà tiểu Gia Cát này nguyện tôn ngươi là Thủy Kính tiên sinh!”

“Thủy Kính tiên sinh? Đó không phải thầy của Ngọa Long tiên sinh sao. Tiểu Gia Cát huynh, ban này chẳng phải ngươi nói bản thân ngươi cũng biết được chân tướng rồi à, nếu vậy chỉ nên tôn Thiên Hồ hiệp làm tiểu Phượng Sồ thôi chứ?”

“Ặc! Ha ha... So với Thiên Hồ đại hiệp, ta vẫn còn kém đôi chút, chỉ đoán được bảy, tám phần chân tướng mà thôi, cho nên mới nguyện cam bái hạ phong.”

“Hóa ra là vậy! Tiểu Gia Cát huynh biết nhận chỗ thua, tâm tư cao khiết, không mê danh chuộc tiếng, quả thật đáng kính, đáng kính!”

“Ủm? Quá khen, quá khen rồi!”

“...”

Khác với vị tiểu Gia Cát đang ra vẻ cao thâm, không biết mà giả vờ như biết ngoài cửa, Cố Thịnh Minh đúng là đã đoán được phần nào chân tướng, nhưng cũng vì vậy mà y càng thấm sâu thứ trí tuệ kinh khủng của Thiên Hồ hiệp.

Nếu đổi lại là y, Cố Thịnh Minh cho rằng mình có nghĩ mười năm cũng không liên tưởng được tới chiêu lấy thật làm giả, lấy giả làm thật quá sức cao tay này Lang Nha Lão Tổ.

Hiểu được năng lực suy luận của Từ Hiền là khủng khiếp bậc nào, y bất chợt sinh lòng do dự về việc có nên bán tin tức Thiên Hồ Hiệp chính là La Quán

Trung cho Võ Lâm Thời Đại hay không.

‘Đợi chừng mười ngày, nửa tháng ta lại đi đổi thưởng. Nghe nói phó minh chủ là hạng kỳ nhân thần cơ diệu toán, hẳn là Võ Lâm Minh cũng có cách giúp hộ khách che giấu tính danh.’

‘Chờ qua một thời gian, chờ qua một thời gian...’ Cố Thịnh Minh tự nhủ, mặc dù kiêng kỵ Từ Hiến, nhưng sức hút của võ học “cao thâm” cuối cùng vẫn chiến thắng sự sợ hãi trong y.

Quyết tâm phải bán Từ Hiến đổi võ công, nỗi hổ thẹn của Cố Thịnh Minh thoáng hiện trong phút chốc, sau đó liền bay biến vào hư vô.

Giống như kip nghĩ tới chuyện gì đó, vẻ kinh hãi đột ngột hiện lên trên mặt, Cố Thịnh Minh run giọng hỏi Từ Hiến: “Thiên Hồ đại hiệp, vừa rồi ngài có nói... Lang Nha Lão Tổ... sẽ xuất hiện thu thập... tàn cuộc?”

Vậy bây giờ có phải lão ta đang ở rất gần chỗ này, hoặc thậm chí từ đầu chí cuối đã ẩn nấp trong Hồng Phúc Lâu rồi hay không?

Đây là nghi vấn của tất cả mọi người đang có mặt, sau khi nghe được nghi vấn của Cố Thịnh Minh.

Vất chân ngồi trên ghế, nhìn vẻ bàng hoàng của y cũng như những người ngoài cửa, Từ Hiến nở nụ cười thông dong, khoát tay ra hiệu cho Cố Thịnh Minh và chương quỹ đi ra ngoài, sau đó nhẹ giọng mà rằng:

“Các vị, chỗ này sắp diễn ra một cuộc hội nghị thượng đỉnh ba bên, ai không muốn xui xẻo bị mù con mắt, cụt cánh tay, hay mất cả mạng, tốt nhất nên xuống lầu thì hơn.”

Từ nửa nén nhang trước, Từ Hiến đã vận【Tọa Vong Kinh】để cảm nhận thiên địa xung quanh.

Lúc này đây, dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn đám quần chúng đang hốt hải chạy xuống lầu, hắn chợt ngược mặt lên trần, cười như không cười, hỏi rằng: “Ta nói có đúng không...”

“...Lang Nha Lão Tổ?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Lão sói xám và tiểu hồ Ly

Vi vu! Vi vu!

Ngoại trừ tiếng gió luồn vào qua cửa sổ, hoàn toàn không có âm thanh nào khác vang lên để đáp lại câu hỏi của Từ Hiến.

Thấy vậy, Từ Hiến cũng không giận, chỉ là trong tay chợt xuất hiện một đóa tiểu phi hoa, chẳng nói chẳng rằng liền phóng thẳng lên trên trần.

【Thất Diệp Phi Hoa】lấy biến hóa đa đoan làm ưu điểm, về lực tàn phá có lẽ không quá xuất sắc.

Nhưng đó là trong trường hợp thông thường, còn ở tình huống này, khi mà đóa phi hoa kia có phẩm chất Hi Hữu, chính bản thân người thi triển cũng có gần hai mươi năm công lực thì lại là một chuyện khác.

Theo động tác tiêu sái mà gọn gàng của Từ Hiến, đóa phi hoa diễm lệ mà cũng chết người kia hóa thành một đám ngân quang bay vọt lên trần, chuyển vị ba lần trước khi dễ dàng cắt qua phần ván gỗ, bay thẳng đến giữa mặt kẻ đang ẩn mình nơi tầng trên.

Phành!

Keng!

Tiếng sắt thép va chạm vang lên, chẳng cần thi triển thủ pháp thu hồi thì Thất Diệp Phi Hoa cũng tự động bay trở về tay Từ Hiến.

Chẳng dừng ở đó, trong lúc đóa phi hoa bay ngược trở lại thì người ở lầu trên cũng phá vỡ trần nhà để nhảy xuống gian phòng của Từ Hiến, tạo thành một lỗ hổng có bán kính gần ba thước, mảnh gỗ rơi rụng là tả.

Nội lực lưu động khắp toàn thân, trường đao cấp ngang hông, Từ Hiến lui thân đến gần cửa sổ, ánh mắt không buồn không vui nhìn vị lão ông vừa xuất hiện trước mặt mình.

Tuổi chừng năm mấy, đầu hai thứ tóc, lưng thẳng không còng, cơ bắp săn chắc, mặt mũi hồng hào, tuy nếp nhăn đã lộ nhiều nhưng thần thái vẫn bùng bùng sức sống, gương mặt trông có vẻ điềm tĩnh, hiền hòa nhưng trong mắt thì thoáng lại xẹt qua một tia hung tàn, thể hiện rõ bản tính ngoan độc, giết

chóc vô tình kẻ này.

Lang Nha Lão Tổ!

Thần quang ẩn hiện, thiên nhân lướt qua, Từ Hiền lập tức phát hiện tu vi võ đạo của lão là Tiên Thiên tầng sáu, thanh trường thương trong tay cũng tỏa ra ánh hào quang trắng nhạt, báo cho hắn biết rằng nó được hệ thống bình phán là binh khí có phẩm chất Phổ Thông.

Về phần Thiện Ác khí sau đầu Lang Nha Lão Tổ, Từ Hiền có thể thấy được là luồng Ác khí của lão phải dày gấp chín, mười lần Thiện khí, tuy đường kính không quá lớn nhưng lại mang một màu đỏ thẫm gần như tím tái.

Dựa vào nhan sắc thế này, Từ Hiền tự hỏi là liệu hắn có thể hiểu rằng cả đời Lang Nha Lão Tổ vốn làm ác không nhiều, nhưng mỗi lần làm thì đều là chuyện đại gian, đại ác, hoặc là cách làm đều hết sức thâm sâu, hiểm độc như màn thí đồ mà lão vừa trình diễn mới đây?

Mà có lẽ cũng vì trong lúc thực hiện kế hoạch làm ác của mình, lão phải “mò” một số đồng nghiệp ra thí mạng cho nên cũng có được chút Thiện khí để tô điểm bản thân.

“Lang Nha Lão Tổ, nghe danh đã... nghe danh chưa lâu, nay mới được... nay liền gặp mặt, hân hạnh, hân... hỏ thẹn, hỏ thẹn!”

Giọng điệu nửa đùa nửa không, Từ Hiền tiện tay tách thanh đao của mình ra làm hai, đưa lên bắt chéo tỏ ý chào hỏi.

“Hóng chuyện tốt của lão phu, tiểu bối người đáng bị tội gì?!” Âm thanh đầy trung khí, Lang Nha Lão Tổ nâng thương chỉ thẳng Từ Hiền, giọng điệu đao to búa lớn, khí thế bức người.

Từ Hiền có hơi bất ngờ, hắn vốn tưởng lão sẽ giả vờ giả vịt vài câu, làm bộ như không liên quan gì đến chuyện nơi này, nhưng không ngờ vừa thốt lên câu đầu, Lang Nha Lão Tổ đã tự mình gián tiếp thừa nhận suy luận trước đó của Từ Hiền là đúng, khiến hắn cũng không khỏi có cái nhìn khác về lão.

Kỳ thật hắn không biết rằng Lang Nha Lão Tổ nào có phải phường quang minh lỗi lạc gì, chỉ là nãy giờ núp ở trên lầu, nghe rõ mồn một từng dòng suy luận của hắn, lão cũng kinh hoàng quá chừng, tưởng chừng như bản thân đã bị Từ Hiền theo dõi nhất cử nhất động từ lúc mới lập mưu hại đồ đệ, cho rằng có phản pháo gì cũng chỉ là nguy biện trong vô lực, thà rằng cứ thẳng thắn ra luôn thì hơn.

Cũng vì muốn thẳng thắn mọi chuyện, vậy nên không chờ Từ Hiền đáp lại, lão đã giẫm chân một cái khiến cho sàn nhà nứt vỡ, thân ảnh nhoáng cái đã vọt tới trước mặt hắn, trường thương trong tay như một con sói đang giương nanh múa vuốt, vồ đến đòi xé xác con mồi.

Âm mưu bại lộ, lão cũng đành thôi, nhưng mạng sống của Từ Hiền, lão bắt buộc phải tước đoạt.

Lang Nha Lão Tổ cho rằng với mưu trí siêu quần của Từ Hiền, nếu để Từ Hiền sống thêm thì đến cả bảo bối chân chính của lão cũng bị hắn suy đoán ra mất.

Ngân quang chợt lóe, thương kinh sắc bén như một chiếc nanh sói khổng lồ tấp tới động mạch cổ Từ Hiền, người sau lại không chút nao núng, Phi Hiệp đao nơi tay trái sử ra nhanh như điện xẹt, một đòn chuẩn xác cắt vào mũi thương của Lang Nha Lão Tổ, khiến nó chệch đi, đâm vào trong khoảng không.

Nhận mà không trả thì chẳng hợp đạo làm người, dưới gót chân chợt xuất hiện một làn sương nhạt màu đỏ cam, Từ Hiền vận【Trục Nhật Thần Bộ】áp sát Lang Nha Lão Tổ, lách mình sang trái, đao trong tay lấy một góc độ hết sức vi diệu chém tới khuỷu tay của lão.

Tơ hồng được chọn, Từ Hiền xuất đao không chút động tác thừa, chỉ vận dụng đệ nhất đoạn – Ngoại Nhược của【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】chứ không hề dùng tới【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】.

Lang Nha Lão Tổ dựa vào trường thương mà chiếm ưu thế khi giữ khoảng cách xa, vậy thì Từ Hiền cũng có thể cạy dùng đoản đao mà áp chế lão trong phạm vi gần.

Nhất tắc trường, nhất tắc cường, nói thì nói vậy, nhưng dài – ngắn, nặng – nhẹ, cương – nhu, phồn – giản, v.v... tất cả đều chỉ là tương đối, võ đạo là huyền ảo khó lường, làm gì có chuyện thứ gì khắc chết thứ gì.

Một đao nhắm vào khuỷu tay chứ không hướng tới chỗ yếu như đầu, yết hầu, lồng ngực hay Đan Điền, trông thì có vẻ chiêu số của Từ Hiền khá hiền, nhưng thực tế nào phải như vậy.

Bởi lẽ bản lĩnh giữ nhà của Lang Nha Lão Tổ chính là【Lang Nha Thương Pháp】có phẩm giai Trung Thừa Thiên cấp, được nhiều người xưng là võ học “cao thâm”, cho nên có thể nói là tám, chín phần lực chiến của lão đều tập trung hết vào hai tay, vậy nên một khi Từ Hiền có thể phế bỏ thì chẳng khác nào đã nắm được tánh mạng của lão.

Quan trọng hơn nữa là khi xuất đao chém đến khuỷu tay, Từ Hiền đồng thời cũng giữ được thân mình nằm ở vị trí không thể bị lão vung thương phản kích, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, tiền hạ song điều.

Từ Hiền ra tay xảo diệu là thế, nhưng Lang Nha Lão Tổ nào có phải hạng xoàng, thương trong tay tuy rằng không thể phản kích, nhưng để phòng ngự thì vẫn có thừa.

Lang Nha Lão Tổ quát lạnh một tiếng, chỉ thấy cổ tay lão chợt xoay nửa vòng, trường thương theo tác động của nội lực mà trượt xuống, phần đầu cán

thương vốn đang bị nắm trong lòng bàn tay mà nay đã đổi thành đoạn giữa, nửa đoạn cuối chuỗi thương tựa như tạo thành một lá chắn lâm thời, giúp Lang Nha Lão Tổ che lại cả cánh tay của mình, dễ dàng đón đỡ được một đao này của Từ Hiền.

Đã nhận lễ thì đương nhiên phải đáp lễ, Lang Nha Lão Tổ dùng một tay xoay tròn cán thương để gạt đi lưỡi đao, thân hình chuyển nửa vòng, lùi ra sau mấy bước, tay trái tay phải cùng bắt lấy trường thương, giữ tầm xuất thương ở ngang hông, mũi thương nâng cao một góc chừng ba mươi độ, trong một hơi đâm liền bốn nhát tới trước ngực đối thủ.

Từ Hiền không hề bị thương tổn của lão làm lúng túng, mắt lộ tinh quang, miệng treo nụ cười hờ hững, hấn không tránh cũng chẳng né, chỉ hơi hạ thấp trọng tâm để trực diện bốn mũi thương này, tay trái giờ ngang tạo thành tàn ảnh, chém liền năm đao để phá giải thế công trước mắt.

Lang Nha Lão Tổ đâm ra bốn thương mà Từ Hiền trả lại năm đao, vậy một đao còn thừa nằm ở đâu?

Nhân lúc lão chưa kịp thu thương về để tái phản công, chỉ thấy lúc này Từ Hiền đã chồm người xuống vọt nhanh tới người lão, đao quang vụt qua, khí kinh sắc bén, đệ ngũ đao lấy một góc độ vô cùng hiểm hóc đâm đến Đan Điền của Lang Nha Lão Tổ.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy lăn trên trán người sau, nhưng vốn là kẻ thân kinh bách chiến, kinh nghiệm chém giết dày dạn, Lang Nha Lão Tổ sao có thể bị Từ Hiền đánh bại dễ dàng như thế?

Hai chân cùng giẫm mạnh lên đất, trong chớp mắt lão đã búng người nhảy lên sát trần nhà, qua đó tránh đi luồng đao khí đòi mạng, đồng thời xuất thủ phản công, thân hình chúm xuống, từ trên cao đâm một thương xuống giữa mi tâm của Từ Hiền.

Tốc độ như điện, thương kinh chấn thiên, Lang Nha Lão Tổ dùng đủ mười thành công lực cho đòn này, hàm kim lượng có thể nói là vô cùng cao.

Trước một thương mạnh mẽ như vậy, trừ phi là Từ Hiền đã đột phá Tiên Thiên, bằng không thì hấn nhất định phải dùng tới【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】mới mong chính diện địch lại.

Từ Hiền cũng không sĩ diện cái lão, nói về ngược đãi người già, hấn coi như cũng có không ít kinh nghiệm, vậy nên một thức Thương Thiên Di Từ Hoàng Thiên Đương Lập ngay tức khắc được mang ra phục vụ.

Giống như chẳng hề quan tâm một đao này của mình có thể tạo thành chiến tích hay không, vừa hóa thân thành Đại Hiền Lương Sư trong mắt Lang Nha Lão Tổ, hấn vừa giả đồ yếu ớt hô rằng:

“Tiểu Lộc Nữ Hiệp, tại hạ vì giữ sự trong sạch cho người mà liều cả tánh mạng, nay sắp bị hung tặc đẩy vào chỗ chết, người lẽ nào vẫn định trơ mắt ra nhìn?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Ai hứng trăng trên cành cổ thụ?

Kengg!

Oành!

Một thương đầy uy lực của Lang Nha Lão Tổ bị Từ Hiền dùng đao thức chuyên lấy yếu thắng mạnh của hấn trực diện đỡ lấy, khí kinh bắn ra tung tóe, khiến các bức vách, đồ đạc trong phòng bị hủy hoại nghiêm trọng.

Lực phản chấn do trường thương và trường đao va chạm phải nói là to lớn vô cùng, Lang Nha Lão Tổ cực chẳng đã lộn người về sau để hóa giải, Từ Hiền thì trượt lui năm sáu thước, ai cũng không làm gì được ai.

Chẳng vội tái chiến, trường thương giờ ngang, Lang Nha Lão Tổ lùi đến sát tường, phân ra một phần tinh thần để phòng người thứ ba xuất hiện, trên gương mặt già nua nhưng tinh thần thì vẫn rất quắc thước ấy chợt hiện lên mấy phần ngưng trọng, hai con ngươi chăm chú nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ của Từ Hiền, trầm giọng mà rằng: “Người chính là La Quán Trung?”

“Ta không phải.” Từ Hiền thần nhiên nói ra sự thật, cũng học Lang Nha Lão Tổ lùi đến vách tường, tiến vào trạng thái Tọa Vong để tìm kiếm Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Đáng tiếc, có lẽ như nàng ta thật sự chưa đến Hồng Phúc Lâu, dù hấn đã cố ý buông lời dụ dỗ nhưng vẫn không thể nào phát hiện hành tung của nàng, dùng đến【Tọa Vong Kinh】cũng chẳng được.

Nhưng như vậy cũng không sao, bởi Từ Hiền đã đạt được mục đích còn lại của mình rồi, đó chính là khiến Lang Nha Lão Tổ bị phân tâm để phòng Tiểu Lộc Nữ Hiệp, không thể lấy một trăm phần trăm tinh thần để đối ứng trong cuộc đấu này.

Đây là dương mưu, cho nên dù Lang Nha Lão Tổ có biết tông như vậy thì lão vẫn phải chịu mắc mưu.

Thiên nhân thì sợ người khác bị mình liên lụy, ác nhân thì chỉ lo lắng cho mỗi an nguy của bản thân, chỉ cần xử lý thỏa đáng, bất kỳ ai cũng có thể bị uy hiếp.

Nghe Từ Hiền nói hán không phải La Quán Trung, Lang Nha Lão Tổ giận quá mà cười, mỉa mai bảo rằng: “Vây chẳng lẽ người chính là Trung Nguyên đệ nhất đại tông sư Hoàng Sam, ngộ tính độc bộ thiên hạ, dù là một quyển tiểu thuyết vừa xuất hiện được vài tháng, chỉ cần đọc qua là có thể trong thời gian ngắn sáng tạo ra tân võ học?”

Từ Hiền lắc đầu, thế giới này tồn tại các loại thủ đoạn suy tính thiên cơ, hán cũng không dám cả gan mạo danh võ lâm thần thoại, bình thân hỏi ngược lại: “Ta đương nhiên không phải Hoàng Sam đại tông sư, nhưng ngộ tính cũng có thể coi là siêu quần, có gì không thể lĩnh ngộ ra tân võ học?”

Hán dùng “tĩnh ngộ” chứ không phải “sáng tạo”, bởi lẽ Từ Hiền tự mình biết mình, nếu không có【Hiệp Đạo Thiên Thư】trợ giúp, dựa vào kinh nghiệm võ đạo nông cạn của hán còn khuya mới có thể tự mình sáng lập võ công.

“Cho nên người chính là La Quán Trung, còn giáo biện làm gì?” Lang Nha Lão Tổ vừa nói vừa liếc một cái ra ngoài cửa sổ, sau đó lại đảo mắt nhìn sang cửa phòng, hơi nghiêng người để tai có thể áp lại gần tường, nghe xem có động tĩnh nào lạ hay không.

“Ta không phải.” Từ Hiền lắc đầu đáp lại, thấy lão không có ý định tiến công, hán tạm thời cũng chưa vội manh động, tức khắc tiến vào trạng thái Tọa Vong để khôi phục lại tinh lực, thể lực.

Mượn nhờ【Tọa Vong Kinh】khiến tâm tư thông suốt, Từ Hiền lập tức nhận ra một điều.

“Lang Nha Lão Tổ, tâm sinh thoái ý rồi sao?” Âm thanh nhẹ nhàng mà hữu lực, hán chậm rãi nói ra lời này, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thẳng về phía Lang Nha Lão Tổ.

Trước câu hỏi tương chừng như chính là lời si nhục của Từ Hiền, bất ngờ thay là Lang Nha Lão Tổ không có phản ứng gì quá khích, ngược lại chỉ khàn giọng đáp rằng: “La Quán Trung, mặc dù chuyện tốt của bản lão tổ bị người làm lộ, nhưng xét đến cùng giữa chúng ta cũng không có thù hận gì quá lớn.”

Đưa tay lên vuốt râu một cái, giấu đi sự hung tàn trong ánh mắt của mình, lão chân thành nói tiếp:

“Mặc dù người che giấu rất tốt, nhưng lão phu cũng nhìn ra, người chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh mà thôi, chiến lực đúng là hơn xa người đồng cảnh giới, có điều nếu đấu tiếp với bản lão tổ, sợ là không có quả ngon để ăn. Lão phu cũng già rồi, không muốn tạo thêm nhiều sát nghiệp, chỉ bằng dừng tay ở đây, song phương xóa bỏ ân oán, người thấy thế nào?”

Lang Nha Lão Tổ tự dát vàng lên mặt, nói với giọng điệu như thể bản thân lão là người rộng lượng lắm, mặc dù trong thâm tâm lão hận không thể xé xác Từ Hiền vì bị hán làm hỏng chuyện tốt của mình.

Có điều không vậy không được, bởi sau khi đoán ra Thiên Hồ Hiệp chính là La Quán Trung, Lang Nha Lão Tổ lập tức chẳng còn ham hố gì chuyện làm thịt kẻ thù, bởi lão hoàn toàn không muốn đắc tội loại quái vật khổng lồ như Long Đẳng Bao thị.

Nhưng đáng tiếc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, dù Lang Nha Lão Tổ muốn dĩ hòa vi quý thì Từ Hiền cũng không thể nào buông tha cho lão.

Không nói đến yêu cầu của nhiệm vụ là phải đánh chết hung thủ, chỉ riêng lượng điểm Thiện Ác và Hiệp Đạo Tinh Hoa có thể đạt được cũng đủ khiến hán muốn lấy mạng Lang Nha Lão Tổ.

Hiệp Đạo Tinh Hoa mà Từ Hiền nói tới chính là kim quang mà hán thu thập được sau khi đánh chết ác nhân, hệ thống không đặt tên cho thứ này, nên hán chỉ có thể tự mình nghĩ ra một danh từ riêng để gọi nó.

Trước đề nghị của Lang Nha Lão Tổ, Từ Hiền không nói không rằng, im lặng một hồi lâu, tựa hồ đang suy nghĩ thiệt hơn để đưa ra quyết định.

Lang Nha Lão Tổ nghĩ vậy, cho nên cũng không nói gì thêm, mặc dù tinh thần vẫn tập trung đề phòng Từ Hiền và Tiểu Lộc Nữ Hiệp có khả năng xuất hiện kia, nhưng đôi tay cầm trường thương thì đã buông lỏng phần nào.

Tọa Vong quan sát thiên địa thập phương, Từ Hiền nhảy bén bắt được chi tiết này, lập tức hiểu rằng đây chính là một cơ hội tốt để có thể ra tay.

Từ đầu chí cuối, hán vốn chẳng hề suy tính gì trước đề nghị của Lang Nha Lão Tổ, dù là trong một ý niệm.

“Bác Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...”

Cúi đầu thấp xuống, Từ Hiền lăm lăm chú ngữ trong miệng, mượn chân khí để kim giữ thanh quản, vậy nên dù có thánh giác siêu cường của cao thủ Tiên Thiên, Lang Nha Lão Tổ cũng chỉ nghe được mấy âm thanh tối nghĩa, khó hiểu phát ra từ miệng hán.

“Người nói cái...” Lão vừa định hỏi hán muốn nói gì thì đã thấy thân ảnh của Từ Hiền đột ngột biến mất giữa hư không, chỉ có ảo ảnh của Côn ngư là còn kip lộn một vòng, rồi ngay sau đó cũng tan biến trước mặt Lang Nha Lão Tổ.

“...Nam Minh hữu điều, kỳ danh vi Bằng!”

Đại bàng giương cánh, ngự phong lên trời chín vạn dặm.

Tim đập thình thịch, hàn ý bao phủ toàn thân báo hiệu sự nguy hiểm tới cùng. Lang Nha Lão Tổ như được tiên nhân báo mộng, ngược đầu nhìn lên liền thấy đạo quang đã ập tới, mệnh đăng tàn một nửa, ba hồn bảy vía cái bay về trời, cái nhập xuống đất.

Tiên nhân báo mộng, nhưng Diêm Vương cũng là thần tiên.

Hồ khiếu son hà, chấn động nhân tâm, một thức Đào Viên Tam Kết Nghĩa – Trọng Bát Điểm Cương chính là sát chiêu Từ Hiên chọn để dứt điểm Lang Nha Lão Tổ.

Đạo quang rọi sáng cả phòng, đạo kinh dễ dàng phá nát cương khí hộ thể, Hiệp khí sắc hoàng kim bám lên trên lưỡi đao đen huyền, lấy uy thế bá đạo không gì sánh được áp tới giữa trán địch nhân.

Đương lúc chỉ còn chưa tới nửa tấc là mũi đao có thể chạm vào da thịt của mình, sương máu chợt bùng lên, Lang Nha Lão Tổ trong chớp mắt đã hóa thành một vũng nước đục đỏ ào xuống sàn, trôi nhanh đến góc phòng bên kia.

Ngay sau đó, chỉ thấy vũng nước ấy tự độn cao lên thành một thủy nhân, cuối cùng hóa trở lại thành Lang Nha Lão Tổ.

Kỳ Công Dị Thuật thất phẩm:【Nhiên Huyết Thủy Hóa Thuật】

Sắc diện già nua, mặt mày xanh xám, không còn hồng hào như lúc ban đầu, để sử dụng ra ngón dị thuật này, Lang Nha Lão Tổ đã phải hiến tế một phần năm lượng máu trong người, may là có tu vi võ đạo cheo chống nên vẫn còn đứng vững, chứ nếu đổi lại là người bình thường thì e rằng đã ngất xỉu sau khi mất máu nhiều như thế.

Hai mắt đỏ ngầu như con sói già trong đêm, Lang Nha Lão Tổ không còn giấu đi răng nanh của mình, vẻ hung tàn, âm độc hiển lộ rõ ràng trên nét mặt, ánh mắt của lão.

Có thể thấy rằng, sau khi bị Từ Hiên cho đạo một vòng quanh Quỷ Môn Quan, lão đã không còn kiêng kỵ sau lưng hẳn là Long Đăng Bao thị, Bình Châu Long thị, Đại Lý Đoàn thị hay bất cứ thế lực nào nữa.

Lang Nha Lão Tổ lúc này chỉ biết một điều duy nhất, kẻ nào dám làm con sói tổn thương, ắt phải bị nhai xương uống máu.

‘Này mới đúng chứ.’ Cảm nhận được khí thế tràn trề nguy hiểm và áp lực từ lão, một tia hưng phấn xẹt qua trong mắt Từ Hiên.

So với kẻ già rồi bệnh phế như Lão Thuyết Thư – Trác Thủy Phân, Lang Nha Lão Tổ mới thật sự là đối thủ mà hắn muốn tìm kiếm, một đối thủ có thể ép hắn phải nghiêm túc ứng phó, đánh một trận ra trò.

Bóng tối, sự im lặng và mùi vị giết chóc bao trùm trong căn phòng nhỏ của Hồng Phúc Lâu, làm nền cho trận sinh tử đấu của hai vị cao thủ giang hồ.

Trên cây đại thụ chắn giữa đường, ở nơi ngọn cao nhất, một thân ảnh gầy gò lấy tư thế kim kê độc lập đạp chân trên cành, bóng lưng yếu điệu hứng lấy ánh trăng, soi rõ thanh đại kiếm có tạo hình hoa lệ, nom bề ngang còn rộng hơn vòng eo nhỏ nhắn, chiều dài còn vượt hơn nửa cái đầu so với chủ nhân của nó.

Một cơn gió lạnh thổi qua, mây đen che đi vầng trăng khuyết, thân ảnh kia cũng biến mất giữa màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 226: Lão tổ không phải kẻ dễ xơi

Nhai một viên Bồi Nguyên Đan để bổ sung tinh huyết tiêu hao, Lang Nha Lão Tổ không thủ mà công, chẳng đợi Từ Hiên ra chiêu đã đâm thương tới trước, khí kinh sắc lạnh tụt hết ở đầu mũi thương.

Suýt nữa thì bị【Côn Bằng Độ Hư Thuật】hại chết, lão không biết giới hạn của ngón Kỳ Công Dị Thuật này ở đâu, thế nên cách tốt nhất để không bị Từ Hiên đánh lên bất ngờ giống vừa nãy chính là chủ động ra tay trước.

【Côn Bằng Độ Hư Thuật】trong một ngày chỉ có thể thi triển ba lần, vừa rồi tận dụng lúc Lang Nha Lão Tổ buông lỏng, Từ Hiên mới dùng đến môn kỳ công này để tập sát lão.

Còn trong trường hợp mà lão đã biết, và luôn đề cao cảnh giác như lúc này, hắn đương nhiên không thể dễ dàng sử dụng lại nó, chỉ có thể lâm vào khổ chiến.

Nếu phục dụng【Tiên Thiên Đan】thì tất nhiên Từ Hiên có thể mau chóng diệt sát Lang Nha Lão Tổ, nhưng chẳng dễ mới kiếm được một đối thủ dày dạn

kinh nghiệm mà cảnh giới lại không quá sức mình, hẳn đương nhiên không thể làm chuyện mất hứng như thế được.

【Giá Y Thần Công】cảnh giới cận Đại Thành vận hành với công suất cao nhất, chân khí huyền nguyên thiên cương địa sát từ trong Đan Điền tuôn ra các đường kinh mạch, lại mượn nhờ ba đường Hiệp kinh chuyển hóa thành Hiệp khí, gia trì lên toàn thân Phi Hiệp đao một tầng chân khí kim sắc.

Gặp Lang Nha Lão Tổ đâm thương đánh tới, Từ Hiến cũng không có ý định tạm lánh phong mang, hẳn quyết định dùng tới đầu pháp của tướng sĩ sa trường, trực diện quân địch, chỉ có lấy máu đổi máu, lấy mạng đổi mạng mới là vương đạo.

Choanggg!

Hai luồng hàn quang tới từ hai chiến tuyến đối nghịch nhau, một thì như dã thú núi rừng, một thì như dũng tướng chiến trận, chẳng ai nhường ai, kẻ nào cũng muốn lần át đi hào quang của bên còn lại.

Thương Thiên Dĩ Tử Hoàng Thiên Đương Lập!

Đây có lẽ là đao thức sẽ chiếm tới bảy, tám phần chiêu số mà Từ Hiến sẽ thi triển khi đối chiến Lang Nha Lão Tổ, mặc dù tiêu hao không thấp, nhưng thân là kẻ mạng xấp xỉ hai mươi năm công lực, hẳn không hề e ngại điều đó.

Huống hồ dựa vào【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】, chỉ cần có thể đánh trúng điểm yếu của đối thủ, chín thành chín nội lực cùng thể lực mà Từ Hiến tiêu hao trước đó sẽ được hoàn về, cho nên chuyện hẳn cần lo không phải là tiêu hao bao nhiêu, mà là đao trong tay mình có thể chém trúng kẻ địch bao nhiêu.

Keng!

Đao thương một lần nữa va chạm, Từ Hiến lùi ba bước, Lang Nha Lão Tổ cũng lùi ba bước, thượng phong chẳng thuộc về ai, dù đều cảm thấy đau rất nơi hồ khẩu, nhưng con sói già lẫn tiểu hồ ly đều không rên một tiếng, trên gương mặt ngoại trừ vẻ nghiêm túc cũng chỉ còn sự chú tâm, trong ánh mắt ngoại trừ sát khí cũng chỉ có hàn ý.

Nếu có khác biệt giữa hai người, thì cũng chỉ là Lang Nha Lão Tổ nhiều hơn một phần khát máu, Từ Hiến thắng hơn một phần lạnh nhạt.

Còn về sự khinh thường, đó chỉ là thứ chỉ có thể xuất hiện trong lời nói, chứ kẻ nào dám ôm thái độ như vậy lúc động tới đao thật thương thật, hoặc là phải có bản lĩnh siêu việt địch thủ, hoặc là có trước mộ phần đã mọc cao ba thước.

Rầm!

Một, hai, ba, ... Lùi đến bước thứ tư, không hẹn mà cùng, Lang Nha Lão Tổ và Từ Hiến đồng loạt giảm mạnh xuống sàn để giữ cho thân mình không còn trượt ra đằng sau, hơn nữa còn nhờ đó mượn lực để lấy tốc độ sấm sét phóng đến đằng trước, vung đao múa thương lấy mạng đối thủ.

Tốc độ ra đòn của Lang Nha Lão Tổ gần như đạt tới cực hạn, một hơi đâm liền bảy thương tới mắt, mũi, miệng, mi tâm, yết hầu, giữa ngực Từ Hiến, mỗi một cú đâm đều mang theo sát khí trùng trùng và lực đạo kinh hồn, đảm bảo chỉ cần trúng một trong bảy thôi là Từ Hiến lãnh đủ.

Nhưng Từ Hiến lại là nhân vật bậc nào? Mặc dù bước lên giang hồ chưa lâu, nhưng kể từ lúc nhận nhiệm vụ diệt trừ Sát Thần Môn tới giờ, mỗi một bước chân của hắn đều trải qua xương máu kẻ thù, xưng là trải trăm trận cũng không hề miễn cưỡng, sao có thể bị thương tốc của Lang Nha Lão Tổ hù dọa?

Huống hồ nếu trực diện so chiêu, về tốc độ thì Từ Hiến không dám nhận phần hơn, nhưng so về lực đạo thì lão hoàn toàn không có cửa với hắn.

Thiên phú hơn người, cốt cách thanh kỳ, lại có thêm【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】cường hóa phần nào tư chất, Lý Tự Thành đã luyện【Long Tượng Bát Nhã Công】tới tầng thứ năm, cảnh giới Như Ý, qua đó khiến Từ Hiến cũng được cộng hưởng Long Tượng Công tầng thứ ba, cảnh giới Tiểu Thành.

Lại thêm【Giá Y Thần Công】gia trì ngoại kinh, Từ Hiến đúng là có thể áp chế hoàn toàn Lang Nha Lão Tổ khi so đấu man lực.

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Lấy đao gạt thương, mỗi một đường thương đòi mạng của Lang Nha Lão Tổ đều bị hắn làm chệch đi, chờ hiệp giao thủ ngắn ngủi này trôi qua, đôi tay của lão đã run lên không ngừng, thâm kinh hãi trước sức mạnh kinh thiên của kẻ địch.

Nhân cơ hội này, Từ Hiến thừa thế xông lên, vì truy cầu tốc độ mà bỏ qua phần nào uy lực, không dùng tới【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】mà chỉ dựa vào đệ nhất đoạn – Ngoại Nhược tìm tới điểm sơ hở của Lang Nha Lão Tổ, vung đao chém xuống nhanh như cắt.

Đao khí ập tới, Lang Nha Lão Tổ chưa có được sự chuẩn bị tốt nhất sau khi bị Từ Hiến hóa giải bảy thương, muốn vậy Ngụy cứu Triệu cũng không thể, chỉ có thể vận kinh vào hai tay, nâng cao trường thương đỡ lấy một đòn này.

Mặc dù đối ứng như vậy sẽ khiến Lang Nha Lão Tổ rơi xuống hạ phong, nhưng còn tốt hơn là bị thương hay thậm chí mất mạng.

Keengg!

“Hự...” Nói là không có được uy lực tốt nhất, nhưng trước một đao này của Từ Hiến, lão dù đã đón đỡ thành công thì vẫn bị đao kinh chấn cho khụy

gối xuống, thiếu chút nữa quỳ hẳn ra đất.

Chẳng dừng ở đây, tuy lưỡi đao bị kẻ địch đỡ lấy, nhưng Từ Hiên không hề thu về mà tiếp tục ghim nó lên cán thương của Lang Nha Lão Tổ, mượn lực lộn người vọt qua đầu lão, binh khí trong tay tách làm hai, lấy ưu thế linh xảo và tốc độ của đoản đao để chém đến hậu tâm đối thủ.

Tương chừng như Từ Hiên đã có thể hoàn thành nhiệm vụ ở đây, nhưng thân là kẻ mưu thâm kế hiểm, lăn lộn giang hồ vài chục năm, vì che giấu bảo bối mà thực thi độc kế kéo dài đến mấy tháng, thủ đoạn đối địch của Lang Nha Lão Tổ chỉ có một bộ【Lang Nha Thương Pháp】và một môn Kỳ Công thất phẩm bảo mệnh thôi sao?

Hiên nhiên là không thể nào đơn giản như vậy.

Đát!

Một âm thanh trầm đục vang lên, đao trong tay Từ Hiên đã chém trúng lưng của Lang Nha Lão Tổ, hay nói chính xác hơn là cái mai rùa trên lưng lão: 【Quy Bối Thuật】

Môn Kỳ Công Dị Thuật bát phẩm này có lẽ rất thông dụng trong giang hồ thì phải, Từ Hiên nghĩ vậy, lần trước là Trác Thủy Phân dùng nó cản lại đao thức Thảo Thuyền Tả Tiến của hắn, lần này lại đến phiên Lang Nha Lão Tổ mượn nó giữ được một mạng.

Rắc!

Mai rùa vỡ nát, nhưng lúc này Lang Nha Lão Tổ cũng đã xoay người lại, cũng tận dụng việc đang trong tư thế khụy chân mà quét một thương ngang qua hạ bàn của Từ Hiên, khiến cho hắn không thể không lùi lại phía sau.

Nhún người bật tới, lần này đến phiên Lang Nha Lão Tổ chiếm được thượng phong, có vết xe đổ trước đó, lão đã rút ra kinh nghiệm xương máu là không nên cứng đối cứng với Từ Hiên.

Vậy nên lúc bấy giờ, góc độ xuất thương của lão bỗng trở nên hết sức xảo trá, chỉ chọn đâm những chỗ mà Từ Hiên chỉ có thể né tránh chứ không thể vung đao gạt đi, hoặc nếu có thì cũng trong tư thế khó lòng tận dụng sức mạnh hơn người của hắn.

Hai cơ hội đánh giết đều bị Kỳ Công Dị Thuật hóa giải, Từ Hiên không còn cách nào khác là lâm vào cuộc chiến dài hơi với Lang Nha Lão Tổ, song phương giằng co bất phân thắng bại, ai chiếm được năm hiệp thượng phong thì sáu hiệp sau tất rơi xuống hạ phong, muốn lấy thế chẻ tre để hạ địch là chuyện khó lòng xảy ra.

Xem tình hình này, trừ phi Từ Hiên dùng tới đan dược, nếu không thì chẳng có hai, ba trăm hiệp thì khó lòng mà xác định ai sẽ là người sống sót sau cùng.

Đao quang thương ảnh, sát khí nồng.

Dĩ hạ khắc thượng... liệu còn không?

...

Hồng Phúc Lâu, sảnh ăn tầng một.

Giờ Hối đã qua được gần một nửa, phần lớn khách nhân của quán rượu đều trốn về phòng trùm chăn nằm ngủ, cầu thần vái Phật là chiến hòa sẽ không lan đến chỗ mình, thế nên nơi này ngoại trừ đoàn người Cổ gia, cũng chỉ còn lại đám khách giang hồ háo hức ngóng đợi kết quả trận chiến.

Tiên Thiên quyết đấu, mặc dù đây là cảnh tượng khó được chứng kiến, nhưng đám nhân sĩ giang hồ đều biết nặng nhẹ, giữa niềm vui thích khi xem cao thủ đối quyết và tánh mạng của mình, không có ai dám chọn cái đứng trước.

“Gia gia, Thiên Hồ Hiệp sẽ thắng sao?” Cổ Ngọc Nhu hỏi, nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu, nhún vai tỏ vẻ không biết của Cổ lão gia tử, thế là nàng lại quay sang hỏi Cổ Thịnh Minh.

Nghĩ đến việc Thiên Hồ Hiệp chính là La Quán Trung, Cổ tứ thúc vốn định đáp là “sẽ thắng”, nhưng lại nhớ tới mưu trí khó lường của Lang Nha Lão Tổ, y lại không dám nói chắc, thế là chỉ dùng sự im lặng làm câu trả lời.

Cổ Ngọc Nhu thấy vậy cũng đành thôi, nàng kỳ thật không phải lo lắng gì cho Thiên Hồ Hiệp, chỉ là hơi chút bồn chồn khi biết trên đầu mình đang có hai tên cao thủ Tiên Thiên đánh nhau, muốn tìm gì đó hỏi để giảm bớt căng thẳng trong lòng.

Cổ Ngọc Nhu không biết, ở phía sau quầy, chường quầy quán rượu lúc này còn bồn chồn hơn nàng, mặt mày xanh xám, mồ hôi mẹ, mồ hôi con lăn đầy trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Thiên Hồ Hiệp làm mối cho ác thú

Sốt sáng nhìn lên trên lầu, lại nhìn ra ngoài cửa, chưởng quỹ chấp hai tay lại trước bụng, đứng đưa lên xuống không ngừng, trong mắt tràn đầy lo nghĩ, thầm tự hỏi: ‘Sao tiểu thư đến bây giờ còn chưa tới, để hai người kia đánh tiếp nữa, Hồng Phúc Lâu cũng bị đánh sập mất.’

Nghe âm thanh đồ gỗ vỡ nát truyền xuống từ trên trần, chưởng quỹ nghĩ mà lòng đau như cắt.

Kỳ thật lúc Thiên Hồ Hiệp phát hiện cái chết của Cao Đoàn Cung, chưởng quỹ tới hiện trường trễ một chút chính là vì phải vận dụng bí thuật báo tin cho tiểu thư kia, cũng vì thế mà hao tổn không ít tinh lực, vậy nên mới có chuyện một tên võ tu Hậu Thiên tứ trọng như y chạy lên xuống cầu thang vài vòng đã xanh cả mặt.

Chưởng quỹ lại không biết rằng, tiểu thư nhà y từ lâu đã xuất hiện nơi quán rượu, chỉ là có vẻ như Hồng Phúc Lâu không phải sản nghiệp của mình nên nàng chẳng quan tâm nó bị đập phá ra sao, hoặc cũng có thể là vì nàng quá giàu có.

Ầm! Rầm~

Loảng xoảng!

Răng rắc!

Trần nhà rung lắc dữ dội, bụi bặm rơi xuống thành từng mảng, giữa lúc đám khách nhân trong quán muốn chạy ra ngoài vì tưởng Hồng Phúc Lâu phải sập rồi thì lại không nghe được động tĩnh nào nữa.

Một tên tán nhân giang hồ vốn mượn【Cường Giác Thuật】loại thánh giác để nghe chiến bỗng reo lên: “Đánh ra bên ngoài rồi!”

Không cần người này cảnh báo thì chẳng mất bao lâu, những khách nhân còn lại trong quán rượu cũng nhận ra điều ấy, bởi họ có thể nghe rõ tiếng binh khí va chạm ở bên hông Hồng Phúc Lâu.

Mấy chục con mắt cùng chuyển hướng sang bên phải, thông qua cửa sổ, cả bọn đều thấy được hàn quang lóe lên liên tục, vì là giữa đêm nên trông hết sức rõ ràng.

Một tên võ tu Hậu Thiên bát trọng gan lớn chạy đến gần cửa sổ, thò đầu ra muốn quan sát chiến cuộc, nhưng chỉ thấy hai con cuồng phong lướt qua, đao quang thương ảnh đã chuyển dời đến góc dưới của tòa nhà, sau cùng khuất bóng nơi chỗ ngoặt.

“Đánh tới hậu viện rồi!”

Hắn vừa hô lên thì cũng có tiếng ngựa hí vang theo, khoảnh khắc đó, tim của chưởng quỹ như ngừng đập, hai mắt trợn trừng đầy kinh hãi.

Nếu chẳng may lũ bảo bối ấy bị dư kinh của cuộc chiến giết chết, vậy y phải đền biết bao nhiêu là đủ? E rằng có thể trực tiếp cuốn gói về quê trồng ruộng.

Người run bần bật, đi qua đi lại, đi lại đi qua, đi tới đi lui, đi lui đi tới, chưởng quỹ lúc này ngoại trừ lo lắng suông cũng chẳng biết làm gì khác.

Có Thịnh Minh thấy vậy, lập tức đoán ra lo nghĩ của chưởng quỹ, thế là bèn đi lại vỗ vai y một cái rồi bảo rằng: “Chưởng quỹ chớ có lo quá, ta xem La... Thiên Hồ đại hiệp thân mang chính khí, đối với tổn thất của quán rượu, ta nghĩ hẳn nhất định sẽ cho người một cái công đạo.”

Trong lòng lại nhủ thêm một câu: ‘Đương nhiên, đó là trong trường hợp người thắng phải là hắn, nếu không...’

...

Từ Hiền sẽ thắng sao?

Keng!

Gạt đi một thương đâm tới xương tỳ bà của mình, Từ Hiền vốn chưa từng hoài nghi việc mình có thể thắng hay không, chỉ là thắng bằng cách nào mà thôi.

Vút! Choang!

Trả lại Lang Nha Lão Tổ một đao tới giữa trán, hắn ước chừng mình và lão đã trao đổi chiêu thức hơn một trăm năm mươi hiệp, thế mà trên người cả hai vẫn chưa có bất cứ vết thương nào đáng kể, chiến lực vẫn được bảo tồn ở trạng thái gần như toàn thịnh.

Nhưng đó chỉ là trong một trăm năm mươi hiệp này thôi, chờ đánh thêm trăm hiệp nữa, thể lực của hai bên nhất định sẽ giảm sút không ít, đến lúc đó tốc độ ra đòn lẫn phản ứng đều sẽ trì trệ hơn trước, sai lầm, sơ hở sẽ xuất hiện nhiều hơn, đấy mới là thời khắc dễ phân sinh tử.

Mà nói về so thể lực lẫn tinh lực, một thanh niên trẻ khỏe như Từ Hiên nhất định chiếm ưu thế trời sinh so với Lang Nha Lão Tổ, nên chỉ cần trận đấu kéo dài, người thắng cuộc chỉ có thể là hắn.

Kinh nghiệm đối chiến của Lang Nha Lão Tổ sâu dày cỡ nào, lão đương nhiên cũng có thể nhận ra cục diện rất bất lợi cho mình. Thế nên để có thể phá cục, lão bắt buộc phải vận dụng một số kỳ chiêu mà không ai được chứng kiến, bởi vì những kẻ từng chứng kiến đều đã chết rồi.

Một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đẩy lui Từ Hiên, Lang Nha Lão Tổ không thừa thế xông lên, ngược lại còn lùi nhanh ra phía sau.

Huuuu... úuuuu...

Ngửa mặt nhìn trăng, lão hú lên như sói.

Dựa vào thị lực hơn người của mình, Từ Hiên có thể nhìn thấy sau lưng lão xuất hiện hư ảnh của một cái đầu sói cũng đang ngẩng lên hú, xung quanh có sương máu lượn lờ, trông hết sức tà dị.

Nội công tâm pháp Thượng Thừa Nhân cấp, cảnh giới tu luyện Đại Thành:

【Huyết Lang Liệt Sát Đại Pháp】

Luyện đến Đại Thành, môn nội công này có thể khiến người tu tập tiến vào trạng thái “săn mồi” trong một quãng thời gian ngắn, khiến tốc độ xuất chiêu, tốc độ vận hành chân khí, phản xạ, và sức mạnh đều tăng lên đáng kể, hơn nữa còn kích thích thú tính trong người, khiến người tu tập càng thêm máu lạnh, tàn độc, và thêm khát giết chóc.

Đây có thể xem là một nhược điểm của môn nội công này, nhưng biện pháp giải quyết cũng rất dễ dàng.

Một con sói hoang sẽ nổi điên khi nó đang trong con đói cồn cào, muốn con sói dụ ngoạn như chó nhà, vậy chỉ cần đút cho nó no bụng là được.

Lang Nha Lão Tổ là một con sói săn mồi, vậy nên lão không cần ai đút thức ăn cho mình, lão chỉ cần giải quyết con mồi mà thôi.

Mà con mồi đó, chính là Từ Hiên.

Vào!

Đầu sói tan biến, nơi lưỡi thương của Lang Nha Lão Tổ chợt có một tầng sương đỏ bám lên, khiến nó lúc này trông có chút giống một cây hồng anh thương, chỉ là nhìn qua càng thêm phần sát khí, huyền ảo và vô cùng tà dị.

‘Nhanh như vậy!’? Nhìn mũi thương nhoáng cái đã vọt tới trước mặt mình, Từ Hiên lấy làm kinh ngạc trước thương tốc của Lang Nha Lão Tổ, dù đã rất mau chóng né đi nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi bị lão đâm trúng bả vai.

Nhưng may mắn làm sao, trường thương trong tay Lang Nha Lão Tổ chỉ có phẩm chất Phổ Thông, dù cho phối hợp thêm một thân võ công của lão thì vẫn không thể nào đâm qua được【Thiên Văn Bảo Y】để chạm tới da thịt Từ Hiên, quả thật là “đao thương bất nhập”.

Lớp ngoài của bảo y bị rạch phá một đoạn nhỏ, nhưng dựa vào tính năng “tự hành chữa trị”, chẳng mấy chốc nó đã hoàn hảo như cũ.

Trên mũi thương của Lang Nha Lão Tổ có bồi kịch độc, chỉ là trước công năng “thanh khiết bất nhiễm” của【Thiên Văn Bảo Y】, chút độc tố đó còn chưa kịp bám vào đã bị thanh tẩy hoàn toàn.

Nhưng muốn nói một thương này của lão bị Từ Hiên hóa giải sạch sẽ cũng không đúng, bởi【Thiên Văn Bảo Y】tuy là “đao thương bất nhập”, “thủy hỏa bất xâm”, nhưng đến cùng vẫn không ngăn được thương kinh, thế nên Từ Hiên vẫn là chịu chút nội thương.

【Giá Y Thần Công】nếu đến cảnh giới Đại Thành, công lực sẽ đạt tới tình trạng thụ phát tự nhiên, lúc chưa vận dụng thì dù một tia cũng sẽ không tiết ra ngoài, Nhân và Khí kết thành một thể, bất luận là loại ngoại lực nào đều không thể lay động được.

Nhưng đây là cảnh giới Đại Thành, còn Từ Hiên thì vẫn đang kẹt ở cảnh giới Như Ý, thế nên khó tránh khỏi việc bị Huyết Lang cương khí làm thương tổn.

Một đòn trúng đích nhưng không đắc thủ, trên gương mặt đầy khát máu của Lang Nha Lão Tổ chẳng hiện lên bất kỳ sự thất vọng nào, trái lại trong con ngươi còn xẹt qua một tia tham lam.

“Ha ha ha, bảo bối đây rồi! Thiên Hồ Hiệp ơi Thiên Hồ Hiệp, xem ra ngươi cũng tự biết mình làm hỏng chuyện tốt của bản lão tổ, cho nên mới đáng cho lão phu món trân bảo này chứ?”

Không nhắm vào những chỗ có y phục che đi trên người Từ Hiên, lão đập một thương tới đỉnh đầu của hắn, gần giọng mà cười: “Khắc khắc khắc, thấy được ngươi đã thành tâm như thế, bản lão tổ cũng rừ chút lòng thương, nhất định sẽ an táng ngươi đàng hoàng, chỉ cần ngươi... chịu đi chết!”

Từ Hiên mặt lạnh như tiền, không chút nao núng, trường đao quét lên đỡ lấy cán thương của Lang Nha Lão Tổ.

Kengg!

Nhưng lần này thời thế thay đổi, kẻ địch của Từ Hiên bây giờ là một con sói săn mồi với sức mạnh vượt xa lúc trước, vậy nên ưu thế về sức mạnh của hắn không còn quá lớn nữa, chẳng cách nào đẩy lùi được lão.

Mà nếu so về tốc độ, thì lúc này hắn nhất định phải thua.

Vút!

Thừa dịp Từ Hiên còn chưa kịp thu đao, trên mặt Lang Nha Lão Tổ chợt xuất hiện một nụ cười tàn độc, trường thương vừa rút về được nửa đường đã đâm ra, như một con ác lang nắm bắt được thời cơ vô mồi, ập thẳng đến trước mặt Từ Hiên, mũi thương còn cách ba thước nhưng kinh phong đã khiến hắn cảm thấy đau rất vô cùng.

Chỉ trong một ý niệm, Từ Hiên quyết đoán co tay phải lại chắn trước mặt mình, chân khí huyền nguyên thiên cương địa sát tụ hết vào cẳng tay, cố gắng bảo vệ cho kinh mạch không bị cương khí hủy hoại.

Uỳnh!

Thương kinh bùng nổ, trong sát na ấy, Từ Hiên cảm giác như cánh tay đã không còn thuộc về bản thân, nhưng hắn biết mình đã thành công giữ được một mạng.

Mặc niệm một tiếng ‘thần hành gia tốc’, sau lưng như có phong thần tới trợ, Từ Hiên đề khí chạy đi,【Trục Nhật Thần Bộ】được hắn sử ra với tốc độ còn nhanh gấp đôi trước đó, quay lưng một cách quyết đoán rời khỏi vòng chiến, khiến Lang Nha Lão Tổ đâm hụt mũi thương thứ ba.

Trên mặt lão thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng càng nhiều lại là sự hưng phấn.

‘Chạy đi, chạy đi. Con mồi không chạy... còn là con mồi sao?’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Thời khắc sinh tử đại đột phá (1)

Hồng Phúc Lâu mở nơi hoang dã, dù là thôn trấn gần nhất cũng cách hơn ba, bốn chục dặm, vậy nên xung quanh đều là rừng rậm nguyên sinh, hơn nữa lại đương lúc nửa đêm, khó gặp nhân loại hành tẩu, cho nên Từ Hiên có thể thoải mái lao nhanh mà không cần lo đụng phải người.

Mượn【Thiên Vân Bảo Y】gia trì tốc độ,【Trục Nhật Thần Bộ】chẳng khác nào đã tu tập tới trình độ Đẳng Phong Tạo Cực, cước lực thế mà không thua kém gì cao thủ Tiên Thiên như Lang Nha Lão Tổ, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn, không mất bao lâu đã kéo giãn được gần ba trăm khoảng cách với lão.

Nhưng đây cũng chẳng phải kẻ lâu dài, bởi “thần hành gia tốc” chỉ có thể duy trì tối đa một khắc đồng hồ mà thôi, mà Huyết Lang đại pháp của Lang Nha Lão Tổ lại có thể kéo dài hơn hai khắc, cho nên Từ Hiên nhất định phải nghĩ ra cách đối phó lão trước khi hiệu lực qua đi, bằng không chỉ có thể dùng tới【Tiên Thiên Đan】để gia tăng cảnh giới.

Đó tất nhiên là hạ sách, hơn nữa thủ đoạn của Từ Hiên cũng không phải chỉ có nhiều đây,【Tam Quốc Diễn Linh Bách Đao Thức】mới được hắn phô diễn qua vài thức cơ bản mà thôi.

Vút!

Gió lạnh lướt ngang mặt, Từ Hiên lúc này đã cho Lang Nha Lão Tổ hít khói được hơn chục trượng, xét thấy khoảng cách thế này đã đủ, mắt lộ tinh quang, hắn chợt lách mình nép sau một cây đại thụ, thân hình tạm thời biến mất trong tầm mắt của kẻ thù, ngón trỏ và ngón giữa tay phải chấp lại thành kiếm quyết, tàn ảnh chợt hiện, hắn xuất chỉ như điện, điểm một mạch lên hai mươi tư huyệt vị ở các đường kinh Thủ Tam Dương và Thủ Tam Âm.

Ở hướng ngược lại, thấy Từ Hiên mượn đại thụ để ẩn mình, Lang Nha Lão Tổ bỗng cười lạnh một tiếng, tiến thêm chừng bảy, tám trượng cũng ngừng lại, ánh mắt có phần điên cuồng nhưng đồng thời cũng không khuyết thiếu cảnh giác, dùng hai trăm phần trăm tinh thần đề phòng Từ Hiên đánh lén.

Đứng cách cây đại thụ gần ba trượng, nâng trường thương chờ đợi một hồi vẫn không thấy Từ Hiên có động tĩnh gì, Lang Nha Lão Tổ cũng chẳng nói lời khiêu khích chỉ cho dư thừa, bắt đầu nghĩ cách ép hắn ra mặt.

Lấy thân phạm hiểm là chuyện chẳng thể nào xảy ra, không cần mưu kế gì sâu xa, lão móc từ túi vải bên hông ra một viên Tiểu Phích Lịch Đan, truyền cương khí vào, căn khớp thời gian liền dùng lực ném mạnh tới chỗ gốc cây mà Từ Hiên ẩn nấp.

Oành!

Bụi đất tung bay, bị lựu đạn oanh tạc, cây cỏ thụ đáng thương kia chẳng có chân mà chạy, thân, cành, gốc, rễ đều bị phích lịch đạn nổ nát tanh bành, bất lửa cháy hừng hực, muốn cứu lại đã là chuyện không thể nào, thậm chí trong loại thời tiết khô hanh thế này còn có thể dẫn đến cháy rừng.

Đối với kẻ coi mạng người chẳng khác gì cỏ rác như Lang Nha Lão Tổ, muốn để lão có ý thức bảo vệ môi trường, bảo vệ thiên nhiên là không thể nào.

Vậy nên mặc cho ánh lửa tiếp diễn, đợi khói bụi lắng xuống, lão liền ngưng mắt tìm kiếm thân ảnh của tên Thiên Hồ Hiệp kia, nhưng lạ thay là chẳng phát hiện bóng dáng hần đâu.

‘Lê nào là Độn Thổ Thuật?’ Lang Nha Lão Tổ thâm đoán, nội kinh chạy xuống huyết Dừng Tuyền, nhắc chân giảm mạnh một cái xuống mặt đất, tạo thành kinh phong thổi bay đất cát, sỏi đá trong bán kính một trượng, đến cả mấy ngọn cỏ kiên cường nhất cũng không bám víu lại được nơi đất mẹ.

‘Không phải Độn Thổ Thuật sao?’ Chân mày nhíu lại, Lang Nha Lão Tổ chẳng hề mất kiên nhẫn, chỉ là lấy ra một viên Bồi Nguyên Đan bỏ vào miệng nhai, lão sợ rằng tiếp sau đó mình lại phải mượn【Nhiên Huyết Thủy Hóa Thuật】để bảo mệnh lần nữa.

Vuuu... vuuu...

Xào xạc! Xào xạc!

Gió nhẹ thổi qua khiến các tán cây không ngừng cọ vào nhau, nơi rừng cây này chìm trong sự tĩnh lặng chết chóc, ngoại trừ âm thanh của thiên nhiên ra thì chẳng còn bất cứ dị âm nào.

Cách chỗ Lang Nha Lão Tổ mười lăm trượng, trên một ngọn cây cao, thân hình yếu điệu công đại kiếm kia chẳng biết từ khi nào lại một lần nữa xuất hiện, đằng sau chiếc mặt nạ tinh xảo vẽ hình mai hoa lộch chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn, ngập nước.

Hai con người ấy dư thừa sự linh động, chỉ là lúc này đây cũng mang theo một phần mờ mịt, như muốn giúp chủ nhân của chúng nó nêu lên thắc mắc của mình: Tên Thiên Hồ Hiệp kia trốn đi chỗ nào rồi?

Trước đó chỉ có phần nàng tránh khỏi linh giác của hần, nào có phần hần bắt được hành tung của nàng? Không ngờ chẳng được bao lâu, vị trí của hai người đã đổi ngược cho nhau.

Kỳ thật cũng chưa hẳn là đảo ngược, bởi hần không thể nào phát hiện được mình, cô nàng kia chính là tự tin như vậy.

Tự tin thì tự tin, nhưng năng lực ẩn thân này của Từ Hiền cũng khiến nàng sinh lòng hiếu kỳ với hần. Trong đôi mắt tràn đầy linh khí ánh lên một tia tinh nghịch, nàng trầm nghĩ:

‘Chờ lát nữa bốn nữ hiệp phải tháo mặt nạ của người ra xem diện mạo thế nào mới được. Hừm hừm, học theo ta mang mặt nạ hành hiệp, nếu mặt mũi của tiểu hồ ly người có thể sánh bằng một phần mười dung nhan của ta, bốn nữ hiệp đành miễn cưỡng chấp nhận bị người bắt chước vậy.’

Nói là bắt chước thì tất nhiên không phải, nhưng về mặt thời gian thì Từ Hiền đúng là kẻ đi sau. Trùng hợp làm sao, ngày mà hần quyết định đeo mặt nạ hóa thân Thiên Hồ là mười ba tháng chạp năm ngoái, còn Tiểu Lộch Nữ Hiệp lại là ngày mười hai, hơn kém nhau chỉ chừng một ngày mà thôi.

Lang Nha Lão Tổ không biết về sự trùng hợp này, hơn nữa có biết cũng không thêm quan tâm, chuyện duy nhất mà lão muốn biết lúc này là Từ Hiền đang ở đâu.

Từ Hiền đang ở đâu?

Một cơn gió lạnh chợt thổi qua, câu trả lời rất nhanh đã tới.

Chỉ thấy khoảng không sau lưng Lang Nha Lão Tổ chợt hiện lên gọn sóng, thân hình của Từ Hiền bỗng nhiên hiện ra một cách hết sức đột ngột, vô thanh vô tức chém một đao tới sau gáy địch nhân.

Không có Bằng điều gương cánh, không có chú ngữ bí thuật, chỉ có cái gọi là “tàng thân ẩn hình”, hiển nhiên là【Thiên Văn Bảo Y】lại tiếp tục lập công.

Không một tiếng động, không chút kinh phong, dựa vào một thức Yên Kỳ Tức Cổ, Từ Hiền xuất đao mà chẳng hề bị Lang Nha Lão Tổ phát hiện, thời gian như tua chậm lại một trăm lần, lưỡi đao của hần cứ thế dần dần chém đến người lão, càng lúc càng gần.

Hai thước, một thước rưỡi, một thước,...

Chín tấc, bảy tấc, năm tấc, ba tấc,...

Một tấc!

Khi lưỡi đao đã vạch phá y phục, phá tan cương khí hộ thể và chỉ còn cách da thịt của Lang Nha Lão tổ ba phân, dựa vào phản xạ siêu cường của một con sói săn mồi, đến cả【Nhiên Huyết Thủy Hóa Thuật】lão thậm chí cũng không cần vận dụng, chỉ đơn giản là đổ ập người xuống đất để tránh đi nhát đao đòi mạng.

Lộn một vòng về trước, Lang Nha Lão Tổ thuận thế bung người lên, thân hình xoay liền ba vòng giữa không trung, chớp mắt đã quay ngược trở lại tra đầu Từ Hiền, đâm liền năm thương tới trước người hần.

Keng! Keng! Keng! Keng!

Soạt!

Từ Hiền múa đao đỡ liên bốn thương, nhưng trước đòn phản công đầy tốc độ của Lang Nha Lão Tổ, thương sau nhanh hơn thương trước, hấn đỡ được bốn đã là cực hạn, tới thương thứ năm đã không kịp giờ đao gạt bỏ, chỉ có thể dựa vào phản ứng xuất thần nghiêng người né đi.

Tuy là thoát được một kiếp, nhưng lưỡi thương của Lang Nha Lão Tổ vẫn kịp sượt qua da thịt nơi cổ Từ Hiền, sợ là hấn chỉ cần chậm trễ một cái chớp mắt thì động mạch đã bị cửa vỡ rồi.

Về phần Lang Nha Lão Tổ, cổ áo của lão cũng bị đao khí của Từ Hiền làm rách, nơi vai gáy cũng xuất hiện một vết thương hẹp dài hơn tấc đang rỉ máu, có điều khá nông nên chẳng tính là tổn thương gì đáng kể.

Nhìn thì có vẻ chiến tích của hai bên sần sần như nhau, nhưng theo quan sát của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, người chiếm thượng phong là Lang Nha Lão Tổ.

Ai cũng có thể thấy được, để có thể gây chút thương tích không đáng kể này cho đối thủ, Từ Hiền đã phải chuẩn bị rất nhiều, từ việc mượn bảo y gia tốc để núp đi, dùng【Phong Tần Thập Nhị Lưu】cường hóa kinh mạch, sau đó còn ẩn thân chờ đợi thời cơ thích hợp mới chịu ra tay.

Đổi lại thì Lang Nha Lão Tổ chỉ đơn giản là né đòn sau đó thuận tiện phản công mà thôi, hơn kém trong màn giao thủ ngắn ngủi vừa rồi không phải là nhỏ, cả Từ Hiền lẫn lão đều hiểu chuyện này.

Hâyyy!

Thừa thế xông lên, nhận ra tốc độ khinh công của hấn đã không còn nhanh như vừa rồi, Lang Nha Lão Tổ cho rằng thắng lợi đã nằm chắc trong tay mình.

Sát khí cuộn cuộn như hóa thành thực chất, ánh mắt tràn ngập sự khát máu và nét mặt đong đầy bạo ngược, thương tốc của Lang Nha Lão Tổ đã đạt tới đỉnh phong cao nhất: Một hơi chín thương.

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng...

Nguy cơ sống còn kích phát tiềm năng, Từ Hiền cũng bùng nổ ra thứ tốc độ vượt xa giới hạn bản thân trước đó, Phi Hiệp đao một lần nữa tách rời, tay trái đoán đao, tay phải đoán côn, hấn sử ra một thức Đào Viên Tam Kết Nghĩa – Thư Hùng Song Cổ cán liền tám thương, trông thì có vẻ cân tài cân sức, nhưng đến thương thứ chín...

Keng!

Vẫn là cân được, bởi vì lúc này đây, hấn đã dùng tới đao thức phòng ngự tối cường: Bá Trọng Chi Gian.

Nhưng tiếp sau Từ Hiền phải làm gì để đối ứng đây, khi mà Bá Trọng Chi Gian chỉ có thể thi triển một lần?

Kết cục thế nào, xin chờ hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Thời khắc sinh tử đại đột phá (2)

Một thức Bá Trọng Chi Gian vừa ra, Lang Nha Lão Tổ lùi bảy bước, Từ Hiền lui bảy thước.

Như có tiếng long ngâm vang lên, Từ Hiền hạ thấp trọng tâm, hai tay nắm chặt trường đao, mũi đao chỉ xéo xuống đất, quanh người chột tủa ra một luồng khí thể hết sức huyền ảo mà lại hàm súc, tựa hồ muốn tập trung hết những gì tinh hoa nhất vào một đao kế tiếp.

Đào Viên Tam Kết Nghĩa – Thanh Long Yển Nguyệt!

Trông bộ dáng này của hấn, trong đầu Lang Nha Lão Tổ chột nảy ra một cái tên: Quan Vân Trường.

“Một kẻ không có thật bị thần thánh hóa lên mà thôi. Và chẳng... nếu người là Quan Vân Trường, thì nơi đây chính là Mạch thành vậy!”

Lang Nha Lão Tổ quát lớn, chân đạp ba bước đã phóng tới trước mặt Từ Hiền, trường thương như điện đâm thẳng đến yết hầu của hấn.

Đúng lúc này, Từ Hiền cũng đã nhắm xong câu chú ngữ của mình.

“Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...”

Một thương đâm huyệt, Lang Nha Lão Tổ lập tức xoay thân nửa vòng, sau đó liền nhìn thấy một vầng đao quang lóe mắt lán át ánh trăng, che mờ hết thấy cảnh vật xung quanh mình.

“...Nam Minh hữu điều, kỳ danh vi Bằng!”

‘Nhanh như vậy sao?’ Ý niệm thoáng qua, Lang Nha Lão Tổ muốn vung thương đón đỡ cũng không kịp rồi, nhưng lão lại chẳng hề nao núng, cũng không hề thi triển【Nhiên Huyết Thủy Hóa Thuật】để giải nguy, đồ chơi của lão còn nhiều đây, ví dụ như...

【Hộ Thuần Tụ Cương Thủ Hoàn】

Đưa tay trái ra trước ngực mình, đương lúc đao khí sắc bén vô song cách người chưa đến ba tấc, chiếc vòng tay Đạo Khí của Lang Nha Lão Tổ chợt bùng lên một chùm sáng màu xanh nhạt, trong chớp mắt đã hóa thành một tấm chắn giúp lão chặn lại Thanh Long Yển Nguyệt Biến của Từ Hiền.

Lần trước là vì quá bất ngờ nên mới phải dùng tới【Nhiên Huyết Thủy Hóa Thuật】bảo mệnh, bây giờ đã có vết xe đổ ấy làm gương, lão đương nhiên kịp đề phòng để sử dụng những thủ đoạn khác.

Lá chắn cương khí vụn vỡ, Thanh Long đao khí chưa tàn nhưng cũng đã nhuệc hóa đi nhiều, Lang Nha Lão Tổ xoay thương nửa vòng, lập tức gạt lưỡi đao của Từ Hiền sang một bên, hoàn toàn hóa giải thế công của hắn.

Từ Hiền mặt không biến sắc, thần thái chăm chú, giống như chẳng hề quan tâm sát chiêu của mình vừa bị phá giải, tay phải của hắn chợt nâng lên, một đóa Thất Diệp Phi Hoa lẩy khoáng cách gần bay thẳng đến ngực Lang Nha Lão Tổ.

Người sau thấy phi hoa thế tới yếu đuối, cho rằng Từ Hiền đã kiềm hãm kỹ cùng, khước miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh, tùy ý vận cương khí vào lòng bàn tay rồi đưa ra bắt lấy.

Nhưng làm sao mà ngờ được, đóa tiểu phi hoa trông có vẻ yếu ớt ấy lại có thể chuyển vị trên đường bay, nó dễ dàng né qua cú chụp của Lang Nha Lão Tổ rồi đột ngột phóng nhanh, cuối cùng găm thẳng vào trong lồng ngực lão.

“Ngươi...” Chỉ kịp rên lên một tiếng, lão tròn to mắt như chẳng thể nào tin được mình sẽ chết tức tưởi như thế, thân hình chậm rãi đổ ảm xuống đất, co giật vài cái, sau đó không còn động đậy nữa, khí tức yếu dần rồi hoàn toàn biến mất.

Tương chừng Từ Hiền đã có thể thu thập chiến lợi phẩm của mình sau khi giết chết lão, nhưng bất ngờ thay là hắn không tiến mà lùi, một viên Tiểu Phích Lịch Đạn tuốt xuống từ trong tay áo, hắn lấy nội lực mờ chốt rồi ném nó về phía Lang Nha Lão Tổ.

Không có thông báo của hệ thống, đừng nói là sinh cơ tiêu tán, dù cho bị phân thân trăm mảnh thì địch nhân cũng đừng hòng giả chết trước mặt Từ Hiền.

Oành!

Và đúng là bị phân thân trăm mảnh thật, “thi thể” của Lang Nha Lão Tổ sau khi mất đi cương khí hộ thể đã bị phích lịch đạn nổ cho tan xác, huyết nhục tung tóe khắp nơi, chẳng còn ra hình thù gì để nhận diện.

Dù là như vậy, nét mặt của Từ Hiền vẫn chưa hề buông lỏng, ánh mắt cảnh giác đề phòng xung quanh, tay trái siết chặt trường đao, trong chớp mắt đã tiến vào trạng thái Tọa Vong để dò tìm địch nhân.

‘Dưới đất?’ / ‘Dưới đất.’

Câu trước là của Tiểu Lộc Nữ Hiệp nơi xa, câu sau là của Từ Hiền, ý nghĩ này vừa vụt qua trong đầu, hắn lập tức nhích một bước tiến lên, né được mũi thương đang phá đất trời lên trong gang tấc.

Nhưng sự may mắn của Từ Hiền có lẽ chỉ dừng lại ở đây, khi mà hắn còn chưa kịp làm ra bước ứng đối tiếp theo thì Lang Nha Lão Tổ đã tung một chương với mười thành công lực ngay giữa lưng hắn.

Kỳ Công Dịch Thuật thất phẩm【Giả Thân Quyết】cùng một tờ Độn Thổ Phù, mượn cái trước để chế tạo thân thể giả lừa gạt kẻ địch, mượn cái sau để ẩn nấp dưới đất tìm cơ hội đánh lén, Lang Nha Lão Tổ hiển nhiên là đã tính toán rất kỹ trước khi bỏ trọng kim ra mua kỳ công, bùa chú.

Trước một chương đòi mạng vô cùng uy lực của lão, Từ Hiền giống như đã sợ tới điếng hồn, tứ chi cứng ngắc, đứng như trời trồng, hoàn toàn không dùng ra bất cứ thủ đoạn ứng đối nào, tựa hồ đã cam chịu, bất lực buông xuôi.

Lưng đón ánh trăng, Tiểu Lộc Nữ Hiệp khẽ nhủ chân mày, đôi mắt trong veo chợt dâng lên một vẻ khó hiểu, đoán đo không biết mình có nên ra tay bây giờ hay chẳng.

‘Chờ một lúc xem sao, trùng một chương này hắn cũng không chết được, đến lúc đó bốn cô nương lại dâng tràng cũng không muộn.’

Theo ý nghĩ này mới thấy, cô nàng này ra tay hành hiệp có khả năng rất cao là chỉ vì sở thích, cái gọi là lòng hiệp nghĩa chưa chắc đã được quá nhiều.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, một chưởng của Lang Nha Lão Tổ đã chạm đến lưng Từ Hiến, sau đó... xuyên qua?

Lão đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa, vậy nên khi nhìn thấy ảo cảnh trước mắt, Lang Nha Lão Tổ lập tức nhận ra chiêu thức này gọi là gì.

Thảo Thuyền Tá Tiền!

Không hơi đâu quan tâm đến ba phần công lực vừa bị hút mất, điều duy nhất mà lão cần để ý lúc này là Từ Hiến sẽ xuất hiện ở đâu để công kích mình.

‘Sau lưng!’ Dựa vào khứu giác bén nhạy của loài sói, Lang Nha Lão Tổ lập tức xoay người lại, vừa hay thấy được hàn quang lấp lóe, đao kinh uy mãnh không gì sánh được ập tới giữa mặt mình.

“Vô dụng mà thôi!” Chẳng hề nao núng, lão nở nụ cười lạnh, một lần nữa dùng đến【Hộ Thuần Tụ Cương Thủ Hoàn】để phòng ngự, gọi ra tám khiên cương khí chắn ngay trước mặt mình.

Nhưng nụ cười đắc ý của lão chẳng thể duy trì được lâu, khi mà trên gương mặt nghiêm túc của Từ Hiến lúc này cũng xuất hiện một nụ cười nhạt.

Hắn vốn đã lường trước được lão sẽ sử dụng thủ đoạn gì để chống lại công kích của mình, thế nên trước khi dùng nửa đoạn sau của Thảo Thuyền Tá Tiền: “Lấy đao người trả lại cho người”, hắn đã lầm nhảm câu chú ngữ quen thuộc trong miệng lần thứ ba.

“Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn...”

Đương lúc Lang Nha Lão Tổ bật khiên chắn đòn, đao của Từ Hiến chém ra được nửa đường thì cá Côn cũng kịp thời lộn một vòng, khiến Phi Hiệp đao đi tiếp nửa đoạn đường còn lại ở ngay sau lưng lão.

“...Nam Minh hữu điêu, kỳ danh vi Bằng!”

Đại Bằng giương cánh gọi gió tới trợ, khiến cho uy thế một đao này của Từ Hiến càng thêm dữ dội, thừa sức lấy mạng của một tên cao thủ Tiên Thiên tầng sáu như Lang Nha Lão Tổ.

Sau cuộc chiến nơi Đoạn Nghĩa Lâu, Từ Hiến nhờ Lý Bất Mặc mà biết được rằng người ta không thể sử dụng【Quy Bối Thuật】liên tục trong thời gian ngắn, cho nên hắn tự tin là sẽ không có cái mai rùa nào xuất hiện giúp Lang Nha Lão Tổ hộ mệnh lần nữa.

Nếu không còn át chủ bài nào khác, vậy thì lão chỉ có thể dùng lại thủ đoạn cũ, loại thủ đoạn mà theo Từ Hiến thấy là nó khiến Lang Nha Lão Tổ suy yếu khá nhiều.

【Nhiên Huyết Thủy Hóa Thuật】

Bụp!

Quả nhiên là vậy, bị Từ Hiến ép vào đường cùng, Lang Nha Lão Tổ cực chẳng đã cũng đành thi triển lại môn kỳ công cứu mạng này, tuy là hiệu quả rất đặc lực, nhưng gánh nặng mà nó mang lại cũng không hề nhỏ bé gì cho cam.

Bốn thành tinh huyết trong người mất đi, tổn thất cỡ này không phải là thứ như hai viên Bồi Nguyên Đan có thể bù đắp lại được trong thời gian ngắn.

Nhìn sắc mặt Lang Nha Lão Tổ kém đi trông thấy, xanh xao vàng vọt, tái nhợt trắng xám, Từ Hiến hiểu sâu đạo lý thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn, lập tức đập【Trục Nhật Thần Bộ】tiếp cận, gươm đao chém ngang ngực lão.

Keng!

Lang Nha Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, lập tức quét thương đỡ lấy.

Dù là như vậy, nhưng Từ Hiến có thể nhận ra rằng tốc độ của lão đã giảm sút không ít, kể cả lực đạo cũng yếu đi ba phần, tin rằng chờ đến lúc hiệu quả cường hóa của【Huyết Lang Liệp Sát Đại Pháp】qua đi, đó cũng là lúc hồi chuông báo tử của lão vang lên.

Chân khí huyền nguyên thiên cương địa sát lưu chuyển khắp toàn thân, tốc độ tiêu hao nội lực của Từ Hiến tăng nhanh gấp bội, nhưng đồng thời mỗi nhát đao của hắn đều trở nên mạnh mẽ bội phần.

Keng! Keng! Keng! Keng!

Phập! Phập!

Đao qua thương lại, Từ Hiến chém trúng một nhát nơi ba sườn Lang Nha Lão Tổ, vết thương tuy không sâu nhưng lại khá rộng, dù cho người sau đã vận khí cầm máu thì vẫn có không ít huyết dịch thấm ra.

Ngược lại, Lang Nha Lão Tổ cũng đâm một thương trúng huyết Đản Trung của hắn, tuy không thể phá vỡ được【Thiên Vân Bảo Y】, nhưng thương kinh vẫn xâm nhập vào người hắn như thường, khiến khí huyết trong người Từ Hiến trở nên nhộn nhạo, tạng phủ chịu nội thương không nhẹ.

Hai bên ăn miếng trả miếng, kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng thời gian hiệu lực của Huyết Lang bí pháp chỉ còn tính bằng giây, chờ nó qua đi, cán cân

thắng lợi nhất định nghiêng về phía Từ Hiên.

Biết rõ điều đó, nhưng thần sắc của Lang Nha Lão Tổ không có vẻ gì là sợ hãi.

Phòng mang trọn má đầy dử tợn, lão gầm lên một tiếng rồi đâm ra một thương toàn lực đẩy lui Từ Hiên, sau đó liền ẩn nhẹ vào cơ quan ẩn ở đầu chuỗi thương.

Cách!

Cũng tương tự như thanh trường thương của Cao Đoàn Cung, phần đầu chuỗi thương cứ thế tách rời khỏi cán, nhưng khác ở chỗ là nó không có lưỡi dao.

Từ trong khoang rộng, một chiếc túi vải nhỏ rơi vào trong tay Lang Nha Lão Tổ, lão vừa quay lưng bỏ chạy vừa nhanh chóng mở nó ra, để lộ ra một... quả dâu?

Một quả dâu biết phát sáng và có màu đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Thời khắc sinh tử đại đột phá (3)

Cái gọi là quả dâu thật ra không phải quả dâu, chỉ là có ngoại hình gần giống mà thôi, tên chính xác của nó phải gọi là Tinh Huyết Quả, một loại kỳ trân dị quả hiếm có khó tìm, có giá trị ngang với một quyền bí tịch Thượng Thừa Nhân cấp.

Cái trước chỉ có thể ăn một lần là hết, cái sau lại có thể truyền thừa, thế mà giá trị ngang nhau, nhiều đó thôi cũng đủ để thấy Tinh Huyết Quả trân quý cỡ nào.

Theo cổ tịch ghi chép lại, Tinh Huyết Quả thời xưa vốn chưa được xem là kỳ trân dị quả gì hiếm có, tuy không đến mức ba bước thấy một cây, mười bước gặp một bụi, nhưng cũng không khó thu thập.

Chỉ là sau khi các loại võ công, dị thuật liên quan đến “nhiên huyết” được khai phá, Tinh Huyết Quả mới bắt đầu được xem là dị quả, bị nhà nhà người người săn đón, khai thác quá độ, cung không đủ cầu, cuối cùng mới trở thành kỳ trân dị quả như ngày nay.

Tinh Huyết Quả không có thần hiệu gia tăng công lực, cũng không thể khiến người ta trường thọ hay thanh xuân vĩnh trú gì đó, công dụng duy nhất của nó là làm cho người ăn vào có thể bổ sung lượng lớn khí huyết.

Trong hoàn cảnh bây giờ, dù là có người cầm Tuyệt Học ra đổi Tinh Huyết Quả thì Lang Nha Lão Tổ chắc chắn cũng không chịu, bởi nó chính là hi vọng sống lúc này của lão.

Thiên nhãn lướt qua, phát hiện “quả dâu” trong tay kẻ địch thế mà lại tỏa ra hào quang màu lam, hai con ngươi của Từ Hiên lập tức co rút lại, ánh mắt có phần nghiêm trọng.

‘Dị quả Tuyệt Phẩm...’ Từ Hiên không ngờ rằng lão lại sở hữu bảo bối có phẩm chất cao như vậy, hoàn toàn ngang ngửa với【Tiên Thiên Đan】trong rương đồ của hắn.

‘Phải dùng đến Tiên Thiên Đan sao?’ Không tiếp tục đuổi theo, để mặc cho Lang Nha Lão Tổ chạy ra xa phục dụng dị quả, Từ Hiên bắt đầu đắn đo xem có nên sử dụng đan dược hay không.

Đúng lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên bên tai hắn, nói thế nào đây nhỉ, đó là một âm thanh tinh nghịch nghe có phần giống một đứa bé trai, nhưng Từ Hiên vẫn có thể nghe ra sự mềm mại trong đó, phân biệt được đây chính là giọng của nữ tính.

“Sao ngươi không đuổi tiếp? Để lão ăn xong Tinh Huyết Quả, khôi phục khí huyết cường thịnh, ngươi có thể đánh lại được sao?”

“Ai đó?” Hắn cảnh giác nhìn quanh, nhưng dù đã dùng tới【Tọa Vọng Kinh】thì vẫn không thể phát hiện tung tích của kẻ thứ ba ngoài mình và Lang Nha Lão Tổ.

“Ai đó là ai đâu, bắt chước ta mang mặt nạ xưng hiệp, nay lại giả vờ không biết bốn nữ hiệp sao?”

Nghe giọng điệu như giận dỗi lại như trêu đùa này, Từ Hiên chợt nhướng mày thẳng thốt: “Ngươi là Tiểu Lộc Nữ Hiệp...”

Sau đó còn chưa kịp nói gì thêm thì đã thấy một thanh trường thương từ trên cao đập xuống đầu mình, chính là Lang Nha Lão Tổ đi rồi quay lại, nhìn về mặt hồng hào đầy sinh cơ của lão, không khó để nhận ra lão đã ăn sạch Tinh Huyết Quả.

Keng!

Từ Hiền giờ đao đón đỡ trong tư thế không kịp đề phòng, chịu phải luồng sức mạnh giống như còn lớn hơn trước đó ba phần, hai cánh tay hắn liền run lên bần bật, suýt chút nữa thì để tuột binh khí khỏi tay.

Bị Tiểu Lộc Nữ Hiệp làm phân tâm, hắn đã không kịp lấy【Tiên Thiên Đan】ra phục dụng, nhưng cũng nhờ lời nhắc nhở của nàng mà hắn biết thứ dị quả Lang Nha Lão Tổ vừa ăn không giúp lão gia tăng chiến lực, chỉ là khiến lão khôi phục lại khí huyết hao tổn mà thôi.

Dù là như vậy, trạng thái toàn thịnh kèm【Huyết Lang Liệp Sát Đại Pháp】của lão cũng khiến hắn ăn đủ một châu.

Tận dụng chút thời gian còn lại của bí pháp, Lang Nha Lão Tổ trong vòng mười nhịp thở đã có ba lần đánh trúng Từ Hiền.

Thương đầu tiên trúng đích là ngay bên hông của hắn, khiến hắn không nhịn được thổ huyết, đỡ thêm năm thương lại trúng tiếp đòn thứ hai vốn nhắm đến yết hầu, nhưng một lần nữa bị hắn dùng tay phải chặn lại.

Có điều sau lần lấy tay đỡ thương này, kinh mạch của hắn không còn may mắn như trước đó, bị nội kinh làm thương tổn đến cơ nhục, kinh mạch bên trong, nếu không bỏ thời gian ra ôn dưỡng thì không thể tiếp tục dùng tới được nữa.

Đến thương thứ ba thì Lang Nha Lão Tổ trực tiếp đâm tới giữa mặt Từ Hiền, người sau thế mà gan lớn bằng trời, hoặc có thể nói là hắn tự tin vào vật phẩm do bản thân chế tác, trong ánh mắt ngờ ngàng của Lang Nha Lão Tổ và Tiểu Lộc Nữ Hiệp, hắn hơi cúi đầu xuống để dùng chiếc mặt nạ của mình đỡ lấy mũi thương.

Sự tự tin của Từ Hiền là chính xác, mũi thương của Lang Nha Lão Tổ không thể đâm xuyên qua được chiếc mặt nạ Thiên Hồ, thương kinh cũng hoàn toàn bị ngăn chặn ở ngoài.

Nhưng chiếc mặt nạ cũng không “sống” tiếp được nữa, chờ Lang Nha Lão Tổ thu hồi cán thương, nó trực tiếp báo hỏng, vỡ ra thành năm bảy mảnh rơi xuống dưới chân Từ Hiền, để lộ ra gương mặt của... Từ Phi Hiệp.

Phần thưởng của Thành tặc: Diệt Thập Ác có đến ba cái【Mặt Nạ Da Người】, lúc làm việc ở lò sát sinh Từ Hiền có sử dụng một cái, cho nên lần này chính đang sử dụng cái thứ hai.

Hạn sử dụng của nó đã qua được bảy ngày, còn lại khoảng hai mươi ba ngày, bởi lần đầu tiên hắn đeo chính là lúc xuất thủ viện trợ Lý Bất Mặc tại Đoạn Nghĩa Lâu.

Trông thấy được “chân” diện mục của Thiên Hồ Hiệp, Tiểu Lộc Nữ Hiệp liền truyền âm cho Từ Hiền, giọng điệu có chút xiu khó chịu: “Hừm, coi như không tệ, bốn nữ hiệp cho phép ngươi bắt chước ta đó.”

Nghe được lời này, Từ Hiền chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, hơn nữa cũng không có hơi sức đâu để suy nghĩ về nó, bởi mũi thương tiếp theo của Lang Nha Lão Tổ sắp đâm tới Đan Điền của hắn rồi.

Tay phải tạm thời bị phế, cho nên Từ Hiền trước đó đã vớt phần cán nối dài của Phi Hiệp đao xuống đất, chỉ dùng một tay sử xuất đoàn đao cho thuận tiện.

Cảm giác được thương tốc của Lang Nha Lão Tổ đã giảm đi vài phần, hơn nữa để ý thấy phần sưng máu trên lưỡi thương cũng biến mất, hắn lập tức nhận ra rằng bí pháp của lão đã hết thời gian hiệu lực.

Dù là như vậy, cơ hội để Từ Hiền có thể chiến thắng lão cũng không còn lớn như dự tính trước đó, bởi vì chịu không ít thương tổn, cho nên cả tốc độ lẫn sức mạnh của hắn đều giảm đi rất nhiều, đao thế cũng không còn được sắc bén như trước.

“Này, này, tiểu hồ ly! Trông ngươi có vẻ không ổn rồi nhì, có cần bốn nữ hiệp trợ giúp hay không? Chỉ cần ngươi chịu nhận ta làm đại tỷ đầu, từ đây về sau nghe ta sai phái, bốn nữ hiệp nhất định bảo kê ngươi, giúp ngươi đánh chết con sói xám xấu xa này. Thế nào đây, đồng ý hay không hử?”

“...” Từ Hiền trực tiếp bỏ ngoài tai, vờ như không nghe thấy.

Cắn răng một cái, Hiệp khí bám đầy lên thân đao, hắn một lần nữa dùng đến thức Thương Thiên Di Từ Hoàng Thiên Đương Lập, quyết tâm lấy yếu thắng mạnh đang trảng, dựa vào ý chí bá đạo vô song đánh tan thương kinh của Lang Nha Lão Tổ, khiến lão lui liền chín bước.

Lão lui chín bước, hắn tiến chín bước, Từ Hiền tựa như đã phát điên, hoàn toàn không để ý đến giọng nói lao nhao bên tai mình, dốc hết hai mươi năm công lực để vùng đao, mượn【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】tìm tới điểm yếu trên người Lang Nha Lão Tổ, không dùng tới bất cứ đao thức nào, chỉ đơn thuần vùng đao chém tới, mỗi một nhát đều dùng đi một thành nội khí trong Đan Điền, tiêu hao hết sức khủng bố.

Trước thế công chẳng màng hậu quả gì của Từ Hiền, Lang Nha Lão Tổ kinh hãi quá chừng, hoàn toàn chẳng tìm ra đường phản công, chỉ có thể bị động phòng thủ.

Tuy thế nhưng lão cũng không bị quan, bởi Lang Nha Lão Tổ biết, chỉ cần chờ Thiên Hồ Hiệp này tiêu hao hết nội lực trong người, vậy thì đó cũng là lúc lão lấy mạng hắn.

Có điều Từ Hiền không hề quan tâm, trong mắt hắn lúc này, kẻ địch của hắn không còn là Lang Nha Lão Tổ, cũng không phải một con sói, mà chỉ là một con bò, một con bò đang đợi hắn mổ xẻ.

Từ Hiền vùng lên sáu đao, một đao đầu tiên, trong đầu hắn bắt giác nhớ lại khoảng thời gian hành nghề giết mổ ở lò sát sinh, nhớ tới hàng trăm con heo, con bò đã bị mình tách xương, xẻ thịt.

Hai đao tiếp theo, hắn lại nhớ về khoảng thời gian tu luyện trong không gian trắng xóa, nhớ tới đủ loại sinh vật kỳ kỳ, từ to như voi tới nhỏ như rận bị mình phân giải.

Ba đao cuối cùng, Từ Hiền bắt đầu nhớ đến lúc mình hóa thân thành Văn Huệ Quân xem Bảo Đình mổ bò, từng điệu bộ, cử chỉ của tay làm bếp bậc thầy tái hiện lại rõ ràng trong trí óc của hắn, khiến Từ Hiền phát hiện thêm càng nhiều chi tiết đã bị mình bỏ qua hoặc không để ý đến.

Đao thứ tư vừa chém xuống, Từ Hiền đã nhắm mắt lại, tinh thần chìm vào trong một khoảng không u tối.

Đao thứ năm chém xuống, hắn bất ngờ phát hiện trong không gian xuất hiện một tia sáng lơ lửng.

Đến đao thứ sáu, lúc này chân khí trong người Từ Hiền chỉ chừng hơn một thành, nếu chém ra một đao này, vậy Đan Điền của hắn cũng sẽ trở nên trống tuếch.

Nhưng Từ Hiền không có chút do dự nào, đệ lục đao cứ thế chém xuống, động tác đơn giản, không chút cầu kỳ, thế mà tựa như phân khai thiên địa, đưa ánh quang minh ngập tràn nơi không gian u ám.

Rắc!

Leng keng!

“KHÔNG THỂ NÀO!?” Đồng tử mở to hết cỡ, khỏe mắt như sắp nứt ra, Lang Nha Lão Tổ kinh hãi như phải chết, gào thét trong sự tuyệt vọng tận cùng.

Từ Hiền chậm rãi mở mắt ra, dưới đôi thần mục lạnh lẽo vô tình của hắn, trường thương trong tay Lang Nha Lão Tổ lúc này chỉ còn là một khúc gãy ngắn.

Nó!

Đã bị hắn...

...chém đứt!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Thời khắc sinh tử đại đột phá (4)

Không chỉ trường thương trong tay Lang Nha Lão Tổ bị gãy đoạn, cổ tay trái của lão lúc này cũng đang chảy máu ròng ròng, gân tay còn bị Từ Hiền chém đứt.

Sau một đao quỷ thần khó lường này, thứ Từ Hiền nhận được đó chính là Đan Điền vốn trống rỗng thoáng cái đã trở nên tràn đầy, đồng thời thể lực cũng trở nên hết sức sung mãn, tiếp cận trạng thái toàn thịnh.

Nhưng có nhận thì cũng có mất, nếu lúc này lấy【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra kiểm tra, hắn lập tức sẽ phát hiện số Hiệp Đạo Tinh Hoa mà bản thân tích lũy trước đó đã mất sạch toàn bộ, đổi lại...

Vật phẩm:【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】

Loại hình: Võ học

Phẩm chất: Tuyệt Phẩm

Dĩ thần ngộ, bất dĩ mục thị.

Võ học nhập đạo, loại hình đao kỹ, do Từ Tiên Hiệp tham ngộ hình ảnh Bảo Đình giải ngưu mà thành.

【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】không có đao chiêu, chỉ có đao kỹ, thần hiệu của nó có thể phụ trợ cho tất cả mọi loại đao pháp trên đời, uy năng tinh diệu ở chỗ có thể lấy yếu thắng mạnh, dùng tổn thất thấp nhất để đổi lấy hiệu quả cao nhất.

Kề học đao này, ngao thị thiên hạ.

Trên thế gian này, hết thầy địch nhân đều là những con bò đang đợi làm thịt, khác nhau ở chỗ dễ mổ hay khó mổ mà thôi.

Đệ nhất đoạn – Ngoại Nhược

Đệ nhị đoạn – Nội Nhược (Cân cảnh giới Đẳng Phong Tạo Cực)

+ Nội Nhược có thể bộc lộ nhược điểm trong thể nội, kinh mạch, chiêu số của đối thủ, một khi đánh trúng có thể hoàn lại chín thành chín nội lực và thể lực tiêu hao.

+ Nội Nhược – Phá Vũ còn có thể tìm ra khuyết điểm trên binh khí của đối thủ, nếu phẩm chất vũ khí của mục tiêu không cao hơn phẩm chất vũ khí của người sử dụng đao kỹ, và không cao hơn Tuyệt Phẩm, một khi đánh trúng chắc chắn làm binh khí tuột khỏi tay. (Có tỉ lệ cực nhỏ phá hủy vũ khí của đối thủ)

Đệ tam đoạn – Tạo Nhược???

Võ Căn: Tiến độ thông thạo của tất cả võ học thuộc về đao đạo được tăng thêm 4 thành, tăng thêm 3 thành uy lực của đao pháp, tăng 1 thành năng lực phá hư binh khí đối thủ.

*Chú: 【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】Tuyệt Phẩm còn thiếu đệ tam đoạn, muốn hoàn thiện cần tiếp tục tham ngộ, tiềm năng đạt đến Sử Thi.

Ngoại Nhược bộc lộ điểm yếu bên ngoài mà Nội Nhược bộc lộ điểm yếu bên trong, cái trước chỉ cần dùng ngoại kinh đã phá mà cái sau lại phải dùng đến nội kinh hủy hoại, nghe thì có vẻ khó khăn hơn nhiều nhưng thật chất lại không phải như vậy.

Bởi vì dựa theo lẽ thông thường, người ta thường chỉ nghĩ đến việc che giấu điểm yếu bên ngoài chứ hiếm ai nghĩ đến bên trong, đó là do cái trước thì ai cũng có thể thấy được còn cái sau lại không.

Lại thêm Nội Nhược – Phá Vũ có uy năng hết sức bá đạo là đánh bay, thậm chí đánh gãy vũ khí kẻ thù, có thể nói là so với đệ nhất đoạn thì đệ nhị đoạn của【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】cường đại hơn rất nhiều, xưng là thoát thai hoán cốt cũng không sai.

Nhất đao nhị dụng, lấy đệ nhị đoạn – Nội Nhược phá hủy trường thương của Lang Nha Lão Tổ, tận dụng sơ hở lúc lão còn đang kinh ngạc vì điều đó mà chém đứt gân tay, một đòn này của Từ Hiến có thể nói là vừa xảo diệu mà lại vừa may mắn, nếu để hấn làm lại mười lần chưa chắc đã có một lần thành công.

Nhưng mà cái gọi là giang hồ sinh tử đấu, nhất ngộ thần thông chính là vận đôi sao dòi, chỉ cần có một lần như vậy đã đủ rồi.

【Giải Ngu Tam Đoạn Thức】đạt tới trình độ Đẳng Phong Tạo Cực, đồng thời phẩm chất cũng lên tới Tuyệt Phẩm, có thể nói môn võ học này chính là thủ đoạn sát phạt mạnh mẽ nhất hiện có của Từ Hiến, dù là【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đao】tạm thời cũng không cách nào sánh bằng.

Kế hoạch cực hạn đột phá để tiến giai Tiên Thiên của hấn, đến bây giờ đã hoàn thành được một môn võ học nhập đạo, chỉ chờ ba môn còn lại đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực... Không đúng, phải là bốn môn, bởi hấn cũng không muốn bỏ qua【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】.

Chờ cả năm môn võ học nhập đạo đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực, lại thêm【Giá Y Thần Công】cảnh giới Đại Thành, vậy thì không chỉ là cực hạn đột phá nữa mà phải gọi là cực hạn trong cực hạn, là cách thức tiến giai Tiên Thiên chỉ có duy nhất Từ Hiến làm được, bởi vì chỉ có mỗi hấn kích hoạt được Võ Căn thứ năm.

Nhưng đó là chuyện của tương lai, còn chuyện mà Từ Hiến có thể làm bây giờ, đó chính là khiến những môn võ học nhập đạo còn lại của mình mau mau đạt tới cảnh giới Đẳng Phong Tạo Cực.

Ví dụ như【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】chỉ mới Dung Hội Quán Thông, vì ít sử dụng tới mà tốc độ tăng tiến còn chậm hơn【Phong Tẫn Thập Nhị Lưu】, nếu là mấy tháng trước còn không sao, nhưng ở thời điểm này lại có xu hướng kéo chân sau của hấn.

Cho nên Từ Hiến quyết định lấy Lang Nha Lão Tổ ra luyện tập, hấn tự tin là có thể khiến【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】đạt tới Lư Hóa Thuần Thanh chỉ trong đêm nay.

Bởi vì hấn đã hiểu cái đạo dưỡng sinh mà Văn Huệ Quán ngộ ra lúc xem Bào Đình mổ bò ở đâu rồi, đó không phải ở chỗ Bào Đình mà ở chỗ con dao của y, hay nói chính xác hơn là cái cách mà Bào Đình sử dụng con dao.

“Sinh lực của ta thì hữu hạn, mà Võ Đạo thì vô hạn. Lấy cái hữu hạn để chạy theo cái vô hạn, chính là nguy vậy! Đã biết thế, lại không dừng, càng nguy hơn nữa.”

“...Người bếp đao công thâm hậu thường một năm đổi một cây dao, là bởi vì họ dùng dao cắt vào bắp thịt. Người bếp đao công bình thường một tháng đổi một con dao, là bởi vì họ lấy dao chặt vào xương.”

“...Nay con dao của thần dùng đã mười chín năm, số bò mổ có đến mấy nghìn, vậy mà dao vẫn như mới mài xong.”

“...Các khớp xương kia có kẻ hở mà lưỡi dao này lại mỏng, lấy cái bề mỏng của con dao mà đưa vào chỗ kẻ của con bò thì rộng rãi có thừa.”

Lấy cái hữu hạn đối ứng cái hữu hạn, cách mà Bào Đình tránh nặng tìm nhẹ, bỏ cứng chọn mềm, nhờ đó mà giữ được con dao của mình sắc bén suốt nhiều năm, há chẳng phải chính là tinh túy của cái đạo dưỡng sinh hay sao?

Lòng có sở ngộ, Từ Hiền tiếp tục xuất thủ, mắt lộ hàn quang, ánh đao vút qua, Lang Nha Lão Tổ còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay trái của lão đã rơi xuống đất, đi cùng với nó còn có thanh đao trong tay Từ Hiền.

Đề mặc Phi Hiệp đao cắm thẳng trên đất, dựa vào nguồn chân khí dồi dào vừa được khôi phục lại, Từ Hiền đáp【Trục Nhật Thần Bộ】áp sát Lang Nha Lão Tổ, trên mu bàn tay xuất hiện hai dấu ấn lấp lánh màu ngọc bích, nhất điệp nhất hỏa.

Tay trái đưa ra, kinh lực cuộn cuộn, Từ Hiền vung một đấm đến thẳng mặt Lang Nha Lão Tổ.

Trong con sinh tử, người sau cũng không có hơi đầu mùng đến sự đau đớn do bị đứt chi, trực tiếp giờ chuông đối quyền.

Tay phải không phải tay thuận của Từ Hiền, nhưng lúc đấu quyền cước mà thiếu mất một tay thì rất là thua thiệt, vậy nên trước đó hắn mới chặt bỏ một tay của Lang Nha Lão Tổ, hơn nữa cũng là tay không thuận của lão.

Này không phải hắn tôn trọng công bằng hay khí độ quân tử gì, chỉ là chặt mất tay thuận của Lang Nha Lão Tổ thì còn gì để đánh nữa? Nếu vậy thì mục đích lấy lão làm đá mài đao, luyện tập【Đường Khí Trường Sinh Thiên】của hắn có thể trực tiếp báo hủy.

Mà thật sự có cái gọi là công bằng sao?

Oành!

Quyền chuông chạm nhau, Từ Hiền sừng sững tại chỗ, Lang Nha Lão Tổ lại lui liền sáu bước, kẻ nào thượng phong, người nào hạ phong không cần nói cũng biết.

Một bên trẻ khỏe, lại còn vừa được khôi phục gần như toàn bộ thể lực, một bên tuổi già đuối sức, lại còn bị chém rụng một cánh tay, công bằng lại ở đâu ra.

Hơn nữa ngoại trừ võ hội môn phái, các trận tranh đấu trên giang hồ nào có cái gọi là công bằng. Nếu có, kẻ thắng sẽ tự trao nó cho chính bản thân mình, kẻ bại thì sẽ nhận được từ Diêm vương gia.

Lấy ra một cái mặt nạ dự phòng, Từ Hiền đeo lên, sau đó tiếp tục nhảy đến chỗ Lang Nha Lão Tổ, năm ngón co lại thành nắm đấm, chỗ nào cũng không chọn, chỉ chọn đúng bản mặt già chết của lão mà vung quyền liên tục.

Phành! Phành! Phành! Phành!

Một quyền, hai quyền, ba quyền, bốn quyền, Từ Hiền tung liền bốn đấm vào mặt Lang Nha Lão Tổ, người sau cũng đỡ lấy bằng bốn chuông liên hoàn, chỉ là mỗi một lần quyền chuông giao nhau thì lão lại lui vài bước, hơn nữa số bước lùi lại không ngừng gia tăng.

Sáu bước, bảy bước, tám bước, chín bước.

Này không phải do lão yếu đi, mà là sau mỗi một cú đấm được tung ra, quyền pháp của Từ Hiền đều trở nên tiến bộ hơn trước đó, đấm thứ hai mạnh hơn đấm thứ nhất, đấm thứ ba lại mạnh hơn đấm thứ hai.

Cứ thế, chờ lúc đấm thứ chín đánh cho Lang Nha Lão Tổ lui liền mười lăm bước, một cảm giác huyền ảo chợt xông lên trong đầu, phúc chí tâm linh, Từ Hiền gầm nhẹ một tiếng, ấn ký hình chiếc lá trên mu bàn tay sáng lên dữ dội, hắn tung ra nắm đấm thứ mười.

Oành!

Rắc... rắc...

Lần này Lang Nha Lão Tổ không lui bước nữa, bởi vì lão đã bị Từ Hiền đấm bật ngựa, nắm tay tựa như đúc bằng sắt thép của hắn đã đánh nát xương tay, xương mũi và lấy đi sáu cái răng hàm trên của lão.

Vù!

Từ Hiền vung mạnh tay phải, sau màn hành hung người già vừa rồi, dựa vào thần hiệu chữa trị của【Đường Khí Trường Sinh Thiên】mà thương thế nơi tay của hắn đã khỏi, nội thương cũng đỡ đi vài phần.

‘Lư Hóa Thuần Thanh... Giá trị lợi dụng của ngươi... đã hết.’

Lạnh run cả người, nằm trên đất thoi thóp hơi tàn, nhìn ánh mắt như băng hàn vạn năm của Thiên Hồ Hiệp, không hiểu sao Lang Nha Lão Tổ lại liên tưởng đến ánh mắt của những bức tượng Minh Vương Phật môn mà lão từng gặp thuở thiếu thời.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Tiểu Lộc Nữ Hiệp không phải người?

“Sur phụ ở trên, xin nhận Tiểu An một lạy!”

“Lang Nha, tên của ngươi là Lang Nha.”

“Sur phụ, tại sao ta phải đổi tên, Tiểu An có gì không tốt sao?”

“Bởi vì Tiểu An chỉ là kẻ chặn cừu, còn Lang Nha là người giang hồ.”

“Vâng, sur phụ.”

...

“Sur phụ, tại sao Tiểu Hạnh chết rồi?”

“Bởi vì Tiểu Hạnh làm chậm trễ việc luyện võ của ngươi.”

“Nhưng sur phụ, người thân duy nhất của ta là Tiểu Hạnh.”

“Người thân của Tiểu An mới là Tiểu Hạnh, ngươi không phải.”

“Sur phụ, ngài cũng không phải thân nhân của ta sao?”

“Ta cũng không phải. Nhớ kỹ, chỉ có võ công mới là thân nhân, thân nhân duy nhất của ngươi.”

“Vâng, sur phụ.”

...

“Sur phụ, tại sao ngài chỉ truyền cho ta Lang Nha Thương Pháp?”

“Vậy ngươi muốn gì?”

“Ta muốn Huyết Lang Liệt Sát Đại Pháp.”

“Ta không thể dạy cho ngươi.”

“Tại sao?”

“Vì đó là tâm pháp bí mật của ta, không thể truyền cho người ngoài.”

“Ta là đệ tử duy nhất của ngài, cũng là người ngoài sao?”

“Đừng nói là ngươi, dù là cha mẹ, vợ con của ta cũng là người ngoài. Nhớ kỹ, trên đời này ngoại trừ chính bản thân ngươi ra, tất cả những kẻ còn lại đều là người ngoài, mà người ngoài thì không đáng tin.”

“Vâng, sur phụ.”

...

“Sur phụ, chúng ta vào ngôi chùa này làm gì?”

“Đề trộm, hoặc cướp.”

“Trộm? Cướp? Thứ gì vậy sur phụ?”

“Nghe nói trụ trì nơi đây được cao tăng Thiếu Lâm tặng cho một viên Tiểu Hoàn Đan, đến nay vẫn được cung làm bảo vật trấn trụ, mục tiêu của chúng ta chính là nó.”

“Một viên? Cho ta hử sư phụ?”

“Không phải cho ngươi, cho ta.”

“Vậy sư phụ dẫn theo ta làm gì?”

“Để ngươi làm con mồi.”

“Sư phụ, trong chùa sao lại có loại tượng hung ác như vậy, nhìn ta đến run rẩy chân tay, trông sợ quá!”

“Đó là tượng Minh Vương hàng ma, nghe nói đám đầu trọc bày ra để chấn nhiếp kẻ ác. Nhớ kỹ, ngươi không được sợ, nếu có kẻ dám cản đường ngươi đạt được lợi ích, dù là thần Phật cũng phải chết.”

“Vâng, sư phụ.”

...

“Sư phụ, tại sao ngài không nói chuyện?”

“...”

“Đệ tử quên mất, ngài bị ta giết mất rồi.”

“...”

“Sư phụ, hóa ra ngài giấu Huyết Lang Liệp Sát Bí Pháp ở đây, hại ta tìm đến khổ. Ồ, lại còn có Nhiên Huyết Thủy Hóa Thuật sao? Đệ tử đành vui vẻ nhận lấy vậy.”

“...”

“Sư phụ, ngài nói đúng lắm, bất kỳ kẻ nào dám cản đường ta đạt được lợi ích đều phải chết, cho nên ngài hãy yên nghỉ đi sư phụ!”

“...”

“Phải rồi, ở dưới cửu tuyền, nếu có gặp được Tiểu Hạnh, ngài nhớ giúp ta bảo bọc nó, đừng để cho đám cô hồn dã quỷ khác ức hiếp.”

“...”

“Đừng từ chối, nếu không mỗi năm đến ngày giỗ của sư phụ, đệ tử sẽ không cúng đồ ăn cho ngài đâu, để ngài làm một con quỷ đói.”

“...”

Chuyện cũ thay nhau nổi lên trong đầu như đèn kéo quân, Lang Nha Lão Tổ biết đường sinh mệnh của bản thân có lẽ tới đây đã tận, vậy nên khi nhìn thấy Thất Diệp Phi Hoa bay tới, lão cũng không hóa thủy để né tránh, chỉ lấy sự trầm mặc để đối diện tử vong.

“Sư phụ, ngươi chỉ nói cho ta biết nếu gặp kẻ cản đường thì dù là thần Phật cũng phải chết, nhưng ngươi lại không dạy ta làm sao giết chết thần Phật.”

“Hay là... để có thể đồ thần diệt Phật, ta... trước tiên... phải thành thần... thành Phật?”

“Sư phụ, Tiểu Hạnh... Lang Nha, Tiểu An tới đoàn tụ với các ngươi.”

Không có ai đứng ra trả lời cho Lang Nha Lão Tổ biết, và lão vĩnh viễn cũng không có cơ hội để biết, lão không có tương lai, cũng mất đi hiện tại, thứ lão để lại sau này chỉ có thể là một nắm cát vàng.

Về phần Từ Hiến, nghe thông báo hoàn thành nhiệm vụ vang lên bên tai, hần biết lần này Lang Nha Lão Tổ đã chết thật, không có kim thiên thoát xác hay lý đại đào cương gì đó, chỉ có một thi thể bằng xương bằng thịt.

Dù là như vậy, các bắp thịt của hần vẫn trong trạng thái căng cứng, chân khí trong người vẫn luôn vận hành với tốc độ cao, mắt nhìn tứ phương, tai nghe tám hướng, cẩn thận đề phòng.

Một lần nữa tiến vào trạng thái Tọa Vong, Từ Hiến cũng không chê bản mà ngồi thẳng xuống đất, tay trái chống lên đầu chuỗi đao, từ tốn mà rằng: “Nghe danh Tiểu Lộc Nữ Hiệp đã lâu, nay mới có cơ hội gặp mặt, không biết ngài có thể xuất hiện cho Thiên Hồ được thỏa ước mong? Đó nhất định sẽ là một vinh hạnh to lớn đối với tại hạ.”

Nói là ước mong, nhưng phần nhiều là vì hấn muốn để Tiểu Lộc Nữ Hiệp lộ diện mà thôi, đối với một người dù bản thân đã dùng tới【Tọa Vong Kinh】vẫn không thể phát hiện hành tung, Từ Hiền đương nhiên phải ôm lòng cảnh giác.

Lúc Từ Hiền hỏi xong, chưa đến ba nhịp thở sau, một tiếng cười tinh nghịch có phần linh lung kỳ ảo chợt vang vọng nơi rừng cây, nghe vào lại chẳng biết xuất phát từ đâu, nên hấn cũng không nhọc công tìm kiếm làm gì, chỉ im lặng chờ đợi chủ nhân của giọng cười lên tiếng.

Quả nhiên, thấy hấn không có phản ứng gì, Tiểu Lộc Nữ Hiệp cũng không cười nữa, thay vào đó lại nói: “Vinh hạnh to lớn? Tiểu hồ ly nguoi nói dối không chớp mắt, bốn nữ hiệp trông nguoi bình tĩnh như vậy, nào có chút háo hức gì để xưng là thỏa ước mong?”

Từ Hiền còn chưa kịp giải thích, Tiểu Lộc Nữ Hiệp kia lại nói: “Mà thôi vậy, ta thấy đạo pháp của nguoi cũng không tệ, Hậu Thiên cảnh có thể làm được như này cũng hiếm thấy, đúng là có tư cách để bốn nữ hiệp hiện thân.”

Vừa dứt lời, một cơn gió bất chợt thoảng qua, dưới ánh trăng, một thân ảnh đột ngột xuất hiện giữa không trung, thân hình nhẹ nhàng đáp xuống đất từ hơn chục trượng cao, lúc chạm đất, đến một tiếng động nhỏ nhất cũng không để lại, đủ để thấy thân pháp cao minh cỡ nào.

Cách đó bốn trượng, Từ Hiền nhìn dáng người yếu đuối vừa xuất hiện trước mắt mình, trong lòng lập tức dấy lên kinh đào hải lãng, nội tâm khiếp sợ không gì sánh được, dù công phu hàm dưỡng có sâu tới đâu cũng không giấu được vẻ thất thố trên mặt mình lúc này.

Này không phải vì Từ Hiền bị dung nhan của Tiểu Lộc Nữ Hiệp làm điên đảo, bởi khác với mặt nạ Thiên Hồ của hấn, chiếc mặt nạ mai hoa lộc của nàng hoàn toàn che khuất khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt đầy linh động kia ra mà thôi.

Từ Hiền kinh hãi như vậy, là vì ngay khi nhìn thấy hình dáng của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, hấn có dùng【Hiệp Đạo Thiên Nhân】để điều tra cảnh giới lẫn Thiện Ác khí của nàng, kết quả nhận được...

Cảnh giới của nàng như một làn sương mù hư ảo, thiên nhân cũng không thể nhìn thấu, nhưng đó chưa phải nguyên nhân để Từ Hiền thất thố tới vậy.

Nguyên nhân chính để Từ Hiền cả kinh khiếp hãi, đó chính là vì Tiểu Lộc Nữ Hiệp không có Thiện Ác khí.

Đúng vậy, không phải quá ít hay quá nhiều, mà là hoàn toàn không có, không tồn tại.

Mà dựa theo nhận định trước đó của hấn, chỉ có duy nhất một loại người không có Thiện Ác khí, đó chính là người chết.

Hoặc cũng có thể, Tiểu Lộc Nữ Hiệp này... không phải người?

Có lẽ chính vì thế, nên dù đã dùng đến【Tọa Vong Kinh】mà hấn cũng không phát hiện được nàng?

Không lo được việc lục tìm chiến lợi phẩm trên người Lang Nha Lão Tổ, Từ Hiền lúc này thu hồi vẻ thất thố trước đó, chỉ là đôi mắt vẫn hết sức ngưng trọng, nhìn Tiểu Lộc Nữ Hiệp không chớp mắt, như thể muốn phân biệt xem nàng rốt cuộc là loại tồn tại như thế nào.

Mặc dù Từ Hiền che giấu rất nhanh, nhưng Tiểu Lộc Nữ Hiệp đương nhiên sẽ không quên ánh mắt kinh hãi trước đó của hấn, thế là bèn ra vẻ hiếu kỳ hỏi rằng: “Chuyện gì khiến nguoi kinh ngạc như vậy, tiểu hồ ly? Hay là nguoi thật sự nhận biết bốn nữ hiệp?”

Chưa vội trả lời, Từ Hiền hơi cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, cố gắng dùng tâm nhãn để xác định sự tồn tại của nàng, nhưng kết quả vẫn y như cũ.

‘Có phần giống với Tọa Vong, chỉ có thể nhìn mà không thể cảm, nhưng tại sao lại bắt phân thiện ác?’ Từ Hiền nghĩ mãi không hiểu.

‘Tiểu hồ ly, nguoi đang tìm đường ngụy biện sao?’ Thấy hấn không trả lời, Tiểu Lộc Nữ Hiệp lập tức lên tiếng chất vấn, giọng điệu có năm phần giống một đứa trẻ đang giận dỗi.

Nghe vậy, Từ Hiền lập tức tỏ vẻ cáo lỗi: “Thiên Hồ nào dám? Tại hạ chỉ là quá mức kinh hi khi thấy nữ hiệp ngài xuất hiện, đến bây giờ vẫn chưa dám tin, nên cần định thần lại mà thôi. Nếu có khiến ngài hiểu lầm, tại hạ xin...”

“Nguoi nói dối!” Chẳng đợi Từ Hiền nói hết câu, âm lượng của Tiểu Lộc Nữ Hiệp lại tăng cao ba phần, lớn giọng ngắt lời hấn.

Tuy là giọng nói nghe có phần trẻ con, nhưng thái độ lại hết sức nghiêm túc, chém đĩnh chặt sắt, như thể nàng có thể biện rõ thật giả trong lời của kẻ khác.

Từ Hiền nghe vậy, bất chợt nghĩ đến【Cảm Tâm Quyết】của Công Tôn tiên sinh, hấn vốn cho rằng【Tọa Vong Kinh】có thể che giấu được môn Kỳ Công Dị Thuật đó, nhưng bây giờ xem ra bản thân cả nghĩ quá rồi.

Hoặc cũng có thể là thủ đoạn cảm tâm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp quá cao thâm.

Còn chưa kịp nghĩ ra cách biện giải, hấn lại nghe nàng bảo rằng: “Kẻ dối trá nên bị trừng trị!”

‘Cái gì?’ Từ Hiền nghe xong liền nhưn mày, sau đó lập tức thấy Tiểu Lộc Nữ Hiệp đã rút thanh đại kiếm to quá cỡ sau lưng ra, chân phải giẫm nhẹ lên đất một cái liền hóa thành hắc ảnh, trong chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách với hấn.

Nắng mưa thất thường, đây chính là một trong những lý do mà Từ Hiền rất ít giao hữu với nữ nhân, dù là Hứa phu nhân thì hấn vẫn ôm một phần kính nhi

viễn chí để đối đãi.

‘Ngang ngược như vậy...’ Rút đao phóng ngược về sau, Từ Hiền lấy nội lực hút phần cán dài của Phi Hiệp đao vào tay, sau đó nổi thẳng vào chuôi.

Một viên【Tiên Thiên Đan】trượt xuống lòng bàn tay của hắn.

Hắn vốn không có ý định đánh với Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nhưng nếu cô nàng này đã không chịu nói phải trái, hắn cũng chấp nhận chiều theo.

‘Huống hồ còn có nhiệm vụ...’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 233: Vũ lạc huyền hưởng, kiếm ảnh huyền sương

Nhiệm vụ trừng ác: Thiên đạo thần uy bất khả nhục

Trên đường về Bắc, đại hiệp ngẫu ngộ Tiểu Lộc Nữ Hiệp, phát hiện【Hiệp Đao Thiên Nhân】thể mà không thể phân biệt Thiện Ác của kẻ này, nên quyết tâm phải làm cho ra nhẽ.

Yêu cầu: Đấu một trận với Tiểu Lộc Nữ Hiệp, bắt kẻ thắng bại.

Thù lao:

+ Nhìn thấu thiên phú, cảnh giới võ đạo, Thiện Ác khí của Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

+ Một chút danh vọng.

+ Quyền loại bỏ 3 ô vật phẩm trong một lượt quay Đại Hiệp Thiên Luân.

*Chú: Độ hoàn thành càng cao, danh vọng nhận được càng nhiều, thù lao nhiệm vụ càng lớn.

Hệ thống thể mà cũng biết nổi giận?

Nhìn thấy dòng “bắt kẻ thắng bại”, Từ Hiền liền đoán được Tiểu Lộc Nữ Hiệp này có thể rất khó đối phó, bản thân hắn bây giờ sợ rằng chưa phải là đối thủ của nàng.

Không nói đâu xa, chỉ riêng việc thần hiệu của Hiệp khí vô dụng với Tiểu Lộc Nữ Hiệp chẳng khác nào đã phế bỏ mất một nửa công lực của hắn, lại thêm một phần mạnh mẽ ảm đạm mà hắn nhìn thấy từ nhiệm vụ...

“Nhìn thấu thiên phú”, này có phải là hệ thống gián tiếp nhắc nhở hắn rằng cô nàng này còn sở hữu thiên phú võ đạo?

Hơn nữa, tuy thiên nhân không thể nhìn thấu Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nhưng Từ Hiền lại có thể soi ra chất lượng của thanh đại kiếm trong tay nàng, thứ hào quang màu xanh lục ấy báo cho hắn biết rằng thanh kiếm đó có phẩm chất Hi Hữu, vượt trên Phi Hiệp đao của hắn một bậc.

Còn chưa đối chiêu, chỉ dựa vào những dữ kiện trên, Từ Hiền lập tức xác nhận Tiểu Lộc Nữ Hiệp chính là đối thủ khó nhằn nhất mà bản thân phải đối mặt từ trước đến giờ.

Trường đao quét ngang, tiếp tục lấy Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập làm thức mở đầu, Từ Hiền chưa vội phục dụng【Tiên Thiên Đan】, hắn muốn coi thử chênh lệch giữa mình và Tiểu Lộc Nữ Hiệp sẽ lớn đến cỡ nào.

Nhưng mà...

Vụt!

Oành!

Một hòn đá tảng cách đó vài thước bị đao khí chém vỡ, thể hiện rõ độ sắc bén trong đao thức của Từ Hiền, chỉ là đại kiếm đâu rồi, Tiểu Lộc Nữ Hiệp nơi đâu?

Tức tốc xoay người ra sau, Từ Hiền nhìn đến ngọn cây cao nhất cách chỗ mình năm trượng, lập tức phát hiện Tiểu Lộc Nữ Hiệp đang dùng mũi chân

đạp trên đầu cành, đại kiếm thì đã thu lại sau lưng, nào còn bộ dạng đòi trừng trị hần như mới nãy?

“Bốn nữ hiệp chỉ muốn đùa với ngươi một chút, tiểu hồ ly ngươi lại muốn lấy đao chặt ta?”

Nghe nàng chất vấn, Từ Hiên có lý mà không nói được, bởi vì hần biết đằng sau chiếc mặt nạ kia không phải một con mai hoa lộc, mà là một con cua.

Thế là Từ Hiên bèn bảo rằng: “Không dám giấu giếm gì ngài, tại hạ nghe danh nữ hiệp đã lâu, nay mới được gặp mặt, tuy là vinh hạnh vô cùng, nhưng đồng thời cũng sinh chút lòng hiếu thắng, nên muốn cùng ngài so kè một hai, cốt chỉ muốn xem bản lĩnh của ta liệu đủ để xuất đạo hành hiệp hay chưa mà thôi.”

Hần nói có vẻ chân thành, nhưng Tiểu Lộc Nữ Hiệp chỉ lắc đầu đáp rằng: “Lời của ngươi thật thật giả giả, khó phân trắng đen, quả thật giáo hoạt như hồ ly.”

Sau đó lại nói: “Tuy là còn kém bốn nữ hiệp nhiều lắm, nhưng bản sự của ngươi cũng không tệ, coi như đủ điều kiện đi ra hành hiệp, diện mạo cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, được phép bắt chước theo ta. Chỉ là ngươi quá đáng ghét rồi, nói dối mà không hề chớp mắt, bốn nữ hiệp khinh thường làm bạn, hành tẩu giang hồ chớ có lấy ta ra dựa hơi đấy!

“Hừ, nếu không đừng trách ta xuất kiếm vô tình.”

‘Đại tỷ, tại hạ chỉ là muốn đánh với ngươi một trận mà thôi, diện mạo gì ở đây?’ Lòng thầm phiền muộn, nhưng vì có thể hoàn thành nhiệm vụ, Từ Hiên chỉ đành tiếp tục nói lời dối trá:

“Thiên Hồ tự biết võ nghệ không sánh được nữ hiệp, nhưng tại hạ cũng muốn được minh bạch chênh lệch giữa hai ta ở chỗ nào, nên chỉ có thể đắc tội rồi, xin ngài lượng thứ cho!”

Vừa dứt lời liền đảo khách vi chủ, dưới chân bắt đầu xuất hiện một làn sương nhạt màu đỏ cam, Từ Hiên đề khí chạy nhanh, mượn【Trục Nhật Thần Bộ】phóng thẳng tới cây đại thụ gần Tiểu Lộc Nữ Hiệp nhất, hai chân thay phiên đạp vào thân cây để chạy lên, nhোáng cái đã tót thẳng đến ngọn cao, cách Tiểu Lộc Nữ Hiệp chỉ hơn nửa trượng.

“Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Thiên Hồ xin được thỉnh giáo!” Quát lớn một tiếng, Từ Hiên quyết đoán phi thân đến chỗ nàng, đao trong tay giơ cao chém xuống, đao thế hết sức quang minh chính đại, như thể nhấn mạnh mục đích của hần là muốn luận bàn thỉnh giáo võ công, không muốn gây thù chuốc hận.

Nhưng với Tiểu Lộc Nữ Hiệp mà nói, mặc cho Từ Hiên hoa ngôn xảo ngữ cỡ nào, hành động này của hần chính là muốn gây hần với nàng.

“Ngươi vậy mà dám xuất thủ với bốn nữ hiệp? Tiểu hồ ly ngươi gan mập quá rồi!”

“Đội lát nữa bầm dập toi bồi, chớ có trách ta ra tay độc ác, hãy tự trách mình ngu ngốc đi thôi!”

Choeng!

Đại kiếm vào tay, chẳng thành chiêu, không thành thức, Tiểu Lộc Nữ Hiệp chỉ đơn giản là vẩy nhẹ cổ tay một cái, một luồng kiếm khí không lồ tuy không sắc bén nhưng lại vô cùng nặng nề hóa thành vầng trăng khuyết bắn thẳng về phía Từ Hiên, dễ dàng phá nát đao kinh của hần, dư uy trực tiếp chấn hần rơi khỏi cành cao.

Vụt!

Lộn một vòng giữa không trung để hóa giải dư lực, Từ Hiên an toàn đáp xuống nhưng không quá vững, hai chân phải lui liền bốn năm bước mới có thể dừng lại, để lại mấy dấu giày sâu gần một tấc trên đất.

‘Mạnh như vậy?’ Lòng thầm kinh ngạc, nhìn thấy Tiểu Lộc Nữ Hiệp hươ kiếm bay tới, Từ Hiên không do dự nữa, trực tiếp nuốt viên【Tiên Thiên Đan】đang ngậm trong miệng vào bụng, được lực trong chớp mắt đã lan tỏa khắp toàn thân.

Từ một tới sáu, Nhâm – Đốc, Đới – Xung, Dương Duy – Âm Duy, sáu mạch kỳ kinh của Từ Hiên thay nhau được thông suốt, hần tạm thời đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng sáu.

Cảm nhận được khí cơ của hần đột ngột thay đổi, Tiểu Lộc Nữ Hiệp vừa hươ kiếm đập tới vừa hô to: “Đúng là hồ ly mà, hết nói dối lại đến chơi ăn gian, đáng bị đánh lắm!”

Từ Hiên không đáp một lời, nhanh chóng thích ứng với cảnh giới tạm thời, hần quyết định lấy cứng đối cứng, đao xoay nửa vòng liền chém ra, này lại là một thức Xung Trận Trảm Tướng.

Thức này không có ý cảnh gì đáng nói, bởi vì phần lớn dũng tướng trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, từ hạng bét cho đến hàng đầu đều là kẻ đã trảm tướng địch hoặc bị địch tướng trảm, trọn bộ sách một trăm hai mươi hồi thì tình tiết như vậy diễn ra không có một trăm cũng có tám chục lần, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng cũng vì vậy mà Xung Trận Trảm Tướng gần như không có hạn chế gì, dù là lấy ít đánh nhiều hay lấy nhiều đánh ít, lấy yếu đánh mạnh hoặc lấy mạnh lấn yếu, đánh trực diện, đánh sau lưng, tấn công, phòng thủ, hết thảy đều được.

Từ Hiền rất ít khi dùng đến Xung Trận Trảm Tướng, bởi so với Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập, uy lực của nó kém hơn ba phần, nhưng trong trường hợp này, nó lại là đao thức thích hợp nhất.

Bởi lẽ Thương Thiên Dĩ Từ Hoàng Thiên Đương Lập chỉ thích hợp dùng khi cảnh giới của hấn thấp hơn đối thủ, nếu ngược thì nó sẽ phản chủ.

Trong trường hợp này, Từ Hiền không nhìn thấu được tu vi của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, mà hấn thì lại đang có cảnh giới Tiên Thiên tầng sáu, Từ Hiền đương nhiên không dại gì thi triển đao thức ấy.

Tam Quốc Diễn Linh, dẫn nhân nhập cảnh, đao kiếm còn chưa chạm, Tiểu Lộc Nữ Hiệp đã thấy vạn vật xung quanh thay đổi, nàng phát hiện mình lúc này thể mà đang ở nơi sa trường, tứ bề binh sĩ xông pha, ngay trước mặt là một tên đại tướng mặt đỏ áo xanh, mắt phượng mày tằm, tay vung trường đao chém tới cổ mình.

“Người chính là La Quán Trung?!” Lần thứ ba nghe được câu này, nếu đổi lại là kẻ khác có lẽ đã lười giải thích, nhưng Từ Hiền thì không.

“Nữ hiệp hiểu lầm, tại hạ không phải La tiên sinh.” Hấn vừa dứt lời thì trường đao đại kiếm đã gặp nhau.

Oànhh!

‘Mạnh như vậy?’ Từ Hiền lần thứ hai sinh ra ý nghĩ này, dù tạm thời đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng sáu, nhưng hấn vẫn tiếp tục bị Tiểu Lộc Nữ Hiệp đánh văng, hơn nữa lần này còn đao kiếm va chạm trực tiếp, cho nên kinh lực mà hấn phải chịu còn nặng hơn trước đó bội phần.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp đứng yên tại chỗ, Thiên Hồ Hiệp vắng xa tám trượng.

Chẳng dừng lại ở đó, lúc thân hình Từ Hiền còn chưa thể phanh lại, Tiểu Lộc Nữ Hiệp đã đạp khinh công đuổi theo, đại kiếm trong tay hươu ngang, trông thì chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng nội kinh ẩn chứa bên trong có thể nói là nặng tựa Thái Sơn.

“Sự thật rành rành còn dám ngụy biện, tiểu hồ ly người đáng bị đánh lăm!”

Từ Hiền muốn vung đao đón đỡ, nhưng chẳng hiểu sao, hấn cảm thấy mười đầu ngón tay của mình như bị đóng băng, cảm giác lạnh lẽo thẳng đến tận tim.

Uỳnh!

Chân khí huyền nguyên thiên cương địa sát bùng nổ, Từ Hiền cuối cùng phá bỏ băng phong nơi đầu ngón tay, nhưng không có thời gian để Từ Hiền đắc ý, bởi thanh đại kiếm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp lúc này cũng sắp chặt ngang đầu hấn.

Tơ hồng chợt hiện, trường đao hóa đoản đao, Từ Hiền nhắm ngay vào nhược điểm nằm ở lưỡi kiếm, Phi Hiệp biến thành một luồng ngân quang, chuẩn xác đánh trúng vào vị trí hấn chọn.

Keng!

Tuyệt Học Địa Cấp, cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh:【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】

VS.

Võ học nhập đạo Tuyệt Phẩm, cảnh giới Đẳng Phong Tạo Cực:【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】

Chỉ Tiêm Tinh Sương – Giang Hồ Hàn Mang VS. Nội Nhược – Phá Vũ.

Oành!

Không có kết cục nào khác, Từ Hiền tiếp tục bị đánh bay.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp đắc thế không tha người, tiếp tục đuổi sát theo sau, đại kiếm trong tay giờ cao như muốn tách thiên không ra làm hai, lấy cái uy Thái Sơn áp đỉnh bổ xuống đầu hấn.

Chỉ Tiêm Tinh Sương~

Giang Hồ Hàn Mang~

Thư Kiếm Ánh Khung Thương!

Ầm! Ầm!

Trong lúc nhất thời, nguyệt quang xa vời vợi, đao quang chẳng tăm hơi, kiếm quang lộng lẫy tỏa khắp trời.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 234: Mạch thượng hoa phương, vũ phượng phi hoàng

Không nhìn thấu thì không nhìn thấu, hệ thống nguoi có cần nhỏ mọn đến vậy, có gì lại ra nhiệm vụ bắt ta đấu với người ta?

Nếu đổi lại là loại ký chủ khác có lẽ sẽ lèm bèm như vậy, nhưng Từ Hiền thì không, dấu cho hấn suýt nữa thì bị một chiêu Thư Kiếm Ánh Khung Thương của Tiểu Lộc Nữ Hiệp đánh nằm rạp xuống đất, trong người còn chịu thêm ít nội thương.

Về phần Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nàng hoàn toàn chẳng chịu chút thiệt thòi nào, đến cả một tia đao khí mang thuộc tính tê liệt của【Giá Y Thần Công】xâm nhập vào người cũng bị nàng hóa giải trong nháy mắt.

Nếu mà Từ Hiền biết được điều này, e rằng hấn sẽ phải đổi sang gọi nàng là “lão nữ hiệp”, vì để có thể chỉ dựa vào nội lực mà hóa giải chân khí dị chủng trong người, Tiểu Lộc Nữ Hiệp phải có ít nhất năm mươi năm công lực, nội lực trong người đạt tới cảnh giới Đồng Hóa Quy Nhất.

Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng nàng chính là võ đạo kỳ tài tu luyện vài năm bằng kẻ khác luyện cả đời, hoặc là ăn được kỳ trân dị bảo, hay tu luyện thần công bí tịch gì đó.

Nhưng đó không phải là vấn đề mà Từ Hiền nên quan tâm lúc này, hoặc nói chính xác hơn là hấn hoàn toàn không có tinh lực để tâm đến.

Vù! Vù! Vù! Vù!

Hoa Trần Linh Lung~

Vũ Lạc Huyền Hưởng~

Mạch Thượng Hoa Phương~

Túy Ảnh Chiếu Thiên Trường!

Tứ thức liên hoàn, kiếm ánh rợp trời,【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】cảnh giới Lư Hóa Thuần Thanh thật sự quá mức bá đạo, Tiểu Lộc Nữ Hiệp chỉ bỏ xuống một kiếm, quét lên một kiếm, chém ngang một kiếm, đâm tới một kiếm, hết thảy vốn vẹn bốn kiếm, thế mà lại làm ra cảnh tượng như có bách kiếm tê phi, hàn quang chiếu rọi khắp nơi.

Đại kiếm rõ ràng rất nặng nề, nhưng ở trong tay Tiểu Lộc Nữ Hiệp, trông nó nhẹ nhàng nào khác một áng mây? Thế kiếm tới rõ ràng là chậm, nhưng kiếm khí bắn ra lại cực nhanh, khiến người khó lòng phòng bị, quả thật chẳng biết đường nào mà lẩn.

Nói thật ra, kiếm thuật của Tiểu Lộc Nữ Hiệp tuy trông có vẻ đơn giản, nhưng nó lại mở ra cho Từ Hiền một chân trời mới.

Cách mà hấn sử kiếm thường lấy tốc độ vi tôn, khoái chiêu thì nhiều mà mạn chiêu thì ít, hơn nữa dựa vào Kiếm Khí Trường Giang, hấn luôn duy trì phong cách lấy kiếm khí sắc bén vô song, rả rích không ngừng như mưa rơi để áp đảo đối thủ, gần như trái ngược hoàn toàn với Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp xuất kiếm rất chậm, chiêu số rất ít, nói về biến hóa lại càng không, đâm vào mắt là đâm vào mắt, chém vào vai là chém vào vai, không có chuyện nửa đường đổi sang thọc yết hầu, chọt Đan Điền.

Cũng vì biết tốc độ ra chiêu của bản thân chậm hơn đối thủ, cho nên để tránh bị kẻ địch đi sau tới trước, ví dụ như đoạt tiên cơ tấn công mình, hoặc là tranh thủ thời gian tránh né, Tiểu Lộc Nữ Hiệp có một cách xử lý khá là thông minh, đó chính là dựa vào kiếm khí.

Kiếm của nàng có thể chậm, nhưng khí thì ngược lại, chiêu số còn chưa đi tận, kiếm khí đã bùng nổ áp đảo đối phương, này tựa như ông trời chưa giáng sét mà đã có người bị tiếng sấm hù chết, hồ chưa cần vỗ thì con mồi đã bị tiếng gầm dọa ngất.

Kiếm khí của Từ Hiền tuy sắc bén, số lượng còn cực nhiều, cuộn cuộn không dứt, nhưng đồng thời cũng không tránh khỏi việc phân tán, khiến kẻ địch có thể đánh tan hoặc né tránh dễ dàng.

Kiếm khí của Tiểu Lộc Nữ Hiệp lại khác, nó đơn nhất nhưng lại bao trùm rộng khắp, không để gió lọt, nhờ vậy, mặc dù mất đi sự sắc bén trong kiếm khí, nhưng nàng lại trao cho nó một tính chất khác là dày nặng, dựa vào đó mà lấy kiếm khí đè ép địch thủ, tạo điều kiện cho trọng kiếm có thể lập công.

Ai cũng thấy rồi đó, Từ Hiền thân là nam nhi sức lực hơn xa phái nữ, lại có thêm【Giá Y Thần Công】lẫn【Long Tượng Bát Nhã Công】cường thân luyện thể, thế mà vẫn bị Tiểu Lộc Nữ Hiệp một kiếm đánh bay chục trọng thương, thân chịu nội thương.

Dựa trên cơ sở này, sợ là chỉ cần trúng một kiếm thôi, dù là không phải chỗ chí mạng, Từ Hiền cũng có thể trực tiếp giá hạc về trời.

‘E rằng áp lực mà ta phải chịu lúc này, cũng không khác mấy cảm giác mà đám địch nhân phải chịu mỗi khi đối mặt Tụ Thành chứ?’ Từ Hiền lòng thầm cười khổ, hấn lúc này bị Tiểu Lộc Nữ Hiệp áp chế hoàn toàn, đánh cho tới tấp mặt mũi, không tìm thấy đường nào phản công.

Chật vật đón đỡ liên tiếp ba chiêu kiếm như trời giáng, tới một thức Túy Ảnh Chiếu Thiên Trường, Từ Hiền trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, nội thương cũ chưa khỏi thì đã chồng chất thêm nội thương mới, thương càng thêm thương.

【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】quả thật uy lực vô song, ngoại trừ điều kiện tu tập quá hà khắc, môn kiếm pháp này hoàn toàn không thua kém gì võ học Tuyệt Phẩm Thiên cấp.

Nói đến Điểm Thương, đây là một môn phái có uy vọng không kém gì Lục Đại Phái của Võ Lâm Minh thời nay, chỉ tiếc đó chỉ là huy hoàng của quá khứ, Điểm Thương bây giờ không đơn giản là sa sút, mà đã trực tiếp diệt môn vào ba trăm năm trước cùng với sự suy vong của Đại Càn quốc, võ học môn phái cũng theo đó mà thất truyền.

Theo bí lục ghi lại, hệ thống võ học của Điểm Thương Phái hết sức toàn diện, từ giai đoạn nhập môn đến Huyền Tăng, Thần Mạch đều có các loại võ công đối ứng hết sức phong phú, mặc dù phần lớn mật tịch cao thâm đều liên quan đến kiếm pháp, tụ pháp và khinh công.

Tương truyền rằng Điểm Thương sở hữu hai môn nội công Chân Kinh trấn phái, một môn kiếm pháp Chân Kinh gọi【Vân Môn Phi Kiếm】, dưới đó còn có tận chín môn Tuyệt Học.

Ví dụ như có【Lư Vân Thủy Tự】là Tuyệt Học Thiên cấp,【Xạ Nhật Kiếm Pháp】càng là Tuyệt Học Thánh cấp,【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】chỉ được xếp vào hạng năm, sáu trong chín môn ấy mà thôi.

Dù là như vậy,【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】vẫn là một môn võ học cao siêu chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, thế mới thấy phúc duyên của Tiểu Lộc Nữ Hiệp quả thật không cạn, đủ để sánh vai với Lý Bất Mặc.

Kim Thoa Ngọc Quỳnh, Nhất Mộng Nhập Thiên Chương!

Nói tới đại kiếm, người ta chỉ thường nghĩ tới hai từ “thô kệch”, nhưng đối với Tiểu Lộc Nữ Hiệp mà nói, hai chữ đó và nàng hoàn toàn chẳng có chút nào dính dáng.

Chẳng cần bàn đến thanh trọng kiếm to lớn mà lại được trang trí hết sức cầu kỳ bằng các họa tiết cánh hoa đào, trong thô mặc lại có tinh tế, chỉ riêng cách nâng ra chiêu, tuy trông thì chậm rì rì nhưng thực chất lại nhẹ nhàng như mây bay, êm ái như nước chảy, sợ là chẳng người nào có thể liên tưởng tới “thô kệch” để mô tả cách Tiểu Lộc Nữ Hiệp sử kiếm.

Còn trong mắt Từ Hiền, không có đào hoa hay lưu thủy gì ở đây cả, đối với hắn mà nói, thanh trọng kiếm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp chính là thứ sát khí đòi mạng, không hơn.

Đỡ lại một chiêu Kim Thoa Ngọc Quỳnh, lại tiêu hao một lượng chân khí không nhỏ để dùng tới pháp môn tăng tốc của【Trục Nhật Thần Bộ】- Phiên Sơn Quá Hải, Từ Hiền đạp liên chín bước, chớp mắt một cái đã cách xa Tiểu Lộc Nữ Hiệp cả trăm thước, nhờ đó mà tránh được luôn cả chiêu Nhất Mộng Nhập Thiên Chương ngay sau đó.

May là hấn tẩu nhanh, bởi vì...

Ầm!

Đại kiếm nhẹ nhàng chém xuống, tại nơi mà Từ Hiền vừa mới đứng, mặt đất tựa như bị bốn, năm quả phích lịch đạn xối tung lên, chẳng còn ra hình dáng gì, thê thảm không nổi nhìn.

Nhất Mộng Nhập Thiên Chương, mơ được hòa cùng ngàn khúc ca, tên chiêu thức nghe sao thơ mộng, nhưng lực tàn phá lại chỉ khiến người ta thấy đó là ác mộng.

“Tiểu hồ ly, chó hòng chạy!”

Tiểu Lộc Nữ Hiệp quát nhẹ một tiếng, đại kiếm rời tay bay lên bầu trời, lưỡi kiếm hai bên chọt mọc ra hư ảnh của một đôi cánh phượng, sắc vàng cam tỏa sáng lung lung giữa đêm đen.

Chỉ thấy Tiểu Lộc Nữ Hiệp nhún người một cái đã đặt chân lên thân kiếm, trông như đang cười trên lưng phượng hoàng, cứ thế mà ngự kiếm bay về phía Từ Hiền, mang theo cái uy của thần thú thượng cổ tới nghiền ép hấn.

【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】đệ thập tứ thức: Vũ Phượng Phi Hoàng!

‘Ngự kiếm thuật?’ Từ Hiền lại một lần nữa phải kinh ngạc trước thủ đoạn khôn lường của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, mặc dù còn cách nhau đến vài trượng, nhưng uy áp của một chiêu Vũ Phượng Phi Hoàng này đã ép cho đao thể của hấn ảm đạm vô quang, tựa hồ có sử ra bất kỳ chiêu thức gì cũng chỉ có một kết cục duy nhất, đó chính là thất bại.

‘Không thể bại! Ta có thể không thắng, nhưng ít nhất phải hòa.’

Lòng hiếu thắng của Từ Hiền chọt dâng lên, đã đến lúc này rồi thì không chỉ đơn giản là vì phần thưởng nhiệm vụ nữa, một trong những chí hướng của hấn là được giao lưu võ đạo với anh kiệt trong thiên hạ, sao có thể ngay trận đầu đã chịu thảm bại?

Giao lưu võ đạo, giao lưu võ đạo, phải đánh thắng mới là giao lưu, đánh thua thì là tự chuốc lấy nhục.

Đây chính là cách nghĩ của Từ Hiến, vậy nên để đối phó với con phượng hoàng trên đầu mình, hấn bèn... nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Thư kiếm ánh khung thương, nhất mộng nhập thiên chương

Lấy cái thân dễ ngộ, mà không dùng đến mắt dễ nhìn, Từ Hiến không thể dùng【Tọa Vong Kinh】để tìm ra vị trí của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nhưng【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】thì lại phát hiện điểm yếu của nàng.

Từ Hiến chẳng có ý định dựa vào【Tam Quốc Diễn Linh Bách Thức Đạo】lấy cứng đối cứng, bởi vì hấn biết ngoại trừ một số thức đặc biệt, hấn có thi triển xinh đẹp cỡ nào thì cũng bị đối thủ đánh bay mà thôi.

Đệ nhị đoạn – Nội Nhược chính là thứ đao kỹ duy nhất mà hấn có thể trông chờ vào lúc nào, đương nhiên, do Phi Hiệp đao có phẩm chất kém hơn đại kiếm nên Nội Nhược – Phá Vũ cũng không phải lựa chọn tốt, màn thất bại trước đó chính là minh chứng tốt nhất.

Bởi vậy, nhược điểm mà Từ Hiến muốn tìm, chính là sơ hở trong chiêu số của Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Chân Kinh Bảo Điện, Tuyệt Thế Thần Công còn có điểm yếu, huống hồ Tuyệt Học? Tuy là tạm thời còn chưa nhìn ra sơ hở của【Điểm Thương Huyền Ánh Kiếm Thức】, nhưng Từ Hiến chẳng hề nao núng, tiếp tục kiên nhẫn tìm kiếm, hấn tin rằng rồi mình cũng sẽ nhìn thấy mà thôi.

“...mỗi khi gặp chỗ gân cốt đan xen, cảm thấy khó có thể hạ đao, thần liên phải cẩn thận mười phần, hai mắt tập trung, hành động chậm lại...”

Con bò mà Bảo Đình cần mổ thì bất động, cho nên y có dư thừa thời gian để tìm chỗ hạ đao, nhưng con nai mà Từ Hiến muốn mổ lại cử động không ngừng, hơn nữa còn xách theo hung khí tới chặt hấn, vậy nên áp lực về thời gian của hấn rất nặng nề.

Nhưng áp lực cũng chính là động lực, càng rơi vào đường cùng, con người ta lại càng khai phá được nhiều tiềm năng của bản thân, sáng tạo kỳ tích.

Huống hồ, khi một người chiếm hết thượng phong, đặc ý tấn công, đó cũng là lúc mà họ lơ là phòng thủ.

Một con rùa có thể làm khó hùm beo nếu nó chịu ở yên một chỗ, co đầu rút cổ. Nhưng một khi nó muốn chuyển động thân mình, vậy cũng là lúc nhược điểm lộ ra.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp ngự kiếm mà đến, khi chỉ còn cách Từ Hiến một trượng ba thước, nàng chợt lộn ngược về sau nửa vòng, tay phải đưa ra, chuẩn xác bắt lấy chuỗi kiếm.

Lông vũ phượng hoàng còn chưa tiêu tán hết, một tầng cương khí vô cùng hùng hậu đã bám lên thân kiếm, dày đặc tới nỗi khiến thanh đại kiếm trong tay Tiểu Lộc Nữ Hiệp trông như vừa đôi một chiếc vỏ mới, một chiếc vỏ kiếm do sương mù kết thành.

Chẳng dừng lại ở đó, tầng cương khí này bao phủ từ đầu chuỗi kiếm đến tận mũi kiếm mà vẫn còn dư thừa quá thế, cuối cùng trực tiếp hóa thành kiếm hình, khiến chiều dài của thanh đại kiếm trực tiếp đạt tới chín thước hơn, tiếp cận một trượng.

Một chiêu Kiếm Ánh Huyền Sương nối tiếp Vũ Phượng Phi Hoàng, trong cái danh có “Ánh” có “Huyền”, nghĩ tới tên của bộ Tuyệt Học này lại là【Điểm Thương Huyền Ánh Kiếm Thức】, Kiếm Ánh Huyền Sương ắt hẳn phải là chiêu thức có uy lực đứng hàng đầu trong các thức.

Quả thật như vậy, trước một kiếm này của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, khí cơ toàn thân Từ Hiến đều bị khóa chặt, nửa bước khó đi, lại thêm tầng tầng kiếm khí dày nặng đè ép lên người, e rằng nói hấn bị trúng【Định Thân Thuật】cũng có người tin.

Hai chân như sa vào vũng lầy, Từ Hiến lúc này đứng là bình chân như vại về cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, Phi Hiệp đao nắm chặt nơi tay, hấn hít sâu một hơi rồi ngừng thở, nhịp tim trở nên chậm rãi vô cùng, chừng hai ba giây mới đập một lần, tưởng như đã gần đất xa trời.

Thình... thịch! Thình... thịch...

Chậm rãi, thật chậm rãi, nhịp đập quái dị này của hấn, thể mà lại hòa hợp với vận luật của tự nhiên, đồng điệu với làn gió thổi nhẹ, với ngọn cỏ đung đưa, với tiếng suối chảy róc rách, cũng với tốc độ xuất kiếm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Nơi thế giới tinh thần u tối của Từ Hiến, có chừng ba, năm sợi tơ đỏ hiện lên, chỉ là màu sắc của chúng rất nhợt nhạt, vừa ngắn lại vừa mỏng manh, tựa hồ lúc nào cũng có thể tan biến. Từ Hiến biết, nếu hấn chọn những sợi tơ này, vậy kết cục của một đao kế tiếp vẫn sẽ là thất bại.

‘Không đủ, chỉ như vậy vẫn là không đủ...’ Chân mày nhíu chặt lại, sau đó liền giãn ra, hẳn biết càng khó khăn thì bản thân càng không được mất bình tĩnh, phải lấy cái tâm thái hư không để đối diện vạn vật.

‘Trên thế gian này, hết thấy địch nhân đều là những con bò đang đợi làm thịt, khác nhau ở chỗ dễ mổ hay khó mổ mà thôi.’

‘Đúng vậy, đối thủ của ta không phải võ đạo kỳ tài, không phải tuyệt đỉnh cao thủ, không phải võ lâm thần thoại, cũng chẳng phải giang hồ tiểu tốt, đầu đường xó chợ...’

‘Ta không có đối thủ, ta chỉ có một con bò đang chờ mổ mà thôi.’

Vừa tự nhủ như vậy, vốn đang âm thầm vô hồn, đao thế của Từ Hiền chợt bùng lên dữ dội, một luồng khí tức huyền ảo mà lại vô cùng bá đạo bỗng xuất hiện quanh thân Từ Hiền, giải tỏa đi áp lực mà hẳn phải chịu từ kiếm thế của Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Từ Hiền đã tìm thấy một sợi tơ mới, nó đỏ như máu, thô như cột đình, dài như dòng sông, hiển hiện ngay trước tầm mắt của hắn, trông như thể đang mời gọi hắn mau tới chặt mình.

Mới nãy thấy hắn đứng như chết trân, Tiểu Lộc Nữ Hiệp tưởng rằng Từ Hiền đã chấp nhận buông xuôi, còn định thu hồi kiếm thức, bởi mục đích của nàng chỉ là dạy dỗ tên Thiên Hồ Hiệp này một trận chứ không có ý định giết chết hắn, nào ngờ...

“Giải tỏa được uy áp của bốn nữ hiệp, tiểu hồ ly ngươi cũng khá đó!”

Giọng nói nghe phần giống một đứa bé trai câu kinh lại vang lên, thấy Từ Hiền đột nhiên mở mắt, vung đao chém về phía mình, Tiểu Lộc Nữ Hiệp không thu hồi đại kiếm nữa, Kiếm Ảnh Huyền Sương cứ thế tiếp diễn, chín thước cự kiếm mang theo uy thế không gì không phá đâm thẳng đến ngực Từ Hiền, ép cho khí huyết trong người hắn nhộn nhạo hết cả lên, lục phủ ngũ tạng như muốn mọc chân nhảy nhót.

Uỳnh!

Trong chớp mắt thiêu đốt chín thành nội lực, nếu trước đó còn là dòng suối nhỏ róc rách, thì lúc này đây chính là ầm ầm sóng dậy, chân khí huyền nguyên thiên cương địa sát trong Đan Điền mãnh liệt sục sôi, tuôn trào ra thập nhị chính kinh, kỳ kinh bát mạch, lấp đầy tứ chi bách hài, giúp Từ Hiền ổn định lại khí huyết, tạng phủ, sau cùng tụ hết ở cánh tay trái của hắn.

Kinh mạch căng phồng đau đớn vì vận dụng quá nhiều chân khí, Từ Hiền cũng không hốt hoảng, bao nhiêu chân khí dư thừa cứ thế được hắn tiết ra năm đầu ngón tay, một phần bám vào trên Phi Hiệp đao, gia trì cho nó càng thêm sắc bén, một phần thì tiêu tán vào trong thiên địa, một phần lại chạy đến ăn mòn kiếm khí của Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Nhìn mũi cự kiếm chỉ cách lồng ngực mình chưa đến ba tấc, Từ Hiền chẳng chút hoang mang, bởi đao trong tay hắn nhanh hơn kiếm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp rất nhiều.

Trước khi kiếm khí kịp làm cho mình bị thương, Từ Hiền đã vung đao chém vào nhược điểm, không phải nhược điểm trên người Tiểu Lộc Nữ Hiệp, cũng không phải nhược điểm trên thân đại kiếm, mà chính là nhược điểm của một thức Kiếm Ảnh Huyền Sương này.

Oành!

Đao quang lóe lên, mặc dù rất nhanh, nhưng Tiểu Lộc Nữ Hiệp vẫn có thể thấy rõ được quỹ tích của Phi Hiệp đao. Nhưng cũng bởi vì thấy rõ, mà nàng mới phải cảm thấy khó hiểu.

Một đao này, Từ Hiền không chém về phía nàng, cũng không chém về phía đại kiếm, mà hắn lại chém vào hư không trước mặt?

‘Con hồ ly này ăn trộm gà nhiều quá, nên giờ mất quáng gà rồi?’ Một ý nghĩ thoáng qua trong sát na, Tiểu Lộc Nữ Hiệp vốn định cường ép thu hồi kiếm thức, tránh cho Từ Hiền bị thương quá nặng, nhưng còn chưa kịp làm như vậy thì Kiếm Ảnh Huyền Sương đã bị phá giải.

Đúng vậy, một đao tưởng chừng như chém hụt của Từ Hiền thế mà phá giải Kiếm Ảnh Huyền Sương, tăng cường khí dày đặc trên thân đại kiếm bị đao quang hút đi, tiêu tán trong vô hình, khiến chín thước cự kiếm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp lại trở về với chiều dài ban đầu, cả thân cả chuôi chỉ còn năm thước bốn tấc.

“Kiếm pháp của nữ hiệp quả nhiên lợi hại vô cùng, khiến cho Thiên Hồ ta đây được mở mang tầm mắt rồi. Vậy nên... hồi Tiểu Lộc Nữ Hiệp, mong ngài hãy chỉ giáo thêm cho kẻ ngông cuồng này!”

Giọng điệu thiếu đi ba phần giả tạo, ba phần khiêm nhường, nhiều thêm ba phần ngả ngớn, ba phần hiếu thắng, Từ Hiền đảo khách thành chủ, chuyển thủ thành công, nâng đao xông tới.

Ở hướng còn lại, Tiểu Lộc Nữ Hiệp im lặng không nói gì, chỉ là trong hai con ngươi chợt hiện lên một vết... nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Túy ảnh chiếu thiên trường, sơn hà điểm thanh thương

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy!

Từ Hiền giờ ngang Phi Hiệp đao, ánh mắt lướt qua, hần lập tức phát hiện bảy nhược điểm trên người Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Ngoại Nhược có hai mà Nội Nhược lại đến tận năm, hai nằm ở đại kiếm, ba nằm trong kinh mạch.

Ba mạch Đới, Âm Duy, Dương Duy, đó chính là nhược điểm mà Từ Hiền tìm ra, trùng hợp làm sao nó lại nằm hết ở kỳ kinh bát mạch.

Sự phát hiện có phần trùng hợp này khiến Từ Hiền sinh ra một vài suy đoán, chủ yếu là liên quan đến nội công tâm pháp mà Tiểu Lộc Nữ Hiệp tu tập, cũng như cảnh giới võ đạo của nàng.

‘Nếu như nàng đang chủ tu một môn nội công lấy bát mạch làm trọng điểm, vậy liệu có phải là bởi vì còn chưa khai thông ba mạch kia, cho nên chúng nó mới trở thành sơ hở của nàng?’

Từ Hiền tự hỏi, nhưng dù không được nghiệm chứng thì hần cảm thấy ý nghĩ của mình có bảy, tám thành là chính xác, cũng vì vậy mà thảm cảm thấy may mắn khi trước đó không dùng Thiên Thương Di Từ Hoàng Thiên Đương Lập đối phó Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Tiên Thiên tăng sáu đấu Tiên Thiên tăng năm, nếu mà dám thi triển đao thức ấy, sợ là hần đã nằm đo đất ngay từ hiệp đầu tiên.

Hần quang chợt lóe, Từ Hiền vừa áp sát Tiểu Lộc Nữ Hiệp liền vùng đao chém vào tay cầm kiếm của nàng, đao khí nhắm thẳng huyết Ngoại Quan của mạch Dương Duy mà ập tới.

Cổ tay run lên, trước luồng đao khí sắc bén không gì sánh được của Từ Hiền, Tiểu Lộc Nữ Hiệp chợt có cảm giác như sắp không giữ nổi đại kiếm trong tay nữa.

‘Ăn may sao? Hay là hần thật sự nhìn thấu sơ hở của Phá Cương Bát Trọng Kinh?’

Tiểu Lộc Nữ Hiệp tự hỏi,【Phá Cương Bát Trọng Kinh】chính là môn nội công tâm pháp nàng đang tu tập, nếu đem ra so với【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】thì có phần thua chị kém em, bởi phẩm chất của nó chỉ là Thượng Thừa Thiên cấp mà thôi.

Tuy vậy, nhưng đối với Tiểu Lộc Nữ Hiệp mà nói,【Phá Cương Bát Trọng Kinh】lại không thua kém bất cứ môn nội công Tuyệt Học nào cả, bởi diệu dụng của nó quả thật là tuyệt phối với thiên phú võ đạo của nàng.

Tên như ý nghĩa,【Phá Cương Bát Trọng Kinh】giúp Tiểu Lộc Nữ Hiệp luyện thành tới đa tám tầng nội kinh có thể bắn phá cương khí của địch thủ, những tầng khí kinh phá cương không chứa tại Đan Điền mà ẩn trong kỳ kinh bát mạch, nếu muốn tu luyện tới trình độ Viên Mãn, bát trọng kinh quy nhất, vậy điều kiện tối thiểu chính là tám mạch phải được khai thông.

Người luyện môn nội công này một khi đạt tới Tiên Thiên tăng tám, có thể xưng là đánh khắp thiên hạ Tiên Thiên cảnh vô địch thủ.

Thử nghĩ mà xem, cao thủ Tiên Thiên lấy cương khí làm thủ đoạn chí cường, thế mà gặp phải loại đối thủ có thể dễ dàng đánh tan cương khí của mình, vậy còn lấy gì đầu nữa, chỉ có thể nhận thua cho xong chuyện mà thôi.

Nếu không phải võ tu Huyền Tăng có thể khiến nội khí trong người cộng minh với thiên địa linh khí, qua đó khiến cương khí thể nội đạt tới một hình thái cao hơn là huyền tướng, không sợ bị ngoại lực phá hư, e rằng【Phá Cương Bát Trọng Kinh】không chỉ dừng ở Thượng Thừa mà trực tiếp đạt tới mức độ Tuyệt Học cũng nên.

Tương tự như【Giá Y Thân Công】của Từ Hiền, môn nội công này của Tiểu Lộc Nữ Hiệp vẫn đang kẹt ở cảnh giới Như Ý, luyện thành năm tầng khí kinh phá cương, chỉ đợi ngày nàng khai thông kỳ mạch thứ sáu, luyện thêm một tầng nội kinh mới có thể tấn thăng Đại Thành.

Dù là như vậy, năm tầng nội kinh cũng hết sức ghê gớm rồi, bằng chứng là việc Tiểu Lộc Nữ Hiệp từ đầu tới giờ vẫn chưa hề vận dụng đến nó, bởi nàng sợ rằng bản thân sẽ thất thủ đánh chết Từ Hiền.

Nhưng lúc này đây, thấy Từ Hiền tiến bộ nhanh như thế, lại còn dám chủ động tấn công mình, Tiểu Lộc Nữ Hiệp cũng không còn nỗi lo đó nữa, quyết định bụng năm thành thực lực ra dạy con tiểu hồ ly xảo trá này một trận ra trò.

Đúng vậy, thêm vào【Phá Cương Bát Trọng Kinh】cũng chỉ là năm thành thực lực mà thôi, năm thành còn lại nằm hết trong một chiêu kiếm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Một chiêu kiếm từng khiến võ lâm thần thoại mặt mày biến sắc, biết bao cao thủ tuyệt đỉnh phải tim đập chân run.

Một chiêu kiếm mà nàng chỉ mới nắm vững được chút da lông, một chiêu kiếm mà khi thi triển, dù là Huyền Tăng cảnh cũng phải tạm lánh phong mang, không dám trực diện đối chiến.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp sẽ không dùng đến chiêu kiếm ấy, bởi vì nàng tin chắc rằng, một khi dùng ra, có một ngàn Thiên Hồ Hiệp cũng phải chết.

Nên nàng “chỉ” đơn giản phối hợp Điểm Thương Huyền Ảnh với Phá Cương Trọng Kinh mà thôi.

Cương khí truyền khắp toàn thân, hơn năm mươi năm công lực khiến Tiểu Lộc Nữ Hiệp có thể thoải mái vận dụng mà không cần kiêng nể gì, chỉ cần xoay nhẹ cổ tay một cái, kiếm khí bắn ra, nàng đã dễ dàng đánh tan luồng đao khí nhỏ bé muốn xâm phạm mình.

Chẳng dừng lại ở đây, đại kiếm đưa ngang, Tiểu Lộc Nữ Hiệp không tránh không né, trực tiếp lấy kiếm chặt đao, thể hiện rõ ý đồ muốn trực diện đánh lui Từ Hiền.

Nhưng lần này đã khác, ngoại trừ tính chất dày nặng ra, kiếm khí còn được Tiểu Lộc Nữ Hiệp giao phó thêm một năng lực mới, đó chính là tàn phá cương khí của đối thủ.

Một cộng thêm bốn, kiếm khí của nàng vốn đơn nhất, thô mặc mà này đã phức tạp hơn nhiều lần, phân thành năm tầng nối tiếp nhau, khiến áp lực mà Từ Hiền phải chịu cũng tăng lên gấp năm lần.

Trên người như có cự sơn đè ép, Từ Hiền cảm thấy hít thở không thông, chân khí huyền nguyên thiên cương địa sát vốn hết sức bá đạo mà nay như gặp phải khắc tinh, vừa phóng ra ngoài liền bị kiếm khí của Tiểu Lộc Nữ Hiệp đánh tan, muốn gia trì lên Phi Hiệp đao hoàn toàn là chuyện viễn vông.

Đến lúc này, sao Từ Hiền còn không biết là trước đó Tiểu Lộc Nữ Hiệp vẫn luôn nhường mình? Hắn không hề cảm thấy nhụt chí hay có cảm giác bị khinh thường trước chuyện này, hắn chỉ biết là bản thân mình vẫn còn rất nhỏ yếu, cần tiếp tục chăm chỉ khổ luyện võ công.

‘Rồi cũng sẽ có ngày ta mới là người phải nương tay quần hùng thiên hạ.’ Từ Hiền tự nhủ với bản thân một câu đầy khí phách.

Chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt quyết tâm của hắn, Tiểu Lộc Nữ Hiệp lại cho rằng áp lực do mình tạo ra vẫn chưa hề hấn gì với hắn, thế là nội lực trong người tiếp tục cuộn cuộn trào ra, khiến uy lực của một thức Vũ Lạc Huyền Hưởng mà nàng đang sử dụng lại tăng cao ba thành.

Vũ Lạc Huyền Hưởng, mưa rơi dây đàn vang, đại kiếm như huyền cầm, Tiểu Lộc Nữ Hiệp lại như cầm tiên, cầm thánh, cầm trung để quân, chỉ cần gảy một dây là có thể chấn động sơn hà, lay chuyển càn khôn.

Đấy rõ ràng là nói quá, nhưng đối với Từ Hiền thì đó chính xác là cảm thụ của hắn lúc này.

Oành!

Đao kiếm chạm nhau, dù đã một lần nữa chạm tới cực hạn của bản thân, tìm ra nhược điểm trong chiêu thức của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nhưng lần này, đối diện với sự tiếp sức của【Phá Cương Bát Trọng Kinh】cộng thêm số năm công lực vượt trội của nàng,【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】cảnh giới Đẳng Phong Tạo Cực rõ ràng là đối ứng không xuể, Từ Hiền một lần nữa bị đánh bay.

Cũng may là đệ nhị đoạn Nội Nhược vẫn hóa giải được một nửa uy lực của Vũ Lạc Huyền Hưởng, bằng không thì hắn lại chẳng tránh được một phen nội thương.

Rầm!

Thân hình va gãy một gốc cây, Từ Hiền chẳng có thời gian để xin lỗi nó, lập tức kích hoạt công năng “thần hành gia tốc” của【Thiên Vân Bảo Y】, sau đó không tiếc chân khí thì triển Phiến Sơn Quá Hải kéo giãn khoảng cách với Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nhờ đó tránh thoát được chiêu Nhất Chỉ Tiêu Tương trong gang tấc.

Nhìn hòn đá tảng phía xa bị Tiểu Lộc Nữ Hiệp dùng đại kiếm khoét ra một cái lỗ tròn, Từ Hiền cũng không dám chắc【Thiên Vân Bảo Y】có thể hộ mình bình an hay không nếu trúng một chiêu này.

‘Kiếm kinh có thể phá tan chân khí, quả thật bá đạo vô cùng. E là dù ta có may mắn đạt tới tầng tám khi dùng Tiên Thiên Đan cũng không phải đối thủ của nàng.’

Siết chặt chuôi đao, Từ Hiền nhíu mày nhìn Tiểu Lộc Nữ Hiệp đang ngự kiếm bay tới chỗ mình, ý nghĩ trong đầu cấp tốc xoay chuyển, tìm cách vượt qua nan quan.

‘Phải rồi, muốn không bị dị kinh của nàng phá hoại, nội lực của ta nhất định phải đạt tới trình độ không thứ ngoại lực nào có thể dao động, mà để làm được như vậy...’

Âm thanh tinh nghịch của Tiểu Lộc Nữ Hiệp chợt vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Tiểu hồ ly, người chạy cũng nhanh đấy! Nhưng một kiếm tiếp theo, để bản nữ hiệp xem thử người có thể chạy đến nơi đâu.”

Từ Hiền ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Tiểu Lộc Nữ Hiệp lúc này đã ở tít trên không trung, chân đạp đại kiếm, thân hình cách mặt đất phải chừng ba, bốn trăm thước.

Lúc bấy giờ, lông vũ của phượng hoàng dần tiêu tán, kiếm quang rực sáng giữa trời, thậm chí còn lấn át ánh trăng.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp nắm chặt chuôi kiếm trong tay, từ độ cao ba trăm thước lao vút xuống, bỏ một kiếm về phía đỉnh đầu của Từ Hiền.

Kiểm thể của nàng như son hà cầm tú, huy hoàng lộng lẫy, khiến Từ Hiền dù muốn tránh cũng không biết phải tránh đi đâu, chỉ trong vài nhịp thở mà mồ hôi đổ ra như suối, nếu không phải đang mặc bảo y thì e rằng đã ướt đầm toàn thân.

Vũ Phụng Phi Hoàng~

Kiểm Ảnh Huyền Suong...

Son Hà Điểm Thanh Thương!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Bất phá bất phôi, hồn viên công thể

【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】đệ thập lục thức, cũng là thức mạnh nhất của cả bộ Tuyệt Học Địa cấp này: Son Hà Điểm Thanh Thương.

Khí cơ toàn thân đều bị khóa chặt, một tia nội lực cũng không thể vận dụng, trong đầu không cách nào sinh ra ý nghĩ phản kháng, đối mặt với một kiếm này, Từ Hiền cảm giác như đang phải đối mặt với cả thiên địa, bị vạn vật cô lập, trở thành căn bã của tạo hóa.

Nhưng Từ Hiền không vì đó mà cam chịu bất lực, trái lại, trước một kiếm khiến người ta cảm thấy gần như tuyệt vọng này, ngọn lửa đấu chí trong người hần lại càng thêm sục sôi, càng thêm hùng hực.

Từ thập nhị chính kinh, từ kỳ kinh bát mạch, từ bất cứ góc ngách nào trong cơ thể, hết thấy những luồng chân khí huyền nguyên thiên cương địa sát đều chuyển từ cuồng bạo sang trạng thái tĩnh lặng, rút đi như thủy triều gặp trời sáng, tụ hợp và ẩn mình trong Đan Điền, tựa như một vị lão kiếm khách quy ẩn giang hồ, giấu hết sắc bén vào trong vỏ kiếm cũ kỹ, vui thú ao cá vườn rau, không tranh với đời.

Xếp bằng tĩnh tọa trên đất, Phi Hiệp đao đặt ngang nơi đầu gối, Từ Hiền giống như đã nhắm mắt buông xuôi, ngồi yên chờ chết, để mặc cho số phận sắp đặt.

Đồng với đại Đạo, chính thị Tọa Vong.

Bị thiên địa vạn vật cô lập, nhưng nếu chính bản thân Từ Hiền vốn là thiên địa, vậy nào có cô lập gì đáng nói đến?

Thuận theo nhịp đập của đại địa mà thờ ra, hòa cùng vận luật của vạn vật mà hít vào, trong lúc gánh chịu thứ áp lực nặng tựa son hà trên vai, Từ Hiền bắt đầu hồi tưởng lại khoảng thời gian ngắn ngủi được diện kiến Yến Nam Thiên, 【Giá Y Thần Công】cứ thể tự hành vận chuyển, chảy xuôi theo các đường giao thoa của thập nhị chính kinh và kỳ kinh bát mạch, tiểu chu thiên rồi đến đại chu thiên, tốc độ hành công nhanh đến chóng mặt.

Thu liễm phong mang mà quy ẩn giang hồ, nhưng nếu có người dám tới phá hoại cái thú điền viên, bảo kiếm tắt rồi vỏ, và lại nhất định so với trước đó còn sắc bén gấp vạn lần, trăm phá hết thấy tà ma ngoại địch.

Yến Nam Thiên ngộ hại Ác Nhân Cốc, suốt mười năm sống đời thực vật, tục xưng hoạt tử nhân, chờ ngày tỉnh lại, võ công mất hết, ý chí bất khuất, khổ luyện thần công, dịch cân tẩy tủy, thoát thai hoán cốt, đăng lâm tuyệt đỉnh, thiên hạ đệ nhất.

Hành động bây giờ của Từ Hiền chính là muốn mô phỏng lại cái quá trình thoát thai hoán cốt đó.

Lần này vận dụng【Tọa Vong Kinh】, Từ Hiền chẳng những để thân thể tiến vào trạng thái giả chết, đến cả tinh thần của mình, hần cũng chủ động để nó lâm vào mộng muội, ngoại trừ một chút nhận thức mơ hồ, hần lúc này quả thật chẳng khác nào hoạt tử nhân.

Yến Nam Thiên có mười năm u tối để ma luyện, Từ Hiền lại không có, cho nên để bù đắp thiếu sót này, hần trực tiếp làm một vỏ lớn, lấy đại nguy cơ sinh tử để thay vào, qua đó làm động lực kích thích tiềm năng đột phá bản thân.

Áp lực cũng chính là động lực, Từ Hiền vẫn luôn quan niệm như thế.

Đây không phải là do hần liều mạng không sợ chết, Từ Hiền dám điên cuồng như vậy, chủ yếu là vì hần có thể cảm nhận được rằng Tiểu Lộc Nữ Hiệp cũng không có ý định giết mình.

Đây cũng chính là lý do mà Từ Hiền phải để tinh thần rơi vào trạng thái mộng mị, bởi nếu trong đầu vẫn còn ô mý nghĩ đó, vậy làm sao còn có cảm giác đại nguy cơ sinh tử, lại lấy đâu ra động lực kích thích tiềm năng?

Xác không hồn, hồn không tỉnh, ngoại trừ nội khí vẫn đang điên cuồng chảy xuôi trong một vòng tuần hoàn vô tận, không còn bất cứ một dấu hiệu nào

cho thấy là Từ Hiên đang sống.

‘Công phu này cũng thật kỳ diệu, phúc vận của tiểu hồ ly xem ra không tệ.’ Cách đỉnh đầu Từ Hiên chỉ còn trăm thước, Tiểu Lộc Nữ Hiệp chẳng còn ý nghĩ là hấn sẽ bỏ tay chịu trời nữa, đã có một lần trước đó, nàng hiểu rằng tên Thiên Hồ Hiệp này đang tìm kiếm cơ hội đột phá trong chiến đấu.

‘Muốn lấy bốn nữ hiệp làm đá mài đao, tiểu hồ ly ngươi cũng to gan lắm. Nhưng mà tốt nhất là ngươi nên đột phá thành công, bởi lần này ta không có ý định sẽ thu kiếm lại đâu.’

Một tầng cương khí còn nhiều gấp mười lần trước đó được phủ lên thanh đại kiếm, khiến nó hóa thành một thanh cự kiếm dài đến ba trượng, e rằng chỉ một cái chạm nhẹ cũng đủ làm cho Từ Hiên biến thành thịt vụn, thậm chí là bị nghiền thành tro bụi, chết chẳng còn thây.

Chín mươi thước...

Tám mươi thước...

Bảy mươi thước...

Nói thì chậm mà diễn ra lại nhanh, thân hình của Tiểu Lộc Nữ Hiệp lúc này đã cách mặt đất chưa đến bốn trượng, hơn nữa lại vừa tầm để nàng vung thanh cự kiếm trong tay diệt sát Từ Hiên.

Và nàng cũng làm như vậy thật.

Kiểm quang rọi sáng mười dặm rừng cây, trước đó đã đi được nửa đường, lúc này đây Tiểu Lộc Nữ Hiệp dứt khoát đi tiếp nửa đường còn lại, trực tiếp bỏ kiếm về phía đỉnh đầu Từ Hiên.

Gió đêm gào thét, cát bay đá chạy, đại thụ ngã nghiêng, đương lúc một thức Sơn Hà Đỉnh Thanh Thương sắp chấm dứt tính mạng của đối thủ, không biết có phải ảo giác của mình hay không, dưới ánh kiếm chói lòa, Tiểu Lộc Nữ Hiệp giống như nhìn thấy có một vị Kim Cương Hộ Pháp bỗng nhiên xuất hiện, ngài đứng sừng sững sau lưng Từ Hiên, đưa tay ra thay hấn cản lại một kiếm này.

Uỳnh!

Đó quả thật là ảo giác của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, bởi vì người cản lại thanh cự kiếm, không phải Kim Cương Hộ Pháp, mà là chính bản thân Từ Hiên.

Công lực thu phát hoàn toàn tự nhiên, không đến lúc vận dụng, tuyệt sẽ không có bất kỳ một tia chân khí tiết ra ngoài, Nhân và Khí kết thành một thể, bất luận là thứ ngoại lực nào đều không thể dao động được.

Đây chính là【Giá Y Thần Công】cảnh giới Đại Thành, Từ Hiên cực một ván lớn và hấn đã thắng.

Cương khí huyền nguyên thiên cương địa sát theo Đan Điền tràn ra tứ chi bách hại, theo các đầu ngón tay mà tiết ra bám lên trên Phi Hiệp đao, dù là một tia cũng không thừa không thiếu, tinh chuẩn đến cực điểm.

So với kiếm khí của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, đao khí của Từ Hiên chẳng khác nào một người tí hon đang ngưỡng vọng bọn người khổng lồ, nhưng lạ thay là dù đám người khổng lồ kia có to lớn cỡ nào, đông đảo cỡ nào đều không thể làm gì được tên người tí hon ấy.

Trước sóng to gió lớn do đám người khổng lồ tạo ra, người tí hon vẫn chẳng hề suy suyển, vững như bàn thạch. Bị người khổng lồ giơ chân đạp xuống, người tí hon chỉ cần đưa một đầu ngón tay ra là có thể cản lại, mặc cho hình thể giữa hai bên hoàn toàn không cân xứng.

Dù là năm người khổng lồ cùng xếp chồng lên nhau đè xuống, người tí hon cũng chỉ cần vươn hai tay ra hứng lấy, lưng chẳng hề khom, gối chẳng hề khụy, bộ dáng nhỏ bé mà lại vững chãi như cột chống trời, tựa hồ không thứ gì trên đời này có thể lay chuyển được.

Cảnh tượng trước đó lại một lần nữa tái diễn, Từ Hiên vẫn không nhắm tới Tiểu Lộc Nữ Hiệp, đao quang lóe lên, hoàn toàn phai mờ trước luồng kiếm quang rực rỡ của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, thế nhưng Từ Hiên chẳng thèm tranh chút hơn thua hư ảo này làm gì, bởi mục đích chính của hấn đã đạt thành.

Ba trượng cự kiếm bị teo lại thành kích cỡ cũ, Từ Hiên đã vượt qua được năm tầng khí kinh phá cương, hóa giải được một thức Sơn Hà Đỉnh Thanh Thương đầy huy hoàng này.

Chẳng dừng lại ở đó, nhờ【Giá Y Thần Công】đạt tới cảnh giới Đại Thành, nội khí trong người như được thoát thai hoá cốt, trở nên cường hoành vô cùng, năng lực khôi phục được tăng lên một tầm cao mới, trong thoáng chốc đã trị lành tất cả nội thương của Từ Hiên, lại thêm một đao Nội Nhược vừa lập công, có thể nói đây chính là thời khắc sung mãn nhất của hấn từ trước đến giờ.

Nhưng Từ Hiên chẳng dám có chút nào tự đắc, bởi dù hóa giải được【Phá Cương Bát Trọng Kinh】thì bất quá cũng chỉ là khiến thế cục quay lại giống trước đó mà thôi, người chiếm thượng phong vẫn luôn là Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Chỉ có điều, công lực của hấn vừa mới tiến bộ, chưa quá ổn định, nên mặc dù hiệu dụng của【Tiên Thiên Đan】không còn duy trì được lâu, Từ Hiên vẫn phải tiếp tục đối chiến với Tiểu Lộc Nữ Hiệp, qua đó rèn giũa nội khí trong người trở nên vững chắc.

Cười khẽ một tiếng, hấn nhẹ giọng hô một câu “đắc tội rồi”, sau đó liền đạp bộ pháp vọt đến trước mặt Tiểu Lộc Nữ Hiệp, đao trong tay hóa thành một luồng lôi quang, đâm thẳng tới cái sân bay của nàng.

“Tiểu hồ ly ngươi cảm thấy chắc thắng rồi?” Gặp nụ cười ngả ngón của Từ Hiền, Tiểu Lộc Nữ Hiệp liền hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường.

Trong một khoảnh khắc nào đó, từng có lúc nàng nghĩ tới việc thi triển chiêu kiếm kia, nhưng nghĩ lại làm như vậy thì cũng độc ác quá, nên chỉ đành thôi.

Đại kiếm giờ ngang chặn lại mũi đao, đây có vẻ như là lần đầu tiên nàng không công mà thủ, nhưng thật ra chẳng phải vậy.

Àmmmm!

Chỉ với một cú giậm chân của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, mặt đất trong khuôn viên mười trượng liền nứt ra, trọng tâm của Từ Hiền liền trở nên bất ổn, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt.

Một luồng áp lực không tên đột nhiên bao phủ toàn thân Từ Hiền, cảnh vật xung quanh bỗng trở nên hết sức mơ hồ, khiến hắn cảm giác như núi rừng đang rung chuyển, bầu trời trên cao như muốn sụp xuống đầu mình.

Đó chính là cái uy của bộ pháp Tuyệt Học Nhân cấp, cảnh giới Lư Hóa Thuần Thanh:【Tháp Thiên Bộ】

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238: Dưới minh nguyệt, Tiểu Nguyên và Tiểu Bạch

Từ Hiền nào dám nghĩ bản thân đã chắc thắng cơ chứ, mặc dù【Giá Y Thần Công】đột phá đến cảnh giới Đại Thành đúng là cho hắn cảm giác mình đã vô địch, nhưng Từ Hiền biết đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Ở thế giới này, đừng nói một quyền nội công tâm pháp Sử Thi, dù cho có là phẩm chất Thần Thoại sánh ngang Tuyệt Thế Thần Công, luyện tới Đại Thành vẫn chưa chắc đã vô địch thiên hạ.

Bởi vì ngoại trừ nội công còn có ngoại công, còn có Kỳ Công Dị Thuật, còn có cảnh giới võ đạo, còn có thần binh bảo vật, v.v... đủ loại nhân tố ảnh hưởng đến thực lực của một người.

Cửu châu Trung Nguyên từ xưa đến nay vẫn chưa có ai dám tự xưng vô địch, dù là minh chủ Võ Lâm Minh hay đại tông sư Hoàng Sơn, rất nhiều người tôn họ là thiên hạ đệ nhất, nhưng chính bản thân họ vẫn không hề thừa nhận.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, rất nhiều bậc đại năng đều lấy tám chữ này làm lời răn, bởi vì những vị ấy đều biết một khi tự cho rằng bản thân đã vô địch, vậy thì võ đạo của họ cũng không còn tiến bộ được nữa.

Từ Hiền còn lâu lắm mới phải bận tâm về chuyện liệu mình đã vô địch hay chưa, thứ mà hắn quan tâm hơn lúc này đó chính là có lẽ bản thân nên tìm một môn bộ pháp mới thay cho【Trục Nhật Thần Bộ】.

Lúc còn ở Bạch Long Trấn còn chưa có vấn đề gì, nhưng trong khoảng thời gian này, trước thì thấy【Túy Tiên Bộ Pháp】của Lý Bất Mặc, nay lại gặp【Tháp Thiên Bộ】của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Từ Hiền mới nhận ra rằng【Trục Nhật Thần Bộ】đã sắp không theo kịp bước chân của mình.

Có lẽ nếu luyện đến Đẳng Phong Tạo Cực sẽ cải thiện phần nào vấn đề này, nhưng cũng chỉ là giải pháp nhất thời, trị ngọn không trị gốc, trừ phi hắn có thể khiến【Trục Nhật Thần Bộ】đạt tới cảnh giới Xuất Thần Nhập Hóa hay thậm chí Phản Phác Quy Chân thì may ra mới khác được.

Đó tất nhiên là cảnh giới mà Từ Hiền theo đuổi, hắn vốn tự đặt ra cho bản thân một mục tiêu “nhỏ” là tất cả võ học của mình phải luyện đến ít nhất đến cảnh giới Xuất Thần Nhập Hóa,【Trục Nhật Thần Bộ】tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là đó không phải mục tiêu mà hắn có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, cho nên Từ Hiền vẫn muốn một môn kinh công tốt hơn lúc này.

【Côn Bằng Độ Hư Thuật】đúng là vượt xa thân pháp thông thường, thỏa mãn yêu cầu của hắn, nhưng khổ nỗi nó lại có không ít hạn chế.

‘Sắp tới ta lại tranh thủ tích trữ Võ Đạo Tinh Hoa vậy, ngày mai đến Hồng Lộ thành, nên thử tìm mua chút bí tịch võ công. Phải rồi, nhà Bao huynh là đại gia tộc, chắc hẳn tàng kho không ít mật tịch võ đạo, nếu có cơ hội ta cũng nên ghé mượn đọc xem sao.’

Nhất tâm nhị dụng, Từ Hiền vừa suy tính chuyện tương lai vừa cẩn thận đối chiến Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Hắn bây giờ đã học khôn, trước những đòn trọng kiếm lực tựa thiên quân của nàng, Từ Hiền hoặc là mượn đệ nhị đoạn – Nội Nhược phá giải chiêu thức, hoặc là tìm đường tránh né, chẳng bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như lấy cứng đối cứng nữa.

Àm! Âm! Âm!

Dù là như vậy, tình cảnh của hắn vẫn lao đao vô cùng.

Trước những cú giậm chân làm cho đại địa chấn động của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, khí huyết trong người Từ Hiền nhộn nhạo cả lên, nếu không phải【Giá Y Thần Công】vừa đạt tới Đại Thành, cương khí thể nội đạt tới tình trạng không gì có thể dao động, e là kinh mạch của hắn đã bị chính nội lực trong người mình chấn vỡ, thảm bại trong tích tắc.

Để đối phó với tình hình này, Từ Hiền cũng có biện pháp.

Sau một hồi tự thân trải nghiệm, hắn đã nhận ra môn bộ pháp này của Tiểu Lộc Nữ Hiệp sử dụng một loại sóng vô hình nào đó thông qua đại địa để khuếch tán, tạo thành tầng tầng chấn động công kích kẻ địch, thế nên phương thức tốt nhất để chống lại nó chính là... bay.

Trăm năm công lực, Lăng Không Độ Hư, võ tu có thể tùy ý đi lại trên không trung tựa như đất bằng, nội lực của Từ Hiền còn lâu mới đạt tới trình độ này, nhưng【Thiên Văn Bảo Y】với công năng “ngự không phi hành” lại có thể giúp hắn ăn gian.

Một đao đánh tan kiếm khí của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Từ Hiền nhân lúc dư chấn vừa qua liền thi triển Phiên Sơn Quá Hải chạy đi.

Gặp Tiểu Lộc Nữ Hiệp giậm chân mà đến, thừa dịp địa chấn còn chưa lan đến chỗ mình, Từ Hiền thầm mặc niệm một tiếng ‘ngự không phi hành’.

Ngay lập tức, bốn phương tám hướng có hàn phong thổi tới, tà áo tung bay, hắn chẳng cần làm gì đã có gió nâng lên khỏi mặt đất, tự do lơ lửng giữa không trung.

“Tiểu hồ ly nguoi mọc cánh rồi?” Tiểu Lộc Nữ Hiệp kinh ngạc thốt lên, giọng điệu ngờ ngạc nghe ra có chút đáng yêu, mặc dù đối với Từ Hiền thì cô nàng này và đáng yêu hoàn toàn không hề liên quan gì đến nhau cả.

“Chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, có gì đáng nói đâu, nữ hiệp ngài chớ quá ngạc nhiên.”

Tò về bất cần, trong âm thanh có ba phần tự cao và ba phần trêu ghẹo, Từ Hiền cười khẽ một tiếng liền đạp gió bay tới trước mặt nàng, Phi Hiệp đao một lần nữa chém tới huyết Ngoại Quan nơi cổ tay nàng.

“Hừ, tiểu hồ ly chính là thiếu khuyết dạy dỗ, bốn nữ hiệp vừa cho nguoi chút sắc mặt, nguoi đã muốn mở phường nhuộm. Xem ra nếu ta không dùng tới vài phần bản lĩnh chân chính, con mắt của nguoi sẽ dời nhà lên trán mất.”

Quát nhẹ một tiếng, Tiểu Lộc Nữ Hiệp nghiêng người né đi một đao này, cương khí trong Đan Điền tuôn ra như không biết giới hạn là gì, khiến uy lực của một thức Tùy Ảnh Chiếu Thiên Trường so với trước đó còn mạnh hơn gấp bội, kiếm thế càng thêm nặng nề, ép cho khí huyết trong người Từ Hiền phải chảy ngược dòng, lục phủ ngũ tạng như muốn lộn tung phèo cả lên.

Nhìn kiếm quang nháy qua trước mắt, Từ Hiền thầm cả kinh trong lòng: ‘So với trước đó còn mạnh hơn, mà cũng... nhanh hơn?’

Đúng vậy, mặc dù đối với hắn vẫn còn khá chậm, nhưng so với trước đó, tốc độ xuất kiếm của Tiểu Lộc Nữ Hiệp đã tăng lên gấp hai lần.

Tăng một, hai thành đã chẳng khác nào thay trời đổi đất, nay lại tận gấp đôi, Từ Hiền quả nhiên không kịp đề phòng, chưa chọn được tợ hồng thì kiếm khí đã ập tới trước mặt, khiến hắn chỉ còn biết nâng đao đỡ lấy.

Oành!

Phụt!

Một lần nữa bị đánh bay, Từ Hiền chẳng kịp kim được nữa, trực tiếp phun ra một ngụm tụ huyết vốn đang dồn nén ở ngực, tạng phủ chấn động không ngừng, nhưng trạng thái so với trước đó lại càng thêm tốt đẹp, cảnh giới Đại Thành của【Giá Y Thần Công】càng thêm vững chắc.

Tu luyện【Giá Y Thần Công】sẽ khiến cường độ thân thể đạt tới tình trạng kim cương bất hoại, bất phá minh vương. Như Lai hộ pháp, này cũng không phải nói chơi.

Nhưng cũng có câu: Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai.

Hắn muốn đạt tới cảnh giới đã nói, đương nhiên cũng không thiếu được một phen khổ tâm rèn luyện, mà trên đời này lại có loại rèn luyện nào tốt hơn thực chiến đây?

Thế nên Tiểu Lộc Nữ Hiệp càng mạnh thì Từ Hiền lại càng khoái, gặp nàng ngự kiếm bay đến chỗ mình, hắn chột nẻ nụ cười thích thú.

Lấy tay áo lau sạch máu nơi khóe miệng, sau đó phóng một đóa Thất Diệp Phi Hoa tới trước mặt nàng, Từ Hiền theo sát phía sau, đao trong tay vẽ ra một đường vòng cung, lấy một quỹ tích hết sức ảo diệu chém tới huyết Nhật Nguyệt thuộc mạch Đới, một trong ba mạch mà Tiểu Lộc Nữ Hiệp còn chưa khai phá.

Thấy hắn lại công kích điểm yếu của mình, hơn nữa còn là vị trí hiểm yếu nằm gần vùng ngực, Tiểu Lộc Nữ Hiệp liền nũng nịu hô to: “Tiểu hồ ly tìm chết!”

“Nữ hiệp tha mạng, tại hạ sợ lắm cơ!” Về khiêm tốn giả tạo lúc đầu nay đã chẳng còn được thấy, giọng điệu của Từ Hiền lúc bấy giờ tràn đầy châm

chọc, dù là một chút nghiêm túc cũng không, e rằng có là người quen cũng chẳng thể nào nhận ra tên Thiên Hồ Hiệp này chính là vị Từ tiên sinh mà mình biết.

Đêm đã về khuya, khí trời càng lúc càng lạnh, nhưng ở nơi rừng cây hoang dã này, ngoại trừ thi thể sắp mất hết nhiệt khí của Lang Nha Lão Tổ, hai vị hiệp khách đeo mặt nạ vẫn đánh đến nóng bỏng vô cùng, tinh lực dồi dào, nội lực thâm sâu, đao quang kiếm ảnh không ngừng, dọa cho đám động vật nhỏ không dám ngủ yên, hốt hoảng tìm đường bỏ chạy.

...

Hồng Lộ Thành, Minh Nguyệt Lâu.

Ánh nến chập chòn, rèm châu buông xuống, sau bức bình phong, một thân ảnh phong hoa tuyết đại đứng trước khung cửa sổ, ngọc diện hướng về trắng.

“Thật là hồ nháo...”

Đơn giản chỉ là một câu cảm khái băng quơ, thế nhưng âm thanh này lại có thể khiến lòng người say, nghe như gió thổi vi vu qua kẽ lá, như mưa rơi lất phất trên mặt hồ, khác nào thiên籁 lại chỉ âm?

Chủ nhân của tiếng trời ngự tại nhĩ các nơi tầng chín của Minh Nguyệt Lâu, đơn độc hiu quạnh, không người làm bạn.

Trong khi đó, tại một gian phòng cũ nát nơi hậu viện, so về độ cũ nát cũng chỉ thua kém phòng chứa củi ngay cạnh nó, lại có hai người thiếu niên đang thi thảm to nhỏ.

Một trượng vuông đầy tối tăm, chút ánh sáng lờ mờ của trăng rọi qua song cửa là hoàn toàn không đủ.

Trong không gian chật hẹp này, hai chiếc giường xập xệ gần như chiếm sạch chỗ trống trong phòng, chỉ chừa lại một lối đi nhỏ để bước ra cửa.

Mà gọi giường cho oai mà thôi, thật ra đấy chỉ là hai tấm phẳng cũ kỹ, trên mỗi tấm lại có một vị thiếu niên đang nằm, tâm tư từng người khác nhau, nhưng đều chung cảnh ngộ là không ngủ được.

“Tiểu Bạch, ngươi ngủ chưa?”

“Bẩm... Tiểu Nguyên, ta vẫn chưa ngủ.”

“Thế tán gẫu một chút vậy.”

“Tiểu Bạch xin nghe.”

“Tiểu Bạch, chúng ta tới đây đã bao lâu rồi?”

“Thưa, đã ba tháng có hơn.”

“Ngươi có hối hận không? Khi mà đi theo ta tới đây?”

“Tiểu Bạch vô hồi.”

“Vậy ngươi thấy chúng ta cứ chờ như vậy là cách sao, khi mà ta cũng không biết mình đang chờ cái gì.”

“Tiểu Nguyên chớ lo lắng, gia gia đã nói đây là cơ duyên của ngươi. Chính ngươi cũng đã nói, cơ duyên khả ngộ bất khả cầu, có cố chấp tìm kiếm cũng chỉ là công dã tràng, tình quan kỳ biến mới là thượng sách.”

“Ha, ngươi cảm thấy như vậy là đúng sao?”

“Đương nhiên là đúng, Tiểu Nguyên không thể sai.”

“Ta lại cảm thấy mình sai rồi.”

“...”

“Ta còn trẻ lắm, không sợ phải chờ đợi...”

“...”

“Cái mà ta sợ, là không biết mình đang chờ thứ gì.”

“...”

“Cái mà ta sợ, là khi thứ ta đang chờ xuất hiện trước mắt mình, ta lại không biết chính là nó, cuối cùng để vụt mất.”

“...”

“Tiểu Bạch, ngươi ngủ rồi sao?”

“...”

Không có tiếng trả lời, Tiểu Bạch giống như đã ngủ thật rồi.

Cũng bởi vì hắn ngủ rồi, cho nên sẽ không nghe được tiếng thút thít của Tiểu Nguyên.

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Phi thiên hồ Ly, thập lý na di

Hiện giờ đã gần nửa đêm, chẳng còn bao lâu nữa là hết giờ Hợi, canh ba sắp điểm, báo hiệu một ngày mới.

Giữa nơi hoang dã, sau một hồi ngơ ngẩn tiến ta lui, ngơ ngẩn chém ta đỡ, ngơ ngẩn đập ta bay, chiến trường của Từ Hiên và Tiểu Lộc Nữ Hiệp đã đổi sang nơi khác, một rừng cây thưa thớt cách xa chỗ Lang Nha Lão Tổ bỏ mình gần mười dặm.

Thời gian hiệu lực của【Tiên Thiên Đan】cũng chẳng còn bao nhiêu.

Cô được giãn được, biết nhận chỗ thua kém mới là bậc đại trượng phu, Từ Hiên hiểu sâu đạo lý này, thế nên sau khi bị Tiểu Lộc Nữ Hiệp đánh bay không biết lần thứ bao nhiêu, hắn liền cảm ngượng đao mà rằng:

“Cao chiêu của nữ hiệp, Thiên Hồ đã được lãnh giáo qua, quả thật tự thẹn không bằng. Đêm cũng đã khuya, muôn người yên giấc, chắc hẳn ngài cũng không muốn lãng phí thêm nhiều thời gian với tại hạ, chỉ bằng chấm dứt ở đây, nữ hiệp thấy vậy có được hay không?”

Hắn dùng thái độ nhún nhường nói ra lời này, nhưng Tiểu Lộc Nữ Hiệp lại không trúng chiêu, hừ lạnh một tiếng đáp lại: “Đòi đánh là ngươi, đòi ngừng cũng là ngươi. Tiểu hồ ly nha tiểu hồ ly, cái gì cũng theo ý ngươi, trên đời liệu có chuyện ngon ăn thế sao?”

Nói xong liền quát khê một tiếng, hươu kiếm chém tới, đồng thời lớn giọng bảo rằng: “Chớ có nhiều lời vô ích, chừng nào con tiểu hồ ly ngươi chưa bị đánh một trận toi đời, chừng đó bọn nữ hiệp còn khuya mới tha cho ngươi.”

Vút!

‘Ta chỉ muốn làm nhiệm vụ, nhưng giờ xem ra là tự vác đá đập chân mình.’ Từ Hiên thầm thở dài, có khổ mà không nói được, bởi có sự như giờ đều do một tay hắn làm ra chứ có ai khác nữa đâu.

Nhìn thời gian duy trì được hiệu của【Tiên Thiên Đan】chỉ còn được tính bằng giây, Từ Hiên quét một đao phá giải nhất thức Vũ Lạc Huyền Hưởng, nhưng còn chưa kịp biến chiêu để phản công thì đã thấy Tiểu Lộc Nữ Hiệp giờ chân đá tới, chỉ có thể xoay ngang Phi Hiệp đao chặn lại trước người, sau cùng bị nàng dùng một cước đập bay đi sáu, bảy trượng.

Ai cũng đã thấy,【Tháp Thiên Bộ】ngoại trừ là một môn khinh công đập đất ra còn là một ngón cước pháp mà kẻ tu tập có thể dùng tới đá người.

Tầng tầng sóng chấn động lan tỏa từ giữa thân đao ra hai bên, tạo thành một vòng xoáy như cuồng phong bạo vũ, lực hút khổng lồ truyền tới da thịt, cơ bắp, kinh mạch ở cánh tay Từ Hiên, tựa hồ muốn xoắn nát hai chi trên của hắn.

May là cương khí huyền nguyên thiên cang địa sát đã cùng cơ thể hắn kết thành một khối, không cho phép bất cứ thứ ngoại lực nào có thể dao động, nếu không thì có lẽ Từ Hiên phải bắt đầu học cách dùng đũa bằng chân để ăn.

Phân ra một phần tinh thần kiểm tra không gian trữ vật, Từ Hiên trước liếc đến viên【Tiên Thiên Đan】còn lại, sau lại ngó sang【Tru Huyền Tán – Hiệp】, cuối cùng bỏ đi ý nghĩ sử dụng hai thứ này.

Giúp【Giá Y Thần Công】đạt đến Đại Thành, viên【Tiên Thiên Đan】đầu tiên mà hắn dùng coi như vật tận kỳ dụng, không bị lãng phí. Nhưng nếu dùng tiếp viên thứ hai thì quả thật là lãng phí của trời, ném tiền qua cửa sổ.

Về phần【Tru Huyền Tán – Hiệp】thì càng không có gì để nói, thứ này chỉ có tác dụng với người có Ác khí cao hơn Thiện khí, trong khi Tiểu Lộc Nữ Hiệp đừng nói cao thấp thế nào, đến cả Thiện Ác khí cũng không có, dùng ra sợ là chẳng khác nào bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại.

Hơn nữa Tiểu Lộc Nữ Hiệp cũng không phải loại đại gian đại ác gì, Từ Hiền nếu dùng thứ kịch độc này đối phó nàng thì đúng là bất nhân bất nghĩa.

“Chẳng lẽ chỉ có nước chịu đòn rồi?” Chợt hồi tưởng lại cảnh Lý Tự Thành một tay đập nát đá tảng, khoe mắt của Từ Hiền bất giác giật giật mấy cái.

“Ta có thần công hộ thể, hẳn là không tới mức nát... chứ?” Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Từ Hiền quyết định kéo dài được tới đâu thì hay tới đó.

Mặc dù diễn luyện【Đường Khí Trường Sinh Thiên】có thể giúp hắn chữa trị thương tổn, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn có thể đứng dậy múa quyền mới được.

Lần thứ ba phá giải thành công thức Kiếm Ảnh Huyền Sương của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Từ Hiền tiếp tục ăn một cước như trời sập từ nàng, bay xa chục trượng.

“Hừm?” Trong hai con ngươi to tròn ngập nước của người sau chợt hiện lên một vết khó hiểu, lần này hình như con hồ ly kia bay hơi xa thì phải, nàng cảm thấy thế.

Sự thật cũng chính là như vậy, mượn lực đẩy từ một cước này của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Từ Hiền cố gắng giữ vững trọng tâm, không tiếc tiêu hao lượng lớn nội khí thì triển Phiên Sơn Quá Hải chạy đi, thoáng chốc đã bỏ xa cô nàng bạo lực kia ba, bốn mươi trượng.

“Muốn chạy?” Cắn môi một cái, trong mắt Tiểu Lộc Nữ Hiệp hiện lên một tia phẫn nộ, nội lực trong Đan Điền chảy ào ào xuống huyết Dũng Tuyền, nàng bước liền ba bước, mỗi một bước liền vượt qua ba trượng, mỗi một bước đều chấn cho núi rừng rung chuyển.

Rầm! Rầm! Àmm!

Đến bước thứ tư, chân vừa đưa ra, Tiểu Lộc Nữ Hiệp liền giẫm thật mạnh xuống đại địa, thân hình nhoáng cái đã vọt lên không gần trăm thước, người lộn một vòng, đại kiếm rời tay, phượng hoàng chấp cánh, ngự kiếm phi hành, nàng cứ thế vững vàng đạp lên thân đại kiếm, hóa thành một vết sao băng phóng về phía Từ Hiền, hai con ngươi linh động xem ra ẩn chứa vài phần hung hăng.

【Điểm Thương Huyền Ảnh Kiếm Thức】: Vũ Phượng Phi Hoàng phối hợp cùng Kỳ Công Dị Thuật ngũ phẩm【Dĩ Khí Ngự Kiếm Phi Hành Thuật】, kéo này thì Từ Hiền có mọc cánh cũng khó thoát.

Từ tiên sinh của chúng ta đương nhiên cũng nhận ra điều đó, cảm nhận được tốc độ phi hành của Tiểu Lộc Nữ Hiệp còn nhanh hơn trước gấp bội, hắn đã không lấy làm gì ngạc nhiên nữa.

Từ Hiền đã nhận rõ một sự thật là cô nàng này ẩn giấu sâu lắm, tựa hồ mình có dùng ra thủ đoạn gì thì nàng cũng có sẽ biện pháp ứng đối, lúc nào cũng áp được hắn một đầu.

Thảm thân phục trước thực lực của Tiểu Lộc Nữ Hiệp, Từ Hiền bất chợt nghĩ đến Tiểu Thánh Tăng – Vong Đức, thầm cười tự giễu: ‘Rốt cuộc là ta có hệ thống hay là quý vị đây...’

Vù!

Cuồng phong gào thét, giọng nói câu kinh như đứa bé trai đang hồn dỗi vô lý vang lên bên tai Từ Hiền: “Tiểu hồ ly, ai cho ngươi chạy?”

Nhìn thấy Tiểu Lộc Nữ Hiệp trong khoảnh khắc đã đuổi đến trên đầu mình, giờ cao đại kiếm bỏ xuống một thức Giang Hồ Hàn Mang, Từ Hiền khẽ liếc đồng hồ hệ thống, phát hiện lúc này đã sang giờ Tý.

Dược hiệu của【Tiên Thiên Đan】vừa mới hết, lúc bấy giờ, Từ Hiền chỉ còn tu vi Hậu Thiên thập nhị trọng, cương khí thoái hóa thành chân khí, sáu mạch kỳ kinh một lần nữa trở về trạng thái tắc nghẽn, thực lực đại giảm, so với mới này, mười không còn một.

Chất lượng nội lực không cùng đẳng cấp, e rằng có là【Giả Y Thần Công】Đại Thành cũng không tránh khỏi việc bị【Phá Cương Bát Trọng Kinh】khắc chế, Từ Hiền muốn dựa vào đao kỹ siêu tuyệt để phá giải kiếm thức cũng chỉ là chuyện viễn vông.

Võ đạo tranh hùng, nội lực vi tôn.

Trừ phi kỹ tiến hồ đao,【Giải Ngưu Tam Đoạn Thức】đạt tới trình độ Phản Phác Quy Chân, nếu không thì lấy xảo phá lực chỉ là trò cười mà thôi.

Nhưng Từ Hiền lại chẳng hề nao núng, khoe môi hắn thậm chí còn nhếch lên, nở một nụ cười gọi đòn.

Xem ra hắn đã nhập vai Thiên Hồ quá sâu, lòng thì không muốn tiếp tục dây dưa với Tiểu Lộc Nữ Hiệp, nhưng bất tri bất giác lại luôn có những hành động khiêu khích nàng, dù là cố ý hay vô ý.

Quả nhiên như thế, thấy nụ cười thiếu đánh trên mặt tên tiểu hồ ly, nộ hỏa của Tiểu Lộc Nữ Hiệp lại càng cháy to, uy lực của một thức Giang Hồ Hàn Mang này lại càng tăng cao ba phần.

Kiểm bỏ tới đầu đối thủ, gặp Từ Hiền vẫn đứng đó “cười nhạo” mình, Tiểu Lộc Nữ Hiệp giận không chỗ phát tiết, thấy miệng hắn mấp máy gì đó, nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là con hồ ly này đang thăm rủa bản thân, thế là lại tăng thêm ba phần sức mạnh vào kiếm thức.

Đương lúc lưỡi kiếm chỉ còn cách huyết Bách Hội của Từ Hiền ba tấc, Tiểu Lộc Nữ Hiệp lúc này mới nghe ra Từ Hiền đang lăm bằm cái gì.

“Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn. . .”

Phượng hoàng vừa tiêu tán không lâu, Côn ngư đã rẽ sóng mà tới.

Cá Côn lộn một vòng, thân ảnh của Từ Hiền thoáng cái đã na di ra xa chục dặm, quay lại chỗ thi thể của Lang Nha Lão Tổ, để Tiểu Lộc Nữ Hiệp như con nai vàng ngơ ngác giữa rừng khuya.

“...Nam Minh hữu điều, kỳ danh vi Bằng.”

Hai chân đáp đất, Từ Hiền thu xác Lang Nha Lão Tổ vào trong tay áo, sau đó không chút do dự chạy một mạch về Hồng Phúc Lâu.

‘Tiểu Lộc Nữ Hiệp a Tiểu Lộc Nữ Hiệp, người có tính tới tính lui, tính xuôi tính ngược, cũng không thể nào tính ra ta sẽ quay lại quán rượu chứ hả?’

Từ Hiền có chút hưng phấn nghĩ thầm, khiêu khích xong liền cao bay xa chạy, hấn giống như phát hiện ra một thú vui mới, cảm thấy kích thích quá chừng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Trong bụng cá có đại cơ duyên

Vi vu! Vi vu!

Gió lạnh thổi qua, đại kiếm cắm trên đất, Tiểu Lộc Nữ Hiệp không thể nào ngờ được tên Thiên Hồ Hiệp kia cứ thế bốc hơi rồi.

‘Quả nhiên là giao hoạt như hồ ly! Hừ hừ, nhưng người tưởng có thể thoát khỏi bốn nữ hiệp dễ dàng như vậy sao?’

Oonggg. . .

Đại kiếm reo lên, không chủ tự lay, sau đó “phốc” một tiếng liền bay khỏi mặt đất, lơ lửng giữa trời.

Tiểu Lộc Nữ Hiệp nhún người một cái liền nhảy lên ngồi trên thân kiếm, nàng đã nói phải đánh cho Từ Hiền một trận toi bời thì nhất định phải làm cho được, cho nên nàng quyết định suốt đêm nay sẽ ngự kiếm truy lùng hắn.

Chỉ có điều, đương lúc đại kiếm muốn phóng vọt lên thiên không, Tiểu Lộc Nữ Hiệp bỗng không tiếp thêm cương khí cho nó nữa, chỉ để nó duy trì trạng thái lơ lửng mà thôi.

Đặng sau chiếc mặt nạ mai hoa lộc, hai con ngươi vốn tràn đầy linh tính của nàng lúc này chợt trở nên hết sức mờ mịt, ánh mắt vô hồn, hoàn toàn không có tiêu cự, trông mắt trái phải chợt hiện lên hai vệt sáng, trông vệt sáng ấy có phần giống một vầng trăng khuyết.

Chừng mười nhịp thở qua đi, hai vầng trăng ấy mới bắt đầu tiêu tán, trả lại đôi đồng tử lấp lánh hữu thần cho Tiểu Lộc Nữ Hiệp, chỉ là vẫn lưu lại một tia ngấn ngơ tạm thời chưa thể lau đi.

“Thật là vô vị.” Lại qua một lúc, ánh mắt của Tiểu Lộc Nữ Hiệp mới trở lại bình thường, thấp giọng oán trách một câu, âm thanh nghe như một đứa trẻ bị cha mẹ tịch thu đồ chơi vậy.

Thở dài u oán,【Di Khí Ngự Kiếm Phi Hành Thuật】tiếp tục được vận dụng, Tiểu Lộc Nữ Hiệp rời xa mặt đất chỉ trong chớp mắt, cười kiếm mà ngao du thiên địa.

Chỉ là lúc này đây, mục tiêu của nàng không còn là truy tung Từ Hiền nữa, mà là một đường bay thẳng về phía Hồng Lộ Thành.

‘Cứ chờ đó tiểu hồ ly, bốn nữ hiệp chưa xong chuyện với người đâu.’

...

Từ Hiền không biết bản thân đang bị một con nai nhỏ ghi thù, mà nói không biết thì cũng không đúng, bởi vì dựa vào trí thông minh của hắn, sao lại không đoán ra Tiểu Lộc Nữ Hiệp sẽ có phản ứng thế nào khi thấy mình tr... rút lui chiến lược.

Hắn chỉ là không rảnh bận tâm đến mà thôi.

Một đường bình an trở lại Hồng Phúc Lâu, Từ Hiền thể hiện một phen cho người ta biết thế nào cao thủ tịch mịch, lai vô ảnh khứ vô tung, vèo một tiếng chạy vào đưa bạc bồi thường cho chương quỹ, lại vèo một tiếng chạy ra, biến mất trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn chương quỹ, tiểu nhị và đám quan khách.

Sau đó hắn liền kim thiên thoát xác, đổi màu y phục, thu cất mặt nạ, chui qua cửa sổ trở về phòng mình, không làm kinh động bất cứ ai.

Đương nhiên, bạc mà hắn đền cho chương quỹ là tiền phi nghĩa tìm thấy trên người Lang Nha Lão Tổ, dù sao lão mới là chủ lực tàn phá quán rượu.

Khả năng phá hoại của cao thủ Tiên Thiên đương nhiên vượt xa Hậu Thiên, Từ Hiền cảm thấy ý nghĩ này của mình hoàn toàn không có vấn đề gì.

Còn về chuyện bạc của Lang Nha Lão Tổ bây giờ cũng là bạc của hắn, đầu óc Từ Hiền lúc này giống như có chút chập mạch, thể mà chẳng hề nghĩ đến vấn đề đó.

Chưa vội kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ, khóa kín cửa nẻo, hắn liền lôi xác của Lang Nha Lão Tổ ra khỏi tay áo, bắt đầu tìm kiếm những chiến lợi phẩm còn lại trên người lão.

Vàng bạc, ngân phiếu rất dễ tìm, vậy nên trước đó hắn đã moi ra hết, thứ mà Từ Hiền muốn tìm lúc này chính là món bảo vật mà lão đã dày công thiết kế âm mưu để che giấu nó.

Soạt! Soạt! Soạt!

‘Không có?’

Từ Hiền khẽ nhủ chân mày, không có kỳ trân dị bảo, không có bí tịch võ công, ngoại trừ một số ít công cụ hành tẩu giang hồ như kim sang được, thuốc giải độc, phích lịch đạn, v.v... thì trên người Lang Nha Lão Tổ không còn gì khác, dù cho hắn đã lột sạch y phục lão ra thì vẫn vậy.

‘Lẽ nào...’ Trong lòng chợt nảy ra một suy đoán, Từ Hiền cũng ngay lập tức có hành động chứng thực.

Trước tiên dùng cung bắn một mũi tên vào chân lão, sau đó hắn lại lấy lọ muối hóa thi được A Nhị bếp trưởng tặng ra, bắt đầu rắc một ít lên thi thể Lang Nha Lão Tổ.

Chẳng mất bao lâu, vị lão tổ thâm độc hơn người này đã hình thành câu diệt, tan biến theo còn có quần áo của lão, chỉ để lại một món đồ nhỏ nằm trên sàn.

Nhìn thấy hình dạng và màu sắc của món đồ ấy, hai con ngươi Từ Hiền không nhịn được co rụt lại, mặc dù đã có chút ngờ ngợ trước đó, nhưng khi thực sự nhìn thấy nó, trong lòng hắn vẫn không thể không dấy lên một ít sóng gió.

Đó là một đồng xu nhỏ với bề mặt có khắc hình một thanh cổ kiếm đâm xuyên qua đụn mây, và nó có màu giống như... hoàng kim.

Như hắn đã nghĩ, không phải Hậu Thiên, không phải Tiên Thiên, thứ khiến cho Lang Nha Lão Tổ phải hao tâm tổn trí bỏ cục suốt mấy tháng trời để che giấu chính là một cái Tàng Vân Lệnh cấp Huyền Tàng, giá trị tương đương hai mươi tư cái Tàng Vân Lệnh màu trắng bạc, khiến cho vô số cao thủ Tiên Thiên cảnh phải bỏ mạng vì nó.

Thu nó vào trong tay áo, không đến ngày kiểm hội mở ra thì Từ Hiền nhất định sẽ không để cái Tàng Vân Lệnh này hiện thế, bởi vì đây quả thật là một củ khoai lang phòng tay, trừ phi là tuyệt đỉnh cao thủ Huyền Tàng cảnh, bằng không...

Kẻ nào giữ, kẻ đó chết!!!

Phát hiện là Tàng Vân Lệnh cấp Huyền Tàng, Từ Hiền lại càng không vội kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ, điều khiến hắn tò mò nhất lúc này chính là Lang Nha Lão Tổ làm sao có được nó.

‘Nuốt vào bụng chứa, lão tổ ngươi đúng là đủ cẩn thận. Chỉ tiếc, nếu ngươi không phải ác nhân, nếu vật hi sinh ngươi chọn không phải Cao đại hiệp, nếu không gặp phải ta, vậy thì Lang Nha Lão Tổ ngươi đúng là có thể man thiên quá hải, qua mặt thế nhân.’

Từ Hiền trầm nghĩ, động tác trên tay không hề ngừng lại, kéo【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra khỏi ống tay áo.

Có là thần thám, thần bộ, thần cơ diệu toán, nói đến điều tra chân tướng, tất cả đều phải cam bái hạ phong trước nhật ký phạm tội mà thiên thư ghi lại.

Roạt!

Trải rộng thiên thư, mặc kệ kim quang nhấp nháy mời gọi, Từ Hiền chỉ để ý đến tranh chân dung của Lang Nha Lão Tổ cùng những dòng chữ chi chít ghi lại xuất thân, gốc gác cũng như những tội ác mà lão đã làm.

Lang Nha Lão Tổ, nguyên quán Giả Châu, Đại Xương...

Bản danh Vương Tiểu An, song thân đều mất trong nạn đói, hắn và muội muội Vương Tiểu Hạnh sống nương tựa lẫn nhau...

Năm mười sáu tuổi, cơ duyên xảo hợp bái Huyết Lang Lão Tổ vì sư...

Ba năm sau đó, luyện công cấp tiến, tẩu hỏa nhập ma, trong cơn điên cuồng, tự tay sát muội, công lực đại tiến, thần trí rõ đại...

Huyết Lang Lão Tổ vì đồ sót ruột, mang Lang Nha báỉ phòng cao tăng, cầu được trị bệnh, nhưng chuyện không thành, sự cấp tòng quyền, ra tay trộm cướp, bị đánh trọng thương, thọ mệnh không dài, nhưng vẫn là trộm được thành công.

Lang Nha uống bảo dược, thần trí khôi phục như thường, chỉ là hay tin tự thân sát muội, lâm vào ma chướng, tâm lý biến thái, trốn tránh tội nghiệt, đổ cho ân sư.

Huyết Lang Lão Tổ gần đất xa trời, vì thành toàn cho ái đồ, nhận hết tội lỗi, thi triển mê hồn thuật, sửa ký ức Lang Nha, cuối cùng tự tuyệt dưới thương của hấn.

...

Rất rất nhiều hình ảnh chạy xuôi trong đầu Từ Hiền, xem hết toàn bộ tướng chừng rất lâu, nhưng lúc hấn mở mắt ra, thời gian chỉ vừa qua một cái chớp mắt.

‘Huyết Lang Lão Tổ, thân là một người sư phụ, chữ sư có lẽ ông ta làm chưa được đến nơi đến chốn, nhưng nói về chữ phụ, e rằng chỉ có thể tới vậy là cùng.’

Từ Hiền khép lại thiên thư, trong mắt có muôn vàn cảm khái, mỗi lần xem nhật ký phạm tội của một người, hoặc là từ chính bản thân kẻ đó, hoặc là từ những nhân vật xuất hiện xung quanh họ, hấn luôn có được một ít cảm ngộ bất đồng, làm phong phú nội tâm bản thân, khiến tinh thần của mình càng thêm cường đại.

Xem xong nhật ký phạm tội của Lang Nha Lão Tổ, Từ Hiền cuối cùng cũng biết làm thế nào để đám ác ôn Thôn Thiên Long Vương có thể tới đúng giờ như ý muốn của lão rồi, chỉ đơn giản là dùng một loại Kỳ Công Dị Thuật có tác dụng mê hoặc tâm trí mà thôi.

Còn về xuất xứ của cái Tàng Vân Lệnh, Từ Hiền cũng không biết nên nói Lang Nha Lão Tổ may mắn hay là xui xẻo nữa.

Lão ra sông câu cá, sau đó câu được một con cá chép to, đến lúc nướng ăn lại phát hiện Tàng Vân Lệnh nằm trong bụng cá.

Về mặt của Từ Hiền lúc nhìn thấy cảnh tượng này cũng y hệt như Lang Nha Lão Tổ lúc đó, ngoại trừ dờ dẫm cũng chỉ còn thờ thần.

Mặc dù chuyện này nhìn thì có vẻ hoàn toàn ngẫu nhiên, trùng hợp, nhưng Từ Hiền cảm giác được trong đó có vấn đề.

Đáng tiếc, lòng tham che mờ mắt của Lang Nha Lão Tổ, nếu lão có được sự cẩn thận của Cao Đoàn Cung, Từ Hiền tin rằng lão sẽ không chút do dự vứt Tàng Vân Lệnh đi ngay vào lúc ấy.

Cho thiên thư vào tay áo, thần sắc Từ Hiền trông có phần hơi nặng nề, bởi hấn bỗng nghĩ tới một chuyện.

‘Con cá chép kia, hoặc là chủ nhân của nó, hấn...’

‘...sẽ đến tìm ta sao?’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241: Cá Chép và Độc Cước Đại Sư

Ngồi trên Thiên Cơ Xa, Từ Hiền dùng tay trái đỡ thái dương, ánh mắt không có tiêu cự, chín phần tinh thần tập trung hết vào cái Tàng Vân Lệnh trong không gian trữ vật, bắt đầu tính toán xem kế tiếp nên xử lý thế nào với nó.

Nếu Cá Chép – Từ Hiền tạm gọi tên chủ nhân thật sự của cái Tàng Vân Lệnh này là Cá Chép – đã nghĩ kế đưa nó cho Lang Nha Lão Tổ, vậy chắc hẳn kẻ này cũng có thủ đoạn để theo dõi được hành tung của lão.

‘Là thông qua Tàng Vân Lệnh sao, nếu thế, khả năng cao là hấn đã động tay chân với nó, chỉ là vô sắc vô hình, cho nên không thể nhìn thấy? Rương chứa đồ liệu có thể ngăn cách được hay không...’

Lâm vào trầm tư, Từ Hiền cúi đầu nhìn lên sàn, chỗ mà hấn đã nhặt cái Tàng Vân Lệnh lên. Không biết nghĩ gì, hấn chợt khom người thấp xuống, lấy tay áo chà chỗ đó thật mạnh, thật mạnh.

【Thiên Vân Bảo Y】có công năng “thanh khiết bất nhiễm”, Từ Hiền không tin là đồ chơi của Cá Chép kia có phẩm chất còn cao hơn Sứ Thi, chống lại được bảo y của mình.

Nhưng dù là như vậy, Từ Hiền vẫn cảm thấy không được đảm bảo lắm, bởi thế giới này tồn tại một thứ còn phi lý hơn cả võ công là Kỳ Công Dị Thuật.

‘Ta có lẽ nên vứt nó đi thì hơn... hoặc là, hủy nó?’ Ý nghĩ này vừa nảy lên, Từ Hiền không chút chần chờ, lấy cái đe nhỏ ra từ trong tay áo, tinh thần bắt đầu tiến vào trong【Thiên Công Phòng】, không nhanh không chậm bước đến Luyện Thiết Phòng.

Đứng trước lò luyện dung nham, Từ Hiền dùng một ý niệm để Tàng Vân Lệnh xuất hiện trong tay mình, đương lúc hắn muốn ném nó vào trong dòng dung nham nóng hừng hực trước mặt, một thông báo nhiệm vụ chợt bật lên che đi tầm nhìn của hắn, cũng khiến hắn ngừng lại động tác của mình.

‘Người có thể dừng nhảy ra phá bình nữa được không?’ Nhắm mắt than thở, Từ Hiền hạ tay xuống, quyết định xem nội dung nhiệm vụ trước rồi mới phán đoán xem nên hành động thế nào.

Nhiệm vụ trừng ác: Thiên đạo hiệp giả, vô úy vô kỵ

Bảo vật trong tay, vì lo sợ kẻ thù chưa biết mà e ngại trốn tránh, sao đáng là bậc trượng phu?

Yêu cầu: Từ thời khắc này cho đến lúc Vân Tiêu Kiếm Hội mở ra, thu thập càng nhiều Tàng Vân Lệnh càng tốt, không giới hạn phẩm chất, số lượng.

Thù lao:

+ Lượng lớn danh vọng.

+ Đẳng cấp nghề【Hiệp Giả】↑

+ Chiết khấu vòng quay Đại Hiệp Thiên Luân.

+ Điểm Thiện Ác nhận được cho Tàng Vân Lệnh cấp Hậu Thiên: 100/ cái (SL hiện tại: 5)

+ Điểm Thiện Ác nhận được cho Tàng Vân Lệnh cấp Tiên Thiên: 1.000/ cái (SL hiện tại: 0)

+ Điểm Thiện Ác nhận được cho Tàng Vân Lệnh cấp Huyền Tàng: 10.000/ cái (SL hiện tại: 1)

+ Mạnh mẽ tội ác của Tàng Vân Kiếm Trang.

*Trừng phạt:

Nếu để thất lạc, hư hại bất cứ cái Tàng Vân Lệnh nào đã vào tay, nhiệm vụ tự động bị phán định thất bại, thu tiêu tất cả thù lao trước đó, Danh Vọng hạ xuống một bậc.

**Chú: Thu thập càng nhiều, thù lao nhiệm vụ càng lớn, cấp độ nghề【Hiệp Giả】tăng càng cao.

***Nhắc nhở: Đại hiệp có thể tiêu 5000 Danh Vọng cải tiến【Tầm Hung Kính】thành đạo cụ nhiệm vụ.

Ánh mắt lướt qua, Từ Hiền chẳng mất bao lâu đã xem hết nội dung nhiệm vụ, mặc kệ thù lao hay nhắc nhở, thứ mà hắn để ý nhất chính là cơ chế lần đầu tiên xuất hiện của Hiệp Đạo Giang Hồ: Trừng phạt.

Mặc dù không phải thuộc dạng động một tí là đòi mạng sát, giết điện như một số hệ thống rở tiền nào đó, nhưng cái trừng phạt này không thể bảo là không nặng.

Hạ bậc Danh Vọng, đối với một kẻ vừa thu được không ít bảo bối Tuyệt Phẩm, Sử Thi từ vòng quay như Từ Hiền, hắn không cách nào chấp nhận được chuyện này.

Cho nên hắn lập tức bỏ đi ý nghĩ vứt Tàng Vân Lệnh vào dung nham.

Từ Hiền thủ đoạn đa đoan, cho nên bản thân hắn mặc dù đề phòng, nhưng kỳ thực lại không quá e ngại Cá Chép kia.

Về thù đoạn chém giết có【Tiên Thiên Đan】,【Tru Huyền Tán – Hiệp】làm đảm bảo, về năng lực bảo mệnh có【Thiên Văn Bảo Y】,【Côn Bằng Độ Hư Thuật】cao chạy xa bay, trừ phi là vô lâm thân hoại đến, nếu không hắn lại sợ qua ai?

Nhưng hắn biết bản thân không phải độc hành hiệp, bên cạnh mình còn có tên đệ tử khai môn Lý Tự Thành đi theo, gã vừa là trợ thủ đắc lực nhưng đồng thời cũng là mối vướng bận của hắn.

Đã đi đến tận đây, Từ Hiền đương nhiên không thể đuổi con trâu gỗ này về Bạch Long Trấn được, hơn nữa dựa theo tính cứng đầu của Lý Tự Thành, gã chịu quay về mới lạ.

Tính trước trường hợp xấu nhất, nếu mà Cá Chép kia lấy sinh mệnh của Lý Tự Thành ra làm uy hiếp, Từ Hiền chỉ có thể tìm cách giúp Lý Tự Thành bảo mệnh. Mà nói đến bảo mệnh...

Từ Hiền cúi đầu nhìn xuống bộ y phục trên người mình, trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở: ‘Ta còn mặc chưa được vài canh giờ đây, nhưng cũng chỉ đành như thế. Vì nhiệm vụ, vì lợi ích càng lớn hơn!’

‘Nếu có thể cộng hưởng Côn Bằng Thuật cho Tự Thành thì tốt rồi.’ Tự như một câu, Từ Hiền liếc đến đẳng cấp của nghề【Lão Sư】trên giao diện nhân vật. Nó đã giậm chân tại cấp độ tám rất lâu rồi, cũng may là tiến độ thông thạo cũng đã gần đến điểm cuối, ước chừng chẳng bao lâu nữa là có thể lên đến cấp chín.

‘Không biết nếu lên đến cấp mười thì sẽ thế nào, mở rộng giới hạn thu đồ đệ sao? Hay là cho phép cộng hưởng thêm võ học?’

Vừa nghĩ như vậy, ngọn lửa của người lái đò bỗng cháy lên dữ dội trong hân, Từ Hiền quyết định bắt đầu từ ngày mai phải cày ra sức dạy dỗ Lý Tự Thành.

Đã có phương hướng xử lý, Từ Hiền tạm thời không tính toán đến những vấn đề xoay quanh Tàng Vân Lệnh nữa, bắt đầu kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ của mình, trước tiên là nhiệm vụ “Sát Nhân Đoạt Lệnh, Đó Là Ai?”, lúc Lang Nha Lão Tổ ngã xuống thì nó đã hoàn thành.

Điểm Thiện Ác, thăng cấp nghề, quyền lợi quay số hay danh vọng hư vô mờ mịt gì đó đều đã có, Từ Hiền chủ yếu là muốn kiểm tra xem manh mối tội ác của Tàng Vân Kiếm Trang là gì.

Một bức tranh, chỉ có vậy.

Phải, đúng nghĩa là manh mối, thứ mà Từ Hiền cầm trên tay chỉ đơn giản là một bức tranh vẽ lại chân dung toàn thân của một người, trình độ vẽ tương đương với nghề【Họa Sĩ】cấp sáu của hân, sống động như thật.

Một vị hòa thượng tuổi chừng sáu, bảy mươi, cả sa lam lù, mặt mày khắc khổ, chỉ còn một chân, tay trái chống nạng, tay phải cầm búa.

Ngoài ra chẳng còn gì khác, một chút giới thiệu đơn giản cũng không có, chỉ có mỗi hình ảnh hòa thượng.

Nhưng Từ Hiền không hề thất vọng, bởi hân chợt nhớ tới một nhân vật tuy không hề liên quan đến, nhưng đã từng xuất hiện qua trong vụ án mạng của Cao Đoàn Cung.

Độc Cước Đại Sư – người đã làm ra cái Tàng Vân Lệnh hàng giả cho vị hảo huynh đệ của Cao đại hiệp: Triệu Văn Trường.

Vừa nghĩ tới điểm này, Từ Hiền tức tốc lấy【Hiệp Đạo Thiên Thư】ra khỏi tay áo, bắt đầu xem xét nhật ký phạm tội của họ Triệu.

Quả nhiên là thế, sau khi xem xong, Từ Hiền lập tức phát hiện hình tượng của vị Độc Cước Đại Sư mà Triệu Văn Trường đã gặp giống hệt như người trong tranh, chỉ có một khác biệt duy nhất, đó chính là gương mặt của lão.

Độc Cước Đại Sư ngoài đời thật có vẻ mặt từ bi, hiền hòa, người trong tranh thì ngoại trừ khắc khổ cũng chỉ có... căm hận?

Khoan nói đến chuyện đường nét gương mặt hoàn toàn khác nhau, chỉ xét riêng về thần thái thôi, sợ rằng chẳng ai nghĩ đây lại là cùng một người.

Ngoại trừ Từ Hiền.

‘Độc Cước Đại Sư có tạo nghệ rèn đúc cao siêu, trong khi Tàng Vân Kiếm Trang lấy năng lực chế tạo thần binh bảo giáp xưng hùng thiên hạ, đây chắc chắn không phải trùng hợp. Giữa bọn họ nhất định có mối liên hệ gì đó, chỉ không biết là bạn bè hay thù địch?’

Liếc nhìn người trong tranh, Từ Hiền chợt nghĩ, nếu tranh này không phải vẽ chân dung, mà vẽ lại nội tâm chân thật của Độc Cước Đại Sư thì thế nào?

‘Căm hận...’

Đối tượng mà lão hòa thượng này căm hận là ai?

‘Là kẻ khiến lão mất đi một chân hay sao?’

Dù là gì đi nữa, Từ Hiền biết chắc là bản thân phải tìm gặp vị đại sư này một lần. Trước tiên xem qua Thiện Ác khí của lão rồi mới có phán đoán tiếp sau.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Lại thấy Tây lâu Tam Dương Điện

Tạm gác nghi vấn về Độc Cước Đại Sư sang một bên, Từ Hiền bắt đầu kiểm đến thù lao của nhiệm vụ quyết đấu Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

Từ Hiền không tìm trong rương chứa đồ, bởi thù lao của nhiệm vụ này có chút đặc biệt, hẳn phải gọi Đại Hiệp Thiên Luân ra mới thấy được.

Quả nhiên, trên giao diện của vòng quay xuất hiện vài dòng thông báo mới:

[Quyền loại bỏ 3 ô vật phẩm trong một lượt quay: 1]

[Quyền loại bỏ 9 ô vật phẩm trong một lượt quay: 1]

[Những quyền này không thể cộng dồn với nhau, nếu có 2 quyền trở lên bị sử dụng cùng một lượt quay, chỉ có quyền sử dụng sau cùng được áp dụng, những quyền khác bị vô hiệu, xin đại hiệp hãy thận trọng!]

‘Không cho cộng dồn, cũng dễ hiểu.’ Từ Hiền không có ý kiến bất mãn gì, bởi nếu cho cộng dồn thì hẳn chỉ cần tích lũy đủ quyền loại bỏ ba mươi lăm ô là có thể chắc chắn quay trúng Đại Thuồng, hệ thống đương nhiên sẽ không để cho hắn được hưởng chuyện ngon ăn như thế.

‘Loại bỏ chín ô sao, xem ra nếu ta có thể đánh đến bất phân thắng bại, thậm chí đã bại được Tiểu Lộc Nữ Hiệp, vậy muốn một lượt vào đại thuồng cũng không phải là không thể.’

Nhưng Từ Hiền biết là dù bây giờ hắn có đạt tới Tiên Thiên tầng tám cũng không thể làm nổi chuyện đó, thực lực của cô nàng kia quả thật không phải thường nhân có thể so sánh, hẳn đến bây giờ vẫn chẳng tài nào đoán được nàng còn bao nhiêu át chủ bài chưa dùng đến.

‘Suy nghĩ viễn vông làm gì, quay số mới là chính đạo.’ Lắc đầu một cái, Từ Hiền trước tiên chọn sử dụng quyền loại bỏ cho ba ô Chúc Các Hạ May Mãn Lân Sau, sau đó thâm mặc niệm một tiếng ‘quay’.

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Tạp Vật! Vật phẩm đã được chuyển về rương đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

‘Tạp... vật?’ Từ Hiền chợt thấy có điều không lành.

‘Lần trước là nước đá vĩnh cửu, lần này lại cho ta thứ gì đây, đùi gà ăn hoài không hết?’ Thầm nói một câu đùa nhát, Từ Hiền không vội quay lượt tiếp theo, thay vào đó là kiểm tra xem mình vừa quay trúng thứ gì.

Vật phẩm:【Chổi Vô Trần】

Loại hình: Tạp vật

Chất lượng: Tuyệt Phẩm

Thứ ta quét không phải lá khô, mà là bụi bặm hồng trần, phiền não thế tục.

Có lời đồn rằng đây chính là cây chổi trong tay lão tăng vô danh, người đã ẩn cư Tầng Kinh Các của Thiếu Lâm năm xưa, làm bạn trăm năm, sinh ra linh tính.

Dùng chổi này quét đất, có tỉ lệ siêu cấp cực nhỏ khiến người ta đồn ngộ.

*Chú:【Chổi Vô Trần】có thể thông qua quá trình sử dụng hằng ngày mà tự động đề cao phẩm chất, tiềm năng đạt đến Thần Thoại.

(Thận trọng nhắc nhở, cây chổi này không có tác dụng vệ sinh, quét cả ngày trời, bụi vẫn hoàn bụi, rác vẫn hoàn rác, chỉ có lòng người là thay đổi)

Nhìn cây chổi có vẻ ngoài hết sức cũ nát đang gác ngang trên hai đầu gối của mình, ánh mắt Từ Hiền có chút phức tạp.

Dựa theo công dụng của nó, theo hắn thấy thì cây chổi này vốn nên là Kỳ Vật mới phải, nhưng nếu đã bị hệ thống xếp vào Tạp Vật, e rằng cũng có nguyên nhân sâu xa trong đó.

‘Tỉ lệ siêu cấp cực nhỏ... rốt cuộc là nhỏ đến cỡ nào? Hơn cả trúng số độc đắc sao?’

Vừa nghĩ, Từ Hiền chợt đứng dậy khỏi Thiên Cơ Xa, bắt đầu dùng【Chổi Vô Trần】quét đất, hắn còn cố ý thả một số thứ lung tung lên sàn rồi mới động thủ.

Quả nhiên, hệt như miêu tả, rõ ràng là đuôi chổi của hắn đã quét qua, thế mà mấy thứ lung tung kia vẫn cứ nằm trơ ra đó, dù cho là vật phẳng phiu như mảnh giấy hay gò ghề như hòn đá, tất cả đều không hề lay động, mặc cho Từ Hiền có quét mạnh bao nhiêu lực, quét nhiều bao nhiêu lần.

Chừng một nén nhang sau, giống như chợt tỉnh ngộ, Từ Hiền cười khổ một tiếng rồi thu【Chổi Vô Trần】vào trong tay áo, cũng dọn dẹp lại sàn cho sạch sẽ rồi mới ngồi xuống Thiên Cơ Xa.

‘Đồn ngộ gì đó e rằng không đáng tin, nhưng cây chổi này cũng không quá tệ, có thể đem ra dạy dỗ học trò.’ Từ Hiền lắc đầu trầm nghĩ, hẳn cho rằng nếu bắt Lý Tự Thành dùng【Chổi Vô Trần】quét dọn, hẳn là có thể trị được cái tính cứng đầu của gã.

Còn đối với người khác, ít nhất cũng có thể giúp họ rèn luyện tính kiên nhẫn.

Tạm thời không nghĩ ra thêm được tác dụng nào khác cho cây chổi này, Từ Hiền chỉ có thể chuyển sự chú ý của mình trở lại với Đại Hiệp Thiên Luân, bắt đầu sử dụng quyền loại bỏ thứ hai.

Không cần phải nghĩ, năm ô Chúc Các Hạ May Mãn Làn Sau và bốn ô Tập Vật bị loại bỏ là trường hợp duy nhất có thể xảy ra, dù cho ở bất cứ thời không nào đi chăng nữa.

[Phúc tinh cao chiếu, chúc mừng các hạ quay trúng ô Đan Dược! Vật phẩm đã được chuyển về ruộng đồ, xin hãy kiểm tra lại!]

Nhìn thấy số lượng【Tiên Thiên Đan】dự trữ quay lại con số hai, Từ Hiền chợt lộ vẻ hài lòng, hai đợt quay này mặc dù không phải kiếm bộn nhưng cũng chẳng thể nói là lỗ, hẳn có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đóng lại giao diện Hiệp Đạo Thiên Luân, Từ Hiền khoanh chân lại ngồi,【Tâm Hung Kính】trượt xuống lòng bàn tay của hắn.

Nhìn thấy dòng nhắc nhở hiện lên trước mặt, Từ Hiền cắn răng một cái, lựa chọn tiêu tốn năm ngàn điểm Thiện Ác để biến【Tâm Hung Kính】thành đạo cụ nhiệm vụ, giúp hắn truy tìm Tàng Văn Lệnh.

‘Chỉ cần năm cái Tiên Thiên Tàng Văn Lệnh là có thể hòa vốn, hẳn là không thành... vấn đề?’ Từ Hiền nghĩ mà lòng không dám chắc, hẳn có một hạn chế so với người khác là hắn chỉ giết ác nhân mà thôi, nếu mà trong tay thiện nhân thì cũng đành chịu.

Hôm nay là hai mươi hai... không đúng, phải là hai mươi ba tháng ba, tính đến ngày Văn Tiêu Kiểm Hội mở ra vào tiết Đoan Ngọ, thời gian để hắn sưu tập Tàng Văn Lệnh chỉ còn một tháng mười ba ngày, nghe có vẻ khá là eo hẹp.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ít nhất thì Từ Hiền vẫn có bảo kính hỗ trợ, không đến mức mò kim đáy biển như bao người.

Quá trình cải tạo【Tâm Hung Kính】thành đạo cụ nhiệm vụ cũng rất nhanh, mặt gương lóe sáng một cái liền xong. Kể từ giờ khắc này,【Tâm Hung Kính】có thêm một công dụng là xác định xem mục tiêu bị quét hình có sở hữu Tàng Văn Lệnh hay không, hết.

【Tâm Hung Kính】tự động quét hình vào giữa các giờ Tí, Mão, Ngọ, Dậu, vị chi ra là ba canh giờ quét một lần.

Lúc này thì giờ Tý vừa qua một khắc, còn ba khắc nữa thì đến nửa đêm, cũng là lúc bảo kính hiển uy, Từ Hiền quyết định vận công tọa thiền, khôi phục tinh lực, chuẩn bị sẵn sàng cho thời khắc đó.

Đêm nay có lẽ lại là một đêm không ngủ với Từ Hiền, nhưng hắn không biết, ở nơi phía Bắc xa xôi, cũng có một vị thiếu niên đang mất ngủ.

...

Long Hưng năm thứ nhất, đêm hăm ba tháng ba, giờ Tý hai khắc.

Đại Vĩnh, Giai Châu, đế đô.

Từ Cẩm Thành, hoàng cung đại nội.

So với sự hỗn loạn trong đêm mừng mười tháng chạp năm ngoái, lúc niên hiệu của Đại Vĩnh vẫn là Khai Nguyên, hoàng cung lúc này mới thể hiện rõ bản chất vốn có của nó.

Uy nghi, thâm nghiêm, lạnh lùng và thiếu sức sống.

Bình sĩ tuần tra, thị vệ canh phòng, thái giám, cung nữ chờ lệnh triệu kiến, tất cả đều không thiếu, tựa hồ hoàng cung này vẫn là hoàng cung kia, là nơi có thể đảm bảo tính mạng của nhất quốc chi quân được an toàn tuyệt đối, chẳng kể loạn thần tặc tử nào có thể xâm phạm.

Ai tin thì tin, nhưng vị thiếu niên đang chong đèn đọc sách nơi ngự thư phòng nhất định là không tin.

Long Hưng Đế, Lâm Triều Thần.

Thân mặc cẩm phục kim sắc thêu họa tiết hình rồng, trên người tự mang một loại khí chất sang quý khó tả, với diện mạo có bốn, năm phần giống đại ca của mình, Lâm Triều Thần chỉ nhỏ hơn Lâm Triều Thánh một tuổi, nhưng về nét ôn trọng lại hơn hoàng huynh của hắn tận ba phần.

‘Hoàng huynh, hay là tiên đế đây?’ Nếu là người trước thì còn sống, nếu là người sau thì đã băng hà, Lâm Triều Thần không dám xác định.

Khép tấu chương lại rồi đặt xuống cái án kỷ làm bằng gỗ tử đàn trước người, Lâm Triều Thần bất chợt thở dài, chỉ có những lúc một mình như thế này hắn mới dám lộ nét lo âu ra mặt.

Mà nói một mình thì cũng chưa chắc, Lâm Triều Thần chợt liếc lên trần một cái, sau đó lại ngó ra ngoài cửa một cái, thần kinh lúc nào cũng trong trạng thái căng cứng.

Từ lúc đăng cơ tới nay, hắn chưa có ngày nào được ngủ yên, giấc dài nhất cũng chỉ được hai canh giờ. Nếu không phải có tu vi Tiên Thiên, e rằng khó mà chịu nổi.

Phải, Lâm Triều Thần năm nay mười bốn, thân mang tu vi Tiên Thiên cảnh tầng hai, có thể xưng là võ đạo kỳ tài.

Chỉ là sau một lần diện kiến Diên Hòa thái hậu vào đêm Nguyên Tiêu, hắn đã biết võ công của bản thân chỉ là một trò cười.

Nhìn dấu chấm tròn đen kịt trong lòng bàn tay, Lâm Triều Thần siết chặt nắm đấm, nộ hỏa phừng phừng trong hai mắt, chỉ là hắn đang cúi đầu nên không có bất cứ ai trông thấy.

Đúng lúc này, một con cuồng phong không biết từ đâu thổi tới, mở tung cửa ngự thư phòng mà vào, khiến cho quyền tấu chuông mà Lâm Triều Thần vừa khép lại một lần nữa trải ra trước mặt hắn.

Từ không sinh có, nhìn thấy một dòng chữ hoàn toàn mới xuất hiện trên tấu chuông, hai con ngươi Lâm Triều Thần bắt giác co rút lại, đông đầy kinh sợ nhưng lập tức bị hấn ấn đi, động tác trên tay không chút nào chậm chạp, nhanh chóng gấp quyền tấu chuông lại như cũ, giấu đi nội dung trên đó.

‘Vào canh ba đêm nay, Tây lâu Tam Dương Điện, sinh môn tại chỗ này... Rốt cuộc sẽ là ai, thần thông quảng đại như thế?’

Lòng có ngàn vạn tâm tư, không biết kẻ gửi tin là địch hay ta, Lâm Triều Thần lo lắng đủ điều.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh bản thân lúc này, nguy cơ tứ phía, hắn biết mình không có lựa chọn nào khác.

Thấy thái giám chạy vào thỉnh tội, Lâm Triều Thần khoát tay tỏ vẻ không sao, chỉ nói: “Gió mưa là chuyện của trời, không trách người. Trẫm cũng mệt rồi, mau truyền khẩu dụ, chuẩn bị kiệu xe, bãi giá hồi cung.”

Tiểu thái giám gật đầu vâng dạ, lập tức làm theo.

Lâm Triều Thần tiện tay cầm lấy quyền tấu chuông, vờ như định mang về tẩm cung xem tiếp.

Chỉ là lúc hắn hé mở nó ra, chợt phát hiện dòng chữ kia đã biến mất, nhưng không hoảng sợ mà trái lại còn lấy làm mừng.

‘Dù núi đao biển lửa, Trẫm nhất định sẽ tới.’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Hôm trước còn nở, hôm sau đã tàn

Một đêm không ngủ, quân vương phương Bắc thu hoạch tràn đầy, thiếu hiệp phương Nam túi quần trống rỗng, chênh lệch như trời với đất.

Mà nói là túi quần trống rỗng cũng không đúng, bởi mặc dù không thu thập được cái Tàng Văn Lệnh nào, nhưng Từ Hiến cũng giết được không ít ác nhân, ngoại trừ kiếm lời hơn ba trăm điểm Thiện Ác, số vòng “Trừng Gian Diệt Bạo” mà hắn đã hoàn thành cũng đi tới con số mười bốn.

Quan trọng hơn nữa là Từ Hiến cũng nâng tổng số ác nhân tiêu diệt được lên đến chín mươi chín, chỉ còn thiếu một là có thể đạt tới thành tựu “Trảm Bách Hùng”.

Đối với danh hiệu cũng như thù lao có thể đạt được từ thành tựu này, Từ Hiến đặt kỳ vọng rất cao.

Vậy nên nhân lúc giờ Mão đã qua được một khắc, hắn liền gọi Lý Tự Thành thu xếp hành lý lên đường. Còn ba khắc nữa thì sẽ đến thời điểm【Tâm Hung Kính】quét hình, Từ Hiến đương nhiên muốn tranh thủ cơ hội này tìm tới tên ác nhân thứ một trăm.

Cốc cốc cốc!

Thiên Cơ Xa dừng trước cửa phòng Lý Tự Thành, Từ Hiến đưa tay gõ nhẹ lên cửa ba cái, chưa đến hai nhịp thò đã thấy cửa mở ra, gã đệ tử khai môn đang đứng ngay trước mặt mình.

“Chuẩn bị lên đường.”

Từ Hiến ung dung báo một tiếng, sau đó không đợi Lý Tự Thành đáp lại liền đưa bộ【Thiên Văn Bảo Y】đã được xếp gọn về phía gã, trong mắt không có bất cứ tiếc rẻ nào, chỉ bình thản nói rằng: “Tranh thủ mặc vào, xong thì mở cửa cho ta!”

“Vâng, tiên sinh.”

Lý Tự Thành ngu ngơ đáp lại, mặc dù không rõ vì sao đang sáng sớm tiên sinh lại ban y phục mới cho mình, nhưng gã tạm thời không hỏi ra, quyết định làm theo lời hấn trước rồi việc khác tính sau.

Ba bảy hai mươi mốt, không như đám tiểu thư khuê các mỗi lần diện xiêm y đều hết sức rườm rà tốn thời gian, chỉ cần “soạt soạt” vài tiếng, Lý Tự Thành đã thay xong bảo y, mở cửa ra mời tiên sinh nhà mình vào, mặt đầy kính lễ bảo rằng:

“Tiên sinh, bộ quần áo này thật thần kỳ. Lúc đầu đệ tử còn cảm thấy hơi nhỏ, nào ngờ mặc xong lại hết sức vừa người. Trong lòng vừa sinh ra tâm tư, thể mà cả màu sắc lẫn kiểu dáng của nó đều biến đổi như ý đệ tử, quả thật, quả thật...”

“Chớ nói, ta đều biết.” Trên trán xuất hiện một vết đen, Từ Hiên giơ tay ra chặn họng Lý Tự Thành, sau đó liền vô thắng vấn đề, giảng giải cho gã biết nên sử dụng những công năng khác của【Thiên Vân Bảo Y】như thế nào.

“Thần hành gia tốc, ngưng chỉ cần...”

“Ngự không phi hành, tàng thân ẩn hình thì phải...”

...

Lại là một khắc đồng hồ trôi qua, chờ Lý Tự Thành đã làm quen sơ qua hết tất cả công năng của bảo y, gã và tiên sinh nhà mình bắt đầu đi xuống dưới lầu, không làm kinh động đến chương quỹ đang nằm ngủ sau quầy, trả chìa khóa phòng cho một tên tiểu nhị trực đêm rồi rời khỏi Hồng Phúc Lâu trong im lặng.

Thiên Hồ tới có bao nhiêu rầm rộ, Từ Hiên đi có bấy nhiêu lặng thầm, tựa như cách mà hấn chọn cho Thiên Hồ Hiệp dùng đao, Từ tiên sinh dùng kiếm vậy.

Tam Quốc Đao Thức, có Tam Quốc Diễn Nghĩa danh truyền thiên hạ, Toàn Chân Thất Kiếm, có Đạo gia tu hành thanh tịnh vô vi.

Lăn bánh trên con đường đầy sỏi đá, tận hưởng sương sớm, đón ánh hừng đông, Từ Hiên nghe Lý Tự Thành hỏi Đông hỏi Tây, hỏi tại sao sư đồ hai người lại xuất phát sớm như vậy, tại sao lại tặng bộ y phục thần kỳ này cho gã, v.v...

Từ Hiên đáp được vài câu, sau thấy cũng phiền, chợt nhớ đến chuyện bản thân mình muốn tặng giờ dạy học của Lý Tự Thành, thế là bèn kể cho gã một câu chuyện ngụ ngôn tên “Bộ quần áo mới của hoàng đế”.

Dạy học có rất nhiều loại, dạy võ công đương nhiên cũng nằm trong đó.

【Giá Y Thần Công】hôm qua tiến cảnh Đại Thành, Từ Hiên bây giờ hoàn toàn không cần bí kiếp mà vẫn có thể truyền miệng cho Lý Tự Thành, nhưng hấn chẳng có ý định làm như thế.

【Long Tượng Bát Nhã Công】chủ tu ngoại kinh, về tu luyện nội khí không có gì đặc biệt, cũng nhờ vậy mà người tu luyện Long Tượng Công có thể kiêm tu nội công tâm pháp khác không cần e ngại xảy ra xung đột, cho nên Lý Tự Thành hoàn toàn có thể yên tâm tu tập【Giá Y Thần Công】mà chẳng phải sợ xuất hiện vấn đề.

Nhưng càng là như vậy, Từ Hiên lại càng sẽ không để cho Lý Tự Thành tu luyện tâm pháp khác, bởi thứ mà【Long Tượng Bát Nhã Công】cần là thời gian, là sự chuyên nhất.

Đối với tiến độ luyện công của tên đồ đệ bảo bối nhà mình, Từ Hiên đương nhiên theo sát từng li từng tí, nắm rõ trong lòng.

Lý Tự Thành tu luyện Long Tượng Công, từ tầng một đến tầng hai chỉ mất ba, bốn ngày.

Từ tầng hai đến tầng ba chỉ mất nửa tháng.

Nhưng từ tầng ba lên tầng bốn đã mất tận một tháng.

Từ tầng bốn đến tầng năm lại tiêu tốn càng nhiều thời gian, mất hơn hai tháng mới có thể tu thành.

Mặc dù có thể nói là thần tốc, mười Kim Luân Pháp Vương cũng không so được, nhưng dựa theo tính toán của Từ Hiên, trong trường hợp lý tưởng nhất thì Lý Tự Thành cũng phải mất hơn trăm năm mới có thể đạt tới Long Tượng tầng mười ba.

Dù cho sinh mệnh lực của võ tu có vượt xa phạm nhân, nhưng cũng không thể nào sánh nổi cái được gọi là thọ nguyên của người tu chân, Kim Đan tám giáp, Nguyên Anh ngàn hai gi gi đó.

Cho nên【Long Tượng Bát Nhã Công】đã đủ cho Lý Tự Thành luyện cả đời, hơn nữa còn là tuyệt phối với thiên phú【Lực Khả Bạt Sơn】của gã.

Trừ phi gặp phải bình cảnh, hoặc là Lý Tự Thành đạt được kỳ ngộ gì đó rút ngắn thời gian luyện công, nếu không đừng nói【Giá Y Thần Công】, dù là【Dịch Cân Kinh】hay【Trường Sinh Quyết】,【Cửu Dương Thần Công】hay【Chiến Thần Đồ Lục】, Từ Hiên cũng sẽ không để gã chuyển tu.

Từ “Bộ quần áo mới của hoàng đế” cho đến “Lợn cưới áo mới”, từ “Công chúa Bạch Tuyết” cho đến “Vịt con xấu xí”, thời tiết sáng nay không biết có phải thích hợp để kể chuyện cổ tích hay không mà Từ Hiền kể liền một mạch mấy truyện, có câu chuyện Lý Tự Thành từng nghe ở Bạch Long Trấn, cũng có câu chuyện thì chưa.

“Tiên sinh, lợn cưới áo mới, đệ tử nhớ người đã kể một lần rồi, chẳng phải là muốn khuyên người ta sống ở đời nên biết khiêm nhường hay sao?”

“VẬY Tự Thành người thấy hai nhân vật trong câu chuyện này có gì đáng học hỏi không?”

“Bản tính của họ thích khoe khoang như vậy, Tự Thành chỉ thấy đáng khinh mà thôi.”

“VẬY người không thấy, một người có thể đứng mãi một chỗ từ sáng đến chiều chỉ để chờ khoe áo mới, vì đạt thành mục tiêu đề ra mà có thể kiên nhẫn tới vậy, há chẳng đáng học hỏi?”

“Cái này...”

“Đương nhiên, kiên nhẫn là tốt, nhưng bị động chờ đợi lại chưa chắc đã hay. Câu chuyện này còn dạy cho người biết một đạo lý, nếu không chủ động xuất kích, kẻ mà người có thể chờ đến chỉ là một tên hãm... hãm lợn mà thôi.”

“Hóa ra là thế, Tự Thành thụ giáo. Vậy thưa tiên sinh, trong câu chuyện vịt con xấu xí, ngoại trừ việc vịt con xấu xí có thể trở nên đẹp đẽ bởi vì nó vốn là thiên nga, liệu còn có đạo lý nào khác chăng?”

“Tất nhiên là có. Hôm nay các người khinh rẻ ta, ngày sau ta để các người với cao không nổi, nếu vịt con xấu xí có thể mở miệng nói chuyện, nó nhất định sẽ nói câu này với bọn gà, vịt bắt nạt mình lúc nhỏ. Câu chuyện này nhắc nhở người, muốn kết bạn phải thừa lúc người ta còn là vịt con xấu xí, đừng chờ họ lớn lên rồi, lúc đó họ chỉ thiết làm bạn với thiên nga mà thôi.”

“Cuộc đời vô thường, người làm sao biết được tiểu ăn mày lưu lạc trên đường hóa ra lại chính là Hoàng Dung, tiểu hòa thượng dung mạo xấu xí lại chính là con của trụ trì Thiếu Lâm? Chờ tiểu ăn mày quay lại làm Hoàng Dung, nàng chỉ còn biết đến Tình ca ca, chờ tiểu hòa thượng bộc lộ thân phận, huynh đệ của hắn cũng chỉ có Nam Viện đại vương, Đại Lý thế tử.”

“Tiên sinh, Hoàng Dung là ai? Trụ trì Thiếu Lâm chẳng phải hòa thượng ư, hòa thượng làm sao lại có con?”

“Hoàng Dung sao, muốn nói đến nàng thì trước tiên phải bắt đầu từ Ngưu Gia thôn, nơi mà hai họ Quách Dương kết mối thâm giao khắng khít.”

“Tiểu đào vô chủ tự khai hoa, yên thảo mang mang...”

Từ Hiền ngâm chưa được nửa bài thơ tứ tuyệt liền ngưng bật, Lý Tự Thành cũng lớn giọng hô to:

“Tiên sinh! Đàng trước có nhiều người chết quá!”

Chẳng cần Lý Tự Thành nhắc nhở thì Từ Hiền cũng đã thấy, hơn nữa hắn cũng nhận ra người chết là ai.

Đoàn người của Cổ thị gia tộc.

Cả đoàn mười ba người không một ai sống sót, dù là ngựa thồ cũng đang nằm trong vũng máu, chỉ mỗi mình Cổ tiểu thư là không rõ tung tích, e rằng cũng lành ít dữ nhiều.

Thần thái chuyển từ tùy ý sang ngưng trọng, Từ Hiền biết mình sắp có một phen bận rộn.

Liếc nhìn đồng hồ hệ thống, thấy cũng đã sát giữa giờ Mão, chỉ cần kẻ giết người chưa chạy quá xa, hắn tin rằng bản thân có thể bắt lại được hung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Hãn Huyết bảo mã, nhiệm vụ liên hoàn

Thời cơ đã đến, nắm【Tầm Hung Kính】trên tay, Từ Hiền nhìn chăm chăm vào vòng sáng màu xanh nhạt giữa mặt kính, đợi nó bắt đầu lan rộng ra, hắn không chút chần chừ, nội lực trong người cuộn trào như sóng cả, một hơi truyền năm thành chân khí trong người vào bảo kính.

Hắn hiện giờ có gần hai mươi một năm công lực, vị chi năm thành nội khí chính là tương đương hơn mười năm, mỗi một năm công lực tiêu hao lại khiến bán kính quét hình của【Tầm Hung Kính】tăng lên một dặm.

Cứ như vậy, với bán kính năm dặm làm gốc, tầm quét hình của bảo kính lúc này đạt tới hơn ba mươi dặm, phạm vi không thể bảo là không lớn.

Nhưng đáng tiếc là Từ Hiến lại chẳng có chút thu hoạch nào, đừng nói tìm tới hung thủ, dù cho một tên ác nhân thông thường cũng không có, so với lần quét hình đầu tiên thì kém hơn quá nhiều.

‘Lý nào lại vậy?’ Chân mày khẽ nhú, chẳng tin tà, hắn tiếp tục truyền thêm chân khí vào bảo kính, nhưng sáu thành, bảy thành rồi lại tám thành, Từ Hiến cuối cùng bỏ ra hơn chín thành nội lực, thế mà chẳng phát hiện được bất kỳ tên hung đồ nào.

Thờ dài một hồi, hắn cũng chỉ đành thôi, lần bánh đến gần kiểm tra thi thể của đoàn người Cổ gia, bắt đầu từ vị mà hắn quen nhất: Cổ tứ thúc – Cổ Thịnh Minh.

Chân tay nguyên vẹn, kinh mạch còn nguyên, nội tạng không thương, xem qua trông mắt, kiểm tra đầu lưỡi của Cổ Thịnh Minh, Từ Hiến có thể xác định nguyên nhân y chết là do trúng độc.

Tìm tới một hồi, hắn mất hơn nửa nén nhang mới tìm ra thứ khiến Cổ Thịnh Minh trúng độc, đó chính là một cây châm nhỏ găm sâu vào trong cánh tay của y, phần đầu gần như chẳng hề lộ ra, cũng chẳng khiến y chảy một giọt máu, đủ để thấy thủ pháp phóng châm cao minh bậc nào.

Nhìn biểu lộ tường hòa trên mặt mười ba cái xác ở đây, không khó để Từ Hiến đoán được rằng tất cả bọn họ đều trúng châm cùng một lúc, hơn nữa chẳng ai có cảm giác gì, chất độc cũng hết sức kinh người, vừa ngấm liền chết, chẳng có chuyện người ngã trước, kẻ theo sau.

‘Chọc phải cao thủ kinh khủng cỡ này, dựa theo cách người nhà họ Cổ nói cười đêm qua, hoàn toàn không có ý thức nguy cơ, hiển nhiên không phải là kẻ thù của họ, hoặc là họ cũng không biết mình đã gây thù với kẻ này. Nếu vậy... có thể nào là có người mua hung?’

Dựa theo những gì hắn nghe được tối qua, Cổ thị gia tộc chính là lấy việc kinh thương làm gốc, ý nghĩ xoay chuyển, hắn lập tức có thể tượng tượng ra một cốt truyện:

Cổ thị gia tộc từng gặp uy hiếp gì đó có thể dẫn đến diệt môn, may có Tiểu Lộc Nữ Hiệp đi ngang qua giải nguy, ví dụ như giúp họ đánh chết địch nhân, hoặc là uy hiếp gia tộc đối địch. Sau đó, rất có thể là tên địch nhân kia có đồng môn sư huynh đệ gì đó giúp hắn trả thù, hoặc cũng có thể là gia tộc kia bỏ trọng kim ra thuê sát thủ giang hồ làm việc.

Chậm rãi lần bánh đến chỗ mấy cái thùng xe chứa đồ, Từ Hiến lấy nội lực đập tan cửa gỗ, tra xét hàng hóa bên trong, thần sắc trên mặt có phần bất ngờ, bởi dù là vải vóc, lá trà, hay những loại hàng hóa thủ công, hết thảy đều vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị hung thủ lấy đi.

‘Là bởi vì ngại vương vís cho nên vứt bỏ, hay là hoàn toàn không coi lợi ích vào mắt?’ Từ Hiến thiên về trường hợp sau hơn, nếu vậy thì rất có khả năng không phải sát thủ giang hồ làm nên.

Bởi người ta ra giang hồ lăn lộn, tại sao phải làm cái nghề sát thủ này? Còn chẳng phải vì tiền tài hay sao, ở đây lại có đến ba xe hàng hóa, dù cho không hiểu buôn bán, lấy giá gốc thậm chí thấp hơn để sang tay cũng là một con số không nhỏ, ai lại bỏ cho được.

‘Nếu không phải có người bỏ tiền mua hung, vậy rất có thể là bị trả thù. Hoặc là... một thế lực thứ ba mà Cổ gia hoàn toàn không quen biết, mục đích của chúng chỉ là muốn bắt sống thiếu nữ về để luyện tà công thái âm bổ dương, hoặc là có kế hoạch gì đó còn thâm độc hơn?’

Sự mất tích của Cổ Ngọc Nhu hiển nhiên là manh mối để Từ Hiến có thể mổ xẻ, nhưng cũng không hơn, dựa vào những dữ kiện ít ỏi lúc này, hắn hoàn toàn không có cơ sở để đưa ra bất cứ kết luận nào.

Nói về điểm đáng ngờ trong chuyện này, ngoại trừ thân phận thật sự của hung thủ, có một chỗ mà Từ Hiến nghĩ mãi chẳng ra là tại sao kẻ đó lại giết chết lũ ngựa này, hơn nữa không dùng tới thủ pháp phi châm đầy lợi hại kia mà lại dùng đao chém chết?

Từ vết thương trên xác ngựa, hắn có thể nhận ra đao pháp của hung thủ rất kém cỏi, đến cả võ học đối ứng cũng không có.

Nhìn thanh đao nhiễm máu tươi nằm tro tro trên đất, trong mắt Từ Hiến như có thần quang lưu chuyển, đại não vận hành với tốc độ chóng mặt, cố gắng tìm ra manh mối từ chi tiết này.

‘Bị hung thủ tiện tay vứt lại, đao này hiển nhiên không phải của hắn. Nếu vậy, chỉ có thể thuộc sở hữu của đoàn người Cổ gia, để xem...’

Từ Hiến lần bánh đến chỗ bọn hộ vệ, chẳng mấy chốc đã phát hiện một tên hộ vệ làm mất đi bội đao của mình, chỉ còn lại vỏ đao.

Nhìn lại vị trí của tên hộ vệ, lại nhìn tới thi thể của Cổ Thịnh Minh, ánh mắt Từ Hiến chợt sáng lên, hắn giống như nhận ra điều gì.

‘Nếu kẻ giết ngựa không phải hung thủ, mà là Cổ tiên sinh thì sao? Thi thể của y nằm gần đám ngựa nhất.’

Từ Hiến đoán như vậy là có cơ sở, bởi vì hắn phát hiện thi thể của Cổ lão gia tử ở buồng xe nằm giữa đội ngũ, dựa vào vết tích bên trong, hắn có thể nhận ra ngoại trừ Cổ lão gia tử, trước đó còn có hai người khác ngồi cùng.

Cũng không khó để đoán ra thân phận của hai người đó, bởi ngoại trừ Cổ Ngọc Nhu và Cổ Thịnh Minh thì còn ai vào đây?

Tên hộ vệ bị mất đi bội đao, vị trí thi thể của hắn vừa hay cũng nằm sát bên xe ngựa, dựa vào manh mối này, trong đầu Từ Hiến lập tức tái tạo lại cảnh tượng đã xảy ra:

Cả đoàn người bị một cao thủ vô thanh vô tức giết chết, Cổ Thịnh Minh dựa vào thủ đoạn kỳ bí nào đó mà sống thêm được một lúc, y giống như đã nhận ra hung thủ là ai, cho nên mới gượng chút hơi tàn để lại manh mối. Đầu tiên là nhảy xuống buồng xe rút dao chém chết con ngựa kéo xe, sau đó lại giết nốt những con ngựa kéo hàng hóa, cuối cùng ngã xuống bên cạnh chúng.

Nhìn nét mặt cứng ngắt của Cổ Thịnh Minh, Từ Hiên chợt cảm thấy vẻ tường hòa trên mặt y hơi khác với những người còn lại, trông giống nét cười của một kẻ vừa hoàn thành được tâm nguyện hay đã thỏa mãn về một chuyện gì đó hơn.

“Chờ đã, nếu lúc đó y đã gần đất xa trời, vậy vẫn còn đủ lực để giữ cho bọn ngựa không chạy trốn mà giết chúng sao? Nếu y vẫn có thể thi triển võ công, vậy tại sao phải dùng đến thứ bản thân không hề am hiểu như đao?”

Nghi vấn này vừa nảy lên, Từ Hiên lập tức kiểm tra lại thật kỹ xác của bọn ngựa, cuối cùng mới phát hiện hóa ra chúng không phải bị đao chém chết, mà cũng chết vì độc châm như đoàn người Cổ gia.

“Cho nên việc ngựa bị giết, hoặc là ngựa chảy máu là manh mối mà y muốn để lại? Nó rốt cuộc có ý nghĩa gì cơ chứ?” Một nghi vấn được giải khai sẽ dẫn tới càng nhiều nghi vấn khác, phát hiện của Từ Hiên chỉ khiến hấn càng thêm đau đầu.

Lý Tự Thành từ nãy đến giờ chỉ im lặng theo sau, gã biết tiên sinh nhà mình đang tập trung suy nghĩ nên không hề làm phiền.

Bây giờ nghe hấn nói lên thành tiếng, trên mặt Lý Tự Thành hiện lên thần sắc giống như nhớ tới gì đó, ngập ngừng bảo rằng: “Ngựa chảy máu... Tiên sinh, người từng kể qua cho đệ tử nghe về một loài ngựa ra mồ hôi đỏ như máu, liệu có phải... là nó?”

“Hãn Huyết bảo mã?”

Được Lý Tự Thành nhắc nhở, Từ Hiên cảm thấy có phần hợp lý, rất có thể manh mối mà Cổ Thịnh Minh để lại chính là về Hãn Huyết bảo mã.

Nhưng vậy thì có liên quan gì đến hung thủ đây?

Đúng lúc này, một thông báo mới của hệ thống chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của Từ Hiên, đó là thông báo về một nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ trừng ác: Trần quy trần, thổ quy thổ (1)

Giang hồ hiểm ác, mạng người cỏ rác. Đại hiệp phát hiện đoàn người Cổ gia bất hạnh ngộ hại, gặp phải thảm sát, nổi lòng trắc ẩn, quyết định giúp họ có thể an nghỉ xuôi vàng.

Yêu cầu: Báo tin buồn cho gia quyến nhà họ Cổ, để họ nhận lại di thể thân nhân.

Thù lao:

+ Một chút danh vọng.

+ 100 điểm Thiện Ác.

+ Manh mối hung án.

+ Nhiệm vụ “Trần quy trần, thổ quy thổ” (2)

Hoàn toàn không có lời chú thích hay nhắc nhở, có lẽ hệ thống cũng biết nhiệm vụ này đối với Từ Hiên mà nói quá dễ dàng.

Thù lao cũng rất bèo bọt, có điều Từ Hiên không vì đó mà coi rẻ, bởi hấn biết đây là một nhiệm vụ liên hoàn, về sau càng lúc càng khó, nhưng đồng thời phần thưởng cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Tiếp nhận nhiệm vụ, Từ Hiên thu thi thể của đoàn người Cổ gia vào tay áo, ngẫm nghĩ một chút rồi cũng bỏ hàng hóa trên các thùng xe vào.

Mất đi người thân là thứ tổn thất không cách nào bù đắp, hấn cũng không biết lấy gì an ủi, chỉ có thể giúp Cổ gia bảo toàn chút lợi ích này.

May là hai canh giờ trước Từ Hiên vừa hoàn thành vòng “Trừng Gian Diệt Bạo” thứ mười bốn, đạt được một【Rương Tam Tài】dung hợp với những rương còn thừa thành【Rương Lục Hợp】, bằng không thì chưa chắc đã chứa được hết thi thể và tài vật ở chỗ này.

Thu thập xong xuôi, lấy muối hóa thi ra phân hủy xác lũ ngựa, sư đồ Từ Hiên lại tiếp tục chặng đường tiến về Hồng Lộ Thành.

Nhiệm vụ này tuy dễ, nhưng cũng phải đến chỗ có người của Giang Hồ Nhật Báo, hấn mới có cách báo tin cho Cổ gia được.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 245: Một túm hồng anh nơi ngực áo

Giữa giờ Thìn, thái âm tạm lạnh, nhường lại vũ đài cho thái dương tỏa sáng nhân gian, sư đồ Từ Hiến một đường bình an, không gặp tắc phi, không thấy hung đồ, cứ thế mà đến Hồng Lộ Thành.

Trung Nguyên cửu châu, Đại Xương chiếm ba châu, dưới châu lại có hết thảy mười quận, dưới quận lại có gần trăm phủ, cuối cùng là các cấp huyện, trấn, thôn nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Hồng Lộ Thành là một tiểu thành trực thuộc Diêu Hành Phủ, nằm dưới sự quản hạt của Yến Ca Quận, nhưng dù trực tiếp so với Yến Ca quận thành thì tòa tiểu thành này cũng không hề thua kém, bàn về độ phồn hoa còn có phần hơn, e rằng chỉ chịu lép vế trước hoàng thành Trường An mà thôi.

Hơn nữa Trường An dù sao cũng là đế đô, dưới chân thiên tử, biết bao nhân vật quyền cao chức trọng đều ở chỗ này, thế nên con người nơi ấy tuy ngoài mặt trông thì vẫn bình thường như bao kẻ, nhưng trong lòng ắt phải có một loại áp lực vô hình đè nặng, về mặt tinh thần không thể nào thoải mái như bách tính Hồng Lộ Thành.

Tất nhiên, chỉ có một số người linh giác mẫn cảm, hoặc có chủ tâm điều tra dân sinh các nơi mới nhận ra được điều này, bởi đến chính bách tính kinh thành cũng không biết trong lòng họ có loại áp lực đó, người của nơi khác tới thăm cũng chỉ thấy có phần là lạ trước bầu không khí của đế đô, nhưng hoàn toàn chẳng biết lạ ở chỗ nào.

Nhìn thành môn sừng sững trước mặt, Lý Tự Thành đi trước mở đường, Thiên Cơ Xa chờ Từ Hiến lăn bánh theo sau.

Trông thấy ngoài cửa thành có bốn, năm dòng người xếp hàng đăng ký vào thành, gã đệ tử chợt gãi đầu hỏi tiên sinh nhà mình: “Tiên sinh, chúng ta nên xếp ở hàng nào?”

Từ Hiến ngưng mắt nhìn dòng người phía trước, để ý kỹ một chút liền nhận rõ quy tắc xếp hàng.

Từ trái sang phải năm dòng người, ở giữa chính là các đội xe công kênh đang tiến vào đại môn.

Hai bên trái phải, nam tả nữ hữu, bên trái là đàn ông, bên phải là đàn bà, ai có trẻ nhỏ thì dẫn theo, cũng tiến vào đại môn như các đội xe.

Cuối cùng là hai dòng người ở ngoài rìa, nhân số ít nhất mà cũng cách xa những dòng người còn lại nhất, nam nữ, già trẻ lớn bé đủ cả, người đeo grom, kẻ vác giáo, ai có ngựa thì cũng đều xuống ngựa dẫn bộ, trông rất tuân thủ quy củ.

Tất cả bọn họ đều không được tiến vào đại môn mà phải đi qua hai cổng vòm nhỏ dưới chân thành môn, mỗi lần chỉ có một người tiến vào, hơn nữa tốc độ cũng hết sức chậm chạp.

Từ phục sức trên người những kẻ này, kể cả khi không soi ra tu vi võ đạo cao hạ thì Từ Hiến cũng dễ dàng nhận ra họ đều là nhân sĩ giang hồ.

Nhìn trái, nhìn phải, nom thấy dòng người bên tay mặt có vẻ như ít người hơn một chút, hần bèn nói với Lý Tự Thành: “Chúng ta đi bên này.”

Vừa dứt lời liền điều khiển Thiên Cơ Xa tiến về phía đó, Lý Tự Thành cũng vội vàng theo sát phía sau, hai thầy trò ngoan ngoãn xếp hàng, không làm mấy chuyện náo động như vọt tường thành mà vào.

Khoan nói tới việc nếu không dùng tới【Côn Bằng Độ Hư Thuật】thì Từ Hiến có vượt qua được mấy trường tường cao hay không, chỉ riêng việc nơi đây là thành thị xa hoa, có Huyền Kiếm Vệ thường trực, quan phủ giữ gìn trị an, một khi sư đồ nhà hần leo tường bị phát hiện, vậy cũng đủ cho hai người ăn một châu no nê... trong tù.

Phát giác được có người mới tới xếp hàng, tên đạo khách có tu vi Hậu Thiên lục trọng đang dắt ngựa trước mặt Từ Hiến hơi quay đầu lại liếc hần và Lý Tự Thành một cái, sau đó liền quay đi, cũng không đánh tiếng chào hỏi gì.

Bèo nước gặp nhau nơi cửa thành, không phải ai cũng có hứng thú tám chuyện lung tung.

Từ Hiến dễ dàng để ý thấy, không chỉ tên đạo khách này mà tám, chín phần nhân sĩ giang hồ đang xếp hàng đều không nói tiếng nào, thái độ thờ ơ, mặc kệ những người xung quanh, chỉ có một số ít người là không kiềm được dục vọng trò chuyện của mình mà thôi.

Sư đồ Từ Hiến cũng im lặng, hơn nữa còn không chịu lãng phí một giây một phút nào, tận dụng thời gian chờ xếp hàng đăng ký này mà tiến vào trạng thái Tọa Vong để luyện công.

‘Lâu như vậy?’ Một khắc đồng hồ sau, nhận thấy chỉ mới có ba người qua cửa vào thành, Từ Hiến chợt phát hiện muốn tới lượt thầy trò mình đăng ký còn phải chờ thêm nửa canh giờ nữa mới được.

Mặc dù cảm thấy có chút tốn thời gian, nhưng hần cũng không vì đó mà nóng nảy, thân nhiên coi như một tiết ngoại khóa để luyện công vậy.

Lại là nửa nén nhang sau, khi mà dòng người chờ đợi lại được tiến thêm một bước, bỗng có tiếng vó ngựa truyền tới thu hút sự chú ý của Từ Hiền.

Đang phi nước đại là một con ngựa lông đen, thân hình cao lớn nom có vẻ thần tuấn, cưỡi trên lưng nó là một vị thanh niên kiêu khách diện mạo chính khí, hông đeo trường kiếm, mặc trên người một bộ hoa phục có vẻ đắt tiền, chỉ là biểu tượng lưỡi thương hồng anh thêu ở ngực áo lại hoàn toàn không phù hợp với phong cách của bộ y phục này, khiến nó trông có phần quái quái.

Hiiii!

Lộc cộc! Lộc cộc!

Tới gần thành môn, vị thanh niên kia bắt đầu hãm tốc độ của con ngựa lại, sau đó cũng nhảy xuống dẫn bộ như bao người.

Chỉ là khác với đám nhân sĩ giang hồ nơi đây, hắn không xếp hàng mà trực tiếp dẫn ngựa đến chỗ cổng vòm, nói gì đó với quan thủ vệ rồi trực tiếp tiến vào nội thành, một đường thông thuận.

“Tiên Thiên cảnh có thể trực tiếp vào thành sao?” Từ Hiền tự hỏi, hắn dùng thiên nhãn soi ra được vị thanh niên này có tu vi Tiên Thiên tầng một.

Nhưng rồi Từ Hiền cũng biết thật ra không phải vậy, nhờ vào âm thanh trò chuyện của những người xếp hàng sau lưng sư đồ nhà mình, hắn đã hiểu lý do vì sao vị thanh niên kia được đặc cách vào thành.

“Lại là người của Hồng Anh Hội.”

“Từ lúc đại đương gia Dạ Linh quyết định đề hội hợp tác với quan phủ, Hồng Anh Hội chẳng những được hưởng không ít đặc quyền, đến cả thế lực cũng càng lúc càng lớn.”

“Trước gia nhập Võ Lâm Minh, sau lại bắt tay Huyền Kiếm Phủ, bản tính của vị đại đương gia này gỗ cũng thật hay.”

“Chẳng phải sao, trên dưới Hồng Anh Hội không có lấy một cao thủ Huyền Tầng nào, vậy mà ở cả Hồng Lộ Thành lẫn mấy vùng xung quanh đều được xem là thế lực đứng đầu, tại Diêu Hành Phủ cũng là bá chủ một phương, nhìn khắp Yến Ca Quận cũng có danh vọng không thấp.”

“Xùy, Huyền Kiếm Phủ chính là ủng hộ triều đình, Hồng Anh Hội chính là tay sai của ủng hộ, ta khinh!”

“Chớ nói như vậy, kỳ thật Hồng Anh Hội có thể phát triển đến mức này, hợp tác với quan phủ là một chuyện, quan trọng hơn nữa chẳng phải cũng nhờ đại đương gia Dạ Linh bầu vùi quan hệ với cao thủ Huyền Tầng như Thần Phi hay sao.”

“Thần là nữ tử, có thể trong thời gian ngắn sáng lập và phát triển một bang hội đến mức này, Dạ Linh kia quả thật là bậc cân quốc không thua đáng mảy râu.”

“Đại đương gia Hồng Anh Hội là nữ nhân? Thần Phi cũng là nữ nhân, nếu vậy...”

“Hắc hắc hắc, vị huynh đài này, chính như ngươi nghĩ, không sai đâu.”

“Ồi chào, Thần Phi nhan sắc bậc nào, đại đương gia kia có thể làm thân với nàng, khả năng cao cũng thuộc phường chim sa cá lặn. Nếu mà ta có thể... Khắc khắc!”

“Khẹc khẹc, cái ngươi muốn cũng là cái ta muốn, nhưng mà chỉ có thể tưởng tượng một chút mà thôi, dù sao ta còn có mẹ già, trẻ nhỏ.”

“Ta hiểu, ta hiểu. Ai da huynh đài à, ta ngươi mới gặp nhưng lại như đã quen, ta biết trong thành có nơi gọi Lệ Xuân Viện chơi rất vui, không biết ngươi có đang bận chuyện gì không. Nếu không, chi bằng cùng tiêu đệ đây đến đó uống rượu, hai ta kết giao bằng hữu, thảo luận mỹ nhân giang hồ, há chẳng tuyệt thay?”

“Mặc dù rất thèm... Khụ khụ, mặc dù rất có nhã hứng này, nhưng đáng tiếc...”

Nghe đám giang hồ tiểu tử này bắt đầu nói tới chuyện “bên lề”, Từ Hiền lắc đầu một cái liền không để ý đến nữa, chuyển sang nghĩ xem có biện pháp gì để sư đồ nhà mình được đặc cách hay không.

Mặc dù hắn không ngại việc chờ xếp hàng, nhưng nếu có thể tiết kiệm thời gian thì cũng không đại gì mà không cần.

“Thứ này liệu có thể được không?”

Đào mắt một cái, một chiếc móc bài bỗng trượt xuống lòng bàn tay Từ Hiền, mặt trước có khắc hình chữ Vạn nằm trên Thái Cực Đồ, mặt sau thì khắc hình một con vượn trắng đang múa kiếm, trông thì có vẻ hư cấu nhưng lại hết sức sống động.

Đây chính là Bạch Viên Lệnh, tín vật mà hắn được đệ tử Nga My Nam tông Trần Liên Thành tặng cho, dù là ở phân đà của Nga My hay Võ Lâm Minh đều có thể giúp được tiện lợi.

Nhưng ngẫm một lúc, Từ Hiền lại thu nó vào.

Đệ tử Nga My cùng Huyền Kiếm Vệ kết bạn hành hiệp, không đồng nghĩa với việc Nga My cùng Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ hay triều đình có quan hệ gì, quan giữ cửa chưa chắc đã coi Bạch Viên Lệnh vào mắt.

Từ Hiền cảm thấy bản thân vẫn nên thành thật đợi tiếp thì hơn, mặc cho tiếng vó ngựa lại một lần nữa vang lên hán cũng chẳng thèm để ý đến.

Chỉ có điều khi chủ nhân của con ngựa nhảy xuống dẫn bộ, lúc đi ngang qua bên cạnh mình, Từ Hiền chợt nghe kẻ đó kinh ngạc hô lên:

“Từ tiên sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Từ tiên sinh và Trương đội trưởng

“Trương đại nhân?” Từ Hiền đáp một tiếng, lập tức để lộ thân phận của người này, không phải một trong hai tên Huyền Kiếm Vệ được hán cứu mạng trong hầm mỏ bỏ hoang thì còn ai vào đây.

“Từ tiên sinh, là ai khiến ngươi ra nông nỗi này?” Từ Hiền vừa ngoái đầu lại, liền thấy Trương kiếm vệ hùng hổ chạy đến, mặt đầy lửa giận chỉ vào chiếc Thiên Cơ Xa của hán.

Gặp họ Trương phẫn nộ ra mặt, Từ Hiền liền biết kẻ này hiểu lầm, thế là đành giải thích: “Trương đại nhân hiểu lầm, tại hạ vốn không hề gì, chỉ là sử dụng công cụ thay đi bộ mà thôi, coi như là ngựa.”

Nói xong còn đứng đưa hai chân cho Trương kiếm vệ thấy rõ chân mình vẫn được vẹn nguyên.

Không chờ Từ Hiền giải thích xong thì Trương kiếm vệ cũng biết là bản thân hán hiểu lầm, chẳng qua trước đó vì quá phẫn nộ nên không để ý, chứ dựa vào sự nhạy cảm của cao thủ Tiên Thiên cảnh, sao hán lại không cảm nhận được sức sống mãnh liệt từ đôi chân của Từ Hiền cơ chứ.

Nhưng nghe Từ Hiền nói lấy xe lăn làm công cụ thay đi bộ, lão Trương không cách nào giấu đi vẻ quái dị trên mặt mình, chỉ có thể chấp tay than rằng: “Từ tiên sinh quả là bậc kỳ nhân, con ngựa này của ngươi cũng thật... đặc biệt.”

Từ Hiền giống như không thấy nét mặt quái dị của Trương kiếm vệ, chỉ khoát tay mà rằng: “Chút trò vặt, không đáng nhắc tới. Trương đại nhân...”

Họ Trương vội cắt lời hán: “Ta sao dám làm đại nhân trước mặt Từ tiên sinh, chẳng phải đã nói rồi sao, ngươi cứ gọi ta một tiếng lão Trương là được.”

Thấy Trương kiếm vệ nhún mặt nhú mày, Từ Hiền cũng đành đổi giọng xưng hô: “Vậy Từ Hiền đành mạo phạm gọi ngươi một tiếng Trương lão ca vậy. Trương lão ca, ngươi cưỡi ngựa lao nhanh mà tới, có phải là còn có công vụ gì? Nếu thế, ngươi vẫn là tranh thủ thời gian giải quyết đi thôi, chờ tại hạ và đồ đệ nhập thành, chúng ta lại ôn chuyện sau cũng được.”

Nghe Từ Hiền nói xong, họ Trương liền nở nụ cười đắc ý vỗ vỗ vào cái rương gỗ treo bên hông ngựa, hí hửng nói rằng: “Trước đó quả thật có công vụ, nhưng giờ thì xong rồi, chỉ cần về phủ ty bàn giao chỉ tiết nữa mà thôi.”

Liếc mắt đến cái rương gỗ, dựa theo kích thước của nó, Từ Hiền đoán rằng bên trong rất có khả năng là thủ cấp của một tên tội phạm truy nã.

Trong lúc Từ Hiền đoán già đoán non, Trương kiếm vệ lúc này mới nhìn về phía Lý Tự Thành, chấp tay lại khách khí gọi một tiếng “Lý thiếu hiệp”. Họ Trương đã từng được lĩnh giáo qua thần lực của gã, biết tên đồ đệ này của Từ tiên sinh cũng hết sức lợi hại, nên nào dám lãnh đạm.

Có điều nghe Từ Hiền nói tới chờ hán và Lý Tự Thành vào thành rồi lại ôn chuyện, Trương kiếm vệ có vẻ kinh ngạc hỏi rằng: “Từ tiên sinh ngươi muốn xếp hàng chờ đăng ký sao?”

Rồi nhìn một hàng dài người xếp đăng trước sư đồ Từ Hiền, lão Trương chợt vỗ trán một cái, sau đó chấp tay lại tỏ vẻ hối lỗi, nói:

“Từ tiên sinh ngươi trợ giúp Huyền Kiếm Phủ truy diệt hung phạm, vốn nên được nhận Phủ Ngoại Lệnh, không cần phải xếp hàng chờ xác minh thân phận khi ra vào trọng thành. Chỉ là hôm đó từ biệt đến nay ta và lão Lý vẫn chưa gặp lại ngươi, vậy nên không thể dẫn ngươi đến phủ ty nhận lệnh bài rồi.”

Từ Hiền khoát tay ý bảo đó nào phải lỗi của lão Trương, chỉ cười nhạt nói rằng: “Hóa ra còn có thứ tiện lợi như vậy, đa tạ Trương lão ca nhắc nhở. Chờ tại hạ và Tự Thành vào thành, đành phải nhờ ngươi dẫn tiến phủ ty nhận lệnh bài rồi.”

Trương kiếm vệ lại lắc đầu bảo: “Không cần chờ, không cần chờ! Có lão Trương ta ở đây, Từ tiên sinh và Lý thiếu hiệp không cần xếp hàng, cứ theo ta vào thành là được.”

Nói xong lại cười có chút đắc ý: “Hắc, không giấu gì Từ tiên sinh, nhờ ơn của người mà lão Trương này đã kiếm đủ công huân, được thống lĩnh đề bạt lên làm đội trưởng, tiểu tử đang thủ vệ cửa thành hôm nay chính là do ta quản lý.”

Thấy Trương kiểm vệ đưa tay làm tư thế mời, Từ Hiền liền khiến Thiên Cơ Xa rời hàng, song hành cùng hắn, mỉm cười nói rằng: “Hóa ra là Trương đội trưởng, thất kính, thất kính!”

“Hắc hắc...”

Lý Tự Thành không nói gì, chỉ thoát khỏi trạng thái quan tương, theo sát đằng sau hai người.

Chờ cho bóng dáng của ba người biến mất sau cổng vòm, đám nhân sĩ giang hồ đang xếp hàng mới bắt đầu xôn xao bàn tán.

“Ta phi, lại là ung khuyến triều đình!”

“Nhỏ giọng thôi, Huyền Kiếm Đội Trưởng, ít nhất cũng là cao thủ Tiên Thiên. Kẻ được trao tặng Phủ Ngoại Lệnh, hoặc có bản lĩnh hơn người, hoặc cũng có tu vi như thế, không phải chúng ta có thể trêu chọc.”

“Phi! Ta mới không sợ, sống có gì vui, chết có gì buồn, khoái ý ân cừ mới là thứ mà kẻ hiệp khách chân chính theo đuổi, khiếp sợ cường quyền thì đáng gì bậc trượng phu?”

“Tiểu huynh đệ, người là trộm tiền cha mẹ ra lăn lộn giang hồ phải không, Hậu Thiên nhị trọng như người chỉ là tôm tép, nói gì hiệp khách, tranh thủ về nhà đi thôi.”

“Hừ, chó khinh thiếu niên nghèo. Võ công thấp kém có thể đề thăng, nhưng đạo tâm hèn yếu sao xứng danh cường giả? Cho ta thời gian ba năm, nhất định có thể trở thành cao thủ muôn người ngưỡng mộ.”

“Bằng tính khí này của người, có thể sống được ba tháng đã là tạ ơn trời Phật. Huynh đệ, nghe ta khuyên, người không thích hợp lăn lộn giang hồ, đừng vì hoang ngôn của mấy bộ tiểu thuyết mà uổng tánh mạng.”

“Thiên Hạ Kỳ Văn hại người, Vô Phá Văn Tiêu hại người a! Biết bao thiếu niên vì đó ôm mộng giang hồ, cuối cùng đều chết yếu mạng. Giang hồ là hiểm ác, tàn khốc, trên đời này làm gì có ai được linh hồn của võ lâm thần thoại chỉ điểm, học toàn Tuyệt Học, Chân Kinh cơ chứ.”

Một vị hảo thủ Hậu Thiên thập nhị trọng lắc đầu than thở không thôi. Y lại không biết rằng, kẻ vừa lăn bánh ngang qua bên cạnh mình khi nãy, tuy không có linh hồn võ lâm thần thoại chỉ điểm, nhưng lại sở hữu một loại bàn tay vàng còn đáng sợ hơn.

...

Không biết có người đang mắng chửi chuyên mục do Bao huynh sáng lập, Từ Hiền và đệ tử nhà mình lúc này đã vào thành một cách dễ dàng.

Quả đúng như Trương kiểm vệ nói, quan thủ vệ chính là cấp dưới của hắn, chẳng cần thủ tục gì rườm rà, lão Trương chỉ cần nói đôi ba câu là giải quyết gọn gàng.

Vậy mới thấy, dù là thế giới nào đi chăng nữa, chỉ cần có quan hệ thì làm chuyện gì cũng khó gặp trở ngại.

Bước vào nội thành, nói thế nào đây nhỉ, Hồng Lộ Thành quả thật là nơi phồn hoa nhất mà Từ Hiền từng thấy. Đường nhiên chỉ giới hạn ở Đại Xương, bởi hắn từng một lần đặt chân đế đô Đại Vĩnh rồi.

Đường trải đá xanh đều thẳng tắp, hai bên đường kiến trúc san sát, nhà gạch mái ngói, cửa gỗ thượng hạng, nhiều tầng lầu cao, dọc đường có đủ loại cửa tiệm lớn, từ lâu, trà các, châu báu, gấm vóc, trang trí hết sức cao đại thượng, dù là bán hàng rong thì quầy hàng cũng hết sức sạch sẽ, gọn gàng.

Khắp phố người qua kẻ lại, tuy không đến mức đông nghին nhịt nhưng cũng hết sức náo nhiệt, bậc đại phú thì mặc cẩm y hoa phục, vàng bạc đeo đầy người, kẻ bình dân thì dù áo vải nhưng cũng không hề sờn rách, trong tay cũng có ít bạc để tiêu xài đây đó.

Nhân sĩ giang hồ càng là nhiều vô số kể, ước chừng cứ ba, năm thường dân lại lẫn một người biết võ công, nhưng không kẻ nào gây gỗ sinh sự, ai cũng dặt ngựa đi đường, chậm rãi từng bước, bộ dạng rất là tuân thủ vương pháp.

Cả thành tận phồn hoa, bách tính được an bình, Hồng Lộ Thành trong mắt Từ Hiền lúc này chỉ có thể miêu tả bằng hai câu ấy.

“Người giang hồ nếu ai cũng chịu thủ quy củ như thế, vậy thiên hạ này lại biết bao tốt đẹp!”

Nghe Từ Hiền khê thán, Trương kiểm... giờ phải gọi là đội trưởng, Trương đội trưởng khịt mũi một tiếng, giọng điệu khinh thường:

“Hừm, Từ tiên sinh không biết đó thôi, không phải bọn chúng chịu thủ quy củ, mà là không thể không thủ quy củ. Hồng Lộ Thành thiết lập Huyền Kiếm phủ ty, thường có Huyền Kiếm Vệ xuất hành tuần tra, ba năm trước lại bắt tay hợp tác với Hồng Anh Hội duy trì trị an, đừng nói là Tiên Thiên cảnh, dù là Huyền Tàng nếu dám gây chuyện cũng phải bị cạo một lớp da.”

Nói đoạn lại bổ sung thêm:

“Từ tiên sinh, ban này người xếp hàng chờ vào thành, chắc cũng thắc mắc tại sao quá trình đăng ký lại lâu như vậy chứ? Đó là bởi vì quan thủ vệ phải dùng Vắn Tâm Sách để tra xét tội lỗi, dùng Khắc Diện Thư để lưu lại thông tin của nhân sĩ giang hồ nhập thành, quả thật có chút lằng nhằng, nhưng lại cần thiết.”

“Vắn Tâm Sách chính là...”

Nhất tâm nhị dụng thành thạo vô cùng, Từ Hiền vừa lấy tai trái tiếp thu nội dung Trương đội trưởng giải thích, lại vừa dùng tai phải nghe bách tính trong thành rao hàng, mời khách.

“Kẹo hồ lô, kẹo hồ lô đây! Ăn không tiểu đường không lấy tiền!”

“Com chiên hoàng kim chính tông đây, thật là thật, tôm cũng là thật, đảm bảo tươi mới, ăn vào không cần tìm đại phu, một chén com chiên gặp thần tiên!”

“Ai mua quan tài, ai mua quan tài không! Nhà có người già sức yếu, kẻ bệnh nan y, sao không chuẩn bị quan tài? Quan tài đại hạ giá, mua ba cái chiết khấu hai thành, mua mười tặng một, chết an yên ngậm cười hồn nhiên, lợi chín suối không sợ chết đuối!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Thánh thủ thần năng đại thống lĩnh

Theo lời của Trương đội trưởng, Vắn Tâm Sách và Khắc Diện Thư đều là bảo bối thần kỳ do lão đại của Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ - Cháp Kiếm Đại Thống Lĩnh sáng tạo.

Dựa vào một loại yếu quyết tuyệt mật, các Huyền Kiếm Vệ có thể thông qua Vắn Tâm Sách để khảo vấn nhân sĩ giang hồ muốn nhập thành, biện rõ thật giả trong lời nói của họ, có thể xem là một môn【Cảm Tâm Quyết】công cộng, chỉ cần hiểu mật quyết thì ai cũng dùng được.

Khắc Diện Thư lại càng thần kỳ hơn, dựa vào loại chu sa đặc chế của Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ, bất kỳ ai đã dùng nó để ấn dấu vân tay lên Khắc Diện Thư, chỉ cần kẻ đó dám giết người trong Hồng Lộ Thành thì nhất định sẽ bị quyển sách này phát hiện, hành tung cũng bị Huyền Kiếm Vệ nắm giữ, khó lòng chạy thoát.

Lúc hai quyển kỳ thư này vừa mới được sáng tạo ra chính là thời khắc huy hoàng của Huyền Kiếm Phủ, năng suất tróc nã hung phạm tăng cao đầu chỉ chục lần, khiến cho đại đa số ác nhân trong thiên hạ đều phải sợ mất mật.

Nhưng cũng chỉ được một thời gian mà thôi, bởi sau khi biết được công năng thần kỳ của hai quyển sách kia, bọn ác nhân giang hồ cũng không dại gì mà tiến nhập những nơi được thiết lập Huyền Kiếm phủ ty.

Hoặc nếu có thì cũng là những kẻ sở hữu thủ đoạn có thể đánh lừa được Vắn Tâm Sách và Khắc Diện Thư, ví dụ như tên ác bá Tiên Thiên tăng sáu đang giữ chiếc【Bảo Nguyên Cực Tộc Xa】của sư đồ Từ Hiền.

“...Đông Tây Nam Bắc, thành môn bốn phía đều có thiết lập trạm vắn tâm, mặc dù không thể đảm bảo trăm phần trăm sẽ không để lọt ác đồ nhập thành, nhưng nói chung cũng ngăn được tám, chín phần kẻ gian, hạn chế được rất nhiều phiền phức có thể xảy ra.”

Nhóm ba người vừa đi vừa nói vừa ăn, trong đó Trương đội trưởng nói nhiều nhất, Từ Hiền chú tâm lắng nghe nhất, Lý Tự Thành thì lại là kẻ ăn nhanh nhất.

Mỗi người cầm trên tay một gói com chiên hoàng kim, đây là Trương đội trưởng mời, theo hấn bảo thì mùi vị rất không tệ nên muốn để sư đồ Từ Hiền nếm thử.

【Đầu Bếp】cấp ba, đây là đánh giá mà Từ Hiền dành cho người chiên com, trình độ này tuy không phải ghê gớm gì, nhưng để đi ra bán hàng rong thì đúng là có thể kiếm đầy bốn đầy bát.

Hơn nữa người bán coi như cũng có lương tâm, quả đúng như quảng cáo, nguyên liệu mà hấn dùng cũng đều là hàng thật, tuy không quá tươi mới nhưng cũng không có vấn đề gì.

Nghe Trương đội trưởng giải thích sơ qua về Vắn Tâm Sách và Khắc Diện Thư, Từ Hiền bèn đặt ra vấn đề:

“Trương lão ca, đối với hành động này của Huyền Kiếm Phủ, Từ Hiền chỉ biết vỗ án tán dương. Nhưng tại hạ cũng có một nghi vấn, nếu hung phạm trà trộn vào thường dân để nhập thành thì làm thế nào mới phải? Cốt nghĩ so với tìm thủ đoạn đánh lừa hai quyển kỳ thư, việc giả làm bá tánh bình thường hấn là dễ dàng hơn rất nhiều chứ?”

Trương đội trưởng nghe xong liền cười đáp: “Hắc hắc, Từ tiên sinh có điều không biết, thật ra so với vượt qua trạm vấn tâm, muốn lẫn trong đội ngũ thường dân vào thành lại khó hơn gấp vạn lần.”

“Ồ, nguyên nhân ở đâu, tại hạ xin được chờ nghe!”

“Từ tiên sinh có nghe qua Huyền Khí Thạch?” Không nói huych toẹt ra một lần, Trương đội trưởng giả vờ bí hiểm hỏi Từ Hiền một câu.

Nhưng thấy Từ Hiền khẽ lắc đầu biểu thị không biết, lão Trương cũng không tiếp tục treo khẩu vị của hắn, chậm rãi giải thích:

“Huyền Khí Thạch tuy là một loại kỳ thạch, nhưng bản thân nó lại không có giá trị sử dụng quá cao. Theo ta được biết, độ cứng của nó chỉ tương đương đá xanh bình thường, ngoại hình cũng thua kém đá hoa cương, số lượng thì ít mà còn không dễ khai thác, chỉ có một loại diệu dụng khá gần gũi là diễn sinh huyền tướng.”

“Đương nhiên, huyền tướng ở đây chỉ là giả mà thôi, trông thì đẹp chứ không có giá trị thực chiến. Theo đó, chỉ cần truyền nội lực vào Huyền Khí Thạch, nó sẽ tự động diễn sinh ra một loại huyền tướng ngẫu nhiên, hoàn toàn không liên quan gì đến sở học của người truyền khí, vậy nên đến cả giá trị tham khảo cũng không có. Tuy nhiên...”

Nói tới đây, trên mặt Trương đội trưởng chợt hiện lên vẻ sùng bái, giống hệt như lúc hắn nói về Vấn Tâm Sách và Khắc Diện Thư vậy.

“...đại thống lĩnh chính là thần nhân vậy, có thủ đoạn hóa hủ hù vi thần kỳ! Lấy Huyền Khí Thạch đến trát một lớp ở cửa thành, dựa vào đồng gân gà đó, lão nhân già ngài ấy lại sáng tạo ra một loại trận pháp có thể phân biệt được ai là người tập võ, dù cho có dùng các loại dị pháp che giấu khí tức cũng vô dụng.”

“Lợi hại như thế?” Từ Hiền chợt ngoái đầu nhìn lại thành môn phía xa.

“Khà khà...” Nở nụ cười đầy tự hào, lão Trương đến sát bên cạnh Từ Hiền, thấp giọng nói với hắn:

“Đề lão Trương nói cho Từ tiên sinh người biết một bí mật nhỏ. Sở dĩ thu liễm khí tức cũng vô dụng, đó là bởi vì trận pháp không cảm ứng khí tức mà cảm ứng nội lực. Cũng như đặc tính của Huyền Khí Thạch nhưng được cải tiến một bậc, trận pháp do đại thống lĩnh sáng tạo sẽ tự động sinh thành huyền tướng khi có người thân mang nội lực dám bước vào.”

“Cho nên chỉ cần tu thành nội khí, trừ phi có biện pháp đi dò công lực, hoặc là trực tiếp tấn công, bằng không thì đừng hòng giả dạng thường dân vào thành.”

Từ Hiền nghe xong liền thay Trương đội trưởng nói ra câu này, hơn nữa qua lời của lão Trương, biết về Vấn Tâm Sách, Khắc Diện Thư, biết về trận pháp ở cửa thành, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng vị Chấp Kiếm Đại Thống Lĩnh kia đã để lại cho hắn một ấn tượng rất sâu sắc.

Không ít người từng nói hắn là kỳ nhân dị sĩ, nhưng theo Từ Hiền thấy thì vị đại thống lĩnh này mới phải, mình thì đáng là gì.

“Đại thống lĩnh của quý phủ, quả thật có đại năng vậy!”

Nghe Từ Hiền tán phục, trên mặt Trương đội trưởng liền lộ vẻ tự hào như thể hắn mới là người được khen vậy, cười khằng khặc nói thêm:

“Đó là chuyện đương nhiên. Từ tiên sinh người biết không, thật ra trận pháp dò xét này còn được đại thống lĩnh cải tiến một lần nữa, nhưng nghe nói chi phí rất khủng khiếp nên chỉ được áp dụng ở Trường An.”

“Theo tiên bối trong phủ ty nói với ta, trận pháp ở cửa hoàng thành chẳng những có công năng dò xét mà còn có thể hút đi nội lực của kẻ vào trận, sinh thành huyền tướng có lực chiến không thua gì cao thủ Huyền Tông thứ thiệt. Đáng tiếc, chẳng kẻ nào dám tới Trường An gây chuyện, vậy nên đây vẫn chỉ dừng lại ở lời đồn, thực hư chưa rõ.”

Từ Hiền nghe xong cũng thấy khó mà tin nổi, nhưng hắn cũng biết lời đồn chẳng thể nào từ không mà có, lòng thầm ghi lại chuyện này, sau đó hỏi ra một nghi vấn khác của mình:

“Trương lão ca, thành môn thủ vệ nghiêm như vậy, quả thật con ruồi khó lọt. Nhưng nếu có kẻ gian không đi đường chính, vụng trộm leo tường thành vào há chẳng phải là nguy rồi sao?”

Nghe vậy, Trương đội trưởng lại nở nụ cười bí hiểm, dang tay chỉ một vòng, sau đó mới nói: “Khằng khặc, nói đến chuyện này liền phải nhắc đến đại thống lĩnh lần nữa. Ban nãy ở ngoài thành, Từ tiên sinh người hẳn là cũng nhìn thấy tình kỳ cắm đầy trên tường thành chứ, đó thật ra là một phần của kết giới do lão nhân gia ngài ấy bố trí.”

“Bất kỳ kẻ nào, nếu chưa từng ấn vân tay trên Khắc Diện Thư mà dám vào thành, mặc kệ là khinh công cao siêu hay biết độn thổ, những Huyền Kiếm Vệ trấn giữ phủ ty sẽ lập tức phát hiện hành tung kẻ đó. Một khi bị bắt được, nhẹ thì tù ba năm, nặng thì bị phế võ công đày ra biên ải đào khoáng.”

Từ Hiền im lặng gật gù tỏ vẻ đã hiểu, ánh mắt có hơi tối lại, hiển nhiên là bốn chữ “đày ra biên ải” gợi đến một số ký ức không mấy tốt đẹp của hắn.

Nhưng cảm giác tội tệ chỉ trong nhất niệm đã bị hắn dùng tâm trí cường đại nghiền nát, lúc đi ngang qua một cửa tiệm quan tài, nghe chủ tiệm rao đến khăn cô, Từ Hiền chợt lộ vẻ khó hiểu:

“Trương lão ca, sinh lão bệnh tử vốn là chuyện bất buộc của đời người, dù là ở bất kỳ đâu thì ngày nào cũng sẽ có kẻ qua đời, tiệm quan tài vốn không bao giờ thiếu việc làm ăn mới phải, nhưng ta trông chủ tiệm có vẻ bức thiết muốn tìm khách hàng lắm, lại còn giảm giá quan tài? Không lẽ trong thành có rất nhiều tiệm quan tài cạnh tranh hay sao?”

Trương đội trưởng lắc đầu đáp rằng: “Nào có cạnh tranh gì, chủ yếu là vì hần không bán được quan tài đó thôi, nói đến cũng là kẻ số khổ.”

“Quan tài không bán được?” Từ Hiền nhìn lão Trương với ánh mắt như muốn nói người đùa ta chắc.

Lão Trương nhai nốt nem com chiến cuối cùng, lấy túi nước treo bên hông ngựa xuống uống rồi giải thích cho Từ Hiền: “Từ tiên sinh người trước đó ở biên thủy, tin tức bẽ tắc nên không biết cũng phải, chuyện này nói đến phải bắt nguồn từ chính sách của triều đình...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Khó đoán nhất là đế vương tâm

Nghe Trương đội trưởng nói xong chính sách mới mà cũng không mới của triều đình, Từ Hiền mới biết chuyện gì đang xảy ra, nói như thế nào đây nhỉ, chuyện này liên quan đến một vấn đề khá vĩ mô là sự gia tăng dân số.

Theo tấu sớ mà Hộ bộ thượng thư dâng lên cho hoàng đế đương triều, nhờ quốc vận phồn thịnh, quốc thái dân an, nhân khẩu Đại Xương những năm gần đây có dấu hiệu tăng đột biến, trong thời gian ngắn thì không có vấn đề gì, nhưng về lâu về dài tất sẽ phát sinh tệ nạn.

Đại Xương đến nay đã tồn tại được sáu trăm năm, cơ nghiệp to lớn, chiếm ba phần lãnh thổ thiên hạ, nhưng từ thời thái tổ chiếm ba phần, đến nay là năm Thuận Minh thứ tư vẫn chiếm ba phần, quốc thổ chẳng hề mở rộng mà nhân khẩu ngày một gia tăng, tất có xu thế lâm vào cảnh đất chật người đông.

Nói là đất chật người đông cũng không đúng, bởi nhân khẩu Đại Xương phần lớn tập trung ở Tiền Châu và phía Nam Bình Châu, các vùng còn lại thì lại khá là thưa thớt, nhất là khu vực các quận, phủ thuộc phía Nam, Tây Nam, Đông Nam Giả Châu, dân sinh thưa thớt, kinh tế lạc hậu, còn rất nhiều nơi không người ở.

Triều đình Đại Xương hiển nhiên cũng đã lên kế hoạch khai thác tiềm lực của những nơi này, ví dụ như Long Đằng Bao thị cho mở rộng đại lý Giang Hồ Nhật Báo đến tận biên thủy Đông Nam, chuyện này chưa hẳn chỉ là ý muốn đơn phương của Bao thị, liệu trong đó có tác động của Trường An hay không vẫn là một ẩn số đáng suy ngẫm.

Phát triển kinh tế các vùng lạc hậu để kích thích bách tính chuyển di đến đó an cư lạc nghiệp đương nhiên là đại kế lâu dài, nhưng tiểu kế ngắn hạn cũng không thể thiếu, vậy nên Thuận Minh Đế còn ban xuống một số chính sách khác.

Ví dụ như một hộ chỉ được đẻ tối đa hai con, nếu dám vượt qua thì hoặc là bị tịch thu một nửa gia sản, hoặc nếu quá nghèo thì một là đàn ông trong nhà bị bắt tòng quân ra trận, hai là bị đẩy đi khai hoang, chờ qua vài chục năm mới được thả về, hình phạt có thể nói là cực nặng.

Một chính sách khác là khuyến khích bá tánh hỏa táng nếu trong nhà có thân nhân qua đời, lấy hũ cốt để thờ thay vì đắp mộ, dựng nghĩa trang. Làm như vậy có thể tiết kiệm được không ít diện tích đất làm nghĩa địa để sử dụng cho mục đích khác.

Đương nhiên, chính sách này không ép buộc con dân Đại Xương phải làm theo, chỉ là nếu như chịu hỏa táng, kẻ nào nhà có người chết có thể đến chỗ quan phủ để nhận một số bạc “an ủi”, thế nên cũng được không ít bình dân hưởng ứng.

“Hạn chế đất nghĩa địa thật sự hữu dụng sao?” Từ Hiền tự hỏi. Hần tuy có tài Trạng Nguyên, nhưng dù sao cũng chỉ biết lý luận suông, đàm binh trên giấy, chưa từng xuất sĩ làm quan, thế nên đối với quyết sách của triều đình vẫn khá mờ mịt.

“Ta bây giờ là người trong giang hồ, nào còn dính dáng gì đến hoạn lộ, cần chi đau đầu vì mấy chuyện này.” Tự giễu cợt một tiếng, hần bèn trở về phía dòng người qua lại trên đường, hỏi Trương đội trưởng rằng:

“Trương lão ca, tại hạ thấy bách tính trong thành không phú thì quý, dù là kẻ bình dân áo vải, mua thịt mua cá đều không chút nhú mày, đến cả son phấn, trang sức cũng dám móc túi chi tiêu, hẳn là không vì cái gọi là bạc an ủi kia mà chịu hưởng ứng chính sách của triều đình chứ, còn dân tới tiệm quan tài ế hàng?”

Lão Trương nghe xong liền gật gù liên tục, dùng ánh mắt bội phục nhìn Từ Hiền mà đáp: “Từ tiên sinh quả nhiên tâm tư tinh tế, chớp mắt một cái liền phát hiện chỗ đáng nghĩ vấn.”

Sau đó tặc lưỡi một cái rồi lại nói tiếp: “Kỳ thật đúng như người nói, đừng nói là bách tính Hồng Lộ Thành, dù là một ít dân nghèo vốn cũng không nguyện ý hỏa táng người thân, mặc cho số tiền an ủi kia có thể giúp cuộc sống của họ cải thiện kha khá. Nguyên nhân chân chính để phần lớn bách tính chịu hưởng ứng chính sách thật ra là nhờ Hòa Thần Giáo.”

“Hòa Thần Giáo? Môn phái giang hồ?” Từ Hiền thề rằng bản thân chưa từng gặp qua ba chữ này, dù cho là trong sách hay là trên báo chí.

Trương đội trưởng lắc đầu đáp lại: “Mặc dù trong giáo cũng có cao thủ võ lâm, nhưng Hòa Thần Giáo cũng không hẳn là môn phái giang hồ, họ thật ra là một giáo phái tín ngưỡng, cũng như tên gọi, vị thần linh mà họ tôn thờ là Hòa Thần, kinh điển truyền giáo gọi Thiên Hòa Đạo Thư.”

“Theo đó, trong chương mười ba của thiên thứ nhất có ghi lại, người tin Hòa Thần, được thần che chở, nhà có sự tang, nhất định hỏa táng, hồn về thần quốc, thần phụ ban ân, khí vận phơi phới, phúc ấm đời đời.”

Thuận miệng đọc lên một đoạn kinh văn có chút vần điệu, lão Trương bỗng cười một tiếng đầy khó hiểu, sau đó lại nói:

“Ban đầu Hòa Thần Giáo cũng không thu nạp được bao nhiêu giáo đồ, chỉ là sau khi mấy lời đồn như có giáo đồ hỏa táng cha già xong liền ăn nên làm ra, hỏa táng mẹ già xong liền nhặt được châu báu, hỏa táng gia gia thì cháu trai đề danh bảng vàng, hơn nữa lại còn đều được chứng thực, dần dần có rất nhiều người tình nguyện nhập giáo, cung phụng Hòa Thần làm tín ngưỡng duy nhất.”

“Cho dù không nhập giáo thì cũng rất nhiều người chịu đến miếu Hòa Thần thắp nhang cầu bái, nhà có người thân qua đời cũng không xây mộ mà hỏa táng lấy tro cốt về thờ, vậy nên mới dẫn tới chuyện làm ăn của các tiệm quan tài dần trở nên ế ẩm.”

Trương đội trưởng còn nói, Hòa Thần Giáo tuy phát triển cực nhanh nhưng thời gian giáo phái thành lập cũng chỉ cách đây không lâu, phạm vi truyền giáo chủ yếu tập trung ở một hai quận gần đây, chưa từng lan truyền đến Già Châu, vậy nên Từ Hiến không biết cũng phải.

Nghe xong lời của lão Trương, Từ Hiến coi như biết được nguyên do vì sao tiệm quan tài lại lâm vào khốn cảnh, nhưng đồng thời hắn cũng sinh một thắc mắc khác.

“Trương lão ca, Hòa Thần Giáo phát triển nhanh chóng, chiêu nạp nhiều tín đồ như vậy, lẽ nào triều đình không có động thái gì sao?”

Động thái gì là động thái gì? Câu hỏi của hắn khá nhạy cảm, nhưng lão Trương lại cười ha hả đáp rằng:

“Hắc hắc, không giấu gì Từ tiên sinh, Trương mỗ cũng từng có nghi vấn giống ngươi. Theo ta được biết thì từ lúc Hòa Thần Giáo nổi lên tới giờ, thượng cấp chưa từng đề cập qua với bọn ta về vấn đề này, không hạ lệnh điều tra cũng không yêu cầu hạn chế hành vi truyền giáo của họ, chỉ bảo rằng ta chờ nên xen vào các hoạt động của Hòa Thần Giáo.”

Nói tới đây, Trương đội trưởng liền lộ vẻ mặt bí hiểm, nở nụ cười ẩn ý nhìn Từ Hiến rồi nói: “Ý nhị trong chuyện này, hẳn là Từ tiên sinh có thể đoán được vài phần chứ?”

Từ Hiến nghe vậy không nói gì, chỉ gật đầu một cái rồi đáp lại lão Trương bằng một ánh mắt nửa như muốn cười nửa lại không, trong đầu thì nghĩ:

‘Hóa ra Hòa Thần Giáo vốn thuộc về triều đình Đại Xương. Không thể không nói, Thuận Minh Đế kia chơi một nước cờ hay.’

Nếu có triều đình làm chỗ dựa sau lưng, vậy Hòa Thần Giáo phát triển phi tốc cũng là điều đương nhiên. Khí vận phơi phới, phúc ấm đời đời, dựa vào quốc lực một nước, muốn tạo ra mấy thứ thần tích như vậy há chẳng dễ như trở bàn tay?

Từ Hiến cho rằng Thuận Minh Đế đi một nước cờ hay, là vì tạo ra Hòa Thần Giáo chẳng những có thể khiến chính sách hạn chế đất nghĩa địa được bách tính hưởng ứng, mà còn khiến Đại Xương dập tắt nguy cơ một thế lực nào đó mượn việc thu nạp giáo đồ để tạo phản.

Thay vì chờ người ta hô khẩu hiệu “phản Xương phục Diễn”, đội Bạch Liên Giáo, Hắc Liên Giáo gì gì đó xuất hiện làm loạn, Thuận Minh Đế trực tiếp tiên hạ thủ vi cường, nắm trong tay một giáo phái để kiểm soát dân tâm, quả thật...

Được rồi, đây là nói nhảm, Đại Xương hiện giờ, quốc lực cường thịnh, làm gì có kẻ nào dám nhảy ra tạo phản? Mâu thuẫn xã hội phải trở nên gay gắt, dân không sống được thì mới có cửa cho dị giáo phát triển, bằng không...

Phản loạn một cuộc, triều đình dẹp yên một cuộc, khởi nghĩa mười cuộc, triều đình dẹp đủ mười cuộc, kẻ tạo phản nhất định chết không toàn thân, mối nguy hại chưa kịp lớn đã bị bóp chết.

Cũng bởi vậy mà Từ Hiến cảm thấy có phần khó hiểu với quyết định của Thuận Minh Đế, nếu chỉ vì để bách tính hưởng ứng chính sách hỏa táng mà hao tổn nhân lực, vật lực thành lập Hòa Thần Giáo, ai nhìn vào cũng thấy là mất nhiều hơn được.

Thế là hắn chợt sinh ra một ý nghĩ hoang đường: Thuận Minh Đế ban bố chính sách kia không phải vì muốn hỏa táng để hạn chế đất nghĩa địa, mà hỏa táng chỉ vì... hỏa táng?

Nói rõ hơn, là vì một nguyên do sâu xa nào đó, vị thanh niên hoàng đế này muốn bách tính Đại Xương khi chết đi phải được hỏa thiêu?

“Tới rồi Từ tiên sinh!”

Âm thanh của Trương đội trưởng đánh bay những ý nghĩ quái dị trong đầu Từ Hiến, sư đồ nhà hắn cùng lão Trương lúc này đang ở trong một con phố vắng tại thành Đông, trước mặt là một tòa nhà cổ kính với mái ngói rêu phong, đại môn mở rộng, hai con sư tử đá nứt nẻ tọa trấn trước cửa, “Huyền Kiếm Phủ” chính là ba chữ được đề trên tấm biển cũ kỹ.

Từ Hiến không kịp bất ngờ với độ “nguy nga” của Huyền Kiếm phủ ty, bởi lúc này hắn để ý hơn đến vị thanh niên mặc hoa phục đang bước ra từ trong phủ.

‘Là hần?’

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Cúc cung tận tụy Huyền Kiếm Phủ

Người mà Từ Hiến vừa gặp chính là vị thanh niên thuộc Hồng Anh Hội đã xuất hiện ngoài thành môn ban nầy, trông điệu bộ tự nhiên của hần, ra vào Huyền Kiếm Phủ mà không cần người dẫn đường, không khó để Từ Hiến có thể nhận ra rằng vị thanh niên này chính là khách quen của phủ ty.

Hành động tiếp theo của Trương đội trưởng cũng chứng thực suy đoán này của Từ Hiến, chỉ thấy lão Trương chột cười ha hả hô rằng: “Tần huynh đệ lại có tin tức gì mới sao?”

Trái với lão Trương, chỉ thấy vị thanh niên kiếm khách được gọi là Tần huynh đệ kia mặt đầy nghiêm túc, miệng không nụ cười, chấp tay chào hỏi, trầm giọng mà rằng: “Trương đại nhân, Tần mỗ đã bàn giao tin tức cho phó thống lĩnh đại nhân, thứ cho ta không thể nói người biết.”

‘Thú vị.’ Từ Hiến ở một bên im lặng không nói tiếng nào, ánh mắt mang theo ý cười nhìn một màn này.

Mặc dù chỉ đối đáp hai câu ngắn ngủi, nhưng hần lại nhận ra một chuyện khá buồn cười là so với Trương đội trưởng, vị Tần huynh đệ kia càng giống người của công môn, ngược lại thì bản thân lão Trương càng giống người thuộc bang phái giang hồ.

Lão Trương đương nhiên không biết ý nghĩ này của hần, chỉ dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn họ Tần, nói: “Người vẫn luôn cứng nhắc như vậy, ta chỉ là nói câu chào hỏi mà thôi, có cần phải thế không?”

Vị thanh niên họ Tần kia nghe xong chỉ gật đầu một cái, trên gương mặt tuấn tú mà cương nghị không có chút dao động nào, chỉ thản nhiên bảo rằng: “Nếu Trương đại nhân đã có công sự tại thân, Tần mỗ cũng không làm phiền thêm, ta xin đi trước!”

Vừa dứt lời liền chuyển mắt nhìn sang sư đồ Từ Hiến, chấp tay gật đầu một cái coi như chào hỏi, sau đó long hành hô bộ bước ra khỏi cửa phủ ty, dáng vẻ rất là quyết đoán, trong ba hơi đã đạp khinh công đến cuối phố, tựa hồ còn nhiều chuyện bận bịu chưa xong, không có thời gian đầu mà tám nhảm với Trương đội trưởng.

Người sau thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu cười trừ: “Tên này vẫn luôn khó chơi như vậy.”

Sau đó liền đưa tay hướng về phía đại môn, bảo với Từ Hiến rằng: “Từ tiên sinh, mời!”

Từ Hiến gật đầu một cái, lấy khoảng cách nửa thân vị cùng Lý Tự Thành bám sát bước chân của Trương đội trưởng, đồng thời từ tốn hỏi lão Trương: “Trương lão ca, kẻ vừa rồi là ai? Trông bộ dạng giống như không phải Huyền Kiếm Vệ?”

Trong lúc hỏi chuyện, Từ Hiến cũng không quên quan sát cảnh vật bên trong phủ ty.

Phải nói là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, bên trong và bên ngoài của Huyền Kiếm Phủ tựa như hai thế giới khác nhau.

Lối đi trải đá đều tăm tắp, các hành lang uốn lượn giấu mình sau bóng trúc nghiêng, hồ nước chảy xuôi dưới cây cầu gỗ nhỏ, trên hòn non bộ có chú rùa già phơi nắng, bàn trà cỏ vậy, gỗ trạm phượng rồng, lầu các tinh xảo, u tĩnh tươi mát, rộng rãi thoáng đãng, quả thật không thua kém gì các trang viên quyền quý bậc nhất.

“...tên kia chính là cửu đương gia của Hồng Anh Hội, người xưng... thiết tâm thiết diện thiết kiếm phong, Tam Thiết Hiệp Khách, Tần Từ Kính. Vừa qua hai mươi, tuổi trạc Từ tiên sinh người, chiến tích huy hoàng nhất là lấy tu vi Hậu Thiên thập nhị trọng đánh chết một tên ác tặc Tiên Thiên tầng ba, là thanh niên tài俊 chán danh Diêu Hành lẫn mấy phủ xung quanh.”

Nói sơ qua lai lịch của Tần Từ Kính, Trương đội trưởng lại tí tởn bổ sung một câu: “Đương nhiên, nếu nói đến thanh niên tài俊, trong cùng thế hệ thì hần vẫn thua Từ tiên sinh người một bậc.”

Này không phải lão Trương có ý nịnh hót mà hần đang nói lời chân tâm, dù sao loại biến thái truy cầu cực hạn đột phá Tiên Thiên, lại có thể lấy cảnh giới Hậu Thiên thập nhị trọng giải quyết Sát Đồng tương tương Tiên Thiên đỉnh phong như Từ Hiến quả thật trăm năm khó gặp.

Trương đội trưởng có một loại sùng bái khó tả đối với Từ Hiến, nếu như nói sự kính phục mà hần dành cho Từ Hiến lúc ở trong hầm mỏ bỏ hoang là sóng nước trên sông, thì lúc này đây nó đã trở nên cuộn cuộn như nước thủy triều.

Từ Hiến biết vấn đề ở đâu, còn chẳng phải do ảnh hưởng của Danh Vọng: Phong Mang Sơ Hiện?

Những chuyện mà Trương đội trưởng tiết lộ cho hần trên đường tiến về phủ ty, dù không được xem là đại cơ mật thì cũng có thể coi là tiểu bí mật, nếu

không phải có Phong Mang Sơ Hiện tác quái, lão Trương đòi nào chịu nghe hấn hỏi gì đáp nấy.

Thế mới thấy, cái gọi là danh vọng này cũng không chỉ giúp Từ Hiến được lợi khi chơi vòng quay, nó còn có thể giúp hấn bớt được rất nhiều phiền toái khi hành tẩu giang hồ, dù là thu thập tình báo hay đối nhân xử thế đều rất tiện lợi.

“Nếu mà danh vọng lại tăng cao vài bậc, có khi ta chỉ vào mặt Thuần Minh Đế bảo rằng hấn là con hoang cũng có người tin.” Đùa một câu vô thưởng vô phạt, đương nhiên là trong âm thầm, Từ Hiến ngoài mặt thì lắc đầu đáp lại Trương đội trưởng:

“Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, một chiều nữa thức còn chưa đánh qua, làm sao biết ai hơn kém ai một bậc?”

Sau đó liền đưa tay chỉ một vòng cảnh sắc của phủ ty, nghiêng đầu hỏi rằng: “Trương lão ca, quý phủ rộng lớn như vậy, hấn là nhân số Huyền Kiếm Vệ tại phủ cũng rất nhiều chứ, nhưng sao nãy giờ tại hạ vẫn chưa gặp được vị nào?”

Ngoặt sang một chỗ hành lang, Trương đội trưởng bước chậm lại để song hành cùng Từ Hiến, dưới tác động của Phong Mang Sơ Hiện, hấn lại tiến vào trạng thái biết gì nói nấy:

“Nói nhiều cũng không nhiều mà nói ít cũng không ít. Để lão Trương nói Từ tiên sinh người nghe, phủ ty tại thành này do một vị Huyền Kiếm Thống Lĩnh tọa trấn, hai vị phó thống lĩnh phụ tá, dưới trướng bọn họ là một đội mười hai người Huyền Giới Sư cùng hai mươi bốn tên Huyền Kiếm Đội Trưởng chờ phân phó, ta chính là một trong hai mươi bốn tên đội trưởng ấy.”

“Huyền Giới Sư có thể có tu vi Tiên Thiên, cũng có thể là Hậu Thiên, không đảm nhiệm chiến đấu, chức trách của họ là giám sát kết giới hộ thành. Mười hai Huyền Giới Sư chia ra thành ba đội, mỗi đội bốn người, kiểm soát kết giới ở thành môn tứ phương, cứ mỗi bốn canh giờ lại thay một đội, không ngừng không nghỉ.”

“Huyền Kiếm Đội Trưởng cũng có tu vi Tiên Thiên, dẫn đội mười người, tiểu đội cấu thành từ năm tên Huyền Kiếm Vệ Hạ Cấp, ba tên kiếm vệ trung cấp và một tên kiếm vệ cao cấp làm phó đội trưởng.”

Lại ngoặt qua một khúc hành lang khác, lão Trương tiếp tục nói:

“Từ tiên sinh hấn là còn nhớ lão Lý chứ? Lần trước nhờ có người chỉ điểm, chẳng những ta mà cả lão Lý cũng đạt đủ công huân để thăng chức đội trưởng. Chỉ là tên kia tự nhận ngu dần, cảm thấy trí tuệ của mình không đủ đảm đương chức trách dẫn đội, thế là liền trở thành phụ tá của ta, khặc khặc.”

Cười rất là đắc ý, Trương đội trưởng cũng không quên ngó Đông ngó Tây đề phòng bị lão Lý nghe được, sau đó bổ sung thêm: “Đương nhiên, về mặt quyền hạn và bổng lộc vẫn là cấp đội trưởng, bằng không hấn còn khuya mới chịu ăn cái thiệt thòi này.”

Nhớ tới lão Lý hôm nay đang dẫn lính mới đi làm nhiệm vụ, không có ở trong phủ, nụ cười trên mặt lão Trương lại trở nên càn rỡ hơn trước.

Lý Tự Thành từ đầu đến giờ không nói tiếng nào, tựa như một bức tượng biết di động theo sát đằng sau tiên sinh nhà mình, thấy Trương đội trưởng cười hề hề đầy bí ối, gã lập tức liền tưởng đến lão già điên mà mình từng gặp ở thôn bên cạnh Bạch Long Trấn, bèn dành cho lão Trương một ánh mắt thương hại.

Từ Hiến cũng cảm thấy bộ dạng này của Trương đội trưởng có chút thần kinh, hấn không ở trong hoàn cảnh nên không biết vì sao lão Trương lại có biểu hiện như vậy, chỉ cười nhạt một tiếng phụ họa rồi kiên nhẫn chờ vị đội trưởng tân nhậm này nói tiếp.

Quả nhiên, thấy Từ tiên sinh có vẻ như không hiểu được niềm vui biến thái của mình, Trương đội trưởng cũng chẳng còn quá nhiều hứng để cười, bắt đầu tiến vào chính đề, trả lời câu hỏi ban nãy của hấn.

“Nhân số tới hai trăm mấy chục người, Từ tiên sinh người nghe vào có vẻ cũng nhiều chứ? Nhưng cả Điều Hành Phủ cũng chỉ có một chỗ phủ ty như thế này cùng một phân ty nữa mà thôi, tính đầu ra đây vẫn chưa được sáu trăm người, nhưng phạm vi quản sự của chúng ta là cả một phủ, biết bao nhiêu huyện thành, thôn trấn cần giám sát.”

“Cho nên ngoại trừ Huyền Giới Sư thì chỉ có hai đội Huyền Kiếm Vệ ở lại chờ lệnh để phản ứng biến cố, số còn lại không phải làm công tác ở trạm văn tâm thì cũng đi tuần sát các huyện, hoặc là nhận nhiệm vụ tước nã hung đồ, một năm chưa chắc về phủ ty được mười ngày, thành ra nơi này mới quanh quẩn như vậy.”

Nói tới đây, Trương đội trưởng chợt cất giọng than thở:

“Đãi ngộ của Huyền Kiếm Phủ rất cao, vậy nên ngưỡng cửa để gia nhập cũng không thấp, lúc nào cũng thiếu thôn nhân thủ. Nếu không phải có thể lực giang hồ như Hồng Anh Hội chia sẻ một phần gánh nặng, e rằng lão Trương ta lúc này cũng không có thời gian thành thói nói chuyện với Từ tiên sinh người.”

Sau đó lại gằn giọng, cười lạnh mà rằng: “Đáng tiếc, cũng chỉ có Hồng Anh Hội là hiểu được đại nghĩa. Hừ, đám bang phái giang hồ khác trong lòng thì sợ triều đình như chuột sợ mèo, ngoài mặt lại mắng bọn ta là ung khuyến, không chịu hợp tác, rất một lũ sâu mọt tàn hại bách tính.”

Từ Hiến nghe vậy, không bình luận gì, bởi hấn cho rằng không chỉ giang hồ mà cả triều đình cũng có sâu mọt, hơn nữa con nào con nấy mập ú, nguy hại gấp mười bọn ác nhân vô lâm.

“Chặc chặc” hai tiếng, gật gù tỏ vẻ an ủi lão Trương, hấn và Lý Tự Thành lúc này đã dừng chân trước một gian tiểu các gọi Nghênh Khách Đường.

Đi qua năm, sáu hành lang mới tới chỗ đón khách, đối với người thiết kế nên phủ ty, Từ Hiền ngoại trừ một chữ “phục” cũng không biết nói gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Từ tiên sinh đến tiệm quan tài

Một khắc đồng hồ sau, dưới ánh mặt trời chói chang mà ấm áp, sư đồ Từ Hiền một lần nữa xuất hiện bên ngoài phủ ty, trong tay mỗi người nhiều thêm một chiếc lệnh bài màu đen, mặt trước có biểu trưng của Thiên Từ Huyền Kiếm Phủ, mặt sau thì chỉ khắc duy nhất một chữ Ngoại.

Tiền Từ Hiền và đệ tử nhà hấn ra cửa, trên mặt Trương đội trưởng chợt lộ vài phần tiếc nuối, buồn bực nói rằng:

“Thật có lỗi quá Từ tiên sinh! Ta có nhiệm vụ cần bàn giao, sau đó còn phải đi nghe một trận tụng kinh thuyết giáo, không thể bồi tiếp người thăm thú Hồng Lộ Thành. Thống lĩnh cũng thiết là, nghe lên chúng ta nói chuyện thì cũng thôi đi, còn đòi răn dạy nọ kia, làm như kết cấu nhân sự của Huyền Kiếm Phủ không ai biết đây, thế mà muốn phạt lão Trương đây một tháng bổng lộc vì làm lộ bí mật.”

Nghe lão Trương giọng oán trách, Từ Hiền chợt cảm thấy có chút buồn cười, nhỏ giọng nói với hấn:

“Trương lão ca, theo người nói thì vị thống lĩnh đại nhân kia là tuyệt đỉnh cao thủ Huyền Tông, người có chắc là bản thân mình đứng ở đây nói xấu sẽ không bị y nghe thấy chăng?”

Chờ Từ Hiền nói xong, nét mặt của Trương đội trưởng lập tức cứng lại, thần sắc khổ sở như đang táo bón, gượng cười bảo rằng: “Hắn là... không nghe được đâu... ha?”

Từ Hiền không đáp, chỉ dùng ánh mắt tự tiếu phi tiếu nhìn lão Trương, người sau bị hấn nhìn đến run rẩy toàn thân, cuối cùng nhanh chân hoảng hốt chạy trở vào phủ ty, thân hình trong chớp mắt đã biến mất trước mặt Từ Hiền, chỉ để lại một câu nói bá biệt đầy gấp gáp:

“Từ tiên sinh du ngoạn vui vẻ, khách sạn Duyệt Lai đúng không, chờ có rảnh rồi Trương mỗ nhất định tới tìm người... Lão đại... sự việc không... ngại nghĩ...”

Nghe âm thanh hèn mọn mà ngắt quãng, càng lúc càng xa của Trương đội trưởng, Từ Hiền chỉ hiểu ý cười khề một tiếng rồi chuyển hướng của Thiên Cơ Xa, chậm rãi lăn bánh rời đi con phố vắng.

Ban đầu hấn còn cảm thấy kỳ lạ vì không gặp người nào thủ vệ phủ ty, nhưng lúc này mượn【Tọa Vong Kinh】cảm ứng, Từ Hiền mới chợt phát hiện hai tên võ tu Hậu Thiên thập nhị trọng ẩn nấp ở gian nhà đối diện cửa phủ, thế mới biết đằng đó cũng thuộc sở hữu của Huyền Kiếm Phủ.

‘Hoặc không chỉ gian nhà đó, mà cả con phố này đều thuộc về Huyền Kiếm Phủ cũng chưa biết chừng.’ Từ Hiền thầm nghĩ, dựa vào khuôn viên rộng lớn bên trong phủ ty, lại thêm việc trên phố không có dân chúng qua lại, hấn cảm thấy suy đoán của mình rất có thể là chính xác.

Một người đi bộ, một người ngồi xe, chẳng mấy chốc sư đồ Từ Hiền đã bước ra đường cái, thoát khỏi sự vắng lặng trong con phố không người, hòa vào bầu không khí ồn ào của dòng người xô bồ.

“Tiên sinh, tiếp đó chúng ta phải đi đâu, tìm Lý tiên bối sao?” Lý Tự Thành hỏi, trí nhớ của tiểu tử này cũng không tệ lắm, thế mà còn nhớ chuyện Lý Bất Mặc từng nói rằng y sẽ tới Hồng Lộ Thành nghe hát.

Này cũng là vì gã cảm thấy Lý Bất Mặc chính là hảo hữu của tiên sinh nhà mình, giống như Hứa đại phu vậy, thế nên mới ghi nhớ những chuyện liên quan đến y, chứ còn những người khác thì gã chẳng thêm dè tâm đến.

Như vị Trương đội trưởng tận sức hiển ân cần cho Từ Hiền vừa rồi, nếu không phải tiên sinh nhà mình lên tiếng, Lý Tự Thành cũng không nhớ được người này họ gì, chỉ nhớ là hấn suýt bị mình đánh cho một trận toi bồi mà thôi.

Trước câu hỏi của gã, Từ Hiền lại lắc đầu bảo rằng: “Không cần đi tìm, hữu duyên ắt tương ngộ, ta tin rằng Lý huynh cũng nghĩ như thế, dù sao thiên hạ to lớn còn có thể gặp nhau, huống hồ đây chỉ là nơi tiểu thành.”

“Vâng tiên sinh.” Lý Tự Thành gật đầu đáp lại, cũng không hỏi nữa, cho rằng tiên sinh tự có tính toán.

Từ Hiền đương nhiên đã định sẵn trong đầu nên đi đâu, dọc theo con đường cũ, chừng một khắc đồng hồ sau, hấn và đệ tử nhà mình đã xuất hiện ở tiệm quan tài gặp được khi này.

Chủ tiệm là một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi với bộ râu cá trê, y lúc này giống như đang nghỉ ngơi lấy giọng cho đợt rao hàng tiếp theo, thần sắc chán nản ngồi chồm hổm ngay bậc cửa ra vào, ánh mắt dờ dẩn nhìn dòng người qua lại.

Bên trái là tiệm nhang, bên phải là tiệm trái cây, cả hai tiệm này đều có khách vô khách ra, chỉ riêng tiệm của y ở giữa là chẳng ma nào ghé tới, cũng chẳng trách chủ tiệm quan tài lại có bộ dạng chán chường như vậy.

Đương lúc y đang tính toán trong đầu xem nên làm gì để sống qua mùa đông năm nay, một giọng nói ảm áp dễ chịu nhưng cũng có phần lạnh lùng, xa cách chợt vang lên bên tai, kéo y trở lại thực tại: “Xin hỏi người chính là chủ của tiệm này sao?”

Về mặt mừng rỡ, chủ tiệm quan tài tỉnh hồn nhìn lại, lập tức thấy một vị bạch y công tử khí chất xuất trần ngồi xe lăn đang ở ngay trước mặt mình, trên đùi là một chú nai con mập mạp, sau lưng có một tên thanh niên màu da rám nắng, nhân cao mã đại ôm thiết côn đứng hầu, bộ dạng tựa như hộ vệ thiếp thân.

Thân mang nghề làm quan tài tổ truyền hơn trăm năm, đối với các loại chất liệu gỗ, nhân lực của chủ tiệm quan tài phải nói là thâm sâu vô cùng, liếc một cái liền nhận ra toàn bộ chiếc xe lăn của Từ Hiến đều được làm bằng Tụ Linh Mộc, cái hồ lô rượu màu ngà ở bên hông hẳn chính là làm bằng Bất Nhiễm Mộc.

Chủ tiệm quan tài đoán đúng gần hết, ngoại trừ một chi tiết nhỏ, đó chính là cái hồ lô của Từ Hiến không có chứa rượu, hẳn chỉ dùng nó để đựng nước uống thông thường mà thôi.

Còn về Bất Nhiễm Mộc, đây chính là loại linh mộc thứ hai mà Từ Hiến sưu tập được, gốc gác của nó thì chính từ cái giá sách trong mật thất của An Lăng tại hầm mộ bỏ hoang.

So với Tụ Linh Mộc thì diệu dụng Bất Nhiễm Mộc có phần kém hơn, nhưng cũng không quá tệ, đó chính là nó có thể ngăn cách ngoại vật bám vào, bảo trì tươi mới, thường được dùng làm ấm chén, bát đĩa trong các gia đình quyền quý, giá trị không thua gì các loại đồ vật bằng bạc.

Từ việc nhận ra hai loại linh mộc này, chủ tiệm quan tài lập tức có thể kết luận Từ Hiến rất có tiền, mà đối với kẻ rất có tiền...

Thái độ của chủ tiệm quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nét mặt lạnh tanh, giọng điệu hờ hững, thậm chí có phần chán ghét mà rằng: “Không bán, không bán! Các người có tiền thì hay lắm sao, ta không muốn lặp lại lần nữa, Vương Bất này có chết cũng không bán tiệm cho các người, mời các người đi cho!”

Vương Bất ra sức ra sức xua đuổi, y tưởng rằng Từ Hiến cũng như đám phú thương tới đòi mua lại cửa tiệm của mình khi trước, vậy nên xua đuổi rất là quyết liệt.

“Tiệm của người không phải là bán quan tài sao, lúc này tại hạ còn thấy người rao hàng cơ mà?” Từ Hiến bị xua đuổi cũng chỉ hơi hơi nhú mày, giữ sự trầm tĩnh, kiên nhẫn hỏi thêm một câu.

“Không bán, không bán, đánh chết cũng...”

“...bán!” Thần sắc bỗng trở nên ngốc trẻ, Vương Bất lúc này chợt nhận ra là tên bạch y công tử này hình như muốn mua quan tài, không phải mua tiệm của mình?

Sợ mình nghe nhầm, Vương Bất bèn thấp thỏm hỏi lại một câu để xác nhận: “Vị... vị công tử này, người là muốn mua quan tài cho ta, không đúng, mua quan tài cho người, ấy cũng không đúng, Phi phi, người là muốn mua quan tài, không phải mua tiệm của ta?”

Nghe họ Vương hỏi vậy, nghĩ đến chuyện tiệm quan tài làm ăn ế ẩm, Từ Hiến lập tức nghĩ rõ tiền căn hậu quả trong đó, cũng không để bụng chuyện y vô lễ với mình vừa rồi, gật đầu khẳng định: “Phải, tại hạ là tới mua quan tài, không phải mua tiệm của người.”

Vương Bất nghe xong lập tức mừng rỡ như điên, cuống quýt nói lời tạ lỗi rồi dẫn sư đồ Từ Hiến vào tiệm, thao thao bất tuyệt:

“Công tử muốn mua quan tài, tới tiệm của Vương Bất ta là đúng rồi! Nhà ta mấy đời đều làm nghề đóng quan tài, đến nay đã được trăm năm, kỹ nghệ nhất tuyệt, bảo đảm để công tử người hài lòng...”

Từ Hiến vừa nhìn đủ loại kiểu dáng quan tài đang bày trong tiệm, vừa nghe họ Vương giới thiệu: “...cái này làm bằng gỗ Ngọc Am, cái này làm bằng Mộc Liên Tâm, cái này làm từ Hoàng Đàn, còn có đây là tác phẩm đặc ý nhất của ta, trấn tiệm chỉ bảo làm từ Kim Tì Nam Mộc, không biết khách quan có chọn được chiếc áo quan nào ưng ý hay chưa?”

Từ Hiến không vội đáp, không gian trong tiệm cũng không lớn, hẳn dạo qua một vòng, sau đó chỉ vào một chiếc quan tài có kiểu dáng đơn giản, chất gỗ phổ thông, nhẹ giọng nói rằng: “Ta muốn loại này...”

Thấy hẳn chọn loại có giá gần như thấp nhất trong tiệm, Vương Bất liền quỳnh lên, nhưng còn chưa kịp nói gì thêm thì đã nghe nửa câu sau của Từ Hiến: “...mười ba chiếc.”

‘Trình độ này cũng có thợ mộc cấp năm, cấp sáu, quả thật không tệ.’ Sờ nhẹ lên nắp quan tài gần nhất, Từ Hiến chẳng để ý đến sắc mặt khi xanh khi đỏ của Vương Bất, không một tiếng động tiếp nhận tân nhiệm vụ của hệ thống, chỉ băng quơ hỏi một câu:

“Ông chủ Vương, cửa tiệm gặp khó khăn như vậy, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ đến chuyện bán quan tài hỏa táng sao?”

Nghe thế, Vương Bất lập tức sững sờ, ngơ ngác hỏi lại: “Quan tài hỏa táng? Hỏa táng... còn cần quan tài?”

Chương 251: Tiên sinh muốn cứu tiệm quan tài

Dựa vào nghề【Thợ Mộc】của mình, Từ Hiến hoàn toàn có thể đích thân chế tạo quan tài cho đoàn người Cô gia, nhưng hắn không làm thế.

Một là vì đóng liên tục mười ba cái quan tài rất mất thời gian, hai là vì lần đầu đi ngang qua tiệm quan tài Vương thị, hắn có mượn thiên nhãn soi qua Thiện Ác khí của Vương Bát, thấy kẻ này cũng làm không ít việc thiện, cho nên muốn giúp đỡ y một phần.

Tiền Phật tiến đến Tây thiên, phong cách của Hiệp Đạo Giang Hồ trước sau như một, thấy Từ Hiến có ý định giúp tiệm quan tài, hệ thống trực tiếp giao cho hắn nhiệm vụ giải quyết triệt để cảnh khốn khó của Vương Bát.

Nhiệm vụ dương thiện: Khốn cảnh của tiệm quan tài

Đại hiệp phát hiện tiệm quan tài của thiện nhân Vương Bát làm ăn ế ẩm, quyết định ra tay giúp đỡ, để quan tài Vương thị khôi phục huy hoàng năm xưa.

Yêu cầu: Trong vòng một tháng, giúp Vương Bát bán ra được ít nhất 10 chiếc áo quan.

Thù lao:

+ Đăng cấp nghề【Thợ Mộc】+ 1

+ 200 điểm Thiện Ác.

+ Một chút danh vọng

+ Bản vẽ Kỳ Vật:【Đào Mộc Kiếm】

*Chú: Thế hệ cha ông Vương thị có truyền xuống bản vẽ thiết kế của một chiếc quan tài kỳ lạ, nếu hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn ít nhất 10 ngày, Vương Bát sẽ tặng bản vẽ đó đại hiệp để trả ơn.

Cũng vì nhiệm vụ này mà Từ Hiến mới nhắc đến quan tài hỏa táng, theo hắn biết thì hình thức hỏa táng của thế giới này vậy mà không dùng quan tài, chỉ dùng vải trắng tẩm chất dễ cháy quấn quanh thi thể rồi đưa vào lò lửa mà thôi, nếu khái niệm quan tài hỏa táng xuất hiện, hẳn là không chỉ Vương Bát mà cả những tiệm kinh doanh quan tài khác cũng sẽ được hưởng lợi.

“Hỏa táng cũng cần quan tài?”

Thấy Vương Bát dùng vẻ mặt ngu ngơ nhìn mình, Từ Hiến gật đầu khẳng định: “Đương nhiên là cần. Địa táng, hỏa táng, cái trước nhập thổ, cái sau nhập hỏa, nếu nhập thổ đã cần quan tài, vậy nhập hỏa tất nhiên cũng phải có.”

Vương Bát lại không đồng tình, phở cạp kiến thức cho hắn: “Công tử, hỏa táng xong thì người ta dùng đến hũ đựng tro cốt, nào có ai lại dùng quan tài?”

Từ Hiến cười nhạt một tiếng, ung dung đáp lại: “Sau khi hỏa táng tất nhiên phải có hũ tro cốt, nhưng trước khi hỏa táng nhất định phải có quan tài.”

Nghe hắn nói xong, dù là chịu ảnh hưởng của Phong Mang Sơ Hiện, Vương Bát vẫn lộ ra ánh mắt như gặp thiếu năng để nhìn Từ Hiến, nhếch môi mà rằng:

“Trước khi hỏa táng? Tức là mua quan tài để thiếu cùng? Thừa công tử, chuyện cười của của người không vui tí nào. Nếu mục đích người đến đây không phải là lấy Vương Bát này ra làm trò tiêu khiển, chúng ta vẫn nên tiếp tục nói chuyện làm ăn đi thôi, mười ba chiếc...”

Từ Hiến thấy trong mắt y đã có chút lửa giận, không còn cách nào hơn là lấy【Trọng Đạo Xích】ra để “trấn an” tinh thần Vương Bát, đồng thời lớn giọng ngắt lời y:

“Ông chủ Vương chớ vội, tại hạ đến đây đương nhiên là muốn mua quan tài. Chỉ là thấy khốn cảnh của quý tiệm, cho nên muốn giúp người tìm cách giải nguy mà thôi, ít nhất cũng nên nghe tại hạ nói rõ đầu đuôi rồi hẵng phản ứng, ông chủ Vương thấy thế nào?”

Nói đoạn còn lấy ra một đĩnh vàng đưa tới trước mặt Vương Bát, bảo với y rằng đây chính là tiền đặt cọc quan tài.

Nhưng họ Vương làm sao dám nhận, thấy Từ Hiên như làm ảo thuật rút ra một cây thước dài từ trong tay áo, y đã biết hẳn không phải hạng người đơn giản.

Hơn nữa chịu ảnh hưởng bởi khí chất uy nghiêm trên người Từ Hiên do Phong Mang Sơ Hiên và [Trọng Đạo Xích] mang lại, mặc dù cảm thấy hắn đang buông lời xàm xí, Vương Bát vẫn chấp nhận tiếp tục nghe hắn nói nhảm.

Gặp họ Vương đã chịu vào khuôn phép, Từ Hiên vỗ nhẹ [Trọng Đạo Xích] vào lòng bàn tay, ung dung hỏi một câu: “Ông chủ Vương, lẽ nào người không cảm thấy... hòa táng người đã mất mà không dùng quan tài là rất thiếu tôn trọng, là đại bất kính hay sao?”

Cảm xúc chán chường hiện rõ trên mặt, Vương Bát chẳng thêm suy nghĩ gì, trực tiếp đáp lại: “Không hề cảm thấy.”

Y bây giờ chỉ mong Từ Hiên mau mau chấm dứt câu chuyện nhảm nhí của hắn rồi đi ngay cho nhờ, không cần mua quan tài cũng được, miễn là đừng ở lại đây làm phiền mình nữa.

Nhưng rõ là Vương Bát chẳng thể nào được như nguyện, bởi Từ Hiên lại hỏi tiếp một câu: “Vậy có phải trực tiếp chôn người chết xuống đất, không cần quan tài cũng không sao cả đúng không?”

“Đương nhiên cũng... Như vậy sao được!? Đấy chính là khinh nhờn người đã chết, là đại bất kính. Nếu không phải rơi vào cảnh bất đắc dĩ, ai lại dám làm như thế.”

Thấy họ Vương chịu lấy chút cảm xúc ra phản ứng, Từ Hiên gật đầu một cái, tiếp tục đặt vấn đề:

“Thế thì không đúng rồi. Cùng là nghi thức đưa tiễn người chết, vậy mà tại sao nhập hỏa không dùng quan tài là không bất kính, mà nhập thổ không dùng quan tài lại là bất kính? Quan tài là loại đồ vật người chết nào dùng đến, thế mà người được địa táng thì có mà người bị hỏa táng lại không, há chẳng phải thiên vị lắm ư?”

“Cái này...”

“Thì thế hỏa táng cứ thế bị trực tiếp đưa vào lò lửa, ông chủ Vương thử nghĩ mà xem, này so với dê, bò, heo, gà bị đưa vào lò nướng khác nhau chỗ nào? Vậy mà không phải đại bất kính ư?”

“...” Há mồm ngơ ngác, Vương Bát bị câu hỏi này của Từ Hiên làm cho ú ớ, trong đầu như có một tia chớp xẹt qua, tâm can chấn động.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy...” Lắm bà lắm bầm, từ bàng hoàng cho đến mừng rỡ như điên, Vương Bát kinh doanh đã nhiều năm, tuy không phải đại tài buôn bán gì nhưng cũng nhìn ra cơ hội để cứu lại tiệm quan tài.

Thế là quên bống đi việc trước đó còn coi Từ Hiên là kẻ nói xàm nói nhảm, y lập tức chạy đến ngôi quỳ bên Thiên Cơ Xa, hai tay nắm chặt lấy gấu quần của hắn, giọng điệu khẩn thiết:

“Là Vương Bát vô tri ngu xuẩn, thế mà không thấy được công tử đại trí. Trước đó công tử nhắc đến quan tài hỏa táng, chán hẳn là ngài cũng biết nên chế tạo thế nào, xin công tử dạy ta, Vương Bát này nguyện lấy một nửa gia sản ra đền đáp!”

Vận chút nội lực, Từ Hiên dễ dàng dùng một tay nâng Vương Bát đứng dậy, sau đó mới lắc đầu đáp lại: “Quan tài hỏa táng nào có khác mấy địa táng, ông chủ Vương nên làm thế nào thì vẫn cứ làm thế ấy, chỉ là đừng sơn chống cháy, chống ẩm là được. Vật liệu sử dụng đóng quan tài, nếu có thể thì nên chọn loại gỗ nào bất lửa nhất, bên trong lại bỏ thêm một số chất dễ cháy là được.”

Họ Vương nghe xong liền ghi nhớ thật kỹ trong đầu, sau đó lại khom người kính cẩn hỏi rằng: “Vậy ta nên để giá cả thế nào thưa công tử? Nếu là dùng để hỏa táng, hẳn là không thể quá cao, trang trí gì đó cũng đều phải lược bớt...”

Nghe Vương Bát lảm nhảm tính toán, Từ Hiên lập tức buông lời phủ định: “Giá đương nhiên không thể cao như quan tài địa táng, nhưng cũng không thể quá thấp, cần trang trí thì vẫn nên trang trí, cứ để giá xứng đáng với công sức người bỏ ra là được.”

Vương Bát lại lộ vẻ mặt như bị làm khó, ấp a ấp úng: “Nhưng dù gì chẳng được bao lâu cũng đốt mất, nếu để giá quá cao... liệu... người ta sẽ chịu chi... sao?”

Từ Hiên không đáp, hai mắt khép hờ, bộ dạng cao thâm mặt trầm, thân nhiên hỏi lại một câu: “Ông chủ Vương, ngoại trừ sinh mệnh ra, theo người thấy thì đối với một người, thứ gì là quan trọng nhất?”

Không phải tiền tài, không phải tự do, không phải quyền lực, cũng không phải hạnh phúc, có lẽ câu trả lời của Vương Bát sẽ nghe có vẻ không hợp lý lắm với phần đông người hiện đại, nhưng đối với người của thế giới này, hỏi một vạn người thì sẽ có chín nghìn chín trăm chín mươi chín người trả lời giống y.

“Đó là mặt mũi.” Vương Bát lễ thắng khí hùng nói ra bốn chữ này. Y không chịu bán đi cửa tiệm dù việc làm ăn thâm đậm, còn chẳng phải vì sợ không có mặt mũi đối diện liệt tổ liệt tông hay sao.

Vừa dứt lời, nhìn thấy nụ cười nhạt trên mặt Từ Hiên, ánh mắt Vương Bát sáng lên, hình như đã tự trả lời được cho câu hỏi của mình.

“Đúng vậy ha, người sống ở đời để ý nhất là mặt mũi. Dù cho là bỏ vào lò thiêu hay chôn xuống đất, dùng quan tài cang đất giá thì cũng càng thêm thể

điện, chỉ cần cảm thấy có thể nở mày nở mặt, ngân lượng cũng chỉ là một con số.”

Họ Vương tự mình hiểu ra, mặt đầy cảm kích, chấp tay vái lạy Từ Hiền, âm thanh chân thành, tràn trề kính phục: “Công tử và ta không thân chẳng quen, thế mà lại chịu chi điểm cho họ Vương này diệu kế thoát nguy, ân như tái tạo, chờ ta khôi phục lại vinh quang ngày xưa, tất dốc hết sức lực để báo đáp cho ngài.”

Từ Hiền khoát tay một cái, ung dung nói rằng: “Chuyện chẳng đáng chi, ông chủ Vương không cần để tâm, nếu thật muốn báo ân cho tại hạ, vậy không cần kim son ngân hải, chỉ cần tích cực hành thiện là được.”

Đoạn lại dặn dò: “Phải rồi, nói đến trang trí, sau này trên quan tài tốt nhất nên trạm trổ hình tượng của Hóa Thần, như vậy tín đồ Hóa Thần Giáo hẳn sẽ càng thêm nguyện ý mua áo quan từ tiệm của ngài. Còn nữa, nếu có người tới mua quan tài hóa táng mà ngài không đủ thành phẩm, vậy cũng có thể đem những quan tài sẵn có trong tiệm bán ra, chỉ cần cải tạo sao cho dễ cháy là được.”

Vương Bát nghe xong, vội vàng gật đầu vâng dạ, biểu thị sẽ nhất nhất làm theo lời khuyên của hắn, còn thế sẽ cố gắng hành thiện tích đức, không phụ ân đức của Từ Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Tác phẩm đầu tay của dị khách

Cuối giờ Thìn, đầu giờ Tỵ, Từ Hiền và Lý Tự Thành rời khỏi tiệm quan tài, bỏ lại Vương Bát dõi theo ở sau lưng, y chính là kẻ đã cung kính đưa tiễn hai người đến tận cửa.

Thi thể đoàn người Cổ gia lúc này đã yên nghỉ trong từng chiếc quan tài nơi không gian trừ vật của Từ Hiền, kiểu dáng đương nhiên không thể nào giống nhau như đúc, bởi tuy ế ẩm nhưng trữ hàng của Vương Bát cũng không nhiều tới mức có mười ba cái áo quan giống hệt nhau, cuối cùng phải dùng một số cái có giá trị tương đồng để bù đắp.

Vương Bát vốn dĩ không muốn lấy tiền, nhưng Từ Hiền lại bảo rằng chuyện gì phải ra chuyện đó, mua mười tặng một, mua hai chiết khấu ba thành, cứ theo như vậy mà tính, có điều họ Vương cũng không chịu.

Cuối cùng sau một phen cò kè mặc cả, mỗi bên nhường một bước, Vương Bát chỉ đành phải tính nửa giá cho Từ Hiền, thần sắc của y lúc ấy có phần khá là âm ức khi bị ép nhận bạc từ hắn.

Phải mặc cả để được trả tiền cho người ta, Từ Hiền ngoại trừ im lặng cũng chỉ còn câm nín, không biết phải nói gì hơn.

Thiên Cơ Xa chậm rãi lăn bánh, thầy trò nhà hắn bắt đầu lên đường tiến về Duyệt Lai Khách Sạn.

Vậy mới biết, còn chưa vào ở mà Từ Hiền đã dám nói với Trương đội trưởng rằng có thể tới khách sạn tìm hắn, tựa hồ tiên đoán được rằng khách sạn vẫn còn phòng chờ mình vào ở.

Thực ra không phải vậy, Từ Hiền nào có tài diễn toán thiên cơ, hắn chỉ là lợi dụng chút tiện lợi của Bạch Viên Lệnh mà thôi, bởi vì Duyệt Lai Khách Sạn chính là sản nghiệp của Võ Lâm Minh, chi nhánh trải khắp Trung Nguyên.

So với nó, Hồng Phúc Lâu chỉ là phường tép riu.

Theo Từ Hiền được biết thì ngoại trừ phòng trọ cho nhân sĩ thông thường vào ở, Duyệt Lai Khách Sạn luôn luôn giữ lại một số gian trống, phòng khi có thành viên Võ Lâm Minh ghé qua dừng chân, nếu không phải dịp đặc biệt gì thì khó mà đầy phòng cho được.

Mặc dù còn rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng tạm thời Từ Hiền cho rằng tìm chỗ dừng chân trước mới là thượng sách, bởi trước khi ghé đến chi nhánh Giang Hồ Nhật Báo tại thành này, hắn cần sáng tác một phần đoản thiên đề nhờ Bao Ngạo Thiên đăng báo.

Bốn cũ soạn lại, tựa như lúc Từ Hiền lấy Bạch Xà Truyện vực dậy Bảo An Đường của Hứa Tuyên, lần này hắn cũng định dùng một thiên truyện ngắn để giúp tiệm quan tài Vương thị khởi sắc.

Kỳ thật dựa vào khái niệm quan tài hóa táng mà hắn mách cho Vương Bát khi nãy, chỉ cần thao tác đủ tốt thì việc làm ăn của tiệm quan tài chắc chắn sẽ không có vấn đề, thời hạn của nhiệm vụ lại dài tới một tháng, dẫu có biến cố gì thì Từ Hiền cũng có thể can thiệp kịp lúc.

Nhưng hôm nay đã là nửa cuối tháng ba, nếu chỉ vì nhiệm vụ này mà nán lại Hồng Lộ Thành một tháng, vậy trừ khi mọc cánh mà bay, bằng không thì Từ Hiền chẳng có cách nào kịp tới Nam Càn tham gia Văn Tiêu Kiếm Hội.

Cho nên để rút ngắn thời gian hoàn thành nhiệm vụ, hắn buộc phải dùng tới sát chiêu của mình là viết tiểu thuyết đăng báo.

Truyền thông chính là một món thần khí, dựa vào lực ảnh hưởng của Thiên Hạ Kỳ Văn, Từ Hiền tin rằng chỉ cần không đến bảy ngày là Vương Bát có thể bán hơn mười cái quan tài, giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ một cách mỹ mãn.

Đường cái trong thành thị đi sườn chân hơn quan đạo ngoài hoang dã, nhưng nó cũng có điểm bất tiện là dòng người chen chúc, không thể tùy ý phóng nhanh như chỗ vắng người, cho nên hơn hai khắc đồng hồ sau, sư đồ Từ Hiền mới tới được Duyệt Lai Khách Sạn.

Phong cách cổ điển mà không cũ kỹ, to lớn mà chẳng phô trương, giản dị mà lại sạch sẽ, nhìn gian khách điểm năm tầng trước mặt, Từ Hiền gật đầu một cái tỏ vẻ hài lòng, sau đó dưới sự dẫn đường của tên tiểu nhị tháo vát mà tiến vào cửa lớn, theo chân hắn đi đến chỗ chuông quây.

Ánh mắt lướt qua, phát hiện chuông quây có tu vi Hậu Thiên tầng tám, Từ Hiền cũng không nói gì nhiều, trực tiếp lấy Bạch Viên Lệnh ra cho y xem, lập tức được y đối đãi như thượng khách.

Chừng nửa nén nhang sau, Từ Hiền đã an tọa trong một căn phòng xinh xắn, không gian tuy chẳng quá lớn nhưng lại đầy đủ tiện nghi, giường ngủ, chỗ tiếp khách, bàn đọc sách, văn phòng tủ bảo đủ cả, so với phòng trọ của Đoàn Nghĩa Lâu lẫn Hồng Phúc Lâu đều tốt hơn rất nhiều.

Tất nhiên, Võ Lâm Minh có lớn cỡ nào thì cũng sợ miệng ăn núi lở, vậy nên bạc ở trọ là không thể thiếu, nhưng Từ Hiền cũng được một phần ưu đãi, đó là hắn chỉ cần trả tiền như ở phòng thường.

‘Nếu là đệ tử Nga My ở đây, hẳn là trực tiếp miễn phí, dù sao cũng thuộc lục đại phái.’ Từ Hiền thầm đoán, nhưng chẳng hề có ý nghĩ ganh ghét gì.

Ngồi trước bàn đọc sách,【Thông Linh Chỉ Tập】nằm bên tay trái,【Truyền Đạo Bút】ngay bên tay phải, một cuộn giấy trắng trải ra trước mặt, Từ Hiền tay nâng cán bút, ngẫm nghĩ một hồi sau đó liền hạ bút thành văn, hắc bạch giao thoa, mực rơi trên nền trắng.

Vì là tiểu thuyết, để cho dễ đọc, Từ Hiền cũng không bày trò long phi phượng vũ, thay vào đó thì nét chữ của hắn thẳng như thân trúc, mảnh như chân hạc, đậm nhạt hài hòa, khiến người ta có thể dễ dàng đọc được.

Đoạn thiên mà hắn đang viết có nội dung đại khái như sau:

“...thánh nhân thượng cổ, tạo hóa ban cho tâm, vạn vật dựng nên hình, sinh ra trong thiên địa thì chết đi cũng trả về thiên địa. Vậy nên, lấy đất làm quách, lấy trời làm quan, trên thì có điều quạ mổ, dưới thì cho giò bọ ăn, thân xác máu thịt trả lại cho đất mẹ, tâm linh thánh khiết quay về với trời cha, hồn quy Thiên giới...”

“Thánh nhân chết đi, lấy thiên địa làm quan tài thì được trở về Thiên giới. Phàm nhân chết đi, nếu dám học theo tất trở thành linh hồn vất vưởng, lang thang khắp nơi, vĩnh viễn không được siêu sinh, thậm chí biến hóa ác linh, hại người hại mình...”

“Cuối thời kỳ thượng cổ, ở đạo môn thánh địa Hằng Nhạc Sơn có vị đạo quân họ Vương tên Lâm, tự Thiết Trụ, tu đạo tám trăm năm, đạo pháp đại viên mãn, một thân thần thông biến hóa khôn lường, có thể khiến đêm tàn trời sáng, thương hải tang điền...”

“Một ngày nọ, phúc chí tâm linh, Vương đạo quân nằm mộng biết được thiên địa có họa kiếp, quyết định rời núi tìm hiểu thực hư, mới hay cứu châu đại địa gặp cảnh ác linh hoành hành, đủ loại hung linh ác quỷ như ma da, ma vú dài, quỷ lưỡi dài, quỷ thất cổ, quỷ áo đỏ v.v... làm loạn nhân gian, bách tính lầm than, không ngày yên ổn.”

“Vương Lâm vốn là bán thánh, từ lúc sinh ra đã thông hiểu đạo pháp, ở ẩn trên núi tiếm tu, đối với chuyện sinh tử của phàm nhân không hề hiểu rõ, gặp cảnh bách quỷ dạ hành cũng không biết giải quyết làm sao cho tận gốc, chỉ đành chu du cứu châu, vừa giải cứu người khổ nạn gặp được trên đường, vừa thu thập tri thức để hiểu rõ nhân gian.”

“Chín tháng mười ngày, hành tẩu Trung Nguyên, Vương Lâm đi từ cực Bắc đến cực Nam, nghiên cứu nhân tình thế thái, mất thêm bảy bảy bốn mươi chín ngày để lĩnh ngộ một loại thần thông diễn toán thiên cơ, cuối cùng tính ra được nguyên nhân sâu xa vì sao linh hồn của người chết lại hóa thành ác linh.”

“Thì ra, bởi vì thánh nhân là do thiên địa sinh thành, vậy nên khi chết đi lấy thiên địa làm quan tài sẽ được bảo hộ trở về Thiên giới. Phàm nhân khi chết đi lại cần đi xuống âm gian, hơn nữa bọn họ là do phụ mẫu sinh ra, không phải thiên địa, vậy nên không được thiên địa che chở trên Hoàng Tuyền lộ, hoặc không tìm thấy đường tới âm gian, hoặc bị âm khí xâm nhiễm, hóa thành ác linh.”

“Biết được nguyên do, Vương Lâm thần thức, nhiều đêm trần trọc, suy tư đủ đường, tìm cách giải quyết. Mãi đến Nguyên Đán, Vương đạo quân bắt gặp một cặp mẹ con chuột túi du xuân, trong đầu chợt nảy ra sáng ý.”

“Thánh nhân lấy thiên địa làm thân nhân, cho nên dùng thiên địa làm áo quan, bình an trở về Thiên giới. Phàm nhân thì có huynh đệ, phụ mẫu, con cháu, vậy có phải chỉ cần nhờ thân nhân chế tạo quan tài bao bọc, là có thể thuận lợi vượt qua Hoàng Tuyền lộ?”

“Cảm thấy khả thi, Vương đạo quân tìm đến một nhà làm mộc họ Vương vừa có người mất không lâu, bắt đầu hỗ trợ họ chế tạo chiếc quan tài thứ nhất trong thiên địa. Vương Lâm chọn vật liệu chế tạo quan tài, trong Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Thủy, Hỏa tất nhiên lập tức bị loại trừ ra ngoài.”

“Kim thì quá sắc bén, người lúc sống còn dễ bị guơm giáo làm tổn thương, huống hồ nay đã chết, cho nên cũng loại ra. Thổ thì quá nặng nề, người nếu giữ được thân thể máu thịt còn có cơ hội nâng đá đỡ tường, nay hồn lìa khỏi xác, làm sao chịu nổi, vậy nên cũng bị loại đi, cuối cùng chỉ có Mộc là thích hợp nhất.”

“Chọn xong vật liệu, Vương đạo quân bèn lệnh cho con cháu Vương thị chế tạo quan tài. Sau một ngày một đêm, chiếc quan tài đầu tiên trong thiên địa

thành hình, nhà họ Vương để xác người đã mất vào trong, đóng chặt nắp quan, mang đi hỏa táng.”

“Chẳng cần điều quái mỗ, giới bọ ăn, có hỏa thể hỗ trợ, thân xác của người đã mất nhanh chóng phân hủy, chỉ để lại tro cốt cho con cháu làm tưởng niệm. Về phần linh hồn, trên đường về âm gian có quan tài làm phương tiện, được tinh thần rọi sáng, tất nhiên không sợ lạc đường. Ngũ Hành Mộc sinh Hỏa, vậy nên thể lửa có thể duy trì thật lâu, thiếu rui âm khí, vậy nên cũng không sợ hóa thành ác linh.”

“Tìm ra cách hóa giải họa kiếp, Vương đạo quân mừng rỡ vô cùng. Nhưng y cũng biết không phải ai cũng hiểu nghề mộc, có thể tự tay chế tạo quan tài cho thân nhân, vậy nên mất thêm chín chín tám mươi một ngày bế quan suy nghĩ, cuối cùng tham ngộ ra được phương pháp dùng các lễ nghi cúng kiếng làm ma chay, bù đắp cho việc sử dụng quan tài không phải do thân nhân chế tạo...”

Dựa vào cốt truyện trên đây, lại thêm các tình tiết Vương Lâm đầu yêu trừ quỷ, toàn bộ đoán thiên hết thấy bốn ngàn chín trăm từ, Từ Hiền bỏ ra chưa tới một canh giờ để hoàn thành.

Giờ chỉ cần lấy nghề【Tiểu Thuyết Gia】chuyển hóa bản thảo thành sách, sau đó đến Giang Hồ Nhật Báo liên lạc Bao Ngạo Thiên để yêu cầu đăng bài là hẳn có thể ngồi yên chờ thành quả.

Ý nghĩ rõ ràng, Từ Hiền liền đưa tay chạm tới xấp bản thảo mỏng tanh trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Lần đầu gặp mặt tam thúc công

Kết thúc quá trình sáng tác bằng việc dùng hình vẽ bốn tên hắc y nhân khiêng quan tài làm trang bìa, chỉ với một cú chạm nhẹ, xấp bản thảo trước mặt Từ Hiền lập tức hóa thành một quyển sách nhỏ.

Dù sao cũng chưa đến năm ngàn từ, vậy nên kích cỡ khiêm tốn cũng là điều được dự đoán từ trước.

Chỉ có một chuyện mà Từ Hiền không ngờ là...

[Nghề văn hoá【Tiểu Thuyết Gia】thăng lên cấp 10]

[Phẩm chất【Truyền Linh Ấn】tăng đến Hi Hữu]

Từ Hiền quả thật chẳng thể ngờ được, phần đoán thiên gọi “Vương Đạo Quân Tạo Quan Tài” này lại có thể để nghề【Tiểu Thuyết Gia】của mình thăng cấp, đồng thời cũng giúp hẳn xác nhận suy đoán trước đó của bản thân là đúng.

Không giống như nghề【Hiệp Giả】cần cấp độ mười lăm, các loại nghề phụ chỉ cần đạt tới cấp độ mười là có thể khiến Kỳ Vật tương quan tăng cao phẩm chất.

Chỉ trong nhất niệm,【Truyền Linh Ấn】đã xuất hiện nơi tay, ngoại trừ cho Từ Hiền cảm giác càng thêm huyền ảo ra, về ngoài của chiếc tiểu ấn này hoàn toàn không có thay đổi gì.

Vuốt nhẹ lên bề mặt băng lạnh của tiểu ấn, hẳn chợt nghĩ thầm: ‘Tinh năng lại càng thêm lợi hại, đáng tiếc, ta bây giờ hoàn toàn không dám dùng tới. Hẳn là chờ đột phá Tiên Thiên cảnh rồi mới tính đến việc sử dụng hay không.’

Sau đó liền thu【Truyền Linh Ấn】vào không gian trữ vật.

Từ Hiền nhìn đến quyển tiểu thuyết đầu tay đúng nghĩa của mình, trong lòng sinh ra một chút suy đoán: ‘Là bởi vì độ thông thạo nghề đã tới gần ngưỡng thăng cấp mà thăng cấp, hay là bởi vì đây là tác phẩm do ta một thân một mình sáng tác nên có ưu đãi đặc biệt, hoặc là cả hai?’

Dù là thế nào đi nữa, Từ Hiền cũng không có ý định tập trung quá nhiều tinh lực vào tiểu thuyết, bởi hẳn nhận ra là bản thân hoàn toàn chẳng có thiên phú sáng tác, nếu không phải có nghề【Tiểu Thuyết Gia】cấp chín làm chỗ dựa, so với Tam Quốc Diễn Nghĩa, Bạch Xà Truyện, v.v... thứ hẳn viết ra chính là rầm chó không kêu, chẳng đáng mấy đồng.

‘Từ khi gặp dịp thì chơi, còn lúc bình thường, ta vẫn nên an phận làm một chiếc máy đánh chữ là được.’ Tự mình hiểu lấy, Từ Hiền thu dọn văn phòng tứ bảo cùng quyển tân tác, sau đó gọi Lý Tự Thành cùng đi xuống lầu.

Lúc này đã là đầu giờ Ngọ, sau khi nhờ chương quỹ của Duyệt Lai Khách Sạn chỉ đường đến chi nhánh Giang Hồ Nhật Báo tại thành này, hai thầy trò nhà hẳn bắt đầu lên đường.

Ánh mặt trời chói chang, thời tiết này rõ là thích hợp để tu hành【Trục Nhật Thần Bộ】, nhưng khổ nỗi trong thành đông đúc, sư đồ Từ Hiền nếu dám tăng tốc chạy nhanh, sợ là chẳng mấy chốc liền được mời tới Huyền Kiếm Phủ uống trà.

Phải, là Huyện Kiểm Phủ chứ không phải nha môn, bởi lẽ ở Hồng Lộ Thành chỉ có mỗi Huyện Kiểm Phủ là cơ quan triều đình, ngoài ra còn có một phủ thành chủ cũng miễn cưỡng tính là thuộc về triều đình, nhưng không có phẩm trật, quyền lực chẳng có bao nhiêu.

Địa vị của thành chủ đại khái chỉ tương đương với Huyện Kiểm Đội Trưởng, thậm chí còn thua nửa bậc.

Dù là như vậy, Hồng Lộ Thành cũng không thể thiếu được thành chủ, bởi Huyện Kiểm Phủ chỉ có nghĩa vụ giải quyết các vấn đề liên quan đến giang hồ võ lâm, còn về các thứ như duy trì trật tự trong thành, giải quyết tranh chấp dân sự, tuyên bố chính lệnh quốc gia, quản lý hộ khẩu, v.v... đều do phủ thành chủ đảm nhiệm.

Nghe thì có vẻ quyền lực rất nhiều, nhưng kỳ thật so với “quan tét riu thất phẩm” như tri huyện thậm chí còn có chỗ không bằng, bởi các quyền khảo hạch thuộc lại, trưng thu thuế má, khảo võ chiêu nạp dân tráng, xây dựng công trình, v.v... đều bị giữ trong tay Tri phủ Điều Hành phủ, xưng là thành chủ, nhưng thật chất lại chỉ là một kẻ làm công mà thôi.

Từ Hiền cũng không lấy làm lạ, bởi theo những gì mà Trương đội trưởng nói cho hắn biết, ngoại trừ Trương An ra thì ở bất kỳ trọng thành nào mà có thiết lập Huyện Kiểm phủ ty, triều đình thường chỉ để Thái Thú hoặc Tri phủ trong vùng phải người đến đảm nhiệm chức thành chủ, chứ không bắt buộc phải thiết lập một bộ máy hành chính tại đó.

Thành chủ có nhiệm vụ là làm nhân vật trung gian giữa Huyện Kiểm Phủ và trưởng quan hành chính địa phương, dù sao nhiệm vụ của Huyện Kiểm Phủ là xử chuyện giang hồ, không liên can đến triều chính, tách bạch như vậy cũng chỉ để tránh hai bên cấu kết làm bậy.

Huyện Kiểm Phủ ở Đông mà phủ thành chủ ở Tây, nhiều đây thôi cũng đủ để thấy địa vị hai bên chênh lệch thế nào.

Lúc đi ngang qua phủ thành chủ, ngoại trừ vẻ ngoài có phần đại khí ra, theo Từ Hiền thấy thì cả phong cách lẫn quy mô của nơi này hoàn toàn không sánh được với Huyện Kiểm phủ ty.

‘Làm khổ sai được đến mức này, có vẻ cũng không có gì để phàn nàn.’ Liếc qua tòa đại phủ một cái liền không để ý đến nữa, Từ Hiền và gã đệ tử to xác nhà mình đi được chừng chín trăm thước rồi rẽ sang một con phố khác, dòng người bắt đầu thưa dần.

Chờ qua thêm bảy trăm thước, sư đồ hai người lại ngoặt vào một con hẻm gọi Ô Yên, hai bên nhà cao san sát che hết ánh nắng, khiến con hẻm này khá là mát mẻ, lại thêm trong hẻm chỉ có Từ Hiền và Lý Tự Thành tiến bước nên bầu không khí hết sức yên tĩnh, so với đường cái ngoài kia tưởng như hai thế giới.

Hẻm giới chưa tới trăm thước, lúc sư đồ Từ Hiền đi tới cuối hẻm, phát hiện đã là ngõ cụt nhưng chi nhánh của Giang Hồ Nhật Báo thì chẳng thấy đâu, nhà cửa hai bên cũng đều đóng chặt, trông không giống như là có người ở, bởi Từ Hiền có đề Lý Tự Thành gọi cửa nhưng hoàn toàn chẳng có ai đáp lại.

Có điều Từ Hiền cũng không cho là chừng quỹ khách sạn Duyệt Lai cần thiết lừa mình, hắn nhìn tới nhìn lui, sau đó lập tức nhận ra một chuyện là bức tường chắn trước mặt có vẻ không được cao như các tòa nhà xung quanh.

Lại mất sắc thấy được một vài dấu chân mờ nhạt in trên tường, Từ Hiền giống như đã đoán ra chi nhánh Giang Hồ Nhật Báo nằm ở đâu.

Thu Thiên Cơ Xa trở vào tay áo, Từ Hiền không cần lấy đà, nhún người một cái liền nhảy vọt lên cao, nhưng【Trục Nhật Thần Bộ】dù sao không phải【Bích Hồ Du Tường Công】, hắn lại chưa đạt tới Tiên Thiên cảnh nên vẫn cần một lần mượn lực mới vượt qua được bức tường này.

Chân trái duỗi ra, lòng bàn chân vừa khóp in vào một dấu gầy trên tường, trọng tâm dồn hết vào mũi chân, Từ Hiền đạp nhẹ một cái liền vọt qua đầu tường, chân chưa chạm đất thì Thiên Cơ Xa đã chui khỏi tay áo, đón hắn ngồi lên.

Lý Tự Thành theo tới ngay sau đó, ngơ ngác nhìn quanh, gã hoàn toàn không cách nào lý giải cách người ta xây dựng chỗ này.

Sau lưng là bức tường bán thân mới nhảy qua, tay trái là tường, tay phải cũng là tường, ngay trước mặt lại là một gian nhà hai tầng cũ kĩ, hai bên cửa một đóng một mở, phía trên có treo một tấm biển lớn đề bốn chữ “Giang Hồ Nhật Báo”.

Cửa chính úp mặt vào tường, không rõ người thiết kế tòa nhà này có phải có oán niệm thâm kín gì với phu nhân của y hay không, hay là có thâm ý sâu xa gì khác, Lý Tự Thành còn chưa kịp nhờ Từ Hiền giải đáp thì đã nghe giọng nói của kẻ thứ ba vang lên:

“Hai vị thiếu hiệp ghé qua, không biết là có sự chi?”

Lông tơ khẽ dựng, gã lập tức theo hướng âm thanh nhìn sang, chỉ thấy một lão đầu mặc áo bào xám giản dị không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cạnh cửa, trông tuổi tác có thể liều mạng với Vương lão trưởng trấn ở quê nhà, lưng còng khom khom, tay chống gậy gỗ, bộ dạng gầy yếu như muốn gấn đất xa trời.

Nhưng Từ Hiền biết vị lão nhân này không hề yếu đuối như dáng vẻ của lão, chẳng cần nói đến tu vi Tiên Thiên đỉnh phong mà hắn mượn thiên nhãn soi ra, chỉ dựa vào những lần thư từ qua lại gần đây với Bao Ngạo Thiên, hắn đã biết được thân phận của lão ghê gớm cỡ nào.

Đệ đệ của Bao thị gia chủ đời trước, thúc thúc của gia chủ đương thời, tam thúc công của Bao thị tứ kiệt và Bao Ngạo Thiên, người có thể khiến vị công tử tính tình tùy hứng kia ngoan ngoãn tự xưng tiểu tử:

Bao Dịch Vũ.

Bao Dịch Vũ có thể xem là một trong số ít những người hiếm hoi còn sống ở đời thuộc thế hệ với gia gia của Bao Ngạo Thiên, bởi so với các huynh đệ tí muội đồng lứa thì lão ra đời muộn gần hai mươi năm, đồng thời cũng là người duy nhất mắc kẹt ở cảnh giới Tiên Thiên.

Cũng vì tư chất có hạn mà Bao Dịch Vũ cảm thấy hổ thẹn với sự tài bồi của gia tộc, vậy nên năm nay hơn bảy mươi tuổi, dù gia tộc đã nhiều lần khuyên nhủ lão trở về Long Đẳng dưỡng lão, thậm chí gia chủ còn đích thân tới hai lần, lão vẫn khăng khăng một mực bám lại Hồng Lộ Thành, giúp gia tộc quản lý sự vụ của chi nhánh nhỏ nơi đây, tựa hồ định thực thi tám chữ “cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi” để mình chí.

Đối với vị tam thúc công mà Bao Ngạo Thiên từng lên báo là lão đầu gân bướng, thiết đầu công đại viên mãn, Từ Hiến không dám có chút thất lễ nào, vội vàng đứng dậy, chấp tay khom người, từ tốn thốt rằng:

“Kê hậu sinh Từ Hiến, bồng hữu của Ngạo Thiên huynh, vô cùng hân hạnh được diện kiến Bao lão!”

Lý Tự Thành thấy tiên sinh nhà mình trình trọng như vậy, cũng vội học theo vái chào, không chút do dự, dù sao gã vẫn luôn rất kính trọng người già, ngoại trừ những kẻ già mà không kính như con cóc ghè từng gặp ở Đoạn Nghĩa Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 254: Vượt qua cửa châu để gọi người

Nói miệng không bằng không chứng, vậy nên khi đang tự giới thiệu, Từ Hiến còn lấy một thứ đồ vật ra khỏi tay áo.

Đó là một chiếc lệnh bài nhỏ làm bằng bạc trắng, mặt trước có một chữ “Bao” do ngũ sắc đá quý khác nhau ghép lại mà thành, mặt sau thì là hai chữ “Ngạo Thiên”, thể hiện danh tự của kẻ đã tặng chiếc lệnh bài này cho Từ Hiến.

Đương nhiên, lệnh bài thì ai cũng có thể làm giả, vậy nên dựa theo hướng dẫn của Bao công tử, Từ Hiến ấn mạnh ngón tay cái vào một điểm nào đó trên lệnh bài, sau đó vận chân khí truyền vào, khiến cho chữ “Bao” bắt đầu sáng lên nhấp nháy, trông khá là lung linh rực rỡ.

Nghe một tiếng “ùm” già nua phát ra từ phía đối diện, Từ Hiến liền thu lệnh bài vào rương chứa đồ, vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Bao Dịch Vũ đứng ngay trước mặt mình, vẻ mặt mừng rỡ giữ chặt lấy tay hắn mà hỏi rằng: “Từ thiếu hiệp, người chính là La Quán Trung đó sao?”

‘Lại tới rồi.’ Thảm than một tiếng, Từ Hiến cũng không cho là Bao Ngạo Thiên tiết lộ gì đó, dựa vào chút trí tuệ của mình, hắn có thể đoán được tại sao Bao Dịch Vũ lại biết bản thân là người viết ra Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Kẻ ngoài cuộc không biết, nhưng người nhà Bao thị lẽ nào lại chẳng rõ La Quán Trung chính là do Bao Ngạo Thiên mời chấp bút cho Thiên Hạ Kỳ Văn hay sao?

Lại dựa vào việc Từ Hiến nắm giữ cái lệnh bài đại biểu cho thân phận hảo hữu của Bao tứ công tử, thật không khó để Bao Dịch Vũ có thể nhìn ra “bộ mặt thật” của hắn.

Nhưng Từ Hiến vẫn giữ vững nguyên tắc của mình, cho nên rất là nghiêm túc lắc đầu đáp rằng: “Bao lão hiểu lầm, Từ Hiến cũng không phải La Quán Trung, kê hậu sinh này chỉ là người thay La tiên sinh kể lại Tam Quốc Diễn Nghĩa mà thôi.”

“Được, được. Bút danh mà, lão đầu này hiểu được.” Bao Dịch Vũ nghe xong chỉ cười xòa, hiển nhiên là không tin lời “ngụy biện” của hắn.

Thậm chí thấy Từ Hiến nói vậy, lão lại càng tin rằng hắn chính là La Quán Trung. Mà một khi Bao Dịch Vũ đã nhận định như thế, thì dù Từ Hiến có là Tô Tàn, Trương Nghi tái thế cũng không cách nào thuyết phục được lão.

“Bao lão...” Từ Hiến còn định nói gì đó, nhưng chưa kịp thành câu đã bị Bao Dịch Vũ ngắt lời:

“Đừng Bao lão, Bao lão xa lạ như vậy. E hèm, nếu người đã là chí giao hảo hữu của tiểu tứ, vậy cứ theo nó gọi lão đầu này một tiếng tam thúc công là được, ta lại báo người tiểu La, cứ như vậy đi nhé.”

Từ Hiến nghe vậy cười khổ: “Vậy thì đúng là vinh hạnh của kê hậu sinh. Nhưng tam thúc công ngài gọi nhầm, ta là tiểu Hiến chứ không phải tiểu La.”

“Lão hù biết rồi, tiểu La.”

“Ây...”

“Tiểu La, người này lại là ai? Lưng hùm vai gấu, nhân cao mã đại, lẽ nào chính là Trương Phi, Trương Dực Đức?” Không thèm để ý đến sự phản kháng yếu ớt của Từ Hiến, Bao Dịch Vũ nhaoang cái đã chạy đến nắm lấy cánh tay của Lý Tự Thành.

Chớ thấy lão già yếu mà coi nhẹ, bị Bao Dịch Vũ giữ lại một tay, Lý Tự Thành vậy mà khí thế của lão vô hình áp đảo, trong lòng chẳng sinh ra được bao nhiêu ý nghĩ kháng cự.

‘Cùng là Tiên Thiên tầng tám, nhưng con cóc ghẻ Hàn Phá kia sợ là không qua được ba mươi hiệp trước vị tam thúc công này.’ Từ Hiền thầm nghĩ, Bao Dịch Vũ có thể xếp hạng thứ ba về chiến lực trong số những cao thủ Tiên Thiên mà hắn biết.

Đứng đầu tất nhiên chính là Hứa phu nhân, hạng hai thì chính là Tiểu Lộc Nữ Hiệp.

“Lão gia gia, ta là Sấm Vương Lý Tự Thành, là đệ tử của tiên sinh, không phải Trương Phi.”

Chẳng cần Từ Hiền lên tiếng, hắn liền nghe được gã đệ tử khai môn nhà mình tự mình đáp lại Bao Dịch Vũ. Hiên nhiên là gã vẫn nhớ kỹ Lý Bất Mặc từng nói ra giang hồ phải xưng danh hiệu lẫn danh tính cho người ta biết, vậy nên rất là thành thật làm theo.

Nghe Lý Tự Thành báo danh hiệu, Từ Hiền còn tưởng rằng Bao Dịch Vũ sẽ không thích, nào ngờ chỉ nghe lão cười ha hả bảo rằng:

“Ha ha, Sấm Vương sao? Thật là một danh hào vang dội. Lão gia gia nói cho ngươi biết, ta mấy chục năm trước có mấy danh xưng còn vang dội hơn ngươi, Cửu Thiên Thần Long a, Càn Khôn Chúa Tể a, Hiệp Khách Chí Tôn a, nghĩ lại cũng thật hoài niệm.”

Nói xong lại dặt tay gã và Từ Hiền kéo vào trong nhà, trên gương mặt đầy vết nhăn vẫn giữ nguyên nụ cười niềm nở.

Dựa vào thái độ nãy giờ của lão, ai cũng sẽ tưởng rằng Bao Dịch Vũ rất yêu thích Tam Quốc Diễn Nghĩa, và sự thật cũng chính là như vậy.

Nhưng nguyên nhân để lão yêu thích Tam Quốc không phải vì nội dung của nó đặc sắc cỡ nào, mà chỉ bởi vì nó khiến cho Giang Hồ Nhật Báo phát triển.

Giang Hồ Nhật Báo là sản nghiệp của Bao thị, nhật báo phát triển thì cũng đồng nghĩa với việc Bao thị phát triển. Đối với một kẻ vô cùng yêu mến gia tộc của mình như Bao Dịch Vũ, việc lão có thái độ tốt như vậy với sư đồ Từ Hiền cũng là điều dễ hiểu.

Từ Hiền không rõ điều đó, chỉ coi vị tam thúc công này là một người hâm mộ nhiệt thành của Tam Quốc.

Theo lão bước vào trong gian nhà nhỏ, Từ Hiền vốn tưởng nó cũng sẽ giống Huyền Kiếm phủ ty, trong ngoài bất nhất, nhưng chân tướng lại khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Ngoài nhỏ thì trong cũng nhỏ, ngoài cũ thì trong cũng cũ, tường gạch bình thường, sàn nhà phổ thông, thậm chí rề tiền, đồ gỗ bình dân, các loại đồ vật trang trí như bình gốm, tranh chữ cũng có, nhưng dựa vào nhãn lực của mình, Từ Hiền có thể nhìn ra chúng đều là hàng vỉa hè, chớ nói đồ cổ, dù là tác phẩm của danh gia cũng không tính.

Chi nhánh Giang Hồ Nhật Báo này tựa như một ngôi nhà của thường dân, không nghèo khổ cũng chẳng giàu có, bình bình đạm đạm, phổ phổ thông thông.

Chỉ có thể nói, tình yêu gia tộc của Bao Dịch Vũ quả thật to lớn, mặc dù thân phận trưởng bối cộng thêm chức quản sự chi nhánh đầy béo bở có thể mang tới cho lão một số tài phú to lớn, Bao Dịch Vũ chỉ giữ lại một phần nhỏ sao cho đủ ăn đủ mặc là được, còn phần lớn đều trả lại Long Đằng quận để góp công bồi dưỡng con em Bao thị.

Theo lão nói thì đó chính là bản thân tư chất ngu độn, hường dụng nhiều tài nguyên như vậy để làm gì, chẳng bằng dùng để kiến thiết gia tộc có phải là tốt hơn hay không?

Cách nói này của Bao Dịch Vũ chẳng khác gì một cú tát thẳng mặt Bao Ngạo Thiên, nhưng Bao tứ công tử của chúng ta tâm chí kiên nghị cỡ nào, sao lại vì đó dao động cho được, nên ăn cứ ăn, nên xài cứ xài, vung tay quá trán vẫn cứ là chuyện cơm bữa.

Nếu không vì biết y thuở nhỏ gặp chuyện bất hạnh, lại thêm công lập ra chuyên mục Thiên Hạ Kỳ Văn có cống hiến to lớn cho Bao thị, e rằng vị tam thúc công đức cao vọng trọng này đã lao đến bên cạnh Bao Ngạo Thiên để răn dạy mỗi ngày.

Tạm gác lại vấn đề chi tiêu của Bao công tử, lúc này đây, chủ khách đều đã an tọa, sau khi cùng Từ Hiền nhấp xong một ngụm trà giá rẻ, Bao Dịch Vũ mới hiên lành hỏi rằng:

“Tiểu La, hôm nay ngươi ghé lại chỗ này, có phải là gặp chuyện gì khó giải quyết? Không cần ngại, cứ việc nói ra, tam thúc công nhất định giúp ngươi làm chủ.”

Chẳng hỏi Từ Hiền đến từ đâu, cũng không hỏi vì sao hắn lại xuất hiện tại Hồng Lộ thành, lão chẳng hề vòng vo tam quốc, trực tiếp vô thẳng vấn đề.

Đối với việc để Bao Dịch Vũ đối giọng xưng hô, Từ Hiền biểu thị bó tay bất lực, chỉ có thể làm như không thấy, từ tốn đáp lại:

“Không giấu gì tam thúc công, tiểu Hiền hôm nay đến đây đương nhiên có chuyện muốn nhờ, nhưng đó cũng không phải phiền phức gì khó giải. Hậu sinh chỉ là muốn mượn dùng Cửu Châu Đại Lát Bá để liên lạc với Ngạo Thiên huynh mà thôi, không biết có được hay chăng?”

Chi nhánh của Giang Hồ Nhật Báo trải khắp cửu châu, nhưng có hơn chín thành chi nhánh đều không được sở hữu【Cửu Châu Đại Lát Bá】, nhưng vừa hay Giang Hồ Nhật Báo tại Hồng Lộ thành lại có, dù sao người quản sự nơi đây chính là Bao Dịch Vũ.

Cũng như【Truyền Ngôn Lạ Bá】có tác dụng truyền âm, công năng của【Cửu Châu Đại Lạ Bá】cũng chẳng khác gì.

Chỉ là thay vì bị giới hạn tám trăm dặm, phạm vi truyền âm xa nhất của【Cửu Châu Đại Lạ Bá】là toàn bộ cửu châu Trung Nguyên. Chỉ cần không đến ngoại vực, dù là ở bất cứ đâu thì món Đạo Khí giá trị liên thành này cũng có thể truyền âm tới.

Đương nhiên, công năng bá đạo như vậy cũng đi kèm với việc phí tổn mỗi lần sử dụng đều rất cao, vậy nên nếu không phải có tin tức gì quá quan trọng cần truyền tải, lúc bình thường sẽ không có ai dùng tới nó.

Cho rằng Từ Hiên chính là La Quán Trung, Bao Dịch Vũ đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của hắn, dù sao một lần sử dụng Đại Lạ Bá chẳng đáng là gì so với đóng góp của hắn cho Bao thị.

Chỉ là ôm tâm thái nếu có thể tiết kiệm cho gia tộc thì tiết kiệm, Bao Dịch Vũ tò mò hỏi rằng: “Tiểu La à, chớ trách lão đầu này nhiều chuyện, người muốn liên lạc với tiểu tử là vì vấn đề gì, có tiện nói ra hay không?”

Từ Hiên nhẹ lắc đầu cười, khẽ đáp: “Cũng không phải chuyện gì khó nói. Việc là như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Từ tiên sinh và căn phòng bí mật

Nghe Từ Hiên nói xong hai vấn đề của hắn, Bao Dịch Vũ liền biết không thể tiết kiệm phí tổn cho【Cửu Châu Đại Lạ Bá】được rồi, bởi vấn đề đầu tiên lão có thể giải quyết được, nhưng vấn đề thứ hai thì nhất định phải liên lạc với Bao Ngạo Thiên.

Vì Bao Ngạo Thiên là người phụ trách tuyệt đối của Thiên Hạ Kỳ Văn, Từ Hiên có tâm tác muốn đăng, vậy tất nhiên không thể không liên lạc với y.

Đối với tác phẩm thứ hai của “tiểu La” sau Tam Quốc, chính bản thân vị tam thúc công này cũng hết sức mong chờ.

Bao tứ công tử mặc dù tính tình quái dị nhưng làm người quả thật rất trọng chữ tín, dù là trưởng bối trong nhà như Bao Dịch Vũ, y cũng không nói cho biết tác giả Tam Quốc Diễn Nghĩa, Bạch Xà Truyện, Liêu Trai là cùng một người, thế nên trong mắt Bao Dịch Vũ thì Từ Hiên chỉ mới có một bộ sách đầu tiên là Tam Quốc mà thôi.

Bao Dịch Vũ không biết, và cũng không bao giờ biết rằng tác phẩm thứ hai mà lão nghĩ thật ra mới đúng là tác phẩm đầu tiên của Từ Hiên.

Tặc lưỡi thành tiếng, ánh mắt lão nhìn hắn tràn đầy thân thiết và yêu thích, than thở mà rằng:

“Ôi chao, tiểu La người không những văn bút hơn người, tài hoa kiệt xuất, đến cả nhân phẩm cũng là cao thượng như vậy, trạch tâm nhân hậu, càng thêm đáng quý. Người yên tâm, muốn báo tin dữ cho nhà họ Cố không cần phiền tới tiểu tử, mấy chuyện như vậy thì lão đầu này chắc chắn giải quyết nhanh hơn nó.”

Từ Hiên không có gì để phản bác, đúng là có một số chuyện thì lão niên sức yếu chắc chắn nhanh hơn thanh niên trai trẻ, muốn chậm hơn cũng không được.

Ví dụ như tốc độ lão hóa, lại ví dụ như... khụ khụ.

Nói tóm lại, Bao Dịch Vũ đồng ý giúp Từ Hiên liên lạc với gia quyến nhà họ Cố, không những khiến Từ Hiên có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ, mà còn tiết kiệm không ít phí tổn sử dụng Đại Lạ Bá, quả thật là cục diện song thắng, nên cả hai đều chẳng có lý do gì để từ chối.

Gật đầu một cái, Từ Hiên chấp tay mà rằng: “Vậy Từ Hiên xin thay mặt Cố gia cảm tạ tam thúc công rồi. Tam thúc công, thời gian không chờ người, hay là bây giờ...”

Từ Hiên để lưng câu nói, nhưng Bao Dịch Vũ biết hắn muốn gì.

Trước phong cách hành sự như sấm vang gió cuốn của hắn, lão rất là tán thành, bởi chính bản thân lão là một người làm nghề truyền thông, đương nhiên coi tốc độ là yếu tố ưu tiên hàng đầu.

Mim cười vói về tán dương, Bao Dịch Vũ cũng không tiếp tục nhiều lời, chỉ điều khiển chiếc Thiên Cơ Xa dưới thân lăn đến gian sau.

Phải, trong lúc đôi bên trò chuyện ban nãy, vị tam thúc công này tỏ ra khá là thích thú với công cụ thay đi bộ của Từ Hiên, thế là hắn cũng thuận nước dong thuyền, lấy một chiếc Thiên Cơ Xa dự phòng trong không gian trữ vật ra làm lễ gặp mặt cho Bao Dịch Vũ.

Đương nhiên, thân là kẻ bề trên, Bao Dịch Vũ cũng hiểu được đạo lý có qua có lại, chỉ nhận mà không cho thì lại kỳ. Hơn nữa đối với kẻ hậu sinh tiểu La

này, dù là về lợi ích mà hấn mang lại cho gia tộc, hay là nhân phẩm, tướng mạo, võ công thì lão đều rất hài lòng, cho nên rất là hào phóng tặng cho hấn món bội sức mình đã đeo bên người hơn bốn mươi năm.

Không phải ngọc bội mà là mộc bội, món trang sức đó là thứ duy nhất đáng giá trên người Bao Dịch Vũ, nếu không phải nó là vật lão từng đạt được trong một lần xông xáo bí cảnh thời trẻ, có giá trị kỷ niệm cao, e rằng trước đó vị tam thúc công này cũng đem ra cống hiến cho gia tộc mất rồi.

Cũng nhờ vậy mà cuối cùng lại làm lợi cho Từ Hiên.

Mặc dù Bao Dịch Vũ nói nó không hề đáng tiền, nhưng dựa vào ánh lục quang mà mình thấy được thông qua thiên nhãn, hấn có thể xác nhận loại gỗ làm nên chiếc mộc bội này có phẩm chất Hi Hữu.

Hơn nữa trùng hợp làm sao nó lại còn là một chủng Đào Mộc biến dị, là loại vật liệu không thể nào thích hợp hơn để chế tác【Đào Mộc Kiếm】.

【Vạn Nguyên Mộc Hạp】vẫn còn thừa một vị trí, chỉ cần hấn hoàn thành nhiệm vụ vực dậy tiệm quan tài Vương thị là có thể bắt tay vào chế tạo ngay.

Tạm thời gác chuyện đó sang một bên, lúc này thì sư đồ Từ Hiên đã theo Bao Dịch Vũ bước vào một căn phòng... lớn, lớn đến kỳ lạ.

Kỳ lạ không phải diện tích của căn phòng này có bao nhiêu rộng rãi, mà chỉ là không tính chiều dọc thì bề ngang của nó cũng đã dài gấp năm lần bề ngang của gian nhà.

Thế mới biết, chi nhánh Giang Hồ Nhật Báo cũng ẩn chứa căn khôn như Huyền Kiếm phủ ty, chỉ là giấu càng sâu mà thôi.

Rộng lớn thì rộng lớn, nhưng đó cũng là điểm đặc biệt duy nhất của căn phòng này, ngoài ra chẳng còn gì khác, so với phòng khách còn đơn sơ gấp bội.

Hàng loạt các giá sách dựng quanh tứ phía, bên trên chất đầy sách báo, ở giữa căn phòng là một chiếc bàn dài với văn phòng tứ bảo.

Bốn gã thanh niên ngồi ở bốn góc bàn, trước mặt mỗi người ngoài giấy bút ra còn có một món đồ nhỏ trông như kèn bầu cùng với một tấm kính bát quái, trông hoàn toàn lạc quẻ với những vật dụng khác trên bàn.

Nhưng nói đến kỳ dị nhất phải là thứ bọn họ đeo trên đầu, một chiếc... tai nghe vừa nhìn đã thấy nặng nề với thiết kế thuần kim loại, phần chụp tai được bọc một lớp da chồn dày cộm, ai cũng có thể tự tưởng tượng được sẽ nóng bức cỡ nào chứ chẳng cần phải đeo.

‘Đây chính là Truyền Ngôn Lát Bá sao? Tấm kính bát quái kia là để định vị?’ Từ Hiên nghĩ thầm, mặc dù đã nghe Bao Ngao Thiên nhắc qua, nhưng đây mới là lần đầu tiên hấn được nhìn thấy công cụ truyền tin đặc lực nhất của giới báo chí.

‘Tin truyền tám trăm dặm, người này truyền người kia, chẳng cần bao nhiêu thời gian là có thể đề tin tức ở Già Châu tới được Lâm Châu. Mặc dù so ra kém mạng vô tuyến rất nhiều, nhưng có thể làm được như vậy cũng không tệ rồi.’

Trong lúc Từ Hiên suy nghĩ lung tung về tiến độ phát triển của khoa học kỹ thuật trong tương lai, bốn gã thanh niên kia đã nhận ra sự hiện diện của Bao Dịch Vũ, có điều họ không hề đứng dậy chào hỏi, vẫn cứ ngồi cặm cụi ghi chép, biên soạn tin tức bản thân nhận được hôm nay, chỉ hô một tiếng “quản sự” rồi tiếp tục tập trung toàn bộ tinh lực vào công việc của mình.

Bao Dịch Vũ cũng không đã động gì tới bốn người, chỉ ra hiệu cho Từ Hiên đi theo lão đến góc phòng hướng mười giờ.

Từ Hiên đương nhiên sẽ không làm chuyện dờ hơi như bắt chuyện với bốn gã thanh niên có tu vi dao động từ Hậu Thiên thất trọng đến thập nhị trọng kia, Lý Tự Thành lại càng không, sư đồ hai người chỉ im lặng theo sau Bao Dịch Vũ mà thôi.

Lúc đi ngang bàn làm việc của bốn người kia, thuận mắt nhìn xuống bản ghi chép của kẻ gần nhất, Từ Hiên liền bất ngờ phát hiện kẻ này thế mà đang viết về Thiên Hồ Hiệp.

Đầu tiên giới thiệu sơ qua một vài chiến tích trước đó của hấn như săn giết Sát Thần Môn đồ tại biên thùy Già Châu, xuất thủ tương cứu Thi Quân tại Đoạn Nghĩa Lâu, sau đó mới tiến vào chính đề, kể rõ chi tiết Thiên Hồ Hiệp vạch trần độc kế của Lang Nha Lão Tổ, lời văn sinh động như tận mắt chứng kiến, theo Từ Hiên đánh giá là có trình độ của nghề【Tiểu Thuyết Gia】cấp năm, cấp sáu.

‘Không lấy chân thân hành sự quả nhiên là chính xác, có chuyện gì cũng do Thiên Hồ gánh chịu, nào liên quan đến Từ Hiên ta đây.’

Trong bụng mừng thầm, đi qua hàng loạt giá sách, Từ Hiên theo Bao Dịch Vũ tiến đến góc phòng, chỗ này ngoại trừ hai kệ sách được đặt vuông góc với nhau thì không còn gì khác, nhưng hấn không hề thắc mắc điều gì, vẫn cứ kiên nhẫn đợi hành động kế tiếp của lão.

Cũng chẳng khó đoán, thấy Bao Dịch Vũ đưa tay sờ soạn một quyển cổ thư trên chiếc kệ bên trái, Từ Hiên nhủ thầm một tiếng ‘quả nhiên như thế’, bình tĩnh chờ đợi mặt thất mở ra.

Nhưng có một sự thật là sau khi Bao lão đầu ấn xuống cơ quan, vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đương lúc Từ Hiên coi là cơ quan mật thất đã báo hỏng, cử động kế tiếp của vị tam thúc công này lập tức khiến hấn được mở rộng tầm mắt.

Chỉ trong nhất niệm, khí thế của Bao Dịch Vũ chợt như căn khôn hoá chuyển, từ một lão già gần đất xa trời biến thành cuồng sư mãnh hổ, hai tay hóa thành vô số tàn ảnh, một hơi ấn liền tám mươi hai quyển sách nằm trên hai chiếc kệ, quyển nào ở gần thì trực tiếp dùng tay ấn xuống, quyển nào ở xa thì

mượn cương khí chạm tới, trình độ khổng chế tinh chuẩn như thần, không làm hư hại bất cứ một quyển nào.

Thiên nhãn lướt qua, Từ Hiền vừa rồi đếm được trên hai chiếc kệ sách này có hết thảy ba trăm sáu mươi lăm quyển, đối ứng với ba trăm sáu mươi lăm ngày trong năm.

Nếu lấy từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, vị trí quyển sách đầu tiên mà Bao Dịch Vũ ấn xuống vừa hay đối ứng với ngày hăm ba tháng ba, tức là hôm nay.

‘Lại thêm tám mươi hai chỗ cơ quan còn lại, nếu trình tự mở khóa lần số cơ quan cần mở đều thay đổi qua từng ngày...’ Chỉ một chỗ chỉ nhánh đã vậy, Từ Hiền không tưởng tượng ra được bảo khố của Bao thị lại còn có cơ quan bảo mật tinh vi cỡ nào.

Rừừmm...

Chờ kệ sách hai bên tách ra, để lộ một gian phòng bí mật, Bao Dịch Vũ liền khôi phục lại bộ dạng già yếu ban đầu, sau đó lăn bánh tiến vào, đồng thời ra hiệu cho sư đồ Từ Hiền theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Đạt được mục đích, tiên sinh duyệt võ

Từ Hiền cứ tưởng mật thất sẽ có gì đó khác biệt, nhưng thực ra so với gian phòng bên ngoài, chỗ này cũng sử dụng nguyệt quang thạch chiếu sáng, cũng có một chiếc bàn làm việc cỡ nhỏ, cũng bày kệ sách, nhưng do không gian chật hẹp nên chỉ có hai kệ, số lượng thư tịch cất chứa cũng không nhiều.

Về lượng không so được với bên ngoài, nhưng về chất thì lại vượt xa, bởi vì thông qua trang bìa của một vài quyển sách trên kệ, Từ Hiền có thể nhận ra tất cả bọn chúng đều là bí tịch võ công.

Bao Dịch Vũ đang loay hoay với một chiếc kính bát quái, thấy Từ Hiền có vẻ hứng thú với mấy quyển bí tịch trên kệ, lão bèn khàn giọng mà rằng: “Tiểu La người nếu cảm thấy hứng thú có thể xem thử, dù sao cũng không phải bí cấp quý giá gì.”

“Vậy tiểu Hiền phải đa tạ tam thúc công rộng rãi rồi!” Nghe lão nói vậy, Từ Hiền cũng không hề khách khí, trực tiếp lấy một quyển đạo pháp gọi là【Cửu U Thần Hóa Đạo】lên xem.

Tên gọi nghe rất vang dội, nhưng thật chất chỉ là một quyển đạo pháp Hạ Thừa Thiên cấp, đến cả võ học nhập đạo cũng không phải, dù là tán nhân giang hồ cũng sẽ có rất nhiều người ghét bỏ, chê bai.

Nhưng Từ Hiền vẫn xem rất nghiêm túc, khoan nói đến chuyện quyển đạo pháp này đã mang tới cho hắn một số ít Võ Đạo Tinh Hoa, lại còn giúp hắn bù đắp một chút thiếu hụt về căn cơ, chỉ riêng việc duyệt đọc nó thôi cũng có thể khiến tiến độ thông thạo đạo pháp của hắn đạt được tăng trưởng.

Mặc dù rất ít, nhưng thịt muối cũng là thịt, với kẻ đề cao tính tiết kiệm như Từ Hiền thì rõ ràng là không thể bỏ qua.

Hơn nữa dựa vào ngộ tính cao siêu, năng lực đọc nhanh như gió, lại thêm trình độ võ đạo không cạn của hắn lúc này, Từ Hiền chỉ mất chưa đến một phần mười khắc là có thể xem xong một quyển bí tịch Hạ Thừa.

Dựa vào tốc độ này, nếu có đủ nhiều võ học loại hình đạo pháp để tham cứu, Từ Hiền tự tin rằng có thể mất chưa tới một ngày khiến【Tam Quốc Diễn Linh Bách Đạo Thức】đạt tới cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh.

Nhưng chuyện đó rõ ràng chỉ là ảo vọng, trừ phi Từ Hiền có thể tiến vào tầng thư các của Võ Lâm Minh, lúc đó đừng nói Lư Hòa Thuần Thanh, dù là Đẳng Phong Tạo Cực, Siêu Phàm Nhập Thánh cũng không phải chuyện xa vời.

Có lẽ một ngày không xa Từ Hiền sẽ được đặt chân vào chốn ấy, nhưng không phải lúc này.

Trở【Cửu U Thần Hóa Đạo】về vị trí cũ, cầm lấy một quyển kiếm pháp Trung Thừa Nhân cấp, hắn liền chú tâm duyệt đọc, không để ý đến gã đệ tử nhà mình đang đứng chờ vợ chẳng biết làm gì.

Lý Tự Thành học võ đã được vài tháng, lại có Từ Hiền một kèm một dạy bảo, đương nhiên cũng có năng lực xem hiểu bí tịch võ công.

Chỉ là Lý Tự Thành vẫn nhớ lời tiên sinh dạy, hoàn cảnh mỗi người mỗi khác, tiên sinh có thể học tập nhưng gã lại không thích hợp.

Đối với gã mà nói, quý tinh bất quý đa, bảo trì chuyên nhất, tập trung tu luyện những môn võ công đã học mới là cách làm đúng đắn nhất, không cần đề ý đến những thứ khác.

Thế nên Lý Tự Thành không làm phiền Từ Hiền đọc sách, chỉ im im đi đến một góc phòng ngồi xuống, mượn【Tọa Vong Kinh】tọa thiền tu luyện Long

Tượng Công, trong chớp mắt đã bắt đầu tiến vào trạng thái vật ngã lưỡng vong, quan tướng Minh Vương pháp tướng

Chừng nửa nén nhang sau đó, Từ Hiền buông quyền bí tịch trong tay xuống, chẳng cần thông báo của hệ thống thì hắn cũng biết【Thái Nhạc Tam Thanh Phong】đã đạt tới trình độ Đăng Đường Nhập Thất, miễn cưỡng có thể đem ra thi triển đối địch.

Trà sách lên kệ, Từ Hiền định lấy tiếp quyền thứ ba thì chợt nghe Bao Dịch Vũ gọi: “Tiểu La, tam thúc công đã giúp ngươi liên hệ được tiểu tứ, mau tới đây.”

Thế là hắn liền gác chuyện nghiên cứu võ học sang một bên, khiến Thiên Cơ Xa lại gần Bao Dịch Vũ, nhận lấy chiếc tai nghe hết sức nặng nề từ lão, đồng thời nghe vị tam thúc công này dặn dò: “Trò chuyện xong nhớ đóng lại ngay, ngươi vẫn chưa quên cách sử dụng chứ?”

Từ Hiền nghiêm túc gật đầu đáp rằng: “Trí nhớ của ta vẫn luôn rất tốt thừa tam thúc công.”

“Vậy thì tốt, lão đầu này tạm lánh một lát, để cho người trẻ tuổi các ngươi có không gian riêng.”

Mặc dù lời này nghe hơi có chút vấn đề, nhưng Từ Hiền biết mỗi một lần hắn hít thở đều là đang đốt tiền, vậy nên cũng không làm chậm trễ thêm, đeo tai nghe lên đầu, ngón tay ấn nhẹ vào phần Dương trên hình vẽ Thái Cực Đồ ở củ tai bên trái, sau đó cảm lấy món đồ trông khá giống kèn bầu để trước miệng mình, nhẹ giọng hô: “Bao huynh?”

“Ai cha Từ tiên sinh, ngươi có phải là biết bốn công tử sắp đột phá Tiên Thiên nên gọi để chúc mừng phải không? Há há, Vân Tiêu Kiếm Hội chứ gì, yên tâm đi, lần này Bao mỗ nhất định tham gia, ngươi mà không giao ra toàn thư Liêu Trai thì đừng trách ta đánh cho ngươi mặt mũi bầm dập!”

Nghe Bao Ngạo Thiên liên thanh uy hiếp, Từ Hiền ấn liền mấy cái vào phần Âm của Thái Cực Đồ ở củ tai bên phải để giảm âm lượng của y, sau đó mới cười đáp:

“Vậy thì phải chúc mừng Bao huynh rồi, nhưng lần này Từ Hiền liên lạc với ngươi quả thật không phải vì chuyện đó. Việc là như vậy, tại hạ hôm nay vừa hoàn thành một phần đoàn thiên, muốn đăng lên Thiên Hạ Kỳ Văn ngày mai, nên định nhờ Bao huynh gửi phi kiểm đến nhận sách, không biết có được hay chăng?”

Bao Ngạo Thiên đương nhiên đáp ứng ngay tấp lự, bởi mỗi một quyển tân tác của Từ Hiền chẳng khác nào một thế giới mới để y có thể du ngoạn, đồng ý còn không kịp chứ sao nỡ chối từ.

Trước đó dùng【Phi Kiểm Truyền Thư】giao lưu còn có điều bất tiện, nay có【Cửu Châu Đại Lát Bá】làm công cụ, Bao Ngạo Thiên biểu thị muốn tán gẫu một trận đã nghiền, bàn luận tiểu thuyết, võ công, đủ thứ mọi chuyện trên đời với Từ Hiền.

Đáng tiếc, y nhất định không thể nào được như nguyện, Từ Hiền vẫn nhớ lời dặn dò trước đó của Bao Dịch Vũ, vậy nên chỉ có thể nói một tiếng cáo lỗi rồi chào tạm biệt Bao tứ công tử, gõ nhẹ hai cái vào phần Âm ở củ tai bên trái để vô hiệu hóa Đại Lát Bá, mặc cho Bao Ngạo Thiên ở đầu bên kia kêu gào “đừng mà, đừng mà.”

‘Bao huynh sắp đột phá Tiên Thiên rồi sao, xem ra ta phải càng thêm nỗ lực mới được.’ Từ Hiền buông tai nghe xuống, lòng thầm tự nhủ.

Người khác không biết, nhưng bản thân hắn sao lại chẳng hay Bao Ngạo Thiên là dùng phương pháp cực hạn đột phá để tiến giai Tiên Thiên? Cho nên một khi y tấn thăng thành công, đúng là có thể đánh cho Từ Hiền mặt mũi bầm dập.

Đương nhiên cũng chỉ là Từ Hiền của bây giờ, chờ đến Đoan Ngọ thì kẻ nào bầm dập còn chưa biết được.

Trên thực tế, dù Từ Hiền không sử dụng【Cửu Châu Đại Lát Bá】thì chừng ba ngày nữa Bao Ngạo Thiên cũng sẽ gửi phi kiểm đến đòi sách, nhưng như đã nói, Từ Hiền không có nhiều thời gian để lãng phí cho nhiệm vụ quan tài nên hắn chỉ có thể làm như vậy.

Có điều Từ Hiền cũng sẽ không vì chuyện riêng của mình mà để Bao gia chịu thiệt, để bù đắp cho phí tổn của lần trò chuyện vượt châu này, hắn quyết định sẽ không lấy một xu nhuận bút nào từ Vương Đạo Quân Tạo Quan Tài.

Chờ nhận được phi kiểm của Bao công tử, hắn sẽ ghi rõ chuyện này ở trong thư gửi cho y.

Bao Dịch Vũ giống như nhận ra tiểu La và tiểu tứ đã kết thúc cuộc đối thoại, cho nên khi Từ Hiền vừa đặt【Cửu Châu Đại Lát Bá】trở về vị trí cũ, lão cũng đã lẩn bánh đi vào, cười chum chim mà rằng:

“Nhanh như vậy đã kết thúc trò chuyện rồi sao, quả thật có tác phong của lão đầu này. Tiểu La a, tam thúc công đã giúp ngươi hỏi thăm tin tức của Cố gia kia, cũng đã cho người liên lạc với họ. Chờ người nhà họ Cố tới Hồng Lộ thành, ta nhất định sẽ phái người báo tin cho ngươi.”

“Khiến tam thúc công nhọc lòng, tiểu Hiền thật áy náy quá.” Từ Hiền nghe xong, lại một lần nữa chấp tay vái tạ Bao Dịch Vũ.

Người sau chỉ lắc đầu cười xòa: “Nào có đáng gì, tiểu La ngươi không cần khách khí.”

Sau đó chợt nháy mắt với hắn một cái, giọng điệu nhí nhảnh: “Nếu thật muốn cảm tạ tam thúc công, hay là ngươi có thể lấy tân tác ra cho lão phu xem thử, thế có được không?”

Nhìn nụ cười hiền hậu của Bao Dịch Vũ, nghĩ đến lão chính là trưởng bối của Bao Ngạo Thiên, lại liếc qua Thiện Ác khí sau đầu lão, Từ Hiền đắn đo

trong chốc lát rồi bèn gật đầu một cái, sau đó lấy quyển đoản thiên ra khỏi tay áo, dùng hai tay đưa về phía lão đồng thời nói rằng:

“Tam thúc công xem xong, xin hãy giúp tiểu Hiền giữ bí mật.”

Mặc dù không biết một quyển tiểu thuyết có thể có bí mật gì, nhưng thấy Từ Hiền nghiêm túc như vậy, Bao Dịch Vũ đương nhiên cũng phải nghiêm túc đáp ứng.

Lão dùng hai tay nhận lấy cuốn sách nhỏ của hắn, sau đó điều khiển Thiên Cơ Xa đến cạnh bàn rồi mới mở ra trang đầu tiên.

Về phần Từ Hiền, thấy Bao Dịch Vũ bắt đầu dở ra, hắn cũng không làm phiền lão, tranh thủ thời gian duyệt đọc bí tịch võ công.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Tiên sinh xuất thành tìm ác nhân

“Tiểu La a, trước khi rời thành nhớ ghé qua thăm tam thúc công lần cuối. Ày, ta cũng già rồi, có khi lần sau ngươi trở lại Hồng Lộ thành thì lão đầu này đã mồ yên mã đẹp.”

“Tam thúc công chớ nói gở, ngài nhất định sống lâu trăm tuổi. Tam thúc công cứ yên tâm đi thôi, nếu có cơ hội, lần sau không chỉ ta mà cả Ngạo Thiên huynh cũng sẽ tới vấn an ngài.”

“Ha ha, có tiểu La ngươi là được rồi. Tiểu tứ tên nhóc quý kia, ôi chào, nghĩ đến thói xa xỉ của tiểu tử ấy, lão phu lại thấy một trận đau đầu!”

“...”

“Ái chà, suýt nữa thì quên Lý tiểu tử. Lần này không kịp chuẩn bị, lần sau đi, lão gia gia nhất định bù lại lễ gặp mặt cho ngươi.”

“Đa tạ lão gia gia, tạm biệt lão gia gia.”

...

Giờ Ngọ đã qua được ba phần tư thời gian, sư đồ Từ Hiền leo tường rời khỏi Giang Hồ Nhật Báo, Thiên Cơ Xa đi trước, Lý Tự Thành hộ tống phía sau, nơi ngõ Ô Yên vẫn chỉ mỗi thầy trò hai người dạo bước.

Này cũng không có gì lạ, bởi sau khi hỏi Bao Dịch Vũ, Từ Hiền mới hay là ngoại trừ hai căn nhà đầu ngõ, toàn bộ bất động sản còn lại trong hẻm Ô Yên đều thuộc quyền sở hữu của Giang Hồ Nhật Báo, tương tự như Huyền Kiếm phủ ty.

Chậm rãi lăn bánh trong con hẻm u tĩnh, Từ Hiền bắt đầu kiểm kê lại thu hoạch của mình sau khi duyệt đọc toàn bộ bí tịch võ công trong mật thất.

Ba môn võ học mới nhất của hắn đều có được một ít tiến bộ, trong đó【Thái Nhạc Tam Thanh Phong】đạt tới trình độ Giá Khinh Tự Thực,【Thất Diệp Phi Hoa】và【Phi Hoa Phi Vụ Lai Khử Vô Hình Kiếm】cũng miễn cưỡng đạt tới Đẳng Đường Nhập Thất.

Dù sao cũng là bí tịch được hệ thống đánh giá Tuyệt Phẩm, có thể thông qua duyệt đọc võ học mà tiến bộ cũng là may mắn lắm rồi, Từ Hiền cũng không dám mong gì hơn.

Chút tiến bộ này có thể giúp hắn đỡ được không ít thời gian khổ tu, nhưng cũng chỉ là lợi ích nhỏ mà thôi. Thu hoạch lớn nhất của Từ Hiền trong chuyến này chính là gom góp được không ít Võ Đạo Tinh Hoa, số lượng nhiều tới nỗi có thể đổi được tám môn võ học phẩm chất Hi Hữu, nếu quy ra Phổ Thông thì lại càng nhiều hơn, ước chừng gần trăm.

Nhưng nói thật, Từ Hiền đối với loại thu hoạch lớn này lại có chút thất vọng, bởi trừ phi là võ học loại hình đặc biệt, như【Đạn Chỉ Thần Thông】có thể thông qua nội lực đạt tới uy lực của võ học Tuyệt Phẩm, Sứ Thi, hoặc là tàn thiên như【Giá Y Thần Công】,【Tứ Hàng Kiếm Điển】, bằng không thì dù có trăm quyển, ngàn quyển bí tịch phẩm chất Hi Hữu đối với hắn cũng là vô dụng.

Từ Hiền bây giờ, ít nhất phải là võ học phẩm chất Tuyệt Phẩm mới vào được pháp nhãn của hắn.

‘Có lẽ ta lại gom góp thêm vài quyển mật tịch Trung Thừa nữa là đủ?’ Lăn ra phổ lớn, Từ Hiền chợt ngoái nhìn về Bắc, theo lời Bao Dịch Vũ thì ở đây có khu vực giao dịch và phòng đấu giá do Võ Lâm Minh quản lý, ngoài ra còn có chợ đen do tán nhân giang hồ tụ tập bày bán mà thành.

Nhưng Từ Hiền không vội tới thành Bắc, bởi hắn lúc này có một chuyện còn vội hơn mua bí tịch rất nhiều.

Đó chính là đi săn cái Tàng Vân Lệnh thứ bảy của mình.

Vào hai khắc đồng hồ trước, ngay lúc chính Ngọ,【Tầm Hung Kính】tới hẹn lại lên, quét hình một vòng trong phạm vi năm dặm xung quanh Từ Hiền, thế mà phát hiện liên tục bốn tên nhân sĩ giang hồ cùng một tên người bình thường có Ác khí cao hơn Thiện rất nhiều, hơn nữa kẻ có tu vi cao nhất trong số này – Tiên Thiên tầng sáu – còn sở hữu một cái Tàng Vân Lệnh.

Từ giờ cho đến giữa giờ Dậu, vị trí của năm kẻ này sẽ luôn bị【Tầm Hung Kính】khóa chặt, thế nên trước đó Từ Hiền cũng không vội truy lùng bọn chúng, chờ tham cứu xong bí tịch trong mật thất, lại hàn huyên thêm một lúc với Bao Dịch Vũ mới chịu rời khỏi hẻm Ô Yên, tuyên cáo buổi đi săn bắt đầu.

Bởi vì bây giờ là giữa ban ngày ban mặt, lại có Lý Tự Thành đi cùng, nên Từ Hiền quyết định lấy chân thân hành sự.

Dù sao thì người có được Phủ Ngoại Lệnh là Từ tiên sinh, không phải Thiên Hồ Hiệp.

Theo những gì Trương đội trưởng báo cho hắn biết, Phủ Ngoại Lệnh của Huyền Kiếm Phủ trừ việc có thể để hắn miễn xếp hàng ở trạm vân tâm, tùy ý ra vào trọng thành, nó còn trao cho hắn đặc quyền tiền trạm hậu tẩu, miễn là sau khi giết người xong, Từ Hiền nhất định phải giao ra được bằng chứng phạm tội của kẻ bị hắn giết.

Đối với một người sở hữu thần vật【Hiệp Đạo Thiên Thư】như Từ Hiền, chuyện đó hoàn toàn chẳng thành vấn đề.

‘Giết thường dân thì cần đến phủ thành chủ giải quyết, xử lý nhân sĩ giang hồ thì cần tới Huyền Kiếm Phủ bàn giao, ta tạm tha cho Triệu Lai Phúc vậy.’

Từ Hiền thầm nghĩ, Triệu Lai Phúc chính là người bình thường duy nhất trong số năm con mồi, hơn nữa theo giới thiệu văn tắt trên【Tầm Hung Kính】thì họ Triệu sinh sống tại Hồng Lộ thành đã nhiều năm, hắn cũng không sợ tên này đột nhiên chạy mất.

Đối tượng mà Từ Hiền đề ý nhất lúc này thật ra chính là kẻ có tu vi Tiên Thiên tầng sáu kia, bởi dựa theo dấu chấm đỏ đại biểu cho vị trí của kẻ đó trên bảo kính, không khó để Từ Hiền nhận ra hắn sắp rời khỏi Hồng Lộ thành.

Bắc Nam nhập, Đông Tây xuất, thành môn tứ phương của Hồng Lộ thành chỉ cho phép bách tính ra vào theo nguyên tắc này, mặc dù nó gây ra một chút phiền hà cho việc xuất nhập thành, nhưng lại được lợi ở chỗ dễ dàng quản lý.

Con mồi có tu vi Tiên Thiên tầng sáu kia chọn Tây môn làm cửa ra, sư đồ Từ Hiền vừa hay cũng đang ở thành Tây

Đây rõ ràng là thiên ý không muốn để hắn có thể sống qua hôm nay, Từ tiên sinh không còn cách nào khác là thuận theo ý trời.

Àm! Âm!

Vừa nhắc tới ý trời, thiên không vốn đang nắng chói chang mà chớp mắt một cái đã mây đen bao phủ, sấm chớp đi đùng, lúc sư đồ hai người tiến tới thành môn thì những hạt mưa đầu tiên cũng bắt đầu rơi xuống.

Từ Hiền thu chân ngồi xếp bằng trên Thiên Cơ Xa, ẩn nhẹ vào một cơ quan bên tay vịn, từ phản ghé dựa sau lưng, chỉ thấy một cây dù đột ngột trỗi lên, tán ô rộng mở che trên đỉnh đầu của hắn.

Người luyện võ không ngại nắng mưa, nhưng cảm giác ẩm ướt thì thật khó chịu,【Thiên Vân Bảo Y】lại đang trên người Lý Tự Thành, nên Từ Hiền chỉ có thể bung dù che mưa.

Vượt qua dòng người đang xếp hàng chờ xuất thành, sư đồ bọn họ xuất trình Phủ Ngoại Lệnh cho Huyền Kiếm Vệ canh giữ trạm vân tâm xem qua, sau đó cứ thế không chút trở ngại rời khỏi Hồng Lộ thành trong ánh mắt hâm mộ của đám tán nhân giang hồ.

Ánh mắt hứng hờ nhìn xuống chiếc bảo kính, phát hiện mục tiêu của mình sau khi rời thành được hai mươi dặm liền giam chân tại chỗ, Từ Hiền bèn đổi chiều vị trí của con mồi với địa đồ, lập tức nhận ra kẻ này đang ở sát bên quan đạo.

‘Chỗ ấy rõ ràng không có túm lâu hay quán trọ nào, chỉ là một mảnh rừng hoang dã, lẽ nào...’ Từ Hiền chợt nhíu mày lại, hắn thay mình vào vị trí của con mồi, đứng ở vị trí của kẻ đó để suy nghĩ, cuối cùng rút ra một kết luận: ‘Hắn muốn chặn đường đánh cướp?’

‘Bắc Nam nhập, Đông Tây xuất. Theo Trương đội trưởng nói, sáng nay Huyền Kiếm Vệ đã xuất hành làm nhiệm vụ, đến giờ này thì chỉ có về chứ không có đi, nếu có thì tỉ lệ cũng là rất thấp, vậy nên chặn giết ở chỗ này quả thật rất hợp lý.’

Lại nghĩ đến cảnh giới Tiên Thiên tầng sáu của mục tiêu, theo Từ Hiền thấy dù con mồi của mình có gặp phải Huyền Kiếm Vệ thì kẻ xui xẻo cũng chỉ có thể là người sau.

‘Không chừng cũng đã có Huyền Kiếm Vệ rơi vào độc thủ của hắn. Thôi vậy, nếu đã để ta gặp phải coi như người xấu số, cũng không biết Huyền Kiếm Phủ có treo thưởng tên này hay không?’

Mặc dù theo Trương đội trưởng nói thì thù lao treo thưởng của phủ ty rất bèo bọt, nhưng nếu có thể tiện tay đạt được thì hắn cũng không chê.

Thu Thiên Cơ Xa vào trong tay áo, dùng một chiếc dù giấy để che mưa, Từ Hiền chỉ nhẹ nhàng bảo Lý Tự Thành hai tiếng “tăng tốc” rồi lập tức đạp nước lao nhanh trên quan đạo.

Vù! Vù!

Bước chân của hắn mạnh mẽ mà chắc chắn, cước lực lẫn nội lực đều được khống chế một cách hết sức xảo diệu, chỉ khiến bọt nước tung tóe sang hai bên mà không làm ướt đến y phục của hắn.

Cùng là một môn thân pháp, cũng cùng là trình độ Lư Hỏa Thuần Thanh, nhưng phong cách của Lý Tự Thành lại khác Từ Hiên một trời một vực.

Tốc độ kém một chút do nội công không thâm hậu bằng, mỗi một bước, Lý Tự Thành đều giảm thật mạnh xuống đất, dù cho trời có đang mưa thì âm thanh đất đá và sinh lay dưới chân gã nổ tung vẫn vang rõ mồn một, nếu không phải đang mặc bảo y thì e rằng ống quần của gã đã ướt đầm và dính đầy bùn đất.

Lý Tự Thành và tiên sinh nhà mình đều không biết, sau khi hai người xuất thành thì chẳng lâu sau đó, cũng có một đôi huynh đệ mập mạp nghênh ngang bước ra Hồng Lộ từ đại môn, hơn nữa còn chẳng hề làm kinh động đến trận pháp ở cửa thành.

“Đại ca, trời mưa thế này, ta sợ bay mùi mất!”

“Chớ lo, đại ca mi mũi thính hơn chó, tên kia chạy không được.”

“Đại ca uy vũ!”

“Uy vũ cái rắm, dù sao cũng đánh không lại hắn.”

“Vậy nên chúng ta mới phải dùng thủ đoạn đặc biệt, khặc khặc.”

“Hặc hặc...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 258: Tiên sinh, đệ tử bắt én bay

Hai mươi dặm đường, sư đồ Từ Hiên chỉ mất chừng nửa khắc đồng hồ là có thể vượt qua.

Đương lúc chầm chậm đại biểu cho vị trí của hắn trên【Tầm Hung Kinh】đề lên chầm chậm đại biểu cho Lữ Phi Yến – con mồi có tu vi Tiên Thiên tầng sáu – thì từ một bụi rậm bên đường, một người đàn ông trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi, mặt mày hung thần ác sát đột ngột nhảy ra, không nói không rằng bỏ một đao xuống đầu Từ Hiên, thế đao hiểm độc vô cùng, thể hiện rõ ý đồ nhất kích tất sát của mình.

Lúc nhìn thấy bộ dạng của Lữ Phi Yến, khước mắt Từ Hiên cũng không khỏi giật giật hai cái, ai mà ngờ rằng kẻ có cái tên như vậy lại là một gã ác ôn ngoại hình thô lỗ, kệch cỡm cơ chứ, hắn cũng không ngoại lệ.

Bất ngờ thì bất ngờ, nhưng động tác trên tay Từ Hiên lại không chút nào trì hoãn.

Tay phải giấu ở sau lưng, chiếc dù giấy nơi tay trái theo tác động của nội lực mà lấy cán làm trục, bắt đầu xoay tít, bay thẳng lên cao.

Ngón trỏ và ngón giữa co lại, thấy đao quang đã áp sát tới đầu, Từ Hiên chẳng chút nao núng, điệu bộ thì thong dong mà tốc độ thì như cuồng phong sậu vũ, Hiệp khí vàng óng ánh bám lên đầu ngón tay, lấy thủ pháp đặc trưng của【Đạn Chi Thần Thông】chuẩn xác búng vào giữa thân đao của Lữ Phi Yến.

Coongg!

Kim ngân ma sát, thân ảnh thon gầy của Từ Hiên vẫn an nhiên tại chỗ, tay trái vừa thu về được nửa đường thì lòng bàn tay bất chợt mở ra, gọn gàng bắt lấy cán ô vừa rơi xuống, dù là một giọt mưa cũng không cách nào lọt được tới đầu vai của hắn.

Một tia lỗi quang chợt xẹt qua chân trời, khiến tán ô trên đầu Từ Hiên bị in lên một vết hàn quang, chỉ là nhoáng cái mà hiện, nhoáng cái mà ẩn, khiến người ta khó lòng xác định đó là ảo giác hay hiện thực.

Từ Hiên không lui một bước, nhưng Lữ Phi Yến thì bị【Đạn Chi Thần Thông】chấn lui chín bước, nhờ có công phu “thiên cân trụ” không tệ nên họ Lữ rất nhanh đã ổn định lại trọng tâm, hai chân vững vàng, chỉ là cổ tay vẫn không kiềm chế được mà run lên nhè nhẹ, hỏ khẩu vừa tê dại vừa đau nhức, tưởng chừng chỉ muốn vứt đao đi thôi.

Đó chỉ mới là biểu hiện bên ngoài, chứ【Giá Y Thần Công】cảnh giới Đại Thành nào chỉ dừng lại ở đấy? Nếu Lữ Phi Yến biết phép nội quan, hẳn lúc này chắc hẳn có thể nhìn thấy trong da thịt, trong cơ bắp, trong mạch máu, trong Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh và Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh của mình đang có hàng chục tia chân khí kim sắc xâm nhập vào, hóa thành từng con lồi long bé li ti phá hoại thể nội của hắn.

Nhưng dù công lực có thâm hậu tới đâu, nội công tâm pháp có huyền diệu cỡ nào, thì Từ Hiên vẫn không thể bù đắp được một yếu điểm là hắn chỉ có tu

vi Hậu Thiên cảnh, chất lượng chân khí không thể sánh bằng cương khí.

Thế nên Lữ Phi Yến chỉ cần thoáng vận công là có thể hóa giải được cảm giác tê liệt mà bản thân đang phải chịu đựng.

Dù là như vậy, nhưng họ Lữ lại không hề tiếp tục tiến công. Trái lại, hắn bỗng cầm ngược chuôi đao, chấp tay lại bảo rằng:

“Vị thiếu hiệp này, Yến mỗ xin được nói lời tạ lỗi với ngươi. Màn mưa che mờ tầm mắt, ta vốn tưởng rằng ngươi là kẻ thù nên mới ra tay tập kích, ngờ đâu bây giờ mới biết là không phải, quả thật đáng trách, mong thiếu hiệp rộng lòng tha thứ.”

Nếu đôi lại là kẻ khác có lẽ sẽ tin chuyện ma quỷ của Lữ Phi Yến, nhưng xui xẻo cho họ Lữ là hắn lại gặp phải Từ Hiền, kẻ mà không một tên ác nhân nào có thể qua mặt được.

Nhưng Từ Hiền cũng không vội xuất thủ, nghe Lữ Phi Yến nói xong, hắn chợt “ồ” một tiếng, sau đó từ tốn hỏi rằng:

“Là như thế sao, vậy thì đúng là một cuộc hiểu lầm không đáng có. Yến đại hiệp, tại hạ có một thắc mắc nhỏ, không biết ngươi có thể giải đáp hay không?”

Lữ Phi Yến gật đầu một cái, bày ra bộ mặt tự cho là tương thân tương ái, mỉm cười đáp lại: “Đa tạ thiếu hiệp lý giải. Ngươi có nghi vấn gì, Yến mỗ nếu biết nhất định sẽ giải đáp cho hay!”

“Yến đại hiệp, danh tính đầy đủ của ngươi là gì?”

“Không giấu gì thiếu hiệp, Yến mỗ đương nhiên họ Yến, tên chỉ hai chữ, Nam Thiên.”

Từ Hiền nghe xong bỗng như cơn mây, gặp Lý Tự Thành lúc này cũng đã theo tới, hắn không nói gì thêm với Lữ Phi Yến, chỉ nhẹ giọng bảo rằng: “Đánh hắn.”

Đánh hắn? Đánh ai?

Lữ Phi Yến chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đã thấy tên thiếu niên thân hình hộ pháp vừa mới đến kia vùng thiết côn đập tới đầu mình, sau lưng tựa như có Minh Vương pháp tướng phò trợ, cơn thế uy mãnh như rồng, cơn thanh chất chứa như hổ gầm, kinh phong ầm ầm như sóng dậy.

Một chiêu Bình Địa Long Phi áp sát, Lý Tự Thành liền biến chiêu sang Phục Hồ Thỉnh Phong, quá trình biến chuyển vô cùng thông thuận, không có tí trức trặc nào, mức độ thông hiểu【Vi Đà Côn Pháp】đã đạt tới trình độ cực cao, tựa hồ lúc nào cũng có thể tấn thẳng cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực, phát huy được mười một, thậm chí mười hai thành uy lực của côn pháp.

Nhưng Lý Tự Thành dù sao cũng không phải tiên sinh nhà hắn, Từ Hiền có Hiệp khí hỗ trợ đối chiến ác nhân còn gãi thì không, mặc dù【Lực Khả Bạt Sơn】là thiên phú tam giai Kinh Hồng, nhưng trong trường hợp này thì so ra lại kém thiên phú nhị giai Xuất Trần như【Hiệp Đạo Thiên Mạch】.

Vậy nên Từ Hiền nhất định phải xuất thủ tương trợ.

Tiện tay nhặt lấy một vài viên sỏi nhỏ trên đất, Từ Hiền lần này không dùng【Đạn Chi Thần Thông】mà sử dụng thủ pháp đã huyết của【Phong Tẫn Thập Nhị Lưu】để búng đi sỏi đá trong tay, lực đạo vừa đủ, hết sức tinh chuẩn đánh vào các huyết đạo sau lưng lẫn trên tay Lý Tự Thành, hơn nữa không hề ảnh hưởng đến quá trình đối chiến của gã.

Lý Tự Thành có lòng tin tuyệt đối với tiên sinh nhà mình, vậy nên gã không tránh không né, vẫn cứ duy trì thế công, mặc cho mấy viên sỏi nhỏ kia đánh vào trên người mình.

Đã có phong ấn thì tất cũng có giải tỏa, tạm thời được【Phong Tẫn Thập Nhị Lưu】cường hóa, mở rộng kinh mạch, uy lực của côn pháp trong tay Lý Tự Thành lại càng mạnh hơn ba phần, lực tựa thiên quân, bổ một cơn như trời giáng xuống đầu Lữ Phi Yến.

Vừa nãy, từ xa thì Lý Tự Thành đã nhìn thấy họ Lữ vùng đao chém xuống đầu Từ Hiền, lúc này gã đương nhiên muốn giúp tiên sinh nhà mình trả đũa.

Gặp Lý Tự Thành thế tới hung mãnh, phát hiện gã cũng là Hậu Thiên thập nhị trọng như Từ Hiền, Lữ Phi Yến lòng có lo ngại, thế nên không dám chính diện đối quyết mà búng người nhảy đi xa, lớn giọng quát hỏi:

“Thiếu hiệp, xuất thủ với ngươi là ta không đúng. Nhưng chẳng phải Yến mỗ đã giải thích rõ đây chỉ là hiểu lầm rồi sao, có gì ngươi còn để đồng bọn tấn công ta?”

Hắn vừa dứt lời thì Lý Tự Thành lại múa côn đập tới, mở đầu vẫn là nhắm vào huyết Bách Hội bổ xuống, nhưng đi được hai phần ba đoạn đường liền đổi sang nhắm vào trán của họ Lữ mà thọc, sử dụng một chiêu Hồng Hà Quán Nhật, khí như cầu vồng, cơn kinh phong tỏa toàn bộ phương vị quanh người Lữ Phi Yến.

“Khinh người quá đáng!” Lời lẽ đạo mạo, nhưng bản chất họ Lữ chính là một tên ôn thần ác bá, nào chịu nhún nhường ai bao giờ, vậy nên không tiếp tục tránh đòn, trực tiếp vùng đao gạt đi mũi côn của Lý Tự Thành.

Lúc này thì Từ Hiền đang khoan thai tiến bước, tựa như dạo chơi mà thông dong đến gần chiến trường của đồ đệ nhà mình và Lữ Phi Yến.

Tay phải vẫn giấu sau lưng, dù giẫy một lần nữa bay lên cao, bị sắt vào tay, thân hình khẽ nghiêng, tóc mai khẽ động, vạt áo tung bay, tay áo phập phồng, Từ Hiền dùng đủ mười thành công lực búng viên bi sắt về phía Lữ Phi Yên.

Hắn căn thời gian rất xảo diệu, vừa khớp lúc đao côn va chạm, thân hình của Lữ Phi Yên bị cưỡng ép đẩy lùi về sau, bi sắt trong tay như có thần trợ, vừa hay bắn tới vị trí bốn thước sau lưng Lữ Phi Yên, cũng chính là khoảng cách mà họ Lữ bị đẩy lùi.

Véoooo!

Dù là trong màn mưa, âm thanh bi sắt xé rách không khí mà tới vẫn vô cùng rõ ràng, nghe vào bên tai Lữ Phi Yên chẳng khác nào sét đánh, khiến hắn cả kinh điên hồn.

Họ Lữ quả nhiên thân kinh bách chiến, phản xạ hơn người, trong lúc nguy cấp, hắn chẳng hề chần chừ chút nào, thuận theo thế lùi mà trực tiếp đổ người ra sao, tránh được thảm cảnh bị viên bi sắt đục xuyên người.

Dù là như vậy, mặc cho có cương khí hộ thể, một mảng y phục lẫn da thịt nơi cánh tay của Lữ Phi Yên vẫn bị chi kinh hung bạo của Từ Hiền cạo đi, máu văng tung tóe, mang cho hắn cảm giác thốn đến tận cùng.

Một lần nữa tay bắt lấy dù, Từ tiên sinh vẫn cứ thông dong rào bước, trên gương mặt thanh tao thoát tục, ánh mắt hữu thần động nhân ấy chỉ treo một nụ cười nhạt, âm thanh trầm ấm, tường hòa mà thái độ lại lạnh lùng, xa cách, nhẹ giọng mà rằng:

“Khinh người quá đáng? Vậy ngươi có biết, một trong những vị ân sư của ta, tước danh của người gọi là Yên Nam Thiên hay không hả...”

“...Lữ, Phi, Yên!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Lai như xuân mộng kỷ đa thời

Lúc nghe Từ Hiền nói Yên Nam Thiên là sư phụ của hắn, Lữ Phi Yên đã cảm thấy có chút không ổn. Cho đến khi Từ Hiền trực tiếp nói ra tên thật của mình, họ Lữ quả thật kinh hãi muốn tuyệt, tim dừng một nhịp, tư duy đình trệ, tứ chi xơ cứng.

Không thể trách tố chất tâm lý của Lữ Phi Yên quá kém được, bởi lẽ từ lúc xuất đạo tới giờ, hắn chưa bao giờ dùng tới chân danh, thậm chí kể cả những người biết được danh tính và bộ mặt thật của họ Lữ đều đã chết hết, có kẻ là do hắn tự tay hạ sát, có kẻ thì bất hạnh ngộ hại trong chốn giang hồ hiểm ác.

Ba tiếng “Lữ Phi Yên” của Từ Hiền tuy nhẹ nhàng mà lực sát thương lại rất cao, hơn nữa còn vang lên vào thời điểm vô cùng hợp lý, khi mà Lý Tự Thành đã tung ra sát chiêu Thương Long Quy Hải, một hơi đánh liền năm côn tới trước người họ Lữ, nghe răng trợn mắt, sát ý đại thịnh.

Lúc Lữ Phi Yên kịp phản ứng thì hối hận đã muộn, xuất thủ chậm nửa nhịp, hắn miễn cưỡng vung đao đỡ được ba côn của Lý Tự Thành, tới côn thứ tư thì lực tay đã tận, không đủ sức gạt đi thiết côn, thậm chí còn bị Lý Tự Thành gạt ngược trở ra, hồ khẩu rách toạc, để lộ sơ hở cực lớn trước người.

Lý Tự Thành đương nhiên nhanh chóng bắt lấy cơ hội bằng vàng này, trở tay một cái liền xọc mạnh trường côn trong tay tới cổ họng của Lữ Phi Yên, lộ rõ ý tưởng muốn nhất côn phong hầu.

Nhưng họ Lữ nào phải hạng giang hồ tiểu tốt gì, tay cầm đao bị gạt đi thì hắn vẫn còn tay trái, năm ngón tay co lại thành nắm đấm, trong khoảnh khắc ngắn ngủi cố gắng tụ được bao nhiêu lực thì cố, quả quyết lấy nhục quyền đối đầu với thiết côn, cả cánh tay co lại trước ngực rồi bung mạnh ra, đánh thẳng vào đầu côn của Lý Tự Thành.

Phành!

Lữ Phi Yên phòng thủ thành công, mặc dù xương bàn tay của hắn không tránh khỏi việc xuất hiện một vài vết rạn, nhưng ngoài ra thì hắn chẳng gặp tổn thương gì thêm, tạm thời bảo toàn được mạng sống của mình.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Véoooo!

Một viên bi sắt xé gió bay tới, màn mưa dày đặc cũng không cách nào làm chậm lại thứ tốc độ như lôi đình tập kích của nó.

Không có gì mới mẻ, vẫn là **Đạn Chi Thần Thông** mà thôi, nhưng lần này Từ Hiền không nhắm tới những nơi hiểm yếu trên người Lữ Phi Yên mà nhắm thẳng vào bàn tay vừa đỡ lại thiết côn, thế nên...

“Aaa!”

Lữ Phi Yến hét thảm, họ Lữ chẳng thể nào ngờ được Từ Hiền sẽ bỏ qua những chỗ trí mạng mà thay vào đó lại bắn phá bàn tay của mình, coi như trực tiếp phế bỏ một cánh tay của hắn.

Từ Hiền không chỉ muốn phế bỏ một cánh tay, hắn còn muốn lấy mạng Lữ Phi Yến, nhưng chưa phải là lúc này.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra,【Vi Đà Côn Pháp】của tên đệ tử khai môn nhà mình đã cực kỳ tiếp cận giới hạn đột phá, chỉ còn thiếu một chút tác động ngoại lực nữa mà thôi.

Mà ngoại lực đó ở đây đương nhiên là Lữ Phi Yến.

Cùng là Tiên Thiên tầng sáu, hôm qua Từ Hiền coi Lang Nha Lão Tổ là đá mài đao của mình, vậy nên hôm nay hắn cũng muốn để Lữ Phi Yến làm đá mài đao cho Lý Tự Thành.

Mặc dù không tốc chiến tốc thắng có thể dẫn tới một số biến cố không cần thiết, nhưng Từ Hiền cũng chẳng sợ lật thuyền trong mương, bởi Lý Tự Thành có【Thiên Vân Bảo Y】hộ mệnh, bản thân hắn thì không thiếu thủ đoạn tự cứu, dầu cho không để đảm bảo vạn vô nhất thất, nhưng cũng nắm chắc chín phần là sự đồ nhà mình sẽ được an toàn, thế là đủ rồi.

Từ Hiền tính toán đủ đường, nhưng Lý Tự Thành thì không nghĩ nhiều như vậy, gã chỉ biết là tiên sinh gây được nhiều sát thương hơn mình trong đợt thu hoạch này.

Lý Tự Thành tôn trọng tiên sinh như cha già ở quê, nhưng nói đến năng lực gặt lúa, gã cũng không hề chịu thua kém, quyết tâm muốn tranh với tiên sinh nhà mình một phen.

“Tặc tử xem con!” Nhớ tới một câu lời kịch mà lão bá thuyết thư ở Bạch Long Trấn từng nói, Lý Tự Thành gầm lên một tiếng đầy khí thế, quét cơn đến ngang ngực Lữ Phi Yến, cơn kinh hóa thành hình xoắn ốc, sử một chiêu Đầu Tiên Đoạn Lưu áp chế hoàn toàn họ Lữ.

Cao thủ quyết đấu đương nhiên dựa vào nội công, ngoại công và kỹ công, nhưng khí thế cũng là một phần vô cùng quan trọng trong lúc đối chiến.

Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng, cảnh giới cao hơn mà bị đối thủ áp chế về khí thế, vậy thì chưa đánh mà đã thua ba phần rồi vậy.

“Người tìm chết!” Thế nên gặp Lý Tự Thành được nước lấn tới, Lữ Phi Yến liền giận dữ quát to, mắt điên trợn ngược, bỏ hết tất cả những e ngại trước đó, bày ra bộ mặt thật đầy hung tàn và độc địa của mình, không lùi mà tiến, lao đến trực diện Lý Tự Thành.

Dựa vào ưu thế tốc độ của cao thủ Tiên Thiên tầng sáu, họ Lữ nghiêng người tránh đi đường côn của Lý Tự Thành một cách hết sức xảo diệu, đao trong tay nhanh như điện xẹt chém đến lồng ngực người trước mặt, cương khí uy mãnh khó được.

Nhưng ai mà biết được, chiêu Đầu Tiên Đoạn Lưu vừa rồi lại chỉ là hư chiêu, Lý Tự Thành dùng chẳng tới ba thành lực đao.

Vậy nên trước đao quang âm lãnh của Lữ Phi Yến, gã chẳng chút nao núng, cổ tay lắc nhẹ một cái liền cấp tốc thu trường côn trở về trước ngực, đồng thời nghiêng người xoay côn, dùng một chiêu Hoàng Thạch Nạp Lý đỡ lấy lưỡi đao một cách hết sức gọn gàng.

Đao khí xâm nhập vào người, khí huyết nhộn nhạo, tạng phủ chấn động, nhưng tất cả đều bị Lý Tự Thành dùng thể chất phi nhân của mình áp chế, hóa giải.

Không dừng lại ở đó, dựa vào một chiêu Hoàng Thạch Nạp Lý này, toàn bộ kinh lực do đao côn va chạm đều được gã chuyển dời xuống lòng bàn chân, tiếp thêm vài phần cước lực cho bản thân.

Chẳng hề do dự, dựa vào thân lực hơn người, Lý Tự Thành dùng thanh thiết côn nặng hơn một trăm tám mươi cân của mình đè ép lại thanh trường đao của Lữ Phi Yến, thân hình đổ sang một bên, chân trái đưa cao, hóa thành tàn ảnh, một hơi đã liên tứ cước tới thái dương, mặt, ngực và bụng địch thủ, cuồng phong cứ thế bám theo mũi chân của gã, thổi cho họ Lữ lạnh cả da thịt, lạnh cả tâm can.

Đào Hoa tuyệt học:【Toàn Phong Tảo Diệt Thoái Pháp】

Từ Hiền thấy Lý Tự Thành không tiếp tục thi triển côn pháp tiến công mà đổi sang dùng thoái pháp, trên mặt hiện lên một nụ cười hài lòng.

Điều này nói rõ tư duy chiến đấu của gã rất là sáng sủa, không phải loại bảo thủ, cứng nhắc, biết thay đổi sao cho phù hợp với tình hình thực chiến.

Cùng là phẩm chất Hi Hữu,【Vi Đà Côn Pháp】trình độ Lưu Hóa Thuần Thanh đỉnh phong đương nhiên vượt trội hơn【Toàn Phong Tảo Diệt Thoái Pháp】trình độ Giả Khinh Tự Thực, nhưng trong trường hợp này, nếu Lý Tự Thành tiếp tục dùng côn thì rõ là dở không ai bằng.

Bởi vì đối thủ của hắn, Lữ Phi Yến lúc này đã bị Từ Hiền phế mất một tay, Lý Tự Thành chịu hi sinh việc thi triển côn pháp để kiềm chế nốt tay còn lại của hắn thì người lợi thế hơn rõ ràng là gã.

Còn nếu Lý Tự Thành vẫn ngoan cố cứng đầu dùng côn đối chiến, vậy họ Lữ đương nhiên cũng có thể tiếp tục dùng đao đáp trả.

Có lẽ sẽ có người nói Lý Tự Thành có thể dùng thoái pháp thì Lữ Phi Yến cũng có thể lấy cước pháp đối kháng, kết quả vẫn chẳng khác mấy, dù sao gã

tu tập【Toàn Phong Tảo Diệp Thoái Pháp】chưa lâu, dù cước pháp của họ Lữ có là sở đoản thì hấn cũng không cần e ngại.

Nhưng xin thưa, Lý Tự Thành Hậu Thiên thập nhị trọng, Lữ Phi Yến Tiên Thiên tầng sáu, giữa hai người có thể nói là họ Lý yếu, họ Lữ mạnh.

Mà trong trận chiến giữa kẻ yếu người mạnh, nếu có thể đối ngang thì chẳng phải là kẻ yếu đã đạt được lợi thế rất lớn rồi sao?

Ví dụ như tiền trang Giáp và tiền trang Ất cùng thuê kẻ trộm để đánh cắp ngân khố của đối phương, mỗi bên đều trộm được một thành tài sản của bên kia, nhưng vấn đề là tổng tài sản của Ất chỉ có mười vạn lượng bạc mà Giáp đến tận trăm vạn hoàng kim, như vậy ai lỗ ai lãi đã quá sức rõ ràng.

Quả không ngoài dự đoán, trong màn so chân với Lý Tự Thành, chưa quá năm hiệp thì Lữ Phi Yến đã rơi vào hạ phong, trực tiếp bị gã đập một cước như trời giáng vào giữa ngực, thổ huyết bay đi, đao trong tay cũng không giữ được nữa, rơi vào vũng sinh, dù nước mưa có nhiều đến cỡ nào cũng không tẩy rửa hết được những vết nhơ bẩn trên lưỡi đao.

“Tặc tử nạp mạng!” Khí thế dâng cao, giọng như sấm, cơn thịnh nộ của Lý Tự Thành lúc này so với trước đó còn mãnh liệt hơn ba phần, một chiêu Bình Địa Long Phi quả thật đánh ra được một chút uy thế của chân long.

Trong màn mưa mật mù, thân hình cao lớn ấy phóng tới đỉnh đầu của địch nhân, mang theo uy áp kinh hồn như cao sơn vạn trượng, khiến kẻ gánh chịu thứ uy áp ấy muốn hít thở cũng khó khăn.

‘Đằng phong tạo cực rồi sao... Lữ Phi Yến nha Lữ Phi Yến, người tốt nhất là còn ẩn giấu át chủ bài, nếu không ta biết làm sao...’

Từ Hiên khẽ trầm thi: “...Cướp quái.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 260: Khứ tự triều vân vô mịch xứ

‘Cùng là Tiên Thiên tầng sáu, nhưng so với Lang Nha Lão Tổ, tên này quả thật quá kém cỏi.’

Từ Hiên bình phẩm, nhìn Lữ Phi Yến giờ chừng chật vật chống đỡ thế cơn của Lý Tự Thành, mấy phen bị đánh thổ huyết, hấn chỉ biết lắc đầu, cũng chẳng buồn thi triển【Đạn Chi Thần Thông】hỗ trợ gã đệ tử nhà mình nữa.

Hấn nào có biết, Lữ Phi Yến có thể đạt được tu vi như bây giờ, đa phần đều nhờ vào ngoại lực hỗ trợ, nói là Tiên Thiên tầng sáu, nhưng thực chất chỉ có thực lực tầng năm, thậm chí tầng bốn đỉnh phong mà thôi, so với đám hung đồ của Sát Thần Môn cũng chỉ khá hơn đôi chút.

Lữ Phi Yến không luyện được võ học Trung Thừa tới cảnh giới cao thâm như Lang Nha Lão Tổ, không có nội công Thượng Thừa để bút phá như Lang Nha Lão Tổ, cũng không có Kỳ Công Dị Thuật thất phẩm chuyên để cứu nguy như Lang Nha Lão Tổ.

Nhưng có một thứ mà Lang Nha Lão Tổ có, họ Lữ cũng có.

【Quy Bối Thuật】

Rắc!

Mai rùa bị thiết côn đập vỡ tan tành, nhưng Lữ Phi Yến cũng nhờ đó mà thoát được một kiếp, đồng thời mượn lực chấn từ cơn kinh của Lý Tự Thành mà phóng vọt đi xa, hiển nhiên là biết không thể đánh lại nên tìm đường bỏ chạy.

“Tặc tử đừng chạy!” Lý Tự Thành trợn mắt quát to, sau đó liền cấp côn dí theo,【Trục Nhật Thần Bộ】thi triển tới hạn mức tối đa.

‘Chạy? Tốt lắm.’ Từ Hiên nhếch môi cười nhạt, dưới chân xuất hiện một làn sương nhạt màu đỏ cam, cũng dùng tới【Trục Nhật Thần Bộ】để bám theo hai người.

Lữ Phi Yến có cương khí cheo chống,【Trục Nhật Thần Bộ】lại không phải loại khinh công có ưu điểm về tốc độ, vậy nên họ Lữ có thể kéo giãn được khoảng cách với sư đồ Từ Hiên trong thời gian ngắn.

Nhưng cũng chỉ là thời gian ngắn mà thôi,【Trục Nhật Thần Bộ】không mạnh tốc độ nhưng lại thắng ở tính dai siêu cường, đạt tới cảnh giới Lư Hòa Thuần Thanh như Từ Hiên và Lý Tự Thành lại càng có thể duy trì cước lực tối đa đến chín ngày chín đêm.

Mà trên người Lữ Phi Yến lúc này lại chịu không ít thương tổn, lớn nhỏ, nội ngoại đều có, lại còn gặp hai vị võ đạo kỳ tài đi sát phía sau, hấn liệu có thể duy trì được bao lâu, một canh giờ hay là hai canh giờ?

Dù cho họ Lữ có thủ đoạn ẩn nấp thì Từ Hiên cũng không ngại,【Tầm Hung Kính】nơi tay, hấn tự tin có thể phá giải hết thủy u mê chướng nhãn.

Nhưng cả ba người đều không biết, cách bọn họ hơn mười dặm về hướng Hồng Lộ thành, có hai huynh đệ mập mạp cũng đang chạy như chó đuổi đến chỗ này.

“Không tốt, tên kia đột nhiên tăng tốc chạy đi!”

“Hắn phát hiện chúng ta rồi?”

“Hừ hừ, rất có thể là vậy.”

“Thế phải làm sao đây đại ca?”

“Tiếp tục đuổi theo chứ sao, nếu không chờ mùi bay đi hết, đại ca mi có một trăm cái mũi cũng không cách nào tìm được hắn.”

“Humm, ban đầu ta đã nói là cứ ra tay trong thành luôn đi, đại ca không nghe, thật ngu ngốc!”

“Mi mới ngu ngốc, Huyền Kiếm Phủ thành này có thống lĩnh Huyền Tàng cảnh, mi muốn chết sao!”

“Chết là chết thế nào được? Chúng ta có bảo bối cha mẹ đưa cho hộ thân cơ mà, cùng lắm thì vận dụng luân hàng của sư phụ.”

“Nói mi ngu ngốc còn không chịu, đây là dùng để đối phó cao thủ Thần Mạch. Gặp phải Huyền Tàng liệu có tác dụng sao?”

“Ồ, này... Đại ca nói đúng, nhưng mà hình như có gì đó sai sai?”

“Sai thế quái nào được! Chớ nhiều lời, chúng ta tăng tốc.”

...

Nửa canh giờ sau, khi mà mưa đã tạnh từ hai khắc trước, mặt trời một lần nữa treo cao, tỏa ra hơi nóng làm nước mưa đọng lại trên mặt đất nhanh chóng bốc hơi.

Chẳng phải một canh giờ hay hai canh giờ, mà chỉ được nửa canh giờ thì Lữ Phi Yến đã tới giới hạn của mình, tốc độ dần dần chậm lại, khí sắc ngày càng xanh xám.

Đổi lại, thành quả mà họ Lữ đạt được sau màn chạy bán sống bán chết này là hắn đã bỏ xa sư đồ Từ Hiến hơn hai dặm, tạm thời được tính là an toàn.

‘Không thể chạy nữa, nếu không chẳng cần đợi bọn chúng đuổi kịp, ta cũng tự kết chết chính mình.’ Vừa nghĩ như vậy, Lữ Phi Yến lập tức dừng lại, sau đó bắt đầu nghĩ kế bảo mệnh.

‘Ta có thể làm như vậy...’

Lộp rộp! Lộp rộp!

Tiếng xương cốt va chạm liên tục vang lên, chỉ trong vòng năm nhịp thở, chiều cao của Lữ Phi Yến lập tức rút lại bảy, tám tấc, thân hình cũng teo lại một vòng, không còn cao to lực lưỡng như vừa rồi, thay vào đó lại có vẻ gầy yếu, thấp bé.

Kỳ Công Dị Thuật bất phẩm【Súc Cốt Công】

Chẳng dừng lại ở đây, Lữ Phi Yến vận chút nội lực còn lại trong người vào các đầu ngón tay, sau đó đưa hai tay lên, bắt đầu nắn bóp gương mặt của mình.

Chưa đến mười nhịp thở sau, Lữ Phi Yến đã từ một gã đàn ông trung niên tuổi hơn bốn mươi hóa thành một tên thanh niên thấp bé, gương mặt phổ thông đầy khắc khổ, tuổi nhìn chưa đến ba mươi, nếu thay một bộ nho phục vào thì sợ là chẳng khác gì một tên thư sinh nghèo, thất bại trong khoa cử.

Kỳ Công Dị Thuật thất phẩm【Niết Diện Thuật】

Mở tay nài sau lưng ra, Lữ Phi Yến thế mà thật sự lấy ra một bộ nho phục giản dị màu trắng, cấp tốc thay đi y phục rách rưới trên người.

Tay nài của hắn trong ngoài có hai màu bất nhất, đỏ ở ngoài xanh ở trong, Lữ Phi Yến cứ thế lộn ngược nó lại rồi cho y phục cũ vào trong.

Móc từ trong ngực áo ra một cây trâm gỗ, họ Lữ búi gọn lại mái tóc ỏ quạ của mình, vác tay nài lên vai, lay lay một gốc cây gần đó cho nước mưa đọng lại trên cây đổ xuống người mình, sau đó liền nhảy ra quan đạo, mượn【Liềm Túc Thuật】để che giấu võ công, chậm rãi mà đi, bước chân phù phiếm, trông đúng thật là một tên thư sinh tay trái gà không chặt, nào có phải phường ác ôn ác bá gì.

Nhưng Lữ Phi Yến có thể qua mắt được hỏa nhãn kim tinh của Từ Hiến sao?

Vù!

Lướt đi như gió, tốc độ của Từ Hiên so với nửa canh giờ trước còn nhanh hơn ba phần, sương nhạt dưới chân không còn tản mát như trước mà nay đã hội tụ lại ra hình thù rõ ràng, đó chính là hai vòng xoáy màu đỏ cam nửa hư nửa thực, hẳn biết nó đại biểu cho mặt trời, nhưng nói thật, Từ Hiên càng muốn gọi chúng là Phong Hỏa Luân.

Nhưng cũng chỉ đến thế, đây dù sao chỉ là hiệu ứng hình ảnh, trông thì đẹp mà không có lợi ích thực tế gì sất, nên Từ Hiên sau một thoáng bất ngờ liền không để tâm tới nữa.

Hắn chỉ cần biết là【Trục Nhật Thần Bộ】đã đạt tới trình độ Đẳng Phong Tạo Cực, đồng nghĩa với việc bản thân đã đi được một nửa đoạn đường của quá trình cực hạn đột phá.

Nửa đoạn còn lại,【Toàn Chân Kiếm Pháp】hoàn toàn không phải là vấn đề, nhưng【Phong Tẩn Thập Nhị Lưu】và【Dưỡng Khí Trường Sinh Thiên】muốn đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực lại không phải dễ, mặc dù hắn đã mừng rỡ tưởng ra được lối đi cho bọn chúng, nhưng nếu không cần thời gian thì cũng cần một chút kỳ ngộ, Từ Hiên không dám chắc có thể đột phá trước mừng năm tháng năm.

‘Từ phi ta có thể quay lại đó.’ Hắn chợt nhớ đến lúc bị Xích Luyện Tiên Từ truy sát, mặc dù trải nghiệm một trăm linh một loại kiểu chết không phải ký ức vui vẻ gì, nhưng thu hoạch cũng cực kỳ to lớn.

Gác chuyện đó ra sau đầu, dùng nửa con mắt liếc xuống bảo kính trong tay, Từ Hiên bất ngờ phát hiện tốc độ của tên Lữ Phi Yến kia thế mà trở nên cực kỳ chậm chạp.

‘Sức cùng lực kiệt rồi?’ Thầm nhủ một tiếng, liếc thấy Lý Tự Thành đang hí hục chạy theo ở đằng sau, Từ Hiên liền không giấu được ý cười trong mắt, xem ra lần này hắn lại cướp quá thành công nữa rồi.

Có một sự thật thú vị dù Lý Tự Thành là kẻ chăm chỉ khổ luyện khinh công hơn Từ Hiên, nhưng đến giờ【Trục Nhật Thần Bộ】của gã vẫn kẹt tại Lư Hóa Thuận Thanh.

Vậy mới biết, thân là kẻ tham ngộ ra võ học, Từ Hiên nắm giữ ưu thế trời sinh khi tu luyện.

“Tự Thành, tiên sinh đi trước!” Cao giọng đắc ý, ngoại trừ câu nói này, Từ Hiên chỉ để lại cho Lý Tự Thành một bóng lưng, ở sau bóng lưng ấy thì chính là một thanh trường kiếm đang uẩn dưỡng vô lượng sát khí.

Vuuu!

Chẳng mất bao lâu, khoảng cách giữa Từ Hiên và Lữ Phi Yến chỉ còn chưa đến chín trượng.

Trông thấy vị thư sinh đi ở đằng trước, hẳn khề nhưn chân mảy, thiên nhân lướt qua, khoe miệng lập tức nhếch lên, lộ một nụ cười ý vị thâm trường.

Mất đảo một vòng, lòng có chủ ý, Từ Hiên chợt cao giọng hô rằng:

“Huynh đài nơi xa, tại hạ vừa sáng tác ra được một bài từ, cảm thấy rất là đắc chí, nhưng không biết phải khoe với ai. Ở tại nơi đây, tại hạ huynh đài, trùng hợp tương kiến, hay là nhờ người giúp tại hạ đánh giá một hai, thế có được chăng?”

Hỏi xong cũng không đợi thư sinh trả lời, Từ Hiên liền khép hờ đôi mắt, cất giọng mà ngâm:

“Hồi thế gian, tình là vật gì? Mà đôi lứa, thế nguyên sống chết~”

“Trời Nam đất Bắc nhận cùng bay...”

“...Hoa chẳng phải hoa, sương chẳng phải sương~”

Cái quỷ gì?

Mặc dù chỉ là một tên thư sinh giả, nhưng Lữ Phi Yến cũng có thể nghe ra câu thứ tư hoàn toàn chẳng ăn khớp gì với ba câu trước đó.

Một cảm giác bất an chợt dâng lên trong lòng, tứ chi lạnh lẽo mà mồ hôi lại lăn đầy trên trán họ Lữ.

Đương lúc Lữ Phi Yến nghe được đến câu thứ năm, hắn chợt phát hiện bốn phương tám hướng đã giăng đầy sương trắng.

Trong vòng chín thước, chẳng thấy lối ra.

“...Nửa đêm chợt đến, rạng lại lên đường...”

Lông tơ dựng đứng, tim như ngừng đập, mắt trừng muốn nứt, đúng lúc này, Lữ Phi Yến bỗng thấy hàn quang chiếu rọi, soi sáng đường về... Hoàng Tuyền lộ.

Tứ phương vọng lại, nghe như quỷ thần truyền âm, đoạn cuối của bài từ rồi cũng vang lên.

“Đến như giấc mộng xuân bất chợt...”

“...Đi như mây sớm chẳng biết phương~”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Tiểu hiệp sĩ trở thành hào kiệt

Hàn quang lúc ẩn lúc hiện, Lữ Phi Yến hoảng hốt bỏ chạy, nhưng việc nội lực hao hết khiến vĩnh viễn cũng không thoát khỏi được vòng phong tỏa của làn sương mù.

Làn sương này tựa như có trí tuệ, họ Lữ chạy đi đâu thì nó bám sát theo đó, một bước không bỏ, nửa bước không rời.

【Phi Hoa Phi Vụ Lai Khứ Vô Hình Kiếm】

Đây là tên của bộ kiếm pháp mà Từ Hiền dùng để lấy mạng Lữ Phi Yến, kẻ này hiện giờ đã son cùng thảy tận, đến cả tư cách làm đá mài đao cũng không còn, nên Từ Hiền không lấy hấn ra luyện tập【Toàn Chân Kiếm Pháp】mà thay vào đó, Từ Hiền muốn kiểm nghiệm thử uy lực của【Phi Hoa Phi Vụ Lai Khứ Vô Hình Kiếm】sau khi đạt tới trình độ Đăng Đường Nhập Thất ra sao.

Hoa Phi Hoa,

Vụ Phi Vụ,

Dạ Bán Lai,

Thiên Minh Khứ,

Xuân Mộng Kỳ Đa Thời,

Triều Vân Vô Mịch Xứ.

Bộ kiếm pháp này hết thảy chỉ có sáu thức trên, biến hóa cũng không nhiều, nhưng lại lợi hại ở chỗ có thể tạo thành sương mù để che mắt kẻ địch, đồng thời ẩn giấu đi thân ảnh và khí tức của người thi triển, tu tập tới mức độ cao thậm chí có thể làm được “lai vô ảnh, khứ vô tung”, giết địch trong vô hình.

Kiểm thần chẳng thấy tăm hơi, thiên quân vạn mã thảy phơi đầy đồng, đây chính là cảnh giới chí cao mà người sáng tạo ra【Phi Hoa Phi Vụ Lai Khứ Vô Hình Kiếm】truy cầu, mặc dù một bộ kiếm pháp chỉ có phẩm chất Tuyệt Phẩm rõ ràng xa xa không thể làm được điều đó.

【Phi Hoa Phi Vụ Lai Khứ Vô Hình Kiếm】kỳ thật là một môn kiếm pháp đánh trên thế thắng, yêu cầu của nó đối với thân pháp của người sử dụng rất cao.

Rõ ràng là võ học Tuyệt Phẩm, nhưng nếu thân pháp của người vượt trội hơn so với đối thủ, vậy thì uy lực mà người phát huy ra thậm chí có thể đạt tới mức độ của võ học Sư Thi.

Đó là bởi vì【Phi Hoa Phi Vụ Lai Khứ Vô Hình Kiếm】biến hóa không nhiều, nhưng người học kiếm lại có thể dựa vào làn sương mù và thân pháp của mình để sáng tạo biến hóa.

Cùng một chiêu Xuân Mộng Kỳ Đa Thời, nhưng địch nhân lại không biết người sẽ xuất kiếm từ đâu, trái phải, trước sau, ngang ngực, trên đầu hay dưới bụng, đủ thứ phương vị, thế há chẳng phải nói là biến hóa không nhiều, nhưng thực chất lại có vô số biến hóa hay sao?

Đây chính là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Từ Hiền khao khát đạt được một ngón thân pháp cao minh, mặc dù việc【Trục Nhật Thần Bộ】đề thăng đến trình độ Đăng Phong Tạo Cực có thể khiến hấn được giải con khát trong ngắn hạn, có điều cũng chỉ là trong ngắn hạn mà thôi.

Nhưng gác vấn đề này lại đã, bây giờ Từ Hiền hoàn toàn không có thời gian để lãng phí, bởi Lý Tự Thành sắp đuổi đến chỗ này rồi, nếu hấn muốn cướp quá thì hấn nhất định phải mau mau giải quyết Lữ Phi Yến.

Sương trắng bao phủ quanh người, Lữ Phi Yến nhìn chăm chăm về phía Đông... ừm, hoặc nói chính xác hơn là nơi mà hấn cho là phía Đông, mắt không dám chớp dù chỉ một cái, bởi hấn vừa nhìn thấy một luồng hàn quang sắc lạnh hiện lên ở đằng ấy.

Chỉ là đáng tiếc...

Hoa Phi Hoa!

Phập!

Tại sau lưng Lữ Phi Yến, một lưỡi gươm màu trắng bạc vạch sương mà ra, một vầng trăng khuyết chột hiện, dù họ Lữ đã phản ứng rất nhanh thì hấn cũng chỉ có thể giữ lại được tính mạng của mình, còn cánh tay phải thì đã rơi xuống đất, co giật vài cái rồi bất động hoàn toàn.

Máu đỏ phun trào, hòa vào trong sương, khiến một phần sương mù trông như hóa thành huyết vân, tạo thành cảnh tượng cực kì yêu dị.

Lữ Phi Yến còn chưa kịp gào thét thì đường kiếm tiếp theo đã xuất hiện ngay trên đầu hấn, cánh tay còn lại của họ Lữ cũng theo một chiêu Vụ Phi Vụ mà lia khỏi bả vai.

“Làm ơn...” Thần sắc vô cùng kinh hoàng, Lữ Phi Yến muốn cầu xin tha chết, nhưng vừa mở miệng thì một tia kiếm khí vô cùng sắc bén đã tọt thẳng vào trong nôm, dễ dàng xoắn nát chiếc lưỡi của họ Lữ, khiến hấn không ngừng ọc ra máu tươi.

Tới mức này rồi, dù Từ Hiền có không làm gì thêm thì Lữ Phi Yến cũng sẽ chết dần chết mòn vì không ngừng mất máu, nhưng muốn thử nghiệm uy lực kiếm pháp thì cũng đã thử nghiệm, hấn lại không hề có thói quen hành hạ kẻ địch, vậy nên...

Một bóng đen chột xuất hiện sau lưng Lữ Phi Yến, người sau dù không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được điều ấy. Trọng thương gần chết, mệnh đăng ảm đạm vô quang, dù là một cái xoay người thì họ Lữ cũng không còn đủ sức lực để làm.

Hấn gục người xuống, hai chân quỳ gập, đầu đập lên đất, ánh mắt vô thần, miệng ú ớ chẳng thành lời, tư duy lâm vào hỗn loạn, chẳng còn nghĩ được gì nữa, chỉ có thể cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Bóng đen sau lưng tựa như hiện thân của tử thần, thần uy áp xuống, ép cho Lữ Phi Yến không thở nổi, toàn thân không còn chút nhiệt độ, chỉ còn lại cảm giác lạnh lẽo như lọt vào cao nguyên nơi Tuyết Vực.

Trước khi rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, âm thanh cuối cùng mà Lữ Phi Yến nghe được chính là một câu nói, một câu nói nhẹ nhàng mà ẩn chứa sự lạnh nhạt tận cùng:

“Mong kiếp sau ngươi có thể làm một người tốt. À, ta quên mất, ngươi đã vĩnh thế bất siêu sinh, lại lấy đâu ra...”

Lữ Phi Yến không còn nghe được bất cứ âm thanh nào nữa, bởi trường kiếm trong tay Từ Hiền đã đâm xuyên qua ngực hấn, Hiệp khí kim sắc hoành hành trong tạng phủ, xoắn nát tâm mạch của họ Lữ, khiến hấn chết đến không thể chết thêm.

“...kiếp sau?” Nói cho dứt lời, Từ Hiền nhìn thi thể của Lữ Phi Yến, ánh mắt ngoài hồ hững cũng chỉ có hững hờ, đợi cho một loạt thông báo của hệ thống vang lên bên tai, hấn mới chịu rút ba thước thanh phong khỏi người kẻ địch.

Ngay lập tức, một luồng kim quang theo động tác thu kiếm của Từ Hiền mà bay ra khỏi người họ Lữ, bảy phần chui tọt vào trong không gian trữ vật của hấn, tìm đến【Hiệp Đạo Thiên Thư】và dung nhập vào nó, ba phần còn lại thì bay về phía Lý Tự Thành.

Lữ Phi Yến đã chết, vậy nên【Súc Cốt Công】lẫn【Niết Diện Thuật】đều mất đi tác dụng, hình thể của hấn được trả về bộ dạng vốn có, khuôn mặt thư sinh sau một hồi vận vẹo cũng biến thành bộ mặt nom có phần hung ác của một gã đàn ông tuổi hơn năm mươi.

‘Hóa ra đây mới là chân diện mục của ngươi.’ Từ Hiền nhếch mép thầm nghĩ.

Sương mù chẳng biết đã tiêu tan từ lúc nào, cách đó hơn trượng, Lý Tự Thành chống côn mà đứng, ánh mắt có phần không cam nhìn đến chỗ cái xác nằm trên đất.

Cam hay quyết gì đó, Từ Hiền đều không để ý đến, hấn lúc này bắt đầu lục soát chiến lợi phẩm trên người Lữ Phi Yến, đồng thời phân ra một phần tinh thần để kiểm tra thông báo của hệ thống.

[Các hạ nhận được 999 điểm Thiện Ác]

Đây chính là điểm Thiện Ác mà Từ Hiền nhận được từ việc giết chết Lữ Phi Yến, so với Lang Nha Lão Tổ còn nhiều hơn không chỉ gấp đôi.

Nhưng cùng với một ngàn điểm Thiện Ác mà hấn có được sau khi tìm thấy một cái Tiên Thiên Tàng Vân Lệnh trên người họ Lữ, cả hai thứ ấy đều chỉ là món lời nhỏ.

Thu hoạch lớn nhất của Từ Hiền trong chuyến này chính là sau ba tháng trời, hấn cuối cùng cũng đã tự tay giết đủ một trăm tên ác nhân, giải tỏa Thành trụ: Trảm Bách Hung.

Thành trụ: Trảm Bách Hung

Các hạ tiêu diệt 100/100 kẻ có Ác khí cao hơn Thiện khí.

Thù lao:

+ Danh hiệu: Trảm Ma Hào Kiệt (Tất cả ngoại công chiêu thức được tăng một thành uy lực khi đối chiến với mục tiêu có Ác khí cao hơn Thiện khí)

+ Vật phẩm:【Mặt Nạ Da Người】x3 (Chất lượng Hi Hữu, hạn sử dụng 90 ngày kể từ lần đeo đầu tiên)

+ Lượng lớn danh vọng.

+ Bản vẽ Kỳ Vật:【Tuyệt Tiên Kiếm】

Thành tựu kế tiếp: Tru Thiên Tặc

Trảm Ma Hào Kiệt xem ra chính là phiên bản nâng cấp của Trừ Ác Tiểu Hiệp Sĩ, hiệu lực tăng mạnh gấp đôi, mặc dù chỉ là thêm nửa thành, nhưng đối với Từ Hiền mà nói cũng là một tiến bộ không nhỏ.

Phần thưởng kế tiếp cũng không mới lạ chi, ngoại trừ phẩm chất càng tốt hơn, thời gian sử dụng càng dài hơn thì chẳng thay đổi gì thêm. Theo Từ Hiền đoán, hẳn là ngày nào thân phận của hắn chưa hoàn toàn bại lộ, vậy ngày đó hệ thống vẫn sẽ tiếp tục cung cấp【Mặt Nạ Da Người】cho hắn giả dạng Thiên Hồ Hiệp.

Phần thưởng thứ ba... Lượng lớn danh vọng, lượng lớn là bao nhiêu? Đối với loại thù lao hết sức mơ hồ này, Từ Hiền cũng chẳng còn hơi sức đâu phân nân, liếc qua một cái liền không thèm bận tâm đến nữa.

Còn về phần thưởng cuối cùng, sau khi xem qua giới thiệu sơ lược, Từ Hiền chỉ có thể nói:

Hiệp Đạo Giang Hồ... rất hào phóng!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Máu xương đúc kiếm, thần hay ma?

Vật phẩm:【Bản vẽ Kỳ Vật: Tuyệt Tiên Kiếm】

Loại hình: Đồ tường

Chất lượng: Hi hữu

Ghi lại phương pháp rèn đúc【Tuyệt Tiên Kiếm】

Điều kiện chế tạo: Nghề【Thợ Rèn】cấp 10, nghề【Thợ Mò】cấp 5, nghề【Họa Sĩ】cấp 5, người đúc kiếm đã tu luyện một môn kiếm pháp Hi Hữu tới trình độ Đẳng Phong Tạo Cực.

Vật liệu yêu cầu:【Vạn Luyện Tinh Thiết】x10, xương tỳ bà của một trăm tên võ tu Hậu Thiên cảnh, xương sống của mười tên võ tu Tiên Thiên cảnh, tinh huyết của kiếm chủ.

*Chú:【Tuyệt Tiên Kiếm】là thần kiếm độc nhất vô nhị thiên hạ, trên đời chỉ có thể tồn tại một thanh, sở hữu uy năng quý thần khó lường, tiềm lực đạt đến phẩm chất Thần Thoại.

“Thần kiếm?” Đối với hai chữ này, Từ Hiền ôm thái độ hoài nghi sâu sắc.

Mặc dù đối với hắn mà nói, công cụ chỉ là công cụ, không có phân chia chính – tà, thần – ma, nhưng dựa vào vật liệu yêu cầu để đúc nên【Tuyệt Tiên Kiếm】, Từ Hiền cho rằng thanh kiếm này rõ ràng nên xưng là ma kiếm càng chính xác hơn.

“Lấy xương người luyện kiếm sao...” Nhìn thi thể của Lữ Phi Yên, Từ Hiền bắt chợt lâm vào thế khó.

Thường ngày hành sự quyết đoán, nhưng đối mặt với chuyện nên hay không nên lấy nhân thể ra luyện kiếm, Từ Hiền lại lâm vào do dự, trong lúc nhất thời không dám xuống tay.

Vấn đề này kỳ thật cũng không khó giải, đầu tiên là giữa việc đúc kiếm và không đúc kiếm, Từ Hiền cần đưa ra lựa chọn một trong hai.

Nếu là cái sau thì không có gì để bàn nữa, còn nếu là cái trước...

Hắn cần một lý do, một lý do khiến việc hắn lấy xương người ra đúc kiếm là hành vi chính nghĩa, một lý do có thể trở thành đại nghĩa, một lý do mà ít nhất có thể khiến hắn cảm thấy không thẹn với lòng, không ảnh hưởng đến tâm cảnh, đến võ đạo của hắn.

Nói đơn giản hơn là Từ Hiền cần tự thông não chính mình, mà việc đó đối với hắn mà nói lại không khó khăn gì.

Nhớ lại luồng Ác khí đậm đặc mà bản thân đã nhìn thấy sau đầu Lữ Phi Yến, Từ Hiền nhắm mắt nhủ thầm:

‘Lữ Phi Yến ơi Lữ Phi Yến, người từ đầu tới chân chính là một ác nhân, đáng lý nên hình thần câu diệt, hồn phi phách tán, xác thành tro bụi. Nhưng tạo hóa vô thường, không dồn ai vào tuyệt lộ cả, xương sống của người thể mà có thể được dùng để rèn đúc Tuyệt Tiên Kiếm. Thanh thân kiếm này ngày sau ắt theo ta tru diệt thế gian chur tặc, cứu được vô số lương nhân, lập xuống vô lượng công đức, trong đó tất có phần của người.’

‘Người tuy đã chết đến không thể chết thêm, toàn bộ tội nghiệt cũng do ta đến gánh chịu, không cần công đức để bù đắp lỗi lầm. Nhưng nếu Lữ Phi Yến người còn có con cháu, còn có thân thuộc, vậy họ ắt cũng sẽ nhờ người mà được hưởng phúc ấm, được hưởng an vui, việc này rõ ràng là đại thiện, thể nên...’

“...đắc tội rồi!” Từ Hiền vừa dứt lời liền mở mắt ra, trong đôi thần mục không còn vẻ do dự bất quyết mà thay vào đó là sự bình thản đến lạ thường.

Tay phải thu trường kiếm, tay trái xuất đoản đao, nội lực lưu động, một vệt tinh quang chọt xẹt qua trong mắt, Từ Hiền tập trung hết thần tình – khí – thần toàn thân vào thanh đao, đơn giản là vẩy nhẹ cổ tay một cái, không có một giọt máu nào chảy ra, chỉ có tiếng da thịt bị cắt lia vang lên.

Lý Tự Thành biết là tiên sinh nhà mình vừa xuất đao, nhưng cũng chỉ là biết mà thôi. Từ Hiền xuất bao nhiêu đao, lại cắt vào chỗ nào, gã đều không thể nhìn rõ.

E rằng phải trực diện đối đầu với【Giải Ngưu Tam Đoạn Thước】của Từ tiên sinh, Lý Tự Thành mới có thể thực sự nhìn ra.

Đối với Từ Hiền mà nói, trên thế gian này, hết thầy địch nhân đều là những con bò đang đợi làm thịt, đương nhiên là địch nhân đã chết cũng không ngoại lệ.

Thu đao vào tay áo, sau đó lấy lọ muối hóa thi ra, Từ Hiền khom người xuống, kinh lực vận lên bàn tay, dễ dàng bóc đi cột sống của Lữ Phi Yến, tựa như thứ này vốn không phải là một bộ phận trên người họ Lữ.

May là trước đó kiếm khí của hắn không hề làm tổn thương đến xương sống của Lữ Phi Yến, vậy nên tình trạng của nó lúc này vẫn hết sức hoàn mỹ. Từ Hiền chưa có thời gian để nghiên cứu bản vẽ, nên hắn cũng không rõ là nếu vật liệu bị hư tổn liệu có ảnh hưởng gì tới việc đúc kiếm hay không.

Nhưng việc đó để sau, lúc này thì Từ Hiền đã thu thứ nguyên liệu “tươi” mà hắn vừa có được vào tay áo.

Nhờ có bản vẽ【Tuyệt Tiên Kiếm】mà xương sống của Lữ Phi Yến cũng được xem là một loại nguyên liệu rèn đúc, vậy nên Từ Hiền có thể cất nó vào kho nguyên liệu của【Thiên Công Phường】, tiết kiệm được một ô chứa đồ.

Làm xong chuyện này, Từ Hiền liền cắt bỏ thủ cấp của Lữ Phi Yến, bỏ vào trong chính tay nải của họ Lữ rồi mới bắt đầu rắc muối lên thi thể của hắn, hủy thi diệt tích.

Cả Từ Hiền và Lý Tự Thành đều không biết, ở cách đó không xa, trong một bụi rậm bí ẩn, có bốn con mắt mở to, nhìn rõ mồn một cảnh tượng hắn rút xương, chém đầu Lữ Phi Yến, từng khối mỡ lớn bé trên người chủ nhân của hai cặp mắt này đều run lên bần bật, như thể muốn báo rằng trong lòng chủ nhân chúng nó đang ẩn chứa một nỗi kinh hoàng tột độ.

Bốn mắt nhìn nhau, Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Dịch đều thấy được vẻ khiếp hãi trong mắt đối phương. Tâm linh tương thông, hai huynh đệ chẳng cần nói một lời liền vọt lên cổ chạy đi.

Nếu muốn dùng chạy như chó đuổi để miêu tả, vậy thì con chó sau lưng bọn họ phải có cấp bậc của Hao Thiên Khuyển.

“Đại... đại ca... so... so với đệ tử... của... của hắn... Từ... Từ tiên... sinh kia còn... còn... đáng sợ hơn!”

“Mi... mi... cả lắm... hồi... hồi nào?”

“Đại... đại ca, tên... tên... kia chỉ... chỉ trộm... trộm... xe, mà... mà bị... bị... rút xương, lóc thịt...”

“Chúng... chúng ta không... không làm gì cả, sợ cái gì!”

Béo ca ca và béo đệ đệ chạy một hồi được hơn bảy dặm, không hẹn mà cùng quay đầu lại, thấy không có ai đuổi theo, hai người mới đỡ sợ đôi chút, chứng cả làm tự động tự động được chữa khỏi.

Nhưng cả hai huynh đệ cũng chưa dám dừng chân, tiếp tục lấy tốc độ cao nhất chạy đi, trên đường còn lờ qua tiếng lại.

“Đại ca, chúng ta có làm gì! Đại ca quên rồi sao, Tư Mã Vô Tình đã từng ngao du đến đây, Âu Dương Vô Dịch đã từng ghé lại chỗ này.”

“Mi sợ cái gì, tên kia đã thanh lý chiếc xe đó ở chợ đen, lúc này không biết đã lọt vào tay kẻ nào, có khi bị lái đi tận tít đâu rồi cũng nên, Từ tiên sinh kia khó mà thấy được.”

“Bây rồi! Đại ca đừng quên, Từ đại ma đầu có thể từ xa mấy ngàn dặm chuẩn xác tìm tới kẻ trộm xe, vậy hán muốn tìm lại chiếc Bảo Nguyên Xa của mình liệu có khó khăn sao? Đến lúc đó...”

Âu Dương Vô Định không nói hết, nhưng Tư Mã Vô Tình đã tưởng tượng ra được hậu quả của việc này, kinh hoảng thốt lên:

“Không được, ta mi nhất định phải mau mau trở lại Hồng Lô thành, cầu thần bá Phật là chiếc xe kia vẫn chưa bị bán đi, xóa bỏ chứng cứ phạm tội.”

“Đại ca nói phải!”

Vùuu!

Thế là hai huynh đệ một lần nữa tăng tốc, nhưng vì Tây môn chỉ cho phép vào chứ không cho phép ra, lại thêm cả hai cũng không có thủ đoạn đánh lừa kết giới hộ thành, vậy nên chỉ có thể đi một vòng lớn đến Bắc môn, mất không ít thời gian.

Về phần Từ Hiền, Từ tiên sinh của chúng ta không biết là mình đã trở thành đại ma đầu trong mắt của hai tên béo, chỉ biết là mục đích xuất thành nay đã đạt được, thầy trò nhà hán đương nhiên phải về thành để săn giết nốt đám ác nhân còn lại.

Trùng hợp làm sao, Từ Hiền cũng chọn Bắc môn để nhập thành, nhưng tốc độ khinh công của hán và Lý Tự Thành so ra vẫn kém thứ bộ pháp chạy như chó đuổi của Tư Mã, Âu Dương, hơn nữa hai tên kia lại còn đang phóng đi với vận tốc tối đa, nên muốn bắt kịp chính là chuyện không thể nào.

Lại là nửa canh giờ trôi qua, sư đồ hai người sau khi trình Phủ Ngoại Lệnh liền được ưu tiên nhập thành.

Có một chuyện khá thú vị, không biết là do Lý Tự Thành may mắn kích hoạt được ti lệ đón ngộ cực nhỏ trong chú thích của bí tịch, hay là do【Trục Nhật Thần Bộ】đã gần đạt tới ngưỡng đột phá, mà chừng một nén nhang trước, ngón bộ pháp này của gã cũng đạt tới trình độ Đăng Phong Tạo Cực như Từ Hiền, coi như thầy trò cùng vui.

Song hi lâm môn, tựa hồ là thiên ý cũng muốn giúp Từ Hiền được lợi, trên【Tầm Hung Kính】lúc này đang biểu hiện rằng hai trong số bốn con mồi còn lại của hán cũng đang xuất hiện tại thành Bắc, tiết kiệm cho hán không ít thời gian để tìm tới bọn chúng.

Chỉ là chỗ mà hai kẻ này đang dừng chân làm cho Từ Hiền gặp phải một nan đề, đó là nếu chúng chỉ dạo qua chợ đen thì không sao, nhưng nếu là nơi đấu giá của Võ Lâm Minh, vậy Từ Hiền cần cân nhắc trước khi ra tay.

Dù sao Phủ Ngoại Lệnh có thể giúp hán có được quyền tiền trạm hậu tẩu, nhưng Bạch Viên Lệnh lại chỉ có thể khiến Từ Hiền nhận được một số tiện lợi không đáng kể ở Võ Lâm Minh mà thôi, chẳng bao gồm chuyện tùy ý giết người trong địa bàn liên minh.

Bối Nga My là Nga My, Võ Lâm Minh là Võ Lâm Minh, nếu vì Nga My là một trong Lục Đại Phái của liên minh mà không phân rõ được chuyện ấy, vậy Từ Hiền đọc sách nhiều năm cũng uống công.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Hồng Lô Nhai có người bán võ học

Cách đó không lâu, Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Định đã vào thành trước sư đồ Từ Hiền, sau một hồi dò la tin tức, huynh đệ hai người rất nhanh đã tìm được kẻ mà Lữ Phi Yên sang tay chiếc【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】nhưng đồng thời cũng nhận được tin dữ: Hai ngày trước đã có người mua nó mất rồi.

Đánh mất cơ hội sửa sai, mấy ngày sau đó, béo ca ca và béo đệ đệ đều sống trong sợ hãi.

Thường thường buổi sáng mỗi người đều ăn đến mười cái bánh bao mới tạm no bụng, thế mà giờ chỉ còn ăn được chín cái, mỗi đêm phải ngủ liên bốn canh giờ mới chịu dậy, mà nay chỉ được ba canh rưỡi đã tỉnh như sáo, quả thật là ăn không ngon, ngủ không yên, nom nớp lo sợ.

Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Định lại không biết, muốn bán một món hàng được giá, chủ nhân của món hàng trước tiên phải chăm chút ngoại hình, tuốt lại phần vỏ cho nó.

Thế nên trước khi【Bảo Nguyên Cực Tốc Xa】roi vào tay vị khách hàng vô danh kia, tất cả những dấu vết dị dạng trên cỗ xe đều đã được xóa đi cả rồi, dòng chữ do hai huynh đệ để lại đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng như đã nói, bộ đôi mập mạp này không biết, vậy nên khi loáng thoáng thấy được bóng dáng của đại ma đầu Từ tiên sinh kia xuất hiện nơi đầu phố, không cần nhắc nhở gì nhau, cả hai lập tức co giò bỏ chạy, tức tốc về khách điểm thu dọn hành lý, tranh thủ rời thành ngay trong hôm nay.

Tư Mã Vô Tình và Âu Dương Vô Định quyết định rồi, chuyến này cả hai sẽ bỏ qua luôn trạm Trường An, trực tiếp từ Tiền Châu chạy đến Bình Châu,

chỉ cần cách tên ma đầu kia càng xa càng tốt là được.

Gác câu chuyện về hai kẻ dở hơi này sang một bên, ở hướng ngược lại, Từ Hiền từ lâu đã an tọa trên cỗ Thiên Cơ Xa của mình, Lý Tự Thành theo sát ngay bên cạnh, gương mặt không chút cảm xúc, hoặc nói chính xác hơn là đơ.

Mất sắc thấy được hai thân ảnh mập mạp ở đằng xa, Lý Tự Thành chợt reo lên: “Là hai người kia!”

Thị lực của Từ Hiền vượt xa thường nhân, đương nhiên cũng nhìn thấy, gặp hai người hót hải bô chạy sau khi thấy sư đồ nhà mình xuất hiện, hẳn chỉ cho là họ vẫn còn sợ hãi Lý Tự Thành, nào đâu biết được bản thân mình mới là nguyên nhân chính khiến cặp huynh đệ nọ chạy bán sống bán chết.

Cho nên hẳn rất là thần nhiên răn dạy Lý Tự Thành: “Tự Thành, sau này trò chuyện với người khác, chớ có nói những câu như muốn tiễn họ một đoạn, vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm là ngươi muốn đánh hắn.”

Lý Tự Thành nghe xong, chợt gãi đầu hỏi lại: “Nhưng thưa tiên sinh, nếu đệ tử muốn tiễn biệt người khác vậy phải nói thế nào?”

“Cái này...” Từ Hiền giống như bị hỏi khó, hẳn phải ngẫm nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Hừm, cũng không phải là không cho người nói, miễn là đừng nói sau khi vừa đấu võ, chém giết là được.”

“Vâng, tiên sinh.”

Thấy Lý Tự Thành nghiêm túc đáp lại, Từ Hiền gật gù tỏ vẻ hài lòng, sau đó liếc qua【Tầm Hung Kính】một cái rồi mới tiến vào con phố náo nhiệt gọi Hồng Lộ Nhai này.

Nghe tên thôi cũng biết, đây nhất định là một con phố có địa vị không tầm thường tại tòa thành này, ai bảo nó trùng tên với Hồng Lộ thành cơ chứ.

Hồng Lộ Nhai, Hồng Lộ Nhai, trên đường hoàn toàn không có trái thảm đỏ, nhưng Từ Hiền biết đây lại là cái tên không thể nào thích hợp hơn cho đoạn đường phồn hoa này.

Theo những gì mà hắn tìm hiểu được, trăm năm trước Hồng Lộ thành vẫn chưa được gọi là Hồng Lộ thành, chỉ là sau khi xảy ra một cuộc thảm sát, tòa thành này mới được đổi sang cái tên như bây giờ.

Cuộc thảm sát kia có hơn một ngàn tên võ lâm cao thủ tham dự vào, nghe đâu là vì tranh đoạt một món thần binh mà dẫn tới.

Sở dĩ được gọi là thảm sát, bởi vì trong trận chiến của hơn ngàn tên võ lâm cao thủ ấy, có một tên ma đầu thân mang vũ lực áp đảo quần hùng, hơn nữa còn đạt được món thần binh kia giúp sức, một mình tàn sát mấy ngàn đến gần cả vạn người, đúng nghĩa giết đến máu chảy thành sông.

Chỉ có hơn ngàn người tranh đoạt, mà ma đầu lại giết đến gần vạn, nghe thì có vẻ vô lý, nhưng đó lại là sự thật. Bởi vì món thần binh kia thực chất là một thanh ma binh, nó khống chế tâm trí của ma đầu, khiến hắn chỉ còn biết giết và giết, không những võ lâm cao thủ mà đến cả bách tính vô tội cũng không tránh khỏi kiếp nạn.

Mặc dù sau đó Bình Châu Long thị đã phái cao thủ Thần Mạch đến trấn áp ma đầu, nhưng người chết thì cũng đã chết, không thể sống lại.

Theo sử sách ghi lại, sau khi thu dọn tất cả thi thể trong thành, người ta mới phát hiện khắp thành đều có vết máu rơi vãi.

Máu của người chết không biết vì lý do gì mà bị rút hết ra ngoài cơ thể, khiến cả tòa thành như bị nhuộm đỏ, phải tẩy rửa suốt bảy ngày bảy đêm mới hết.

Sau đó mới biết, thứ tạo thành hiện tượng này chính là thanh ma binh kia, một trong những công dụng của nó chính là hút máu của địch thủ tẩm bổ cho chính mình, chỉ là vào thời điểm ấy ma binh vẫn chưa được giải phong hoàn toàn nên chỉ có hút máu chứ không có tẩm bổ.

Chỗ Hồng Lộ Nhai mà sư đồ Từ Hiền đang đứng chính là chiến trường chủ của cuộc thảm sát năm đó, một phần ba số người mất mạng đều nằm tại nơi đây.

“...theo lời kể của kẻ may mắn sống sót được trong trận chiến năm xưa, hôm ấy trời mưa, nước dâng ba tấc, nhưng lúc y nhìn xuống lại chẳng thấy nước đâu, chỉ thấy một màu đỏ ngầu, huyết hải thao thiên, tưởng như luyện ngục hiện nhân gian...”

Trên đây là một đoạn Từ Hiền đọc được trong sách sử khi nói về xuất xứ của cái tên Hồng Lộ Nhai, cũng nhờ đó mà hắn biết cái gọi là thần binh hoặc ma binh kia có uy năng kinh khủng bậc nào.

Vậy nên Từ Hiền mới có thái độ dè chừng như vậy đối với thanh kiếm Tuyết Tiên kia.

Dù sao ở thế giới này có lẽ chỉ một mình hắn là biết đến Phong Thần, Hồng Hoang, cũng biết được chủ nhân đầu tiên của Tuyết Tiên Kiếm là ai.

Ma Tổ!

Mặc dù【Tuyết Tiên Kiếm】này rõ ràng không phải Tuyết Tiên Kiếm kia, nhưng nếu nó đã có cái danh xưng ấy, vậy Từ Hiền không suy nghĩ nhiều cũng không được, hắn cũng không muốn tâm trí của mình bị một thanh kiếm khống chế.

Hiệp Đạo Giang Hồ rõ ràng không có ý định bảo hộ Từ Hiền khỏi mấy vấn đề như vậy, nếu không thì hắn đã chẳng nhiều lần tẩu hỏa nhập ma khi tu luyện【Tứ Hàng Kiếm Điển】rồi.

“Trước khi đạt được quyền tiếp theo của kiếm điển, đồng thời luyện đến cảnh giới như ý, tốt nhất là ta không nên vội đúc kiếm.”

Từ Hiền tự răn, sau đó hắn lại cười tự giễu: “Mà muốn vội cũng chẳng được, nội việc thu thập đủ nguyên liệu rèn đã không dễ, huống hồ còn cần bỏ không ít thời gian ra thẳng cấp nghề phụ.”

【Tứ Hàng Kiếm Điển】là thần công tu tâm tuyệt đỉnh, đặt trường hợp xấu nhất là【Tuyệt Tiên Kiếm】có thể ảnh hưởng đến tâm trí của mình, Từ Hiền tin là chỉ cần bản thân có được đạo tâm vững như bàn thạch thì không cần lo ngại làm chi.

Tự mình ngẫm lại, hắn cũng thấy buồn cười, chỉ mới là một bản vẽ mà thôi, còn chưa phải thành phẩm mà đã khiến bản thân phải nghỉ ngơi đủ điều, bận càng thêm bận.

Nhưng Từ Hiền lại rất thích điều này, bởi vì đây chính là động lực để hắn có thể tiến bộ nhanh hơn.

“Tiên sinh, người có chuyện gì vui sao?” Thấy tiên sinh nhà mình khi thì nhíu mày trầm tư, khi thì tủm tỉm mà cười, Lý Tự Thành như hòa thượng sờ đầu không thấy tóc, chỉ có thể lên tiếng hỏi thăm.

Âm thanh của gã kéo Từ Hiền trở lại thực tại, nghe vậy, hắn chỉ nhẹ nhàng khoát tay bảo một tiếng “không có gì”, sau đó bắt đầu tập trung quan sát con phố từng là nhân gian luyện ngục này.

Kỳ thật cũng không có gì khác so với đường cái trung tâm, cũng đông đúc người qua kẻ lại, chỉ là số lượng nhân sĩ giang hồ nhiều đến vượt trội mà thôi.

Không cần dùng đến【Hiệp Đạo Thiên Nhân】thì dựa vào khí tức của người đi đường, Từ Hiền cũng có thể nhận ra cứ mười người thì có đến bảy, tám kẻ là võ tu, Hậu Thiên, Tiên Thiên đều có, mặc dù tỉ lệ là một so bốn mười.

Về phần Huyền Tăng cảnh, Từ Hiền biểu thị không biết, bởi tiên nhân tạm thời không thể soi ra được.

Đối với hắn mà nói, một người bình thường có thể là người bình thường, cũng có thể là cao thủ Huyền Tăng, thậm chí Thần Mạch đang dạo chơi dân gian.

Chậm rãi lăn bánh, liếc thấy vị trí của mục tiêu đầu tiên chỉ cách mình chưa đến ba mươi trượng, hơn nữa vẫn đang giẫm chân tại chỗ, Từ Hiền cũng không vội chạy tới đánh giết, thông thả thưởng thức phong tình nơi Hồng Lộ Nhai, nhìn hàng quán bày biện bên đường, nghe tiếng rao vọng khắp phố phường.

“Bảo kiếm đây, bảo kiếm đây! Chém sắt như chém bùn, giá cả phải chăng, chỉ cần mười lượng bạc, một thanh bảo kiếm mang về, truyền cho hậu nhân bách thế!”

“Bồi Linh Lộ, Bồi Linh Lộ gia truyền! Một ngụm Bồi Linh rơi vào bụng, từ đây Tiên Thiên chẳng xa vời!”

“Bí tịch Trung Thừa Địa cấp, đạo pháp cao thâm khó lường, không bán kẻ nghèo đói, chỉ bán người hữu duyên!”

“Khó rách áo ôm phùng vô phúc, gia tài bạc triệu kẻ hữu duyên. Chính là loại hữu duyên này sao?” Nghe tiếng rao đến từ quầy hàng cách chỗ mình chẳng được vài thước, Từ Hiền mắt lộ ý cười, ra hiệu cho Lý Tự Thành cùng tiến tới đó.

Dù sao hắn chính là một “kẻ hữu duyên” hàng thật giá thật.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Lão nhân nhắc nhở, tiên sinh không nghe

“Dường Khí Tán, Dường Khí Tán nhà làm, giá cả phải chăng, già trẻ không gạt!”

Cách quầy bí kíp võ công chỉ hai sạp hàng, một lão đầu ngồi trên một chiếc ghế đầu nhỏ, lão to giọng rao hàng, trước mặt chỉ trải một tấm bạt cũ kỹ, bên trên bày đủ các loại bình bình, lọ lọ, nhãn dán rõ ràng, trong đó lấy Dường Khí Tán làm chủ lưu, nhưng cũng có các loại dược phẩm thông thường khác như Kim Sang Dược, Giải Độc Hoàn, v.v...

Tinh mắt nhận ra chiếc xe lăn làm bằng Tụ Linh Mộc của Từ Hiền, lại gặp Lý Tự Thành có bộ dạng tựa như hộ vệ theo sau, thấy hắn có ý định tiến đến quầy bí kíp, lão chợt “ây” một tiếng, trong lòng đã nhận định rằng kẻ này chính là con em nhà phú quý mới ra giang hồ, chưa trải sự đời, thế là bèn cao giọng gọi:

“Công tử, bạch y công tử, sao không ghé qua sạp hàng của lão đầu xem thử, Đường Khí Tán nhà ta bảo đảm chính tông, vô độc vô hại!”

Bạch y thì có không ít người mặc, công tử cũng có nhiều người, nhưng tại đoạn đường này thì chỉ có mỗi Từ Hiền mà thôi. Biết là gọi mình, hắn bèn quay lại nhìn lão đầu một cái, lắc đầu khẽ đáp:

“Lão trượng thứ lỗi, tại hạ không có nhu cầu mua đan dược.”

Lão đầu bán Đường Khí Tán nghe vậy vẫn không từ bỏ, cười khi nói tiếp: “Vậy cũng xem qua thử một lần rồi mới quyết định chứ, biết đâu công tử sẽ đổi ý, mời tiếp lấy!”

Dứt lời liền ném một chiếc lọ cho Từ Hiền, tuy là sở hữu tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng lão đầu này cũng chưa từng học qua thủ pháp ám khí nào, thế nên cú ném của lão hoàn toàn không có lực sát thương. Từ Hiền chẳng cần vận công, chỉ đơn giản đưa tay ra bắt lấy là được.

Đối với kẻ bán hàng mặt dày này dạn dày như lão, Từ Hiền thật không biết nên nói gì cho phải. Lắc đầu cười khổ, hắn cũng không định mở lọ dược ra xem thế nào, chỉ muốn ném trả nó về cho lão, nhưng dòng chữ trên nhãn thuốc lại khiến động tác của hắn phải hoãn lại.

“Đừng Mua Bí Tích, Có Trò Lừa”

Mặt không biểu tình, Từ Hiền mượn thiên nhãn soi qua Thiện Ác khí của lão, thế mà bất ngờ phát hiện Thiện khí của lão cũng không thua gì vị Cao đại hiệp đoán mệnh mà hắn từng gặp.

Nhẹ gật đầu một cái tỏ vẻ cảm tạ, Từ Hiền bất động thanh sắc ném chiếc lọ trong tay về cho lão, kẻ đó lại nói: “Tại hạ thật không có nhu cầu.”

Vừa dứt lời liền tiến đến quầy bí kíp võ công, bộ dạng gấp gáp như chẳng chờ đợi được nữa.

Lão già bán Đường Khí Tán thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, dù sao hai người chẳng quen chẳng biết, lão có thể nhắc nhở đến thế đã là trượng nghĩa khó được.

“Bí tịch Trung Thừa Nhân cấp, kiếm pháp, chưởng pháp, nội công đều có, không bán kẻ nghèo đói, chỉ bán người hữu duyên!”

So với quầy Đường Khí Tán chỉ có một tấm bạt, quầy bí kíp võ công quả thật xa hoa hơn nhiều, sạp gỗ trưng bày, có mái che, có bản hiệu, có ghế ngồi cho khách, kẻ rao hàng cũng chỉ là một người bình thường, vừa nhìn đã biết là do chủ sạp thuê tới.

Trước sạp lúc này đang có một gã thanh niên tu vi Hậu Thiên ngũ trọng ngồi chọn lựa bí kíp, vẻ mặt đắn đo suy nghĩ, ánh mắt tràn đầy bối rối, rõ ràng là không biết chọn sao cho thích hợp.

Vào lúc này đáng lý phải có người đứng ra tư vấn cho gã thanh niên, nhưng khổ nỗi kẻ rao hàng chỉ là một người bình thường, nào biết gì để mà tư vấn?

Gặp sư đồ Từ Hiền tiến tới chỗ này, gã thanh niên giống như tìm được chỗ xuống nước, vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho bọn họ, mặc dù sạp hàng thừa sức cho bốn người cùng lúc dãn hàng ngang lựa chọn.

Thiên nhãn lại lướt qua, thấy gã thanh niên này cũng có chút Thiện khí, nhờ【Tọa Vong Kinh】mà cảm nhận được khí huyết dồi dào trong người gã, Từ Hiền chợt bảo:

“Chuyên tâm tu luyện thứ hiện có cho tốt rồi hãy nghĩ đến cái sau này cũng không muộn. Chờ tới Hậu Thiên lục trọng, võ học cũng đến bình cảnh, nếu được thì thử xem công phu quyền cước có thích hợp hay không, các loại công phu luyện thể cũng rất đáng để tham khảo. Mạnh chỗ nào thì tập trung chỗ đó, khiến nó càng thêm cường, giai đoạn đặt nền móng thì cứ lo đặt nền móng, sao lại nghĩ đến đại môn phái có màu gì, hậu viện phải trồng cây gì?”

Trong lời nói của Từ Hiền không nhắc đến bất kỳ kẻ nào, nhưng nghe tới “Hậu Thiên lục trọng”, gã thanh niên lập tức biết hắn đang nói với mình.

Những điều mà Từ Hiền vừa nói hoàn toàn chẳng có gì cao siêu, chỉ là một vài gợi ý, nhắc nhở thông thường, nhưng rơi vào tai gã thanh niên lại như kim khâu ngọc ngôn, khiến gã như được thể hồ quán đỉnh, linh đài thông suốt.

Mặt đầy cảm kích, lòng có kính nể, cho rằng gặp được cao nhân, gã thanh niên lập tức khom người chấp tay bái Từ Hiền, âm thanh khó giấu sự mừng rỡ: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm, văn bối cảm kích bất tận, nhưng văn bối một nghèo hai trắng, không biết lấy gì để báo đáp ơn chỉ điểm của ngài, chỉ xin được theo hầu bên cạnh, chẳng biết có được hay không?”

[Nghề văn hóa【Lão Sư】thăng lên cấp 9]

Tiếng thông báo của hệ thống cũng không thể lấy đi sự chú ý của Từ Hiền, hắn chẳng thể ngờ được gã thanh niên này lại bạo dạn đến thế, không quen không biết, mới gặp lần đầu, được chỉ điểm đôi câu mà đã đòi theo hầu này nọ.

Nom tuổi hắn so với Từ Hiền còn lớn hơn, thế mà mồm gọi tiền bối, miệng xưng văn bối không chút gượng gạo, quả thật không kém cạnh gì hai huynh đệ Tư Mã, Âu Dương.

Hắn nào có biết, hành động của gã thanh niên tưởng như đường đột, nhưng thực chất lại ẩn chứa rất nhiều suy tính.

Đối với gã thanh niên mà nói, có thể nhìn thấu cảnh giới của gã, lại còn đưa ra chỉ điểm xác đáng, ít nhất cũng phải là cao thủ Tiên Thiên.

Thường nghe vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo, nhưng Từ Hiền nhìn qua chỉ chừng hai mươi, trẻ tuổi bậc này, rõ ràng là tiền đồ vô lượng, hơn nữa bản thân gã thanh niên cũng tự nhận một nghèo hai trắng, không có gì dễ hấp lợi dụng, vậy nên gã có thể xác định một chuyện là Từ Hiền chỉ thuận miệng đề điểm chứ không ôm mục đích gì khác.

Nhớ lời mẹ dạy: Muốn ôm đùi phải thừa dịp sớm, nay gặp một người vừa nhìn đã biết là cao nhân trẻ tuổi, hơn nữa bản tính rộng rãi, không tiếc chỉ dạy người xa lạ, gã còn không tranh thủ cơ hội xin theo há chẳng phải ngu xuẩn quá sao?

Người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch, gã thanh niên rõ ràng thấm nhuần tư tưởng này của các bậc tiền bối, nhưng muốn dựa vào đó mà đối phó Từ Hiền thì còn khuya mới được.

“Chuyện chẳng đáng là gì, các hạ không cần phóng đại lên như vậy. Lăn lộn giang hồ, bèo nước gặp nhau, lần đầu gặp gỡ cũng có thể là lần cuối chạm mặt, theo hầu gì đó chứ có nhắc đến, các hạ nếu có việc khác cần làm xin cứ tự nhiên, tại hạ cũng không nói lời tạm biệt.”

Nghe Từ Hiền nói vậy, thấy thái độ cự người ngoài ngàn dặm của hắn, gã thanh niên vẫn phát huy mặt dày thần công đến mức tận cùng, mỉm cười đáp lại:

“Đối với ngài thì đó là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng đối với vãn bối thì đó là đại ân đại đức, sao có thể nói là phóng đại? Tiền bối, xin...”

Lời nói của gã thanh niên đến đây chợt dừng, không phải vì gã bí từ, mà bởi vì huyết cảm của gã đã bị Từ Hiền điểm trúng.

Nhìn nét mặt bối rối của gã thanh niên, Từ Hiền nhẹ giọng nói rằng: “Một canh giờ sau, huyết đạo tự giải. Nếu các hạ vẫn chấp mê bất ngộ, tại hạ cũng không ngại không chế người rồi tống ra ngoài thành, xin chớ hoài nghi chuyện tại hạ có làm được hay không.”

Vừa dứt lời, Từ Hiền liền giờ cái Phù Ngoại Lệnh của mình lên, cho gã thấy rằng hắn có quan hệ không cạn với Huyền Kiếm Phủ.

Gã thanh niên gặp vậy hoảng quá chừng, mặt dày thần công lập tức bị phế bỏ, cúi người bái Từ Hiền ba cái tỏ vẻ cáo lỗi rồi hốt hải chạy đi, đến cả quay đầu lại cũng không dám.

Từ Hiền thân là tiên sinh dạy học, sao lại không hiểu đạo lý được chiều sinh hư, vậy nên hắn cũng không dài dòng dây dưa, trực tiếp dùng hành động thiết thực ra uy hiếp, thế là đầu lại vào đấy.

Lắc đầu cười nhạt, chuyện này chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn, Từ Hiền lập tức đã vứt nó ra sau đầu, chuyển sang nghiên cứu các loại bí tịch được bày trên sạp.

So với các gian hàng xung quanh, diện tích của chỗ này thực sự quá lớn, lớn đến nỗi đằng sau sạp hàng thế mà còn có thể dựng lầu.

Mới nãy Từ Hiền tiến vào trạng thái Tọa Vong, mục đích của hắn vốn không phải kiểm tra tình trạng khí huyết của gã thanh niên kia, mà là muốn dò xét khí tức của chủ nhân sạp hàng.

Tiên Thiên, đó chính là cảnh giới của người trong lầu, còn tầng mấy thì cần trực tiếp gặp mặt mới biết được.

Dựa vào diện tích mà quầy bí kíp võ công chiếm dụng, địa vị của nó ở Hồng Lộ Nhai hẳn không thấp, nhưng cũng vì thế mà Từ Hiền mới không hiểu vì sao chủ sạp lại muốn bán bí tịch giả.

Phải, bí tịch giả, mặc dù chưa rõ thực hư, nhưng Từ Hiền tin là lão đầu kia không có động cơ gì để lừa mình, dù sao lão cũng không kinh doanh bí kíp võ công, đương nhiên không đủ cơ sở để nói là cạnh tranh thương nghiệp.

Thế là cảm thấy một quyền trực trên sạp, hắn ung dung mà rằng: “Bất Khuy Dao Pháp, giá cả thế nào?”

Từ Hiền vừa dứt lời, từ trong lầu lập tức có âm thanh vọng ra: “Dao pháp nhập đạo, Hạ Thừa Thiên cấp, một ngàn hai trăm sáu mươi ba lượng bạc, miễn trả giá!”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265: Từ tiên sinh mua một chọn bốn

Để đề phòng kẻ gian, trên sạp bí kíp võ công đương nhiên sẽ không thật sự bày bí kíp võ công, đồng quyền trực trước mặt Từ Hiền bên ngoài có tên của võ học, nhưng bên trong lại không phải nội dung thực sự mà chỉ là giới thiệu vắn tắt về loại võ học đó mà thôi, ví dụ như thiên hướng tu luyện, thích

hợp với ai, uy lực ra sao, tác dụng sau khi luyện thành thế nào, v.v...

Sạp được chia thành tám ngăn riêng biệt để phân chia phẩm cấp của các loại võ học, từ trái sang phải chính là võ học Hạ Thừa Nhân cấp, Địa cấp, Thiên cấp,... cho đến Trung Thừa Thiên cấp, Thánh cấp, hơn nữa còn phân rõ ra nội công tâm pháp và ngoại công chiêu thức, khiến khách mua có thể dễ dàng lựa chọn thứ mình cần.

Võ học phẩm cấp càng cao thì số lượng tất nhiên càng ít, Từ Hiến nhìn qua thì Trung Thừa Thánh cấp chỉ có vốn vẹn bốn môn, vừa liếc liền thấy, nhưng đáng nói là ở cạnh quyền trục giới thiệu của bốn môn võ học này, hắn còn thấy một mảnh gỗ nhỏ đề rằng: “Võ học Thượng Thừa cần thương lượng riêng.”

‘Thú vị.’ Từ Hiến thâm nhủ, nếu chủ sạp thật sự có bán võ học Thường Thừa, vậy chuyến đi thành Bắc này của hắn coi như đáng giá, chẳng những có thể săn giết ác nhân, đến cả Võ Đạo Tinh Hoa cũng có thể thu thập không ít.

Nhưng nghĩ đến lời nhắc nhở của lão đầu bán Đường Khí Tán, Từ Hiến cảm thấy bản thân không nên quá lạc quan.

Tiện tay cầm lấy quyển trục giới thiệu của【Bất Khuy Đao Pháp】trên sạp, hỏi giá chỉ là phụ, muốn mời chủ sạp ra mới là mục đích chính của hắn.

Nghe chủ sạp báo giá, Từ Hiến cũng không khỏi ngạc nhiên, ai mà ngờ được môn đao pháp hắn tiện tay chọn lấy lại đắt đỏ như vậy.

Quả nhiên chẳng phải khi không mà người ta cứ nói “cùng văn phú võ”, chỉ đơn giản là một bộ võ học nhập đạo đã đáng cả gia tài, người bình thường muốn gom đủ cả bốn, e rằng chỉ có thể lên núi làm tặc.

Bất ngờ thì bất ngờ, nhưng hắn cũng biết là trong cùng phẩm cấp, võ học nhập đạo luôn cao giá hơn võ học khác bốn, năm thành, đặc biệt là các loại hình nhiều người ưa chuộng như kiếm pháp, đao pháp, thiết yếu như nội công, khinh công lại càng đắt giá.

Nếu đổi lại là võ học thông thường thì cũng chỉ là... đắt mà thôi, không đến nỗi quá đắt.

Từ Hiến trước đó cũng đã nghiên cứu qua giá cả bí tịch trên thị trường, biết cái giá mà chủ sạp vừa báo rất là bất hợp lý.

Không phải vì nó quá cao, mà bởi vì nó còn thấp hơn giá thị trường đến ba, bốn thành.

Nếu được, hắn rất sẵn lòng bỏ tiền ra mua, nhưng điều kiện tiên quyết là bí tịch không phải hàng giả.

Soạt!

Màn che được vén lên, từ trong lều nhỏ, một người đàn ông trung niên tuổi chừng ba lăm, ba sáu, dưới cằm để râu nhưng cốt tủy rất gọn gàng, gương mặt trông hết sức hiền lành, phúc hậu, miệng treo một nụ cười mỉm, đôi mắt như biết phát quang, khiến người ta dễ dàng cảm thấy tin cậy, bên trên lại là một cặp lông mày chữ nhất, không quá rậm cũng chẳng quá thưa, vừa vừa phải phải.

Mặc lên người một bộ hoa phục sắc sỡ mà không diêm dúa, trên thân đeo không nhiều vàng bạc trang sức, bước đi nhẹ nhàng, điệu bộ đĩnh đạc như đã tính trước mọi chuyện, “một kẻ phú quý và có trí tuệ”, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Từ Hiến đối với y.

“Khách quý a, hạnh ngộ, hạnh ngộ! Bì nhân Vạn Tam Thiên, không biết quý khách định thanh toán bằng bạc thật hay ngân phiếu?”

Hai tay cung lại trước người, giấu hết trong tay áo rộng thùng thình, Vạn Tam Thiên mỉm cười hỏi thăm, rõ ràng chỉ là lời khách sáo, nhưng âm thanh của y khiến Từ Hiến cảm giác như y thật sự rất hân hạnh khi được gặp mình.

Chỉ dựa vào loại bản sự này thôi, Từ Hiến tin là họ Vạn này dù buôn bán thứ gì cũng có thể đạt được thành tựu không nhỏ.

Tuy là như vậy, nhưng bản thân Từ Hiến không phải loại người có thể bị lời ngon ngọt làm u mê, trong lòng thì ôn thái độ đề phòng, ngoài mặt hắn lại tỏ vẻ có chút hứng thú, hỏi rằng:

“Ồ, thanh toán bằng ngân phiếu thì thế nào, mà bằng bạc thật thì thế nào? Ông chủ Vạn có thể nói cho tại hạ được biết?”

Trong lúc hỏi chuyện, Từ Hiến cũng không quên mượn thiên nhãn dò xét Vạn Tam Thiên, phát hiện kẻ này có tu vi Tiên Thiên tầng ba, Thiện Ác khí cũng ở vào trạng thái cân bằng, Thiện khí không nhiều mà Ác khí cũng chẳng bao nhiêu.

Xem ra tuy là lừa đảo, nhưng họ Vạn này cũng không làm đến mực tận tuyệt, nếu thế thì Từ Hiến thấy là chỉ cần trưng trị một phen là được, không cần phải đòi chém đòi giết.

Vạn Tam Thiên không hề hay biết điều này, nếu biết... cũng không sợ. Trước câu hỏi của Từ Hiến, y vẫn giữ nụ cười chiêu bài của mình, ung dung đáp rằng:

“Nếu ngài chỉ trả bằng bạc thật thì bì nhân có thể bỏ đi số lẻ, còn nếu là ngân phiếu thì bì nhân ắt phải thu đủ, nếu quý khách đưa thừa thì Vạn mỗ cũng không thối lại.”

“Cớ sao lại có quy củ kỳ quái như vậy?” Từ Hiến nghe xong, bỗng thật sự sinh ra một chút hứng thú với lời nói của y, thế là không nhịn được hỏi tiếp.

“Bởi vì bạc thật thì đi đến đâu cũng có thể đổi thành ngân phiếu, nhưng ngân phiếu muốn đổi thành bạc lại phải đến đúng tiền trang phát hành.”

“Vậy thì không cần đổi, cứ dùng ngân phiếu luôn chẳng phải được sao?”

Vạn Tam Thiên chợt cười ý nhị mà rằng: “Nhưng nếu chẳng may tiền trang phát hành của ngân phiếu đó phá sản, vậy chẳng phải nó liền trở thành một đồng giấy lộn hay sao. Quý khách không biết, bỉ nhân có một thói quen là phải cầm vàng ròng bạc trắng trong tay mới thấy an tâm, nên trên người ta không có một tờ ngân phiếu nào. Nếu có, vậy nó cũng sắp bị đổi thành bạc thật.”

Từ Hiền nghe xong bèn gật gù nói một câu “hóa ra là vậy”, sau đó nét mặt liền trở nên nghiêm túc, trầm giọng bảo:

“Ông chủ Vạn, hình thức thanh toán để sau hẵng nói, người bây giờ không phải là nên để cho tại hạ nghiệm hàng trước sao?”

Không bị công phu trở mặt của hủ hủ dọa, Vạn Tam Thiên cười tủm tỉm đáp: “Lý nên như thế.”

Nói đoạn bèn duỗi một tay về phía trước, lấy tay áo quét một đường ngang trên sạp, lúc y thu tay về, Từ Hiền đã thấy trên sạp xuất hiện bốn quyền bí tịch giống nhau đến chín thành, trang bìa đều ghi【Bất Khuy Dao Pháp】.

Hắn hơi nhíu chân mày, nhẹ giọng chất vấn: “Ông chủ Vạn, này là có ý gì?”

Mỉm cười bất biến, Vạn Tam Thiên đưa tay chỉ lên biển hiệu của quầy bí kíp, thản nhiên đáp lại: “Quý khách chẳng lẽ chưa xem qua biển hiệu của bỉ nhân hay sao?”

Từ Hiền nghe vậy chợt ngừng đầu lên nhìn, ban nãy không để ý, giờ hắn mới thấy ngoại trừ ba chữ “Tiệm Võ Học” to to chằng, bên dưới còn có một dòng chữ bé xíu ghi “Bốn Chọn Một”.

“Ông chủ Vạn, bốn chọn một?” Hắn nhìn bốn quyền【Bất Khuy Dao Pháp】trước mặt, thản quang chợt hiện, sau đó lại nhìn thẳng vào mắt Vạn Tam Thiên, trong cả giọng nói lẫn ánh mắt đều ẩn chứa hàn ý.

Vạn Tam Thiên lại không chút run sợ, nên cười thì cười, nên nói thì nói: “Quý khách nếu muốn chọn, trước tiên phải giao tiền.”

Từ Hiền nghe xong, mặt không biểu tình, chỉ học theo họ Vạn, duỗi tay đến trước sạp, lấy tay áo quét qua.

Chờ hắn thu tay lại, trên sạp đã chất đầy ngân lượng, đỉnh lớn đỉnh nhỏ, bạc vụn đều có.

“Ông chủ Vạn, đếm cho kỹ.”

Thái độ bình tĩnh bất biến của Vạn Tam Thiên cũng vì thủ đoạn này của Từ Hiền mà xuất hiện biến hóa, trước kinh ngạc, sau kinh dị, mặc dù y che dấu rất nhanh.

Không nói một lời, cũng không chạm đến bạc trên sạp, Vạn Tam Thiên chỉ đảo mắt một vòng, sau đó liền gật đầu bảo: “Một ngàn hai trăm sáu mươi ba lượng bạc, không thiếu một xu.”

Đoạn lại thu hết tất cả ngân lượng vào tay áo của mình rồi nói tiếp: “Mời quý khách chọn!”

“Lẽ nào là Tụ Lý Càn Khôn?” Thấy Vạn Tam Thiên bỏ nhiều bạc như vậy vào trong tay áo mà không vang lên bất kỳ âm thanh nào, Từ Hiền cũng thảm kinh ngạc trong lòng.

Nhưng hắn biết có hỏi thì họ Vạn cũng sẽ không giải thích, thế nên lập tức dẹp bỏ sự hiếu kỳ của mình, chuyển sự chú ý đến bốn quyền bí tịch trước mặt.

Bốn quyền【Bất Khuy Dao Pháp】này có chín phần giống nhau, cả về ngoại hình lẫn kích thước đều không có gì khác biệt, một phần khác nhau còn lại cũng chỉ nằm ở độ cũ mới.

Theo đó, từ trái qua phải lần lượt là: Cũ, cực kì cũ, mới như vừa được in, mới tám phần.

Cái gọi là cũ, chính là trang bìa ố vàng, bề mặt có vài vết bẩn nhỏ, góc có chút quăn. Còn cực kì cũ thì cũng như vậy, chỉ là bị nặng hơn, bốn chữ “Bất Khuy Dao Pháp” cũng chỉ còn lại chữ “Bất” chữ “Dao”, hai chữ “Khuy”, “Pháp” đã mờ đến độ khó lòng nhìn thấy.

Đổi lại là người bình thường, trên cơ bản đều sẽ chọn càng cũ càng tốt, nhưng Từ Hiền là người bình thường sao? Hắn muốn nói phải, nhưng bất cứ ai quen biết Từ Hiền đều sẽ phủ định ý kiến này của hắn.

Chẳng cần nhắc đến việc hắn biết một loại thủ đoạn gọi là làm giả đồ cổ, chỉ riêng việc sở hữu một cặp thiên nhân có thể giám định phẩm chất vạn vật, trò mèo của Vạn Tam Thiên hoàn toàn không thể qua mắt được Từ Hiền.

Vậy nên sự lựa chọn của hắn chính là...

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 266: Không phải phú gia chó luyện võ

Vạn Tam Thiên không biết có phải ảo giác của bản thân hay không, mà y giống như mới nhìn thấy ánh kim quang thoáng hiện trong đôi mắt của Từ Hiên.

Về phần Từ Hiên, hẳn đã biết tại sao ông chủ Vạn này hành nghề lừa đảo mà lại không bị Ác khí quần thân rồi, bởi vì y thật sự không phải một kẻ lừa gạt, cũng lắm chỉ có thể gọi là gian thương mà thôi, dù sao nếu người khác không mua thì họ cũng chẳng sợ bị lừa, còn quyết định mua bí tịch thì phải chấp nhận đánh đổi.

Đã biết đây là cửa hàng bốn chọn một, vì ham của rẻ mà cam nguyện đánh cược, nếu bị lừa chỉ có thể tự trách bản thân.

Phải, mặc dù quy tắc rành rành ra đó, Vạn Tam Thiên cũng không giấu giếm gì, nhưng Từ Hiên vẫn gọi đây là một trò lừa, cũng như dương mưu vậy, biết rõ là bẫy mà người ta vẫn cứ nhảy vào.

Mượn nhân tính tham lam để vận hành trò lừa lộ liễu này, biến nó thành một ván cược hợp pháp, sợ là rất ít tán nhân giang hồ có thể cưỡng lại dụ hoặc, cuối cùng biến thành một con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Dù là như vậy, đối với Từ Hiên mà nói thì Vạn Tam Thiên tuy lắm gian thương, nhưng cũng là một tên gian thương có đạo đức, hiểu lý lẽ, biết chừa lại đường sống cho kẻ khác.

Tại sao lại nói thế? Đó là bởi vì thông qua【Hiệp Đạo Thiên Nhân】, Từ Hiên phát hiện cả bốn quyển bí tịch trên sạp đều tỏa ra bạch quang, chỉ là cường độ khác nhau mà thôi.

Trong đó, quyển【Bất Khuy Đạo Pháp】“mới như vừa được in” có cường độ ánh sáng mạnh nhất, so sánh với những quyển bí tịch mà bản thân từng giám định, chín không rời mười, Từ Hiên cho rằng nó chính là đạo pháp thật.

Quyển【Bất Khuy Đạo Pháp】“cũ” thì có cường độ yếu hơn một tí tẹo so với quyển trên, theo hẳn đoán thì nó cũng là võ học Hạ Thừa Thiên cấp, chỉ là không phải võ học nhập đạo mà thôi, nếu hẳn có chọn trúng quyển này thì cũng không quá lỗ lã.

Về hai quyển【Bất Khuy Đạo Pháp】còn lại, quyển “cực kì cũ” thì Từ Hiên đoán là võ học nhập đạo Hạ Thừa Địa cấp, quyển “mới tám phần” thì chỉ là võ học Hạ Thừa Địa cấp, không phải nhập đạo.

Thế mới thấy, Vạn Tam Thiên tuy là gian thương, nhưng gian mà không độc.

Có điều như vậy cũng không khiến Từ Hiên bỏ đi ý nghĩ dạy y một bài học. Hắn đưa tay thu về quyển đạo pháp chính tông trên sạp, sau đó nhìn cũng không thèm nhìn một cái, tiện tay quơ lấy một quyển trục giới thiệu của phân loại Hạ Thừa Thánh cấp, cười nhạt mà rằng: “Ông chủ Vạn, môn võ học này giá cả thế nào?”

‘Chó ngáp phải ruồi, hay là kẻ này thực sự có bản lĩnh phân biệt thật giả?’ Mặc dù vừa lỗ mất mấy trăm lượng bạc, Vạn Tam Thiên đến một chút đau lòng cũng không có, ngược lại sinh ra vài phần hứng thú với việc thăm dò bản sự của Từ Hiên.

Bởi lẽ Vạn Tam Thiên quan niệm rằng: Kiếm lời núi vàng núi bạc cũng không lời bằng việc kết giao được một người bằng hữu lợi hại, hoặc là loại bỏ đi một kẻ địch tiềm tàng.

Thế là nụ cười trên mặt y lại càng thêm hiền hòa, giọng nói lại càng thêm thân mật, hồ hồ báo giá: “Hạc Minh Thần Chương, chương pháp nhập đạo, Hạ Thừa Thánh cấp, hai vạn một ngàn một trăm mười một lượng bạc, miễn trả giá!”

Vừa dứt lời liền bày bốn quyển【Hạc Minh Thần Chương】có vẻ ngoài cũ kĩ lên sạp, lần này không phải giống chín phần mà là mười phần, trên căn bản là không có gì khác nhau, đến cả những vết nhơ ngoài bìa đều giống nhau như đúc, trông không hề giả một tí nào.

Từ Hiên không ngờ Vạn Tam Thiên đến cả võ học nhập đạo Thánh cấp cũng có, lòng thầm nể phục năng lực của kẻ này.

Võ học nhập đạo Thánh cấp tuy vẫn thuộc về Hạ Thừa, nhưng trên giang hồ chính là loại bí kíp võ công khả ngộ bất khả cầu, từ cái giá đắt gấp mười sáu, mười bảy lần【Bất Khuy Đạo Pháp】của【Hạc Minh Thần Chương】là đủ để thể hiện rõ điều đó.

Ngoại trừ thánh địa võ học như Thiếu Lâm tự, hệ thống võ học truyền thừa của tất cả đại phái trên giang hồ đều không thể bao hàm toàn diện, khi đúc luyện căn cơ cho đệ tử cũng không thể dùng toàn võ học nhập đạo Thánh cấp.

Vậy mới thấy, việc một tán nhân giang hồ như Vạn Tam Thiên có thể đem nó ra bán là ghê gớm cỡ nào.

Nhưng đối với Từ Hiên mà nói, hẳn có thể bất ngờ nhưng sẽ không kinh ngạc, bởi bất kỳ một môn võ học nhập đạo nào của hắn đều vượt trội hơn cái gọi là Hạ Thừa Thánh cấp kia.

Vẫn giữ thần thái thong dong tự đắc, Từ Hiền một lần nữa thi triển ‘tụ lý càn khôn’, rải hơn hai vạn lạng bạc lên sạp, đỉnh lớn đỉnh nhỏ chất đầy, miễn cưỡng gọi là biển bạc cũng được, khiến người qua đường nhao nhao ghé mắt, lòng tham trỗi dậy, nhưng đều không dám có hành động gì quá trớn.

Tiền tài không lộ ra ngoài, mang ngọc mắc tội, Từ Hiền đương nhiên hiểu đạo lý này, cho nên hấn mới không để lộ việc bản thân sở hữu Tuyệt Học, Thần Công, còn ngân lượng đối với hấn mà nói lại không phải thứ gì quý giá.

Vạn Tam Thiên cũng không ngờ Từ Hiền lại mang nhiều bạc như vậy trên người, y liếc hấn một cái thật sâu, sau đó lại đảo mắt qua biển bạc trên sạp, nhanh tay thu chúng vào trong tay áo, kể đến liền làm một động tác mờ, thỉnh Từ Hiền bắt đầu màn trình diễn của hấn.

Từ Hiền cũng không khách sáo, trực tiếp lấy thiên nhân soi qua bốn quyển【Hạc Minh Thần Chưởng】trên sạp, bất ngờ phát hiện trong chúng nó chỉ có duy nhất một quyển ở ngoài cùng tỏa bạch quang, ba quyển còn lại thể mà tỏa ra... lục quang, tương ứng với phẩm chất Hi Hữu của hệ thống.

Nhưng ánh lục quang này rất nhạt, theo kinh nghiệm của Từ Hiền thì võ học ở phẩm chất này chỉ tương ứng với Trung Thừa Nhân cấp mà thôi, xét về độ quý giá thì không sánh bằng võ học nhập đạo Thánh cấp.

Thế nên Từ Hiền vẫn là chọn quyển【Hạc Minh Thần Chưởng】tỏa bạch quang, hấn cũng không dám nhìn nhiều, vừa tới tay liền thu luôn vào không gian trữ vật, bởi cường độ ánh sáng của nó quả thật rất mạnh, dễ dàng khiến người ta lóa mắt.

Kiểm tra số dư còn lại, hấn chợt phát hiện là cái “duyên” của mình với Vạn Tam Thiên có vẻ không được dài cho lắm, chủ yếu là vì phần lớn tiền tài mà Từ Hiền kiếm được thông qua soát thi và nhuận bút đều bị hấn ủy thác cho Bao Ngạo Thiên làm từ thiện.

Hoặc là giúp đỡ các thôn trấn biên thủy như Bạch Long Trấn, Đạo Hương Thôn sửa đường, sửa nhà, mua sách vở, thuê tiên sinh dạy học, hoặc là được dùng để cứu tế cho bách tính ở vùng dịch Trại Châu.

Đã vậy, Từ Hiền ngẫm nghĩ trong giây lát, sau đó trực tiếp chọn một môn kiếm pháp Trung Thừa Thánh cấp, yêu cầu Vạn Tam Thiên báo giá.

“Trường Lưu Thập Tam Thức, võ học loại hình kiếm pháp, Trung Thừa Thánh cấp, lần này không lấy số lẻ, một giá sáu vạn lượng bạc, miễn trả giá!”

Sáu vạn lượng bạc, đủ cho một người bình thường ăn mười đời không hết.

Từ Hiền nghe xong chợt nhú mày, không phải hấn bị con số trên trời này hù dọa, mà chỉ vì trong người hấn tính luôn cả ngân phiếu cũng chỉ còn khoảng hơn năm vạn lượng, không đủ chi ra.

Vạn Tam Thiên làm người tinh minh, rất giỏi về quan sát sắc mặt, nghe lời đoán ý, vậy nên vừa thấy Từ Hiền nhìn đến chỗ võ học Trung Thừa Thiên cấp, y lập tức mở miệng buông lời, giọng điệu nghe có phần bí hiểm:

“Công tử, tệ điểm tuy miễn trả giá, nhưng lại có thể cho nợ, hơn nữa cũng không tính lãi, chỉ là quy tắc lựa chọn sẽ thay đổi một chút.”

“Ồ, lại còn có chuyện như thế? Mong ông chủ Vạn nói cho ta được rõ.”

“Cũng không có gì phức tạp, kỳ thật chỉ là từ bốn chọn một đổi thành tám chọn một mà thôi.”

Từ Hiền còn tưởng có gì khó khăn, nghe xong lập tức biểu thị không thành vấn đề, đừng nói tám chọn một, tám ngàn chọn một hấn cũng không ngại, bèn gật đầu bảo rằng: “Vậy được, tại hạ chấp nhận ghi giấy nợ.”

“Công tử đợi một chút.” Vạn Tam Thiên chấp tay mỉm cười, sau đó liền trở vào trong lều, được một lúc lại quay trở ra, dáng đi vẫn khoan thai như cũ.

‘Là bởi vì càn khôn trong tay áo không đủ lớn nên y mới phải cất giữ trong lều sao?’ Từ Hiền lòng thầm suy đoán, hai mắt thì lại theo sát hành động của Vạn Tam Thiên.

Khác với hai lần trước, lần này y mở rộng cả hai tay, bày ra trước mặt Từ Hiền tám quyển bí kíp vô danh, chẳng có quyển nào giống quyển nào, màu sắc khác nhau, kích thước khác nhau, cũ mới khác nhau.

“Mời công tử.”

Nhìn nụ cười hòa nhã trên mặt Vạn Tam Thiên, Từ Hiền lại không chút nào vui vẻ, thậm chí một tiếng ‘tiểu diện hồ’.

Tám quyển bí tịch trước mặt hấn, thể mà lại cùng tỏa ra ánh sáng màu xanh lục có cường độ giống hệt nhau.

Tất cả bọn chúng, đều là võ học Trung Thừa Thánh cấp.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Đả biến thiên hạ vô địch thủ

Tất cả bí tịch đều cùng một phẩm chất, Từ Hiền lập tức lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, bởi hắn làm sao biết【Trường Lưu Thập Tam Thức】là quyền nào trong tám quyền? Nhưng rồi...

‘Khoan đã, mục đích của ta là Trường Lưu Thập Tam Thức sao?’

Từ Hiền chợt nhận ra điều này, cái hắn muốn mua chỉ là võ học Trung Thừa Thánh cấp mà thôi, dù sao hắn không có ý định học mà chỉ dùng để tham khảo lẫn chuyển hóa Võ Đạo Tinh Hoa, có là【Trường Lưu Thập Tam Thức】hay【Tế Thủy Thập Bát Đạo】đối với hắn mà nói đều như nhau cả, đầu cần phân vân lựa chọn cho một ọc.

Vừa nghĩ như vậy, Từ Hiền liền chẳng hề đắn đo, trực tiếp dựa theo sở thích mà chọn quyền bí tịch có bìa màu trắng, nhưng cũng không thu vào tay áo mà chỉ lấy nó lại gần mình, kẻ đó thần nhiên hỏi rằng: “Ông chủ Vạn, tại hạ đã chọn xong, xin hỏi giấy nợ nơi đâu?”

“Giấy nợ, công tử đã viết rồi.” Híp mắt nhìn quyền bí tịch mà Từ Hiền đã chọn, Vạn Tam Thiên mỉm cười đáp lại, giọng đầy trầm ấm.

Từ Hiền cảm thấy có chút không thoải mái với thái độ hòa đồng mà lại ẩn chứa bí hiểm này của họ Vạn, nghe lời y nói, hắn lập tức nhú mày hỏi lại:

“Đã viết? Ông chủ Vạn chớ nói đùa, chính mình đã viết hay chưa, tại hạ còn không tự biết sao?”

Vạn Tam Thiên vẫn cứ tùm tùm cười, lắc đầu mà đáp: “Công tử thật đã viết rồi.”

Đoạn lại thu bảy quyền bí tịch còn lại trên sạp vào tay, sau đó chỉ vào quyền mà Từ Hiền đã chọn rồi nói tiếp: “Không phải nhìn thấu thứ mình muốn chọn, mà là nhìn ra được giá trị của nó cao hay thấp. Biết được loại thần thông này của công tử, chính là giấy nợ mà người đã ký cho Vạn mỗ.”

Năng lực giám định của【Hiệp Đạo Thiên Nhân】bị Vạn Tam Thiên đoán trúng, Từ Hiền tuy có ngạc nhiên nhưng lại không hề thất thố, lạnh nhạt bảo rằng:

“Nếu chỉ có vậy, e rằng cũng không xác đáng. Đã không có giấy nợ, ông chủ Vạn lẽ nào không sợ tại hạ làm bộ không biết, quỵt mất?”

Vạn Tam Thiên nghe vậy, tiểu ý không giảm mà tăng, nhẹ giọng đáp lại: “Không sợ, bởi người có đại bản sự như công tử đây, sẽ vì sáu vạn lượng bạc mà tự hạ thấp mình? Dù là như vậy, Vạn mỗ cũng không cảm thấy bản thân sẽ lỗ, bởi tình báo và tri thức là những thứ cực kì đáng giá.”

“Huống hồ kể từ lúc này đây, món nợ của công tử cũng đã được bi nhân xóa bỏ, đối với người có bản lĩnh như người, Vạn mỗ rất thèm khát được kết giao bằng hữu, đây coi như là lễ gặp mặt vậy.”

Ý cười càng lúc càng đậm, mắt hiện tinh quang, y tiếp tục nói, thần thái phóng khoáng mà tự tin: “Bởi lẽ Vạn Tam Thiên này không có đam mê nào khác, duy chỉ có tài phú và kinh doanh mới khiến ta cảm thấy hứng thú mà thôi.”

Nghe y nói một tràng, Từ Hiền chợt lắc đầu cười khê: “Chộp mất một cái liền ném đi sáu vạn lượng bạc, thứ cho Từ Hiền này phải vạch trần một chuyện, hành động và lời nói của người quả thật không hề ăn khớp đâu, ông chủ Vạn.”

Bị hắn phê phán là ngôn hành bất nhất, Vạn Tam Thiên không giận còn cười, ung dung phản biện: “Lời này của Từ công tử, cũng xin thứ cho Vạn mỗ không dám gạt bừa. Lẽ nào người không cảm thấy, thân nhân, bằng hữu há chẳng phải chính là tài phú to lớn nhất hay sao? Kinh doanh nhân mạch, lý nào lại không phải kinh doanh cơ chứ?”

Vạn Tam Thiên nói rất tốt, nhưng Từ Hiền chẳng hề bị làm khó, dễ dàng đáp trả: “Tài phú có giá mà thân hữu vô giá, sao có thể đánh đồng với nhau cho được. Quan hệ giữa người với người được xây dựng bằng chân tâm, không phải tiền bạc, sao có thể nói là kinh doanh?”

Nói thì nói như vậy, nhưng dựa vào ký ức tiền kiếp lẫn kinh nghiệm của mình, Từ Hiền cũng biết, tình hình thực tế là vì lợi ích, cha mẹ còn có thể bán con, hảo hữu nhiều năm có thể phản bội nhau trong khoảnh khắc, không có tiền, không có bản lĩnh cũng rất khó giữ được mối quan hệ bền lâu.

Cái gọi là đối xử chân thành, nhiều khi có vẻ vô cùng bất lực, mong manh và dễ vỡ.

Có điều lúc này đang tranh đua miệng lưỡi, nên Từ Hiền sẽ không nói lời đồng tình với Vạn Tam Thiên.

Huống hồ đây cũng không phải xã hội hiện đại trong ký ức của hắn, nơi đây, cửu châu Trung Nguyên chính là một thế giới võ hiệp, võ lâm giang hồ, có phường mua danh chuộc tiếng, ác quán mẫn doanh, nhưng cũng có khoái ý ân cừu, đạo nghĩa thiêng liêng, huyênh đê tình thâm.

Chẳng cần lấy ví dụ đâu xa, đối với những người bằng hữu mà bản thân gặp được nơi tiểu trấn biên thù, mặc dù thời gian kết giao chẳng được bao lâu, nhưng Từ Hiền tin là không ít thì nhiều, ai cũng lấy chân tâm ra đối đãi lẫn.

Mặc dù cả hắn và họ đều là những kẻ có bản lĩnh không nhỏ, ặc...

Nói có hơi xa, quay trở lại vấn đề chính, sau khi nghe Từ Hiền phản bác, Vạn Tam Thiên không tiếp tục tranh luận, chẳng gạt đầu cũng chẳng lắc đầu, chỉ

mỉm cười bảo rằng:

“Công tử có lý của công tử, Vạn mỗ có lý của Vạn mỗ, chúng ta nói tiếp cũng không giải quyết được vấn đề gì. Huống hồ, quan điểm của mỗi người khác nhau, có thể xúc tiến bổ trợ cho nhau, này há chẳng phải rất thích hợp để kết giao bạn hữu hay sao, công tử người thấy thế nào?”

Đối với loại gian thương như Vạn Tam Thiên, sau một cuộc quyết đấu không có đao quang kiếm ảnh, Từ Hiền đã bỏ đi ý nghĩ trừng trị y lúc ban đầu, nhưng nói đến kết giao bằng hữu có lẽ vẫn là thôi đi, hấn sợ có một ngày bị họ Vạn bán đi mà chẳng biết.

Chỉ là Từ tiên sinh còn chưa kịp nói lời từ chối, Hiệp Đạo Giang Hồ đúng hẹn mà tới, nhảy ra làm loạn tiết tấu của hấn.

Nhiệm vụ thành tựu: Đã biến thiên hạ vô địch thủ

Đại hiệp vô tình gặp được thành viên Vạn Tam Thiên của Tam Thất Hội, cũng trải qua một trận giao phong bất phân thắng bại với y, lòng có không phục, nên quyết tâm muốn đánh bại y lần toàn bộ Tam Thất Hội.

Yêu cầu: Đánh bại Đường Tam Đa (chưa hoàn thành), Liễu Tam Biến (chưa hoàn thành), Vạn Tam Thiên (chưa hoàn thành), An Tam Hạ (chưa hoàn thành), Thích Tam Vô (chưa hoàn thành), Tiểu Tam Địch (chưa hoàn thành), Kiêu Tam Thủ (chưa hoàn thành).

Thù lao:

+ Lượng lớn danh vọng

+ Danh hiệu: Đã Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ

+ Đăng cấp tất cả nghề phụ +1

*Nhắc nhở: Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng.

*Chú: Thù lao thăng cấp nghề phụ chỉ có tác dụng với nghề dưới trình độ Cao Cấp. (Sơ Cấp (5-9), Trung Cấp (10-19), Cao Cấp (20-29), Đại Sư (30-39), Tông Sư (40-49), Đại Tông Sư (50))

“Ta quyết tâm muốn đánh bại toàn bộ Tam Thất Hội lúc nào?” Đối với việc hệ thống càng ngày càng biết nhét chữ vào mồm, Từ Hiền đã không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể nằm im hưởng thụ.

“Chữ lót là Tam, lại có bảy người nên gọi Tam Thất Hội? Hay là đặc sản của hội này là củ tam thất, để Vạn Tam Thiên đi bán bí tịch chỉ là nghề tay trái?”

Từ Hiền thật muốn biết trong bảy người này ai là kẻ nghĩ ra cái tên hay và ý nghĩa như vậy, trình độ này quả thật thế gian hiếm có, thiên hạ khó tìm.

Bỏ chuyện đó sang một bên, khoan nói đến thù lao nhiệm vụ thì Từ Hiền đã nhận được không ít phúc lợi chỉ từ việc xem nội dung nhiệm vụ.

Ít nhất thì dù chưa gặp mặt, nhưng hấn cũng đã biết Tam Thất Hội gồm có những ai, mặc dù hấn có thể dễ dàng biết được nếu chịu bỏ chút thời gian ra tìm hiểu thông tin.

Đồng thời cũng nhờ chú thích của nhiệm vụ mà hấn biết cấp năm mươi chính là giới hạn của nghề phụ, phân cách giữa các mức đăng cấp, cũng rõ hơn về trình độ của mình hiện giờ.

Thế mới hay, ngoại trừ Tiểu Thuyết Gia Trung Cấp, trình độ tất cả những nghề còn lại chỉ là Sơ Cấp mà thôi, còn khuya mới có thể xứng tầm danh gia, bậc thầy.

Nhưng bây giờ không phải lúc để Từ Hiền tự ti, liếc qua tám chữ “tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng” trong lời nhắc nhở, trước lời ngỏ ý kết bạn đầy đường đột của Vạn Tam Thiên, Từ tiên sinh của chúng ta đáp lại một cách rất là tự nhiên:

“Có thể được ông chủ Vạn của Tam Thất hội coi trọng, đó chính là vinh hạnh của tại hạ vậy!”

Tuy nói như thế, nhưng Từ Hiền nhất định sẽ trả lại món nợ sáu vạn lượng bạc cho Vạn Tam Thiên. Bởi họ Vạn lấy việc xóa nợ ra để làm lễ gặp mặt, kết giao bằng hữu, nhưng Từ Hiền lại không thật tâm muốn kết giao với y, đương nhiên là hấn không thể nhận món lễ ấy.

Có điều Từ Hiền cũng sẽ không vì vậy mà cảm thấy áy náy, bởi hấn biết Vạn Tam Thiên tuy xưng là kết giao với mình, nhưng thực chất giống như y đã nói vậy, kinh doanh nhân mạch cũng là kinh doanh.

Nói trắng ra thì cái gọi là kết giao này chính là một cuộc làm ăn, họ Vạn thấy Từ Hiền bản lĩnh bất phàm, có thể khiến y đạt được lợi ích nên muốn tạo mối quan hệ, nào có chút cảm tình gì trong đó đâu.

Bản thân mình và Vạn Tam Thiên, ai cũng đều ôm ý riêng cả, Từ Hiền nhận rõ điều đó.

Cầm lấy mảnh gỗ nhỏ trên sạp, Từ Hiền cười như không cười, hai con ngươi thanh tịnh nhìn thẳng vào mắt Vạn Tam Thiên, nhẹ giọng hỏi rằng:

“Ông chủ Vạn, võ học Thượng Thừa cần thương lượng riêng, vậy phải thương lượng ở đâu?”

~oOo~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Mượn thiên nhãn thắng một ván cược

Sư đồ hai người theo Vạn Tam Thiên vào trong lều, bởi đó chính là địa điểm thương lượng.

Lúc này thì ông chủ Vạn mới đánh tiếng chào hỏi Lý Tự Thành, tuy thái độ cũng khá niềm nở, nhưng so với cách mà y đối đãi Từ Hiền thì lại có chỗ không bằng, điều này cũng rất phù hợp với bản tính con buôn của họ Vạn.

Bởi mặc dù biết Lý Tự Thành cũng không phải kẻ đơn giản, nhưng Vạn Tam Thiên có thể dễ dàng nhận ra gã coi Từ Hiền như thiên lôi sai đâu đánh đó, vậy nên không cần bỏ ra quá nhiều vốn liếng để tạo quan hệ với gã, cứ tập trung xây đắp mối thâm giao cùng tiền sinh của gã là được.

Không thể không nói, ý nghĩ này của Vạn Tam Thiên là rất đúng đắn, bởi Lý Tự Thành tuy làm người thành thật, hơn nữa còn có chút khờ khạo, nhưng trực giác của gã lại rất kỳ diệu, có thể cảm nhận được ai là người thật sự tốt với mình, ai không.

Vậy nên nếu họ Vạn không lấy chân thành ra mà chỉ dùng đến tiền tài hay lời ngon tiếng ngọt, thế thì chắc chắn là y không thể nào đã động được vị đệ tử khai môn của Từ Hiền.

Nhưng bản thân Vạn Tam Thiên không hề muốn đã động Lý Tự Thành, y chỉ cần duy trì mối quan hệ tốt đẹp với sư phụ của Lý Tự Thành là được rồi.

Theo chân y vào trong chiếc lều nhỏ, Từ Hiền cứ tưởng chỗ này sẽ có căn khôn khác, ví dụ như trận pháp không gian gì đó, nhìn từ bên ngoài thì chật hẹp mà bên trong lại rộng rãi như trường đua.

Nhưng sự thật chứng minh là Vạn Tam Thiên cũng không phải tu chân giả, diện tích của chiếc lều này quả thật rất khiêm tốn, một hơi chen ba người liền chiếm mất một nửa không gian trống.

Hơn nữa vật phẩm trong lều cũng hết sức ít ỏi, ngoại trừ một tấm thảm lông thượng hạng trải trên đất, mấy chiếc hòm gỗ đặt ở các góc, vậy thì cũng chỉ còn hai chiếc bồ đoàn cùng một cái án kỷ làm từ gỗ mun, bên trên có một cái lư đốt trầm hương mạ vàng khảm ngọc, cùng với đó là một bộ trà cụ làm bằng bạch ngọc.

Vạn Tam Thiên không vội vào chỗ ngồi, y mở một chiếc rương gỗ, lấy ra thêm một cái bồ đoàn đưa cho Lý Tự Thành, sau đó mới cười tùm tùm thỉnh sư đồ Từ Hiền an tọa.

Từ Hiền cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống đối diện với Vạn Tam Thiên, Lý Tự Thành thì nói một tiếng “cảm ơn” rồi đặt bồ đoàn ngồi bên trái hẳn, vị trí hơi lệch ra phía sau một chút.

“Ông chủ Vạn, lúc này đã có thể báo giá của võ học Thượng Thừa được rồi chứ? Tại hạ không quan tâm nó là võ học loại hình gì, chỉ cần có phẩm giai Thượng Thừa là được.”

Nghe Từ Hiền nói xong, Vạn Tam Thiên chẳng vội đáp ngay, thay vào đó lại mỉm cười hỏi rằng: “Từ công tử lẽ nào cũng là thương nhân như Vạn mỗ? Hay là ngươi có sở thích sưu tập võ học, nếu không sao lại chẳng quan tâm loại hình là gì?”

Từ Hiền biết nói ít sai ít, nói nhiều sai nhiều, vậy nên khẽ lắc đầu một cái liền đáp: “Dù tại hạ có mục đích gì đi chăng nữa, lại ảnh hưởng gì đến việc ngươi bán hay không bán sao? Ông chủ Vạn cứ báo giá đi thôi, để tại hạ còn biết đường trừ tính. Hay là... ông chủ Vạn vốn không hề có võ học Thượng Thừa, phỏng nã giả người mập, đem ra để hấp dẫn ánh mắt người khác mà thôi?”

Thấy Từ Hiền không muốn nói tới, Vạn Tam Thiên lại càng hiếu kỳ với mục đích của hắn, nhưng y cũng biết mới lần đầu gặp gỡ, nếu cứ gặng hỏi chỉ có thể làm hắn có ấn tượng không tốt với mình, nên đành tạm gác qua một bên.

Nghe được lời nghi vấn có vài phần khích tướng của Từ Hiền, y vẫn giữ nụ cười bất biến, cũng không tiếp tục tranh miệng lưỡi mà dùng hành động thực tế để chứng minh.

Bộp!

Vạn Tam Thiên đưa ngang tay phải, từ âm thanh phát ra, ai cũng sẽ dễ dàng đoán được rằng một món đồ có vẻ nặng nề vừa rơi xuống mặt bàn.

Chờ y thu hồi cánh tay, Từ Hiền mới thấy ở trên chiếc án kỷ lúc này chính là một cuộn thẻ tre dày cộm, thông qua thiên nhãn, hắn có thể nhìn thấy ánh lam quang nhàn nhạt tỏa ra từ nó.

“Hắn là dựa vào thần thông, Từ công tử cũng đã nhìn ra bí tịch là thật hay giả rồi chứ.” Vạn Tam Thiên trở hai ngón tay vào thẻ tre mà nói, âm thanh từ tốn nhẹ nhàng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Từ Hiền khe khẽ gật đầu, giọng điệu trầm tĩnh nói rằng: “Thỉnh ông chủ Vạn báo giá.”

Vạn Tam Thiên lại không vội đáp ngay, thay vào đó lại bày chén ngọc đến trước mặt sư đồ Từ Hiền và chính bản thân y, kể đến liền thông dong rót trà vào chén, cười bảo:

“Từ công tử và Lý tiểu ca trước uống chén trà đã, sau đó chúng ta lại thương lượng, thương lượng.”

“Cung kính chi bằng tuân mệnh!” Từ Hiền thấy vậy cũng khách tùy theo chủ, dùng lòng bàn tay phải đỡ lấy mu tay trái mà nâng chén trà lên, mượn đó mà che khuất tầm mắt của Vạn Tam Thiên, lấy tốc độ cực nhanh thu chén trà vào không gian linh thú, đặt ngay trước mũi Đậu Phụ.

Thấy tiểu tử này không có phản ứng gì, Từ Hiền lập tức yên tâm.

Lúc hắn hạ tay phải xuống thì chén trà đã xuất hiện trở lại, Từ Hiền đưa lên miệng uống một cách vô cùng dứt khoát, tựa hồ đó là một chén rượu chứ chẳng phải trà.

Lý Tự Thành cũng học theo như vậy, đối với gã thì Từ Hiền chẳng cần quan tâm, có【Thiên Vân Báo Y】lại thêm thể chất siêu phàm, hắn không hề lo lắng việc gã có thể trúng độc hay không.

Về phần Vạn Tam Thiên, mặc dù nhận ra Từ Hiền có động tác mờ ám gì đó, nhưng y chỉ làm như không thấy, cũng không ý kiến gì với cách phẩm trà thô lỗ không hợp phong độ của hắn, khoan thai nhấp một ngụm nhỏ, về mặt hưởng thụ mà buông tách trà xuống, tấm tắc tỏ vẻ hài lòng.

“Thứ cho sự thô鄙 của kẻ họ Từ này, trà tuy là trà ngon, nhưng trong mắt tại hạ lúc này thì nó mới là thứ ngon nhất, những thứ khác đều nhạt tẻch, nên mong là ông chủ Vạn có thể lý giải, báo cho tại hạ được hay giá cả!”

Từ Hiền vừa chỉ vào cuộn thẻ tre trên mặt bàn vừa nói, thái độ tuy vẫn an nhiên tự tại, nhưng giọng nói lại nghe giống như có chút gấp gáp, không đủ kiên nhẫn.

Trong giả có thật, trong thật có giả, diễn xuất của Từ Hiền quả thật không tệ, nhưng để khiến Vạn Tam Thiên tin tưởng thì rõ là còn xa xa mới đủ.

Nhưng ít nhất thì hắn cũng đạt được mục đích chủ yếu khi làm vậy, đó chính là khiến họ Vạn không thể đoán ra ý nghĩ thực sự của mình.

Quả thật như thế, thân là một kẻ gian thương thích tính toán, suy đoán nọ kia, Vạn Tam Thiên quả thật vì vậy mà lòng sinh nghi hoặc, nhưng trên mặt y lại không bộc lộ chút dấu vết nào về điều đó, vẫn cứ thông dong mà cười, bình thản mà nói:

“Nếu Từ công tử đã chẳng kịp chờ đợi, Vạn mỗ cũng không tiếp tục treo khẩu vị của ngươi. Chẳng giấu gì công tử, đối với võ học Thượng Thừa, bi nhân cũng không có ý định giao dịch bằng ngân lượng.”

Chân mày khẽ nhướn, Từ Hiền nghe vậy liền nói: “Không bằng ngân lượng? Ý của ông chủ Vạn là...”

Vạn Tam Thiên khẽ thốt: “Kỳ trân đổi dị bảo.”

Nói trắng ra thì chính là lấy vật đổi vật, Từ Hiền nghe xong, lòng thầm suy đoán là Vạn Tam Thiên này lẽ nào đánh chủ ý lên thiên nhãn của mình, nếu vậy thì y nhất định phải thất vọng rồi, bởi nó là độc nhất vô nhị. Nhưng hắn cũng không vội vã đoán, mất lộ ba phần hiếu kỳ, hỏi rằng:

“Không biết ông chủ Vạn muốn lấy môn võ học Thượng Thừa này đổi lấy thứ gì đây?”

“Nhân lực của công tử.” Vạn Tam Thiên cười tủm tỉm đáp lại.

Nghe vậy, biểu tình trên mặt Từ Hiền lập tức trở nên lạnh nhạt, không chút cảm xúc nói rằng: “Sợ là khiến ông chủ Vạn phải thất vọng, lần thương lượng này có lẽ không làm tiếp được rồi.”

Gặp thái độ lãnh đạm này của hắn, Vạn Tam Thiên không chút hốt hoảng, chậm rãi giải thích: “Từ công tử có lẽ hiểu lầm, Vạn mỗ cũng không cho là một quyền võ học Thượng Thừa có thể đổi được thần thông cỡ đó. Bi nhân chỉ là muốn mượn nhân lực của ngươi giúp ta thắng một ván cược.”

‘Đánh cược?’ Vừa nghe đến hai chữ này, chẳng hiểu sao Từ Hiền chợt liên tưởng đến một người mà hắn chưa từng gặp mặt, nhưng chỉ qua lời kể thôi cũng cảm thấy đó là kẻ vô cùng khó đối phó.

Thế là hắn hỏi: “Ông chủ Vạn, kẻ mà ngươi muốn đánh cược, lẽ nào chính là Tiểu Đổ Quý?”

Những tưởng Vạn Tam Thiên sẽ gật đầu thừa nhận, nhưng thật tế lại là lắc đầu.

Giọng của y lúc này nghe có vẻ ngạc nhiên: “Tiểu Đồ Quý? Mặc dù trong thâm tâm Vạn mỗ đúng là muốn cùng người này cược một ván, nhưng đáng tiếc, bí nhân và hần đến nay vẫn chưa từng gặp mặt. Khiến Từ công tử phải thất vọng, đối thủ của bí nhân trong ván cược này chỉ là một vị bằng hữu mà thôi.”

Từ Hiền nghe xong, thần sắc không vui không buồn, chỉ gật gù tỏ vẻ đã biết, Vạn Tam Thiên đoán ra không ra ý nghĩ của hần, cũng không biết rằng hần nào có thất vọng gì.

Biết đối tượng đánh cược không phải Tiểu Đồ Quý, Từ Hiền thậm chí còn có chút mừng thầm, dù sao qua lời thuật lại của Lý Bất Mặc, hần đã biết Tiểu Đồ Quý gian xảo đến cỡ nào, nếu không chuẩn bị đầy đủ thì hần cũng không có tự tin đánh cược với kẻ này.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Tiên sinh đánh bại ông chủ Vạn

Thấy Từ Hiền có hơi thất thần, Vạn Tam Thiên khẽ gọi một tiếng “Từ công tử”, bị đôi mắt thanh minh mà đậm mạc của hần nhìn tới, y lập tức cười bảo:

“Từ công tử, người thấy đề nghị của Vạn mỗ thế nào? Chỉ cần người chịu giúp bí nhân thắng được ván cược này, hoặc ít nhất là hòa, ta lập tức hai tay dâng lên Vân Mộng Kiếm Quyết.”

【Vân Mộng Kiếm Quyết】chính là tên của môn võ học Thượng Thừa ghi trong thẻ tre.

Từ Hiền nghe vậy liền bày ra bộ dáng như đang lâm vào trầm tư, thực chất là đang kiểm tra giao diện nhiệm vụ, trong đầu chợt sinh ra một ít ý tưởng.

“Ông chủ Vạn, kỳ nghệ của người thế nào, xin hãy trả lời thành thật.”

“???”

Nghe Từ Hiền đột nhiên hỏi một câu chẳng hề liên quan gì đến vấn đề đang bàn này giờ, dù Vạn Tam Thiên có là Ngọa Long tái thế cũng không đoán ra được dụng ý của Từ Hiền, chỉ có thể gượng cười đáp lại:

“Không giấu gì công tử, Vạn mỗ tuy thường tính toán chuyện kinh thương, nhưng cơ hội hạ cờ lại chẳng có mấy, cờ dờ như cái sọt chính là để chỉ kẻ như bí nhân.”

Lời này vừa dứt, Vạn Tam Thiên giống như nghe được Từ Hiền mới nói “tốt lắm”, chỉ là còn chưa kịp hỏi rõ thì đã bị hần hỏi trước: “Ông chủ Vạn, giữa cờ vây với cờ tướng, người lại chơi trò nào tốt hơn?”

Bất gặp ánh mắt lẫn giọng điệu chân thành của hần khi hỏi câu này, Vạn Tam Thiên cũng không duy trì được nụ cười mỉm vạn năm bất biến của mình nữa, chỉ còn biết cười khò đáp rằng:

“Từ công tử, người muốn từ chối giao dịch thì cứ nói thẳng là được, cần gì đem bí nhân ra làm trò tiêu khiển cơ chứ!”

Từ Hiền lại hết sức nghiêm túc mà nói: “Tại hạ sao dám coi ông chủ Vạn là trò tiêu khiển? Câu hỏi trước đó, mong ông chủ Vạn trả lời giúp tại hạ, bởi nó rất quan trọng trong việc vụ giao dịch này có thành hay không.”

“Người đùa ta chắc?” Đây chính là nội dung trong ánh mắt phức tạp của Vạn Tam Thiên khi nhìn Từ Hiền lúc này.

Sau khi đáp hai tiếng “cờ tướng”, y lập tức thấy Từ Hiền lấy một bàn cờ tướng ra khỏi tay áo của hần, bày lên trên án kỷ, kế đó mặt đầy hiền hòa nói với mình một câu: “Thành giao, nhưng trước đó ông chủ Vạn cần cùng tại hạ quyết trận tranh đoạt son hà mới được.”

Sau đó hần còn bổ sung thêm: “Đương nhiên, ông chủ Vạn cũng có thể nhân lúc hạ cờ mà nói cho tại hạ biết rõ chi tiết về ván cược của người, tại hạ lại nên phối hợp với người như thế nào.”

Nghe Từ Hiền nói ra loại điều kiện không phải điều kiện này, mặc dù hoàn toàn không hiểu được tại sao hần lại làm chuyện dờ hơi như thế, nhưng Vạn Tam Thiên cũng không muốn tiếp tục hao tâm tổn trí nữa, chỉ đành vui vẻ thuận theo.

Thế là sau một nước pháo hai bình năm hết sức trung quy trung củ, y bắt đầu nói: “Kỳ thực quy tắc ván cược này cũng rất đơn giản, công tử người chỉ cần...”

Từ Hiền: Vừa gật gù vừa ra nước.

Vạn Tam Thiên: “Sau đó...”

Từ Hiền: Lên mã, ăn tốt.

Vạn Tam Thiên: “Kể đến...”

Từ Hiền: Đoạt mã, bắt xe.

Vạn Tam Thiên: “Lúc này chỉ cần...”

Từ Hiền: Xuất xe chiếu tướng.

...

Chừng một khắc đồng hồ sau đó, khi mà cung Tướng của Vạn Tam Thiên chỉ còn trơ trọi mỗi quân Tướng, y lập tức giờ hai tay chịu thua. Còn chi tiết về ván cược mà y muốn Từ Hiền giúp, Vạn Tam Thiên đã nói xong từ nửa khắc trước rồi.

Thế mới thấy, có thể cầm cự một khắc đồng hồ trước nghề【Kỳ Thủ】cấp sáu... giờ là cấp bảy, rõ ràng là kỳ nghệ của Vạn Tam Thiên cũng không tệ đến mức mà y đã nói, theo Từ Hiền thấy cũng có trình độ của【Kỳ Thủ】cấp một, cấp hai, đúng là rất... tệ.

‘Nhưng tệ mới tốt.’ Từ Hiền thâm cảm thán, tâm tình khá là sáng khoái.

[Nghề văn hóa【Kỳ Thủ】thăng lên cấp 7]

Nghề phụ thăng cấp đương nhiên là tin tốt, nhưng nguyên do chính khiến hấn cảm thấy sáng khoái lại là...

Nhiệm vụ thành tựu: Đả biến thiên hạ vô địch thủ

Đại hiệp vô tình gặp được thành viên Vạn Tam Thiên của Tam Thất Hội, cũng trải qua một trận giao phong bất phân thắng bại với y, lòng có không phục, nên quyết tâm muốn đánh bại y lẫn toàn bộ Tam Thất Hội.

Yêu cầu: Đánh bại Đường Tam Đa (chưa hoàn thành), Liễu Tam Biến (chưa hoàn thành), Vạn Tam Thiên (HOÀN THÀNH), An Tam Hạ (chưa hoàn thành), Thích Tam Vô (chưa hoàn thành), Tiểu Tam Địch (chưa hoàn thành), Kiều Tam Thủ (chưa hoàn thành).

Chỉ là một lần thử nghiệm nhỏ, vốn cũng không ôm nhiều hi vọng, nhưng Từ Hiền thật không ngờ hệ thống lại phán định là hấn đã đánh bại Vạn Tam Thiên, hoàn thành một phần bảy chặng đường “Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ”.

‘Đánh bại, đánh bại. Xem ra chỉ cần là họ đồng ý quyết đấu, dù là bất cứ lĩnh vực nào cũng đều được chấp nhận, không bó buộc phải tỷ thí võ công.’

Từ Hiền cảm thấy rất tốt, bởi nếu buộc phải so đấu võ đạo với Vạn Tam Thiên, hấn cho rằng làm như vậy cũng quá... khi dễ người ta.

Theo ông chủ Vạn ra khỏi căn lều nhỏ, chờ y cho người rao hàng về nghỉ ngơi và treo bảng “đóng cửa”, sư đồ hai người cùng họ Vạn bắt đầu dung nhập vào dòng người trên Hồng Lộ Nhai, thông dong tiến bước.

Trong lúc đánh cờ khi nãy, cậ vào năng lực nhất tâm nhị dụng, Từ Hiền còn tranh thủ đọc qua【Bất Khuy Đao Pháp】cùng【Trường Lưu Thập Tam Thức】để cày thêm ít độ thông thạo, cũng thuận tiện chuyển hóa ba môn võ học thành Võ Đạo Tinh Hoa.

Tại sao duyệt đọc chỉ hai quyển mà chuyển hóa tận ba? Đây phải nói đến việc môn võ học Trung Thừa Thánh cấp mà Từ Hiền đã chọn cũng không phải【Trường Lưu Thập Tam Thức】, sau khi vào lều thì Vạn Tam Thiên mới giúp hấn đổi lại cho đúng, nguyên nhân có sự chính là như vậy.

Trước khi rời khỏi Tiệm Võ Học Bốn Chọn Một, Từ Hiền có liếc qua quầy Dưỡng Khí Tán, thấy lão già bán thuốc vui vẻ tiễn một người khách hàng, quyển【Bất Khuy Đao Pháp】chợt trượt ra khỏi tay áo, bị hấn lấy thủ đoạn ôn hòa ném về phía lão, sau đó lập tức bám sát bước chân của Vạn Tam Thiên, không thèm quay đầu lại một cái để nhìn phản ứng của lão.

Bịch!

Bí tịch rơi trước mặt, lão đầu theo bản năng nhặt lên, thấy bốn chữ【Bất Khuy Đao Pháp】ngoài bìa, khuôn mặt già nua tức khắc đỏ ra, ngẩn ngơ một lúc lâu.

Vui buồn lẫn lộn, trong lúc không biết nên xử lý thế nào với quyển bí tịch này, chẳng rõ là thật là giả, hay là trò đùa của ai, lão chợt nhìn thấy bên cạnh tên của bộ đao pháp này còn có một dòng chữ nhỏ, đề là:

“Đúng Là Có Trò Lừa, Tạ Lão Trọng Nhắc Nhớ”

Thấy vậy, lão già bán Dưỡng Khí Tán lập tức nhớ lại thân ảnh của vị bạch y công tử ngồi xe lăn kia. Sau một thoáng thần thờ, lão liền thò đầu ra nhìn đến chỗ sập bí kíp võ công, nhưng làm gì thấy bóng dáng ai nữa, nhóm ba người Từ Hiến đã đi được một lúc, khuất xa tầm mắt của lão.

Trong hai con người ánh lên vẻ cảm kích, lão xúc động nghĩ thầm: ‘Ác giả ác báo, thiện giả thiện báo, cổ nhân không lừa ta. Có môn đạo pháp nhập đạo cao thâm này, tiền đồ tôn nhi nhà ta nhất định là rộng rãi tươi sáng, thậm chí có thể tiến giai Tiên Thiên, làm rạng rỡ liệt tổ liệt tông.’

Lòng có đại khoái, suốt cả ngày hôm đó cho đến vài ngày sau, tâm tình của lão lúc nào cũng hết sức vui sướng, khiến việc làm ăn càng thêm thuận lợi.

Đến mười năm sau, trước thời khắc nhắm mắt xuôi tay, lão vẫn chưa quên được chuyện ngày hôm nay, bảo với đứa cháu đích tôn của mình phải ghi khắc ân đức của vị bạch y công tử năm xưa, nhưng đây lại là một câu chuyện khác.

Về phần Từ Hiến, chậm rãi lăn bánh, trò chuyện câu được câu không với Vạn Tam Thiên, ánh mắt của hắn thi thoảng lại liếc xuống chiếc bảo kính trong tay, nhìn thấy khoảng cách giữa mình với một trong hai tên ác nhân kia càng lúc càng gần.

“Bồi Linh Lộ, Bồi Linh Lộ gia truyền! Một ngụm Bồi Linh rơi vào bụng, từ đây Tiên Thiên chẳng xa vời!”

Đương lúc Từ Hiến chỉ còn cách mục tiêu chừng chín thước, hắn liền nghe âm thanh thông báo nhiệm vụ của Hiệp Đạo Giang Hồ hòa cùng tiếng rao hàng bên vệ đường.

Thần quang thoáng hiện, không để ý đến ánh mắt dò hỏi của Vạn Tam Thiên, Từ Hiến ra hiệu cho y dừng lại, sau đó lập tức kiểm tra nhiệm vụ mới được phát.

Nhiệm vụ trừng ác: Trừ Gian Diệt Bạo (15)

Gian tặc Lục Tu Bình vì tiền bán rẻ lương tâm, dùng được liệu biến chất để luyện chế nước thuốc, mất hết tính người. Bồi Linh Lộ do hắn bán ra chứa đầy độc tố, gây hại vô cùng.

Đến bây giờ, đã có hai trăm ba mươi bảy người vì uống Bồi Linh Lộ mà hủy hoại căn cơ, Tiên Thiên vô vọng, ba mươi ba người giảm thọ ít nhất mười năm, mười một người yếu mệnh chết sớm.

Yêu cầu: Trừng ác dương thiện, đánh chết gian tặc Lục Tu Bình.

Thù lao:

+ 444 Điểm Thiện Ác

+【Rương Tử Tượng】

*Nhắc nhở: Mục tiêu có cảnh giới Tiên Thiên tầng một, thiện dùng cước pháp.

*Chú: Nhiệm vụ Trừ Gian Diệt Bạo tự động kích hoạt khi mục tiêu nhiệm vụ xuất hiện trong phạm vi nhất định (hiện tại: một trượng). Hoàn thành đủ số vòng nhất định sẽ nhận được thù lao đặc biệt.

Đoạn nhân vô đạo, tức sát nhân mệnh, không tính những người khác, Lục Tu Bình hủy hoại căn cơ của hơn hai trăm người, nào khác gì sát hại tất cả bọn họ đâu? Quả thật cùng hung cực ác, thiên lý bất dung.

Cho nên Từ Hiến muốn thể thiên hành đạo, một viên bi sắt lập tức rơi vào lòng bàn tay của hắn, nội lực sôi trào trong kinh mạch.

Vạn Tam Thiên ngẩng đầu nhìn lên, trời vẫn đang nắng, nhưng không hiểu sao y lại cảm thấy hơi lạnh lạnh.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 270: Từ tiên sinh giết người giữa phố

“Từ công tử?” Thấy Từ Hiến đột ngột duỗi tay về phía một sạp hàng đông khách cách chỗ ba người không xa, Vạn Tam Thiên còn tưởng rằng hắn có hứng thú với nó, thế là bèn thấp giọng giới thiệu:

“Chà, Vạn mỗ nghe nói sạp Bồi Linh Lộ này kinh doanh chưa tới một năm, hơn nữa thường thường mười ngày, nửa tháng mới bày bán một lần, nhưng chuyện làm ăn lại hết sức tốt đẹp. Chủ yếu là vì Bồi Linh Lộ mặc dù so ra kém xa Toàn Chân Ngọc Thủy, nhưng diệu dụng lại tương đồng, có thể hỗ trợ đột phá Tiên Thiên cảnh, bồi đắp căn cơ. Thứ này số lượng có hạn, bi nhân thấy trên sạp cũng không còn thừa lại mấy bình, công tử người nếu muốn...”

Âm thanh hiền hòa của Vạn Tam Thiên tới đây liền ngưng bật, không phải vì bị điểm trúng á huyết, mà bởi vì y vừa nhìn thấy Từ Hiền bán một thứ gì đó về phía sạp Bồi Linh Lộ.

Véoo!

Thanh thế lẫn tốc độ đều hết sức kinh khủng, dựa vào thị lực siêu phàm của cảnh giới Tiên Thiên mà y cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy mờ mờ, đoán rằng đó là một viên bi sắt.

‘Ta có thể tránh kịp sao? Kể cả khi không bị đánh lên?’ Vạn Tam Thiên thầm tự hỏi, y không biết là nếu viên bi đó bay về phía mình, vậy thì uy lực của nó sẽ phải giảm đi phân nửa, mặc dù vẫn hết sức kinh người, nhưng cũng không quá khó để y tránh thoát.

Nhưng đó là đối với người có tu vi Tiên Thiên tầng ba, Thiện Ác cân bằng như Vạn Tam Thiên, còn đối với kẻ chỉ có Tiên Thiên tầng một, Ác khí tràn đầy như Lục Tu Bình mà nói, kết cục của hắn... .

Phànhh!

Đầu không vỡ, sọ không nát, nhưng não đã hoàn toàn hủy hoại, hơn hai mươi năm công lực và【Giá Y Thần Công】cảnh giới Đại Thành, Từ Hiền đã có thể làm cho chân khí của mình trở nên hâm sức, ngưng tụ, qua đó dễ dàng lấy【Đạn Chi Thần Thông】đọc xuyên thiên linh cái của Lục Tu Bình, hơn nữa uy thế chưa tàn, bi sắt lại ngập sâu vào cây cột gỗ sau lưng họ Lục thêm ba tấc mới chịu thôi.

[Đại hiệp đã hoàn thành mười lăm vòng Trừ Gian Diệt Bạo, nhận được gói quà thần bí, xin tự kiểm tra trong rương đồ!]

[Đại hiệp nhận được 1314 điểm Thiện Ác]

[Đại hiệp...]

Một loạt thông báo nhảy lên, nhưng Từ Hiền tạm thời không rảnh để ý đến. Nhìn kim quang từ một trọng xa bay về phía mình,【Hiệp Đạo Thiên Thư】đã bị hắn cầm ở trong tay, đợi sau khi nó hấp thụ toàn bộ Hiệp Đạo Tinh Hoa, hắn lập tức xem xét nhật ký phạm tội vừa hiện lên trên mặt giấy, thần sắc thoáng dờ ra trong chốc lát.

Lúc hắn tỉnh táo lại, máu và dịch não cũng bắt đầu tràn ra khỏi hai cái lỗ thủng trước và sau đầu Lục Tu Bình, khiến tên khách nhân đang một tay giao tiền, một tay nhận Bồi Linh Lộ từ họ Lục hoảng sợ muốn chết, thậm chí vì đó để tuột lọ dược thủy khỏi tay, khiến nó rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Giết người rồi, ông chủ Lục chết rồi!” Chẳng biết là ai thất thanh hét lên, hơn một trăm con mắt lập tức chĩa về sạp Bồi Linh Lộ, trong số đó có khoản ba bốn người liếc đến chỗ Từ Hiền, hiển nhiên đây chính là những kẻ nhìn thấy hắn xuất thủ.

Vụt! Vụt!

Không như một số bộ phận chấp pháp nào đó chỉ xuất hiện khi cục diện đã ngã ngũ, thời gian chưa qua năm nhịp thở, hai tên Huyền Kiếm Vệ đã đập khình công mà tới, dựa theo huy hiệu trên ngực, hai người này một là Huyền Kiếm Vệ Hạ Cấp, một là Huyền Kiếm Vệ Trung Cấp, tu vi võ đạo đều là Hậu Thiên thập nhị trọng, tiếp cận đỉnh phong, tuổi nhìn chưa đến ba mươi, tiền đồ xán lạn.

Đặc biệt là tên Huyền Kiếm Vệ Trung Cấp, khí tức của hắn hết sức sâu dày, tựa hồ chẳng mất bao lâu nữa là có thể đạt tới Tiên Thiên cảnh, thẳng hàm cao cấp.

“Huyền Kiếm Phủ hành sự, tất cả mọi người ở yên tại chỗ, bất kỳ ai cũng không được loạn động, nếu không coi là hung phạm xử lý!”

Lời này là của tên Huyền Kiếm Vệ Hạ Cấp.

Về tác phong làm việc của Thiên Tử Huyền Kiếm Phủ, đám nhân sĩ giang hồ lăn lộn nhiều năm đều rõ, dù là tân thủ thì cũng rất ít người chưa từng nghe qua, vậy nên chẳng cần nhắc nhở thì họ cũng không dám làm bậy, đang ở đâu thì đứng yên đó.

Thấy lực lượng chấp pháp đã tới, chủ sạp tạp vật bên cạnh nhóm ba người Từ Hiền, một trong số ít những kẻ biết hung thủ là ai lúc này mới dám lên tiếng:

“Kiếm vệ đại nhân, kẻ giết ông chủ Lục chính là hắn, ta tận mắt nhìn thấy!”

Vừa nói hắn vừa chỉ tay thẳng về phía Từ Hiền, âm thanh đồng dạng như chẳng biết sợ mà gì, mặc dù trước đó hắn còn bị uy lực siêu cường của【Đạn Chi Thần Thông】dọa cho hồn vía lên mây.

Thấy có người dắt ngựa đi đầu, những kẻ đã chứng kiến Từ Hiền ra tay cũng lập tức đứng ra phụ họa, trong số đó thậm chí còn có mấy người hoàn toàn không rõ đầu đuôi chân tướng, nhưng thấy vậy cũng nhảy vào hòa theo, quả thật khiến người ta không biết phải nói gì với hành động này.

Trở thành tiêu điểm của mấy chục ngàn trăm người, mặc dù nhân vật chính của sự kiện không phải bản thân, Vạn Tam Thiên cũng không khỏi nhũn mày một cái, nụ cười luôn treo bên miệng nhạt đi ba phần.

Nhưng nói y sự bị liên lụy thì không phải, bởi mặc dù tiếp xúc chưa lâu, nhưng Vạn Tam Thiên tin là với một kẻ bản lĩnh siêu phàm hơn nữa trí tuệ không cạn như Từ Hiền, hẳn không thể nào làm ra chuyện giết người giữa phố xá nếu không có nắm chắc.

Không ngoài dự đoán, ý nghĩ này vừa chạy qua trong đầu thì Vạn Tam Thiên đã thấy Từ Hiền giơ ra một chiếc lệnh bài màu đen, y nhận biết nó, đây chính là Phủ Ngoại Lệnh được phát cho những ai từng nhiều lần trợ giúp Huyền Kiếm Phủ, có thể tiền trạm hậu tẩu nhân sĩ võ lâm, công dụng đơn giản mà bá đạo đến vô lý.

Quả nhiên, thấy được là Phủ Ngoại Lệnh, đám nhân sĩ giang hồ tại Hồng Lộ Nhai chợt chuyển tầm mắt về phía thi thể của Lục Tu Bình, thăm phòng đoán tội lỗi mà hẳn đã gây ra rót cuộc lớn cỡ nào, thế mà bị Từ Hiền trực tiếp đánh giết ngay tại chỗ.

Hai tên Huyền Kiếm Vệ thấy được Phủ Ngoại Lệnh cũng chợt nhưn mày, không cần nói gì mà chỉ bằng một ánh mắt, cả hai lập tức phân công làm việc, tên Huyền Kiếm Vệ Hạ Cấp nhảy đến án giữ trước quầy Bồi Linh Lộ, tên còn lại thì đi đến trước mặt Từ Hiền, chấp kiếm thi lễ, mồm miệng liền thoảng nhưng âm thanh lại rất rõ ràng:

“Hạ quan họ Triệu, tên kia họ La, mới nãy trở về phủ ty có nghe Trương đội trưởng nhắc đến một vị tiên sinh họ Từ vừa lĩnh Phủ Ngoại Lệnh, phải chăng chính là các hạ?”

Từ Hiền nhẹ gật đầu, thân nhiên đáp lại: “Triệu đại nhân nói không sai, người mà Trương lão ca nói đến chính là tại hạ.”

Triệu kiếm vệ lúc mới vào phủ ty cũng thường được Trương đội trưởng diu dắt, nghe Từ Hiền gọi họ Trương là “Trương lão ca”, hẳn liền đoán được quan hệ giữa hai người nhất định không cạn, thế là tuy nét mặt vẫn nghiêm túc nhưng ánh mắt nhìn Từ Hiền lại thân thiết hơn rất nhiều.

Mặc dù như vậy, nhưng Huyền Kiếm Vệ hành sự nổi tiếng là thiết diện vô tư, có thể vì đại nghĩa diệt thân, thế nên Triệu kiếm vệ vẫn giọng đầy đanh thép hỏi Từ Hiền: “Từ tiên sinh, người đột ngột ra tay sát hại Lục Tu Bình, phải chăng có chứng cứ chứng minh tội hắn đáng chết? Mong người lập tức trình ra, nếu không, hạ quan và lão La buộc phải bắt người vì tội giết người.”

Từ Hiền nghe xong liền gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, mặt tình như ruồi đáp rằng: “Vật chứng, tại hạ không có...”

Triệu kiếm vệ liền tròn mắt, nhưng còn chưa kịp chất vấn gì thì đã thấy Từ Hiền trở ngón tay về phía Lục Tu Bình, bù thêm nửa câu sau: “...nhưng kẻ này có.”

Nói xong lại chậm rãi lần bánh đến chỗ quầy Bồi Linh Lộ, thiên nhân lướt qua, dưới ánh nhìn chăm chăm của hai tên Huyền Kiếm Vệ và đám nhân sĩ giang hồ, Từ Hiền nhặt lấy một lọ được thủy, sau đó cười nhạt một tiếng rồi nói với gã đàn ông có tu vi Hậu Thiên thập nhất trọng bên cạnh mình: “Các hạ đã từng phục dụng thứ này hay chưa?”

Gã đàn ông đó chính là người đã làm rơi Bồi Linh Lộ, nghe Từ Hiền hỏi vậy, y cho rằng hẳn đang muốn chọc tức mình, lập tức dùng ánh mắt đầy giận dữ nhìn hắn, phần nộ mà rằng: “Nhờ phúc của người, ta đến giờ vẫn chưa biết Bồi Linh Lộ có vị thế nào.”

Từ Hiền giống như không nhận thấy sự căm hờn của y, nhẹ gật đầu bảo: “Vậy người cũng thật may mắn.”

“Người...” Mặt trưởng như màu gan heo, gã đàn ông bị thái độ này của Từ Hiền chọc cho điên tiết, nhưng nghĩ đến thảm trạng của Lục Tu Bình, tất cả cơn giận dữ trong y đều bị giữ lại trong bụng, hóa thành một tiếng hừ lạnh.

Từ Hiền không vì đó bận tâm, chỉ đơn giản là ném lọ Bồi Linh Lộ trong tay cho y, sau đó bình thản nói rằng: “Tất nhiên, nếu người cảm thấy bản thân xui xẻo, vậy có thể thử uống một ngụm xem sao. Có lẽ nó sẽ khiến vận khí của người quay trở lại, chỉ là nhẹ thì cả đời vô vọng Tiên Thiên, nặng thì thọ nguyên tổn hại, yểu mệnh mất sớm.”

Khịt mũi cười một tiếng như cảm thấy lời của mình có vẻ hài hước lắm, hắn chợt nhếch môi, cười như không cười nhìn gã đàn ông kia, hạ thấp giọng tựa đang thì thầm:

“Dù sao cái giá cần trả rất thấp... chẳng phải sao?”

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 271: Có thể diệt ác, không thể cứu người

Nghe Từ Hiền nói xong, đám nhân sĩ giang hồ xung quanh lập tức bàn tán xôn xao, hiển nhiên điều hắn vừa mới nói là một tin tức vô cùng nặng ký, khiến

lòng người bàng hoàng.

“Ngươi... ngươi nói bậy... cái gì?” Cầm chặt lọ được thủy trong tay, gã đàn ông cảnh giới Hậu Thiên thập nhất trọng kia run giọng hỏi Từ Hiên, trong ánh mắt giảm đi vài phần căm phẫn, nhiều thêm vài phần hoài nghi, lo sợ.

Từ Hiên vẫn cứ ung dung tự đắc, thản nhiên nói tiếp: “Dù sao thứ này cũng cần ít nhất phải nửa năm mới bắt đầu phát tác, xuất hiện triệu chứng ra ngoài, hơn nữa uống càng nhiều thì càng nguy hại. Các hạ chỉ uống một lọ, chắc là không sao... đâu?”

Nghe Từ Hiên kết thúc câu với giọng điệu không dám chắc chắn, gã đàn ông lại càng thêm kinh sợ, thấp thòm trong lòng, bán tín bán nghi, nhìn lọ Bồi Linh Lộ trong tay mà không biết nên giữ lấy hay bỏ xuống.

May mắn làm sao, ở đây có một người có thể giúp y ra quyết định, đó là chính La Kiếm Vệ.

Chộp mất một cái hắc đã vọt tới trước mặt gã đàn ông, đoạt lấy lọ được thủy trong tay y, lạnh giọng bảo rằng: “Đây là vật chứng, án chưa sáng tỏ thì chi có thể mang về phủ ty.”

Nói xong lại nhìn về phía Từ Hiên, âm thanh không mang theo chút cảm tình nào mà rằng: “Từ tiên sinh, những lọ thuốc này, bản kiếm vệ và Triệu đại nhân sẽ mang về phủ ty kiểm định. Nếu chính xác như lời ngươi nói, vậy Lục Tu Bình đúng là khó từ tội lỗi, nhưng đề phán tử thì nhiều đây vật chứng vẫn là chưa đủ, chẳng biết ngươi có còn chứng cứ gì khác hay không?”

So với Triệu kiếm vệ, thái độ của La kiếm vệ có thể nói là bất cận nhân tình, nhưng Từ Hiên cũng không vì đó phật lòng, gật đầu đáp lại: “Đương nhiên là có, tại hạ biết nơi mà hắc luyện được ở đâu.”

Không đợi họ La hỏi “còn nữa không?”, hắc khê cười một tiếng đầy ẩn ý, sau đó tiếp tục nói thêm, giọng điệu nghe như đang ai thán: “Nhưng đề định án tử cho Lục Tu Bình, chúng ta trực tiếp nói tới nhân chứng, chính là những kẻ bất hạnh đã bị hắc ám hại vậy.”

Vừa dứt lời, nét mặt của hắc chợt trở nên hết sức lạnh lùng, dùng ánh mắt đậm đặc vô tình nhìn đến chỗ thi thể họ Lục, giọng đầy hàn ý, băng lãnh thấu xương:

“Hai trăm ba mươi bảy người bị hủy căn cơ, Tiên Thiên vô vọng. Ba mươi ba người giám sát thọ nguyên, mười một người yếu mệnh mất sớm, đó chính là nhân chứng.”

Giống như nghĩ đến gì đó, ánh mắt Từ Hiên bỗng càng thêm lạnh lẽo, bổ sung một câu:

“Phải rồi, đó là còn chưa tính những người có Bồi Linh Lộ mà chưa phục dụng, ví dụ những kẻ vừa mới mua như vị huynh đài này.” Nói rồi bèn đưa tay hướng về phía gã đàn ông bên cạnh, khiến y rung mình một cái, da gà nổi lên.

Sau khi nghe được mấy con số chảy ra từ trong miệng Từ Hiên, đám quần chúng ăn dưa lại càng thêm không thể bình tĩnh, lao nhao như cái chợ, mà Hồng Lộ Nhai này đúng thật là cái chợ, chỉ là nhiều thêm một chữ “đen” mà thôi.

Mà cũng vì nơi đây là chợ đen, cho nên những thứ mà Từ Hiên vừa nói cũng khiến người ta cảm thấy đáng tin hơn bình thường.

Hai tên Huyền Kiếm Vệ cũng bị tin tức này làm cho chấn động trong lòng. Sắc mặt nặng nề, Triệu kiếm vệ phi thân tới quầy Bồi Linh Lộ, mặt đầy nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt Từ Hiên, hỏi rằng:

“Từ tiên sinh, những gì mà ngươi vừa nói, liệu có nguồn gốc chính xác?”

Từ Hiên chẳng chút tránh né, quang minh chính đại đối mắt với La, Triệu hai người, bình thản đáp lại:

“Đương nhiên là có. Chẳng nói đâu xa, tại Hồng Lộ thành này, tại hạ có thể kể ra ít nhất mười vị là nạn nhân của Bồi Linh Lộ, trong đó còn có ba người đã chết.”

“Đó là những ai?” La kiếm vệ lạnh giọng mà hỏi, nhưng từ ánh mắt của hắc, Từ Hiên có thể nhận ra là tên này cũng không bình tĩnh như đang thể hiện bên ngoài, sợ là nếu không phải họ La từng uống Bồi Linh Lộ, thì cũng rất có thể là người thân, bạn hữu gì đó của hắc đã phục dụng qua thứ này.

Vừa nghĩ như vậy, trong mắt Từ Hiên chợt xẹt qua một tia thương hại, nhưng hắc cũng không muốn tiếp tục kéo dài thời gian, thế là lập tức nói cho tất cả mọi người ở đây cùng biết có những ai đã bị Lục Tu Bình làm hại.

Trí nhớ siêu phàm, hơn nữa lại vừa mới xem qua nhật ký phạm tội của họ Lục, Từ Hiên cứ thế ung dung nói ra mấy cái tên cũng như nơi sinh sống của họ tại Hồng Lộ thành, âm thanh lạnh lạnh, trôi chảy như đã học thuộc từ trước.

“Diệp Phàm ở thành Nam, hẻm Già Thiên. Tiêu Viêm ở thành Đông, Tam Đoạn Nhai...”

“Lê Phi Vũ ở thành Tây, hẻm Thất Huyền. Mặc đại phu, cũng ở hẻm Thất Huyền, nhưng đã chết...”

“Lâm Bình Chi...”

Từ Hiên kể một hồi mười lăm cái tên mới dừng lại, trong đó có mười ba người còn sống, hai người đã chết. Hắc dừng lại không phải vì đã hết, mà bởi vì

khi kể đến tên của người thứ mười lăm - một vị đạo khách họ Điền - trong đám quần chúng chợt có người gào lên, âm thanh tuyệt vọng như biết mình mắc bệnh nan y, không còn sống được lâu.

Nhìn theo hướng mắt của đám nhân sĩ giang hồ, Từ Hiền chợt phát hiện có một vị đạo khách tuổi chừng bốn mươi đang quỳ gục trên đất, trông đáng vẻ cũng có mấy phần rắn rỏi, nhưng lúc này đây lại đang khóc như một đứa trẻ, rên từng tiếng tê tâm liệt phế, khiến người xa lạ cũng không khỏi vì đó động dung, sinh lòng trắc ẩn.

Nghe mấy người xung quanh nhỏ giọng than thở, Từ Hiền mới biết nguyên do vì sao người này lại khóc đến đau lòng như vậy.

“Điền Tiểu Quang mà Từ tiên sinh kia vừa nhắc, chẳng phải chính là hần sao? Ài, số khổ, số khổ!”

“Hần đây là đắc tội ông trời, thành gia lập thất nhiều năm mà không có con, mắc chứng hiếm muộn, bị cha già ruồng bỏ. Quyết chí tu luyện võ nghệ, tham vọng Tiên Thiên, nay lại hay tin dữ này...”

“Xem ra lời Từ tiên sinh kia nói là thật. Lão Điền đau khổ đến như vậy, hần là trước đó cũng nhận ra cơ thể mình xuất hiện vấn đề.”

“Hai trăm mấy chục người, gần đến ba trăm. Lục Tu Bình, chết vạn lần không hết tội.”

“Hần bị chết thoải mái như vậy, thật khiến người bị hại khó cam lòng.”

“Phải, phải.”

“...”

Nghe âm thanh bàn tán của đám nhân sĩ giang hồ, Từ Hiền cũng không biết nói gì cho đúng.

Chết thoải mái?

Này cũng tùy cách nghĩ của từng người, bởi chỉ có Từ Hiền biết rõ, Lục Tu Bình không chỉ đơn giản là chết, mà đến cả hồn phách cũng không còn, trở thành chất dinh dưỡng cho quyền【Hiệp Đạo “không hề tà ác” Thiên Thư】trong tay áo của hần.

“Có người té xỉu!”

“Mau cứu người!”

Lại là một số tiếng kêu gào kéo Từ Hiền khỏi những suy nghĩ vẩn vơ của hần, theo hướng âm thanh truyền lại, Từ Hiền bỗng nhiên quay đầu, bất ngờ phát hiện kẻ té xỉu không phải một người bình thường mà là một võ tu Hậu Thiên thập nhị trọng, hơn nữa còn là một người hần quen mà không quen: Lão già bán Đường Khí Tán.

“Là Lạc lão đầu!”

“Ta nhớ ra rồi, Lạc Thế Vũ mà Từ tiên sinh kia vừa nhắc chẳng phải chính là cháu trai của lão hay sao?”

“Ài, lại là một kẻ số khổ bị Lục Tu Bình hãm hại. Con trai và con dâu bất hạnh mất sớm, người thân của Lạc lão đầu chỉ còn mỗi đứa cháu bảo bối, dành hết toàn bộ kỳ vọng cho hần, nào ngờ...”

“Bồi Linh Lộ chỉ có Lạc Thế Vũ uống vào, nhưng người bị hủy hoại là cả nhà họ Lạc. Lục Tu Bình đầu thai chỉ xứng làm sâu bọ.”

“Để các người phải thất vọng, nhưng hần đến cả sâu bọ cũng không làm được.” Từ Hiền thăm nhủ một câu, nhìn Lạc lão đầu đã được nhân sĩ hảo tâm truyền khí làm tỉnh lại, liếc thấy ánh mắt tuyệt vọng như chết của lão, hần cũng chỉ đành bất lực.

Từ Hiền có thể chi ra trọng kim để mua thiên tài địa bảo bù đắp căn cơ cho cháu trai của lão, nhưng người ngộ hại sao mà nhiều, hần có thể chiếu cố hết được sao?

“Tiên hiệp có lẽ được, nhưng ta? Ta đến đại hiệp cũng không phải, ha ha...” Thầm cười tự giễu, nhưng Từ Hiền cũng không phải kẻ quá đa sầu đa cảm, xuân bì thu buồn, lắc đầu một cái liền bỏ chuyện này xuống đáy lòng, ánh mắt khôi phục vẻ đạm mạc vốn có.

Từ Hiền dang rộng vòng tay, tay trái hướng về phía Điền Tiểu Quang, tay phải hướng về Lạc lão đầu, giọng điệu lạnh nhạt: “Hai vị đại nhân, như vậy đã đủ rồi chứ?”

La Kiểm vệ lòng có tâm sự, ánh mắt đờ đẫn, không biết nói gì.

Triệu Kiểm vệ cũng mặt đầy u ám, gật đầu một cái đầy nặng nề, thấp giọng đáp: “Nhờ có Từ tiên sinh, tên hung phạm này mới lòi ra ánh sáng. Chờ phủ ty làm rõ mọi chuyện, nhất định sẽ thưởng xứng đáng cho ngài.”

Từ Hiền nghe vậy, thoáng có chút ngỡ ngàng rồi gật đầu một cái, tỏ vẻ chuyện không đáng chi. Hần tưởng rằng còn phải đến Huyền Kiếm Phủ một chuyến, nhưng nghe lời này của họ Triệu thì không khó để nhận ra là hần và La Kiểm vệ không có ý định mời mình tới phủ ty.

Hắn lại không biết, Triệu Kiếm vệ lúc đầu cũng muốn làm như vậy, nhưng sau khi nghe được truyền âm từ phủ ty, họ Triệu liền dẹp đi ý định đó.

Dù sao cũng là lệnh của... Huyền Kiếm Thống Lĩnh.

~o0o~

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Di Giới Hoành Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272: Ông chủ Vạn không phải kẻ hữu duyên

Chào tạm biệt hai tên Huyền Kiếm Vệ, sư đồ Từ Hiến cùng Vạn Tam Thiên lại tiếp tục lên đường đi cực. Chắp tay bày tỏ cáo lỗi với họ Vạn, Từ Hiến nói:

“Làm lỡ không ít thời gian quý báu của ông chủ Vạn, tại hạ cảm thấy áy náy vô cùng, chỉ mong ông chủ Vạn thứ cho lỗi này.”

Vạn Tam Thiên nghe vậy liền bảo “nào dám, nào dám”, miệng cười không dứt đáp rằng: “Từ công tử võ nghệ siêu quần, lại dám ra tay vì nghĩa, trong lúc nói cười tru diệt ác nhân, quả thật khiến Vạn mỗ tâm phục khẩu phục, cứu châu hào kiệt bất quá như thế!”

“Ngược lại, chuyện cá cược của Vạn mỗ so với nghĩa cử của người quả thật chẳng đủ sánh cùng, nghĩ tới đã tự thấy thẹn, sao dám trách cứ gì công tử.”

Mục đích khi nói những lời này của họ Vạn tuy muốn vỗ mông ngựa, nhưng trong đó đúng là có mấy phần thật tâm. Bản thân y không phải kẻ sẽ ra tay vì nghĩa, hoặc chí ít sẽ không ra tay nếu không có lợi ích đủ lớn, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện Vạn Tam Thiên khâm phục người nghĩa hiệp.

Anh hùng hào kiệt vì sao được thể nhân cúng bái? Chẳng phải bởi vì họ làm được chuyện mà thể nhân không dám làm hay sao.

Đương nhiên, ngoại trừ loại “anh hùng hào kiệt” có Nhân làm tên đệm ra.

Vạn Tam Thiên nhìn nét quá trắng trợn, nhưng ánh mắt và giọng điệu chân thành của y lại khiến Từ Hiến không cách nào sinh ra phản cảm, chỉ có thể thầm than một tiếng ‘lợi hại’, chắp tay bảo rằng: “Ông chủ Vạn quá lời, so với bậc hào kiệt chân chính, tại hạ còn kém rất nhiều.”

Vạn Tam Thiên nghe vậy chỉ tủm tỉm cười, không dây dưa tiếp chuyện này, ngược lại dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Từ Hiến một cái, nhẹ giọng than rằng:

“Bỉ nhân vốn tưởng Từ công tử chỉ có một đôi tuệ nhãn, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, ta mới biết mình nông cạn cỡ nào. Có thể tra ra những ai đã mua Bồi Linh Lộ từ Lục Tu Bình, năng lực tình báo cỡ này... đã có thể xưng là thiên nhãn.”

Vạn Tam Thiên tuy không nói rõ, nhưng Từ Hiến sao lại chẳng nghe ra là y đang ngầm hỏi sau lưng mình có đại thể lực phải không? Hắn cũng không có ý định giải thích, bởi một là Vạn Tam Thiên chưa chắc sẽ tin, hai là như vậy cũng tốt, có thể để hắn bảo trì thân phận thần bí trong mắt họ Vạn, hắn là sẽ giúp ích phần nào trong việc hoàn thành nhiệm vụ ‘Đã Biến Thiên Hạ Vô Dịch Thủ’.

Thấy hắn im lặng không nói, họ Vạn cho rằng bản thân đã đoán được phần nào chân tướng, vậy nên rất là thức thời không nhắc tới vấn đề này nữa, thay vào đó lại nói sang chuyện võ công chiêu thức.

“Từ công tử, bỉ nhân tự nhận bản thân không phải học thức uyên bác gì, có điều Vạn mỗ lấy buôn bán bí tịch võ học làm nghề, đối với các lộ võ công trên giang hồ tuy không biết chín mười nhưng cũng rõ bốn năm, lại chưa từng thấy qua thứ chỉ pháp huyền diệu mà người thi triển khi nãy, liệu Vạn mỗ có vinh hạnh được biết tên gọi của nó hay không?”

“Ông chủ Vạn cứ khách sáo mãi, đây thật ra chỉ là một môn chỉ pháp Trung Thừa mà thôi, nó gọi Đạn Chi Thần Thông.”

Nghe Từ Hiến đáp, Vạn Tam Thiên lại càng thêm bất ngờ, ồ một tiếng rồi nói: “Danh xứng với thật, đúng là thần thông vậy. Nhưng uy lực kinh khủng bậc này, Từ công tử lại bảo Đạn Chi Thần Thông chỉ có phẩm giai Trung Thừa, thứ cho Vạn mỗ không dám tin tưởng.”

Từ Hiến cười nhạt một tiếng, đáp lại: “Nào có gì không dám tin tưởng, bởi Đạn Chi Thần Thông không giống võ học thông thường. Uy năng của nó phụ thuộc hoàn toàn vào nội công của người thi triển, nội lực càng thâm hậu, lực phá hoại lại càng thâm sâu, chỉ thế mà thôi.”

“Hóa ra như thế.” Vạn Tam Thiên nghe xong mới vỡ lẽ ra, than nhẹ một tiếng ‘lợi hại’.

Từ Hiến giống như không hay việc bản thân vừa để lộ cho Vạn Tam Thiên biết rằng nội lực của hắn rất là thâm hậu.

Lời vừa rồi của hắn, tuy thật mà lại giả. Thật ở chỗ【Đạn Chi Thần Thông】đúng là cần nội lực cao siêu để điều động, giả ở chỗ khiến Vạn Tam Thiên càng kiên định ý nghĩ rằng sau lưng hắn có đại thể lực, nhờ vậy mới có nhiều thiên tài địa bảo để gia tăng công lực, đạt tới mức độ gọi là thâm hậu kia.

Họ Vạn không biết điều này, nếu có biết thì cũng chỉ càng thêm coi trọng Từ Hiền mà thôi. Tầm tìm mà cười, y hí hửng hỏi rằng:

“Từ công tử, không biết Đạn Chi Thần Thông có phải tuyệt kỹ gia truyền của người hay chẳng, nếu không phải, vậy liệu công tử có thể lấy ra giao dịch, bi nhân nguyên dùng hai quyển bí kíp Trung Thừa Thánh cấp đổi lấy.”

Nghe được đề nghị này của y, Từ Hiền không nói gì mà chỉ cười nhạt một tiếng, lắc đầu tỏ vẻ từ chối.

Vạn Tam Thiên thấy vậy, đành nói: “Xem ra đây là võ học bất truyền, là Vạn mỗ đường đột rồi.”

Từ Hiền nhẹ nhàng lắc đầu, từ tốn đáp lại: “Tại hạ vốn không môn không phái, võ công sở học không có cái gọi là bất truyền.”

“Vậy lẽ nào là vì cái giá bi nhân đưa ra còn chưa đủ, hay là vì Từ công tử còn ôm tư tưởng thủ cựu, không muốn để người lạ cũng học được chiêu thức của mình?” Vạn Tam Thiên mỉm cười mà hỏi, giọng vẫn vô cùng hòa nhã.

Y và sư đồ Từ Hiền vẫn còn cách đích đến của chuyến này một đoạn đường không ngắn, nên trò chuyện là cách tốt nhất để một là có thể giết thời gian, hai là có thể thăm dò đối phương.

Trong câu hỏi của Vạn Tam Thiên đã ngầm có một chút khiêu khích, nhưng Từ Hiền lại cảm thấy không sao cả, bởi cả hai trường hợp mà họ Vạn đưa ra đều không phải nguyên nhân mà hấn cự tuyệt việc trao đổi【Đạn Chi Thần Thông】với y.

Khịt mũi cười nhạt, Từ Hiền lại một lần nữa lắc đầu, không phân bác gì mà hỏi y Vạn Tam Thiên một câu: “Không biết ông chủ Vạn có nghe qua câu pháp bất khả khinh truyền?”

Vạn Tam Thiên gật đầu một cái, sau đó chợt nhướn mày nói: “Đương nhiên, ý của Từ công tử là...”

Từ Hiền cũng không treo khẩu vị của y, nhanh chóng đưa ra trả lời: “Đối với tại hạ mà nói, tiền tài không phải là thứ gì quan trọng. Nếu gặp được kẻ hữu duyên, tại hạ không lấy một xu cũng sẽ dốc túi truyền thụ, còn gặp phải người vô duyên, dầu cho núi vàng núi bạc, một chiều nửa thức tại hạ cũng không nhắc tới.”

Nghe Từ Hiền biến đổi khái niệm “hữu duyên, vô duyên” mà y từng sử dụng để đáp trả lời khiêu khích trước đó, Vạn Tam Thiên chỉ cười, vờ như không biết, chấp tay tỏ vẻ thỉnh giáo:

“Không biết thế nào là hữu duyên, thế nào là vô duyên?”

“Hành hiệp trọng nghĩa, té nhân độ thế chính là kẻ hữu duyên, tự tư tự lợi, làm ác tạo nghiệt chính là kẻ vô duyên.”

Từ Hiền thân nhiên đáp lại, giọng điệu nhẹ nhàng mà lại đanh thép, không cho nghi ngờ, cũng chẳng hề tị hỷ việc Vạn Tam Thiên rất có thể là kẻ tự tư tự lợi mà nói giảm nói tránh.

Vạn Tam Thiên cũng quý ở chỗ tự biết mình, cười ha hả bảo rằng: “Ái chà, Vạn mỗ chính là kẻ vô duyên, hèn chi Từ công tử không chịu trao đổi Đạn Chi Thần Thông với ta.”

Thấy y tự bêu xấu để xoa dịu bầu không khí, Từ Hiền cũng hiểu đạo lý duỗi tay không đánh kẻ mặt cười, không tiếp tục dây dưa ở đề tài này, bình tĩnh nói sang chuyện khác.

“Ông chủ Vạn, người chỉ nói Tuyệt Kiếm Viên nằm trên Hồng Lộ Nhai, lại không nói nó nằm ở vị trí nào, đi đến lúc này vẫn chưa thấy tăm hơi, lẽ nào nó nằm ở tận cuối phố?”

Tuyệt Kiếm Viên chính là trụ sở, nơi giao dịch cũng như phòng đấu giá của Võ Lâm Minh tại Hồng Lộ Thành, dù sao Võ Lâm Minh cũng không phải cơ quan triều đình, cách lấy tên không bị gò bó theo khuôn khổ, có thể thích gì đặt đó.

Nơi đây sở dĩ được gọi Tuyệt Kiếm Viên, bởi vì bảy mươi năm trước, từng có một thanh thần binh tên là Tuyệt Kiếm sinh ra tại chỗ này.

Nói là bảy mươi năm, nhưng thật chất từ hơn trăm năm trước, Tuyệt Kiếm đã xuất hiện, mặc dù lúc đó nó vẫn còn đang là kiếm phôi.

Tồn thời gian ba mươi sáu năm thêm bảy tháng lẻ ba ngày mới đúc thành, kiếm dài ba thước sáu tấc bảy li ba hào, cắt vàng đoạn ngọc, không gì phá nổi, tính chất của nó lại thiên hàn, tài liệu sử dụng chính là Vạn Niên Thiết Mầu trong động băng của vùng địa cực Bắc phương.

Thời gian rèn đúc dài như vậy, nguyên nhân cũng bởi vì tay thợ rèn ban đầu của Tuyệt Kiếm đã chết trong trận chiến tranh đoạt ma binh kia, mãi đến hơn ba mươi lăm năm sau mới có một vị đại sư của Tàng Vân Kiếm Trang ngang qua nơi đây, vô tình tìm thấy xương rèn bí mật của tay thợ rèn năm xưa, vì không muốn thần binh chết yểu nên mới xuất thủ hoàn thiện Tuyệt Kiếm.

Thân mang hai nghề【Thợ Mỏ】lẫn【Thợ Rèn】mặc dù đẳng cấp không cao, nhưng Từ Hiền biết nếu trong quá trình rèn kiếm mà bị trì hoãn thời gian dài như vậy, chất lượng của tài liệu nhất định sẽ xuống cấp, bảo kiếm đúc thành chắc chắn sẽ kém rất xa so với dự tính ban đầu, thế mà Tuyệt Kiếm vẫn được coi là thần binh, đủ để thấy tay nghề của tên đại sư rèn đúc kia cao minh cỡ nào.

Dù ôm thành kiến rất nặng với Tàng Vân Kiếm Trang, nhưng đối với tạo nghệ của họ, Từ Hiền cũng không thể không giơ ngón tay cái lên, khen là đệ

nhất Trung Nguyên.

Theo những gì hắn được biết qua Võ Lâm Thời Đại và Giang Hồ Nhật Báo, Tuyết Kiếm hiện giờ đang nằm trong tay phó cung chủ của Lãnh Hàn Cung nơi Bắc vực, một trong “Bắc vực song tiên”:

Tuyết Tinh Tiên Tử.

Dưới tay nàng, kỳ công mà thanh thần kiếm này lập được chính là giúp Tuyết Tinh Tiên Tử trăm rúng ngũ đại cao thủ Huyền Tăng, thậm chí đã từng huyết nhiễm Thần Mạch, có điều đây là sự thật hay chỉ là báo chí bịa đặt thì không rõ.

Trùng hợp làm sao, Từ Hiến vừa nhắc Tuyết Kiếm Viên, Vạn Tam Thiên đã lập tức nói rằng: “Từ công tử, đã tới Tuyết Kiếm Viên!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Giả Hệ Thống Dị Giới Hoàn Hảo Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.